Giới thiệu

Câu chuyện mở đầu trong bối cảnh bi tráng và tuyệt vọng của một thế giới Tiên hiệp đang đi đến hồi kết.

Diệp Thương, một người xuyên việt từ Trái Đất, đã dành ba ngàn năm để tu hành, từ một phàm nhân bước lên đỉnh cao Chuẩn Thánh, chứng kiến sự hưng thịnh của Thiên Đình và chúng tiên.

Tuy nhiên, tám trăm năm trước, Hồng Quân Đạo Tổ vẫn lạc, Thiên Đạo băng hoại, và "Diệt Thế Ma Bàn" – cối xay hủy diệt thế giới – đã xuất hiện.

Nó nghiền nát tất cả: Thánh nhân, Thiên Đình, Địa Phủ và vạn vật chúng sinh.

Diệp Thương là kẻ sống sót cuối cùng, cô độc chứng kiến sự tịch diệt hoàn toàn của tam giới lục đạo.

Ngay khoảnh khắc đối diện với cái chết, một "Hệ Thống Lựa Chọn Thần Cấp" bất ngờ thức tỉnh, ban cho Diệp Thương cơ hội thay đổi vận mệnh.

Đứng trước ba lựa chọn tái sinh: đoạt xá Hỗn Độn Ma Thần, trở thành một trong Hồng Hoang Tam Tổ, hoặc hóa thân thành Tam Thanh, Diệp Thương đã không ngần ngại chọn con đường gian nan nhưng vĩ đại nhất: Trở thành một trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần tại thời điểm Hỗn Độn sơ khai.

Mục tiêu của hắn không chỉ là Thánh nhân, mà là siêu thoát khỏi Thiên Đạo, truy cầu cảnh giới Bất Hủ Đạo Chủ để chống lại kiếp nạn diệt thế trong tương lai.

Diệp Thương tái sinh dưới thân phận Âm Dương Ma Thần, tự

xưng là "Thương Thiên".

Với ký ức kiếp trước và sự trợ giúp của Hệ thống, hắn nhanh chóng chiếm ưu thế trong vùng Hỗn Độn mờ mịt.

Hắn không chỉ sở hữu các bảo vật nghịch thiên như Hỗn Độn Châu (Chí bảo) và Hồng Mông Âm Dương Kính, mà còn từng bước thâu tóm các đại đạo pháp tắc khác.

Thương Thiên tàn nhẫn và quyết đoán, lần lượt đánh bại và thôn phệ các Ma Thần hùng mạnh như Âm Ảnh, Ngũ Hành, và thậm chí cả Vận Mệnh, Nhân Quả, Tạo Hóa Ma Thần, dung hợp sức mạnh của họ vào bản thân để đúc kết nên một nền tảng đạo pháp vô song.

Tuy nhiên, Hỗn Độn không chỉ là sân chơi của các Ma Thần.

Sự xuất hiện của Bàn Cổ – Đại Đạo chi tử, kẻ nắm giữ sức mạnh Khai Thiên Thần Phủ – đã đẩy cuộc chiến lên một tầm cao mới.

Thương Thiên không chọn đối đầu trực diện một cách mù quáng hay thần phục Bàn Cổ.

Hắn khôn khéo lợi dụng thời thế, thậm chí từng đoạt lấy Khai Thiên Thần Phủ để tham ngộ trước khi trả lại, từ đó đột phá cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn.

Bí mật thực sự của thế giới dần được hé lộ khi Thương Thiên và Bàn Cổ cùng khám phá "Hỗn Độn Nguyên Điểm" và "Hồng Mông Tử Địa".

Hóa ra, phía sau màn sương Hỗn Độn là tàn tích của một quốc độ Hồng Mông Vĩnh Hằng đã bị hủy diệt.

Năm vị chúa tể cổ xưa – Hồng Mông Ngũ Đế (Thái Sơ, Thái Thủy, Thái Dịch, Thái Tố, Thái Cực) – vẫn chưa chết hẳn.

Họ đang ẩn mình, mưu toan thôn phệ Bàn Cổ và chúng sinh để tái

sinh và chứng đắc Đạo Quả bất hủ.

Kẻ thù thực sự không phải là Bàn Cổ, mà là Thái Cực – kẻ đứng sau Diệt Thế Ma Bàn, nguyên nhân gây ra sự diệt vong của kiếp trước.

Đỉnh điểm của câu chuyện diễn ra khi Bàn Cổ quyết chiến với các Hồng Mông Đế Chủ.

Trong trận chiến kinh thiên động địa khiến Hỗn Độn sụp đổ, Bàn Cổ đã dùng chút sức lực cuối cùng để chém giết các Đế Chủ và khai thiên lập địa, tạo ra thế giới Hồng Hoang mới, nhằm ngăn chặn dã tâm của Thái Cực.

Bàn Cổ ngã xuống, thân hóa vạn vật.

Đứng trước thời khắc chuyển giao kỷ nguyên, Hệ thống lại đưa ra lựa chọn.

Thay vì ẩn mình tu luyện hay rời đi, Thương Thiên đã chọn một nước đi táo bạo: Hắn hiến tế thân xác Ma Thần hùng mạnh của mình để hòa nhập vào thế giới mới, trở thành **Hồng Hoang Thiên Đạo**.

Giờ đây, Thương Thiên không còn là một tu sĩ đơn độc.

Hắn chính là "Ông Trời" của thế giới này.

Hắn bắt đầu một ván cờ vĩ đại: Vừa âm thầm điều khiển sự tiến hóa của sinh linh Hồng Hoang, thúc đẩy thế giới thăng cấp để đối đầu với nguy cơ Thái Cực tái xuất; vừa bí mật nuôi dưỡng một "Thần Quốc" riêng biệt trong Hỗn Độn Châu còn sót lại bên ngoài vũ trụ.

Từ một kẻ sống sót tuyệt vọng, Diệp Thương giờ đây là chúa tể đứng sau màn nhung, thao túng Vận Mệnh, Nhân Quả và Tạo Hóa, quyết tâm viết lại kịch bản hủy diệt, đưa Hồng Hoang tiến tới sự vĩnh hằng thực sự.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 976

Chương 977

Chương 978

Chương 979

Chương 980

Chương 981

Chương 982

Chương 983

Chương 984

Chương 985

Chương 986

Chương 987

Chương 988

Chương 989

Chương 990

Chương 991

Chương 992

Chương 993

Chương 994

Chương 995

Chương 996

Chương 997

Chương 998

Chương 999

Chương 1000

Chương 1001

Chương 1002

Chương 1003

Chương 1004

Chương 1005

Chương 1006

Chương 1007

Chương 1008

Chương 1009

Chương 1010

Chương 1011

Chương 1012

Chương 1013

Chương 1014

Chương 1015

Chương 1016

Chương 1017

Chương 1018

Chương 1019

Chương 1020

Chương 1021

Chương 1022

Chương 1023

Chương 1024

Chương 1025

Chương 1026

Chương 1027

Chương 1028

Chương 1029

Chương 1030

Chương 1031

Chương 1032

Chương 1033

Chương 1034

Chương 1035

Chương 1036

Chương 1037

Chương 1038

Chương 1039

Chương 1040

Chương 1041

Chương 1042

Chương 1043

Chương 1044

Chương 1045

Chương 1046

Chương 1047

Chương 1048

Chương 1049

Chương 1050

Chương 1051

Chương 1052

Chương 1053

Chương 1054

Chương 1055

Chương 1056

Chương 1057

Chương 1058

Chương 1059

Chương 1060

Chương 1061

Chương 1062

Chương 1063

Chương 1064

Chương 1065

Chương 1066

Chương 1067

Chương 1068

Chương 1069

Chương 1070

Chương 1071

Chương 1072

Chương 1073

Chương 1074

Chương 1075

Chương 1076

Chương 1077

Chương 1078

Chương 1079

Chương 1080

Chương 1081

Chương 1082

Chương 1083

Chương 1084

Chương 1085

Chương 1086

Chương 1087

Chương 1088

Chương 1089

Chương 1090

Chương 1091

Chương 1092

Chương 1093

Chương 1094

Chương 1095

Chương 1096

Chương 1097

Chương 1098

Chương 1099

Chương 1100

Chương 1101

Chương 1102

Chương 1103

Chương 1104

Chương 1105

Chương 1106

Chương 1107

Chương 1108

Chương 1109

Chương 1110

Chương 1111

Chương 1112

Chương 1113

Chương 1114

Chương 1115

Chương 1116

Chương 1117

Chương 1118

Chương 1119

Chương 1120

Chương 1121

Chương 1122

Chương 1123

Chương 1124

Chương 1

Câu chuyện về một Thiên Đạo đầy toan tính và quyền uy chính thức bắt đầu.

Chương 2

Diệp Thương ngước mắt, nhìn cối xay đen kịt khổng lồ đang xoay tròn trên bầu trời, cái gọi là Diệt Thế Ma Bàn kia khiến tâm tình hắn phức tạp, bách cảm giao tập!

Ba ngàn năm trước, hắn từ một sinh viên đại học tốt nghiệp xuyên việt đến thế giới tiên đạo hưng thịnh này, may mắn gia nhập một tông môn tu hành.

Hắn không có hệ thống hay ngón tay vàng (Goldfinger), chỉ có một trái tim kiên định không lùi bước.

Hai ngàn năm trước, Diệp Thương nghịch thiên quật khởi, đột phá Thái Ất Kim Tiên cảnh giới, đạp lên thiên khuyết, chúng tiên chúc mục.

Lại qua năm trăm năm, Diệp Thương thế mà đột phá Đại La Kim Tiên, danh tiếng vang dội trong Thiên Đình rộng lớn, thậm chí vinh hạnh được yết kiến Tam Thanh Thánh Nhân cùng Hồng Quân Đạo Tổ.

Nhưng... tám trăm năm trước, Hồng Quân Đạo Tổ vẫn lạc!

Thiên Đạo băng hoại, trời đổ huyết vũ! "Thiên Đạo băng diệt, Diệt Thế Ma Bàn xuất hiện, tam giới lục đạo nghênh đón tịch diệt, đây là kiếp nạn cuối cùng của thiên địa — Chung Yên Chi Kiếp!" Đó là một câu trăn trối của Hồng Quân Đạo Tổ trước khi chết.

Những năm tháng sau đó, cơn ác mộng của cả thế giới bắt đầu.

Đầu tiên là sáu vị Thánh Nhân, pháp lực xói mòn hóa thành phàm nhân, kế đó hóa thành trần ai.

Rồi đến Thiên Đình, Địa Phủ, Tứ Hải, phàm gian... không ngừng

có hắc động đáng sợ xuất hiện thôn phệ tất cả, vô số sinh linh trong sợ hãi đi về hướng diệt tuyệt.

Quần tiên Thiên Đình, chư phật Tây Phương, yêu tộc Bắc Phương, hay ma đầu ẩn tàng nhân gian, đều không thể đào thoát tử vong hắc động.

Ngược lại, phàm nhân hào vô pháp lực trong hoang mang lo sợ sinh ra rồi chết đi, phàm tục thế giới lại gian nan duy trì được tám trăm năm.

Diệp Thương cũng không biết vì sao mình không giống quần tiên yêu ma vẫn lạc chết đi, hắn trở thành kẻ đặc thù nhất.

Tám trăm năm nay, hắn là Thần Tiên duy nhất của Tam Giới Lục Đạo.

Hắn dùng hết mọi biện pháp, tìm kiếm hy vọng sống sót.

Hắn xuống Tứ Hải Long Cung chấp chưởng vô hạn biển sâu để tham tìm, nhưng ngoại trừ áp lực nước kinh khủng cùng hắc động thần bí, cái gì cũng không còn tồn tại!

Hắn xuống U Minh Địa Phủ, tìm kiếm Hậu Thổ Nương Nương.

Một tôn Lục Đạo Luân Hồi Chi Chủ đã chết, nhưng nhục thân thế mà không có băng diệt.

Hắn lại lần nữa đạp lên Ngọc Hoàng Thiên Đình, cung điện huy hoàng vô cùng năm nào giờ đã mục nát không chịu nổi...

Cũng thú vị là, trong tám trăm năm chúng tiên băng diệt, tu vi Diệp Thương thế mà không lùi lại tiến, cuối cùng đạp nhập cảnh giới Chuẩn Thánh, thậm chí chạm đến một tầng giới hạn cuối cùng của Thánh Nhân!

Nhưng có ích lợi gì?

Sức mạnh của Diệt Thế Ma Bàn quá kinh khủng, cảnh giới Chuẩn Thánh trước mặt cỗ sức mạnh này thật nhỏ bé không đáng kể. "Cuối cùng cũng sắp kết thúc rồi!" Hắc ám bao trùm, Diệp Thương thản nhiên nghênh tiếp tử vong.

Ngày này, hắn đã đợi ròng rã tám trăm năm. ...

Chương 3

【 Hệ thống Lựa Chọn Thần Cấp bắt đầu thức tỉnh... 】 Diệp Thương ngẩn người.

Thần Cấp Lựa Chọn...

Hệ thống? "Thế mà lại thức tỉnh hệ thống ngay trước khi chết..." Lúc này Diệp Thương có một loại cảm giác tuyệt xử phùng sinh!

Trong lúc cảm khái, trong đầu hắn xuất hiện một cái bảng diện bản, nội dung trên đó viết: 【 Thiên Đạo băng diệt, luân hồi không dứt.

Mời chủ nhân đưa ra lựa chọn, sau đó bản hệ thống sẽ đưa chủ nhân đến thời điểm tương ứng của thế giới: 】 【 Lựa chọn 1: Ngẫu nhiên đoạt xá Hỗn Độn Ma Thần, thưởng Hỗn Độn Chí Bảo - Hỗn Độn Châu. 】 【 Lựa chọn 2: Ngẫu nhiên đoạt xá một trong ba vị Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân.

Thưởng 《 Hỗn Độn Vạn Thú Quyết 》, thôn phệ thú hoàng Thần Nghịch hồn phách. 】 【 Lựa chọn 3: Ngẫu nhiên đoạt xá một trong Tam Thanh.

Thưởng 'Đại Đạo Phù Đồ Đan', một giọt Tinh huyết Bàn Cổ. 】 Ba cái lựa chọn: Một trong Hỗn Độn Ma Thần, một trong Hồng Hoang Tam Tổ, hoặc một trong Tam Thanh!

Hào vô nghi vấn, đây là một lựa chọn vô cùng khó khăn.

Bởi vì vô luận cái nào cũng đều có căn nguyên phi thường lợi hại, vật phẩm ban thưởng cũng vô cùng dụ người.

Hỗn Độn Ma Thần vĩ ngạn bực nào, tung hoành Hỗn Độn, bá đạo vô song!

Hồng Hoang Tam Tổ, vô luận Long Vương, Thủy Kỳ Lân hay Nguyên Phượng, đều trấn áp ròng rã một cái kỷ nguyên thời đại kinh khủng, lấy ánh mắt hậu thế mà xem, ba giả đều có cơ hội trùng kích Thánh Cảnh!

Tam Thanh càng không cần phải nói, đó là Thiên Đạo chú định Thánh Nhân!

Nhưng Diệp Thương lại rõ ràng, vô luận cái tuyển hạng nào cũng đều tồn tại nguy cơ cực lớn.

Hỗn Độn Ma Thần, lúc Bàn Cổ khai thiên tích địa, hầu như hoàn toàn vẫn lạc.

Hồng Hoang Tam Tổ không cần nói, tuy chấm dứt Hung Thú Chi Kiếp trấn áp một thời đại, nhưng khi Thiên Đạo thăng cách (nâng cấp), đều không có kết cục tốt.

Long Vương bị trấn áp ở Vô Tận Hải, Nguyên Phượng rơi vào Bất Diệt Hỏa Thần Chi Uyên, Thủy Kỳ Lân chết bất đắc kỳ tử, thi cốt vô tồn, nghe nói đọa nhập ma đạo.

Còn Tam Thanh thì sao?

Nếu như không có một đời xuyên việt này, Diệp Thương sẽ không chút do dự lựa chọn Tam Thanh.

Dù sao Tam Thanh Thánh Nhân nguyên viễn lưu trường, cho dù Tam Giáo tranh đấu lẫn nhau nhưng y nguyên hương hỏa không dứt.

Nhưng một kiếp này, hắn lại tận mắt mắt thấy Tam Thanh băng diệt, mắt thấy ba vị Thiên Đạo Thánh Nhân hóa thành trần thổ, tiêu tán cùng thế giới này.

Cho nên, đây cũng là một lựa chọn gian nan.

Không, Diệp Thương cũng không do dự bao lâu.

Hắn kiên định nói: "Thiên Đạo sẽ băng diệt, Thánh Nhân sẽ mục nát, cho nên truy tìm Thiên Đạo Thánh Nhân kỳ thực cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì!

Đã ta có thể một lần nữa luân hồi, vậy ánh mắt há có thể chỉ dừng lại trên Thiên Đạo Thánh Nhân?" "Ta muốn truy trục Bất Hủ Đại Đạo kia!" Cảnh giới tu hành Hồng Hoang phân chia thành: Chân Tiên (Nhân Tiên, Yêu Tiên, Quỷ Tiên... chủng tộc khác biệt pháp bất nhất, nhưng cảnh giới đều là Chân Tiên), Địa Tiên, Thiên Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, Thiên Đạo Thánh Nhân!

Nhưng trước khi Hồng Quân Đạo Tổ vẫn lạc đã nói, Thiên Đạo Thánh Nhân kỳ thực chỉ là pháp sau khi Hồng Hoang khai tịch, tại trong Hỗn Độn, hẳn là được xưng làm Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Chương 4

Tại phía trên Thánh Nhân còn có cảnh giới, không chỉ một trọng, phân biệt là: Hỗn Độn Chí Tôn!

Hồng Mông Đế Chủ!

Bất Hủ Đạo Chủ!

Ba đại cảnh giới này, Hồng Quân bản thân cũng chỉ thôi trắc ra chứ chưa từng chân chính bước vào.

Thực tế Thiên Đạo Thánh Nhân chân chính xưng hô hẳn là Hỗn Nguyên Thánh Cảnh, tổng cộng chia làm cửu trọng!

Như Hồng Quân, cũng bất quá chỉ đạt tới Hỗn Nguyên Thánh Nhân đệ thất trọng cảnh giới mà thôi.

Tam Thanh trước khi chết, Thái Thanh mạnh nhất cũng bất quá vừa mới chạm đến đệ tứ trọng cảnh giới. "Đã một lần nữa trở về điểm bắt đầu thế giới, vậy cũng minh bạch Diệt Thế Đại Ma Bàn sẽ xuất hiện, Hỗn Nguyên Thánh Cảnh căn bản không có bất kỳ ý nghĩa gì, ta nhất định phải siêu thoát Thiên Đạo!" Vô luận Tam Tổ hay Tam Thanh, đều ở bên trong thế giới Hồng Hoang, cũng sinh hoạt dưới sự trói buộc của Thiên Đạo, muốn truy tìm Đại Đạo không thể nghi ngờ càng thêm khó khăn. "Không có tận mắt nhìn mang mang Hỗn Độn, kinh lịch khai thiên tích địa, lại hà đàm đi siêu thoát Thiên Đạo, truy trục Hỗn Độn Chí Tôn?

Chí vu Hồng Mông Đế Chủ và Bất Hủ Đạo Chủ kia càng không có hi vọng." "Ta chọn Lựa Chọn 1!" Lựa chọn trở thành Hỗn Độn Ma Thần, đầu tiên phải đối mặt kiếp nạn Bàn Cổ Khai Thiên phá diệt Hỗn Độn.

Nhưng Diệp Thương rõ ràng, đây là khảo nghiệm nhất định phải đối mặt!【 Đinh!

Lựa chọn thành công...

Tức sẽ đưa ký chủ trọng hồi Hỗn Độn sơ thủy...

Sẽ ngẫu nhiên chuyển sinh thành Hỗn Độn Ma Thần... 】 Sau một đạo thanh âm, ý thức Diệp Thương triệt để phiêu tán, lâm vào trong trầm tịch.

Cũng tại thời khắc này, dưới sự vận chuyển của Diệt Thế Ma Bàn, vô số hắc động cấp hủy diệt đem thương mang thế giới, tam giới lục đạo triệt để phấn toái, một cái luân hồi chung yên!

Vô tận tuế nguyệt tiêu tán, chuyển đầu thành không, mang mang Hỗn Độn...

Trong Hỗn Độn, có một cây thần mộc, hạo đãng vô cùng, bàng bạc đến khó mà dùng ngôn ngữ hình dung.

Cây thần mộc này có hai loại màu sắc âm dương, hai luồng khí tức hoàn toàn khác biệt chậm rãi lưu chuyển, nhưng lại lẫn nhau dung hợp.

Trên thân cây có một cái quả thực to lớn vô cùng, quả thực đang một điểm một điểm thôn phệ khí tức trên cây, sau đó tráng đại bản thân.

Cũng không biết qua bao lâu, thần mộc kia càng ngày càng khô héo, quả thực cũng càng ngày càng lớn. "Ta... thật sự... trọng sinh?" Diệp Thương cảm thụ được Hỗn Độn mang mang vô tận chung quanh, nhất thời bách cảm giao tập.

Hỗn Độn Ma Thần!

Hắn thật sự trọng sinh trở thành một tôn Hỗn Độn Ma Thần, Thần

Cấp Lựa Chọn thật sự thực hiện rồi! "Thế mà thật sự đưa ta về điểm khởi đầu của Hỗn Độn, để ta trở thành một tôn Hỗn Độn Ma Thần!

Cũng không biết một đời này ta là Ma Thần gì, sở hữu pháp tắc gì." Hỗn Độn Ma Thần, sinh ra liền sở hữu một đạo pháp tắc.

Ví dụ Thời Gian Ma Thần sở hữu Thời Gian Pháp Tắc, Không Gian Ma Thần thì uẩn hàm Không Gian, còn có Ngũ Hành Ma Thần, Âm Dương Ma Thần, Lôi Đình Ma Thần... mỗi người đều hàm chứa một đạo pháp tắc.

Chương 5

Ba ngàn pháp tắc, ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần!

Chiếu theo tuyển hạng cuối cùng mà xem, chuyển sinh trở thành tôn Ma Thần nào là ngẫu nhiên.

Hiện tại Diệp Thương cũng bất quá là ý thức vừa mới thức tỉnh, hết thảy pháp tắc còn đang trong thai nghén, cho nên không biết tình trạng hiện tại.

Diệp Thương tỉnh táo lại, lập tức bắt đầu cảm ngộ hoàn cảnh chung quanh cùng bản thân, hắn muốn mau chóng làm rõ ràng căn nguyên.

Kỳ thực, hắn có cảm giác giống như đang mở thưởng xổ số, tràn đầy tâm đập chân run.

Dù sao, nếu là Lực Chi Ma Thần, vậy thì là Bàn Cổ!

Nếu nắm giữ Tiên Đạo Pháp Tắc, đó là Hồng Quân.

Nếu nắm giữ Ma Đạo Pháp Tắc, đó là La Hầu.

Nếu vạn nhất nắm giữ Lực Chi Pháp Tắc, đó chính là Bàn Cổ! ...

Lại hứa đa tuế nguyệt trôi qua, quả thực bao bọc lấy thân thể Diệp Thương đang không ngừng trướng đại, thần thụ kia lại đang dần dần khô héo.

Bởi vì Diệp Thương trưởng thành đã thôn phệ thần thụ, trên thần thụ có hai đạo thần quang không ngừng cùng tinh thần Diệp Thương dung hợp, dần dần, Diệp Thương rốt cục minh ngộ bản thân!

Hai đạo thần quang kia, là Âm Dương Thần Quang, là Âm Dương Ma Thần!

Thời điểm minh ngộ pháp tắc, cũng là ngày Diệp Thương xuất thế.

Một ngày này thần thụ không ngừng chấn động, thân cây thô to vô cùng kia bắt đầu mục nát băng hoại, tất cả năng lượng đều bị quả thực nơi Diệp Thương ẩn thân thôn phệ.

Hỗn Độn quả thực càng không ngừng bạo trướng!

Quá trình như thế, ròng rã kéo dài ba ngàn năm thời gian. "Oanh long!" Sau một trận oanh minh kinh khủng, một vụ nổ lớn không cách nào hình dung bùng phát.

Lấy Hỗn Độn Thần Thụ làm trung tâm, trực tiếp hình thành năng lượng cuồng triều cường đại không cách nào hình dung hướng về chung quanh khuếch tán.

Một vòng này lan ra mấy vạn vạn dặm!

Trong lãng triều phiên cuộn, một đạo thân thể vĩ ngạn rốt cục từ trong một mảnh mê mông tránh thoát ra.

Thân thể kia, bắt đầu từ hai đạo Âm Dương Thần Quang tổ hợp thành, thần quang lượn lờ không phân lẫn nhau.

Sau đó nhục thân tiếp tục bạo trướng!

Trực tiếp cao đến chín vạn tám ngàn trượng, mới chậm rãi dừng lại.

Chín vạn tám ngàn trượng, thân thể bực nào vĩ ngạn!

Sau lưng hắn càng có mười tám đôi cánh hình dạng cực kỳ độc đáo, đó không phải vũ dực cũng không phải nhục dực, mà là Âm Dương Thần Dực do thần quang ngưng tụ thành!

Hắn có ba con mắt, con mắt thứ ba ở ngay trung ương cái trán, trong mắt Âm Dương Thần Quang lưu chuyển, thực tại phi thường

kinh khủng.

Sát na mười tám đôi Âm Dương Thần Dực đột nhiên mở ra, thần quang đáng sợ trực tiếp xông vào trong Hỗn Độn tứ phía bát phương! "Ngô nãi Âm Dương Ma Thần, hôm nay hóa hình xuất thế!" Thanh âm Diệp Thương giống như lôi đình kinh khủng, hướng về chung quanh lan tràn ra.

Thân thể cao chín vạn tám ngàn trượng kia vừa động, lập tức hủy diệt Hỗn Độn chi khí phương viên ngàn vạn dặm. "Đã hoạch đắc tân sinh, như vậy cái tên quá khứ không cần cũng được." Trong lòng hắn bỗng nhiên xuất hiện hai chữ: Thương Thiên!

Chương 6

Tại trước khi trở lại Hỗn Độn, thân là tiên nhân cuối cùng duy nhất của thế giới kia, những phàm tục chúng sinh đó đều dùng Thương Thiên để xưng hô hắn. "Sau ngày hôm nay, Ngô danh Thương Thiên!" Tại sát na nói ra một câu nói kia, hắn cảm giác có một cỗ sức mạnh thần bí bàng bạc gia thân.

Từ nay về sau, Thương Thiên chính là chân danh của Âm Dương Ma Thần.

Diệp Thương nhìn về phía Âm Dương Thần Thụ đang không ngừng điêu linh, gần như sắp biến mất.

Hỗn Độn Âm Dương Thần Thụ thai nghén hắn, hắn sinh ra đại biểu cho cái chết của thần thụ.

Không, thần thụ vẫn còn sinh cơ, khi thân cây bàng bạc vô cùng tiêu biến, thế mà xuất hiện một gốc cây non nho nhỏ.

Thương Thiên đem nó cầm ở trong tay, cây non liền dần dần dung nhập vào bên trong thân thể hắn.

Thần thụ này gọi là Âm Dương Thần Thụ, nguyên lai nãi là một kiện Hỗn Độn Chí Bảo, cùng Hỗn Độn Thanh Liên pha vi tương tự.

Thương Thiên xuất thế, kỳ thực dị thường tương tự với quá trình xuất thế của Bàn Cổ, đều là từ Hỗn Độn thần vật thai nghén ra.

Đương nhiên, Diệp Thương cũng không thể không thừa nhận, phẩm chất Âm Dương Thần Thụ không bằng được Hỗn Độn Thanh Liên.

Tuy nhiên chưa từng thấy qua Hỗn Độn Thanh Liên, nhưng chiếu theo lý giải của Hỗn Độn Ma Thần lúc này, Hỗn Độn Thanh Liên kia

chỉ sợ sở hữu chín chín tám mươi mốt đạo Hỗn Độn Thần Cấm, là đỉnh cấp chí bảo!

Âm Dương Thần Thụ cây non, chỉ có bốn mươi chín đạo cấm chế, chỉ có thể coi là Trung Phẩm Hỗn Độn Bảo Vật.

Bởi vì Hỗn Độn bản nguyên không đủ, cho nên sau khi dựng dục ra Diệp Thương, thần thụ trực tiếp điêu linh.

Bây giờ cây non chỉ có thể miễn cưỡng tính là Hỗn Độn Linh Bảo.

Nhưng Diệp Thương phi thường thỏa mãn, dù sao có còn hơn không.

Âm Dương Thần Thụ cây non cùng hắn nhất thể, về sau có thể không ngừng trưởng thành, nếu cơ duyên đầy đủ, thậm chí đều có hi vọng siêu việt Hỗn Độn Thanh Liên kia.

Tại phía trên Hỗn Độn Chí Bảo, có lẽ còn có bảo vật tầng thứ cao hơn.

Tùy hậu, hắn lại triển thủ, một tấm kính lấp lóe Âm Dương Thần Quang xuất hiện trong tay hắn. "Đây cũng là bạn sinh Hỗn Độn Linh Bảo của ta, Hồng Mông Âm Dương Kính!" Hồng Mông Âm Dương Kính, Cực Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo!

Khác với Hỗn Độn Thần Thụ, kiện bạn sinh linh bảo này túc túc sở hữu bảy mươi hai đạo Hỗn Độn Thần Cấm, nãi là Cực Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo!

Bảo vật này là một kiện sát phạt bảo vật!

Nếu Thương Thiên toàn lực thôi động, có thể phóng xuất ra một đạo Hồng Mông Âm Dương Thần Quang, sở hữu uy năng kinh khủng phấn toái nhất thiết. "Không đúng, ta hẳn là còn có một kiện bảo vật!" Thương Thiên bỗng nhiên nhớ tới, lúc làm ra lựa chọn, ngoại trừ ngẫu nhiên trở thành một tôn Hỗn Độn Ma Thần ra, còn có một kiện

Hỗn Độn Châu tặng kèm. 【 Đinh!

Chúc mừng chủ nhân hóa hình thành công, trở thành Hỗn Độn Âm Dương Ma Thần, mời thu lấy Hỗn Độn Châu của ngài! 】 Thanh âm điện tử của hệ thống lại lần nữa xuất hiện trong đầu Thương Thiên, sau đó có một đạo thần quang lấp lóe, ngưng tụ trước mặt Diệp Thương.

Đây chính là Hỗn Độn Châu!

Thương Thiên đem nó cầm ở trong tay, cẩn thận cảm ứng một phen, Hỗn Độn Châu này thế mà túc túc có chín chín tám mươi mốt đạo Hỗn Độn Thần Cấm, đây là Hỗn Độn Chí Bảo đỉnh cấp nhất. "Cư nhiên là tám mươi mốt đạo Hỗn Độn Thần Cấm, lợi hại!" Tại lúc Thương Thiên cảm khái Hỗn Độn Châu cường đại, Hỗn Độn hốt nhiên phiên cuộn.

Lãng triều Hỗn Độn khổng lồ vô cùng, hướng về chung quanh lan tràn, Hỗn Độn to lớn trực tiếp bị hoành tảo một lần.

Hình ảnh này Diệp Thương bực nào quen thuộc, cùng tình huống lúc hắn xuất thế chẳng phải cực kỳ tương tự sao?

Chương 7

Hỗn Độn Ma Thần khác muốn xuất thế!

Quả nhiên, không lâu sau đó trong Hỗn Độn truyền đến thanh âm cực kỳ cuồng bạo.

Đệ nhất đạo thanh âm: "Hỗn Độn vô tận, đương có thời gian, ngô nãi Thời Gian Ma Thần, chưởng thời gian tạo hóa, từ đây danh hào Thời Thần!" Thương Thiên thuận theo ba động kia nhìn lại, lại thấy có một đạo luân bàn chậm rãi xuất hiện, một phương luân bàn không linh mang theo quang huy thần bí, trên đó có vô số phù văn thần bí không ngừng vận chuyển.

Mỗi một phù văn, đều đại biểu cho sự lưu chuyển của thời gian! "Thời Thần đạo nhân xuất thế!" Phóng mắt nhìn tới, Thời Thần đạo nhân kia thế mà là một đầu sinh vật đáng sợ cao tới mười vạn trượng, sinh trưởng hơn trăm cái xúc tu, giống như con sứa.

Những xúc tu này là do thời gian phù văn lúc trước lưu chuyển biến hóa ra, mỗi một cái xúc tu đều đại biểu cho thời gian trôi qua, thực tại nguy hiểm chi cực.

Thương Thiên phi thường rõ ràng, Thời Thần đạo nhân tuyệt đối là kiều sở trong Hỗn Độn Ma Thần, cực kỳ thần bí cũng cực kỳ cường đại.

Tại tiền thế, trước khi Hồng Quân băng diệt, hắn cũng không biết quá khứ từng xảy ra sự tình gì trong Hỗn Độn.

Không Gian vi tôn, Thời Gian vi vương!

Ba ngàn ma thần trừ Bàn Cổ ra, cường hãn nhất chính là Thời Thần đạo nhân.

Thời Thần đạo nhân xuất thế không lâu sau đó, tại nơi xa hơn, Hỗn Độn chi khí bỗng nhiên không ngừng tách ra, sau đó bị phân cách trở thành vạn thiên không gian toái phiến, trong toái phiến, lại có một đầu ma thần chậm rãi xuất hiện.

Quả nhiên, sau khi Thời Gian xuất thế, Không Gian liền xuất thế.

Vô số không gian toái phiến, dung hợp Hỗn Độn chi khí đáng sợ, cuối cùng ngưng tụ trở thành một sinh vật cổ quái giống như do vô số mảnh vỡ thủy tinh ghép lại, cao cũng có mười vạn trượng.

Lại một đạo thanh âm to rõ vang lên: "Hỗn Độn vô không gian, ngô đương chưởng pháp tắc, ngô nãi Dương Mi." "Thời Thần đạo nhân và Không Gian Ma Thần quả nhiên bất phàm." Hai kẻ này cũng là ma thần hóa hình sớm nhất trong Hỗn Độn trừ hắn ra.

Nhưng Thương Thiên biết, nếu như mình không phải đoạt xá Âm Dương Ma Thần, thì bọn hắn mới là hai ma thần sớm nhất.

Tại tiền thế hắn biết được, Hỗn Độn Ma Thần cũng có bài danh.

Thời Gian và Không Gian Ma Thần thuộc về top 3.

Bây giờ là Âm Dương Ma Thần, chiếu theo thuyết pháp của Hồng Quân tiền thế, cũng vị liệt top 10, nhưng lại không lọt vào top 3.

Thời Gian cùng Không Gian xuất thế, sau đó không ngừng có ma thần bắt đầu thai nghén ra.

Có một đoàn ngũ sắc thần quang trực tiếp nổ tung, năm đạo thần quang ngưng tụ tại một chỗ, cuối cùng hóa thành một đầu ma thần đáng sợ sở hữu hơn tám trăm con mắt, ma thần này tuy rằng không cao bằng Thời Thần và Không Gian, nhưng cũng tương đương không sai biệt lắm. "Ngô, Ngũ Hành Ma Thần, hôm nay xuất thế!" Lại có một đoàn khí tức tràn đầy bạo ngược cùng phúc diệt cũng đang thành hình ở một bên khác, cuối cùng hóa thành một tôn cổ quái viên hầu

(con khỉ) cao chín vạn năm ngàn trượng. "Ngô, Đấu Chiến Ma Thần - Hỗn Độn Ma Viên xuất thế..." Trừ cái đó ra... "Ngô, Thôn Phệ Ma Thần..." "Ngô, Âm Ảnh Ma Thần..." Trong một đoạn thời gian tiếp theo, không ngừng có ma thần xuất thế, có những Đại Ma Thần uẩn hàm pháp tắc sinh ra.

Ba ngàn pháp tắc, ba ngàn tôn Đại Ma Thần.

Trừ Đại Ma Thần ra, còn có càng nhiều ma thần nhỏ yếu hơn một chút, thực tế thượng, không thể bị xưng là ma thần, chỉ có thể bị xưng là Hỗn Độn sinh linh.

Đương nhiên, tôn ma thần khiến Thương Thiên để ý nhất là Bàn Cổ lại thủy chung đều không có hàng thế.

Túng nhiên Hỗn Độn vô cùng to lớn, nhưng nại hà ma thần không ngừng xuất thế, dẫn phát động tĩnh tày trời cũng sẽ hấp dẫn vô số lực chú ý.

Trừ cái đó ra, còn có hứa hứa đa đa tiểu ma thần, bản thân cũng không nắm giữ Đại Đạo pháp tắc, nhưng cũng là Hỗn Độn sinh linh, tự nhiên cũng có Hỗn Độn linh quang.

Nhưng vô luận như thế nào, Hỗn Độn Ma Thần xuất hiện, nương theo đó là giết chóc!

Ma thần chi gian tựa hồ trời sinh bất tương dung, giết chóc vô thời vô khắc đều đang trình diễn.

Đương nhiên, thường thấy nhất là Đại Ma Thần mạt sát tiểu hình ma thần, đoạt thủ Hỗn Độn linh quang.

Chương 8

Hỗn Độn linh quang bản là Hỗn Độn thần vật, nếu có thể không ngừng thôn phệ, cũng có thể làm cho bản thân Hỗn Độn Ma Thần không ngừng cường đại.

Đương nhiên, trừ cái đó ra, còn có Hỗn Độn Chí Bảo tranh đoạt.

Mỗi một tôn Đại Ma Thần hàng thế, đều sở hữu Hỗn Độn Chí Bảo, ví dụ Thời Gian Luân Bàn của Thời Gian Ma Thần, Vạn Tượng Không Gian Tháp của Không Gian Ma Thần.

Nếu có thể chém giết đối phương, liền có thể hoạch đắc chí bảo của đối phương, tráng đại bản thân!

Ngắn ngủi mấy vạn năm thời gian, có rất nhiều Hỗn Độn Đại Ma Thần văn danh giữa các Hỗn Độn sinh linh.

Trong đó, hung danh cường thịnh nhất đương thuộc về Tịch Diệt Ma Thần nắm giữ Hủy Diệt Pháp Tắc cùng Đấu Chiến Ma Thần bá đạo vô cùng, thích tranh đấu nhất.

Cũng không phải hai kẻ này là cường đại nhất trong các Đại Ma Thần, nhưng tuyệt đối là hiếu chiến cùng thí sát nhất.

Rất nhiều Hỗn Độn sinh linh, căn cứ mức độ nguy hiểm đã liệt ra Hỗn Độn Ngũ Hung Ma Thần.

Phân biệt là: Hủy Diệt Ma Thần, Đấu Chiến Ma Thần, Hắc Ám Ma Thần, Lược Đoạt Ma Thần, Sát Lục Ma Thần...

Thương Thiên cũng không có đi tham dự vào bữa tiệc chém giết cùng tranh đoạt này, hắn đang toàn tâm toàn ý tham ngộ Hỗn Độn Châu kia.

Hỗn Độn Châu cùng Hồng Mông Âm Dương Kính cùng với Âm

Dương Thần Thụ không giống nhau, hai thứ sau làm bạn sinh chí bảo của Âm Dương Ma Thần, trời sinh có cảm ứng, dù là không cố ý đi luyện hóa, Hỗn Độn Thần Cấm trong đó cũng sẽ bị Thương Thiên dần dần nắm giữ.

Nhưng Hỗn Độn Châu không giống, nghiêm khắc mà nói là vật ngoài thân, nhất định phải tự thân đi cố gắng luyện hóa.

Thương Thiên rõ ràng, bây giờ không ngừng thôn phệ, sau đó tráng đại bản thân kỳ thực cũng không có ý nghĩa, bởi vì Hỗn Độn chung quy sẽ phá diệt.

Tại mấy vạn năm Hỗn Độn chinh chiến, Thương Thiên đem Hỗn Độn Châu tế luyện đến bốn mươi chín trọng, lúc này bản thân tu vi, đã đạt tới Hỗn Nguyên Thánh Nhân đệ cửu trọng!

Nếu có thể đem Hỗn Độn Châu tế luyện trên sáu mươi bốn trọng thần cấm, liền có thể nhất cử bước vào Hỗn Độn Chí Tôn chi cảnh!

Chỉ tiếc, kế hoạch của Thương Thiên bị một cái biến cố ngoài ý muốn cắt ngang.

Cũng không biết nên nói là vận khí tốt hay xấu, tại cách hắn không xa, thế mà lại đản sinh ra một kiện Hỗn Độn Chí Bảo.

Hỗn Độn Chí Bảo sơ sinh, nháo xuất ra động tĩnh cực lớn, kích đãng Hỗn Độn cự lãng cao trăm vạn trượng.

Nhất thời ánh mắt của tất cả Hỗn Độn sinh linh cường đại hiện tại đều hướng về nơi này tụ tập. "Động tĩnh thật mạnh mẽ, chẳng lẽ, lại có một kiện đỉnh cấp Hỗn Độn Chí Bảo xuất thế sao?" Chí bảo là bạn tùy theo Hỗn Độn Ma Thần sinh ra, ví dụ như Thời Gian Chi Luân, Vạn Tượng Không Gian Tháp cùng với Hồng Mông Âm Dương Kính của Thương Thiên.

Nhưng cũng có một số thì không phải, là do thiên nhiên thai nghén

ra.

Thương Thiên cũng không ngờ tới, vận khí của mình tốt như vậy, phụ cận nơi lựa chọn bế quan lại đản sinh ra một kiện bảo vật như thế.

Chiếu theo năng lượng ba động mà xem, kiện bảo vật này tuyệt đối không phải Hỗn Độn Linh Bảo phổ thông, cực có khả năng cũng là Hỗn Độn Chí Bảo sở hữu tám mươi mốt trọng Hỗn Độn Thần Cấm! "Thiên tứ bất thủ, chẳng phải lãng phí?

Đã chí bảo cự ly ta gần như vậy, thế thì ta đương nhân bất nhượng." Hỗn Độn Chí Bảo trân quý bực nào, tham ngộ Hỗn Độn Châu mới bất quá bốn mươi chín trọng, đã đạt tới Hỗn Nguyên cửu trọng thiên, nếu tiếp tục tham ngộ xuống dưới, Hỗn Độn Chí Tôn có thể kỳ vọng.

Nếu như lại có thêm một kiện Hỗn Độn Chí Bảo, vậy đối với hắn tuyệt đối có thể có tăng lên thật lớn.

Trở thành Hỗn Độn Ma Thần, đạt tới Hỗn Nguyên cửu trọng đích xác phi thường cường đại, nhưng Thương Thiên cũng sẽ không quên Hỗn Độn sẽ phá diệt.

Bàn Cổ vừa ra, Hỗn Độn sẽ bị phấn toái!

Cho nên, trước đó phải nghĩ phương thiết pháp không ngừng tăng thực lực lên, duy có như thế mới có thể sở hữu đầy đủ năng lực tự vệ.

Thương Thiên đương hạ cũng không do dự, trực tiếp hướng về nơi Hỗn Độn Chí Bảo đản sinh mà đi.

Thương Thiên lúc này, không còn là bản tôn Ma Thần cao chín vạn tám ngàn trượng đeo trên lưng mười tám cánh Âm Dương Thần Dực lúc vừa xuất thế nữa, hắn đã hóa thành bộ dáng nam tử tuấn lãng

cương nghị của tiền thế.

Chương 9

Thân thể như vậy đối với Hỗn Độn Ma Thần mà nói, thực tại quá không bắt mắt.

Thương Thiên sở dĩ làm như thế, thứ nhất là vì quen thuộc dáng vẻ tiền thế hơn, thứ hai là vì sau khi hóa thành thể hình như thế này, có thể tiến hành bế quan tốt hơn, khí tức sẽ không tán lạc.

Bởi vì cự ly không xa, cho nên Thương Thiên đi cũng không đặc biệt nhanh, giống như đang đi dạo phố.

Nhưng không lâu sau đó, thân thể hắn lại chậm rãi dừng lại. "Ân?

Ta cư nhiên bị để mắt tới!" Thật đúng là không ngờ tới, bộ dáng như vậy thế mà lại bị xem như con mồi cấp tranh thượng. "Kiệt kiệt, thật không ngờ, tại trong Hỗn Độn cư nhiên có thể đản sinh ra sinh linh nhỏ bé như vậy, thú vị a...

Càng thú vị là, cư nhiên có thể phát hiện sự tồn tại của ta." Một đạo âm ảnh tại lúc này lặng yên hiển hóa ra, sau đó hóa thành một ma thần không cao lớn lắm, nhưng cũng có mấy trăm trượng. "Âm Ảnh Pháp Tắc, Âm Ảnh Ma Thần?" Thương Thiên sững sờ, ngược lại không nghĩ tới cư nhiên sẽ bị Âm Ảnh Ma Thần để mắt tới.

Âm Ảnh Ma Thần sững sờ, dùng ngữ khí cực kỳ kinh ngạc nói: "Tồn tại nhỏ bé như sâu róm, cư nhiên cũng biết danh thanh của ta." Đương nhiên, mấy vạn năm nay, Âm Ảnh Ma Thần cũng hung danh hiển hách.

Cũng không phải chiến đấu lực của hắn có bao nhiêu cường hãn, có thể so với Hỗn Độn Ngũ Hung Ma Thần, mà là bởi vì hắn đầy đủ quỷ dị, giết người vô hình.

Đừng nói một số tiểu ma thần không có pháp tắc, ngay cả không ít Đại Ma Thần nắm giữ pháp tắc cũng đều bị hắn ám sát chém giết.

Chỉ là... cư nhiên xưng hô hắn là sâu róm?

Nghe xưng hô này, Thương Thiên trực tiếp không nhịn được, cười ra tiếng.

Tên gia hỏa này hiển nhiên phiêu đầu rồi a.

Âm Ảnh Ma Thần tại đương kim Hỗn Độn cũng có chút danh thanh, nhưng ở trước mặt hắn lại vẫn như cũ chỉ là một cái chê cười.

Ngay cả hắn chân chính có bao nhiêu cường đại đều nhìn không ra, chung quy cũng chỉ là một kẻ bất nhập lưu.

Thời kỳ này, Hỗn Độn Ma Thần thể hình cố nhiên đại biểu cho cường hãn, nhưng những ma thần chân chính đỉnh cấp, cũng sẽ không một mực bảo trì nguyên hình, ngược lại sẽ giống như Thương Thiên biến hóa ra Đạo thể.

Vô luận Hỗn Độn Ngũ Đại Hung Thần, hay những ma thần hung danh hiển hách khác, Thương Thiên đều không để vào mắt.

Bởi vì, ngay cả một điểm này đều không có minh ngộ, tuy rằng nhìn như hung hãn, thực tế thượng thành tựu cũng hữu hạn, hoàn toàn không cùng một cái cấp bậc.

Tương phản, Thời Gian Ma Thần cùng Không Gian Ma Thần chi lưu gần đây yên lặng vô danh, chỉ sợ cũng giống như Thương Thiên, huyễn hóa ra Đạo thể.

Chí vu Âm Ảnh Ma Thần, kia càng là một cái chê cười, miễn cưỡng đạt tới Hỗn Nguyên Thánh Nhân đệ tứ trọng đỉnh phong mà thôi.

Lúc này tu vi, cũng cân sức ngang tài với Nguyên Thủy Thiên Tôn

tiền thế.

Bất quá Thương Thiên cũng không có trực tiếp xuất thủ, hỏi: "Đến vì Hỗn Độn Chí Bảo sắp đản sinh xuất thế?" Âm Ảnh Ma Thần đương nhiên cảm giác được sự trào phúng không che giấu chút nào từ Thương Thiên, trong lòng hắn đốn sinh nộ hỏa.

Bất quá mặt ngoài y nguyên bảo trì dáng vẻ cười hì hì lúc trước, hỏi: "Đã biết thân phận bản tọa, cư nhiên dám đối với bản tọa nói chuyện như thế, chậc chậc chậc..." Nói được một nửa, sau lưng Thương Thiên bỗng nhiên có một đạo âm ảnh toát ra, trực tiếp hướng về đầu lâu Thương Thiên chém tới.

Thủ đoạn của Âm Ảnh Ma Thần —— Ám Ảnh Chém Giết!

Âm Ảnh Ma Thần thiên tính giảo trá, dù là đối mặt tồn tại nhỏ bé, cũng chưa từng sẽ quang minh chính đại chém giết, hắn muốn để địch nhân chết trong lúc bất tri bất giác.

Trong lúc nói chuyện, ngưng tụ âm ảnh.

Một chiêu chém người sau lưng này không biết dùng bao nhiêu lần rồi, có thể nói là lũ thí bất sảng (trăm lần không hỏng).

Đáng tiếc, lần này lại chú định phải ăn thiệt thòi lớn.

Chương 10

Diệp Thương hai tay chắp sau lưng, đầy vẻ khinh thường nói: "Âm Ảnh, ngươi quá càn rỡ, lúc ta hỏi lời nói cư nhiên dám đánh lén ta?" Lời nói rơi xuống, lập tức có Âm Dương Thần Quang phù hiện ra.

Hai đạo thần quang chiếu một cái, âm ảnh lặng yên ngưng tụ ra ở phía sau kia liền bị trực tiếp vặn vẹo hủy diệt.

Không chỉ thế, thần quang kia còn truy bản tố nguyên, trực tiếp xông vào bên trong thân thể bản tôn Âm Ảnh Ma Thần! "Oanh long!" Thân thể hắn mãnh liệt chấn động, Âm Ảnh Pháp Tắc bên trong thân thể thốn thốn rạn nứt. "A!" Một tiếng hào khiếu thống khổ thê lương vang lên, Âm Ảnh Ma Thần rốt cuộc không cách nào chưởng khống thân thể, mãnh liệt bành trướng ra.

Cuối cùng hóa thành một con quái điểu bóng đen túc túc cao hơn năm vạn trượng sở hữu mười tám cái đầu lâu. "Ngươi, ngươi là ma thần nào!" Vừa tra hỏi, hắn vừa phát động Âm Ảnh Thuấn Di thần thông, trực tiếp viễn độn bỏ chạy.

Đáng sợ!

Sinh linh thần bí này thực tại quá đáng sợ, cư nhiên một chiêu phấn toái công kích của hắn, thậm chí trọng thương thân thể hắn.

Hắn biết, hôm nay đá phải tấm sắt rồi. "Hừ, hiện tại muốn đi, không kịp nữa rồi!" Thương Thiên trực tiếp mở ra tay, lập tức có một đạo thần quang đánh ra, thần quang phân tác âm dương hai đạo, vô hạn phóng đại, không lâu sau đó đem Âm Ảnh Ma Thần vây khốn. "A...

Âm Dương Pháp Tắc!

Ngươi là Âm Dương Ma Thần!

Tha cho ta, tha cho ta a, ta không cùng ngươi tranh đoạt Hỗn Độn Chí Bảo, tha cho ta...

A!" Âm Ảnh Ma Thần thê lương tê hống, thanh âm truyền khắp hơn nửa cái Hỗn Độn.

Âm Ảnh Ma Thần cũng là kẻ giảo trá, tuy đang cầu xin tha thứ, nhưng thực tế thượng lại có tâm tư khác.

Nguyên bản có rất nhiều ma thần đang hướng về nơi này, dục muốn đoạt Hỗn Độn Chí Bảo sắp xuất thế kia, Âm Ảnh Ma Thần hô một cái như vậy, lập tức đem bọn hắn hấp dẫn tới.

Thương Thiên nhìn Âm Ảnh Ma Thần đang giãy dụa, làm sao không biết chút tâm tư kia của hắn, bất quá là muốn đem những ma thần phụ cận gọi tới gây áp lực, càng là cấp cho hắn sáng tạo cơ hội đào tẩu sao?

Thương Thiên khinh thường cười một tiếng: "Ngược lại là quỷ trá." Thủ chưởng hắn bóp một cái, Âm Dương Thần Quang lập tức thu lại.

Âm Ảnh Ma Thần rõ ràng cao mấy vạn trượng, thân thể thế mà không ngừng thu nhỏ, cuối cùng bị Thương Thiên trực tiếp nắm ở trong lòng bàn tay, giống như một cục đất nặn.

Âm Ảnh Ma Thần giờ khắc này thật sự hoảng rồi!

Sợ hãi, thống khổ, không cách nào giãy dụa!

Nguyên bản cảm thấy đối phương là một con sâu róm mặc hắn tùy ý nhào nặn, nhưng hiện tại rõ ràng, nguyên lai là hắn xuất hiện ảo giác.

Sâu róm chân chính, là hắn! "A...

Tha cho ta, tha cho ta a!

Ngươi không thể giết ta!

Sau lưng ta...

A!" Hắn muốn báo ra hậu đài, cấp cho mình tranh thủ cơ hội sống sót.

Nhưng Thương Thiên chỉ hơi dùng lực, ép Âm Ảnh Ma Thần ngay cả lời đều nói không ra!

Chương 11

Âm Ảnh Ma Thần kiệt tẫn toàn lực, thậm chí thiêu đốt Hỗn Độn bản nguyên đi không ngừng giãy dụa, bóng đen đen kịt không ngừng khuếch tán, mỗi một đạo bóng đen đều muốn cùng Hỗn Độn chi khí tương dung hợp.

Âm Ảnh Ma Thần giờ khắc này liều mạng cấp cho mình bơm hơi: "Chỉ cần, chỉ cần có thể để cho ta một đạo bóng đen tán đi, dung nhập trong Hỗn Độn chi khí, ta, ta liền có thể đào thoát!" Âm Ảnh Ma Thần, ngoại trừ có thể quỷ dị giết người ra, trên phương diện năng lực đào độn, càng là đỉnh cấp.

Từ khi đản sinh đến hiện tại gần mười vạn năm, hắn không phải không gặp qua nguy hiểm, nhưng mỗi một lần đều có thể kịp thời rời đi.

Chỉ là, sau khi giãy dụa một hồi lại hãi nhiên phát hiện là vô dụng!

Âm ảnh ngay cả một chút xíu đều phát tán không ra ngoài được.

Thương Thiên nhìn Âm Ảnh Ma Thần đang giãy dụa, ngoạn vị nói: "Bàn tính nhỏ của ngươi cũng không tệ a, muốn để ta trở thành chúng thỉ chi đích (đích ngắm của mọi người) sao?" Âm Ảnh Ma Thần triệt để sợ hãi, không cách nào giãy dụa, không cách nào đào thoát, vậy chỉ có thể cầu xin tha thứ.

Chỉ là, Thương Thiên sao có thể là hạng người tâm từ thủ nhuyễn?

Hắn rõ ràng pháp tắc trong Hỗn Độn, nhân từ chính là tử vong.

Sở dĩ không có lập tức giết Âm Ảnh Ma Thần, là vì muốn từ nơi hắn biết được một số thứ.

Đương nhiên, sự tình như nghiêm hình khảo đả là không cần thiết.

Thương Thiên trực tiếp dùng bàng bạc pháp lực kinh khủng cực điểm của bản thân, xâm nhập vào trong Hỗn Độn linh hồn của hắn, liền có thể biết được tất cả tin tức muốn biết.

Âm Ảnh Ma Thần thật sự sợ hãi kinh khủng.

Hắn biết hậu quả sau khi bị xâm nhập Hỗn Độn linh hồn là bản thân pháp tắc triệt để băng hoại, triệt để hôi phi yên diệt.

Âm Ảnh Ma Thần trước đó nháo ra động tĩnh, cũng rốt cục thành công đem rất nhiều Hỗn Độn sinh linh chung quanh cấp hấp dẫn tới, có một số Hỗn Độn Ma Thần thực lực không mạnh không yếu ôm tâm tư xem náo nhiệt đi tới phụ cận.

Cơ vu Âm Ảnh Ma Thần tại đương kim hung danh không yếu, cho nên một cái liền nhận ra hắn.

Có một cái ma thần kinh hô: "Kia không phải là Âm Ảnh Ma Thần sao!

Thế mà bị người ta cầm nã, tình huống của hắn không ổn a!" "Sinh linh kia lai lịch ra sao, nhìn ngoại mạo, tựa hồ cũng không cường đại a, sao có thể chiến thắng Âm Ảnh Ma Thần!" ...

Đối với Hỗn Độn mà nói, mấy vạn năm kỳ thực rất ngắn ngủi.

Cho nên quan niệm "thể hình ma thần càng khổng lồ thì thực lực cơ bản cũng càng cường đại" là đệ nhất pháp tắc trong lòng đại bộ phận ma thần.

Đạo thể hình thái của Thương Thiên lúc này trong mắt bọn hắn thực tại quá nhỏ bé, cũng chính vì như thế, mới có thể cảm giác kinh ngạc.

Thương Thiên đem thần hồn Âm Ảnh Ma Thần một điểm một

điểm bóc ra, sau đó dần dần đọc đến rất nhiều tin tức. "Mấy vạn năm thời gian, Thời Gian Ma Thần, Không Gian Ma Thần thế mà như thế điệu thấp, ngay cả Ngũ Hành Ma Thần cũng đều không có tung tích, xem ra ma thần thông minh cũng không chỉ có mình ta a." "Hỗn Độn Ngũ Hung?

Hủy Diệt Ma Thần, Đấu Chiến Ma Thần, Hắc Ám Ma Thần, Lược Đoạt Ma Thần, Sát Lục Ma Thần.

Năm cái ma thần này ngược lại có chút ý tứ, cảnh giới của bọn hắn hẳn là đều đạt tới tình trạng Hỗn Nguyên thất trọng rồi, không tệ a!" Tại tiền thế, Hồng Quân tại trước khi chết cũng bất quá vừa mới đạt tới cái độ cao này mà thôi.

Trừ cái đó ra, Thương Thiên từ trong linh hồn Âm Ảnh Ma Thần biết được tin tức liên quan tới Hỗn Độn.

Tên này lần này ngược lại tính là chết có ý nghĩa.

Không lâu sau đó, Thương Thiên ngoài ý muốn mở ra mắt mâu, nói: "Phía sau Âm Ảnh Ma Thần, thế mà là Hắc Ám Ma Thần." Âm Ảnh dung vu trong hắc ám, như thế tựa hồ cũng nói được.

Bất quá vừa mới biết được Hỗn Độn cư nhiên xuất hiện cái gọi là 'Ngũ Hung Ma Thần', lại phát hiện mình đã cùng Hắc Ám Ma Thần kia kết xuống nhân quả.

Giờ khắc này Âm Ảnh Ma Thần thoi thóp, linh hồn vi nhược vô cùng.

Âm Ảnh Ma Thần dùng một chút khí lực cuối cùng giãy dụa tê hống lấy: "Hắc Ám...

Hắn sẽ không buông tha ngươi...

Chương 12

Ách." Thương Thiên đương nhiên sẽ không đem uy hiếp này để ở trong lòng. "Không sao cả, nếu hắn dám đến, vậy thì giết luôn một thể, để ta xem trên người hắn có đồ tốt gì không." Âm Ảnh Ma Thần tại mấy vạn năm nay, giết chóc vô số, không ngừng thôn phệ một số ma thần nhỏ yếu, thậm chí cả Đại Ma Thần uẩn hàm pháp tắc, bản thân đạt được Hỗn Nguyên ngũ trọng, đồ tốt khẳng định là có.

Khả tại thời điểm này, Hỗn Độn chung quanh bỗng nhiên mất đi sắc thái, một mảnh đen kịt bao trùm.

Nguyên bản Hỗn Độn đã không có ánh sáng, cũng không có ám, giờ khắc này bỗng nhiên xuất hiện hắc ám thâm trầm như thế, vậy chỉ có thể nói rõ một sự kiện: Hắc Ám Ma Thần đến rồi.

Hắc ám kia không vẻn vẹn đem Thương Thiên thôn phệ đi vào, cũng đem kỳ tha ma thần lớn lớn nhỏ nhỏ phụ cận tới tham gia náo nhiệt nhất tề thôn một.

Một cái thanh âm thô kệch từ chỗ sâu trong hắc ám vang lên, chấn nhiếp linh hồn tất cả mọi người! "Thật to gan, cư nhiên dám đối với Âm Ảnh Ma Thần ra tay!" Thương Thiên nhìn thấy trong hắc ám toát ra một sinh linh đáng sợ bàng đại vô cùng, so với Âm Ảnh Ma Thần không biết thâm trầm hơn bao nhiêu lần.

Sáu cái đầu lâu, là lục diện hắc ám, mỗi cái đều có đồ văn.

Trên thân thể, càng có mười vạn tám ngàn cái hắc ám chi thứ (gai nhọn), nhiếp nhân tâm hồn.

Đương kim một trong Hỗn Độn Ngũ Hung Ma Thần, Hắc Ám Ma Thần, giáng lâm!

Nhìn thấy Thương Thiên không có trực tiếp động thủ, hắn ngược lại ngưng thần hỏi: "Ngươi cũng là ma thần sở hữu Đại Đạo pháp tắc, sở hữu Âm Dương Pháp Tắc, nói ra danh hào của ngươi!" Thương Thiên mỉm cười, nói: "Ngô vi Thương Thiên!" Hắc Ám Ma Thần sáu cái đầu lâu tề tề lắc lư, nói: "Thương Thiên?

Đạo hào không tệ.

Đem Âm Ảnh thả, ngô không truy cứu tội của ngươi." Hắn đứng tại địa phương cự ly Thương Thiên ước chừng ba mươi vạn dặm, không xa không gần.

Hắc Ám Ma Thần nãi là một trong Hỗn Độn Ngũ Đại Hung Thần, hành sự cực kỳ bá đạo.

Nếu là lúc bình thường, chỉ cần nhìn không thuận mắt chỉ sợ trực tiếp thi triển hắc ám thần thông kinh khủng, đem đối phương thôn phệ.

Nếu như Âm Ảnh Ma Thần linh năng y kháo thi triển một số thủ đoạn quỷ dị tiến hành giết chóc mà nói, như vậy Hắc Ám Ma Thần hoàn toàn là y kháo hắc ám hủy diệt bá đạo của bản thân tiến hành giết chóc.

Nhưng hôm nay, Hắc Ám Ma Thần không những không có trực tiếp xuất thủ, thế mà còn nói ra lời nói như vậy!

Những ma thần bị hấp dẫn tới bởi vì Hắc Ám Ma Thần xuất hiện lúc này đều cảm giác được kinh ngạc.

Có một tôn ma thần cũng sở hữu Đại Đạo pháp tắc nói: "Hắc Ám, đang kiêng kị đối phương!" "Không sai, ta tựa hồ nghe thấy Hắc Ám xưng hô hắn là Âm Dương Ma Thần, đạo hào gọi là Thương Thiên." "Ân?

Âm Dương Ma Thần Thương Thiên?

Từ lúc Hỗn Độn Ma Thần lục tục đản sinh mười vạn năm đến nay, đều chưa từng nghe qua cái tên này." "Đích xác lạ lẫm, bất quá thân thể hắn rõ ràng nhìn qua nhỏ yếu như thế, sao lại mạnh như vậy!" Không những thuận tay nắn bóp Âm Ảnh Ma Thần pha có hung danh, ngay cả Hắc Ám Ma Thần cũng đối với hắn kiêng kị có thừa! ...

Nghe lời nói của Hắc Ám Ma Thần, Thương Thiên lập tức cười to: "Không truy cứu?

Ha ha ha..." Tiếng cười Thương Thiên, hướng về bốn phía khuếch tán ra, lập tức giống như lôi đình không ngừng oanh minh.

Hỗn Độn chi khí chung quanh không ngừng bị gạt ra, hắc ám pháp tắc chi lực nguyên bản bao trùm tại phụ cận Thương Thiên, thế mà bị tiếng cười của hắn trực tiếp xé rách vô số đạo khẩu tử.

Vẻn vẹn tiếng cười, liền có thể trực tiếp đột phá hắc ám pháp tắc chi lực của Hắc Ám Ma Thần!

Những ma thần lớn lớn nhỏ nhỏ nguyên bản bị bao trùm trong hắc ám kia, càng bắt đầu run lẩy bẩy.

Cảm thấy mình quá xui xẻo, bản thân chỉ là muốn đến thử thời vận mà thôi, lại bị cuốn vào tranh đấu giữa hai tôn Đại Ma Thần.

Tiếng cười Thương Thiên rốt cục dừng lại, nhìn Hắc Ám Ma Thần, nói: "Đồ vật nhỏ, ngươi cũng có tư cách cùng ta nói chuyện như thế?" Thương Thiên rõ ràng, ở trong mang mang Hỗn Độn này, cái gọi là khiêm tốn hữu lễ kia căn bản là chê cười!

Đối phương đã tìm tới cửa, vậy thì trực tiếp đánh trở về.

Hắc Ám Ma Thần sở dĩ sẽ nói ra lời nói như vậy, là bởi vì cảm giác được sự cường đại của hắn.

Chương 13

Nếu như thực lực không đủ để khiến hắn kiêng kị, Hắc Ám Ma Thần sẽ không chút do dự trực tiếp đem hắn thôn phệ!

Cho nên, Thương Thiên từ trước tới giờ không có ý định khách khí với hắn.

Thương Thiên nói: "Âm Ảnh Ma Thần đại đạo bản nguyên cùng ngươi tương cận, càng bị ngươi khắc chế, cho nên mới sẽ cam làm tay sai cho ngươi." "Bất quá, ta cũng nhìn trúng Đại Đạo pháp tắc của hắn!" Thương Thiên vừa nói, trực tiếp vận chuyển Âm Dương thần lực, một đạo hỏa diễm chi lực vô khả cuồng bạo tại thời khắc này trực tiếp thiêu đốt mà ra.

Đây là bản danh Âm Dương Thần Hoả của hắn!

Thần hoả vừa chuyển, Âm Ảnh Ma Thần kia thật giống như không còn nửa điểm sức chống cự, thậm chí ngay cả sinh mệnh của hắn đều bắt đầu đi về hướng điêu linh. "Khả ác, ngô giết ngươi!" Hắc Ám Ma Thần rốt cục nhịn không được, trực tiếp bạo phát ra lực lượng kinh khủng hướng về Thương Thiên nhào tới. "Hắc ám bao trùm, Vĩnh Hằng Tịch Diệt Giới!" Nguyên bản hắc ám cực kỳ đáng sợ, nhưng đã bị Thương Thiên vừa mới trong tiếng cười xé rách.

Nhưng một đạo sức mạnh vừa rồi kia, căn bản không phải pháp lực chân chính của Hắc Ám Ma Thần, chỉ là sự thăm dò cơ bản nhất mà thôi.

Giờ khắc này, hắn mới chân chính động dụng bản nguyên chi lực!

Trong sáu cái đầu lâu, đồng thời dũng hiện ra vô biên hắc ám, trực tiếp phô khai phảng phất muốn hình thành một cái thế giới đáng sợ chỉ có hắc ám.

Không chỉ thế!

Mười vạn tám ngàn cái hắc ám chi thứ trong thân thể, càng tại thời khắc này trực tiếp dung nhập vào trong đó, muốn đem Thương Thiên trực tiếp oanh sát. "Hừ, Âm Dương Ma Thần, ngươi quá càn rỡ!

Ngô nể mặt ngươi cũng là Đại Đạo Ma Thần mới cùng ngươi nhiều lời hai câu, ngươi lại cho thể diện mà không cần." Đối mặt công kích của Hắc Ám Ma Thần, Thương Thiên lại không chút nào loạn. "Nguyên lai, đã đạt tới Hỗn Nguyên thất trọng đỉnh phong!" Tại một khắc Hắc Ám Ma Thần xuất thủ kia, hắn đã nhìn ra cảnh giới của đối phương. "Cũng được, thực lực như vậy, ngược lại cũng có tư cách để ngươi nhìn xem thủ đoạn của ngô!" Giờ khắc này, Thương Thiên rốt cuộc không ẩn tàng.

Thân thể nhoáng một cái, nhân loại đạo thể hình thái nguyên bản anh tuấn soái khí biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là thân thể Âm Dương Ma Thần bản tôn cao chín vạn tám ngàn trượng.

Mười tám đôi Âm Dương Thần Dực sau lưng triển khai, lập tức dũng hiện ra vô số thần quang kinh khủng.

Những thần quang này thế như chẻ tre, đem Hắc Ám Vĩnh Hằng Tịch Diệt Giới trực tiếp xé rách!

Hắc Ám Ma Thần lập tức như tao trọng kích!

Hắc Ám Ma Thần 'Vĩnh Hằng Tịch Diệt Giới' uy năng vô song, tại ngắn ngủi không đến mười vạn năm sau khi xuất thế, không biết đã làm cho bao nhiêu ma thần vẫn diệt, cũng không biết thôn phệ bao nhiêu Hỗn Độn bản nguyên của các ma thần lớn nhỏ.

Nhưng hôm nay, thế mà bị Âm Dương Ma Thần trước mắt một kích xé rách!

Thương Thiên bá đạo oanh xuất một kích, coi là thật thần uy hạo

đãng.

Mười tám đôi Âm Dương Thần Dực đáng sợ kia chậm rãi luật động, mỗi một lần phiêu động, đều có thể làm cho Hỗn Độn chi khí chung quanh yên diệt.

Âm dương sinh, âm dương yên diệt!

Hắn nhìn Hắc Ám Ma Thần, khinh thường nói: "Hừ, Hắc Ám, nếu như ngươi chỉ có chút thủ đoạn này, vậy mà cũng dám tìm ta gây phiền phức?" Hỗn Nguyên thất trọng cảnh giới, có lẽ có thể tại trong đại đa số Hỗn Độn sinh linh hoành hành, nhưng ở trong mắt Thương Thiên thật sự không tính là gì.

Vừa mới một kích xé rách cái gọi là 'Hắc Ám Tịch Diệt Pháp Giới' kia, tại ma thần chung quanh nhìn xem thực là đại chiêu ghê gớm đáng sợ, nhưng thực tế thượng đó cũng bất quá là Thương Thiên vỗ cánh cuốn lên Âm Dương Thần Quang mà thôi. "Ca sát!" Vừa nói, hắn vừa đem Âm Ảnh Ma Thần trong tay triệt để bóp chết!

Một màn này nhưng làm cho ma thần xung quanh trong nháy mắt sôi trào!

Âm Ảnh Ma Thần kia dầu gì cũng nắm giữ một đầu Đại Đạo Ma Thần, giết chóc không cạn, uy danh cũng cường thịnh.

Nhưng một cái tồn tại như vậy, cư nhiên thật sự bị hắn sống sờ sờ bóp chết.

Chương 14

"Thật kinh khủng Âm Dương Ma Thần!" "Đáng sợ, một tôn nhân vật như vậy tại sao nhiều năm như vậy cư nhiên một mực yên lặng vô danh, thực tại quá kinh khủng!" "Không sai, về sau phải cách hắn xa một chút, Ngũ Hung Ma Thần đều không bằng được hắn!" ...

Thương Thiên tự nhiên sẽ không để ý tới tiếng lòng của những tiểu nhân vật này.

Sau khi trực tiếp bóp chết Âm Ảnh Ma Thần, ma thần chi khu trong tay phấn toái, bị hoàn nguyên thành Pháp Tắc Đại Đạo sơ khai nhất.

Thương Thiên nhìn Hắc Ám Ma Thần, cười a a nói: "Pháp tắc thật không tệ, ngô muốn!" Một khắc này, Hắc Ám Ma Thần rốt cuộc nhịn không được. "Âm Dương, là ngươi bức ta!" Sáu cái đầu lâu kia đồng thời mở miệng, sau đó phía sau thân thể hắn bỗng nhiên dâng lên một tòa hắc ám cao tháp.

Thương Thiên xem xét, lập tức biết lai lịch vật này. "Cư nhiên động dụng bạn sinh Hỗn Độn Linh Bảo rồi sao?

Không tệ không tệ, cư nhiên là Thượng Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo sở hữu sáu mươi bốn đạo Hỗn Độn Thần Cấm, có chút đáng xem." Lúc Thương Thiên nói chuyện, đem Âm Ảnh Pháp Tắc kia trực tiếp bỏ vào trong miệng, giống như ăn khô bò vậy mấy ngụm nuốt xuống, trực tiếp thôn phệ.

Âm Ảnh Pháp Tắc sau khi bị nuốt vào, trực tiếp dung nhập vào trong cây non tại thần hồn Thương Thiên, trở thành chất dinh dưỡng cho cây non.

Có thể rõ ràng nhìn thấy, cây non thoáng lớn lên một chút!

"Nguyên lai Đại Đạo Pháp Tắc cư nhiên có thể tư dưỡng Âm Dương Thần Thụ, thật là không ngờ tới." Thương Thiên nguyên bản chỉ nghĩ đến thôn phệ Âm Ảnh Ma Thần để tăng tu vi, lại không ngờ có phát hiện này.

Kỳ thực thôn phệ đối phương để tăng tu vi là thủ đoạn tăng cường chủ lưu trong Hỗn Độn hiện nay, nhưng thực tế thượng, hiệu quả tăng lên rất kém.

Dù sao, Đại Đạo nan dung!

Ví dụ như Hắc Ám Ma Thần, vì sao không thôn phệ Âm Ảnh Ma Thần mà để hắn trở thành nanh vuốt?

Là bởi vì hắn rõ ràng, dù là Âm Ảnh Pháp Tắc cùng Hắc Ám Pháp Tắc tương thông, nhưng cho dù thôn phệ cũng đều vô dụng.

Hắn sẽ không vì vậy mà sinh ra thêm một đạo pháp tắc khác.

Nhưng Âm Dương Thần Thụ của Thương Thiên sau khi thôn phệ Âm Ảnh Pháp Tắc, trên cây non cư nhiên hiện ra một cái quả thực nho nhỏ.

Nói cách khác, về sau khi Âm Dương Thần Thụ lớn lên, quả thực thành thục, Thương Thiên liền có thể nắm giữ Âm Ảnh Pháp Tắc!

Hắc Ám Ma Thần nhìn thấy một màn này, càng là nộ hỏa vượng thịnh!

Cố ý, Thương Thiên tuyệt đối là cố ý làm như thế, chính là vì chọc giận hắn.

Bây giờ ngược lại không phải là muốn báo thù cho Âm Ảnh Ma Thần, mà là vì mặt mũi của chính hắn!

Mấy vạn năm, kinh qua nhiều lần giết chóc mới có uy danh hiển hách tễ thân một trong Ngũ Hung Ma Thần.

Nếu hôm nay chật vật bại lui, mặt mũi nào mà tồn tại?

Chỉ sợ sẽ bị bốn cái ma thần Hủy Diệt, Đấu Chiến, Lược Đoạt, Sát Lục chế giễu chết.

Cho nên, tuyệt đối không thể cứ như thế tuỳ tiện rời đi!

Muốn đi, cũng phải đánh ra cái thế thần uy của Hắc Ám Ma Thần. "Hắc Ám Trầm Luân Tháp, trấn áp!" Hắc Ám Trầm Luân Tháp, là bạn sinh Hỗn Độn Linh Bảo của Hắc Ám Ma Thần, tiên thiên sở hữu sáu mươi bốn đạo Hỗn Độn Thần Cấm, tuy rằng không phải Hỗn Độn Chí Bảo, nhưng trong số Thượng Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, cũng tuyệt đối là đỉnh cấp.

Tháp này vừa ra, Hỗn Độn chi khí cư nhiên bị tháp trực tiếp thôn phệ đi vào, lấy tháp làm hạch tâm trong vòng phương viên trăm vạn trượng, hoàn toàn lâm vào trong hắc ám vĩnh hằng.

Tất cả cảm tri đều bị hắc ám thôn phệ, thậm chí ý niệm của một số ma thần cũng bị hắc ám trầm luân hãm nhập trạng thái dở sống dở chết!

Hắc Ám Ma Thần lúc trước thi triển kỳ thực không phải chân chính 'Vĩnh Hằng Tịch Diệt Giới', hiện tại mới phải!

Tại nơi này, Hắc Ám Ma Thần chiếm cứ ưu thế tuyệt đối.

Chương 15

Ngay cả cảm quan đều không có, làm sao cùng hắn chiến đấu?

Thế nhưng, tịnh không kết thúc!

Hắc Ám Trầm Luân Tháp kia cũng không vẻn vẹn chỉ có tác dụng như thế, bản thân tháp là một kiện công kích bảo vật cực kỳ lợi hại.

Giờ khắc này, dưới sự khu sử của Hắc Ám Ma Thần, tháp này hung hăng hướng về Thương Thiên đập tới.

Hắc Ám Ma Thần nghiến răng nghiến lợi hô: "Cấp bản ma thần đi chết đi!" "Một chiêu không tệ, đáng tiếc, không đủ!" Ma thần chi khu chín vạn tám ngàn trượng mãnh liệt động một cái, mười tám đôi thần dực phóng xuất ra vô cùng Âm Dương Thần Quang!

Âm Dương bạo phát, phấn toái nhất thiết!

Hắc ám giống như màn sân khấu bị sinh sinh xé rách, sức mạnh trầm luân kia cũng triệt để tiêu tán.

Không chỉ thế!

Giờ khắc này, Thương Thiên mãnh liệt oanh kích ra một quyền, già dặn lại bá đạo.

Âm Dương Thần Quyền, triệt để bạo phát, xá ngã kỳ thùy!

Oanh long!

Lại một tiếng oanh minh bạo phát kinh khủng, thân thể Hắc Ám Ma Thần lại bị trực tiếp oanh thành hai nửa!

Đương nhiên, Hắc Ám Ma Thần cũng không có tử vong, dầu gì cũng là cường giả Hỗn Nguyên thất trọng, đừng nói oanh thành hai nửa, cho dù chi ly phá toái cũng có thể còn sống.

Nhưng giờ khắc này, hắn rốt cuộc không còn dũng khí cùng Thương Thiên đại chiến. "Âm Dương Ma Thần Thương Thiên, ngô nhớ kỹ ngươi!" Lưu lại ngoan thoại, Hắc Ám Ma Thần lập tức phân tác hai đạo ám ảnh hướng về nơi xa đào độn bỏ chạy.

Chí vu Hắc Ám Trầm Luân Tháp sớm đã bị hắn xá khí (vứt bỏ).

Bởi vì giờ khắc này Hắc Ám Ma Thần, là muốn mạng chứ không cần tháp!

Thương Thiên nhe răng cười một tiếng, trực tiếp đem Hắc Ám Trầm Luân Tháp kia nắm trong tay, dầu gì cũng là một kiện Thượng Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, không lấy thì phí a. "Chạy ngược lại là nhanh a, nhưng mà, thật sự có thể sống sao?" Hắc Ám Ma Thần kỳ thực rất giảo hoạt, phương hướng đào vong hách nhiên chính là địa phương chí bảo truyền ra khí tức.

Thương Thiên tự nhiên có thể minh bạch ý đồ của hắn, xá khí Hắc Ám Trầm Luân Tháp đổi lấy cơ hội đào sinh, sau đó cô chú nhất trịch (được ăn cả ngã về không), đoạt tại trước đó đi đoạt thủ kiện Hỗn Độn Chí Bảo sắp xuất thế kia!

Lúc này, Thương Thiên dám cam đoan chí bảo kia tuyệt đối là Hỗn Độn Chí Bảo sở hữu tám mươi mốt đạo Hỗn Độn Thần Cấm, nếu Hắc Ám Ma Thần thật sự có thể may mắn hoạch thủ bảo vật, vậy thật đúng là có một chút khả năng tìm hắn báo thù.

Thế nhưng, Hỗn Độn Chí Bảo tám mươi mốt đạo Hỗn Độn Thần Cấm há lại dễ dàng hoạch đắc như vậy?

Thương Thiên có một kiện Hỗn Độn Chí Bảo, lại sẽ không biết luyện hóa Hỗn Độn Chí Bảo khó khăn thế nào sao? "Nếu như không phải hệ thống tặng, Hỗn Độn Châu kia ta cũng không có khả năng luyện hóa nhanh chóng như vậy, chỉ là mười vạn năm không đến, luyện hóa được bốn mươi chín trọng.

Hắc Ám Ma Thần bất quá là Hỗn Nguyên thất trọng cảnh giới, cư nhiên muốn lấy được Hỗn Độn Chí Bảo, đúng là muốn chết." "Không, vừa vặn nhường cho hắn đi dò đường cho ta." Thương Thiên ma thần chi khu trọng tân tán đi, sau đó hóa xuất đạo thể du tai du tai hướng về phương hướng Hắc Ám Ma Thần phi độn mà đi.

Trên thực tế, Hắc Ám Ma Thần sở dĩ có thể từ trong tay Thương Thiên đào tẩu, căn bản là do Thương Thiên cố ý làm thế. ...

Hồi lâu sau đó, mới có kỳ tha ma thần từ tứ phía bát phương đi tới.

Vừa rồi Thương Thiên cùng Hắc Ám Ma Thần chiến đấu thực tại quá kinh khủng, những ma thần nguyên bản vây xem, chí ít có một nửa bị dư ba Âm Dương Thần Quang đáng sợ kích lay động đến phấn toái.

Những kẻ có thể may mắn sống sót, cũng đều có viễn kiến sớm đào ly ra ngoài.

Mãi cho đến khi xác định Hắc Ám Ma Thần và Âm Dương Ma Thần Thương Thiên đều đã rời đi, bọn hắn mới dám tới gần.

Chương 16

Có một tôn ma thần tâm còn sợ hãi nói: "Giao phong vừa rồi, ai thắng lợi?" "Không rõ ràng, nhưng có lẽ là Âm Dương Ma Thần thắng lợi, những tên xui xẻo vừa rồi cũng đều bị thần quang kia giảo sát!" "Kinh khủng, thực tại quá kinh khủng!

Ta xem ngay cả Ngũ Hung đệ nhất Đấu Chiến Ma Viên cũng không phải đối thủ của hắn a." ...

Thân thể Hắc Ám Ma Thần lúc này đều có chút đơn bạc, sau khi mất đi Hắc Ám Trầm Luân Tháp, khí tức của hắn càng yếu đi một đoạn lớn. "Khả ác, Âm Dương Ma Thần Thương Thiên, ta nhất định phải chém giết ngươi!" Hắc Ám Ma Thần tung hoành Hỗn Độn lâu như vậy, ngoại trừ bốn kẻ hung thần khác làm cho hắn cảm giác khó giải quyết ra, xưa nay chưa từng có bất kỳ thất bại nào.

Nhưng lần này, bại bực nào thê thảm, xém chút nữa cái mạng nhỏ cũng không còn. "Hắc Ám Trầm Luân Tháp của ta, ta sẽ đích thân cầm về, sau đó ta sẽ đem đại đạo bản nguyên của ngươi, triệt triệt để để phấn toái!" Nói lời hung ác cả một đường, nhưng Hắc Ám Ma Thần kỳ thực có chút chột dạ.

Chính như Thương Thiên sở liệu, hắn cô chú nhất trịch dưới tình huống bị bức bất đắc dĩ mới độn nhập vào địa phương chí bảo sắp xuất thế.

Hắc Ám Ma Thần vứt bỏ tạp niệm, để tâm thần mình lần nữa trầm lắng xuống.

Hắn rõ ràng, chiến đấu tiếp theo chỉ sợ sẽ kinh khủng đến tình trạng khó có thể tưởng tượng, nếu một cái không cẩn thận đều sẽ chết ở chỗ này.

Lại qua một hồi, sắc mặt Hắc Ám Ma Thần càng ngày càng ngưng trọng. "Khí tức thật kinh khủng!" Một cỗ áp lực không cách nào hình dung không ngừng từ bên trong phát tán ra, hung hăng áp bách thần hồn hắn, dù là không có bị Thương Thiên đả thương, chỉ sợ cũng khó mà chống đỡ tiếp nhận.

Nói thực, Hắc Ám Ma Thần lúc này bắt đầu túng (sợ) rồi.

Một đường đi tới, không có gặp được bất kỳ kẻ cản trở nào, nhưng trong lòng hắn ngược lại càng ngày càng bất an. "Thôi được, ...

Rời đi thôi!" Ngày xưa Hắc Ám Ma Thần luôn luôn độc đoán bá đạo, chưa từng biết lùi bước.

Nhưng hôm nay, hắn thật sự úy kỵ và sợ hãi.

Chính vào lúc hắn chuẩn bị rời đi, một đạo cái bóng chậm rãi trình hiện tại trước mặt hắn.

Tại sau khi nhìn thấy vật này, Hắc Ám Ma Thần rốt cuộc dời không ra ánh mắt, sáu cái đầu lâu phía trên đều hướng về phương hướng thanh cự phủ (rìu lớn) kia.

Đó là một thanh cự phủ màu ám hắc sắc, cao chí ít có chín vạn trượng, thâm trầm vĩ ngạn, hậu thực vô cùng.

Thanh phủ kia lúc này an tĩnh đứng thẳng trong Hỗn Độn như thế, cao ngạo giống như Ma Thần Chi Vương.

Một cỗ sâm nhiên bá khí, thời thời khắc khắc đều đang chen ép tâm linh Hắc Ám Ma Thần.

Hạnh hảo, tuy rằng bị thương, nhưng tinh thần hắn y nguyên cường hãn, còn có thể hoàn hảo dưới bá khí chen ép.

Hắc Ám Ma Thần không khỏi nhíu mày, nói: "Khí tức này...

Cùng tên Hủy Diệt kia có chút tương tự, chẳng lẽ là chí bảo của

Hủy Diệt Ma Thần?" Nhưng rất nhanh hắn lại phủ định ý nghĩ này.

Hủy Diệt Ma Thần tuy rằng cường đại, nhưng cùng hắn cũng chỉ là kẻ tám lạng người nửa cân, dù là so với hắn hơi cường đại một chút, nhưng tuyệt sẽ không sai biệt quá xa, tuyệt đối không có khả năng có lực lượng kinh khủng như vậy. "Ông ông..." Bỗng nhiên, một trận thanh âm cổ quái bạo phát, lập tức Hỗn Độn bắt đầu phiên cuộn.

Lấy cự phủ kia làm hạch tâm, một đạo hỗn độn tuyền qua (xoáy nước) cực kỳ kinh khủng thành hình!

Thời điểm bắt đầu, nó chỉ là một cái hỗn độn tuyền qua loại nhỏ xoay tròn chậm chạp, nhưng vẻn vẹn chỉ mấy chục cái sát na, vòng xoáy đã rộng hơn mười vạn trượng.

Đối mặt cỗ sức mạnh này, Hắc Ám Ma Thần càng thêm hãi nhiên.

Nhưng đúng lúc này, một cái thanh âm khiến cho sáu cái đầu của Hắc Ám Ma Thần đều muốn nổ tung truyền đến: "Cư nhiên là...

Khai Thiên Thần Phủ!" Thanh âm của Thương Thiên!

Chương 17

Thân thể bàng bạc của Hắc Ám Ma Thần lập tức cứng đờ, Thương Thiên đuổi tới rồi, cư nhiên nhanh như vậy!

Một cái đầu lâu của Hắc Ám Ma Thần khoát nhiên nhìn về phía Thương Thiên.

Đạo thể hình thái của Thương Thiên lúc này trong mắt Hắc Ám Ma Thần thực tại quá vu miểu tiểu, nhưng đã có giáo huấn lần trước, Hắc Ám Ma Thần đâu còn dám coi thường Thương Thiên?

Hắn đối với Thương Thiên tràn đầy giới bị, hỏi: "Vừa rồi ngươi nói, bảo vật này tên gọi là gì?" Không ngờ tới, Thương Thiên cư nhiên thật sự trả lời hắn. "Nếu như ta không có đoán sai, bảo vật này là Khai Thiên Thần Phủ, chí vu vì sao gọi là cái tên này, ngươi không cần hỏi." Sở hữu tám mươi mốt đạo Hỗn Độn Thần Cấm Hỗn Độn Chí Bảo, lại là cự phủ như thế, ngoại trừ Khai Thiên Thần Phủ ra, sẽ không còn vật gì khác.

Chỉ là, Thương Thiên ngoài ý muốn chính là, cự phủ xuất thế nhưng Bàn Cổ lại không thấy tăm hơi.

Thương Thiên nhìn Hắc Ám Ma Thần đạm nhiên nói: "Thần Phủ ở ngay nơi đó, hiện tại ngươi đi lấy nó, nếu có thể để búa nhận chủ, ngươi liền có khả năng giết ta phục cừu." Hắc Ám Ma Thần con mắt híp lại, hắn đương nhiên biết Thương Thiên sẽ không có hảo tâm như vậy!

Hắn hung tợn đối với Thương Thiên nói: "Ngươi muốn lợi dụng ta dò đường?" Thương Thiên nói thẳng không tránh, nói: "Ân, đúng thế a.

Hoặc là bị ta trực tiếp oanh sát, hoặc là cược một ván, kỳ thực

cũng không khó chọn, đúng không?" Hắc Ám Ma Thần sắc mặt khó coi, trên sáu gương mặt đều viết đầy sự phẫn nộ!

Hắn hiện tại đâu còn không biết, Thương Thiên cố ý thả hắn vào, để hắn đi vào nơi bảo vật thần bí đản sinh này, chính là để hắn đi dò đường chịu chết?

Hiện tại thái độ hào không để ý của Thương Thiên, hầu như chẳng khác nào đang trực tiếp nói với hắn: Ngươi chỉ là một thứ rác rưởi!

Nhưng chính như những gì Thương Thiên đã nói, Hắc Ám Ma Thần thực ra không có quyền lựa chọn.

Nếu ở đây động thủ với Thương Thiên, hắn sẽ trực tiếp bị Thương Thiên oanh sát, kết cục tuyệt đối sẽ không khá hơn Âm Ảnh Ma Thần bao nhiêu.

Nhưng lao về phía cây cự phủ khủng bố kia, hoặc giả còn có một tia sinh cơ.

Nếu như vận khí của hắn tốt hơn một chút, có thể được 'Khai Thiên Thần Phủ' trong miệng Thương Thiên công nhận, vậy thì việc phản sát cũng không phải là không có khả năng!

Đánh cược một phen!

Hắc Ám Ma Thần có thể từng bước chém giết đi ra từ trong Hỗn Độn, đương nhiên cũng mang trong mình đại quyết tâm, đại dũng khí, đại trí tuệ.

Chỉ trong một cái chớp mắt, hắn đã đưa ra quyết định, trực tiếp lao về phía cây cự phủ khủng bố kia.

Khi Hắc Ám Ma Thần đang bay đi, trong lòng một bên thầm nghĩ: "Nhất định phải thành công, nhất định phải thành công, vô luận như thế nào nhất định phải thành công!" Lúc này, hắn cách Khai Thiên

Thần Phủ bất quá chỉ vạn trượng mà thôi.

Chút khoảng cách ấy đối với Hỗn Độn Ma Thần thực sự là quá gần, nhưng Hắc Ám Ma Thần lại cảm thấy một vạn trượng này thật xa xôi.

Phiến khắc sau... "Hả?

Ngô cư nhiên... thành công đi tới trước mặt Khai Thiên Thần Phủ?" Trên sáu gương mặt của Hắc Ám Ma Thần đều viết đầy vẻ không thể tin nổi.

Cư nhiên, thật sự làm được rồi!

Thương Thiên đứng nhìn từ xa, thấy Hắc Ám Ma Thần thế mà lại bình yên vô sự tiếp cận được Khai Thiên Thần Phủ, cũng vô cùng bất ngờ. "Không đúng, theo lý mà nói Khai Thiên Thần Phủ là đại sát khí cường đại như thế, tất định phải tràn ngập vô tận hung sát chi khí, uy năng hẳn phải viễn siêu sức mạnh của Hủy Diệt Ma Thần mới đúng, nhưng vì sao... lại bình tĩnh như vậy?" Thương Thiên bắt đầu hoài nghi. "Ha ha ha..." Hắc Ám Ma Thần bắt đầu ngửa mặt lên trời cười to, "Thương Thiên, thấy chưa?

Hỗn Độn Chí Bảo đều công nhận ngô, ngươi chết chắc rồi!" Hắc Ám Ma Thần giờ phút này sướng khoái vô cùng, sự áp bức trước đó đều quét sạch sành sanh. "Không phải muốn ta đi dò đường chịu chết sao?

Chương 18

Ta hiện tại muốn nói cho ngươi biết, xuẩn hỏa, ngươi đã làm ra một quyết định ngu xuẩn nhất.

Hiện tại, hãy mở to mắt ra mà nhìn cho kỹ đây!" Trong tiếng cười cuồng loạn, Hắc Ám Ma Thần trực tiếp vươn tay ra.

Hắn có rất nhiều cánh tay, trực tiếp hướng về phía cán búa đen kịt khổng lồ kia mà nắm lấy.

Thương Thiên không nói một lời, sắc mặt ngược lại có chút chờ mong.

Hắc Ám Ma Thần đâu biết rằng, Thương Thiên lúc này thậm chí còn hy vọng hắn có thể cầm được Khai Thiên Thần Phủ lên.

Suy nghĩ trong lòng Thương Thiên lại là: "Hắc Ám Ma Thần chết chắc rồi, xem thử tiểu tử này có thể chống đỡ được một lát hay không." Trong sát na tiếp theo, bàn tay hắc ám sắp sửa chạm vào Khai Thiên Thần Phủ.

Nụ cười của Hắc Ám Ma Thần rạng rỡ như hoa, nhưng ngay khắc sau, Khai Thiên Thần Phủ chấn động. "Ông ông...!" Tiếng chấn động cũng không vang dội, nhưng ngay sau đó lại có một cỗ uy nghiêm khủng bố hủy thiên diệt địa trực tiếp bạo phát ra.

Hầu như chỉ trong một sát na, Hắc Ám Ma Thần... biến mất!

Cũng không phải bị chuyển di đi nơi nào, mà là bị triệt để nghiền nát.

Thân thể Ma Thần bàng đại kia trực tiếp hóa thành bột mịn, sau đó bị Hỗn Độn chi khí tứ tán nuốt chửng.

Duy chỉ có một tia Hắc Ám Pháp Tắc lúc này hóa thành một con

rắn dài bay về phía sâu trong Hỗn Độn, trong nháy mắt liền biến mất. "Hả?

Cư nhiên khủng bố như vậy!" Lúc này, Thương Thiên hoàn toàn bị chấn hám!

Muốn giết chết Hắc Ám Ma Thần tịnh không khó.

Thương Thiên nếu muốn giết hắn, căn bản không cần động dụng Hỗn Độn Linh Bảo bản mệnh là Hồng Mông Âm Dương Kính, chỉ cần dùng sức mạnh của bản thân là có thể oanh sát.

Nhưng đó cũng cần trải qua một phen kịch chiến.

Tức tiện là dùng đến Hồng Mông Âm Dương Kính, tuy rằng sẽ thuận lợi hơn, nhưng ít nhất cũng phải có một quá trình.

Nhưng Khai Thiên Thần Phủ chỉ hơi chấn động nhẹ một cái, liền đem một tôn Hỗn Độn Ma Thần có cảnh giới Hỗn Nguyên Thất Trọng nghiền nát, cũng vị miễn quá mức khoa trương rồi!

Sau khi băng diệt Hắc Ám Ma Thần, Khai Thiên Thần Phủ y nguyên giống như trước đó, phảng phất động cũng chưa từng động đậy.

Hắc Ám Ma Thần quả thực là chết vô ích!

Thương Thiên chắc chắn: "Tuyệt đối là Khai Thiên Thần Phủ!" Tuy rằng không biết vì sao Khai Thiên Thần Phủ lại xuất hiện nhưng Bàn Cổ lại không có mặt, nhưng một cây búa này không nghi ngờ gì nữa chính là Khai Thiên Phủ.

Trước đó do quá mức chấn hám, Thương Thiên ngay cả Hắc Ám Pháp Tắc kia cũng không kịp đi nhiếp thủ, để nó tiêu tán vào trong Hỗn Độn.

Vậy tiếp theo Thương Thiên lâm vào thế khó xử, Khai Thiên Phủ,

nên xử lý như thế nào?

Đi đoạt lấy Khai Thiên Phủ sao?

Nhưng uy năng vừa rồi của Khai Thiên Phủ khiến Thương Thiên cũng kiêng kỵ không thôi, huống hồ Khai Thiên Phủ còn liên quan đến Bàn Cổ.

Vậy thì xoay người rời đi sao?

Dường như lại có chút không cam lòng.

Ngay tại lúc này, thanh âm quen thuộc đã lâu lại vang lên trong đầu: 【 Đinh, kích hoạt Thần cấp lựa chọn: 】 【 Lựa chọn 1: Đoạt lấy Khai Thiên Thần Phủ, hoàn thành sau đó thưởng đột phá Hỗn Nguyên Cửu Trọng. 】 【 Lựa chọn 2: Từ bỏ Khai Thiên Phủ xoay người rời đi, thưởng một đạo Hắc Ám Pháp Tắc.

Chương 19

】【 Lựa chọn 3: Thủ hộ Khai Thiên Phủ, chờ đợi Bàn Cổ, thưởng một hạt sen của Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên. 】Thần cấp lựa chọn!

Trọng sinh đến nay, đều đã trôi qua không biết bao nhiêu tuế nguyệt, chỉ tính riêng từ lúc hóa hình xuất hiện đến nay cũng đã ngót nghét mười vạn năm, Thần cấp lựa chọn rốt cuộc cũng theo tới! "Lại là loại lựa chọn này!" Thương Thiên nhíu mày, ba cái lựa chọn thực ra đều không đơn giản.

Nhìn qua thì lựa chọn thứ hai là an toàn nhất, bởi vì từ bỏ rất dễ dàng, xoay người đi là xong, lại còn có thể đạt được Hắc Ám Ma Thần Đại Đạo Pháp Tắc.

Có Âm Dương Thần Thụ ở đây, có thể đem đạo Hắc Ám Pháp Tắc kia hóa thành Hắc Ám quả thực, có một ngày dựng dục ra, hắn sẽ nắm giữ thêm một đạo Đại Đạo.

Nhưng Thương Thiên rõ ràng, lựa chọn thứ hai nhìn như an toàn nhất lại hầu như là tự sát!

Bởi vì, Bàn Cổ khai thiên tích địa là sự tình tất định, đến lúc đó Hỗn Độn Ma Thần e rằng đều sẽ bị chém giết sạch sẽ.

Hoặc giả đến lúc đó có biện pháp đào thoát kiếp nạn chắc chắn phải chết này, nhưng cũng tuyệt đối không thể vẹn toàn. "Ta có thể lựa chọn, kỳ thực chỉ có một và ba, nhưng hai lựa chọn này cũng đại có chú trọng." Nếu lựa chọn một, đoạt lấy Khai Thiên Thần Phủ, tiếp theo thế tất phải đối mặt với các Hỗn Độn Ma Thần vây công.

Thương Thiên biết rõ, trừ bỏ Hỗn Độn Ngũ Hung cùng cấp bậc với Hắc Ám Ma Thần ra, còn có Thời Thần Đạo Nhân, Không Gian

Ma Thần cùng mấy kẻ đáng sợ khác giống như hắn đang ẩn tàng nơi sâu trong Hỗn Độn.

Bốn vị Ma Thần Lược Đoạt, Đấu Chiến, Hủy Diệt, Sát Lục tuy hung danh cường thịnh, đều ở trên Hắc Ám Ma Thần, nhưng hắn lại không để ý lắm, tương phản Thời Gian Ma Thần, Không Gian Ma Thần cùng với vài kẻ ẩn tàng không ra kia mới là những nhân vật khiến người ta đau đầu.

Đương nhiên, đây chưa phải là tồi tệ nhất.

Khai Thiên Thần Phủ đã là vật của Bàn Cổ, vậy cũng ý nghĩa cực có khả năng phải đối đầu với Bàn Cổ!

Đừng nhìn Hỗn Độn Ma Thần kẻ nào kẻ nấy đều cường đại vô cùng, nhưng không phải Thương Thiên coi thường bọn hắn, trong đó chín thành chín tại trong mắt Thương Thiên đều là rác rưởi.

Nói một câu khả bi, tại trong mắt Bàn Cổ, bao quát cả hắn ở bên trong, hoặc giả cũng đều là rác rưởi.

Lực Chi Đại Đạo cường thế vô cùng, lại còn chân đạp Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên - đỉnh cấp Hỗn Độn Chí Bảo xuất thế.

Phải, bạn sinh linh bảo là Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên.

Không chỉ thế, còn có Tạo Hóa Ngọc Điệp, Khai Thiên Thần Phủ vốn dĩ cũng nên là của hắn.

Tồn tại khủng bố như vậy, nếu trực tiếp bị hắn nhắm vào trở thành kẻ địch, vậy thì quá mức kinh khủng.

So sánh ra, phần thưởng của lựa chọn một có chút quá nông cạn.

Đột phá Hỗn Nguyên Cửu Trọng, đạt tới cảnh giới Hỗn Độn Chí

Tôn, nhưng hắn hiện tại vốn đã là Hỗn Nguyên Cửu Trọng, khoảng cách tới cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn kia cũng bất quá chỉ là một bước ngắn. "Cho nên, nên chọn 3 sao?" Lựa chọn 3 thì tuy vẫn có khả năng đối đầu với rất nhiều Ma Thần, nhưng có lẽ sẽ kết thiện duyên với Bàn Cổ.

Thương Thiên chính muốn đưa ra lựa chọn, nhưng khắc tiếp theo lại chần chờ.

Thương Thiên trầm mặc hồi lâu, ánh mắt hắn vẫn luôn rơi vào trên Khai Thiên Thần Phủ.

Cuối cùng, trong đôi mắt Thương Thiên chớp động một đạo thần quang: "Hô...

Thuận thiên giả bi, nghịch thiên giả vong!

Đã trọng hoạt một đời, vậy thì liều một phen, Khai Thiên Thần Phủ, ta muốn!" "Lựa chọn 1!" Đưa ra lựa chọn xong, Thương Thiên đốn thời cảm giác tâm linh mình một mảnh không tĩnh.

Ngay lập tức không còn do dự, trực tiếp lao về phía Khai Thiên Thần Phủ.

Trước đó, Hắc Ám Ma Thần tuy rằng bị Khai Thiên Thần Phủ trực tiếp miểu sát, nhưng Thương Thiên vẫn nhìn ra được một chút manh mối.

Bề mặt Khai Thiên Thần Phủ có một tầng Đại Đạo Pháp Tắc cực kỳ khủng bố tồn tại, đó là lực phá hoại thuần túy nhất, cũng là sức mạnh khủng bố của Hỗn Độn Chí Bảo có thể trực tiếp nghiền nát Ma Thần chi khu.

Chương 20

"Cho nên, ngô muốn đoạt được Khai Thiên Thần Phủ, phi đắc y kháo Hỗn Độn Châu không thể!" Hắn có một loại dự cảm, cho dù là Hồng Mông Âm Dương Kính sở hữu bảy mươi hai trọng Hỗn Độn Thần Cấm - Cực Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, chỉ sợ cũng khó có thể ngăn cản thần uy của Khai Thiên Thần Phủ.

Thương Thiên lắc mình một cái, trực tiếp hóa thành thân hình cao lớn chín vạn tám ngàn trượng, sau lưng hiện ra mười tám đôi Âm Dương Thần Dực, trực tiếp bay về phía Khai Thiên Thần Phủ.

Ngay tại lúc này, Thương Thiên bỗng nhiên phát hiện không đúng.

Lúc này khoảng cách tới Khai Thiên Thần Phủ kỳ thực tịnh không xa xôi, bất quá vạn trượng mà thôi, nhưng mấy cái hô hấp trôi qua cư nhiên vẫn chưa tiếp xúc được Khai Thiên Thần Phủ. "Hả?

Không gian cư nhiên chiết điệp...

Hừ, Không Gian Ma Thần, là ngươi!" Thương Thiên đê hống một tiếng, sau đó mãnh liệt đánh ra một quyền.

Quyền kình bạo phát, Âm Dương thần quang sậu nhiên nổ tung.

Âm Dương lưỡng cực, hóa thành quang huy khủng bố như lôi đình, trực tiếp đem không gian gợn sóng đập nát.

Thương Thiên mới phát hiện, hắn chẳng những không có tiếp cận được Khai Thiên Thần Phủ, ngược lại khoảng cách lại bị kéo xa thêm mấy vạn trượng, hiển nhiên là thủ đoạn của Không Gian Ma Thần.

Không gian gợn sóng bị đánh vỡ, một cái thân thể cực kỳ cổ quái do vô số mảnh vỡ thủy tinh ghép lại xuất hiện trong mắt Thương Thiên.

Quả nhiên là Không Gian Ma Thần!

Thanh âm Không Gian Ma Thần vang lên: "Hả?

Hảo lợi hại Âm Dương Ma Thần, cư nhiên có thể sát giác được Không Gian Nghịch Lưu của bản tôn, còn có thể một quyền đập nát nó." Thương Thiên ngật lập bất động, mười tám đôi thần dực tề tề mở ra, ngưng tụ ra hủy diệt chi quang đáng sợ. "Không Gian, dám ám toán ngô, muốn chết!" Thương Thiên đốn thời triển khai Âm Dương thần quang, muốn triển khai phản kích mãnh liệt.

Hỗn Độn Chí Bảo ở trước mắt, vốn cũng không có nửa điểm tình diện để giảng, không phải ngươi chết chính là ta vong, chỉ có vậy thôi.

Nhưng ngay khi hai người sắp sửa giao phong, một tiếng gào thét bạo ngược truyền đến. "Chí bảo là của Hỗn Độn Ma Viên ta, kẻ cản ngô, chết!" Đấu chiến chi ý như thần hỏa, bá đạo hiêu trương uy nan trắc, Đấu Chiến Ma Thần Hỗn Độn Ma Viên đến rồi. "Kiệt kiệt...

Đẳng cấp bảo vật này, đương nhiên nên quy về Lược Đoạt Ma Thần ta!" "Ngô, Sát Lục cũng tới góp vui..." Càng ngày càng nhiều Ma Thần xuất hiện, đều là những kẻ có danh có tiếng trong Hỗn Độn, hoặc giả là những tồn tại khiến Thương Thiên đều cảm giác được nguy hiểm. "Ngô nãi Ngũ Hành Ma Thần, kẻ dám cùng ngô tranh đoạt chí bảo, sẽ dùng Ngũ Hành chi lực ma diệt chi!" Cuối cùng, là Ngũ Hành Ma Thần.

Tính ra, nơi này có mười bảy vị Ma Thần xuất hiện, trở thành địch nhân muốn đoạt lấy Khai Thiên Thần Phủ của Thương Thiên!

Nơi bảo vật đản sinh vốn dĩ tịch tĩnh, lúc này vô cùng náo nhiệt.

Đương kim Hỗn Độn Ma Thần còn lại Tứ Hung: Đấu Chiến, Sát Lục, Lược Đoạt, Hủy Diệt toàn bộ đều có mặt, đội hình như vậy tuyệt đối khiến rất nhiều sinh linh Hỗn Độn sắt sắt phát run.

Dù sao, tùy tiện một kẻ nào cũng là tồn tại sát lục vô số, Tứ Hung tề tụ, phải chết bao nhiêu sinh linh?

Chỉ là, những sinh linh kia không biết, Tứ Hung không phải là kẻ đáng sợ nhất.

Trừ bỏ bọn hắn ra, còn có những Ma Thần không được nhiều sinh linh Hỗn Độn biết tới, ví như Ngũ Hành Ma Thần, Tịch Tĩnh Ma Thần các loại, danh khí của bọn hắn tịnh không vang dội, nhưng thực lực cực có khả năng lăng giá trên Tứ Hung!

Thương Thiên nguyên bản muốn ra tay, trực tiếp chém giết Không Gian Ma Thần.

Đã hạ quyết tâm muốn đoạt lấy Khai Thiên Thần Phủ, vậy thì phải tốc chiến tốc thắng.

Nhưng đáng tiếc, cái Thần cấp lựa chọn xuất hiện quá muộn một chút, tên Âm Ảnh Ma Thần kia gây ra động tĩnh đã có tác dụng.

Đương nhiên, cũng là vì những Ma Thần cường đại này bản thân cũng đang hướng về nơi đây mà đến.

Chương 21

Nghe được động tĩnh sau đó, chỉ là làm bọn hắn tăng tốc một chút. "Không hổ là những Hỗn Độn Ma Thần đỉnh cấp nhất đương thời, cư nhiên đến nhanh như vậy." Thương Thiên phóng mắt nhìn lại, Hỗn Độn Ma Thần xếp hạng trong mười vị trí đầu, đã đến hơn một nửa rồi. "Hả?

Hình như có mấy kẻ không có ở đây." Ví dụ như Thời Gian Ma Thần, còn có Ma Đạo Pháp Tắc Ma Thần La Hầu, ngoài ra còn có Hồng Quân cũng không có hiện thế.

Không Gian Ma Thần thấy Thương Thiên không ra tay nữa, lúc này cũng không có ý định tiếp tục động thủ, dù sao lúc này nếu cùng Thương Thiên hỏa bính, sẽ chỉ làm cho kẻ khác có cơ hội để lợi dụng.

Hắn đối với Thương Thiên nói: "Xem ra lúc này không thích hợp tranh đấu nữa rồi." Thương Thiên đạm mạc cười, nói: "Tùy ý." Không Gian Ma Thần sắc mặt đốn thời trở nên cực kỳ khó coi, đương nhiên, thân thể hắn thực tại quá đặc thù, hoàn toàn ẩn tàng trong vô số mảnh vỡ, người bình thường ngay cả mặt hắn ở đâu cũng không biết.

Nhất thời chi gian, nơi này xuất hiện một màn quỷ dị.

Minh minh có mười mấy vị Đại Ma Thần tại đây, nhưng không có ai ra tay trước.

Những sinh linh ở bên ngoài kia, nguyên bản hoặc giả còn có tâm tư kiếm chác, nhưng lúc này thấy nhiều Ma Thần cường đại tụ tập như vậy, hoàn toàn bị dọa ngốc rồi, đâu còn dám tới gần?

Thương Thiên sảo sảo suy tính, đốn thời bước ra một bước.

Đã đưa ra lựa chọn, vậy thì Khai Thiên Phủ tất nhiên phải lấy

được.

Căn cứ theo tính chất của Hệ thống, tại khoảnh khắc lấy được Khai Thiên Thần Phủ, hắn sẽ trực tiếp đột phá, tấn thăng Hỗn Độn Chí Tôn cảnh giới.

Nhưng ngay tại lúc này, một đạo thanh âm hào mại đánh vỡ sự bình tĩnh: "Ha ha ha...

Đều là một đám túng bao, không phải đều muốn cự phủ sao?

Ngô đẳng tư sát một trận, ai có thể sống sót thì vật này là của người đó!" Chúng nhân tìm thanh âm nhìn lại, lại là Đấu Chiến Ma Thần - Hỗn Độn Ma Viên đang cười to.

Ánh mắt Thương Thiên cũng rơi vào trên người hắn.

Thân thể Hỗn Độn Ma Viên cũng cao hơn chín vạn trượng, nãi là một tôn Ma Thần cực kỳ bá đạo.

Dùng Âm Dương Thần Nhãn của Thương Thiên mà xem, Đấu Chiến Ma Viên cư nhiên có tu vi Hỗn Nguyên Bát Trọng, so với Hắc Ám Ma Thần kia còn muốn cường đại hơn rất nhiều.

Hơn nữa, thân thể hắn cực kỳ thú vị, lớn lên hầu như giống hệt loài vượn ở hậu thế, trừ việc có bốn con mắt ra, hầu như không có đặc điểm gì kỳ lạ.

Hỗn Độn Ma Viên quả nhiên hiêu trương, sau khi cười to, cư nhiên suất tiên hướng về phía Khai Thiên Cự Phủ bay đi.

Thương Thiên cười nhạt: "Con khỉ này, có chút ý tứ a." Nguyên bản Thương Thiên muốn xuất đầu, trực tiếp dưới tình huống chúng cường hoàn tý mà đắc thủ Khai Thiên Thần Phủ, nhưng hiện tại Hỗn Độn Ma Viên cư nhiên làm chim đầu đàn.

Biết rõ hành kính như vậy sẽ phạm vào chúng nộ, giờ phút này cư

nhiên dám là kẻ đầu tiên ra tay.

Quả nhiên, vừa mới động thủ lập tức có thanh âm nổ tung: "Ma Viên, bảo vật này cũng không phải loại người như ngươi có thể cầm." Là Lược Đoạt Ma Thần.

Lại có một tôn Ma Thần âm trắc trắc nói: "Không sai, bằng vào ngươi cũng muốn ở trước mặt ngô đẳng cướp thức ăn, muốn chết." Kẻ nắm giữ Ác Chi Pháp Tắc - Cực Ác Ma Thần, tuy rằng không nằm trong hàng ngũ Tứ Hung, nhưng thực lực cũng túc túc có Hỗn Nguyên Thất Trọng đỉnh phong!

Hai tôn Ma Thần trực tiếp động thủ!

Lược Đoạt Ma Thần và Cực Ác Ma Thần đồng thời đánh ra công kích mãnh liệt nhất, muốn oanh sát Hỗn Độn Ma Viên. "Ha ha, muốn đấu, cự phủ là của bản Ma Thần!" Giữa lúc nói chuyện, lại có một cái thân thể ngũ sắc, như rồng như rắn Ma Thần động thủ.

Ngũ Hành Ma Thần!

Hiển nhiên, hắn muốn sấn loạn đoạt lấy cự phủ rồi trực tiếp cuốn đi. "Động thủ!" "Giết!" Nhất thời chi gian, nhất chúng Ma Thần không thể chờ đợi thêm, trực tiếp hướng về phía cự phủ trùng kích.

Một bên Không Gian Ma Thần thời thời khắc khắc chú thị động hướng của Thương Thiên, bởi vì trong mắt Không Gian Ma Thần, Thương Thiên mới là địch nhân lớn nhất tại nơi này.

Chương 22

"Thương Thiên, bọn hắn đều đã xuất thủ rồi, ngươi còn không động thủ, mạc phi muốn đem cự phủ củng thủ tương nhượng?" Không Gian Ma Thần nói.

Đương nhiên hắn không có hảo tâm như vậy, muốn để Thương Thiên đi hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người.

Hắn biết rõ, khi một tôn Ma Thần có thực lực uy áp tất cả mọi người ra tay, vậy thì những kẻ đang hỗn chiến lúc này chỉ có thể liên hợp đối phó Thương Thiên.

Nhưng giờ khắc này Thương Thiên lại cười nói: "Không Gian, ngươi động thủ thì động thủ, không cần quan tâm ta, ta hiện tại muốn đi giết trước một tôn Ma Thần, ngươi cứ tự nhiên đi." Nói xong, thân thể Thương Thiên nhoáng lên một cái, trực tiếp hướng về một tôn Ma Thần trong đó mà giết tới.

Hắn, chính là Ngũ Hành Ma Thần!

Ngũ Hành Ma Thần, chưởng ác Hỗn Độn Ngũ Hành Pháp Tắc.

Ngũ Hành, là Hỗn Độn Chi Kim, Hỗn Độn Chi Hỏa, Hỗn Độn Chi Thủy, Hỗn Độn Chi Thổ, Hỗn Độn Chi Mộc!

Cho dù là đơn độc một hạng, đều là Đại Đạo Pháp Tắc cực kỳ cường hãn, Hỗn Độn Ngũ Hành hợp nhất, càng thêm khủng bố.

Kỳ thực, Thương Thiên muốn giết Ngũ Hành Ma Thần hoàn toàn là ý định lâm thời, ngay từ đầu Thương Thiên tịnh không có chú ý tới Ngũ Hành Ma Thần.

Thương Thiên nguyên bản định trực tiếp thi triển ra thực lực Hỗn Nguyên Cửu Trọng đỉnh phong của bản thân, tịnh dùng Hồng Mông

Âm Dương Kính hoành tảo đám Ma Thần này.

Nếu đến lúc vạn bất đắc dĩ, trực tiếp động dụng Hỗn Độn Châu!

Hai kiện chí bảo liên hợp, không nói sẽ đem đám Ma Thần này hoàn toàn oanh sát, nhưng muốn đoạt lấy Khai Thiên Thần Phủ tuyệt đối không khó, cho dù có một số kẻ ẩn tàng trong bóng tối, hắn cũng hoàn toàn không sợ.

Đoạt được Khai Thiên Thần Phủ xong, phần thưởng cũng sẽ tới, đến lúc đó càng không sợ hãi gì.

Nhưng hắn cũng không ngờ con khỉ Hỗn Độn Ma Viên kia cư nhiên lại suất tiên dẫn chiến, từ đó trực tiếp bạo phát đại hỗn chiến.

Tùy sau đó, Ngũ Hành Ma Thần sấn loạn động thủ.

Hỗn Độn Ngũ Hành Pháp Tắc thi triển, bạo phát ra kinh thiên uy năng, tại trong mười mấy đầu đỉnh cấp Ma Thần, cũng là độc thụ nhất xí, lập tức thu hút sự chú ý của Thương Thiên.

Thương Thiên khi nhìn thấy Hỗn Độn Ngũ Hành Pháp Tắc, đệ nhất thời gian minh ngộ ra một cái đạo lý: "Ta là Âm Dương Ma Thần, hắn là Ngũ Hành Ma Thần, nếu ta có thể đem Âm Dương Ngũ Hành dung hợp, vậy có thể diễn hóa ra vô lượng sinh sinh tạo hóa!" Chí vu làm thế nào để đem Ngũ Hành cùng Âm Dương dung hợp, việc đó cũng đơn giản - giết hắn, thôn phệ!

Có Âm Dương Thần Thụ tại, chỉ cần có thể thuận lợi tiêu diệt đối phương tịnh đem chi thôn phệ, là có thể tại trên Âm Dương Thần Thụ kết ra quả thực, đợi ngày quả thực thành thục, là lúc triệt để nắm giữ pháp tắc.

Nghĩ như thế, tâm tình Thương Thiên kích động vô cùng.

Ngũ Hành Ma Thần, tất định phải giết, hoặc giả Âm Dương Ngũ Hành dung hợp, cũng là một con đường xuất lộ của hắn không chừng,

tính quan trọng tuyệt đối không ở dưới Khai Thiên Thần Phủ.

Thương Thiên đã hạ quyết tâm, trực tiếp xá khí Không Gian Ma Thần, lao về phía Ngũ Hành.

Tên Không Gian Ma Thần nhìn hành kính của Thương Thiên, không khỏi nhíu mày một cái.

Không Gian Ma Thần sững sờ: "Âm Dương Ma Thần đang giở trò quỷ gì, tại thời điểm như vậy cư nhiên không suất tiên thưởng đoạt cự phủ, ngược lại đi giết người?" Ý niệm đầu tiên của hắn là nhắc nhở Ngũ Hành Ma Thần, tịnh không phải quan hệ giữa hắn và Ngũ Hành Ma Thần tốt đẹp bao nhiêu, thuần túy là muốn gây thêm phiền phức cho Thương Thiên.

Nhưng chuyển niệm, hắn lại từ bỏ ý định này. "Không được, Ngũ Hành Ma Thần cũng không đơn giản, ta nếu nhắc nhở hắn, tên kia cực có khả năng đệ nhất thời gian đào tẩu, nếu Âm Dương Ma Thần đuổi theo thì tốt nhất, nhưng nếu tên kia chẳng những không đuổi, ngược lại oán hận ta, vậy thì không phải chuyện tốt." "Thực lực Ngũ Hành Ma Thần cũng chỉ yếu hơn ta một chút, Âm Dương Ma Thần muốn giết hắn cũng không thể trong thời gian ngắn hoàn thành, nhân cơ hội này, ta đoạt lấy Khai Thiên Phủ trước!" Không Gian Ma Thần có thể tùy ý xuyên toa na di không gian, so với đám Hỗn Độn Ma Viên, Hủy Diệt Ma Thần, Lược Đoạt Ma Thần, hắn có ưu thế quá lớn.

Không Gian Ma Thần trực tiếp bắt đầu phá toái thân thể thành vô số mảnh vỡ không gian, sau đó mượn nhờ Hỗn Độn không gian động đãng, thần không biết quỷ không hay hướng về phía Khai Thiên Thần Phủ mà đi.

Lúc này Thương Thiên dường như hoàn toàn không còn để ý tới Khai Thiên Thần Phủ, trực tiếp khóa chặt Ngũ Hành Ma Thần.

Giờ khắc này Ngũ Hành Ma Thần cuốn lên ngũ sắc hỗn độn thần

quang, mãnh liệt đem một tôn Hỗn Độn sinh linh có cảnh giới Hỗn Nguyên Thất Trọng xé nát, chính là lúc hung uy cường thịnh nhất, nhưng thân thể hắn bỗng nhiên cứng đờ, hiển nhiên cảm giác được nguy hiểm. "Hả?

Một cỗ khí cơ này, thật khủng bố, nguy hiểm!" Ngũ Hành Ma Thần cảm thấy ma thần chi khu trong nháy mắt cuồng bạo, sau đó năm đạo thần quang khủng bố như Hỗn Độn Ma Long tề tề hướng về phía Thương Thiên trùng kích tới. "Thật to gan, cư nhiên dám dâng mình lên chịu chết!" Thương Thiên hiện ra chân thân, mười tám đôi Âm Dương Thần Dực tề tề trán phóng ra thần quang đáng sợ.

Chương 23

Một khắc sau, Âm Dương cùng Ngũ Hành đẩu nhiên tương chàng! "Ông...

Oanh long!" Lấy hai người làm hạch tâm, Hỗn Độn chi khí trong nháy mắt bị bài không.

Sau đó, Thương Thiên đứng ở trước mặt Ngũ Hành Ma Thần, mang theo nụ cười nhìn hắn.

Ngũ Hành Ma Thần nhìn thân thể vĩ ngạn bàng đại của Thương Thiên, ngưng trọng nói: "Hừ, Âm Dương Ma Thần?

Ta cảm giác được Âm Dương Pháp Tắc của ngươi cùng Ngũ Hành Pháp Tắc của ta dường như có thể bổ trợ cho nhau, thảo nào ngươi cư nhiên chịu từ bỏ Khai Thiên Thần Phủ cũng muốn thôn phệ ta." "Ngô nãi Thương Thiên, Ngũ Hành Ma Thần, ngươi đã biết một điểm này, thì nên biết tử kiếp ngày hôm nay." Tại trong Hỗn Độn, căn bản không có bất cứ đạo lý gì để giảng.

Duy chỉ có đủ cường đại mới có thể sống sót.

Nắm đấm lớn mới là vua!

Thương Thiên là Âm Dương Ma Thần, cùng Ngũ Hành Ma Thần kỳ thực là thiên địch, bởi vì Âm Dương Ngũ Hành duy có hợp nhất, mới có thể thăng hoa.

Vì để biến cường, cần phải sát lục! "Hừ, tử kiếp của ta?

Không thấy được, ngược lại là ngươi dâng lên Âm Dương Pháp Tắc thì có!" Ngũ Hành Ma Thần cuồng hống một tiếng, thân thể bạo trướng.

Cùng lúc đó, bên trong thân thể hắn phân hóa ra năm lá đại kỳ.

Năm lá đại kỳ phân ra năm màu, mỗi một lá cờ đều cao tám vạn tám ngàn trượng, khi cờ xí triển khai, Hỗn Độn chi khí không ngừng tịch quyển kích đãng, nhiếp nhân vô cùng.

Đây là bạn sinh Hỗn Độn Linh Bảo, trong đó Thần Cấm cư nhiên có bảy mươi mốt đạo!

Tại trong Thượng Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, cũng là tối đỉnh cấp! "Ngũ Hành Giảo Sát, Sinh Diệt Hỗn Độn!" Năm lá đại kỳ chia ra năm phương vị, trực tiếp đem Thương Thiên vây khốn ở trong đó, sau đó sức mạnh của Hỗn Độn Chi Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ tề tề giảo sát tới.

Khủng bố!

Một chiêu Ngũ Hành Giảo Sát này, tuyệt đối có thể trực tiếp giết chết Hắc Ám Ma Thần trước đó, chấn nhiếp Hỗn Độn Ngũ Hung Ma Thần, hoặc giả cũng chỉ có Hỗn Độn Ma Viên và Hủy Diệt Ma Thần mới có thể sở hữu sức mạnh đáng sợ địch lại một kích này. "Không hổ là Thượng Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo đỉnh cấp nhất, nhưng đáng tiếc, bạn sinh linh bảo của ta càng thêm cường đại!" Trong tay Thương Thiên, Hồng Mông Âm Dương Kính xuất hiện.

Một tấm gương tịnh không quá lớn, thậm chí đối với Hỗn Độn Ma Thần thì là quá nhỏ bé.

Nhưng khí tức thích phóng ra, đốn thời áp đảo Ngũ Hành Hỗn Độn Kỳ! "Âm Dương Thần Quang, Tịch Diệt Vô Tận!" Âm Dương lưỡng sắc thần quang trực tiếp dung hợp, từ trong mặt gương hư vô kia kích xạ ra.

Ngũ Hành Giảo Sát thần quang của Ngũ Hành Ma Thần cư nhiên trong sát na bị trực tiếp phấn toái, hào không có năng lực để kháng.

Thương Thiên cười to: "Tuy chỉ kém một đạo Hỗn Độn Thần

Cấm, nhưng giữa hai giả là thiên nhưỡng chi biệt, Ngũ Hành Ma Thần, an tâm đi thôi." Đang nói, Âm Dương thần quang xuyên thấu năm lá đại kỳ, trực tiếp động xuyên đầu lâu hạch tâm nhất của Ngũ Hành Ma Thần.

Thương Thiên hành vân lưu thủy, trực tiếp dùng Hỗn Độn Châu đem Ngũ Hành Ma Thần cuốn vào!

Ngũ Hành đã chết, Ngũ Hành Pháp Tắc quy vị.

Cũng tại giờ khắc này, tên Không Gian Ma Thần quả nhiên kỹ cao một bậc, tại lúc đám Ma Thần hỗn chiến, đã tiếp cận được Khai Thiên Thần Phủ. "Ha ha ha, Hỗn Độn Chí Bảo này, là của Không Gian Ma Thần ngô!" Thương Thiên vừa mới xử lý xong Ngũ Hành Ma Thần, trong nháy mắt đưa mắt nhìn sang, sau đó lộ ra một tia hàn quang cười lạnh.

Tại lúc đám Ma Thần bỉ thử tranh đấu, vì để tiếp cận Khai Thiên Thần Phủ mà đánh sinh đánh chết, Không Gian Ma Thần đã tới bên cạnh Khai Thiên Thần Phủ.

Lúc này hắn thực sự vô cùng đắc ý, bởi vì càng tiếp cận một kiện Hỗn Độn Chí Bảo, càng có thể cảm nhận khí tức khủng bố trong đó.

Chương 24

Hỗn Độn Chí Bảo, so với Không Gian Vạn Tượng Tháp của hắn thì bá đạo hơn quá nhiều, là sức mạnh thuần túy nhất! "Hừ, Thương Thiên, chờ ta lấy được bảo vật này, lần tới sẽ chém giết ngươi." Chỉ là, khi Không Gian Ma Thần muốn sờ về phía Khai Thiên Thần Phủ, bỗng nhiên biến cố phát sinh.

Một thoáng chốc, tư duy Không Gian Ma Thần có chút hỗn loạn, trong đầu cư nhiên lại hiện lên sự hỉ duyệt khi vừa mới tiếp cận Khai Thiên Phủ. "Hả?

Chuyện gì xảy ra!" Loại cảm giác này, giống như vừa mới trải qua, lại lặp lại một lần!

Không Gian Ma Thần đốn thời phát hiện không đúng, nói: "Thời Gian...

Thời gian của ta dường như bị nghịch lưu, sau đó lặp lại một lần." "Thời Thần, là ngươi!" Tại một khắc này, Không Gian Ma Thần không chút do dự, trực tiếp đem Không Gian Vạn Tượng Tháp của hắn thích phóng ra.

Tòa cự tháp sâm la vạn tượng đáng sợ kia, trong đó có tầng tầng lớp lớp không gian tồn tại.

Một tòa tháp tựa hồ tàng chứa vô số thế giới vậy.

Bạn sinh Hỗn Độn Linh Bảo của Không Gian Ma Thần, chỉnh chỉnh sở hữu bảy mươi lăm đạo Hỗn Độn Thần Cấm - Không Gian Vạn Tượng Tháp!

Phải nói, nếu Âm Dương Ma Thần không bị Thương Thiên đoạt xá, bài danh tiên thiên còn dưới Không Gian Ma Thần, thì Không Gian

Vạn Tượng Tháp tại trong Cực Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo tuyệt đối cũng là thượng tầng. "Không Gian Phá Toái, Vô Tận Đoạn Tầng!" Đốn thời, vô số vết nứt không gian xuất hiện, từng đạo từng đạo ngân tích trực tiếp toái liệt ra, hiển đến vô khả thất địch. "Hừ, Thời Thần, lén lén lút lút nghịch lưu thời gian, tưởng rằng ta không biết sao?

Nhưng đáng tiếc, ở địa bộ như ngô đẳng, đã sở hữu ấn ký vĩnh hằng tồn tại, tung nhiên ngươi có thể đảo lưu thời gian, nhưng ta lại có thể ngay lập tức phát hiện động hướng của ngươi!" "Xem Vô Tận Đoạn Tầng của ta." Một chiêu Vô Tận Đoạn Tầng thi triển ra, đám Ma Thần phát hiện, khoảng cách với Khai Thiên Thần Phủ đẩu nhiên bị kéo ra ít nhất vạn vạn dặm.

Những Ma Thần này, mỗi một kẻ đều cực kỳ cường đại, sở hữu thủ đoạn thần bí mạc trắc, nhưng giống như thủ đoạn trong nháy mắt xuất hiện vô số không gian đoạn tầng trước mắt, thực tại quá lợi hại.

Lúc này Không Gian Ma Thần cũng sẽ không để ý đám Ma Thần đang gào thét kia, hiện tại trong mắt hắn chỉ có một đối thủ - Thời Gian Ma Thần!

Thời Gian Ma Thần tại lúc này cũng hiển lộ ra thân thể.

Dùng Đạo thể hình thái hiển hóa ra, Thời Thần Đạo Nhân cư nhiên là một nữ tử kiều tiểu, nhìn qua bộ dạng cũng chỉ giống như nhân loại mười mấy tuổi.

Đạo thể hình thái của nàng so với chân thân Không Gian Ma Thần lúc này, hiển đến như thế miểu tiểu, nhưng nàng đứng ở nơi đó, Không Gian Ma Thần cũng không dám có bất cứ tiểu thứ nào.

Trong những năm tháng qua, hai người đều chưa từng ở trong Hỗn Độn tư sát, cho nên không có uy danh.

Nhưng Không Gian Ma Thần rất rõ ràng, song phương là đối thủ

cùng một cấp bậc.

Thời Thần và Không Gian Ma Thần bỉ thử đối trì...

Tại phía xa, Thương Thiên đã thành công đem Ngũ Hành Ma Thần cắn nuốt.

Nguyên bản Thương Thiên định lợi dụng Âm Dương Thần Thụ đem Ngũ Hành Ma Thần hóa thành Ngũ Hành quả thực, sau đó chờ quả thực thành thục, lại lần nữa dung hợp.

Nhưng hiện tại lại phát hiện, dường như không cần phiền phức như vậy, bởi vì Âm Dương chi lực cùng Ngũ Hành chi lực dường như có một loại liên hệ cách ngoại, giữa hai bên có thể phi thường thành công địa dung hợp lại một chỗ. "Âm Dương Thần Hỏa, Luyện Hóa!" Trong cơ thể, Âm Dương chi lực trực tiếp hóa thành thần hỏa, phần thiêu ma thần chi khu của Ngũ Hành Ma Thần.

Ngũ Hành Ma Thần nãi là cường giả Hỗn Nguyên Bát Trọng, thân thể khủng bố vô cùng, cho dù tử vong thì ma thần chi khu cũng cực kỳ kiên ngạnh mới đúng.

Nhưng dưới Âm Dương Thần Hỏa của Thương Thiên, nhục thân dù kiên cố nữa cũng không có tác dụng, Ngũ Hành Pháp Tắc bị trực tiếp dung luyện ra.

Sau khi Âm Ảnh Ma Thần chết, Âm Dương Thần Thụ đem pháp tắc kia hóa thành một quả thực ấu tiểu, treo lơ lửng từ từ trưởng thành, nhưng hiện tại, Ngũ Hành Pháp Tắc cư nhiên trực tiếp cùng cây non Âm Dương Thần Thụ dung hợp làm một.

Cây non nguyên bản chỉ có Âm Dương lưỡng sắc, nhưng hiện tại biến thành Âm Dương Ngũ Hành hợp nhất, bảy loại màu sắc trục tiệm dung hợp vào.

Thương Thiên đốn thời cảm giác tự thân phát sinh biến hóa.

Chương 25

Lúc này, hắn kỳ thực đang ở Đạo thể hình thái, bởi vì chém giết Ngũ Hành Ma Thần tịnh muốn đem hắn luyện hóa nên quá trình này hắn tịnh không hy vọng dẫn khởi sự chú ý của các Ma Thần khác.

Nhưng hiện tại, lại không tự chủ được mà trọng tân biến về Ma Thần chi khu.

Ma Thần chi khu của Thương Thiên vốn cao tới chín vạn tám ngàn trượng, nhưng hiện tại, trực tiếp đột phá mười vạn trượng, thẳng đến mười hai vạn trượng mới dừng lại.

Không chỉ thế, nguyên bản sở hữu mười tám đôi Âm Dương Thần Dực, nhưng hiện tại, quang dực sau lưng cư nhiên lại hiện ra thêm mười tám đôi Ngũ Hành Thần Dực.

Tại phía sau đầu hắn, có năm đạo Hỗn Độn thần quang như ẩn như hiện! "Ta quả nhiên đoán đúng, sau khi thôn phệ Ngũ Hành Ma Thần, ta lại lần nữa hoàn thành thuế biến, nguyên lai Âm Dương Ngũ Hành hợp nhất, mới là sự thuế biến hoàn chỉnh chân chính." Hiện tại Thương Thiên, tuy rằng không có đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn cảnh giới, nhưng đã tới tình trạng Hỗn Nguyên Cửu Trọng tối đỉnh phong!

Chỉ là, Thương Thiên lại lâm vào trầm tư. "Hả?

Chuyện gì xảy ra, án chiếu sức mạnh Âm Dương Pháp Tắc luân chuyển hiện tại của ta, pháp lực bàng bạc hẳn là có thể trực tiếp đột phá mới đúng, nhưng hiện tại dường như có một đạo bình chướng nhược hữu nhược vô ngăn cách cảnh giới của ta." Thương Thiên hoãn hoãn thổ ra một khẩu khí, bỗng nhiên có chút minh bạch.

Cho dù là Hỗn Độn Ma Thần, tại giai đoạn này chỉ sợ cũng không thể đột phá Hỗn Độn Chí Tôn, minh minh chi trung tự có một cỗ lực

cản trở tồn tại.

Hoặc giả, đây là cái gọi là Đại Đạo, hoặc giả lại là cái gì khác. "Xem ra, muốn đột phá Hỗn Độn Chí Tôn, quả nhiên cần Hệ thống giúp một tay." Nguyên bản tưởng rằng phần thưởng của Lựa chọn 1 là thứ có cũng được mà không có cũng không sao, dù sao bản thân đã là Hỗn Nguyên Cửu Trọng cảnh giới, cho dù không có phần thưởng, cũng có thể bằng vào thực lực bản thân đột phá. "Quả nhiên, Hệ thống lựa chọn không đơn giản như bề ngoài!" Thương Thiên hướng về phía Khai Thiên Phủ nhìn lại, giờ khắc này chính là lúc Không Gian Ma Thần cùng Thời Gian Ma Thần đối trì. "Thời Gian Ma Thần đều bị tạc ra rồi, quả nhiên có chút ý tứ, Thời Thần Đạo Nhân vẫn luôn duy trì Đạo thể hình thái mà không hiện ra Ma Thần bản thể, hiển nhiên là rõ ràng cảm giác được sự biến hóa của Đại Đạo, quả nhiên là một nhân vật." Thương Thiên vì sao đại đa số thời gian đều sẽ lựa chọn Đạo thể hình thái?

Tuy cũng có duyên cớ là thích ứng hơn với thân thể tiền thế, nhưng nguyên nhân chủ yếu hơn là hắn biết, Đạo thể mới là chủ lưu của vị lai.

Hỗn Độn Ma Thần, lấy tự thân pháp tắc cùng sức mạnh cuồng bạo làm chủ đạo, nhưng nếu muốn thể ngộ Đại Đạo lại phi thường khó, bởi vì phương hướng sai rồi! "Đã liễu giải hiện tại không phân ra thắng phụ, vậy cũng không cần tiếp tục nữa!" Thương Thiên trực tiếp thân hình khẽ động, hướng về phía nơi thời không đối quyết kia mà đi.

Giờ khắc này nơi Thời Không song Ma Thần đang đứng, không gian và thời gian hoàn toàn loạn rồi.

Thời gian tiết điểm không ngừng nhảy động, một hồi là đi tới tương lai xa xôi, có thể tại vạn năm trước, một hồi lại ở sát na trước đó, chỉ chênh lệch vài giây.

Không gian lại càng tràn ngập vô số cạm bẫy lồi lõm, sảo hữu bất thận sẽ triệt để mê thất.

Tại tiền thế có một câu nói: Thời gian không ra, không gian xưng vương.

Cuộc đối quyết giữa Thời Không, thực tại quá nguy hiểm, thời gian loạn lưu và không gian đoạn tầng tồn tại, cho dù là Hỗn Độn Ma Thần cũng sẽ bị khinh dịch giảo sát.

Hai tôn Ma Thần đều biết Khai Thiên Thần Phủ quan trọng, thế tại tất đắc, nhưng hiện tại lại kiêng kỵ sự tồn tại của đối phương, không dám tùy ý xuất thủ.

Nhưng đúng lúc này, từng cái không gian cạm bẫy bị đột phá, thời gian loạn lưu cũng bị trực tiếp yên diệt.

Một cái thân ảnh bàng bạc sậu nhiên đột phá tiến vào.

Thời Gian Ma Thần tú mài ngưng lại, Thời Gian Pháp Tắc quanh thân sậu nhiên bạo phát: "Thời Gian Toàn Oa, trở đáng!" Không Gian Ma Thần càng bị dọa giật mình, hô: "Thương Thiên!" Thương Thiên sẽ xuất hiện tại nơi này, hắn tịnh không bất ngờ.

Dù sao tuy rằng Ngũ Hành Ma Thần cường đại, nhưng hắn nhận định Thương Thiên nhất định sẽ thắng.

Nhưng vấn đề là, tốc độ Thương Thiên xuất hiện thực tại quá nhanh! "Sao có thể, trực tiếp giết Ngũ Hành Ma Thần trong thời gian ngắn như vậy!" Tại lúc bọn hắn còn đang kiêng kỵ, Thương Thiên đã hoành thôi tới.

Không gian đoạn tầng, thời gian toàn oa, Thương Thiên hoàn toàn mặc kệ, trực tiếp hoành tảo.

Thương Thiên nhìn hai người, trực tiếp nói: "Cây búa là của ta, lập tức thối lui, ngô sẽ để các ngươi bình yên vô sự, bằng không,

chiến!" Kỳ thực, tại cái thời điểm này kết quả tốt nhất là chờ đợi Thời Không Ma Thần phân ra thắng phụ, hoặc giả chờ hai người lưỡng bại câu thương, tệ nhất cũng phải chờ bọn hắn đối bính một hồi, rồi mới xuất thủ.

Chương 26

Như vậy có thể kiếm chút tiện nghi, khinh tùng hoạch đắc Khai Thiên Phủ.

Nhưng Thương Thiên tịnh không có lựa chọn như vậy, bởi vì trong lòng hắn có một loại khẩn bách cảm - Bàn Cổ!

Khai Thiên Thần Phủ chủ nhân, hẳn phải là Bàn Cổ.

Cho nên Thương Thiên không tin tại sau khi Khai Thiên Phủ hiện thế, Bàn Cổ lại không xuất thế.

Không biết Bàn Cổ sẽ xuất hiện lúc nào, nhưng hắn rõ ràng một khi Bàn Cổ xuất thế, tất định sở hữu khả năng hoành tảo càn khôn.

Cho nên, không thể kéo dài thời gian thêm nữa. "Âm Dương, ngươi đang uy hiếp hai người bọn ta?

Hừ, mạc phi ngươi cảm thấy ngươi mạnh hơn hai người bọn ta liên thủ?" Không Gian Ma Thần trực tiếp nói.

Thời Thần lại nhíu mày, cảm giác được không đúng.

Thương Thiên nhìn Không Gian Ma Thần, nói: "Ngô danh, Thương Thiên!" Sau khi đem Âm Dương cùng Ngũ Hành dung hợp, lại xưng hô Thương Thiên là Âm Dương Ma Thần kỳ thực không quá hợp thích, đương nhiên hắn cũng lười giải thích với hai người bọn họ nhiều như vậy. "Thời Gian, Không Gian, các ngươi rất mạnh, nhưng nếu cảm thấy liên hợp lại có thể chiến thắng ta, thì cứ thử xem." Thương Thiên cũng không đợi hai người đưa ra lựa chọn, tiếp tục bạo phát ra uy năng khủng bố trực tiếp bình thôi!

Hắn biết rõ, dùng quyết tâm của Thời Thần và Không Gian, đối mặt Hỗn Độn Chí Bảo vô luận như thế nào cũng không có khả năng

thối nhượng.

Vừa rồi nói như vậy, cũng chỉ là làm chút tâm lý bác dịch, để đối phương tưởng rằng hắn sẽ cùng bọn họ đàm điều kiện, nhưng tả hữu cũng bất quá chỉ là một câu nói mà thôi.

Không Gian Vạn Tượng Tháp của Không Gian Ma Thần đệ nhất thời gian trực tiếp hướng về phía Thương Thiên oanh kích.

Thời Gian Ma Thần lúc này cũng rốt cuộc không còn tàng tư.

Đạo thể hình thái của nàng bắt đầu ngõa giải, bộ dáng thiếu nữ mỹ lệ thốn thốn liệt khai, từng đạo từng đạo thời gian xúc tu trực tiếp dũng hiện ra. "Thời Gian Luân Bàn!" Đối mặt với cái thế hùng uy của Thương Thiên, Thời Gian cùng Không Gian hai tôn Ma Thần bất ước nhi đồng lựa chọn liên hợp!

Thời không sức mạnh, trực diện đánh tới.

Thương Thiên hào không để ý, ba mươi sáu đôi thần dực trực tiếp thích phóng ra quang huy khủng bố, năm đạo ngũ hành thần quang trực tiếp ly khai sau đầu hắn, sau đó hóa thành năm cây đại kỳ, định trụ hư không, đem thời gian và không gian chung quanh đồng thời ổn định lại. "Hồng Mông Âm Dương Kính!" Lại lần nữa tế xuất bạn sinh linh bảo, đốn thời bạo phát ra thần huy mãnh liệt.

Ngũ Hành cùng Âm Dương dung hợp, liền diễn hóa tạo hóa vô số, sức mạnh cuồng mãnh trong nháy mắt bao trùm vô cùng.

Thương Thiên cư nhiên dùng sức một mình, cản lại sức mạnh của Thời Gian cùng Không Gian Ma Thần.

Chỉ là, đây không phải sát chiêu của Thương Thiên! "Hỗn Độn Châu, hiện!" Khi Hỗn Độn Châu xuất hiện trong sát na, phương viên ức vạn dặm Hỗn Độn chi khí đốn thời điên cuồng dũng động, nơi Thương Thiên đang đứng càng gần như muốn hình thành một mảnh

chân không chi địa.

Chân không này tịnh không phải là cái chân không không có không khí như thế giới kia, mà là tuyệt đối vô pháp tắc địa vực.

Không gian, thời gian hoàn toàn băng diệt!

Trong mắt Thời Không song Ma Thần lộ ra vẻ hãi nhiên, tại trong vô cùng chấn hám, trực tiếp bị kích bay ra ngoài, song song thương cập bản nguyên.

Thương Thiên lấy một địch hai, chiến thắng chi!

Không Gian Ma Thần và Thời Gian Ma Thần dùng thần thông mỗi người trực tiếp kéo ra khoảng cách với Thương Thiên.

Không Gian Ma Thần dùng thủ đoạn không gian chuyển di, trực tiếp để bản thân hoành độ Hỗn Độn hư không, Thời Gian Ma Thần tắc dùng thời gian nghịch lưu, để bản thân trực tiếp hồi tố về thời gian điểm ẩn tàng nguyên bản.

Đương nhiên, thân thể nàng có thể di động về chỗ cũ, nhưng thương thế phải chịu lại không có khả năng khôi phục, thậm chí động dụng một lần thời gian hồi tố thần thông như vậy ngược lại làm thương càng thêm thương.

Chương 27

Hai kẻ ngật lập ở phía xa, mang theo ánh mắt vô cùng cừu hận nhìn Thương Thiên.

Tùy theo việc bọn họ bị thương, thời không trường hà nguyên bản ngăn cách các Ma Thần khác cũng biến mất không thấy, đám Hỗn Độn Ma Viên, Hủy Diệt Ma Thần, Lược Đoạt Ma Thần... mười mấy Ma Thần cũng đều xuất hiện ở phụ cận Khai Thiên Cự Phủ.

Những Ma Thần này tuy chưa từ trong chấn hám trước đó hồi thần, nhưng lại đều thấy được thân thể đột phá mười vạn trượng của Thương Thiên đang đứng cạnh Khai Thiên Thần Phủ. "Đáng giận, cư nhiên dám đoạt chí bảo của ngô đẳng!" "Là Âm Dương Ma Thần Thương Thiên!

Chư vị, bảo vật này không thể lạc nhập vào tay người khác, ngô đẳng trước tiên liên thủ, đem hắn oanh sát rồi hãy nói." "Tốt, ngã đồng ý, Thời Gian, Không Gian, hai người các ngươi thì sao?" Thời Thần lãnh lãnh thổ ra một khinh ngôn, nói: "Tốt." Không Gian Ma Thần cũng khẩn tùy kỳ hậu, nói: "Tốt, trước đem lão tặc này oanh sát!" Những Ma Thần này, nguyên bản các tự vi chiến, đều muốn đoạt thủ Khai Thiên Thần Phủ, ai cũng không phục ai, nhưng đến hiện tại lại bất ước nhi đồng muốn liên hợp.

Nhưng, Thương Thiên sẽ để ý sao?

Lúc này Thương Thiên, một tay niết lấy Hỗn Độn Châu, dùng uy năng của Hỗn Độn Chí Bảo, trực tiếp trùng kích Khai Thiên Thần Phủ.

Quả nhiên, khi Hỗn Độn Châu tiếp cận Khai Thiên Thần Phủ trong sát na, Khai Thiên Thần Phủ mãnh liệt kích đãng ra thần quang khủng

bố vô pháp hình dung.

Thần quang thiêu đốt, kích đãng vô thường!

Hai đạo chí cao vô thượng khí tức trực tiếp bính phát ra, giờ khắc này, những Ma Thần kia rốt cuộc minh bạch một điểm: Diện đối bọn họ, Thương Thiên căn bản không cần thối lui! "Đó quả nhiên cũng là Hỗn Độn Chí Bảo!" Thời Thần sắc mặt không tiền ngưng trọng.

Vừa rồi Thương Thiên một kích đem nàng đánh lui, nàng đã hoài nghi là Hỗn Độn Chí Bảo, chỉ là đương thời chung quy có chút không dám tin tưởng, dù sao Hỗn Độn Chí Bảo nguyên bản quá đặc thù, căn bản nan dĩ tồn tại.

Nàng nguyên bản tưởng rằng, bạn sinh linh bảo Thời Gian Luân Bàn và bạn sinh linh bảo Không Gian Vạn Tượng Tháp đều là Cực Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo bảy mươi lăm tầng Hỗn Độn Thần Cấm, đó đã là bảo vật đỉnh cấp nhất đương kim Hỗn Độn đản sinh rồi.

Nhưng hiện tại nàng biết mình sai rồi.

Hai đại Hỗn Độn Chí Bảo phát sinh đối bính, áp lực chí cao vô thượng đó khiến nhất chúng Ma Thần hoàn toàn bị sức mạnh đáng sợ áp chế!

Lúc này đừng nói đi công kích Thương Thiên, có thể tiếp tục đứng ở phụ cận đều là kẻ có bản sự. "Khai Thiên Thần Phủ, ngươi đang chờ đợi chủ nhân của ngươi sao?

Hừ, bất quá ngô có Hỗn Độn Châu tại, bảo vật vô chủ nhân nắm giữ mà muốn bại lui ta thì khó rồi.

Ngươi, là của ta!" Thương Thiên cuồng hống một tiếng, bá đạo tuyệt luân.

Ba mươi sáu đôi Âm Dương Ngũ Hành Thần Dực trực tiếp bao phủ lấy Khai Thiên Thần Phủ, sau đó hai tay càng hung hăng nắm chặt

cán búa. "Trấn áp!" Kiệt tận toàn bộ thần lực Âm Dương Ngũ Hành, phối hợp sức mạnh chí cường bá đạo của Hỗn Độn Châu, Thương Thiên rốt cục đem hung uy khủng bố của Khai Thiên Thần Phủ tạm thời trấn áp xuống. "Ha ha ha, là của ta!" Lúc này Thương Thiên đốn thời sướng khoái cười to.

Quả nhiên, Khai Thiên Thần Phủ cũng là chí bảo chín mươi chín trọng Hỗn Độn Thần Cấm, là chí bảo sức mạnh thuần túy, sở hữu vô biên uy năng.

Tại trên lực phá hoại, còn mạnh hơn Hỗn Độn Châu.

Nhưng hiện tại, Khai Thiên Thần Phủ rốt cục bị Thương Thiên đắc thủ. "Âm Dương Ngũ Hành, diễn sinh tạo hóa, xuyên toa!" Đoạt được bảo vật xong, Thương Thiên cũng không có ti hào đại ý, đốn thời bạo phát ra toàn bộ sức mạnh tự thân, sau đó ba mươi sáu đôi thần dực đồng thời chấn động, hóa thành một đạo lưu quang xuyên việt thời gian và không gian, biến mất trước mặt chúng đa Ma Thần. "Khả ác, Khai Thiên Thần Phủ bị tên kia đoạt đi rồi!" "Thương Thiên, cái tên gọi là Thương Thiên kia, ngô nhất định phải giết hắn!" ...

Vô luận là Hỗn Độn Ma Viên hay các Ma Thần khác, giờ khắc này đều nộ hỏa mãn khang, bính sát hứa cửu, thế mà ngay cả sờ cũng chưa được sờ, làm sao không giận?

Chỉ là tuy rằng nói như vậy, nhưng thật sự muốn bọn hắn đi tìm Thương Thiên gây phiền phức lại không có gan đó.

Vừa rồi ba động khủng bố do Hỗn Độn Châu và Khai Thiên Thần Phủ đối bính kích đãng ra, hoàn toàn chấn nhiếp bọn hắn.

Chương 28

Thương Thiên rời đi, một trường tranh đoạt dường như cứ thế mà tan.

Nhưng, chính khi mọi người muốn tản đi, tại cách nơi này không xa, bỗng nhiên có thanh sắc quang huy cực kỳ nồng đậm tốc biến ra, quang mang kia thứ phá cả Hỗn Độn, uy năng thích phóng ra cư nhiên không ở dưới Khai Thiên Thần Phủ!

Lại một kiện Hỗn Độn Chí Bảo xuất thế!

Giờ khắc này, Thương Thiên đang phi độn sắc mặt mãnh nhiên trầm ngưng: "Đó là...

Hỗn Độn Thanh Liên!" Hỗn Độn Thanh Liên xuất thế, cũng tức là, Bàn Cổ sắp ra rồi! "Chẳng lẽ, bởi vì ta đoạt đi Khai Thiên Thần Phủ, cho nên dẫn động Hỗn Độn Thanh Liên, làm cho hắn đề tiền xuất thế?" Thương Thiên nhớ kỹ tiền thế Hồng Quân nói, Bàn Cổ thực tế là Ma Thần nắm giữ Đại Đạo Pháp Tắc xuất thế muộn nhất trong tất cả, trước đó, Hỗn Độn Ma Thần bỉ thử sát lục không biết bao nhiêu tuế nguyệt.

Mới có xếp hạng Thập Đại Hỗn Độn Ma Thần.

Nhưng hiện tại Hỗn Độn sinh linh lục tục đản sinh, ngay cả mười vạn năm đều chưa tới.

Bàn Cổ từ trong Hỗn Độn Thanh Liên dựng dục ra, lúc này Hỗn Độn Thanh Liên đã xuất thế, vậy thì việc Bàn Cổ xuất thế chỉ sợ ngay trước mắt. "Ta đã lấy được Khai Thiên Thần Phủ, phần thưởng của ta đâu!" Trong lòng Thương Thiên có chút sốt ruột.

Không còn cách nào, Bàn Cổ quá cường đại.

Trong những gì hắn biết, Bàn Cổ vừa xuất sự trực tiếp tay cầm Khai Thiên Phủ, uy năng vô song.

Tuy rằng không biết trung gian kinh lịch sự tình gì, nhưng sự bá đạo của hắn là không thể nghi ngờ.

Dù sao, đó chính là nhân vật khủng bố có thể khai thiên tích địa, trực tiếp chém giết ba ngàn Ma Thần. 【 Đoạt được Khai Thiên Thần Phủ thành công, phần thưởng đã gửi. 】 Tại lúc này, thanh âm của Hệ thống vang lên trong đầu hắn, vu thị thân thể Thương Thiên bỗng nhiên đình đốn lại, trực tiếp lâm vào tĩnh chỉ.

Bản thân hắn cũng bước vào một cái cảnh giới khiến hắn hoàn toàn không thể minh bạch.

Phi không, phi ngã, phi bỉ, tư thái vô cùng thần bí.

Thương Thiên thậm chí hóa thân hư vô, bắt đầu giống như bóc tách ra khỏi Hỗn Độn, ẩn ước chi gian Thương Thiên cảm giác được tự thân đang chân chính thăng hoa!

Khác với việc đề thăng thuế biến sau khi dung hợp Ngũ Hành bản nguyên trước đó.

Trước đó, chỉ là pháp tắc dung hợp đề thăng.

Nhưng hiện tại, lại là sự thăng cách hoàn toàn về tinh thần, đối với nhận tri cảm ngộ về thế giới, có thể nhìn thấu nhất thiết biến hóa của bản thân.

Quan trọng nhất là, đạo bình chướng ngăn cách Hỗn Nguyên Cửu Trọng kia, đang nới lỏng!

Thương Thiên rõ ràng, một khi tầng bình chướng ngũ hành tiêu thất, vậy thì chính là...

Hỗn Độn Chí Tôn. ...

Hỗn Độn Thanh Liên xuất hiện, làm cho những Hỗn Độn Ma Thần kia đốn thời hân hỉ dị thường, thậm chí có một loại cảm giác thất phục đắc hoàn.

Khai Thiên Thần Phủ đích xác cường đại, từ hung uy bạo phát cuối cùng của Thương Thiên có thể nhìn ra, các Hỗn Độn Ma Thần ở đây tôn nào không phải dã tâm bừng bừng hung danh hiển hách, đều muốn đắc được chí cường Hỗn Độn Chí Bảo.

Nhưng hiện tại xuất hiện Hỗn Độn Thanh Liên thần bí dường như cũng cực kỳ bất phàm!

Hỗn Độn Thanh Liên, túc túc có ba mươi sáu phẩm, bàng đại vô cùng, bán kính rộng tới mười hai vạn trượng.

Cùng lúc đó, trên Thanh Liên còn thích phóng ra quang huy màu xanh nâu.

Chương 29

Cho dù chỉ là quang huy mông lung, đều sở hữu tồi hủy chi lực mạc đại.

Tên Lược Đoạt Ma Thần chộp lấy một đầu Hỗn Độn Ma Thần đại khái có Hỗn Nguyên Tứ Trọng, trực tiếp ném về phía Hỗn Độn Thanh Liên, Ma Thần kia bị thanh quang chiếu rọi, liền đốn thời thân thể trực tiếp phấn toái, triệt triệt để để điêu linh, do đó có thể thấy được sự khủng bố. "Ha ha ha, hảo bảo vật, bảo vật này khủng phạ còn ở trên cự phủ kia, lần này ta nhất định phải lấy được!" Lược Đoạt Ma Thần nói.

Kẻ có ý nghĩ như hắn cũng không phải số ít.

Duy chỉ có Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần - hai đại Ma Thần cường hãn nhất, tại lúc này cư nhiên ngược lại có vài phần thối hậu. "Ngươi cũng cảm giác được rồi sao?" Không Gian Ma Thần lúc này cũng hiển hóa ra Đạo thể, là bộ dạng một nam tử cao lớn hậu thế, đương nhiên cao lớn là đối với nhân loại chi khu hậu thế.

Thời Thần nói: "Không sai, thứ này rất nguy hiểm, ta cảm giác nguy hiểm thậm chí còn ở trên cự phủ kia." Hai người sau khi ăn một lần thiệt thòi, đối với Hỗn Độn Chí Bảo càng thận trọng đối đãi.

Đám Lược Đoạt Ma Thần không biết lợi hại, cảm thấy cơ duyên đang ở trước mắt, lại không biết, căn bản có khả năng là tử kiếp!

Tại khi đám Ma Thần ma quyền sát chưởng, nghĩ xem làm thế nào mới có thể đột phá thanh quang, đi hoạch đắc Thanh Liên khổng lồ kia, thì Thanh Liên lại có biến hóa mới.

Nguyên bản Thanh Liên tịnh chưa thịnh khai, chỉ là một cái nụ hoa.

Nhưng hiện tại, nụ hoa Thanh Liên bắt đầu hoãn hoãn chấn động, tùy chi là Hỗn Độn chi khí khủng bố trực tiếp tịch quyển.

Hỗn Độn phiên cổn, trực tiếp cuốn lên Hỗn Độn cự lãng cao tới mấy chục vạn trượng.

Sau đó, một đạo thanh âm oanh minh khủng bố tại vạn chúng chú mục hạ, trực tiếp nổ tung: "Ngô nãi Nguyên Thủy Thiên Vương, Bàn Cổ, chấp chưởng Sức Mạnh Đại Đạo!" Bàn Cổ, xuất thế rồi!

Hầu như tại cùng một thời gian, Thương Thiên tấn thăng cũng tới quan đầu cuối cùng.

Bình chướng thần bí lại lao bất khả trắc kia phá toái, một sát na Hỗn Độn chi lực của Thương Thiên kích đãng, sậu nhiên bạo phát! "Hỗn Độn Chí Tôn, ta rốt cuộc đột phá rồi!" Tâm trung Thương Thiên vô cùng hưng phấn, thẳng đến lúc này hắn mới minh bạch, nguyên lai Hỗn Độn Chí Tôn và Hỗn Nguyên Cửu Trọng căn bản không phải cùng một khái niệm, thậm chí không phải cùng một tầng thứ!

Hỗn Nguyên, y nguyên dừng lại ở cơ sở của Hỗn Độn, bất quản Thời Gian Ma Thần hay Không Gian Ma Thần, đều bị cục hạn tại bên trong Hỗn Độn, đương nhiên cũng bao quát cả hắn trước đó.

Nhưng giờ khắc này, bước vào cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn, Thương Thiên mới chân chính minh bạch nguyên lai Hỗn Độn tịnh không phải điểm cuối, chỉ là một cái điểm khởi đầu.

Hồng Mông phá toái, Hỗn Độn đản sinh.

Nói cách khác, tại trên Hỗn Độn còn có chí cao vô thượng Hồng Mông. "Thảo nào cảnh giới Hồng Quân thôi trắc là Hỗn Độn Chí Tôn, Hồng Mông Đế Chủ, cuối cùng là Bất Hủ Đạo Chủ, nguyên lai thật sự có khái niệm Hồng Mông!" Tâm tính Thương Thiên nan dĩ bình phục, lúc này giờ khắc này, cả người hắn đều vô cùng kích động.

Cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn, nhất thiết Hỗn Độn pháp tắc đều bị nạp nhập đáy mắt, có tư cách đi nhìn tận cùng của Hỗn Độn, sau đó tìm kiếm Hồng Mông phiêu miểu.

Đổi một câu nói, Thương Thiên rốt cuộc có tư cách ngưỡng vọng Hồng Mông!

Giờ khắc này, tiếng nột hảm của Bàn Cổ xuất thế truyền đến: "Ngô nãi Nguyên Thủy Thiên Vương, Bàn Cổ, chấp chưởng Sức Mạnh Đại Đạo!" Thương Thiên không kìm được thuận theo thanh âm nhìn lại, thân hình Bàn Cổ đốn thời xuất hiện trong mắt hắn.

Bàn Cổ, thân thể túc túc cao tới mười lăm vạn trượng, muốn siêu việt hơn cả hắn sau khi thuế biến, cùng các Ma Thần khác đều không giống nhau, bao quát cả Thương Thiên.

Các Ma Thần khác, bản thể hình thái đều thiên kỳ bách quái, ví như Hắc Ám Ma Thần, sở hữu sáu cái đầu lâu, trên thân có vô số gai nhọn hắc ám, ví như Không Gian Ma Thần, thân thể tựa hồ do vô số mảnh vỡ thủy tinh ghép lại.

Ngay cả Thương Thiên, nhìn qua không có quái dị như vậy, nhưng lúc mới bắt đầu trên đầu cũng có thụ nhãn, sau lưng có mười tám đôi thần dực ngưng tụ từ Âm Dương thần quang.

Nhưng Bàn Cổ, xuất sinh chính là bộ dạng nhân loại hậu thế!

Trừ bỏ cao tới mười lăm vạn trượng ra, tịnh không có bất cứ địa phương đặc thù nào, ký không có thêm một cánh tay, cũng không có dùng mấy gương mặt. "Đều nói Đạo thể là lấy hình trạng của Bàn Cổ làm gốc, nhân loại càng là do Nữ Oa y chiếu theo bộ dạng Bàn Cổ mà niết tạo ra, như thế xem ra cũng có một chút căn cứ." Lúc này Bàn Cổ cũng là Nguyên Thủy Thiên Vương, vừa mới từ trong Hỗn Độn Thanh Liên đản sinh ra.

Tiếng đại hống của hắn, bá đạo vô cùng!

Chương 30

Nguyên bản những Hỗn Độn Ma Thần kia đang muốn đi đoạt lấy Hỗn Độn Thanh Liên, nhưng sự xuất hiện của Bàn Cổ trực tiếp làm dao động tâm linh bọn hắn.

Bởi vì sinh linh này, quá cường hãn!

Bảo vật động nhân tâm, huống hồ là những Hỗn Độn Ma Thần hiêu trương này?

Nhưng khi chủ nhân của bảo vật cường đại viễn viễn siêu xuất bọn hắn, một phần tâm tư kia cũng sẽ tùy chi tức diệt.

Thời Gian Ma Thần cùng Không Gian Ma Thần đứng ở nơi cực kỳ xa xôi, nhìn Bàn Cổ, sắc mặt trầm ngưng.

Thời Thần hóa thành nữ tử ngưng trọng mở miệng, nói: "Sinh ra đã là Đạo thể, Bàn Cổ này, thật cường đại!" Không Gian Ma Thần hóa thành hắc bào nam nhân cũng nói: "Thật...

Cường đại đến mức khiến người ta vọng nhi sinh úy, còn ở trên Thương Thiên a!" Nguyên bản, Thời Gian Ma Thần cùng Không Gian Ma Thần đều tự nhận là cường giả đỉnh cấp nhất đương kim Hỗn Độn, cái gọi là Hỗn Độn Ngũ Hung Ma Thần, căn bản không được bọn hắn để vào mắt.

Nhưng một lần này, bị Thương Thiên đánh bại, làm cho tâm linh bọn hắn chịu đả kích, cho nên nhận định Thương Thiên là đương kim Hỗn Độn tối cường.

Bất quá Bàn Cổ xuất thế, hung hăng làm dao động nhận tri của bọn hắn!

Thương Thiên rất mạnh, nhưng so với Bàn Cổ thì sao?

Dường như không còn là cường giả cùng một tầng diện nữa rồi!

Đương nhiên, giờ khắc này người chấn hám nhất là Thương Thiên.

Các Hỗn Độn Ma Thần khác chỉ có thể cảm giác cái tên Bàn Cổ vừa mới đản sinh nắm giữ Sức Mạnh Đại Đạo này rất mạnh, nhưng tịnh không biết Bàn Cổ cường đại tới tình trạng nào, bởi vì tầng thứ không giống nhau, cho nên căn bản vô pháp lý giải.

Nhưng Thương Thiên lại có thể một chút nhìn thấu! "Hỗn Độn Chí Tôn!

Bàn Cổ, cư nhiên sinh ra đã là Hỗn Độn Chí Tôn, thật sự là, quá mạnh!" Thật khiến người ta tâm lý không cân bằng a, hắn tại dưới sự hoàn tý của đông đảo Hỗn Độn Ma Thần, chiến bại Thời Không song Ma Thần, sau đó đoạt lấy Khai Thiên Thần Phủ, tại dưới sự giúp đỡ của Hệ thống mới miễn cưỡng đột phá cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn.

Nhưng Bàn Cổ sinh ra đã là Hỗn Độn Chí Tôn, thiên sinh cao nhân nhất đẳng. "Là bởi vì duyên cớ ta làm hắn đề tiền xuất thế, bằng không mà nói, Bàn Cổ chỉ sợ sẽ càng thêm cường đại đi." Lúc này Bàn Cổ, chân đạp trên Hỗn Độn Thanh Liên, ánh mắt hoàn tý những Hỗn Độn Ma Thần kia.

Nhưng chỉ nhìn thoáng qua, liền xá khí, sau đó ánh mắt hắn chuyển một cái, cư nhiên trực tiếp rơi vào trên người Thời Không song Ma Thần đang ẩn tàng.

Thời Không song Ma Thần, cũng là nhân vật Hỗn Nguyên Bát Trọng đỉnh phong, nhưng y nguyên không có làm cho ánh mắt Bàn Cổ đình lưu bao lâu.

Ý tứ của Bàn Cổ rất rõ ràng: Các ngươi, đều là rác rưởi!

Điều này làm cho đám Ma Thần tâm tính thậm cao cảm giác được

vô cùng khí não, mục trung vô nhân, tân sinh Ma Thần này thực tại quá mục trung vô nhân!

Ánh mắt Bàn Cổ lại lần nữa phá khai trùng trùng trở cách, hướng về phía Thương Thiên nhìn lại.

Ánh mắt hai người, tương cách vô số Hỗn Độn cự ly rốt cục tương ngộ!

Một khắc này, Bàn Cổ rốt cục lộ ra nụ cười hài lòng: "Cư nhiên, có tồn tại cùng một tầng thứ với ta, ha ha ha..." "Là ngươi, đoạt đi chiến phủ nguyên bản nên thuộc về ta đi, có ý tứ a!" Bàn Cổ minh minh đang nói chuyện ở nơi đó, nhưng thanh âm xác thực phiêu hốt truyền vào trong tai Thương Thiên.

Thanh âm của hắn đem lại cho Thương Thiên áp lực vô cùng to lớn, lập tức minh bạch một chuyện: Tuy rằng cùng là Hỗn Độn Chí Tôn, nhưng hắn y nguyên không phải đối thủ của Bàn Cổ!

Bàn Cổ, thật sự là quá mạnh mẽ.

Thanh âm Bàn Cổ lại lần nữa truyền đến: "Thôi được, đã đề tiền xuất thế, hoặc giả cũng là chuyện tốt, chiến phủ của ta tạm thời ký tồn tại nơi đó của ngươi, vãng sau ngô sẽ tới lấy, hy vọng lần tới gặp mặt, không để cho ta thất vọng." Tại thời điểm này, Hỗn Độn Ma Viên tự hồ rốt cuộc vô pháp nhẫn thụ bị vô thị như vậy, trực tiếp đứng ra, tê hống nói: "Bàn Cổ, một cái sơ sinh Ma Thần, cư nhiên cũng dám tự xưng Nguyên Thủy Thiên Vương, ngô, muốn chiến!" Trong khi các ma thần khác đều bị khí tức khủng bố vô song của Bàn Cổ chấn nhiếp, thậm chí không dám vọng động, thì Hỗn Độn Ma Viên lại nhảy ra, trực tiếp muốn khiêu chiến Bàn Cổ.

Tuy sự bùng nổ hốt hoảng của Hỗn Độn Ma Viên khiến người ta có chút kinh ngạc, nhưng thực tế cũng không kỳ quái, bởi vì Hỗn Độn Ma Viên thân là Đấu Chiến Ma Thần, thiên tính vốn dĩ như thế.

Trong Hỗn Độn Ngũ Hung Ma Thần đương thời, hắn xếp thứ nhất, chính là vì tính tình đấu chiến như lửa này.

Sự thực thì Hỗn Độn Ma Viên cũng từng tìm Ngũ Hành Ma Thần, Không Gian Ma Thần, thậm chí Thời Gian Ma Thần để khiêu chiến.

Chương 31

Chỉ là Thời Gian Ma Thần cùng Không Gian Ma Thần, cả hai đều vô cùng giảo hoạt, không có cùng Hỗn Độn Ma Viên chính diện giao phong.

Hiện tại, Bàn Cổ vừa xuất hiện, Hỗn Độn Ma Viên biết rõ đây tuyệt đối là sinh linh cường hãn nhất mà mình từng gặp trong đời, cơ hội như vậy, sao có thể từ bỏ?

Hỗn Độn Ma Viên cũng không đợi Bàn Cổ đáp ứng, lập tức thân thể lắc một cái, trực tiếp hướng về phía Bàn Cổ giết tới.

Bàn Cổ đang chân đạp trên Hỗn Độn Thanh Liên, mặc nhiên nhìn Hỗn Độn Ma Viên một cái.

Sau đó, cũng không thấy hắn thi triển thần uy của Hỗn Độn Thanh Liên, chỉ thân xuất thủ chưởng phách một cái.

Nói thật, động tác này không có chút nào gọi là mỹ cảm chiến đấu, nếu ngạnh phải nói thì giống như đang đập một con ruồi vậy.

Không có chút nào pháp tắc chi lực, càng không có bao nhiêu khí tức Hỗn Độn khủng bố.

Thế nhưng, một kích đơn giản như vậy, cư nhiên đem Hỗn Độn Ma Viên trực tiếp đánh bay ra ngoài. "Bành!" Thân thể ngưng tụ ý chí đấu chiến của Hỗn Độn Ma Viên hung hăng va chạm vào trên thủ chưởng của Bàn Cổ. "Ông..." Thân thể Hỗn Độn Ma Viên bay ngược ra ngoài, vẽ nên một âm thanh cực kỳ vang dội giữa không trung, theo thân thể Hỗn Độn Ma Viên biến mất không còn tăm hơi, lần khiêu chiến này cũng cứ thế kết thúc. "Tê..." Tất cả Hỗn Độn Ma Thần đều hít ngược một hơi khí lạnh, hoàn toàn bị Bàn Cổ làm cho chấn hám.

Hỗn Độn Ma Viên, đó chính là Hỗn Độn Ngũ Hung đứng đầu!

Trong mấy vạn năm qua, hắn đã đánh ra uy danh hách hách, cho dù là những Hỗn Độn Ma Thần đỉnh tiêm ở nơi này, cũng có không ít kẻ từng bại dưới tay hắn.

Nhưng hiện tại, gia hỏa cường đại như vậy cư nhiên bị đánh giống như con ruồi, trực tiếp bị tát bay ra ngoài?

Bàn Cổ, cũng vị miễn quá khủng bố rồi, mấu chốt là hắn tựa hồ căn bản không có động dụng pháp tắc chi lực, càng không có động dụng Hỗn Độn Chí Bảo khổng lồ dưới chân kia.

Những ma thần tung hoành Hỗn Độn kia, lúc này giống như ấu nhi non nớt vừa mới chào đời, ở trước mặt Bàn Cổ, ngay cả hô hấp cũng không dám thở mạnh. "Quá yếu." Bàn Cổ đạm mạc nói, một câu nói này tịnh không chỉ đơn giản nói Hỗn Độn Ma Viên, mà là chỉ tất cả ma thần tại tràng.

Ở phía xa, Thương Thiên cũng đem trận khiêu chiến hổ đầu xà vĩ này thu vào trong mắt.

Thương Thiên trong lòng thầm nghĩ: "Bàn Cổ, quả nhiên lợi hại a." Một chiêu đánh bại Hỗn Độn Ma Viên, hiện tại Thương Thiên cũng có thể làm được.

Hỗn Độn Ma Viên kia cũng bất quá là Hỗn Nguyên bát trọng, thậm chí còn không bằng Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần.

Tại trước mặt một Hỗn Độn Chí Tôn, lại càng không chịu nổi một kích.

Nhưng vấn đề là, Bàn Cổ vừa rồi lúc động thủ, hoàn toàn không có mượn dùng bất kỳ pháp tắc chi lực nào, thuần túy là nhục thân chi khu.

Ngoại hành xem náo nhiệt, nội hành xem môn đạo, Thương Thiên

phát hiện ra vấn đề: "Bàn Cổ cùng ta đồng dạng là Hỗn Độn Chí Tôn cảnh giới, nhưng ở trên ma thần chi khu, ta kém hắn rất nhiều." Xem Bàn Cổ xuất thủ xong, Thương Thiên tựa hồ lĩnh ngộ được gì đó, nhưng lại có chút mơ hồ.

Ngay lúc này, Bàn Cổ lại mở miệng: "Các ngươi, đều quá yếu." Câu nói này chính là phiên bản tiêu chuẩn nhất của câu: Xin lỗi, các vị ngồi đây đều là rác rưởi.

Đương nhiên, lời do Bàn Cổ nói ra, những ma thần này giờ phút này thậm chí ngay cả dũng khí phẫn nộ cũng không có, bởi vì chênh lệch quá lớn rồi.

Bàn Cổ tiếp tục nói: "Hoặc là trong các ngươi có một bộ phận sắp đạt tới Hỗn Nguyên cửu trọng, nhưng ta nói cho các ngươi biết, không đủ!

Hỗn Nguyên cửu trọng tịnh không phải là điểm cuối, ngược lại chỉ là một cái khởi điểm, tại trên đó, còn có Chí Tôn chi cảnh!

Hỗn Độn Chí Tôn phía trên, có Hồng Mông Đế Chủ, có Bất Hủ Đạo Chủ!

Muốn trở nên mạnh mẽ sao?

Vậy thì đi tìm kiếm con đường thông hướng Hỗn Độn Nguyên Điểm, cũng hứa ở trên con đường tiến về phía trước, có thể không ngừng đột phá.

Đến lúc đó, hoặc hứa có cơ hội đem tự thân pháp tắc diễn hóa thành chân chính đại đạo.

Chương 32

Con khỉ kia, ta không giết, ta chờ ngươi đem Đấu Chiến Pháp Tắc diễn hóa trở thành Đấu Chiến Đại Đạo một khắc kia, lại cùng ta quyết nhất thắng phụ." Lời của Bàn Cổ, trực tiếp đem ngọn lửa trong lòng tất cả ma thần nơi đây đốt lên.

Kỳ thực, Bàn Cổ nói không sai, rất nhiều ma thần giờ phút này đều mê mang.

Cho dù là Thời Gian cùng Không Gian Ma Thần, cũng chỉ đang theo đuổi Hỗn Nguyên cửu trọng, lại không biết rằng trên đó còn có cảnh giới gì.

Nhưng hiện tại, Bàn Cổ một lời, trực tiếp vì bọn hắn chỉ rõ phương hướng.

Bàn Cổ biến mất, vẻn vẹn chỉ một bước đạp ra, liền biến mất trong tầm mắt chư vị ma thần.

Trừ Thương Thiên đang ở nơi cực kỳ xa xôi ra, ai cũng không biết Bàn Cổ làm thế nào.

Lúc này Thương Thiên, mày càng thêm ngưng trọng: "Hỗn Nguyên, cảnh giới mà Hồng Quân trước khi chết mới nói tới, Bàn Cổ vừa đản sinh đã biết rồi." Còn Hỗn Độn Nguyên Điểm, đó tột cùng là địa phương nào?

Thương Thiên tuy nhiên trong lòng nghi hoặc, nhưng ẩn ước cảm giác, cái gọi là Hỗn Độn Nguyên Điểm kia, hoặc hứa có liên quan đến Hồng Mông, hay hoặc giả cùng kiếp trước thiên địa băng diệt có tương quan. "Hỗn Độn Nguyên Điểm sao?

Ta nhất định sẽ đi!" Về Hỗn Độn Nguyên Điểm, Thương Thiên

thật sự một chút cũng không biết, tại tiền thế càng chưa từng nghe nói.

Có khả năng Hồng Quân cũng không rõ ràng cái gọi là Hỗn Độn Nguyên Điểm tột cùng là thứ gì.

Nhưng Bàn Cổ đã công khai nói ra rằng trên con đường đi tới Hỗn Độn Nguyên Điểm có thể làm cho ma thần trở nên mạnh mẽ, chỉ sợ cũng sẽ không có giả.

Có chút khả bi là, các Hỗn Độn Ma Thần khác giờ phút này chỉ sợ đều đang nghĩ làm thế nào trở nên mạnh mẽ, làm thế nào mới có thể trở thành kẻ mạnh nhất trong chư vị ma thần, nhưng Thương Thiên cho đến nay, ý nghĩ duy nhất là: Sống sót!

Không biết Bàn Cổ vì sao làm ra hành kính như vậy, hoặc hứa hết thảy chờ đến Hỗn Độn Nguyên Điểm xong liền có thể biết được.

Thương Thiên suy nghĩ một hồi, lẩm bẩm nói: "Nhưng hiện tại không phải lúc cùng Bàn Cổ chân chính giao phong." Bàn Cổ, hiện tại hắn không đủ mạnh.

Tuy nhiên nghe vào có chút tàn khốc, nhưng nói thật, cùng dạng là Hỗn Độn Chí Tôn cảnh giới, cũng có phân chia mạnh yếu.

Hắn mới vừa vặn đột phá Hỗn Độn Chí Tôn, tối thiểu cần phải ổn định cảnh giới, ngoài ra, Bàn Cổ đã không có đem Khai Thiên Thần Phủ mang đi, vậy Thương Thiên không có khả năng bỏ qua cơ hội này.

Thương Thiên sẽ hảo hảo tham ngộ một phen, hoặc hứa có thể từ trong đó đạt được rất nhiều sự tình hữu dụng. ...

Chuyển nhãn chi gian, lại ba vạn năm trôi qua, đối với Hỗn Độn, ba vạn năm thật sự quá ngắn ngủi.

Nhưng đây cũng là ba vạn năm cực kỳ cổ quái.

Trong một đoạn thời gian này, Hỗn Độn chém giết vẫn tiếp tục, mỗi ngày đều có Hỗn Độn sinh linh vẫn lạc, đương nhiên cũng có tân sinh Hỗn Độn sinh linh đản sinh.

Nhưng khác với dĩ vãng là, chỉ cần nắm giữ pháp tắc Đại Ma Thần, đều đang tìm kiếm một cái địa phương tên là Hỗn Độn Nguyên Điểm.

Trong suốt ba vạn năm này, Bàn Cổ không còn xuất hiện nữa, phảng phất như đàm hoa nhất hiện.

Thế nhưng những đỉnh cấp Đại Ma Thần kia, đều không có khả năng quên đi Bàn Cổ, sự tồn tại của hắn tựa như lưỡi dao treo trên đầu.

Tuy nhiên Bàn Cổ từ khi xuất thế đến hiện tại, chưa từng nghe nói giết ai, ngay cả Hỗn Độn Ma Viên lúc đầu khiêu khích hắn cũng không có bị đánh giết, thế nhưng tất cả Hỗn Độn Ma Thần đều úy kỵ, xem hắn như là kẻ thu gặt tất cả Hỗn Độn Ma Thần.

Hoặc hứa là kẻ yếu đối với kẻ mạnh có sự kính sợ thuần thiên nhiên đi.

Bàn Cổ làm cho tất cả ma thần đều kỵ đạn úy kỵ kính sợ, cũng có ma thần muốn tìm kiếm tung ảnh của hắn, nhưng càng nhiều ma thần lại muốn biết hạ lạc của Thương Thiên!

Tại năm thứ một vạn sau khi Bàn Cổ biến mất, trong Hỗn Độn bỗng nhiên lưu truyền ra một thuyết pháp: "Dục bại Bàn Cổ, tiên sát Thương Thiên!" (Muốn bại Bàn Cổ, trước giết Thương Thiên).

Kỳ thực đây là một quan điểm hào vô căn cứ, nhưng không mất bao nhiêu thời gian đã bị chư vị ma thần tiếp thụ.

Bởi vì, Thương Thiên sở hữu Hỗn Độn Chí Bảo, rất nhiều ma thần lớn nhỏ đều nhìn thấy hắn hoạch đắc Hỗn Độn Chí Bảo Khai

Thiên Thần Phủ.

Chương 33

Thương Thiên cũng là trừ Bàn Cổ ra, là ma thần duy nhất sở hữu Hỗn Độn Chí Bảo.

Bàn Cổ quá cường đại, làm cho người ta nhìn mà sinh úy.

Nhưng chính bởi vì như thế, cho nên những Hỗn Độn Ma Thần kia mới càng thêm khát vọng có thể đánh bại Bàn Cổ.

Một khi đánh bại Bàn Cổ, hoặc hứa có thể trực tiếp trở thành Hỗn Độn Vô Miện Chi Vương chân chính.

Trừ bỏ Hỗn Độn Nguyên Điểm hư vô phiêu miểu kia ra, hoạch đắc Hỗn Độn Chí Bảo có khả năng là tiệp kính nhanh nhất và hiệu quả nhất.

Thời Gian Ma Thần, Không Gian Ma Thần, đều đang tìm kiếm Thương Thiên, bởi vì Thương Thiên từ trong tay bọn hắn đoạt đi Khai Thiên Thần Phủ, đương nhiên, Hỗn Độn Ma Viên so với hai tôn ma thần này đều muốn nhiệt thầm hơn rất nhiều.

Tất cả ma thần đều biết, Hỗn Độn Ma Viên là một tên đấu chiến điên cuồng.

Lần trước bị Bàn Cổ một kích đánh bại, giống như đập chết một con ruồi, làm cho hắn vô cùng oán hận, cũng cảm giác được khuất nhục.

Cho nên, nhất định phải phục cừu!

Hỗn Độn Ma Viên quả nhiên là một nhân vật, ngắn ngủi trong vòng ba vạn năm, cư nhiên đạt tới Hỗn Nguyên cửu trọng cảnh giới, nãi là một trong năm cái Hỗn Nguyên cửu trọng mà Hỗn Độn chúng sở chu tri (ai cũng biết) đương kim.

Tích nhật thời đại Hỗn Độn Ngũ Hung đã qua, như kim lại là thời đại Thất Đại Hỗn Nguyên cửu trọng!

Phân biệt là: Đệ nhất, Thương Thiên!

Đệ nhị, Thời Gian Ma Thần.

Đệ tam, Không Gian Ma Thần.

Đệ tứ, Hỗn Độn Ma Viên.

Đệ ngũ, Hủy Diệt Ma Thần.

Đệ lục, Thiên Ma Ma Thần.

Đệ thất, Luân Hồi Ma Thần.

Chúng đa ma thần đem Thương Thiên xếp tại vị trí đệ nhất, lại là căn cứ việc Thương Thiên đạt được Khai Thiên Thần Phủ, tại lúc ban đầu lại đánh bại Thời Không Ma Thần.

Chí vu vì sao không có suy xét việc Thương Thiên đột phá, là bởi vì bọn hắn thân tự cảm thụ được chướng ngại thần bí kia.

Thời Gian, Không Gian, Hỗn Độn Ma Viên cùng Đấu Chiến Ma Thần cùng với mấy cái phía sau, có kẻ nào không phải tư chất cường đại vô địch, nhưng đối với bình chướng kia ti hào không có bất kỳ hy vọng đột phá nào, cho nên mới lấy bụng ta suy bụng người, cảm thấy Thương Thiên đã tới Hỗn Nguyên cửu trọng tối đỉnh phong, nhưng vẫn không có năng lực đột phá.

Nhưng bọn hắn đâu thể biết được, giờ phút này Thương Thiên sớm tại ba vạn năm trước, lúc Bàn Cổ xuất thế đã đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn chi cảnh.

Chỉ là, đương thời vận khí quá tốt, tại lúc đột phá, cũng chính là lúc Bàn Cổ xuất thế, tất cả ma thần chú ý lực đều tập trung tại trên người Bàn Cổ, thế mà vô nhân phát hiện ra điểm này.

Như kim ba vạn năm trôi qua, Thương Thiên cũng rốt cục du du mở mắt ra...

Ba vạn năm bế quan cũng bất quá là chuyển thuấn tức thệ, ngoại giới Hỗn Độn Ma Thần không ngừng chém giết, đồng thời tìm kiếm tin tức về cái gọi là Hỗn Độn Nguyên Điểm, còn có hạ lạc của Thương Thiên.

Nhưng Thương Thiên trong ba vạn năm này, lại tham ngộ được một điểm bí mật chí quan trọng yếu của Hỗn Độn Chí Tôn!

Hỗn Nguyên cảnh giới, có cửu trọng.

Phá cửu nhập Hỗn Độn Chí Tôn, nhưng đến Hỗn Độn Chí Tôn giới, lại túc túc có thập nhị trọng!

Phá thập nhị vọng Hồng Mông!

Hỗn Nguyên cảnh giới cùng Hỗn Độn Chí Tôn đạo lộ kỳ thực đã bị trảm đoạn, cho nên cho dù lấy tích lũy của Thương Thiên lúc ban đầu, nếu quả không mượn nhờ Hệ thống hỗ trợ, muốn đột phá Hỗn Độn Chí Tôn giới cũng là không có khả năng.

Hiện tại Thương Thiên khánh hạnh mình đã đưa ra lựa chọn đúng.

Chương 34

Nếu quả đương sơ lựa chọn cái thứ ba, bang trợ Bàn Cổ thủ hộ Khai Thiên Thần Phủ, vậy thì cho dù Bàn Cổ thật sự nhân từ vô cùng, đối với Thương Thiên có sở cảm kích, thậm chí sẽ bang trợ Thương Thiên, nhưng trừ bỏ phần thưởng Hỗn Độn Thanh Liên liên tử của Hệ thống ra, kỳ thực sự bang trợ là hữu hạn.

Bởi vì tầng thứ của song phương hoàn toàn không giống nhau.

Thương Thiên muốn đột phá Hỗn Độn Chí Tôn giới kia, duy có đi tìm kiếm Hỗn Độn Nguyên Điểm.

Hỗn Độn Nguyên Điểm, nãi là sau khi Hồng Mông phấn toái, Hỗn Độn sạ hiện xuất hiện điểm Hỗn Độn đầu tiên.

Đó cũng là hy vọng để đột phá Hỗn Nguyên cửu trọng tiến lên Hỗn Độn Chí Tôn, thậm chí ngưỡng vọng Hồng Mông.

Thương Thiên lúc vừa tấn thăng, Bàn Cổ liền xuất thế.

Từng cùng Bàn Cổ xa xa đối vọng một cái, cảm giác cảnh giới của Bàn Cổ muốn ở trên hắn.

Hiện tại Thương Thiên biết, đương thời Bàn Cổ chí ít tại Hỗn Độn Chí Tôn nhị trọng, hắn mới miễn miễn cưỡng cưỡng đạp nhập nhất trọng, vậy tự nhiên không phải là đối thủ.

Thương Thiên từng cảm khái: "Bàn Cổ bởi vì duyên cớ của ta, sớm xuất thế, cho nên thai nghén kỳ thực không hoàn thiện, nhưng cho dù như thế cũng đã có Hỗn Độn Chí Tôn nhị trọng, nếu để cho hắn chân chính dựng dục hoàn thành, sau đó xuất thế mà nói, cũng không biết cảnh giới của hắn có thể đạt tới bước nào." Đương nhiên, chuyện đó tịnh không trọng yếu, chân chính trọng yếu là đạo lộ của

Thương Thiên.

Như kim Thương Thiên, cũng đã đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn nhị trọng.

Có thể thuận lợi như thế đạp nhập nhất trọng, y kháo chính là Khai Thiên Thần Phủ!

Hiện tại Thương Thiên, trong tay sở hữu hai kiện Hỗn Độn Chí Bảo: Hỗn Độn Châu và Khai Thiên Thần Phủ.

Nhưng, trong ba vạn năm này, hắn tịnh không có tiếp tục tham ngộ Hỗn Độn Châu, ngược lại đem tất cả tâm tư đều đặt ở trên Khai Thiên Thần Phủ.

Chí vu nguyên bản cũng đơn giản, tuy tạm thời đoạt thủ được Khai Thiên Thần Phủ, nhưng Thương Thiên tịnh không cảm thấy mình có thể một mực lưu giữ kiện Hỗn Độn Chí Bảo này.

Tuy nhiên nói như thế là không có mặt mũi, trướng chí khí người khác diệt uy phong mình, nhưng đích xác là sự thật.

Thứ nhất, sự cường đại của Bàn Cổ, làm cho Thương Thiên thật sâu kỵ đạn.

Tái giả, Khai Thiên Thần Phủ có đại nhân quả, tất định sẽ hoàn thành sứ mệnh khai thiên.

Khai Thiên Thần Phủ, nãi là sự diên thân và quyền thế của Đạo Sức Mạnh thuần túy nhất, cho nên, cùng Bàn Cổ là khế hợp nhất.

Thương Thiên tuy nhiên không thể đem chi luyện hóa, nhưng cũng minh ngộ được đạo lý của nó.

Có một điểm là Pháp Tắc cùng Đại Đạo.

Bàn Cổ lúc xuất thế, miệng xưng chưởng ác Đại Đạo Sức Mạnh chứ không phải Pháp Tắc Lực Lượng, đơn một điểm này đã lăng giá

vu (vượt trên) chư ma thần.

Đối với sự minh ngộ về sức mạnh tự ngã, Bàn Cổ thực tại đã nhảy ra khỏi trường hà, đạt tới một cái cao độ khác.

Hiện tại Thương Thiên cũng đem Âm Dương Ngũ Hành Pháp Tắc thăng hoa, đạt tới địa bộ Âm Dương Ngũ Hành Đại Đạo.

Thương Thiên thu hồi Bàn Cổ Phủ, nói: "Được rồi, tiếp tục bế quan cũng vô tế vu sự, hiện tại, cai xuất thế rồi, đi tìm kiếm cái gọi là Hỗn Độn Nguyên Điểm kia!" Bế quan khiến hắn có thu hoạch cực lớn, nhưng tiếp tục bế quan, lại sẽ không còn hiệu quả bao nhiêu.

Chân chính muốn đi tới tận cùng của Hỗn Độn Chí Tôn, vậy tất tu phải đi tìm kiếm Hỗn Độn Nguyên Điểm kia, Thương Thiên cảm giác được, Bàn Cổ cũng nhất định sẽ đi cái địa phương đó.

Ba vạn năm kỳ gian, nhất chúng ma thần tuy nhiên hao phí tâm tư cực lớn để tìm kiếm, nhưng lại hào vô tuyến tác, cho dù là Thời Không song ma thần có pháp tắc cường đại nhất, tựa hồ cũng không có bao nhiêu thu hoạch.

Nhưng hiện tại, Thương Thiên có thể nhìn thấy cái địa phương đó!

Mục quang của Hỗn Độn Chí Tôn, có thể tiệm tiệm nhìn thấy bản chất của Hỗn Độn.

Chỉ là, Thương Thiên xuất quan không bao lâu, liền biết được một cái tin tức: Dục bại Bàn Cổ, tiên sát Thương Thiên.

Hỗn Độn Ma Viên, Lược Đoạt Ma Thần, Hủy Diệt Ma Thần đẳng vô số cường đại ma thần, đều đang tìm kiếm hắn, muốn đoạt thủ Khai Thiên Thần Phủ, sau đó đem chi luyện hóa, hy vọng có thể có sở đột phá đi khiêu chiến Bàn Cổ.

Đắc tri tin tức này xong, Thương Thiên phi đãn không có sinh khí,

phản liệt chủy nhất tiếu, nói: "Vừa vặn ta cũng muốn tìm kiếm bọn hắn." Thế là, Thương Thiên lần nữa lấy ra Khai Thiên Thần Phủ, trực tiếp đem chi phóng tại trong Hỗn Độn, tịnh kích phát ra khí tức cuồng bạo tiền sở vị hữu kia.

Chương 35

Một ngày này, tất cả Hỗn Độn Ma Thần đều cảm giác được sức mạnh triệu hoán phát ra từ linh hồn!

Khai Thiên Thần Phủ hiện, tung tích Thương Thiên bại lộ rồi.

Khai Thiên Thần Phủ ngật lập tại vị trí bắt mắt nhất trong Hỗn Độn, tản phát ra thần huy dập dập, đương nhiên là Thương Thiên cố ý phóng tại nơi đó, ngư nhị, Thương Thiên hôm nay muốn thả câu ma thần.

Đại khái trải qua nửa năm chờ đợi, quả nhiên lục tục ngo ngoe có ma thần tới tiền.

Đương nhiên, những ma thần này không dám tới gần Thương Thiên, cùng Thương Thiên chí ít bảo trì cự ly ngàn vạn dặm, chỉ có thể ở phía xa quan vọng, căn bản không dám kháo cận.

Thương Thiên căn bản không để ý tới, những con tạp ngư này tưởng rằng ngàn vạn dặm là an toàn sao?

Một cái ý niệm Thương Thiên có thể trực tiếp phấn toái bọn hắn.

Lại qua ba năm thời gian, rốt cục có một tôn ma thần có chút phân lượng đến.

Tôn ma thần này, hồn thân tản phát quang minh, nơi hắn đi qua, Hỗn Độn mênh mông minh minh cư nhiên trở thành một phiến địa phương quang minh chiếu rọi.

Sự xuất hiện của hắn, làm cho Thương Thiên hơi hơi động một chút.

Quang Minh Ma Thần, chấp chưởng Quang Chi Pháp Tắc, tuy không nhập vào một trong thất đại Hỗn Nguyên cửu trọng ma thần

đương kim, nhưng Thương Thiên lại một mắt có thể nhìn ra, hắn hoàn toàn đã đạt tới Hỗn Nguyên cửu trọng, nhưng lại ẩn tàng tự thân tu vi.

Quang Minh Ma Thần đến xong, tại địa phương cự ly Thương Thiên đại khái năm trăm vạn dặm thì không tiếp tục tiến lên, an tĩnh chờ đợi.

Lại qua năm năm sau, rốt cục, có ma thần trong bài danh tiền thất tới rồi!

Luân Hồi Ma Thần, đương kim Hỗn Nguyên cửu trọng bài danh đệ thất.

Nguyên bản danh thanh không hiển, tại ba vạn năm trước thuộc về thời đại Hỗn Độn Ngũ Hung thì có thể nói là tịch tịch vô danh, nhưng một triều đột phá Hỗn Nguyên cửu trọng, trực tiếp giết ra uy danh hách hách.

Hắn nhìn thoáng qua Quang Minh Ma Thần ở một bên, sau đó hướng về phía trước hành tẩu, đi đến địa phương cách Thương Thiên một trăm vạn dặm thì dừng lại.

Hướng về Thương Thiên mở miệng, cung kính nói: "Luân Hồi, kiến quá Thương Thiên." Đây là ma thần đầu tiên dám cùng Thương Thiên nói chuyện, Thương Thiên mục quang nhìn hắn một cái, đạm nhiên nói: "Không sai, sắp xúc mạc đến Hỗn Nguyên cửu trọng đỉnh phong." Lời của Thương Thiên, làm cho Luân Hồi Ma Thần trong lòng nhất lẫm, chính như Thương Thiên nói, kỳ thực hắn chưa có xúc cập Hỗn Nguyên cửu trọng đỉnh phong, cũng chưa có cảm ứng được một đạo bình chướng trở cách kia.

Nhưng, sự tình tu luyện cảnh giới ngay cả hắn cũng chỉ là mơ hồ cảm ứng được mà thôi, nhưng Thương Thiên chỉ nhìn một cái, liền tương chi nhìn thấu.

Luân Hồi Ma Thần bất cấm cảm khái: "Quả nhiên không hổ là đệ nhất ma thần dưới Bàn Cổ!" Tiếp sau trăm năm, lần nữa xuất hiện đoạn đương, không có ma thần cường đại nào đến.

Duy nhất hai cái Hỗn Nguyên cửu trọng ma thần, Quang Minh và Luân Hồi, đều chỉ đoan tọa, lại không có bất kỳ động tác nào.

Dạng bình tĩnh này, kéo dài cho đến khi Thời Gian Ma Thần cùng Không Gian Ma Thần đến.

Thời Gian Ma Thần y cựu bảo trì đạo thể hình thái, bộ dáng tiểu nữ hài đảo hiển đắc càng thêm tiếu lệ động nhân.

Không Gian Ma Thần hóa thành một nam nhân hắc y cao lớn, ánh mắt cũng càng phát ra cương nghị.

Hai kẻ này trực tiếp đi đến cự ly cách Thương Thiên mười vạn dặm.

Không Gian Ma Thần ngẩng đầu nhìn Khai Thiên Thần Phủ cao lớn vô cùng kia, rốt cục nói: "Thương Thiên, xem ra Khai Thiên Thần Phủ cùng ngươi vô duyên, ngươi tịnh không có đem chi luyện hóa a." Trong lời nói có một cỗ ngữ khí hả hê.

Thời Gian Ma Thần đứng tại một bên, dùng thanh âm linh động nói: "Thương Thiên, ba vạn năm ngươi tựa hồ đề thăng không nhỏ, ta thỉnh vấn, ngươi phải chăng đã đột phá một đạo giới hạn kia." Giờ phút này, bao quát cả Quang Minh Thần ở bên trong, tứ đại ma thần đều là đạo thể hình thái, Thương Thiên cũng giống vậy.

Mấy cái nhân ảnh này so với những ma thần ở ngoại vi kia, thân thể quả thực miểu tiểu, nhưng bọn hắn tồn tại ở nơi đó, những Hỗn Độn sinh linh và ma thần khác, ngay cả tới gần cũng không dám.

Thương Thiên lần nữa mở mắt ra, rơi vào trên người Thời Gian Ma Thần, nói: "Muốn biết ta có hay không đột phá, đi lên thử tham

một phen không phải là được rồi sao?

Ta sẽ không giết ngươi." Một câu nói này, ngược lại làm cho Thời Thần trầm mặc.

Tuy đều nhận định Thương Thiên cũng không có khả năng đột phá một đạo giới hạn kia, đột phá Hỗn Nguyên cửu trọng, nhưng chung quy là không vạn phần xác định. "Lần này, ta sẽ không khiêu chiến, nhưng có người sẽ khiêu chiến, sắp đến rồi." Thương Thiên vi vi nhất tiếu, biết rõ là ai sẽ đến, vu là nói: "Kẻ đến, thế nhưng là Hỗn Độn Ma Viên?" "Cáp cáp cáp..." Vừa dứt lời, một đạo tiếng cười cuồng lãng vang lên, thanh chấn Hỗn Độn trăm vạn dặm!

Chương 36

"Thương Thiên!

Ngươi là đương kim đệ nhất ma thần, ta Hỗn Độn Ma Viên không phục, hôm nay đặc biệt đến chiến!" Sau đó, một tòa Hỗn Độn Ma Thần bàng đại cao tới mười ba vạn trượng xuất hiện.

Ma thần này ký nhiên là Hỗn Độn Ma Viên, trong tay hắn nắm chặt một cây côn tử khổng lồ vừa đen vừa thô vừa dài, trên đó tản phát ra hung sát chi khí cực kỳ nồng liệt!

Vô luận Thời Gian Ma Thần hay Không Gian Ma Thần, hoặc giả Luân Hồi Ma Thần đẳng, đều bắt đầu tại thời điểm bình thường bảo trì đạo thể hình thái.

Nhưng duy có Đấu Chiến Ma Thần - Hỗn Độn Ma Viên là ngoại lệ.

Tịnh không phải hắn không thể tham ngộ ra đạo thể hình thái, mà là khinh thường!

Hỗn Độn Ma Viên tuyệt không thèm muốn biến thành bộ dáng miểu tiểu, đây là sự kiên trì của hắn.

Giờ phút này, thân thể hắn đột phá mười ba vạn trượng, so với ba vạn năm trước, muốn cường đại hơn quá nhiều.

Cây gậy trong tay hoán tác Phá Diệt Thần Côn, cũng là hắn bỏ ra ròng rã một vạn năm tuế nguyệt mới tại trong Hỗn Độn tìm được Hỗn Độn Linh Bảo, túc túc sở hữu bảy mươi hai đạo Hỗn Độn Thần Cấm.

Hỗn Độn Ma Viên trực tiếp mở miệng nói: "Thương Thiên, hiện ra nguyên thân cùng ta đánh một trận, chờ ta chiến bại ngươi, lấy được Hỗn Độn Chí Bảo, ta lại đi tìm Bàn Cổ." Hỗn Độn Ma Viên tay

cầm Phá Diệt Thần Côn, bá đạo sâm nhiên.

Lúc này Thương Thiên mới từ trạng thái bàn tọa giải phóng ra, cũng không để ý tới Hỗn Độn Ma Viên, thân thể huyền phù, đối với nhất chúng ma thần lớn nhỏ nói: "Không sai, tuy đều không có tề tựu đủ, nhưng cũng xêm xêm rồi." "Ba vạn năm, các ngươi đều đang tìm kiếm Hỗn Độn Nguyên Điểm nhưng lại không biết phương hướng, nhưng hôm nay ta sẽ nói cho các ngươi biết." Nghe Thương Thiên nói, vô luận Thời Gian Ma Thần hay Không Gian Ma Thần, đều hoàn toàn ngẩn người!

Chính như Thương Thiên nói, Hỗn Độn Nguyên Điểm mà Bàn Cổ nhắc đến đối với bọn hắn có lực hấp dẫn mạc đại.

Nhưng vô luận nỗ lực như thế nào đều không có nửa điểm tung tích, thậm chí gần đây đều bắt đầu hoài nghi lời của Bàn Cổ, nhưng hiện tại Thương Thiên cư nhiên sẽ chỉ ra Hỗn Độn Nguyên Điểm ở đâu.

Hỗn Độn Ma Viên vừa nhìn, Thương Thiên cư nhiên không thèm để ý đến mình, bất cấm bạo nộ.

Hỗn Độn Ma Viên xưa nay đều không phải là ma thần có tính tình tốt, hắn đã phát ra khiêu chiến, nhưng Thương Thiên cư nhiên ti hào không để ý tới, đây là đang trêu chọc hắn sao? "Thương Thiên, tìm chết!" Hỗn Độn Ma Viên đốn thời vung Phá Diệt Thần Côn trực tiếp hoành tảo lạc hạ.

Trong nháy mắt, Hỗn Độn khí lưu xung quanh bị nháy mắt ngõa giải, một đạo hư ảnh đen kịt cư nhiên hóa thành quang hoa phấn toái hết thảy mãnh nhiên đánh xuống.

Chỉ một kích này, đã hiển thị ra sự đề thăng của Hỗn Độn Ma Viên trong ba vạn năm qua.

So với sức mạnh lúc ngăn cản khiêu chiến Bàn Cổ, đề thăng chí ít gấp trăm lần!

Hỗn Độn Ma Viên một khi chiến đấu, đó tuyệt đối là trạng thái phát cuồng, vạn vạn không có khả năng có thuyết pháp lưu tình.

Một kích này, quá mãnh liệt!

Thời Gian Ma Thần, Không Gian Ma Thần, Luân Hồi Ma Thần đều dùng thủ đoạn riêng của mình kéo ra cự ly.

Đồng thời, trong đôi mắt bọn hắn đều lộ ra vẻ kỳ đãi, bọn hắn muốn nhìn xem, bị xếp hạng đệ nhất và đệ tứ ma thần, tột cùng có bao nhiêu chênh lệch.

Cuồng bạo Hỗn Độn nguyên khí không ngừng dũng động, sức mạnh Hỗn Độn Ma Thần càng lúc càng cường đại.

Nhưng tại giờ khắc này, Thương Thiên nhẹ nhàng nâng tay lên.

Tùy tức phong khinh vân đạm!

Một đạo Âm Dương Thần Quang bỗng nhiên phù hiện ra, đột ngột xuất hiện tại trước mặt Hỗn Độn Ma Viên.

Thực tại mà nói, một đạo thần quang hai màu âm dương này, phi đãn không có vẻ gì là khủng bố, ngược lại còn có một phần mỹ lệ cùng nhu hòa.

So với sức mạnh cuồng bạo của Hỗn Độn Ma Viên, hai giả tương soa quá nhiều.

Lấy ánh mắt của chư ma thần mà xem, giữa hai bên hoàn toàn không có khả năng tính đối kháng.

Ngay cả Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần đều cảm giác được ý ngoại.

Chương 37

"Chuyện gì xảy ra, Thương Thiên chẳng lẽ so với trước kia càng yếu đi rồi?

Công kích như vậy, làm sao có thể để đáng một kích của Hỗn Độn Ma Viên." "Thương Thiên, tột cùng là đang giở trò quỷ gì?"...

Trong khi chư ma thần đối với một kích của Thương Thiên cảm giác nạp muộn, thì Hỗn Độn Ma Viên lại hãi nhiên, trong mắt hắn đạo quang nhu hòa kia, cư nhiên cho hắn cảm giác vô khả thất địch.

Thực lực rõ ràng đề thăng nhiều như vậy, cảnh giới hắn rõ ràng đã tới Hỗn Nguyên cửu trọng đỉnh phong!

Nhưng một đạo quang như vậy, cư nhiên làm cho hắn cảm giác được tử vong khủng cụ.

Hạ một cái sát na, tư duy của hắn không kịp phản ứng, đạo quang nhu hòa kia trực tiếp xuyên thủng ma thần chi khu của hắn. "Oanh long!" Hỗn Độn Ma Viên đồi nhiên ngã xuống, trong đôi mắt hắn thấu ra sự vô lực và mê mang.

Lần trước, bị Bàn Cổ một chưởng kích phi, lần này rõ ràng biến đến mạnh hơn, lại bị Thương Thiên dùng một đạo quang nhu hòa trực tiếp đánh bại.

Hỗn Độn Ma Viên rõ ràng, sở dĩ hắn chưa chết là bởi vì Thương Thiên đã thủ hạ lưu tình.

Tất cả ma thần đều chấn hám nhìn một màn này, hoàn toàn kinh ngốc!

Bọn hắn đoán được Thương Thiên sẽ thắng lợi, bởi vì tất cánh Thương Thiên được mọi người mặc nhận là đệ nhất Hỗn Nguyên

đỉnh phong cường giả, nhưng ai cũng không ngờ sẽ là một kết quả như thế này.

Tại trong kinh hãi, Thương Thiên lần nữa mở miệng: "Được rồi, ta tiếp tục chủ đề lúc nãy." Thương Thiên tịnh không có tiếp tục để ý tới Hỗn Độn Ma Viên, nếu quả muốn giết, vừa rồi một kích kia đã đánh giết rồi.

Cố ý để Hỗn Độn Ma Viên sống sót.

Đương nhiên Thương Thiên cũng không phải thiện tâm, giữ lại Hỗn Độn Ma Viên là có dụng ý khác.

Đương sơ vì sao Bàn Cổ lại nói cho tất cả ma thần sự tình Hỗn Độn Nguyên Điểm?

Vì sao không có đối với Thương Thiên xuất thủ?

Đó cũng không phải Bàn Cổ tâm thiện, mà là hắn muốn lợi dụng Thương Thiên và chư vị Hỗn Độn Ma Thần đạt được mục đích của hắn.

Hiện tại việc Thương Thiên làm, cùng Bàn Cổ đương sơ không có bản chất soa biệt.

Vô luận Hỗn Độn Ma Viên hay Thời Gian, Không Gian đẳng đỉnh cấp ma thần, đều là quân cờ của Thương Thiên. "Ta sẽ nói cho các ngươi Hỗn Độn Nguyên Điểm ở đâu, chính như Bàn Cổ nói, đó là hy vọng đột phá Hỗn Độn Chí Tôn." Nói xong, Thương Thiên hiển hóa ra Hỗn Độn Ma Thần bản tôn, sau đó đơn thủ nhất nã, trực tiếp đem Khai Thiên Thần Phủ cầm lấy.

Tại dưới sự chú thị của chư ma thần, Thương Thiên mãnh nhiên huy động Khai Thiên Thần Phủ! "Oanh long..." Vô pháp hình dung cuồng bạo cự hưởng, Hỗn Độn đáng sợ không ngừng kích đãng liệt khai, dưới sự chú thị của chư ma thần, Hỗn Độn bị phân ly, ngạnh

sinh sinh xuất hiện một con đường. "Đi thôi, muốn trở nên mạnh mẽ, dọc theo con đường này đi tìm kiếm, cáp cáp cáp..." Nói xong, Thương Thiên cuốn lấy Khai Thiên Thần Phủ biến mất không còn tăm hơi. "Ta tại Hỗn Độn Nguyên Điểm chờ các ngươi." Thương Thiên biến mất, cũng mang đi Khai Thiên Thần Phủ.

Nhất chúng ma thần vốn dĩ vây xem, bị thần uy khủng bố của một búa vừa rồi làm cho chấn nhiếp!

Hỗn Độn đặc thù, mênh mông một phiến, ô quang vô ám, sự tồn tại của nó là vĩnh hằng.

Vô luận sức mạnh cường đại cỡ nào, cũng đều không thể đem Hỗn Độn đánh vỡ được.

Hỗn Độn không gian, vô luận tao thụ phá hoại thế nào, đều sẽ tu phục trong thời gian ngắn nhất.

Tỷ như Không Gian Ma Thần dùng thiên phú bản thân, tại trong Hỗn Độn khai tịch vô số không gian loạn lưu, nhưng sau khi sức mạnh của hắn tiêu thất, địa phương đó lập tức sẽ trọng tân tu phục.

Thời Gian Ma Thần dùng Thời Gian Luân Bàn nghịch chuyển thời gian nơi này, cũng đồng dạng sẽ tại sau khi sức mạnh của hắn tiêu thất, trọng tân khôi phục.

Bất khả phá hoại, tự ngã tu phục, bản thân là một cái đặc điểm của Hỗn Độn.

Chương 38

Thế nhưng Thương Thiên một búa này cư nhiên trực tiếp làm cho Hỗn Độn phân khai, rốt cuộc nan dĩ khôi phục!

Thương Thiên rời đi đã được một đoạn thời gian, nhưng con đường Hỗn Độn kia nhưng y nguyên rộng rãi như thế, chư ma thần đều có thể nhìn thấy sức mạnh Hỗn Độn đang không ngừng dũng động, tựa hồ muốn trọng tân đem đạo lộ cấp yên diệt.

Thế nhưng, sức mạnh Thương Thiên chém ra quá bá đạo, sức mạnh tàn lưu kia cư nhiên ngăn cản Hỗn Độn tự ngã tu phục!

Đơn một điểm này, túc cú chấn hám những Hỗn Độn Ma Thần này.

Khủng bố, đáng sợ, bá đạo!

Giờ khắc này, Thương Thiên hoàn toàn cùng Bàn Cổ vẽ lên dấu bằng.

Hỗn Độn Ma Viên nhưng y nguyên nằm trên mặt đất, thân thể hắn gian nan bò dậy, một kích vừa rồi của Thương Thiên, đem ma thần chi khu đánh xuyên, làm cho hắn bị thương không nhẹ, nhưng cũng không đến mức mất đi sức chiến đấu.

Kỳ thực, Hỗn Độn Ma Viên rất bi kịch.

Ba vạn năm trước Bàn Cổ xuất hiện, đi khiêu chiến Bàn Cổ lại bị một cái tát quất bay.

Lần này, mang theo Cực Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo Phá Diệt Thần Côn, muốn khiêu chiến Thương Thiên, nhưng lại bị một đạo Âm Dương Thần Quang trực tiếp động xuyên thân thể.

Một cái ma thần điển hình bi kịch.

Tuy nhiên, không có ai sẽ đi trào phúng, bởi vì tịnh không phải Hỗn Độn Ma Viên không cường đại, mà là địch nhân của hắn thực tại quá khủng bố.

Vô luận Bàn Cổ hay Thương Thiên, đều là sự tồn tại mà bọn hắn hiện tại không thể với tới.

Nguyên bản thời điểm trước đó, bọn hắn đều cảm thấy Thương Thiên cùng bọn hắn là cùng một cái tầng thứ, cũng kẹt tại Hỗn Nguyên cửu trọng, nhưng sau lần giao phong này mới biết được, Thương Thiên kỳ thực cùng Bàn Cổ kia là cùng một tầng thứ cường giả.

Thục cường thục nhược không rõ ràng, nhưng tuyệt đối không phải bọn hắn hiện tại có thể ngưỡng vọng.

Chấn hám xong, cai đưa ra quyết trạch rồi.

Không Gian Ma Thần nhìn Thời Gian, hỏi: "Chúng ta, nên làm thế nào?

Muốn dọc theo con đường này đi sao?" Quang Minh Ma Thần, Luân Hồi Ma Thần, còn có các ma thần lớn nhỏ nghe tin chạy đến khác, đều nhìn Thời Gian Ma Thần.

Bởi vì trừ bỏ Hỗn Độn Ma Viên ra, Thời Gian Ma Thần là kẻ mạnh nhất!

Thời Gian Ma Thần tú mỹ khẩn trứu, nàng cũng do dự.

Thời Thần đạo nhân nói: "Tận cùng con đường này là gì, ta không biết, nhưng Bàn Cổ và Thương Thiên kia tuyệt đối sẽ không có hảo tâm như vậy." Điểm này, các Hỗn Độn Ma Thần đều nhận khả.

Tất cánh, Hỗn Độn Ma Thần không có một ai tâm thiện, hoặc hứa có, nhưng đã sớm chết không thể chết lại, Bàn Cổ chỉ ra khái niệm Hỗn Độn Nguyên Điểm, Thương Thiên càng trực tiếp khai tịch ra con

đường thông thẳng đến Hỗn Độn Nguyên Điểm.

Tuyệt đối không phải làm việc thiện, khả năng duy nhất là lợi dụng!

Cái địa phương kia tột cùng là sự tồn tại như thế nào, không biết.

Có nguy hiểm gì, cũng không biết.

Ngay lúc này, Hỗn Độn Ma Viên trọng tân ổn định khí tức, sau đó, trực tiếp đạp lên con đường Hỗn Độn này, hướng về phía trước vị tri mà đi.

Hỗn Độn Ma Viên lần nữa chiến bại, nhưng càng thêm không cam tâm.

Thất bại không có làm cho hắn úy cụ, ngược lại làm cho hắn thiêu đốt tâm linh muốn biến cường, nếu con đường này có thể làm cho hắn trở nên mạnh mẽ hơn, vậy thì đi thôi, vô luận có nguy hiểm gì.

Chư ma thần nhìn Hỗn Độn Ma Viên đưa ra lựa chọn, nhất thời chi gian trong lòng cũng có quyết đoán. ...

Lúc này Thương Thiên, đã xác thực cái gọi là Hỗn Độn Nguyên Điểm.

Chương 39

Địa phương này cổ quái, phảng phất như hạch tâm một cái lỗ đen, tản phát ra sức mạnh có thể làm cho hết thảy hư vô. "Địa phương này, mạc phi là lối vào Hồng Mông từng có?" Thương Thiên cũng không dám khẳng định điểm này, nhưng duy nhất có thể xác định chính là, Bàn Cổ từ cái Hỗn Độn Nguyên Điểm này tiến nhập một phiến thế giới khác.

Bàn Cổ dẫn xuất Hỗn Độn Nguyên Điểm để làm gì Thương Thiên không cách nào hoàn toàn khẳng định, nhưng việc Thương Thiên khai tịch một con đường, để cho những Hỗn Độn Ma Thần vốn không thể đến đây có thể thuận lợi đi tới, lại là có mục đích của hắn.

Pháo hôi!

Hỗn Độn Nguyên Điểm đã có sức mạnh hư vô vô hạn, như vậy nếu có vô số Hỗn Độn sinh linh và ma thần, liệu có làm cho địa phương này không ngừng suy yếu hay không?

Đương nhiên, trong quá trình suy yếu, đại bộ phân ma thần đều sẽ bị sức mạnh hư vô thôn phệ phấn toái, triệt để tử vong.

Không, Thương Thiên từ trước đến nay không cảm thấy làm như vậy có gì tàn nhẫn, đây là sự tình người nguyện mắc câu.

Bởi vì, Bàn Cổ kỳ thực nói không sai, tại nơi này đích xác có thể biến cường, thậm chí đánh vỡ chất cốc.

Mượn nhờ sức mạnh hủy diệt hư vô, nếu quả có thể ngao qua được, là có thể đánh vỡ gông xiềng vô hình, đạp nhập Hỗn Độn Chí Tôn giới!

Đương nhiên, vô luận Thương Thiên hay Bàn Cổ, đều sẽ không lo

lắng những kẻ đến sau sẽ trở thành Hỗn Độn Chí Tôn từ đó đuổi kịp bọn hắn, bởi vì hai người lúc này đều là người bố cục, đều sở hữu vô địch chi tâm.

Khi những kẻ đến sau trở thành Hỗn Độn Chí Tôn, bọn hắn tuyệt đối đã đi đến địa bộ càng cao hơn. "Hanh, vậy sấm đi vào xem một chút tận cùng thần bí nguyên điểm, phải chăng là Hồng Mông!" Hỗn Độn Chí Tôn nếu đạt thập nhị trọng viên mãn, sau đó là Hồng Mông Đế Chủ cảnh giới.

Nhưng Thương Thiên rõ ràng, muốn đạt tới cảnh giới này tuyệt đối phi thường phi thường khó khăn, thủ tiên là, danh xưng cảnh giới đã gọi là Hồng Mông Đế Chủ, như vậy chí ít cũng nên biết Hồng Mông là gì.

Giống như những Hỗn Độn Ma Thần kia, nếu muốn đạt Hỗn Độn Chí Tôn giới, tất tu phải nhận thức Hỗn Nguyên Điểm, rõ ràng nguyên nhân chân chính của một tầng trở cách kia, như vậy mới có thể đột phá tự thân.

Tại điểm này, Thương Thiên so ra khá may mắn, bởi vì có Hệ thống, trực tiếp đánh vỡ trở cách, làm cho hắn đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn giới.

Nếu phi như thế, hiện tại Thương Thiên cũng hòa với những người kia đứng tại cùng một điểm, như con ruồi không đầu tìm không thấy phương hướng.

Đương sơ lựa chọn cái thứ ba, được Hỗn Độn Thanh Liên tử, thậm chí được sự thanh lãi của Bàn Cổ, nhưng diện đối tai ương ma thần vẫn lạc trong tương lai, chỉ sợ cũng không có quá nhiều năng nại chủ động.

Nói lại chuyện chính, Hỗn Độn Nguyên Điểm phi thường nguy hiểm, sức mạnh hư vô phục diệt đãng, cho người ta một loại khí tức

dị thường nguy hiểm.

Cho dù là Hỗn Độn Chí Tôn, cũng không phải nơi nào cũng có thể đi được.

Nhưng Thương Thiên căn bản không úy cụ, ngược lại chi tâm tiền tiến càng phát ra kịch liệt.

Thương Thiên tịnh không có hiển xuất bản thể, nhưng sau đạo thể, vẫn y nguyên xuất hiện đôi cánh thần quang Âm Dương Ngũ Hành, sau đó bao bọc lấy Thương Thiên, trực tiếp sấm nhập vào trong Hỗn Độn Nguyên Điểm kia.

Vừa mới tiến vào, sự tồn tại của hắn bắt đầu cải biến, chân thực và hư vô đang không ngừng giao thế. ...

Khi Thương Thiên bắt đầu sấm nhập Hỗn Độn Nguyên Điểm, rất nhiều ma thần lấy Hỗn Độn Ma Viên cầm đầu cũng đều đạp lên con đường kia.

Thời Gian, Không Gian, Quang Minh, Luân Hồi, sau đó là Hủy Diệt Ma Thần, Lược Đoạt Ma Thần đều đã tới.

Lúc mới bắt đầu kỳ thực cũng tốt, nhưng khi đám ma thần này vừa mới đạp lên đường tiến về phía trước được đại ước không tới một ngàn năm, có một tôn ma thần không mạnh không yếu bỗng nhiên thảm khiếu một tiếng, sau đó thân thể hắn trực tiếp bắt đầu ngàn thương trăm lỗ.

Lại qua một hồi, hắn chết rồi!

Đó tốt xấu gì cũng là một tôn ma thần nắm giữ pháp tắc, cư nhiên trực tiếp chết đi.

Càng thêm tồi tệ là, tử vong mới chỉ là khai đoan, viễn viễn không phải chung kết.

Không ngừng có ma thần cường đại điêu linh và chết đi một cách thần bí, tình huống như vậy thực tại quá dọa người.

Làm cho những ma thần kia trong lòng bắt đầu kinh cụ, trong một ngàn năm đầu tiên, việc tuần tự theo con đường Thương Thiên khai tịch tiến về phía trước đã dấy lên một cỗ nhiệt triều, nhưng hiện tại, ma thần bắt đầu sợ rồi.

Chương 40

Tất cánh, tịnh không phải tất cả ma thần đều cảm thấy có thể đạt Hỗn Độn Chí Tôn chi cảnh giới, không phải tất cả ma thần đều khát vọng biến cường bất tích nhất thiết.

Phủ tắc cũng sẽ không có ma thần phân chia mạnh yếu.

Bọn hắn tịnh không biết, đây là vì càng tới gần Hỗn Độn Nguyên Điểm, sức mạnh hư vô quỷ dị mạc trắc tản phát ra càng phát ra nồng liệt.

Đương nhiên, cũng là vì Thương Thiên khai tịch con đường, trực tiếp đạt tới Hỗn Độn Nguyên Điểm, đem sức mạnh hư vô bên trong không ngừng tiết lộ ra bên ngoài.

Những Hỗn Độn Ma Thần này mỗi một cái sau khi chết đi, đều sẽ hóa thành một đạo hắc quang mà ngay cả Thời Gian và Không Gian Ma Thần cũng không thể nhìn rõ, sau đó điền nhập vào chỗ Hỗn Độn Nguyên Điểm.

Một hai cái ma thần, tự nhiên không có gì cải biến.

Nhưng, khi số lượng Hỗn Độn sinh linh và ma thần tử vong đạt tới một trăm cái, nơi Hỗn Độn Nguyên Điểm rõ ràng phát sinh cải biến.

Nguyên bản nguyên điểm hư vô không minh, đản sinh ra quang thải biệt dạng.

Thương Thiên đang không ngừng thâm nhập, phi thường thanh tích cảm thụ được điểm này.

Dùng sinh mệnh Hỗn Độn Ma Thần, đi điền sung hư vô, quả nhiên là phương pháp hành chi hữu hiệu. "Xem ra, không ngừng có Đại Ma

Thần tiến vào a, hanh, thật là một đám ma thần cầu tiến." Thương Thiên làm thế này, đã chỉ dẫn phương hướng đề thăng cho Hỗn Độn Ma Thần, nhưng đồng dạng khiến không biết bao nhiêu Hỗn Độn sinh linh bỏ mạng.

Những kẻ sợ hãi, muốn rời đi, lúc này mới phát hiện cư nhiên vô pháp quay đầu.

Bởi vì có mấy cái ma thần quay đầu, tại sát na xoay người trực tiếp tử vong.

Nguyên lai, tại một khắc đạp lên con đường này và cảm thụ sức mạnh hư vô, đã thối vô khả thối. ...

Hỗn Độn Nguyên Điểm tịnh không ngừng bị sức mạnh hư vô điền sung, trở lực Thương Thiên đi tới cũng càng lúc càng nhỏ.

Thông qua Âm Dương Ngũ Hành Chi Nhãn, hắn thậm chí nhìn thấy tận cùng Hỗn Độn Nguyên Điểm.

Nhưng tại giờ khắc này, Thương Thiên lông mày ngưng lại, quát: "Trong này cư nhiên có người?" Sau đó Khai Thiên Thần Phủ trong tay mãnh liệt chém giết về phía trắc phương. "Oanh long!" Sức mạnh đáng sợ trực tiếp tê liệt hết thảy vô tận Hỗn Độn chi khí, nhưng lại không có đem người mà Thương Thiên cảm tri được chém giết.

Tại lúc Thương Thiên kinh ngạc, người kia cũng chậm rãi hiện thân ra.

Người kia nhìn Thương Thiên, pha có một loại cảm giác cư cao lâm hạ, nói: "Thương Thiên, không hổ là Hỗn Độn Chí Tôn thứ hai sau Bàn Cổ, quả nhiên lợi hại." Thương Thiên thu hồi Khai Thiên Thần Phủ, cũng chú thị hắn, lại phát hiện thân thể người này nhược ẩn nhược hiện, rõ ràng ngay trong tầm mắt hắn, nhưng lại tựa hồ căn bản không tồn tại ở nơi này. "Hư Vô Pháp Tắc...

Ngươi là Hư Vô Ma Thần?" Mang mang Hỗn Độn vô kỳ bất hữu, thật không ngờ, cư nhiên ngay cả Hư Vô Pháp Tắc cũng có thể đản sinh ra một tôn ma thần.

Phải biết rằng, sức mạnh hư vô có thể trực tiếp mạt sát rất nhiều ma thần, tại trên con đường Hỗn Độn Thương Thiên khai tịch, từ lúc xuất phát đến hiện tại trong ngàn năm thời gian, không biết bao nhiêu ma thần bị sức mạnh hư vô dung hóa, sau đó ma thần pháp tắc dung nhập vào Hỗn Độn Nguyên Điểm.

Nhưng hiện tại, Hư Vô Pháp Tắc hiển hóa ra một tôn Hỗn Độn Ma Thần!

Tại lúc Thương Thiên cảm giác kinh kỳ, Hư Vô Ma Thần kia nói: "Ta ở đây đợi ngươi, đợi ròng rã ba vạn năm rồi a." Nghe lời nói của hắn, Thương Thiên lông mày đốn thời ngưng lại, lộ ra vài phần cổ quái.

Thương Thiên hỏi: "Bàn Cổ để ngươi ở đây đợi ta?" Hư Vô Ma Thần cười một cái, nói: "Quả nhiên thông minh, tại ba vạn năm trước ta là Hỗn Nguyên cửu trọng cảnh giới, đương thời ta tự cho mình là vô địch, một khi rời đi nơi này, tất định có thể hoành tảo toàn bộ Hỗn Độn, nhưng tại thời điểm đó Bàn Cổ tiến nhập địa này." Hư Vô Ma Thần tồn tại thực tại quá đặc thù, rõ ràng biết hắn ở ngay trước mắt, nhưng căn bản không biết bản thể hắn là một bộ dáng gì, có bao nhiêu cao lớn, có bao nhiêu đầu lâu và con mắt.

Bất quá, lúc này Hư Vô Ma Thần hẳn là một bộ dáng thổn thức không thôi đi.

Hư Vô Ma Thần tiếp tục nói: "Hắn tịnh không có giết ta, ngược lại nói cho ta biết Hỗn Nguyên cửu trọng cảnh giới tịnh không phải là chung điểm, thậm chí ngay cả khởi điểm cũng không tính, duy có đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn giới, mới có hy vọng siêu thoát.

Hắn đột phá Hỗn Độn Nguyên Điểm, tiến nhập Hồng Mông Tử Địa, tịnh nói cho ta biết, ngươi sẽ đến." Thương Thiên nhìn Hư Vô Ma Thần, hỏi: "Ngươi cũng đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn giới?" Kỳ thực, tại một khắc Hư Vô Ma Thần xuất hiện, Thương Thiên đã phát hiện ra điểm này, nhưng không biết Hư Vô Ma Thần làm sao đạt tới.

Hắn có Hệ thống hỗ trợ, Bàn Cổ thiên sinh Đại Đạo Chi Tử, được Hỗn Độn Chí Bảo dựng dục, vậy còn Hư Vô Ma Thần thì sao?

Chương 41

Chẳng lẽ Bàn Cổ đút cho ăn sao?

Hư Vô Ma Thần thán tức một tiếng, nói: "Ta cũng không biết, Bàn Cổ đem một đạo quang đánh vào trong thân thể ta, ta rõ ràng là hư vô, nhưng một đạo quang kia trực tiếp tiến nhập thân thể ta, sau đó ta hãm nhập trầm thụy, đại khái tại năm ngàn năm trước, ta tô tỉnh, liền đột phá Hỗn Độn Chí Tôn giới." Nghe lời hắn nói, Thương Thiên đốn thời trong lòng kinh hãi.

Bàn Cổ, cư nhiên có thể giúp người đột phá Hỗn Độn Chí Tôn giới, hà đẳng đáng sợ. "Bàn Cổ lại chôn xuống một mai kỳ tử, để làm gì?" Chí vu vì sao phải dùng từ 'lại', cũng đơn giản, bởi vì Thương Thiên kỳ thực cũng là kỳ tử của Bàn Cổ.

Tối thiểu tại trong mắt Bàn Cổ khẳng định là như thế, chí vu Thương Thiên có thể hay không bãi thoát sự bài bố của Bàn Cổ, từ kỳ tử trở thành người đánh cờ, kia phải xem đạo lộ về sau rồi.

Thương Thiên trực tiếp tuân vấn: "Như vậy, Bàn Cổ để ngươi làm gì?" Hư Vô Ma Thần trực tiếp nói: "Giết ngươi!

Ta tỉnh lại xong, Bàn Cổ có để lại một câu: Muốn sấm Hỗn Độn Nguyên Điểm, tất tu phải dùng Khai Thiên Thần Phủ trảm phá đạo trở cách cuối cùng, Khai Thiên Thần Phủ đang ở trong tay ngươi." Thương Thiên cười lạnh một tiếng, nói: "Bàn Cổ đem ta và Hư Vô Ma Thần xem như cổ trùng, thú vị." Hư Vô Ma Thần muốn sấm Hỗn Độn Nguyên Điểm trở cách cuối cùng, tiến nhập cái gọi là 'Hồng Mông Tử Địa', tất tu phải dựa vào Khai Thiên Thần Phủ.

Cho nên, hắn tất tu phải đối với Thương Thiên hạ thủ.

Mà Thương Thiên cũng tuyệt đối sẽ không giữ lại một cái Chí Tôn

đối với mình hổ thị đam đam!

Chính sở vị hiệp lộ tương phùng dũng giả thắng, như vậy, giết!

Thương Thiên ti hào không có do dự, xách theo Khai Thiên Thần Phủ mãnh nhiên trảm lạc, ký nhiên sinh tử bác sát, vậy giảng cứu nhiều như vậy làm gì?

Thương Thiên một búa, trực tiếp tê liệt Hỗn Độn Nguyên Điểm hư vô thời không, cũng đem thân thể nguyên bản của Hư Vô Ma Thần phấn toái.

Nhưng hắn biết, Hư Vô Ma Thần tịnh không có chết, thậm chí đều không có bị thương.

Bàn Cổ ký nhiên an bài hắn cùng mình tư sát, vậy đương nhiên không có khả năng dễ dàng bị chém giết như thế, nếu không thì dưỡng cổ cái gì chứ.

Hư Vô Ma Thần đạm mạc nói: "Khai Thiên Thần Phủ không đả thương được ta, tiếp tục động dụng thử phủ căn bản không có bất kỳ ý nghĩa gì." Hắn tịnh không phải đang trào phúng, đây là một sự thật.

Hắn lại nói: "Nếu quả công kích thủ đoạn của ngươi chỉ có thế này, vậy thì đi chết đi.

Hư Vô Nghịch Phản Giảo Sát!" Giữa lời nói, một đạo sức mạnh cực kỳ không chân thực xuất hiện, hóa thành hư vô luân hồi, giống như hai đạo kéo lớn đáng sợ hướng về phía Thương Thiên chém giết.

Thương Thiên diện sắc bất biến, trong tay tiếp tục cầm Khai Thiên Thần Phủ.

Xuất ngôn tán thán nói: "Sức mạnh Hư Vô sao?

Quả nhiên đặc thù, quả nhiên cường đại, nhưng ta sẽ không thua!" Từ biểu hiện mà xem, Thương Thiên lạc nhập vào tuyệt đối liệt thế.

Dùng Khai Thiên Thần Phủ có thể trảm ra công kích đáng sợ khiến Hỗn Độn cũng không thể tu phục, nhưng lại vô pháp thương hại Hư Vô Ma Thần nửa điểm, nhưng thủ đoạn Hư Vô Nghịch Phản của Hư Vô Ma Thần, lại đối với Hỗn Độn Ma Thần có uy hiếp trí mạng.

Nhưng, Thương Thiên từ lúc bắt đầu chưa từng cảm thấy mình sẽ thua.

Thương Thiên hỏi: "Hư Vô, có hay không cảm giác, sức mạnh của ngươi hiện tại biến hóa rồi?" Đang thi triển công kích khủng bố, Hư Vô không khỏi dừng lại, trong đôi mắt thiểm qua một tia bất xác định.

Đích xác, chính như Thương Thiên nói, rõ ràng trong thân thể hư vô, nhiều hơn một chút tạp chất.

Hư Vô có chút kinh ngạc hỏi: "Là ngươi giở trò quỷ?" Hắn thực tại vô pháp lý giải, thân thể hư vô kia làm sao sẽ dung nhập những thứ đông tây này. "Đúng vậy." Những kỳ tử hắn bố trí chính là phát huy tác dụng, những Hỗn Độn sinh linh chết đi trên con đường thông hướng Hỗn Độn Nguyên Điểm, bản nguyên pháp tắc bị Hỗn Độn Nguyên Điểm hấp thu.

Hư Vô Ma Thần ký nhiên tại nơi này đản sinh, như vậy tự nhiên cũng sẽ chịu ảnh hưởng, đổi một cách nói khác, Hư Vô Pháp Tắc của Hư Vô Ma Thần bị ô nhiễm!

Hắn tưởng rằng mình vô địch, nhưng kháp kháp tương phản, hắn kỳ thực rất thúy nhược.

Việc Thương Thiên đem những Hỗn Độn Ma Thần kia tới, tại lúc này có tác dụng.

Đương nhiên, cho dù không có những Hỗn Độn Ma Thần chịu chết kia, Hư Vô Ma Thần cũng không có khả năng là đối thủ của Thương Thiên.

Hư Vô Ma Thần tuy nhiên tấn thăng Hỗn Độn Chí Tôn, nhưng là tại năm ngàn năm trước, dưới một đạo thần bí quang huy Bàn Cổ đánh vào mới có thể đột phá.

Chương 42

Nhưng Thương Thiên tại ba vạn năm trước đã đột phá, tham ngộ ba vạn năm Khai Thiên Thần Phủ, cho nên cảnh giới hai bên kỳ thực vốn không cùng một cấp bậc.

Thương Thiên Âm Dương Ngũ Hành, một khi nghịch phản, có thể phá giải sức mạnh hư vô.

Tất cánh, Âm Dương Ngũ Hành có thể diễn sinh vô cùng tạo hóa!

Bất quá, ký nhiên có thể dùng phương pháp ít tốn sức nhất giết chết đối thủ, như vậy hà nhạc bất vi ni? "Phản ứng của ngươi thật sự có chút chậm chạp, là một kỳ tử không quá thích hợp, Bàn Cổ quá mức cao xem ngươi rồi." Thương Thiên nói xong, lần nữa giơ lên Khai Thiên Thần Phủ.

Lần này, Hư Vô Ma Thần rốt cục có chút hoảng rồi.

Bởi vì, Hư Vô Ma Thần cảm giác thân thể nguyên bản tịnh không dung hợp với Hỗn Độn, giờ lại cùng Hỗn Độn có một tia cộng thông, điều này cũng ý vị hư vô trục tiệm giải trừ.

Hắn, không còn là vô địch nữa!

Khai Thiên Thần Phủ khủng bố, kỳ thực hắn đã kiến thức rồi, tiên tiền sở dĩ có thể vô thị, thậm chí trào phúng Thương Thiên, đó là bởi vì hư vô từ mỗ chủng trình độ thượng cận hồ vô địch.

Nhưng hiện tại, vô địch, không tồn tại nữa rồi!

Thương Thiên y cựu lãnh mạc, hướng về phía Hư Vô Ma Thần nói: "Tiên tiền, ngươi nói Khai Thiên Thần Phủ đối với ngươi vô dụng phải không?

Hanh, kiến giải thật đáng buồn cười, ngươi căn bản không biết sự

đáng sợ và khủng bố của thứ này.

Nói cho ngươi một sự kiện đi, kỳ thực, cho dù ngươi không bị ô nhiễm, Khai Thiên Thần Phủ cũng có thể đem ngươi oanh sát, nhưng ta chỉ là vì nghiệm chứng pháp của ta, cho nên từ đầu chưa từng trực tiếp động thủ." Một câu nói xong, Thương Thiên không còn lưu thủ.

Âm Dương Thần Lực rốt cục vận chuyển ra, trực tiếp dung nhập vào trong Khai Thiên Thần Phủ, một sát na, Khai Thiên Thần Phủ sậu nhiên phát sinh biến hóa, cư nhiên hóa thành một thanh cự phủ uẩn hàm sức mạnh âm dương khủng bố! "Trảm!" Một búa này rơi xuống, phi đãn uẩn hàm vô cùng khủng bố chi lực, càng uẩn hàm sức mạnh hủy diệt cuồng bạo nhất.

Hạo đãng tề tuyên tạc khai, bộ phận bị ô nhiễm của Hư Vô Ma Thần bị nháy mắt hủy diệt.

Đương nhiên, một cái Hỗn Độn Chí Tôn, tuyệt đối không có khả năng dễ dàng chết đi như vậy, bộ phận hư vô tồn tại, bản ứng cai chí ít có thể đào thoát.

Nhưng, Thương Thiên vì sao thiết hoán Âm Dương chi lực, chính là vì châm đối một thủ này.

Âm Dương chi lực kia giống như phụ cốt chi thư, trực tiếp dung nhập vào hư huyễn thân thể, phảng phất như bệnh độc đáng sợ nhất, đem hắn cấp trực tiếp cảm nhiễm.

Thân thể Hư Vô Ma Thần trục tiệm bắt đầu phấn toái, cuối cùng...

Lý luận thượng đệ tam đại Hỗn Độn Chí Tôn, vẫn lạc!

Hư Vô Ma Thần bị Thương Thiên phấn toái!

Vận mệnh của hắn thật bi kịch, rõ ràng trở thành Hỗn Độn Chí Tôn, nhìn thấy địa phương còn xa xôi hơn so với các ma thần khác, nhưng lại chết rồi.

Không, Thương Thiên khả tịnh không có bất kỳ sự thương hại nào, bởi vì cái thế giới này vốn tàn khốc như thế, cái gọi là sinh tử hữu mệnh.

Hư Vô Ma Thần nếu quả không chết, như vậy người chết là hắn.

Hư Vô Ma Thần sau khi tử vong, thân thể tịnh không có lập khắc phấn toái, ngược lại bị một đạo quang hấp thu, sau đó hoàn toàn dung hợp vào trong. "Ân?

Mạc phi là thứ Bàn Cổ lưu lại trong cơ thể hắn sao?" Hư Vô Ma Thần, sở dĩ có thể đột phá Hỗn Độn Chí Tôn giới, là bởi vì Bàn Cổ lưu lại trong cơ thể hắn một đạo thần quang độc đặc, sau đó mới nhất cử đánh vỡ chất cốc, đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn giới, hiển nhiên một đoàn quang trước mắt chính là vật này.

Thương Thiên đang muốn hảo hảo nghiên cứu, nhưng một đạo quang kia cư nhiên trực tiếp lóe lên, đốn thời hướng về phía sau Hỗn Độn Nguyên Điểm bay đi. "Ân?" Thương Thiên nhìn đạo quang kia, đốn thời trương khai thủ chưởng, một đạo Âm Dương Ngũ Hành Thần Quang sậu nhiên kích đãng ra. "Cho ta cấm cố!" Thương Thiên làm sao sẽ để cho thần quang quan trọng như vậy rời đi, đốn thời thích phóng ra toàn bộ uy năng tự thân, toàn bộ sức mạnh của Hỗn Độn Chí Tôn rốt cục bạo phát ra.

Chương 43

Ngũ Hành cùng Âm Dương sức mạnh, không ngừng giao chức, cuối cùng hóa thành một đạo thần huy đáng sợ lao lao đem đạo quang kia phong tỏa lại.

Chỉ là, sau đó Thương Thiên chấn hám, hiện tại hắn đã đột phá Hỗn Độn Chí Tôn đệ nhị trọng cảnh giới, cho nên mới có thể khinh dịch chém giết Hư Vô Ma Thần kia, thế nhưng sức mạnh như vậy cư nhiên vô pháp khốn trụ quang mang đó.

Một đạo quang nhìn qua tịnh không đặc biệt cường đại kia, tại lúc này không ngừng kích đãng, tựa hồ tại hạ nhất giây sẽ từ trong tay Thương Thiên tránh thoát ra ngoài. "Hỗn Độn Châu, cho ta trấn áp!" Ký nhiên đã hạ quyết tâm muốn đem đạo quang huy này trấn áp xuống, như vậy Thương Thiên làm sao sẽ để nó đào thoát?

Trực tiếp đem Hỗn Độn Chí Bảo cường đại nhất của tự thân thi triển ra, Hỗn Độn Châu vừa hiện, lập khắc hóa thành một phiến thiên địa vô pháp tưởng tượng, sau đó đem đạo thần quang kia liên đồng Hư Vô Pháp Tắc hoàn toàn bao bọc.

Quang hoa đẩu động càng lúc càng lợi hại, nhưng sức mạnh trấn áp của Thương Thiên cũng càng lúc càng mạnh!

Hứa cửu sau đó, chung quy Thương Thiên hoạch đắc thắng lợi, một đạo quang huy kia bị triệt để lao lao trấn áp lại.

Thương Thiên thu hồi Hỗn Độn Châu, diện sắc lập khắc biến hóa. "Ân, quang này...

Thật khủng bố, tựa hồ viễn viễn cao hơn bản chất sức mạnh của Hỗn Độn này, nan quái có thể trực tiếp đánh vỡ chất cốc, làm cho Hư Vô Ma Thần tại đoản thời gian đạp nhập Hỗn Độn Chí Tôn." Thương

Thiên quyết định hảo hảo tham ngộ đạo thần quang này, đương nhiên, pháp tắc của Hư Vô Ma Thần kia cũng bị Thương Thiên thôn phệ, lúc này đạo pháp tắc kia đang hướng về Âm Dương Thần Thụ của Thương Thiên lưu thảng.

Trên Âm Dương Thần Thụ rốt cục có quả thực thứ hai - Hư Vô Quả Thực!

Tại lúc Thương Thiên đem đạo quang kia cấm cố, tại phía sau Hỗn Độn Nguyên Điểm, một cái địa phương còn đáng sợ hơn cả Hỗn Độn, thân thể cao lớn của Bàn Cổ lúc này trong đôi mắt lộ ra vẻ ý ngoại. "Cư nhiên... còn có một kiện Hỗn Độn Chí Bảo khác!" Thực thoại, Thương Thiên có thể hoạch thắng, một điểm này cũng không kỳ quái.

Tất cánh căn cơ của Hư Vô Ma Thần quá thiển bạc, thậm chí căn bản không biết sự đáng sợ của Khai Thiên Thần Phủ.

Nhưng Bàn Cổ để hắn đột phá Hỗn Độn Chí Tôn giới, lại cũng không phải bạch bạch lãng phí thời gian.

Phải biết rằng Thương Thiên là một cái dị dạng, tác vi Hỗn Độn Chí Tôn đầu tiên mà hắn ngộ kiến sau khi đản sinh, Thương Thiên cho hắn một loại cảm giác phi thường cổ quái. "Đảo là ta thất toán, ký nhiên có thể tại ngoại giới đột phá Hỗn Độn Chí Tôn giới, có Hỗn Độn Chí Bảo cũng là sự tình chính thường, một đạo Thái Sơ Chi Quang kia như kim rơi vào trong tay hắn cũng không biết sẽ như thế nào." Thương Thiên không biết, một đạo quang trong tay hắn, hoán tác Thái Sơ Chi Quang, là Bàn Cổ từ trong Hồng Mông Tử Địa nhiếp thủ ra.

Một đạo Thái Sơ Chi Quang này, khả quan hồ Hỗn Độn sinh diệt, thực tại là sức mạnh cường hãn vô pháp tưởng tượng. "Thương Thiên, hy vọng ngươi không làm cho ta thất vọng." Bàn Cổ nói xong

một câu, tiếp tục hướng về phía trước vị tri thâm nhập.

Tại ngoại giới, Thương Thiên rốt cục triệt để trấn áp đạo quang kia xong, lập khắc cảm ứng được chư vị Hỗn Độn Ma Thần. "Thời Gian, Không Gian rốt cục đến rồi sao." Lúc này, Thương Thiên đưa ra quyết định, muốn lại bang trợ những ma thần này một phen, kỳ thực cũng là đang tiếp tục thâm nhập đào hố!

Vu là, đẩu nhiên giơ lên Khai Thiên Thần Phủ, bạo hát một tiếng nói: "Hỗn Độn Nguyên Điểm, khai tịch đi!" Không sai, Thương Thiên muốn làm, chính là vì mở ra Hỗn Độn Nguyên Điểm, làm cho những Hỗn Độn Ma Thần có thể để đạt nơi này đều tiến nhập Hồng Mông Tử Địa.

Bàn Cổ đều tiến nhập địa phương đó, như vậy minh chứng nơi đó có thể truy cầu địa phương càng thêm cường đại.

Thương Thiên khẳng định, những ma thần này sẽ không cự tuyệt.

Chí vu những ma thần này tiến nhập kỳ trung xong tử hoạt ra sao, thì phải xem bản sự của họ.

Chí vu Thương Thiên, nguyên bản có thể suất tiên tiến nhập, nhưng tại sau khi có được một đạo quang kia, phản quyết định tiếp tục tại trong Hỗn Độn tham tác và tìm kiếm.

Khi Hỗn Độn Ma Viên dẫn theo một đám Ma Thần may mắn còn sống sót đi đến Hỗn Độn Nguyên Điểm, tất cả đều hoàn toàn ngây người. "Ở đây, từng xảy ra một trận chiến đáng sợ vượt xa cấp bậc hiện tại!" Hỗn Độn Ma Viên là người đầu tiên phát giác ra.

Hắn là Đấu Chiến Ma Viên, nên cực kỳ mẫn cảm đối với dạng khí tức này.

Sau đó, Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần cũng nhận ra.

Chương 44

Ba vị Ma Thần này, ngoại trừ Bàn Cổ và Thương Thiên, chính là ba kẻ đứng đầu được công nhận trong Hỗn Độn hiện nay.

Đương nhiên, vào lúc này ba đại Ma Thần sẽ không triển khai chiến đấu, dù sao bọn hắn cũng biết trước mặt còn có hai tồn tại không thể vượt qua là Thương Thiên và Bàn Cổ.

Tại nơi này, liên thủ với nhau mới là thượng sách, cũng chỉ có như vậy mới có khả năng đột phá, đạt tới cảnh giới cường đại hơn.

Thời Thần gật đầu, nói: "Không sai, chỉ sợ là chiến đấu vượt qua Hỗn Nguyên cửu trọng, cũng có nghĩa là, nơi này nguyên bản có một vị Hỗn Độn Chí Tôn." Hắn vừa nói vừa trực tiếp triệu hoán ra Thời Gian Luân Bàn rồi thôi động pháp lực.

Hắn hy vọng dùng pháp lực của mình để phục nguyên lại tình huống nơi này, dù chỉ là một chút dấu vết để lại cũng tốt.

Thế nhưng, hoàn toàn không làm được.

Thời Gian Luân Bàn của Thời Gian Ma Thần là Cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo có bảy mươi lăm tầng Hỗn Độn Thần Cấm, nhưng dù thi triển toàn lực cũng không thể phục nguyên.

Phảng phất như đoạn thời gian kia đã bị khóa lại, không cách nào mở ra.

Không Gian Ma Thần lúc này nói: "Đừng bạch phí sức lực nữa, hai vị kia là cường giả cấp bậc Hỗn Độn Chí Tôn, chúng ta một ngày không thể đột phá đạo giới hạn kia thì một ngày không thể nào chiến thắng, không, phải nói là không thể chạm đến bọn hắn." Lời của Không Gian Ma Thần tuy tàn khốc nhưng lại là sự thật.

Lúc này, Luân Hồi Ma Thần đi phía sau bỗng nhiên nói: "Có cảm thụ được không, nơi này có một cỗ khí tức cực kỳ nồng đậm, giống như sức mạnh đã giết chết các Hỗn Độn Ma Thần dọc đường đi." Trên con đường mà Thương Thiên trảm khai thông tới nơi này, tràn ngập một cỗ sức mạnh khiến Hỗn Độn Ma Thần cũng không thể thừa thụ, không biết đã có bao nhiêu Ma Thần chết đi, lại càng không biết có bao nhiêu Hỗn Độn sinh linh không có Đại Đạo Pháp Tắc phải bỏ mạng.

Hóa ra, cỗ sức mạnh hủy diệt kia đến từ nơi này!

Quang Minh Ma Thần cũng đi tới, nói: "...

Các ngươi không phát hiện sao, tầng bình cảnh kia dường như đã nới lỏng." Các Ma Thần khác cũng phát hiện ra điểm này, bởi vì tại nơi này ngoại trừ cỗ sức mạnh hư vô có thể giết chết Ma Thần kia, còn có một cỗ sức mạnh lăng giá trên cả Hỗn Độn. "Bàn Cổ vì để đạt tới Hỗn Độn Nguyên Điểm mà tìm kiếm hy vọng đột phá, còn Thương Thiên lại càng trực tiếp khai tịch ra một con đường Hỗn Độn.

Tuy trên đường đi đã chết không ít Ma Thần, nhưng chúng ta cũng đích xác đã đến được Hỗn Độn Nguyên Điểm, tại nơi này càng cảm giác được cảnh giới buông lỏng..." Mấy vị Hỗn Độn Ma Thần lúc này chẳng những không nhẹ nhõm, ngược lại càng thêm ngưng trọng.

Bởi vì, hiện tại đang đi trên con đường do người khác sắp đặt, rõ ràng là một con đường chưa biết, trong đó tràn đầy những chông gai cùng mê mang không thể tưởng tượng.

Tiếp theo sẽ như thế nào, không ai biết được.

Cảm giác bị người ta dắt mũi đi, lại có thể tử vong bất cứ lúc nào thật sự không tốt chút nào.

Đúng lúc này, một thanh âm bỗng nhiên vang lên: "Chư vị, Ngô vì

các ngươi trảm khai con đường đi tới Hồng Mông Tử Địa, tại nơi đó có cơ duyên để các ngươi trở thành Hỗn Độn Chí Tôn, thậm chí là Hồng Mông Đế Chủ!" "Muốn giết ta và Bàn Cổ sao?

Muốn lăng giá trên đông đảo Ma Thần sao?

Vậy thì, hãy hướng về Hồng Mông Tử Địa mà đi đi, ha ha ha..." Ngay sau đó, một trận động tĩnh vô cùng cuồng bạo đột nhiên từ sâu trong Hỗn Độn Nguyên Điểm phóng thích ra, cỗ khí tức kia khiến mấy tôn Ma Thần lập tức cảm giác được sự khác biệt. "Đó...

đó là khí tức truyền ra từ trong Hồng Mông Tử Địa sao?

Quả nhiên là sức mạnh lăng giá trên Hỗn Độn!" "Thương Thiên, Thương Thiên rốt cuộc muốn làm gì?" Theo đạo lý, Hồng Mông Tử Địa kia đã cường đại như thế, vậy thì Thương Thiên nên tiến vào, sau đó một mình thành tựu cảnh giới cao cường, như vậy mới có thể uy lăng Hỗn Độn.

Nhưng hiện tại, Thương Thiên chẳng những khai tịch một con đường Hỗn Độn dẫn đến nguyên điểm, càng trực tiếp trảm khai nguyên điểm, mở ra Hồng Mông Tử Địa...

Nhìn qua thì Thương Thiên giống như bảo mẫu vậy.

Nhưng, càng như thế, bọn hắn càng sợ hãi...

Ngay khi mấy vị Ma Thần còn do dự, Hỗn Độn Ma Viên không nói một lời, dẫn đầu cất bước hướng về Hồng Mông Tử Địa mà đi.

Luân Hồi hô: "Đấu Chiến, ngươi không sợ bên trong có cạm bẫy sao?" Hỗn Độn Ma Viên dừng thân thể bàng bạc vĩ ngạn lại, hỏi ngược: "Cần sao?" Chúng Ma Thần trầm mặc.

Đích xác... không cần a!

Chương 45

Nếu Thương Thiên hoặc Bàn Cổ muốn giết bọn hắn, bọn hắn đã sớm chết rồi. "Ta muốn trở nên càng thêm cường đại!" Hỗn Độn Ma Viên lần nữa trở thành người tiên phong, trực tiếp xông vào Hồng Mông Tử Địa thần bí khó lường kia, sau đó Thời Gian Ma Thần cũng đi sát theo sau...

Thương Thiên nhìn những Ma Thần này tiến vào, trong đôi mắt ngược lại càng lộ vẻ ngưng trọng. "Bàn Cổ, ngươi không muốn bọn chúng sao?

Chẳng lẽ là đang nuôi heo?

Muốn đem đông đảo Ma Thần nuôi béo rồi mới giết... hay là có mục đích khác?" Sở dĩ Thương Thiên không tiến vào Hồng Mông Tử Địa, là vì hắn cảm thấy, hoặc giả trong mang mang Hỗn Độn còn có những thứ hắn chưa biết tồn tại.

Hồng Mông Tử Địa cố nhiên là hy vọng đột phá, nhưng Hỗn Độn chưa hẳn đã hoàn toàn không có hy vọng.

Đạo thần quang mà Bàn Cổ dùng để giúp Hư Vô Ma Thần đột phá là từ đâu tới?

Tất định là từ Hỗn Độn, bởi vì sau khi cấp cho Hư Vô Ma Thần đạo quang kia, Bàn Cổ mới tiến vào Hồng Mông Tử Địa!

Cho nên tiếp theo, Thương Thiên muốn tham ngộ thần quang, sau đó lần nữa đi khắp Hỗn Độn.

Sau khi những Ma Thần kia không ngừng tiến vào Hồng Mông Tử Địa, Thương Thiên liền tìm một nơi trong Hỗn Độn, trực tiếp bắt đầu bế quan tham ngộ.

Thương Thiên cũng không tiếp tục đi luyện hóa hay tham ngộ Khai Thiên Thần Phủ của Bàn Cổ, vì điều đó không có bất kỳ ý nghĩa gì.

So sánh ra, đạo quang kia lại làm Thương Thiên cảm thấy hứng thú cực lớn.

Vì thế mười vạn năm lại trôi qua, Thương Thiên đem tất cả tâm tư đều đặt lên nó!

Mười vạn năm tuy ngắn, Hỗn Độn phong vân dũng động, lại xuất hiện không ít Ma Thần cường đại.

Ví dụ như Bạo Phong Ma Thần có thể cuốn lên cuồng phong Hỗn Độn, lực sát thương vô cùng.

Ví dụ như Chí Ác Ma Thần, có một loại sức mạnh cực kỳ cổ quái và thần bí, có thể cảm nhiễm Ma Thần, khiến kẻ đó rơi vào vực sâu tội ác.

Những Ma Thần này có kẻ chém giết trong Hỗn Độn, khác với lứa Ma Thần mười vạn năm trước, bọn hắn bắt đầu thành lập thế lực của riêng mình, hoạt thoát thoát giống như một vương triều Hỗn Độn.

Đương nhiên, cũng có một số Ma Thần men theo con đường Hỗn Độn mà Thương Thiên khai tịch, lúc này đã không còn bị Hỗn Độn thôn phệ, đạp nhập vào Hồng Mông Tử Địa.

Thương Thiên tự nhiên sẽ không đi để ý tới những kẻ này, Hỗn Độn Thần Quốc cũng tốt, Ma Thần bá chủ cũng được, đều sẽ thành phù vân.

Tuy không biết hiện tại Bàn Cổ rốt cuộc đang làm gì, nhưng hắn rõ ràng, Bàn Cổ sớm muộn cũng sẽ nghiền nát tất cả.

Cuối cùng đến năm thứ mười vạn, Thương Thiên đối với đạo quang kia đã có nhận thức khá toàn diện.

Đây là Thái Sơ Thần Quang.

Từ trong Thái Sơ Thần Quang, Thương Thiên cũng biết được bí mật trong đó.

Sau Hỗn Độn Nguyên Điểm sở dĩ được gọi là Hồng Mông Tử Địa, là bởi vì Hồng Mông đã vỡ nát.

Tại vô tận tuế nguyệt trước kia, Hồng Mông từng tồn tại.

Trong Hồng Mông có năm tồn tại cực kỳ khủng bố tên là Hồng Mông Ngũ Thái: Thái Sơ, Thái Thủy, Thái Dịch, Thái Tố, Thái Cực!

Đây là những tồn tại cực kỳ vĩ đại, hoàn toàn siêu việt Bàn Cổ và hắn hiện tại, bởi vì bọn họ đều là cảnh giới Hồng Mông Đế Chủ!

Đương nhiên thực lực Hồng Mông Đế Chủ như thế nào, Thương Thiên hiện tại căn bản không cách nào lý giải.

Chính như Hỗn Nguyên cửu trọng không cách nào lý giải sự cường đại của Hỗn Độn Chí Tôn vậy, bởi vì đây là sự tồn tại ở hai tầng diện khác nhau.

Chương 46

"Vậy Hồng Mông phấn vụn, Hỗn Độn đản sinh, hoặc giả có liên quan đến Hồng Mông Ngũ Thái Đế Chủ, thật không thể tưởng tượng nổi a." Mấy cái tồn tại này, tất định là những tồn tại không cách nào hình dung.

Những từ ngữ như kinh thiên động địa hoàn toàn không đủ để miêu tả, bởi vì đừng nói thiên địa, ngay cả Hỗn Độn đều là do bọn họ đản sinh ra.

Chỉ vỏn vẹn một đạo hư vô Thái Sơ chi quang, đã có thể làm cho Hư Vô Ma Thần trực tiếp trở thành Hỗn Độn Chí Tôn.

Sau khi tham ngộ Thái Sơ Thần Quang, cảnh giới của Thương Thiên không ngừng tăng lên. "Mười vạn năm trôi qua, Hỗn Độn Chí Tôn ngũ trọng rồi!" Cảnh giới Thương Thiên tăng lên cực kỳ nhanh chóng, lúc này đã đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn ngũ trọng cảnh giới.

Mười vạn năm có thể tăng lên nhiều tu vi như vậy, quả thực là kỳ tích!

Đương nhiên, có thể tăng lên tu vi như thế cũng không hoàn toàn là do tác dụng của đạo Thái Sơ chi quang kia, mà còn có sự tích lũy của bản thân hắn.

Nói một câu khó nghe, Thái Sơ chi quang ở trên người Hư Vô Ma Thần cũng chỉ có thể làm cho hắn miễn cưỡng đột phá Hỗn Độn Chí Tôn, nhưng lại không có cách nào tiến thêm một bước.

Đây là sự khác biệt về thực lực bản thân và cảnh giới của cả hai!

Thương Thiên thu liễm khí tức bản thân, trong lòng nói: "Thái Sơ chi quang, chỉ sợ chỉ là sức mạnh do Thái Sơ Hồng Mông Đế Chủ di

lưu lại, nhưng đã làm cho ta tăng lên đến tình trạng như thế này, nếu là bản tôn, không biết sẽ cường đại đến mức nào." Nhưng có một điểm không thể nghi ngờ: Ngũ đại Hồng Mông Đế Chủ đã vẫn lạc.

Ít nhất Thái Sơ tuyệt đối là như thế, bởi vì một đạo quang này là vật chết, bởi vì không có ý chí, cho nên mới có thể bị Bàn Cổ đánh vào trong cơ thể Hư Vô Ma Thần, cũng mới có thể bị Thương Thiên triệt để luyện hóa.

Đương nhiên, mặc kệ như thế nào thì đối với Thương Thiên đây tuyệt đối là một chuyện tốt, cảnh giới tăng lên tổng so với giậm chân tại chỗ vẫn tốt hơn.

Thương Thiên đưa ánh mắt nhìn về phía Hỗn Độn Nguyên Điểm xa xôi, sau đó nói: "Những kẻ sấm nhập vào Hồng Mông Tử Địa kia, có lẽ đã có sự đột phá toàn tân rồi a, thật chờ mong!" Theo suy đoán của hắn, trong Hồng Mông Tử Địa nhất định sẽ có thần vật do Ngũ Thái lưu lại, Bàn Cổ tiến vào nơi đó có lẽ cũng vì cái này.

Nhiều Ma Thần tiến vào trong đó như vậy, ít nhiều đều có thể thu hoạch được.

Có lẽ sẽ có càng nhiều Ma Thần chết đi, nhưng cũng sẽ có kẻ đạt được thu hoạch, ví dụ như loại như Thời Gian Ma Thần, Không Gian Ma Thần, Thương Thiên dám khẳng định bọn hắn nhất định có thể đột phá Hỗn Độn Chí Tôn. "Càng cường đại, mới càng thú vị, cũng không biết khi nào Bàn Cổ mới đi trảm Hỗn Độn!" Thương Thiên làm nhiều chuyện như vậy, vì Hỗn Độn Ma Thần khai tịch con đường Hỗn Độn, lại đánh vỡ Hỗn Độn Nguyên Điểm để bọn hắn tiến vào Hồng Mông Tử Địa, chính là muốn lợi dụng những Ma Thần này.

Thời Gian, Không Gian, Quang Minh...

đều biết Thương Thiên muốn lợi dụng bọn hắn, dù sao ai cũng sẽ không tin tưởng trong Hỗn Độn lại có người lương thiện như vậy.

Nhưng bọn hắn không biết Thương Thiên mưu đồ cái gì, bởi vì ít nhất từ trước mắt nhìn lại, ngoại trừ những Ma Thần yếu nhỏ bị đào thải trên đường đi, những Ma Thần thật sự cường đại căn bản không chịu bất kỳ tổn thất nào.

Đương nhiên, bọn hắn cũng sẽ không vì vậy mà cảm kích Thương Thiên, một khi đợi bọn hắn cường đại đến tình trạng siêu việt Thương Thiên, như vậy khi ngộ kiến Thương Thiên, bọn hắn cũng sẽ không do dự chút nào mà chém giết hắn.

Chỉ là bọn hắn căn bản không biết trong tương lai Bàn Cổ sẽ trảm phá Hỗn Độn, diệt sát Ma Thần.

Tất cả những cử chỉ hiện tại của Thương Thiên đều là vì ngày đó!

Đương nhiên, những Ma Thần kia cảm thấy tiến vào Hồng Mông Tử Địa có thể siêu việt Thương Thiên, đó cũng là nghĩ nhiều rồi, hiện tại Thương Thiên đã là Hỗn Độn Chí Tôn ngũ trọng cảnh giới, tuyệt đẳng có thể nghiền ép bọn hắn.

Nhưng Thương Thiên cũng sẽ không vì vậy mà an tâm, bởi vì hắn có thể đạt tới tình trạng như thế này, cùng Bàn Cổ cũng phân không ra quan hệ, ai biết vị tồn tại gần như Đại Đạo Chi Tử kia không có mưu tính gì. "Tiếp theo, ta cũng nên đạp nhập Hồng Mông." Thương Thiên định ra ý niệm, đang chuẩn bị đi tới Hồng Mông Tử Địa, lại phát hiện lúc này có rất nhiều Ma Thần đang hướng về phía hắn, kẻ dẫn đầu những Ma Thần này lại là một con ác long dài đến mười lăm vạn trượng. "Long?" Nhìn bộ dáng này, Thương Thiên lập tức hứng thú.

Con rồng trước mắt này đương nhiên không phải là loại đầu hươu thân rắn trong truyền thuyết hậu thế.

Một con rồng này còn to lớn hơn loài rồng đáng sợ nhất trong thần thoại gấp bội lần.

Thân thể của hắn dài chừng mười vạn trượng, thân thể vừa động liền có thể cuốn lên triều cường Hỗn Độn vô cùng cuồng bạo.

Đương nhiên, ở thời đại này, thân thể mười vạn trượng kỳ thực cũng chỉ như vậy mà thôi.

Lúc này, con Bá Long Ma Thần này đang bị truy sát, sau lưng hắn có chừng bảy đầu Ma Thần Hỗn Nguyên thất trọng bát trọng, mà con rồng này cũng chỉ là một đầu Ma Thần vừa mới đặt chân Hỗn Nguyên bát trọng mà thôi.

Chương 47

Đương nhiên, thiên phú của Bá Long Ma Thần vô cùng thú vị, có thể tiến hành na di trong Hỗn Độn.

Mới có thể dăm ba lần đều tránh được truy sát, nhưng hiển nhiên hắn chạy cực kỳ miễn cưỡng, chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ bị đuổi kịp. "Long...

Một con rồng cũng không biết có nhân quả gì với Hồng Hoang Long Vương hay không, nhưng nếu có...

Hoặc giả, ta có thể thiết lập một kế hoạch an bài khác!" Ở kiếp trước, Thương Thiên từng trong một lần ngẫu nhiên biết được, Long Vương kỳ thực cũng là một tôn Ma Thần trong ba ngàn Ma Thần Hỗn Độn sau khi tử vong để lại một đạo chân linh đầu nhập vào Hồng Hoang.

Nếu vận khí của hắn thật sự đủ tốt, hoặc giả trước mắt chính là Long Vương này!...

Đi đầu tiên phong là một đầu Ma Thần, giống như một con sứa phóng đại mấy trăm vạn lần, khi phi hành, lấp lóe quang huy vô cùng thần bí.

Trong nhóm truy sát Bá Long, thực lực kẻ này là cường đại nhất. "Bá Long, ngươi chạy không thoát đâu, dám cả gan trộm lấy thần vật của Trật Tự Ma Thần vĩ đại, muốn chết!" "Bá Long, đem bảo vật lưu lại, nếu không, chết!"...

Con Bá Long kia lúc này đã cùng đường mạt lộ, Hỗn Độn chi khu càng bị tổn thương, hiển nhiên nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn sẽ chết! "Giao ra bảo vật?

Hừ, giao ra bảo vật ta có thể sống sao?

Thật cho rằng Bá Long Ma Thần ngô là tên ngu xuẩn hay sao?" "Hôm nay muốn giết ta, vậy thì phải làm tốt chuẩn bị bị ta cắn ngược lại!" Bá Long Ma Thần giờ phút này làm ra bộ dáng chó cùng rứt giậu, dường như muốn trực tiếp liều mạng, mấy tên Ma Thần chung quanh thật sự bị hù dọa.

Dù sao Bá Long Ma Thần có thể từ trong cung điện của Trật Tự Ma Thần trộm lấy bảo vật, vậy tự nhiên cũng có vài phần bản sự, nếu thật sự hạ quyết tâm muốn kéo một kẻ đệm lưng thì thật sự có khả năng làm được.

Huống chi, Bá Long Ma Thần có phô trương thanh thế cũng không sao cả, dù sao khốn thú sớm muộn cũng phải chết.

Bá Long mặt ngoài cương liệt bá đạo, nhưng nội tâm lại tràn đầy hoảng loạn, không biết nên làm thế nào cho phải.

Đúng lúc này, một cái thanh âm bỗng nhiên vang lên trong đầu hắn: "Muốn sống hay chết?" Bá Long không biết là thanh âm của ai, nhưng hắn biết rõ, có thể trong tình huống hắn không hề hay biết mà đem thanh âm truyền vào tâm linh hắn, tuyệt đối là một cao thủ, cao thủ phi thường lợi hại! "Sống, đương nhiên là muốn sống!" Bá Long Ma Thần lập tức ở trong lòng đáp lại.

Cái Hỗn Độn này, có Ma Thần nào không muốn sống sao? "Nói cho ta biết, ngươi trộm cái gì?" "...

Một mảnh vỡ, Trật Tự Ma Thần coi nó là hy vọng đột phá Hỗn Độn Chí Tôn!

Thiên phú của ta đặc thù, có thể xuyên qua trong Hỗn Độn, cho nên mới có thể trộm được.

Nhưng ta... ta nguyện ý giao nó cho ngài, xin ngài cứu ta." Bá Long

Ma Thần một hơi nói hết lời, sợ nói chậm một chút sẽ bị vị trước mắt trực tiếp chém giết.

Thương Thiên ngay từ đầu đã nhìn ra một chút, hắn có thể xuyên qua trong Hỗn Độn, nhưng tịnh không phải là thủ đoạn xuyên qua không gian, mà là ngắn ngủi đem thân thể bản thân dung hợp với Hỗn Độn chi khí, rồi lại phân ly ra.

Cùng xé rách không gian có điểm giống nhau, nhưng tiêu hao ít hơn nhiều so với xé rách không gian. "Được, ta có thể cứu ngươi, nhưng ngoại trừ việc phải giao bảo vật cho ta, ngươi còn phải làm việc cho ta, đáp ứng không?" Bá Long Ma Thần lập tức hô: "Được, Bá Long Ma Thần ta lấy Hỗn Độn Pháp Tắc phát thệ, từ nay về sau ta đều nguyện ý hiệu trung với ngài, vĩnh viễn không phản bội!" Thương Thiên cười một tiếng, đương nhiên sẽ không tin tưởng loại thề nguyện này.

Cho dù đối phương khi phát thệ, đích xác liên lụy đến pháp tắc bản thân, nhưng Hỗn Độn quỷ dị bực nào, có đủ loại thủ đoạn mạc danh để hóa giải.

Nhưng không sao cả, lấy thực lực của Thương Thiên, chưởng khống đối phương dư xài. "Tốt, ta hiện tại để ngươi đạt tới Hỗn Nguyên cửu trọng, như thế ngươi tự nhiên có thể trực tiếp phản sát!" Bá Long Ma Thần vừa nghe lời này, hoàn toàn ngốc trệ.

Vị thần bí tồn tại mới hiện thân này đang nói đùa sao?

Chương 48

Trong nháy mắt để hắn đạt tới Hỗn Nguyên cửu trọng?

Là giả a! "Tiền bối, ngài...

Ách!" Bá Long muốn nói lại thôi, nhưng tiếp theo lại ngạnh sinh sinh cứng lại.

Một đạo sức mạnh căn bản không thể sát giác dũng nhập vào trong cơ thể hắn, trong nháy mắt Bá Long Ma Thần không chỉ thương thế khỏi hẳn, thậm chí khí tức của hắn lúc này không ngừng tăng cường. "Hống!" Một đạo tiếng long ngâm cực kỳ cuồng bạo vang vọng, trong nháy mắt mấy Ma Thần đang chờ ra tay hoàn toàn mộng bức. "Chuyện gì xảy ra? ...

Cư nhiên đạt tới Hỗn Nguyên cửu trọng cảnh giới!" Không thể tưởng tượng nổi, thật sự là quá mức không thể tưởng tượng nổi!

Thân thể Bá Long Ma Thần giờ phút này bành trướng chừng mười lăm vạn trượng trở lên, ánh mắt hắn đầu tiên rơi vào trên người tên Ma Thần giống con sứa kia. "Hống, truy sát ta sướng lắm phải không?

Hiện tại, đều đi chết cho Ngô!" Bá Long trực tiếp triển khai phản kích, đương nhiên đây là một trận tư sát không hề có chút huyền niệm nào!

Chỉ trong ngắn ngủi mấy trăm cái sát na, đám Ma Thần truy sát đều bị Bá Long Ma Thần mạt sát, không còn lưu lại nửa điểm vết tích.

Nhưng tại giờ khắc này, Bá Long Ma Thần bỗng nhiên phát hiện thi thể những Ma Thần đã chết kia đều hóa thành từng đạo quang, sau đó bay về một hướng.

Tại hướng kia, bỗng nhiên xuất hiện một sinh linh nhìn qua cực kỳ

nhỏ bé, hắn há miệng hoặc vung tay, mấy đạo quang kia liền trực tiếp chui vào trong cơ thể hắn.

Hiện tại không phải là mười mấy vạn năm trước, Ma Thần thời đó đều cảm thấy thân thể càng to lớn càng tốt, hiện tại bọn họ đều biết khái niệm Đạo Thể, minh bạch Ma Thần có thể bảo trì hình thái Đạo Thể mới là cường giả đỉnh cấp chân chính.

Bá Long không hề vì thực lực bạo trướng mà có bất kỳ tâm thái bành trướng nào, hắn nỗ lực thu nhỏ thân thể, sau đó trực tiếp nằm rạp trên mặt đất, hô: "Đa tạ tiền bối cứu mạng!" Nhìn ánh mắt Thương Thiên, giống như phàm nhân nhìn thấy thần minh vậy.

Thương Thiên mảy may không để ý, chỉ nói: "Bá Long, tiếp theo ta sẽ để ngươi trở thành Hỗn Độn Chí Tôn." "Sau đó, ta cần ngươi thay ta đi thành lập một cái thần quốc, Hỗn Độn Thần Quốc!" Bá Long lúc này bị hoàn toàn chấn hám!

Có chút lẩm bẩm nói: "Hỗn Độn...

Thần Quốc?" "Không sai, thành lập một cái Hỗn Độn Thần Quốc, để tất cả Hỗn Độn Ma Thần đều thần phục, lấy ngươi làm vương, ý chí của ngươi có thể quyết định sinh tử của vô số Ma Thần trong thần quốc, ý nguyện của ngươi là mục tiêu phấn đấu của vô số Ma Thần, cho nên, ngươi nguyện ý không?" Bá Long lúc này hoàn toàn không biết nên hình dung tâm tình của mình như thế nào, chấn hám!

Thật sự là bị chấn hám, trước ngày hôm nay, mục tiêu phấn đấu của Bá Long Ma Thần chỉ là biến cường, nghĩ trăm phương ngàn kế trở nên càng thêm cường đại, khi thực lực đạt tới Hỗn Nguyên cửu trọng, hắn sẽ đi tới Hồng Mông Tử Địa nổi danh trong mười vạn năm gần đây.

Nhưng đến hiện tại, trong giờ khắc này cái ý nghĩ kia trực tiếp bị pháo khai.

Gặp quỷ cái Hồng Mông Tử Địa, muốn đi tới nơi đó, chẳng phải cũng chính là vì đột phá cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn sao?

Nhưng hiện tại, vị trước mắt này lại có thể để hắn trực tiếp đạt tới cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn!

Đối với điểm này, Bá Long không hề hoài nghi.

Bởi vì vừa rồi, vị này trực tiếp làm cho hắn tăng lên Hỗn Nguyên cửu trọng cảnh giới!

Phải biết, cảnh giới nguyên bản của hắn bất quá mới sơ nhập Hỗn Nguyên bát trọng mà thôi, nhưng chỉ trong nháy mắt trực tiếp đột phá đạt tới Hỗn Nguyên cửu trọng!

Đã liên đẳng sự tình này đều có thể làm, như vậy từ Hỗn Nguyên cửu trọng đột phá Hỗn Độn Chí Tôn dường như cũng không có gì khó khăn. "Cường giả vĩ đại chí cao vô thượng, Ngô Bá Long từ nay về sau là nô bộc trung thành nhất của ngài, lời nói của ngài là nguyện vọng của ta, Ngô sẽ dốc hết cả một đời cũng muốn vì ngài thực hiện." Thương Thiên nhìn Bá Long Ma Thần đột nhiên nhiệt tình, thật có chút không thích ứng.

Bỗng nhiên hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Ngoài ra, cái tên Bá Long Ma Thần không dễ nghe, ngươi là con rồng duy nhất trong Hỗn Độn, dứt khoát gọi là Long Vương đi, như thế một khi trở thành Vương của Hỗn Độn Thần Quốc, đi ra ngoài cũng dễ nghe một chút." "Đa tạ chủ nhân ban tên, đa tạ chủ nhân ban tên!" "Chỉ là... không biết danh húy của ngài..." "Ta là Thương Thiên." Vừa nghe hai chữ này, Bá Long Ma Thần, không, hiện tại là Long Vương Ma Thần, cả người đều lộ vẻ dị thường kinh ngạc, nói: "Hóa ra, ngài chính là vị Thương Thiên chí cao vô thượng, khai tịch con đường Hỗn Độn, mở ra Hỗn Độn Nguyên Điểm!" "Thương Thiên vĩ đại a, xin tiếp nhận hiến tế của nô bộc Long Vương ti vi, đây là thần vật vĩ đại mà Trật Tự Ma

Thần coi như trân bảo!" Long Vương đem một cái hộp vuông vức có chút đen kịt giao cho Thương Thiên.

Chương 49

Cầm cái hộp, sắc mặt Thương Thiên hào vô biến hóa, nhưng trong lòng lại cực kỳ kinh thán! "Lại là một món đồ do Hồng Mông lưu lại, thảo nào Trật Tự Ma Thần kia có thể dựa vào cái này trực tiếp đột phá giới hạn Hỗn Độn Chí Tôn." Luyện hóa một đạo Thái Sơ chi quang, Thương Thiên biết, đồ vật trong tay cũng có khí tức Hồng Mông.

Nhưng phẩm cấp rõ ràng không bằng Thái Sơ, dù vậy cũng là bảo vật hiếm có.

Chưa nói kế hoạch Hỗn Độn Thần Quốc kia có thể thực hiện hay không, chỉ riêng bảo vật này đã là thu hoạch không thể tưởng tượng. "Long Vương, như hôm nay ngươi đã là Hỗn Nguyên cửu trọng cảnh giới, Trật Tự Ma Thần kia cũng là Hỗn Nguyên cửu trọng cảnh giới, ngươi đi giết hắn, nếu làm được, ta trực tiếp để ngươi tăng lên giới Hỗn Độn Chí Tôn, cũng để ngươi trở thành Vương của Hỗn Độn Thần Quốc, nếu như làm không được, như vậy ta để Trật Tự Ma Thần thay thế ngươi." Long Vương Ma Thần vừa nghe lời này của Thương Thiên, sắc mặt suýt chút nữa đen lại, nói: "Đừng, ngài cũng đừng a, vĩ đại...

Ách!

Vĩ đại Thương Thiên, Ngô nhất định sẽ chém giết Trật Tự Ma Thần!" Một đầu Long Vương Ma Thần nguyên bản muốn cầu xin tha thứ, nhưng nhìn thấy sắc mặt Thương Thiên liền lập tức sợ đến không dám nói tiếp.

Thương Thiên cố ý làm vậy, Long Vương hiện là tên đầy tớ đầu tiên, nhưng Thương Thiên không phải đang nuôi sủng vật, mà là đang

nuôi một con chó săn nanh vuốt.

Đã là chó săn, vậy thì phải chứng minh bản sự, nếu không làm sao có thể để chủ nhân coi trọng? "Yên tâm, ta đương nhiên sẽ không để ngươi đi ngay bây giờ, ta sẽ truyền thụ cho ngươi một đạo 《Hỗn Độn Quyết》, tuy một đạo pháp quyết không thể để ngươi đột phá Hỗn Độn Chí Tôn, nhưng chỉ cần tu luyện tốt, chớ sờ soạng lung tung, như vậy ngươi có thể chân chính đứng tại đỉnh phong Hỗn Nguyên cửu trọng!" "Ngươi phải nhớ kỹ, cùng dạng Hỗn Nguyên cửu trọng cũng có mạnh yếu, hy vọng ngươi sẽ không trở thành kẻ yếu kia." Long Vương phủ phục trên mặt đất, nói: "Yên tâm đi, Thương Thiên vĩ đại, Ngô nhất định sẽ không trở thành kẻ yếu, chỉ vì trở thành kẻ yếu không có tư cách đi theo ngài." Thương Thiên nhàn nhạt cười một tiếng, nói: "Hy vọng ngươi có thể nhớ kỹ một câu nói kia, tiếp theo, xem ngươi." Nói xong, thân thể Thương Thiên trực tiếp biến mất không thấy.

Cũng không phải xé rách không gian, cũng không dung nhập Hỗn Độn, là dùng thủ đoạn mà Long Vương hoàn toàn không thể lý giải!

Lúc này Thương Thiên, rốt cục muốn đạp nhập vào bên trong Hồng Mông Tử Địa.

Sau khi Thương Thiên biến mất, trong đôi mắt Long Vương Ma Thần mang theo sự chấn hám thật sâu!

Tu vi của Thương Thiên thật sự quá kinh khủng, hoàn toàn đạt tới cấp độ hắn căn bản không cách nào lý giải. "Hỗn Độn Chí Tôn...

Thương Thiên tuyệt đối không phải giới Hỗn Độn Chí Tôn bình thường, nếu không sao dám nói ra lời để cho ta trực tiếp tấn thăng Hỗn Độn Chí Tôn như vậy?

Xem ra, ta nhất định phải chém giết Trật Tự Ma Thần kia!" Hồng Mông Tử Địa quá nguy hiểm, trong mười vạn năm qua, từng có Ma

Thần từ trong Hồng Mông Tử Địa trốn thoát ra.

Nhưng đã trốn ra được, đó chính là kẻ thất bại.

Trốn ra không bao lâu sau liền chết, thật khó có thể tưởng tượng, rõ ràng đã đạt tới Hỗn Nguyên cửu trọng, nhưng cư nhiên lại vô thanh vô tức trực tiếp băng diệt.

Vì vậy hiện tại, cường giả Hỗn Nguyên cửu trọng cảnh giới càng ngày càng nhiều, nhưng vẫn không có bao nhiêu cường giả dám sấm nhập vào Hồng Mông Tử Địa sau Hỗn Độn Nguyên Điểm kia?

Bởi vì quá nguy hiểm!

Không, Long Vương hiện tại đã nhìn thấy một hy vọng dù không tiến vào Hồng Mông Tử Địa cũng có thể đột phá Hỗn Độn Chí Tôn, vậy đương nhiên phải trân quý.

Thương Thiên nói đúng, loại thề nguyện kia căn bản đều là nói nhảm, hoàn toàn không có bất kỳ ý nghĩa gì, nhưng chỉ cần thực lực Thương Thiên đầy đủ cường hãn, như vậy Long Vương sẽ vĩnh viễn bảo trì kính sợ đối với hắn.

Sự thật là, cái ý tưởng thành lập Hỗn Độn Thần Quốc cũng không phải một sớm một chiều mà có, từ rất sớm trước kia Thương Thiên đã có ý niệm như vậy.

Nhưng khi đó, hắn bận bịu tham ngộ và đột phá, cũng không rảnh đi thực hiện.

Hiện nay sau khi nhìn thấy Long Vương, Thương Thiên mới có ý tưởng, đây cũng là một nước cờ nhàn rỗi, chỉ là có đôi khi, bố cục càng vô tâm, lại càng có thể phát huy kỳ hiệu.

Thương Thiên mặc kệ Long Vương lúc này như thế nào, hiện tại hắn đã đứng bên ngoài Hồng Mông Tử Địa.

Mười vạn năm trước, hắn vốn có thể trực tiếp tiến vào trong đó, nhưng hắn từ bỏ, ngược lại lui ra ngoài, đi luyện hóa đạo Thái Sơ chi quang kia, lần này lại từ trong tay Long Vương lần nữa thu hoạch được một kiện bảo vật có liên quan đến Hồng Mông. "Cũng không biết có còn gặp lại Bàn Cổ nữa hay không." Ý niệm rơi xuống, Thương Thiên trực tiếp đạp nhập vào Hồng Mông Tử Địa. ...

Ngay một khắc Thương Thiên đạp nhập Hồng Mông Tử Địa, tại sâu trong Hồng Mông Tử Địa, một tôn thân thể vĩ ngạn chân đạp Hỗn Độn Thanh Liên nghị lực tại nơi vô tận thời không giao hối, chỉ cần đứng ở nơi đó, chính là sự tồn tại vĩ đại nhất của một phiến thời không, bất kỳ sinh linh nào trước mặt hắn đều phải ảm nhiên thất sắc.

Chương 50

Người này, chính là Bàn Cổ!

Hiện nay Bàn Cổ so với lúc vừa mới đản sinh đã cường đại hơn quá nhiều.

Mười vạn năm trôi qua, Thương Thiên đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn ngũ trọng, nhưng Bàn Cổ đã đạt tới bát trọng!

Cũng tức là chênh lệch giữa Thương Thiên và Bàn Cổ chẳng những không thu nhỏ, ngược lại càng thêm lớn.

Chỉ là, giờ phút này một tôn Bàn Cổ vĩ đại vô địch, trong đôi mắt lại thấu ra vẻ ngưng trọng. "Hồng Mông Ngũ Đế, chẳng lẽ thật sự đã chết?" Bàn Cổ từ sau khi đản sinh không lâu liền đạp nhập nơi này, đi tới vị trí này, Bàn Cổ đều không có động thủ chém giết dù chỉ một Hỗn Độn sinh linh.

Đương nhiên không phải vì Bàn Cổ tâm mang từ bi, hắn có mục đích của mình.

Đương nhiên, mục đích kỳ thực cũng đơn giản, là Bất Hủ Đại Đạo.

Nhưng Bàn Cổ lại rõ ràng, hắn tịnh không phải là người tiếp cận Đại Đạo nhất, ở trước hắn chí ít có Hồng Mông, từng có Hồng Mông Ngũ Đế: Thái Sơ, Thái Thủy, Thái Dịch, Thái Tố, Thái Cực, đều cường đại hơn hắn.

Chỉ là Hồng Mông đã biến thành tử địa, đản sinh ra Hỗn Độn, vậy chứng minh năm cái Hồng Mông Đế Chủ đều đã thất bại trên con đường tiến lên.

Bàn Cổ từ trong Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên dựng

dục ra, cùng tất cả Ma Thần đều không giống nhau, hắn là Đại Đạo Chi Tử, cảm thấy mình nhất định có thể trở thành Bất Hủ Đạo Chủ.

Nhưng sau khi tiến vào sâu trong Hồng Mông Tử Địa, đạt tới cảnh giới như hôm nay, Bàn Cổ lại phát hiện một sự kiện: Hồng Mông Ngũ Đế chỉ sợ không chết.

Bàn Cổ tin tưởng, ngũ đại Hồng Mông Đế Chủ đang dùng một loại phương thức mà trước mắt Bàn Cổ không cách nào lý giải để sống sót. "Hừ, sớm muộn gì cũng phải lôi các ngươi ra." Ngũ đại Đế Chủ, có lẽ chính là trở ngại lớn nhất trên con đường thành đạo của Bàn Cổ.

Trong lúc Bàn Cổ đang tư lượng, tại một nơi khác trong Hồng Mông Tử Địa, một đầu Ma Viên thân thể khổng lồ ba mươi vạn trượng mãnh liệt phát ra tiếng tê hống. "Hống!" Tự nhiên là Hỗn Độn Ma Viên!

Giờ phút này, khí tức Hỗn Độn Ma Viên so với lúc mới tiến vào đã tăng lên quá nhiều, chỉ nhìn thân thể của hắn là có thể nhìn ra được.

Ngực hắn có một đạo quang mông lung, nếu Thương Thiên ở nơi này có thể phát hiện đạo quang này có chỗ cực kỳ tương tự với Thái Sơ chi quang mà hắn luyện hóa.

Không thể nghi ngờ, đây cũng là vật của Hồng Mông Ngũ Đế.

Hỗn Độn Ma Viên giờ phút này cuồng bạo cười to: "Ha ha ha, Thái Thủy chi lực, Ngô rốt cục sơ bộ dung nhập được Thái Thủy chi lực, ta của hiện nay đã đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn tứ trọng." "Bàn Cổ, Thương Thiên, các ngươi đang ở đâu, Ngô đã không thể chờ đợi được muốn cùng các ngươi giao thủ lần nữa!" Hỗn Độn Chí Tôn tứ trọng, đương nhiên là cực kỳ hiếm có, phải biết, mới qua mười vạn năm a.

Ma Thần cùng Hỗn Độn Ma Viên xông vào Hồng Mông Tử Địa,

đã có hơn một nửa chết đi, một nửa còn lại sau khi đạp nhập Hồng Mông Tử Địa mới lục tục ngo ngoe bắt đầu đột phá giới Hỗn Độn Chí Tôn.

Nhưng, những Ma Thần này hầu như đều chỉ mới vừa đột phá Hỗn Độn Chí Tôn, Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần đương nhiên cũng đã đột phá.

Nhưng Hỗn Độn Ma Viên biết rõ, hai Ma Thần vốn có thể xưng là đại địch kia, lúc này chỉ dừng lại ở Hỗn Độn Chí Tôn nhị trọng đỉnh phong, chênh lệch với hắn hiện tại càng ngày càng lớn.

Hỗn Độn Ma Viên hiện tại muốn làm nhất là tìm Thương Thiên và Bàn Cổ, hắn sở hữu Thái Thủy chi lực, cảm thấy tuyệt đối có thể đánh bại bọn họ.

Hỗn Độn Ma Viên xé rách cổ họng nộ hống: "Thương Thiên, Bàn Cổ, các ngươi đang ở đâu..." Tiếng gào thét của Hỗn Độn Ma Viên nương theo hung sát chi khí vô cùng khủng bố không ngừng tản phát ra ngoài.

Lúc này, Hỗn Độn Ma Thần tiến vào Hồng Mông Tử Địa chí ít cũng có hơn một trăm tôn, trong đó hơn một nửa đã đạp nhập Hỗn Độn Chí Tôn.

Những Ma Thần này nghe Hỗn Độn Ma Viên gào thét xong, tâm tình mỗi người một khác.

Những kẻ chưa đạp nhập Hỗn Độn Chí Tôn, lúc này nơm nớp lo sợ, sâu trong đáy lòng cư nhiên bắt đầu sợ hãi.

Cũng không phải những Ma Thần này trời sinh khiếp nhược, dù sao nếu gan không đủ lớn, thực lực không đủ mạnh, cũng không có khả năng thông qua con đường Hỗn Độn do Thương Thiên khai tịch để tiến vào Hồng Mông Tử Địa.

Mười vạn năm trôi qua, Hư Vô Ma Thần bị Thương Thiên chém giết, nhưng Hỗn Độn Nguyên Điểm còn có sức mạnh hư vô cực kỳ khủng bố, nếu tu vi không đủ, tuyệt đối sẽ chết trên con đường Hỗn Độn.

Sở dĩ cảm thấy sợ hãi nơm nớp lo sợ, lại là do áp chế đẳng cấp căn bản nhất.

Chương 51

Hiện tại Hỗn Độn Ma Viên thực sự quá mạnh mẽ.

Còn những Ma Thần đã đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn thì khá hơn một chút, nhưng cũng cảm giác được áp lực bàng bạc vô cùng.

Trong đông đảo Ma Thần, người cảm tri được sự cường đại của Hỗn Độn Ma Viên rõ nhất là Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần.

Bọn hắn không lâu trước đó đã đột phá Hỗn Độn Chí Tôn tam trọng, vốn tưởng rằng hai người bọn hắn đã đủ mạnh, không sợ Hỗn Độn Ma Viên, lại không ngờ con khỉ kia đã đạt tới tình trạng như thế, thật không thể tưởng tượng nổi!

Nhưng kỳ thật cũng không có gì bất ngờ, có thể đi đến tình trạng hiện tại, không có tôn Ma Thần nào là dễ dàng cả.

Ví dụ như Hỗn Độn Ma Viên, không biết đã kinh lịch bao nhiêu nguy hiểm mới có thể từng bước tăng lên thực lực bản thân, không ngừng lớn mạnh.

Không Gian Ma Thần nhíu mày, than thở một tiếng, nói: "Con khỉ này tăng lên thực sự quá nhanh, hoàn toàn vượt qua chúng ta hai cái tiểu cảnh giới." Sau khi tiến vào Hồng Mông Tử Địa, Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần vẫn luôn hợp tác, dù sao ở nơi nguy hiểm như thế này hợp tắc lưỡng lợi.

Khả dĩ, trên phương diện cảnh giới tăng lên vẫn không đuổi kịp Hỗn Độn Ma Viên, Đấu Chiến Ma Thần thực sự là quá liều mạng.

Thời Gian Ma Thần cũng cảm khái, nói: "Hỗn Độn Ma Viên thật chấp nhất a, đến hiện tại vẫn muốn tìm Thương Thiên và Bàn Cổ gây

phiền phức, chỉ là, hai vị kia hiện tại rốt cuộc đang ở đâu, lại đạt tới cảnh giới gì, căn bản không biết được." Đích xác là một vấn đề.

Tại Hỗn Độn Nguyên Điểm Bàn Cổ nói cho bọn hắn biết, con đường Hỗn Độn là do Thương Thiên khai tịch, ngay cả môn hộ đạp nhập Hồng Mông Tử Địa cũng là do Thương Thiên khai tịch ra.

Nhưng hai người kia lại bặt vô âm tín, dường như chưa từng xuất hiện vậy.

Hỗn Độn Ma Viên cuồng hống, truyền khắp hơn nửa cái Hồng Mông Tử Địa, ngay cả Bàn Cổ đang suy tư vấn đề cũng bị kinh động.

Ánh mắt hắn trực tiếp hướng về phía Hỗn Độn Ma Viên nhìn lại, sau đó lộ ra vẻ ngoài ý muốn: "Ân, con khỉ này cư nhiên lấy được Thái Thủy chi lực, cũng là cơ duyên của hắn." Túng nhiên Hỗn Độn Ma Viên sở hữu Thái Thủy chi lực, càng đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn tứ trọng cảnh giới, nhưng Bàn Cổ vẫn không để vào mắt.

Song phương không cùng một cấp bậc, tương phản Bàn Cổ lại tò mò đối với Thương Thiên hơn. "Thương Thiên a, ngươi rốt cuộc có tính toán gì, lại đang bố cục diện như thế nào đây?" Khi Bàn Cổ mới đản sinh, đã nhìn thấy Thương Thiên đồng dạng vừa mới đạp nhập Hỗn Độn Chí Tôn.

Hắn cảm thấy Ma Thần này dữ chúng bất đồng (khác biệt với số đông), sự khác biệt tịnh không chỉ là cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn, mà là một loại đồ vật nói không rõ đạo không minh.

Cho nên, hắn mới không lập tức đoạt lại Khai Thiên Thần Phủ, hắn muốn nhìn xem Thương Thiên sẽ có biến hóa như thế nào.

Hư Vô Ma Thần về sau, cũng là do Bàn Cổ chuẩn bị cho Thương Thiên, Bàn Cổ muốn bồi dưỡng Thương Thiên, muốn nhìn xem hắn sẽ biến hóa ra sao.

Nhưng mười vạn năm trôi qua, Bàn Cổ phát hiện Thương Thiên dường như đang thoát ly chưởng khống.

Thương Thiên đem những Hỗn Độn Ma Thần này đều thả vào, khiến cho di tích tàn hài Hồng Mông lưu lại trong Hồng Mông Tử Địa không ngừng bị phát hiện, khiến nơi này trở nên náo nhiệt.

Nhưng theo kế hoạch ban đầu của Bàn Cổ, là muốn để những Ma Thần này dựa vào năng lực của mình tiến vào đây, như vậy thì số lượng Ma Thần xông vào được sẽ không nhiều như thế.

Thương Thiên hành sự, hoàn toàn xuất hồ ý liêu của hắn, dù sao theo lẽ thường, phát hiện ra một nơi có thể làm cho mình trở nên càng thêm cường đại chẳng phải nên dẫn đầu tiến vào, đi vơ vét chỗ tốt sao?...

Thương Thiên giờ khắc này rốt cục đạp nhập một phiến Hồng Mông Tử Địa lẽ ra nên đến từ mười vạn năm trước, vừa mới bước vào liền cảm giác được một cỗ khí tức sức mạnh cực kỳ độc đáo.

Thương Thiên không khỏi cảm khái: "Không hổ là Hồng Mông, quả nhiên đặc thù hơn Hỗn Độn quá nhiều." Lúc này hắn lần nữa cảm thấy may mắn vì sự lựa chọn của mình, may mắn là đã trở về thời đại Hỗn Độn, bởi vì chỉ có như thế mới có cơ hội chân chính thể hội Hồng Mông.

Thương Thiên vô luận lúc nào cũng không dám quên cái cối xay ma bàn khủng bố xuất hiện ở tiền kiếp, dù đã đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn ngũ trọng, nhưng hắn vẫn không cảm thấy mình có thể đào thoát khỏi cái ma bàn khủng bố đó.

Tại lúc này...

Thanh âm Hỗn Độn Ma Viên truyền đến: "Thương Thiên...

Bàn Cổ...

Cùng Ngô đánh một trận!" Thương Thiên lập tức liệt chủy cười một tiếng, nói: "Hỗn Độn Ma Viên, thực lực tăng lên không ít a.

Ta trễ mười vạn năm mới tiến vào nơi này, hiện nay con khỉ này tăng lên cảnh giới, dường như đã bành trướng a, vậy thì bắt đầu từ ngươi đi." Tại Hỗn Độn mười vạn năm, luyện hóa Thái Sơ chi quang, tế luyện tự thân.

Hiện nay đạp nhập Hồng Mông, Thương Thiên biết tất nhiên sẽ phi tốc tăng lên.

Chương 52

Bất quá, Hỗn Độn Ma Viên đã cầu một trận chiến như thế, vậy thì thành toàn cho hắn.

Lần trước Thương Thiên không tru sát Hỗn Độn Ma Viên, là vì muốn để Hỗn Độn Ma Viên dẫn đầu đông đảo Ma Thần thăm dò đường đi, nhưng hiện tại không cần thiết nữa. "Hỗn Độn Ma Viên, Ngô, đến rồi!" Một cái nháy mắt tiếp theo, Hồng Mông Tử Địa chấn động thậm chí sôi trào, đông đảo Hỗn Độn Chí Tôn và Ma Thần hoàn toàn kinh hãi, bởi vì Thương Thiên đến rồi!

Mười vạn năm chưa từng xuất hiện, Thương Thiên tại giờ khắc này rốt cục hiện thân.

Không chỉ bọn hắn, ngay cả Bàn Cổ lúc này cũng kinh ngạc.

Bàn Cổ lập tức lộ ra nụ cười to: "Ha ha ha...

Cư nhiên, hiện thân rồi sao?

Thương Thiên a, lần này ngươi phải chăng sẽ cho ta kinh hỷ đây." Trong một sát na, tất cả mọi người đều đưa ánh mắt nhìn về phía lối vào Hồng Mông Tử Địa.

Lập tức có Ma Thần kinh hô: "Thương Thiên, là Thương Thiên!

Rốt cục hiện thân, cư nhiên vừa rồi mới đạp nhập Hồng Mông Tử Địa!" Phải biết, sở dĩ bọn họ có thể đạp nhập Hồng Mông Tử Địa, đều là nhờ Thương Thiên.

Nhưng đại đa số Ma Thần đều không ngờ, Thương Thiên cư nhiên giờ khắc này mới bước vào.

Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần đồng thời thi triển thần thông, trực tiếp quay về lối vào Hồng Mông Tử Địa, và có càng

nhiều Ma Thần cũng làm như vậy.

Đương nhiên, lúc này người bất ngờ nhất là Hỗn Độn Ma Viên. "Thương Thiên, Thương Thiên!

Rốt cục chịu hiện thân rồi sao, ha ha ha..." Hỗn Độn Ma Viên cuồng tiếu, lộ vẻ dị thường hưng phấn.

Vừa mới bước vào Chí Tôn tứ trọng cảnh giới, sơ bộ nắm giữ Thái Thủy chi lực, Thương Thiên xuất hiện, thật sự là quá mỹ diệu.

Tu tri, vì một ngày này, Hỗn Độn Ma Viên đã đằng đẵng chờ đợi mười vạn năm!

Lần trước giao phong với Thương Thiên, bị đối phương một chiêu nhẹ nhõm đánh bại, Thương Thiên tịnh không giết hắn, nhưng Hỗn Độn Ma Viên tuyệt đối sẽ không cảm kích, ngược lại coi đó là sỉ nhục bình sinh.

Hiện tại rốt cục có cơ hội đi tìm Thương Thiên phục cừu. "Thương Thiên, Thương Thiên...

Ngô đến rồi!" Thân thể Hỗn Độn Ma Viên bị một đạo quang huy thần bí bao bọc, ngay một khắc sau, trực tiếp xuất hiện trước mặt Thương Thiên.

Đúng vậy, là thủ đoạn lăng giá trên không gian, cũng là sức mạnh của Thái Thủy chi lực.

Lúc này Thương Thiên mang bộ dáng Đạo Thể, nhưng Hỗn Độn Ma Viên lại vẫn giữ nguyên bộ dạng ba mươi vạn trượng, Hỗn Độn Ma Viên vẫn như cũ, căn bản khinh thường Đạo Thể, chỉ cho rằng bản thân đấu chiến vô địch!

Hai bên, lần nữa gặp mặt. "Thương Thiên, cùng Ngô đánh một trận!" Hỗn Độn Ma Viên vươn tay, linh bảo lần nữa xuất hiện trong tay.

Đây là Hỗn Độn Linh Bảo Phá Diệt Thần Côn!

Ma Viên vung Phá Diệt Côn, quét ngang Hồng Mông vô địch.

Đây là câu nói lưu hành trong Hồng Mông Tử Địa hiện nay, có thể thấy được Hỗn Độn Ma Viên trong mười vạn năm qua thực lực đã tăng lên đến tình trạng nào.

Ánh mắt hắn như lửa thiêu, hầu như lập tức muốn động thủ.

Thương Thiên nhìn Hỗn Độn Ma Viên, lập tức cười một tiếng, nói: "Không sai, so với lần trước tăng lên quá nhiều, đã đến Hỗn Độn Chí Tôn đệ tứ trọng." Lời Thương Thiên vừa dứt, tất cả Ma Thần đều kinh thán.

Hỗn Độn Chí Tôn đệ tứ trọng a, Hỗn Độn Ma Viên thật lợi hại, hầu như hơn một nửa Ma Thần đang vì đạp nhập Hỗn Độn Chí Tôn mà phấn đấu, nhưng hắn đã đạt tới Chí Tôn đệ tứ trọng.

Chương 53

Thảo nào, khi Hỗn Độn Ma Viên gào thét đều cảm giác được một cỗ áp lực bàng bạc không thể tưởng tượng.

Hỗn Độn Ma Viên nghe ngữ khí chỉ điểm trên cao nhìn xuống của Thương Thiên, lập tức nảy sinh phẫn nộ: "Hừ, Thương Thiên, nói nhiều vô ích, để cho ta xem một chút mười vạn năm qua ngươi đã đến tình trạng nào." "Đương nhiên, ta cũng không thể không nói, đa tạ ngươi đã mở ra lối vào Hồng Mông Tử Địa cho chúng ta, tạ lễ ta dành cho ngươi chính là sẽ triệt để oanh sát ngươi!" Vừa nói, khí thế Hỗn Độn Ma Viên triệt để phóng thích.

Đấu Chiến Pháp Tắc vốn cực kỳ bá đạo, một khi thi triển, đấu chiến vô địch.

Đến giới Hỗn Độn Chí Tôn, pháp tắc tiến thêm một bước diễn hóa, có thể sơ bộ mô phỏng Đại Đạo, càng thêm bá đạo phi phàm.

Thời Không song Ma Thần nhìn nhau một cái, sau đó bất động thanh sắc kéo dài khoảng cách với Hỗn Độn Ma Viên. "Không hổ là Hỗn Độn Chí Tôn tứ trọng, cư nhiên có thể trực tiếp áp chế thời gian và không gian lưu chuyển trong phạm vi nhất định, thật là... bá đạo!" Dù mạnh như bọn hắn đối với Hỗn Độn Ma Viên cũng tràn đầy kiêng kị, dù sao ai mà biết tên gia hỏa này có thể bỗng nhiên phát điên, trực tiếp chém giết bọn hắn hay không.

Ngoài ra, đối với Thương Thiên bọn hắn cũng tràn đầy kiêng kị, tuy Thương Thiên trước kia không giết bọn hắn, nhưng bọn hắn kiên định cho rằng Thương Thiên tuyệt đối không phải là kẻ thiện lương.

Đối với sức mạnh này, Thương Thiên lại không để ý, thậm chí ánh mắt còn không nhìn về phía Hỗn Độn Ma Viên, ngược lại hướng

về sâu trong Hồng Mông Tử Địa nhìn lại.

Hắn nhìn Bàn Cổ!

Lúc này Bàn Cổ cũng đang đưa ánh mắt rơi vào trên người hắn và Hỗn Độn Ma Viên. "Bàn Cổ, quả nhiên càng thêm cường đại." Thương Thiên lập tức cảm nhận được khí tức của Bàn Cổ, lúc này, hai người xa xa tương đối, giống như lần đầu tiên gặp mặt vậy.

Hỗn Độn Ma Viên mắt thấy Thương Thiên căn bản không đem sự chú ý đặt lên người mình, lập tức càng não nộ. "Thương Thiên, khinh người quá đáng!" Cây Phá Diệt Thần Côn kia trực tiếp hướng về phía Thương Thiên bổ xuống.

Chi lực bàng bạc vĩ ngạn vô cùng, mang theo sự bá đạo phấn toái tất cả, cuồng bạo rơi xuống. "Hừ, Hỗn Độn Ma Viên, ngươi là tứ trọng, như vậy ta cũng áp chế tứ trọng cảnh giới đánh với ngươi, ta ngược lại muốn xem xem, Thái Thủy chi lực ngươi vận dụng đến tình trạng nào rồi." Lời nói còn chưa dứt, Thương Thiên đột nhiên một quyền oanh kích ra.

Không sai, tịnh không phải là Ma Thần chi khu, mà là lấy hình thái Đạo Thể một quyền oanh kích! "Oanh long!" Một quyền này, bá đạo vô song, tại một khắc tiếp theo quyền kình cư nhiên đem cây Phá Diệt Thần Côn kia trực tiếp bẻ gãy!

Thần côn có thể so với Cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, bị Thương Thiên một quyền đập nát, uy thế bực này, chỉ có thể dùng hai chữ kinh khủng để hình dung.

Vẻn vẹn chỉ là lần đầu tiên giao phong, Hỗn Độn Ma Viên đã ở vào tuyệt đối liệt thế!

Lúc này thân thể cao lớn của Hỗn Độn Ma Viên run rẩy, nhưng tịnh không phải thống khổ, cũng không phải sợ hãi, mà là hưng phấn!

"Ha ha ha...

Ngô biết, Ngô biết mà!

Thương Thiên, mười vạn năm không gặp, ngươi tuyệt đối không thể nào không có chút tiến bộ, Ngô biết, ngươi so với trước kia càng thêm cường đại." "Nhưng, như vậy mới là đối thủ mà Ngô kỳ đãi a." Hỗn Độn Ma Viên tính tình bực nào, chấp chưởng Đấu Chiến Pháp Chỉ, đấu chiến cuồng đồ!

Thương Thiên cường đại chẳng những không làm hắn cảm giác lùi bước, ngược lại kích đáng hoàn toàn ý chí bính bác.

Chiến, chiến, chiến!

Phá Diệt Thần Côn bị phấn toái thì đã sao, giết!

Hỗn Độn Ma Viên lần nữa tê hống một tiếng, thân thể bàng bạc vô cùng ba mươi vạn trượng kia đột nhiên phóng thích ra thần huy.

Thương Thiên cũng lộ ra nụ cười, đương nhiên nhìn ra được, quang huy này là thể hiện đấu chí của Hỗn Độn Ma Viên, đồng thời cũng là Thái Thủy chi lực đang thiêu đốt. "Tốt." "Để bày tỏ sự tôn trọng đối với ngươi, vậy thì buông tay đánh cược một lần, triệt để một trận chiến đi, yên tâm, ta cũng sẽ áp chế cảnh giới, giống như giờ khắc này, Hỗn Độn Chí Tôn tứ trọng!" Lời nói rơi xuống, Thương Thiên biến hóa ra Ma Thần chi khu.

Khi Thương Thiên thể hiện ra Ma Thần chi khu một khắc kia, trong mắt Bàn Cổ ở phương xa lóe lên một tia kinh ngạc.

Chương 54

Bởi vì, lúc này Ma Thần chi khu của Thương Thiên đã biến hóa lần nữa, nếu không phải sau lưng Thương Thiên có ba mươi sáu đôi thần dực, thì Thương Thiên hiện tại hoàn toàn là Đạo Thể vô hạn phóng đại.

Bàn Cổ đương nhiên có thể nhìn ra được, đây tịnh không phải thuật biến hóa, là thể hình Thương Thiên chân chính cải biến! "Thương Thiên này quả nhiên lợi hại, đối với Đạo lĩnh ngộ cũng đi tới một cái tình trạng mới." Đã muốn truy trục Bất Hủ Đại Đạo, như vậy Đạo Thể mới là lựa chọn tốt nhất.

Điểm này, rất nhiều Hỗn Độn Ma Thần đến hiện tại tịnh không biết.

Thương Thiên biến hóa ra Đạo Thể xong, thân thể hắn cũng không lớn hơn Hỗn Độn Ma Viên bao nhiêu, nhưng Hỗn Độn Ma Viên lập tức cảm giác được áp lực cực kỳ khủng bố.

Hắn lập tức minh bạch, cùng dạng Hỗn Độn Chí Tôn tứ trọng, Thương Thiên chỉ sợ còn ở trên hắn!

Hỗn Độn Ma Viên cuồng hống một tiếng, nói: "Tốt, tốt, tốt, đánh như vậy mới thống khoái!" Thương Thiên tịnh không đem sự cuồng phóng của hắn để vào mắt, chỉ lãnh mạc nói một câu: "Lần này chết rồi thì không còn đường sống nữa đâu." Trước kia sở dĩ thả Hỗn Độn Ma Viên, là vì hắn còn giá trị lợi dụng, nhưng từ giờ khắc này trở đi thì không còn nữa. "Giết!" Hỗn Độn Ma Viên trả lời, thân thể cao lớn kia áp tới.

Mất đi Phá Diệt Thần Côn là Cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, Hỗn Độn Ma Viên ngược lại càng thêm bá đạo, lấy năng lực lúc này của

hắn tuyệt đối có thể quét ngang những Ma Thần chung quanh.

Nhưng đáng tiếc, đối thủ của hắn là Thương Thiên. "Như vậy, chiến đấu đi." Hai tôn Ma Thần khủng bố, đột nhiên tư sát cùng một chỗ, một đạo sức mạnh vô cùng bàng bạc trực tiếp bạo phát kích lãng, thần uy khủng bố chấn động Hồng Mông Tử Địa!

Có mấy Ma Thần bị sức mạnh lan đến, đương tức phấn toái.

Kỳ thực, khoảng cách giữa bọn họ với Thương Thiên và Hỗn Độn Ma Viên đã đủ xa, chừng ngàn vạn dặm, nhiên đáng tiếc là, trước mặt loại chiến đấu này chút khoảng cách ấy là không đủ.

Muốn xem Thương Thiên và Hỗn Độn Ma Viên bác sát, không chỉ cần khoảng cách đủ xa, mà còn phải có tu vi đầy đủ.

Hỗn Độn Ma Viên và Thương Thiên tư sát càng phát ra kịch liệt, đến cuối cùng, Hỗn Độn Ma Viên trực tiếp hiển hóa ra ba đầu sáu tay.

Thần thông ba đầu sáu tay trong truyền thuyết của tiên gia hậu thế, so với thần thông thủ đoạn của Hỗn Độn Ma Viên trước mắt, quả thực không đáng nhắc tới!

Ba đầu, phân biệt đại biểu cho ba loại pháp tắc cường đại: Đấu Chiến, Bạo Nộ, Tư Sát.

Những năm này, Thương Thiên đang biến cường, Hỗn Độn Ma Viên đương nhiên cũng đang biến cường, dùng hết thảy thủ đoạn tư sát, tranh đấu, mới có thể được Thái Sơ chi lực nhận khả.

Sau khi hiển hiện ra thủ đoạn ba đầu sáu tay pháp tắc, Hỗn Độn Ma Viên cảm thấy không đủ, lập tức rống lên một tiếng: "Thái Sơ chi lực, dung nhập Đấu Chiến Đại Đạo, Ngô, vì chiến mà sinh!" Thái Sơ chi lực, có thể nói là thủ đoạn áp đáy hòm.

Hỗn Độn Ma Viên nắm giữ Thái Sơ chi lực, lại phối hợp với Đấu Chiến Pháp Tắc, nếu có thể luôn tồn hoạt, hoặc giả cũng có hy vọng

trực tiếp trùng kích Chí Tôn thập nhị trọng!

Nhưng, bản ý của Hỗn Độn Ma Viên là không ngừng chinh chiến, đối mặt đấu chiến tuyệt đối sẽ không lùi bước.

Duy có chiến đấu, mới có thể tăng lên.

Cùng Thương Thiên chiến đấu, là một loại tu hành.

Bởi vì từng bị Thương Thiên và Bàn Cổ đánh bại, cho nên nhất định phải đánh bại hai tồn tại này, như thế mới có thể nhất cử thôi phiên chấp niệm trong lòng. "Bắt đầu thi triển Thái Thủy chi lực rồi sao?

Cũng được, vậy thì xem một chút, Thái Sơ cùng Thái Thủy, sức mạnh của ai càng thắng một bậc." Một cái sát na sau, thân thể Thương Thiên cũng trực tiếp biến hóa, một đạo thần quang không kém Hỗn Độn Ma Viên thích phóng ra, hai đạo thần quang trực tiếp đối bính, sát na tiếp theo, Hồng Mông Tử Địa kia cư nhiên bắt đầu xuất hiện chấn động!

Hồng Mông Tử Địa, là nơi viễn viễn khó nắm bắt hơn Hỗn Độn, Hỗn Độn còn có thuộc tính phục nguyên, Hồng Mông Tử Địa thì quả thực không thể tổn phôi.

Tại những trận chiến trước kia, vô luận Thời Gian Ma Thần, Không Gian Ma Thần, hay là các Ma Thần khác chiến đấu, đều không thể làm tổn hại nơi này nửa điểm.

Nhiên, Thương Thiên và Hỗn Độn Ma Viên lần này giao phong, cư nhiên làm cho đại địa trực tiếp bắt đầu nứt toác.

Hà đẳng khủng bố.

Theo sự tiếp tục của chiến đấu, tất cả mọi người đều phát hiện Hồng Mông Tử Địa dường như có chỗ nào đó không giống với nguyên bản.

Chương 55

Trong đó Thương Thiên đang chiến đấu là người cảm thụ rõ ràng nhất. "Ta phảng phất cảm giác được Hồng Mông Tử Địa bắt đầu hô hấp, chẳng lẽ sức mạnh của Thái Sơ Thái Thủy, có thể làm cho một phiến thiên địa phục sinh?" Nếu thật như thế, vậy thì thật không tầm thường. "Được rồi, mặc kệ như thế nào trước tiên cứ chém giết Hỗn Độn Ma Viên, thu hoạch được Thái Thủy chi lực đã!" Thương Thiên và Hỗn Độn Ma Viên chiến đấu, nguyên bản vô cùng kịch liệt và cuồng bạo, năng lượng ba động giữa hai bên cuốn lên vô biên yên diệt phong vân.

Hai đại sức mạnh Thái Sơ và Thái Thủy thực sự quá thần bí và cường đại, dù cho sức mạnh trong tay Thương Thiên và Hỗn Độn Ma Viên đều không trọn vẹn, cực có khả năng chỉ là linh tinh nửa điểm.

Nguyên bản Thương Thiên tịnh không dùng toàn lực, là vì muốn xem Thái Thủy chi lực trên người Hỗn Độn Ma Viên có thể phóng thích ra uy năng bực nào.

Nhưng đến lúc này, lại không thể tiếp tục chờ đợi nữa.

Hai đạo sức mạnh giao phong, cư nhiên có thể làm cho Hồng Mông Tử Địa phát sinh biến hóa, tuy biến hóa cực kỳ tế vi, nhưng cảm tri của Thương Thiên nhạy cảm bực nào, tự nhiên là phát giác ngay lập tức.

Thương Thiên sát cơ vừa hiện, Hỗn Độn Ma Viên liền lập tức có cảm ứng. "Hừ, Thương Thiên rốt cục muốn nghiêm túc rồi sao!" Giờ khắc này, Hỗn Độn Ma Viên cảm giác được nguy hiểm không thể tưởng tượng.

Sát cơ của Thương Thiên, khủng bố đến tình trạng không cách nào

hình dung, cho dù dung hợp tất cả Thái Sơ chi lực vào bên trong Ma Thần chi khu, đều cảm giác được Ma Thần Pháp Tắc chi lực của bản thân bắt đầu bị hám động, thậm chí ngay cả thân thể ba đầu sáu tay cũng dần dần không thể duy hệ được.

Hà đẳng cường hãn sát cơ, phải biết hiện tại Thương Thiên thi triển cảnh giới vẫn như cũ là tại Hỗn Độn Chí Tôn tứ trọng!

Đương nhiên, Hỗn Độn Ma Viên không hổ là tồn tại đản sinh từ Đấu Chiến Pháp Tắc, nếu đổi lại là Ma Thần khác biết đối phương áp chế cảnh giới mà vẫn có thể khinh dịch đánh bại mình, chỉ sợ tâm thái đã sụp đổ.

Nhưng Hỗn Độn Ma Viên không có, tâm thái hắn chẳng những không sụp đổ, ngược lại càng thêm đấu chí ngang dương.

Một cường giả thật sự am hiểu chiến đấu, tuyệt đối sẽ không bị tâm thái của mình đánh bại, đây là nguyên tắc! "Nhiên thiêu đi, sinh mệnh của ta, nãi chí thần hồn của ta, Ngô nãi Đấu Chiến Chi Chủ, Ngô muốn chiến đấu đến tận cùng." Hỗn Độn Ma Viên thân thể phóng thích ra một cỗ khí tức màu đen, trong khí tức đã có Thái Thủy chi lực, lại càng có sức mạnh cường hãn do Hỗn Độn Ma Viên lấy cái chết làm đại giới phóng thích ra.

Vô nghi, đây là thời khắc đỉnh phong của Hỗn Độn Ma Viên! "Chiến, đấu chiến đến chết cũng không tiếc!

Thương Thiên, đến đây đi, lấy ra tất cả thực lực của ngươi, hảo hảo đánh một trận đi." Lúc nói chuyện, cảnh giới của Hỗn Độn Ma Viên cư nhiên bắt đầu chậm rãi tăng lên.

Bàn Cổ ở phía xa đang quan khán chiến đấu lập tức lộ ra vẻ ngoài ý muốn: "Ân?

Muốn đột phá?

Đấu Chiến Pháp Tắc Ma Viên thật lợi hại a, mới vừa đặt chân Chí Tôn đệ tứ trọng, nhưng trong chiến đấu không ngừng thiêu đốt, cư nhiên muốn đặt chân đệ ngũ trọng, lợi hại!" Trong đông đảo Hỗn Độn Ma Thần lại có ai có thể được Bàn Cổ để vào mắt, như hôm nay Hỗn Độn Ma Viên nhận được một tiếng tán thán như vậy của Bàn Cổ, thật sự là khó được.

Đáng tiếc, một tiếng tán thán này lại không ai nghe thấy.

Đương nhiên cũng không sao, hơn một trăm Ma Thần đạp nhập Hồng Mông Tử Địa, hầu như đều đang vây xem trận chiến này, cho nên dù không có Bàn Cổ kinh thán, biểu hiện của Hỗn Độn Ma Viên cũng đã thâm nhập lòng người. "Thương Thiên, Ngô đã đột phá, lấy ra cảnh giới chân chính của ngươi đánh với Ngô một trận đi!" Hỗn Độn Ma Viên ở Hỗn Độn Chí Tôn ngũ trọng cảnh giới vô nghi so với nguyên bản càng thêm khủng bố, nhìn cũng càng thêm thanh tích.

Hắn cảm giác được, cảnh giới của Thương Thiên cũng là Hỗn Độn Chí Tôn ngũ trọng. "Ta rốt cục đã cùng ngươi đứng ở cùng một cái cảnh giới, ha ha...

Trận chiến này, tuy chết không hối tiếc!" Thương Thiên nhìn Hỗn Độn Ma Viên, sau đó nói: "Một đối thủ đáng kính." Vì chiến đấu, điên cuồng vô cùng thậm chí không tiếc sinh tử.

Kỳ thực, Hỗn Độn Ma Viên sở hữu Thái Thủy chi lực, nguyên bản còn hơn Hỗn Độn Chí Tôn tứ trọng, hắn có thể bỏ đi.

Tuy Thương Thiên có biện pháp trở lan, nhưng nếu Hỗn Độn Ma Viên một lòng muốn đi, Thương Thiên tất định sẽ tốn một phen công phu.

Hoặc giả nếu phát sinh kỳ biến cố gì, ví dụ như chuyện Bàn Cổ bỗng nhiên can thiệp, Hỗn Độn Ma Viên cực có khả năng đào thoát.

Nhưng Hỗn Độn Ma Viên không làm như thế, không tiếc tất cả đánh một trận với Thương Thiên.

Chương 56

Hỗn Độn Ma Viên như vậy vô nghi làm người ta tôn kính, ít nhất hắn là một đấu chiến giả thuần túy.

Đối với tồn tại như vậy, Thương Thiên quyết định phải cho hắn đầy đủ tôn trọng.

Thương Thiên gật đầu, nói: "Tốt." Kỳ thực, Thương Thiên làm sao không biết, cảnh giới của Hỗn Độn Ma Viên không hoàn chỉnh, là dựa vào một cỗ ý chí đấu chiến không tiếc mạng, lại phối hợp với sức mạnh thiêu đốt sinh mệnh mới đạp nhập Hỗn Độn Chí Tôn đệ ngũ trọng.

Đạo không hoàn chỉnh, chung quy là không hoàn chỉnh.

Đương nhiên, nếu đối chiến với Hỗn Độn Chí Tôn đệ ngũ trọng khác thì có thể quét ngang.

Nhưng đối mặt Thương Thiên...

Thương Thiên dù vẫn áp chế ở đệ tứ trọng, cũng có thể đánh bại hắn, chỉ là quá trình sẽ so với trước tiên phiền toái hơn một chút mà thôi.

Bất quá lúc này, Thương Thiên quyết định cấp dư đầy đủ tôn trọng.

Khi Thương Thiên xuất thủ, Hồng Mông Tử Địa mãnh liệt xuất hiện một đạo quang lượng không cách nào hình dung.

Hồng Mông Tử Địa cũng giống như Hỗn Độn, cũng là vô quang vô ám, không, thậm chí có thể nói là so với Hỗn Độn còn hôn trầm hơn.

Nhiên lúc này quang huy lấp lánh từ trong cơ thể Thương Thiên,

phảng phất ngạnh sinh sinh làm xuất hiện một vầng liệt dương trong Hồng Mông Tử Địa!

Đông đảo Ma Thần dưới quang huy của Thương Thiên, theo bản năng lùi lại.

Hiện tại những Ma Thần có thể vây xem Thương Thiên, hoặc là đủ cường đại, hoặc là ly đến đủ xa.

Nhiên đối mặt thần quang Thương Thiên phóng thích, bọn hắn theo bản năng thối lui, bởi vì quá nguy hiểm!

Dường như chỉ cần đứng dưới sức mạnh của Thương Thiên, bọn hắn sẽ giống như tro bụi yên diệt vậy.

Thương Thiên đương nhiên sẽ không đi để ý tới những Ma Thần vây xem kia, chỉ đối với Hỗn Độn Ma Viên nói tám chữ: "Âm Dương Ngũ Hành, Tạo Hóa Tịch Diệt!" Sát na tiếp theo, thân thể Hỗn Độn Ma Viên định cách, kế đó thân thể khủng bố cao tới hơn ba mươi vạn trượng kia chậm rãi băng hội.

Hỗn Độn Ma Viên, tử!

Người dũng cảm chiến tử, vĩnh viễn đều đáng được tôn kính.

Đây là điều Thương Thiên đã nhận định từ tiền thế.

Cho nên, tuy rằng Hỗn Độn Ma Viên đã chết, nhưng Thương Thiên vẫn dành cho hắn sự tôn kính.

Khí tức của Hỗn Độn Ma Viên dần dần mẫn diệt, thân thể Ma Thần bắt đầu chậm rãi sụp đổ.

Thương Thiên xòe tay ra, lập tức có một đạo sức mạnh chậm rãi bị hút vào trong lòng bàn tay. "Đấu Chiến Pháp Tắc này, từ nay về sau thuộc về ta." Trên Âm Dương Thần Thụ ấu miêu, hiện nay đã có rất nhiều quả thực.

Những Hỗn Độn Ma Thần đã chết đi, sau khi ngã xuống đều bị cây ăn quả hấp thu rồi hiển hóa ra.

Quả thực do Âm Ảnh Pháp Tắc hóa thành lúc ban đầu, lúc này cũng sắp chín rồi.

Mà hiện nay, trên cây lại có thêm một quả mới — Đấu Chiến Quả Thực.

Không hổ là quả do Hỗn Độn Ma Viên sau khi tử vong hóa thành, quả nhiên khác biệt hoàn toàn, mọc ngay tại đỉnh chóp Âm Dương Thần Thụ, hiển hách trác tuyệt.

Đương nhiên, Âm Dương Thuật đem Đấu Chiến Pháp Tắc hấp thu trở thành Đấu Chiến Quả Thực chỉ là một phương diện, thứ thực sự lợi hại chính là Thái Thủy Chi Lực!

Thương Thiên có Thái Sơ Chi Quang, mà Thái Thủy Chi Lực lại là sức mạnh cùng cấp bậc với Thái Sơ.

Thương Thiên nắm nó trong tay, sau đó cảm ngộ Hồng Mông.

Khi đạt được Thái Thủy Chi Lực, Thương Thiên đối với Hồng Mông cảm ngộ càng thêm sâu sắc.

Chương 57

Tương tự, trong đầu óc hắn rốt cuộc cũng có nhận thức tiến thêm một bước về suy đoán: Mục đích Bàn Cổ tiết lộ Hồng Mông Tử Địa!

Bàn Cổ nói cho chư đa Ma Thần biết về sự tồn tại của Hỗn Độn Nguyên Điểm và Hồng Mông Tử Địa, thật sự là tâm thiện sao?

Thật sự muốn để chư đa Ma Thần không ngừng tăng lên, siêu việt tự ngã?

Đương nhiên không phải.

Cũng giống như Thương Thiên, hắn chỉ muốn lợi dụng đám Ma Thần này.

Cách nghĩ của Thương Thiên kỳ thực rất đơn giản.

Hắn biết tương lai Bàn Cổ sẽ khai thiên tích địa, sẽ chém giết chư đa Ma Thần.

Hắn càng biết rõ ở tương lai xa xôi hơn, Diệt Thế Ma Bàn khủng bố kia sẽ xuất hiện, đến lúc đó bất kể Hồng Hoang hay Hỗn Độn đều sẽ hóa thành hư vô.

Cho nên hắn muốn vào lúc đó gây ngáng chân cho Bàn Cổ, để những Ma Thần này trở nên càng thêm cường đại.

Thậm chí Bàn Cổ cảm thấy, nếu như Bàn Cổ không cách nào khai thiên tích địa, như vậy Hỗn Độn chẳng phải có thể vĩnh hằng sao?

Không, Thương Thiên vẫn luôn không rõ, Bàn Cổ rốt cuộc muốn lợi dụng đám Ma Thần này làm gì.

Hiện tại, hắn đã hiểu.

Bao quát cả hắn ở bên trong, kỳ thực giờ phút này đều là quân cờ

của Bàn Cổ.

Chư đa Ma Thần tiến vào Hồng Mông Tử Địa, muốn mạnh lên, vậy thì phải đi tìm kiếm khế cơ biến cường.

Nói cách khác, nhất định phải đạt được những thứ trước khi Hồng Mông tử vong để lại, ví dụ như Thái Thủy Chi Lực của Hỗn Độn Ma Viên.

Vừa rồi lúc đại chiến cùng Hỗn Độn Ma Viên, Thái Sơ Chi Lực và Thái Thủy Chi Lực kích động, hắn cảm giác được Hồng Mông đang hô hấp.

Cho nên Thương Thiên có một suy đoán cực kỳ to gan: Theo những sức mạnh này bị tìm thấy và kích hoạt, có lẽ Hồng Mông cũng sẽ bị đánh thức. "Trên cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn, là Hồng Mông Đế Chủ.

Nhưng nếu Hồng Mông phá diệt, không cách nào cảm thụ Hồng Mông nữa, vậy làm sao đột phá đây?

Cho nên, thứ Bàn Cổ muốn, là mượn nhờ chư đa Ma Thần, đánh thức Hồng Mông, sau đó tại khoảnh khắc kia trực tiếp bước vào Hồng Mông Đế Chủ, nhất định là như vậy!" Hiện nay Thương Thiên nắm giữ Thái Sơ và Thái Thủy Chi Lực, chỉ cảm thấy bản thân đối với Hồng Mông cảm ứng càng thêm rõ ràng.

Cho nên, hắn khẳng định ý nghĩ của mình sẽ không sai.

Đương nhiên, bí mật trong đó hiển nhiên không chỉ có thế, ví dụ như, Hồng Mông làm sao phá diệt?

Ngũ Đại Đế Chủ của Hồng Mông: Thái Sơ, Thái Thủy, Thái Dịch, Thái Tố và Thái Cực.

Ký nhiên đều đã đạt tới cảnh giới Hồng Mông Đế Chủ rồi, vì sao lại vẫn lạc?

Những sự tình này, Thương Thiên trước mắt còn chưa rõ. ...

Khi thân thể Ma Thần khổng lồ của Hỗn Độn Ma Viên rốt cuộc tiêu tán, chư đa Ma Thần lúc này đều kinh hãi.

Họ nhìn thấy sự cường đại của Hỗn Độn Ma Viên, thấy được sự cuồng bạo của Hỗn Độn tứ trọng, càng nhìn thấy thần lực vĩ ngạn cao không thể chạm của đệ ngũ trọng.

Nhưng bọn hắn lại không nhìn rõ Hỗn Độn Ma Viên chết trận như thế nào, Thương Thiên rốt cuộc làm sao giết Hỗn Độn Ma Viên cũng không thể nhìn rõ!

Nguyên bản, chư đa Ma Thần sau khi từng người một đột phá Hỗn Độn Chí Tôn, trong lòng cái tâm xao động bất an kia lần nữa bùng cháy, cảm thấy có lẽ có thể đánh bại Thương Thiên, thậm chí đánh bại Bàn Cổ.

Hỗn Độn Ma Viên có thể đột phá Hỗn Độn Chí Tôn tứ trọng, như vậy bọn hắn cũng có thể.

Chương 58

Đỉnh điểm là về mặt thời gian sẽ hơi chậm một chút.

Thế nhưng hiện thực lần nữa giáng cho tâm linh bọn hắn một đòn hung ác!

Hỗn Độn Ma Viên mạnh sao?

Mạnh!

Nhưng đã chết trận rồi, bị Thương Thiên trực tiếp đánh bại, thậm chí dường như căn bản không có tạo thành ảnh hưởng bao lớn đối với Thương Thiên.

Bước vào Hồng Mông Tử Địa, khổ khổ giãy dụa mười vạn năm, Thương Thiên tựa hồ mới vừa vặn tiến vào nơi này.

Mê mang, cũng có sợ hãi.

Tại lúc chư đa Ma Thần trong lòng phức tạp nhìn Thương Thiên, bỗng nhiên có một đạo thanh âm từ sâu trong Hồng Mông Tử Địa truyền ra. "Thương Thiên, là lúc chúng ta gặp mặt!" Là thanh âm của Bàn Cổ!

Gặp mặt?

Kỳ thực Thương Thiên và Bàn Cổ đã sớm gặp nhau.

Lúc Thương Thiên bước vào Hồng Mông Tử Địa, ánh mắt Bàn Cổ đã từ nơi vô tận thâm sâu chiếu tới.

Đương nhiên, hiện tại Bàn Cổ nói như thế, tự nhiên có thâm ý của hắn.

Hắn nói như vậy, ý nghĩa là Bàn Cổ đối với thực lực của Thương Thiên biểu thị sự tán thành.

Dù sao, lấy sự cao ngạo của Bàn Cổ, nếu như không thể để hắn tán thành, Bàn Cổ đều lười nhìn một chút.

Lúc Thương Thiên vừa mới đạt Hỗn Độn Chí Tôn, Bàn Cổ xa xa nhìn Thương Thiên một cái, cảm thấy Thương Thiên đặc thù, cho nên không có đoạt đi Khai Thiên Thần Phủ, nhưng cũng không có đi nói chuyện với Thương Thiên.

Đương nhiên, Thương Thiên sẽ không để ý những thứ này, hắn cười một tiếng, nói: "Hảo." Đích xác, hắn cũng nên cùng vị Đại Đạo Chi Tử kia chân chính gặp mặt một lần.

Dù sao tuy là trọng sinh một đời, hiểu rõ sơ kỳ Hỗn Độn khai tịch, nhưng có rất nhiều sự tình hắn không biết.

Đặc biệt là sự tình liên quan tới Hồng Mông Ngũ Tôn Đế Chủ, hắn vẫn như cũ mù mịt.

Ngay cả việc biết đến Hồng Mông Ngũ Đế Chủ, hắn đều là từ trong Thái Sơ Chi Quang của Bàn Cổ mới biết được.

Hạ một khắc, thân thể Thương Thiên biến mất trong cảm ứng của chư đa Ma Thần.

Điều này làm cho chư đa Ma Thần càng kinh ngạc, vô luận là Thời Gian Ma Thần hay Không Gian Ma Thần, đều không có cảm ứng được Thương Thiên biến mất như thế nào.

Thời Gian Ma Thần thất thần nói: "...

Ngô cư nhiên hoàn toàn không có tìm được sự tồn tại của hắn trong dòng lũ thời gian." Không Gian Ma Thần lúc này cũng hưởng ứng nói: "Ngô, cũng không có cảm ứng được trong dao động không gian!" Hai người bọn họ đều đã đạt tới cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn tam trọng, lại ngay cả phát hiện Thương Thiên làm thế nào biến mất cũng không làm được.

Thật đáng tuyệt vọng!

Đương nhiên càng làm cho những đại Ma Thần này kinh thán chính là cuộc gặp mặt giữa Thương Thiên và Bàn Cổ.

Vô luận Thương Thiên hay Bàn Cổ, giờ phút này đều bị mặc nhận là tồn tại lăng giá ở trên bọn hắn.

Những Ma Thần này càng cường đại, lại càng cảm giác được chênh lệch giữa họ với Thương Thiên và Bàn Cổ. ...

Tại lúc chư đa Ma Thần đang kinh thán, Thương Thiên đã đi tới chỗ sâu trong Hồng Mông Tử Địa, đứng trước mặt Bàn Cổ.

Hai người lần đầu tiên đứng tiếp cận như thế.

Chương 59

Bàn Cổ mở miệng trước nói: "Thương Thiên, không hổ là Ma Thần bị ngô coi trọng, thực lực lại tăng lên." Thương Thiên vẫy tay một cái, sau đó đem Khai Thiên Thần Phủ trực tiếp ném cho Bàn Cổ. "Mục đích của ngươi?" Thương Thiên trực tiếp tuân vấn Bàn Cổ.

Bàn Cổ cầm lấy Khai Thiên Thần Phủ, trong nháy mắt Khai Thiên Thần Phủ trực tiếp sinh ra một đạo quang huy thần bí tuyết lượng, phảng phất tại khắc này trực tiếp phục sinh.

Lúc Khai Thiên Thần Phủ ở trong tay Thương Thiên, tuy rằng cũng năng thi triển ra uy năng to lớn, Thương Thiên có thể đem Âm Dương Chi Lực phụ lên trên đó, chém ra công kích cực kỳ khủng bố, nhưng Thương Thiên biết Khai Thiên Thần Phủ vẫn luôn là vật chết.

Nó tịnh không thuộc về hắn.

Khai Thiên Thần Phủ rơi vào tay Bàn Cổ, lập tức phục sinh.

Hỗn Độn Chí Bảo đều có thiên mệnh, muốn cưỡng ép luyện hóa căn bản không có khả năng, ít nhất tại Hỗn Độn Chí Tôn giới, muốn cưỡng ép luyện hóa một kiện Hỗn Độn Chí Bảo không thuộc về mình là không thể làm được.

Bàn Cổ bỗng nhiên cười một tiếng, nhìn Thương Thiên phản vấn: "Ngươi không đoán được sao?" Thương Thiên liền trực tiếp hỏi: "Ngươi muốn tự dưỡng những Hỗn Độn Ma Thần này, đem bọn hắn trở nên cường đại, sau đó để Hồng Mông Tử Địa phục tô, đúng không?" Bàn Cổ gật đầu, mảy may không phủ nhận. "Không sai, đây chính là mục đích của ngô.

Ngô muốn mượn nhờ những Ma Thần này, để Hồng Mông Tử Địa phục tô, sau đó dẫn Ngũ Đại Đế Chủ bố cục ra." Bàn Cổ đẳng cấp

bực này, từ trước tới giờ không thèm ẩn tàng mục đích. "Rất tương tự với ta.

Đương nhiên mục đích của ngươi và ta bất đồng.

Ngươi để bọn hắn bước vào Hồng Mông Tử Địa là muốn lợi dụng đối phó ngô, cách nói như vậy tuy rằng không chuẩn xác, nhưng ít nhất là muốn lợi dụng cấp cho ngô tăng thêm một chút ma phiền." Thanh âm Bàn Cổ dừng một chút, sau đó nghiêm túc hỏi: "Như vậy, vì sao ngươi lại kỵ đạn ngô như thế?

Chẳng lẽ bởi vì ngô là Ma Thần cường đại nhất?" Thương Thiên thầm nghĩ: "Chẳng lẽ để ta nói cho ngươi biết, tại tương lai ngươi sẽ giết tất cả Ma Thần sao?" Lập trường của Thương Thiên và Bàn Cổ là tuyệt đối đối lập, từ một khắc hắn chuyển sinh trở thành Hỗn Độn Ma Thần đã chú định rồi.

Nhưng sự tình vị lai, Thương Thiên tuyệt đối sẽ không tiết lộ ra.

Hắn trực tiếp nói: "Không sai, trời sinh Hỗn Độn Chí Tôn, chỉ một điểm này là đủ rồi." Bàn Cổ cũng mặc kệ Thương Thiên nói thật hay giả, bỗng nhiên nói: "Ngươi cho rằng, toàn bộ Hỗn Độn thậm chí Hồng Mông Tử Địa chỉ có ngô là trời sinh Hỗn Độn Chí Tôn giới?" Ân?

Nghe Bàn Cổ nói thế, Thương Thiên lập tức nhíu mày.

Ý tứ gì?

Trừ Bàn Cổ - tồn tại gần như Đại Đạo Chi Tử này ra, còn có Ma Thần trời sinh Hỗn Độn Chí Tôn?

Bàn Cổ cười cười, nói: "Thương Thiên, ngươi rất mạnh, không giống với tất cả Ma Thần.

Nhưng, Hỗn Độn Ma Thần cũng không có đơn giản như ngươi tưởng tượng." "Thời Gian Ma Thần, Không Gian Ma Thần, bọn hắn

đều đã ký thác tiềm lực có khả năng siêu việt sự tồn tại của ngươi.

Dù sao nếu ngươi không xuất hiện, Thời Gian và Không Gian chính là tồn tại như vương giả của Hỗn Độn Ma Thần." "Thời Gian vi tôn, Không Gian vi vương.

Nhiên, trên Thời Không, còn có Nhân Quả, có Vận Mệnh, có Tạo Hóa..." "Hiện tại ngươi không có ngộ kiến, bởi vì, ngươi không đủ mạnh!" Vận Mệnh Ma Thần, Tạo Hóa Ma Thần, Nhân Quả Ma Thần sao?

Kia quả nhiên là tồn tại phi thường khó giải quyết, tựa hồ ngay cả Bàn Cổ đối với bọn hắn đều có một chút kỵ đạn.

Không, Thương Thiên cũng không tin tưởng một câu nói sau cùng của Bàn Cổ.

Dựa theo Thương Thiên sai trắc, tam đại Ma Thần giờ phút này không có xuất hiện tuyệt đối là chịu mỗ loại câu thúc.

Thương Thiên đạm nhiên nói: "Vô phương, muốn gặp mặt thì sớm muộn cũng sẽ gặp mặt." Đạo tâm của hắn kiên định bực nào, há sẽ bị tên của ba cái Ma Thần hù dọa?

Ba tôn Ma Thần kia tái cường đại thì như thế nào, Thương Thiên cũng đang không ngừng biến cường a.

Chờ lần sau gặp mặt, ai là cường giả ai là kẻ yếu cũng chưa biết chừng!

Cuộc đối thoại giữa Bàn Cổ và Thương Thiên đến đây kết thúc.

Song phương tịnh không có tiến hành giao phong thăm dò, bởi vì căn bản không có ý nghĩa.

Chương 60

Bàn Cổ Hỗn Độn Chí Tôn bát trọng rồi, Thương Thiên bất quá mới ngũ trọng.

Chênh lệch giữa hai bên bày ở đó, Thương Thiên rõ ràng trước mắt không thể nào đánh thắng Bàn Cổ.

Bàn Cổ đối với việc chém giết Thương Thiên cũng không có hứng thú, mục đích của hắn rất minh xác: muốn lợi dụng bao quát Thương Thiên ở bên trong chư đa Ma Thần, đánh thức Hồng Mông, đi tìm kiếm tung tích Hồng Mông Ngũ Đại Đế Chủ.

Cho nên, Thương Thiên càng mạnh Bàn Cổ càng cao hứng, bởi vì Thương Thiên là con mồi béo bở nhất của Bàn Cổ.

Con mồi càng phì mỹ thì càng có giá trị. "Ha ha, vậy thì hảo hảo tham ngộ, hảo hảo biến cường đi.

Ngô đã phát hiện hạ lạc của Thái Tố, ngô phải đi tìm hắn." Bàn Cổ nói xong một câu, thân thể bàng bạc trực tiếp trùng tiêu, hướng về nơi sâu hơn của Hồng Mông Tử Địa mà đi.

Hồng Mông Tử Địa, càng thâm nhập càng nguy hiểm.

Hỗn Độn ký nhiên có thể đản sinh ra Hỗn Độn sinh linh và Hỗn Độn Ma Thần cường đại, như vậy trong Hồng Mông, phải chăng cũng có sinh linh?

Đương nhiên đây là Thương Thiên phỏng đoán.

Hiện nay Thương Thiên cũng đích xác cần biến cường, hắn cũng đích xác có thể lần nữa tăng lên cảnh giới.

Bởi vì vừa rồi mới đạt được Thái Thủy Chi Lực.

Đem Thái Thủy và Thái Sơ ngưng tụ cùng một chỗ, không nghi ngờ gì sẽ sản sinh biến hóa mới.

Ngoài ra còn một điểm đáng chú ý, Hồng Mông ký nhiên đã có hô hấp cực kỳ yếu ớt, như vậy có nghĩa là một cái thế giới bắt đầu thức tỉnh rồi. "Lúc này, ta còn không biết vì sao Bàn Cổ muốn phách khai Hỗn Độn.

Trong truyền thuyết nói, Bàn Cổ bởi vì cảm thấy một mảnh Hỗn Độn thế giới quá hồn trọc, hiển nhiên là một câu chuyện cười." Bất luận Hỗn Độn sinh linh nào bao quát Bàn Cổ ở bên trong, đều sẽ có sở cầu, tuyệt đối sẽ không đi làm sự tình hào vô mục đích.

Đem Hỗn Độn Ma Thần dẫn nhập Hồng Mông Tử Địa là muốn lợi dụng chư đa Ma Thần, như vậy chém giết chư đa Ma Thần tất nhiên cũng có mục đích.

Bất quá, lấy thực lực hiện tại của Bàn Cổ muốn phách khai Hỗn Độn rõ ràng là không đủ, cho nên Thương Thiên còn có thời gian.

Nơi sâu trong Hồng Mông Tử Địa, Thương Thiên cũng sẽ đi, bất quá hiện tại trước tiên phải đem Thái Sơ - Thái Thủy hai đại sức mạnh dung hợp.

Thương Thiên cảm thấy hai loại sức mạnh dung hợp cùng Âm Dương Thần Thụ cũng như quả thực trên Thần Thụ, có thể làm cho hắn có đủ tăng lên cùng kinh hỉ!

Sau một trận chiến, Hồng Mông Tử Địa lại lâm vào bình tĩnh.

Những Hỗn Độn Ma Thần kia sau khi cảm giác được sự cường đại của Thương Thiên, bắt đầu càng thêm nhiệt trung địa tìm kiếm Hồng Mông chi vật.

Dù sao, Hỗn Độn Ma Viên có thể trở nên cường đại như thế, có một bộ phận nguyên nhân là do Thái Thủy Chi Lực.

Những Ma Thần này tuy rằng sợ hãi Thương Thiên, nhưng nói thật, trong lòng đều muốn đánh bại và siêu việt Thương Thiên.

Muốn không sợ hãi người khác, vậy thì phải mạnh hơn người khác.

Tại lúc Ma Thần trong nội bộ Hồng Mông Tử Địa đang không ngừng giãy dụa, thì tại trong Hỗn Độn lại xuất hiện một sự kiện cực kỳ náo nhiệt: Bá Long Ma Thần từng ngạo nghễ một phương, nay tự xưng Long Vương Ma Thần, muốn khiêu chiến Trật Tự Ma Thần - kẻ được công nhận là cường đại nhất Hỗn Độn hiện nay!

Hỗn Nguyên cửu trọng cảnh giới, là cảnh giới đỉnh cấp nhất của Hỗn Độn.

Tại lúc trước có một nhóm lớn Ma Thần sau khi đạt tới cảnh giới này, lựa chọn bước lên Hỗn Độn Chi Lộ do Thương Thiên khai tịch, sau đó sấm nhập vào trong Hồng Mông Tử Địa.

Nhưng về sau, phàm là Hỗn Độn Ma Thần bước vào trong đó không có một ai có thể sống sót trở về, cho nên chư đa Ma Thần cũng cảm thấy sợ hãi.

Càng ngày càng nhiều Ma Thần lựa chọn từ bỏ tiến vào Hồng Mông Tử Địa, ở lại Hỗn Độn chinh chiến.

Trong đó tối vi cường đại chính là Trật Tự Ma Thần.

Chương 61

Giờ phút này hắn có thể ra lệnh cho số trăm Hỗn Độn Ma Thần nắm giữ pháp tắc, về phần thu nhận Hỗn Độn sinh linh càng có đến mấy chục vạn thậm chí càng nhiều.

Nghiễm nhiên diễn hóa thành hình thức ban đầu của một quốc độ.

Nhưng hôm nay, Long Vương cư nhiên muốn khiêu chiến Trật Tự Ma Thần, lập tức làm cho Hỗn Độn sôi trào. ...

Hỗn Độn, hạch tâm lãnh địa Trật Tự Ma Thần.

Thân thể Long Vương so với trước kia càng thêm to lớn cũng càng thêm tranh nanh, nhưng không thể nghi ngờ là khí tức của hắn càng thêm bàng bạc.

Khi gặp Thương Thiên, hắn bất quá mới vừa vặn bước vào Hỗn Nguyên bát trọng, tại chư đa Hỗn Độn Ma Thần, chỉ có thể coi là thượng trung thượng.

Nhưng hiện tại, không thể nghi ngờ là đỉnh cấp!

Dưới chân Long Vương có rất nhiều thi thể, mấy đầu đều là thủ vệ do Trật Tự Ma Thần đề bạt ra, mạnh nhất là ba đầu Hỗn Nguyên cửu trọng, nhưng hiện tại đều bị Long Vương chém giết.

Long Vương có thể đi đến trước mặt Trật Tự Ma Thần, tự nhiên là một đường phi kinh trảm cức.

Giờ phút này, thân thể Long Vương vô cùng chật vật, Ma Thần chi khu bị động xuyên, thương ngân luy luy.

Nhưng hắn đang cười, bởi vì long trảo của hắn đã đâm xuyên qua một tôn Ma Thần có hình dạng vuông vức cường đại nhất ở phía trước — Trật Tự Ma Thần!

Một trận tranh đấu, hắn thắng lợi. "Ngô, Bá Long Ma Thần, chân danh Long Vương, từ hôm nay trở đi các ngươi đều phải nghe ngô hiệu lệnh!" Long Vương cuồng hống chấn động, trực tiếp vang vọng hơn nửa cái Hỗn Độn, chí ít là Ma Thần nguyên bản thuộc về Trật Tự Ma Thần đều nghe được rành mạch.

Ma Thần trong Hỗn Độn, đâu có khái niệm trung thành gì, đương nhiên ai đủ cường đại thì hiệu trung người đó.

Thế là vô số Ma Thần nhao nhao quỳ xuống, hô to: "Ngô đẳng tham kiến Long Vương Ma Thần!" Long Vương xé nát thi thể Trật Tự Ma Thần, đồng thời mở miệng cười to: "Ha ha ha..." Loại cảm giác được chư đa Ma Thần quỳ bái này, thật mỹ diệu a!

Bất quá trong đầu óc hắn bỗng nhiên hiện lên thân ảnh đạm mạc lãnh tiễu của Thương Thiên, thế là lập tức hô lớn: "Từ hôm nay về sau, ngô sẽ kiến lập Hỗn Độn Thần Quốc, các ngươi đều là dân của ngô!" "Ngoài ra, thần quốc của ngô, đều phải mặc niệm danh của Thương Thiên, thị vi duy nhất tín ngưỡng!" Long Vương nói ra một câu này xong, rất nhiều Ma Thần trong Hỗn Độn đều chấn kinh.

Tuy rằng đã đi không biết bao nhiêu năm, nhưng Hỗn Độn Chi Lộ vẫn như cũ tồn tại.

Là người khai tịch, tên của Thương Thiên tự nhiên vẫn như cũ được lưu truyền trong chư đa Ma Thần.

Chỉ là, Thương Thiên dù sao cũng đã có quá lâu chưa từng lộ diện, chỉ trở thành một sự tồn tại như truyền thuyết.

Nhưng hôm nay, một tôn Bá Long Ma Thần Long Vương vừa mới giết Trật Tự Ma Thần, cư nhiên để tất cả mọi người niệm tụng tên Thương Thiên, cũng nói rõ Long Vương là thủ hạ của Thương Thiên.

Rất nhanh, có rất nhiều người nhớ tới Long Vương từng đạo thiết

bảo vật của Trật Tự Ma Thần rồi bị truy sát, tin tức lúc đó truyền ra là Bá Long Ma Thần sắp bị giết chết.

Nhiên mà hiện tại hắn không những không chết, phản nhi nhất cử phản khách vi chủ, tru sát Trật Tự Ma Thần.

Đây là cục diện do Thương Thiên bố trí! ...

Trong một cốc địa tràn ngập khí tức quỷ dị tại Hồng Mông Tử Địa, Thương Thiên đang bế quan.

Chém giết Hỗn Độn Ma Viên, đạt được Thái Thủy Chi Lực trên người hắn đối với Thương Thiên phi thường quan trọng.

Thái Sơ và Thái Thủy hai đạo sức mạnh dung hợp, tịnh chậm rãi bị Âm Dương Thần Thụ hấp thu.

Dần dần, Ma Thần chi khu của Thương Thiên đều bắt đầu có biến hóa.

Hiện tại trong thân thể hắn sung xích Hồng Mông Chi Lực cường đại vô cùng, vẻn vẹn bế quan những năm tháng này, tu vi của hắn liên tục tăng lên hai cực, đạt tới tình trạng sánh ngang Hỗn Nguyên thất trọng.

Cảnh giới cùng Bàn Cổ cũng chỉ còn một bước chi dao.

Chương 62

Đương nhiên Thương Thiên rõ ràng, một bước chi dao này cũng có lẽ là thiên tiệm, nhưng cự ly đang thu nhỏ tổng là chuyện tốt.

Ngoài ra, sau một lần cùng Bàn Cổ hội diện, mất đi Khai Thiên Thần Phủ, hắn một chút cũng không thèm để ý, thậm chí ngược lại có một chút buông lỏng.

Thứ nhất, là người trọng sinh một đời, hắn đương nhiên rõ ràng kế thừa Khai Thiên Phủ cũng là triều quanh trứ nhân quả như thế nào.

Thứ hai, theo tu vi Thương Thiên không ngừng tăng lên, hắn cảm giác được Khai Thiên Phủ chỉ sợ có ẩn bí khác, hoặc là Khai Thiên Thần Phủ cũng không chỉ đơn giản là Hỗn Độn Chí Tôn Bảo như vậy.

Hỗn Nguyên thất trọng, Thương Thiên chuẩn bị xuất quan.

Nhưng vào lúc này, Thương Thiên bỗng nhiên cảm giác được một cỗ sức mạnh sậu nhiên xuất hiện.

Một cỗ sức mạnh từ Hỗn Độn, sau đó trực tiếp dĩ một loại phương thức không thể nắm bắt trực tiếp đầu nhập vào trong thân thể hắn. "Ân? ...

Tín Ngưỡng Chi Lực!" Thương Thiên ngay lập tức tham ngộ ra sức mạnh này.

Tại hậu thế có Thần Đạo, thu thập hương hỏa nguyện lực cường đại bản thân, bất quá tại nơi như Hồng Mông Hỗn Độn, sức mạnh này cũng tồn tại.

Đương nhiên, vì sao bỗng nhiên lại dũng hiện ra một cỗ Tín Ngưỡng Chi Lực cường đại như thế, Thương Thiên cũng đoán được là do Long Vương! "Như thế xem ra, Long Vương đã giết Trật Tự Ma

Thần kia, sau đó kiến lập Hỗn Độn Thần Quốc.

Tốt, tốt!" Thương Thiên lập tức trong lòng đại hỉ, mượn nhờ một cỗ sức mạnh này, Thương Thiên hét lên, kim quang bột phát, đẩu nhiên đem pháp lực bản thân trực tiếp đẩy lên.

Nguyên bản tưởng rằng đạt tới Hỗn Nguyên thất trọng cảnh giới là cực hạn, muốn lần nữa đột phá, phải lần nữa đi tìm phương hướng.

Nhưng mượn nhờ nguyện lực này, tu vi Thương Thiên cư nhiên tại không lâu sau đó, trực tiếp đạt tới đệ bát trọng.

Hiện tại hắn cùng Bàn Cổ đã đứng ở cùng một cảnh giới!

Không chỉ vậy, đám nguyện lực tiên tiền hàng lâm tuy rằng bị tiêu hao sạch, nhưng nguyện lực mới vẫn như cũ đang bổ sung. "Khó trách hậu thế có người sẽ lựa chọn đi con đường hương hỏa nguyện lực, chỉ cần nhân tâm bất tử, tâm hữu niệm, như vậy sức mạnh có thể cuồn cuộn không ngừng sản sinh." Tại hậu thế, Thần Đạo cường giả cường đại nhất, cơ hồ có thể đối kháng với Chuẩn Thánh cường giả.

Đương nhiên, Thần Đạo cường giả cũng có thiếu sót, nhưng hiện tại lại không cần lo lắng.

Tín ngưỡng chi lực mới dũng mãnh lao tới bị Âm Dương Thần Thụ cấp thủ và hấp thu.

Kỳ thực hiện tại dùng Âm Dương Thần Thụ để xưng hô đã không còn thích hợp nữa.

Âm Dương và Ngũ Hành sau khi dung hợp, diễn sinh ra tạo hóa độc hữu cực kỳ thần bí, làm cho Thương Thiên sở hữu vô hạn khả năng. ...

Ngay khi Thương Thiên đạt tới đệ bát trọng cảnh giới, đồng thời đang nghiên cứu Tín Ngưỡng Chi Lực, thì tại một địa phương khác

trong Hồng Mông Tử Địa, trước mặt Thời Gian và Không Gian Ma Thần bỗng nhiên xuất hiện một lão giả thân mặc đạo bào.

Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần, tại trong Hồng Mông Tử Địa, trừ bỏ Thương Thiên và Bàn Cổ — những Ma Thần hoàn toàn lăng giá ở trên chúng nhân ra, cũng là tồn tại đỉnh cấp nhất.

Nhưng tại trước mặt lão giả bỗng nhiên xuất hiện này, bọn hắn lại ngay cả mảy may ý niệm phản kháng đều không nổi lên được!

Lão giả diện dung gầy gò, nhìn qua già nua, thần bí nói: "Thời Gian Ma Thần, Không Gian Ma Thần, bần đạo Thái Tố, hôm nay muốn thu các ngươi làm đồ đệ, truyền thụ đạo bước vào Hồng Mông Đế Chủ, hai người các ngươi có nguyện ý?" Thái Tố!

Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần tại Hồng Mông Tử Địa mạc tác lâu như vậy, tự nhiên cũng biết được một ít tin tức.

Nhìn thấy vị này xuất hiện, lập tức trong lòng đại cảm kinh nhạ, một trong Hồng Mông Ngũ Đại Đế Chủ — Thái Tố, cư nhiên xuất hiện tại trước mặt bọn hắn!

Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần nhất thời chi gian căn bản không có phản ứng kịp.

Chương 63

Tại những năm tháng Thương Thiên bế quan, bọn hắn phát hiện manh mối về Thái Tố.

Thái Tố là tồn tại có thể so sánh với Thái Thủy, cho nên cũng bị coi là hi vọng.

Vô luận Thời Gian Ma Thần hay Không Gian Ma Thần, đều cực kỳ cao ngạo, đều không cam tâm thất bại.

Đặc biệt là Thời Gian Ma Thần, pháp tắc thời gian hắn nắm giữ tựa hồ ẩn ước nhìn thấy hình ảnh thời gian tận cùng, cho nên trong lòng càng khẩn bách.

Đương nhiên, rốt cuộc nhìn thấy cái gì hắn lại chưa từng nói với Không Gian Ma Thần.

Vốn cho rằng, muốn tìm kiếm Thái Tố tất định phải tốn cái giá cực lớn, nhưng nào ngờ Thái Tố lại bỗng nhiên xuất hiện tại trước mặt bọn hắn.

Thái Tố còn sống!

Tin tức này vị miễn quá kinh người rồi, phải chăng ý vị là tứ đại Đế Chủ khác cũng còn sống?

Thương Thiên nắm giữ Thái Sơ và Thái Thủy Chi Lực, nếu hai tôn này cũng đồng dạng còn sống, sẽ đối đãi Thương Thiên như thế nào đây?

Đương nhiên, trong lòng kinh hãi quy kinh hãi, Thời Không song Ma Thần không có mảy may do dự, trực tiếp bái sư! "Đệ tử, tham kiến sư tôn!" Đương nhiên không phải tâm linh của Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần có bao nhiêu kiền thành, mà bởi vì bọn

họ rõ ràng vào lúc này nếu không thành thành thật thật bái sư, hoặc là đều có khả năng bị trực tiếp chém giết.

Thái Thủy Chi Lực cường đại rõ như ban ngày, vẻn vẹn một đạo sức mạnh di lưu lại đã có thể làm cho Hỗn Độn Ma Viên sở hữu chiến đấu lực nghịch thiên khủng bố, hiện tại thế nhưng là Thái Tố đích thân xuất hiện a!

Đối với Thái Tố vị tri, vô luận báo dĩ kỵ đạn lớn cỡ nào cũng không quá đáng.

Tại loạn thế Hỗn Độn như vậy, thời thời khắc khắc đều phải lo lắng sẽ hay không bị giết, pháp tắc nhược nhục cường thực của Hồng Mông Hỗn Độn là tàn khốc nhất.

Thái Tố nghe lời nói của bọn hắn xong, mỉm cười gật đầu.

Ngón tay của lão nhẹ nhàng điểm một cái, sau đó trực tiếp truyền xuống một đạo thần hoàn. "Mặc kệ lúc này trong lòng các ngươi có tâm tư gì, hay là đối bản Đế Chủ mang lòng kỵ đạn, bản Đế Chủ đều sẽ không để ý.

Đây là Thái Tố Thần Hoàn, ẩn chứa một đạo Đế Chủ Pháp Tắc, các ngươi có thể đi tham ngộ, cũng có thể vứt bỏ, đều tùy các ngươi." Thái Tố một phen lời nói, nói được thật trực tiếp, dù là Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần cũng kinh nghi bất định.

Đương nhiên bọn hắn trong miệng trực tiếp nói: "Đệ tử không dám." Cũng không phải bọn hắn giả bộ, mà là Thái Tố mở miệng nói những lời này, cũng vị miễn quá trực tiếp một chút.

Thái Tố tiếp lời nói: "Bản Đế Chủ thu các ngươi làm đồ, là muốn lợi dụng các ngươi.

Không kinh ngạc về trạng thái của bản Đế sao?

Nói cho các ngươi cũng không sao, bản Đế Chủ đích xác còn sống,

nhưng đồng dạng cũng đã chết, nhân quả cụ thể trong đó không phải các ngươi giờ phút này có thể hiểu rõ." "Về phần vi sư muốn lợi dụng các ngươi đi làm sự tình gì, lại cũng đơn giản: Săn giết Bàn Cổ." Nghe lời này, Thời Không hai cái Ma Thần đồng thời trong lòng chấn động!

Săn giết...

Bàn Cổ?

Chuyện này tựa hồ cùng tự sát không có gì khác biệt, dù sao Thương Thiên cường đại như thế, có thể tuỳ tiện mạt sát Hỗn Độn Ma Viên đã đột phá Hỗn Nguyên ngũ trọng cảnh giới, nhưng tựa hồ Bàn Cổ so với Thương Thiên còn cường đại hơn.

Thái Tố đạm nhiên nói: "Nếu các ngươi có thể tham ngộ một đạo Thái Tố Thần Hoàn của bản Đế Chủ, liền có thể đem sức mạnh Thời Không phát huy ra trình độ lớn nhất.

Đến cuối cùng thậm chí có thể tại trong Hỗn Độn chế định quy tắc thời gian và không gian, như vậy bất luận Ma Thần nào, dù là Bàn Cổ đều phải sống trong quy tắc của các ngươi, giết hắn lại có gì khó?" "Vẫn là câu nói kia của bản Đế Chủ, nếu đối với bản Đế Chủ có sai kỵ, hoặc là đối với Bàn Cổ sợ hãi, đại khả trực tiếp vứt bỏ, sau đó quay đầu rời đi.

Tất cả lựa chọn đều tại trong tay các ngươi." Thái Tố nói xong, liền biến mất không thấy.

Thời Gian Ma Thần nhíu mày, dưới đạo thể xinh đẹp, đôi mắt linh động tựa hồ đang diễn dịch vô hạn tâm tư.

Không Gian Ma Thần lẳng lặng nhìn Thời Gian Ma Thần, đang chờ đợi đáp án của hắn.

Thời Gian Ma Thần rốt cuộc làm ra quyết định, trực tiếp hướng

về đạo Thái Tố Thần Hoàn kia đưa tay tới.

Chương 64

"Ngô lựa chọn, đối mặt vị tri." Không Gian Ma Thần sau đó cũng làm ra lựa chọn.

Ký nhiên tiếp nhận Thái Tố Chi Lực, như vậy về sau chính là muốn đi săn giết Bàn Cổ.

Giết như thế nào, Thái Tố không có nói, nhưng tổng sẽ có biện pháp. ...

Thương Thiên nhập Hỗn Độn Chí Tôn bát trọng, hiện nay đứng tại cảnh giới giống như Bàn Cổ lúc trước.

Tín Ngưỡng Chi Lực đang cuồn cuộn không ngừng tăng trưởng, Âm Dương Thần Thụ dần dần trưởng thành.

Có lẽ là do duyên cớ Âm Dương và Ngũ Hành pháp tắc dung hợp, ấu miêu sớm đã không còn là hai màu Âm Dương nữa.

Lúc này Thương Thiên lại có một cái nghi vấn: "Tạo Hóa Ma Thần, Vận Mệnh Ma Thần, Nhân Quả Ma Thần...

Bàn Cổ vì sao bỗng nhiên lại nhắc đến tam đại Ma Thần này?" Tồn tại như Bàn Cổ, đương nhiên không đến mức cùng Thương Thiên nhàn liêu. "Được rồi, chỉ cần bước vào nơi sâu hơn của Hồng Mông Tử Địa, có lẽ có thể biết đáp án." Thế nhưng, Thương Thiên vừa mới muốn có hành động, trong tâm linh lại thu được tiếng hô hoán tràn đầy cấp bách: "Vĩ đại chủ nhân, cứu ta!" Là thanh âm của Long Vương.

Long Vương hiện tại là Hỗn Nguyên cửu trọng, chấp chưởng Thần Quốc, nhưng bỗng nhiên truyền đến tin tức cầu cứu, hiển nhiên là gặp phiền toái không thể giải quyết.

Hơn nữa, Thương Thiên từng hứa hẹn một khi Long Vương đánh bại Trật Tự Ma Thần, sẽ giúp hắn đột phá Hỗn Độn Chí Tôn giới. "Suýt chút nữa đem hắn quên mất, ký nhiên như thế, vậy thì về một chuyến Hỗn Độn đi." Lần này Long Vương sau khi kiến lập Hỗn Độn Thần Quốc, đợt Tín Ngưỡng Chi Lực đầu tiên truyền đến trực tiếp đem Thương Thiên đẩy lên Hỗn Độn Chí Tôn bát trọng cảnh giới, làm cho Thương Thiên nhìn thấy một con đường hoàn toàn mới.

Tín Ngưỡng Chi Lực, có thể làm cho hắn trở nên càng thêm cường đại, dù là không mượn nhờ những truyền thừa Hồng Mông di lưu lại kia, Thương Thiên cũng có thể không ngừng tăng lên.

Cho nên, Hỗn Độn Thần Quốc không thể bỏ qua!

Lúc trước hắn truyền thụ cho Long Vương "Hỗn Độn Quyết", Long Vương lại chém giết Trật Tự Ma Thần, vậy cũng nói rõ Long Vương hiện nay hoàn toàn đứng tại Hỗn Nguyên cửu trọng đỉnh phong.

Hiện tại gấp gáp như thế hướng về hắn phát ra cầu cứu, vậy nhất định là tao ngộ cường giả Chí Tôn giới rồi.

Có lẽ là có Ma Thần tiến vào Hồng Mông Tử Địa, rốt cuộc không cách nào nhẫn chịu sự tàn khốc trong này nên thối lui về Hỗn Độn.

Hoặc có lẽ là có Ma Thần tuy rằng không có bước vào Hồng Mông Tử Địa, nhưng cũng đã nhập Hỗn Độn Chí Tôn giới.

Hỗn Độn trong đó sẽ xuất hiện Hỗn Độn Chí Tôn, điểm này Thương Thiên tịnh không ngoài ý muốn.

Chư đa Ma Thần của Hỗn Độn đều đang không ngừng tiến bộ, phảng phất như một cái đại thời đại, đang chậm rãi tiến lên.

Cho nên, một ngày này sớm muộn cũng sẽ tới.

Đương nhiên, nếu như chỉ là từ Hồng Mông Tử Địa phản hồi về

Hỗn Độn Ma Thần thì còn dễ nói, nhưng nếu là Ma Thần tiến hành đột phá ngay tại trong Hỗn Độn, vậy thì có ý tứ.

Thương Thiên rất rõ ràng, Hỗn Độn đương kim không đủ để cho những Ma Thần này tiến hành đột phá, trừ phi có tình huống đặc thù.

Ví dụ như lúc trước Bàn Cổ dùng Thái Sơ Chi Quang đem Hư Vô Ma Thần trực tiếp đạp nhập Hỗn Độn Chí Tôn.

Hiện tại Thương Thiên cũng có thể làm được điểm này.

Nhưng điều này cũng ý vị một cái tín hiệu: Ngưu quỷ xà thần ẩn tàng đều sắp xuất hiện.

Thương Thiên lúc đó đã nghĩ, Hồng Mông Ngũ Đại Đế Chủ kia, chẳng lẽ đều tại trong Hồng Mông sao?

Nếu như đều ở đó, như vậy Thái Sơ Chi Quang vì sao lại ở bên ngoài?

Ngoài ra Bàn Cổ nói Vận Mệnh Ma Thần, Nhân Quả Ma Thần, Tạo Hóa Ma Thần tam đại Ma Thần đang ở nơi nào? ...

Chương 65

Long Vương hiện tại tâm tình tương đương uất ức.

Thành lập Hỗn Độn Thần Quốc, trở thành tồn tại vô địch trong Hỗn Độn, hưởng thụ một phen quyền thế thao thiên nắm giữ tính mệnh vạn thiên Hỗn Độn sinh linh.

Tại ba mươi vạn năm kiến lập Hỗn Độn Thần Quốc, khí tức Long Vương càng ngày càng cường thịnh, quyền thế cũng càng ngày càng cường đại.

Nhưng tại không lâu trước đây, có một tôn Ma Thần bỗng nhiên xuất hiện.

Ma Thần này tự xưng là Chiến Tướng dưới trướng Vận Mệnh Ma Thần, tự xưng là Chân Lý.

Giống như sự tình năm đó hắn đã làm, kẻ này trực tiếp sát nhập Hỗn Độn Thần Quốc, sau đó xung kích đến trước vương tọa của hắn.

Long Vương cùng hắn chiến một trận, thất bại!

Đáng lẽ phải nói là, song phương chưa giao phong Long Vương đã biết nhất định sẽ thất bại, bởi vì đối phương là Hỗn Độn Chí Tôn giới.

Hỗn Độn, vĩnh viễn không có đạo lý, ai thực lực cường đại người đó làm vương.

Bỗng nhiên xuất hiện một tôn Hỗn Độn Chí Tôn giới Ma Thần, trực tiếp tìm Long Vương muốn chém giết hắn.

May mắn là thiên phú thần thông của Long Vương lợi hại, có thể tại trong Hỗn Độn xuyên toa tự như, bản sự này thậm chí lăng giá ở trên Hư Không.

Lại thêm Thương Thiên truyền thụ "Hỗn Độn Quyết" có rất nhiều diệu pháp, cho nên mới có thể trốn qua một kiếp.

Nhưng vị Chân Lý Ma Thần kia thật sự không giảng đạo lý, mỗi lần hắn trốn ra cự ly vô hạn xa, đều có thể tại thời gian ngắn bị tỏa định, loại cảm giác này thực tại quá tệ hại.

Thậm chí Long Vương cảm thấy, đối phương nếu như tồn tâm muốn giết hắn, hắn căn bản không cách nào giãy dụa lâu như vậy.

Đối phương đang hí sái hắn.

Long Vương thở ra một hơi, nói: "Thương Thiên đại nhân a, nếu ngài lại không xuất hiện, đệ nhất hào truy tùy giả của ngài khủng sợ là phải chết." Lời nói của hắn vừa mới rơi xuống, sắc mặt sậu nhiên biến hóa, loại cảm giác bị tỏa định kia lần nữa xuất hiện. "Đáng chết, cái tên kia chẳng lẽ sẽ không nghỉ ngơi một chút sao, có thôi hay không!" Vừa nói, Long Vương lần nữa phát động thần thông, muốn cùng Hỗn Độn chi khí dung hợp, sau đó bỏ chạy.

Nhưng lúc này, một đạo thanh âm cực kỳ hùng hậu mãnh liệt vang lên: "Không cần trốn nữa!" Thanh âm rơi xuống, Hỗn Độn chi khí chung quanh cư nhiên trực tiếp đình chỉ dũng động, sau đó một đạo lập trường xuất hiện, đem tất cả Hỗn Độn chi khí trong phạm vi lập trường bao phủ cùng Hỗn Độn chung quanh trực tiếp cắt đứt.

Sau đó một tôn Ma Thần hiện thân, hình thái đạo thể, nhìn qua là một nhân loại cao khoảng hơn mười mét, chỉ là trước ngực hắn có ba con mắt, dạng đạo thể hình thái này rất cổ quái. "Long Vương, ngô cho ngươi thời gian, nhưng Thương Thiên vẫn không có tới, ngô không có kiên nhẫn nữa, xem ra chỉ có thể đem ngươi giết chết." Nói xong, trong tay hắn xuất hiện một thanh pháp kiếm cự đại. "Đây là Chân Lý Chi Kiếm của ngô, sự tồn tại của ngươi vi phạm chân lý của ta, cho nên, ngươi có thể đi chết rồi." Lời này rơi xuống, Long Vương

cảm giác được Ma Thần chi khu to lớn của bản thân trực tiếp bị định cách, thậm chí trong đầu óc hắn hiện lên một cái cảm giác hoang đường: Ta, vốn không nên tồn tại, ta vốn đáng chết, đây là chân lý.

Long Vương triệt để hoảng loạn, không, phải là tuyệt vọng.

Đối thủ, quá kinh khủng! "Vĩ đại Thương Thiên a, cứu ta!" Đây là tiếng hò hét cuối cùng của Long Vương, cũng là hi vọng cuối cùng.

Chân Lý Ma Thần mặt mang trào phúng: "Đến lúc này còn hô hào tên Thương Thiên, thật buồn cười." Tại lúc này, một đạo thanh âm đột ngột xuất hiện, cư nhiên trực tiếp phấn toái kết giới do hắn thiết lập. "Ta tịnh không cảm thấy có bao nhiêu buồn cười, bất quá pháp tắc của ngươi đảo có chút ý tứ." Chân Lý Ma Thần nguyên bản một bộ cao cao tại thượng chưởng ác hết thảy thái thế, nhưng khi Thương Thiên một câu nói rơi xuống, khí tức của hắn hoàn toàn biến hóa.

Hắn cũng không còn bảo trì đạo thể hình thái hơn ba mười mét, trong nháy mắt lắc mình một cái, trực tiếp hiện ra bản tôn.

Quả nhiên, cũng là một tôn sinh vật cao hơn ba mươi vạn trượng, đương nhiên hình dạng tại Thương Thiên nhìn thì càng giống người máy ở hậu thế.

Sau khi hiện ra chân thân, năm con thần nhãn của Chân Lý Ma Thần càng thêm tranh nanh.

Đương nhiên, mắt không phải dùng để nhìn, mà dùng để chiến đấu.

Thương Thiên nhìn đến phân minh, mỗi một con mắt đều đại biểu cho Hỗn Độn nhất trọng, hắn sở hữu năm con mắt cũng tức là, một tôn cao thủ Hỗn Độn Chí Tôn ngũ trọng!

Chương 66

"Thú vị a, nguyên bản cho rằng Chí Tôn cường giả xuất hiện tại trong Hỗn Độn sẽ không quá lợi hại, lại không ngờ cư nhiên đạt được ngũ trọng, xem ra Vận Mệnh Ma Thần quả nhiên không đơn giản." Một cái Chiến Tướng dưới tay đã là Chí Tôn ngũ trọng, như vậy cái chủ tử kia cường đại đến cảnh giới nào?

Thật không hổ câu nói kia: Nhân Quả không ra, Vận Mệnh ai cản.

Chân Lý Ma Thần sau khi nhìn thấy Thương Thiên xuất hiện, đè xuống kinh nhạ nguyên bản, lập tức kinh hỉ hỏi: "Thương Thiên?

Quả nhiên từ Hồng Mông Tử Địa trở về!" Nếu muốn săn giết Long Vương hắn đã sớm có thể đem chém giết, dù cho thủ đoạn đào độn của Long Vương lợi hại.

Nhưng dù sao chênh lệch giữa Hỗn Độn Chí Tôn và Hỗn Nguyên cửu trọng bày ở đó, hà huống hắn là cường giả ngũ trọng cảnh giới.

Thương Thiên cười lạnh một tiếng: "Hừ, Vận Mệnh để ngươi tìm ta?

Vị miễn cũng quá xem thường ta." Vừa nói, khí thế bàng bạc của Thương Thiên triển khai.

Nguyên bản, Long Vương tại trước mặt Chân Lý Ma Thần như cùng một cái ngoạn ngẫu, Chân Lý Ma Thần một khi nghiêm túc, Long Vương ngay cả cơ hội giãy dụa đều không có.

Nhưng hiện tại, Chân Lý Ma Thần tại trước mặt Thương Thiên hà thường không phải như thế?

Thậm chí chênh lệch giữa hai người, khả năng càng thêm to lớn!

Thương Thiên lúc này tuy rằng là Hỗn Độn Chí Tôn bát trọng,

nhưng Âm Dương Ngũ Hành Chi Thụ yên nhiên đã có khí tức Tạo Hóa, thậm chí Thương Thiên cảm thấy pháp tắc mình nắm giữ, có thể so sánh với Tạo Hóa kia.

Cho nên so với Vận Mệnh, hắn càng chờ mong gặp mặt Tạo Hóa Ma Thần.

Chân Lý Ma Thần cảm tri được khí tức khủng bố của Thương Thiên, thân thể hoàn toàn bắt đầu run rẩy, cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn ngũ trọng mảy may không thể cho hắn bất kỳ cảm giác an toàn nào.

Nguyên bản hắn nghĩ, lấy cảnh giới lúc này muốn đánh bại đối phương tuyệt đối sẽ không quá khó.

Khả hiện tại rốt cuộc đã minh bạch, vì sao trước đó chủ nhân Vận Mệnh Ma Thần lại dặn dò không được cùng Thương Thiên động thủ, cũng không được đả thương Long Vương.

Bởi vì Vận Mệnh Ma Thần sớm đã biết, hắn căn bản không có khả năng là đối thủ của Thương Thiên, một khi đả thương Long Vương, chỉ sợ cũng chỉ có một con đường chết. "Dừng tay, chờ một chút!" Chân Lý Ma Thần lúc này đâu còn bất kỳ ý niệm tranh phong nào với Thương Thiên, tranh thủ thời gian hô: "Ngã không cùng ngươi tranh đấu, ngã là thay chủ nhân truyền lời, ngã tịnh không có ác ý!" Áp lực, lập tức ngưng cố.

Ma Thần chi khu to lớn của Thương Thiên đều đang run rẩy, vẻn vẹn chỉ một cái sát na, hắn cảm giác mình sắp bị nghiền xương thành tro.

Thương Thiên sắc mặt y cựu đạm mạc, đối với lựa chọn của Chân Lý Ma Thần hắn sớm đã dự liệu.

Nếu như hắn thật muốn giết, dù cho Chân Lý Ma Thần đạt đến ngũ trọng, cũng sẽ ngay cả một điểm cơ hội phản ứng đều không có.

Long Vương nhìn một màn này, càng thêm chấn hám.

Cường giả truy sát hắn đến mức lên trời không đường xuống đất không cửa, tại trước mặt Thương Thiên cư nhiên chỉ có thể run rẩy cầu xin tha thứ.

Long Vương trong lòng thầm nghĩ: "Hảo cường...

Thật sự quá mạnh!

Xem ra ta lựa chọn một chủ nhân rất giỏi, thật... quá lợi hại!" *PS: Kiên định tín niệm: Ôm đùi!* Thương Thiên tịnh không để ý tới ý nghĩ của Long Vương, chỉ nhìn Chân Lý Ma Thần, ngoạn vị hỏi: "Nói đi, Vận Mệnh Ma Thần bảo ngươi tìm ta có sự tình gì?" Chân Lý Ma Thần sau khi kiến thức sự cường đại của Thương Thiên, đâu dám có nửa điểm lề mề.

Lập tức nói: "Vĩ đại Thương Thiên, chủ nhân bảo ngã nói cho ngài, hắn nhìn thấy vận mệnh vị lai của Hỗn Độn, cho nên muốn cùng ngài gặp mặt một lần." Ánh mắt Thương Thiên lóe lên, một đạo sức mạnh khó mà tưởng tượng, hoàn toàn siêu thoát sự lý giải của Chân Lý Ma Thần bỗng nhiên xuất hiện.

Chân Lý kinh hô một tiếng, tưởng rằng đạo sức mạnh này muốn mạt sát hắn, cho nên theo bản năng muốn thi triển sức mạnh ngăn cản.

Nhiên mà, Chân Lý Chi Lực của hắn hoàn toàn không cách nào vận chuyển!

May mắn là sự tình hắn lo lắng tịnh không có phát sinh, đạo sức mạnh này tịnh không có làm gì hắn, trực tiếp tại trên người hắn tìm kiếm một loại ngân tích thần bí nào đó.

Kế đó Thương Thiên cư nhiên trực tiếp nhìn thấy Vận Mệnh.

Chương 67

Thương Thiên bỗng nhiên cười một tiếng, nói: "Nguyên lai, ngươi ẩn tàng tại nơi đó." Lúc này, thanh âm phiêu miểu của Vận Mệnh truyền đến: "Cư nhiên có thể từ trên người Chân Lý tìm kiếm khí tức của ngã, sau đó trực tiếp tìm kiếm nơi ở của ngã.

Thương Thiên a, ngươi so với trong tưởng tượng của ngã còn muốn lợi hại hơn a!" "Bất quá, như vậy càng tốt, tới tìm ngã đi, ngã cần cùng ngươi hảo hảo tường đàm!" ...

Nhìn thấy cái bóng của Vận Mệnh Ma Thần xuất hiện, Chân Lý Ma Thần trong lòng càng kinh hãi.

Vừa rồi lời của Vận Mệnh hắn nghe rõ ràng, cũng chính là Thương Thiên từ trên người hắn bắt được khí tức Vận Mệnh, sau đó lại dùng một đạo khí tức phản bản quy nguyên, trực tiếp tìm được Vận Mệnh Ma Thần!

Thủ đoạn bực này, thực tại không thể tưởng tượng nổi.

Nguyên bản hắn là sợ hãi Thương Thiên, nhưng hiện tại lại là kính sợ.

Thương Thiên nhìn thân ảnh hư vô của Vận Mệnh, lập tức cười một tiếng nói: "Nhìn thấy vận mệnh vị lai của Hỗn Độn?

Có ý tứ a...

Tốt, ta sẽ tìm ngươi hảo hảo đàm một đàm, bất quá trước đó ta có một sự kiện phải làm." Thương Thiên nói xong, ánh mắt trực tiếp rơi vào trên người Long Vương.

Nhãn kiến Thương Thiên hướng về mình nhìn lại, Long Vương lập tức trong lòng kinh hỉ.

Hắn đoán được sự tình sắp phát sinh, thế là trong lòng càng hiển đến kỳ đãi.

Quả nhiên, tại dưới ánh mắt tràn đầy kỳ đãi của hắn, Thương Thiên nói: "Ta đáp ứng ngươi, giúp ngươi đột phá Hỗn Độn Chí Tôn giới, như vậy hiện tại bắt đầu đi." Long Vương còn chưa kịp phản ứng, lập tức cảm giác được một cỗ sức mạnh hạo đãng vô cùng khủng bố trực tiếp trấn áp tại trên thần hồn hắn.

Kinh nhạ, sợ hãi, kích động...

Mọi loại cảm xúc đều không kịp dâng lên, tư duy của Long Vương đã bị trực tiếp trấn trụ.

Hạ một khắc, Thương Thiên quát: "Ngũ Hành Âm Dương, Diễn Sinh Tạo Hóa, Sức Mạnh Hư Vô, Phá Toái Trở Cách." Một câu nói rơi xuống, Ma Thần chi khu to lớn của Long Vương lần nữa chấn động, lập tức một đạo quang ảnh bị trực tiếp phấn toái.

Chân Lý Ma Thần tự nhiên biết, tầng quang ảnh kia chính là chướng ngại ngăn cách Hỗn Nguyên cửu trọng.

Vì sao có thể tại Hỗn Độn Nguyên Điểm và Hồng Mông Tử Địa đánh phá trở ngại, bởi vì tại cái địa phương kia, trở ngại sẽ trực tiếp bạc nhược.

Nhưng tại trong Hỗn Độn, một loại trở cách thần bí lại vô cùng cường đại.

Càng minh bạch điểm này, Chân Lý Ma Thần càng chấn hám. "Cư nhiên... trong nháy mắt phấn toái trở cách, trực tiếp giúp đỡ Bá Long Ma Thần bước vào Hỗn Độn Chí Tôn!" Đích xác hắn cũng là tại trong Hỗn Độn bước vào Chí Tôn giới, nhưng vì đột phá, hắn tốn không biết bao nhiêu vạn năm.

Chân Lý Ma Thần cũng cùng Thời Gian, Không Gian đẳng đại Ma

Thần đản sinh cùng lúc, nhưng mãi đến mười vạn năm trước mới tại dưới sự giúp đỡ của Vận Mệnh Ma Thần thành công đột phá.

Khả là, Thương Thiên cư nhiên có thể tại trong một cái trát nhãn trực tiếp phấn toái trở cách.

Không chỉ vậy, Âm Dương Ngũ Hành Chi Lực của Thương Thiên không ngừng dũng nhập thân thể Bá Long Ma Thần, tu vi của hắn cư nhiên đang tăng lên!

Hỗn Độn Chí Tôn nhất trọng!

Nhị trọng!

Tam trọng!

Túc túc Hỗn Độn Chí Tôn tam trọng mới dừng lại.

Chân Lý Ma Thần lúc này sợ hãi vô cùng. "Cư nhiên, trong lúc giơ tay nhấc chân tạo ra một tôn Hỗn Độn Chí Tôn tam trọng cường giả, Thương Thiên..." Chân Lý Ma Thần cảnh giới bực này đâu có thể nào không biết một cái đạo lý: Tăng lên vĩnh viễn so với hủy diệt càng thêm dễ dàng.

Muốn chém giết một tôn Hỗn Độn Chí Tôn tam trọng, lấy năng lực của Chân Lý Ma Thần tuỳ tiện có thể làm được, nhưng muốn tạo ra một cái Hỗn Độn Chí Tôn tam trọng cường giả...

Chương 68

Không, dù là giúp một cái Hỗn Nguyên cửu trọng đột phá Hỗn Độn Chí Tôn cũng không có khả năng tại trong thời gian ngắn làm được.

Nhưng Thương Thiên làm được, tại dưới ánh mắt của hắn, tại trong lúc giơ tay nhấc chân!

Thủ đoạn của Thương Thiên, quá lợi hại.

Chân Lý Ma Thần trong lòng nói: "Hắn, quả thực có thể so sánh với Tạo Hóa Ma Thần mà chủ nhân nhắc tới, khó trách chủ nhân coi trọng hắn như thế." Long Vương kinh tỉnh, một cỗ sức mạnh mạch sinh lại bàng bạc, làm cho cả người hắn vô cùng hân hỉ.

Hỗn Độn Chí Tôn giới!

Long Vương chỉ cảm giác thực lực bản thân có biến hóa nghiêng trời lệch đất! "Đa tạ chủ nhân, đa tạ chủ nhân!" Đương nhiên hắn không có bị sự cường đại hốt nhiên trùng hôn đầu não, hắn rõ ràng sở dĩ có thể có đột phá như thế, đều là do Thương Thiên trước mắt ban tặng.

Thương Thiên chỉ nói một câu: "Hảo hảo kinh doanh Thần Quốc."

...

Vận Mệnh Ma Thần hiện nay đang ở chỗ nào, tầm thường Ma Thần linh sợ là căn bản không biết, bởi vì hắn ở tại nơi Bàn Cổ đản sinh!

Nhưng Thương Thiên thông qua khí tức trên người Chân Lý Ma Thần khuy kiến bản nguyên, sau đó thuận lợi phát hiện nơi này. "Tại đây làm gì?" Thương Thiên gặp được Vận Mệnh.

Đạo thể hình thái Vận Mệnh Ma Thần là một nhân vật bán thấu minh, đôi mắt của hắn thủy chung đều đang lấp lóe, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Vận Mệnh Ma Thần rất mạnh, dù là Thương Thiên như hiện nay cũng cảm giác được một cỗ áp bách lực.

Đương nhiên tịnh không phải Thương Thiên không phải đối thủ của hắn, nhưng Thương Thiên cũng không có tự tin có thể chiến thắng Vận Mệnh.

Song phương ít nhất cũng là nhân vật cùng một cấp bậc, chỉ là rốt cuộc ai sẽ càng thêm cường đại thì phải chân chính một trận chiến về sau mới có thể biết được.

Bất quá hiện tại song phương tịnh không có lý do sinh tử tương bác, dù sao bọn hắn là đàm hợp tác.

Vận Mệnh Ma Thần đạm nhiên nói: "Ngã tại nơi này khuy tý vận mệnh." Thương Thiên hỏi: "Khuy tý vận mệnh?

Ngươi nhìn thấy vận mệnh vị lai của Hỗn Độn?" Vận Mệnh Ma Thần gật đầu, sau đó dùng ngữ khí cực kỳ bi thương nói: "Ân.

Đều đã chết, cơ hồ tất cả Ma Thần, đều đã chết.

Bị một thanh cự phủ khủng bố chém giết, ngay cả Hỗn Độn cũng bị tê liệt trảm phá..." Thương Thiên trong lòng không khỏi nhảy một cái, hắn biết Vận Mệnh Ma Thần nhìn thấy là chính xác.

Tại tương lai Bàn Cổ đích xác sẽ khai thiên tích địa, sau đó chém giết chư đa Ma Thần, thậm chí là Hỗn Độn. "Thương Thiên a, vận mệnh nói cho ngã biết ngày đó sẽ không quá lâu.

Nhưng...

Ngã không muốn chết." Lời nói của Vận Mệnh Ma Thần rất trực

tiếp, hắn không muốn chết.

Điều này làm cho Thương Thiên đối với hắn có một chút hảo cảm.

Nói thật, Thương Thiên trước mắt truy cầu cùng hắn cũng đồng dạng, không muốn chết.

Nếu để cho những Ma Thần bên ngoài biết được, Thương Thiên được vinh danh là đệ nhất cường giả dưới Bàn Cổ, hiện tại truy cầu chỉ là bất tử, chỉ sợ sẽ có người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi a.

Thương Thiên trực tiếp hỏi: "Vận Mệnh, ký nhiên tìm kiếm ta, xem ra ngươi đã có mưu hoa an bài?" Vận Mệnh gật đầu, nói: "Đích xác có một ít ý tưởng, nhưng ngã cũng không biết có thể đi đến đâu, dù sao vận mệnh ứng cai là không thể nghịch chuyển." Chấp chưởng Vận Mệnh, nhìn thấy tử vong vận mệnh, kỳ thực là một loại bi ai.

Trong miệng nói vận mệnh không thể nghịch chuyển, nhưng chung quy không cam tâm tiếp thụ vận mệnh như vậy, cho nên muốn đi nếm thử.

Thương Thiên nói: "Nói xem." Vận Mệnh chậm rãi phun ra bốn chữ: "Giết chết Bàn Cổ!" Khai Thiên Thần Phủ là chí bảo của Bàn Cổ, trảm diệt Hỗn Độn chính là Bàn Cổ.

Cho nên, nếu như Bàn Cổ chết rồi, như vậy hết thảy sẽ bị nữu chuyển, có thể hoàn toàn không giống.

Chương 69

Muốn nghịch chuyển vận mệnh, phải giết Bàn Cổ!

Thương Thiên khóe miệng lộ ra một tia tiếu ý.

Nói thật, ý niệm này Thương Thiên cũng từng có, không chỉ một lần xuất hiện ý niệm này.

Chỉ là, Bàn Cổ thân là Đại Đạo Chi Tử, sao có thể dễ dàng bị mạt sát như thế?

Mỗi lần gặp mặt, Thương Thiên đối với Bàn Cổ duy nhất cảm giác là cường đại!

Lần trước gặp mặt, cảnh giới Bàn Cổ cũng là Hỗn Độn Chí Tôn bát trọng, nhưng hiện tại Thương Thiên đã đến cảnh giới này, lại càng cảm thụ được sự cường đại của Bàn Cổ.

Cái Lực Chi Ma Thần chân đạp Hỗn Độn Thanh Liên sinh ra kia, căn bản cường đại ly phổ, hoàn toàn không thể chiến thắng.

Đương nhiên, trong lòng có cảm giác như thế, nhưng Thương Thiên tuyệt đối sẽ không buông tha hi vọng.

Hắn là người thừa thụ qua một lần phá diệt khủng bố, cho nên vô luận địch nhân cường đại cỡ nào đều sẽ không thối lui.

Nhưng quan kiện là, địch nhân rốt cuộc là ai.

Vận Mệnh lại nói: "Thương Thiên a, cùng ngã liên hợp tại một chỗ.

Ngã nhất niệm nghịch chuyển vận mệnh, nhất niệm cải biến nhân quả, nhất niệm tạo hóa càn khôn!" Thương Thiên nghe xong, lập tức cười hỏi: "Nói như vậy, ngươi cùng Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa

Ma Thần đã liên hợp lại một chỗ?

Không đúng không đúng, lời này nghe vào cũng không chỉ đơn giản như vậy, phải chăng còn có Nghịch Loạn Ma Thần, Càn Khôn Ma Thần?" Vận Mệnh mỉm cười gật đầu, nói: "Không sai, Ma Thần cường đại tịnh không chỉ có một cái.

Ngô đẳng diệc là cường giả sinh ra đã là Chí Tôn, bản chất đương không tại dưới Bàn Cổ.

Ngô đẳng đều không muốn chết, cho nên muốn liên hợp, chém giết Bàn Cổ." "Thương Thiên, gia nhập chúng ta đi, chém giết Bàn Cổ, cái Hỗn Độn to lớn này ngô đẳng vi vương." Thương Thiên nhìn Vận Mệnh, lại hỏi: "Những Ma Thần kia thực lực đều cùng ngươi tương soa không nhiều sao?" Vận Mệnh cư nhiên không có mảy may ẩn man, nói: "Duy có Nhân Quả và Tạo Hóa là cùng ngã tương phảng, cho nên nếu ngươi gia nhập tiến vào, cũng vị cư cao vị, sẽ không khuất cư nhân hạ." Nhìn thấy Thương Thiên trầm mặc, Vận Mệnh lại nói: "Ngoài ra, ngã biết ngươi thấy Bàn Cổ tiến vào hạch tâm Hồng Mông Tử Địa rồi a?

Đại khái ngươi cũng biết mưu hoa của Bàn Cổ." Thương Thiên hỏi: "Mưu hoa gì?" Kỳ thực Thương Thiên đại khái đoán được, lần trước cùng Bàn Cổ đối thoại cũng làm rõ ràng tương đối rồi, nhưng hắn muốn nghe Vận Mệnh trả lời.

Vận Mệnh nói: "Bàn Cổ, hắn muốn phục sinh Hồng Mông, bởi vì duy có Hồng Mông phục tô, hắn mới có thể bước vào Hồng Mông Đế Chủ.

Một khi Hồng Mông phục tô, như vậy Hỗn Độn sẽ trọng quy nguyên điểm." Cùng phán đoán của Thương Thiên giống nhau, chỉ là Thương Thiên tịnh không biết Hồng Mông phục tô cư nhiên sẽ thôn phệ Hỗn Độn.

Nói cách khác, Bàn Cổ tuy trước mắt không có giết chết một cái Hỗn Độn Ma Thần nào, nhưng mục đích thực sự của hắn lại là muốn mai táng toàn bộ Hỗn Độn.

Bàn Cổ, quả nhiên không phải một kẻ dễ chơi!

Bất quá, Thương Thiên cũng tịnh không có ý nghĩ Bàn Cổ ác độc chi loại.

Thành vương bại khấu, bản không có đúng sai.

Trải qua hai lần trọng sinh, Thương Thiên sớm đã phao khí tư duy lúc còn làm nhân loại.

Nếu có thể trở thành vĩnh hằng, túng sử diệt sát thương sinh lại có gì ngại?

Tại lúc này: [Đinh!

Xúc phát thần cấp lựa chọn...] [Xúc phát thần cấp lựa chọn:] [1.

Gia nhập liên minh Vận Mệnh Ma Thần.

Tưởng lệ: Hỗn Độn Chí Bảo - Sát Na Chi Kiếm.] [2.

Cự tuyệt Vận Mệnh Ma Thần, xoay người rời đi.

Tưởng lệ: Trực tiếp đột phá Hỗn Độn Chí Tôn đệ thập trọng.] [3.

Chém giết Vận Mệnh Ma Thần.

Chương 70

Tưởng lệ: Một luồng Sơ Thủy Hồng Mông Chi Khí.] Nhìn thấy thần cấp tuyển hạng, Thương Thiên cũng cảm giác được tuyệt đối ý ngoại, vạn vạn không nghĩ tới tại lúc đàm phán cùng Vận Mệnh Ma Thần sẽ xuất hiện thần cấp tuyển hạng.

Thương Thiên ngộ đến mỗi một lần lựa chọn đều là loại nhìn qua tưởng lệ phi thường phong hậu, nhưng mỗi một cái lựa chọn đều cực kỳ quan trọng.

Ba cái tưởng lệ: 1.

Sát Na Chi Kiếm nãi là Hỗn Độn Chí Bảo.

Hỗn Độn Chí Bảo như kim cường đại bực nào không cần nhiều lời, giờ phút này Thương Thiên sở chưởng ác Hỗn Độn Chí Bảo chỉ có một kiện là Hỗn Độn Châu, đây cũng là một trong những lá bài tẩy Thương Thiên ẩn tàng dùng để đối kháng Bàn Cổ.

Nếu có thể lại được một kiện, kia đương nhiên tốt nhất.

Sát Na Chi Kiếm minh hiển là một kiện sát phạt chí bảo, không biết chừng có thể cùng Khai Thiên Thần Phủ tranh phong. 2.

Chí Tôn Giới đệ thập trọng.

Một cái tưởng lệ này nhìn như vô dụng nhất, nhưng Thương Thiên lại sẽ không cho là như vậy.

Lần trước, Hỗn Nguyên cửu trọng dựa theo tình huống bình thường nguyên bản là không cách nào đột phá, nhưng bởi vì hệ thống Thương Thiên mới có thể đạp nhập đệ thập trọng, đánh phá chất cốc phong tỏa, cũng chính bởi vì lần lựa chọn kia mới có cục diện của Thương Thiên như ngày hôm nay.

Cho nên, Chí Tôn đệ thập trọng chỉ sợ cũng cùng Hỗn Nguyên đệ cửu trọng giống nhau, có một loại trở cách nào đó khó mà đột phá.

Ngươi xem, Bàn Cổ vì sao muốn không ngừng thâm nhập Hồng Mông Tử Địa, hoặc hứa cũng có nguyên nhân về phương diện này.

Cho nên, có thể trực tiếp đột phá đệ thập trọng, ngược lại khả năng so với Hỗn Độn Chí Bảo càng thêm tốt. 3.

Sơ Thủy Hồng Mông Chi Khí.

Thương Thiên đối với mục này ngược lại càng khó nắm bắt.

Như kim Hồng Mông lăng giá vu Hỗn Độn là điểm không cần hoài nghi, nhưng Hồng Mông Chi Khí có thể mang đến cái gì cho Thương Thiên lại không biết được.

Có lẽ có thể làm cho Thương Thiên một bước lên trời, cũng có lẽ ngược lại là hủy diệt.

Vận Mệnh Ma Thần nhìn Thương Thiên trầm mặc không nói, tưởng rằng Thương Thiên bởi vì kỵ đạn sự cường đại của Bàn Cổ cho nên trong lòng do dự.

Đương nhiên, hắn tịnh sẽ không nhân thử có bất kỳ ý nghĩ coi thường Thương Thiên, sự thật thượng ngược lại làm cho hắn đối với Thương Thiên nhìn cao hơn một chút.

Biết sợ hãi, mới có thể càng thêm cường đại.

Bàn Cổ đích xác là tồn tại phi thường khủng bố, cho nên, Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần mới có thể liên hợp tại một chỗ, tịnh đi tổ kiến liên minh cộng đồng liệp sát Bàn Cổ.

Nếu như Thương Thiên ngay cả đấu cũng không đấu mà trực tiếp đáp ứng, ngược lại làm cho hắn xem thường Thương Thiên.

Dù sao, mãng phu vĩnh viễn chết tương đối nhanh.

Nhưng hắn lại không biết giờ phút này Thương Thiên đang phải đối mặt với cái gì.

Chân Lý Ma Thần phản hồi bên cạnh thân Vận Mệnh Ma Thần, nhìn Thương Thiên trong trầm mặc cũng trong lòng kỳ quái.

Chân Lý Ma Thần đang muốn nói gì, nhưng Vận Mệnh lại ra hiệu bảo trì an tĩnh.

Được một hồi lâu sau, Thương Thiên mãnh liệt mở mắt ra.

Vận Mệnh Ma Thần lập tức mỉm cười nói: "Xem ra Thương Thiên đạo huynh đã có lựa chọn, ngã tin tưởng Thương Thiên đạo huynh sẽ dũng mãnh kích tiến, nghịch lưu nhi thượng." Thương Thiên nhìn Vận Mệnh, bỗng nhiên hỏi: "Vận Mệnh Ma Thần, ngươi ký nhiên chấp chưởng Vận Mệnh Pháp Tắc, như vậy có nhìn thấy vận mệnh của chính ngươi hay không?" Ân?

Nghe Thương Thiên một câu nói này, Vận Mệnh Ma Thần minh hiển sững sờ, cảm giác một câu nói này nghe không đúng lắm.

Chương 71

Hạ một khắc, trong thân thể Thương Thiên, có một cỗ khí tức cực kỳ cường đại và nguy hiểm mãnh liệt thăng đẳng, Vận Mệnh Ma Thần càng là kinh hãi, bởi vì đây là sát khí!

Hắn kinh hô một tiếng: "Thương Thiên, ngươi muốn làm gì!" Thương Thiên đại cười: "Ha ha ha...

Vận Mệnh, ngươi ký nhiên sẽ có câu hỏi này, xem ra vận mệnh ngươi nhìn thấy cũng hư ảo không đáng tin cậy.

Về phần ta muốn làm gì...

Rất đơn giản, đó là giết ngươi!" Giờ khắc này Thương Thiên đã làm ra lựa chọn!

Hắn lựa chọn hạng thứ ba, chém giết Vận Mệnh Ma Thần.

Về phần lý do, kỳ thực lần này thật sự không có lý do đặc biệt xác định, chỉ là cảm giác!

Hắn cảm giác Hồng Mông Chi Khí đối với hắn tất định vô cùng trọng yếu, giá trị của nó sẽ hoàn toàn siêu việt Hỗn Độn Chí Bảo và đạp nhập Chí Tôn đệ thập trọng.

Hắn tin tưởng trực giác của mình.

Vận Mệnh Ma Thần đẩu nhiên kinh hãi, trực tiếp hỏi: "Thương Thiên!

Ngươi điên rồi sao?

Ngươi biết mình muốn làm cái gì mang ý nghĩa gì không!" Hắn vạn vạn không nghĩ tới, sự kiên nhẫn chờ đợi của hắn đổi lấy lại là một kết quả như thế này từ Thương Thiên.

Thương Thiên không còn để ý tới Vận Mệnh nữa, Hồng Mông Âm Dương Kính xuất hiện, thích phóng ra Âm Dương Thần Quang cực kỳ thôi xán.

Vu thử đồng thời, Ngũ Hành Thần Quang bắt đầu thiểm diệu!

Âm Dương Ngũ Hành Chi Lực hợp nhất, trực tiếp phong tỏa một mảnh Hỗn Độn.

Chém giết Vận Mệnh sau đó sẽ như thế nào Thương Thiên đương nhiên rõ ràng, Vận Mệnh Ma Thần nhưng là có một cái liên minh cường đại.

Nhân Quả Ma Thần, Tạo Hóa Ma Thần, cái nào không phải là cường giả đỉnh cấp Hỗn Độn đương kim, dù sao đó chính là những cái tên có thể được Bàn Cổ nhắc tới.

Tại sau khi làm ra quyết đoán, bọn họ đều sẽ trở thành địch nhân của hắn.

Nhưng Thương Thiên tịnh không để ý.

Một khi đã làm ra lựa chọn, tuyệt đối sẽ không có sở cải biến.

Hắn chỉ nói: "Vận Mệnh, kỳ thực ngô vừa rồi có thể trực tiếp động thủ, nhưng ngô Thương Thiên không thèm đánh lén.

Cho nên, thi triển thủ đoạn cường đại nhất của ngươi đi, ngô sẽ không cho ngươi cơ hội đâu." Thân thể Vận Mệnh trở nên càng thêm khó lường, một đạo hư vô nhưng lại chân thực, tràn ngập sức mạnh mâu thuẫn từ trong cơ thể hắn phóng thích ra.

Sau sự kinh ngạc ban đầu, Vận Mệnh hiển nhiên đã bình tĩnh lại.

Hắn thở dài một tiếng, nói: "Quả nhiên... vận mệnh chân chính thật khó nắm bắt, cho dù ngô thân là Vận Mệnh Ma Thần, nhưng vẫn có quá nhiều sự tình nhảy ra khỏi vận mệnh chi ngoại." Lời đã nói đến

nước này, Thương Thiên cũng triển hiện ra Âm Dương Ngũ Hành Thần Quang cường đại ngăn cách Hỗn Độn, vậy thì một trận đại chiến là khó tránh khỏi!

Thái độ của Thương Thiên đột nhiên biến hóa khiến Vận Mệnh cũng phi thường kinh ngạc.

Bởi vì rõ ràng một khắc trước Thương Thiên đối với hắn tựa hồ còn có hảo cảm, hứng thú liên thủ tựa hồ cũng không nhỏ.

Nhưng điểm này không thể nghi ngờ.

Bởi vì nếu Thương Thiên từ ngay từ đầu đã ôm địch ý đối với hắn, hắn không có khả năng cảm giác không ra.

Sát ý này, là đột nhiên nảy sinh.

Vì sao Thương Thiên lại như thế, Vận Mệnh không biết.

Chương 72

Nhưng hắn cũng không thèm để ý, bởi vì căn bản không có bất kỳ ý nghĩa gì!

Giữa Ma Thần với nhau, vốn không cần lý do.

Vận mệnh vô thường, sinh tử tại tâm.

Nếu ngay cả điểm ấy cũng không rõ ràng, vậy làm sao trở thành Vận Mệnh Ma Thần?

Tùy tức, sức mạnh thần bí của Vận Mệnh Ma Thần tiếp tục triển khai, cảnh giới chân thực của hắn lúc này cũng chậm rãi phù hiện.

Vận Mệnh ngữ khí càng phát ra đạm mạc, nói: "Thương Thiên, ngươi là Chí Tôn bát trọng, có lẽ đã chạm đến đỉnh phong, nhưng ngô là Chí Tôn cửu trọng, cho nên ngươi không nên bộc lộ sát tâm với ngô." "Vốn có cơ hội cùng ngô đánh chết Bàn Cổ, duy trì vĩnh hằng Hỗn Độn, nhưng đáng tiếc ngươi đã làm ra lựa chọn, vậy thì không có đường quay lại, đây chính là cái gọi là vận mệnh vô thường." "Vận Mệnh Trường Hà, tịch quyển thương sinh!" Một đạo trường hà trực tiếp từ trong cơ thể hắn lao ra.

Đây là bạn sinh bảo vật của Vận Mệnh Ma Thần — Vận Mệnh Trường Hà.

Bảo vật này tuy rằng không phải Hỗn Độn Chí Bảo, nhưng là một trong những Cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo cường đại nhất.

Hồng Mông Âm Dương Kính của Thương Thiên cũng là Cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, nhưng tuyệt đối không so được với Vận Mệnh Trường Hà.

Dù sao, Vận Mệnh Ma Thần cũng giống như Bàn Cổ, là tồn tại

đặc thù sinh ra ở cảnh giới Hỗn Độn.

Trong Vận Mệnh Trường Hà cuồn cuộn, có thể đem tất cả mọi thứ đều thôn phệ và bao trùm.

Thần quang do Hồng Mông Âm Dương Kính phóng thích ra, không ngừng bị cuốn vào trong đó.

Ngũ Hành Thần Huy cũng tao ngộ hạ tràng tương tự, dưới dòng chảy vận mệnh, tựa hồ tất cả mọi thứ đều sẽ bị san bằng.

Trong đôi mắt Thương Thiên chớp động thần lực hạo đãng, đối với tất cả những thứ này tựa hồ căn bản không để vào mắt.

Mặc dù nhìn từ giao phong, hắn rõ ràng rơi vào hạ phong, Vận Mệnh Ma Thần so với hắn yếu tố mạnh hơn một chút.

Chân Lý Ma Thần nhìn thấy một màn này, cũng khẽ cười một tiếng, nói: "Thương Thiên cường đại, có thể nhấc tay đế tạo Hỗn Độn Chí Tôn, nắm giữ cơ hồ tất cả Tạo Hóa chi lực, nhưng đó cũng chỉ là cơ hồ mà thôi.

Chủ nhân Vận Mệnh Ma Thần của ta hiển nhiên càng thêm cường đại, Vận Mệnh tức là Chân Lý, cho nên ta tín ngưỡng chủ nhân của ta.

Thương Thiên, có thể đi chết rồi." Kỳ thực, Hỗn Độn Ma Thần và nhân loại hậu thế đều giống nhau.

Khi nhìn thấy một kẻ từng khiến mình sợ hãi, so với mình cường đại hơn, lại bị người càng cường đại hơn chém giết, cảm giác đầu tiên trong lòng ngược lại là cao hứng và vui sướng.

Đối với lời nói của Chân Lý, Thương Thiên không hề để ý tới.

Một cường giả sẽ không đi để ý tới lời nói nhảm của kẻ yếu.

Hắn khẽ cười: "Vận Mệnh Trường Hà a, nếu đem nó trảm đoạn, vận mệnh của ngươi cũng đứt sao?" Hồng Mông Âm Dương Kính vô

dụng, không sao cả!

Bởi vì tấm kính này tuy là bạn sinh Hỗn Độn Linh Bảo của Thương Thiên, nhưng từ khi đản sinh đến nay, Thương Thiên rất ít dùng nó để chiến đấu.

Âm Dương Ngũ Hành Thần Quang giờ khắc này hoàn toàn bạo phát.

Âm Dương Ngũ Hành diễn sinh Tạo Hóa!

Hỗn Độn Châu giờ khắc này rốt cục bị thôi động.

Hỗn Độn Châu vốn vẫn luôn trầm nịch trong cơ thể hắn, là một kiện Hỗn Độn Chí Bảo có đủ tất cả tám mươi mốt trọng Hỗn Độn Thần Cấm, nhưng Thương Thiên lúc bắt đầu chỉ tế luyện bốn mươi chín trọng, sau đó đình chỉ bất động.

Cũng không phải Thương Thiên không thể tế luyện, mà là cố ý như thế.

Hỗn Độn Chí Bảo, mỗi một kiện đều phi thường quan trọng, là tồn tại kinh thiên động địa.

Trước kia, Thương Thiên cảm thấy sức mạnh của mình quá yếu, cho nên không muốn đi chân chính tế luyện hoàn toàn.

Tác vi một người đã trải qua một lần phá diệt, Thương Thiên hành sự tất định phải chu toàn vạn phân.

Chương 73

Nhưng hiện tại, đã đến lúc rồi.

Thương Thiên khí phách vô cùng nói: "Vận Mệnh Trường Hà của ngươi, ta muốn!" Dứt lời, Ma Thần chi khu của hắn lần nữa bạo trướng!

Từ vài chục vạn trượng, trực tiếp hóa thành trăm vạn trượng chi cao.

Sau đó, thủ chưởng của hắn cư nhiên trực tiếp thọc sâu vào trong Vận Mệnh Trường Hà.

Vận Mệnh Ma Thần nhìn thấy một màn này, nhất thời cười nhạo một tiếng: "Thương Thiên, cư nhiên dám lấy Ma Thần chi khu tham trắc Vận Mệnh Trường Hà, quả thực là muốn chết.

Một khi rơi vào trường hà, tất cả vận mệnh quỹ tích đều sẽ bị vận mệnh thôn phệ." "A a, thế sao?" Vận Mệnh Ma Thần căn bản không biết, trong tay Thương Thiên đang nắm giữ Hỗn Độn Chí Bảo — Hỗn Độn Châu. "Vận Mệnh Ma Thần, vận mệnh của ngươi tại giờ khắc này bị trảm đoạn!

Hỗn Độn Châu, thôn phệ đi!" Trong chớp mắt, Thương Thiên thôi động toàn lực, trực tiếp đem tám mươi mốt trọng thần cấm của Hỗn Độn Châu hoàn toàn tế luyện.

Một cỗ sức mạnh hạo hãn cường đại, không giảng đạo lý tại lúc này dũng hiện.

Trường hà vốn cuồng bạo vô cùng, có năng lực tẩy lễ trùng xoát tất cả vận mệnh cư nhiên bắt đầu nghịch lưu đảo quyển!

Dưới sức mạnh của Thương Thiên, Vận Mệnh Trường Hà —

đỉnh cấp Cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo của Vận Mệnh Ma Thần... bị thôn phệ.

Đương nhiên, đây chỉ là bắt đầu, tiếp theo là thôn phệ tính mệnh của Vận Mệnh Ma Thần.

Đều nói vận mệnh vô thường, sinh tử bất tri, một câu nói này quả thật không giả!

Vận Mệnh Ma Thần cũng không ngờ hôm nay mình sẽ vẫn lạc tại đây.

Tại một khắc nhìn thấy Thương Thiên thi triển ra Hỗn Độn Châu, Vận Mệnh Ma Thần đã biết mình thua.

Hỗn Độn Ma Thần tương tranh, thua tức là chết.

Vĩnh hằng tiêu tán, mệnh cách hoàn toàn từ trên thế giới bị xóa đi.

Thế giới này xưa nay đều tàn khốc như thế, tuyệt đối sẽ không có nửa điểm may mắn.

Đối mặt sinh tử, Vận Mệnh Ma Thần cũng không khóc lóc cầu xin tha thứ, cũng không uy hiếp phóng lời hung ác.

Ở cái cấp bậc này, tự nhiên sẽ không có loại may mắn như thế, hắn biết rõ, tại một khắc Thương Thiên quyết định động thủ, đã không còn khả năng quay đầu.

Chỉ là, hắn thật sự kinh ngạc! "Cư nhiên ngươi cũng có một kiện Hỗn Độn Chí Bảo, sao có thể a...

Hỗn Độn Chí Bảo tuyệt đối khảm nhập bên trong Vận Mệnh Trường Hà, không có khả năng bị ẩn tàng thánh vật, nhưng Hỗn Độn Châu này ngô cư nhiên từ đầu tới đuôi đều không nhìn thấy." Nếu Vận Mệnh Ma Thần sớm biết Thương Thiên sở hữu Hỗn Độn Chí Bảo Hỗn Độn Châu, có lẽ sẽ không dễ dàng đối mặt với Thương

Thiên như thế.

Bởi vì hắn tự cho là nhìn thấu vận mệnh, cho nên cảm thấy có thể nắm giữ tất cả.

Nhưng đến hiện tại mới minh bạch, ngay cả vận mệnh của chính mình hắn đều không nhìn thấu, cho nên Vận Mệnh Ma Thần cảm thấy bi ai.

Vận Mệnh Trường Hà bị thôn phệ vào bên trong Hỗn Độn Châu.

Vốn Hỗn Độn Châu đã cực kỳ cường đại, nay sau khi thôn phệ Vận Mệnh Trường Hà, nó trở nên càng thêm thần bí.

Thương Thiên cũng không cho hắn nhiều thời gian, cũng không có hứng thú đi trào phúng, chỉ đạm mạc nói: "Không nhìn thấy, là bởi vì bản sự của ngươi không đủ cường đại.

Quá chấp nhất vào vận mệnh, ngược lại sẽ bị vận mệnh phản phệ.

Ngươi, có thể chết!" Khi Vận Mệnh Trường Hà — một kiện đỉnh cấp Cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo bị triệt để thôn phệ, thân thể Vận Mệnh Ma Thần cũng bị từng chút từng chút xả nhập vào trong đó.

Chương 74

Ma Thần chi khu trăm vạn trượng của Thương Thiên lần nữa chấn động, phóng xuất ra một đạo sức mạnh cuồng bạo như hủy diệt hắc động, đem Vận Mệnh Ma Thần liên đồng Ma Thần chi khu và pháp tắc hoàn toàn nuốt vào trong cơ thể. "Thôn phệ Vận Mệnh Pháp Tắc, Tạo Hóa Thần Thụ của ta chỉ sợ sẽ càng thêm hoàn thiện và cường đại!" Âm Dương Ngũ Hành diễn sinh Tạo Hóa, như nay dung nhập thêm Vận Mệnh, Tạo Hóa sẽ càng thêm hoàn toàn.

Thương Thiên từ nguyên bản Âm Dương Ma Thần đi tới tình cảnh hôm nay, quả thực không dễ dàng.

Nhưng đối với hắn, bản thân đây cũng là một quá trình tiến hóa.

Thương Thiên bất động, đôi mắt hắn lại trở nên càng thêm thâm thúy, tựa hồ có thể nhìn thấu tất cả, cũng có thể tìm kiếm tất cả: Vô tận Hỗn Độn, Hồng Mông thần bí lại nguy hiểm.

Từ Bàn Cổ tựa hồ đứng ở chế cao điểm khi vừa đản sinh, cho đến những Ma Thần Nhân Quả, Tạo Hóa, Nghịch Loạn vẫn như cũ ẩn tàng.

Tất cả đều bị Thương Thiên bắt được một tia bóng dáng hoặc là quỹ tích.

Quả nhiên đại thế như triều, cuồn cuộn vận chuyển.

Tất cả mọi thứ đều đang biến hóa, hoặc đang thăng cách, hoặc đang nghịch chuyển.

Nhưng tổng ngôn chi, tất cả đều đang hướng về một phương hướng nào đó chậm rãi vận chuyển.

Đặc biệt là Bàn Cổ, khí thế càng như cầu vồng, cuồng bạo vô

cùng.

Thương Thiên sau khi thôn phệ Vận Mệnh Ma Thần, đã có thể vận dụng sức mạnh của vận mệnh.

Đương nhiên vận dụng không có khả năng xuất thần nhập hóa như Vận Mệnh Ma Thần, dù sao cũng mới vừa nắm giữ pháp tắc.

Nhưng Thương Thiên lấy Âm Dương Thần Thụ làm căn cơ, dung hợp Ngũ Hành, diễn sinh Tạo Hóa, như nay lại dung hợp Vận Mệnh, về sau chỉ sẽ càng thêm cường đại!

Thông qua sức mạnh vận mệnh, Thương Thiên nhìn thấy năm đạo bóng dáng còn nguy hiểm hơn cả Bàn Cổ, bóng dáng cực kỳ đơn bạc, như u linh trong dòng lũ vận mệnh, khí tức mạnh yếu không đồng nhất, nhưng đều nguy hiểm.

Thương Thiên lẩm bẩm nói: "Đại khái là Hồng Mông Ngũ Đại Đế Chủ: Thái Tố, Thái Cực, Thái Dịch, Thái Sơ và Thái Thuỷ đi." Hắn vẫn luôn cảm giác Hồng Mông Ngũ Đại Đế Chủ cũng không có vẫn lạc.

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán, như nay xem ra mấy lão gia hỏa này thật sự không chết, hoặc là đang ở giữa trạng thái bán sinh bán tử. "Hừ, năm cái lão đông tây này cũng không biết đang ngoạn lộng thủ đoạn gì, nhưng hiện tại có thể minh xác một điểm, Bàn Cổ và bọn hắn nhất định là địch đối.

Vận Mệnh Ma Thần nói cự ly thời gian Bàn Cổ trảm khai Hỗn Độn không xa, như vậy, ta lại càng phải gia tốc!" Thương Thiên chậm rãi thở ra một hơi, hắn đang đợi.

Hiện tại, Vận Mệnh Ma Thần đã bị chém giết, Hệ thống lựa chọn hoàn thành, khen thưởng cũng nên tới. [Đinh!

Hoàn thành lựa chọn nhiệm vụ, hoạch đắc khen thưởng: Một đạo

Sơ Thủy Hồng Mông Chi Khí.] Thanh âm của Thần Cấp Lựa Chọn Hệ Thống vang lên, không lâu sau, trong cơ thể Thương Thiên bắt đầu xuất hiện một đạo khí lưu cực kỳ đặc thù. "Hồng Mông Chi Khí!" Thương Thiên lập tức hưng phấn.

Hồng Mông, chân chính là sức mạnh của Hồng Mông.

Hồng Mông Tử Địa tuy rằng bắt đầu phục tô, sở hữu 'hô hấp', nhưng chung quy là đã chết.

Cho nên sức mạnh Hồng Mông trong đó cũng không thuần chính.

Nhưng dù là sức mạnh không thuần chính, cũng bị rất nhiều Ma Thần coi là hi vọng để tăng lên và đột phá, có rất nhiều Ma Thần đã đạt được lợi ích to lớn trong đó.

Thương Thiên lúc này đạt được một luồng này, chính là Hồng Mông Chi Khí thuần chính nhất.

Hồng Mông tẩy lễ, Hỗn Độn diễn sinh.

Hỗn Độn đã là đản sinh sau khi Hồng Mông phá diệt, vậy thì có phải hay không có thể nói Hồng Mông là cội nguồn của Hỗn Độn?

Cho nên, một tia Hồng Mông Chi Khí hoàn toàn có thể là Hỗn Độn Nguyên Chi Lực.

Chương 75

"Hồng Mông Chi Khí, dung nhập Thần Thụ, Thái Sơ Thái Thuỷ Tạo Hóa nghịch chuyển, diễn sinh biến hóa!" Thương Thiên không chút do dự, trực tiếp đem Hồng Mông Chi Khí vừa mới đạt được dung nhập vào trong cơ thể.

Việc đầu tiên hắn muốn làm là trọng luyện Thái Sơ Thái Thuỷ chi lực!

Thái Sơ Thái Thuỷ chi lực, là sức mạnh Thương Thiên phân biệt đạt được từ trong tay Bàn Cổ và Hỗn Độn Ma Viên.

Hai đạo sức mạnh này chính là truyền thừa của hai vị Hồng Mông Đế Chủ, bản thân vô cùng cường đại, lăng giá trên pháp tắc của phần lớn Ma Thần.

Thương Thiên có thể tấn tốc đột phá Hỗn Độn Chí Tôn đệ thất trọng, cùng hai đại sức mạnh này có quan hệ mật thiết.

Hồng Mông Chi Khí chậm rãi dung nhập vào thân thể, thần hồn và pháp tắc của hắn, sau đó sức mạnh bắt đầu cùng Thái Sơ Thái Thuỷ chi lực giao dung.

Ba đạo sức mạnh vừa tiếp xúc, Thương Thiên lập tức cảm giác thân thể mình lần nữa bắt đầu phát sinh biến hóa, không, chuẩn xác hơn là tiến hóa!

Ma Thần chi khu càng thêm bàng đại tự nhiên không cần phải nói, Đạo Thể cũng càng thêm hoàn mỹ.

Thần dực sau lưng chậm rãi bắt đầu biến mất.

Quá trình tiến hóa vô cùng thống khổ, mỗi một tế bào thậm chí vi hạt nhỏ hơn của Ma Thần chi khu khủng bố đều bị không ngừng phấn

toái, sau đó một lần nữa tổ hợp.

Nhưng Thương Thiên lại không hề để ý chút thống khổ này, hắn đang lẳng lặng chờ đợi.

Chờ đợi tăng lên, cũng chờ đợi biến hóa bên trong Thái Sơ chi lực và Thái Thuỷ chi lực!

Lại qua hồi lâu, Thái Sơ và Thái Thuỷ chi lực rốt cục sản sinh phản ứng.

Trong quang mang của hai đạo sức mạnh, cư nhiên đản sinh ra hai đạo u ảnh.

U ảnh tồn tại đạm bạc đến cực điểm, Thương Thiên nguyên bản cư nhiên đều không có chút nào phát hiện!

Thương Thiên đã đủ cẩn thận, khi đạt được hai đạo sức mạnh này đã tận khả năng kiểm tra tường tế, thậm chí dùng Hỗn Độn Châu tiến hành lọc qua, tái tam xác định sức mạnh không có vấn đề mới dung nhập thân thể.

Chỉ bất quá trong lòng Thương Thiên kỳ thực vẫn luôn bất an, tổng cảm thấy hai đạo sức mạnh này sẽ không đơn giản như thế.

Ngày hôm nay dưới sự trọng luyện của Sơ Thủy Hồng Mông Chi Khí, rốt cục phát hiện ra miêu nị!

Thương Thiên cười lạnh nói: "Quả nhiên, sức mạnh của hai đại Đế Chủ di lạc bên ngoài có giở trò." Hiện tại xem ra, khó trách Bàn Cổ lại trực tiếp đem Thái Sơ chi lực đánh vào trong cơ thể Hư Vô Ma Thần, sau khi Hỗn Độn Ma Viên nắm giữ Thái Thuỷ chi lực, Bàn Cổ cũng chưa từng có ý định đoạt lấy.

Cũng không phải Bàn Cổ không làm được, tương phản, lấy thực lực Bàn Cổ muốn đoạt lấy sức mạnh tuyệt đối sẽ phi thường dễ dàng.

Sở dĩ không làm như thế, có một phương diện nguyên nhân chính là Bàn Cổ sớm biết những sức mạnh này bị đám Đế Chủ bố trí hậu thủ.

Bất quá hiện tại trải qua Sơ Thủy Hồng Mông Chi Khí trùng xoát, hai đạo u ảnh kia cũng tại giờ khắc này không ngừng bị phấn toái.

Thương Thiên nói: "Hừ, xem ra ta lại một lần nữa lựa chọn đúng rồi!" Theo hắn thấy, một kiện Hỗn Độn Chí Bảo, hoặc là trực tiếp đột phá Hỗn Độn Chí Tôn đệ thập trọng, còn xa mới quan trọng bằng việc tiêu trừ tai họa ngầm của bản thân.

Hai đạo sức mạnh này nếu liên tục tồn tại, đối với hắn là tai họa ngầm cực lớn.

Bằng vào thực lực đáng sợ của hai vị Hồng Mông Đế Chủ kia, tai họa ngầm hoặc là không bộc phát, một khi bộc phát, có thể làm cho hắn vạn kiếp bất phục!

Thương Thiên tâm đạo: "Hồng Mông Hỗn Độn thực sự quá nguy hiểm, mỗi một bước đi đều phải cẩn thận từng li từng tí, tuyệt đối không thể có sai sót." Tai họa ngầm bị tiêu trừ, Sơ Thủy Hồng Mông Chi Khí bị tư dưỡng trên Vận Mệnh Tạo Hóa Thụ vừa được thăng cấp.

Kỳ thực, nếu có thể, Thương Thiên có thể trực tiếp mượn nhờ Hồng Mông Chi Khí lần nữa tiến hành đột phá.

Tuy không trực tiếp đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn đệ thập trọng, nhưng tối thiểu phá nhập Hỗn Độn Chí Tôn đệ cửu trọng là không có vấn đề gì.

Nhưng hắn cũng không làm như thế, lúc này Thương Thiên nhìn rất rõ ràng, chí ít đối với hắn, sự tăng lên cảnh giới ngắn ngủi không có ý nghĩa! ...

Khi Thương Thiên lần nữa mở mắt ra, nhìn thấy Chân Lý Ma Thần đang quỳ bái ở trước mặt hắn.

Chương 76

Ngũ thể đầu địa, biểu hiện ra sự thần phục lớn nhất.

Vừa thấy Thương Thiên tỉnh lại, hắn trực tiếp dùng thanh âm chân thành nhất hô: "Vĩ đại Thương Thiên, từ nay về sau, ngô đem cả linh hồn lẫn thân thể đều tín phụng ngài." Thương Thiên ngoạn vị cười nói: "A?

Tín phụng ta?" Chân Lý Ma Thần lần nữa nói: "Không sai, vĩ đại Thương Thiên a, trải qua chuyện lần này, ngô nhận thức được vĩnh hằng chân lý tuyệt đối không phải là vận mệnh!

Thực lực, thực lực mạnh nhất mới là chân lý!

Ta kiên tín ngài sẽ trở thành chí cường giả của Hồng Mông Hỗn Độn, cho nên ngài sẽ là tín ngưỡng lao cố nhất của Chân Lý Ma Thần ta!" Thương Thiên nhìn hắn, cũng không thèm để ý lời này là hư tình hay thật lòng.

Bởi vì, hắn thật sự không quan tâm!

Vẫn là câu nói kia, chỉ cần thực lực đủ cường đại có thể trấn áp tất cả, như vậy Chân Lý Ma Thần cũng không có khả năng phản bội.

Tương phản, nếu thực lực Thương Thiên không đủ, như vậy Chân Lý Ma Thần có tín ngưỡng nữa thì có ích lợi gì?

Tất cả đều sẽ sụp đổ.

Thương Thiên nói: "Tốt, đã tín nhiệm ta, như vậy đi tìm Long Vương.

Điều ta muốn, các ngươi nên biết chứ?" Chân Lý Ma Thần kiên định nói: "Vĩ đại Thương Thiên a, pháp chỉ của ngài ngô tự nhiên rõ ràng: Để cho tất cả Hỗn Độn Ma Thần đều tín ngưỡng vào ngài!

Ngài yên tâm, ngài hi vọng cũng là nguyện vọng của ngô, diệc là chân lý vĩnh hằng của ngô!

Ngô nhất định sẽ cùng Long Vương nỗ lực, nỗ lực để tín ngưỡng Thương Thiên trở thành chân lý của Hỗn Độn!" Thương Thiên gật đầu, hài lòng nói: "Đã như thế, đi thôi." Long Vương dưới thủ đoạn của hắn đã đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn tam trọng, Chân Lý Ma Thần càng là Hỗn Độn Chí Tôn ngũ trọng.

Nếu không có tình huống đặc thù, lần nữa ngưng tụ Hỗn Độn Thần Quốc nguyên tiên, thậm chí làm cho nó trở nên càng thêm bàng đại cũng không thành vấn đề.

Tình huống đặc thù trong miệng hắn, là chỉ mấy cái Ma Thần như Nhân Quả, Tạo Hóa, Nghịch Loạn Càn Khôn.

Nhưng trên thực tế, Thương Thiên ước gì điều ngoài ý muốn phát sinh, dù sao nếu như thế, hắn có thể đỡ tốn rất nhiều khí lực đi tìm kiếm. ...

Tại bên ngoài Hỗn Độn, khi Hỗn Độn Thần Quốc lần nữa kiến lập, bên trong Hồng Mông Tử Địa diệc cuốn lên một trận đại phong bạo tiền sở vị hữu.

Hạch tâm phong bạo chính là Thời Gian Ma Thần cùng Không Gian Ma Thần!

Tại không lâu trước đó, Thời Không song Ma Thần bắt đầu không ngừng tìm kiếm những Ma Thần cường đại trong Hồng Mông Tử Địa.

Ma Thần bị đánh bại, hoặc là thần phục, hoặc là tử vong.

Thời Không Ma Thần cư nhiên muốn tại trong Hồng Mông Tử Địa kiến lập Vĩnh Hằng Thần Quốc!

Ma Thần bên trong Hồng Mông Tử Địa đều là cường giả.

Đến hiện tại, không có một tôn nào không phải là Hỗn Độn Chí Tôn!

Bởi vì, những Ma Thần không đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn cơ hồ đều chết tuyệt rồi.

Hỗn Độn Ma Thần chi tranh, hoàn toàn là trần trụi, căn bản không có khả năng có nửa điểm tình mặt và may mắn.

Loại Ma Thần muốn an dật sinh hoạt, minh triết bảo thân, sớm đã lạnh thấu rồi.

Ứng với câu nói kia: Đại thế cuồn cuộn như triều, thời đại đang không ngừng phiên cổn, nếu theo không kịp thời đại, vậy chỉ có tử vong.

Ngay cả bên ngoài Hỗn Độn đều bắt đầu lục tục xuất hiện Hỗn Độn Chí Tôn, Hồng Mông Tử Địa há có thể dung nạp được Hỗn Nguyên cửu trọng?

Như nay, Thời Gian Ma Thần cùng Không Gian Ma Thần đã hàng phục năm mươi ba tôn Ma Thần, ví dụ như Liệt Hỏa Ma Thần, Hàn Băng Ma Thần, Tịch Tĩnh Ma Thần...

Mỗi một tôn Ma Thần đều chấp chưởng một đạo pháp tắc đại đạo, thực lực cực kỳ cường đại.

Chương 77

Đương nhiên, mục đích Thời Gian Ma Thần cùng Không Gian Ma Thần tổ kiến Thần Quốc không giống với Thương Thiên.

Thương Thiên nguyên bản là vì nghiệm chứng con đường 'Thần Đạo' tại trong Hỗn Độn có thể đi thông hay không, lại trong lúc vô ý phát hiện ra tín ngưỡng đối với tự thân tăng lên.

Thời Không song Ma Thần sở dĩ làm như thế, lại là phụng mệnh hành sự.

Sư tôn Thái Tố của bọn hắn để bọn hắn đi kiến lập Vĩnh Hằng Thần Quốc, sau đó lấy sức mạnh của Vĩnh Hằng Thần Quốc, trực tiếp đem Bàn Cổ mai táng.

Thời Gian Ma Thần cùng Không Gian Ma Thần kỳ thực cũng không muốn đối kháng với Bàn Cổ, chí ít không muốn sớm sinh ra mâu thuẫn với Bàn Cổ như vậy.

Nhưng vẫn là câu nói kia, thân bất do kỷ!

Khi Thái Tố xuất hiện tại trước mặt bọn hắn, Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần đã không còn lựa chọn.

Đương nhiên, đi theo Thái Tố một đoạn thời gian, thực lực của Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần quả nhiên tăng lên rất nhiều.

Nguyên bản là Hỗn Độn Chí Tôn tam trọng, nhưng dưới sự trợ giúp của Thái Tố Thần Hoàn, trong thời gian ngắn ngủi đã tăng lên tới bát trọng!

Hỗn Độn Chí Tôn bát trọng, đây là cảnh giới của Bàn Cổ lần trước xuất hiện.

Hiện tại bọn hắn cũng đạt tới bát trọng, thậm chí là bát trọng đỉnh phong.

Sự cường đại của Thái Tố Thần Hoàn có thể thấy được một chút.

Tuy chỉ có năm mươi ba người tạo thành Thần Quốc, nhưng thực lực xác thực không tiền cường đại.

Trong Thần Quốc, kẻ yếu nhất cũng có Hỗn Độn Chí Tôn tứ trọng, đi theo con đường quý hồ tinh bất quý hồ đa.

Kết thúc một lần bế quan, Không Gian Ma Thần từ trong Không Gian Vạn Tượng Tháp của hắn đi ra.

Khí tức lúc này so với trước khi bế quan lại có sở tăng lên, thân thể hắn nhìn qua chung quanh không có gì, nhưng trên thực tế lại có ức vạn trọng không gian tầng điệp.

Hỗn Độn Chí Tôn tầm thường nếu tới gần đều có khả năng bị trực tiếp cuốn vào không gian loạn lưu sau đó trực tiếp phấn toái.

Không chỉ vẻn vẹn tự thân cảnh giới thực lực tăng lên, đẳng cấp bạn sinh Hỗn Độn Linh Bảo cũng tăng lên.

Không Gian Vạn Tượng Tháp lúc này sở hữu tám mươi trọng Hỗn Độn Thần Cấm, cự ly Hỗn Độn Chí Bảo cũng chỉ có một tuyến chi cách mà thôi.

Không Gian Ma Thần nhìn về phía Thời Thần đã đề tiền xuất quan, cười to nói: "Ha ha ha, Thời Thần, xem ra Thái Tố sư tôn cũng không có lừa gạt chúng ta!" Đích xác, nếu không có Thái Tố, thực lực của bọn hắn hoặc hứa cũng có thể không ngừng tăng cường, nhưng tất định cần vô số tuế nguyệt.

Nhưng mà, Hỗn Độn và Hồng Mông Tử Địa đều sẽ không cho bọn hắn đủ thời gian, hoặc hứa trong quá trình biến cường đã chiến tử rồi.

Hơn nữa, Thương Thiên và Bàn Cổ lúc đó cường đại, sẽ biến đắc càng thêm cường đại.

Nếu không có Thái Tố Thần Hoàn, Thương Thiên và Bàn Cổ đối với bọn hắn là khả vọng bất khả cập!

Nhưng hiện tại, bọn hắn tựa hồ đã đuổi kịp Thương Thiên và Bàn Cổ, thậm chí giết chết bọn hắn cũng không phải là không thể!

Giống như hiện tại, từng bước kiến lập Vĩnh Hằng Hồng Mông quốc độ, trở thành Chúa Tể chí cao vô thượng.

Đương nhiên, hiện tại chỉ là bắt đầu, bất quá một khi triệt để thống nhất Hồng Mông, những thứ còn lại đều không thành vấn đề.

Ngoài ra, lúc trước bọn hắn cũng không biết Hỗn Độn Linh Bảo cư nhiên có thể không ngừng tăng lên.

Thời Thần vẫn như cũ là bộ dáng thiếu nữ năm đó, chấp chưởng Thời Gian Pháp Tắc, cho nên bản thân nàng chính là thời gian, thời gian sẽ không trôi qua.

Cảnh giới của nàng cũng tăng lên, nếu nhìn kỹ, cảnh giới của nàng so với Không Gian Ma Thần càng thêm cường đại.

Nhưng nàng lại không lạc quan như Không Gian Ma Thần, ngược lại càng thêm ưu lự.

Thời Thần có chút vô thần hỏi: "Dương Mi, ngươi thật sự cảm thấy vì Thái Tố chiến đấu sẽ đổi lấy sự siêu thoát của chúng ta sao?" Không Gian Ma Thần (Dương Mi) sững sờ, sau đó cười nói: "Thời Thần, ngươi nghĩ nhiều quá rồi!

Chương 78

Hiện tại có lão sư chỉ dẫn chúng ta, ta đã thấy được cánh cửa Chí Tôn thập trọng.

Một khi đột phá, thập nhị trọng Chí Tôn ở ngay trước mắt.

Nhược năng tìm được hạ lạc của Bàn Cổ, có thể trực tiếp chém giết hắn, giới thì đoạt lấy Hỗn Độn Thanh Liên và Đại Đạo Bản Nguyên, ta chính là Chúa Tể!" "Đương nhiên trước đó tốt nhất là tìm được Thương Thiên, bởi vì trên người hắn có Thái Sơ và Thái Thuỷ chi lực, nhược năng đoạt được trước, như vậy chúng ta có thể có càng nhiều nắm chắc!" Không Gian Ma Thần lại nói: "Sư tôn nói, kỳ thực hắn đã chết, tàn linh y thác tại trên Hồng Mông Tử Địa.

Bàn Cổ muốn cho Hồng Mông Tử Địa phục tô, cho nên muốn để Bàn Cổ chết.

Đương nhiên, nhược thành công giết Bàn Cổ, có thể ngăn cản tất cả.

Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần có thể thôn phệ Đại Đạo Bản Nguyên của Bàn Cổ, Thái Tố cũng có thể mượn nhờ cái này thoát ly chất cốc, một lần nữa chuyển sinh." "Thời Thần, đừng nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần chúng ta đủ cường đại, là có thể chúa tể tất cả!" Tại lúc hai người nói chuyện, có một tôn Ma Thần hóa thành thần quang thôi xán từ đằng xa bay tới.

Đó là Quang Minh Ma Thần! "Vĩ đại Thời Gian Chi Vương, Không Gian Chi Vương, ta phát hiện tung tích của Thương Thiên rồi!" Không Gian Ma Thần nhất thời kinh hô một tiếng: "Cái gì?

Phát hiện tung tích Thương Thiên rồi sao!" Thật không ngờ vừa mới nghĩ tới việc tiên sát Thương Thiên, lại đi tru sát Bàn Cổ sẽ tốt

hơn một chút, một khắc sau liền truyền đến tin tức của Thương Thiên.

Quang Minh Ma Thần gật đầu, nói: "Đúng vậy, lúc trước ngô dựa theo chỉ dẫn của hai vị vĩ đại Vương, để Huyền Nguyên Ma Thần rời khỏi Hồng Mông Tử Địa, trọng quy Hỗn Độn.

Về sau Huyền Nguyên Ma Thần truyền đến tin tức, nguyên lai Thương Thiên cư nhiên đang ở trong Hỗn Độn." Nghe tin tức này, Không Gian Ma Thần nhất thời lộ ra một tia tiếu ý. "Ta còn tưởng rằng hắn đi theo bước chân Bàn Cổ, tiến về chỗ sâu trong Hồng Mông Tử Địa, khắp nơi đang tìm kiếm hắn, lại không ngờ gia hỏa này cư nhiên lại thối lui về trong Hỗn Độn." Năm đó, Thương Thiên là kẻ đi sau mới xâm nhập Hồng Mông Tử Địa.

Vừa mới xâm nhập Hồng Mông Tử Địa liền chém giết Hỗn Độn Ma Viên - kẻ lúc đó phong đầu vô lưỡng, đoạt lấy Thái Thuỷ chi lực trên người hắn, sau đó Hồng Mông Tử Địa truyền ra thanh âm của Bàn Cổ, muốn cùng Thương Thiên đối thoại.

Từ đó về sau, phần lớn Ma Thần đều không còn gặp lại Thương Thiên.

Dựa theo thường lý suy đoán, Thương Thiên hẳn là tiến vào chỗ sâu Hồng Mông Tử Địa, đi tìm kiếm bí mật của Hồng Mông mới đúng.

Trong vài chục vạn năm này, Thời Không song Ma Thần một bên tu luyện, một bên chiêu lãm Ma Thần, không ngừng khoách đại cái gọi là 'Vĩnh Hằng Thần Quốc', đồng thời cũng đang không ngừng tìm kiếm hạ lạc của Thương Thiên.

Trước kia có một câu nói: Dục sát Bàn Cổ, tiên tru Thương Thiên!

Lúc đó câu nói này nguyên nhân là do Khai Thiên Thần Phủ đang

nằm trong tay Thương Thiên, đó cũng là một kiện Hỗn Độn Chí Bảo, duy có đoạt lấy Hỗn Độn Chí Bảo mới có khả năng chém giết Bàn Cổ.

Hiện tại, câu nói này vẫn như cũ lưu truyền trong phần lớn Ma Thần.

Dục sát Bàn Cổ, tiên tru Thương Thiên.

Bởi vì trong tay Thương Thiên sở hữu Thái Thuỷ và Thái Sơ chi lực.

Ma Thần ở Hồng Mông Tử Địa từng tận mắt nhìn thấy Thương Thiên thi triển sức mạnh có bao nhiêu khủng bố.

Bọn hắn đều cảm thấy, chỉ cần có thể đạt được sức mạnh cường đại vô địch kia, là có thể siêu việt Thương Thiên.

Ngay cả Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần kỳ thực cũng có ý nghĩ như vậy.

Nhưng bọn hắn căn bản không biết, nguyên nhân Thương Thiên sở dĩ cường đại, căn bản không phải do Thái Sơ và Thái Thuỷ chi lực!

Quang Minh Ma Thần lại nói: "Thương Thiên kia sau khi phản hồi Hỗn Độn, tựa hồ cũng kiến lập một cái Hỗn Độn Thần Quốc, đem sinh linh lớn nhỏ trong Hỗn Độn đều nạp vào trong chưởng khống của hắn.

Đương nhiên, bề ngoài chúa tể giả cũng không phải hắn, mà là Bá Long Ma Thần (Long Vương), nhưng phàm là sinh linh trong Thần Quốc đều phải niệm tụng tên của hắn." Nghe xong một phen lời này, ngữ khí Không Gian Ma Thần càng lộ ra bất tiết.

Hắn khinh miệt nói: "Cái tên Thương Thiên này thật sự là càng sống càng thụt lùi a, không tại Hồng Mông Tử Địa chinh chiến tư sát, cư nhiên phản hồi Hỗn Độn đi kiến lập Thần Quốc, thật buồn cười!" Đối với những Ma Thần thâm nhập Hồng Mông Tử Địa, nơi này mới

là địa phương chân chính cao đẳng, bởi vì ở chỗ này có thể không ngừng đột phá, hướng về cảnh giới trên Chí Tôn mà tăng lên.

Ma Thần lưu lại Hỗn Độn, trong mắt bọn hắn là kẻ hèn nhát, không dám hướng về Hồng Mông Tử Địa nguy hiểm mà tham tác.

Hoặc giả là phế vật, ngay cả tư cách đạp nhập Hồng Mông Tử Địa cũng không có.

Loại cảm giác ưu việt này tại trong phần lớn Ma Thần ở Hồng Mông Tử Địa kỳ thực vưu vi nồng liệt.

Chương 79

Như nay Không Gian Ma Thần biết được Thương Thiên, kẻ được coi là đại địch, cư nhiên thối tẩu khỏi Hồng Mông Tử Địa phản hồi Hỗn Độn, tự nhiên sinh ra một cỗ khinh thị.

Hắn trực tiếp đối với Quang Minh Ma Thần nói: "Quang Minh, lưu lại một bộ phận Ma Thần tiếp tục tham tác Hồng Mông thâm xử tìm kiếm Bàn Cổ, nhớ kỹ một khi phát hiện tung tích của Bàn Cổ, ngàn vạn lần không thể tới gần, Bàn Cổ quá nguy hiểm, chỉ cần nắm giữ hành tung của hắn là được rồi." Khóe miệng hắn lại phù hiện ra tiếu ý: "Thời Thần, chúng ta nhất tề phản hồi Hỗn Độn đi giết Thương Thiên đi, thuận tiện thu lấy Thần Quốc do hắn sáng lập, cũng có thể tiếp nhận!" Thời Thần nhìn bộ dáng chí đắc ý mãn của Không Gian Ma Thần, trong lòng hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Nàng rõ ràng, hiện tại Không Gian Ma Thần bởi vì đột nhiên biến đắc cường đại cho nên có chút mục trung vô nhân.

Bất quá, nàng cũng không có điểm xuất điểm này.

Dù sao mặc dù hiện tại cùng Không Gian Ma Thần bảo trì hợp tác, thậm chí đồng bái Thái Tố vi sư, nhưng Thời Thần chưa bao giờ coi Không Gian Ma Thần là người mình.

Hỗn Độn Ma Thần nếu như có cái gọi là 'tình cảm', vậy mới là xuẩn hỏa.

Nàng gật đầu nói: "Cũng tốt, đã quá lâu không cùng Thương Thiên gặp mặt, vừa vặn nhìn xem hắn đã đến tình cảnh nào rồi, cũng không biết gần đây hắn đang mưu hoa cái gì!" ...

Thương Thiên đoạn thời gian này đúng là phản hồi Hỗn Độn dừng lại một chút, cũng không có đi trực tiếp tìm kiếm Nhân Quả và Tạo

Hóa các loại Ma Thần, cũng không có xâm nhập Hồng Mông Tử Địa, ngược lại cả ngày du nhàn độ nhật.

Hỗn Độn Thần Quốc kiến thiết một ngày mạnh hơn một ngày, Thương Thiên cũng đang bắt đầu đề bạt một số Ma Thần xuất chúng trong Thần Quốc.

Đã có thể làm cho Long Vương đột phá Hỗn Độn Chí Tôn, thậm chí trực tiếp tam trọng, tự nhiên cũng có thể làm cho Ma Thần khác đột phá. "Nguyên bản chỉ là một ý niệm nhất thời, nhưng có lẽ đây cũng là một con đường siêu thoát!" Ngay tại hôm nay, Thương Thiên cảm giác được biến hóa mạc danh.

Hiện tại hắn đã đem Vận Mệnh Pháp Tắc dung nhập tự thân, cố nhiên Vận Mệnh Trường Hà một khi có biến hóa, đặc biệt là quan hệ tới hắn, Thương Thiên có thể lập tức có sở sát giác! "A a, cư nhiên có người muốn gây sự, thú vị a." Hắn bảo trì bình tĩnh, lại không nghĩ rằng có người dám tính kế lên đầu hắn, bất quá như thế cũng vừa vặn!

Thương Thiên trực tiếp mở miệng: "Long Vương, Chân Lý hà tại." Thương Thiên một tiếng lệnh hạ, Long Vương và Chân Lý Ma Thần lập tức từ chỗ sâu trong Hỗn Độn bay tới.

Như nay Long Vương và Chân Lý Ma Thần là phó tùng trực tiếp dưới trướng Thương Thiên, cho nên hai Ma Thần này tại trong Thần Quốc quyền thế mạnh nhất, tịnh liệt Song Vương.

Chí vu hai giả ai cao ai thấp, Thương Thiên cũng không có minh xác chỉ nhận.

Hắn tuyệt đối sẽ không bởi vì Long Vương hiệu trung thời gian lâu hơn một chút mà để Long Vương có thể chỉ huy Chân Lý Ma Thần, cũng sẽ không bởi vì Chân Lý Ma Thần cảnh giới càng thêm cường đại mà để hắn chấp chưởng Thần Quốc.

Người hầu chính là người hầu, Thương Thiên cũng sẽ không cùng bọn hắn nói tình mặt.

Hắn cũng tin tưởng một câu nói, có cạnh tranh mới có áp lực, mới có thể không ngừng làm tốt sự tình cho hắn.

Tại một điểm này, Hỗn Độn Ma Thần và nhân loại kỳ thực cũng không có khác biệt.

Đương nhiên, Thương Thiên sẽ không tốn quá nhiều tâm tư đi quản lý Thần Quốc, làm ra vẻ quản lý các loại, bởi vì căn bản không có tất yếu.

Bọn hắn duy nhất cần làm là nghe mệnh lệnh, tịnh năng không ngừng tráng đại là được rồi.

Không một hồi công phu, Long Vương và Chân Lý Ma Thần đã tới.

Giờ phút này, khí tức của hai tôn Ma Thần so với trước càng thêm cường thịnh.

Chân Lý Ma Thần đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn thất trọng, Long Vương cũng đạt tới ngũ trọng đỉnh phong.

Đương nhiên đây là kết quả do Thương Thiên đề bạt.

Vô luận là Long Vương hay Chân Lý Ma Thần, hoặc hứa lẫn nhau đều nhìn không thuận mắt, nhưng đối với Thương Thiên tuyệt đối trung tâm cảnh cảnh.

Đương nhiên, cũng không phải bởi vì Thương Thiên đối với bọn hắn ân tình có bao nhiêu thâm trọng, mà là bởi vì Thương Thiên đủ cường đại! "Vĩ đại chủ nhân, Long Vương ti vi thính tòng phân phó của ngài." "Vĩ đại chủ nhân, lời nói của ngài chính là chân lý vĩnh hằng của ngô." Thương Thiên đạm mạc nói: "Thông đạo giữa Hồng Mông Tử Địa và Hỗn Độn, hắn là sắp bị triệt để đả thông rồi." Năm

đó, Thương Thiên lấy Khai Thiên Thần Phủ trảm xuất Hỗn Độn chi lộ, làm cho phần lớn Ma Thần có thể theo một con đường thông vãng Hồng Mông Tử Địa.

Đã bao nhiêu năm trôi qua, Hồng Mông Tử Địa và Hỗn Độn giữa đó thủy chung chỉ có một con đường thông đạo.

Nhưng Thương Thiên liệu định, lần này Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần muốn suất chúng đi ra, như vậy tất định sẽ trực tiếp triệt để đả thông đạo lộ hai cái thế giới.

Chương 80

Đến lúc đó, khí tức Hồng Mông Tử Địa đối với Hỗn Độn ảnh hưởng sẽ lớn hơn, Ma Thần lột xác cũng sẽ nhanh hơn.

Đương nhiên, đây đều là chuyện sau này mới suy xét, trước mắt cần phải đối phó những Ma Thần sắp lao ra kia.

Long Vương hưng phấn hô: "Chủ nhân, chúng ta muốn sát nhập Hồng Mông Tử Địa sao?" Long Vương cũng không phải là một tồn tại an phận thủ thường, nếu không năm đó hắn cũng sẽ không mạo hiểm đi trộm bảo vật của Trật Tự Ma Thần, cuối cùng ngộ kiến Thương Thiên.

Từ khi thực lực không ngừng tăng lên, hắn cảm thấy Hỗn Độn Thần Quốc trong Hỗn Độn không cách nào thỏa mãn dã tâm của hắn, sớm đã muốn sát nhập Hồng Mông Tử Địa.

Đương nhiên, đối với nơi đó hắn cũng kiêng kị, hơn nữa Thương Thiên không có cho phép.

Chân Lý Ma Thần ở một bên đạm mạc nói: "Chủ nhân, ngài chỉ cần một tiếng lệnh hạ, ngô định nhiên suất lĩnh Thần Quốc, đạp bằng Hồng Mông Tử Địa!" Thương Thiên liệt chủy, nói: "Đạp bằng Hồng Mông Tử Địa?

Hắc, nghe không tệ." Long Vương vừa nghe, nhất thời ở trong lòng thầm mắng: "Cẩu thí Chân Lý Ma Thần, quả thực là một tên Mã Thí Ma Thần (nịnh hót), khả ác, không được, ta cũng không thể thua hắn." Thương Thiên cũng sẽ không để ý tới tâm tư nhỏ của Long Vương, hắn lại nói: "Bất quá, hiện tại ta cũng không muốn các ngươi sát nhập Hồng Mông Tử Địa, mà là muốn đi lộ khẩu nghênh tiếp...

Ngô nhìn thấy Thời Gian Ma Thần cùng Không Gian Ma Thần tại

Hồng Mông Tử Địa kiến lập một cái Vĩnh Hằng Thần Quốc, sau đó sẽ từ trong đó tư sát đi ra." Long Vương vừa nghe, Ma Thần chi khu bàng đại nhất thời hung hăng chấn động: "Vĩnh Hằng Thần Quốc?

Hừ, cái quái gì chứ!

Vô luận là Hồng Mông hay Hỗn Độn, chỉ có thể có một cái Thần Quốc của chúng ta!" Chân Lý Ma Thần cũng chậm rãi gật đầu nói: "Vĩ đại chủ nhân, thỉnh ngài yên tâm, Hỗn Độn to lớn duy có một cái Thần Quốc của ngài, những tồn tại khác đều vi phạm chân lý, tất định sẽ hôi phi yên diệt." Thương Thiên chậm rãi gật đầu, nói: "Tốt, như vậy các ngươi suất lĩnh tất cả Ma Thần của Hỗn Độn Thần Quốc đi nghênh tiếp đi, đây là lần đầu tiên Thần Quốc kiến lập đối ngoại chinh chiến, hi vọng đừng làm cho ta thất vọng a." Long Vương và Chân Lý Ma Thần hai cái tề tề hô một tiếng: "Vĩ đại chủ nhân, ngô đẳng định nhiên sẽ không làm cho vinh quang của ngài ảm đạm!" Sau khi Long Vương và Chân Lý Ma Thần rời đi, trên mặt Thương Thiên nhất thời lộ ra nụ cười cao thâm mạc trắc. "Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần cư nhiên tăng lên tới tình cảnh này, xem ra có Đế Chủ xuất thủ, nhưng không biết là vị nào.

Bất quá không sao, lần này gặp mặt là có thể biết, hi vọng Chân Lý và Long Vương có thể cho ta một cái kinh hỉ." Sự thật là, cái gọi là Vĩnh Hằng Thần Quốc, còn có Thời Gian Ma Thần cùng Không Gian Ma Thần, Thương Thiên đều không có để ở trong lòng, đó bất quá là quân cờ mà thôi.

Như nay Thương Thiên, tại bất tri bất giác đã tu vi tới tình cảnh Chí Tôn cửu trọng, Hồng Mông Chi Khí không ngừng tẩy lễ thân thể, thực lực mỗi một ngày đều đang tăng lên, tăng lên gấp bội!

Thương Thiên lại lẩm bẩm nói: "Bất quá, cục diện hỗn loạn như vậy xuất hiện, những kẻ ẩn tàng tại phía sau cũng nên nhảy ra rồi

chứ?" Hắn cố ý để Hỗn Độn Thần Quốc trực tiếp đi đối kháng với cái gọi là Vĩnh Hằng Thần Quốc của Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần.

Nói thật, song phương ai thắng ai thua, lại sẽ chết đi bao nhiêu Hỗn Độn Ma Thần, Thương Thiên căn bản không quan tâm, cho dù Chân Lý Ma Thần và Long Vương chết rồi, hắn đều sẽ không để ý.

Hắn hi vọng nhìn thấy những gia hỏa thủy chung ẩn tàng không ra kia, có thể tại trong lần hỗn loạn này nhảy ra.

Bởi vì duy có như thế, Thương Thiên mới có thể từng cái đối phó.

Nếu như muốn từng cái đi tìm kiếm, vậy thì thực tại quá bị động, Thương Thiên xưa nay đều không phải là một người thích bị động!

Vô luận là Hỗn Độn hay Hồng Mông Tử Địa, giờ khắc này đều là đại tràng diện.

Một nửa Hỗn Độn Chí Tôn của Hồng Mông Tử Địa bị tụ tập, muốn trọng phản Hỗn Độn.

Thời Không song Ma Thần suất lĩnh phần lớn Chí Tôn, đi tới Hỗn Độn Nguyên Điểm chi địa.

Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần lúc này muốn làm chính là nghịch chuyển nguyên điểm, triệt để liên thông hai cái thế giới.

Thời Gian Ma Thần lấy ra Thái Tố Thần Hoàn, bắt đầu dùng sức mạnh cường đại đi quán xuyên Hỗn Độn Nguyên Điểm.

Nếu không đem nó đả thông, cho dù Hỗn Độn Chí Tôn phản hồi cũng phải chịu rất nhiều trắc trở.

Bên kia, Quang Minh Ma Thần lúc này đang lớn tiếng hò hét: "Chiến sĩ của Vĩnh Hằng Thần Quốc a, ngô đẳng hôm nay muốn trọng

phản Hỗn Độn.

Thiên thiên vạn vạn sinh linh, Ma Thần dừng lại ở Hỗn Độn đều là một đám nọa phu, nhu nhược đảm tiểu không dám xâm nhập Hồng Mông Tử Địa, dạng sinh linh này sinh ra nên bị ngô đẳng thống trị!" Trong Hỗn Độn, Ma Thần chấp chưởng đại đạo pháp tắc cũng không nhiều, nhưng Hỗn Độn sinh linh thì quả thực không ít.

Thiên thiên vạn vạn đều chỉ là một con số nhỏ mà thôi. "Vinh quang của Vĩnh Hằng Thần Quốc, sẽ bao trùm toàn bộ Hỗn Độn và toàn bộ Hồng Mông!

Thời Gian Chi Vương cùng Không Gian Chi Vương, sẽ trở thành người chỉ dẫn của ngô đẳng, tất định sẽ suất lĩnh Thần Quốc đạt tới vĩnh hằng siêu thoát!" ...

Kỳ thực, những lời này đều là nói nhảm, dù sao có thể trở thành Hỗn Độn Chí Tôn tồn tại lại có ai là xuẩn hỏa?

Sở dĩ gia nhập Vĩnh Hằng Thần Quốc của Thời Không Ma Thần, chỉ là bởi vì đánh không lại Thời Không Ma Thần mà thôi.

Chương 81

Đương nhiên, hiện tại bọn hắn đích xác đã trở thành nô lệ của Thời Không Ma Thần. "Oanh long!" Một tiếng cự hưởng đáng sợ tại lúc này nổ tung, sau đó sức mạnh cuồng bạo không cách nào hình dung trực tiếp phúc xạ phát tán ra, Hỗn Độn Nguyên Điểm bị nghịch phản!

Hồng Mông Tử Địa và Hỗn Độn, rốt cục bị triệt để quán xuyên!

Tại một nháy mắt này, vô luận là Hỗn Độn hay Hồng Mông Tử Địa trực tiếp bắt đầu chấn động.

Ẩn ước chi gian, Hồng Mông Tử Địa tựa hồ đều xuất hiện một lần động tĩnh kịch liệt, sau đó có một cỗ khí tức bàng bạc chậm rãi di mạn ra.

Tại nơi sâu nhất của Hồng Mông Tử Địa, một tôn thân ảnh cao lớn chân đạp Hỗn Độn Thanh Liên, tay cầm Khai Thiên Thần Phủ, đang hướng về nơi này quan vọng, chính là Bàn Cổ. "Hừ, bố cục của Thái Tố bắt đầu rồi sao, liên thông Hỗn Độn và Hồng Mông Tử Địa, muốn cho Hồng Mông Tử Địa sớm thức tỉnh, là chỉ một mình nàng đang bố cục, hay là Ngũ Đế liên thủ đây?" Bàn Cổ tuy rằng không ngừng thâm nhập Hồng Mông Tử Địa, nhưng ánh mắt của hắn lại thủy chung quan chú bên ngoài.

Mục đích của hắn là tìm kiếm chân thân của Hồng Mông Ngũ Đế.

Bàn Cổ muốn thành Bất Hủ Đại Đạo, Ngũ Đế chính là trở ngại.

Chính như Thái Tố muốn giết Bàn Cổ giống nhau, Bàn Cổ cũng muốn giết nàng.

Nhưng hiện tại, Bàn Cổ có chuyện càng quan trọng hơn muốn làm.

Hắn lại nói: "Ngô sắp tìm được Đại Đạo Tạo Hoá Ngọc Điệp, đến

lúc đó ngô xem các ngươi làm thế nào ngăn cản phong mang của ngô!"
...

Bên kia, một cái góc cực độ thần bí trong Hỗn Độn.

Có hai tôn Ma Thần cao lớn nhất, khí tức giữa hai bên lưu thông vận chuyển, ẩn ước triển lộ ra khí tức, cư nhiên so với Vận Mệnh Ma Thần ngày xưa đều phải cường đại hơn.

Trong đó, một tôn Ma Thần sở hữu hai cái đầu lâu mở miệng nói: "Bắt đầu rồi sao, Hồng Mông Ngũ Đế kia chuẩn bị động thủ." Nhân Quả Ma Thần, hai cái đầu lâu, một cái là Nhân, một cái là Quả.

Ma Thần đối diện cũng chậm rãi nói: "Tạo Hóa diễn biến, Hồng Mông Hỗn Độn bắt đầu giao chức, cự ly Phá Diệt Đại Kiếp lại tiến thêm một bước, chỉ đáng tiếc Vận Mệnh Ma Thần đã vẫn lạc, nếu không ba người chúng ta cùng thôi diễn, có thể tại thời điểm này trực tiếp tìm kiếm tung ảnh của Hồng Mông Ngũ Đế." Tạo Hóa Ma Thần!

Nhân Quả lại nói: "Vận mệnh nhân quả đoạn liệt, không cần nữa.

Thương Thiên tồn tại, hoàn toàn là một cái dị số, một tên Âm Dương Ma Thần khu khu, nguyên bản không nên cường đại như thế.

Hiện tại đại thế tương thành, hắn sắp sửa đột phá Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng, Tạo Hóa, ngô đẳng có nên hay không tiên hạ thủ vi cường, đem hắn giết?" Tạo Hóa lắc đầu, nói: "Không cần, tu tri người chung kết tại Hỗn Độn chung quy là Bàn Cổ và sự tranh đấu giữa Ngũ Đế, Thương Thiên là biến số tuy rằng cự tuyệt hợp tác với ta, chém giết Vận Mệnh, nhưng biến số chung quy là biến số, xem một chút lần này hắn cùng Vĩnh Hằng Thần Quốc của Hồng Mông Tử Địa tranh đấu sẽ biểu hiện như thế nào đi." Nhân Quả chậm rãi gật đầu, nói: "Tốt.

Bất quá, cũng không thể phóng nhậm hắn tiêu dao." Hắn đưa ngón

tay điểm một cái, giữa ngón tay có một đoàn hắc ám dũng hiện ra. "Hắc Ám, tích niên bị Thương Thiên chém giết, đây là 'Nhân', như nay ngô tương ngươi điểm hóa, cho ngươi phục sinh, đây là 'Quả', đi tới nơi giao chiến, sau đó thu hoạch sinh linh, nếu như có thể, đi đem đám Quang Minh Ma Thần, Chân Lý Ma Thần, còn có Long Vương đều nuốt hết đi." Đoàn hắc ám kia chậm rãi biến hóa, cuối cùng một lần nữa hóa thành một cái Ma Thần.

Nếu Thương Thiên ở chỗ này, sẽ phát hiện đây là Hắc Ám Ma Thần.

Năm đó, Hắc Ám Ma Thần vọng đồ thưởng đoạt Khai Thiên Thần Phủ, sau đó bị phong mang của Khai Thiên Thần Phủ trực tiếp phấn toái.

Chỉ là, pháp tắc của hắn cũng không có bị Thương Thiên thu lấy, mà là vọt vào Hỗn Độn thâm xử.

Lại không ngờ, Nhân Quả Ma Thần cư nhiên có thể đem hắn phục sinh.

Hơn nữa, sau khi phục sinh, Hắc Ám Ma Thần cư nhiên sở hữu Hỗn Độn Chí Tôn thất trọng!

Thủ đoạn của Nhân Quả Ma Thần không thể bảo là không lợi hại.

Hắc Ám Ma Thần liệt chủy cười một tiếng, nói: "Tuân mệnh, vĩ đại Nhân Quả Ma Thần!" ...

Hồng Mông Tử Địa và Hỗn Độn bị triệt để quán xuyên, Thời Gian và Không Gian Ma Thần nhìn nhau một cái, đương tức nói: "Chư vị chí tôn cường đại của Vĩnh Hằng Thần Quốc, xông lên đi, sát nhập Hỗn Độn, đi ban cho đám nọa phu và phế vật kia sự cứu rỗi!

Sát!" Long Vương và Chân Lý Ma Thần tịnh kiên đứng thẳng, ánh mắt nhìn về phía Hỗn Độn Nguyên Điểm chi địa kia.

Nói thật, hai tôn Ma Thần này sau khi đầu kháo Thương Thiên, trừ những lúc quỳ tại trước mặt Thương Thiên ra thì chưa từng hòa hài như vậy.

Chương 82

Long Vương liệt chủy mang theo nụ cười nói: "Đến rồi a, lần này từ Hồng Mông Tử Địa đi ra toàn bộ đều là Hỗn Độn Chí Tôn, ròng rã năm mươi ba tôn ni, còn có Không Gian Ma Thần và Thời Gian Ma Thần là đỉnh cấp Chí Tôn, trận trượng thật lớn... làm người ta chờ mong a!" Một cái Hỗn Độn Chí Tôn nhất trọng hoặc hứa có thể quét ngang một mảng lớn Hỗn Nguyên cửu trọng cường giả, hiện tại nhưng là có năm mươi mấy cái Hỗn Độn Chí Tôn, không có một tôn nào dưới tam trọng!

Trận dung như vậy, đương nhiên vô cùng khủng bố.

Chân Lý Ma Thần đứng ở một bên, khẽ cười một tiếng, nói: "Sao hả, Long Vương bắt đầu sợ hãi rồi sao?" Sau đó ánh mắt của hắn kiên định nói: "Nhưng mặc kệ có sợ hãi hay không, ngô đều sẽ kiên trì vô thượng chân lý, để cho đối phương biết, duy có Thương Thiên mới là chân lý!" Bởi vì Thương Thiên đủ cường đại, cho nên mới là vĩnh hằng chân lý!

Long Vương nhe răng cười một tiếng, nói: "Ta không cùng ngươi nói nhảm, ai có thể tư sát nhiều hơn, người đó mới là chân chính cường giả, mới là người hầu xuất sắc nhất của chủ nhân.

Chiến sĩ Thần Quốc, cấp ta xung kích!" Long Vương long trảo hạ xuống, nhất thời sát thanh tứ khởi!

Vô số Hỗn Độn sinh linh bắt đầu gào thét.

Bất quản những Hỗn Độn sinh linh này là sợ hãi, kích ngang, hoặc là tâm tình gì khác, nhưng tại lúc này đồng thời cuồng hống, trong những sinh linh này tuyệt đại đa số đều là Hỗn Độn sinh linh bình thường, không có đại đạo pháp tắc.

Thực lực yếu nhỏ thậm chí ngay cả Hỗn Nguyên cảnh giới cũng không có, cường đại một chút cũng chỉ có bộ dáng Hỗn Nguyên thất bát trọng.

Nhưng số lượng đủ nhiều!

Ngàn vạn?

Không đúng, là vạn ức, thậm chí càng nhiều!

Đa như hằng sa Hỗn Độn sinh linh trực tiếp phát động xung kích, trực tiếp hướng về phía Hỗn Độn Nguyên Điểm vừa mới được mở ra mà dũng tới. ...

Không Gian Ma Thần cùng Thời Gian Ma Thần đái lĩnh một chúng Chí Tôn vừa mới từ Hồng Mông Tử Địa đi ra, vừa mới hô hạ chữ 'Sát', lại lập tức nhìn thấy mang mang Hỗn Độn sinh linh hướng về phía bọn hắn dũng tới.

Có Chí Tôn bắt đầu kinh hô: "Chuyện gì xảy ra, cư nhiên có nhiều Hỗn Độn sinh linh như vậy!" Tuy rằng bọn hắn vô cùng cường đại, nhưng khi số lượng đạt tới tình cảnh nhất định, tối thiểu hiệu quả hình ảnh phi thường cường đại.

Đương nhiên, đây cũng không phải trọng điểm.

Thời Gian Ma Thần bình đạm nói: "Xem ra, Thương Thiên sớm biết chúng ta muốn tới!

Quả nhiên không đơn giản, rõ ràng thân ở tại trong Hỗn Độn, cư nhiên có thể biết được hành kính của chúng ta." Nghe xong lời Thời Gian Ma Thần, Không Gian Ma Thần lại cực kỳ bất tiết nói: "Hừ, chỉ biết lợi dụng mấy thứ không lên được mặt bàn này, ta đảo cảm thấy hắn càng ngày càng không ra gì rồi.

Mấy phế vật này có nhiều hơn nữa thì có ích lợi gì?

Chí tôn của Vĩnh Hằng Thần Quốc, đi diệt bọn hắn đi!" Dứt lời, phần lớn Ma Thần trực tiếp cuồng hống.

Quang Minh Ma Thần thủ đương kỳ trùng, thân thể hắn trữ lập vu trên phần lớn Hỗn Độn sinh linh, trong đôi mắt tràn đầy lãnh mạc.

Hắn mở miệng nói: "Những kẻ không được quang minh dung nạp, giai là tội ác, tội ác đương tương yên tiêu vân tán!" Lời nói hạ xuống, trên đầu hắn xuất hiện một tòa điêu tượng tràn ngập vô tận quang mang, điêu tượng mở mắt, nhất thời một phiến Hỗn Độn bị cường liệt thần quang lung tráo.

Vẻn vẹn chỉ ba cái sát na thời gian, Hỗn Độn sinh linh bị lung tráo, bất quản tu vi mạnh yếu, tận số tiêu tán!

Quang Minh Ma Thần một kích hủy diệt sinh linh, chí ít có thượng ức!

Sau khi Quang Minh Ma Thần xuất thủ, những Chí Tôn cường giả khác cũng lần lượt động thủ.

Số lượng lại nhiều, hiệu quả hình ảnh lại chấn hám, nhưng ở trước mặt thực lực tuyệt đối cũng là vô dụng.

Từng cái Chí Tôn liên liên động thủ, các tự thôi động tự thân pháp tắc sức mạnh, một hồi sau, vạn ức Hỗn Độn sinh linh cư nhiên đã ít đi một nửa! "Ha ha ha, thật sự là sinh linh yếu nhỏ a, ngay cả thổ kê ngõa cẩu đều không bằng!" "Cái gọi là Hỗn Độn Thần Quốc, chính là do mấy tồn tại yếu nhỏ này tạo thành sao?

Thật đáng thương a, ngô đều không có tâm tư đi chém giết!" "Ha ha...

Tiên toàn bộ tru diệt rồi nói sau, sau đó đem tên Thương Thiên kia tìm ra, cấp ngô đẳng quỳ xuống dập đầu!" ...

Chương 83

Long Vương và Chân Lý Ma Thần nhìn thấy một màn này, sắc mặt mỗi người đều có bất đồng.

Chân Lý Ma Thần cảm khái một câu: "Không hổ là Chí Tôn từ Hồng Mông Tử Địa đi ra, thật cường đại." Long Vương lại cảm thấy Chân Lý Ma Thần đang trào phúng, nhe răng cười một tiếng nói: "Ngươi cho rằng thủ đoạn của ta cứ như vậy kết thúc?

Sao có thể!

Nhóm đầu tiên, bất quá là pháo hôi mà thôi!

Nhị lang, để cho đám gia hỏa tự đại này kiến thức thế nào là chiến đấu chân chính!" Thủ hạ Hỗn Độn Chí Tôn cường giả của Long Vương đồng thời nộ hống: "Ngô đẳng thệ tử dữ Long Vương Thần Vương cộng tiến thối, sát!" Chân Lý Ma Thần nhận chân nói: "Không sai, pháo hôi không ngừng tiêu hao, mấy kẻ từ Hồng Mông Tử Địa đi ra tự cho là cao cao tại thượng này, hiện tại cũng không sai biệt lắm ma mộc rồi, là lúc bắt đầu chân chính sát lục, như vậy xông lên đi!" Ý nghĩa tử vong của pháo hôi, là vì để cho bọn hắn thấy rõ những Ma Thần Chí Tôn này.

Vừa mới động thủ, có Quang Minh, có Diệt Âm, có Khủng Cụ, có Chiến Tranh...

Đây đều là Pháp Tắc Ma Thần cực kỳ cường đại.

Nhưng Thương Thiên tại trong bao nhiêu tuế nguyệt này, đem Ma Thần trong Hỗn Độn tăng lên tới Chí Tôn cũng không ít.

Bọn hắn thật sự cho rằng pháo hôi dễ dàng bị tiêu diệt như vậy sao?

Pháo hôi cũng phân đẳng cấp, đi chịu chết đầu tiên đương nhiên là pháo hôi không có giá trị nhất, nhưng tiếp theo chính là lúc cấp kinh hỉ cho bọn hắn!

Trong ức vạn pháo hôi, đám xung kích phía trước đều là thực lực đê vi, rất ít Hỗn Nguyên cửu trọng.

Nhưng ở một nửa phía sau, kia cơ hồ đều là Hỗn Nguyên thất trọng, cửu trọng.

Không chỉ như thế!

Tại trong những pháo hôi này, còn ẩn tàng Hỗn Độn Chí Tôn.

Long Vương nguyên bản sở hữu năng lực có thể cùng Hỗn Độn dung hợp ngắn ngủi, cho nên tại hành động có thể đem bọn hắn ẩn tàng.

Chân Lý Ma Thần tắc có thể lợi dụng Chân Lý Pháp Tắc của tự thân, làm cho thủ hạ Chí Tôn tại biểu tượng nhìn qua chỉ sở hữu Hỗn Nguyên cửu trọng.

Đã là Chân Lý Ma Thần, như vậy sở ngôn tức là chân lý.

Chiến đấu duy trì đến hiện tại, một bên Vĩnh Hằng Thần Quốc, Chí Tôn Ma Thần một cái đều không có thụ thương, nhưng tương phản mỗi một cái Ma Thần bọn hắn đánh giết lại là thiên thiên vạn vạn.

Điều này cũng làm cho bọn hắn đối với Thương Thiên càng thêm khinh thị.

Loại Hỗn Độn Thần Quang không chịu nổi một kích này thì có ích lợi gì?

Lại không biết, ngay khi bọn hắn sướng khoái sát lục, Thương Thiên lại đang chú thị bọn hắn.

Đương nhiên, ánh mắt Thương Thiên sẽ không dừng lại ở trên người mấy Chí Tôn này, cho dù là Ma Thần cường đại như Quang Minh Ma Thần, Thương Thiên cũng không để vào mắt.

Những Ma Thần Chí Tôn này trong mắt Thương Thiên, kỳ thực cùng pháo hôi trong mắt bọn hắn hiện tại là giống nhau, không chịu nổi một kích.

Ánh mắt Thương Thiên cuối cùng rơi vào trên người Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần.

Thương Thiên hiện tại ở cái tình cảnh này, cơ bản có thể làm được một cái nhìn thấu chân lý. "Nguyên lai là sức mạnh của Thái Tố...

Hừ, Thái Sơ, Thái Thuỷ, Thái Tố, như nay đã nhảy ra ba cái, đến hiện tại cũng chỉ có Thái Dịch và Thái Cực không có xuất thủ, cũng không biết là bố cục như thế nào." Thương Thiên lẩm bẩm nói.

Sự thật là, thực lực bất đồng dẫn đến nhãn giới bất đồng.

Không Gian Ma Thần và một số Chí Tôn khác đều cho rằng Thương Thiên khổ tâm cô nghệ kinh doanh Thần Quốc là vì đối phó bọn hắn.

Nhưng đâu biết, Thần Quốc căn bản là Thương Thiên tùy thủ sáng tạo, căn bản không có bao nhiêu để ý.

Ánh mắt của hắn cũng sẽ không rơi vào trên người bọn hắn, hắn nhìn về phía Hồng Mông Đế Chủ!

Chương 84

Thương Thiên rõ ràng, Hồng Mông Đế Chủ, Bàn Cổ cùng với đám Nhân Quả Ma Thần, Tạo Hóa Ma Thần mới là chân chính địch nhân.

Chí vu Thời Không, bất quá là quân cờ mà thôi.

Nhưng Thương Thiên tịnh không có trực tiếp xuất thủ, chỉ ở phía sau màn quan khán.

Hắn rõ ràng một điểm: Quân cờ bác dịch thường thường sẽ làm cho những người xem cờ có động tác mới.

Ví dụ như một hồi nữa sẽ tòi ra một cái. ...

Một chúng Chí Tôn lấy Quang Minh Ma Thần cầm đầu, giờ khắc này uy phong lẫm nhiên.

Phần lớn sinh linh tại dưới sức mạnh của hắn không ngừng mẫn diệt, hóa thành tro tàn.

Vì cái gì nhất định phải xông vào Hồng Mông Tử Địa, sau đó không ngừng giãy dụa không ngừng biến cường?

Cái gọi là không tránh khỏi bị người hóa thành tro tàn, tịnh có thể chưởng khống sinh tử của người khác sao?

Mặc dù hiện tại là bị ép gia nhập 'Vĩnh Hằng Thần Quốc', nhưng một mã quy một mã, loại cảm giác cao cao tại thượng chưởng khống sinh tử người khác này, thật diệu không thể tả.

Ngay tại lúc này, biến cố hốt nhiên phát sinh.

Từ trong đám pháo hôi kia, hốt nhiên có khí tức cực kỳ cường đại xuất hiện!

Hỗn Độn Chí Tôn!

Tại trong đám pháo hôi cư nhiên có Hỗn Độn Chí Tôn xuất hiện, hơn nữa không chỉ một tôn. "Sát!" Một tôn Ma Thần mãnh liệt trùng thiên, trực tiếp hướng về phía Quang Minh Ma Thần mà giết tới.

Quang Minh Ma Thần hai mắt trừng một cái, trực tiếp nói: "Ẩn tàng tại trong đám pháo hôi này, vọng đồ đánh lén ta, muốn chết!" Ma Thần chi khu của hắn nhất thời chấn động, sau đó sức mạnh khủng bố tuyệt luân hung hăng áp bách ra. "Vô Tận Quang Minh Chi Nhận!" Thần quang nồng liệt hóa thành quang mang khủng bố, trực tiếp đem Ma Thần xông lên cấp phấn toái.

Nhưng một khắc sau, sắc mặt Quang Minh Ma Thần đẩu nhiên biến hóa. "Cái gì, là huyễn tượng!" Lấy sự cường đại của Quang Minh Ma Thần, cư nhiên không có nhìn ra đây chỉ là một đạo huyễn tượng! "Ha ha, không sai, chính là huyễn tượng!

Quang Minh Ma Thần, pháp tắc của ngươi là Quang Minh, nhưng pháp tắc của ta là Huyễn Tượng, như nay ta là Hỗn Độn Chí Tôn lục trọng, nhưng ta cũng sẽ giết ngươi!" Huyễn Tượng Ma Thần dùng Huyễn Tượng Diệt Nhận trực tiếp chém giết ra, trọng thương Ma Thần chi khu của Quang Minh Ma Thần.

Mặc dù tại một nháy mắt kia, Quang Minh Ma Thần thi triển thần thông nhục thân hóa quang minh cường đại, tránh được công kích trí mạng nhất, nhưng Huyễn Tượng Chi Diệt quá cường đại, vẫn như cũ làm hắn bị thương.

Quang Minh Ma Thần lạp khai cự ly với Huyễn Tượng Ma Thần, sau đó kinh hãi nói: "Sao có thể!

Ngốc tại bên trong Hỗn Độn, sao có thể đột phá Chí Tôn lục trọng!" Vì đột phá, vì trở nên càng thêm cường đại, bọn hắn mới xâm nhập Hồng Mông Tử Địa, trải qua vô số gian nan hiểm trở mới có ngày hôm nay, nhưng Huyễn Tượng Ma Thần tịnh không có tiến vào

trong đó, lại cũng đạt tới tình cảnh này.

Huyễn Tượng Ma Thần cười ha hả, nói: "Quang Minh Ma Thần, thật xuẩn hỏa, căn bản không biết sự cường đại của tín ngưỡng chúng ta, Thương Thiên là vạn năng!" Huyễn Tượng Ma Thần, nãi là Ma Thần tiếp theo được Thương Thiên nhìn trúng sau Long Vương và Chân Lý Ma Thần.

Thương Thiên lấy Hồng Mông Chi Lực trực tiếp tẩy lễ cho hắn, làm cho cảnh giới của hắn một đường đột phá.

Không chỉ như thế, Thương Thiên còn đem Âm Ảnh Chi Lực đánh vào trong cơ thể hắn, cho nên hắn sở hữu song trọng pháp tắc Ma Thần, Âm Ảnh cùng Huyễn Tượng chi thần!

Cũng chính vì nguyên nhân song trọng pháp tắc, Quang Minh Ma Thần mới không thể phát hiện ra hắn ngay từ đầu.

Hắn cười to: "Quang Minh, ngươi nên đi chết đi!" Đã là song trọng pháp tắc Ma Thần, như vậy trừ Huyễn Tượng Diệt Nhận ra, còn có một kiện linh bảo — Âm Ảnh Chi Xúc.

Quang Minh Ma Thần lấy sức mạnh cường đại tránh được Huyễn Tượng Diệt Nhận giảo sát, nhưng Âm Ảnh Chi Xúc phù hiện sau lưng trực tiếp động xuyên Ma Thần chi khu, Quang Minh Ma Thần không có vạn trượng quang mang không thể thích phóng.

Chương 85

Từ khi trận chiến tranh này bắt đầu đến hiện tại, không biết đã chết bao nhiêu pháo hôi.

Nhưng lần này, Hỗn Độn Chí Tôn — Quang Minh Ma Thần, vẫn lạc!

Quang Minh Ma Thần vẫn lạc!

Các vị Chí Tôn của Vĩnh Hằng Thần Quốc đi ra từ Hồng Mông Tử Địa giờ phút này bị chấn nhiếp dữ dội!

Ban đầu, bọn hắn đại sát tứ phương, tùy tiện một đòn cũng có thể diệt sát hàng ngàn hàng vạn Hỗn Độn sinh linh.

Tuy Hỗn Độn sinh linh có đến ức vạn, nhưng căn bản không cần bao lâu đã bị đồ diệt hơn một nửa.

Thế nhưng ngay khi đang cao hứng, biến cố đột ngột phát sinh.

Rõ ràng trong đám sinh linh pháo hôi yếu ớt kia cư nhiên ẩn giấu rất nhiều cường giả, bao gồm cả hàng loạt Hỗn Độn Chí Tôn, trực tiếp phát động tấn công.

Trong đó bao gồm những cường giả như Long Vương và Chân Lý Ma Thần.

Long Vương là Hỗn Độn Chí Tôn ngũ trọng, Chân Lý Ma Thần càng là thất trọng, có thể nói cực kỳ khủng bố.

Nhưng không ai ngờ tới, kẻ đầu tiên chém giết Chí Tôn lại không phải hai vị vua của Hỗn Độn Thần Quốc kia, mà là Huyễn Tượng Ma Thần.

Huyễn Tượng Ma Thần đã chém giết Quang Minh Ma Thần, kẻ

mạnh nhất bên phía Vĩnh Hằng Thần Quốc.

Điều này khiến chiến cục trực tiếp xoay chuyển cực lớn.

"Sát!" "Hống..." Tiếng gầm thét của từng vị Ma Thần chấn động thiên địa, lực lượng cuồng bạo kinh khủng tụ tập ép về phía Vĩnh Hằng Thần Quốc.

Vĩnh Hằng Thần Quốc dù được tạo thành bởi đông đảo Chí Tôn, nhưng lúc này cũng bắt đầu run sợ.

Nói cho cùng, đại đa số Hỗn Độn Ma Thần ngoại trừ sức mạnh ra thì về bản chất tâm tính cũng chẳng ưu tú hơn nhân loại hậu thế là bao.

Khi thuận cảnh tự nhiên chỉ cao khí dương, chiến ý ngút trời, nhưng gặp nghịch cảnh cũng sẽ khí thế suy bại.

Bọn hắn không ngờ rằng, đối mặt với những tồn tại như sâu kiến này, bên mình cư nhiên lại xuất hiện tử vong, mà kẻ chết đầu tiên lại là Quang Minh Ma Thần, người chỉ đứng dưới Không Gian Ma Thần và Thời Gian Ma Thần!

Lúc này, đối mặt với sự vây công của vô số Ma Thần và sinh linh dưới sự dẫn dắt của Chân Lý Ma Thần và Long Vương, bọn hắn bắt đầu sợ hãi và thoái lui...

Không Gian Ma Thần giờ phút này bạo nộ!

Kể từ khi Vĩnh Hằng Thần Quốc thành lập, Quang Minh Ma Thần có thể coi là cánh tay phải, là tướng tài đắc lực.

Nhưng hiện tại hắn đã chết, lại là kẻ đầu tiên bị chém giết, chẳng khác nào hung hăng tát vào mặt Không Gian Ma Thần.

Huống hồ, cái chết của Quang Minh Ma Thần chỉ là sự khởi đầu.

Sau khi có Ma Thần đầu tiên tử vong, tiếp theo sẽ xuất hiện càng

nhiều Ma Thần vẫn lạc.

Trong lúc Không Gian Ma Thần phẫn nộ, trên chiến trường đã có bảy vị Hỗn Độn Chí Tôn bỏ mạng.

Bảy vị!

Đây không phải là Hỗn Độn Ma Thần bình thường, càng không phải đám Hỗn Độn sinh linh ngay cả quy tắc sức mạnh cũng chưa lĩnh ngộ.

Đây là Hỗn Độn Chí Tôn, là những cường giả trải qua vô số chiến đấu sinh tồn và có kỳ ngộ riêng biệt.

Mỗi một người đều là cơ thạch của Vĩnh Hằng Thần Quốc, cũng là lợi kiếm và công cụ đắc lực!

Lúc này Thời Thần nói: "Dương Mi, chúng ta phải cẩn thận, Thương Thiên còn mạnh hơn tưởng tượng của chúng ta rất nhiều." Thời Thần vẫn luôn cảm thấy lần trước tru sát Thương Thiên là một quyết định sai lầm, lẽ ra nên tiếp tục phát triển lớn mạnh trong Hồng Mông Tử Địa, trong thời gian ngắn tránh xung đột với Thương Thiên và Bàn Cổ.

Nhưng Không Gian Ma Thần Dương Mi hiển nhiên không đợi được nữa, hắn phi thường kích tiến, hận không thể lập tức giết Thương Thiên, sau đó diệt Bàn Cổ.

Chương 86

Kỳ thực Thời Thần biết, có lẽ Thái Tố đã cho hắn hứa hẹn gì đó, bởi vì so với y, Dương Mi đối với Thái Tố dường như càng thêm nhiệt thành.

Quả nhiên, sau khi nghe lời khuyên, Không Gian Ma Thần trực tiếp gầm nhẹ một tiếng, có chút khinh thường nói: "Thời Thần, ngươi quá lo lắng rồi.

Dù cho Thương Thiên mạnh hơn ta dự liệu vài phần thì đã sao?

Lão sư của ngô đẳng chính là Hồng Mông Đế Chủ, Thái Tố!" "Tiếp theo, ngô sẽ đích thân ra tay, tru sát toàn bộ đám cá tạp này." Không Gian Ma Thần hiện nay là cường giả Hỗn Độn bát trọng, sở hữu Thái Tố Thần Hoàn.

Căn cứ lời Thái Tố nói, bảo vật này nguyên bản là Hồng Mông Đế Bảo, nãi là thần vật còn mạnh hơn cả Hỗn Độn Chí Bảo.

Dù cho hiện tại bị suy giảm, cũng có thể sánh ngang Hỗn Độn Chí Bảo vô địch.

Đương nhiên, Không Gian Ma Thần sẽ không vội vàng động dụng Thái Tố Thần Hoàn, bởi vì Không Gian Vạn Tượng Tháp của hắn cũng đủ để quét ngang đám cá con này.

Trong mắt một Hỗn Độn Chí Tôn bát trọng, dù là Chân Lý Ma Thần đang hung hăng nhất, hay con Long Vương to lớn kia, hoặc là Huyễn Tượng Ma Thần vừa lập kỳ công chém giết Quang Minh Ma Thần, tất cả cũng chỉ là chút cá tạp lớn hơn một chút mà thôi.

Cuối cùng hắn cũng trực tiếp ra tay!

Một tòa cự tháp không thể hình dung trực tiếp sừng sững dựng

lên, trong tháp có vô số quang văn như thủy tinh, đó là do không biết bao nhiêu không gian vỡ nát tụ tập thành.

Hắn nộ hống một tiếng: "Không gian vạn tượng, phấn toái càn khôn!" Chỉ trong nháy mắt đầu tiên ra tay, bên phía Hỗn Độn Thần Quốc đã có mấy tôn Chí Tôn được Thương Thiên đích thân đề bạt bị nghiền nát!

Không Gian Ma Thần ra tay, lần nữa chấn nhiếp toàn trường!

Tòa Không Gian Vạn Tượng Tháp cao ngất kia giờ khắc này trở thành thứ duy nhất trong toàn bộ Hỗn Độn Hồng Mông.

Những luồng ánh sáng không gian như thủy tinh kia khiến cho dù là Vĩnh Hằng Thần Quốc hay Long Vương và Chân Lý Ma Thần bên phía Hỗn Độn Thần Quốc đều bị chấn nhiếp.

Chân Lý Ma Thần giọng trầm xuống, nói với Long Vương: "Mau ra lệnh rút lui, ít nhất phải tránh xa Không Gian Ma Thần, tên này quá nguy hiểm!" Nếu là bình thường, Long Vương nhất định sẽ mỉa mai đáp trả, châm chọc Chân Lý Ma Thần nhát gan nhu nhược.

Nhưng lần này, Long Vương không làm vậy.

Tuy hắn luôn không ưa Chân Lý Ma Thần, nhưng hắn có não, sự mạnh mẽ và nguy hiểm của Không Gian Ma Thần là điều rõ như ban ngày.

Tòa Không Gian Vạn Tượng Tháp kia càng không ngừng bộc phát ra lực lượng thôn phệ kinh khủng chưa từng có.

Tháp này đang tịch quyển cả Hỗn Độn.

Lúc này, thanh âm cuồng phóng của Không Gian Ma Thần vang vọng: "Các vị Chí Tôn Thần Tướng của Vĩnh Hằng Thần Quốc nghe ngô hiệu lệnh, Sát!" "Giết cho Hỗn Độn quay cuồng, giết cho Hồng Mông biến sắc, hết thảy sinh linh, toàn bộ giảo sát!" Dương Mi thật

sự điên cuồng rồi, khí tức của hắn không ngừng trở nên cường thịnh, Không Gian Vạn Tượng Tháp cũng theo khí thế đó mà càn quét ra không gian xung quanh.

Rất nhiều không gian thậm chí bị trực tiếp cắt rời, các Ma Thần đang chinh chiến bỗng mất đi liên hệ với xung quanh, nháy mắt ngơ ngác.

Đương nhiên, có một số Ma Thần xui xẻo hơn, trực tiếp bị cắt chém tử vong ngay khi đang chiến đấu.

Tóm lại, hắn vừa ra tay liền khiến cục diện hỗn loạn một mảnh. ...

Thương Thiên vẫn không động đậy.

Tuy có không biết bao nhiêu sinh linh và Ma Thần của Hỗn Độn Thần Quốc bị Không Gian Ma Thần cắt chém giết chết, nhưng Thương Thiên căn bản không để vào mắt.

Một bá chủ chân chính, sao có thể quan tâm đến sự sống chết của đám tôm tép nhỏ bé?

Huống hồ, nói một câu khó nghe nhưng thực tế, đám sinh linh này vốn dĩ cũng phải chết, sự khác biệt duy nhất là chết sớm hay chết muộn.

Bởi vì nếu hết thảy đi theo quỹ tích nguyên bản, khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, đám tồn tại yếu ớt này sẽ là những kẻ đầu tiên bị mẫn diệt toàn bộ.

Bỗng nhiên, mí mắt Thương Thiên giật giật, sau đó hắn cười đầy hứng thú: "Ân, bắt đầu hành động rồi sao?" Hắn từ đầu tới giờ vẫn đang chờ đợi.

Hắn khẽ cười nói: "Thật không ngờ, Ma Thần bị ta bức chết đầu tiên, cư nhiên lại có thể gặp lại." Hắc Ám Ma Thần, phụng mệnh lệnh của Nhân Quả Ma Thần tới đục nước béo cò.

Chương 87

Nhân Quả Ma Thần bảo hắn giết Quang Minh Ma Thần, Long Vương, và cả Chân Lý Ma Thần.

Ba đại Ma Thần này phân biệt là trợ thủ đắc lực nhất của Thời Không song Ma Thần và Thương Thiên, cần phải chặt đứt, tâm tư không thể bảo là không ác độc.

Hắc Ám Ma Thần lúc đầu bị Thương Thiên bức chết, cho nên có nhân quả với Thương Thiên.

Nhân Quả Ma Thần mượn đoạn nhân quả này để hồi sinh hắn, để hắn đối phó Thương Thiên, thủ đoạn này cũng coi như cực kỳ lợi hại.

Hắc Ám Ma Thần chấp chưởng Hắc Ám Pháp Tắc, cũng có thể dung hợp vào trong bóng tối.

Cho nên hắn thích hợp nhất để đục nước béo cò trong lúc hỗn loạn như thế này.

Nhưng hắn đâu biết rằng, khi nhân quả bị khiên động, vận mệnh cũng bị ảnh hưởng.

Hiện nay Thương Thiên đã thôn phệ Vận Mệnh Ma Thần, có thể nắm giữ năng lực quan sát vận mệnh!

Khu khu một Hắc Ám Ma Thần, làm sao có thể thoát khỏi mắt hắn.

Lúc trước có thể bị Thương Thiên bức chết, hiện tại hắn trong mắt Thương Thiên càng chẳng bằng một con ruồi, Thương Thiên muốn giết hắn càng đơn giản nhẹ nhàng.

Nhưng Thương Thiên không làm vậy, ngược lại phóng túng hắn hành động, thậm chí không hề nhắc nhở Long Vương và Chân Lý Ma

Thần.

Nguyên nhân cũng đơn giản, nếu Long Vương và Chân Lý Ma Thần được nhắc nhở, tự nhiên sẽ có phản ứng bản năng, như vậy nhân quả sẽ bị tác động, muốn truy tra Nhân Quả Ma Thần sẽ không đơn giản nữa.

Về phần Long Vương và Chân Lý Ma Thần có chết hay không, Thương Thiên kỳ thực cũng không quan tâm, đạo lý giống như trước đó.

Có lẽ là vô tình, nhưng nếu muốn theo đuổi Đại Đạo, đâu dung được nửa điểm tình cảm. ...

Thân thể Hắc Ám Ma Thần lóe lên, đầu tiên hướng về phía Huyễn Tượng Ma Thần.

Hắc Ám Ma Thần hóa thành ám ảnh trong chiến loạn, tỏ ra cực kỳ đắc ý.

Hắn vừa tiềm hành vừa cười nói: "Huyễn Tượng Ma Thần, cư nhiên có thể giết được Quang Minh Ma Thần, thật thú vị a..." Sở dĩ chọn Huyễn Tượng Ma Thần, nguyên nhân cũng đơn giản, bởi vì trong tay Huyễn Tượng Ma Thần đang nắm giữ ma thần chi khu của Quang Minh Ma Thần.

Nếu có thể thôn phệ Quang Minh bản nguyên, khiến quang ám dung hợp, thì đối với bản thân hắn sẽ có lợi ích to lớn.

Đương nhiên, còn có một kinh hỉ khác: Huyễn Tượng Ma Thần có Âm Ảnh Ma Thần Pháp Tắc.

Âm Ảnh Ma Thần vốn nằm dưới Hắc Ám Pháp Tắc, trước kia không thể thôn phệ, nhưng hiện tại tình huống hoàn toàn bất đồng, là Hỗn Độn Chí Tôn, hoàn toàn có thể luyện lại Âm Ảnh Pháp Tắc.

Lúc này Huyễn Tượng Ma Thần vừa mới chém giết Quang Minh

Ma Thần, đang chí đắc ý mãn.

Hắn phân ra một đạo huyễn tượng cầm lấy thi thể Quang Minh Ma Thần, cơ thể còn lại vẫn không ngừng chém giết.

Nếu không phải Không Gian Ma Thần đột nhiên bộc phát, hắn nhất định có thể săn giết càng nhiều Ma Thần hơn.

Hắn thán tức một tiếng: "Thật mạnh mẽ a, sự khủng bố của Không Gian Ma Thần e rằng chỉ có chủ nhân Thương Thiên vĩ đại mới có thể trấn áp." Ngay lúc này, một đạo hắc ám vô thanh vô tức trực tiếp tới gần.

Sắc mặt Huyễn Tượng Ma Thần đột nhiên biến hóa: "Nguy hiểm!" Oanh!

Ngay sát na vừa ý thức được nguy hiểm, một đạo hắc ám thần quang trực tiếp chém vỡ thân thể hắn.

"Hừ, gặp phải ta, coi như ngươi xui xẻo phải vẫn lạc." Cú đánh lén của Hắc Ám Ma Thần thật sự phi thường hoàn mỹ.

Dù là lúc bình thường, dung nhập hắc ám cũng rất khó bị phát hiện, huống hồ hiện tại Không Gian Ma Thần đang dùng vô tận không gian chi lực không ngừng phân liệt, là lúc hỗn loạn nhất.

Cho nên, một kích của Hắc Ám Ma Thần trực tiếp chém Huyễn Tượng Ma Thần thành hai nửa.

Hắc Ám mặt đầy tươi cười, nói: "Quang Minh Pháp Tắc của Quang Minh Ma Thần thuộc về ta, Âm Ảnh Ma Thần cũng là của ta, về phần Huyễn Tượng Pháp Tắc, nếu để ngô chủ thi triển Nhân Quả Chi Đạo, cũng có thể dung hợp." Nhưng sau một khắc, hắn trực tiếp sững sờ.

Chương 88

Hắn phát hiện ra điểm không đúng, kẻ vừa bị chém giết... cư nhiên là giả!

Hắc Ám Ma Thần nói: "Lợi hại, cư nhiên là một đạo huyễn tượng hóa thân!" Lúc này, Huyễn Tượng Ma Thần xuất hiện ở một bên khác.

Hắn khẽ cười nói: "Nếu đổi lại là người khác, có lẽ thật sự đã bị ngươi chém giết rồi." Quả thật, cú đánh lén vừa rồi kham xưng hoàn mỹ!

Nhưng Hắc Ám Ma Thần hiển nhiên tìm sai người rồi!

Huyễn Tượng Ma Thần chấp chưởng Huyễn Tượng Pháp Tắc, khi Huyễn Tượng và Âm Ảnh Pháp Tắc dung hợp, lại càng vô hình vô ảnh.

Hắn có một thói quen, đó là vô thời vô khắc đều dùng huyễn tượng thể hiện trước mặt người khác.

Trừ khi là người như Thương Thiên liếc mắt có thể nhìn thấu vận mệnh, hoặc tồn tại diễn dịch tạo hóa âm dương ngũ hành, mới có thể khiến hắn không chỗ che giấu.

Hắc Ám Ma Thần tuy mạnh hơn trước kia rất nhiều, nhưng cảnh giới chung quy chỉ là Hỗn Độn Chí Tôn lục trọng đỉnh phong hoặc thất trọng, cũng không quá cao.

Chính cái cảnh giới lửng lơ này khiến hắn cảm thấy có thể ăn chắc Huyễn Tượng Ma Thần, nhưng cuối cùng lại bại trên sự đại ý của mình. ...

Thương Thiên sẽ không đi để ý tới cuộc đấu tranh giữa Hắc Ám Ma Thần và Huyễn Tượng Ma Thần.

Hiện tại, hắn thông qua Âm Dương Ngũ Hành diễn sinh ra Tạo Hóa, lại kết hợp Vận Mệnh lưu chuyển, nhìn ra nơi ẩn náu của Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần.

Nếu Hắc Ám Ma Thần cứ mãi không động thủ, pháp lực không thi triển ra, Thương Thiên muốn nhìn thấu tận cùng vận mệnh cũng có chút khó khăn, ít nhất sẽ kinh động đối phương.

Nhưng một khi Hắc Ám Ma Thần thi triển pháp lực, vậy sẽ bộc lộ ra manh mối.

Nhân Quả, Vận Mệnh, Tạo Hóa... những loại pháp tắc huyền chi lại huyền này kỳ thực vô cùng cường đại, thảo nào lại sinh ra cường giả Hỗn Độn Chí Tôn.

Đã tìm được tung tích Nhân Quả Ma Thần, vậy thì Thương Thiên bắt đầu hành động.

Hắn không chút do dự, trực tiếp cất bước đi ra. ...

Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần vốn đang quan sát một trận chiến đấu khác, thực tế là muốn thông qua chiến tranh tìm kiếm dấu vết Thương Thiên, muốn biết tình huống hiện tại của hắn.

Nhưng khiến bọn hắn thất vọng là, dù dùng năng lực truy tìm nhân quả, nhìn thấu tạo hóa, cư nhiên cũng không phát hiện ra sự tồn tại của Thương Thiên!

Rõ ràng Hỗn Độn Thần Quốc do hắn chế tạo, tất cả sinh linh nơi đó đều lấy Thương Thiên làm tín ngưỡng.

Rõ ràng những Hỗn Độn Chí Tôn cường đại kia đều nhờ Thương Thiên mới có cơ hội đột phá, vậy mà tuyến nhân quả và tạo hóa của Thương Thiên lại căn bản không thể truy tìm.

Nhân Quả Ma Thần lại lần nữa kinh ngạc nói: “Kỳ lạ, kỳ lạ!

Rõ ràng chỉ là một Âm Dương Ma Thần, vì sao có thể đạt đến địa bộ như thế.” Tạo Hóa Ma Thần ngưng trọng nói: “Hoặc là, hắn đã đột phá Chí Tôn thập trọng, bắt đầu từng bước tới gần Hồng Mông.” Hỗn Độn Chí Tôn tổng cộng có mười hai trọng cảnh giới.

Nhưng cửu trọng kỳ thực cũng là một đạo giới hạn.

Bởi vì trong cửu trọng đều là Hỗn Độn, sau thập trọng, bản thân bắt đầu thai nghén Hồng Mông bên trong thân thể.

Nhưng theo bọn hắn biết, ngay cả Bàn Cổ khủng bố nhất lúc này cũng vẫn dừng lại ở cửu trọng đỉnh phong, không có khinh suất đi đột phá thập trọng, khả năng Thương Thiên đột phá thập trọng là cực nhỏ.

Nhân Quả lắc đầu, thở dài một tiếng: “Nếu Vận Mệnh còn sống thì tốt rồi, thật quá sơ suất.” Vận Mệnh, Nhân Quả, Tạo Hóa tam đại pháp tắc kham xưng là đỉnh cấp và huyền diệu nhất trong chư vị Ma Thần pháp tắc, nếu tam giả hợp nhất, trực tiếp bắt đầu thôi diễn, thậm chí có khả năng đi thôi diễn ngũ đại Hồng Mông Đế Chủ.

Thương Thiên tuy cường đại, nhưng tuyệt đối không thoát khỏi tính toán.

Chương 89

Chỉ là, lúc trước Vận Mệnh tự cho là nhìn rõ cái gọi là vận mệnh xu hướng, cho nên trực tiếp đi tìm Thương Thiên, muốn Thương Thiên liên hợp với bọn hắn.

Nào ngờ Vận Mệnh căn bản không tính ra được mình sẽ bị Thương Thiên chém giết.

Thôi, Vận Mệnh đã chết, có than thở nữa cũng vô dụng, tiếp theo phải tính xem sau này nên đi thế nào.

Hình thế hiện tại càng lúc càng kịch liệt, có thể dự kiến sau đại chiến lần này, nhất định sẽ dẫn tới Hồng Mông Tử Địa và Hỗn Độn tiến thêm một bước biến hóa.

Khi đó Bàn Cổ và Hồng Mông Đế Chủ sẽ xuất thủ đoạn gì, hiện tại cũng không cách nào biết được.

Duy nhất có thể khẳng định là nguy cơ đang từng bước giáng lâm!

Dù sao, Vận Mệnh từng tiên đoán vận mệnh của Hỗn Độn là hủy diệt.

Đúng lúc này, tinh thần hai người gần như đồng thời chấn động.

Nhân Quả Ma Thần phát hiện tuyến nhân quả của bản thân bị dẫn động, Tạo Hóa Ma Thần phát hiện vô lượng tạo hóa của bản thân xuất hiện dao động.

Xảy ra tình huống như vậy chỉ có một khả năng: Có một tôn tồn tại cực kỳ khủng bố đã tìm tới!

Vào lúc này, còn ai sẽ chú ý bọn hắn?

Còn ai có thực lực có thể khiến bọn hắn đến tận lúc này mới phát

giác?

"Hai vị, chúng ta rốt cuộc cũng gặp mặt!" Một giọng nói hùng hậu truyền đến, lập tức xung quanh trực tiếp phù hiện Âm Dương Ngũ Hành Thần Quang, sức mạnh cường đại không ngừng mê mang, trực tiếp bao phủ hoàn toàn phiến địa vực thần bí lại đặc thù này.

Thương Thiên!

Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần gần như đều trực tiếp kinh hô, Thương Thiên cư nhiên có thể tìm tới đây.

Kỳ thực, người bọn hắn đoán trước tiên có khả năng là một trong ngũ đại Đế Chủ - Thái Tố, dù sao trên người Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần có dấu vết sức mạnh của Thái Tố, rõ ràng là Thái Tố bố cục.

Nhưng hiện tại xuất hiện trước mặt cư nhiên lại là Thương Thiên.

Nhưng ngẫm lại cũng là lẽ đương nhiên, bởi vì bọn hắn hiện tại đang tính kế Thương Thiên, sau đó bị Thương Thiên động tất vận mệnh rồi tìm tới tận cửa.

Chỉ là, Thương Thiên cư nhiên sở hữu năng lực khủng bố như thế, quả thực có thể so sánh với Hồng Mông Đế Chủ!

Nhân Quả Ma Thần nhìn Thương Thiên, trầm trọng nói: "Thương Thiên, ngươi thật sự đã đạt đến đẳng cấp này, có thể thành công tránh né cảm ứng nhân quả tạo hóa của ta." Lúc này, hắn đã biết Thương Thiên tìm tới bằng cách nào.

Khi Hắc Ám Ma Thần động thủ, trực tiếp dính dáng đến vận mệnh củ cát của Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần, cho nên bị Thương Thiên bắt được.

Trong lúc nói chuyện, sau lưng Nhân Quả Ma Thần có vô số văn lộ phồn tạp xuất hiện.

Trong đó củ cát vô hạn, đồ văn phồn tạp không thể hình dung, nhưng thực tế nếu có thể bóc tách tất cả đồ án thì sẽ phát hiện cư nhiên chỉ là một sợi tuyến.

Đây là bạn sinh bảo vật: Nhân Quả Chi Tuyến.

Vạn thiên nhân quả, giai hệ vu nhất tuyến chi thượng!

Bảo vật này khi sinh ra đã sở hữu tám mươi trọng Hỗn Độn thần cấm, là đỉnh cấp Hỗn Độn Linh Bảo, chỉ thiếu một đạo thần cấm là có thể đạt tới Hỗn Độn Chí Bảo.

Hiển nhiên, tuy đang đối thoại, hắn đã làm tốt chuẩn bị chiến đấu, tùy thời chuẩn bị cùng Thương Thiên tiến hành sinh tử bác sát.

Tạo Hóa Ma Thần ở bên cạnh tuy bất động, nhưng Thương Thiên nhìn ra được, có một cỗ sức mạnh vô hình lại cực kỳ to lớn đang thai nghén hoàn thành, một khi hắn có bất kỳ khinh cử vọng động nào, hai người đều sẽ trực tiếp cấp cho hắn một đòn trí mạng.

Nhưng Thương Thiên lại không thèm để ý, cười nói: "Không hổ là nhân vật có thể khiến Bàn Cổ ghi nhớ, hiện tại các ngươi đối với ta mà nói cũng đã đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn cửu trọng rồi, đứng tại một cái điểm tới hạn." Đối với việc cảnh giới bản thân bị Thương Thiên nhìn ra, Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần cũng không ngoài ý muốn.

Thương Thiên đã có thể thuận theo một điểm cảm ứng vi mỏ của Hắc Ám Ma Thần mà trực tiếp tìm tới, vậy thì nhìn ra tu vi cảnh giới cụ thể cũng chẳng có gì to tát.

"Hừ, Thương Thiên, ngươi tới đây là để nói với bọn ta một câu phế thoại này sao?" "Không sai, nếu muốn động thủ thì trực tiếp ra tay đi, phản chính ngươi cũng đã giết Vận Mệnh." Nghe lời này, Thương Thiên tức thì cười to: "Ha ha ha...

Chương 90

Nhân Quả Ma Thần, Tạo Hóa Ma Thần, các ngươi đừng có giống như Vận Mệnh Ma Thần giả vờ tình thân huynh đệ, tưởng ta không biết các ngươi giữa nhau cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi!" Chí ít trong Hỗn Độn, Thương Thiên thủy chung tin tưởng một điểm: Hợp tác chỉ vì có thể lợi dụng lẫn nhau, tuyệt đối không có khả năng có cái thứ tình cảm thâm hậu, huynh đệ chi tình nhảm nhí.

"Không, tại thời điểm bắt đầu các ngươi tịnh không nghĩ là ta tìm tới cửa đâu nhỉ, nhất định đoán là Hồng Mông Đế Chủ, cũng chính là một trong Hồng Mông Ngũ Thái tìm tới cửa phải không?" "Xem ra, các ngươi cũng là con mồi của kẻ khác a, thảo nào vẫn luôn ẩn tàng không xuất thế." Một câu của Thương Thiên đã nắm chắc tình cảnh của Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần lúc này.

Kỳ thực, nhìn qua cũng biết, tam đại Ma Thần nghịch thiên như vậy, Bàn Cổ cũng nói tam đại Ma Thần trời sinh là Hỗn Độn Chí Tôn.

Phải biết rằng, vào thời điểm đó, Hỗn Độn Chí Tôn là tồn tại đỉnh cấp nhất, tuyệt đối có thể trở thành một phương đỉnh cấp bá chủ.

Nhưng tam đại Ma Thần này phi những không xuất thế, ngược lại triệt để ẩn tàng.

Bởi vì ngay từ đầu bọn hắn đã phát hiện, có ánh mắt thần bí đang tìm kiếm bọn hắn.

Tạo Hóa Ma Thần lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Thì lại thế nào?

Thương Thiên, kỳ thực ngươi cũng đang làm chuyện ngu xuẩn mà không tự biết!

Giết Vận Mệnh Ma Thần, ngươi đã gia tốc cái chết của chính

mình.” Thương Thiên hàm tiếu hỏi: “Nga?

Phản chính đều đã gặp mặt, không ngại cho ta biết ý tứ trong lời nói của ngươi.” Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần nhìn nhau, sau đó Nhân Quả Ma Thần nói: “Thương Thiên, sau khi Vận Mệnh bị chém giết, toàn bộ những gì của hắn đều bị ngươi tước đoạt đúng không?

Nếu không ngươi cũng không thể tìm được chúng ta.” Thương Thiên cười không nói, mặc nhận.

Nhân Quả lại nói: “Như vậy, kỳ thực ngươi đã thay thế Vận Mệnh đứng cùng một chỗ với bọn ta.” “Ngươi có biết, vì sao ba huynh đệ chúng ta sau khi đản sinh lại không đi tìm kiếm cơ hội đột phá, không đi tìm kiếm Đại Đạo hi vọng, ngược lại ẩn tàng, thậm chí trong những năm tháng dài đằng đẵng cũng không đi ảnh hưởng diễn biến của Hỗn Độn?” “Kỳ thực ngươi vừa rồi nói không sai, bởi vì bọn ta không dám!

Bởi vì khi bọn ta đản sinh đã cảm giác được ánh mắt của kẻ thần bí chăm chú nhìn.” Thương Thiên nói: “Đừng nói nhảm, trực tiếp nói cho ta biết mục đích của Hồng Mông Ngũ Thái.” Nhân Quả cũng không để ý thái độ của Thương Thiên, tiếp tục nói: “Hồng Mông ngũ đại Đế Chủ muốn đem chúng ta luyện hóa!” “Nhân Quả Chi Thương, Tạo Hóa Chi Kiếm, Vận Mệnh Chi Luân!” “Bọn hắn tịnh không cần bạn sinh linh bảo của bọn ta, bọn hắn muốn đem bản thể pháp tắc của chúng ta trực tiếp luyện hóa, rèn đúc ra Hồng Mông Chí Bảo mới, để nghịch chuyển sinh tử, sau đó một lần nữa truy trục Đại Đạo.” Thương Thiên chậm rãi gật đầu, hắn tin tưởng Nhân Quả Ma Thần không lừa gạt.

Điểm này kỳ thực hắn cũng có suy đoán, dù sao khi tước đoạt toàn bộ Vận Mệnh Ma Thần, hắn cũng có chút cảm ứng.

Đương nhiên suy đoán của hắn không thể toàn diện như lời Nhân Quả Ma Thần nói.

Nhân Quả Ma Thần tiếp tục nói: "Đương nhiên, bọn hắn truy cầu hiển nhiên không chỉ đơn giản như vậy.

Bàn Cổ cũng là đối tượng bọn hắn muốn luyện hóa, bởi vì Bàn Cổ quá đặc thù, trời sinh thai nghén Đại Đạo chi ngân, nếu luyện hóa thậm chí có thể luyện chế ra Đại Đạo Chi Khí." "Hiện tại ngươi thôn phệ Vận Mệnh, lại thêm thể hiện ra bất phàm, e rằng cũng nằm trong danh sách đi săn." Đối với điểm này, Thương Thiên tịnh không để ý.

Dùng Hồng Mông Chi Khí tẩy xoát hai đạo thần hồn trong Thái Sơ chi lực và Thái Thủy chi lực, hắn đã biết một số ẩn bí, tuy không tường tận như Nhân Quả Ma Thần nói, nhưng cũng biết chuyện đối đầu với Hồng Mông Đế Chủ là sớm muộn.

Lúc này, Thương Thiên hỏi: "Các ngươi biết quả nhiên rất nhiều, vậy có biết ngũ đại Đế Chủ vẫn lạc như thế nào, Hồng Mông hủy diệt ra sao?" Câu hỏi của Thương Thiên trực tiếp chỉ hướng bí mật căn bản của thế giới này.

Hắn hiện tại đã biết, Hỗn Độn đản sinh sau khi Hồng Mông phá toái tử tịch.

Vậy thì, Hồng Mông là dạng tồn tại hay khái niệm gì?

Sinh linh của Hồng Mông đều rất mạnh, Hồng Mông Đế Chủ càng là tồn tại kinh khủng không thể hình dung.

Điểm này, Thương Thiên đắc được sức mạnh di lưu của Hồng Mông Đế Chủ nên thấm thía sâu sắc, tựa hồ là vô sở bất năng.

Hỗn Độn Ma Thần, dù là Ma Thần cảnh giới Chí Tôn, trong mắt bọn hắn cũng chẳng là gì.

Vậy thì, tồn tại cường hãn kinh khủng như thế, rốt cuộc vẫn lạc

như thế nào?

Nếu bị người giết chết, thì cũng quá hoang đường đi?

Ai có năng lực như vậy?

Trừ khi năm cái Đế Chủ não bị úng, lao vào tử đấu với nhau rồi cùng chết.

Nhân Quả Ma Thần thán tức một tiếng, nói: "Cụ thể như thế nào, ta cũng không biết.

Ta tuy sinh ra là Hỗn Độn Chí Tôn, nhưng đáng tiếc, bản nguyên của ta không đủ, cũng không thể biết được lúc ban đầu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." "Nhưng tên Bàn Cổ kia nhất định biết nhiều hơn, bất quá ta có thể đem kết quả thôi diễn nói cho ngươi." Lúc này Tạo Hóa Ma Thần tiếp lời, nói: "Ta trong những năm tháng qua thôi trắc ra, bởi vì Hồng Mông Ngũ Đế đều muốn chứng đạo bất hủ, cuối cùng khi tranh đấu đã rước lấy một thứ kinh khủng, cuối cùng ma diệt cả Hồng Mông." "Thứ gì?" Bất giác, ngữ khí Thương Thiên cũng trở nên ngưng trọng vài phần.

Trong lòng hắn có suy đoán.

Chương 91

“Một cái ma bàn, một cái ma bàn khủng bố có thể ma diệt hết thảy!” “Ta tạm mệnh danh nó là: Vĩnh Hằng Dữ Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn!” Vĩnh Hằng Dữ Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn!

Hiểu rồi!

Sau khi nghe cái tên này, Thương Thiên lập tức hiểu ra.

Kiếp trước ma bàn khủng bố ma diệt cả thế giới, khi thứ đó xuất hiện, ngay cả Hồng Quân đã trở thành người hợp đạo Hồng Hoang Thiên Đạo cũng bất kham một kích như vậy, bị trực tiếp nghiền nát.

Kiếp trước, Hồng Quân và Lục Thánh gọi nó là Diệt Thế Ma Bàn.

Tại đây, Tạo Hóa Ma Thần và Nhân Quả Ma Thần mệnh danh nó là Vĩnh Hằng Dữ Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn.

Vô nghi, cái tên của Nhân Quả và Vận Mệnh kỳ thực càng thêm thiết thực, bởi vì càng có thể thuyên thích sự khủng bố của ma bàn, nguyên lai nó tại thời Hồng Mông đã tồn tại rồi!

Thật là ký ức khiến người ta tuyệt vọng, nhưng Thương Thiên rất nhanh khôi phục, thậm chí ngược lại có chút nhẹ nhõm.

“Hồng Mông Đế Chủ tuy đã chết, nhưng tịnh không triệt để tử vong, còn có thể bố cục mưu hoa trong Hỗn Độn, vọng đồ một lần nữa phục sinh.

Điều này cũng chứng minh dưới luân bàn kia, tịnh không phải là tuyệt vọng triệt để!” Lúc này Thương Thiên cảm thấy có một cỗ tín niệm nóng rực thiêu đốt.

Hắn sợ nhất là tuyệt vọng.

Nói thật, dù trùng sinh một đời, dù hiện tại đã đứng ở Hỗn Độn Chí Tôn cửu trọng, đứng ở biên duyên Hồng Mông, nhưng hắn vẫn lo lắng ma bàn kinh khủng kia xuất hiện.

Thương Thiên từng vô số lần thôi diễn, dù với uy năng lúc này, dưới đạo ma bàn kia, có lẽ hắn cũng không có một điểm khả năng sống sót nào.

Hồng Quân năm xưa là Hỗn Nguyên thất trọng, nay hắn đã đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn cửu trọng rồi a!

Nhưng hiện tại lại nhìn thấy hi vọng.

Trở thành Hồng Mông Đế Chủ, chí ít sẽ không vĩnh hằng hủy diệt điêu linh dưới sức mạnh kia.

Nhân Quả Ma Thần không biết trong nháy mắt Thương Thiên đã có vô số cảm khái, sau khi nói xong chuyện này liền nói: "Thương Thiên, những gì ta biết đều đã nói cho ngươi, vậy thì liên hợp không?" "Hiện tại động tác quá lớn rồi, Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần là quân cờ của Thái Tố.

Ký nhiên bọn hắn ra tay đối phó ngươi, vậy thì Thái Tố cũng sắp tới rồi." "Dục sát Bàn Cổ, tiên tru Thương Thiên.

Câu nói này nhìn như trò đùa, nhưng thực tế cực có đạo lý, được ngũ đại Đế Chủ nhận khả, cho nên bọn hắn sắp ra tay với ngươi rồi." "Kỳ thực, ngươi cũng có cảm giác được, cho nên mới theo bản năng tìm tới chúng ta, đúng không?" Một câu nói này, Thương Thiên nhận khả.

Thương Thiên trước khi tìm Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần đã có suy đoán.

Kỳ thực, ngũ đại Đế Chủ lúc này đều trì hoãn không động thủ, tịnh không phải không thể, mà có lẽ là bọn hắn đang chờ đợi.

Chờ đợi Nhân Quả Ma Thần, Tạo Hóa Ma Thần và hắn, hoặc là Bàn Cổ đột phá Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng!

Hỗn Độn Chí Tôn giới có mười hai trọng, nhưng thực tế, cửu trọng là Chí Tôn chi đỉnh.

Một khi đạp nhập thập trọng, sẽ dung luyện Hồng Mông, trong cơ thể sẽ đản sinh ra Hồng Mông Chi Khí.

Bọn hắn chờ đợi có lẽ là giây phút đó.

Nghe lời của Nhân Quả, Thương Thiên nhìn về phía hắn.

Bỗng nhiên hắn hàm tiếu nói: “Liên thủ?

Kỳ thực, ta tịnh không thích liên thủ, không bằng đem các ngươi giết đi!” “Nhân Quả Chi Thương, Tạo Hóa Chi Kiếm, Vận Mệnh Chi Luân, e rằng đã siêu thoát phạm trù Hỗn Độn Chí Bảo, đạt tới cấp bậc Hồng Mông Chí Bảo rồi đi.

Ta cảm thấy như vậy không tồi.” Lời của Thương Thiên băng lãnh vô cùng, không có chút ý tứ nói đùa.

Hợp tác?

Thương Thiên chưa bao giờ tin tưởng hợp tác, trong Hỗn Độn, xưa nay chỉ có lợi dụng lẫn nhau và tính kế mà thôi, Thương Thiên thủy chung kiên tín điểm này.

Chương 92

Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần đối với thái độ của Thương Thiên tựa hồ tịnh không bất ngờ, hiển nhiên đã có dự liệu, chỉ thở dài một tiếng, nói: "Thương Thiên, ngô đẳng đã nói với ngươi nhiều như vậy, ngươi lại muốn nhất ý cô hành, thật khiến ta thất vọng." "Ngươi phải hiểu, nhất ý cô hành chỉ sẽ gia tốc sự diệt vong của ngươi." Tạo Hóa Ma Thần cũng nói: "Thương Thiên, ngươi quá cuồng vọng rồi.

Dù mạnh như Bàn Cổ, hạ tràng của hắn, vận mệnh nhân quả và tạo hóa của hắn cũng đều đã chú định." Thương Thiên trực tiếp nanh ác cười một tiếng: "Nói nhảm quá nhiều!" Thương Thiên ra tay rồi!

Âm Dương Ngũ Hành Thần Quang đột nhiên nổ tung, Hỗn Độn xung quanh bị ngạnh sinh sinh cắt đứt.

Có kinh nghiệm đối phó Vận Mệnh lần trước, khi Thương Thiên ra tay kỳ thực đã làm tốt bố cục, sẽ không để Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần đào tẩu.

Một kích chém ra, tức thì Âm Dương Ngũ Hành chi lực trở đoạn thời không, trảm đứt nhân quả vận mệnh của một phiến không gian với ngoại giới.

Khủng bố!

Nhân Quả và Tạo Hóa nguyên bản định đối bính với Thương Thiên, nếu có thể thì phục sát hắn, nhưng hiện tại xác thực ngay cả ý niệm tranh đấu cũng không còn.

"Thương Thiên, ta đều nói nhiều như vậy, ngươi cư nhiên còn làm ra lựa chọn này, chẳng lẽ ngươi muốn dùng sức một mình đối kháng Hồng Mông Ngũ Đế và Bàn Cổ sao?" "Tên điên!" Nhân Quả Ma Thần

và Tạo Hóa Ma Thần vì sao nói với Thương Thiên nhiều như vậy?

Đương nhiên không phải rảnh rỗi, mà là muốn cho Thương Thiên nhận thức tính nghiêm trọng của cục diện, để hắn hiểu kẻ địch đối mặt đáng sợ cỡ nào.

Nhưng sau khi nghe hết thảy, Thương Thiên cư nhiên không chút do dự lựa chọn huy động đồ đao về phía bọn hắn.

Điên rồi, tên này nhất định điên rồi!

Trong mắt bọn hắn, hiện tại Thương Thiên hoàn toàn tự mình bành trướng, tự cho là vô địch thiên hạ, hoàn toàn không để Hồng Mông Ngũ Đế Chủ cùng Bàn Cổ vào mắt.

Nhưng bọn hắn đâu biết được tình cảnh và suy tính của Thương Thiên!

Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng sau đó tự diễn sinh ra một đạo Hồng Mông Chi Khí, nhưng Thương Thiên hiện tại đã đắc được một tia Hồng Mông Chi Khí thuần chính nhất, bắt đầu tẩy lễ tự thân.

Nói cách khác, Thương Thiên bất cứ lúc nào cũng có thể trực tiếp nhảy vào cảnh giới Hồng Mông Đế Chủ.

Đó là thứ nhất!

Thứ hai, tâm linh của Thương Thiên xa xa không phải Nhân Quả và Vận Mệnh có thể so sánh.

Nhân Quả và Tạo Hóa ỷ vào năng lực độc hữu, có thể thôi diễn rất nhiều thứ, biết được bí mật.

Nhưng bọn hắn lại quá ỷ lại vào năng lực đó để sinh tồn.

Hợp tác với bọn hắn?

Nghe thì không tệ.

Nhân Quả Vận Mệnh Tạo Hóa hợp nhất, sau đó tiếp tục thôi diễn, nhưng thế thì có ích gì?

Như bây giờ có lẽ có thể trốn tránh, nhưng khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, bọn hắn đều phải chết.

Hoặc giả, rất nhiều Ma Thần cường đại có thể ỷ vào tính đặc thù của bản thân tiến hành chuyển sinh, một lần nữa đầu nhập Hồng Hoang.

Nhưng Thương Thiên tuyệt đối sẽ không làm như vậy!

Hắn muốn sống, hơn nữa hắn không sợ chết.

Ngoài ra, đem sau lưng giao cho Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần, hắn tuyệt đối sẽ không nguyện ý.

Cho nên, trực tiếp ra tay thôi!

Bất quá hắn cũng rõ ràng, muốn chém giết Tạo Hóa Ma Thần và Nhân Quả Ma Thần tuyệt đối sẽ không dễ dàng như vậy.

Dù sao, sau khi Vận Mệnh Ma Thần bị chém giết, Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần tự nhiên phòng bị Thương Thiên tới mức độ lớn nhất.

Nếu hai kẻ này dễ dàng bị chém giết như vậy, thì cũng không có tư cách để Bàn Cổ coi trọng.

Chương 93

Quả nhiên, sau khi Ngũ Hành Âm Dương chi lực chém ra, Nhân Quả Chi Tuyến đột nhiên bộc phát.

Nhân Quả Chi Tuyến vốn cực kỳ phồn tạp và khủng bố, lúc này dưới sự vận chuyển sức mạnh của hắn càng thêm khoa trương.

"Nhân Quả Chi Lao, Phong!" Nhân Quả Ma Thần đột nhiên quát một tiếng, vô số Nhân Quả Chi Tuyến cư nhiên hóa thành một tòa lao lung nhân quả, vây khốn Thương Thiên ở bên trong.

Thương Thiên híp hai mắt lại, nhìn chằm chằm vào những sợi nhân quả phồn tạp.

Đương nhiên hắn có thể phát hiện sự mạnh mẽ và khủng bố của Nhân Quả Chi Tuyến, tùy ý xúc bính sẽ dẫn phát vô số nhân quả lên người.

Nhân quả như đao, càng thậm thiên ý!

Thương Thiên muốn từ trong đó thoát ra, chỉ có thể chậm rãi phá giải.

Đương nhiên, hắn cũng có thể trực tiếp bạo lực phá giải, dù sao hắn sở hữu Hồng Mông Chi Khí, lại dùng nó khu động Thái Sơ Thái Thủy chi lực cũng có thể làm được.

Nhưng nếu thật sự làm như vậy, hậu quả tương đối khó lường, sớm bại lộ Hồng Mông Chi Khí của bản thân đối với hắn tịnh không có lợi, thậm chí sẽ rước lấy Thái Sơ Thái Thủy động thủ trước, hoặc có thể thêm cả một Thái Tố.

"Được rồi, từ từ phá giải vậy." ...

Nhân Quả Ma Thần thấy Thương Thiên bị Nhân Quả Chi Lao vây

khốn, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nói thật, hắn rất sợ Thương Thiên đấu bất chấp, vì muốn chém giết mà không màng tất cả liều mạng với bọn hắn, như vậy sẽ càng phiền toái.

Nhưng Thương Thiên chung quy không phải vô sở cố kỵ.

Tuy không hiểu vì sao hắn đưa ra lựa chọn ngu xuẩn như vậy, nhưng chí ít hiện tại đối với bọn hắn là tốt.

Nhân Quả nói với Tạo Hóa: "Chúng ta rời đi thôi, Hỗn Độn không thể ở được nữa." Thế lực Thương Thiên nắm giữ càng ngày càng lớn, Hỗn Độn Thần Quốc dần dần chiếm cứ cả Hỗn Độn.

Ngoài ra, sau khi trận chiến giữa Thương Thiên và Thời Không kết thúc, Hồng Mông Tử Địa và Hỗn Độn sẽ không ngừng dung hợp tiếp xúc.

Sự tiếp xúc đó mang đến điều gì, ngay cả Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần cũng khó dự liệu.

Cho nên, là lúc rời đi nơi này rồi!

Rời khỏi Hỗn Độn, vậy thì phải thâm nhập Hồng Mông Tử Địa.

Đương nhiên, vì ngày này bọn hắn kỳ thực đã sớm có chuẩn bị.

Thủ hạ Nghịch Loạn Ma Thần, Càn Khôn Ma Thần chi lưu đều không ở trong Hỗn Độn, mà đã lặng lẽ tiềm nhập Hồng Mông Tử Địa bố cục.

Nhân Quả và Tạo Hóa liên thủ, nhân lúc Thương Thiên đang chậm rãi phá giải Nhân Quả Chi Lao, từ trong Âm Dương Ngũ Hành xé rách một đạo khẩu tử, sau đó thân thể biến mất không thấy.

"Thương Thiên, hành kính như vậy là tự tìm đường chết, ngươi tự giải quyết cho tốt." ...

Thương Thiên nhìn Nhân Quả Chi Lao, chỉ đạm nhiên cười một tiếng, đối với câu nói mang tính uy hiếp cuối cùng kia căn bản không để trong lòng.

Tự giải quyết cho tốt?

Sinh tử trước mắt, đâu có chuyện tự giải quyết cho tốt.

"Xem ra là đi tới bên trong Hồng Mông Tử Địa rồi, thú vị a, đại thế như triều, sinh tử tại tiền.

Lần này trốn được, vậy lần sau thì sao?" Vừa nói, Thương Thiên vừa điểm một ngón tay ra.

Không lâu sau, Nhân Quả Chi Lao chậm rãi mở ra.

Kỳ thực theo Nhân Quả Ma Thần tính toán, Thương Thiên muốn phá giải Nhân Quả Chi Lao ít nhất cần ngàn năm thời gian.

Ngàn năm trong Hỗn Độn là quá ngắn ngủi, đó là đã đánh giá cao Thương Thiên rồi.

Chương 94

Nhưng bọn hắn đâu biết Thương Thiên sau khi bọn hắn rời đi không lâu đã trực tiếp phân giải Nhân Quả Chi Lao.

Đương nhiên, cũng là do Nhân Quả Ma Thần bản thân đã rời đi, không có tiếp tục gia nhập nhân quả củ triền, cho nên mới có thể để Thương Thiên gia tốc nhanh như vậy.

"Lần này đã biết được rất nhiều sự tình ta muốn biết, vậy tiếp theo, nên đi thu thập tàn cục!" Nếu có thể trực tiếp chém giết Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần thì tốt nhất.

Dù sao trực tiếp thu hoạch bản nguyên, có thể tụ tập Vận Mệnh, Nhân Quả và Tạo Hóa.

Nhưng hiển nhiên sẽ không đơn giản như vậy.

Nói thật, lần trước sở dĩ có thể giết Vận Mệnh Ma Thần, cũng là do "Thần Cấp Tuyển Trạch" hốt nhiên xuất hiện, sau đó lâm thời đưa ra quyết định.

Trước đó, Thương Thiên vốn đích xác định liên hợp với bọn Vận Mệnh, cho nên Vận Mệnh Ma Thần trước đó không có chút cảm ứng nào.

Lần này tìm tới Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần tuy cũng được tính là xuất kỳ bất ý, nhưng hai kẻ này sau khi Vận Mệnh Ma Thần xảy ra chuyện thì dị thường đề phòng.

Từ việc vừa rồi rời đi có thể nhìn ra, bọn hắn đã làm tốt chuẩn bị.

Bất quá Thương Thiên cũng thu được rất nhiều tin tức quan trọng, ví dụ như Hồng Mông phá diệt, ví dụ như Vĩnh Hằng Thiên Đạo Luân Hồi Ma Bàn kia, đối với hắn đều dị thường trọng yếu. ...

Chiến tranh bên phía Hỗn Độn Thần Quốc, vì Không Gian Ma Thần ra tay mà lần nữa xuất hiện tình huống nghiêng về một phía.

Long Vương, Chân Lý Ma Thần cuối cùng đều bỏ chạy, bởi vì thực lực Không Gian Ma Thần thực sự quá khủng bố, hoàn toàn không thể kháng cự.

Tín ngưỡng của bọn hắn là Thương Thiên lại trì trì không có động tĩnh, cho nên chỉ có thể chiến lược tính triệt thoái.

Bởi vì bọn hắn rút lui, càng nhiều Hỗn Độn sinh linh bị trực tiếp giết chết, Hỗn Độn sinh linh nhỏ yếu trước mặt cường giả thậm chí còn không bằng con kiến hậu thế.

Huyễn Tượng Ma Thần và Hắc Ám Ma Thần vẫn đang trong thế giằng co triền đấu.

Hắc Ám Ma Thần hiện tại không biết chuyện chủ tử của hắn bị Thương Thiên tìm tới, suýt chút nữa bị Thương Thiên mạt sát, hiện tại hắn chỉ một lòng muốn chém giết Huyễn Tượng Ma Thần, sau đó tước đoạt tất cả. ...

Long Vương và Chân Lý Ma Thần lui về một chỗ, nhìn Hỗn Độn sinh linh không ngừng tử vong, Long Vương đau lòng.

Hắn nhìn Chân Lý Ma Thần nói: “Con mẹ nó, bây giờ phải làm sao?

Không Gian Ma Thần quá mạnh mẽ, cứ tiếp tục như vậy, Thần Quốc chúng ta tân tân khổ khổ kiến lập đều sẽ bị hắn hủy diệt.” Chân Lý Ma Thần sắc mặt vẫn lạnh lùng, chỉ nói: “Không Gian Ma Thần tuy chỉ cao hơn ta một cảnh giới, nhưng hắn sở hữu sự ủng hộ của Thái Tố, Không Gian Vạn Tượng Tháp kia quá mức lợi hại, ta không phải đối thủ của hắn.” “Bất quá ta tin tưởng, một khi Ngô Chủ trở về, nhất định có thể quét ngang bọn hắn!” Long Vương bĩu môi, sau đó

oán thán: "Chủ nhân... cũng không biết hiện tại chủ nhân đi nơi nào rồi, nếu ngay từ đầu hắn chịu ra tay thì đâu có nhiều chuyện như vậy." Đích xác, trong mắt hắn nếu Thương Thiên ngay từ đầu chịu ra tay thì hiện tại cũng sẽ không có nhiều chuyện như thế.

Nhưng dù cho hiện tại đã chết nhiều sinh linh Hỗn Độn Thần Quốc như vậy, Thương Thiên cũng chưa từng xuất hiện.

Long Vương trong lòng kỳ thực có một câu: Thương Thiên chủ nhân, sẽ không phải đã bỏ chạy rồi chứ?

Đương nhiên lời này hắn không dám nói ra, nhưng trong lòng không nhịn được sẽ có ý nghĩ đó.

Ngay lúc này, một giọng nói lạnh lùng bỗng nhiên vang lên: "Ngươi đang nghi ngờ quyết định của ta sao?" Thân thể to lớn vô cùng của Long Vương trực tiếp nhảy dựng lên, thật sự là tim gan đều đang phập phồng đập thình thịch a!

Bản tính làm tặc tâm hư, lúc này hắn hoàn toàn sợ hãi.

Hắn thậm chí cảm thấy, chẳng lẽ chủ nhân nghe được lời trong lòng hắn vừa rồi?

Xấu hổ?

Không không không, là sợ hãi, đối với tử vong sợ hãi.

Long Vương lại rõ ràng bất quá, với năng lực của chủ nhân, có thể khiến hắn chết vô thanh vô tức, cũng có thể chết thống khổ vạn phần.

Chương 95

May mà Thương Thiên không có ý niệm so đo với hắn, ánh mắt hắn trực tiếp rơi vào giữa Huyễn Tượng Ma Thần và Hắc Ám Ma Thần.

Thương Thiên trực tiếp nói: "Huyễn Tượng, giết tên Hắc Ám Ma Thần kia, ta giúp ngươi dung hợp Quang Minh và Hắc Ám Pháp Tắc." Huyễn Tượng Ma Thần đang cùng Hắc Ám Ma Thần củ triền không ngừng thối lui tức thì dừng lại, tiếng cười của hắn hồi đáp: "Ha ha, tuân mệnh, chủ nhân vĩ đại!" Huyễn Tượng Ma Thần nguyên bản vẫn luôn lui về phía sau, tịnh không phải sợ Hắc Ám Ma Thần, mà là sợ trong lúc chiến đấu bị sức mạnh của Không Gian Ma Thần lan đến cuốn vào.

Nhưng hiện tại Thương Thiên đã về, tức thì trong lòng đại định.

Có Thương Thiên vĩ đại tồn tại, Không Gian Ma Thần, Thời Gian Ma Thần đều không là vấn đề, có thể bị dễ dàng diệt sát.

Huyễn Tượng Ma Thần nộ hống một tiếng, trực tiếp bắt đầu con đường phản sát. ...

Không Gian Ma Thần với Không Gian Vạn Tượng Tháp cuốn lên hủy diệt không gian phong bạo càng ngày càng mạnh, bởi vì duyên cớ sức mạnh, sự dung hợp giữa Hồng Mông Tử Địa và Hỗn Độn bị gia tốc.

Kết quả Hỗn Độn bị không ngừng thôn phệ, sự phục hồi của Hồng Mông Tử Địa cũng càng ngày càng nhanh.

Trong quá trình này, Thời Gian Ma Thần vẫn luôn không ra tay, chỉ lẳng lặng quan sát, hoặc là chờ đợi.

Mọi thứ thuận lợi, đối với cái gọi là 'Hỗn Độn Thần Quốc', sau khi Không Gian Ma Thần ra tay liền tái hiện cục diện nghiêng về một phía.

Nhưng càng như thế, hắn lại càng bất an.

Thương Thiên thật sự sợ hãi sao?

Thật sự vì sợ hãi Không Gian Ma Thần và hắn nên mới không dám ra tay sao?

Không, tuyệt đối sẽ không!

Nhìn bộ dáng hắn lúc trước trực tiếp oanh sát Hỗn Độn Ma Viên, khai tịch Hỗn Độn chi lộ, chém mở Hỗn Độn nguyên điểm mà xem, loại tồn tại như thế này trong từ điển sao có thể có hai chữ sợ hãi?

Cho nên, Thương Thiên rốt cuộc đang mưu tính gì?

Thế nhưng ngay tại lúc này...

"Không Gian, Thời Gian, các ngươi quá phóng túng rồi!" Thanh âm của Thương Thiên vang lên, cư nhiên trực tiếp khiến cả chiến trường Hỗn Độn tịch tĩnh vô thanh, ngay cả sự vận chuyển của Không Gian Vạn Tượng Tháp cũng bị thanh âm của hắn ngạnh sinh sinh ấn xuống!

Nguyên bản Không Gian Ma Thần tế xuất Không Gian Vạn Tượng Tháp, trực tiếp ngật lập tại nơi giao giới giữa Hỗn Độn và Hồng Mông Tử Địa.

Một tòa thần tháp nguy nga hùng vĩ hoàn toàn trở thành hạch tâm, bất luận sức mạnh của Hồng Mông Tử Địa hay khí tức của Hỗn Độn đều bị khuấy động.

Mỗi một sát na đều có sinh linh bị Không Gian Vạn Tượng Tháp của hắn cuốn vào, sau đó nghiền nát.

Hung uy của Không Gian Ma Thần Dương Mi lúc này thể hiện lâm li tẫn trí, có thể xem là bá đạo tuyệt luân.

Tuy nhiên tình huống sau đó lại phát sinh biến hóa, một câu nói của Thương Thiên cư nhiên trực tiếp trấn áp cục diện.

Không Gian Vạn Tượng Tháp giống như một cái máy xay thịt khủng bố đang tiếp tục hoạt động, nhưng ai cũng nhìn ra được, kỹ năng đã bị ngạnh sinh sinh át chế!

Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần đồng thời kinh hãi.

Không, phải nói là đám Ma Thần bên phía Vĩnh Hằng Thần Quốc đồng thời trong lòng giật mình, quá nguy hiểm!

Đó là cảm giác nguy hiểm bản năng phát ra từ nội tâm, tựa hồ giây tiếp theo sẽ bị giết chết.

Sau đó, dưới sự chú ý của mọi người, Thương Thiên xuất hiện.

Lúc này Thương Thiên tịnh không hiển hóa ra Ma Thần chi khu cao mấy trăm vạn trượng, sự tồn tại của hắn tịnh không cao lớn, chỉ là Đạo thể tầm thường mà thôi.

Thế nhưng thân hình như vậy lại áp bách tất cả Ma Thần thậm chí không dám vận chuyển cơ năng.

Đúng, là sự sợ hãi theo bản năng.

Chương 96

Mãi hồi lâu sau, Không Gian Ma Thần kia rốt cuộc phát ra một tiếng gầm dài: "Thương Thiên!" Một tiếng tê hống sung mãn nộ hỏa nồng đậm, bá đạo phi phàm.

Nhưng mặc cho ai cũng nghe ra được, đây chẳng qua là Không Gian Ma Thần vì bị áp bách, nội tâm không phục nên mới vận chuyển bàng bạc uy năng cảnh giới của bản thân để thi triển ra.

Ở trước mặt Thương Thiên, hắn giống như một đứa trẻ con phẫn nộ gào thét vào mặt người lớn, giữa hai bên cao thấp lập phán!

Không Gian Ma Thần sắc lệ nội nhẫm, lần nữa tê hống: "Thương Thiên, cái tên nhát gan nhà ngươi cuối cùng cũng chịu ra rồi sao?

Ngô hôm nay muốn đánh bại ngươi!" Sau đó hắn toàn lực thôi động sức mạnh bản thân, Không Gian Vạn Tượng Tháp kia cư nhiên lần nữa khuếch trương, lực lượng không gian giảo sát càng thêm khủng bố trực tiếp tràn về xung quanh.

Hỗn Độn Chí Tôn bát trọng, hết thảy Hỗn Độn chi khí, tận trong tay ngô nắm giữ, vạn tượng vạn niệm, tuế nguyệt tịch diệt.

Sự cường đại của Không Gian Ma Thần là không dung nghi ngờ, dù sao hắn vừa mới giết chết không biết bao nhiêu Hỗn Độn sinh linh và Ma Thần nắm giữ pháp tắc, nãi chí cả Chí Tôn.

Hiện tại, sức mạnh của Không Gian Vạn Tượng Tháp hoàn toàn đột phá hạn chế trước đó, bá đạo vô dữ luân bỉ.

Thời Gian Ma Thần ở bên cạnh nhìn một màn này, thoáng do dự một chút, cuối cùng cũng đưa ra quyết định.

Hắn lắc tay một cái, sau đó một đạo luân bàn nho nhỏ xuất hiện

trong tay hắn.

Luân bàn này tự nhiên là bạn sinh Hỗn Độn Linh Bảo - Thời Gian Luân Bàn.

Nhìn từ bề ngoài, Thời Gian Luân Bàn và Không Gian Vạn Tượng Tháp hoàn toàn là hai thái cực.

Không Gian Vạn Tượng Tháp to lớn dọa người, có thể trực tiếp trở thành vĩnh hằng duy nhất trong Hỗn Độn; còn Thời Gian Luân Bàn lại chỉ lớn cỡ quả bóng rổ.

Thế nhưng Thương Thiên lại có thể liếc mắt nhìn ra, tính nguy hiểm của Thời Gian Luân Bàn còn nằm trên cả Không Gian Vạn Tượng Tháp kia!

Đương nhiên, cái gọi là tính nguy hiểm tịnh không lấy Thương Thiên làm tham khảo tiêu chuẩn, mà là đối với những tồn tại cấp bậc như Long Vương, Chân Lý Ma Thần.

Đối với hắn, thời gian không gian kỳ thực không còn ý nghĩa gì.

Thương Thiên tịnh không động thủ, nhìn hai Ma Thần kiệt lực thi triển, giống như lão sư đang kiểm tra bài tập của học sinh vậy.

Thời Gian Ma Thần quát khẽ một tiếng: "Thời Gian Luân Bàn, cắt xén thời không, quá khứ phấn toái, tương lai đoạn liệt, hiện tại... băng diệt!" Thời Gian Ma Thần kỳ thực không muốn làm địch với Thương Thiên, từ lúc vừa bước ra khỏi Hồng Mông Tử Địa hắn đã do dự.

Sau khi nhìn thấy Thương Thiên, ý nghĩ này càng thêm kiên định.

Thế nhưng, hắn không còn cách nào khác!

Bởi vì hắn và Không Gian Ma Thần đều là quân cờ của Thái Tố.

Không Gian Ma Thần cuồng vọng tự đại, theo sức mạnh cường đại không ngừng bành trướng, thậm chí cảm thấy có thể đùa bỡn Thái

Tố trong lòng bàn tay, nhưng Thời Gian Ma Thần xưa nay chưa từng lạc quan như vậy.

Hắn rõ ràng, Không Gian Ma Thần và hắn sau khi tiếp xúc với Thái Tố Thần Hoàn kia, không thể nào siêu thoát khỏi sự chưởng khống của Thái Tố.

Lần hội tiền này truy sát Thương Thiên là ý chí của Thái Tố, cho nên hắn không thể không ra tay.

Không Gian Ma Thần dùng sức mạnh cường đại của bản thân không ngừng thôn phệ không gian, tiến hành giảo sát, lúc mạnh nhất, không gian của cả Hỗn Độn và Hồng Mông Tử Địa đều sẽ bị thôn phệ.

Thủ đoạn của Thời Gian Ma Thần kỳ thực còn đơn giản hơn nhiều: Trảm đoạn quá khứ tương lai, ma diệt hiện tại!

Dưới sự vận chuyển của Thời Gian Luân Bàn, một đạo thời gian chi lực trực tiếp lan đến trên người Thương Thiên, Thương Thiên có thể cảm nhận rõ ràng biến hóa, diễn biến sức mạnh cường đại đó.

Đương nhiên, đây chỉ là bắt đầu.

Bất luận là sức mạnh không gian hay thời gian, đơn độc một đạo đều đã cực kỳ cường đại và bá đạo, hiện tại lại là hai đạo sức mạnh hoàn toàn kết hợp!

Thời không hợp nhất, hóa thành cuồng triều phấn toái hết thảy.

Chương 97

Thân thể Thương Thiên chậm rãi bị kéo vào bên trong thời không cuồng triều, tựa hồ căn bản vô lực thoát khỏi.

Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần sau khi thủ đắc chiến quả, tức thì toàn thân chấn động, nhất là Không Gian Ma Thần càng tỏ ra cao hứng.

Mới đầu Thương Thiên dùng một đạo thanh âm áp chế tất cả sức mạnh khiến hắn khó chịu đến cực điểm, hiện tại: Đại thù đã báo!

"Thời Thần, tế xuất Thái Tố Thần Hoàn, đem tên Thương Thiên tự đại này ma diệt đi!" Không Gian Ma Thần lúc này toàn thân khí thế bàng bạc, ý khí phong phát!

Chí ít trong mắt Không Gian Ma Thần, đây là lúc đắc ý đỉnh phong, bởi vì sắp tru sát được Thương Thiên!

Càng bị áp ức sâu, lúc phản kháng mới càng sướng.

Vừa rồi Thương Thiên phong khinh vân đạm, tùy thủ một kích đã khiến hắn có cảm giác không thở nổi.

Hiện tại, liên hợp với Thời Gian Ma Thần dung nhập vào dưới Thời Không Pháp Tắc, rốt cuộc đem Thương Thiên kéo vào thời không cuồng lan, hiện tại là lúc cấp cho Thương Thiên một kích cuối cùng.

Thời Thần than nhẹ một tiếng, sau khi thoáng do dự một hồi, rốt cuộc cũng đồng ý.

Thái Tố Thần Hoàn là Thái Tố ban cho hai người bọn họ, cho nên muốn động dụng lực lượng của Thái Tố Thần Hoàn thì cần cả hai đồng thời thôi động.

Kỳ thực, dù lúc này Thương Thiên bị kéo vào thời không cuồng lan, bị sức mạnh của hắn và Không Gian Ma Thần thôn một, dù Thương Thiên nhìn qua tựa hồ không còn đường lui, không thể phản kháng, nhưng hắn vẫn cảm thấy... sợ hãi!

Nếu có lựa chọn, Thời Thần sẽ quay đầu bỏ đi, không đối mặt với Thương Thiên.

Nhưng mà, cá lớn nuốt cá bé, Thời Thần rõ ràng một điểm: Tính mạng hắn nắm trong tay Thái Tố.

Tuy đến nay Thái Tố chưa từng thể hiện bất kỳ ý tứ chưởng khống nào, thậm chí không trực tiếp can dự bất kỳ quyết định nào, nhưng Thời Thần hiểu rõ!

Sự cường đại của hắn và Không Gian đều là hư ảo, hai người càng mạnh mẽ thì hãm nhập càng sâu sắc.

Đến cuối cùng, tất định sẽ vạn kiếp bất phục!

Thời Thần càng rõ ràng hơn, hiện tại không thể cự tuyệt Không Gian Ma Thần, cự tuyệt Không Gian chính là để xúc Thái Tố.

Thấy Thời Thần đáp ứng, Không Gian Ma Thần càng thêm hưng phấn!

"Thương Thiên, ngô lập tức có thể tru sát ngươi!" Tru sát Thương Thiên sẽ đắc được Thái Thủy Thái Sơ chi lực, cùng với rất nhiều bảo vật trên người Thương Thiên.

Như vậy Không Gian Ma Thần không những có thể đột phá Chí Tôn cửu trọng, thậm chí có thể đạt đến địa bộ đệ thập trọng.

Đương nhiên, điều hắn để ý nhất lúc này là triệt để thôn phệ Thái Tố chi lực, sau khi làm xong tất cả, cuối cùng mới đi thí sát Bàn Cổ.

Trong ánh mắt Không Gian Ma Thần tràn đầy kỳ đãi, đạo thần

hoàn kia rốt cuộc có sức mạnh cường đại cỡ nào, hắn rõ ràng nhất.

Đó là sức mạnh viễn viễn siêu việt hắn và Thời Thần!

Không Gian Ma Thần vì sao lại gấp gáp và thiết tha tìm kiếm Thương Thiên như vậy?

Muốn giết chết Thương Thiên đương nhiên là một nguyên nhân, nhưng kỳ thực còn một nguyên nhân khác là muốn để Thương Thiên và Thái Tố tranh đấu, trai cò tranh nhau ngư ông đắc lợi.

Lợi dụng Thái Tố giết chết Thương Thiên, đồng dạng cũng lợi dụng Thương Thiên áp chế Thái Tố, từ đó lấy hạt dẻ trong lửa, trực tiếp thôn phệ!

Mưu tính trong lòng Không Gian Ma Thần, đừng nhìn hắn lúc này vô cùng tuần phục Thái Tố, gần như không có bất kỳ ý niệm phản kháng nào, nhưng nơi sâu nhất trong tâm linh lại muốn trực tiếp thôn phệ Thái Tố, đương nhiên thuận tiện cũng sẽ nuốt luôn cả Thời Thần.

Giữa Hỗn Độn Ma Thần, làm gì có nửa điểm tình mặt hay cái thứ hữu nghị nực cười? ...

Thái Tố Thần Hoàn vừa hiện, tức thì một cỗ thần uy hạo đãng lan tràn toàn trường!

Chương 98

Bất luận là Hỗn Độn hay Hồng Mông Tử Địa, bất luận là đông đảo Ma Thần Chí Tôn phổ thông đang ai hào, nộ hống, đào tẩu hay tư sát, tất cả đều hoàn toàn bị cấm chỉ.

Lúc này thật bi ai, rõ ràng đang nỗ lực bác sát, vì tương lai nỗ lực, nhưng trong mắt kẻ khác lại nhỏ bé như thế, sự sống chết của bọn hắn căn bản không lọt vào mắt kẻ khác.

Người khác tùy ý một cái ý niệm cũng có thể nghiền nát bọn hắn, càng tàn khốc hơn là, những kẻ vốn không phải đối thủ, chỉ là bị ngộ thương mà thôi.

Trong thời không cuồng lan, Thương Thiên cảm thụ sức mạnh Thái Tố Thần Hoàn phù hiện, sau đó chậm rãi bao phủ về phía mình.

Đạo thần hoàn kia lấp lánh ánh hoàng kim quang huy, chậm rãi phù hiện trước mặt hắn.

Nếu chỉ nhìn bề ngoài, đạo thần hoàn này tựa hồ rất bình thường, nhưng trong mắt Thương Thiên lại nhìn thấy diễn biến của Hỗn Độn, cũng như sự sinh diệt của vạn vật vốn không tồn tại lúc này.

Thái Tố, quả nhiên lợi hại.

Nếu không có hắn tồn tại, chỉ một đạo sức mạnh của Thái Tố cũng có thể khiến đông đảo Ma Thần và vạn vạn Hỗn Độn sinh linh nơi đây trực tiếp phá diệt! ...

Bất quá Thái Tố chi lực tuy rằng cường đại, nhưng sắc mặt Thương Thiên không chút biến đổi.

Hắn chỉ nhìn đạo Thái Tố Thần Hoàn xuất hiện trước mặt, trong sát na trong lòng lóe lên vô số ý niệm, không ngừng phân tích và tính

toán Thái Tố chi lực kia.

Về phần tên nhãi nhép Không Gian Ma Thần, Thương Thiên căn bản không để ý tới, đều lười nhìn hắn thêm một cái.

Khi nhìn thấy Ma Thần triệu hoán Thái Tố Thần Hoàn ra, gã này đã không còn giá trị lợi dụng.

Đông đảo mưu kế, trước mặt sức mạnh tuyệt đối, căn bản không đáng nhắc tới, điểm này trong Hỗn Độn đặc biệt thích hợp.

"Sức mạnh của Thái Tố rốt cuộc cũng xuất hiện rồi sao?" Thương Thiên vì sao ngay từ đầu không động thủ, ngược lại mặc kệ Thời Không Ma Thần thi triển uy năng?

Thật sự là muốn xem thủ đoạn của Thời Không Ma Thần có thể đạt tới mức nào sao?

Có lẽ có một chút ý nghĩ đó, nhưng thực tế hắn cũng chỉ hứng thú thiếu thiếu.

Dù sao, Thời Không Ma Thần đối với hắn chỉ như trẻ con.

Hắn chân chính muốn chờ đợi hai Ma Thần này kích phát sức mạnh của Thái Tố.

Hiện tại, mục đích của hắn đã đạt được!

Thương Thiên trực tiếp nói: "Thái Tố, trong Hồng Mông Ngũ Thái, ngươi là kẻ hoạt dược nhất đi, chẳng lẽ ngươi không biết đạo lý súng bắn chim đầu đàn sao?" Vừa nói dứt lời, Thương Thiên đấm ra một quyền.

Một quyền này của Thương Thiên cực kỳ bình thường, thậm chí không hề động dụng bất kỳ pháp tắc nào, là sức mạnh thuần túy nhất.

Một quyền này trực tiếp siêu việt thời gian và không gian, sức mạnh cuồng bạo vận chuyển, triệt để xé rách hết thảy.

Sức mạnh của Thái Tố có thể khiến tất cả xung quanh đều cấm chỉ, sau đó trong sự cấm chỉ mà phấn toái điêu linh.

Nhưng một quyền của Thương Thiên, lại lần nữa đem tất cả hoàn toàn đập nát!

Sức mạnh Thái Tố, cũng chính là sức mạnh của khởi điểm và kết thúc.

Hồng Mông ngũ đại Đế Chủ, mỗi người đều đại biểu cho Hồng Mông nguyên sơ và mẫn diệt.

Nếu Thái Tố Đế Chủ đích thân xuất hiện tại nơi này, với thực lực hiện tại của Thương Thiên, kết cục chỉ có duy nhất: Tử vong!

Thương Thiên cũng không vọng tự phỉ bạc, sự thật bày ra ngay trước mắt.

Hồng Mông Đế Chủ, đó là tồn tại đã vượt qua khái niệm cấp độ hiện tại của Thương Thiên.

Nhưng, ngũ đại Hồng Mông Đế Chủ đều đã chết, điểm này đã được xác thực từ chỗ Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần, bọn họ đều bị Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn khủng bố kia giết chết.

Chương 99

Không, ngũ đại Đế Chủ chung quy vẫn quá cường hãn, hai chữ "tử vong" đối với bọn hắn tịnh không phải là sự kết thúc chân chính, cũng không có nghĩa là thất bại thật sự.

Thái Tố, Thái Dịch, Thái Sơ, Thái Thủy, Thái Cực, có ai là đơn giản đâu?

Như hôm nay, Thương Thiên đã lần lượt tiếp xúc với ba tôn cường giả là Thái Sơ, Thái Thủy, Thái Tố, mỗi một người đều mang lại cho hắn sự chấn hám cực lớn.

Nhưng mà, dù có lợi hại đến đâu, giờ này khắc này chung quy cũng chỉ là kẻ bán tử nhân (người nửa sống nửa chết).

Nếu bản tôn Thái Tố thật sự ở đây, Thương Thiên sẽ quay đầu bỏ đi ngay, không, thậm chí sẽ không xuất hiện tại nơi này, có bao xa trốn bấy xa.

Đây không liên quan đến chuyện hèn nhát hay không, mà là cấp độ không giống nhau.

Nhưng hiện tại, khu khu một đạo Thái Tố Thần Hoàn lại không có tư cách khiến Thương Thiên lui bước.

Nhất quyền!

Thương Thiên đấm ra một quyền, hạo đãng vĩ ngạn, thương mang vô tận.

Sức mạnh Thái Tố kia vốn có thể khiến cả Hồng Mông Tử Địa cùng Hỗn Độn đều cấm chỉ, nay lại bị một quyền trực tiếp đánh tan.

Về phần Thời Không Cuồng Lan của Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần, đó càng là một trò cười, sức mạnh thuần túy

của một quyền này hoàn toàn vô thị không gian và thời gian.

Nụ cười của Không Gian Ma Thần đột nhiên cứng đờ!

Trên mặt Thời Thần xuất hiện vẻ kinh khủng và úy kỵ!

Tại sao có thể như vậy?

Chuyện không nên diễn ra như thế này a, lẽ ra Thái Tố và Thương Thiên phải tư sát, cuối cùng Thương Thiên bị Thái Tố trấn áp mới đúng!

Khả hiện tại... sức mạnh Thái Tố cư nhiên cũng bị Thương Thiên một quyền đánh nát!

Đạo thần hoàn vốn khiến vạn vật sinh linh úy kỵ kia, lúc này lại hóa thành những mảnh băng vụn lả tả rơi xuống.

Sức mạnh thời không bị phấn toái, hai vị Ma Thần đều không bất ngờ, dù sao nếu có tuyệt đối tin tưởng đánh bại Thương Thiên thì bọn hắn cũng không cần mượn nhờ sức mạnh Thái Tố.

Nhưng vì sao ngay cả Thái Tố Thần Hoàn cũng không chịu nổi một kích như vậy?

Một quyền chi lực, trực tiếp phấn toái.

Thương Thiên một quyền này, không chỉ đánh nát sức mạnh Thái Tố Thần Hoàn, mà còn đánh nát cả tâm linh của Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần.

Chỉ là, Thương Thiên sau khi đạt được chiến quả như vậy lại không hề để ý, chẳng những không có chút vui mừng nào, sắc mặt ngược lại càng thêm ngưng trọng.

Không Gian Ma Thần và Thời Gian Ma Thần tuy là Hỗn Độn Chí Tôn bát trọng, nhưng cấp độ chung quy chưa đạt đến tình cảnh kia.

Tuy rằng thực lực có thể so với các Ma Thần khác thì nhìn thấu

triệt hơn, nhưng vẫn không thể lý giải được tầng thứ đối quyết sâu hơn.

Đạo sức mạnh vừa rồi tuy cường đại, nhưng đó vẻn vẹn chỉ là biểu tượng của Thái Tố chi lực mà thôi, thứ thực sự khủng bố chính là Thái Tố Hồng Mông chi lực sau khi thần hoàn bị phá vỡ.

Quả nhiên, sau khi thần hoàn kia vỡ nát, những mảnh vỡ phiêu linh tịnh không tan đi, ngược lại dần dần ngưng tụ.

Không lâu sau đó, một đạo thân ảnh mơ hồ chậm rãi xuất hiện trước mặt Thương Thiên!

Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần vốn đang tuyệt vọng, giờ khắc này bỗng nhiên vui vẻ, gần như đồng thời kinh hô: "Sư tôn!" Vốn tưởng rằng Thái Tố bị Thương Thiên đánh bại, hết thảy đều kết thúc, tâm linh bọn hắn đã ở bên bờ vực tuyệt vọng.

Nhưng giờ khắc này, nhìn thấy hư ảnh Thái Tố xuất hiện, bọn hắn lập tức được kéo từ tuyệt vọng trở về, lòng tràn đầy hoan hỉ.

Thái Tố cũng không để ý đến hai tên đệ tử, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm Thương Thiên, hồi lâu sau mới mở miệng: "Thương Thiên?

Chương 100

A a, cái tên rất hay, thủ đoạn cũng rất khá!" Thương Thiên nhìn cái bóng hư vô kia, bình tĩnh nói: "Đáng chết lại còn sống, bộ dạng này thật vô thú." Nghe câu nói này, Thái Tố lập tức cười lớn: "Ha ha ha...

Sớm nên chết?

Ngươi thật biết nói đùa, Ngô nãi là Hồng Mông Đế Chủ, tung nhiên tạm thời trầm tịch, tử vong, nhưng cũng sẽ không bị cái khái niệm 'tử' kia trói buộc." Ý tứ của Thương Thiên là, ngũ thái Đế Chủ gồm Thái Tố, Thái Dịch... lẽ ra phải triệt để hủy diệt dưới cối xay kia.

Nhưng bọn hắn vẫn còn sống.

Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần tuy thôi diễn ra năm vị Đế Chủ chết dưới Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn, nhưng cũng không biết nguyên nhân cái cối xay khủng bố đó xuất hiện, cũng không biết vì sao Hồng Mông Ngũ Đế lại có dính dáng tới nó.

Thương Thiên sau khi nhìn thấy Thái Tố, bỗng nhiên có suy đoán, việc Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn xuất hiện nhất định có liên quan đến ngũ đại Đế Chủ.

Câu nói "Đáng chết lại còn sống" vừa rồi, kỳ thực là đang thăm dò Thái Tố.

Thái Tố tuy không chính diện trả lời, nhưng thực tế đã cho Thương Thiên đáp án.

Thái Tố bỗng nhiên nói: "Thương Thiên, ta coi Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần là quân cờ, muốn mượn đại thế giúp ta lăng giá trên Hồng Mông Hỗn Độn, bất quá ngươi lại là một lựa chọn

tốt hơn để hợp tác với ta!" "Hiện tại ngươi đã đạt đến Hỗn Độn Chí Tôn cửu trọng đỉnh phong, hẳn là đã nhận ra đạo lộ đã đi đến tận cùng.

Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng cần phải đản sinh Hồng Mông Chi Khí trong thể nội, nhưng Hồng Mông thực ra đã chết, cho nên không cách nào đản sinh ra một đạo khí tức này!" "Bàn Cổ tiến vào trong Hồng Mông Tử Địa, một là muốn tìm tung tích của bọn ta, hai là muốn đi tìm Sơ Thủy Hồng Mông Chi Khí.

Hắn có lẽ có thể làm được, nhưng ngươi thì không được!

Nếu hợp tác với ta, ta có thể ban cho ngươi Thái Tố Hồng Mông Chi Khí của ta, nãi là một trong năm đạo Hồng Mông thuần tịnh nhất!" Người nói vô tình người nghe hữu ý.

Khi Thái Tố đang thao thao bất tuyệt, trong lòng Thương Thiên lại vô cùng kinh ngạc.

Sơ Thủy Hồng Mông Chi Khí?

Hắn có a!

Trong lòng Thương Thiên lóe lên một ý niệm khác: "Thái Tố căn bản không thể cảm tri được sự tồn tại của đạo Hồng Mông Chi Khí trong cơ thể ta!" Muốn bước vào Hỗn Độn Chí Tôn đệ thập trọng, không chỉ cần dựng dục Hồng Mông Chi Khí trong thân thể.

Bình thường mà nói, Hồng Mông hiện nay đã chết, chỉ còn lại Hồng Mông Tử Địa, cho nên Hồng Mông Chi Khí khó có thể dựng dục.

Vô luận là Tạo Hóa Ma Thần, Nhân Quả Ma Thần, thậm chí là Bàn Cổ, lúc này đều kẹt lại ở Hỗn Độn Chí Tôn cửu trọng.

Bàn Cổ không ngừng thâm nhập vào bên trong Hồng Mông Tử Địa, kỳ thực là vì tìm kiếm Hồng Mông Chi Khí thuần chính.

Đạo lý này cũng đơn giản, Hồng Mông sơ thủy, đại đạo sơ thủy!

Đạt được Hồng Mông Chi Khí càng thuần tịnh thì bản thân càng cường đại.

Hồng Mông Chi Khí tầm thường Bàn Cổ chướng mắt, cho nên mới muốn đi đến tận cùng của Hồng Mông Tử Địa.

Thái Tố giờ phút này có thể đối với Thương Thiên khẩn khẩn mà đàm, là vì chắc chắn Thương Thiên hiện tại không có Hồng Mông Chi Khí.

"Ngô lại tiết lộ thêm một bí mật cho ngươi, Hồng Mông Ngũ Đại Đế Chủ bọn ta tuy rằng vẫn lạc, nhưng trước khi vẫn lạc đã chia nhau mỗi người một đạo Hồng Mông Sơ Thủy Chi Khí.

Cho nên, đừng nói là bước vào cảnh giới Hồng Mông Đế Chủ, muốn đột phá giới hạn Hỗn Độn Chí Tôn cũng thiên nan vạn nan." Một câu nói của Thái Tố cũng giải thích rõ vì sao Hỗn Độn Chí Tôn ngày càng nhiều, nhưng Hồng Mông Ngũ Đại Đế Chủ căn bản không để ý, chưa từng hiện thân đi can thiệp vào sự trưởng thành của những Ma Thần kia.

Bởi vì bọn hắn có thị vô khủng, Hồng Mông Sơ Thủy Chi Khí đã sớm nằm trong tay bọn hắn.

Ngay cả cái thế tồn tại như Bàn Cổ, muốn đạt được đột phá cũng phải sát nhập vào trong Hồng Mông Tử Địa, đi không ngừng tranh đấu mới có khả năng.

Nhưng Hỗn Độn sinh linh ức ức vạn vạn, Hỗn Độn Tam Thiên Pháp Tắc Ma Thần, lại có mấy kẻ có thực lực sát nhập vào sâu trong Hồng Mông Tử Địa như Bàn Cổ?

Cái Vĩnh Hằng Thần Quốc trong Hồng Mông Tử Địa kia, Thái Tố chỉ cần chỉ điểm Thời Không Ma Thần là có thể trực tiếp kiến lập,

khiến tuyệt đại đa số Ma Thần thần phục, đủ thấy Hồng Mông Đế Chủ khủng bố cỡ nào.

Cho nên, đây là trù mã của Thái Tố.

Chương 101

Không Gian Ma Thần ở một bên nghe Thái Tố nói xong, tức đến mức tâm linh phát run!

Hắn muốn Thái Tố và Thương Thiên hỏa bính, sau đó mới có thể trong lửa lấy hạt dẻ, diệt Thương Thiên, phản phệ Thái Tố.

Nhưng Thái Tố cư nhiên bắt đầu cùng Thương Thiên hòa đàm?

Hòa đàm nếu thành công, vậy hắn sẽ đặt mình ở vị trí nào?

Kế hoạch hoàn toàn thất bại, thậm chí sau này đều sẽ mất đi giá trị lợi dụng, dù sao trong lòng Không Gian Ma Thần cũng biết rõ, sự cường đại của Thương Thiên còn ở xa trên hắn!

Thời Thần lại an tĩnh đứng một bên, cũng không biết trong đôi mắt đang suy tính điều gì.

Thương Thiên nhìn Thái Tố, sau đó cười lạnh một tiếng: "Hợp tác?" "Không sai, chân chính hợp tác.

Ngô đem Hồng Mông Sơ Thủy Chi Khí cho ngươi, thậm chí giúp ngươi trở thành vị Đế Chủ thứ sáu, chỉ cần ngươi giúp ta phục sinh là được.

Đây là một sự hợp tác công bằng." "Ngô biết trên người ngươi có sức mạnh của Thái Sơ và Thái Thủy, hai tên kia cũng sớm muộn sẽ tìm tới ngươi.

Nhưng ngươi phải biết, Thái Sơ Thái Thủy xưa nay bá đạo, năm xưa vì hai kẻ đó tranh đấu mới dẫn phát Ngũ Đế bọn ta tranh phong, mới dẫn đến đại đạo chấn động, Chung Kết Chi Luân hàng lâm." Chung Kết Chi Luân, chính là Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn, chỉ là đổi một cái tên mà thôi.

Thoạt nghe thì sự hợp tác này của Thái Tố xác thực không tệ.

Chỉ là, Thương Thiên nếu tin tưởng Thái Tố, thì cũng không có khả năng đi đến bước ngày hôm nay.

Trong quá trình này, Thái Tố thao túng không gian quá nhiều rồi.

Ví dụ, nếu trong Hồng Mông Chi Khí hắn gia thêm thủ đoạn gì thì sao?

Đương nhiên, có một điểm quan trọng nhất, Thương Thiên nắm giữ một đạo Sơ Thủy Hồng Mông Chi Khí, căn bản không cần hợp tác!

Thương Thiên nhìn Thái Tố, bỗng nhiên cười khẽ nói: "Biết trên người ta có sức mạnh của Thái Sơ và Thái Thủy, nhưng vẫn tìm tới hợp tác với ta, ngươi coi ta là kẻ ngu sao?

Huống hồ, so với hợp tác, ta càng muốn đem ngươi thôn phệ, đem hết thảy của ngươi dung nhập vào thân thể Ngô, chẳng phải càng tốt hơn sao?" Lời này vừa ra, bầu không khí giữa song phương lập tức trở nên ngưng trọng.

Ngay cả Thời Không Ma Thần cũng không ngờ Thương Thiên lại mạnh miệng như vậy, cũng không thèm hư dữ ủy xà, trực tiếp phóng ra ngoan thoại muốn thôn phệ Thái Tố, cũng nhìn ra được Thương Thiên rất có tự tin.

Vô luận Thời Thần kiêng kị Thái Tố thế nào, vô luận Không Gian Ma Thần Dương Mi muốn phản phệ Thái Tố ra sao, bọn hắn tuyệt đối không có khả năng nói chuyện với Thái Tố như thế, bởi vì không có thực lực đó.

Thái Tố nghe vậy, khí tức sậu nhiên đại biến, sau đó một cỗ sức mạnh thâm trầm gấp trăm lần so với lúc trước trực tiếp phù hiện, đem hết thảy chung quanh đều phong tỏa.

“Thương Thiên, ngươi đang tự sát!

Hừ, bất quá ngô cũng không thể không thừa nhận ngươi có gan, ngay lúc ngô nói chuyện, ngươi cư nhiên vọng đồ động dụng sức mạnh vận mệnh truy tố sự tồn tại của chân thân ngô, thật có ý tưởng.” Thương Thiên vừa rồi sở dĩ cùng Thái Tố nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, là muốn lợi dụng năng lực vận mệnh của bản thân, căn cứ vào một đạo phân thân của Thái Tố để tìm kiếm chân thân hắn.

Dù sao, giết chết một đạo phân thân tịnh không có ý nghĩa, duy chỉ có tìm ra chân thân bán tử bất hoạt kia, sau đó đem thôn phệ mới là chính đồ!

Nhưng chân thân của Thái Tố quả nhiên không dễ tìm như vậy.

Truy tìm thất bại, Thương Thiên cũng không cảm thấy đáng tiếc, dù sao trước khi động thủ cũng đã có chuẩn bị tâm lý, vừa rồi dùng vận mệnh chi lực tỏa định, kỳ thực cũng chỉ là một loại thăm dò mà thôi.

Hắn chỉ nói: “Không sao, như hôm nay đại thế như triều dâng, Bàn Cổ thâm nhập Hồng Mông, tạm thời tìm không được, các ngươi cũng nhất định sẽ lòi ra.” “Thái Tố, lời của ngươi cũng đừng nói dễ nghe như vậy, nếu ngươi thật sự vô địch hữu thị vô khủng, lại sao phải thao túng Thời Không Ma Thần kiến lập cái gọi là Vĩnh Hằng Thần Quốc?

Đã tìm không thấy chân thân ngươi, vậy thì trước tiên đem đạo hóa thân này của ngươi lưu lại, sau đó hảo hảo nghiên cứu, như vậy cũng không tệ.” “Lấy cớ hợp tác với ta, nhưng thực tế là muốn thao túng ta, giống như thao túng Thời Không nhị Ma Thần, nhưng đáng tiếc, tâm linh của Ngô vĩnh hằng tự tại, lại há có thể bị ngươi xâm nhiễu?” Đối mặt với sức mạnh cuồng bạo của Thái Tố, Thương Thiên hoàn toàn không có ý tứ lui lại nửa bước.

Một cỗ sức mạnh không hề thua kém Thái Tố mạnh mẽ dũng hiện, hai đạo lãng triều hủy diệt khủng bố trực tiếp bắt đầu đối trì!

Giờ khắc này, Thương Thiên và Thái Tố rốt cục muốn chân chính động thủ tư sát!

Thương Thiên cường đại không thể nghi ngờ, một người có thể trấn áp cả Hỗn Độn.

Thái Tố càng là một trong Hồng Mông Ngũ Đại Đế Chủ, tuy như hôm nay chỉ là một đạo hóa thân, nhưng đồng dạng phi đồng tiểu khả, Thời Thần cùng Dương Mi đều là khôi lỗi của hắn.

Chương 102

Hai đại cự bá bắt đầu sinh tử bác sát sẽ là quang cảnh gì?

Lại sẽ có bao nhiêu sinh linh bị dư ba chiến đấu hủy diệt?

Lúc này, hưng phấn nhất chính là Không Gian Ma Thần.

Vừa rồi khi Thái Tố muốn hòa đàm với Thương Thiên, trong lòng hắn thực sự vô cùng khó chịu, bởi vì nếu hai người hòa đàm, vậy mọi kế hoạch của hắn đều sẽ đổ sông đổ biển.

Thậm chí tình cảnh của hắn sẽ trở nên cực kỳ nguy hiểm.

Bất quá hiện tại song phương đã bắt đầu động thủ tư sát, vậy thì tốt nhất rồi, cơ hội của hắn đã tới!

Cảm nhận sức mạnh bàng bạc đối bính giữa Thái Tố và Thương Thiên, tâm linh Không Gian Ma Thần cũng vô cùng kích động.

Sức mạnh này, hiện tại hắn không cách nào kháng cự, điểm này không thể nghi ngờ.

Nhưng không sao cả, không lâu sau đó cả hai đều sẽ bị hắn thôn phệ, trước mắt xem ra kế hoạch vô cùng mỹ hảo, hết thảy đều trong lòng bàn tay.

Thương Thiên và Thái Tố trực tiếp đối bính, lập tức kích lãng ra một đạo hỗn độn ba văn khủng bố nhất.

Ba văn cuồng bạo lan tràn ra bốn phía, nơi nó đi qua, hết thảy đều bị san bằng!

Vốn dĩ Hồng Mông Tử Địa và Hỗn Độn có một điểm giao giới, nhưng tại một khắc này, giao giới bị trực tiếp xóa bỏ.

Hồng Mông Tử Địa và Hỗn Độn bắt đầu dung hợp triệt để nhất.

Càng đừng nói đến những sinh linh xung quanh, thoáng xúc cập liền trực tiếp tử vong.

Hạnh hảo Thương Thiên trước khi chạm mặt Thái Tố đã ra lệnh cho Long Vương, Chân Lý cùng Huyễn Tượng Ma Thần, để bọn hắn mang theo một đám chí tôn cường đại đi tới biên giới Hỗn Độn.

Đáng nhắc tới là, lúc này Huyễn Tượng Ma Thần đã chém giết Hắc Ám Ma Thần, đạt được một thắng lợi.

Lần đối bính đầu tiên kết thúc, cuồng triều năng lượng cũng bắt đầu dần dần tắt lịm.

Thái Tố nhìn Thương Thiên, trong đôi mắt cư nhiên tràn đầy tán thưởng, nói: "Ha ha, không tệ không tệ, thật là lợi hại, cư nhiên có thể cùng ta chiến thành bình thủ!" Hoàn toàn là một bộ khẩu khí tiền bối chỉ điểm vãn bối.

Đương nhiên, Thương Thiên tịnh không để ý những thứ này, tiện nghi ngoài miệng căn bản không có, hắn không thích.

Thương Thiên sẽ dùng thực lực tuyệt đối, trực tiếp đem hắn phấn toái.

"Hồng Mông Âm Dương, Ngũ Hành Tạo Hóa!" Một đạo tâm niệm hạ xuống, Hồng Mông Âm Dương Kính xuất hiện.

Vốn dĩ Hồng Mông Âm Dương Kính, bất quá là Hỗn Độn Linh Bảo thất thập nhị trọng hỗn độn thần cấm, ngay cả Không Gian Vạn Tượng Tháp của Không Gian Ma Thần và Thời Gian Luân Bàn của Thời Gian Ma Thần đều không sánh bằng.

Nhưng hiện tại, Thương Thiên không ngừng tế luyện cũng đã để nó đạt đến bát thập trọng hỗn độn thần cấm!

Âm Dương Ngũ Hành Thần Quang lập tức phù hiện, trực tiếp chiếu rọi tỏa định Thái Tố.

“Ân?

Bạn sinh linh bảo của ngươi?” Thái Tố có chút ngoài ý muốn nói, với nhãn lực của hắn làm sao không nhìn ra, Hồng Mông Âm Dương Kính kỳ thực hi tùng bình thường. (Lấy nhãn quang Hồng Mông Đế Chủ, hi tùng bình thường đều là đã xem trọng rồi).

Nhưng hiện tại, trong Hồng Mông Âm Dương Kính không chỉ sở hữu Âm Dương Thần Quang, còn sở hữu Ngũ Hành chi lực, lại ẩn tàng vận mệnh chi lực.

“Lợi hại a, sau khi chém giết Vận Mệnh Ma Thần, cư nhiên có thể đem vận mệnh pháp tắc của hắn cưỡng ép dung nhập vào linh bảo, bảo vật này chỉ sợ nửa bước nữa là có thể đột phá Hỗn Độn Chí Bảo rồi a.

Nếu như có thể sở hữu Hồng Mông Chi Khí của ta thì chắc chắn có thể đột phá, Thương Thiên thật sự không cân nhắc hợp tác với ta sao?” Cho dù đến lúc này, Thái Tố vẫn không buông tha việc lôi kéo Thương Thiên.

Đương nhiên, làm như vậy kỳ thực không có ý nghĩa, người như Thương Thiên một khi đã hạ quyết tâm thì sao có thể thay đổi?

Chương 103

Thái Tố làm như vậy, bất quá cũng muốn thoáng phân tán tâm trí Thương Thiên, cho dù khiến Thương Thiên có nửa điểm chán ghét, đều là đáng giá.

Phản chính tả hữu (dù sao) cũng chỉ là chuyện một câu nói mà thôi.

Thương Thiên lại không để ý đến ý tứ của tên này, sâu trong đôi mắt hắn, lóe lên một tia quang hoa thâm trầm và băng lãnh nhất, gia đa sức mạnh trực tiếp giao chức lại với nhau.

Sau lưng hắn trực tiếp hiển hóa ra một đạo hư ảnh, cao lớn năm trăm vạn trượng, sau lưng giương đôi thần dực, Âm Dương Ngũ Hành Thần Quang, vận mệnh ba động lưu chuyển, lại phối hợp Hồng Mông Âm Dương Kính — không, hiện tại gọi là Hồng Mông Tạo Hóa Kính mới thích hợp.

Tóm lại, một đạo quang mang vừa xuất hiện, trực tiếp đem một đạo hóa thân của Thái Tố trấn áp, khiến hắn động cũng không thể động.

Ánh mắt Thương Thiên càng ngày càng sâu, khí tức cũng càng phát ra bàng đại.

Lần này ngay cả Thái Tố cũng không thể bình tĩnh, rõ ràng Thương Thiên chỉ là Hỗn Độn Chí Tôn cửu trọng, lại cư nhiên khiến Thái Tố có một loại cảm giác không thể chiến thắng.

Kẻ này, quá đáng sợ!

"Thương Thiên thử tử, rốt cuộc có ẩn bí gì, lại khiến ta có một loại cảm giác như đang đối mặt Bàn Cổ!" Thái Tố cũng tốt, hay tứ đại Đế Chủ ẩn tàng khác cũng vậy, kỳ thực mục đích chung cực là

Bàn Cổ.

Bởi vì Bàn Cổ có liên quan đến Đại Đạo thần bí khó lường kia.

Trừ Bàn Cổ ra, tất cả sinh linh lúc ban đầu đều sẽ không được bọn hắn để vào mắt.

Sau lại phát hiện ra dị số, Nhân Quả Ma Thần, Vận Mệnh Ma Thần, Tạo Hóa Ma Thần... những Ma Thần đản sinh từ pháp tắc hư vô phiêu miểu cũng cực kỳ cường đại, sinh ra đã là Hỗn Độn Chí Tôn.

So với đại đa số Hỗn Độn Ma Thần đều cao hơn một tầng thứ, nhưng so với Bàn Cổ thì vẫn không đủ, cho nên mấy kẻ này chỉ được chú ý chứ không bị cố ý nhắm vào.

Mãi cho đến khi Thương Thiên dị quân đột khởi, từ lúc bắt đầu không chút nổi bật, đến hiện tại có thể trực tiếp uy hiếp hóa thân, gần như khiến hắn cảm thấy Thương Thiên có thể cùng Bàn Cổ tranh phong!

"Thái Tố, nếu ngươi lại không thi triển ra thủ đoạn chân chính, như vậy, ngươi phải chết!" Thanh âm Thương Thiên thấu ra vẻ băng lương, hắn biết rõ dù chinh chiến đến lúc này, dù chỉ là một cỗ hóa thân, Thái Tố vẫn còn thủ đoạn cuối cùng.

Bất quá Thương Thiên tịnh không để ý, ngươi có thủ đoạn ẩn tàng, vậy thì ta sẽ từ từ bức bách ngươi tung ra.

Thái Tố nhìn Thương Thiên mục quang lẫm liệt, biết nếu không thi triển thủ đoạn cuối cùng, cỗ hóa thân này chỉ sợ sẽ bị diệt.

Một cỗ hóa thân tịnh không thể uy hiếp bản thể hắn, nhưng nếu bị diệt, sẽ có ảnh hưởng gia đa đến bố cục của hắn, dù sao đối thủ của hắn không chỉ có Thương Thiên, còn có Bàn Cổ, còn có bốn tôn Hồng Mông Đế Chủ khác.

"Thương Thiên, kỳ thực ta tịnh không muốn thi triển chiêu này

sớm như vậy, nhưng ngươi đã từng bước ép sát như thế, vậy cũng không còn cách nào khác." Lời của Thái Tố vừa dứt, ánh mắt lại rơi vào trên thân Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần.

Vốn đang vây xem, nhìn Thương Thiên và Thái Tố chiến đấu, hai vị Ma Thần đột nhiên trong lòng kinh hãi, một cỗ cảm giác cực độ bất an lan tràn trong lòng.

Lập tức muốn đào tẩu.

Thời Thần hô lớn: "Thời gian nghịch lưu, phản hồi nguyên điểm!" Không Gian lúc này cũng đem các pháp tắc trong đầu phóng thích: "Không gian trường hà, vô hạn trầm luân!" Nguy hiểm!

Cảm giác nguy cơ trong lòng Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần đã đạt đến tình trạng không thể nói thêm — nguy hiểm bắt nguồn từ chính lão sư Thái Tố Đế Chủ của bọn hắn!

Sinh mệnh uy hiếp ngay trước mắt, cho nên bọn hắn không chút do dự thôi động thủ đoạn ẩn tàng cường đại nhất.

Bên ngoài thân thể mỹ lệ của Thời Thần đạo nhân hiện ra một trận lưu quang chớp động, một khắc sau, thân thể hắn trực tiếp biến mất.

Tịnh không phải biến mất khỏi tầm mắt Thái Tố và Thương Thiên, mà là trụy nhập vào thời gian trường hà của Hỗn Độn, khiến bản thân trực tiếp quay ngược về quá khứ, đi tới thời điểm vừa mới đản sinh.

Đây là thủ đoạn cường đại nhất: Nghịch phản Hỗn Độn thời gian.

Tuy trước đó Thái Tố chưa từng lộ ra dù chỉ một tia ác ý, nhưng Thời Thần luôn biết sẽ có một ngày Thái Tố gây bất lợi cho mình, cũng vẫn luôn phòng bị, chỉ là không ngờ Thái Tố phát nan vào lúc này.

Không Gian Ma Thần cũng theo sát phía sau, quanh thân thể hắn

xuất hiện không gian trường hà, vô số giới điểm không gian, sau khi Dương Mi trụy nhập vào đó, bản thân không gian liền biến hóa không quy luật vô hạn chế.

Để bản thân lâm vào dòng chảy không gian nghịch lưu, không ngừng biến đổi vị trí nhằm tránh né Thái Tố chém giết.

Chương 104

Tuy Dương Mi luôn biểu hiện ra tuyệt đối thuận tùng đối với Thái Tố, thậm chí sùng bái và tin phục, nhưng kỳ thực cũng giống như Thời Thần, hắn cũng đang phòng bị Thái Tố.

Thủ đoạn của hai người không thể bảo là không tinh diệu, một khi rơi vào thời gian và không gian trầm luân, thì vô khả tróc mạc, căn bản tìm không thấy nơi ở của bọn hắn.

Có lẽ ngay cả những Ma Thần nắm giữ đại đạo pháp tắc đặc thù như Vận Mệnh, Nhân Quả, Tạo Hóa cũng chỉ có thể phát hiện bọn hắn trong thời gian không ngừng nghịch chuyển và không gian vô hạn biến hóa.

Nhưng, Thái Tố lại có thể, hơn nữa còn rất nhẹ nhàng!

Thân thể Thái Tố càng ngày càng bàng đại, cuối cùng trở thành tồn tại khủng bố giống như hư ảnh của Thương Thiên.

"Kiệt kiệt...

Hai tên các ngươi ngược lại có chuẩn bị, nhưng ở trước mặt Ngô thì có ích lợi gì chứ?

Ngoan ngoãn cho ta, hóa thành binh nhận của ta đi!" Lời nói Thái Tố rơi xuống, sau đó bàn tay chộp một cái.

Thời Thần vừa biến mất, phản hồi thời gian nguyên điểm liền trọng tân xuất hiện — đương nhiên không phải tự hắn phản hồi, mà là bị Thái Tố trực tiếp lôi ra.

Lần nữa xuất hiện không còn là hình thái thanh mỹ đạo thể, mà hiện ra nguyên bản thân thể, một tôn ma thần đáng sợ có vô số xúc tu giống như con sứa.

Gần như đồng thời, Không Gian Ma Thần cũng bị lôi ra từ trong vô hạn không gian, Thương Thiên nhìn phân minh sức mạnh Thái Tố trực tiếp quán xuyên vô hạn không gian, sau đó kéo hắn ra.

Thái Tố cực kỳ khinh thường nói: "Hừ, hai con sâu cái kiến cũng muốn giãy dụa trước mặt Ngô!" Hỗn Độn thế giới xưa nay tàn khốc, sao có thể cho ngươi bữa trưa miễn phí?

Thái Tố ban cho Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần thực lực cực kỳ cường đại, để bọn hắn có thể kiến lập Vĩnh Hằng Thần Quốc, thống nhiếp gia đa Ma Thần.

Chẳng lẽ thật sự không mưu cầu hồi báo?

Mục đích của hắn đơn thuần chỉ là muốn phục sinh sao?

Đó là không thể nào!

Kỳ thực, Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần ngay từ đầu đã ý thức được điểm này, cho nên, thời gian nghịch lưu và vô hạn không gian chính là chuẩn bị cho ngày hôm nay.

Nhưng chỉ có thể nói, cảnh giới đôi bên chênh lệch quá lớn, ngay khoảnh khắc tiếp xúc với Thái Tố Thần Hoàn kia, bọn hắn đã bị Thái Tố trồng xuống ấn ký, chú định vận mệnh hôm nay.

Cho nên đến hiện tại, căn bản vô lực tránh thoát.

Thái Tố ngoạn vị nói: "Vốn định để các ngươi đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn cửu trọng rồi mới đem luyện hóa, như thế Thời Không Chi Kiếm mới có thể sở hữu uy năng càng thêm cường đại, trở thành Hỗn Độn Chí Bảo chân chính, nhưng đáng tiếc...

Muốn trách thì trách Thương Thiên đi, hắn vốn dĩ có thể sống thêm một chút thời gian." Mục đích Thái Tố nuôi dưỡng Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần, kỳ thực là coi bọn hắn như heo mà nuôi.

Đợi thịt đủ béo, sẽ đem giết chóc luyện hóa, trở thành Thời Không Chi Kiếm.

Thời Gian Ma Thần tuyệt vọng, thân thể to lớn như con sứa không ngừng nữu chuyển, mỗi một cái xúc tu của hắn đều là xúc tu thời gian, có thể giảo loạn thời gian, khiến nơi này lâm vào quá khứ hoặc tương lai, nhưng căn bản không có tác dụng.

Không Gian Ma Thần tự nhiên cũng hiện ra nguyên hình, một đầu sinh vật đáng sợ do vô số mảnh vỡ thủy tinh ngưng tụ.

Đương nhiên, đáng sợ là đối với sinh linh khác, còn trong tay Thái Tố, hắn giãy dụa giống như một con búp bê đồ chơi.

Thái Tố nhe răng cười một tiếng, sau đó gầm nhẹ: "Thương Thiên, ngươi muốn kiến thức thủ đoạn của ta sao?

Hừ, vậy để ngươi xem!" Một cỗ sức mạnh bàng bạc được kích phát, sau đó Thời Không song Ma Thần trực tiếp bị không ngừng dung luyện, không ngừng áp bách.

Vốn dĩ thân thể bọn hắn có mấy trăm vạn trượng, nhưng hiện tại cư nhiên biến thành cỡ bàn tay một hài nhi nhân loại.

Sức mạnh Thái Tố tiếp tục vận chuyển, thân thể Thời Không Ma Thần bị hoàn toàn dung hợp lại với nhau.

"Thương Thiên, thực lực ngươi tuy cường đại, nhưng căn bản không hiểu rõ thủ đoạn của ta, đây là bản sự rút ra bản nguyên đại đạo pháp tắc của Thời Gian Ma Thần cùng Không Gian Ma Thần, sau đó dung luyện Đại Đạo Chi Khí!" "Hỗn Độn Chí Bảo trong mắt ngươi thần thánh lại cường đại, nhưng ngươi lại làm sao biết được với uy năng của Hồng Mông Đế Chủ, đều có thể luyện ra Hỗn Độn Chí Bảo!" Khi Thái Tố nói chuyện, mang theo một cỗ ưu việt cảm nồng đậm.

Đương nhiên hắn cũng đích xác có tư bản như vậy, bởi vì hắn là Hồng Mông Đế Chủ!

Chương 105

Thương Thiên ánh mắt băng lãnh, nhìn Thời Không Ma Thần bị Thái Tố cầm nã, sau đó niết tại trong lòng bàn tay dần dần luyện hóa, nhưng lại thờ ơ.

"Đại Đạo Chi Khí?

Chỉ có thể luyện chế Hỗn Độn Chí Bảo sao?" Kỳ thực, khái niệm này Thương Thiên biết, lúc đi gặp Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần, Nhân Quả Ma Thần từng nói cho Thương Thiên.

Nếu đem Nhân Quả Ma Thần, Tạo Hóa Ma Thần, Vận Mệnh Ma Thần luyện hóa, phối hợp thủ đoạn nghịch thiên của Hồng Mông Đế Chủ có thể luyện hóa ra Nhân Quả Chi Thương, Tạo Hóa Chi Kiếm, Vận Mệnh Chi Luân.

Nếu thật sự luyện hóa ra ba kiện bảo vật này, đó không chỉ là Hỗn Độn Chí Bảo, mà là Hồng Mông Chí Bảo.

Hiển nhiên, hiện tại Thời Không Ma Thần đang bị Thái Tố dùng thủ đoạn như vậy để luyện hóa.

Bản nguyên của Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần tuy cực kỳ đặc thù và cường đại, nhưng không so được với Vận Mệnh Nhân Quả.

Nhưng Thời Không tổ hợp cũng có thể sở hữu hiệu quả cực mạnh!

Thái Tố nói: "Không sai, Thương Thiên, nếu ngươi lựa chọn trở thành minh hữu của Ngô, Thời Không Chi Kiếm này Ngô tặng cho ngươi làm bảo vật, nhưng đáng tiếc..." Lúc này Thương Thiên lại bỗng nhiên toét miệng cười một tiếng, nói: "Thái Tố, ngươi thật sự

cho rằng ngươi thành công rồi sao?" Lời này vừa dứt, trong mắt Thái Tố lập tức lóe lên một tia bất an.

Thương Thiên nói một câu này là có ý gì?

Chẳng lẽ, hắn còn hậu thủ?

Ngay khắc tiếp theo, Thương Thiên ra tay!

Thương Thiên chân đạp Hỗn Độn, khí tức không ngừng cuồng trướng, trong miệng hô lớn: "Âm Dương nghịch loạn, Ngũ Hành điên đảo, Vận Mệnh phiên chuyển!" Chỉ trong sát na, Âm Dương, Ngũ Hành, Vận Mệnh cùng với gia đa sức mạnh mà Thương Thiên nắm giữ trực tiếp dũng hiện, từng đạo sức mạnh vĩ ngạn củ triền giao chức, ngưng tụ thành một đạo thần quang khủng bố không cách nào tưởng tượng.

Không chỉ vậy!

Hồng Mông Tạo Hóa Kính mãnh liệt chấn động, thần quang vốn bao trùm Thái Tố trở nên càng thêm nồng nặc.

Khắc tiếp theo, Thái Tố vốn đang đắc ý dương dương bỗng nhiên biến sắc, bởi vì hắn phát hiện Thời Không Chi Kiếm trong tay sắp sửa dung hợp thành hình cư nhiên không ngừng chấn động.

Vẫn luôn thong dong tự nhược, Thái Tố rốt cục phát ra một tiếng kinh hô!

"Cái gì, Thời Không cư nhiên muốn phân ly ra!" Thời Không Chi Kiếm vốn đã dung hợp lại một chỗ, lần nữa xuất hiện đứt gãy.

Sức mạnh Thời Gian và Không Gian trở nên kính vị phân minh.

Hình thái ban đầu của Thời Không Chi Kiếm sậu nhiên tiêu tán, khiến Thái Tố kinh nộ vô cùng!

Để có được cơ hội luyện hóa Thời Gian Ma Thần và Không Gian

Ma Thần ngày hôm nay, hắn đã phí hết tâm tư chôn xuống căn cơ trên người bọn họ từ rất sớm.

Cảnh giới của hai vị Ma Thần mỗi khi tăng lên một tầng, hạt giống kia lại càng cường đại, sự nắm giữ của hắn đối với bọn họ cũng càng kiên định.

Lúc này, cả hai đều đã đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn bát trọng, cho nên sự khống chế đáng lẽ phải cực kỳ lao cố mới đúng.

Nhưng hiện tại, Thời Không Chi Kiếm sắp luyện thành cư nhiên xảy ra biến cố, hai đạo sức mạnh bắt đầu phân giải.

Không cần nói cũng biết, nhất định là Thương Thiên đang đảo loạn.

Nhưng hắn không biết, Thương Thiên rốt cuộc làm thế nào được điểm này!

Thái Tố vừa trấn áp Thời Không Chi Kiếm đang muốn phân ly, vừa chất vấn: "Thương Thiên, ngươi cư nhiên có thể ảnh hưởng Thời Không Chi Kiếm của ta, rốt cuộc ngươi làm thế nào!" Thương Thiên lập tức cười to, nói: "Thái Tố, ta thật hoài nghi ngươi có phải là kẻ yếu nhất trong ngũ đại Hồng Mông Đế Chủ hay không, cư nhiên lại hỏi ra vấn đề như vậy." Thương Thiên một bên dùng sức mạnh bản thân định cách Thái Tố, một bên hô lớn: "Thời Thần, còn không ra, đợi đến khi nào!" Lời này vừa dứt, Thời Không Chi Kiếm vốn sắp hợp nhất kia mãnh liệt hóa thành hai đạo quang mang, trong đó một đạo, hách nhiên chính là Thời Thần.

Đạo quang mang kia muốn trực tiếp bay về phía Thương Thiên, Thái Tố đương nhiên không thể dung nhẫn, giơ tay trấn áp.

Nhưng Thương Thiên đã quyết định giải cứu Thời Thần, thì sẽ không để Thái Tố một lần nữa đắc thủ.

Sức mạnh vận mệnh điên đảo của hắn cư nhiên ngạnh sinh sinh áp chế uy năng của Thái Tố trở về, gần như cùng lúc đó, thân thể Thời Thần đạo nhân xuất hiện bên cạnh Thương Thiên.

Hắn lại biến về hình thái đạo thể, chỉ là hiển nhiên vô cùng chật vật.

Chương 106

Đồng thời, tu vi của hắn cũng nghiêm trọng lùi lại, từ Hỗn Độn Chí Tôn bát trọng rớt xuống Hỗn Độn Chí Tôn tam trọng.

Chỉ là, sau khi tu vi ngã xuống, Thời Thần chẳng những không ủ rũ, ngược lại cực kỳ vui vẻ.

Thực lực có thể tu luyện lại, nhưng nếu không có Thương Thiên, một khi bị triệt để luyện hóa vào trong Thời Không Chi Kiếm, vậy sẽ vạn kiếp bất phục, vĩnh hằng biến mất.

Hắn lập tức quỳ xuống đối với Thương Thiên nói: "Thời Thần đa tạ Thương Thiên đáp cứu chi ơn, từ nay về sau Thời Thần lấy Thương Thiên làm tín ngưỡng, lấy vĩ đại Thương Thiên làm vĩnh hằng!" Lúc này, sắc mặt Thái Tố phi thường khó coi.

Dục muốn dung hợp thời không, luyện chế ra một thanh thần kiếm kham bỉ Hỗn Độn Chí Bảo, hắn bố cục từ rất nhiều tuế nguyệt trước, bồi dưỡng Thời Không Ma Thần không ngừng tăng lên, từ Hỗn Độn Chí Tôn tam trọng lên bát trọng.

Để bọn hắn trở thành Vương của 'Vĩnh Hằng Thần Quốc', nắm giữ sức mạnh khủng bố.

Nhưng đến hiện tại, mọi mưu tính của hắn đều rơi vào khoảng không, Thời Không Chi Kiếm không còn, cũng không thể luyện chế nữa, coi như tâm huyết của hắn đổ sông đổ biển.

Nhưng hắn không hiểu, Thương Thiên làm thế nào!

Chính như lời Thương Thiên nói, chuyện này thực sự quá mất mặt, dù sao bản tôn hắn cũng là Hồng Mông Đế Chủ a.

Cho dù hiện tại chỉ là một tôn hóa thân ở đây, nhưng ngay cả thủ

đoạn phá giải của Thương Thiên là gì cũng không biết thì chẳng phải là quá mất mặt sao?

Sự thật là, Thương Thiên sở dĩ có thể giải cứu Thời Thần, phải quy công cho dục vọng cầu sinh của Thời Thần, bản thân Thương Thiên không có cách nào giải cứu Thời Không.

Trước đó, khi cùng Không Gian Ma Thần đồng thời động thủ, sau đó cuốn lên Thời Không Cuồng Lan kéo Thương Thiên vào trong, tại khoảnh khắc đó Thời Thần lợi dụng quy tắc thời gian, ở giữa cách khai một điểm thời gian nhỏ rồi hướng Thương Thiên phát ra lời khẩn cầu.

Hắn, một trong song vương của 'Vĩnh Hằng Thần Quốc', sở hữu Hỗn Độn Chí Tôn bát trọng, tại đương kim Hỗn Độn Hồng Mông cũng là nhân vật thượng tầng, cư nhiên trực tiếp quỳ trước mặt Thương Thiên cầu xin giúp đỡ.

Thương Thiên tịnh không do dự bao lâu liền đáp ứng.

Thực tại mà nói, đương nhiên không phải vì hắn thương hại Thời Thần, càng không thể vì nhìn trúng tư sắc của Thời Thần đạo nhân hay gì đó, chuyện như vậy căn bản không thể xảy ra.

Trải qua vô số tuế nguyệt tẩy lễ, Thương Thiên nếu còn bị cảm xúc như vậy chi phối thì không xứng sống tại Hỗn Độn.

Giúp đỡ Thời Thần, là vì Thời Thần có giá trị lợi dụng, Thương Thiên cũng biết trong quỹ tích Hồng Hoang tiền kiếp, Thời Thần cũng có giá trị tồn tại nhất định.

Thế là, Thương Thiên tại điểm thời gian đó thiết lập một cái vận mệnh chuyển chiết điểm cho Thời Thần.

Bởi vì vận mệnh chuyển chiết điểm chỉ tồn tại tại thời điểm đó, nếu không ở thời điểm đó thì vô khả sát giác, cho nên mới thành công

tránh được Thái Tố cảm tri.

Khi Thái Tố luyện hóa Thời Thần và Không Gian Ma Thần Dương Mi đến lúc quan trọng nhất, Thương Thiên trực tiếp phát động thần thông.

Âm Dương nghịch loạn, Ngũ Hành điên đảo, Vận Mệnh phiên chuyển!

Không phải để trực tiếp công kích Thái Tố, ngược lại là để giảo loạn cảm tri của hắn, sau đó để Thời Thần phát động pháp tắc Thời Gian Nghịch Loạn, trực tiếp quay về cái điểm kia.

Thương Thiên cũng đồng thời thi triển năng lực đáng sợ 'Vận Mệnh Chuyển Chiết'.

Vận Mệnh chuyển hướng, Thời Thần liền bị bóc tách ra khỏi Thời Không Chi Kiếm.

Đương nhiên, làm cái giá phải trả, sau khi sinh ra gút mắc với Thái Tố và vận mệnh bị trực tiếp nghịch chuyển, tu vi của hắn cũng quay về nguyên bản Chí Tôn tam trọng.

Thương Thiên cũng không nhìn Thời Thần đang quỳ bên cạnh, chỉ ngoạn vị nói: "Không phải đang chờ ta cho đáp án sao?

A a, đợi ta ma diệt đạo hóa thân này, sau đó ngươi xuống dưới hỏi hắn đi!" Trong nháy mắt, Thương Thiên lần nữa động thủ!

Uy năng khủng bố như sơn loan trấn áp hóa thành phong bạo cuồng bạo, đây không phải gió xuân hạ thu đông, mà là cuồng lan có thể phá diệt yên diệt hết thảy.

Âm Dương Ngũ Hành ngưng tụ, diễn sinh ra vô biên tạo hóa, tạo hóa cùng vận mệnh dung hợp hóa thành hủy diệt phong bạo tịch quyển.

Cho dù là Thái Tố, khi đối mặt với sức mạnh này tâm linh cũng dao động run rẩy.

Khủng bố, cường đại!

Chương 107

Hoàn toàn vượt qua sức mạnh hủy diệt của Chí Tôn cửu trọng!

Một đạo hóa thân của Thái Tố, kỳ thực bản thân cũng chỉ có chiến lực Hỗn Độn Chí Tôn cửu trọng.

Cửu trọng trấn áp tràng diện lúc này kỳ thực là đủ rồi, nhưng đối mặt với Thương Thiên, nếu chỉ dùng cảnh giới bản thân để ứng đối thì khó tránh khỏi có chút miễn cưỡng.

Trước đó sở dĩ đối mặt Thương Thiên vẫn trấn định như vậy, thậm chí nắm chắc thắng lợi trong tay, là vì hắn tự tin Thời Không Chi Kiếm vừa ra, tất định có thể đánh bại Thương Thiên, sau đó đem thôn phệ.

Nhưng hiện tại, Thời Gian Ma Thần bị Thương Thiên ngạnh sinh sinh bóc tách khỏi tay hắn.

So với vịt đun sôi còn bay mất, điều này khiến hắn phẫn nộ và tức giận.

Đương nhiên, tức giận thì tức giận, vẫn phải ứng phó cục diện trước mắt, một đạo sức mạnh hủy diệt của Thương Thiên cũng không phải nói đùa, nếu không thể ngăn cản, hóa thân sẽ bị mẫn diệt.

Đây là chuyện hắn tuyệt đối không muốn thấy.

Thần quang nồng liệt hóa thành kinh hồng, sức mạnh bá đạo vô cùng rơi xuống trên thân thể hắn.

Phảng phất khắc tiếp theo sẽ trực tiếp phần hóa một đạo hóa thân của Thái Tố, cục diện lúc này đối với Thái Tố quả thực cực kỳ bất lợi.

Nhưng ngay lúc này, trong thân thể Thái Tố dũng hiện ra một tia

quang huy cực kỳ độc đáo, quang huy giống như màu sắc khi trời vừa hửng sáng — đương nhiên, tại Hỗn Độn không có khái niệm trời và đất.

Nhưng lúc này Thái Tố lại phảng phất như muốn hóa thành một tòa thương thiên.

"Thái Tố Quy Nguyên, vô biên vô tế, hoang vu thời không, tịch diệt quy khư!" Thời khắc quan trọng, Thái Tố rốt cục thôi động sức mạnh bản nguyên nhất, tiến lên đối kháng một kích của Thương Thiên.

Thần mang cường đại của Thương Thiên bị ngăn trở, giống như cuồng triều khủng bố tao ngộ một con đê vĩ ngạn, không thể tiến thêm nửa bước.

Chỉ là, rõ ràng bị ngăn trở một kích, nhưng Thương Thiên lại không chút nào loạn, chẳng những thế, trong đôi mắt còn lộ ra thần thái khác biệt.

"Ha ha ha, Thái Tố, ngươi thật sự hôn đầu rồi, vì để giữ được hóa thân, cư nhiên điều dụng sức mạnh bản thể, ha ha ha..." Sức mạnh một đạo hóa thân của Thái Tố chỉ có Hỗn Độn Chí Tôn cửu trọng.

Nếu thuận lợi luyện hóa Thời Không Ma Thần, sở hữu Thời Không Chi Kiếm, vậy thì đừng nói ngăn cản Thương Thiên, thậm chí phản sát cũng có khả năng.

Chí ít, hắn cho là như vậy.

Đáng tiếc Thương Thiên trực tiếp dạy hắn làm người, giải cứu Thời Thần ra.

Mất đi Thời Không Chi Kiếm, Thái Tố hóa thân làm sao chống lại Thương Thiên?

Vì giữ hóa thân, Thái Tố chỉ có thể điều dụng sức mạnh bản tôn

để ngăn cản Thương Thiên, cho nên mới có thể trong nháy mắt bộc phát ra thần uy cuồng bạo khủng bố như thế.

Với sức mạnh lúc này của hóa thân Thái Tố, đừng nói ngăn cản Thương Thiên, tựa hồ đều có thể trực tiếp giết chết Thương Thiên cùng Thời Không song Ma Thần.

Nhưng đối mặt tình huống như vậy, Thương Thiên không chút nào hoảng, ngược lại vô cùng kinh hỉ.

Bởi vì đây là cơ hội cực tốt để truy tìm nơi ở của bản thể Thái Tố!

Thương Thiên lúc đầu nói chuyện với Thái Tố, đã thử dùng vận mệnh chi lực truy tố chân thân Thái Tố nhưng thất bại.

Chân thân Thái Tố ẩn tàng quá sâu, dù với sức mạnh lúc này của Thương Thiên cũng căn bản không thể tham tra nguồn gốc, tìm không thấy vị trí cụ thể.

Nhưng hiện tại thì khác, Thái Tố cư nhiên động dụng sức mạnh bản tôn, quả thực là hôn đầu.

Điều dụng sức mạnh bản tôn, đồng nghĩa với việc bại lộ chân thân, Thương Thiên có thể trực tiếp tìm ra.

Cho nên, Thương Thiên không kinh phản hỉ!

Đừng nhìn sức mạnh Thái Tố lúc này cường đại, nhưng Thương Thiên lại có lòng tin đánh giết một đạo sức mạnh này, dù sao hắn còn có Hỗn Độn Châu chưa dùng, còn có một đạo Sơ Thủy Hồng Mông Chi Khí cường đại nhất chưa thi triển.

Hồng Mông Đế Chủ, cho đến hiện tại là sức mạnh cường đại nhất mà Thương Thiên biết, khả năng còn dính dáng đến nhân tố mấu chốt và bí mật căn bản của thế giới này, nếu có thể tìm ra chân thân Thái Tố thì còn gì tuyệt hơn.

Chương 108

Thương Thiên có thể ý thức được điểm này, Thái Tố làm sao không biết?

Tại thời điểm như thế này bại lộ chân thân thực sự không phải là lựa chọn tốt, bởi vì quá nguy hiểm.

Thái Dịch, Thái Sơ, Thái Thủy, Thái Cực, tứ đại Đế Chủ đều chưa xuất hiện, Bàn Cổ cũng đang ở nơi sâu nhất của Hồng Mông Tử Địa tìm kiếm Tạo Hóa Ngọc Điệp cùng mấy vị Đế Chủ.

Một khi bại lộ sẽ rất bị động.

Nhưng Thái Tố cũng không còn cách nào, nhất định phải giữ được hóa thân, hóa thân là mấu chốt bố cục vô số tuế nguyệt của hắn, nếu bị hủy diệt, chẳng những một phen tâm huyết đổ sông đổ biển, chí ít sau này sẽ nơi nơi bị động.

Đương nhiên, trừ cái đó ra Thái Tố cũng có tính toán, hắn cảm thấy với sức mạnh chân thân, có thể trong nháy mắt trực tiếp ăn tươi Thương Thiên, cho nên mới làm như vậy.

"Hừ, Thương Thiên, bằng vào ngươi cũng muốn tìm kiếm chân thân của ta?

Hắc hắc, vẫn là bị ta trực tiếp thôn phệ thì tốt hơn!" Thái Tố vừa mở miệng, lập tức hóa thành một cái hắc động yên diệt vô cùng khủng bố.

Hắc động này cư nhiên cực kỳ tương tự với hắc động cắn nuốt Hồng Hoang tam giới khi thiên địa tịch diệt ở kiếp trước của Thương Thiên, sở hữu sức mạnh ma diệt hết thảy.

Thái Tố, nãi là sức mạnh Hồng Mông nguyên thủy, đương nhiên

cũng có thể sở hữu sức mạnh băng diệt hết thảy!

Mắt thấy sức mạnh kia chậm rãi trấn áp xuống, Thời Thần đang quỳ bên cạnh Thương Thiên toàn thân phát run, đừng nói hắn giờ rớt xuống Chí Tôn tam trọng, dù vẫn là bát trọng thì đối mặt với khí tức khủng bố nhường này cũng chỉ có thể sắt sắt phát đẩu.

Bởi vì sức mạnh của hai bên hoàn toàn không cùng đẳng cấp, chênh lệch quá nhiều!

Nhưng đối với Thương Thiên, sức mạnh này vẫn không thể uy hiếp tính mạng hắn, bởi vì Thương Thiên sở hữu Hồng Mông Chi Khí, nếu thực sự địch không lại cũng có thể thong dong bỏ đi.

Huống hồ, tiếp theo cũng không cần trực tiếp cùng Thái Tố sinh tử bác sát.

Ánh mắt hắn trực tiếp rơi vào trên thân thể khổng lồ của Không Gian Ma Thần đang nằm như rác rưởi cách đó không xa.

Nhờ phúc của Thời Thần được giải thoát, Không Gian Ma Thần cũng không bị thôn phệ luyện hóa, chỉ chịu sức mạnh cường đại của Thái Tố xâm nhập nên thần hồn dao động.

Thương Thiên mở rộng bàn tay, trực tiếp nhiếp thủ thân thể to mấy trăm vạn trượng kia, sau đó ném thẳng vào cái hắc động khủng bố mà Thái Tố ngưng tụ ra.

Hành vi này khiến Thời Thần cảm thấy ngoài ý muốn, Thương Thiên muốn làm gì?

Cũng làm cho Thái Tố vô cùng ngoài ý muốn!

Thái Tố nhe răng cười nói: "Thương Thiên, ngươi hôn đầu rồi sao?

Cư nhiên muốn dùng thân thể Dương Mi để ngăn cản ta, có khả

năng sao?" Không Gian Ma Thần Dương Mi, tịnh không giống như Thời Gian Ma Thần thối lui về Chí Tôn tam trọng, hắn vẫn là bát trọng cảnh giới.

Thân thể hắn đối với các Hỗn Độn Ma Thần khác thậm chí Hỗn Độn Chí Tôn đều vô cùng cường đại.

Tuy nhiên, thân thể như vậy trước mặt hắn thì tính là gì?

Căn bản không chịu nổi một kích!

Thương Thiên khinh thường cười một tiếng, sau đó nói: "Đế Chủ yếu nhất, quả nhiên không sai a, chẳng lẽ... ngươi không phát hiện ra khí tức của lão bằng hữu sao?" Lời Thương Thiên vừa dứt, thân thể Dương Mi mãnh liệt chi ly phá toái, trong vô số mảnh vỡ, có một đạo quang huy cường hãn lại bá đạo phù hiện.

Một thanh âm khiến Thái Tố cảm giác có chút quen thuộc xuất hiện: "Thái Tố, Ngô trở về rồi!" Thái Tố lúc này rốt cục chấn hám, gầm nhẹ một tiếng: "Ngươi...

Thái Thủy!" Thái Thủy, một trong Hồng Mông Ngũ Đại Đế Chủ — Thái Thủy!

Cư nhiên xuất hiện tại lúc này, cư nhiên ẩn tàng trong thân thể Không Gian Ma Thần!

Thái Tố triệt để bị chấn động, thậm chí giờ khắc này có một loại khủng hoảng!

Nếu như Thương Thiên chỉ mang lại cho hắn một loại nguy cơ vị lai, khiến hắn không tiếc động dụng sức mạnh chân thân cũng muốn giết chết Thương Thiên, như vậy Thái Thủy xuất hiện, lại làm cho hắn cảm giác được nguy hiểm cận kề!

Chương 109

Đó là nguy hiểm triệt để hủy diệt.

Hồng Mông Ngũ Đại Đế Chủ đương nhiên không thể hòa hòa khí khí, căn cứ Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần thôi diễn, Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn xuất hiện là do Hồng Mông Ngũ Đại Đế Chủ tranh đấu dẫn đến.

Giữa ngũ đại Đế Chủ rốt cuộc có ân oán gì, hoặc là giữa bọn hắn có quan liên thế nào, Thương Thiên không biết, cũng tịnh không quan trọng, điều duy nhất khẳng định là năm tồn tại này đều đang chinh phạt lẫn nhau.

Chí vu làm sao phát hiện Thái Thủy, cũng là ngẫu nhiên, phải cảm tạ Thời Thần.

Trước đó, ngay sát na Thương Thiên giúp Thời Thần bóc tách, mới mượn nhờ cảm giác đặc thù của bản thân nhận ra Thái Thủy tồn tại.

Điều này làm cho Thương Thiên cảm thấy ngoài ý muốn, bởi vì Thái Thủy ẩn tàng thực sự quá sâu sắc, nếu không phải sở hữu Sơ Thủy Hồng Mông Chi Khí, lại đang luyện hóa sức mạnh của hắn, thì e rằng không cách nào biết được.

Sau khi Thái Tố trực tiếp điều dụng sức mạnh chân thân, Thương Thiên cảm thấy kinh hỉ, bởi vì khi đó hắn biết cơ hội đã đến — cơ hội để hai vị Đế Chủ chiến đấu!

Cho nên, hắn không chút do dự đem thân thể Không Gian Ma Thần ném về phía Thái Tố, để có thể tọa sơn quan hổ đấu.

Thái Tố thực sự quá kinh ngạc, Thái Thủy cư nhiên lại ẩn tàng trong cơ thể Không Gian Ma Thần?

Nhưng là từ khi nào?

Phải biết trong một đoạn tuế nguyệt đã qua, Không Gian Ma Thần đều bị hắn chưởng khống, căn bản không có một tia một hào sát giác.

Nếu khi đang chiến đấu với Thương Thiên mà Thái Thủy hốt nhiên xuất hiện, vậy thì hắn xong đời rồi...

Thái Thủy vốn chỉ là một đoàn quang nguyên nhỏ bé, nhưng khắc tiếp theo mãnh liệt bành trướng, sau đó hóa thành một đầu quái vật khổng lồ thiên thủ thiên túc, cao gần ngàn vạn trượng.

"Thái Tố, ta trở về rồi, ha ha ha!" Thái Thủy tê hống một tiếng, tịnh không cho Thái Tố nhiều thời gian suy nghĩ, trực tiếp lao về phía hắn, muốn đem hắn triệt để thôn phệ.

Thái Tố đương nhiên không có khả năng nhận mệnh như thế, cũng biến hóa thân thể, đem một tôn hóa thân hóa thành bộ dáng bản ngã chân thân, trực tiếp bắt đầu tranh đấu tư sát.

Thân thể do Thái Thủy và Thái Tố biến hóa ra quả thực xấu xí không chịu nổi, nhưng không thể phủ nhận uy thế kia thật sự vô cùng bàng đại, ngay cả Thương Thiên cũng cảm giác được áp lực bàng bạc.

Thời Thần ở một bên càng bị chấn hám đến "hoa dung thất sắc" (chỉ đạo thể hình thái).

Không Gian Ma Thần chết rồi, bị Thái Thủy vừa hốt nhiên xuất hiện trực tiếp phấn toái.

Nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ tới, trong thân thể Không Gian Ma Thần vẫn luôn cùng hắn tiếp xúc trong khoảng thời gian dài đằng đẵng gần đây cư nhiên ký cư một tồn tại khủng bố như thế.

Thương Thiên cười khẽ một tiếng, nói: "Vận khí thật tốt, Thái Thủy thật biết ẩn tàng." Chỉ trong một lát, Thương Thiên đã minh

bạch vì sao Thái Thủy lại xuất hiện trong thân thể Không Gian Ma Thần.

Chuyện này phải liên hệ đến Hỗn Độn Ma Viên đã bị giết chết, bởi vì Thái Thủy chi lực vốn dĩ vẫn luôn ẩn tàng trong cơ thể Hỗn Độn Ma Viên.

Sau khi đấu tranh với Hỗn Độn Ma Viên, Thái Thủy chi lực bị luyện hóa đoạt được.

Nhưng khi đó căn bản không ý thức được Thái Thủy chi lực đã nhân cơ hội xâm nhập vào Không Gian Vạn Tượng Tháp của Không Gian Ma Thần!

Không hổ là một trong ngũ đại Hồng Mông Đế Chủ, thủ đoạn quả nhiên không cách nào tưởng tượng, bố cục tinh trạm.

Kỳ thực, Hỗn Độn Ma Viên chỉ là một tầng bố trí, mặt khác trên người Không Gian Ma Thần hắn cũng bố trí hậu thủ.

Sở dĩ Thái Tố không thể phát giác là vì Thái Thủy ngay từ đầu chỉ dùng một đạo phân thân vi diệu ẩn tàng trong Không Gian Vạn Tượng Tháp.

Không Gian Ma Thần sở hữu vô hạn không gian, Không Gian Vạn Tượng Tháp của hắn càng vô thời vô khắc đều đang thôn phệ không gian để tráng đại bản thân, cho nên trong vô số không gian đó nhiều thêm một chút như vậy căn bản không bắt mắt.

Vừa rồi Thương Thiên và Thái Tố tranh đấu, trong thân thể Thái Tố sở hữu Thái Thủy chi lực cực kỳ nồng liệt.

Thái Thủy Đế Chủ tại giờ khắc này lặng lẽ đem bản thân tiềm nhập, căn bản không ai để ý.

Đương nhiên, theo nguyên pháp của Thái Thủy, kẻ hắn muốn tính kế là Thương Thiên!

Bởi vì so sánh ra, Thương Thiên kỳ thực càng có dụ hoặc lực.

Chương 110

Thái Tố tịnh không dễ chọc, cho dù tại nơi này chỉ có một đạo hóa thân và bộ phận chân thân chi lực, dù sao cũng từng là tồn tại cùng một cấp bậc, thời kỳ Hồng Mông đều đã từng tranh đấu.

Tương phản, trên người Thương Thiên vốn sở hữu sức mạnh, cho dù Thương Thiên lợi dụng Hồng Mông Chi Khí đem sức mạnh thuộc về Thái Thủy triệt để luyện hóa, đồng bộ hoàn toàn với khí tức bản thân.

Nhưng Thái Thủy một khi tìm được cơ hội, có thể lập tức chuyển hóa sức mạnh, đồng thời triệt để thôn phệ Thương Thiên.

Trên người Thương Thiên sở hữu thần vật có thể khư trừ ấn ký, đây là thứ hắn thèm muốn.

Nếu có thể đạt được, chẳng những có hy vọng lập tức khôi phục thương thế, thậm chí có thể tiến thêm một bước!

Nhưng đáng tiếc Thương Thiên đã phát hiện, trực tiếp đem hắn ném về phía Thái Tố.

Vậy thì không còn cách nào khác, dù sao lúc này Thái Tố sở hữu một bộ phận chân thân chi lực cũng là một miếng thịt béo, tuy không bằng Thương Thiên, nhưng có còn hơn không!

Thái Tố và Thái Thủy tư sát, tựa hồ kinh thiên động địa, hạo đãng vô biên.

Vô luận là Thái Thủy hay Thái Tố, đều xác định lúc này Thương Thiên tuyệt đối sẽ không sáp thủ.

Hoặc là có cách, nhưng hắn sẽ không làm thế.

Bởi vì một khi sáp thủ sẽ khiến Thái Tố và Thái Thủy đang cắn xé

thôn phệ nhau chuyển sang đồng cừu địch hi, quay sang đối phó hắn.

Thái Thủy biết rõ, Thương Thiên đủ thông minh, cho nên hắn sẽ chỉ đạp nhập vào Hồng Mông thâm xử, trực tiếp đi tìm chân thân của Thái Tố, so ra thì đó mới là miếng thịt béo thực sự.

Quả nhiên, Thương Thiên tịnh không tiếp tục dừng lại ở đây chờ hai tên kia lưỡng bại câu thương, ánh mắt của hắn nhìn về phía trong Hồng Mông.

Hồi lâu sau, Thương Thiên trịnh trọng nói: "Hồng Mông, sắp phục sinh rồi." Vừa rồi khi nhìn Hồng Mông Tử Địa, nơi đó tử tịch nguy hiểm.

Cho dù là Hỗn Độn Ma Thần cũng sẽ bị trực tiếp điêu linh, đám Ma Thần xung phong vào Hồng Mông Tử Địa đầu tiên đã có hơn một nửa bị hoàn cảnh đáng sợ kia giết chết.

Nhưng hiện tại, Hồng Mông Chi Khí càng lúc càng nồng liệt.

Nếu coi Hồng Mông là một sinh vật, vốn dĩ Hồng Mông chỉ hô hấp yếu ớt, thì lúc này Hồng Mông đã bắt đầu rung động cơ bắp toàn thân!

Thương Thiên nói: "Bàn Cổ, xem ra hắn cũng có động tác mới." Hồng Mông Tử Địa có thể phục sinh, một mặt là vì số lượng lớn Hỗn Độn sinh linh và Ma Thần chết đi trong trận đại chiến lần này, tử vong chi khí của bọn hắn không ngừng bị Hồng Mông Tử Địa hấp thu.

Nhưng nguyên nhân lớn hơn, khẳng định là do Bàn Cổ.

Thương Thiên cười ha ha: "Hai kẻ các ngươi cứ tiếp tục tranh đấu đi, ta vào Hồng Mông trước." Hai kẻ này như chó cắn chó, chiến đấu đến nước này, không ai có thể buông lỏng, vì ai buông lỏng trước thì kẻ đó chết.

Nhưng trong mắt Thương Thiên, vô luận Thái Tố hay Thái Thủy, lúc này đều không phải chân thân ở đây, chân thân của bọn hắn mới càng thêm đáng giá.

Đương nhiên, sức mạnh của hai đạo hóa thân này Thương Thiên cũng sẽ không buông tha!

Vô luận Thái Tố hay Thái Thủy, đều cho rằng sau khi Hồng Mông phục sinh, Thương Thiên nhất định sẽ đi tới Hồng Mông Tử Địa.

Sau khi phân thắng bại, bọn hắn cũng không có khả năng là đối thủ của người chiến thắng, cho nên Thương Thiên mới vô thị bọn hắn tư sát.

Nhưng, bọn hắn sẽ hối hận.

Vô luận chân thân hay hóa thân, Thương Thiên đều muốn ăn sạch!

Nhưng lúc này, cứ để cho lũ chó hoang cắn xé nhau một lúc đã.

Bên trong Hồng Mông Tử Địa, một cuộc đại biến chưa từng có đang diễn ra!

Trong vô số năm tháng Hỗn Độn sinh ra, Hồng Mông Tử Địa vốn luôn tử tịch một mảnh.

Tuy thời gian đối với nơi này chẳng có ý nghĩa gì, nhưng nếu không có biến cố phát sinh, sự tử tịch ấy có lẽ là vĩnh hằng.

Mãi cho đến khi Bàn Cổ dẫn đầu xông vào Hồng Mông Tử Địa, rồi Thương Thiên phá vỡ Hỗn Độn Nguyên Điểm, chém mở cánh cửa Hồng Mông Tử Địa, khiến càng nhiều sinh linh xâm nhập, mới khiến nơi này nổi lên sóng gió.

Chương 111

Sau này Thương Thiên mới biết, Hỗn Độn thực ra được diễn hóa ra sau khi Hồng Mông bị hủy diệt.

Nhưng Hồng Mông vẫn không ngừng thôn phệ Hỗn Độn, có thể dần dần phục sinh.

Sinh linh Hỗn Độn nãi là do Hỗn Độn dựng dục mà ra, mỗi một tôn sinh linh Hỗn Độn, dù là những kẻ không có pháp tắc tồn tại, đều uẩn hàm Hỗn Độn Bản Nguyên cực kỳ nồng đậm.

Cho nên, mỗi khi giết chết một sinh linh Hỗn Độn, sẽ làm cho Hồng Mông lớn mạnh thêm một chút.

Tất nhiên, chỉ là một chút cực kỳ vi nhược.

Lần trước, Thời Không Ma Thần chịu sự sai khiến của Thái Tố, dẫn theo 'Vĩnh Hằng Thần Quốc' được thiết lập trong Hồng Mông Tử Địa giết ra ngoài.

Nhưng ngay từ đầu Thương Thiên đã không ngăn cản, thậm chí dung túng Vĩnh Hằng Thần Quốc tư sát cùng Hỗn Độn Thần Quốc.

Thương Thiên đương nhiên không phải vì sợ hãi 'Vĩnh Hằng Thần Quốc' nên mới không ra tay từ đầu, mà bởi vì hắn rõ ràng, đây là một quá trình tất nhiên.

Thứ Thương Thiên muốn là siêu thoát, là bất hủ!

Cho nên, hắn tuyệt đối sẽ không để ý đến sinh tử của đám sinh linh Hỗn Độn và Ma Thần kia.

Nói trắng ra, một màn vô số sinh mệnh tư sát này, thậm chí còn do Thương Thiên có ý thức thúc đẩy.

Đương nhiên, đừng nhìn trận tư sát này khiến sinh linh Hỗn Độn vẫn lạc lên đến hàng trăm tỷ, ngay cả Đại Đạo Pháp Tắc Ma Thần cũng bị mạt sát trực tiếp mấy trăm tôn, nhưng đối với Hỗn Độn Hồng Mông hào không có khái niệm thời gian và không gian này, chút năng lượng do sinh linh vẫn lạc sản sinh ra thật sự không đáng là gì.

Chỉ chút số lượng tử vong cấp độ này mà muốn làm cho Hồng Mông Tử Địa gia tốc phục tô là không thể nào.

Hiện tại Hồng Mông Tử Địa đang phục tô, hơn nữa là cực tốc phục tô, hiển nhiên bên trong nội bộ đã phát sinh biến hóa cực lớn.

Nhất định có người đang khuấy đảo phong vân ở sâu trong Hồng Mông Tử Địa.

Trong Hỗn Độn Hồng Mông hiện nay, kẻ có thể khiến Thương Thiên để vào mắt và kiêng kỵ cũng không nhiều.

Bàn Cổ là đệ nhất vị.

Tiếp theo là mấy kẻ đang trong trạng thái sống dở chết dở - Hồng Mông Đế Chủ.

Ngoài ra, Nhân Quả và Tạo Hóa cũng miễn cưỡng lọt vào mắt hắn.

Không, Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần vốn là kẻ đào tị, bọn hắn biết rõ Nhân Quả và Tạo Hóa nên mới tìm mọi cách tránh né, cho nên không thể nào gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Còn về Hồng Mông Ngũ Đế, Thái Tố và Thái Thủy ít nhất đã hiện thân, tuy chỉ là hóa thân tranh đấu trước mặt hắn, nhưng chân thân hiển nhiên cũng không ẩn tàng được.

Còn Thái Dịch, Thái Cực cùng Thái Sơ, trạng thái của bọn hắn rất cổ quái, cũng không thể nào gây ra sóng gió lớn như vậy vào lúc này.

Cho nên, khả năng duy nhất chính là Bàn Cổ!

Bàn Cổ từ khi sinh ra đến nay, hầu như chưa từng thực sự ra tay.

Cũng không phải vì Bàn Cổ từ bi, mà bởi vì đối thủ tầm thường căn bản không có tư cách để hắn động thủ.

Đại Đạo Chi Tử Bàn Cổ, sau khi sinh ra liền hướng về phía Hồng Mông Tử Địa, vọng đồ truy tìm Đại Đạo.

Tuy rằng Thương Thiên và Bàn Cổ chỉ gặp nhau hai lần, nhưng Thương Thiên biết rõ sự tình Bàn Cổ muốn làm.

Tìm kiếm Tạo Hóa Ngọc Điệp, theo đuổi Vô Thượng Bất Hủ Đại Đạo.

Tìm kiếm Hồng Mông Ngũ Đại Đế Chủ, sau đó chém giết bọn hắn.

Đạo ánh sáng Thái Sơ năm đó sau khi Bàn Cổ tìm được đã đánh vào trong cơ thể Hư Vô Ma Thần, đương nhiên hiện tại sức mạnh đó đã bị Thương Thiên hoàn toàn luyện hóa. "Thời Thần, ngươi đi hội hợp cùng Huyễn Tượng, Chân Lý cùng với Long Vương, đợi ta ở trong Hỗn Độn." Thương Thiên dặn dò xong, thân thể liền biến mất không thấy.

Chương 112

Đại cục trong Hồng Mông dính dáng đến Bàn Cổ và Hồng Mông Ngũ Đế, trận chiến này định nhiên phi đồng tiểu khả.

Tồn tại Hỗn Độn Chí Tôn tam trọng như Thời Thần, dù đứng trong Hồng Mông cũng có thể bị lan đến gần mà trực tiếp tử vong, đi vào đó hoàn toàn vô nghĩa.

Huống hồ, Thương Thiên giữ lại Thời Thần còn có chỗ hữu dụng.

...

Sâu trong Hồng Mông, giờ khắc này Bàn Cổ tay cầm Khai Thiên Thần Phủ, hung uy vô cùng!

Lúc này, thân thể hắn hoàn toàn triển khai, cư nhiên cao đạt một triệu ba trăm tám mươi vạn trượng.

Cảnh giới hiện tại Bàn Cổ triển lộ ra, cũng là Hỗn Độn Chí Tôn cửu trọng.

Ít nhất về cảnh giới, Thương Thiên đã thực sự đứng cùng một trình độ với Bàn Cổ.

Nhưng Thương Thiên lại không thể không thừa nhận, Bàn Cổ thực sự quá cường đại, hai bên cảnh giới tương đồng nhưng Bàn Cổ vẫn ở trên hắn!

Nếu Thương Thiên bỏ ra tất cả, bao gồm đạo Khí Hồng Mông Sơ Thủy kia, cộng thêm Hỗn Độn Châu cùng với Tạo Hóa Thần Thụ đã có sở trưởng thành, thì ngược lại có thể cùng Bàn Cổ tiến hành một phen bác sát.

Nhưng Thương Thiên rõ ràng, nếu kịch chiến đến cuối cùng hắn sẽ thất bại.

Hỗn Độn Châu cũng là Hỗn Độn Chí Bảo, nhưng đạo uẩn của Hỗn Độn Châu và Khai Thiên Thần Phủ lại không giống nhau.

Khai Thiên Thần Phủ thực chất là thể hiện của sức mạnh cực hạn, là thánh vật chí bảo của Chiến Đạo.

Khi sức mạnh cường đại đến trình độ vô hạn, thì hủy diệt cũng chỉ trong một ý niệm.

Hỗn Độn Châu lại thiên về một bảo vật đa chức năng hơn, có thể dựng dục thế giới bên trong, cũng có thể dùng để phòng ngự.

Đương nhiên, ít nhất Thương Thiên và Bàn Cổ đã bước vào cùng một tầng diện.

Khẳng định là trừ phi thực sự đến lúc sinh tử vĩnh hằng, nếu không Bàn Cổ sẽ không liều mạng.

Đối thủ của Bàn Cổ là một tôn cự nhân có thân thể còn to lớn hơn cả Bàn Cổ, nhưng nhìn qua lại như được cấu thành từ nham thạch.

Đương nhiên, đó không phải nham thạch thật sự, mà là một loại sức mạnh pháp tắc đặc thù sau khi nồng đậm đến cực hạn hóa thành.

Thương Thiên gọi nó là: Đại Đạo Pháp Tắc Áo Giáp!

Bên ngoài thân thể kia lưu chuyển sức mạnh khiến Thương Thiên vô cùng quen thuộc.

Thái Sơ chi lực!

Thương Thiên có chút chấn hám tự ngữ: "Bàn Cổ cư nhiên tìm được chân thân của Thái Sơ rồi sao?" Ngũ đại Hồng Mông Đế Chủ đều ẩn tàng tại sâu trong vô tận Hồng Mông, giữa phi hư phi thực.

Nếu là Hỗn Độn Chí Tôn thực lực không đủ, đừng nói đi tìm, ngay cả ghi nhớ tên của bọn hắn cũng khó khăn.

Hiện tại Thương Thiên biết nơi ở chân thân của Thái Tố, nhưng

không ngờ Bàn Cổ lại tìm được chân thân Thái Sơ.

Sự tranh đấu của hai bên cực kỳ khủng bố, trôi nổi giữa hai người cư nhiên là một khối ngọc bàn.

Ngọc bàn tịnh không hoàn chỉnh, nhưng sức mạnh dựng dục trong đó khiến Thương Thiên vô cùng quen thuộc, bởi vì kiếp trước hắn từng thấy qua tồn tại có khí tức tương tự. "Tạo Hóa Ngọc Điệp, thì ra Bàn Cổ và Thái Sơ đang tranh đoạt Tạo Hóa Ngọc Điệp!" Hiện tại Thương Thiên đã minh bạch, vì sao Hồng Mông lại bắt đầu phục tô nhanh chóng như vậy.

Tạo Hóa Ngọc Điệp nãi là sự thể hiện của Đại Đạo chi lực.

Khi Bàn Cổ và Thái Sơ tranh đấu, lực lượng cường đại lại kinh khủng của hai bên đã đánh thức mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, sức mạnh trong đó liền bắt đầu di mạn ra Hồng Mông Tử Địa, làm cho Hồng Mông vốn đã chết đi bắt đầu phục tô!

Thương Thiên nói: "Tạo Hóa Ngọc Điệp hiển nhiên không hoàn chỉnh, trên người Thái Sơ đã có một khối, như vậy trên người Thái Tố hẳn là cũng có!" Trong lúc Thương Thiên đang suy tư, Bàn Cổ lại một lần nữa chém ra một búa!

Chương 113

Một đạo công kích cực kỳ bình phàm, giống như võ giả mãng phu đời sau vậy.

Nhưng khi Bàn Cổ chém ra, lưỡi búa lại có thể chém đứt không gian vô hạn, thời không vô tận.

Băng hủy tất cả mọi thứ!

Lời nói của Bàn Cổ truyền ra: "Thái Sơ, Ngũ đại Hồng Mông Đế Chủ các ngươi trộm lấy Đại Đạo, dẫn đến Đại Đạo chấn nộ, Hồng Mông băng diệt.

Hôm nay ngô tiên trảm ngươi, để cứu chuộc tội lỗi của ngươi!" Sức mạnh khủng bố có thể dễ dàng chém đứt thời không, thậm chí cả vận mệnh.

Vết búa khổng lồ trực tiếp tạc khai, kéo thẳng cái chân thân nham thạch khủng bố của Thái Sơ vào trong đó.

Không chỉ vậy, đạo sức mạnh cuồng bạo kia cư nhiên còn hướng về phía Thương Thiên mà tịch quyển!

Thương Thiên thật không ngờ, cú chém giết này của Bàn Cổ lại bao quát cả hắn vào trong.

Một đạo chiến phủ chi quang thực sự quá cường đại, mẫn diệt khứ vị, phấn toái vô tận thời gian.

Có thể làm cho càng nhiều Ma Thần điêu linh, có thể khiến vô tận sinh linh Hỗn Độn hóa thành tro bụi!

Thương Thiên khẽ cười một tiếng, nói: "Cư nhiên đã sớm phát hiện ra ta sao?

Bàn Cổ, thật lợi hại a." Hắn mới vừa bước vào Hồng Mông không lâu, cự ly so với nơi Bàn Cổ và Thái Sơ Cự Nhân chiến đấu không biết bao xa.

Nếu đổi thành khái niệm đời sau, thì chính là cách nhau cả một vũ trụ.

Nhưng Bàn Cổ cường đại như vậy, rõ ràng đang chinh chiến cùng cường địch, lại vẫn phát hiện và khóa định được Thương Thiên, sau đó chém ra một kích chí cường.

Đối mặt với một kích như vậy, Thương Thiên lại không có chút nào hoảng loạn.

Sở dĩ bất ngờ là vì Bàn Cổ lại ra tay với hắn sớm như vậy.

Dù sao, ngay từ khắc quyết định bước vào Hồng Mông, Thương Thiên kỳ thực đã liệu sẽ đối đầu với Bàn Cổ.

Thương Thiên lại nói: "Cũng tốt, chính cái gọi là quá tam ba bận, hai lần gặp mặt trước ngươi đều không ra tay với ta, là vì cảm thấy thực lực của ta chưa đủ đạt đến địa bộ kia, nhưng lần này xem ra ngươi đã nhận khả ta." Vừa nói, trước lòng bàn tay Thương Thiên đã ngưng tụ một đạo sức mạnh.

Âm Dương Ngũ Hành cùng Vận Mệnh hợp nhất, vô tận thần quang hóa thành một đạo ba quang đặc thù trảm phá Hỗn Độn. "Nghịch loạn chi trảm, phá diệt chi lực!" Một đạo quang huy dũng hiện, liền trực tiếp đối bính cùng sức mạnh của Bàn Cổ.

Hồng Mông chấn động!

Cả Hồng Mông Tử Địa, lấy Thương Thiên, Bàn Cổ cùng Thái Sơ làm trung tâm, trực tiếp xuất hiện những vết nứt như đứt gãy.

Sức mạnh khủng bố không thể tưởng tượng không ngừng phấn toái...

Hồi lâu sau, một kích đáng sợ kia mới chậm rãi dừng lại.

Lúc này lại xuất hiện một màn có chút quỷ dị: Thương Thiên, Bàn Cổ, Thái Sơ.

Ba người phân biệt đứng ở một phương, sau đó ai cũng không tiếp tục động thủ.

Lại là Bàn Cổ mở miệng trước: "Thương Thiên, thật không ngờ ngươi lại nhanh như thế, thật tốt." Đây là sự khẳng định của Bàn Cổ đối với Thương Thiên.

Hắn tiếp tục tràn đầy tán thưởng nói: "Chiếu theo dự tính ban đầu của ta, Hỗn Độn ít nhất phải trải qua thời gian ba cái nguyên hội mới có khả năng có cục diện ngày hôm nay.

Lại không ngờ ngươi cư nhiên ngạnh sinh sinh khuấy động Hỗn Độn phong vân, thậm chí man diên đến Hồng Mông Tử Địa.

Có thể nói, ngươi bằng vào sức một mình, gia tốc tiến trình Hỗn Độn hủy diệt, Hồng Mông phục tô, thật khiến ta bất ngờ!" Một câu nói của Bàn Cổ quả thực khiến người ta chấn hám.

Nhưng Thương Thiên biết, câu nói của Bàn Cổ kỳ thực cũng không sai.

Chương 114

Ít nhất, nếu hắn chỉ là một Âm Dương Ma Thần bình thường, thì không có khả năng trực tiếp khai tịch 'Hỗn Độn chi lộ', sau đó phách khai thông đạo giữa Hỗn Độn và Hồng Mông Tử Địa.

Nếu để đám Ma Thần kia tự hành sinh diệt phát triển, đan đan việc tìm ra Hỗn Độn Nguyên Điểm cũng không biết phải tốn bao nhiêu năm tháng.

Ba cái nguyên hội thời gian, kỳ thực Bàn Cổ nói còn ít!

Đương nhiên, đó là vì Bàn Cổ không biết Thương Thiên là dị số.

Vốn dĩ Âm Dương Ma Thần tuy rằng cũng có thể trở thành một trong Thập Đại Ma Thần, nhưng tuyệt đối không thể nào giống như Thương Thiên, lăng giá trên tất cả Ma Thần như vậy.

Hoặc có lẽ, trong một lần tranh đấu nào đó, bản thân Âm Dương Ma Thần cũng có thể vẫn lạc.

Cho nên, đừng nói ba cái nguyên hội, ba mươi cái nguyên hội thậm chí ba trăm cái nguyên hội cũng đều có khả năng, dù sao Hỗn Độn vốn không có khái niệm.

Đối với sự nhận khả của Bàn Cổ, Thương Thiên bất trí khả phủ.

Hắn nhìn về phía Bàn Cổ, có chút trêu chọc nói: "Đang tranh đấu cùng Thái Sơ, vì sao lại muốn cuốn ta vào?

Cũng đừng nói với ta là chỉ vì thấy lạ muốn săn, cho nên muốn thử tham bản lĩnh hiện tại của ta." Đương nhiên là chuyện không thể nào.

Bàn Cổ đâu chỉ sở hữu thực lực cường đại, còn sở hữu trí tuệ vô cùng.

Nhìn xem, việc hắn tìm ra Hỗn Độn Nguyên Điểm, đều là do Bàn Cổ hữu ý vô ý dẫn dắt.

Nói đúng hơn là Thương Thiên bố trí cục diện Hỗn Độn và Hồng Mông Tử Địa, chi bằng nói là Bàn Cổ dẫn dắt Thương Thiên, để Thương Thiên khai tịch ra đại cục hiện tại.

Chỉ là Thương Thiên làm thực sự quá tốt, xa xa vượt ra khỏi dự liệu của Bàn Cổ.

Nhân vật bực này, sao có thể chỉ là một mãng phu?

Cho nên, Bàn Cổ hành sự tất định có thâm ý của hắn.

Lúc này Thái Sơ rốt cuộc nói chuyện, thanh âm của hắn dị thường khô khốc, nhiếp nhân.

Đương nhiên, kỳ thực vô luận là Bàn Cổ, Thương Thiên hay Thái Sơ đối thoại đều không dựa vào thanh âm truyền bá, mà dựa vào bản thân tinh thần.

Tinh thần truyền đệ cũng giống như sóng âm vậy.

Thái Sơ nói: "Hừ, chẳng phải là vì tên Thái Tố kia sao?

Bàn Cổ sợ hiện tại hắn rời đi, ta tìm Thái Tố rồi lượm được đại tiện nghi." Điểm này kỳ thực căn bản không cần Thái Sơ nhiều lời, Thương Thiên đương nhiên biết, hắn chỉ muốn nghe câu trả lời của Bàn Cổ, xem có thể từ trong đó sáo ra thêm chút tin tức hữu dụng nào không.

Quả nhiên, Bàn Cổ thuận theo lời Thái Sơ nói tiếp: "Thương Thiên, ngươi rất thông minh, mỗi một câu nói của ngươi đều có thâm ý, ngô biết ngươi muốn từ trong lời nói của ta biết được càng nhiều tin tức.

Vậy ta nói cho ngươi cũng không sao." "Hồng Mông Ngũ Đại Đế

Chủ, kỳ thực là năm tên thiết tặc trộm lấy Đạo Quả." Tiếp đó, Bàn Cổ bắt đầu chậm rãi giảng thuật bí mật năm xưa: Tại thời đại Hồng Mông hoàn chỉnh trước đó, Đại Đạo vận chuyển, Đạo Quả vĩnh tồn.

Vào lúc ấy, trong Hồng Mông có vô số sinh linh Hồng Mông, có quốc độ Hồng Mông hoàn chỉnh.

Nhưng về sau, Thái Sơ, Thái Thủy, Thái Cực, Thái Dịch và Thái Tố xuất hiện, Ngũ Đại Đế Chủ vì con đường của mình, trộm lấy Đạo Quả, cuối cùng dẫn phát Đại Đạo vĩnh hằng phá diệt.

Khi vĩnh hằng phá diệt bắt đầu, luân bàn kia xuất hiện.

Uy năng của luân bàn đó cư nhiên còn cường đại và khủng bố hơn Thương Thiên vốn dự liệu!

Ngũ Đại Đế Chủ thời kỳ đỉnh phong, thực lực mỗi một tôn đều không thể tưởng tượng, vượt qua Thương Thiên hiện tại gấp trăm lần cũng không chỉ, hoặc có lẽ giữa hai bên căn bản không thể so sánh.

Nhưng bọn hắn trực tiếp bị luân bàn kia trọng thương, thậm chí suýt chút nữa trực tiếp hãm nhập vĩnh hằng phá diệt, là khái niệm 'tử vong' chân chính.

Thế là, Ngũ Đại Đế Chủ vào lúc quan trọng nhất, trực tiếp hiến tế Hồng Mông Vĩnh Hằng lúc đó.

Thế giới Hồng Mông không thể hình dung trực tiếp bắt đầu sụp đổ, cuối cùng chỉ có một bộ phận nhỏ quốc độ Hồng Mông vĩnh hằng hóa thành Hồng Mông Tử Địa như ngày nay, vĩnh hằng điêu linh.

Chương 115

Ngũ Đại Đế Chủ mượn cỗ sức mạnh này bảo trụ tàn linh, hãm nhập vào trạng thái bán sinh bán tử.

Vô số năm tháng sau, thế giới Hồng Mông vốn đã sụp đổ hóa thành hư vô cư nhiên bắt đầu hình thành Hỗn Độn.

Hỗn Độn vô quang vô ám, không có không gian không có thời gian, tất cả mọi thứ đều hồn trọc.

Nhưng thiên thiên tại hoàn cảnh như vậy, lại đản sinh ra sinh linh Hỗn Độn.

Ngũ Đại Đế Chủ cũng vào lúc này chậm rãi từ trạng thái bán sinh bán tử thức tỉnh, tịnh một lần nữa nhen nhóm dã tâm, muốn truy tầm Đại Đạo Đạo Quả, tìm kiếm vĩnh hằng siêu thoát.

Thương Thiên nghe những lời của Bàn Cổ xong, thâm thụ chấn động.

Những bí mật bực này thực tại quá chấn hám!

Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ, Đại Đạo Đạo Quả, chân lý của Luân Bàn Phá Diệt, tất cả mọi thứ đều trùng kích nhận tri của hắn!

Lúc này Thái Sơ cười gằn một tiếng, nói: "Bàn Cổ, nói nhiều như vậy, chẳng phải ngươi cũng muốn ngưng tụ Tạo Hóa Ngọc Điệp, sau đó một lần nữa hô hoán ra Đạo Quả, truy tầm Đại Đạo sao?

Phế thoại nhiều như vậy, còn không phải muốn đấu một trận!" Giọng Thái Sơ cực kỳ khó nghe, nhưng lời hắn nói thật đơn giản lại trực tiếp.

Không sai, nói nhiều như vậy, chung quy vẫn phải tranh đấu một trận, duy có người thắng lợi mới có thể sở hữu một mảnh Tạo Hóa

Ngọc Điệp rách nát.

Ngay tại lúc này, Bàn Cổ lại bỗng nhiên trịnh trọng nói: "Thương Thiên, sở dĩ ta kéo ngươi nhập vào chiến trường của ta, là vì ta không hy vọng ngươi nhanh như vậy đi xúc bính Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Nếu ngươi nguyện ý không đi tìm chân thân của Thái Tố, như vậy ta sẽ không lại ra tay với ngươi, đương nhiên, Thái Sơ cũng sẽ không." Cuối cùng, Bàn Cổ cường điệu một câu: "Tin tưởng ta, đây là vì tốt cho ngươi." Thương Thiên: "..." Một câu nói của Bàn Cổ, luôn làm cho Thương Thiên cảm thấy vi hòa, làm hắn nhớ tới người mẹ ở kiếp sống đầu tiên xa xôi.

Bất quá, Bàn Cổ thật bá khí, hắn nói Thái Sơ cũng sẽ không, cũng không phải là Thái Sơ sẽ không động thủ với hắn, mà là do sự tồn tại của hắn, Thái Sơ không có cơ hội ra tay với Thương Thiên.

Trong đôi mắt Thương Thiên lóe lên ánh sáng thâm thúy, đang muốn nói gì đó, lại vào lúc này: **【Kích hoạt Thần cấp tuyển hạng:】** **【1.

Lựa chọn lảng tránh, không còn nhúng tay vào tranh đấu giữa Bàn Cổ và Thái Sơ.

Thưởng: Hồng Mông Tạo Hóa Pháp Tắc.】** **【2.

Tranh đoạt Tạo Hóa Ngọc Điệp, đại chiến cùng Bàn Cổ và Thái Sơ.

Thưởng: Đạp nhập Hỗn Độn Chí Tôn đệ thập trọng.】** **【3.

Liên thủ Thái Sơ đánh bại Bàn Cổ.

Thưởng: Hỗn Độn Chí Bảo Nguyên Thủy Đế Vương Kiếm.】** Thương Thiên mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng lại mạnh mẽ ngưng trệ, lúc này giờ khắc này, Thần cấp lựa chọn tái hiện!

Trong ba cái lựa chọn lúc này, lựa chọn một không nghi ngờ gì là nhẹ nhàng nhất, đều không cần làm gì, trực tiếp có thể hoạch đắc Hồng Mông Tạo Hóa Pháp Tắc.

Hồng Mông Tạo Hóa Pháp Tắc là bản thăng cấp mà Tạo Hóa Ma Thần nắm giữ, nay Thương Thiên đồng thời sở hữu Âm Dương và Ngũ Hành, hai bên hợp nhất có thể diễn sinh tạo hóa, nhưng Thương Thiên thập phân rõ ràng, tạo hóa diễn sinh ra tuyệt đối không bằng Tạo Hóa Ma Thần bản tôn.

Nhưng một khi sở hữu Hồng Mông Tạo Hóa Pháp Tắc, Thương Thiên ở phương diện pháp tắc sẽ trực tiếp lăng giá trên Tạo Hóa Ma Thần, thậm chí có thể nô dịch Tạo Hóa Ma Thần.

Đừng nhìn Tạo Hóa Ma Thần so với Bàn Cổ kém rất xa, nhưng thôn phệ Vận Mệnh xong Thương Thiên biết, Tạo Hóa, Nhân Quả, Vận Mệnh - tam đại Ma Thần kỳ thực bản thân có ý nghĩa tồn tại cực lớn, pháp tắc nắm giữ có lẽ ngay cả Bàn Cổ cũng thập phân quan chú!

Lựa chọn thứ hai, đạp nhập Hỗn Độn Chí Tôn đệ thập trọng.

Hiện tại Bàn Cổ cũng đang ngốc ở đệ cửu trọng đỉnh phong, cũng không biết vì sao không phá vỡ một đạo giới hạn trở cách kia.

Dưới tình huống như vậy, nếu Thương Thiên đạp nhập đệ thập trọng, như vậy cực có khả năng trực tiếp lực áp Bàn Cổ và Thái Sơ!

Lựa chọn thứ ba: Hỗn Độn Chí Bảo Nguyên Thủy Đế Vương Kiếm.

Bàn Cổ tự xưng Nguyên Thủy Thiên Vương, như vậy Nguyên Thủy Đế Vương Kiếm chẳng lẽ không có ý nghĩa trọng đại sao?

Chương 116

Ý niệm đầu tiên của Thương Thiên: "Lại là ba cái lựa chọn nhìn qua đều phi thường ưu hậu." Một lát sau, Bàn Cổ hỏi: "Thế nào, Thương Thiên, trong lòng ngươi đã có đáp án chưa?" Thái Sơ cũng không có mạo nhiên động thủ.

Kỳ thực nếu chỉ có một mình Thương Thiên ở đây, hắn tuyệt đối sẽ không lưu thủ, hào không do dự giết chết Thương Thiên rồi thôn phệ.

Chính giống như Thái Tố muốn thôn phệ Thương Thiên, Thái Thủy cũng muốn thôn phệ Thương Thiên vậy, đương nhiên cảm giác về Thương Thiên là bất đồng.

Dĩ năng lực chân thân, dưới tình huống một chọi một, hắn tuyệt đối có thể giết chết thậm chí đánh bại Thương Thiên.

Nhưng hiện tại không chỉ có một mình Thương Thiên ở đây, áp lực Bàn Cổ tạo ra thực sự quá lớn, áp bách khiến hắn trực tiếp thở không nổi.

Cho nên cái ý niệm kia sớm đã bị Thái Sơ ấn xuống nơi sâu nhất đáy lòng, không có chút nào biểu hiện ra.

Tương phản, lúc này hắn có một ý tưởng không tệ.

Hắn nhìn Thương Thiên chân thành nói: "Thương Thiên, ngươi muốn Tạo Hóa Ngọc Điệp, chúng ta liên thủ, chỉ cần ngươi giúp ta tẩu thoát là được, Tạo Hóa Ngọc Điệp ta tặng cho ngươi!" Thái Sơ nói những lời này thật sự là thật lòng, tịnh không có tính toán đổi ý hay mưu kế gì.

Trước mắt, giữ mạng quan trọng hơn.

Một đấu một, hắn không thể nào là đối thủ của Bàn Cổ.

Mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp vốn ẩn tàng trong thân thể hắn, nhưng đến hiện tại đã bị Bàn Cổ đánh ra ngoài.

Nếu tiếp tục chiến đấu, hắn thật sự có khả năng trở thành kẻ đầu tiên vẫn lạc trong Hồng Mông Ngũ Đại Đế Chủ.

Liên hợp Thương Thiên, đối kháng Bàn Cổ, sau đó rời đi, đây là tính toán giờ phút này của hắn.

Thương Thiên cũng không có lập tức trả lời.

Bàn Cổ và Thái Sơ, hai tôn tồn tại khủng bố nhất, lúc này đều đang chờ đợi Thương Thiên hồi phục.

Hồi lâu sau, Thương Thiên rốt cuộc đưa ra lựa chọn.

Hắn cười như không cười, nói: "Bàn Cổ, ta lựa chọn tin tưởng ngươi.

Ta đáp ứng, hiện tại sẽ không đi tìm chân thân Thái Tố." Nói xong, Thương Thiên xoay người rời đi.

Bàn Cổ trực tiếp buông lỏng sức mạnh, không có chút nào ngăn cản, hoàn toàn tin tưởng Thương Thiên, trực tiếp để hắn rời đi.

Sắc mặt Thái Sơ trở nên dị thường khó coi, Thương Thiên căn bản không thèm để ý đề nghị của hắn, trực tiếp bỏ đi.

Như vậy tiếp theo, hắn phải lần nữa đơn độc trực diện Bàn Cổ! ...

Rời khỏi phạm vi chiến đấu của Bàn Cổ và Thái Sơ, Thương Thiên chậm rãi thở ra một hơi.

Mỗi lần lựa chọn, Thương Thiên đều trải qua thâm tư thục lự, cân nhắc lợi hại sau đó mới đưa ra quyết định.

Phần thưởng thứ hai và thứ ba đều phi thường tốt.

Nhưng Nguyên Thủy Đế Vương Kiếm hoặc hứa sẽ tiếp xúc bí mật thâm tầng nhất của Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ kia, nay thực lực hắn tuy cường đại nhưng vẫn chưa đến địa bộ thiên địa duy ngã.

Trực tiếp đạt Hỗn Độn đệ thập trọng càng bất khả thủ, nếu không Bàn Cổ vì sao không đột phá?

Cách làm thứ nhất tuy rằng "túng" nhất, Hồng Mông Tạo Hóa Pháp Tắc so với hai cái kia tựa hồ cũng kém hơn một chút, nhưng Thương Thiên lại cho rằng ngược lại đây là lựa chọn tốt nhất!

Lý thanh nhân quả, tri hiểu vận mệnh, minh ngộ tạo hóa, lại cộng thêm ưu thế trọng sinh, hoặc hứa mới có cơ hội thực sự siêu thoát.

Huống hồ, trong đó còn có một cái thuận đái hảo xử, để Bàn Cổ và Hồng Mông Đế Chủ tư sát, có cơ hội làm cho Bàn Cổ thụ thương.

Chương 117

Cũng đừng quên, Bàn Cổ là kẻ địch thiên nhiên của Thương Thiên, bởi vì Bàn Cổ khai thiên tích địa nhất định sẽ bắt đầu, từ cục diện trước mắt xem ra, không còn xa nữa! **【Đưa ra lựa chọn, hoạch đắc tưởng lệ Hồng Mông Tạo Hóa Pháp Tắc, bắt đầu dung nhập thân thể, tư dưỡng Tạo Hóa Thần Thụ...】** Lúc này, Thương Thiên tương bản thân yêm một trong hư không vận mệnh triều lưu, sau đó bắt đầu tiếp thụ một luồng Hồng Mông Tạo Hóa Pháp Tắc kia.
...

Tại một nơi khác của Hồng Mông Tử Địa, Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần mang theo Nghịch Loạn Càn Khôn các loại Ma Thần, đang tìm kiếm.

Hồi lâu sau, Nhân Quả thở dài một tiếng, nói: "Chúng ta tìm kiếm Thái Dịch, thật sự là một lựa chọn tốt sao?" Không sai, lúc này bọn hắn đang tìm kiếm một trong Ngũ Đại Đế Chủ - Thái Dịch!

Quyết định này là do Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần cùng quyết định, nhưng đến lúc này, Nhân Quả Ma Thần ngược lại có chút hối hận.

Ngay tại lúc này, một thanh âm có chút ôn hòa xuất hiện: "Đã đến rồi, vậy vì sao phải hối hận chứ?

Nhân Quả Ma Thần cư nhiên sẽ có cảm xúc như vậy, xem ra trạng thái gần đây của ngươi rất tệ hại." Một trong Ngũ Đại Đế Chủ, Thái Dịch, hiện thân!

Nhân Quả Ma Thần gieo 'Nhân', thu hoạch 'Quả'.

Tất cả của hắn đều có sở y cứ, có sở truy tầm, tương truy tố bản nguyên.

Nói một cách khác, nếu đã đi tìm Thái Dịch, thì tất nhiên có 'Nhân' của nó tồn tại.

Cho nên khi Nhân Quả Ma Thần nói ra câu nói bất định kia, kỳ thực hắn đã động dao bản tâm.

Thái Dịch hiển hóa ra, tịnh không thần bí âm trầm như Thái Tố, cũng không cuồng bạo như Thái Sơ - tôn cự nhân ngàn vạn trượng đáng sợ bác sát Bàn Cổ kia.

Ngược lại hắn giống như nho sinh nhân loại đời sau, cư nhiên toát ra một cỗ nho nhã chi khí.

Nhân Quả Ma Thần thấy Thái Dịch xuất hiện cũng không kinh ngạc, đáp: "Ngươi nói không sai, ta xác thực đã động dao tâm niệm của mình, đây là chỗ thiếu sót của ta, đa tạ." Tạo Hóa Ma Thần nhìn Thái Dịch cũng không kinh ngạc, nói: "Thái Dịch, ngươi cũng là một trong Hồng Mông Ngũ Đại Đế Chủ, như hôm nay Bàn Cổ bắt đầu liệp sát Thái Sơ, ngươi không định xuất thủ sao?" Thái Dịch đạm nhiên nói: "Đánh?

Có a, đó là thuận theo Hồng Mông Hỗn Độn biến cách dịch chuyển, cũng là căn bản Đại Đạo của ta." Nói xong, mục quang hắn trực tiếp nhìn về phía Bàn Cổ và Thái Sơ giao chiến, ngưng thị hồi lâu mới nói: "Bàn Cổ, thật lợi hại a, thực lực bực này, ngô không bằng vậy!" Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần nhìn nhau một cái, bỗng nhiên cảm giác có chút bất đắc dĩ.

Hồng Mông Ngũ Đại Đế Chủ rõ ràng mỗi người đều là tồn tại khủng bố đến cực hạn, theo đạo lý mỗi người đều nên bá thiên tuyệt địa.

Nhưng Thái Dịch trước mắt lại không giống bốn kẻ còn lại.

Thái Dịch nhìn bọn hắn nói: "Các ngươi tìm ta, vô phi là vì mảnh

vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay ta.

Cầm lấy." Khi Thái Dịch lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp ra trong nháy mắt, Tạo Hóa Ma Thần và Nhân Quả Ma Thần hoàn toàn ngẩn người!

Bọn hắn biết rõ, năm đó Ngũ Đại Đế Chủ tranh phong, cuối cùng phấn toái Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ, dẫn đến Đại Đạo băng diệt, mục đích chính là để hoạch đắc Đạo Quả.

Tạo Hóa Ngọc Điệp và Đạo Quả hưu thích tương quan.

Nhưng hiện tại Thái Dịch cư nhiên dễ dàng giao Tạo Hóa Ngọc Điệp cho bọn hắn như vậy...

Chẳng lẽ đang nói đùa hay sao?

Thái Dịch thở dài một tiếng, nói: "Bàn Cổ quá mạnh, tương lai của Hỗn Độn kỳ thực các ngươi cũng nhìn thấy, tất cả mọi thứ đều sẽ hủy diệt, đã như vậy, ngô không giãy dụa nữa." Tạo Hóa Ma Thần đốn thời nói: "Vì sao?

Năm xưa vì Bất Hủ Đạo Quả mà có thể chinh chiến đến địa bộ như vậy, nhưng đến hiện tại lại buông bỏ Tạo Hóa Ngọc Điệp?

Có đồ mưu gì?" Đích xác khiến người ta khó hiểu.

Thái Dịch chậm rãi nói: "Ta và Thái Sơ, Thái Thủy cùng Thái Tố bất đồng, ta đương nhiên sẽ không buông bỏ Đại Đạo, nhưng ta có con đường hoàn toàn mới.

Tàn phiến Tạo Hóa Ngọc Điệp cho các ngươi, ngô đi đây." Nói xong, thân thể Thái Dịch lần nữa biến mất.

Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần lập tức mày nhíu chặt, bởi vì sự biến mất của Thái Dịch là hoàn hoàn toàn toàn tiêu tán, trong vạn thiên tạo hóa, trong vô tận nhân quả đều tìm không thấy sự tồn tại của hắn.

Chương 118

"Chuyện gì xảy ra?

Hắn thật sự đi như vậy?" Vật phẩm quý trọng như thế, thậm chí có thể quyết định vận mệnh Hồng Mông Hỗn Độn, Thái Dịch cư nhiên thật sự khinh dịch tương nhượng.

Xem không hiểu!

Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần tự hủ có thể khuy kiến nhất thiết, thậm chí ngay cả vận mệnh của Bàn Cổ và Hỗn Độn đều có thể nhìn thấy chút ít.

Nhưng hiện tại Thái Dịch rốt cuộc đi nơi nào, Nhân Quả và Tạo Hóa tương lai sẽ ra sao, lại hoàn toàn xem không hiểu.

Thế nhưng, hiện tại không kịp kinh ngạc nữa, bởi vì ngay lúc này, một đạo cảm giác cực kỳ cổ quái trực tiếp khóa định bọn hắn! "Ân?

Tình huống gì!" Nhân Quả Ma Thần kinh hô một tiếng, cảm giác sợi dây nhân quả của bản thân lại một lần nữa bị khiêu động. "Thương Thiên!" Tạo Hóa Ma Thần đẩu nhiên kinh tủng quát.

Cũng không biết vì sao, lần này trong lòng Tạo Hóa Ma Thần đặc biệt bất an, loại cảm giác này giống như gặp phải thiên địch vậy.

Lời hắn vừa dứt, Thương Thiên đạp phá vô số Hồng Mông, sau đó xuất hiện trước mặt bọn hắn.

Thương Thiên chậm rãi nói: "Xem ra ta không đoán sai." Lúc này Thương Thiên càng thêm bình phàm, không còn là thân hình Ma Thần mà là bộ dáng Đạo Thể.

Nhưng đứng ở nơi đó lại làm cho Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần cư nhiên có một loại cảm giác không dám nói chuyện.

Đúng rồi, khí tức của Thương Thiên và Thái Dịch vừa rồi thực sự quá tiếp cận.

Nhân Quả Ma Thần lộ ra vẻ bất đắc dĩ, nói: "Thương Thiên, chúc mừng ngươi trở nên càng thêm cường đại!" Thương Thiên a a cười một tiếng, nói: "Cư nhiên lấy được mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, thật khiến ta bất ngờ.

Ta cứ tưởng các ngươi sẽ đi liệp sát Thái Tố, lại không ngờ lại tìm Thái Dịch trước." Thương Thiên nhận được phần thưởng hệ thống, sau khi dung hợp Hồng Mông Tạo Hóa Pháp Tắc, sinh mệnh tầng thứ của hắn lại lần nữa được đẩy lên một địa bộ hoàn toàn mới.

Tùy hậu, Thương Thiên đệ nhất thời gian bắt được khí tức của Tạo Hóa Ma Thần.

Tạo Hóa Ma Thần cảm giác không sai, Thương Thiên lúc này vô nghi là khắc tinh của hắn!

Chỉ là Thương Thiên không ngờ, Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần tịnh không đi tìm Thái Tố đã bại lộ chân thân, mà lại gặp Thái Dịch.

Thái Dịch cư nhiên đem Tạo Hóa Ngọc Điệp củng thủ tương nhượng, càng làm hắn bất ngờ.

Tạo Hóa Ma Thần quả đoán nói: "Thương Thiên, ngươi muốn Tạo Hóa Ngọc Điệp sao?

Thả chúng ta, ta có thể đưa Tạo Hóa Ngọc Điệp cho ngươi!" Thương Thiên a a cười một tiếng, nói: "Thả?

Có ý nghĩa sao?

Đã khuy kiến vận mệnh tương lai của Hỗn Độn, các ngươi hẳn phải biết một khi Bàn Cổ phấn toái Hỗn Độn, các ngươi cũng vô pháp tồn hoạt.

Hoặc là các ngươi cảm thấy giãy dụa thì có thể kháng hành Bàn Cổ?" Nhân Quả Ma Thần và Hỗn Độn Ma Thần đều không ngôn ngữ, tuy rằng lời nói khó nghe, thậm chí là trào phúng, nhưng bọn hắn rõ ràng Thương Thiên nói là sự thật!

Chỉ trong một hồi công phu, Thái Sơ đã bị Bàn Cổ tuyệt đối áp chế, không lâu sau Bàn Cổ sẽ có thể chém giết hắn.

Đến lúc đó, Bàn Cổ có trực tiếp đột phá Chí Tôn thập trọng hay không, điểm này tịnh không ai biết.

Nhưng hiển nhiên, Ngũ Đại Đế Chủ từng cái hiện thân là một tín hiệu!

Cự ly ngày chung yên của Hỗn Độn theo lời Vận Mệnh Ma Thần đã không còn xa. "Nói cho các ngươi biết đi, kỳ thực mục đích chủ yếu lần này của ta cũng không phải vì một phần năm Tạo Hóa Ngọc Điệp kia, mà là vì các ngươi!

Chương 119

Đã chú định phải chết, chi bằng thành toàn cho ta!" Thương Thiên nói xong, cũng không nói nhảm nữa.

Thân thể hắn khẽ động, Hồng Mông Tạo Hóa chi lực khủng bố khắp người thi triển ra, phong tỏa hoàn toàn xung quanh.

Lần trước Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần đào thoát là vì sớm lưu lại hậu thủ bố cục, huống hồ thực lực Thương Thiên khi đó cũng chưa thể tuyệt đối nghiền ép.

Nhưng lần này, đã không giống nhau! "Hồng Mông nghịch loạn, ngô vi thiên địa, Hỗn Độn Châu, hiện!" Hỗn Độn Châu!

Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần thấy Thương Thiên xuất hiện thì trong lòng đã có cảm giác bất diệu, nhưng cảm thấy dĩ bản lĩnh của mình, tổng có thể lần nữa đào thoát.

Nhiên, Thương Thiên trực tiếp lấy ra Hỗn Độn Châu.

Hỗn Độn Châu thần bí hạo đãng, Thương Thiên tự đắc được nó đến nay chưa từng chủ động lấy ra.

Nhưng lúc này, Thương Thiên lại vô sở cố kỵ, bởi vì hắn rõ ràng, Tạo Hóa Ngọc Điệp phân phân xuất hiện, Bàn Cổ bắt đầu chém giết Hồng Mông Đế Chủ.

Cho nên, thời khắc cuối cùng của Hỗn Độn sắp đến rồi!

Hỗn Độn Châu vừa hiện, trực tiếp phong tỏa hết thảy đường lui, dù cho có Nhân Quả khiên dẫn cũng bị trực tiếp trảm đoạn.

Lúc này, Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần lập tức có sở sát giác.

Để gặp Thái Dịch, kỳ thực bọn hắn đã làm tốt chuẩn bị, một khi Thái Dịch ra tay, bọn hắn sẽ lập tức đào thoát.

Hai tôn Ma Thần đều đã chuẩn bị sẵn hậu thủ cho mình để có thể an nhiên rời đi.

Nhưng hiện tại phát hiện, tự hồ không có đường lui nữa!

Thương Thiên lần thứ hai muốn giết bọn hắn, đã biết phong cách của hai kẻ này từ lần trước, thì lần này xuất hiện tuyệt đối sẽ không để có sự ngoài ý muốn.

Tạo Hóa Ma Thần sắc mặt dị thường khó coi, căn bản không còn phong thái của tuyệt thế Ma Thần.

Nhân Quả Ma Thần chú ý tới dị dạng của Tạo Hóa Ma Thần, trong lòng cũng càng thêm bất an.

Hắn trầm giọng nói: "Thương Thiên, chúng ta đều đáp ứng đưa Tạo Hóa Ngọc Điệp cho ngươi, vì sao còn muốn khổ khổ tương bức?

Chẳng lẽ ngươi thật sự không sợ ngọc đá cùng vỡ sao?" Vừa nói, hắn lại lần nữa ngưng tụ Nhân Quả chi tuyến, lần trước giao phong với Thương Thiên hắn cũng làm như vậy.

Thương Thiên lại căn bản không để ý tới, Hỗn Độn Châu trực tiếp trấn áp xuống. "Ngọc đá cùng vỡ?

Ngươi cũng cần phải có tư cách đó!" Dưới sự trấn áp của Hỗn Độn Châu, Nhân Quả chi tuyến của Nhân Quả Ma Thần trực tiếp bị thôn phệ vào bên trong.

Tạo Hóa Ma Thần càng bất kham, ở trước mặt Thương Thiên hầu như không có bất kỳ sức mạnh phản kháng nào. ...

Trong khi Thương Thiên trấn áp Nhân Quả Ma Thần, giữa Bàn Cổ và Thái Sơ cũng chân chính phân ra thắng bại.

Thân thể Ma Thần to lớn ngàn vạn trượng của Thái Sơ bị Khai Thiên Thần Phủ của Bàn Cổ phấn toái!

Hắn kiệt lực đưa ra đề kháng nhưng vô dụng, bởi vì thương thế của hắn chưa khôi phục, thực lực Bàn Cổ lại xa ở trên hắn.

Bàn Cổ hung uy hách hách, nói: "Hừ, Thái Sơ, hôm nay trảm ngươi, trảm đoạn hết thảy dấu vết tồn tại của ngươi trên thế giới này, từ nay về sau trên thế giới không còn Thái Sơ tồn tại." Thái Sơ vô lực nói chuyện, hắn chưa bao giờ nghĩ mình sẽ là Hồng Mông Đế Chủ đầu tiên vẫn lạc.

Sau khi chém giết Thái Sơ, Bàn Cổ trực tiếp chộp lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay.

Chương 120

Tạo Hóa Ngọc Điệp bị Thái Sơ đoạt được vô tận năm tháng, Thái Sơ cũng dùng hết thảy biện pháp muốn luyện hóa nó.

Đáng tiếc căn bản vô dụng, thậm chí không thể từ trong Tạo Hóa Ngọc Điệp đề luyện ra dù chỉ một chút sức mạnh.

Tạo Hóa Ngọc Điệp nãi là Đại Đạo ngưng tụ, Hồng Mông Ngũ Đại Đế Chủ năm xưa vì muốn có được nó đã tạo ra bao nhiêu nghiệp chướng, cả Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ đều vì thế mà băng hủy, bọn hắn cũng phải trả cái giá sinh mệnh bán sinh bán tử.

Nhưng thật đáng cười, rõ ràng bỏ ra nhiều như vậy lại không có chút thu hoạch nào.

Bàn Cổ chém giết Thái Sơ xong, trong mắt không có bất kỳ vẻ hân hỉ nào, cầm Tạo Hóa Ngọc Điệp ngược lại lộ ra một tia mê mang.

Lúc này, Tạo Hóa Ngọc Điệp đang trong lòng bàn tay hắn lấp lánh thần quang.

Khi ở trong tay Thái Sơ, nó căn bản không có bất kỳ dị dạng nào, nhưng vừa rơi vào tay Bàn Cổ, lập tức thần quang liệp liệp, tự hồ hoàn toàn phục tô.

Bàn Cổ đạm đạm nói: "Thái Sơ chết rồi, vậy tiếp theo, đến lượt Thái Tố!" Chỉ là, sắc mặt hắn bỗng nhiên biến hóa, sau đó lộ ra vẻ không vui. "Thương Thiên, chung quy vẫn không nghe lời ta, cư nhiên đi đoạt Tạo Hóa Ngọc Điệp kia sao?" Bàn Cổ cảm giác được Thương Thiên đã đoạt được một phần năm Tạo Hóa Ngọc Điệp, điều này làm hắn vô cùng bất mãn!

Đương nhiên, Thương Thiên kỳ thực tịnh không vi phạm ước định

giữa bọn họ, hắn không đi tìm chân thân Thái Tố.

Mục tiêu của Thương Thiên chỉ là đi thôn phệ Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần.

Thôn phệ Nhân Quả Ma Thần là thuận đái, chủ yếu là vì Tạo Hóa.

Đạt được Hồng Mông Tạo Hóa Pháp Tắc, sau khi thôn phệ Tạo Hóa xong có thể đem nó hoàn thiện.

Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần giống như thai nhi liền thể, luôn đi cùng nhau, cho nên Thương Thiên thuận tiện luyện hóa luôn.

Chỉ là hắn cũng không ngờ, Thái Dịch cư nhiên trực tiếp tặng Tạo Hóa Ngọc Điệp cho hai kẻ này.

Đã là đồ vật dâng tới tận cửa, vậy vì sao không lấy? "Hô..." Thương Thiên thở ra một hơi dài, ngay trong sát na vừa rồi, hắn đã thành công luyện hóa Nhân Quả, thôn phệ dung luyện Tạo Hóa Ma Thần.

Hai tôn Ma Thần đích xác cường đại, nhưng tình huống lần này và lần trước hoàn toàn bất đồng.

Lần này bản thân thực lực Thương Thiên tăng lên không ít, lại nhờ duyên cớ đoạt được Hồng Mông Tạo Hóa Pháp Tắc, bản thân hắn đối với Tạo Hóa Ma Thần có tính áp chế toàn diện.

Cũng tức là, ở trước mặt Thương Thiên, Tạo Hóa Ma Thần chẳng khác nào tiên thiên tàn phế, không có lực đánh một trận.

Như vậy chỉ còn lại một mình Nhân Quả Ma Thần làm sao có thể cùng Thương Thiên một chiến?

Dưới sự trấn áp của Hỗn Độn Châu, Nhân Quả tự nhiên khó thoát.

Thương Thiên giờ khắc này, đem Vận Mệnh, Nhân Quả cùng Tạo

Hóa dung hợp vào một thân!

Tại một sát na này, Thương Thiên có thể cảm giác rõ ràng cảnh giới tự thân tựa hồ tùy thời đều có thể tiến hành đột phá, chỉ cần hắn nguyện ý, lập tức có thể trùng phá đệ thập trọng! "Vốn dĩ muốn để Bàn Cổ đi trước, nhưng đã dễ dàng đột phá như vậy, hay là thử xem sao?" Lúc này Thương Thiên thật sự hào không cố kỵ, thực lực một thân phi tốc đề thăng.

Khi thực sự đi đột phá Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng, Thương Thiên mới minh bạch vì sao ngay cả Bàn Cổ cũng chọn dừng lại ở một cảnh giới.

Trong hoảng hốt, ý chí Thương Thiên tựa hồ muốn thoát ly khỏi thân thể Ma Thần, từ đó tiến nhập vào một mảnh thế giới lưu quang thần bí.

Trong thế giới đó, đâu đâu cũng là những đạo tồn tại viễn siêu sinh linh Hỗn Độn hiện nay, đương nhiên những tồn tại này đều đã hóa thành hư vô, tịnh không nằm trong tiết điểm thời gian.

Tiết điểm thời gian càng là thứ mà Thương Thiên không thể minh ngộ, nó cũng không tồn tại, giống như huyễn tượng, lại tựa hồ là lịch sử.

Chỉ vẻn vẹn tinh thần tiếp xúc đệ nhất đạo, tiếp đó, Thương Thiên càng cảm giác tự thân cư nhiên bắt đầu dung nhập làm một thể với Hồng Mông Tử Địa kia!

Chương 121

"Đáng chết!" Thương Thiên khẽ gầm lên một tiếng, khắc này mới hiểu được nguy hiểm chân chính nằm ở đâu.

Nếu thật sự bị Hồng Mông Tử Địa kia thôn phệ, vậy hắn sẽ bị đồng hóa tiến nhập vào trong Hồng Mông Tử Địa! "Thảo nào Bàn Cổ phải tìm mọi cách phục sinh Hồng Mông Tử Địa!" Hồng Mông Tử Địa chưa hoàn toàn phục tô, như vậy một khi bắt đầu đột phá Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng, bên trong cơ thể diễn sinh ra một đạo Hồng Mông Chi Khí hô ứng với Hồng Mông Tử Địa, hắn sẽ bị Hồng Mông Tử Địa hấp dẫn, sau đó bị đồng hóa vào trong.

Đây mới là nguy hiểm chân chính!

Giờ phút này, Thương Thiên rõ ràng mình đang đứng ở nơi nguy hiểm nhất.

Đột phá Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng chung quy không đơn giản như vậy, một khi bắt đầu, trong Hồng Mông Tử Địa cư nhiên phù hiện ra một đạo ý chí thần bí bàng bạc, đang hô hoán Thương Thiên.

Loại hô hoán này cực kỳ cổ quái, trong minh minh làm cho Thương Thiên cảm thấy bản thân là một phần của Hồng Mông Tử Địa, phảng phất một khắc sau sẽ phải hồi quy.

Nhưng Thương Thiên rõ ràng, một khi thật sự đi theo cỗ ý chí kia, hắn sẽ trở thành dưỡng liệu cho Hồng Mông Tử Địa, xúc sử Hồng Mông Tử Địa phục tô, làm giá y cho kẻ khác. "Hừ, muốn đồng hóa ta, đâu có dễ dàng như vậy?

Sơ Thủy Hồng Mông Chi Khí, ngưng tụ!" Trong một sát na, Thương Thiên trực tiếp đề luyện ra đạo khí tức ẩn tàng trong thân thể, sau đó mượn nhờ đạo khí tức này đối kháng lại ý chí truyền đến từ

Hồng Mông Tử Địa.

Kỳ thực trong cơ thể Thương Thiên cũng có Hồng Mông Chi Khí, Hồng Mông Tử Địa cũng có, nhưng hai bên lại có sự khác biệt về bản chất.

Đạo khí tức trong cơ thể Thương Thiên là phần thưởng của Thần Tích Hệ Thống, đạo khí tức này nãi là khí tức cốt lõi nhất của Hồng Mông khi Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ còn tồn tại.

Hiện tại thứ đang muốn đồng hóa Thương Thiên lại là khí tức bên trong Hồng Mông Tử Địa, hay đổi một từ ngữ khác là Hồng Mông Tử Khí.

Có sự xuất hiện của đạo Hồng Mông Chi Khí này, Thương Thiên lập tức chặn đứng sự triệu hoán của đạo sức mạnh cường đại kia.

Đương nhiên đây chỉ là bắt đầu!

Thương Thiên đẩu nhiên đại quát một tiếng: "Vận Mệnh, Nhân Quả, Tạo Hóa...

Ngô sở hữu pháp tắc, toàn bộ đều dung nhập Âm Dương Ngũ Hành!" Trong khoảnh khắc, Tạo Hóa Chi Thụ trực tiếp trưởng thành, một cỗ khí tức không thể hình dung xuất hiện trong thân thể Thương Thiên. ...

Ở phía xa, Bàn Cổ chém giết Thái Sơ, sau đó trực tiếp ném cái thân thể bàng đại kia vào trong Hồng Mông Tử Địa.

Thiên tân vạn khổ tìm kiếm Thái Sơ, trừ việc đoạt lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp, còn là để hắn phản bổ Hồng Mông Tử Địa, nói trắng ra là làm phân bón.

Bàn Cổ vừa làm xong hết thảy, trong đôi mắt đẩu nhiên lóe lên một tia kinh nhạ: "Có người đang đột phá Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng!

Thương Thiên, nhất định là hắn, hắn không muốn sống nữa sao?" Một khi xung kích Chí Tôn thập trọng sẽ phải đối mặt với sự triệu hoán của Hồng Mông Tử Địa, đây là một quá trình cực kỳ gian nan, ngay cả Bàn Cổ cũng có sở kiêng kỵ nên vẫn luôn không bước ra một bước này, hiện tại Thương Thiên cư nhiên bắt đầu đột phá.

Kinh nhạ thì kinh nhạ, Bàn Cổ cũng sẽ không vì Thương Thiên mà cảm thấy oản tích hay gì đó.

Bàn Cổ nói: "Đã muốn tìm chết, vậy ta cũng bó tay, vốn tưởng hắn không giống đám Ma Thần kia, hiện tại...

đi chết đi là được rồi." Lời nói xong, dưới chân hắn xuất hiện Hỗn Độn Thanh Liên.

Từng đạo từng đạo thanh sắc lưu quang khí tức bao bọc lấy hắn, sau đó hắn nói: "Thái Tố, Thái Sơ đã chết, vậy tiếp theo đến phiên ngươi!" Bàn Cổ tay cầm Khai Thiên Thần Phủ biến mất không thấy, nhưng hầu như cùng trong một nháy mắt, hắn xuất hiện tại một nơi chiết điệp thời không cực kỳ ẩn bí trong Hồng Mông.

Tại nơi đó, có một con đại xà cực kỳ khủng bố.

Đại xà dài đến ba ngàn vạn trượng, còn khủng bố hơn cả thân thể Thái Sơ, Bàn Cổ biết, đây chính là chân thân của Thái Tố!

Bản thể Thái Tố kỳ thực là một con Hồng Mông Đại Xà, thân thể bàng bạc, miệng nuốt Hỗn Độn.

Khi Thái Tố cường thịnh nhất, uy năng vô cùng.

Chương 122

Trong truyền thuyết, hắn có hai chiếc độc nha: Thời Gian Độc Nha và Không Gian Độc Nha, đoan đắc bá đạo.

Nhưng lúc này nó đang cuộn mình lại, thần hồn tự hồ du đãng ở bên ngoài căn bản không tồn tại ở nơi này.

Bàn Cổ tới xong, trực tiếp cuồng tiếu một tiếng, nói: "Thái Tố, còn không tỉnh lại!" Một tiếng đại hống trực tiếp bức bách linh hồn, thực tại uy năng mạc trắc.

Lúc này, thân thể bàng đại của Thái Tố rốt cuộc có động tĩnh.

Khai Thiên Thần Phủ trong tay Bàn Cổ chấn động, đốn thời có vô số sức mạnh ba văn man diên.

Mỗi một đạo ba văn đều ký tồn ngưng tụ một đạo sức mạnh.

Khí tức khủng bố phi phàm như vậy, nếu truyền ra ngoại giới, không biết sẽ có bao nhiêu sinh linh bị chém giết!

Bàn Cổ nói: "Đã muốn ở đây giả chết với ta, vậy thì cũng không cần tỉnh lại nữa, cứ triệt để hủy diệt trong trầm thụy đi!" Bàn Cổ là Bàn Cổ, bá đạo không thể tưởng tượng.

Trong một sát na, con đại xà Thái Tố khủng bố kia rốt cuộc có hồi ứng.

Ở nơi cốt lõi nhất trên trán Thái Tố Đại Xà, cư nhiên xuất hiện một hắc y đạo nhân, nửa thân trên là bộ dáng nhân loại bình thường, nhưng nửa thân dưới lại liên tiếp cùng Thái Tố Đại Xà kia.

Hắc y đạo nhân nhìn Bàn Cổ, long long nói: "Bàn Cổ, ngươi quá phóng túng rồi, đã chém giết Thái Sơ thì nên biết điểm dừng, còn muốn giết ta?

Đến lãnh thổ của ta là tự tìm đường chết!" Lời hắn vừa dứt, đốn thời cả không gian chiết điệp như hải lãng phiên cổn, sức mạnh trực tiếp dũng hiện ra còn cường đại hơn so với Thái Sơ.

Vốn dĩ một bộ phận bản ngã sức mạnh của Thái Tố đang đại chiến với Thái Thủy, cho nên lúc này hắn hẳn là suy nhược.

Nhưng nhìn từ giờ khắc này, đâu có nửa phần dạng tử suy yếu?

Bàn Cổ có thể chém giết Thái Sơ, lý ứng tạo áp lực cực đại cho các Hồng Mông Đế Chủ khác, nhưng Thái Tố phi nhưng không hoảng loạn, ngược lại phù hiện nụ cười gian kế đắc sính.

Bàn Cổ thu lại Khai Thiên Thần Phủ vốn định chém ra, sau đó nói: "Hừ, ta hiểu rồi, thì ra ngươi và tên Thái Thủy kia đang diễn kịch a.

Vậy Thái Thủy đâu, còn không hiện thân ra!" ...

Lúc này tinh thần Thương Thiên đã đạt đến cực hạn, Sơ Thủy Hồng Mông Chi Khí bị không ngừng thôn thổ, sau đó cùng thân thể thậm chí ý chí hắn không ngừng kết hợp.

Một đạo thần quang tại khắc này triển hiện!

Sự triệu hoán của Hồng Mông Tử Địa rõ ràng là một loại khái niệm cực kỳ huyền diệu, căn bản vô pháp tê xả cát liệt.

Nhưng Thương Thiên căn bản không để ý, đạo thần quang thích phóng từ trong thân thể hắn vĩ ngạn vô cùng chúa tể tất cả!

Dưới sức mạnh của hắn, ý chí của Hồng Mông Tử Địa bị từng chút từng chút khu trục ra ngoài!

Thương Thiên ban đầu chỉ muốn thử xem thâm thiển của cảnh giới này, nhưng đã đến địa bộ này, Thương Thiên sẽ nhất vãng vô tiền, may là trước khi thường thí đã có chuẩn bị tâm lý.

Đạo Sơ Thủy Hồng Mông Chi Khí kia cũng chính là chuẩn bị cho

việc này.

Dưới ý chí cường đại của Thương Thiên, tất cả sức mạnh đều bị dung hợp, khi tất cả mọi thứ đều quy về một điểm, thực lực Thương Thiên rốt cuộc có sự đột phá cực đại!

Giờ khắc này, Thương Thiên rốt cuộc đạt đến Hỗn Độn Chí Tôn đệ thập trọng.

Một khi đạt đến Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng, Thương Thiên đốn thời nhìn thấy 'phong cảnh' chưa từng có trước đây, Đại Đạo diễn biến, luân hồi vận chuyển.

Chí Tôn thập trọng là đột phá, tiếp theo là tích lũy.

Tính ra, thập nhất trọng và thập nhị trọng ngược lại không gian nan như đệ thập trọng.

Thương Thiên chộp lấy mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp kia, dùng một thân sức mạnh cường đại xâm nhập, chỉ là trong Tạo Hóa Ngọc Điệp cư nhiên có một đạo sức mạnh thần bí phong tỏa, giống như Thương Thiên nhặt được một cái két sắt, nhưng két sắt lại có ổ khóa cực kỳ cường lực ngăn trở.

Chương 123

Thương Thiên nói: "Hừ, chẳng lẽ là cái gọi là Đại Đạo chi lực?

Không, thật là mạnh, thảo nào Thái Sơ đoạt được lâu như vậy đều không có bất kỳ thu hoạch gì, thảo nào Thái Dịch lại trực tiếp xá khí Tạo Hóa Ngọc Điệp." Ngay tại lúc này, hắn cảm giác được trong vô hạn đoạn tầng của Hồng Mông, đang bạo phát ra sức mạnh vô cùng bàng bạc! "Ân?" Sau khi đột phá Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng, thứ Thương Thiên có thể nhìn thấy viễn viễn vượt quá tưởng tượng, cái gì hư vô, cái gì chân thực, tất cả mọi thứ đều có thể nhìn thấy rõ rõ ràng ràng.

Vốn dĩ, hắn đang khuy tý nơi sâu nhất của Hồng Mông Tử Địa.

Bởi vì hắn cảm thấy Hồng Mông Tử Địa tịnh không đơn giản, khi đột phá truyền đến đạo ý chí thần bí lại khủng bố kia, ngay cả khi đột phá Chí Tôn thập trọng xong hắn vẫn cảm thấy kiêng kỵ.

Nhưng hiện tại, đạo ba động cường đại bỗng nhiên nổ tung kia đã hấp dẫn sự chú ý của Thương Thiên.

Mục quang Thương Thiên sở cập, hết thảy đều lọt vào mắt hắn. "Quả nhiên là Bàn Cổ!" Căn nguyên sức mạnh hủy diệt đáng sợ kia quả nhiên là Bàn Cổ.

Lúc này hắn chân đạp Hỗn Độn Thanh Liên, tay cầm Khai Thiên Thần Phủ, tẫn hiển tư thái vô địch.

Thương Thiên nói: "Bàn Cổ vừa mới đại chiến với Thái Sơ một trận, hắn là đã trảm Thái Sơ, vậy mà không ngờ lại lập tức tìm đến Thái Tố." Một tôn Hồng Mông Đế Chủ tuyệt đối vô cùng khủng bố, có thể dễ dàng thôn phệ cả đám Hỗn Độn Ma Thần.

Nhìn xem, hóa thân Thái Tố có thể đùa bỡn Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần - hai tồn tại đỉnh cấp trong Hỗn Độn Chí Tôn trong lòng bàn tay, như vậy chân thân của hắn có bao nhiêu cường đại?

Nhưng hiện tại, Bàn Cổ căn bản vô sở cố kỵ, trực tiếp tìm tới cửa.

Khí tức hắn cuồng bạo lại khủng bố, hung hăng trấn áp xuống, có thể mẫn diệt tất cả. "Chân thân của Thái Tố cư nhiên là một con Hồng Mông Đại Xà khủng bố, thật lợi hại a..." Thân thể dài đến ba ngàn vạn trượng a, so với thân thể Thái Sơ càng thêm khủng bố.

Thương Thiên tự giễu: "Ta vẫn luôn cười nhạo Thái Tố là Hồng Mông Đế Chủ yếu nhược nhất, hiện tại xem ra ta đã sai rồi." Đương nhiên, nếu chỉ có chút tình huống ấy, Thương Thiên cũng sẽ không đại kinh tiểu quái như vậy.

Chân chính làm hắn bất ngờ là, bên cạnh con Hồng Mông Đại Xà Thái Tố, còn có một tồn tại cực kỳ cường đại, ngoại hình của hắn tịnh không phải dạng sinh vật, mà là một đoàn năng lượng thuần túy.

Khí tức này Thương Thiên đồng dạng cũng vô cùng quen thuộc - Thái Thủy! "Vốn dĩ lúc ở Hỗn Độn, Thái Thủy xuất hiện rõ ràng muốn thôn phệ đạo hóa thân kia của Thái Tố, nhưng hiện tại phân minh là bọn hắn liên kết lại cùng một chỗ, thú vị a!" Mới đầu đánh sinh đánh tử, nhưng đến hiện tại xác thực đã liên hợp.

Hai cái Hồng Mông Đế Chủ hiển nhiên đang mai phục Bàn Cổ, muốn oanh sát Bàn Cổ.

Thương Thiên không biết vì sao hai người lại liên hợp, nhưng hắn rõ ràng một Hồng Mông Đế Chủ đã cực kỳ cường đại, hai người liên thủ càng khủng bố.

Bàn Cổ túng nhiên có tư thái vô địch, nhưng đối mặt với hai đại

Đế Chủ hoặc hứa cũng sẽ khó khăn. ...

Bàn Cổ chân đạp Hỗn Độn Thanh Liên, đối mặt với hai đại Đế Chủ lại không hề để ý, ngược lại đưa mắt nhìn về phía Thương Thiên, ánh mắt hắn vẫn cứ cao cao tại thượng như thế.

Bàn Cổ nói: "Cư nhiên đột phá Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng?

Có thể từ trong ý chí điêu linh của Hồng Mông Tử Địa tránh thoát ra, thật làm ta bất ngờ." Giờ khắc này Bàn Cổ và Thương Thiên cách nhau vô số đoạn tằng Hồng Mông, nhưng hai người lại có thể trực tiếp đối thoại.

Đối với Thương Thiên hoặc là Bàn Cổ, cự ly, thời gian, không gian trùng trùng đều không còn ý nghĩa gì nữa.

Thương Thiên cười nói: "Bàn Cổ, xử cảnh của ngươi tựa hồ bất diệu a, cho nên xử lý tốt sự tình trong tay đi." Bàn Cổ ha ha cười lớn, nói: "Xử cảnh bất diệu?

Ha ha ha, Thương Thiên, thật không biết ngươi đang nói đùa hay là thật sự nhận tri đối với sức mạnh không đủ, chỉ bằng hai cái gia hỏa già nua này sao?

Hừ, hai kẻ nghịch đạo giả cũng xứng làm cho ta hãm nhập bất diệu xử cảnh?" Phẳng phất để chứng minh sự cường đại của mình, đại phủ trong tay Bàn Cổ lần nữa rơi xuống.

Sậu nhiên chi gian, vô số Hồng Mông đoạn tằng trực tiếp phấn toái, mật mật ma ma văn lộ khoách tán, mỗi một đạo văn lộ đều sở hữu thời không liệt phùng khủng bố tịch quyển.

Chương 124

Cũng đừng nhìn những vết nứt này tựa hồ không bắt mắt, nhưng dù chỉ là vết nứt tế vi nhất cũng có thể dễ dàng thôn phệ một tôn cường giả dưới Hỗn Độn Chí Tôn bát trọng!

Tại hoàn cảnh tàn khốc như Hỗn Độn Hồng Mông này, kẻ yếu căn bản không có quyền lợi sinh tồn, nếu vận khí tốt thì có thể cẩu hoạt, vận khí không tốt chỉ có thể bị hủy diệt.

Đương nhiên, những văn lộ này đối với Thương Thiên hiện tại cũng giống như vết nứt trên kính mà thôi, Thương Thiên thậm chí có thể coi nó như phong cảnh để thưởng thức.

Những vết nứt đó trực tiếp hóa thành một đạo võng lạc có thể cầm nã Hồng Mông, hướng về phía Hồng Mông Đại Xà tịch quyển tới.

Mục tiêu công kích đầu tiên của Bàn Cổ là Thái Tố!

Lúc này, thân thể Thái Tố rốt cuộc động.

Thân thể to lớn ba ngàn vạn trượng khẽ động một cái liền có thể xé ra vô hạn tuyền qua, động tĩnh bực này tuyệt đối không dưới uy năng Bàn Cổ chém giết ra. "Bàn Cổ, ngươi quá xương cuồng rồi, ngô muốn thôn phệ ngươi!" Bên kia Thái Thủy cũng có động tác, một đoàn năng lượng mạnh mẽ hóa thành một đạo hỏa diễm, trong nháy mắt bao phủ xung quanh Bàn Cổ.

Hỗn Độn Thanh Liên tại lúc này sậu nhiên thích phóng ra thanh sắc thần quang, chặn lại đòn đánh.

Hai đại Hồng Mông Đế Chủ toàn lực xuất thủ, đối kháng Bàn Cổ!

Song phương tựa hồ hãm nhập một trạng thái thế quân lực địch,

nhiên, căn bản không kết thúc, vẻn vẹn chỉ khoảng một phần vạn cái sát na, thần quang Hỗn Độn Thanh Liên của Bàn Cổ càng thêm mãnh liệt, cư nhiên trực tiếp áp chế Thái Thủy.

Bàn Cổ tay cầm cự phủ, càng trực tiếp trảm vào trên đầu Thái Tố Hồng Mông Đại Xà.

Suýt chút nữa là đã đem cái bán nhân ảnh trên đầu Thái Tố Đại Xà chém đứt!

Bàn Cổ bá đạo hống: "Hai kẻ các ngươi đã bị đào thải, vậy thì nên đi chết đi!" Lợi hại, Bàn Cổ quả nhiên xuất thủ lợi hại a, trong thời gian ngắn ngủi như vậy đã nắm giữ cục diện.

Thương Thiên lúc này lại minh hiển cảm giác được một tia địa phương không thích hợp: "Cảm giác Bàn Cổ hình như đang gấp gáp?

Bá đạo như thế, cường hãn như thế, đã giết Thái Sơ rồi, vì sao lại gấp gáp tìm Thái Tố như vậy?" Trận chiến của Bàn Cổ lúc này minh hiển là bất cố nhất thiết cũng muốn trong thời gian ngắn chém giết hai đại Hồng Mông Đế Chủ.

Vốn dĩ Thương Thiên cũng không sát giác, nhưng khi Bàn Cổ đỉnh lấy sức mạnh của Thái Thủy, lại nhưng cựu cử Khai Thiên Thần Phủ hướng về phía Thái Tố Đại Xà chém giết, Thương Thiên rốt cuộc phát hiện không đúng.

Bởi vì Bàn Cổ thực sự quá liều!

Theo lý mà nói, vừa chém giết Thái Sơ xong, hoàn toàn có thể từ từ đồ chi, Thương Thiên có thể đột phá Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng, như vậy Bàn Cổ nhất định cũng có thể.

Nhưng Bàn Cổ thủy chung kiên trì không đột phá, ngược lại mã bất đình đề trực tiếp tìm kiếm Thái Tố.

Sau khi Thái Thủy hiện thân, hắn cũng không thối lui, lấy một địch

hai.

Bàn Cổ mạnh, điểm này không thể nghi ngờ.

Nhưng đối mặt hai đại Đế Chủ, tịnh không cần thiết phải làm như vậy, bởi vì bản thân hắn có thể trở nên càng thêm cường đại.

Nhưng hiện tại hắn hoàn toàn đang gấp gáp liều mạng rồi, là vì sao chứ?

Khắc này Thương Thiên trực tiếp vận chuyển pháp tắc sức mạnh bản thân, Nhân Quả, Vận Mệnh, Tạo Hóa toàn lực thôi động, muốn tham cứu bí mật trong đó.

Nhiên đúng lúc này, trong đôi mắt hắn mạnh mẽ bính phát ra một đạo thần quang, đẩu nhiên quát: "Thái Dịch, ngươi cư nhiên dám xuất hiện ở sau lưng ta, muốn tìm chết sao!" Thương Thiên tung ra một quyền trực diện, trước mặt lập tức hình thành một vòng xoáy cực kỳ khủng bố.

Đó là sức mạnh giảo sát hết thảy tạo hóa, vận mệnh, nhân quả, dù là Hồng Mông Đế Chủ hiện tại cũng phải chịu thương tổn.

Rốt cuộc, hiện tại năm đại Hồng Mông Đế Chủ đều không ở thời kỳ toàn thịnh, đã bị Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn làm cho trọng thương, vết thương chồng chất.

Trước quyền kình của Thương Thiên, một bóng người hiện ra.

Quả nhiên là Thái Dịch với dáng vẻ nho sinh.

Chương 125

Thái Dịch cũng là Hồng Mông Đế Chủ, nhưng so với Thái Tổ Đại Xà hay Thái Thủy thuần túy năng lượng thể, sự khác biệt thực sự quá lớn, mang lại cho người ta cảm giác không hợp nhau.

Đối mặt một quyền của Thương Thiên, Thái Dịch cảm khái một tiếng, cười nói: "Thương Thiên, thật bá đạo a, ta cách ngươi không biết bao xa, vậy mà cũng muốn oanh sát ta sao?" Vừa nói, trước mặt hắn xuất hiện một đạo sức mạnh, một loại lực lượng biến cách cực kỳ đặc thù, phiên chuyển vô thường, thôn phệ tất cả.

Khi quyền lực của Thương Thiên tiếp xúc với sức mạnh của hắn, cư nhiên xuất hiện một màn cực kỳ quỷ dị: Sức mạnh bị nghịch chuyển!

"Dịch mệnh cách đạo, tạo hóa vô thường, nhân quả phiên chuyển, vận mệnh khúc chiết, từ đâu tới, hãy về đó đi." Thái Dịch khinh miêu đạm tả cư nhiên đã đảo ngược công kích của Thương Thiên!

Nhìn thấy cảnh này, Thương Thiên lại không hề kinh hoảng, ngược lại cười to: "Ha ha ha...

Thái Dịch, đây là thủ đoạn Dịch Đạo của ngươi sao?

Nghịch vận mệnh, nghịch tạo hóa, nghịch nhân quả, lợi hại, thật lợi hại!" Trong nháy mắt, khí thế của hắn đột nhiên bành trướng lần nữa, trực tiếp đạt đến tình trạng Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng.

Một đạo Hồng Mông khí hiển hóa ra, phảng phất như một thế giới hoàn chỉnh.

Đạo khí tức này như hắc động không đáy, trực tiếp thôn phệ sức mạnh mà Thái Dịch phản kích trở lại.

Nhất khứ nhất lai, giữa hai người lần nữa khôi phục bình tĩnh, phảng phất như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Thái Dịch vẫn ung dung, Thương Thiên vẫn cao thâm lại bá đạo.

Thái Dịch nói: "Chỉ là một chút thủ đoạn nhỏ thôi, so không được với Thương Thiên ngươi, từ Âm Dương Ma Thần cư nhiên có thể trưởng thành đến mức thôn phệ vận mệnh, nhân quả, tạo hóa, trở thành tồn tại khủng bố có thể sánh vai cùng Bàn Cổ." Thương Thiên cảm thấy, gã này nếu cho thêm một cái quạt giấy thì đúng là một phiên phiên công tử.

Hắn lạnh lùng nói: "Thái Dịch, lần trước ngươi trực tiếp giao ra Tạo Hoá Ngọc Điệp cho Nhân Quả và Tạo Hóa, vậy lần này vì sao lại xuất hiện trước mặt ta?

Cũng đừng nói là chỉ tìm ta nói chuyện phiếm." Thương Thiên không có hứng thú nói nhảm quá nhiều với kẻ này, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Thái Dịch bất luận nhìn qua phong độ phiên phiên thế nào, cũng thay đổi không được sự thật hắn thân là Hồng Mông Đế Chủ, tồn tại khủng bố từng phá diệt một cái Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ.

Thái Dịch lắc đầu, nói: "Thương Thiên, không cần đối với ta đề phòng như vậy, bởi vì trong lòng ngươi cũng hiểu được, địch nhân của ngươi là Bàn Cổ, cho nên ở một trình độ nào đó, chúng ta hắn là người trên cùng một chiếc thuyền." Thương Thiên không trả lời, nhưng hắn biết rõ câu nói này đúng.

Bàn Cổ khai thiên tích địa là chuyện tuyệt đối đã được chú định, hiện tại sự cổ quái của Bàn Cổ dường như cũng đã có một ít điềm báo.

Nhưng nếu thật sự cho rằng hắn và Thái Dịch là người cùng

thuyền, thì Thương Thiên chính là một tên xuẩn ngốc triệt để.

Thái Dịch thu lại nụ cười, tiếp tục nói: "Phát hiện ra rồi sao, trạng thái của Bàn Cổ không thích hợp." Thương Thiên hỏi: "Thì sao?" Thái Dịch chậm rãi phun ra vài chữ: "Chúng ta, cùng nhau giết Bàn Cổ đi." Thương Thiên khẽ cười một tiếng, nói: "Hả?

Nếu đã muốn giết Bàn Cổ, vậy vì sao phải để Thái Sơ chết đi?

Năm đại Đế Chủ liên hợp, chẳng phải càng tốt hơn sao?" Thái Sơ tuy rằng bị Bàn Cổ chém giết, nhưng cũng không phải kẻ yếu, Thái Dịch nếu muốn động thủ, lẽ ra nên liên hợp Thái Sơ, chứ không phải tìm hắn.

Thái Dịch lắc đầu, nói: "Thái Sơ, là kẻ địch của ta.

Năm người chúng ta tuy rằng đều sở hữu cảnh giới Hồng Mông Đế Chủ, nhưng ta có thể nói cho ngươi biết, Thái Sơ cùng ta tịnh không cùng một trận doanh.

Ngươi xem, nếu chúng ta cùng một trận doanh, vì sao lại bởi vì hỗ trợ tranh đấu mà dẫn đến Yên Diệt Luân Bàn?

Ta hôm nay đặc địa tìm ngươi, là muốn nói cho ngươi biết nhân quả của Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ, cùng với nhân quả của Bàn Cổ." Nghe đến đó, thân thể Thương Thiên bất động, chỉ chậm rãi nói: "Nói đi, ta nghe." Thi cập đến nhân quả của Bàn Cổ, Thương Thiên xác thực có hứng thú.

Hắn đương nhiên biết, Bàn Cổ cùng tất cả Hỗn Độn Ma Thần đều không giống nhau, ngay cả Vận Mệnh Ma Thần, Nhân Quả Ma Thần, Tạo Hóa Ma Thần cùng sinh ra là Hỗn Độn Chí Tôn cũng so không bằng Bàn Cổ.

Thương Thiên nếu như không phải có ban thưởng từ Thần Cấp Lựa Chọn, thì ở trong mắt Bàn Cổ cũng chỉ là "hơi lợi hại một chút"

trong đám chúng sinh mà thôi.

Bàn Cổ được dự là Đại Đạo Chi Tử, lúc xuất sinh có Hỗn Độn Thanh Liên, lại có Khai Thiên Thần Phủ.

Nhưng, lai lịch cứu cánh là gì?

Thái Dịch nhìn Thương Thiên, tuy rằng sắc mặt Thương Thiên không thay đổi, nhưng hắn biết rõ lúc này Thương Thiên đang có nồng đậm hứng thú, bèn nói: "Sự tình phải nói từ Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ." Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ vô hạn quảng đại, đương nhiên, cái quảng đại này rốt cuộc là khái niệm gì thì ngay cả Thái Dịch cũng không rõ ràng.

Chương 126

Trong Hồng Mông cũng có sinh linh, tỷ như Thái Dịch, Thái Sơ bọn họ, đều là Hồng Mông sinh linh.

Hồng Mông sinh linh, bình quân đại khái đều sở hữu thực lực Hỗn Độn Chí Tôn cửu trọng!

Thương Thiên hiện tại đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn đệ thập trọng, kỳ thực cũng chỉ vừa mới siêu việt mức bình quân mà thôi.

Hồng Mông sinh linh thọ mệnh đều vô cùng du trường, nhưng vẫn sẽ chết, sẽ hủ bại.

Tự xưng Vĩnh Hằng Quốc Độ, nhưng hai chữ "Vĩnh Hằng" cũng chỉ là một kỳ vọng tốt đẹp, giống như Hoàng đế hậu thế đều bắt người khác xưng hô là Vạn Tuế vậy.

Nhưng về sau bọn họ biết được, tại phía trên Hồng Mông, có một cảnh giới Bất Hủ, muốn đạt thành điều kiện phải sở hữu Đạo Quả, hoặc là chứng Đại Đạo.

Chỉ là, khái niệm Đại Đạo quá mức hư vô mờ mịt, cường giả Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ cũng không được biết.

Về sau, Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ xuất hiện một đạo quang, quang mang này đối với Hồng Mông Quốc Độ giống như mặt trời đối với Trái Đất ở kiếp trước của Thương Thiên vậy, làm cho các cường giả Hồng Mông đều có hy vọng theo đuổi.

Cuối cùng, năm đại Đế Chủ thoát dĩnh nhi xuất: Thái Sơ, Thái Thủy, Thái Dịch, Thái Cực, Thái Tố.

Năm người lấy cái thế chi lực đem Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ chia cắt thành năm khối lớn, sau đó lại từng người hiến tế phần

Hồng Mông đã đoạt được, vọng đồ đi đoạt lấy một đạo Đạo Quả chân chính tượng trưng cho Bất Hủ kia.

Hiến tế Hồng Mông, sức mạnh phi thường cường đại, xác thực đã kích thích mai Đạo Quả kia, nhưng lấy được tịnh không phải là Đại Đạo Bất Hủ, mà là dẫn tới Yên Diệt Chi Luân khủng bố kia, cũng chính là Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn.

"Bàn Cổ, kỳ thực là cùng Yên Diệt Chi Luân đồng thời xuất hiện!" "Cái gì?

Ngươi vừa nói cái gì?" Thương Thiên kinh ngạc hỏi.

Bàn Cổ cùng Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn đồng thời đản sinh... chuyện này cũng vị miễn quá bất khả tư nghị rồi!

Thái Dịch dường như sớm biết Thương Thiên sẽ có phản ứng lớn như vậy, cười nói: "Kinh ngạc đi, nói thật, ta cũng như thế.

Yên Diệt Chi Luân kia nãi là vì chung kết vĩnh hằng mà đản sinh, ngô đẳng Đế Chủ muốn bất hủ, cho nên Đại Đạo muốn để chúng ta hủy diệt.

Nhưng, ý nghĩa tồn tại của Bàn Cổ, lại là vì khai tịch!

Mỗi thế giới đều có chính phản, đã có chung kết, tất có sang sinh, điểm này, ngươi hẳn là rõ ràng nhất phải không?" Thương Thiên trầm mặc, nhưng hắn biết Thái Dịch nói đúng.

Có chung kết, sẽ có sang sinh, kỳ thực cũng như âm dương, hai cực đối lập, nhưng lại nương tựa lẫn nhau mà tồn tại.

"Thế nhưng..." Thái Dịch tiếp tục cười nói: "Ta biết ngươi muốn hỏi, Bàn Cổ đã cùng Yên Diệt Chi Luân kia cùng lúc xuất hiện, vì sao lại dựng dục ra trong Hỗn Độn, đúng không?

Nói đến vấn đề này, lại không thể không nhắc tới một tồn tại."

Thương Thiên trực tiếp nói: "Là Thái Cực?" Điểm này tịnh không khó đoán, bởi vì năm đại Hồng Mông Đế Chủ giờ phút này đã xuất hiện bốn cái.

Thái Sơ đã chết do bị Bàn Cổ chém giết, Thái Thủy cùng Thái Tố lúc này đang liên thủ đối kháng Bàn Cổ.

Thái Dịch đang ở trước mặt hắn khản khản nhi đàm, duy chỉ có một cái Thái Cực là không thấy tăm hơi.

Cho nên kẻ mưu hoạch sau màn, hẳn là Thái Cực.

Thái Dịch gật đầu, nói: "Không hổ là Thương Thiên, thật thông minh, ngươi nói không sai, chính là Thái Cực.

Tích niên vì tranh đoạt Đạo Quả, ngô đẳng đều hiến tế phần Hồng Mông bị chia cắt, lấy vô thượng phá diệt chi lực đi xúc cập Đạo Quả, nhưng Thái Cực kia lại không làm như vậy, hoặc là nói, hắn trộm ẩn tàng một tay." Thương Thiên lúc này lại hiểu ra, nhất thời buột miệng thốt lên: "Hồng Mông Tử Địa là Thái Cực lưu lại!" Thái Dịch tán thưởng nói: "Không sai.

Ngô đẳng đem Hồng Mông chia cắt, một phân thành năm, sau đó từng người hiến tế, va chạm Đạo Quả.

Vì thế, Hồng Mông phấn toái, Đạo Quả diệc bị hám động, nhưng Thái Cực lại không hoàn toàn hiến tế phần Vĩnh Hằng Hồng Mông Quốc Độ hắn cướp được, mà đem nó chia cắt ra một bộ phận, mảnh Hồng Mông Tử Địa hiện nay chính là mảnh Hồng Mông kia biến hóa thành." "Hô." Thương Thiên hung hăng thở ra một hơi, dù nghe được tin tức này xong cũng cảm thấy bất khả tư nghị!

Mạnh, thủ đoạn của Thái Cực thật sự quá mạnh mẽ, bất luận ngôn ngữ nào cũng không đủ để hình dung.

Chương 127

Biết được điểm này xong, lại có một vấn đề mới xuất hiện: "Như vậy, Thái Cực hiện tại đang ở đâu, mục đích của hắn lại là gì?" Kỳ thực hai vấn đề này, đặt ở phía trước hắn là câu sau, mục đích của hắn là gì.

Năm xưa muốn mưu đoạt Đạo Quả để hoạch đắc bất hủ, vậy vì sao Thái Cực ở cuối cùng cư nhiên dùng vô thượng pháp lực cắt một bộ phận Hồng Mông, biến nó thành Hồng Mông Tử Địa hiện tại.

Chẳng lẽ Thái Cực hốt nhiên đại phát từ bi?

Tuyệt đối không có khả năng!

Vấn đề thứ hai mới là Thái Cực đang ở đâu.

Từ ngữ khí của Thái Dịch có thể nhìn ra, tuy cùng là Hồng Mông Đế Chủ, nhưng Thái Dịch đối với Thái Cực cực kỳ thôi sùng, điều này biểu thị Thái Cực là kẻ cường đại nhất trong năm đại Đế Chủ.

Đến hiện tại, Bàn Cổ bắt đầu hành động, Thái Sơ đã chết, Thái Tố cùng Thái Thủy đang chinh chiến với Bàn Cổ, nhưng nhìn chiến huống, Bàn Cổ rõ ràng chiếm thượng phong.

Nếu cứ tiếp tục, Thái Tố cùng Thái Thủy bị đồ diệt cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Cho nên, đến tiết điểm này, rõ ràng cực kỳ yếu khẩn, ngay cả Thái Dịch đều xuất hiện, nói ra những lời muốn giết Bàn Cổ.

Thái Cực vì sao không xuất hiện?

Tái giả, Thương Thiên lúc đột phá Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng, cảm giác được Hồng Mông Tử Địa có một đạo ý chí đang muốn đồng hóa hắn.

Nếu không phải Thương Thiên sở hữu Sơ Thủy Hồng Mông Chi Khí, chỉ sợ thật sự không cách nào ngăn cản đạo ý chí kia đồng hóa.

Đạo ý chí này, chẳng lẽ là Thái Cực sao?

Thái Dịch vẫn giữ vẻ phong khinh vân đạm như trước, nói: "Thương Thiên, ngươi thật đúng là biết chọn vấn đề, nhưng ta cũng không biết a, ai biết mục đích của tên Thái Cực kia là gì chứ?

Nhưng ta có thể trả lời cái vấn đề ngươi chưa hỏi, liên quan tới Bàn Cổ.

Bàn Cổ cùng Yên Diệt Chi Luân đồng thời đản sinh, nhưng thời không xuất thế, nhân quả, vận mệnh, tạo hóa đều bị Đại Đạo an bài, cho nên vừa xuất thế, chúng ta đã mất đi tung ảnh của hắn, vô luận là ta, Thái Cực, Thái Tố, Thái Sơ hay Thái Thủy, đều không cách nào bắt được." Thương Thiên gật đầu, nghe thì bất khả tư nghị, rốt cuộc năm đại Đế Chủ lúc toàn thịnh thực lực không biết mạnh hơn hiện tại bao nhiêu, vậy mà năm người đều không thể truy tìm tồn tại của Bàn Cổ.

Nhưng thực tế nếu Đại Đạo đã an bài, thì cũng đích xác có thể làm được, rốt cuộc năm đại Hồng Mông Đế Chủ chính là bị Đại Đạo dùng Yên Diệt Chi Luân ma diệt.

"Được rồi, vấn đề nên nói đều đã nói, vậy ngươi có muốn cùng ta liên thủ, đi giết Bàn Cổ hay không?

Dù sao, Bàn Cổ là người khai sáng, nhưng khai sáng đồng thời cũng đại biểu cho hủy diệt, chúng ta đều sẽ bị mai táng..." Lần này Thương Thiên tịnh không suy nghĩ quá lâu, trực tiếp nói: "Xin lỗi, ta cự tuyệt." Đúng vậy, Thương Thiên cự tuyệt!

Lời nói của Thái Dịch đã vạch trần mê đoàn trong lòng Thương Thiên, nhưng thực tế lại có càng nhiều mê đoàn đản sinh.

Tỷ như vấn đề trực tiếp nhất về Thái Cực, vị Hồng Mông Đế Chủ

cường đại nhất.

Ngoài ra, Thái Dịch vừa nói Thái Sơ là kẻ địch của hắn, kẻ địch này, chẳng lẽ chỉ vẻn vẹn bởi vì tư thù?

Nhân loại hậu thế đều biết, kẻ địch của kẻ địch là bạn, trước mặt sinh tử đều có thể buông bỏ cừu hận tạm thời liên thủ, vậy một Hồng Mông Đế Chủ cường đại sẽ vì "tư thù" mà bất chấp uy hiếp trí mạng từ Bàn Cổ sao?

Cho nên, lời Thái Dịch nói, tịnh không hoàn toàn là thật.

Thương Thiên nói thẳng: "Muốn giết Bàn Cổ thì các ngươi cứ động thủ đi, ta vừa vặn ở một bên xem kịch.

Nếu như dựa theo lời ngươi nói, Bàn Cổ là một người khai sáng, như vậy sau khi hủy diệt Hỗn Độn, nhất định sẽ hình thành một thế giới hoàn toàn mới, ta hoặc hứa không thể sống sót, nhưng ít nhất có thể lựa chọn chuyển sinh." Kỳ thực, cách chuyển sinh này Thương Thiên tuyệt đối sẽ không dùng, bởi vì bản thân hắn trọng sinh từ hậu thế, tại hậu thế cũng sẽ xuất hiện Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn.

Chuyển sinh nhập Hồng Hoang, chẳng khác nào uống rượu độc giải khát.

Nhưng Thái Dịch tuyệt đối không có khả năng biết cách nghĩ của Thương Thiên, lời Thương Thiên nói nghe qua tựa hồ cũng có đạo lý.

Thương Thiên lại hào chỉnh dĩ hạ nói: "Bàn Cổ thật lợi hại a, Thái Tố cùng Thái Thủy liên thủ đều sắp không gượng dậy nổi rồi." Chính như Thương Thiên đã nói, lúc này Bàn Cổ đại phát thần uy, lấy sức một mình hoàn toàn áp chế Thái Tố cùng Thái Thủy.

Thái Tố Đại Xà thân thể hơn ba ngàn vạn trượng, giờ phút này bị Khai Thiên Thần Phủ trảm thành mấy đoạn, Thái Thủy là một đoàn

năng lượng thể, cư nhiên có một tiểu đoàn bị Bàn Cổ chộp vào trong tay.

Chương 128

Tại dưới sự chú thị của Thương Thiên và Thái Dịch, Bàn Cổ bắt lấy đoàn năng lượng kia trực tiếp nhét vào trong miệng hắn.

Chuyện há mồm nuốt bản nguyên Hồng Mông Đế Chủ cũng chỉ có Bàn Cổ mới làm được, Bàn Cổ nếu có thể đoạt được một đạo năng lượng thể của Thái Thủy cũng nhất định phải cẩn thận từng li từng tí đối đãi.

Nếu tiếp tục chiến đấu, như vậy Thái Tố cùng Thái Thủy tất tử!

Thái Dịch không nghĩ tới Thương Thiên cư nhiên sẽ cự tuyệt đề nghị, hắn đã nói nhiều như vậy, giảng rõ nhiều nhân quả như vậy, nhưng Thương Thiên vẫn cự tuyệt.

Trên khuôn mặt nho nhã của Thái Dịch lộ ra một tia bất đắc dĩ: "Thương Thiên, ngươi đang tâm tồn nghiêu hạnh a, cho rằng có thể sống sót dưới sức mạnh của Bàn Cổ?

Nói thật cho ngươi biết, không có khả năng đâu!

Ngươi cho rằng hiện tại là cực hạn của Bàn Cổ sao?

Không có khả năng!

Nếu cực hạn của Bàn Cổ ở đó, ta vì sao không trực tiếp động thủ?

Phát hiện không, thực lực Bàn Cổ đang bạo trướng a!" Thương Thiên nói: "Ân, nhìn ra được, từ khi chiến đấu bắt đầu đến hiện tại, tối thiểu đã tăng lên gấp đôi, cư nhiên...

Hỗn Độn Chí Tôn cửu trọng!" Bình tâm mà luận, nếu chỉ là Hỗn Độn Chí Tôn cửu trọng, đối mặt Thái Tố hay Thái Thủy bất kỳ một ai, đều sẽ miễn cưỡng, phải động dụng toàn bộ át chủ bài, nhưng Bàn Cổ hoàn toàn là đè hai người ra đánh.

Hắn càng chiến càng mạnh.

"Bàn Cổ, sắp đột phá rồi a!" Bàn Cổ đột phá, nhất định là một điểm cực kỳ trọng yếu, tuy Thương Thiên cũng không biết rốt cuộc sẽ phát sinh chuyện gì, nhưng hắn có cảm giác như vậy.

Hắn sở hữu Vận Mệnh, Nhân Quả, lại có Hồng Mông Tạo Hóa pháp tắc, cho nên đã trong lòng có cảm giác thì sẽ không vô đích phóng thỉ.

"Thương Thiên, không thể chờ nữa, không thể để Bàn Cổ đột phá!" Lúc này, Thái Dịch vốn luôn ung dung nho nhã rốt cục trở nên thần sắc ngưng trọng, phía sau lưng hắn xuất hiện mấy vạn đạo quang hoàn.

"Thương Thiên, cùng ta liên thủ, ngăn cản Bàn Cổ đột phá!

Một khi hắn đột phá, sẽ khiến tinh thần trong Hồng Mông Tử Địa triệt để kích hoạt hoán tỉnh." Thương Thiên lại ha ha cười, hỏi: "Một khi kích hoạt, Thái Cực sẽ tỉnh?

Có phải không!" Thái Dịch đã không thừa nhận, cũng không phủ nhận, chỉ nói lại một câu: "Thương Thiên, cùng ta liên thủ, chém giết Bàn Cổ, cộng hưởng Đạo Quả." Thương Thiên chỉ nói: "Ngươi động thủ, ta chỉ phụ trách xem kịch." Một câu nói này rốt cục chọc giận Thái Dịch, hắn quát: "Xem kịch?

Nhạ đại Hồng Mông Hỗn Độn, đại đại tiểu tiểu sinh linh đều chạy không thoát một kiếp này, há có thể dung túng ngươi xem kịch?

Đã không nguyện ý xuất thủ, như vậy chỉ có thể đi chết!" Số vạn quang hoàn kia trực tiếp hướng về phía Thương Thiên bao phủ, vô số sức mạnh trấn áp xuống.

Mỗi một đạo sức mạnh đều sở hữu vô cùng biến số, căn bản khó có thể tưởng tượng.

Thần hoàn chi lực, sung xích vô biên diễn hóa quy tắc, thực tại cường thế và khủng bố đến cực hạn.

Thương Thiên đối mặt Thái Dịch công kích, chút nào không có lùi bước.

"Vừa vặn lấy ngươi thử xem cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng của ta!" Thương Thiên tung một quyền, trực tiếp cùng Thái Dịch đối oanh.

Một kích này, lập tức lại tịch quyển vô số Hồng Mông đoạn tầng.

Một kích, bất phân thắng phụ!

Tuy rằng chưa phân thắng phụ, nhưng Thương Thiên lại ha ha cười lớn, nói: "Thái Dịch, ngươi loanh quanh lòng vòng, mục đích của ngươi vốn là ta đi?" Năm đại Hồng Mông Đế Chủ hành sự đều quỷ dị khó lường, tuyệt đối sẽ không làm chuyện vô dụng.

Thái Dịch xuất hiện, nói với hắn nhiều như vậy, chẳng lẽ chỉ vì để hắn gia nhập, cùng hắn hành động sao?

Không có khả năng!

Thái Dịch có mục đích, là giết hắn, sau đó hoạch đắc vô biên tạo hóa trong thân thể hắn.

Chương 129

Một tồn tại dung hợp Vận Mệnh, Nhân Quả, Tạo Hóa tam đại thần tắc, đối với Thái Dịch cũng có mạc đại hấp dẫn lực.

Thương Thiên vừa dùng mạc đại pháp tắc chi lực oanh kích, vừa nói: "Thái Dịch, năm xưa ngươi trực tiếp đem Tạo Hoá Ngọc Điệp lưu lại cho Nhân Quả Ma Thần và Tạo Hóa Ma Thần, kỳ thực vốn là muốn lợi dụng đúng không?

Nhân Quả và Tạo Hóa, tuy rằng không có khả năng so được với sự cường đại của ngươi, nhưng bởi vì pháp tắc đặc thù, cho nên sẽ khuy kiến được những thứ ngươi nhìn không thấy.

Ngươi ngược lại chiếm được Tạo Hoá Ngọc Điệp toái phiến cũng không thể tham tác ra bất hủ chi bí trong đó, nên giả trang tiêu sái rời đi, thực tế là đã tồn tâm tư.

Chỉ là vạn vạn không nghĩ tới, tại lúc ngươi rời đi không lâu, ta tìm tới bọn họ, đem bọn họ giết chết thôn phệ, cho nên mục đích của ngươi là ở trên người ta." Thương Thiên nhìn Thái Dịch sắc mặt biến hóa, đốn thời biết mình đoán đúng rồi.

Hắn lại tự giễu nói: "Xem ra ta cũng là một tên xuẩn ngốc, rõ ràng dung hợp Vận Mệnh Nhân Quả Tạo Hóa tam đại pháp tắc, lại không đi tham tác chân chính chân lý, thật là nực cười." Lời này đương nhiên không phải nói chơi, mà là hắn đang tiến một bước thăm dò Thái Dịch, sự biến hóa tiềm di mặc hóa của Thái Dịch làm cho Thương Thiên biết mình đã đoán đúng.

Xem ra tam đại pháp tắc dung hợp còn có diệu dụng khác.

Giờ phút này Thái Dịch nói: "Thương Thiên, ngươi thật sự quá thông minh, thông minh đến mức làm cho người ta sợ hãi.

Nhưng vô dụng thôi, hôm nay ngươi phải chết!" Dứt lời, sức mạnh của Thái Dịch lần nữa khuếch đại đề thăng.

"Dịch đạo thăng cách, hồng mông luân chuyển, ngô chi tâm, dịch chuyển hồng mông vĩnh hằng!" Lúc này, sau lưng Thái Dịch cư nhiên bắt đầu hiện ra Dịch Đạo Hồng Mông Thế Giới!

Khủng bố, chấn hám!

Một đạo Hồng Mông thế giới này, hầu như so với Hồng Mông Tử Địa đều muốn bàng đại hơn.

"Quả nhiên, Thái Dịch ngươi năm xưa cũng lưu lại một tay a!" Thương Thiên thôi động Hỗn Độn Châu, sau đó đem tự thân tất cả sức mạnh phóng thích ra.

Hiện nay, duy có một chữ: Sát!

Tại trong Hồng Mông Hỗn Độn, Thương Thiên tuyệt đối sẽ không tín nhiệm bất kỳ một tồn tại nào, vô luận hiện tại hắn đầu kháo ai, hay kẻ đó mặt ngoài nhìn qua hòa thiện cỡ nào.

Cho nên hắn từ đầu đến cuối luôn phòng bị Thái Dịch.

Thương Thiên biết, Hồng Mông năm đại Đế Chủ mỗi một tôn đều phi đồng tiểu khả, đều có mưu hoạch cùng theo đuổi riêng, người như vậy, tuyệt đối duy ngã độc tôn, không có khả năng đối với Thương Thiên sẽ nhìn với con mắt khác.

Trong một sát na, sức mạnh Thương Thiên dũng hiện ra.

Tạo Hóa Thần Thụ tại giờ khắc này hóa thành tĩnh mạch, đủ loại sức mạnh đều dung nhập vào trong thân thể.

Lúc này hắn, cường đại chói mắt, tựa hồ tại trong Hỗn Độn hư vô và Hồng Mông bất chân thực trực tiếp thiêu đốt như một vầng liệt dương.

Thái Dịch mắt thấy Thương Thiên như thế, sắc mặt càng khó coi.

Khi ngụy trang bị xé rách, hắn lộ ra chân diện mục, vô số thần hoàn thiểm thước, bắt đầu cùng Thương Thiên chém giết kịch liệt nhất.

Cuộc bác sát giữa Thương Thiên và Thái Dịch bắt đầu, chiến đấu lực của cả hai đều không tiền cường đại, hỗ tương tư sát tràn ngập vô số hung hiểm.

Thủ đoạn của Thái Dịch, quả thực vô pháp tưởng tượng, cái gọi là Dịch Đạo Cách Mệnh, có thể trực tiếp cải biến công kích của hắn, phi đán đem tất cả sức mạnh hóa giải, còn có thể đem sức mạnh phản kích lại.

Nhưng Thương Thiên cũng không phải dạng vừa, sau khi giao phong một lần, Thương Thiên trong lòng đã có đáy, hoàn toàn không sợ hãi.

Nhưng không thể không thừa nhận, song phương giao phong, trong khoảng thời gian ngắn khó phân thắng bại.

Sức mạnh giữa hai người không ngừng bạo trướng, từng đạo khí tức cương mãnh lại bạo liệt hầu như muốn trực tiếp đuổi kịp Bàn Cổ.

Tại lúc Thương Thiên và Thái Dịch giao phong, bên phía Bàn Cổ lại hốt nhiên phát sinh biến hóa.

Tiên tiền Bàn Cổ trong chiến đấu đột phá, sức mạnh và khí tức của hắn tiết tiết phàn thăng, đã tới biên duyên đột phá.

Thái Dịch nguyên bản đang không ngừng dùng ngôn ngữ cổ hoặc Thương Thiên, thậm chí không tiếc liệt kê ra thượng cổ đại bí mật.

Chương 130

Nhưng khi phát hiện Bàn Cổ sắp sửa triệt để đột phá, lập tức phát sinh biến hóa, sớm lộ ra răng nanh, hiển nhiên, việc Bàn Cổ đột phá nhất định sẽ dẫn tới một loại biến hóa nào đó, khiến cho hắn không thể không sớm mưu tính.

Thần hoàn sau lưng Thái Dịch đã đạt tới mấy trăm vạn đạo, mỗi một đạo đều sung xích khí tức nồng liệt, muốn trực tiếp trấn áp Thương Thiên, nhưng lại làm không được, bởi vì Thương Thiên hiện tại cũng không dễ chọc.

Sau cùng, sau lưng Thái Dịch xuất hiện Hồng Mông hư ảnh, hiển nhiên là muốn triệt để bạo phát, một kích mai táng Thương Thiên.

Nhưng còn chưa kịp ra tay, tiến trình đột phá của Bàn Cổ cư nhiên lại nhanh như vậy!

"Hống!" Lúc này Bàn Cổ, chân đạp Hỗn Độn Thanh Liên, trong tay cầm Khai Thiên Thần Phủ, trong đôi mắt tràn ngập túc sát.

Sự cường đại của hắn, tuyệt đối có thể chấn nhiếp tâm linh người khác.

Đạo sức mạnh kia, thậm chí làm cho Hồng Mông bị tế luyện sau lưng Thái Dịch đều run rẩy.

"Ngô nãi Nguyên Thủy Thiên Vương!" Bàn Cổ tại lúc này bỗng nhiên phát ra một tiếng nộ hống.

Một câu đơn giản, lại sung xích vô cùng bá đạo.

Sau đó, cảnh giới của Bàn Cổ bắt đầu phi tốc đột phá.

Tại lúc đột phá, Khai Thiên Thần Phủ trong tay Bàn Cổ mãnh liệt trảm một cái, Thái Tố Đại Xà vốn dĩ đã thành mấy đoạn thân thể, cư

nhiên bị trực tiếp phấn toái.

Sau khi thân thể mụ phấn toái, có một đạo ngọc bàn xuất hiện.

Chính là một phần năm Tạo Hoá Ngọc Điệp.

Sau đó, ánh mắt Bàn Cổ lại rơi vào Thái Thủy năng lượng chi khu.

Thái Thủy giờ khắc này tuy rằng còn sống, nhưng Thái Tố bị Bàn Cổ trực tiếp trấn sát, hiển nhiên đã khắc sâu chấn động tâm linh của hắn.

Trong một sát na, hắn lập tức tê hống một tiếng: "Thái Dịch, Thái Cực, hai người các ngươi còn không xuất thủ sao!" Tại trước mặt sinh tử, tôn nghiêm Đế Chủ đều có thể vứt bỏ, duy có sống sót mới là thật.

Nhưng, lời hắn vừa nói xong, đại thủ của Bàn Cổ đã vạch phá vô số thời không, trực tiếp hướng về phía hắn chộp tới.

"Hừ?

Còn trông cậy vào bọn hắn?

Nực cười!" Dưới sức mạnh trấn áp của Bàn Cổ, Hỗn Độn Thanh Liên càng thiểm thước vô tận thần quang, muốn trực tiếp bắt hắn đi.

Thái Tố chết đi, bản nguyên Thái Thủy vốn đã bị Bàn Cổ "ăn" mất một bộ phận, sở dĩ căn bản không có khả năng ngăn cản Bàn Cổ.

Thái Dịch lúc này sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, trong đôi mắt cấp tốc hiện ra phẫn hận chi sắc.

Trăm vạn thần hoàn sau lưng hốt nhiên dũng động hướng về phía Bàn Cổ trấn áp tới.

Hiển nhiên, hắn tịnh không muốn để Thái Thủy chết đi.

Nhưng đúng lúc này, Thương Thiên xuất thủ!

Thân thể hắn mãnh nhiên khẽ động, đốn thời hóa thành mấy ngàn vạn trượng, sau đó trực tiếp duỗi một chưởng, cư nhiên dùng thủ chưởng ngăn cản vô số thần hoàn.

“Thái Dịch, đối thủ của ngươi là ta, không phải muốn giết ta, sau đó đoạt thủ tam đại thần tắc trong cơ thể ta sao?

Đến đây, chúng ta tiếp tục nhất chiến a.” Nghe Thương Thiên nói câu này, Thái Dịch mãnh liệt mắng: “Thương Thiên, ngươi điên rồi sao, ngươi đang tìm chết biết không!

Bàn Cổ đột phá, sẽ đột phá Hồng Mông Hỗn Độn, mẫn diệt tất cả hết thảy!” Thương Thiên lại như cười như không, nói: “Nga, ta biết a.

Nhưng ta biết, tại lúc Bàn Cổ đột phá, kẻ chết trước tiên nhất định là mấy người các ngươi!” Trong lúc nói chuyện, đại thủ Bàn Cổ đã ấn tại trên Thái Thủy năng lượng chi khu.

Chương 131

Thái Thủy tê hống một tiếng: "Bàn Cổ, ngươi muốn giết ta, ta cũng sẽ không để ngươi được yên!" Sau đó, thân thể hắn cư nhiên trực tiếp thiêu đốt, Thái Thủy Chi Hỏa nồng liệt muốn thương hại thần thể Bàn Cổ.

Nhưng nhất định là thất bại.

"Hừ, chút sức mạnh ấy, ngô tiên tiền cùng ngươi dây dưa, kỵ đạn cũng không phải là tên phế vật ngươi, mà là Thái Cực!

Nhưng hiện tại xem ra, Thái Cực phản bội rồi!" Lời nói xong, đại thủ hắn hung hăng bóp một cái, cư nhiên trực tiếp đem Thái Thủy bóp bạo, sau đó tại trong hạch tâm năng lượng Thái Thủy, nhiều hơn một mai Tạo Hoá Ngọc Điệp.

Hiện nay trong tay Bàn Cổ, đã nắm giữ ba phần năm Tạo Hoá Ngọc Điệp.

Khí tức của hắn lần nữa bạo trướng đề thăng gấp trăm lần.

Đúng lúc này, Thương Thiên hốt nhiên nở nụ cười, sau đó hướng về phía Bàn Cổ hô: "Bàn Cổ, trong tay ta có một mặt Tạo Hoá Ngọc Điệp, tặng cho ngươi!" Sau đó, hắn trực tiếp đem Tạo Hoá Ngọc Điệp ném về phía Bàn Cổ.

Thái Dịch nhìn thấy một màn này, quả thực điên rồi!

Thương Thiên cư nhiên sẽ đem thứ như Tạo Hoá Ngọc Điệp ném cho Bàn Cổ!

Lúc này, Thái Dịch không còn xuất thủ nữa.

Bởi vì hắn biết, hiện tại dù thi triển toàn lực cũng vô dụng, đại thế Bàn Cổ đã thành, uy năng cường đại đến mức chỉ có thể dùng bốn

chữ "thâm bất khả trắc" để hình dung.

Cho nên, ngăn cản là vô dụng.

Đương nhiên điểm trọng yếu nhất: Thái Cực phản bội rồi!

Sự thực là, Thái Thủy, Thái Tố, Thái Cực, Thái Dịch ngay từ đầu đã liên hợp.

Thái Tố cùng Thái Thủy liên thủ dụ dỗ Bàn Cổ, Thái Dịch cùng Thái Cực hai người sẽ tại thời điểm then chốt nhất xuất thủ chém giết Bàn Cổ.

Chỉ là, Thương Thiên là một biến số, sự xuất hiện của hắn làm cho Thái Dịch sớm hiện thân, muốn giết Thương Thiên.

Đương nhiên, chuyện này vốn cũng chẳng sao.

Nhưng Thái Dịch hốt nhiên phát hiện, Thái Cực cư nhiên lần nữa mất liên hệ, cho nên hắn lập tức từ nguyên bản chờ đợi Bàn Cổ đột phá, chuyển thành muốn ngăn cản Bàn Cổ.

Đáng tiếc, hắn vô lực ngăn cản, cho nên chỉ có thể đào tẩu.

Thương Thiên không có đi truy Thái Dịch, Bàn Cổ cũng không.

Bàn Cổ cầm lấy Tạo Hoá Ngọc Điệp Thương Thiên ném tới, trước mặt hắn, bốn khối toái phiến chậm rãi hiện lên, sau đó tổ hợp lại với nhau.

Đốn thời, một cỗ đại đạo chi uẩn cực kỳ cường hãn hiển hóa ra.

Bản thân khí tức Bàn Cổ càng thêm cường đại!

Bàn Cổ cùng Thương Thiên không giống nhau, tịnh không dừng lại ở Hỗn Độn Chí Tôn cảnh, mà trực tiếp trùng nhập Hồng Mông Đế Chủ cảnh giới.

Bàn Cổ nhìn Thương Thiên, bỗng nhiên nói: “Thương Thiên,

chúng ta tâm sự đi.” Trong một câu ngắn ngủi, cư nhiên có vô hạn ý vị tịch mịch.

Thương Thiên khẽ cười một tiếng, nói: “Được.” Hắn biết rõ, tiếp theo Bàn Cổ muốn nói, chỉ sợ mới là đại bí mật chân chính của Hồng Mông.

Tạo Hoá Ngọc Điệp tại trước mặt Bàn Cổ ung dung thiểm thước, cỗ sức mạnh cao thâm mạc trắc kia làm cho Thương Thiên cảm giác được áp lực mạc đại.

Đại Đạo chi lực, quả nhiên vô pháp kháng hành!

Bàn Cổ hỏi: “Thương Thiên, ngươi thôn phệ Vận Mệnh, Tạo Hóa, Nhân Quả, như vậy hẳn là đã nhìn thấy tương lai của Hỗn Độn rồi đúng không?

Hồng Mông phá toái, Hỗn Độn bị trảm, ta cũng ngã xuống.” Tác vi trọng sinh giả, Thương Thiên sớm biết vận mệnh tẩu hướng của hai người.

Chương 132

Nhưng sau khi đoạt thủ tam đại pháp tắc, hắn cũng đích xác nhìn thấy hình ảnh như vậy, đương nhiên, hình ảnh phi thường mơ hồ.

Bởi vì Bàn Cổ quá mạnh mẽ, vận mệnh Hỗn Độn cũng không phải dễ dàng nhìn trộm như vậy.

Khi nghe Thương Thiên nói ra mình cũng sẽ sinh tử, Bàn Cổ căn bản không có chút nào ngoài ý muốn, chỉ cười nói: "Thái Dịch trước đó đã nói chuyện với ngươi, đúng không?

Nói không ít chuyện thú vị." Bàn Cổ nói: "Thú vị, lời hắn nói đại bộ phận đều là thật." Bao quát năm đại Đế Chủ hòa Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ, cũng bao quát Bàn Cổ xuất sinh, những cái này đều là thật.

"Nhưng, có một số chuyện hắn không hề đề cập, cũng có chỗ bảo lưu, ta đều nói cho ngươi biết." Đầu tiên là Thái Cực.

Thái Cực là tôn mạnh nhất trong năm đại Đế Chủ, điểm này Thái Dịch nói không sai.

Nhưng khi Thái Dịch nói với Thương Thiên, lại cố tình làm yếu đi Thái Cực.

Thái Cực phi đán là mạnh nhất, còn là người đứng đầu năm đại Đế Chủ.

Nói cách khác, Thái Dịch, Thái Thủy, Thái Tố cùng Thái Sơ kỳ thực đều thính mệnh vu Thái Cực, chứ không phải tràng diện năm đại Đế Chủ tương hỗ tranh đấu.

Đương nhiên, trong đó cũng có ngoại lệ.

"Thương Thiên, ngươi có phải hay không kỳ quái vì sao khi ta ra

tay với Thái Sơ, Thái Dịch lại không để ý tới?

Đó là bởi vì, Thái Sơ là kẻ phản bội trong bọn họ." Năm xưa năm đại Đế Chủ hiến tế Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ đã bị chia cắt, trùng kích Đạo Quả vọng đồ đắc vĩnh sinh.

Hồng Mông Đế Chủ Thái Cực mạnh nhất, cũng là người chủ trì hành động lần này.

Chí vu bốn Đế Chủ còn lại đều nghe lệnh hắn làm việc, nguyên bản hết thảy đều thuận lợi, nhưng tại thời điểm then chốt nhất Thái Sơ phản thủy, cho nên công dã tràng.

Đương nhiên, hoặc hứa Thái Sơ dù không phản thủy cũng sẽ thất bại, nhưng vô luận như thế nào cũng thay đổi không được sự thật hắn là một kẻ phản bội.

"Ngoài ra, ngươi có phải hay không đang hỏi Thái Cực đi nơi nào, hoặc giả cũng hoài nghi ý chí trong Hồng Mông Tử Địa là Thái Cực, nhưng Thái Dịch hắn là cấp cho ngươi câu trả lời ba phải đúng không?" Thương Thiên không nói gì, nhưng thực tại hắn nguyên bản phán đoán như vậy.

Nhưng Bàn Cổ đã nói như thế, thì hiển nhiên không phải.

"Ta nói cho ngươi biết, ý chí trong Hồng Mông Tử Địa đích xác có liên quan tới Thái Cực, nhưng lại tịnh không phải là hắn.

Thái Cực sở dĩ lúc này cũng không xuất hiện, là bởi vì hắn đang vô hạn tiếp cận Đại Đạo!

Hắn đã đứng ở biên duyên Bất Hủ rồi." Nghe những lời này, trong lòng Thương Thiên vô hạn ngưng trọng.

Hắn chưa từng gặp Thái Cực, nhưng lại biết Thái Cực sẽ là đại địch của hắn.

Bởi vì, mục tiêu của hắn cũng là Bất Hủ Đạo Chủ.

Bàn Cổ tiếp tục nói: "Ngươi hẳn là cũng phát hiện ta không thích hợp, ta rõ ràng trước đó vẫn luôn áp chế cảnh giới, nhưng lúc này lại bất chấp tất cả, truy sát Thái Tố Thái Thủy, sau đó đi đột phá Hỗn Độn cảnh giới, đúng không?" Thương Thiên hít sâu một hơi nói: "Bởi vì Thái Cực sao?" Có thể làm cho Bàn Cổ bắt đầu trở nên cấp tiến, trừ bỏ Thái Cực ra, Thương Thiên cũng không nghĩ ra còn có ai có thể làm được điểm này.

Quả nhiên, Bàn Cổ gật đầu nói: "Không sai, Thái Cực sắp Hợp Đạo!" Hợp Đạo!

Từ ngữ này Thương Thiên cũng không lạ lẫm, bởi vì tại kiếp trước Hồng Quân chẳng phải đã Hợp Đạo sao?

Nhưng hắn đương nhiên biết ý nghĩa hai cái Hợp Đạo hoàn toàn bất đồng, Hồng Quân Hợp Đạo chỉ là bản thân dung hợp vào trong Thiên Đạo, là quân cờ của Thiên Đạo, hết thảy y thác vào Thiên Đạo.

Nhưng khi Thái Cực Hợp Đạo lại hoàn toàn bất đồng, là đem bản thân xâm nhập Đại Đạo, thậm chí nắm giữ Thiên Đạo.

"Hồng Mông Tử Địa, bất quá là một cái cục do Thái Cực bố trí mà thôi." Năm xưa, sau khi Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ bị hiến tế, Thái Cực biết dù làm vậy vẫn không thể triệt để đắc Đạo Quả trở thành Vĩnh Hằng Bất Hủ, cho nên lưu lại một khối Hồng Mông Tử Địa.

Bởi vì hắn đã chuẩn bị cho việc Đại Đạo sẽ phản kích!

Quả nhiên, sau khi hiến tế Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ không lâu, Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn xuất hiện, trực tiếp gần như đánh giết bọn họ.

Chương 133

Bốn đại Hồng Mông Đế Chủ đều lâm vào trạng thái bán sinh bán tử, nhưng Thái Cực không giống.

Thái Cực đem một bộ phận tinh thần ký thác vào tàn phiến Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ còn sót lại, hóa thành Hồng Mông Tử Địa, nhưng một bộ phận khác cư nhiên đi truy tìm Đạo Quả sau lưng Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn.

Tác dụng của Hồng Mông Tử Địa là vì thôn phệ Hỗn Độn.

Đương nhiên, trong đó lại liên quan đến một vấn đề: Sự đản sinh của Hỗn Độn!

Hỗn Độn xuất hiện, tịnh không phải do Thái Cực có thể chưởng khống.

Đây là sự lựa chọn của Đại Đạo, khi Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ bị hiến tế băng diệt, Đại Đạo thôi sinh ra Hỗn Độn, bản ý của Đại Đạo là trọng diễn thế giới.

Thái Cực Đế Chủ, hiển nhiên đã thôi toán được điểm này, cho nên dùng Hồng Mông Tử Địa trấn áp Hỗn Độn, sau đó lại thôn phệ Hỗn Độn.

Nếu tất cả dựa theo kế hoạch của Thái Cực, như vậy Hỗn Độn sẽ bị dung nhập vào trong Hồng Mông Tử Địa.

Thái Cực đem một đạo tinh thần dung nhập tại trong đó, như vậy cả cái Hỗn Độn cũng sẽ trở thành sức mạnh của hắn.

Mà Thái Cực sau lần phá diệt trước, vẫn luôn truy tìm Đại Đạo thậm chí xâm nhập Đại Đạo, nếu kế hoạch này có thể thành công, như vậy hắn có thể hoàn toàn thôn phệ Đại Đạo, trở thành chân chính Bất

Hủ Đạo Chủ, trở thành chân chính Vĩnh Hằng!

Nhưng Thái Sơ tại lúc đó phản bội, hắn muốn xâm chiếm tinh thần mà Thái Cực lưu lại trong Hồng Mông Tử Địa.

Thái Sơ cũng nhìn trúng Hồng Mông Tử Địa, cho nên cũng đem tinh thần của mình xâm nhập trong đó, vọng đồ chia cắt để tráng đại tự thân.

Cũng chính bởi vì Thái Sơ phản bội, làm cho kế hoạch của Thái Cực không thuận lợi như vậy.

Sau đó là Bàn Cổ.

Sự đản sinh của Bàn Cổ mang theo sứ mệnh, trọng diễn Hỗn Độn, dẫn dắt vô số Ma Thần, trọng hiện diễn hóa Hỗn Độn trở thành một Hỗn Độn Quốc Độ mới, thậm chí siêu việt sự tồn tại của Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ.

Đại Đạo chuẩn bị cho hắn ba kiện bạn sinh chí bảo: Khai Thiên Thần Phủ nãi là Sát Đạo Chí Bảo, dùng để chém giết Hồng Mông ngũ đại Đế Chủ!

Hỗn Độn Thanh Liên nãi là Vô Hạn Sinh Cơ, dùng tại trong Hỗn Độn sáng tạo sinh mệnh, dựng dục Hỗn Độn sinh linh độc hữu!

Tạo Hoá Ngọc Điệp dùng để ngưng tụ vô biên Đại Đạo, làm cho Hỗn Độn vốn vô quang vô ám, không có thời gian không gian một lần nữa sở hữu Đại Đạo quy tắc!

Nhưng đáng tiếc, Thái Cực quá lợi hại.

Tại quá trình Bàn Cổ chuyển sinh, Tạo Hoá Ngọc Điệp của Đại Đạo bị thiết đoạt, cho nên Bàn Cổ đản sinh chỉ còn lại hai kiện chí bảo.

Nghe Bàn Cổ thân tự giảng thuật xong, Thương Thiên bị thâm

thâm chấn hám.

Nguyên lai, Hỗn Độn mê đoàn, Hồng Mông mê đoàn lại bất khả tư nghị như vậy!

"Như kim ta tụ tập được bốn phiến Tạo Hoá Ngọc Điệp, nguyên bản ta định đem Thái Dịch cũng giết chết, nhưng Thái Dịch cũng là kẻ giảo trá, gia chi Thái Cực từng bước ép sát, cho nên ta không còn thời gian nữa.

Ngô muốn đi chém giết Thái Cực!" Tại lúc Thương Thiên và Bàn Cổ nói chuyện, Thương Thiên cũng có thể nhìn thấy thực lực Bàn Cổ vẫn đang không ngừng đề thăng.

Bàn Cổ đột phá hoàn toàn bất chính thường, từ Hỗn Độn Chí Tôn đệ thập trọng, trực tiếp khóa nhập Hồng Mông Đế Chủ cảnh giới, Thương Thiên thấy Tạo Hoá Ngọc Điệp kia đang cùng hắn không ngừng hô ứng.

Lúc này Bàn Cổ hốt nhiên nói: "Thương Thiên, ngươi rất bất phàm." Thương Thiên nheo mắt lại, không biết Bàn Cổ có phải nhìn thấu lai lịch và bí mật lớn nhất của hắn hay không, nhưng nói thật đến lúc này những cái đó đều rốt cuộc vô sở vị rồi.

"Hiện tại ngươi tụ tập Vận Mệnh, Tạo Hóa, Nhân Quả sức mạnh, cho nên có năng lực đóa tị nhất thiết, Thái Dịch sở dĩ sẽ đối với ngươi xuất thủ, cũng chính bởi vì như thế." Thương Thiên khi biết Thái Dịch muốn giết hắn là vì mưu đoạt tam đại thần tắc trên người, đã ý thức được tam đại pháp tắc trừ việc khuy thị vận mệnh, thao tác nhân quả, diễn sinh tạo hóa ra còn có tác dụng khác.

Hiện tại Bàn Cổ vừa mới mở miệng, trong lòng hắn lập tức có minh ngộ.

Thái Dịch tên Đế Chủ này, mặt ngoài nhìn tựa hồ cực kỳ nho nhã,

tính cách trong năm đại Đế Chủ là đặc thù nhất, nhưng thực tế cùng các Đế Chủ khác cũng không có gì khác biệt.

Chỉ là biểu hiện tương đối xuất trần mà thôi.

Chương 134

Hắn đã biết Bàn Cổ muốn đi chém giết Thái Cực, cũng biết tương lai của Hỗn Độn, vậy hắn sẽ làm gì?

Đương nhiên là muốn đào tẩu!

Nếu như có thể trực tiếp chém giết Bàn Cổ, thì không cần phiền toái như vậy.

Bởi vì Bàn Cổ một khi chết đi, Hỗn Độn và Hồng Mông trước mắt đều sẽ không băng diệt.

Nhưng hiển nhiên hắn cũng biết hiện tại Thái Cực Đế Chủ so với Bàn Cổ còn muốn cường đại hơn, cho nên tương lai của Hỗn Độn là vô khả canh cải.

Vì thế hắn muốn lợi dụng tam đại pháp tắc để đào mệnh.

Cải biến tạo hóa, đọa nhập trong vận mệnh trường hà, đồng thời cải biến nhân quả.

Loại đào tị này, viễn viễn so với Thời Thần nghịch chuyển thời gian càng thêm lợi hại, bởi vì Hỗn Độn một khi bị phấn toái, như vậy thời gian và không gian tồn tại đều không có ý nghĩa gì, cũng sẽ tiêu vong.

Nhiên nhi, Vận Mệnh, Nhân Quả, Tạo Hóa lại nhất định sẽ tồn tại.

Tam đại pháp tắc này, tiện tại thời Hồng Mông Vĩnh Hằng Đế Quốc cũng là nhất đẳng nhất.

Thương Thiên hỏi: "Cho nên, Bàn Cổ ngươi sẽ chiến tử sao?" Bàn Cổ tát nhiên cười, nói: "Ta sẽ như thế nào, ngươi nhìn không phải biết rồi sao?" Nói xong một câu này, Bàn Cổ không nói thêm bất kỳ lời

nào nữa, Tạo Hoá Ngọc Điệp tại giữa ngón tay hắn trực tiếp thiểm thước xích sắc thần quang, một đạo sức mạnh cực kỳ đáng sợ và cường đại hơn nhĩ đẳng canh tại giờ khắc này bạo trướng!

Bàn Cổ đẩu nhiên quát: "Tạo hóa diễn sinh, truy tố bản nguyên!" Nguyên bản Tạo Hoá Ngọc Điệp trong tay chỉ có bốn phần năm, nhưng lúc này, bộ phận khuyết thiếu còn lại cư nhiên xuất hiện một đạo tàn ảnh.

Một khắc này, Thương Thiên mới cảm giác được sức mạnh của Tạo Hoá Ngọc Điệp, cỗ khí tức chí cao vô thượng kia tán phát ra làm cho Thương Thiên cảm thấy thần hồn mình đều muốn bị dung nhập vào trong.

Hắn có chút bất khả tư nghị nói: "Tạo Hoá Ngọc Điệp, Đại Đạo Bản Nguyên!" Bàn Cổ nói, Tạo Hoá Ngọc Điệp tác dụng là dùng để cải tạo Hỗn Độn, vì Hỗn Độn định ra vô số pháp tắc.

Nếu như không có kế hoạch của Thái Cực và bốn đại Đế Chủ khác mưu hoạch, như vậy Hỗn Độn dưới sự vận chuyển của Đại Đạo chi lực, sẽ không ngừng thăng cách, không ngừng biến hóa, cuối cùng một lần nữa hóa thành Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ, không, cũng hứa sẽ là tồn tại viễn viễn siêu việt Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ.

Thương Thiên cảm thụ cỗ sức mạnh này, không lâu sau hốt nhiên phát hiện tại một cái vận mệnh đoạn tầng cực kỳ xa xôi không biết thời không nào, có khí tức tương đồng truyền đến.

"Là Thái Cực!" Bàn Cổ kích phát Tạo Hoá Ngọc Điệp, tự nhiên là vì tìm kiếm Thái Cực.

Thương Thiên thuận theo ánh mắt Bàn Cổ nhìn lại, thấy được một tôn tồn tại vô pháp hình dung, phảng phất có tám khuôn mặt, lại phảng phất giống như nhân loại bình thường.

Lúc này hắn đang đoan tọa trên một trương vương tọa.

Vương tọa kia vĩ ngạn vô pháp hình dung, chí cao vô thượng.

Thương Thiên cảm giác ở trước mặt hắn, quả thực như là một ấu đồng.

Quá mạnh mẽ, thật sự quá mạnh mẽ, đây mới là chân chính Hồng Mông Đế Chủ!

Thái Cực!

Thân thể Bàn Cổ không ngừng bạt cao, nguyên bản mấy ngàn vạn trượng thân thể lúc này trở nên càng thêm khủng bố, không một hồi thời gian, hoàn toàn siêu việt ức vạn trượng!

Nguyên bản Hồng Mông Tử Địa nhìn qua vô biên vô tận, tại dưới chân hắn cư nhiên đều bắt đầu run rẩy.

"Hừ, Thái Cực, ngô tới giết ngươi!" Nghe lời Bàn Cổ nói, Thái Cực chỉ lãnh mạc cười, nói: "Ngu xuẩn, minh tri bất khả vi nhi vi chi, ngươi đang tìm chết!" Thái Cực quá mức bá đạo, một câu nói như vô thượng chúa tể quyết định vận mệnh.

Vừa nói, hắn trực tiếp thân thủ chộp một cái, đốn thời hướng về phía Bàn Cổ trảo tới.

Bàn Cổ lúc này thân thể cao tới ức vạn trượng, nhiên tự hồ vẫn như cũ không lớn bằng thủ chưởng của đối phương.

Bàn Cổ trực tiếp nói: "Thương Thiên, thi triển thủ đoạn Vận Mệnh Nghịch Lưu, rời khỏi nơi này, trận chiến này không có phần của ngươi." Tuy rằng bị người nói như vậy phi thường không thoải mái, nhưng Thương Thiên không thể không thừa nhận Bàn Cổ nói đúng.

Cảnh giới bực này hoàn toàn siêu xuất cực hạn của hắn!

Chương 135

Hiện tại hắn chỉ có thể lựa chọn làm một bàng quan giả.

"Vận mệnh nghịch lưu, nhân quả trọng trí, tạo hóa phiên cổn!" Thương Thiên trực tiếp thôi động pháp tắc trong cơ thể, trong nháy mắt vận mệnh trường hà tương hắn tịch quyển, nhân quả chi lực làm cho hắn triệt để biến mất.

Trong mắt Thái Cực lóe lên một tia ý ngoại, nhưng sau đó lạnh lùng hừ một tiếng, mới nói: "Bàn Cổ, ngươi quá yếu!" Vô luận tại Hỗn Độn hay Hồng Mông Tử Địa, Bàn Cổ tuyệt đối là một tồn tại vô pháp tưởng tượng.

Thái Tố cùng Thái Thủy liên thủ muốn phục sát Bàn Cổ, nhưng đáng tiếc sức mạnh của bọn họ trước mặt Bàn Cổ lại không đáng nhắc tới, bị Bàn Cổ trực tiếp phấn toái.

Thái Dịch cũng không dám đối mặt Bàn Cổ, chỉ muốn đoạt thủ thần tắc trên người Thương Thiên rồi rời đi.

Bàn Cổ như vậy, cư nhiên sẽ bị nói là yếu!

Nhưng thực tế, Thái Cực thật không nói mạnh miệng.

Bởi vì lời hắn vừa dứt, thủ chưởng của hắn cư nhiên trực tiếp yên diệt hết thảy!

Thời gian, không gian, Hồng Mông, Hỗn Độn... tất cả hết thảy đều triệt triệt để để tiêu thất.

Thương Thiên chân đạp vận mệnh nghịch lưu rời khỏi nơi đó, nhưng cũng thấy được một đạo sức mạnh của Thái Cực, thật không hổ là tồn tại khủng bố, nếu không kịp thời rời đi, chỉ sợ thứ vĩ đại lại thần bí như vận mệnh trường hà đều sẽ bị hắn rút ra.

Nhân quả cũng sẽ bị trảm đoạn, tạo hóa cũng sẽ bị yên diệt!

Không hổ là tồn tại cường đại nhất trong Hồng Mông Đế Chủ, không hổ là tồn tại đáng sợ dám can đảm thôn phệ Đạo Quả!

Duy nhất có thể so với hắn chỉ có Bàn Cổ, bởi vì Bàn Cổ thân hoài Đại Đạo chi lực, vĩnh hằng bất diệt.

Dù là Thái Cực Đế Chủ cũng không có khả năng tại lúc này giết chết hắn.

"Hừ, ngươi cũng chỉ có thủ đoạn như thế thôi sao?

Nhược?

Ha ha ha...

Ngô nãi Nguyên Thủy Thiên Vương Bàn Cổ!" Vừa nói, Hỗn Độn Chí Bảo Khai Thiên Thần Phủ trong tay hắn triệt để thích phóng ra vĩ ngạn chi lực.

Khai Thiên Thần Phủ, sức mạnh thuần túy nhất, bá đạo tuyệt luân, hủy diệt hết thảy.

Một kích trảm ra, Hồng Mông hư không rõ ràng đã bị phá toái hết thảy, cư nhiên lần nữa xuất hiện một đạo liệt phùng!

Sau đó, thủ chưởng của Thái Cực bắt đầu phá toái.

Không hổ là tuyệt đối sức mạnh, căn bản không giảng đạo lý chém giết, một khi bắt đầu có thể hủy diệt hết thảy công kích.

Vĩnh hằng trầm luân sức mạnh tại giờ khắc này trực tiếp tạc khai, vô lượng lượng chi lực tại lúc này nghịch chuyển mà ra.

Thái Cực công kích bị phấn toái, nhưng đây chỉ là bắt đầu!

Bàn Cổ chém giết, có thể truy bản tố nguyên.

Một khi bị thương, như vậy chờ đợi sẽ là sự phá hoại càng thêm

hậu tục.

Dù là Thái Cực, cũng vô pháp đào thoát Bàn Cổ khủng bố chém giết.

"Xem ra nghịch chuyển vận mệnh hà lưu không bảo hiểm, hạnh hảo ta trước đó có lưu lại một tay, đã như vậy, nghịch chuyển thời gian." Năm xưa Thương Thiên trước khi khóa nhập Hồng Mông Tử Địa, từng để cho Thời Thần ở trong Hỗn Độn chờ đợi.

Tại lúc đó hắn lưu lại một đạo hậu thủ để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, hiện tại lại có thể sử dụng rồi.

Chương 136

Thân xử trong vận mệnh trường hà, sau đó lại nghịch chuyển thời gian, mới có thể ở mức độ lớn nhất rời đi chiến trường của hai người này.

Thời gian nghịch chuyển phát động, không lâu sau Thương Thiên rời đi Hồng Mông Tử Địa, phản hồi trong Hỗn Độn.

Bên cạnh hắn là Thời Thần.

Hiện tại Thời Thần có chút mộng bức.

Hắn ý ngoại hỏi: "Vĩ đại Thương Thiên, ngài không phải muốn đạp nhập Hồng Mông Tử Địa sao?..." Đối với việc Thời Thần phát vấn như thế, Thương Thiên một điểm cũng không ý ngoại, bởi vì trong ký ức Thời Thần, hiện tại Thương Thiên đang nhìn Thái Sơ và Thái Thủy hai đại hóa thân tư sát, chuẩn bị tiến vào Hồng Mông Tử Địa.

"Hô...

Thật quá khủng bố!" Đây là câu đầu tiên Thương Thiên nói.

Hiện tại tuy rằng hắn từ trận đại chiến khủng bố kia đi ra, tịnh hồi phục lại thời gian điểm cũ, nhưng Thương Thiên biết, chiến đấu của Bàn Cổ và Thái Cực vẫn đang tiếp tục.

Thương Thiên có thể rõ ràng cảm giác được, Hỗn Độn đang run rẩy, Hồng Mông Tử Địa càng đang phá toái.

"Dưới sự chiến đấu của hai người kia, thời gian và không gian căn bản không có ý nghĩa, thật khủng bố." Thảo nào ở kiếp trước, sau khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, Thời Thần, Dương Mi đều ngã xuống, chỉ có thể trọng sinh tại trong Hồng Mông.

Bởi vì, dù là Thời Thần thi triển thủ đoạn thời không nghịch lưu cũng không có tác dụng, một khi Bàn Cổ chém giết bắt đầu, sẽ đem tất cả thời gian điểm hoàn toàn phấn toái.

Thương Thiên không giải thích với Thời Thần, bởi vì căn bản không cần thiết.

Tại lúc này, hắn hốt nhiên phát hiện một sự kiện: "Ân, hai gã kia cư nhiên vẫn đang tranh đấu." Hiện tại hắn đã biết, Thái Tố cùng Thái Thủy hóa thân tư sát, kỳ thực căn bản là đang diễn trò mà thôi.

Hẳn là bản tôn cố ý hy sinh một đạo hóa thân để dụ Bàn Cổ.

Nhưng nếu bản tôn đã chết, sao hóa thân vẫn còn?

"Thái Thủy cùng Thái Tố nãi là Hồng Mông Đế Chủ, đừng nói là thời gian, ngay cả vận mệnh chi lực đối với bọn họ cũng không có bất kỳ tác dụng gì mới đúng, nhưng vì sao..." Nhất thời Thương Thiên hãm nhập trầm mặc.

Bất quá, chỉ thoáng chốc sau, hắn đã hiểu.

"Nguyên lai là như thế, bởi vì chỉ là hóa thân, tịnh phi bản tôn, cho nên sự tồn tại bị tương khảm tại thời gian điểm này, cũng là chuyện tốt." Nếu Thái Tố cùng Thái Thủy chân thân nhưng cựu tồn tại, như vậy đương nhiên có thể miễn dịch thời gian không gian.

Nhưng hiện tại chân thân đã chết, cho nên hóa thân không nhận được tin tức chân thân phản hồi!

Thương Thiên liệt chủy cười, sau đó trực tiếp hướng về phía hai tôn hóa thân đang chiến đấu kia bay đi.

Hai cái hóa thân nhưng cựu đang bác sát, hóa thân tịnh không phải diễn trò, là đang chân chính tư sát, phủ tắc lại có khả năng lừa được Bàn Cổ và Thương Thiên?

Khi Thương Thiên tới gần, Thái Tố và Thái Thủy hóa thân hầu như đồng thời nộ hống.

Thái Tố càng cơ phúng nói: "Thương Thiên, ngươi muốn làm gì?

Chẳng lẽ khu khu một cái Hỗn Độn Chí Tôn cửu trọng, muốn đồng thời đối phó ta và Thái Tố sao?

Thật nực cười!" Nghe hai người nói lời tự đại, Thương Thiên lộ ra nụ cười.

Thương Thiên nói: "Hừ, thật là hai con sâu đáng thương, ngay cả mình đã chết cũng không biết." Lời này vừa nói ra, Thái Tố cùng Thái Thủy hóa thân đều thoáng sửng sốt.

Đều chết hết?

Không có khả năng!

Bởi vì nếu chân thân chết đi, như vậy hóa thân cũng sẽ đồng thời yên diệt mới đúng, nhưng rõ ràng bọn họ đang ở đây, đang hỗ tương tranh đấu.

Nhưng rất nhanh bọn họ nghĩ tới một cái khả năng...

Chương 137

Nếu như chân thân của bọn họ tại tương lai chết đi, như vậy hai tôn hóa thân ở quá khứ đích xác có thể tiếp tục tồn tại.

Nhưng, làm sao có thể chết được chứ?

Nhiên nhi không có thời gian tư khảo, bởi vì trong một sát na, Thương Thiên trương khai thủ chưởng.

Nguyên tiên trước khi Thương Thiên nhập Hồng Mông Tử Địa, hai tôn hóa thân này có thể làm cho Thương Thiên kỵ đạn, nhưng đến hiện tại, hai tôn hóa thân đối với Thương Thiên căn bản không có bất kỳ áp lực gì.

Sức mạnh cường hãn kia chỉ cuốn một cái, đem hai tôn hóa thân cấp nã niết.

"Hừ, vừa vặn lấy hai người các ngươi có chỗ hữu dụng!" Thương Thiên căn bản không do dự, trực tiếp đem hai tôn hóa thân bắt lấy, sau đó cư nhiên trực tiếp thôn phệ!

Hai tôn hóa thân, bởi vì nguyên nhân chân thân chết đi sớm muộn cũng sẽ băng diệt, dữ kỳ lãng phí đảo không bằng để hắn thôn phệ, Thương Thiên hoặc hứa có thể căn cứ nhân quả vận mệnh sức mạnh đắc được càng nhiều đồ vật hữu dụng.

Tại lúc này, Hỗn Độn bắt đầu xuất hiện liệt phùng!

"Đáng sợ, cuộc đối quyết của Bàn Cổ và Thái Cực quả nhiên sẽ tồi hủy vô số thời không tiết điểm!

Long Vương, Thời Thần, Hữu Chân Lý, Huyễn Tượng đều lại đây cho ta!" Thương Thiên trực tiếp nột hảm một tiếng, không một hồi, những Ma Thần này đều tụ tập lại.

“Chủ nhân, phát sinh chuyện gì, vì sao sẽ xuất hiện động tĩnh như thế!” Long Vương tiên phong phát vấn, nguyên bản hắn đang xuân phong đắc ý, trong đại chiến lần này, chí ít cũng đại thắng một hồi.

Long Vương thậm chí cảm thấy tại về sau đều có thể sở hữu quyền thế càng thêm bàng đại, có thể chân chính chúa tể Hỗn Độn hòa Hồng Mông.

Nhiên nhi lúc này Hỗn Độn bắt đầu chấn đãng, tự hồ tùy thời đều sẽ băng hủy.

Hắn sợ hãi, một loại vô lực khi diện lâm triệt để tử vong...

Thật, thật sự là không muốn chết!

Thương Thiên nói: “Hỗn Độn tức tương băng hủy, bất kỳ sinh linh nào cũng tương hội tiêu thất, hết thảy đều sẽ hồi quy hư vô, các ngươi, một người cũng đào thoát không được.” Thương Thiên một câu nói, làm cho đám Long Vương càng tuyệt vọng.

Thương Thiên như thử khủng bố, Thái Tố và Thái Thủy hai đạo hóa thân như thử khủng bố, vậy mà Thương Thiên giơ tay trấn áp trực tiếp thôn phệ.

Khả hiện tại ngay cả Thương Thiên cũng nói Hỗn Độn muốn hủy diệt, vậy cai bạn?

“Ta đã định rồi, Hỗn Độn phá diệt là bắt đầu của một phương thế giới khác, tương hội là thế giới so với Hỗn Độn càng thêm hoàn thiện và sở hữu hy vọng, như kim, ta sẽ an bài vận mệnh và nhân quả của các ngươi, xong rồi, không cần do dự!” Tuy như kim Thương Thiên vận dụng Thời Thần pháp tắc, trực tiếp đề tiền hồi tố về thời gian điểm quá khứ.

Nhưng hắn biết rõ, Hỗn Độn sẽ băng hội.

Dĩ cảnh giới của Bàn Cổ và Thái Cực, một khi bạo phát đại chiến,

như vậy chính là vĩnh hằng phá diệt.

Vô luận đào vong đến Hỗn Độn không gian đoạn tầng nào, vô luận ẩn tàng tại quá khứ hay hiện tại thời gian điểm nào cũng đều vô dụng, vô tận thời gian không gian đều sẽ bị chiến đấu ba cập.

Chiến đấu của Bàn Cổ và Thái Cực, bá đạo như thế, khủng bố như thế.

Thương Thiên cũng không dám cam đoan có thể tại trong đại chiến của hai người an nhiên vô dạng, chí ít hắn chưa từng có cách nào bảo trụ thủ hạ.

Bởi vì, sự bất khả vi!

Cho nên, Thương Thiên trực tiếp đề tiền an bài vận mệnh và nhân quả tuyến cho bọn họ.

Vô luận Thời Thần, Long Vương, trong lòng đều vô cùng hoảng loạn.

Phản đảo Huyễn Tượng Ma Thần và Chân Lý Ma Thần sảo hiển trấn định một chút, Chân Lý Ma Thần nói: "Vĩ đại Thương Thiên, lời nói của ngài chính là chân lý của ta, ta tin tưởng." Thương Thiên chỉ gật đầu, nói: "Tùy các ngươi lựa chọn." Tại công phu nói chuyện, liệt phùng của Hỗn Độn càng lớn.

Đối với các Ma Thần còn sống ở thời không này, trừ bỏ khủng cụ và tuyệt vọng, không biết có thể dùng từ gì hình dung nội tâm giờ khắc này.

Thương Thiên lần thứ nhất tiêu thất, lần này hắn tịnh không đi tìm kiếm nơi tị nạn.

Chương 138

Hắn muốn đi tìm một người: Thái Dịch!

Tuy rằng đã an bài Long Vương đám người tại thời điểm Hỗn Độn chưa khai tịch, từ trong hủy diệt tìm kiếm sinh cơ, sau đó trọng tân chuyển thế trong Hỗn Độn, nhưng tịnh không có biện pháp nào vẹn toàn.

"Như kim xem ra, Bàn Cổ khai thiên tích địa, là muốn tìm cầu một cái khế cơ mới, sáng lập Thiên Đạo, cũng là vì ngăn cản Thái Cực xâm nhập, nhưng rõ ràng, tối chung hắn thất bại!" Bởi vì kiếp trước, Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn vẫn xuất hiện.

Hiện tại tất cả mê để đều vạch trần, Thái Cực vô nghi là đại Boss cuối cùng.

Bất quá hiện tại Thương Thiên căn bản không phải đối thủ của Thái Cực, thậm chí ngay cả sáp thủ đại chiến với Bàn Cổ đều làm không được.

Nhưng có một việc hắn có thể làm, đó là đi tìm Thái Dịch!

Tại vừa rồi, Thương Thiên trực tiếp thôn phệ Thái Tố và Thái Thủy hóa thân, kỳ thực hai tôn hóa thân bản thân không đại biểu cái gì, nhiên Thương Thiên sở hữu Vận Mệnh, Nhân Quả, Tạo Hóa tam đại thần tắc.

Mượn nhờ tam đại thần tắc, Thương Thiên phát hiện một sự kiện có ý tứ: Nguyên lai, kẻ phản bội cũng không chỉ vẻn vẹn là Thái Sơ!

Thái Dịch cũng phản bội Thái Cực, nhưng tịnh không giống như Thái Sơ minh mục trương đảm.

Thái Sơ trực tiếp thôn phệ đạo ý thức mà Thái Cực lưu lại trong

Hồng Mông Tử Địa.

Nhưng Thái Dịch tịnh không trực tiếp châm đối Thái Cực, hắn muốn thu hoạch Thái Tố, Thái Thủy cùng với Thái Sơ.

Cho nên, Thái Tố cùng Thái Thủy trước khi hành động, kỳ thực đã chú định sẽ thất bại.

Đương nhiên điểm này, Thái Tố cùng Thái Thủy kỳ thực đến chết cũng không phát hiện, là Thương Thiên quan trắc ra.

Thái Dịch đã nhảy nhót lung tung như vậy, như vậy hiển nhiên có hậu thủ chuẩn bị.

Đại chiến giữa Bàn Cổ và Thái Cực càng phát kịch liệt, tuy rằng không cùng Thương Thiên vị vu đồng nhất thời gian tầng diện, nhưng sức mạnh cường hãn kia cuồng bạo vô cùng.

Khủng bố sát thương chi lực có thể phấn toái thiên địa hết thảy, bá đạo đến mức không thể hình dung.

Bàn Cổ, thảm!

Thân thể bàng đại mấy ngàn vạn trượng kia tràn ngập thương ngân, nhiên trong đôi mắt Bàn Cổ, tẫn là một mảnh bá đạo và cuồng bạo chi sắc!

Hắn một lời không nói, bởi vì căn bản không có bất kỳ lời nào cần thiết, chiến đấu ý chí thể hiện quyền thế cường hãn.

Phản quan Thái Cực, nguyên bản cao cao tại thượng đoan tọa trên Đại Đạo Vương Tọa.

Nhưng giờ khắc chiến đấu này, Đại Đạo Vương Tọa đã bị Bàn Cổ phấn toái.

Trên thân thể hắn, có một đạo thương ngân thâm trầm như khe rãnh, là do Khai Thiên Thần Phủ ban tặng!

Lúc này Thái Cực, khí tức bất ổn định.

Bố cục vạn cổ, chuẩn bị hết thảy, ngay cả Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn đều bị tính toán trong đó.

Nguyên bản hết thảy đều vô cùng thuận lợi, sắp thành công.

Nhưng hắn sai lầm ở Bàn Cổ.

Bàn Cổ rõ ràng viễn viễn không đạt tới cảnh giới hiện tại, nhưng sự cường đại của hắn lại xuất hồ ý liêu của Thái Cực.

"Hừ, Bàn Cổ, ngươi cho rằng thật sự có thể trảm ta?

Ngươi cho rằng thật sự có thể thắng lợi?

Ngươi, quá ngây thơ rồi!" Thái Cực một chưởng chộp tới, sau đó Hồng Mông Tử Địa mãnh nhiên run rẩy.

Chương 139

"Hừ, Hồng Mông băng diệt, thôn phệ Hỗn Độn!" Thái Cực tại lúc này nghịch thiên xuất thủ, cư nhiên trực tiếp dẫn động Hồng Mông Tử Địa.

Thủ đoạn phục hạ tại Hồng Mông Tử Địa, đem một đạo ý chí ẩn tàng tại trong đó, nguyên bản là muốn thôn phệ Hỗn Độn.

Nguyên bản nếu Bàn Cổ không từng bước ép sát, hắn sẽ tại lúc trùng kích Đại Đạo, đem đạo sức mạnh này phấn toái, sau đó để đạo sức mạnh này trở thành dưỡng liệu.

Nguyên bản, chuyện này cần một thời gian dài dằng dặc để tích lũy.

Khả, bởi vì Thương Thiên xuất hiện, tiến trình của Hỗn Độn và Hồng Mông Tử Địa bị thôi tiến vô số Nguyên Hội.

Cũng bởi vậy, trận đại chiến hôm nay, Thái Cực không chuẩn bị sung túc, Bàn Cổ cũng không.

Bởi vì Hỗn Độn và Hồng Mông tiến trình bị thôi động, sử đắc hai người không thể không sớm bắt đầu một trận tử đấu.

Thái Cực như kim mang trọng thương chi khu, tuy trạng thái của hắn tốt hơn Bàn Cổ, nhưng thân thể như vậy muốn thôn phệ Đại Đạo là không có khả năng.

Cho nên hy vọng duy nhất là triệt để thôn phệ chỉnh cái Hỗn Độn.

Bàn Cổ mắt thấy thế, đốn thời cười to: "Thái Cực, ngươi muốn thôn phệ Hỗn Độn sau đó trở thành đạo sức mạnh cuối cùng của ngươi, cuối cùng thôn phệ Đại Đạo, nhưng ngươi cho rằng có thể thành công sao?

Hừ, không có khả năng đâu!

Ngô kim nhật, trực tiếp trảm diệt Hỗn Độn, cùng ngươi ngọc đá cùng vỡ!" Vừa nói, Bàn Cổ cư nhiên bỏ qua Thái Cực, trực tiếp đem ánh mắt rơi vào trong Hỗn Độn!

Bàn Cổ Khai Thiên Tích Địa, rốt cục muốn bắt đầu rồi!

Cũng tại giờ khắc này, Thương Thiên vừa vặn tìm được Thái Dịch.

Tái kiến Thái Dịch, là quay về thời gian điểm ban đầu.

Nhưng hai người kỳ thực cũng không lạ lẫm, đối với tồn tại cấp bậc như Thái Dịch, thời gian điểm tịnh không có ý nghĩa.

"Thương Thiên, ngươi thật đúng là không buông tha, cư nhiên quấn lấy ta không phóng!

Nhưng ngươi có nghĩ tới hay không, không có Bàn Cổ ở đây, một mình ngươi căn bản không phải đối thủ của ta, ta cũng vô sở cố kỵ!" Thương Thiên a a cười, nói: "Cảm giác được sao?

Bàn Cổ muốn phấn toái Hỗn Độn để băng diệt dã tâm của Thái Cực, hắn và ta đều đã tới thời khắc tuyệt vọng cuối cùng.

Ta biết, tên gia hỏa ngươi ẩn tàng thâm trầm, nhất định có thủ đoạn.

Hắc, ta phải nhắc nhở ngươi, đều đã đến lúc này, nếu không xuất ra thủ đoạn chân chính, ta, sẽ giết ngươi!" Hỗn Độn tức tương phá toái, nhưng chiến đấu giữa Thương Thiên và Thái Dịch cũng tức tương bắt đầu!

Sắc mặt Thái Dịch rất khó coi!

Bởi vì, quá nhanh rồi.

Trận quyết chiến giữa Bàn Cổ và Thái Cực đột nhiên bùng nổ,

không bao lâu nữa Thái Cực sẽ dùng Hồng Mông chi lực thôn phệ hỗn độn, còn Bàn Cổ thì sẽ phá diệt hỗn độn, một cái ngọc đá cùng vỡ.

Tuyệt đối không được xem thường!

Mỗi một tôn Hồng Mông Đế Chủ đều là tồn tại không đơn giản, phải biết rằng Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ năm xưa sở hữu bao nhiêu Hồng Mông sinh linh, so với hỗn độn sinh linh hiện tại thì nhiều hơn quá nhiều.

Nhưng cuối cùng chỉ có năm vị Hồng Mông Đế Chủ thoát dĩnh mà ra.

Về sau nữa, Hồng Mông hủy diệt, Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn xuất hiện, tất cả mọi thứ đều bị nghiền nát.

Nhưng năm đại Hồng Mông Đế Chủ đều không chết!

Trải qua những chuyện này, thật sự cam tâm làm áo cưới cho người khác sao?

Chương 140

Tuyệt đối không!

Thái Sơ có tâm phản bội, muốn trước tiên luyện hóa ý chí của Hồng Mông Tử Địa, sau đó tăng thăng thực lực đi tranh đoạt đạo quả.

Nhưng Thái Dịch cũng có.

Thật ra không chỉ Thái Dịch, ngay cả Thái Tố và Thái Thủy cũng có ý niệm như vậy, chỉ là bởi vì Thái Cực quá cường đại, hai tôn này cùng Thái Cực liên hệ dường như càng thêm chặt chẽ một chút, cho nên ý niệm vẫn luôn bị áp chế ở nơi sâu nhất trong tâm linh, từ đầu đến cuối đều không bộc phát ra.

Đương nhiên cũng không còn cơ hội nữa, bởi vì đã bị trảm diệt, tan thành mây khói.

Nhưng Thái Dịch cùng Thái Sơ, Thái Thủy hay Thái Tố đều không giống nhau, mưu tính càng sâu sắc, mục tiêu của hắn tịnh không trực tiếp nhắm ngay Thái Cực.

Theo kế hoạch ban đầu, tước đoạt vận mệnh, tạo hóa, nhân quả pháp tắc dung hợp làm một thể.

Sau đó lại lấy lực lượng của ba đại thần tắc, nghịch chuyển vận mệnh tạo hóa nhân quả, đi trước một bước giết chết Thái Tố và Thái Thủy, thậm chí ngay cả Thái Sơ cũng nằm trong mục tiêu săn giết.

Như vậy, một người có thể sở hữu sức mạnh của bốn vị trong Hồng Mông Ngũ Đại Đế Chủ, tuy không đến mức lập tức có thể cùng Thái Cực chống lại, nhưng Thái Cực khi đó cũng không có khả năng khinh dịch đối phó hắn.

Đến lúc đó lại có sự tồn tại của Bàn Cổ, có thể hình thành cục

diện tam phương đỉnh lực.

Nhưng Thương Thiên xuất hiện đã làm loạn kế hoạch.

Bởi vì Thương Thiên tồn tại, ba đại thần tắc đều bị hắn thu hoạch, thậm chí về sau Bàn Cổ xuất hiện, bức bách hắn chỉ có thể bị động đào vong.

Từ nguyên bản dã tâm bừng bừng, biến thành hiện tại tử trung cầu hoạt.

Chuyện không thể nào tiếp nhận, càng làm cho hắn không ngờ tới chính là, Thương Thiên cư nhiên đuổi tới!

Thương Thiên lại không để ý đến sự bi phẫn trong lòng Thái Dịch: "Hừ, ta vẫn luôn bỏ qua một điểm, Thái Sơ, Thái Thủy, Thái Dịch, Thái Tố, lại thêm vào Thái Cực, mấy cái bản thân đặc thù tồn tại này, nếu có thể đem dấu vết tồn tại của năm người dung hợp duy nhất, hoặc là sẽ có thu hoạch mới đi, giết!" Thương Thiên trực tiếp biến hóa ra Chiến Thể chi khu khủng bố nhất, sức mạnh cuồng bạo dũng động quả thực khó có thể tưởng tượng.

Như hôm nay Thương Thiên cũng không phải là một Ma Thần Âm Dương pháp tắc đơn nhất, hắn bao dung vận mệnh, nhân quả, tạo hóa, âm dương ngũ hành... các loại pháp tắc tồn tại cường đại.

Đích thực là Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng!

Mượn nhờ sức mạnh Hỗn Độn Châu, muốn tru sát một kẻ hiện tại chỉ có thể tử trung cầu hoạt như Thái Dịch, tuyệt đối không phải là không có khả năng. "Oanh long long..." Gần như tại một khắc xuất thủ kia, Hồng Mông Tử Địa ầm vang vỡ nát.

Tuyệt đối không cách nào hình dung tràng cảnh này, cho dù là cảnh giới băng diệt ở kiếp trước của Thương Thiên so với trước mắt cũng thực sự không đáng nhắc tới. "Thái Cực, bằng vào ngươi cũng muốn

chứng đại đạo?

Ha ha ha...

Khai!" Xa xa, Bàn Cổ mãnh liệt chém xuống một búa.

Không đợi một chút nào, lập tức có một cỗ hồng lưu khủng bố dũng hiện ra, sau đó là quang huy kinh diễm cực hạn của Thần Phủ dũng hiện.

Đáng sợ!

Đây mới chân chính là sức mạnh đáng sợ cực hạn.

Lãng triều bàng bạc dũng động, tất cả mọi thứ đều ở trong một đạo sức mạnh này mà bị thiêu đốt tiêu thất.

Khai Thiên Thần Phủ của Bàn Cổ!

Không chỉ như thế, dưới chân Hỗn Độn Thanh Liên phóng xuất ra thanh sắc thần huy vô tận, hỗn độn hồn trọc vô cùng hoàn toàn bị một đạo thanh sắc bao phủ.

Chương 141

Thái Cực muốn thôn phệ hỗn độn, lấy đó tẩm bổ ý chí bản thân, nhưng Bàn Cổ trực tiếp đập nát hỗn độn!

Ngọc đá cùng vỡ.

Không trải qua hết thảy Thương Thiên sẽ không biết, nguyên lai thời điểm khai thiên tích địa cư nhiên có quá trình như vậy.

Hiện tại kiếp trước nghe cái gì mà ba ngàn Ma Thần đại chiến Bàn Cổ, kia căn bản là một trò cười.

Tại trước mặt một búa của Bàn Cổ, những Ma Thần linh kia e rằng ngay cả phản ứng cũng không kịp liền bị trực tiếp thôn phệ, hãm nhập vĩnh hằng yên diệt.

Sau khi thần quang của Hỗn Độn Thanh Liên biến đổi, lại có một đạo sức mạnh xuất hiện.

Đó là một đạo ngọc bàn, khí tức của ngọc bàn tương đương ôn hòa, cùng với Khai Thiên Thần Phủ bá đạo lúc trước cũng như quang huy của Hỗn Độn Thanh Liên lại hoàn toàn bất đồng.

Nhưng Thương Thiên biết, Tạo Hóa Ngọc Điệp tồn tại mới là cường đại nhất.

Tạo Hóa Ngọc Điệp vừa ra, vô luận là ẩn tàng ở nơi nào, đang trốn tránh hay trực tiếp đối mặt, các Ma Thần cùng pháp tắc đều bị trực tiếp rút ra!

Lần trước Bàn Cổ đối với Thương Thiên nói, tác dụng của Tạo Hóa Ngọc Điệp, bản chất là trọng định hỗn độn, để cho tất cả pháp tắc tồn tại trong hỗn độn làm cho hỗn độn một lần nữa hóa thành một thế giới hoàn toàn mới, thậm chí muốn siêu việt Hồng Mông Vĩnh

Hằng Quốc Độ.

Nhưng đáng tiếc, bởi vì duyên cớ của Thái Cực, Tạo Hóa Ngọc Điệp vỡ nát, sau đó vô số đại đạo từ trong Tạo Hóa Ngọc Điệp phân bay ra, đó cũng là nguyên nhân những Hỗn Độn Ma Thần kia đản sinh.

Thời khắc này, ngay cả bản thân Thương Thiên đều cảm giác được Tạo Hóa Ngọc Điệp đang rút lấy sức mạnh.

Phải biết rằng, sau khi đạt Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng, thân thể được Sơ Thủy Hồng Mông chi khí ngưng luyện một thân, khách quan mà nói, hắn không phải là một tôn Hỗn Độn Ma Thần, mà so với chúng càng là tồn tại cao cấp hơn.

Nhưng cho dù như thế, pháp tắc của hắn cũng sẽ chịu ảnh hưởng bị rút ra, có thể thấy được Tạo Hóa Ngọc Điệp khủng bố cỡ nào.

Hắn đã như thế, như vậy Ma Thần khác càng không chịu nổi.

Trong hỗn độn, những Ma Thần kia, vô luận là Hỗn Nguyên cảnh giới hay là Hỗn Độn Chí Tôn, vô luận Ma Thần chi khu có bao nhiêu to lớn, bao nhiêu khủng bố và vĩ ngạn.

Nhưng dưới sự hấp dẫn của Tạo Hóa Ngọc Điệp, thân thể bọn hắn tại một khắc tiếp theo trực tiếp băng diệt, hóa thành giống như sa bàn tiêu tán!

Nhanh, Thời Thần, Chân Lý, Long Vương... thân thể bọn hắn cũng đều bắt đầu sụp đổ.

Tuyệt vọng sao?

Đương nhiên!

Rõ ràng bản thân tu luyện đến cảnh giới như thế, sở hữu sức mạnh lăng giá trên tuyệt đại đa số Hỗn Độn Ma Thần, nhưng vẻn vẹn chỉ trong nháy mắt, trực tiếp tan thành mây khói.

Nhưng lại vô cùng may mắn, ít nhất Thương Thiên đã vì bọn hắn an bài vận mệnh, một lần nữa bố trí nhân quả.

Long Vương trước khi tiêu tán cuồng hống: "Vĩ đại Thương Thiên a, xin nhất định phải phù hộ ta!" Thương Thiên phù hộ, đây là tiếng gào thét cuối cùng trong lòng Long Vương, nhưng thực tế kẻ có ý niệm này tuyệt đối không chỉ một mình Long Vương.

Chân Lý Ma Thần, Thời Gian Ma Thần, Huyễn Tượng Ma Thần, trong lòng bọn hắn đều có ý niệm như thế, bởi vì Thương Thiên là chủ nhân của bọn hắn, Thương Thiên tại giờ khắc này phú dư cho bọn hắn hy vọng tân sinh.

Không chỉ thế, những sinh linh nguyên bản thuộc Hỗn Độn Thần Quốc, ít nhất có một phần trăm vào lúc sắp chết bắt đầu niệm tụng tên Thương Thiên.

Bởi vì đã đến tình cảnh tuyệt vọng nhất, tâm linh không nơi nương tựa.

Cho dù lúc trước tín ngưỡng Thương Thiên chỉ bởi vì bị ép buộc, nhưng đến hiện tại cái ý niệm này đã thâm nhập vào trong tâm linh bọn hắn.

Thương Thiên đương nhiên không biết những chuyện này, lúc này hắn đang cùng Thái Dịch sát nhập vào trong hư huyễn thời không.

Dùng thực lực hai người, kỳ thật hoàn toàn có thể tại trong hỗn độn khai tịch ra một phiến hư vô thời không.

Chương 142

Đương nhiên, hư vô thời không muốn diễn hóa thành một phiến thế giới là không có khả năng.

Cho dù là Thương Thiên tiến thêm một bước, muốn chân chính diễn hóa ra một thế giới có thể để cho ức vạn sinh linh tồn hoạt cũng không có khả năng làm được.

Một Đại Thiên Thế Giới chân chính, là phải có vô số pháp tắc chống đỡ.

Nhưng hai người khai tịch ra một cái không gian chiến đấu, căn bản không thành vấn đề.

Giờ phút này, ngoại giới.

Hỗn độn cùng Hồng Mông Tử Địa đang dưới sức mạnh của Bàn Cổ và Thái Cực không ngừng băng diệt, trừ bỏ hư huyễn thời không lâm thời sinh ra do chiến đấu, tất cả mọi thứ đều đang sụp đổ.

Nhưng vô luận Thái Dịch hay Thương Thiên đều rõ ràng, cái hư huyễn thời không này không có khả năng duy trì quá lâu.

Sức mạnh của Bàn Cổ và Thái Cực sẽ làm cho hỗn độn bắt đầu sụp đổ toàn phương vị, Hồng Mông Tử Địa cũng sẽ không ngừng bị thiêu hủy.

Đến lúc đó sức mạnh lan đến sẽ vô cùng khủng bố, hư huyễn không gian cũng sẽ bị trực tiếp bao phủ.

Thái Dịch càng đánh càng phẫn nộ, bởi vì nguy cơ đang không ngừng bức gần. "Thương Thiên, ngươi điên rồi sao, chẳng lẽ thật sự muốn cùng chết sao?" Hắn thật sự cuồng nộ!

Nếu như không phải Thương Thiên xuất hiện, như vậy dựa theo

kế hoạch chậm rãi chấp hành, hắn có thể đạt tới cái tầng thứ kia của Thái Cực, tối thiểu cũng chỉ so với Thái Cực hơi yếu hơn một chút.

Hắn có thể du ly giữa Bàn Cổ và Thái Cực, có cơ hội đi truy trục đạo quả.

Lại lui một bước mà nói, hắn cũng thu hoạch được vận mệnh nhân quả tạo hóa tam đại pháp tắc, có thể tại trong một trận yên diệt khủng bố này, dựa vào vận mệnh nhân quả tạo hóa trốn tránh tử vong.

Thời không sẽ bị hủy diệt, nhưng có thể đem nhân quả và vận mệnh cải biến, lợi dụng thần lực vô hạn kia để cho hắn sau khi phá diệt được trùng sinh, đồng thời giữ lại tất cả tạo hóa kiếp trước.

Nhưng hiện tại, hết thảy đều bị Thương Thiên cấp hủy!

Tên Thương Thiên đáng chết này sau khi làm xong những chuyện kia cư nhiên không chịu buông tha hắn, muốn cùng hắn chém giết.

Tử vong sẽ làm cho một người bình thường phát điên, nhưng kỳ thật đối với cường đại Hồng Mông Đế Chủ, cũng là như thế.

Có thể thấy được cái khái niệm tử vong có bao nhiêu thâm viễn.

Thương Thiên lại thản nhiên cười to: "Ha ha ha, Thái Dịch, ngươi cũng sẽ sợ hãi sao?" Hắn muốn, đương nhiên là tiến thêm một bước đả kích tâm linh của Thái Dịch.

Tại dạng sinh tử trước mắt này, có lẽ tác dụng của một câu nói còn thắng hơn một đạo pháp tắc đả kích! "Thương Thiên, ta muốn ngươi chết!" Thái Dịch cũng bắt đầu phát ngoan.

Tại thời điểm nói chuyện, pháp của Thái Dịch hiện lên.

Cùng lúc đó tại sau lưng hắn cư nhiên xuất hiện một đạo thần vật, tựa kiếm phi kiếm, tựa đao phi đao, nhưng tại trên đó, cư nhiên có thể cảm giác được khí tức vô thượng của thời không mẫn diệt, trảm đoạn

vận mệnh. "Đây là Hồng Mông Chí Bảo, tên là Phá Toái Vĩnh Hằng, nguyên bản ta tịnh không muốn thi triển, nhưng lúc này, ngươi đi chết đi!" Thái Dịch đã là một người thích đi đường tắt, như vậy hành sự tự nhiên sẽ có sở chuẩn bị, sẽ ẩn tàng một tay.

Người như vậy không đến lúc vạn bất đắc dĩ tuyệt đối sẽ không đi sinh tử tương bác.

Hiển nhiên Thương Thiên đã đem hắn bức bách đến tình cảnh cùng đồ mạt lộ!

Thương Thiên nhìn thấy thanh kiếm thần vật này cũng giật mình, bởi vì tại dưới một đạo sức mạnh này, hắn cảm giác được khí tức vô cùng khủng bố, thậm chí ở trình độ nào đó, trình độ nguy hiểm còn trên cả Khai Thiên Thần Phủ! "Hồng Mông Chí Bảo?

Hồng Mông Chí Bảo lăng giá trên Hỗn Độn Chí Bảo!" Phải biết rằng từ khi Thương Thiên đản sinh đến hiện tại, trải qua không biết bao nhiêu tuế nguyệt, bản thân thực lực cũng đang không ngừng biến cường, chí cao cường giả như Bàn Cổ, Thái Cực đều nhao nhao xuất hiện, lại chưa từng thấy qua thần vật lăng giá trên Hỗn Độn Chí Bảo.

Chương 143

Nhưng hiện tại, Hồng Mông Chí Bảo xuất hiện!

Hắn biết, tuyệt đối không phải Thái Dịch đang khoa đại kỳ từ, bởi vì Sơ Thủy Hồng Mông chi khí sở hữu tuyệt đối sẽ không cảm ứng sai lầm.

Bất quá, Thương Thiên tuy rằng kinh ngạc, nhưng trong lòng cũng tuyệt đối sẽ không có bất kỳ hoảng loạn nào.

Chỉ sau cái nhìn đầu tiên, hắn liền trấn định lại. "A a, Thái Dịch, đây là át chủ bài của ngươi sao?

Nếu quả thật như thế, thì cũng chẳng qua như thế." Thương Thiên nhãn lực bực nào, lập tức nhìn xuyên thấu hư thực của bảo vật. "Nếu ta không nhìn lầm, Hồng Mông pháp tắc bên trong Hồng Mông Chí Bảo này đã sụp đổ rồi đi, cho nên đây chỉ là một kiện bảo vật thùng rỗng kêu to mà thôi, căn bản đàm không thượng có bao nhiêu lợi hại." Vừa nói, Thương Thiên trực tiếp xuất thủ.

Hồng Mông Tạo Hóa Kính tại lúc này xuất hiện. "Trấn áp!" Nguyên bản cái kính này chỉ là Hồng Mông Âm Dương Kính, tuy rằng sở hữu hai chữ Hồng Mông, nhưng kỳ thật chỉ là một kiện Thượng Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, ngay cả Thời Gian Chi Luân của Thời Gian Ma Thần đều so không bằng.

Nhưng may mắn Thương Thiên đủ lợi hại, thực lực không ngừng tiến hóa không ngừng tăng thăng, Hồng Mông Âm Dương Kính làm bạn sinh linh bảo cũng không ngừng biến hóa và tăng thăng, đến hiện tại kỳ thật hoàn toàn đạt tới tầng thứ Hỗn Độn Chí Bảo!

Hỗn Độn Chí Bảo so với Hồng Mông Chí Bảo yếu hơn sao?

Nếu là Hồng Mông Chí Bảo hoàn chỉnh, kia đương nhiên là như thế!

Nhưng, đây chỉ là một kiện Hồng Mông Chí Bảo tàn phá mà thôi! "Thái Dịch, ngày tận thế của ngươi tới rồi!" Một đạo thần quang phóng xuất ra, trực tiếp bao phủ Thái Dịch.

Không chỉ như thế, tại trong thần quang kia, cư nhiên có một gốc thần thụ xuất hiện, Tạo Hóa Thần Thụ!

Kỳ thật, thần thụ viễn viễn không chỉ tạo hóa, bởi vì trên đó ghi lại nhân quả, vận mệnh, cùng với rất nhiều sức mạnh.

Đối với Thương Thiên, bạn sinh chi vật trân quý nhất, không phải nguyên bản Hồng Mông Âm Dương Kính kia, mà là Âm Dương Thần Thụ. "Phong ấn, thôn phệ, tước đoạt!" Thương Thiên mỗi nói ra một từ ngữ, Thái Dịch liền sẽ sụp đổ thêm một chút.

Hồng Mông Chí Bảo 'Phá Toái Vĩnh Hằng' bị phong ấn, bản thân Thái Dịch Hồng Mông chi đạo bị thôn phệ, một thân sức mạnh bàng bạc lại hạo đãng bị tước đoạt!

Đến cuối cùng, trên trán Thái Dịch bỗng nhiên xuất hiện nhánh cây.

Đương nhiên không phải là sức mạnh của hắn, là Tạo Hóa Thần Thụ của Thương Thiên ký sinh trong thân thể hắn!

Lấy lực của Thần Thụ, tước đoạt tất cả của Thái Dịch!

Tại một khắc này, hỗn độn không ngừng liệt khai, cư nhiên xuất hiện đạo quang mang đầu tiên, cũng tại sát na đó, Thái Dịch bị Thương Thiên diệt sát!

Trong hỗn độn đệ nhất lũ quang, quang mang thôi xán lại sáng ngời, dường như muốn chiếu rọi cái hỗn độn đang phá diệt này.

Thái Dịch may mắn, có thể nhìn thấy tia sáng đầu tiên.

Nhưng lại bất hạnh, bởi vì... hắn chết rồi!

Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn tịnh không có đem hắn triệt để nghiền nát, Bàn Cổ cũng không có năng lực đem hắn giết chết, vậy mà hắn lại chết trong tay Thương Thiên.

Thân thể hắn từng điểm từng điểm biến mất, trực tiếp hóa thành dưỡng liệu cho Tạo Hóa Thần Thụ.

Thương Thiên thắng lợi, thôn phệ Thái Dịch!

Chương 144

Hỗn độn sụp đổ vẫn đang tiếp tục, loại cảm giác này giống như một phàm nhân bình thường nhìn thấy một tòa cự sơn vô cùng cao lớn sụp đổ, đương nhiên cảm giác trùng kích tâm linh thì không thể so sánh.

Theo sự phá diệt tiếp tục, nếp nhăn thời không bị trực tiếp san bằng.

Tất cả thời gian bị hồi quy về nguyên điểm thống nhất, cho nên Thương Thiên một lần nữa nhìn thấy Bàn Cổ và Thái Cực.

Thân thể Thái Cực y nguyên vĩ ngạn như thế, không đúng, hắn là thân thể hắn so với trước kia càng thêm đáng sợ, thân thể trực lập, vô cùng đạo khí đi theo!

Hồng Mông Tử Địa băng diệt hơn phân nửa, còn lại bị nắm ở trong lòng bàn tay.

Đẳng phong mang này thật lợi hại a!

Thương Thiên như hôm nay không ngừng đột phá, thực lực kỳ thật đã đạp nhập Hồng Mông Chí Tôn giới.

Nhưng so với Thái Cực, tương phản quá nhiều.

Không, không thể đánh đồng.

Nhưng trạng thái hiện tại của Thái Cực tịnh không đặc biệt tốt, rất tồi tệ.

Bởi vì Khai Thiên Thần Phủ của Thương Thiên trảm nhập vào trong thân thể hắn!

Nguyên lai Thái Cực, vô hạn tiếp cận đại đạo, muốn triệt để thôn

phệ đạo quả, thành vô thượng vĩnh hằng bất hủ.

Nhưng hiện tại thừa thụ một kích như thế của Thương Thiên xong, giấc mộng bất hủ này phá toái.

Bất quá cũng thể hiện ra Thái Cực cường hãn.

Bàn Cổ lúc này, khủng bố cỡ nào.

Một câu hào không khoa trương mà nói, thổi ra một hơi, đều có thể đem vô số hỗn độn sinh linh nghiền nát, làm cho triệt để trầm luân tử vong.

Thôi động Khai Thiên Thần Phủ, bộc phát ra uy năng cường đại nhất, thì hỗn độn hồng mông đều bị trảm diệt.

Tối thiểu trước mắt Thương Thiên tuyệt đối không cách nào ngăn cản công kích như vậy, cũng sẽ triệt để hóa thành tro bụi.

Nhưng Thái Cực không chết!

Giờ phút này Thái Cực, chỉ chịu trọng thương, nhưng cự ly tử vong còn rất xa.

Không hổ là Hồng Mông Đế Chủ cường đại nhất, cho dù hỗn độn băng diệt đều khó có thể mai táng hắn.

Khủng bố, thực sự quá khủng bố!

Tồn tại như vậy, tuy rằng không có chân chính đạt tới cảnh giới đại đạo bất hủ, nhưng lại hoàn toàn đứng ở biên duyên bất hủ, hoàn toàn uy hiếp đến sự tồn tại của đại đạo.

Phau khai lập trường không nói, Thái Cực chân chính là một kẻ ngoan nhân, trong lòng Thương Thiên không thể không bội phục.

Từ trong ký ức của Thái Dịch hắn biết được, Hồng Mông sinh linh không biết có bao nhiêu, nhưng duy chỉ có một người đứng ở biên duyên này.

Thái Cực nhìn Bàn Cổ, sắc mặt dữ tợn, điên cuồng bạo nộ!

Đương nhiên có thể lý giải, bởi vì nguyên bản đã ngồi lên vương tọa đại đạo, dã tâm bắt đầu tức sắp thực hiện.

Vì một ngày này, từ Hồng Mông đến hiện tại, trong đó đến tột cùng là năm tháng bao nhiêu dài dằng dặc, căn bản không cách nào tính toán, thậm chí không có khái niệm.

Nhưng hiện tại, trước khi thành công, bị một búa của Bàn Cổ cấp hủy!

Thân thể Hồng Mông Đế Chủ bị hủy, muốn lần nữa gánh chịu đại đạo chi lực, tuyệt vô khả năng, cho nên, ít nhất tại hiện tại hắn thất bại.

Chương 145

"Bàn Cổ, Bàn Cổ a, dám phá hỏng con đường đại đạo của ta!" "A..." Thái Cực đang gào thét, bá đạo vô cùng, thâm trầm vô cùng. "Oanh!" Lại một tiếng vang thật lớn, Hỗn Độn Chí Bảo Khai Thiên Thần Phủ, gãy rồi! "Ân?

Khai Thiên Thần Phủ đoạn liệt..." Thương Thiên bỗng nhiên cảm thấy quen thuộc, bởi vì tại kiếp trước có truyền thuyết, Khai Thiên Thần Phủ của Bàn Cổ sau khi toái liệt, diễn sinh ra ba đại Tiên Thiên Chí Bảo, phân biệt là: Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ, còn có một cái Hỗn Độn Chung.

Kiếp trước Thương Thiên đâu biết nhiều như vậy, nhưng hiện tại hắn biết nguyên lai Khai Thiên Thần Phủ tịnh không phải tại thời điểm khai thiên tích địa băng toái, mà là bị Thái Cực dùng vô thượng hung uy cấp đánh nát!

Không hổ là Thái Cực, đương chi vô quý vương của Hồng Mông Đế Chủ.

Uy đương chân vô cùng hung hãn, cư nhiên ngay cả Hỗn Độn Chí Bảo đều có thể đánh nát.

Thái Cực sau khi đánh nát Khai Thiên Thần Phủ, không có đình chỉ.

Đem mảnh Hồng Mông Tử Địa cuối cùng còn sót lại trong tay trực tiếp hướng thân thể Bàn Cổ ném tới. "Ông..." Tiếp theo là một mảnh thanh âm khủng bố phá diệt không cách nào hình dung.

Thanh âm này nếu là Hỗn Độn Chí Tôn tầm thường nghe thấy đều sẽ ngay lập tức bị mạt sát.

Đương nhiên, Hỗn Độn Chí Tôn lúc này đại đa số đều đã tại dưới pháp tắc thần quang của Tạo Hóa Ngọc Điệp hóa thành tro tàn.

Thương Thiên sừng sững ở trong sức mạnh như vậy, phá diệt chi âm khủng bố làm cho thân thể hắn chịu một chút ảnh hưởng. "Thật khủng bố, đây mới chân chính là phá diệt chi âm.

Cho dù vẻn vẹn động tĩnh bộc phát ra thanh âm, đặt tại hồng hoang kiếp trước của ta, cũng có thể đánh nát hết thảy." Thương Thiên thấy Bàn Cổ Phủ băng toái, đoạn liệt làm ba đoạn.

Tiếp theo, khối mảnh vỡ Hồng Mông Tử Địa kia đập lên thân thể Bàn Cổ, Hỗn Độn Thanh Liên dưới chân Bàn Cổ lúc này phóng xuất thần quang.

Hỗn Độn Thanh Liên nguyên bản là đại đạo để cho Bàn Cổ dùng diễn hóa vô số sinh mệnh, cải tạo hỗn độn mê mông hồn trọc, nhưng hiện tại lại dùng để ngăn cản Thái Cực phản phác.

Lại một trận đại phá diệt chi âm khủng bố cực hạn vang lên. "Quả nhiên, Hỗn Độn Thanh Liên cũng bắt đầu phá toái." Hết thảy, đều bắt đầu dựa theo quỹ tích hắn biết sau này mà phát triển, rõ ràng nắm giữ vận mệnh pháp tắc nhưng Thương Thiên ngược lại có chút hơi hiển mê mang.

Nhưng cũng vẻn vẹn chỉ là chuyện trong một nháy mắt.

Bởi vì một khắc sau, Thái Cực cùng Bàn Cổ sau khi hai bên dây dưa, Bàn Cổ mãnh nhiên đại quát một tiếng: "Đại Đạo lâm, trấn áp thiết đạo chi tặc, phong!" Một lần này, chân chính vô hạn yên diệt, vô biên khủng bố, vô thượng uy nghiêm!

Đại Đạo!

Đại Đạo rốt cục xuất hiện.

Cái gọi là Đại Đạo căn bản không có hình thái chân chính, cái gọi

là đạo quả, cũng hoàn toàn không có bất kỳ hình thái gì, chỉ là một cỗ khái niệm cực kỳ mơ hồ, nhưng cường đại đến mức làm cho Thương Thiên cảm giác được sợ hãi.

Thương Thiên biết, đắc đại đạo tức là bất hủ.

Nhưng đáng tiếc, hiện tại hắn lại căn bản không có bất kỳ biện pháp nào.

Chỉ vì cái gọi là đại đạo chi lực, chân chính khủng bố cùng cao thâm mạc trắc. "Đại Đạo, Đại Đạo!

A, giết không chết ta, giết không chết ta, ha ha ha..." Trong tiếng cười điên cuồng của Thái Cực, Thương Thiên đã từng thấy qua cái luân bàn đen kịt xuất hiện.

Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn!

Chương 146

Thân thể Thái Cực bị chậm rãi cuốn vào trong đó, hình ảnh rất có tính trùng kích lực, một con quái vật to lớn bị ngạnh sinh sinh nhét vào trong một cái lồng giam. "Thái Cực, tịnh không có chết, chỉ là bị phong ấn." Thương Thiên bỗng nhiên hiểu được vì sao tại hậu thế, cái Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn kia lại xuất hiện, sau đó mài chết cái thế giới kia. "Như thế, thời điểm ta trùng sinh lần trước, hẳn là Thái Cực cuối cùng tránh thoát đại đạo phong ấn.

Hẳn là... như vậy đi." Thương Thiên không khỏi hồi ức lại Diệp Thương, cũng chính là kiếp trước.

Khi đó, Tây Du đã qua gần vạn năm thời gian, tứ đại bộ châu cũng hưng thịnh phồn vinh đến cực điểm.

Rất nhiều phàm nhân của các quốc độ, tuy không đến mức người người đều tu luyện thành tiên, nhưng tại phàm gian tiên võ chi lộ cực kỳ lưu hành.

Hào không khoa trương mà nói, nếu tiếp tục phát triển phồn vinh, có lẽ có thể một lần nữa đạt tới trình độ hồng hoang.

Nhiên, tại thời đại hưng thịnh nhất kia, Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn khủng bố xuất hiện, trực tiếp mài chết hết thảy.

Tại thời khắc tuyệt vọng cuối cùng của tiền thế, chúng sinh ai minh, thậm chí ngay cả Thánh Nhân cuối cùng cũng chỉ có thể tuyệt vọng.

Thương Thiên rõ ràng nhớ kỹ, hai cái Thánh Nhân của Phật môn trước khi hóa thành trần thổ, rơi xuống một tiếng thở dài vô nại: "Ngô đẳng tu thân lập xuống Phật quốc, tuy có tư dục, nhưng cũng là phổ độ chúng sinh, người người đều có thể nhập tiên nhập phật, vì sao

phải nghênh đón tai ách phá diệt?" Cuối cùng... cẩu đà mẫn diệt.

Ngay cả Hồng Quân trước khi lâm tử đều than một tiếng: Đại đạo vô tình.

Chúng sinh oán ông trời, nhưng Thiên Đạo kỳ thật là kẻ băng diệt đầu tiên, tại Thương Thiên nhìn lại, tội khôi họa thủ làm băng diệt kiếp trước tịnh không phải Đại Đạo, mà là đạo tặc Thái Cực.

Thời khắc này, hỗn độn không ngừng băng diệt, nhưng thế giới mới không ngừng khai sáng quay cuồng.

Hiển nhiên chính là thời điểm khai thiên tích địa!

Hỗn độn hồng hoang, lúc này sở hữu ý thức hoàn chỉnh chỉ có ba tồn tại: Bàn Cổ, Thái Cực, Thương Thiên!

Sinh linh khác tận số bị hủy diệt.

Đương nhiên, Thái Cực bị Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn kia nuốt vào trong đó, đem chi phong ấn, ít nhất tại năm tháng dài dằng dặc tiếp theo không cách nào xuất hiện. "Đều kết thúc rồi." Trong cuồng triều phá hoại vô tận, thanh âm của Bàn Cổ truyền đến.

Thương Thiên nhìn hỗn độn mênh mang, lại nói: "Kết thúc sao?

Không, mới vừa bắt đầu thôi." Bàn Cổ tại lúc này cư nhiên có chút mờ mịt.

Trọn vẹn một hồi lâu sau, hắn mới thở dài một tiếng nói: "Không sai, mới vừa bắt đầu mà thôi, Thái Cực bất tử, đại đạo bất chỉ!" Thương Thiên không nói, tại kiếp trước tám chữ này lưu truyền rộng nhất: Thánh nhân bất tử, đại đạo bất chỉ.

Nhiên Bàn Cổ lại nói: Thái Cực bất tử, đại đạo bất chỉ.

Một khắc sau, trong đôi mắt Bàn Cổ mê mang hoàn toàn tán đi, thay vào đó là một mảnh kiên định, đối với Thương Thiên nói:

"Thương Thiên, ngươi nhìn hỗn độn đang vỡ nát này, ngươi nhìn thấy cái gì?" Có lẽ cái thời điểm này Thương Thiên hẳn là nên cùng hắn nói, ta nhìn thấy hy vọng.

Nhưng đáng tiếc Thương Thiên không có cái công phu cùng Bàn Cổ chơi triết học, vì vậy Thương Thiên trực tiếp nói: "Ta nhìn thấy cái chết của ngươi, cùng với một cái tân thế giới đản sinh." Bàn Cổ ha ha cười to, nói: "Không sai, ta sắp chết rồi!

Ta tuy rằng tại quan đầu cuối cùng dùng Khai Thiên Thần Phủ trọng thương Thái Cực, nhưng cũng bị hắn dùng đòn cuối cùng của Hồng Mông Tử Địa mệnh trung, tổn thương đại đạo bản nguyên, lần này là lưỡng bại câu thương." "Không, hẳn là ta Bàn Cổ thua!" "Nhưng ngô Bàn Cổ nếu đã bỉnh thừa mệnh của đại đạo, không có khả năng để cho hết thảy dừng lại ở đây, hỗn độn tàn phá, như vậy ngô dùng một hơi cuối cùng đem nó triệt để nghiền nát!" "Ngô, muốn Khai Thiên Tích Địa!" Bàn Cổ sau một tiếng nộ hống, rốt cuộc không có nửa điểm dừng lại.

Một cỗ sức mạnh hạo hãn vô biên chợt phóng xuất ra, vô số hỗn độn chi khí bị không ngừng nghiền nát, từ hồn trọc chuyển thành thanh minh.

Hủy diệt chi lực bàng bạc cũng càng ngày càng lớn.

Bàn Cổ khai thiên tích địa, Thương Thiên là một người bàng quan.

Chương 147

Chỉ là, khai thiên tích địa cũng không phải là quá trình đơn giản như vậy, tuyệt không phải như rất nhiều tiểu thuyết miêu tả Bàn Cổ nộ hống một tiếng, liên trảm ba mươi sáu búa, sau đó thiên địa khai tịch đơn giản như vậy.

Hỗn độn thương mang, có Hồng Mông chi khí tịch quyển.

Bàn Cổ dùng sức mạnh bản thân nghiền nát hồn trọc, định trụ thanh minh, tán đi Hồng Mông...

Thương Thiên không biết quá trình này giằng co bao lâu, nhưng hắn biết Bàn Cổ thật sự đang liều mạng, sinh mệnh lực của hắn đang không ngừng trôi qua, không ngừng tiêu tán.

Có lẽ là mười hai vạn chín ngàn tám trăm cái nguyên hội, hay hoặc giả là lâu hơn, hồn trọc dần dần đạp nát, khinh doanh trục tiệm huyền phù.

Một đại phiến thế giới trống không xuất hiện, quang mang chiếu rọi về sau, hắc ám đản sinh.

Nguyên lai sau khi khai tịch thế giới, trước có quang ám.

Nhưng chỉ mới vừa bắt đầu, sức mạnh của Bàn Cổ dẫn động, Tạo Hóa Ngọc Điệp nguyên bản thôn phệ vô số đại đạo bị trầm nhập vào trong thiên địa.

Tạo Hóa Ngọc Điệp vừa rơi xuống, Địa Phong Thủy Hỏa xuất hiện!

Địa Phong Thủy Hỏa, nãi là cơ sở thế giới, thiên địa càn khôn, giai dĩ tứ đại nguyên tố làm căn cơ không ngừng diễn biến.

Sau Địa Phong Thủy Hỏa, vô số đại đạo hóa thành pháp tắc đóng

vào trong cái thế giới này.

Đương nhiên, vì khai tịch thế giới, sinh mệnh của Bàn Cổ cũng tiêu hao càng thêm lợi hại, mỗi thời mỗi khắc cái đại đạo chi khu vĩ đại kia đều đang hủ hủ.

Thái Cực bị phong ấn, cho nên vĩ đại khai thiên tích địa chỉ có một người chứng kiến là Thương Thiên.

Cũng không biết qua bao lâu sau, thiên địa hình thức ban đầu rốt cục định da, vì chống đỡ thiên địa, Bàn Cổ đích thân đạp nhập vào trong thế giới vừa mới khai tịch, thân thể cao mấy ngàn vạn trượng kia, đầu đỉnh vô tận khinh doanh chi khí, là thương khung, chân đạp hồn trọc hóa thành đại địa.

Nguyên lai, truyền thuyết cũng có một bộ phận chân thực, thiên địa lúc này cũng có độ cao, là độ cao thân thể Bàn Cổ.

Làm xong hết thảy, Bàn Cổ nhìn về phía Thương Thiên. "Thương Thiên, thế giới của ta khai tịch hoàn thành, ngươi xem, một phiến tân thế giới cỡ nào mỹ lệ, có quang có ám, cũng có rất nhiều pháp tắc, một phiến thế giới này, vô hạn tiếp cận Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ." "Cho nên, ta quyết định đem cái thế giới này mệnh danh là Vĩnh Hằng." Thương Thiên lại nói: "Thiên địa khó vĩnh hằng, lại có sinh diệt luân hồi, thiên địa sơ thủy, có thể xưng Hồng Hoang." Bàn Cổ vừa nghe, lập tức cười to: "Ha ha ha...

Hồng Hoang, Hồng Hoang!

Tốt, cái thế giới này từ nay về sau gọi là thế giới Hồng Hoang!" Nhưng sau đó Bàn Cổ lại nói: "Thương Thiên, thế giới đã định, Địa Phong Thủy Hỏa cũng đã khai tịch, nhưng pháp tắc không toàn!" Thương Thiên nói: "Đích xác, tuy có quang ám, lại không có âm dương, tuy có thủy hỏa, lại thiếu ngũ hành, càng không có vận mệnh nhân quả tạo hóa." Thương Thiên mỗi một câu nói, cảm giác được

bản thân cùng thế giới nhiều hơn một phần chặt chẽ, dường như một phiến tân sinh thế giới đang triệu hoán hắn.

Nguyên bản Tạo Hóa Ngọc Điệp trọng tụ, sau đó nghiền nát vô số hỗn độn sinh linh đem pháp tắc một lần nữa dung nhập.

Đến như hôm nay Tạo Hóa Ngọc Điệp trọng nhập thế giới Hồng Hoang, diễn hóa vạn thiên, nhưng đừng quên, pháp tắc bị Thương Thiên thôn phệ, Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng không có năng lực thu đi!

Âm dương, ngũ hành, vận mệnh, tạo hóa, nhân quả, đều là pháp tắc chí quan trọng yếu.

Ngày sau Hồng Hoang đản sinh vô số sinh linh, không có nhân quả không có vận mệnh không có tạo hóa, vậy thì là một mảnh tử tịch.

Cho nên, lúc này đã đến thời điểm Thương Thiên đưa ra lựa chọn!

Quả nhiên! 【 Xúc phát Thần cấp lựa chọn: 】 【 1, Hiến tế bản thân, đem pháp tắc quy về Tạo Hóa Ngọc Điệp, phần thưởng: Thân hóa Thiên Đạo 】 【 2, Coi như không thấy, lựa chọn tại trong hỗn độn phá toái tử tịch hãm nhập trầm miên, phần thưởng: Trực tiếp đạp nhập Hồng Mông Đế Chủ hậu kỳ 】 【 3, Coi nhẹ các tuyển hạng trên, tự do hành động, không có phần thưởng 】 "Lại là Thần cấp lựa chọn sao!" Thương Thiên trong lòng trầm xuống.

Tại cái thời điểm này, Bàn Cổ khai tịch thế giới Hồng Hoang, trời mỗi thời mỗi khắc đều đang biến cao, đại địa mỗi thời mỗi khắc đều đang biến dày.

Thế giới Hồng Hoang khuếch trương, đang áp súc hỗn độn không gian, hỗn độn vốn đã bị đánh đến tình cảnh sụp đổ, như hôm nay dòng chảy hủy diệt càng thêm mãnh liệt.

Cho dù là Thương Thiên, cũng cảm giác được sức mạnh xé rách vô cùng đáng sợ.

Thương Thiên thực lực đương chi vô quý Hồng Mông Đế Chủ, dòng chảy hủy diệt như vậy nhất thời chi gian không làm thương hại được hắn, nhưng nếu như vẫn luôn ở trong đó, cũng sẽ bị thương, thậm chí sẽ nguy cập sinh mệnh.

Chương 148

Cho nên Thương Thiên nguyên bản đã chuẩn bị đường lui.

Dựa theo kế hoạch nguyên bản của Thương Thiên, hắn sẽ dùng Hỗn Độn Châu làm căn cơ, sau đó thôi động sức mạnh âm dương ngũ hành vận mệnh nhân quả tạo hóa, trực tiếp tại bên trong Hỗn Độn Châu khai tịch một cái thế giới.

Thương Thiên ngay từ đầu tịnh không có muốn lần nữa đạp nhập vào trong Hồng Hoang, bởi vì hắn biết vận mệnh tương lai của Hồng Hoang.

Huống hồ, nói trắng ra là dùng cảnh giới hiện tại của hắn, lại đi Hồng Hoang trọng tu, có ý tứ sao?

Tiền thế, trước khi Hồng Quân tử vong, cũng bất quá là Hỗn Nguyên thất trọng cảnh giới, không, hắn là cao hơn, Hỗn Nguyên cửu trọng.

Thái Thượng cùng Nguyên Thủy cũng như Thông Thiên Giáo Chủ, Hỗn Nguyên ngũ trọng tứ trọng chi gian.

Tu vi như vậy đối với Thương Thiên hiện tại lại có ý tứ gì?

Bất quá là đại nhân đi cùng tiểu hài tử chơi đùa.

Nói khó nghe một chút, là Bá Vương Long đang cùng con thỏ lăn lộn, cái hình dung này chẳng những không có khoa trương ngược lại căn bản không đủ để hình dung chênh lệch giữa hai bên.

Hồng Mông Đế Chủ thổi một hơi đều có thể làm cho hỗn độn chí tôn yếu nhỏ mẫn diệt.

Nhưng thành thật mà nói, sau khi dùng Hỗn Độn Châu khai tịch ra thế giới, con đường lại về sau phải như thế nào, trong lòng Thương

Thiên cũng không có yên tâm.

Bởi vì, kiếp trước tuy rằng tại mấy năm cuối cùng hắn đột phá Chuẩn Thánh cảnh giới, nhưng thản bạch mà nói, Chuẩn Thánh lại có tác dụng gì?

Quá yếu, ngay cả bản chất Hồng Hoang đều không cách nào nhìn thấy, càng không có khả năng nhìn thấy sự tình phát sinh bên ngoài hỗn độn.

Tại thời điểm như vậy, Thần cấp lựa chọn hệ thống lần nữa xuất hiện. "Lựa chọn một, hóa thân Hồng Hoang Thiên Đạo dường như là một cái lựa chọn phi thường tốt, bởi vì ta biết địch nhân là ai, ta có ý chí của ta, ta có thể cải biến Hồng Hoang, tăng thăng Hồng Hoang!" "Lựa chọn hai, hãm nhập trầm thụy không biết, cho dù trực tiếp đạt tới Hồng Mông Đế Chủ hậu kỳ lại có tác dụng gì?" "Thái Cực tịnh không có chết đi, hắn sẽ trở về, nhất định sẽ trở về." Thương Thiên ý niệm đầu tiên là lựa chọn một.

Nhưng hắn ách trụ xúc động của mình, bởi vì còn có tuyển hạng thứ ba. "Ý nghĩa tồn tại của tuyển hạng thứ ba?

Căn bản không có phần thưởng, cũng không có chỉ dẫn minh xác." Hô...

Hô...

Toàn oa phá diệt cuồng bạo không ngừng quay cuồng, lực lượng kinh khủng càng không ngừng ngưng tụ bạo động, Thương Thiên lúc này cảm giác được thân thể của mình cư nhiên bắt đầu có chút mài mòn.

Xem ra, hắn đánh giá thấp sức mạnh dòng chảy hủy diệt sinh ra thời điểm hỗn độn phá diệt.

Khó trách ngay cả Hồng Mông Đế Chủ cường đại như Thái Dịch

cũng phải trốn tránh, không dám ngạnh kháng phong bạo dòng chảy hủy diệt. "Dựa theo phương thức của ta đi làm..." "Hóa thân Thiên Đạo..." Tại giờ khắc này, Thương Thiên linh quang nhất thiểm! "Ta lựa chọn một và ba!" Thương Thiên cũng không biết phương thức như vậy có thể thành công hay không, nhưng không thể nghi ngờ đây là lời giải tối ưu.

Tại đồng thời hóa thân Thiên Đạo, lại dùng Hỗn Độn Châu khai tịch thế giới mới.

Đương nhiên không phải bản tôn tại hỗn độn bế quan, sau đó lộng ra một cái phân thân đi Hồng Hoang hiển thánh.

Bởi vì nếu như thế, cường độ Hồng Hoang ở nơi đó, cực hạn của nó ở nơi đó, tung nhiên trực tiếp treo lên đánh Hồng Hoang lại có tác dụng gì?

Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn vừa đến, tự nhiên trực tiếp nghiền nát, biến mất vô tung. "Hồng Hoang, thiên địa do Bàn Cổ khai tịch, cũng là hy vọng của Bàn Cổ.

Hồng Hoang Thiên Đạo, có lẽ dùng để đối kháng Hồng Mông Đế Chủ khủng bố nhất là Thái Cực, chỉ là kiếp trước Thiên Đạo tự nhiên diễn biến hiển nhiên thất bại." "Như vậy, ta trực tiếp trở thành Hồng Hoang Thiên Đạo!" "Ta an bài hết thảy, ta tăng thăng thế giới Hồng Hoang!" "Nhưng, ta không thể chỉ là một cái Hồng Hoang Thiên Đạo, bởi vì thiên địa Hồng Hoang chung quy là Bàn Cổ khai tịch, ai biết tại tương lai có thứ gì ta không biết hay không?" "Cho nên muốn ở trong hỗn độn, dùng Hỗn Độn Châu một lần nữa diễn biến ra một phương thế giới thuộc về ta!" "Mục tiêu của ta, cuối cùng chính là bất hủ đại đạo." Nếu như ba cái tuyển hạng đều có sự lựa chọn minh xác và phần thưởng minh xác, như vậy ba chọn một, là đơn tuyển.

Chương 149

Nhưng nếu đã cung cấp tự do lựa chọn, như vậy liền tồn tại lỗ hổng, hoặc là hệ thống vốn cho phép hắn làm thế. 【 Lựa chọn thành công, bắt đầu hóa thân dung nhập Hồng Hoang. 】 Lúc này, Bàn Cổ đang nhìn chăm chú Thương Thiên, sau đó hỏi: "Thương Thiên, ý hạ thế nào?" Thương Thiên nói: "Bàn Cổ, ta sẽ lựa chọn phóng thích ra đại đạo pháp tắc của bản thân, sau đó hoàn thiện thế giới Hồng Hoang." Nghe xong lựa chọn của Thương Thiên, Bàn Cổ lộ ra nụ cười.

Thực tại mà nói, nếu như Thương Thiên lựa chọn cự tuyệt, hiện tại Bàn Cổ cũng không có biện pháp gì tốt quá, hiện tại đã đến thời điểm dầu hết đèn tắt, cự ly triệt để tử vong không xa.

Thương Thiên sau đó lại nói: "Bàn Cổ, ngươi sắp sửa băng diệt, nguyên bản là muốn cho Tạo Hóa Ngọc Điệp diễn sinh, sau đó đản sinh Thiên Đạo, lại để cho Thiên Đạo ý chí đối kháng đại đạo đi?" "Ta có thể minh xác nói cho ngươi, con đường như vậy chú định sẽ thất bại.

Ta có thể thành toàn Hồng Hoang của ngươi, nhưng ngươi cũng phải thành toàn ta!" "Ta sẽ trở thành Hồng Hoang Thiên Đạo!" Thế giới chung quy là Bàn Cổ khai tịch, cho dù Bàn Cổ sắp sửa tử vong, nhưng ý chí của hắn nhưng y nguyên là ý chí của thế giới giờ khắc này.

Nếu như Bàn Cổ ngăn cản, như vậy Thương Thiên cũng không biết hệ thống có thể giúp hắn trở thành Thiên Đạo hay không.

Chỉ có Bàn Cổ đáp ứng, hệ thống mới có thể thuận thuận lợi lợi hào không trở ngại địa để cho hắn đi trở thành Thiên Đạo.

Bàn Cổ trầm mặc, y nguyên đỉnh thiên lập địa, sinh mệnh của hắn y nguyên đang không ngừng tiêu vong.

Thật lâu sau, hắn mới nói: "Thương Thiên, ngươi cũng muốn vấn đỉnh bất hủ đại đạo, muốn cùng Thái Cực tranh phong." "Đúng!

Ta muốn vĩnh hằng bất hủ, ta muốn siêu thoát!" Bàn Cổ lại nói: "Thế nhưng, ngươi làm thế nào có thể trở thành Thiên Đạo?

Làm thế nào cùng thế giới Hồng Hoang của ta tương hỗ dung hợp tại một chỗ?" Thương Thiên lãnh mạc nói: "Không cần lo lắng, ta đã nói như thế, ta tự nhiên sẽ làm được." Bàn Cổ lại hỏi: "Vừa rồi ngươi nói con đường của ta thất bại, xem ra ngươi đã biết kết cục?

Ngay cả vận mệnh thế giới ta vừa mới khai tịch ngươi đều có thể nhìn thấy sao?" Một cái tồn tại càng cường đại, càng không thể nắm bắt.

Tác vi thế giới Hồng Hoang vừa mới khai tịch, tương lai của nó càng mờ mịt, cho dù là Bàn Cổ tại thời kỳ toàn thịnh sở hữu vận mệnh pháp tắc chỉ sợ cũng không cách nào nhìn rõ ràng vận mệnh cuối cùng.

Thương Thiên nói: "Không sai, tại tương lai hắn là Thái Cực thoát khỏi phong ấn, sau đó trực tiếp mài chết hết thảy." Biết đáp án xong, Bàn Cổ rốt cục đưa ra câu trả lời: "Tốt, ta sẽ đánh nát ý chí của ta, để cho ngươi có thể thuận lợi trở thành Hồng Hoang Thiên Đạo!" Bàn Cổ rất dứt khoát, lời nói của hắn vừa xong, ý thức trực tiếp sụp đổ...

Tại kiếp trước của Thương Thiên, Tam Thanh bọn người tại thời điểm Hồng Hoang vừa mới khai tịch, tại trên đỉnh Bất Chu Sơn kỳ thật có ý chí của Phụ Thần Bàn Cổ, ý chí của hắn thẳng đến sau khi Hồng Quân Đạo Tổ hợp đạo mới triệt để tiêu tán.

Hiển nhiên Bàn Cổ muốn nhìn thế giới Hồng Hoang tân tân khổ khổ khai tịch ra có thể đi vào chính quỹ, không cho thế giới bị xâm

nhiễu.

Sự thật thượng, Bàn Cổ ý chí tồn tại cũng đích xác phi thường có tất yếu.

Tại kiếp trước, sau khi Hồng Hoang khai tịch không lâu, những sinh linh vừa mới đản sinh hóa thành hung thú, đi khắp nơi phá hoại thế giới Hồng Hoang, Hồng Hoang vừa mới đản sinh suýt chút nữa bị đánh đến chi ly phá toái.

May mắn về sau, có Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân xuất hiện, dẫn đầu Hồng Hoang vạn thú kết thúc thời đại hung thú.

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân lúc đó cảm nhận được sự trưng triệu của ý chí Bàn Cổ, sau đó trở thành Thiên Mệnh Giả...

Bất quá, những chuyện này đều là sự tình phát sinh ở Hồng Hoang kiếp trước, một đời này tuyệt đối sẽ không như thế.

Tinh thần của Bàn Cổ giống như ngọn lửa dập tắt, chỉ còn lại có thân thể của hắn đang chống đỡ lấy thiên địa Hồng Hoang vừa mới khai tịch.

Thương Thiên nói: "Lĩnh thủ phần thưởng." Tại một khắc lời nói của hắn rơi xuống, thân thể Thương Thiên bị một cỗ sức mạnh bao phủ, sức mạnh kia sau khi xuất hiện cư nhiên trực tiếp coi nhẹ sức mạnh hỗn độn phá diệt, khiến cho Thương Thiên cảm giác từ trong phong bạo hủy thiên diệt địa trực tiếp đi vào một tòa phòng nhỏ an toàn.

Đương nhiên, quá trình này tịnh không có duy trì bao lâu, một khắc sau Thương Thiên bị một cỗ sức mạnh tịch quyển dần dần hướng về phía thế giới Hồng Hoang mà đi.

Mới vừa tới gần thế giới Hồng Hoang, Thương Thiên cảm giác

được bản thân pháp tắc bắt đầu biến hóa, dường như muốn rời khỏi thân thể hắn mà đi, đương nhiên nguyên bản thân thể dường như muốn trực tiếp tan rã sụp đổ. "Quả nhiên, hóa thân Thiên Đạo, một cỗ Ma Thần chi khu là không bị thiên địa Hồng Hoang dung nạp.

Không, ta như hôm nay sắp sửa trở thành Thiên Đạo, cũng đích xác không cần thân thể." Thương Thiên tại một khắc lựa chọn hóa thân Thiên Đạo kia, đã dự liệu được sẽ có điểm này, cho nên một chút cũng không hoảng loạn. "Hỗn Độn Châu xuất hiện!" Hỗn Độn Châu kia du du chuyển, lơ lửng tại trước mặt Thương Thiên.

Thương Thiên hít sâu một hơi, sau đó trực tiếp đem thân thể của mình đánh nát!

Chương 150

"Ngô chi nhất thân tán đi, dung nhập Hỗn Độn Châu, tế luyện Hỗn Độn Châu!

Khi đại đạo của ta thành, Hỗn Độn Châu tất tương thành Hồng Mông Chí Bảo!" Hồng Mông Chí Bảo, chỉ thấy qua một thanh: Phá Toái Vĩnh Hằng.

Đó là Thái Dịch từ thời điểm Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ trước phá diệt mà trộm lấy ra được.

Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ năm đó vĩ đại như vậy, nhưng toàn bộ quốc độ cũng chỉ có một thanh Phá Toái Vĩnh Hằng, có thể thấy được Hồng Mông Chí Bảo khó có được cỡ nào.

Thiên Thiên Hồng Mông Chí Bảo là hình thức ban đầu của Bất Hủ Đạo Khí.

Thương Thiên không có khả năng đem thanh Phá Toái Vĩnh Hằng kia xem như thành đạo chi bảo, bởi vì kia tịnh không thích hợp, cho dù không có phá toái, cho dù Thương Thiên có thể đem nó luyện hóa cũng sẽ không muốn.

Cho nên thà rằng trực tiếp đem nó phá toái, cũng không muốn.

Hỗn Độn Châu nãi là bạn tùy sinh ra, là vật thừa tái tốt nhất để thành Hồng Mông Chí Bảo.

Hỗn Độn Châu thừa tái sức mạnh nguyên bản Ma Thần chi khu của Thương Thiên, sau khi nghiền nát dung hợp pháp tắc 'Vĩnh Hằng Phá Toái', sau đó chậm rãi theo phong bạo hỗn độn mà đi. "Ta, nhất định sẽ thành công!" Hỗn Độn Châu nãi là vật tính mệnh tương liên của Thương Thiên, chỉ cần tinh thần chi hỏa của Thương Thiên một

ngày không có dập tắt, kia vĩnh viễn là của Thương Thiên.

Thương Thiên rõ ràng, một khi hóa thân Hồng Hoang Thiên Đạo, ít nhất tại trong một đoạn thời gian, tinh thần của hắn sẽ bị thiên địa Hồng Hoang phong bế, cho nên sẽ không biết chuyện gì phát sinh trong hỗn độn.

Nhưng Hỗn Độn Châu lại có thể coi như một cái vệ tinh tồn tại, phiêu lưu trong hỗn độn, cũng chiếu rọi trong hỗn độn.

Ý thức Thương Thiên, tại dưới thần quang hệ thống tán phát khỏa hiệp rốt cục tiến nhập thế giới Hồng Hoang. "Ngô nãi Thương Thiên, từ nay về sau, ngô liền là Hồng Hoang Thiên Đạo, tâm ta tức thiên tâm, ý chí của ngô là ý chí thiên địa, là ý chí Hồng Hoang." Thanh âm Thương Thiên phiêu đãng tại các ngóc ngách Hồng Hoang vừa mới thế giới.

Chỉ đáng tiếc, thời gian này không có sinh linh, không có người nào có thể nghe thấy thanh âm của Thương Thiên. "Âm dương dung nhập thiên địa, diễn hóa!" Âm dương pháp tắc hóa thành hai đạo thần quang, xông vào giữa thiên địa. "Ngũ hành dung nhập thiên địa, diễn hóa!" Ngũ hành thần quang hóa thành năm đạo bản nguyên sức mạnh, phân biệt là, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, năm đại pháp tắc, triệt để dung hợp tại trong cái thế giới này.

Chỉ là bắt đầu, Thương Thiên lại nói: "Ngô ngôn, thiên địa có nhân quả, thiên địa có vận mệnh, thiên địa có tạo hóa!" Lập hạ nhân quả, minh khắc vận mệnh, chấp chưởng tạo hóa, vi thiên!

Như hôm nay, ngũ hành nhân quả tạo hóa đều bổ sung đầy đủ, thế giới Hồng Hoang lập tức có biến hóa cực lớn.

Nguyên bản toàn dựa vào Bàn Cổ tại chống đỡ thiên địa, bắt đầu trục tiệm ổn định lại.

Phải biết rằng, thế giới Hồng Hoang tại cái thời điểm này, so với hỗn độn là một cảng tránh gió bình tĩnh, nhưng tại nội bộ đại địa nhưng y nguyên tại không ngừng kiêm tịnh sụp đổ, cuồng phong có thể nghiền nát hết thảy, tóm lại hết thảy tai nạn, đều đang không ngừng phát sinh, quả thực vô cùng khủng bố.

Nhưng hiện tại, những cái này đều bắt đầu dần dần ổn định lại.

Ma Thần chi khu cao lớn của Bàn Cổ chậm rãi chấn động một phen, sau đó trực tiếp phóng xuất ra một đạo thần quang nồng đậm.

Thương Thiên tán thán nói: "Không hổ là Bàn Cổ a, rõ ràng bản thân tinh thần đã tiêu tán, nhưng vẫn còn có chấp niệm cuối cùng tồn tại." Một khắc sau, Thương Thiên đưa ngón tay một điểm: "Bàn Cổ, ngươi hoàn thành khai thiên tích địa, cũng chống đỡ thiên địa đủ lâu dài, hiện tại ngô muốn đem thân thể của ngươi nghiền nát, biến hóa vạn vật!" Lời nói của Thương Thiên nói xong, Ma Thần chi khu khủng bố vô cùng của Bàn Cổ, vỡ vụn. "Song mâu của ngươi, ký thác âm dương." Sau đó, mắt trái của Bàn Cổ thăng nhập cao không, tại nơi cao nhất của khung trời Hồng Hoang, nguyên bản một đạo thần quang đang không ngừng xoay quanh, tại thời khắc này nhận được hô ứng trực tiếp xông vào trong mắt trái của Bàn Cổ.

Tương đối, mắt phải tắc dung nhập Thái Âm pháp tắc.

Từ đây, nhật nguyệt thành vậy!

Thế giới Hồng Hoang từ nay về sau có ngày đêm luân chuyển.

Sau đó, ý chí Thương Thiên lại liên liên lấp lóe, thân thể Bàn Cổ hóa thành sơn xuyên chủ mạch, dòng sông, thảm thực vật, tại dưới sự thao khống của ý chí Thương Thiên bay về phía tứ phía bát phương.

Cuối cùng xương sống của Bàn Cổ hóa thành một ngọn núi cao vút tận thương khung.

Chương 151

"Bàn Cổ, ngọn núi này gọi là Bất Chu Sơn.

Đại đạo bất mãn, thiên hữu doanh khuyết, cố bất chu." Lại một khắc sau, dưới ý chí của Thương Thiên, có một gốc thần thụ xuất hiện, sau đó trực tiếp cắm vào trong Bất Chu Sơn.

Thần thụ, nãi là Tạo Hóa Chi Thụ của Thương Thiên. "Tại kiếp trước, Bất Chu Sơn cuối cùng sụp đổ, nhưng một đời này, ngô là Thương Thiên ngô là Thiên Đạo, tắc sẽ không bao giờ để sự tình này phát sinh, thế giới Hồng Hoang, sẽ cùng kiếp trước hoàn toàn bất đồng!" Tại một khắc Thương Thiên lựa chọn hóa thân Thiên Đạo, đã quyết định tại dưới sự khống chế của hắn thế giới Hồng Hoang sẽ không ngừng tiến hóa, không ngừng tăng thăng.

Hồng Hoang của tiền thế, không ngừng có đại kiếp, nhìn như sinh linh đều đang không ngừng diễn hóa, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ biết, chúng sinh ngược lại là quá trình thoái hóa, thế giới như vậy tự nhiên không cách nào ngăn cản đại đạo băng diệt. "Đối với ta mà nói, thế giới Hồng Hoang hiện nay là thể xác của ta, đương nhiên cũng có thể coi thế giới Hồng Hoang là một chiếc hàng không mẫu hạm chiến hạm, ta là kẻ chưởng khống, ta muốn dùng chiến hạm làm căn cơ, đi tìm tòi con đường đại đạo!" Thương Thiên thấy Bàn Cổ và Thái Cực tranh phong, thật sâu biết Thái Cực khủng bố.

Như hôm nay hắn bị Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn cầm tù, nhưng tại sau vô số tuế nguyệt hắn sẽ từ trong đó giải phóng ra, thậm chí một kiện đại đạo chi khí đều có khả năng bị hắn luyện hóa, sau đó đánh nát hết thảy.

Cho nên Thương Thiên rõ ràng, tuy như hôm nay thiên địa vừa

mới khai tịch, nhưng thời gian của hắn tịnh không nhiều.

Thương Thiên nói: "Từ khi nhật nguyệt ngưng tụ, có ngày đêm luân chuyển, vẻn vẹn chỉ là định ra hình thức ban đầu của thiên địa Hồng Hoang, đã qua ba ngàn tám trăm chín mươi sáu vạn năm, thời gian thật sự không đáng tiền." Có nhật nguyệt luân chuyển, mới có thể chân chính tính toán sự biến hóa của thời gian.

Hóa thân Thiên Đạo là cô độc, bất quá Thương Thiên nếu đã lựa chọn con đường này, tự nhiên sẽ không để ý một chút cảm xúc nhỏ ấy. "Ân?

Thiên địa an định không bao lâu, trong thế giới cư nhiên đã có dấu hiệu của sinh mệnh sơ bộ, một cái bắt đầu tốt!" Sinh mệnh bắt nguồn từ đại dương!

Sinh mệnh vừa mới đản sinh cực kỳ yếu ớt nhỏ bé.

Thương Thiên tự ngữ nói: "Thú vị, quá trình đản sinh một cái sinh mệnh, cư nhiên cùng thuyết tiến hóa sinh mệnh ở thế giới thứ nhất của ta tương tự, sinh mệnh xuất hiện đầu tiên, là sinh vật đơn tế bào a." Không, tuy là sinh vật đơn tế bào, nhưng cùng thế giới thứ nhất lại tuyệt đối không giống nhau.

Dù sao, sinh vật đơn tế bào trong thuyết tiến hóa của thế giới thứ nhất, vô cùng yếu ớt nhỏ bé.

Tại cái thế giới này đản sinh sinh vật 'đơn tế bào', tại thời điểm vừa mới xuất sinh, đã sở hữu sức mạnh đặc thù.

Trong một số sinh vật đơn tế bào, sung tích một cỗ sức mạnh hủy diệt cường đại.

Trong một số sinh vật đơn tế bào, sung tích một cỗ sức mạnh hắc ám ăn mòn không yếu.

Có... "Vừa mới diễn sinh ra sinh mệnh, cư nhiên sở hữu pháp tắc

sức mạnh, thú vị!" Nếu như Thương Thiên không có hóa thân Thiên Đạo, kia không cách nào quan sát quá trình diễn sinh của thế giới này, không cách nào lý giải nguồn gốc của sinh mệnh.

Đại khái lại qua ba trăm vạn năm, những sinh vật đơn tế bào này cư nhiên bắt đầu hỗ tương thôn phệ! "Rõ ràng đối với chúng nó, đại dương rộng lớn như thế, tài nguyên tiến hóa cũng thập phần sung túc, nhưng lại trực tiếp bắt đầu chém giết, trong thiên tính sở hữu một cỗ khí tức hung hãn." Loại sinh vật 'đơn tế bào' này chiến đấu, rất trực tiếp.

Song phương trực tiếp dùng pháp tắc chiến đấu, pháp tắc cường đại đánh bại đối phương, sau đó trực tiếp đem đối phương dung nhập vào thân thể mình tráng đại bản thân.

Đối với loại sinh mệnh thể này, chiến đấu dường như là bản năng. "Trời sinh hiếu chiến, chém giết thôn phệ đều là bản năng, đây không phải là hung thú sao?

Xem ra những sinh linh đơn tế bào này chính là hình thức ban đầu của hung thú!" Tại kiếp trước, hung thú hiếu chiến, hiếu sát, thôn phệ hết thảy.

Dường như sinh ra đã đem hủy diệt xem như ý nghĩa tồn tại. "Thiên đế do Bàn Cổ khai tịch, dùng pháp tắc sức mạnh của Tạo Hóa Ngọc Điệp diễn hóa, tuyệt đối không nên như thế, tại kiếp trước, bọn người Long Vương cảm nhận được ý chí Bàn Cổ sau đó trở thành nhân vật chính của một thời đại, cũng chung kết thời đại hung thú, nói cách khác, những sinh linh này chịu ảnh hưởng của một loại hung sát chi khí nào đó không chịu sự chưởng khống của Bàn Cổ." Thương Thiên trong nháy mắt nhìn thấu bản chất, những sinh vật đơn tế bào trời sinh am hiểu thôn phệ này, quả nhiên đều bị dính nhiễm một loại khí tức nào đó. "Khí tức căn nguyên, hẳn là Thái Cực!" Thương Thiên

nhớ rõ ràng, lúc ấy Bàn Cổ đại chiến Thái Cực, song phương chém giết phi thường thảm liệt.

Cuối cùng, Khai Thiên Thần Phủ của Bàn Cổ trảm nhập vào trong thân thể Thái Cực, trực tiếp đánh vỡ vô thượng chi khu thôn phệ đại đạo của Thái Cực.

Chương 152

Làm cho Thái Cực cũng vọng chỉ bộ, sau đó hãm nhập trong phong ấn.

Khả Thái Cực cũng không phải chuyện gì cũng không có làm, hắn cũng tiến hành phản kích cực kỳ lăng lệ, sức mạnh của hắn cũng đánh vào trong thể nội Bàn Cổ, càng thậm chí giả Khai Thiên Thần Phủ của Bàn Cổ bị Thái Cực dùng sức mạnh hoàn toàn không cách nào tưởng tượng và giải thích cấp đánh nát. "Xem ra phỏng đoán của ta là chính xác, sức mạnh Thái Cực quả nhiên dung nhập vào trong thiên địa Hồng Hoang." Kiếp trước, Đạo Tổ giảng đạo có nói qua sự tình này, nguyên nhân hung thú đản sinh là do sát khí cùng oán hận và các loại cảm xúc tiêu cực khi Hỗn Độn Ma Thần tử vong dung nhập vào trong Hồng Hoang, sau đó dính nhiễm sinh linh sơ khai nhất, cho nên mới có thể khiến cho hung thú đản sinh. "Hồng Quân cũng tịnh không phải đản sinh linh trí tại lúc thiên địa sơ khai, bản thân là Ma Thần chuyển thế nhập vào Hồng Hoang, cho nên cũng không có chân chính rõ ràng.

Hung thú đản sinh cố nhiên là bởi vì những khí tức kia, nhưng kẻ chân chính thao khống lại là ý chí của Thái Cực." Thương Thiên như hôm nay là Thiên Đạo, ý niệm vừa động, ý niệm trực tiếp đầu xạ thế giới Hồng Hoang.

Thương khung bích lạc, dưới vô tận hậu thổ, tất cả mọi thứ nháy mắt liễu nhiên tại tâm.

Hắn rất nhanh phát hiện địa phương không thích hợp! "Không hổ là Thái Cực, thủ đoạn bực này quả thật lợi hại." Tại một phương thiên địa, có một tòa huyết hải vương dương.

Thương Thiên lúc diễn hóa thiên địa có chú ý sự tồn tại của huyết

hải, là nơi dung hợp ô huyết của Bàn Cổ, tại hậu thế, cũng là nơi Minh Hà đạo nhân đản sinh.

Tại trong ô huyết có huyết dịch của Thái Cực! "Thái Cực đã tính chuẩn Bàn Cổ sẽ khai tịch thiên địa Hồng Hoang, tiếp tục kéo dài tranh đấu với hắn, cho nên sớm có bố cục, tiên huyết của hắn cùng tiên huyết Bàn Cổ hồn trọc cùng một chỗ, ẩn tàng khí tức, cho dù là Bàn Cổ có lẽ đều không có cảm giác được." Nếu như lúc trước Bàn Cổ vừa mới khai tịch thiên địa, thời điểm đi chống đỡ thế giới cẩn thận phân biệt tìm kiếm, ngược lại có thể đem bố cục của Thái Cực thanh trừ.

Hiển nhiên, đây là chuyện không có khả năng làm được.

Khai tịch thiên địa cần tiêu hao tâm lực bực nào, huống hồ Bàn Cổ vốn là chi khu trọng thương, sinh mệnh thùy nguy.

Huyết dịch Thái Cực và Bàn Cổ hồn trọc cùng một chỗ, ẩn tàng khí tức, cho dù là Bàn Cổ có lẽ đều không có cảm giác được.

Thương Thiên sau khi hóa thân Thiên Đạo, thiên địa đã thành, Bàn Cổ cũng đã chết đi.

Huống hồ ý chí Thiên Đạo bao trùm toàn bộ thế giới, cũng cần thời gian, chờ khi phát hiện, đã muộn! "Thiên địa đã thành, muốn thanh trừ sẽ phá hỏng Hồng Hoang, lại vạn vạn không thể, không hổ là Thái Cực!" Giống như tế bào ung thư một cái đạo lý, tại thời điểm mới bắt đầu không thể phát hiện, chờ khi chân chính bộc phát ra nguy hiểm thì đã muộn. "Một cái thế giới cũng giống như một thân thể, như hôm nay Hồng Hoang chính là thân thể của ta, Thái Cực a, Bàn Cổ bại bởi ngươi, nhưng hiện tại, ta lại cùng ngươi đấu!" Thương Thiên tịnh không có trực tiếp đi đem những sinh vật 'đơn tế bào' này trực tiếp thanh trừ, bởi vì tịnh không có ý nghĩa, ngược lại sẽ ảnh hưởng hậu tục sinh mệnh diễn biến.

Một cái thế giới, sự tồn tại của sinh linh là rất quan trọng, bởi vì sinh linh có thể tích lũy nguyện lực, khí vận cùng với đủ loại tình huống. "Để ta xem hỗn độn hiện nay đã hóa thành dáng vẻ gì." Thương Thiên biết rõ, Hồng Hoang thiên địa tuy đã thành hình, có thể trực tiếp ngăn cách thiên địa với Hỗn Độn, nhưng nguy cơ vẫn luôn tồn tại.

Hắn từng tận mắt chứng kiến Bàn Cổ khai thiên tích địa, nên tự nhiên hiểu được Hỗn Độn tịnh không hoàn toàn tiêu vong yên diệt.

Thế giới Hồng Hoang mà Bàn Cổ khai mở, chẳng qua chỉ là khoét ra một khoảng không gian lớn trong Hỗn Độn mà thôi.

Tương đương với việc khoét một cái lỗ bên trong ổ bánh bao vậy.

Nhưng điểm khác biệt là, ổ bánh bao Hỗn Độn này sẽ giãn nở vô hạn, không ngừng kéo dài, không có biên giới.

Đã Hỗn Độn bất tuyệt, vậy thì trong Hỗn Độn cũng sẽ sinh ra những sinh linh mới.

Huống hồ, Thái Cực chỉ bị phong ấn, Thương Thiên tin rằng với bản lĩnh của hắn, tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn bị phong ấn ở trong đó qua vô số tuế nguyệt.

Tâm thần Thương Thiên khẽ động, lập tức gửi gắm tinh thần vào Hỗn Độn Châu.

Hỗn Độn Châu được Thương Thiên thả ra, giống như một 'vệ tinh' trôi nổi, giúp hắn thăm dò Hỗn Độn.

Khi vừa mới khai thiên tích địa, Hỗn Độn cực kỳ cuồng bạo, những cơn sóng Hỗn Độn giận dữ cuộn trào khủng bố phi phàm.

Nhưng hiện tại, Hỗn Độn đã tương đối bình tĩnh lại, dù sao trong thế giới Hồng Hoang cũng đã trôi qua hơn ba ngàn tám trăm vạn năm, sự kích động của Hỗn Độn cũng nên lắng xuống rồi.

Chương 153

Hỗn Độn Châu cuồn cuộn không ngừng thôn phệ Hỗn Độn chi khí xung quanh, không ngừng lớn mạnh.

Lấy Hỗn Độn Châu làm hạch tâm, vô số tinh thần ý niệm tỏa ra, hóa thành vô số máy dò, cuối cùng ngưng tụ thành vô số hình ảnh tựa như ký ức.

Những hình ảnh này liên tục được ghi lại, ý niệm của Thương Thiên vừa động là có thể hoàn toàn đọc được. "Hỗn Độn, quả nhiên có sinh linh tồn tại!" Trong những hình ảnh Hỗn Độn Châu thăm dò được, đã có Hỗn Độn sinh linh xuất hiện.

Thực lực của những sinh linh này cũng không hề yếu ớt. "Tất cả các Pháp Tắc Ma Thần cơ bản đều đã bị ma diệt vì bị Tạo Hóa Ngọc Điệp thôn phệ, những sinh linh này không thể nào là kẻ đào thoát được.

Nhưng sinh linh trong ghi chép của Hỗn Độn Châu cũng không yếu, kẻ mạnh nhất trong đó cư nhiên đã đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên Cửu Trọng!" Khi Thương Thiên đạt tới đỉnh thịnh năm xưa, Hỗn Nguyên Cửu Trọng chỉ có thể dùng vài từ "yếu ớt đáng thương" để hình dung, bởi vì Hỗn Độn Chí Tôn đều có vô số.

Nhưng hiện tại Hỗn Độn đã bị tẩy bài một lần nữa, Hỗn Độn Chí Tôn nguyên bản đã hoàn toàn vẫn diệt.

Cho nên, những Hỗn Độn sinh linh này có thể đạt tới Hỗn Nguyên Cửu Trọng đã là phi thường ghê gớm, quá trình trưởng thành cũng giống như 'đơn tế bào' trong Hồng Hoang thiên địa hiện nay vậy, cắn nuốt lẫn nhau, sau đó kẻ thắng lợi mới có thể trưởng thành.

Thương Thiên suy tư một lát, bỗng nhiên hiểu ra một chuyện:

"Thái Cực nhất định sẽ bố cục trong Hỗn Độn, còn ta hiện tại đã trở thành Thiên Đạo của Hồng Hoang." "Nếu thu nhỏ sự việc lại, ta cùng Thái Cực mỗi người bắt đầu xây dựng lãnh địa từ con số không, không ngừng mở rộng thăng cấp, cuối cùng trực tiếp bùng nổ quốc chiến đối đầu." "Về phần ai có thể giành chiến thắng, vậy phải xem bên nào thăng cấp nhanh hơn." Có kinh nghiệm từ kiếp trước, Thương Thiên rõ ràng một điểm, nếu chỉ để một phương thế giới tự nhiên diễn biến thì Thái Cực nhất định sẽ là kẻ thắng lợi cuối cùng.

Đã trở thành Thiên Đạo, vậy tự nhiên không thể tiếp tục phát triển theo đại kiếp của tiền thế. "Không, Hỗn Độn Châu của ta vẫn còn ở trong Hỗn Độn, hoặc là có thể chọn lựa một Hỗn Độn sinh linh, sắp đặt cho nó một phen kỳ ngộ." Nói trắng ra, Thương Thiên lại muốn giở lại trò cũ, thiết lập một Thần Quốc ngay trong Hỗn Độn!

Một Thần Quốc lấy Thương Thiên làm tín ngưỡng!

Hắn sẽ không quên tín ngưỡng của Hỗn Độn sinh linh sẽ to lớn đến mức nào. "Bên ngoài Hỗn Độn xây dựng Thần Quốc, bên trong Hồng Hoang phát triển thiên địa, tương đương với việc ta đã 'bật hack', hừ.

Thái Cực, tiền thế ta vô lực, phải ôm hận chết dưới ma uy của ngươi, nhưng lần này thì không!" Thái Cực có tàn dư sức mạnh rơi vào trong Hồng Hoang, quấy nhiễu Hồng Hoang phát triển, nhưng hắn lại trực tiếp xây dựng một Thần Quốc ngay trong Hỗn Độn.

Chuẩn bị cả hai tay!

Nói làm là làm, Thương Thiên trực tiếp chưởng khống Hỗn Độn Châu hướng về phía Hỗn Độn Ma Thần mạnh nhất trong hình ảnh mà lao tới.

Đầu Hỗn Độn Ma Thần này nhìn qua cư nhiên có vài phần dáng vẻ của Hỗn Độn Ma Viên năm xưa, đại thể cũng là thân thể vượn hầu,

thân cao chừng mười hai vạn trượng, có mười tám cánh tay.

Mỗi một cánh tay đều nổi gân guốc khủng bố, toàn thân tràn ngập sức mạnh.

Lại có ba cái đầu lâu, trong đó cái đầu lâu ở giữa nắm giữ tư duy chủ yếu, trên gương mặt cổ quái lại dữ tợn kia còn có lớp lân phiến dày đặc.

Thể hình của Hỗn Độn sinh linh ở mức độ rất lớn quyết định thực lực.

Năm xưa khi Thương Thiên hóa hình, cũng chỉ có chín vạn tám ngàn trượng mà thôi.

Do đó có thể thấy đầu Hỗn Độn sinh linh tương tự Ma Viên này cường đại đến mức nào.

Nhưng Thương Thiên có thể nhìn ra, rõ ràng sở hữu thực lực như thế, thần trí lại vô cùng bạc nhược, dường như chỉ biết hành sự theo bản năng. "Tuyển chọn." Dưới sự chưởng khống ý niệm của Thương Thiên, đầu Ma Thần này trùng hợp 'nhặt' được Hỗn Độn Châu.

Nguyên bản Ma Thần không có cảm giác gì, nhưng một sát na sau, sự vĩ đại phóng ra từ Hỗn Độn Châu khiến hắn run rẩy, sức mạnh đó làm hắn hiểu được đây là bảo vật ghê gớm nhường nào.

Tuy trí tuệ thấp kém, nhưng phán đoán tối thiểu vẫn phải có.

Ngay khi hắn đang hân hoan nhược cuồng, một đạo ý niệm chậm rãi xâm nhập vào tâm linh hắn: "Ngô lấy Thương Thiên làm vĩnh hằng tín ngưỡng, Ngô sẽ vì Thương Thiên xây dựng vĩnh hằng Thần Quốc, Ngô sẽ trở thành chiến sĩ cường đại nhất của Thương Thiên!" Tinh thần của Thương Thiên rất dễ dàng xâm nhập tinh thần đối phương.

Giống như tôn giáo rót vào tâm trí một đứa trẻ vừa mới bắt đầu trưởng thành một loại tinh thần, một cái ý niệm, vậy thì niềm tin đó sẽ

trở thành tín điều mà đứa trẻ kiên thủ cả đời.

Chương 154

Hành vi của Thương Thiên kỳ thực chính là hình thức tôn giáo, chỉ là hắn muốn kiến lập tôn giáo trong Hỗn Độn, cuối cùng xây dựng thành vĩnh hằng tín ngưỡng Thần Quốc.

Rất nhanh, việc 'tẩy não' sơ bộ đã hoàn thành.

Đầu Hỗn Độn Ma Thần kia dùng đôi tay nâng Hỗn Độn Châu, cung cung kính kính nói: "Thương Thiên - Tín ngưỡng chí cao vĩ đại, lời của Ngài là sự truy cầu cả đời của Ngô!" Thương Thiên nói: "Tốt, ngươi là sứ đồ của Ngô trong Hỗn Độn, cũng hàng thế làm Vương của Hỗn Độn Thần Quốc.

Ta sẽ truyền cho ngươi phương pháp tu luyện, để ngươi càng thêm cường đại, càng thêm trí tuệ." "Nhưng, không thể bại lộ sự tồn tại của Hỗn Độn Châu, đã hiểu chưa?" "Đã hiểu, Thương Thiên vĩ đại!" "Tốt, ta sẽ ban tên cho ngươi, Hỗn Độn Ma Viên." Thuần túy là vì trong cuộc đời Hỗn Độn của Thương Thiên, Đấu Chiến Pháp Tắc Hỗn Độn Ma Viên gây ấn tượng khắc sâu nhất, hiện tại Ma Thần này và Hỗn Độn Ma Viên trông cũng khá giống nhau.

Thế là Thương Thiên đem cái tên này cho hắn. "Không, đối ngoại xưng là Đại Viên Vương, cũng là Đấu Chiến Chi Vương." "Hiện tại, bắt đầu con đường chinh chiến Hỗn Độn của ngươi đi!" ...

Quân cờ đầu tiên trong Hỗn Độn đã hạ xuống.

Lại mười hai vạn chín ngàn tám trăm vạn năm trôi qua, những sinh linh 'đơn tế bào' ban đầu đã phát sinh từng lần tiến hóa, dần dần hình thành những sinh vật hung thú có thể hình cao vài trăm trượng.

Không còn dựa vào bản năng, đã có trí tuệ sơ bộ, là mô hình ban đầu của hung thú hoặc sinh linh có thể giá ngự các loại năng lực!

"Thời đại Hung thú sắp bắt đầu rồi a." Thân là Thiên Đạo, Thương Thiên cao cao tại thượng nhìn xuống chúng sinh.

Chỉ cần hắn nguyện ý là có thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, ví dụ như có vài hung thú thực lực cường đại, làm chuyện cực điểm sát lục, một đầu hung thú cường đại ăn sạch toàn tộc bao gồm cả ấu thú vừa mới sinh ra.

Những chuyện như vậy giờ nào khắc nào cũng đang phát sinh.

Nhưng đối với Thương Thiên, hắn căn bản không hề quan chú những sự tình này.

Tàn nhẫn hay đáng thương căn bản không có bất kỳ ý nghĩa gì, vật cạnh thiên trạch, thích giả sinh tồn, đây chỉ là quy luật tự nhiên.

Về bản chất, hiện tại Thương Thiên đang chơi một trò chơi nuôi dưỡng lãnh địa, chẳng qua lãnh địa nãi là cả thế giới Hồng Hoang! "Không, tiến hóa không đủ nhanh!" Hung thú hiện tại thân thể bàng đại cũng mới chỉ vài trăm trượng.

Có lẽ đối với Trái Đất ở kiếp đầu tiên thì đó là quái vật vô cùng to lớn, nhưng nơi này là thế giới Hồng Hoang, muốn đi tranh phong cùng Thái Cực trong Hỗn Độn thì cậy vào bọn chúng là quá yếu, quá yếu rồi!

Tiến hóa tuy đã bắt đầu, nhưng quá chậm.

Thương Thiên đã là Thiên Đạo, sẽ không trơ mắt nhìn tiến trình của thế giới được đẩy đi từng chút một, hắn muốn gia tốc Hồng Hoang diễn biến! "Vận chuyển Thiên Đạo quyền hành, hạ xuống Sinh Mệnh Linh Vũ!" Thương Thiên lần đầu tiên thúc động quyền hành Thiên Đạo của bản thân, sau đó từ vạn thiên pháp tắc rút ra Sinh Mệnh Pháp Tắc.

Pháp tắc dung hợp vào trong những giọt mưa. ...

Hồng Hoang thế giới, thương khung vốn đang minh mị lập tức mây đen dày đặc.

Cả thế giới phảng phất trực tiếp từ ban ngày tiến vào đêm tối. "Ầm ầm ầm..." Ngay sau đó lôi đình nổ vang!

Đây là đạo lôi minh âm đầu tiên của thiên địa Hồng Hoang, tiếng sấm bàng bạc gào thét thiên địa.

Tia chớp ngẫu nhiên rơi xuống, có rất nhiều hung thú trực tiếp bị lôi đình đánh trúng, sau đó hóa thành than cốc chết đi.

Thương Thiên đối với mảng này là thị nhược vô đổ (nhìn như không thấy).

Sẽ bị lôi đình ngẫu nhiên đánh chết, biểu thị không có sinh linh khí vận, nhất định là sinh mệnh bị đào thải.

Đương nhiên, cũng có kẻ thừa thụ lôi đình xong vẫn tồn hoạt, trong đó có một đầu cự thú tựa chim không phải chim, tựa rồng không phải rồng, cư nhiên dang rộng đôi cánh thịt, sau đó trực tiếp nghịch thiên bay lên, muốn đi nghênh đón lôi đình tẩy lễ!

Chương 155

"Đầu cự thú này bản chất sinh mệnh phi thường cường đại, là kẻ kiệt xuất trong lứa sinh linh đầu tiên, có thể trọng điểm quan chú, tên của nó từ nay về sau gọi là Lôi Đình Long Điểu." ...

Quái điểu không biết rằng, nó đã bị Thiên Đạo chí cao vô thượng nhìn trúng, vận mệnh từ nay về sau tự nhiên sẽ khác biệt, vị lai trong Hồng Hoang sẽ xuất hiện thêm một tôn tồn tại khủng bố.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là một màn khúc nhạc dệm, Thương Thiên cũng chỉ là hứng chí, tùy tiện chú ý vài đầu hung thú có tiềm lực mà thôi.

Sau lôi đình là linh vũ, những giọt mưa có thể xúc tiến sinh linh không ngừng tiến hóa, đối với vạn vật quả thực là phúc âm. ...

Tiếp đó trong ngắn ngủi ba vạn năm, sự sát lục giữa các sinh linh Hồng Hoang giờ nào khắc nào cũng đang tiếp diễn, nhưng sinh linh Hồng Hoang ngược lại càng ngày càng nhiều.

Sinh linh bị giết tuy nhiều, nhưng sinh ra còn nhiều hơn.

Năng lực sinh vật phồn diễn vào lúc này được đại đại triển hiện!

Trong thời gian đó, Thương Thiên cứ cách một vạn năm sẽ hạ xuống một lần linh vũ.

Sau ba lần thì không làm như vậy nữa.

Thứ nhất, linh vũ xúc tiến sinh mệnh tiến hóa đã đủ, hung thú cường đại nhất hiện nay đều đã cao lớn đến năm ngàn trượng, tuy rằng không thể so sánh với Hỗn Độn, nhưng đối với tiến trình Hồng Hoang bình thường thì đã đại đại sớm hơn.

Thứ hai, mỗi lần hạ xuống linh vũ, kỳ thực đều là một lần tổn hao

đối với bản nguyên thiên địa.

Theo thời gian trôi qua, Thương Thiên cũng dần dần phát hiện thân là Thiên Đạo đối với thế giới cư nhiên không hoàn toàn chưởng khống!

Tuy tuyệt đại bộ phận đều có thể hoàn toàn khống chế, nhưng có một số địa phương ẩn bí lại không cách nào trực tiếp nhúng tay.

Thương Thiên tự ngôn tự ngữ nói: "Cái tình huống này giống như ta mua một chiếc điện thoại, ta có thể vận dụng tuyệt đại đa số các tính năng trong đó, nhưng quyền hạn gốc (Root) lại bị khóa!" Đương nhiên, Thương Thiên tịnh không tức giận hay phẫn nộ, tương phản còn cảm thấy bình thường. "Thế giới này chung quy không phải do ta khai tịch, Bàn Cổ khẳng định không thể nào chân chính giao cả thiên địa cho ta, như hôm nay ta chưởng ác cái thế giới này qua năm tháng dài đằng đẵng như vậy, nhưng bao gồm cả nơi Tam Thanh cư ngụ, bao gồm cả Hồng Quân, thậm chí là Tạo Hóa Ngọc Điệp kia ta đều không có năng lực phát hiện." Tam Thanh, Tổ Vu, Hồng Quân... vân vân, những kẻ này đều là nhân vật chính của Hồng Hoang hậu kỳ, dựa theo kế hoạch của Thương Thiên thì phải trực tiếp tìm ra, sau đó căn cứ tình huống hoặc là tiến hành bồi dưỡng, hoặc là trực tiếp mạt trừ.

Hắn không có ý định để cái thế giới Hồng Hoang này lại đi theo sự phát triển cũ một lần nữa.

Nhưng thời gian dài như vậy trôi qua, lại không phát hiện tung ảnh của bọn chúng, hiển nhiên là Bàn Cổ đã ẩn tàng rồi. "Bàn Cổ, xem ra ngươi đã lưu lại bố cục, hừ." Thương Thiên hừ lạnh một tiếng. "Đem Tam Thanh, Tổ Vu ẩn tàng đi, chẳng lẽ muốn làm hậu thủ?

Hoặc là, Bàn Cổ ngươi còn muốn phục sinh sao?" Chuyện này cũng không phải không có khả năng, nếu là Bàn Cổ thì có lẽ còn làm được quá phận hơn thế.

Tuy nhìn qua cực kỳ bất khả tư nghị, dù sao Bàn Cổ cũng đã thần hồn phá toái ngay trước mặt hắn, nhưng Bàn Cổ dù sao cũng là Đại Đạo Chi Tử!

Năng lực của hắn thực sự quá mạnh, Thương Thiên tuyệt đối sẽ không khinh thị tồn tại khủng bố này.

Ngoài ra còn có Thái Cực, cái đạo ý chí ẩn tàng tại nơi sâu nhất của Huyết Hải kia, chỉ sợ cũng sẽ không phải là duy nhất.

Thời đại Hung thú mở ra, hắn cũng nên bắt đầu tác yêu hành động rồi. "Ngô chung quy là Thiên Đạo, vậy thì ta sẽ từ từ chơi với các ngươi!" Thương Thiên lại đem ý chí bản thân ném vào bên trong Hỗn Độn Châu, tiến triển của Hỗn Độn Ma Viên tịnh không quá thuận lợi.

Hồng Hoang đã qua mấy vạn năm, hắn vẫn cứ dừng lại ở cảnh giới Hỗn Nguyên Cửu Trọng.

Không, dưới sự vận chuyển của "Hỗn Độn Hồng Mông Quyết" do Thương Thiên truyền thụ, chiến đấu lực ở cùng cảnh giới đã mạnh hơn trước kia quá nhiều.

Đương nhiên, đó không phải là quan trọng nhất, mấu chốt chân chính là trí tuệ của hắn không ngừng trưởng thành, hiện tại hoàn toàn không yếu hơn Ma Thần uẩn hàm Đại Đạo pháp tắc sinh ra năm xưa.

Chương 156

Bởi vì được Thương Thiên bồi dưỡng từ lúc trí tuệ còn hỗn trọc, nên tín ngưỡng đối với Thương Thiên là vô cùng kiên định.

Khi Thương Thiên đến, cũng vừa đúng lúc Hỗn Độn Ma Viên đang tiến hành cầu nguyện hướng về Hỗn Độn Châu. "Thương Thiên vĩ đại, Ngô đã tìm được một nơi tụ tập của Hỗn Độn sinh linh, qua quan sát sơ bộ, nơi đó có chừng hơn một trăm tôn Hỗn Độn sinh linh, dựa theo cảnh giới ngài phân chia, kẻ cường đại nhất trong đó có năm tên, đạt cảnh giới Hỗn Nguyên Bát Trọng." "Con đường chinh chiến của Ngô sắp sửa bắt đầu!" Sau khi cầu nguyện, Hỗn Độn Châu lập tức biến đổi quang huy, sau đó ý chí Thương Thiên truyền đệ ra: "Bắt đầu đi.

Hoặc là hàng phục, hoặc là tru sát!" Hỗn Độn Ma Viên cung kính nói: "Lời của Ngài chính là nguyện vọng vĩnh hằng của ta." Trận sát lục đầu tiên của Hỗn Độn, sắp bắt đầu rồi!

Tại thời điểm trận sát lục đầu tiên trong Hỗn Độn sắp bắt đầu, bên trong Hồng Hoang bỗng nhiên bùng phát ra một trận tê hống cuồng bạo, có một đầu cự thú cư nhiên đột phá cực hạn vạn trượng!

Nó đang ngửa mặt lên trời tê hống: "Ngô nãi Thần Nghịch, sau ngày hôm nay, Ngô là Hồng Hoang Chí Cao Vô Thượng Chi Hoàng!" Tiếng gào thét của Thần Nghịch gần như vang vọng khắp cả thế giới Hồng Hoang.

Theo một tiếng nộ hống này, sơn mạch run rẩy, nước biển kích động, cuồng phong tứ ngược...

Vô số sinh linh dưới ma uy của tiếng nộ hống này mà sắt sắt phát run, thậm chí có một số kẻ yếu ớt lại ở cự ly khá gần, cư nhiên bị

trực tiếp hù chết.

Do đó có thể thấy, Thú Hoàng Thần Nghịch khủng bố đến nhường nào.

Thương Thiên tự nhiên cũng chú ý đến hắn. "Thú Hoàng Thần Nghịch sao, không tệ không tệ, Hồng Hoang đệ nhất cường giả đương chi vô quý, cư nhiên có thể truyền ý chí của mình ra ngoài, tốt!!" Nhìn thấy Thú Hoàng Thần Nghịch xuất hiện, bá đạo dị thường, thậm chí vô pháp vô thiên, trực tiếp giết chết hứa hứa đa đa sinh linh, nhưng Thương Thiên chẳng những không tức giận, ngược lại còn có vài phần cao hứng.

Là Thiên Đạo chí cao vô thượng, Thương Thiên tuyệt đối không quan tâm một sinh linh có bao nhiêu kiêu ngạo, có bao nhiêu hung tàn, chỉ cần sinh linh này đủ cường đại, vậy thì có thể bồi dưỡng.

Như hôm nay bên phía Hỗn Độn, Hỗn Độn Ma Viên bắt đầu phát động cuộc chinh chiến đầu tiên, tin tưởng sẽ rất nhanh có thu hoạch, đợi sau khi Hỗn Độn Thần Quốc không ngừng được xây dựng, kế hoạch của Thương Thiên là đả thông Hỗn Độn Thần Quốc và thế giới Hồng Hoang!

Hiện tại hắn cần càng nhiều cường giả hơn nữa!

Đương nhiên, Thú Hoàng Thần Nghịch tuy rằng đủ cường đại, nhưng Thương Thiên cũng không lập tức lựa chọn muốn bồi dưỡng. "Thần Nghịch thực lực đủ, nhưng lại phải xem xem có phải là quân cờ của Thái Cực hay không." Đây mới là điểm mấu chốt chân chính.

Đương nhiên, thân là Thiên Đạo, Thương Thiên sẽ không trực tiếp hiện ra, đi đến trước mặt Thần Nghịch.

Sau khi hóa thân Thiên Đạo, Thương Thiên không thể trực tiếp hạ tràng.

Giống như đang chơi game, có thể khống chế nhân vật ảo trong game đi chém giết quái vật, nhưng người thật ở hiện thực không thể nhảy vào trong đó, đạo lý cũng xấp xỉ như vậy.

Trước mắt Thương Thiên thậm chí không thể trực tiếp tiến hành đối thoại cùng sinh linh, đây là quy tắc trò chơi.

Vì sao ở kiếp trước, Hồng Quân lại Hợp Đạo?

Bởi vì Thiên Đạo vô hình, cần một người đại diện.

Bất quá, Thương Thiên đã sớm dự liệu cục diện này, cũng tịnh không phải là vấn đề quá lớn, hắn đã sớm làm hậu thủ an bài.

Thương Thiên tự ngữ nói: "Cái 'Nhân' từng gieo, như hôm nay sắp kết 'Quả' rồi." Phục bút chôn xuống trước khi Hỗn Độn băng diệt, trong tương lai không xa sẽ phát huy tác dụng. ...

Thần Nghịch y nguyên đang ngửa mặt lên trời gào thét, đang tản phát cảm giác thư sướng trong lòng.

Hôm nay nghịch thiên đột phá, trực tiếp đạt được thân vạn trượng, hung uy vô lượng!

Trong tinh thần Thần Nghịch, có một đạo ý chí tuy rằng mơ hồ nhưng làm hắn kính sợ vô thượng đang chỉ dẫn hắn bước tiếp theo nên hành sự thế nào. "Chủ thượng vĩ đại, Ngô đã đạt thân vạn trượng, Ngô có thể độc bá thế giới, bước tiếp theo xin ngài chỉ thị!" Thần Nghịch lúc trước sở hữu khí thế khủng bố như muốn nuốt trời, tại lúc này cư nhiên lại hiển lộ vẻ ti vi như thế.

Không lâu sau đó, đạo ý chí kia trong tinh thần có hồi ứng: "Thần Nghịch, đi Bất Chu Sơn, xây dựng Thú Hoàng Cung, hào lệnh loài thú cường đại trong thiên hạ đều đến bái kiến!" Thần Nghịch cung kính nói: "Tuân mệnh, chủ nhân vĩ đại, Ngô nhất định sẽ tận nhanh tiến về Bất Chu Sơn, sau đó hoàn thành mệnh lệnh của Ngài." Đạo ý chí kia

một lần nữa trầm trầm ẩn một đi.

Chương 157

Thần Nghịch xác định đạo ý chí kia không còn chăm chú nhìn mình nữa, vẻ khiêm ti trên mặt lập tức quét sạch. "Hừ, tuy không biết ngươi là tồn tại gì, nhưng cũng muốn bài bố ta sao?

Hừ, chờ đó đi, sớm muộn có một ngày, ta muốn chân chính ăn thịt ngươi!" Thần Nghịch có phản cốt, tuyệt đối không nguyện ý tiếp thụ vận mệnh bị người khác bài bố.

Chỉ là, tuy rằng có suy nghĩ như thế, nhưng hắn cũng rõ ràng hiện tại bản thân không đủ cường đại.

Cái tồn tại thần bí kia quá mức khủng bố rồi.

Thực lực gần như đạt đến địa bộ hoàn toàn xem không hiểu, rõ ràng tồn tại cảm vi nhược như thế, dường như chỉ là một sinh vật phù du sơ cấp nhất, nhưng cái cỗ cảm giác nguy hiểm kia lại làm hắn tim đập nhanh vô cùng. ... "Thần Nghịch, cư nhiên trực tiếp hướng về phía Bất Chu Sơn rồi." Thân là Thiên Đạo, Thương Thiên tự nhiên có thể nhìn thấy phương hướng của Thần Nghịch, chỉ là không nghe thấy cuộc đối thoại giữa Thần Nghịch và Thái Cực.

Nhưng sự tình tịnh không phải cứ nhìn thấy mới có thể xác nhận, Thương Thiên dù có dùng ngón chân cũng có thể hiểu được, Thần Nghịch sở dĩ sẽ làm ra lựa chọn như thế, nhất định là chịu sự chỉ dẫn.

Cái kẻ chỉ dẫn này tuyệt đối không thể nào là Bàn Cổ, bởi vì dựa theo nhân quả hiện thế của kiếp trước, Thú Hoàng Thần Nghịch xem như là một 'nhân vật phản diện'.

Cho nên, chỉ có thể là Thái Cực! "Hừ, Thái Cực, thật lợi hại a, dù bị Bàn Cổ trọng thương, dù bị Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn phong ấn trong đó, nhưng vẫn có thể thao túng Hồng Hoang thiên địa,

bất quá... ngươi sẽ hối hận thôi." Thương Thiên trở thành Thiên Đạo, Thái Cực có lẽ biết, lại hoặc là không biết.

Nhưng tịnh không quan trọng, thế giới Hồng Hoang mặc dù có một số thứ Thương Thiên là Thiên Đạo hiện nay không thể xúc bính, nhưng chung quy vẫn nắm giữ chủ thể.

Thời kiếp trước, cái ý chí Thiên Đạo chỉ có thể thuận theo tự nhiên diễn biến kia cuối cùng sẽ thất bại, nhưng Thương Thiên thì không.

Thương Thiên sẽ không lưu lại ý chí của Thái Cực trong thiên địa Hồng Hoang quá lâu.

Đương nhiên cũng sẽ không lập tức thanh trừ đạo ý chí này.

Có đôi khi, giữ lại kẻ địch cũng có chỗ tốt, ví dụ như: coi kẻ địch như heo mà nuôi, đợi khi đủ lớn thì trực tiếp ăn thịt!

Thái Cực thân là Hồng Mông Đế Chủ đỉnh cấp, dù chỉ là một đạo ý chí, nếu có thể thôn phệ thì cũng có giá trị cực lớn.

Khi xưa lúc Bàn Cổ đại chiến Thái Cực, Thương Thiên nghịch chuyển thời gian, sau đó thôn phệ hai đạo hóa thân Thái Tố và Thái Thủy.

Đối với hắn kỳ thực có tác dụng cự đại.

Chỉ là Thương Thiên tịnh không lập tức thi triển, ngược lại ẩn tàng đi, về sau chém giết Thái Dịch, đem Hồng Mông Chí Bảo đều nạp làm của riêng, như hôm nay đều dung hợp bên trong Hỗn Độn Châu.

Hiện tại nhìn không ra giá trị, nhưng khi Thương Thiên chân chính động dụng tấm lá bài tẩy này, tuyệt đối có thể hám động Hồng Mông.

Thương Thiên giờ khắc này muốn làm một sự kiện.

Hắn lại lần nữa động dụng quyền hành Thiên Đạo... "Vận mệnh

phong ba, hưởng ứng lời hiệu triệu của Thương Thiên ta, cái 'Nhân' của quá khứ, hãy bắt đầu sinh căn nảy mầm đi, sứ đồ tín ngưỡng của ta sẽ tô tỉnh trong biển sâu, tịnh tiến hóa ra thân thể cường đại nhất, sở hữu sức mạnh cường đại nhất!" Theo nghi thức của Thương Thiên tiến hành, tại nơi đáy biển thâm trầm nhất của Hồng Hoang.

Có một tế bào bắt đầu tấn tốc tiến hóa, vỏn vẹn chỉ vài trăm năm sau, một sinh mệnh hoàn toàn mới ra đời - Rồng!

Sinh mệnh vừa mới đản sinh hình thành, mới chỉ dài chưa đến hai mét, thực sự là miểu tiểu vô cùng, nhưng đây chỉ là bắt đầu.

Con rồng ấu tiểu mở ra long mâu, lẩm bẩm nói: "Thương Thiên vĩ đại, tín ngưỡng của Ngô, phó nhân của ngài đã thức tỉnh tại thế giới mới, sẽ tiếp tục vì ý chí của ngài mà chiến đấu!" Sau một khắc, biển sâu quay cuồng, cự lãng tịch quyển vạn vạn dặm!

Rõ ràng thân thể chưa đến hai mét, nhưng trong nháy mắt mở mắt ra, lại y nguyên sở hữu năng lực khủng bố khu động hải triều biển sâu, trong một sát na, cả tòa biển sâu dường như đều lấy hắn làm hạch tâm mà quay cuồng dũng động.

Chương 158

Đáng sợ, khủng bố!

Phải biết trong biển sâu cũng có không ít hung thú cường đại, tuy rằng không thể đạt tới vạn trượng chi khu như Thú Hoàng, nhưng hung thú thân thể mấy ngàn trượng cũng không chỉ có một đầu.

Trong mắt chúng, hai mét chỉ giống như một hạt bụi mà thôi.

Nhưng một khắc con rồng kia mở mắt ra, vạn thú thối lui! "Ngô nãi Long Vương, hôm nay phục tô!" "Ngô nãi Long Vương, vì tín ngưỡng Thương Thiên mà chiến!" Lời nói rơi xuống, lực lượng kinh khủng bỗng nhiên bùng phát.

Ngay sau đó Long Vương mở miệng, lập tức hình thành một đạo qua lưu đáng sợ túc dĩ hủy diệt biển sâu.

Trong qua lưu, không ngừng có hung thú bị thôn phệ vào.

Từ sinh vật nhỏ vài mét bắt đầu, không ngừng bị hấp dẫn, đến cuối cùng sinh vật mấy chục trượng, thậm chí mấy trăm trượng bị Long Vương trực tiếp nuốt vào trong miệng.

Trong lúc bất tri bất giác, thân thể Long Vương cũng đang không ngừng bành trướng!

Hai mét... mười trượng... trăm trượng... ngàn trượng!

Đang duy trì liên tục không ngừng bành trướng!

Vẻn vẹn chỉ trong vài hơi thở, con rồng vốn dĩ chỉ như con rắn nhỏ màu xanh đen dài hai mét, cư nhiên bành trướng đến ba ngàn trượng!

Thật là bất khả tư nghị, phải biết Thú Hoàng Thần Nghịch từ một

'đơn tế bào' trưởng thành đến hiện tại, đã trải qua trọn vẹn vạn năm thời gian.

Nhưng con tiểu long này đạt ba ngàn trượng, chỉ mất đại ước nửa canh giờ mà thôi. "Ngao!

Cảm tạ Thương Thiên vĩ đại, Long Vương ta phục sinh rồi!" Long, tự nhiên là Long Vương, con cự long đầu tiên giữa thiên địa này.

Lúc này, hắn quay cuồng thân thể, lập tức giảo động cả đại hải. "Ngao!" Một tiếng nộ hống, rồng xuất đại hải, trực tiếp bay lên trong thương khung. "Ầm ầm ầm..." Trên bầu trời điện thiểm lôi minh.

Từng đạo từng đạo lôi đình đánh lên người hắn, lại chỉ có thể làm lân giáp càng thêm kiên nhận, càng thêm cường đại. "Cảm tạ Thương Thiên vĩ đại, ha ha ha." Long Vương sướng khoái thi triển thân thể mình, so với lúc còn là Ma Thần thì thân thể này thật yếu ớt!

Với sức mạnh đương thời, có lẽ có thể khinh dịch phấn toái thân thể trước mắt.

Nhưng nếu không có Thương Thiên, hắn sẽ triệt để mẫn diệt trong Hỗn Độn, hào vô bảo lưu, dấu vết tồn tại sẽ triệt triệt để để mất đi.

Hiện tại, chí ít là còn sống! "Huống hồ, hiện tại thân thể này dường như hoàn toàn không giống với trước kia, thân thể trước kia tuy rằng cường đại nhưng tràn ngập ước thúc và cục hạn, thân thể hiện tại lại dường như có vô hạn khả năng!" Điểm này lại là thật, bởi vì Hỗn Độn Ma Thần chi khu, do sinh ra đặc thù nên chịu sự chế ước của Hồng Mông.

Ví dụ như những Ma Thần cảnh giới Hỗn Nguyên Cửu Trọng kia, muốn đột phá Hồng Mông Chí Tôn, phải thừa thụ sức mạnh hư vô, thừa thụ Hồng Mông tẩy lễ.

Nhưng Bàn Cổ đã khai tịch ra một phiến thiên địa, triệt để trảm đoạn quá khứ, sinh linh đản sinh trong Hồng Hoang hiện nay có thể nói là vô câu vô thúc, sở hữu vô hạn vị lai.

Chương 159

Đương nhiên, nếu sức mạnh của bọn chúng đủ cường đại, có thể đột phá thúc phược, thậm chí có thể trọng hồi Hỗn Độn, sất trá phong vân.

Đây cũng là nguyên nhân Thương Thiên quyết định song tuyến phát triển Hỗn Độn Thần Quốc và thăng cấp Hồng Hoang.

Khi Long Vương đang vô cùng hoan đắng, một đạo ý chí vang lên trong não hải hắn: "Long Vương." Long Vương vốn đang hoan thiên hỉ địa, lập tức xuất hiện vẻ vô cùng cung kính, hô: "Thương Thiên vĩ đại, phó nhân ti vi của ngài thính tòng ngài triệu hoán!" Thương Thiên tuy rằng không thể trực tiếp ném ý chí vào trong sinh linh tầm thường, nhưng Long Vương thì khác, vận mệnh nhân quả tạo hóa của Long Vương vốn do một tay Thương Thiên an bài, cho nên ý chí Thương Thiên có thể trực tiếp câu thông với hắn. "Từ hiện tại bắt đầu, ngươi phải thu la những sinh linh đản sinh trong đại dương cùng một chủng tộc với ngươi, kiếp này, tên ngươi là Long Vương, chủng tộc của ngươi là Long Tộc!" Thương Thiên tiếp tục nói: "Đương kim Hồng Hoang xuất hiện một đầu vạn trượng cự thú, tên là Thần Nghịch.

Thú này hiện đang hướng về phía Bất Chu Sơn, ngươi phải trong một khoảng thời gian không ngừng lớn mạnh, thu la tộc nhân, cuối cùng kiến lập Long Chi Quốc Độ." "Thế giới Hồng Hoang, phàm là loài thú lấy thị sát làm thiên tính, phải nhất nhất thanh trừ.

Ngô đẳng sẽ phú dư ngươi thiên mệnh!" Long Vương lập tức ngửa mặt lên trời gào thét: "Ngô nãi Long Vương, chủng tộc của Ngô là Long Tộc!" "Ngô thế tất suất lĩnh Long Tộc, thủ hộ Hồng Hoang, phàm là loài thú cuồng đồ làm tổn hại Hồng Hoang, Ngô đẳng thế tất

sẽ đem chúng thanh tảo hủy diệt tru sát!" Long Vương đang thề với Thiên Đạo, lập hạ đại hoành nguyện.

Kỳ thực đạo lý cũng giống như Tây Phương Nhị Thánh lập hạ đại hoành nguyện để thành Thánh ở kiếp trước vậy, chẳng qua Long Vương kiếp trước không có đãi ngộ tốt như thế.

Ở kiếp trước, cố nhiên hắn nhận được cảm triệu từ ý chí Bàn Cổ, sau đó bác sát hung thú, nhưng cũng là sau khi kiến công lập nghiệp mới được Thiên Đạo thưởng lệ.

Còn hiện tại, đều chưa bắt đầu chiến đấu, Thương Thiên đã mượn danh nghĩa 'Đại Hoành Nguyện', trực tiếp ban tặng công đức rồi.

Tác vi Thiên Đạo, Thương Thiên cấp cho tín đồ "ăn mảnh".

Có công đức gia thân, thực lực Long Vương sẽ ngày càng cường đại, tốc độ đề thăng cũng sẽ đại đại gia nhanh, lại cộng thêm ký ức tích lũy thời còn là Hỗn Độn Ma Thần, muốn thắng Thú Hoàng Thần Nghịch tuyệt đối không khó.

Quá trình này sẽ được đẩy nhanh rất nhiều.

Không lâu sau đó, bầu trời đột nhiên xuất hiện biến hóa.

Trên đỉnh thương khung vô tận, cư nhiên xuất hiện một đạo kim sắc thần quang trực tiếp từ trên trời giáng xuống sau đó quán thâu vào trong thân thể Long Vương.

Mộc dục kim quang, Long Vương chỉ cảm thấy toàn thân thư sướng không nói nên lời.

Hắn có thể cảm giác rõ ràng thần hồn của mình, cũng như tất cả mọi thứ đều đang không ngừng đề thăng, không ngừng bạo trướng! "Long Vương, đây là công đức chi quang, ngươi lập hạ đại hoành nguyện, dục muốn vì thế giới Hồng Hoang thanh trừ tà ác hung thú,

cho nên Ngô lấy thân Thiên Đạo đề tiền tứ dư công đức chi lực giúp ngươi trưởng thành." "Nhưng nếu sau này ngươi đảm cảm làm ra sự tình Thiên Đạo bất dung, Ngô tất định dùng sấm sét Thiên Đạo, đem thân thể ngươi phấn toái, vĩnh trấn biển sâu." Long Vương nghe lời của Thương Thiên xong, lập tức nói: "Thương Thiên vĩ đại yên tâm, Long Vương ta tuyệt đối sẽ không có bất kỳ ý niệm phá hoại Hồng Hoang nào!" Trong lòng hắn lại sướng khoái, nhận được một cỗ sức mạnh toàn mới này, sự đề thăng có thể càng thêm tấn tốc, giả dĩ thời nhật hoặc hứa có thể đạt một phen thành tựu hoàn toàn mới. "Tín ngưỡng Thương Thiên!" Bốn chữ khắc sâu vào linh hồn hắn.

Vào lúc này Thương Thiên lại nói: "Ngươi cần phải cố gắng làm ra một phen sự nghiệp, dù sao năm xưa những kẻ cùng được Thương Thiên vĩ đại an bài vận mệnh nhân quả còn có Chân Lý, Huyễn Tượng, Thời Thần cùng một can tòng chúc, chớ có để kẻ đi sau vượt lên trước!" Ý niệm này rơi xuống, Long Vương trực tiếp lao vào trong đại dương.

Hắn muốn bắt đầu bước đầu tiên: Tụ tập Long Tộc, bồi dưỡng Long Tộc, tráng đại Long Tộc!

Sau khi đạo công đức đầu tiên hàng lâm, Thương Thiên bỗng nhiên phát hiện một điểm: Bản nguyên cư nhiên có sở tráng đại.

Tuy rằng chỉ là một tia một hào tịnh không đặc biệt rõ ràng, nhưng vẫn không thoát khỏi cảm tri của Thương Thiên. "Sao lại thế này?

Theo lý thuyết, hàng lạc công đức vốn nên tổn hao Thiên Đạo bản nguyên mới đúng, nhưng lần này chẳng những không có tổn hao, ngược lại còn tăng cường một ít." Lần trước hạ xuống linh vũ làm Thiên Đạo bản nguyên hơi suy yếu.

Nhưng lần này lại có sở đề thăng.

Thiên Đạo bản nguyên đề thăng, chỗ tốt hiển dịch kiến, tinh thần

Thương Thiên sẽ càng thêm tráng đại, nếu bản nguyên đạt tới trình độ nhất định, vậy thì cả thế giới Hồng Hoang sẽ không còn một chút xíu bí mật nào nữa.

Dùng một câu của kiếp trước: Khi đủ ngưu bức, ngươi có thể phá giải tất cả "Root", trực tiếp điều dụng chức năng tầng đáy của hệ thống. "Ta có chút hiểu rồi, hàng lạc linh vũ tuy rằng làm sự thịnh khai xuất hiện đại quy mô đề tiền trưởng thành và tiến hóa, nhưng hung thú cũng như thế, hung thú đối với thế giới là virus độc lựu, cho nên không có bất kỳ phản hồi nào." "Nhưng Long Vương là sinh linh nguyên nguyên bản bản của thế giới này, lại phát hạ đại hoành nguyện sẽ giúp Hồng Hoang thiên địa thanh tảo, cho nên Thiên Đạo bản nguyên gia hậu rồi!" "Tốt tốt tốt, nguyên bản chỉ muốn tuẫn tư bật hack, lại không ngờ ngoài ý muốn phát hiện một con đường đề thăng!" Như hôm nay Thương Thiên là Thiên Đạo, cho nên Thiên Đạo bản nguyên chính là tinh thần của hắn!

Chí ít trước mắt cả Hồng Hoang là thân thể hắn. "Dựa theo tình huống lúc này mà xem, lần bản nguyên đề thăng này chỉ là giai đoạn sơ khởi, nếu Long Vương không ngừng thực hiện đại hoành nguyện thì Thiên Đạo bản nguyên sẽ không ngừng gia hậu!" "Đã như vậy, Thái Cực, ý chí ngươi lưu lại trong Hồng Hoang, từ con heo đã tiến hóa thành cừu béo rồi a." Thương Thiên cao hứng, nhưng sẽ không vong hồ sở dĩ (quên hết tất cả).

Chương 160

"Bất quá vẫn chưa đủ, Long Vương chỉ là một cái nhánh tuyến ta bố trí." "Chân Lý, Thời Thần, Huyễn Tượng đều là phục bút ta chôn xuống, nhưng hiện tại lại không thể động, nhân một khoảng thời gian này đi quan chú động tĩnh bên phía Hỗn Độn xem." Đúng lúc này, Thương Thiên cảm giác được tiếng hô hoán từ Hỗn Độn Châu, hiển nhiên vị kia trong Hỗn Độn lại có khẩn cầu mới. ...

Tại Hỗn Độn đang diễn sinh lại kia, Hỗn Độn Ma Viên - người được Thương Thiên sách phong là Đại Viên Vương đã kết thúc cuộc chinh chiến đầu tiên. (Về sau xưng hô là Đại Viên Vương).

Tuy rằng về số lượng là lấy một địch trăm, nhưng Đại Viên Vương có cảnh giới áp chế tuyệt đối, lại thêm tu hành "Hỗn Độn Hồng Mông Quyết" do Thương Thiên ban xuống, chiến đấu lực càng thêm khủng bố.

Thủ thắng, là chuyện lý sở đương nhiên.

Đường đường bỉnh thừa ý chí Thương Thiên, nguyên tắc quy thuận giả sinh phản kháng giả tử, Đại Viên Vương cuối cùng còn lại mười hai Hỗn Độn sinh linh.

Trong đó, năm Hỗn Độn sinh linh cảnh giới Bát Trọng, chỉ có một kẻ còn sống.

Bốn kẻ khác đã bị Đại Viên Vương trực tiếp tru sát!

Nguyên nhân cũng đơn giản, bốn đầu Hỗn Độn sinh linh này chẳng những không trân tích cơ hội Thương Thiên vĩ đại ban cho, cư nhiên còn dám vũ nhục Thương Thiên.

Cho nên hạ tràng của bọn chúng chỉ có một là bị Đại Viên Vương

mạt sát, sau đó ăn thịt.

Trừ một sinh linh cảnh giới Hỗn Nguyên Bát Trọng ra, mười một kẻ còn lại đều là Hỗn Nguyên Thất Trọng.

Kỳ thực ngoài bọn chúng ra, cũng có Hỗn Độn sinh linh khác nguyện ý hàng phục, nhưng Đại Viên Vương trực tiếp đem mạt sát, nguyên nhân: Quá yếu!

Trong quan niệm của Đại Viên Vương, muốn thay Thương Thiên vĩ đại hiệu lực, trở thành nhóm truy tùy giả đầu tiên của Thương Thiên vĩ đại, nhất định phải đủ cường đại.

Kỳ thực, nếu không phải hiện tại không tìm được tồn tại mạnh nhất, thì đám cảnh giới Hỗn Nguyên Thất Trọng này cũng sẽ bị Đại Viên Vương mạt sát.

Giờ khắc này, thân thể Đại Viên Vương lại lần nữa bạo trướng, đột phá đến địa bộ tiếp cận hai mươi vạn trượng.

Lúc này, tổng cộng mười ba Hỗn Độn sinh linh, Đại Viên Vương đứng ở hạch tâm nhất, mười hai kẻ khác hoàn nhiễu xung quanh.

Đại Viên Vương trang nghiêm lại thần thánh nói: "Tiếp theo, Ngô sẽ câu thông Thương Thiên vĩ đại, khẩn cầu ngài chí cao vô thượng đem ý chí hàng lâm xuống, ban cho ta chỉ dẫn mới." Mười hai tôn sinh linh khác đều mặt mang túc nhiên.

Vào lúc như thế này, tuyệt đối không dám có bất kỳ bất mãn nào, bởi vì những Hỗn Độn sinh linh trước đó có thần sắc bất mãn hoặc bất tiết đều đã bị Đại Viên Vương trực tiếp xóa sổ.

Đại Viên Vương cung kính nói: "Thương Thiên chí cao vô thượng, xin hãy lắng nghe lời cầu nguyện của phó nhân ti vi, đem ý chí vĩ đại của Ngài hàng lâm xuống." Mười hai đại Ma Thần cũng tại giờ khắc này phát ra lời cầu nguyện chân thành: "Xin Thương Thiên vĩ đại hạ

xuống ý chí của Ngài, chỉ dẫn con đường cho chúng con." Dưới sự chú thị của gia đa sinh linh, ý chí Thương Thiên xuất hiện! "Oanh!" Một đạo ý chí cuồng bạo thông qua môi giới là Hỗn Độn Châu truyền đệ ra, một cỗ áp lực đáng sợ lập tức hình thành Hỗn Độn phong bạo!

Hỗn Độn phong bạo tịch quyển, đem bọn chúng triệt để lung tráo bên trong.

Bản ngã ý chí của Thương Thiên đã trở thành Thiên Đạo, không thể hoàn chỉnh hàng lâm, nhưng dù chỉ là một tia một hào, cũng làm bọn chúng sắt sắt phát run!

Dù sao, trước khi trở thành Thiên Đạo, Thương Thiên đã đạt tới Hồng Mông Đế Chủ.

Tịnh phi là Hồng Mông Đế Chủ trọng thương, mà là cảnh giới Hồng Mông Đế Chủ cường thế nhất!

Tinh thần Thương Thiên quét qua, đem tình huống của những Hỗn Độn sinh linh này thu vào trong lòng. "Đại Viên Vương, đây là nhân tuyển ngươi chọn ra sao?" Đại Viên Vương đang quỳ bái cung cung kính kính nói: 'Thương Thiên vĩ đại, bọn chúng là do ta si tuyển từ trong đám con mồi lần đầu tiên, nếu Ngài vĩ đại cảm thấy quá mức yếu ớt, vậy Ngô lập tức đem bọn chúng mạt sát!' Mười hai sinh linh kia nghe câu này xong, lập tức tâm linh phát run, úy cụ đến địa bộ vô dĩ phục gia, thâm phạ ý niệm của Thương Thiên vừa động, trực tiếp đem bọn chúng phấn toái.

Thương Thiên: ...

Thật sự mà nói, hắn thật bị bá khí của Đại Viên Vương làm chấn hám, đây quả thực là coi sinh mệnh như trần thổ.

Bất quá, đây cũng chính là thứ Thương Thiên cần.

Chương 161

Nhân từ?

Nếu Hỗn Độn sinh linh có nhân từ, vậy thì hắn đã thực sự chết đi, hãm nhập vào vĩnh hằng tử vong và hủy diệt.

Thương Thiên cần là sự tồn tại có thể vì hắn xây dựng Thần Quốc trong Hỗn Độn, một lần nữa truyền bá tín ngưỡng.

Chứ không phải một quân chủ nhân từ chó má gì đó.

Thương Thiên nói: "Không cần." Hắn lại nhìn mười hai sinh linh kia, sau đó chậm rãi nói: "Các ngươi rất may mắn, tuy rằng yếu ớt vô năng, nhưng tin vào ta, ta sẽ ban cho các ngươi sức mạnh!" Một câu nói rất bình đạm, nhưng lại trực tiếp đâm vào tâm linh mười hai Hỗn Độn sinh linh, không có kẻ nào hoài nghi bất kỳ điều gì về câu nói này.

Bọn chúng, tận sâu trong tâm linh quả nhiên cảm giác được sự may mắn của mình. "Xin Thương Thiên vĩ đại hạ xuống sự nhân từ của Ngài!" "Quả nhiên, tín ngưỡng chi lực bắt đầu xuất hiện trở lại, tịnh đề thăng rồi!" Khi mười ba Hỗn Độn sinh linh hô gọi tên hắn, Thương Thiên cảm giác được tinh thần và sức mạnh bản thân biến hóa, tín ngưỡng chi lực quả nhiên có thể làm hắn trở nên càng thêm cường đại. "Hoặc là, trong Hồng Hoang cũng phải hoằng dương danh tiếng Thương Thiên, nếu chúng sinh duy có tín ngưỡng Thương Thiên, vậy thì sức mạnh của ta sẽ vô hạn tráng đại.

Thế giới Hồng Hoang kia tuy là do Bàn Cổ khai tịch, bên trong cũng tất định lưu lại vô số hậu thủ, nhưng khi ta chân chính trở thành tín ngưỡng duy nhất của Hồng Hoang, dù có thủ đoạn ẩn tàng, dù Thái Cực độc lưu vẫn còn tồn tại, đều sẽ chỉ trở thành sức mạnh và tư bản của ta!" Thương Thiên nếu chân chính đem thế giới Hồng

Hoang hoàn hoàn toàn toàn bác ly, vậy là chân chính hoàn thành việc 'tu hú chiếm tổ'.

Bất quá kỳ thực cũng không thể nói như vậy, bởi vì bản thân Bàn Cổ mời Thương Thiên vào.

Đương nhiên Thương Thiên cũng sẽ không để ý mấy chuyện vặt vãnh đó, cái hắn quan tâm chỉ là vĩnh hằng!

Sau khi những ý niệm này rơi xuống, Thương Thiên đối với cuộc chinh chiến vị lai lập tức có mưu hoạch mới, thế là lại đem ánh mắt rơi vào trên người mười ba Hỗn Độn sinh linh, cuối cùng nói: "Các ngươi rất may mắn, vì Đại Viên Vương đã lựa chọn các ngươi, cho nên các ngươi sẽ trở thành nhóm sứ đồ đầu tiên của ta." "Ngô sẽ ban cho các ngươi sức mạnh, cũng sẽ ban cho các ngươi tên gọi." Đại Viên Vương dẫn đầu nói: "Xin Thương Thiên vĩ đại hạ xuống ân tứ của Ngài." Thương Thiên nói: "Trước khi Hỗn Độn lần trước phá diệt, có Hồng Mông Ngũ Đại Đế Chủ, phân biệt là Thái Dịch, Thái Tố, Thái Sơ, Thái Thủy, cùng với Thái Cực.

Hồng Mông Ngũ Đại Đế Chủ, lật tay một cái là có thể phấn toái Hỗn Độn, nãi chí hủy diệt Hồng Mông cao cấp hơn Hỗn Độn." "Hôm nay các ngươi là mười ba sứ đồ đầu tiên của ta, Ngô muốn các ngươi có thể siêu việt bọn chúng." "Ta ban tên trước." "Đại Viên Vương chỉ là xưng hào của ngươi, ta ban cho ngươi một cái tên mới, gọi là Chiến, Dục Vọng Đấu Chiến Chi Thần!" Thương Thiên muốn bồi dưỡng Đại Viên Vương thành Đấu Chiến Ma Thần thứ hai, không, là tồn tại hoàn toàn siêu việt Đấu Chiến Ma Thần.

Tại vị lai, hắn sẽ ngưng tụ lại Đấu Chiến Pháp Tắc, sau đó dung nhập vào trong thân thể Đại Viên Vương.

Đại Viên Vương hiển nhiên cũng ý thức được, lập tức thật sâu thần phục, tín ngưỡng chi lực càng thêm nồng liệt.

Tiếp theo, mười hai kẻ còn lại, Thương Thiên lại nhất nhất ban tên, phân biệt là: Nguyên, Diệt, Hoang, Mạt, Kiếp, Liệt, Viêm, Thí, Hồn, Bạch, Không, Thần.

Sau khi được Thương Thiên ban tên, mười hai Ma Thần cũng giống như Đại Viên Vương Chiến, đối với Thương Thiên càng thêm tín phục.

Cũng tại một khắc này, giữa mười ba sứ đồ và Thương Thiên xuất hiện thêm một cỗ cảm ứng minh minh chi trung, Thương Thiên là Hỗn Độn Chi Chủ chí cao vô thượng, mười ba sứ đồ!

Đây cũng là Khai Quốc Chi Thần của Hỗn Độn Thần Quốc Thương Thiên, đương nhiên Hỗn Độn Thần Quốc của Thương Thiên kỳ thực là Thần Quốc, tín ngưỡng chí cao vô thượng chúa tể tất cả, tuyệt đối không có khả năng tồn tại tình huống không phục tùng hoặc phản bội phát sinh.

Điểm này từ khi tuyên thệ hiệu trung Thương Thiên là đã chú định rồi. "Chiến, mười ba sứ đồ lấy ngươi làm đầu, thay ta truyền xuống 'Hỗn Độn Hồng Mông Quyết'.

Từ sau ngày hôm nay, các ngươi hãy tu luyện Hỗn Độn Hồng Mông Quyết thật tốt, không ngừng tích lũy, có một ngày ta sẽ chỉ dẫn các ngươi bước vào Chí Tôn Giới.

Trước đó, ai nấy tự mình chinh chiến!" "Ta vẫn câu nói kia, nếu gặp sinh linh thực lực đủ, hoặc là thiên tư không tệ vị lai khả kỳ, vậy thì thu nhập dưới trướng." "Thần Quốc của ta phải không ngừng tráng đại, tên của Ngô - Thương Thiên, phải một lần nữa truyền khắp Hỗn Độn, đã hiểu chưa?" Mười ba sứ đồ đồng thời dùng thái độ trang nghiêm nhất tuyên thệ nói: "Thương Thiên vĩ đại, ý chí của Ngài là sự truy cầu cả đời của Ngô đẳng!" "Tốt, Chiến, nếu không có sự tình trọng đại, trước tiên đừng cầu nguyện với ta nữa, hiện tại các ngươi

cần là không ngừng tích lũy." "Ngoài ra, phải biết sinh linh trong Hỗn Độn sẽ càng ngày càng nhiều, ta vừa đề cập Hồng Mông Đế Chủ hoặc hứa sẽ còn sống, cho nên lúc tráng đại Thần Quốc cũng phải tiểu tâm cẩn thận, nếu phát hiện tin tức về Hồng Mông Đế Chủ, dù là tin tức cực kỳ tế vi cũng phải để Chiến kịp thời thông tri ta." Đại Viên Vương cung cung kính kính nói: "Tuân mệnh, Thương Thiên vĩ đại." Tinh thần Thương Thiên rời khỏi Hỗn Độn Châu, đương nhiên trước khi rời đi hắn đã hảo hảo tra tham Hỗn Độn Châu một phen, đích xác bản nguyên Hỗn Độn Châu càng thêm cường đại.

Hỗn Độn Châu là vật mà Thương Thiên chuẩn bị để diễn hóa lại một cái Chư Thiên, cũng là một con đường lui hoặc bảo chướng chuẩn bị cho mình, Hỗn Độn Châu càng cường đại thì thực lực hắn cũng sẽ càng cường đại.

Đối với Thương Thiên, đây đương nhiên là một chuyện đáng để hoan hỉ.

Về phần mười ba sứ đồ, sau khi tu hành "Hỗn Độn Hồng Mông Quyết", thực lực sẽ việt phát tráng đại.

Đương nhiên, Thương Thiên cũng không thể bảo đảm bọn chúng có chiến tử hay không, dù sao Thái Cực khẳng định cũng sẽ tiếp tục bố cục Hỗn Độn.

Bất quá, đó đều là hậu thoại.

Như hôm nay Hỗn Độn cũng vừa mới diễn sinh, dùng Hỗn Độn Châu đề tiền bố cục, hắn đã chiếm cứ ưu thế.

Ngoài ra còn có Hồng Hoang Thiên Đạo.

Chương 162

Hồng Hoang và Hỗn Độn song trọng phát triển, một đời này của Thương Thiên tuyệt đối sẽ bất đồng.

Xử lý xong sự tình trong Hỗn Độn, Thương Thiên quay trở về thế giới Hồng Hoang.

Thương Thiên nói: "Long Vương đã bắt đầu kiến lập Long Tộc, Long Vương tác vi sinh linh Tam Nguyên xuất hiện, vậy thì hai kẻ còn lại là Phượng Hoàng và Kỳ Lân cũng nên trục tiệm phù xuất thủy diện." Long Vương kỳ thực là đề tiền xuất thế, bởi vì hắn đã sớm an bài vận mệnh cho Long Vương, chủng hạ nhân quả, mượn nhờ bố cục trước kia mới có thể làm được.

Nhưng Kỳ Lân và Phượng Hoàng tuy rằng vốn chưa đến thời gian xuất thế, nhưng lần trước hắn hạ xuống ba lần linh vũ vốn dĩ đã đại đại gia nhanh sự tiến hóa của sinh linh.

Lại thêm khí vận có sở giao thác với Long Vương, Long Vương đã xuất hiện, vậy thì Kỳ Lân và Phượng Hoàng cũng tức tương đản sinh!

Quả nhiên, đại khái vỏn vẹn chỉ năm mươi vạn năm sau, tại núi lửa thâm trầm nhất của Hồng Hoang truyền ra một tiếng danh khiếu cực kỳ liêu lượng: Khanh thương!

Tiếng kêu của Phượng Hoàng.

Ngay sau đó một đầu hỏa điểu khổng lồ mộc dục nham tương xông lên thương khung: "Ngô, nãi Hồng Hoang đệ nhất Phượng Hoàng, tên là Nguyên!" Nguyên Phượng tịnh không phải là giống cái như miêu tả trong rất nhiều tiểu thuyết, mà là giống đực.

Điểm này đảo lại phù hợp với thuyết pháp trong kiếp giới đầu tiên của Thương Thiên: Phượng là hùng (đực), Hoàng là thư (cái), cố hữu thuyết pháp "Phượng cầu Hoàng".

Khi đầu Phượng Hoàng này xuất thân, song dực triển khai, túc túc có ba ngàn bốn ngàn trượng, có thể thấy sự bất phàm của nó.

Đương nhiên, hiện tại Long Vương đã sớm có được thân thể dài đến năm ngàn trượng rồi.

Không lâu sau khi Phượng Hoàng xuất thế, dưới chân núi Bất Chu Sơn cũng đản sinh một đầu sinh linh bốn chân khổng lồ. "Ngô, nãi Hồng Hoang đệ nhất Kỳ Lân, tên là Thủy!" Thủy, có ý là sơ thủy (khởi đầu).

Như hôm nay, Hồng Hoang Tam Nguyên đề tiền xuất thế: Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân!

Cảm giác được tam giả xuất thế, Thương Thiên tương đương hài lòng.

Đương nhiên, hắn lại sực nhớ một chuyện khác: "Thần Nghịch tức tương đạp nhập phạm vi Bất Chu Sơn, Thủy Kỳ Lân cũng đã đản sinh, chiến tranh lần thứ nhất sắp bắt đầu rồi!" Duy có Thương Thiên chí cao vô thượng mới biết, chiến tranh lần thứ nhất của Hồng Hoang, sắp sửa bắt đầu rồi!

Chiến tranh trên ý nghĩa chân chính!

Thú Hoàng Thần Nghịch đang hướng về phía Bất Chu Sơn, một đường đi rất chậm, đến hiện tại ít nhất đã năm mươi vạn năm trôi qua, vẫn chưa đi đến Bất Chu Sơn.

Bởi vì hiện tại Hồng Hoang thực sự quá bàng đại, viễn viễn không phải thời đại Tứ Đại Bộ Châu ở kiếp trước của Thương Thiên có thể tương đề tịnh luận.

Kiếp trước khi Thương Thiên vừa mới xuyên việt, cảm thấy thế giới kia cực kỳ quảng đại.

Dù chỉ là Nam Thiệm Bộ Châu trong Tứ Đại Bộ Châu, đều có diện tích địa biểu bàng đại gấp mười lần Trái Đất.

Không, hoặc hứa còn muốn quảng khoát hơn!

Nhiên, so với Hồng Hoang thì tính là gì?

Tứ Đại Bộ Châu gộp lại, cũng không bằng một góc nhỏ của Hồng Hoang mà thôi.

Đương nhiên, Thú Hoàng Thần Nghịch sở dĩ sẽ hoãn mạn như thế cũng không chỉ vì đất rộng, mà còn vì trên suốt một đường này, Thú Hoàng Thần Nghịch đều đang tiến hành con đường chém giết.

Khi vừa mới xuất phát, Thú Hoàng Thần Nghịch cô thân một người.

Lúc bắt đầu hắn tự phong là Hồng Hoang Chi Hoàng, bởi vì đương thời không có lấy nửa cái thủ hạ.

Nhưng trên suốt quãng đường, đội ngũ Thú Hoàng lại đang không ngừng tráng đại.

Từ không có gì, sau lưng hắn giờ đã có mười vạn hung thú đi theo!

Mười vạn, con số này đối với Hồng Hoang to lớn, kỳ thực thật sự không nhiều.

Chương 163

Thời kỳ đầu Hồng Hoang, năng lực phồn thực của sinh linh thực sự quá mạnh.

Thân là Thiên Đạo, bản thân Thương Thiên cũng đang dùng pháp tắc Thiên Đạo để những sinh linh kia không ngừng phồn diễn.

Trên đơn nhất điểm này, Thương Thiên cảm thấy mình là một Thiên Đạo "kế hoạch hóa gia đình" rất hợp cách.

Như hôm nay Hồng Hoang sinh linh, có đến bách vạn triệu chi đa.

Đương nhiên, bách vạn triệu này đều là những sinh linh Thương Thiên cho rằng có tư cách được coi là 'nhân khẩu thống kê', những thứ quá mức yếu ớt, Thương Thiên hốt lược bất kế (bỏ qua không tính).

Mười vạn so với bách vạn triệu, thực sự quá miểu tiểu.

Thế nhưng hung thú bình thường sao có thể lọt vào mắt Thần Nghịch?

Thần Nghịch từ khi xuất phát, phàm là sinh linh thực lực không đủ xuất hiện trên đường tiến lên chỉ có một hạ tràng: Chết!

Bị lực lượng cường đại lại kinh khủng trực tiếp tịch quyển, hoàn toàn mạt sát.

Nếu sinh linh thực lực đủ cường đại, sẽ có hai cái hạ tràng.

Một, phản kháng Thần Nghịch, bị Thần Nghịch sống sờ sờ ăn thịt, cho đến khi miếng huyết nhục cuối cùng bị nuốt xuống, linh hồn nó mới có thể triệt để tiêu tán.

Hai, thần phục Thần Nghịch, trở thành tòng chúc, theo hắn tiếp tục tiến về Bất Chu Sơn.

Mười vạn hung thú hiện tại, đều là những kẻ thực lực được Thần Nghịch nhận khả lại thần phục hắn.

Hào không khoa trương mà nói, trong mười vạn hung thú dù là một đầu yếu ớt nhất, cũng có thể khinh dịch cử địa diệt sát số lượng hàng triệu sinh linh khác!

Thần Nghịch lại không biết, hết thảy những việc hắn làm, đều nằm dưới sự chú thị của Thương Thiên.

Nhưng Thương Thiên tịnh không đi ngăn cản, ngược lại đầy hứng thú nhìn Thần Nghịch hành động.

Chí ít trên điểm chinh phục này, Thần Nghịch kỳ thực nhất trí với hắn.

Mười ba sứ đồ Hỗn Độn của Thương Thiên, chẳng phải cũng đang hành động theo ý chí của hắn sao?

Cho nên, Thương Thiên thật sự không cảm thấy Thú Hoàng Thần Nghịch tà ác gì cả.

Thương Thiên muốn tru sát Thần Nghịch, chỉ vì hắn là quân cờ của Thái Cực.

Bất quá trước đó, hắn muốn xem xem có thể hàng phục tên này hay không, ngoài ra Thần Nghịch cũng có tác dụng, uy bức Bất Chu Sơn bản thân cũng là sự tình Thương Thiên muốn xem trước mắt.

Lúc này, Thần Nghịch rốt cục không còn tiếp tục du đãng nữa, mang theo mười vạn hung thú cuồng triều, bắt đầu bức cận Bất Chu Sơn.

Nếu dựa theo tốc độ hiện nay, không quá trăm năm thời gian, Thần Nghịch có thể để đạt Bất Chu Sơn.

Trăm năm thời gian, đối với Hồng Hoang bàng đại, thực sự quá

ngắn ngủi.

Thử thời, dưới chân Bất Chu Sơn.

Thân thể Thủy Kỳ Lân cũng đã cao năm ngàn trượng, trong gia đa sinh linh dưới chân Bất Chu Sơn, tuyệt đối là cường giả đỉnh cấp nhất.

Vừa mới đản sinh đã có thực lực như thế, Thủy Kỳ Lân rất nhanh đã bắt đầu con đường chinh chiến.

Chinh chiến, tư sát, thống trị!

Thời gian từng ngày trôi qua, Kỳ Lân càng ngày càng nhiều, như hôm nay Kỳ Lân đã đạt tới số lượng tiếp cận trăm vạn.

Kỳ Lân Tộc đương chi vô quý trở thành đệ nhất đại chủng tộc dưới chân Bất Chu Sơn.

Chương 164

Trong mười năm tuế nguyệt qua đi, Bất Chu Sơn cũng bắt đầu bình định lại.

Kỳ Lân Tộc và hung thú không giống nhau, bởi vì Kỳ Lân khi đản sinh tịnh không triêm nhiễm oán khí lệ khí mà Hỗn Độn Ma Thần lưu lại, là sinh linh Hồng Hoang thuần tịnh.

Cho nên sau khi sơ bộ hoàn thành thống nhất, Kỳ Lân không tiếp tục chinh chiến, không tiếp tục tư sát nữa.

Thậm chí Thủy Kỳ Lân còn có ý thức đi bình hành các đại chủng tộc, để chuỗi sinh thái dưới chân Bất Chu Sơn bảo trì bình hành, để các chủng tộc có thể không ngừng phồn vinh tráng đại.

Thủy Kỳ Lân dường như trời sinh có tài năng và nhân tâm như vậy.

Dần dần, rất nhiều chủng tộc tại Bất Chu Sơn đều nhiếp phục sự cường đại của Kỳ Lân Tộc, cảm niệm ân đức của Thủy Kỳ Lân, tôn Thủy Kỳ Lân làm Vương.

Thế nhưng, sắc mặt Thủy Kỳ Lân gần đây lại phi thường khó coi.

Bởi vì có một cỗ nguy cơ cảm tiền sở vị hữu cứ quanh quẩn trong lòng hắn.

Từ lúc đại Thủy Kỳ Lân xuất thế đến nay, chưa bao giờ cảm giác nguy cơ như thế này.

Thủy Kỳ Lân cũng là bỉnh thừa thiên mệnh mà sinh, cho nên nguy cơ cảm tuyệt đối sẽ không sai.

Trong ánh mắt hắn thấu ra sự thâm trầm ngưng trọng, khảo lự tái tam quyết định thuận theo hướng nguy cơ đi tham tra một phen.

Thủy Kỳ Lân trời sinh có thể chưởng khống đại địa, tốc độ bôn bào càng là kỳ nhanh vô cùng.

Dưới tình huống toàn tốc bôn hành, đại khái mất khoảng mười ngày thời gian, hắn đã tiếp cận nguồn gốc của nguy cơ.

Đương nhiên, lúc này hắn cũng chỉ dám tiếp cận ở tối ngoại vi, chứ không dám thâm nhập. "Cư nhiên... là đầu hung thú đáng chết kia!" Thủy Kỳ Lân rốt cục nhìn rõ Thú Hoàng Thần Nghịch.

Thủy Kỳ Lân có thể duyên theo đại địa cảm ứng đi tham tra viễn phương.

Thú Hoàng Thần Nghịch thân vạn trượng, thực tại quá bàng đại!

Thú Hoàng Thần Nghịch cũng căn bản không có ý định ẩn tàng.

Thần Nghịch cực kỳ tự phụ và bá đạo, trừ cái tồn tại khủng bố chỉ dẫn đạo lộ trong ý chí ra, bất kỳ sinh linh nào ở Hồng Hoang cũng đều không được hắn đặt vào mắt.

Đã muốn đi Bất Chu Sơn, vậy thì phải nói cho tất cả sinh linh biết, hắn đang trên đường tới Bất Chu Sơn.

Hoặc là thối tán, tránh xa ra, hoặc là chết!

Lúc này trong lòng Thú Hoàng Thần Nghịch nghĩ: "Trên Bất Chu Sơn chỉ sợ có thứ cường đại, làm cho cái thứ không gặp được ánh sáng kia có sở kỳ phán, không biết ta có thể mượn nhờ bảo vật kia phản chế tên gia hỏa này hay không!" Bỗng nhiên, tâm đầu hắn khẽ động, hiển nhiên có sở cảm ứng.

Ánh mắt hắn hướng về nơi xa nhìn lại, diêu diêu nhìn thấy Thủy Kỳ Lân đang đứng trên một ngọn núi đầu.

Thần Nghịch phi đồng tiểu khả, một thân tu vi khủng bố cực kỳ đáng sợ, nếu dựa theo thực lực mà hoán đổi thì hiện tại tương đương

với cảnh giới Chuẩn Thánh! (Hồng Hoang vừa mới khai tịch, cảnh giới tu hành chưa có truyền xuống, không lâu sau Thương Thiên sẽ định ra).

Cho nên hắn trực tiếp nhìn thấy Thủy Kỳ Lân, cũng quan trắc được khí vận bàng bạc vô cùng của Thủy Kỳ Lân.

Sau khi phát hiện Thủy Kỳ Lân, hắn lập tức trường khiếu: "Ha ha ha, hảo một đầu sinh linh tuấn tú bất phàm, không hổ là Bất Chu Sơn quả nhiên là bảo địa a, chỉ cần nuốt sinh linh này, thực lực của ta có thể tiến thêm một bước!" Thần Nghịch mở miệng: "Kỳ Lân ở đằng xa kia, Ngô nãi Thú Hoàng Thần Nghịch, Ngô... muốn ăn thịt ngươi!" “Ta muốn ăn thịt ngươi!” Lời nói của Thần Nghịch bá đạo như vậy, cũng trần trụi không hề che giấu như vậy.

Hắn cũng không vội vã, không trực tiếp truy sát Thủy Kỳ Lân, mà ngược lại tiếp tục chậm rãi bước đi.

Chương 165

Thú Hoàng Thần Nghịch là một kẻ săn mồi cực kỳ đáng sợ và tàn nhẫn, hắn thích nhìn con mồi có giá trị giãy chết, nhìn dáng vẻ kinh hoàng cùng cực, sợ hãi cùng cực của chúng.

Đương nhiên, từ khi Thú Hoàng Thần Nghịch sinh ra đến nay, đây cũng là lần đầu tiên hắn gặp được sinh linh khiến hắn có "thực dục" mãnh liệt đến thế.

"Thú Hoàng bệ hạ vĩ đại, để ta đi bắt con Kỳ Lân kia cho ngài!" Thần Nghịch vừa dứt lời, lập tức có nanh vuốt xin chỉ thị, sau đó tự cáo phấn dũng lao về phía Thủy Kỳ Lân phác sát.

Thần Nghịch chỉ mỉm cười nhìn theo.

Sắc mặt Thủy Kỳ Lân lúc này càng thêm khó coi.

Hắn đương nhiên biết Thú Hoàng Thần Nghịch.

Cho dù khi đó Thần Nghịch chưa chân chính xuất thế, nhưng uy danh đã lan xa.

Ngày đó, Thú Hoàng Thần Nghịch dùng thân hình vạn trượng chiêu cáo cả Hồng Hoang, tuyên bố sẽ trở thành hoàng giả của vùng đất này, hình ảnh đó đến nay vẫn vô cùng rõ nét.

Bởi vì Thú Hoàng thực sự quá mạnh mẽ.

Kỳ thực, Thủy Kỳ Lân sớm biết sẽ có ngày phải đối mặt với Thú Hoàng, giống như một loại sứ mệnh trong minh minh chi trung.

Nhưng vạn lần không ngờ, Thú Hoàng cư nhiên lại đến sớm như vậy, khiến hắn trở tay không kịp!

Chỉ nhìn thân thể thôi cũng đủ biết chênh lệch giữa đôi bên.

Trong lúc hắn còn đang trầm ngâm, từ xa đã có hai đầu hung thú cường đại lao tới.

Hai đầu hung thú này không yếu, dù sao có thể lọt vào mắt Thú Hoàng, gia nhập đội ngũ tòng thuộc thì đều là kẻ mạnh.

Nhưng Thủy Kỳ Lân tịnh không để chúng vào mắt, sức mạnh trực tiếp triển khai.

Trong sát na tiếp theo, đại địa dũng động cuồng bạo, sức mạnh bỗng nhiên bùng nổ.

Oanh!

Hai đạo địa gai đáng sợ trực tiếp đâm xuyên thân thể hung thú, sau đó nghiền nát chúng thành phấn vụn.

Thủy Kỳ Lân đã triển hiện ra sức mạnh cường đại, nhưng ở phía xa, nụ cười của Thú Hoàng Thần Nghịch khi nhìn Thủy Kỳ Lân lại càng thêm nồng đậm.

Những hung thú đi theo Thần Nghịch lâu ngày đều biết, "thực dục" của hắn đang càng lúc càng vượng thịnh.

Chí ít với hai con hung thú vừa chết, Thần Nghịch đâu thèm để ý?

Những kẻ thất bại vô năng bị giết chết, Thần Nghịch ngay cả khẩu vị cũng không có, càng không thể vì chúng mà sinh ra phẫn nộ.

Thủy Kỳ Lân tuy đại phát thần uy, trực tiếp giết chết hai con hung thú, nhưng trong lòng hắn càng thêm băng lãnh.

Hắn không dám dừng lại, trực tiếp xoay người chạy về phía Bất Chu Sơn.

Thủy Kỳ Lân vừa chạy vừa lo lắng trong lòng: "Nguy rồi, nguy rồi!

Thú Hoàng hướng về phía Bất Chu Sơn, không những muốn ăn ta,

mà còn sẽ mạt sát toàn bộ sinh linh ở Bất Chu Sơn!" Ngay khi Thủy Kỳ Lân đang lo âu, trong tinh thần hắn bỗng nhiên vang lên một thanh âm: "Kiệt kiệt...

Tiểu Kỳ Lân, bản hoàng cảm nhận được nỗi sợ hãi của ngươi.

Ha ha, ngươi đoán không sai đâu, bản hoàng sẽ hoành tảo Bất Chu Sơn, phàm là trong phạm vi tầm mắt của bản hoàng, tuyệt đối sẽ không lưu lại một mống sống sót!

Đương nhiên, ngươi được bản hoàng tuyển trúng, sẽ có vinh hạnh lớn lao là được chết sau cùng, ha ha ha..." Thần Nghịch quả nhiên cường đại đến mức không thể kháng cự, cư nhiên có thể trực tiếp phóng tinh thần vào trong tâm trí Thủy Kỳ Lân.

Áp lực đè lên vai hắn càng lớn hơn!

Chương 166

Hắn liều mạng thôi động thần thông, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về Bất Chu Sơn.

"Tất cả tộc nhân, đến gặp ta!" Thủy Kỳ Lân gấp gáp triệu tập toàn bộ tộc nhân lại.

Một đầu Mặc Kỳ Lân quỳ xuống trước mặt hắn, hỏi: "Thủy Tổ vĩ đại, ngài triệu hoán chúng ta có việc gì?" Thủy Kỳ Lân không có thời gian nói nhảm, gấp gáp nói: "Lập tức đái lĩnh tất cả tộc nhân, triệt thoái!

Rời khỏi phạm vi Bất Chu Sơn, càng xa càng tốt!

Ngoài ra, chiêu cáo Bất Chu Sơn bách tộc, lập tức bắt đầu thiên di!

Hung Thú chi Hoàng Thần Nghịch đến rồi, nếu không muốn chết thì lập tức triệt thoái!" Thủy Kỳ Lân cảm thấy nói thêm một chữ cũng là lãng phí thời gian.

Nghe đến danh tiếng của Thú Hoàng Thần Nghịch, vô luận là Kỳ Lân tộc hay các tộc trưởng bách tộc vừa tới đều kinh hoảng.

Hung Thú chi Hoàng Thần Nghịch, quả nhiên uy áp Hồng Hoang.

Đúng lúc này, phía xa có tẩu thú của tộc khác vội vàng chạy tới: "Không hay rồi, Thủy Tổ vĩ đại, không hay rồi!" Hắn vừa hét vừa run rẩy: "Hung thú...

Thần Nghịch hung thú đang bao vây Bất Chu Sơn, muốn vây khốn chúng ta triệt để ở trong này!" Sắc mặt Thủy Kỳ Lân lập tức trở nên thiết thanh.

Săn bắn!

Toàn bộ sinh linh Bất Chu Sơn đều bị coi là con mồi.

Bất Chu Sơn rất lớn, nhưng Thần Nghịch sở hữu mười vạn đầu hung thú.

Mười vạn hung thú không thể phong tỏa toàn bộ Bất Chu Sơn, nhưng chỉ cần bao vây đại đa số sinh linh có liên quan đến Kỳ Lân tộc thì dư sức làm được, dù sao mỗi một thủ hạ của Thần Nghịch đều cực kỳ khủng bố.

Thủy Kỳ Lân biết rõ hai con hung thú bị giết trước đó căn bản chỉ là kẻ yếu trong đàn.

Trong đàn hung thú khổng lồ kia, hắn cảm nhận được một số tồn tại không yếu hơn hắn, thậm chí còn mạnh hơn hắn rất nhiều.

Nói một câu tàn khốc, cho dù Thủy Kỳ Lân nguyện ý vứt bỏ bộ tộc để một mình đào sinh, e rằng cũng không làm được.

Một cỗ cảm giác vô lực thật sâu dâng lên trong lòng hắn.

Khi chân chính xuất thế, hắn cảm giác có sứ mệnh mạc danh cảm triệu.

Hắn có tâm muốn khu trục hung thú, sau đó lập nên một phen bá nghiệp, để Kỳ Lân tộc ngật lập tại Hồng Hoang.

Nhưng hiện tại thì sao?

Hung thú đến rồi, hắn mới phát hiện mình cư nhiên vô lực như vậy, yếu ớt như vậy!

Xuất sư chưa tiệp thân đã chết, thật là sự bất lực, không, phải là tuyệt vọng.

Ngay cả Thủy Kỳ Lân lúc này cũng bắt đầu có chút tự tang.

Mười vạn hung thú hợp vây đang dần hoàn thành, vận mệnh của hắn chỉ có thể là chờ đợi Thú Hoàng Thần Nghịch đến, sau đó bị hắn

hành hạ rồi tàn bạo sát lục sao?

Đúng lúc này, có một đầu lão thú cực kỳ già nua chậm rãi đi tới.

Lão thú đã quá già, sống túc túc gần trăm vạn năm, thực lực kỳ thực tịnh không cường đại, hiện tại đã gần đất xa trời, sắp sửa chết đi.

Lão thú nói: "Thủy Kỳ Lân vĩ đại a, ta cảm nhận được sự mê mang và khủng hoảng của ngài, ngài đang sợ hãi." Thủy Kỳ Lân tịnh không phủ nhận, bởi vì lúc này hắn đích xác đang sợ hãi và tuyệt vọng.

Lão thú nói tiếp: "Thủy Kỳ Lân a, ta sắp chết rồi, cả đời ta đều đang đề kháng hung thú, vì bảo hộ sinh linh Bất Chu Sơn mà chiến đấu.

Ta rất may mắn, ta cảm nhận được thiên ý." Thủy Kỳ Lân ngẩn ra: "Thiên ý?" Thanh âm lão thú bắt đầu trở nên hư vô, dùng hết sức mạnh cuối cùng nói: "Không sai, Thủy Kỳ Lân vĩ đại a, muốn tuyệt xử phùng sinh, hãy nỗ lực leo lên đỉnh Bất Chu Sơn đi.

Chương 167

Nếu ngài có thể đăng đỉnh Bất Chu Sơn, hoặc giả có thể cảm thụ được ý chí Thương Thiên vĩ đại, hãy hướng về Thương Thiên chí cao vô thượng mà cầu nguyện.

Thương Thiên sẽ phù hộ chúng ta!" Nói xong câu này, lão thú triệt để vẫn lạc.

Thủy Kỳ Lân kỳ thực vẫn còn chút hoài nghi, bởi vì từ khi đản sinh đến nay, Bất Chu Sơn đều vĩ đại lại thần thánh.

Cho dù cường đại như hắn, cũng chưa từng đăng đỉnh Bất Chu Sơn.

Nhưng hiện tại, lão thú nói cho hắn biết, hy vọng tuyệt xử phùng sinh nằm ở đỉnh Bất Chu Sơn, triều bái và cầu nguyện Thương Thiên chí cao vô thượng!

Lên núi!

Thủy Kỳ Lân dùng pháp lực bản thân an táng lão thú sâu dưới lòng đất để biểu thị sự kính ý cuối cùng.

Sau đó hắn cất bước hướng về đỉnh Bất Chu Sơn.

Tuy rằng từ khi đản sinh đến nay vẫn luôn sinh sống dưới chân Bất Chu Sơn, nhưng có một quan niệm vẫn luôn ăn sâu vào tâm linh hắn.

Bất Chu Sơn là thần thánh bất khả xâm phạm, thần sơn sở hữu một cỗ thần uy hạo đãng.

Cho dù thực lực hắn không ngừng đề thăng, nhưng trước cỗ uy nghiêm này, vẫn cảm thấy vô cùng nhỏ bé.

Cho nên trước kia, Thủy Kỳ Lân không dám có ý nghĩ lên núi.

Nhưng hôm nay, dưới uy hiếp của tử vong, Thủy Kỳ Lân rốt cuộc bước lên sơn đạo...

"A a, rốt cuộc cũng lên rồi sao?" Điều Thủy Kỳ Lân không biết là, Thiên Đạo chí cao vô thượng đang quan chú hắn.

Kỳ thực, lão thú kia trước khi đến gặp hắn đã chết rồi, là Thương Thiên mượn xác hắn đi đến trước mặt Thủy Kỳ Lân để nói ra những lời kia.

Thủy Kỳ Lân nãi là sinh linh thuần chính của Hồng Hoang, dựa theo quy tắc thế giới, thân là Thiên Đạo, Thương Thiên khó có thể trực tiếp nói chuyện với hắn.

Nếu Thương Thiên nhất định phải làm như vậy cũng được, nhưng Thủy Kỳ Lân sẽ không chịu nổi ý chí bàng đại đó mà chết ngay tức khắc.

Ý chí Thiên Đạo hạo đãng bực nào, cho dù là tồn tại như Thủy Kỳ Lân, đối với Thiên Đạo cũng chẳng khác gì một hạt cát trong biển cả.

Nhưng người chết thì lại khác, bản thân lão thú đã không còn bất kỳ tinh thần linh hồn nào, Thương Thiên có thể tùy ý khống chế.

Thủy Kỳ Lân đang kiên định leo lên, ở ngoại giới, tốc độ bôn tẩu của Thủy Kỳ Lân nhanh vô cùng, cơ hồ như thuấn di.

Nhưng ở nơi này, hắn tiến lên chậm như rùa bò.

Không chỉ vậy, khi tiến lên còn phải tao ngộ phong bạo tập kích, phải thừa thụ những tai nạn khủng bố cùng cực.

Tóm lại là cử bộ duy gian.

Thương Thiên lạnh lùng quan sát Thủy Kỳ Lân.

Những phong tuyết, tai ách kia đương nhiên là khảo nghiệm mà

Thương Thiên đưa ra.

Tâm linh là thứ cổ quái nhất, có đôi khi đạt được quá dễ dàng ngược lại sẽ không trân trọng, duy có để hắn thừa thụ tai nạn, hắn mới biết được những gì mình đạt được không dễ dàng chút nào.

Khi Thủy Kỳ Lân đến được bán sơn yêu (lưng chừng núi), thương tích đã chồng chất.

Trên thân thể mấy ngàn trượng, khắp nơi đều là những lỗ máu lồi lõm, chưa kể đến những vết thương chi chít.

Thủy Kỳ Lân cảm giác mình sắp chết, nhưng hắn không bỏ cuộc, vẫn tiếp tục cắn răng leo lên.

Tâm để bản năng nói cho hắn biết, kiên trì, nhất định phải kiên trì, duy có như vậy mới có hy vọng đạt được ân tứ của Thương Thiên chí cao vô thượng.

Chương 168

Cuối cùng, khi Thủy Kỳ Lân cảm thấy thần hồn mình sắp hỏng mất, hắn rốt cuộc nhìn thấy một gốc thần thụ.

Thần thụ kia quá mức vĩ ngạn!

Chỉ một đoạn rễ cây nhỏ của nó cũng đã to lớn hơn thân thể mấy ngàn trượng của hắn rất nhiều.

Khi ngẩng đầu lên, căn bản không thể nhìn thấy tán cây ở nơi nào, quá bàng đại!

Thủy Kỳ Lân thầm nghĩ: "Nếu thế giới này thực sự có thiên ý vĩ đại vô cùng, vậy nhất định là ở trên thần thụ này." Thế là, hắn dùng hết sức mạnh cuối cùng kiệt lực tê hống: "Thương Thiên vĩ đại, xin Ngài rủ lòng thương xót tiếng gọi của tử dân ti vi, ban cho ta sức mạnh để đối kháng Thần Nghịch tà ác đi!" Hô hô...

Gió thổi động, đại thụ dao duệ.

Ngay khi Thủy Kỳ Lân cảm thấy thất lạc, niềm tin suýt chút nữa sụp đổ, một đạo thanh âm tràn ngập uy nghiêm vô tận từ trong thần thụ phóng thích ra: "Thủy Kỳ Lân, ngươi muốn cầu xin sức mạnh từ Ta sao?" Tùy tức, một đạo hư ảnh vĩ ngạn không cách nào hình dung xuất hiện trên thần thụ.

Thủy Kỳ Lân không nhìn rõ hư ảnh rốt cuộc có bộ dáng gì, trong lòng chỉ có một ý niệm: Quỳ lạy!

Phụng hiến tất cả tín ngưỡng và lòng trung thành.

Thủy Kỳ Lân phủ phục trên mặt đất, nói: "Đúng vậy, Thương Thiên vĩ đại, Thần Nghịch hắn..." Thương Thiên trực tiếp cắt ngang lời hắn: "Ta biết, không cần nói nhiều.

Vậy Ta chỉ hỏi ngươi, nếu Ta ban cho ngươi sức mạnh, ngươi có ích lợi gì cho Ngô?" Thủy Kỳ Lân trầm mặc.

Thương Thiên lại nói: "Ngươi phải biết, thế giới này chưa từng có sự thương hại vô cớ." Thủy Kỳ Lân hiểu, hắn có thể cung cấp gì cho Thương Thiên đây?

Thực lực hắn kỳ thực không tồi, trong phạm vi Bất Chu Sơn tuyệt không có địch thủ, trừ Thần Nghịch và vài thủ hạ đặc biệt cường đại ra, Thủy Kỳ Lân cảm thấy ngày sau mình sẽ có tư thế vô địch.

Nhưng so với Thương Thiên vĩ đại vô cùng trước mắt, hắn căn bản không có giá trị.

Thủy Kỳ Lân trầm mặc một hồi lâu mới nói: "Thương Thiên vĩ đại a, Ngô xin hiến tế linh hồn của Ngô, lòng trung thành của Ngô, cùng tất cả mọi thứ, chỉ cầu có thể dính dáng đến vinh quang của Ngài." Thương Thiên nhìn Thủy Kỳ Lân, cười nói: "Tốt, Ta chấp nhận sự hiến tế của ngươi." Thương Thiên hạ xuống một đạo thần quang, trực tiếp chui vào đầu lâu Thủy Kỳ Lân.

Thủy Kỳ Lân lập tức cảm giác bị bóc tách khỏi thiên địa, cũng không biết thần hồn mình đã trải qua những gì, tóm lại hắn cảm giác nhìn thấy sức mạnh dị thường mênh mông và vĩ đại.

Sức mạnh đó cường đại đến mức nào?

Nếu không có Thương Thiên che chở, hắn đều sẽ bị cỗ sức mạnh kia dọa chết!

Thương Thiên nói: "Bắt đầu hiến tế đi, vĩnh viễn dâng hiến tín ngưỡng của ngươi, Ta sẽ ban cho ngươi sự vĩnh hằng, cùng với sức mạnh mà sinh linh tầm thường không thể thất địch, nếu không, vĩnh hằng yên diệt." Thủy Kỳ Lân đương nhiên không dám phản kháng, tiếp đó dựa theo chỉ dẫn của Thương Thiên bắt đầu hiến tế linh hồn.

Kỳ thực trước khi hiến tế, Thương Thiên và Thủy Kỳ Lân giao tiếp cần có Tạo Hóa Thần Thụ làm trung gian, bởi vì ý chí Thương Thiên quá bàng đại khủng bố.

Nếu không có môi giới, dù chỉ một chút cũng có thể trực tiếp mạt diệt linh hồn Thủy Kỳ Lân.

Thủy Kỳ Lân lúc này tu vi kỳ thực bất quá chỉ là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, ngay cả Chuẩn Thánh cũng chưa đạt tới.

Nhưng sau khi hiến tế, Thủy Kỳ Lân dâng hiến linh hồn, Thương Thiên liền có thể trực tiếp đối thoại với linh hồn hắn.

Hoàn thành hiến tế xong, hắn bỗng nhiên phát hiện thân thể vốn dầy đặc vết thương của mình đã thuyên giảm!

Hồi phục từ lúc nào?

Thủy Kỳ Lân kinh hãi vô cùng.

Thân thể là của hắn, nhưng hắn lại không biết thương thế lành lại từ bao giờ!

Thủ đoạn như vậy, quả thực là hóa hủ hủ vi thần kỳ, vượt ra khỏi phạm trù tạo hóa.

Thương Thiên nói: "Thần Nghịch đến rồi, sắp tới chân núi Bất Chu Sơn, hiện tại ngươi xuống núi đi.

Đợi rời khỏi Bất Chu Sơn đi xuống chân núi, ngươi sẽ có thể tạm thời kích lui Thần Nghịch, khiến hắn trong thời gian ngắn không dám đạp nhập phạm vi Bất Chu Sơn nữa." Thủy Kỳ Lân hỏi: "Thương Thiên vĩ đại, vậy...

Chương 169

sau đó thì sao?" Thực lòng, nghe thấy chỉ có thể tạm thời kích lui, trong lòng hắn có chút thất vọng, bởi vì theo hắn thấy, Thương Thiên cường đại như vậy muốn tru sát Thần Nghịch cũng chẳng khác nào trở bàn tay.

Suy nghĩ này cũng là bình thường, là tư duy của sinh linh bình thường.

Thương Thiên lại đạm mạc nói: "Sau đó?

Hừ, phải xem sự cống hiến của ngươi có đủ hay không.

Thủy Kỳ Lân, ngươi phải hiểu, ngươi bất quá chỉ là một tên đầy tớ.

Ngươi muốn đạt được mục đích, muốn biến cường, thậm chí lăng giá trên thương sinh, Ngô đều có thể cho, nhưng ngươi phải hiến dâng trước đã.

Đi đi." Khi Thủy Kỳ Lân quay đầu lại, uy nghiêm hạo đãng lập tức biến mất không thấy.

Trong lòng hắn dâng lên cảm giác cực kỳ cổ quái, phảng phất như những gì trải qua trước đó đều là hư ảo.

Lúc này hắn rất muốn quay đầu nhìn lại, xác định xem tồn tại vĩ đại kia có còn ở đó hay không.

Nhưng trực giác nói cho hắn biết: Không thể quay đầu!

Bởi vì quay đầu chính là hoài nghi, là bất trung với tín ngưỡng.

Như vậy tất cả mọi thứ sẽ trong nháy mắt hoàn toàn biến mất, thậm chí cả linh hồn hắn.

“Muốn đạt được, phải hiến dâng?” Trong lòng Thủy Kỳ Lân thủy chung quanh quẩn câu nói đó của Thương Thiên, quang thải trong mắt hắn càng phát ra cường thịnh.

Hắn đều không phát hiện, trên đường xuống núi, mỗi bước đi khí tức đều càng thêm cường thịnh một phần, thậm chí thể hình của hắn cũng không ngừng bành trướng đề thăng.

Sức mạnh của Bất Chu Sơn không ngừng dũng nhập vào thân thể hắn. ...

Dưới chân Bất Chu Sơn, hung thú vây quanh.

Thực lòng mà nói, sinh mệnh ở Bất Chu Sơn hà chỉ thiên vạn, riêng bản tộc Kỳ Lân nay đã tiếp cận hai trăm vạn số lượng.

Nếu tính thêm các tộc tẩu thú khác, số lượng càng thêm bàng đại.

Nhưng trước mặt mười vạn hung thú, bọn chúng chỉ là bầy cừu non vô lực phản kháng.

Không đúng, phải là cừu nhỏ mới đúng, dù sao cừu còn biết phản kháng và bỏ chạy.

Mười vạn hung thú bao vây mấy ngàn vạn sinh linh Bất Chu Sơn, nhưng không một sinh linh nào dám phản kháng, ngay cả những trưởng lão cấp bậc cường đại của Kỳ Lân tộc cũng không dám.

Khi bị bao vây, đám hung thú kia cũng không nhàn rỗi.

Có kẻ đang thôn phệ, có kẻ đang phát tiết thú dục, có kẻ đơn thuần ngược sát... tràng diện cực kỳ huyết tinh và thê thảm.

Ý chí của Thương Thiên ở phía trên, nhìn hết thảy rõ ràng rành mạch.

Nhưng Thương Thiên tịnh không để ý những thứ này, đây là quy luật tự nhiên giữa các sinh linh, vật cạnh thiên trạch, hắn sẽ không

nhúng tay.

Thương Thiên từ bi với chúng sinh là để một phương thế giới không ngừng khuếch trương, không ngừng cường đại, chứ không đặt tâm tư vào từng cá thể sinh linh.

Bỗng nhiên, tiếng khóc thét gào thét cùng tiếng cười điên cuồng tứ ngược trong nháy mắt đình chỉ.

Bởi vì, Thần Nghịch đã chính thức đạp nhập nơi này!

Chương 170

Mười vạn hung thú không dám phát ra nửa điểm thanh âm, sợ làm hoàng giả phật ý.

Mấy ngàn vạn sinh linh Bất Chu Sơn lại bị dọa đến run lẩy bẩy, từ linh hồn đến thân thể đều không dám phát ra một tia âm thanh.

Thần Nghịch sớm đã quen với tràng diện này, nhìn quanh bốn phía nhưng không thấy Thủy Kỳ Lân.

Thần Nghịch cười nói: "Con Kỳ Lân kia đâu, bảo nó bò ra đây trước mặt ta." Tịch tĩnh...

Ngàn vạn sinh linh im như thóc, quả thực đáng thương đáng thán.

Rất nhanh, Thần Nghịch nói câu thứ hai: "Giết, trước tiên tàn sát trăm vạn tẩu thú phía đông cho ta." Nhất ngôn đồ bách vạn!

Hung Thú chi Hoàng Thần Nghịch!

"Rõ, Thú Hoàng bệ hạ!" "Kiệt kiệt...

Thú Hoàng bệ hạ, chúng ta nguyện ý vì ngài hiệu lao!" Nghe mệnh lệnh của Thần Nghịch, đám hung thú đều bắt đầu cười lớn trương cuồng, sát lục có thể khiến chúng cảm thấy thân tâm vui vẻ!

Một đầu hung thú trực tiếp ra tay, đầu hung thú này cao khoảng hai ngàn trượng, sở hữu bảy cái đầu lâu nhưng lại có hình dáng như nhện.

Đầu lâu của nó đồng loạt phun ra độc dịch, chỉ trong chớp mắt, sinh linh bị dính độc dịch trực tiếp bị dung giải, tử vong.

Chết một mảng lớn, sơ sơ cũng phải gần một vạn sinh linh.

Chỉ một kẻ ra tay đã như thế, giờ khắc này, những hung thú khác

cũng phân phân bắt đầu ra tay, sợ ra tay chậm sẽ bị kẻ khác cướp mất cơ hội.

Mấy hơi thở trôi qua, đã có hơn bốn mươi vạn sinh linh chết đi.

Trước sức mạnh cường đại, sinh linh bình thường quá mức yếu nhỏ, căn bản không có quyền lợi sinh tồn, thế giới Hồng Hoang xưa nay vẫn luôn như vậy.

Cho nên Thương Thiên chứng kiến hết thảy, coi như không thấy.

Càng không có ý tứ hạ thiên phạt trừng phạt đám hung thú này.

Hung thú muốn giết cứ giết, cái chết của chúng chỉ có thể do những sinh linh cường đại có thiên mệnh của Hồng Hoang đến giết, cái này gọi là đá kê chân.

"Hống!" Đúng lúc này, một trận nộ hống mãnh liệt tràn ngập bá đạo truyền đến, cơ hồ cùng thời gian, một đạo thiểm quang lóe lên.

"Tê!" "Ông!" "Oanh!"...

Từng đạo thanh âm cực nhanh vang lên, sau đó từng đầu hung thú trực tiếp hóa thành huyết vụ.

Đám hung thú vốn đang sát đến hứng khởi bỗng nhiên kinh hô tê hống, thậm chí đào vong.

Nhưng cái chết vẫn tiếp tục.

Mắt thấy càng nhiều hung thú tử vong, Thần Nghịch lại không hề động đậy, ngược lại hứng thú nhìn hết thảy.

"Hắc, Tiểu Kỳ Lân, có ý tứ a." Con mồi thực lực càng mạnh thì mới càng thú vị không phải sao?

Thủy Kỳ Lân tàn sát hung thú đàn trọn vẹn nửa canh giờ, số lượng hung thú chết trong tay hắn lên tới bảy ngàn!

Phải biết rằng, những hung thú này mỗi một con đều có thể sát lục trăm vạn sinh linh, nhưng hiện tại lại bị hắn gặt như cỏ rác.

Thí sát nhiều hung thú như vậy, Thủy Kỳ Lân căn bản không có nửa điểm bì quyện.

Cuối cùng, Thủy Kỳ Lân dừng lại, ánh mắt hắn nhìn thẳng vào Thần Nghịch, trong mắt khó giấu phẫn nộ, nếu có thể hắn thậm chí muốn xé xác Thần Nghịch.

Nhưng hắn có thể cảm giác sức mạnh của Thần Nghịch hoàn toàn lăng giá trên hắn!

Chương 171

Thủy Kỳ Lân thầm nghĩ: "Thần Nghịch, lực lượng thật kinh khủng.

Ta trên đường xuống núi đã được Thương Thiên gia trì, sức mạnh tăng trưởng toàn diện, nhưng cư nhiên vẫn không nhìn thấu nông sâu của hắn!

Không, Thương Thiên nói ta có thể kích lui hắn, cho nên ta nhất định có thể!" Thủy Kỳ Lân nhìn Thần Nghịch, nói: "Rút khỏi Bất Chu Sơn, nếu không, chết!" Nhìn Thủy Kỳ Lân đang nộ hỏa vạn trượng, Thần Nghịch bắt đầu cười: "Ha ha ha...

Thú vị, thú vị a, trong thời gian ngắn ngủi cư nhiên đề thăng nhiều thực lực như vậy!

Ngươi vừa từ trên Bất Chu Sơn xuống phải không?

Xem ra trên núi quả nhiên có bảo vật, ha ha, tốt, tốt lắm, chuyến đi này thật không uổng công!

Các ngươi nghe lệnh, diệt tuyệt toàn bộ sinh linh Bất Chu Sơn, một mống cũng không lưu!" Thần Nghịch lần nữa tập trung ánh mắt lên người Thủy Kỳ Lân, khóe miệng hắn thậm chí bắt đầu chảy nước miếng: "Kiệt kiệt...

Còn về phần bé Kỳ Lân đáng yêu của ta, ta sẽ tự tay ấn ngươi xuống đất, sau đó từng chút từng chút ăn sạch ngươi.

Cũng như ta đã nói trước đó, trước khi sinh linh Bất Chu Sơn diệt tuyệt, ngươi sẽ không chết!" Đám hung thú sau lưng Thần Nghịch lập tức cuồng hống: "Rõ, Thú Hoàng bệ hạ vĩ đại!" Dục vọng sát lục đang dâng cao!

Sinh linh Bất Chu Sơn lại bắt đầu run lẩy bẩy, tâm linh rơi vào vực sâu.

Thủy Kỳ Lân cũng không biết dũng khí từ đâu tới, lập tức cuồng hống một tiếng: "To gan!

Bất Chu Sơn đã có Thương Thiên vĩ đại thủ hộ, dám can đảm phóng túng, vậy thì đi chết đi!

Sát!" Minh minh biết thực lực không địch lại Thần Nghịch, thậm chí ngay cả nông sâu của đối phương cũng nhìn không ra.

Nhưng hắn vẫn như cũ không chút sợ hãi, bởi vì hắn tín ngưỡng Thương Thiên.

Thương Thiên cười nói: "Trong tuyệt cảnh, quả nhiên có thể kích phát tín ngưỡng.

Tín ngưỡng chi lực của Thủy Kỳ Lân lúc này cư nhiên bàng đại như vậy, không tồi.

Đã lựa chọn tín ngưỡng, vậy thì Thương Thiên cùng ngươi đồng tại, bắt đầu cuộc sát lục của ngươi đi!" Một khắc sau, thân thể Thủy Kỳ Lân đột nhiên cuồng bạo, uy nghiêm thần thánh bất khả xâm phạm kích động phát ra.

Khí tức vốn có của hắn bị Thú Hoàng Thần Nghịch hoàn toàn che lấp, nhưng giờ khắc này cư nhiên có thể trong nháy mắt phân đình kháng lễ!

Không chỉ vậy, phàm là Kỳ Lân nhất tộc phảng phất đều bị một cỗ sức mạnh mạc danh hàng lâm điểm nhiên, đi theo sau lưng Thủy Kỳ Lân, trực tiếp lao về phía gần mười vạn hung thú cùng Thú Hoàng Thần Nghịch tư sát.

Lại là một trường huyết chiến!

Ngay sát na Thủy Kỳ Lân lao tới, Thần Nghịch mãnh liệt mở bừng mắt, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Bởi vì khắc đó hắn cảm nhận được Thủy Kỳ Lân thuế biến!

"Làm sao có thể?

Vì sao!" Từ trước đến nay luôn nắm giữ càn khôn trong tay như Thần Nghịch, lúc này cư nhiên lại kinh hô thốt lên.

Bởi vì một khắc này thực sự quá chấn hám!

Sức mạnh vốn có của Thủy Kỳ Lân hoàn toàn nằm trong tầm mắt hắn, là loại hắn có thể tiện tay trấn áp.

Nhưng ngay khi Thủy Kỳ Lân ra tay, sức mạnh của hắn cư nhiên vi phạm đạo lý mà trực tiếp đề thăng, không chỉ gấp mười lần!

Không chỉ Thủy Kỳ Lân, ngay cả tộc quần Kỳ Lân lúc này cũng trực tiếp được tráng đại, phát ra tiếng gầm thét cực kỳ bạo liệt!

Nhưng vấn đề là, ngay trước đó không lâu lũ Kỳ Lân này còn run lẩy bẩy như cừu non dưới áp bách của hung thú, trong một sát na cư nhiên hoàn toàn thuế biến, không những không còn sợ hãi, ngược lại bắt đầu lao vào hung thú tư sát.

"Chuyện gì xảy ra?

Chương 172

Vì sao!" Trong sát na ngắn ngủi, Thú Hoàng Thần Nghịch liên tục hỏi hai câu vì sao.

Quá vi phạm nhận thức, Thủy Kỳ Lân không có đạo lý biến mạnh cũng đành, nhưng cả tộc quần cũng trực tiếp không có lý do đạo lý mà biến mạnh.

Tình huống gì đây?

Chỉ nghe Thủy Kỳ Lân lúc này lần nữa tê hống: "Thương Thiên vĩ đại, ban cho ta sức mạnh, Sát!" Oanh long!

Móng vuốt Thủy Kỳ Lân hung hăng vỗ lên thân hình vạn trượng của Thần Nghịch.

Thân thể Thủy Kỳ Lân vốn kém Thần Nghịch quá nhiều, nhưng trong mấy sát na lao tới, thân thể hắn lần nữa vi phạm thường lý mà bành trướng, cư nhiên lúc này sở hữu thể cách không kém Thần Nghịch bao nhiêu!

Kinh qua một kích vừa rồi, Thần Nghịch phi thường rõ ràng đây tuyệt đối không phải pháp thuật biến hóa, mà là thể hình chân chính bạo trướng!

Bởi vì sức mạnh của Thủy Kỳ Lân cũng đề thăng, tốc độ cũng đề thăng, các phương diện tố chất đều đề thăng.

Toàn diện tiến hóa!

"Đáng chết, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Cảm giác tên tiểu Kỳ Lân này trong một sát na đã trải qua mấy trăm vạn năm tu luyện vậy." Trong lòng hắn kinh nộ vô cùng, nhưng sự thật hắn đoán đúng rồi, Thủy Kỳ Lân đích xác đã trải qua mấy trăm

vạn năm tu luyện.

Chỉ bất quá ngay cả Thủy Kỳ Lân cũng không biết.

Từ khi rời đỉnh Bất Chu Sơn đi xuống, Thương Thiên lấy Tạo Hóa Thần Thụ làm trung giới, trong tình huống Thủy Kỳ Lân không hề hay biết, trực tiếp điều chỉnh tiến độ thời gian pháp lực lưu động của hắn.

Thương Thiên vì sao phải để hắn từng bước từ trên Bất Chu Sơn đi xuống?

Chính là muốn để hắn biến mạnh trong bất tri bất giác!

"Oanh!" Từ khi xuất thế đến nay, thân thể Thú Hoàng Thần Nghịch lần đầu tiên thối lui, lần đầu tiên bị đánh bay ra ngoài.

Thân hình vạn trượng bị đánh bay, trong lúc di động thậm chí trực tiếp đè chết mấy ngàn đầu hung thú cường đại!

Đám hung thú kia nhìn thấy vương giả cư nhiên dễ dàng bị đánh bay như vậy, hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Phải biết rằng, từ khi gặp Thần Nghịch đến nay, sự bất khả chiến bại của Thú Hoàng đã ăn sâu vào tâm linh chúng.

Nhưng ngay khắc vừa rồi, tín ngưỡng kiên định bất di của hung thú trực tiếp sụp đổ.

Đương nhiên, chúng là hung thú, sẽ không thống khổ ai hào, sẽ không vì tín ngưỡng sụp đổ mà mê mang, chúng chỉ biết chạy trốn!

Chỉ là, Kỳ Lân tộc lúc này dưới sức mạnh Thương Thiên tựa hồ mỗi con đều được tiêm một liều thuốc hưng phấn siêu cấp trăm vạn năm, làm sao có thể để chúng rời đi?

Cho nên, sát lục càng trở nên triệt để.

"Thương Thiên tại thượng, Ngô - Thủy Kỳ Lân, sẽ trở thành tín

ngưỡng giả kiên định nhất!" Thủy Kỳ Lân vừa cùng Thú Hoàng Thần Nghịch tư sát, vừa dùng hết sức mạnh cuồng hống.

Những Kỳ Lân khác lúc này cũng bắt đầu đi theo.

"Thương Thiên vĩ đại tại thượng, chúng ta nguyện trở thành tín đồ vĩnh viễn của Ngài!" Một đầu Kỳ Lân cao hô liêu lượng, khi cả tộc quần Kỳ Lân đều bắt đầu hô hoán, hình ảnh càng thêm hãi nhân.

Thú Hoàng Thần Nghịch kỳ thực tịnh chưa thất bại, nếu điên cuồng lên thì Thủy Kỳ Lân cũng chỉ có thể cùng hắn chia năm xẻ bảy mà thôi, thậm chí Thủy Kỳ Lân có thể cảm giác nếu tiếp tục tử chiến, người chiến thắng cuối cùng nhất định là hắn.

Nhưng hắn tịnh không lựa chọn tiếp tục tử chiến, bởi vì hắn biết không còn ý nghĩa nữa.

Bởi vì sau lưng Thủy Kỳ Lân còn có một "Thương Thiên" thần bí.

Rõ ràng, hôm nay Thần Nghịch tịnh không bại trong tay tên nhãi Kỳ Lân, mà là bại trong tay Thương Thiên thần bí khó lường kia.

Chương 173

Hắn thậm chí không thể lý giải thủ đoạn mà Thương Thiên thi triển.

Thú Hoàng Thần Nghịch kéo giãn khoảng cách với Thủy Kỳ Lân, sau đó hỏi: "Thương Thiên, Thương Thiên rốt cuộc là ai!" Thủy Kỳ Lân vẻ mặt cuồng nhiệt nói: "Thương Thiên là bầu trời chí cao vô thượng của thế giới này, là ý chí của thế giới này, là nguyên điểm của mọi sự vĩ đại!

Sát..." Lúc này Thủy Kỳ Lân chẳng khác nào một tín đồ cuồng tín, sức mạnh Thương Thiên đem tới khiến hắn bắt đầu thiêu đốt lực lượng.

Thần Nghịch cắn răng, rốt cuộc tê hống một tiếng: "Theo ta rút lui!" Nói xong, hắn bỏ đi.

Hôm nay, dưới chân Bất Chu Sơn, Thú Hoàng Thần Nghịch tao ngộ thất bại lần đầu tiên.

Hắn thương hoàng rời đi, đám hung thú truy tùy kỳ thực không cần hạ lệnh, ngay khoảnh khắc hắn bị Thủy Kỳ Lân húc bay, chúng đã bắt đầu bỏ chạy, lúc này càng là tử thương vô số.

"Không được, nhất định phải giết chết hắn!" Trong lòng Thủy Kỳ Lân xuất hiện ý niệm này.

Với tính cách của Thú Hoàng Thần Nghịch, lần này đã chịu thất bại trọng đại như vậy, ngày sau nhất định sẽ báo thù.

Nếu có thể chém giết hắn ngay hôm nay thì là một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.

Huống hồ, nhìn tình huống lúc này, muốn giết Thần Nghịch tựa hồ

cũng thật sự có khả năng!

Dưới sự thôi thúc của ý niệm này, Thủy Kỳ Lân cơ hồ không thể kìm nén sát ý.

Nhưng hắn rất nhanh nhớ tới lời của Thương Thiên: Đuổi khỏi Bất Chu Sơn!

Ý của Thương Thiên là đuổi Thần Nghịch khỏi Bất Chu Sơn chứ không phải chém giết hắn!

Với sức mạnh của Thương Thiên vĩ đại, nếu muốn giết Thần Nghịch, thì một con Hung Thú chi Hoàng có đường sống sao?

Tuyệt đối không có khả năng!

Minh bạch rồi, Thương Thiên bệ hạ vĩ đại cố ý lưu lại Thần Nghịch, cố ý để hắn sống sót.

Thủy Kỳ Lân không biết mục đích của Thương Thiên, nhưng hắn biết, tuyệt đối không thể vi phạm ý chí Thương Thiên, thậm chí không thể có một chút hoài nghi.

Trận chinh chiến lần này làm hắn ý thức được một sự kiện: Tín Thương Thiên giả cuồng.

Vậy thì, nghịch Thương Thiên giả, hoặc hứa, vong!

"Dừng lại!" Thủy Kỳ Lân trực tiếp hạ lệnh, tất cả Kỳ Lân ở Bất Chu Sơn đều dừng truy đuổi, sau đó hướng về phía Thủy Kỳ Lân tụ tập.

Không lâu sau, dưới sự chưởng khống của Thủy Kỳ Lân, toàn bộ Kỳ Lân tộc, thậm chí cả những sinh linh Bất Chu Sơn may mắn còn sống sót đều chỉnh tề xếp hàng, sau đó trực tiếp phủ phục trên mặt đất, dùng tư thái ti vi nhất ngưỡng vọng Bất Chu Sơn.

"Thương Thiên vĩ đại, chúng ta sẽ là tín đồ kiên định nhất!" Cuối

cùng cũng lui ra khỏi Bất Chu Sơn, ánh mắt Thần Nghịch vẫn như cũ băng lãnh.

Nhưng sâu trong sự băng lãnh đó lại ẩn tàng phẫn nộ vô biên!

Lần đầu tiên trong đời thừa thụ thất bại, hiển nhiên làm một tôn Thú Hoàng luôn xưng vô địch cảm thấy cực độ không vui.

Thần Nghịch phẫn nộ với Thủy Kỳ Lân, muốn trực tiếp ăn thịt hắn, nhưng nói thực, cho dù Thủy Kỳ Lân trước đó đánh với hắn ngang ngửa, nhưng vẫn chưa lọt được vào mắt hắn.

"Thương Thiên...

Thương Thiên...!

Là dạng tồn tại gì a." Thần Nghịch đâu biết, khi hắn nói những lời này, Thương Thiên đang nhìn hắn.

"Tốt, Thủy Kỳ Lân tịnh không vi phạm ý chí của Ta, là một tín đồ hợp cách.

Về phần Thần Nghịch, hiện tại ngươi đã biết sự tồn tại của Ta, như vậy trong tâm linh ngươi đã gieo xuống một hạt giống." Đối với Thương Thiên sinh ra một loại chấp niệm, muốn biết Thương Thiên là ai, là dạng tồn tại gì, lại làm thế nào trong vài sát na trực tiếp khiến Thủy Kỳ Lân cường đại, thậm chí khiến cả tộc quần đều trở nên cường đại.

Chương 174

Loại khát vọng, chấp niệm này chính là một hạt giống nhân quả!

Đám chúng sinh dung lục đâu biết, rất nhiều khi nhân quả nảy sinh căn bản không cần có sự giao tập hay mâu thuẫn, thậm chí không cần gặp mặt, chỉ một ý niệm là đủ rồi!

Thú Hoàng nhìn quanh, mười vạn hung thú lúc này chỉ còn lại chưa đến bảy vạn.

Cũng tức là trong trận chiến kia, có túc túc ba vạn hung thú đã chết.

Hung thú tử vong, Thần Nghịch sẽ không để trong lòng, tuy nói mỗi một đầu hung thú đều là loại có thể đồ diệt trăm vạn sinh linh, nhưng trong mắt hắn vẫn là phế vật.

Nhưng điều Thần Nghịch để ý là sự vô địch của hắn đã bị phá vỡ!

Những hung thú này vốn vì hắn vô địch nên mới đi theo, nhưng hiện tại đám hung thú đáng chết này lại bắt đầu tứ tán đào ly.

Thần Nghịch lạnh lùng nói: "Hừ, thứ đáng chết, cư nhiên dám phản đào?

Sống chán rồi sao!" Một khắc sau, sát lục bắt đầu!

Lực lượng cuồng bạo lại kinh khủng trực tiếp quét ngang, sức mạnh bạo ngược dìm ngập hơn một vạn hung thú!

Tùy hậu, sinh mệnh bị vô tình thu hoạch.

Thương Thiên vẫn luôn chăm chú nhìn Thú Hoàng Thần Nghịch, cười nói: "Thần Nghịch đúng là một chiến binh không tồi a, ngược lại có thể cân nhắc ném hắn vào trong Hỗn Độn." Hiện tại trong Hỗn

Độn có Thập Tam Sứ Đồ.

Dùng Đại Viên Vương "Chiến" cầm đầu Thập Tam Sứ Đồ, không nghi ngờ gì mỗi một tôn đều cực kỳ cường đại, nhưng vẫn chưa đủ.

Hỗn Độn mới đang không ngừng sinh thành và khoách trương, không biết có phải do trải qua một lần đại phá diệt hay không mà Thương Thiên có thể nhìn ra Hỗn Độn lần này rộng lớn hơn lần trước!

Con đường chinh chiến Hỗn Độn Thần Quốc còn xa vời vợi, huống hồ còn có một Thái Cực không rõ tình huống đang tồn tại, cho nên nếu có thể hàng phục Thú Hoàng thì cực tốt.

Đương nhiên, đây chỉ là tình huống lý tưởng, hoặc hứa tên kia không chịu nghe lời.

Vậy thì chỉ có thể trực tiếp luyện hóa hắn, dùng làm khôi lỗi.

Nhưng trước đó, hắn còn có chỗ hữu dụng.

Thương Thiên vì sao không cường hóa Thủy Kỳ Lân thêm một chút, để hắn mượn sức mạnh Bất Chu Sơn giết Thần Nghịch?

Bởi vì Thương Thiên muốn tham tầm cái bóng sau lưng Thần Nghịch.

Thương Thiên minh bạch, Thần Nghịch có thể quật khởi nhanh chóng như vậy, sau lưng có Thái Cực thôi động.

Thái Cực ẩn tàng sâu trong Huyết Hải, dùng sức mạnh của hắn từng chút từng chút bồi đắp thực lực cho Thần Nghịch, dưỡng thành Thú Hoàng vô địch như ngày nay.

Lần này Thần Nghịch đột nhiên tiến đánh Bất Chu Sơn, không cần nghĩ cũng biết là tên Thái Cực kia đang ám trung chỉ dẫn.

Thần Nghịch lần này chịu thất bại, bại dưới tay "Thương Thiên",

ý chí của Thái Cực sẽ không ngồi yên được.

“Hồng Hoang ngày nay, nói trắng ra là bàn cờ của Ta và Thái Cực.

Trong ván cờ này, đương nhiên Ta thân là Thiên Đạo, bất luận thế nào cũng chiếm cứ ưu thế tuyệt đối.

Thái Cực, ngươi không định nhảy ra sao?” ...

Thú Hoàng Thần Nghịch sau một hồi sát lục mới khiến đám hung thú đang bỏ chạy lần nữa chập phục.

Thần Nghịch đích xác bại, nhưng hắn vẫn lăng giá trên chúng, vẫn là Thú Hoàng chi Hoàng đương chi vô quý.

Chỉ là, Thần Nghịch một lần đại khai sát giới, túc túc giết chết hai vạn đầu hung thú mới dừng lại.

Chương 175

Cộng thêm số chết ở Bất Chu Sơn, mười vạn hung thú một đường tụ tập giờ chỉ còn lại chưa đến năm vạn.

Nhưng Thần Nghịch không quan tâm những thứ này, hung thú cố nhiên cường đại nhưng chung quy cũng chỉ là nanh vuốt mà thôi.

Chỉ cần Thần Nghịch đủ mạnh, chỉ cần Thần Nghịch có thể trấn áp Hồng Hoang, nanh vuốt chết sạch thì đã sao?

Những hung thú vốn định phản đồ giờ khắc này run lẩy bẩy, không dám có bất kỳ sự hiêu trương phóng túng nào nữa.

Thần Nghịch nói: "Các ngươi ở chung quanh canh giữ cho ta, nếu có bất kỳ sinh linh nào đến, giết không tha.

Đương nhiên, cũng có thể thừa dịp ta bế quan trực tiếp đào tẩu, chỉ cần có bản lĩnh, bản hoàng tuyệt đối sẽ không trở lan." Thú Hoàng Thần Nghịch nói xong, để lại một nụ cười tàn nhẫn rồi trực tiếp bắt đầu bế quan.

Về phần đám hung thú sẽ thế nào, hắn tảy hào không để ý.

Nếu còn có kẻ phản đào, vậy thì tiếp tục giết! ...

"Thái Cực Chúa Tể chí cao vô thượng, tôi tớ của ngài - Thần Nghịch hô hoán ngài..." Thần Nghịch sau khi bế quan, trực tiếp dùng bí pháp Thái Cực lưu lại để câu thông.

Hồi lâu sau, mới có hồi âm vi nhược truyền đến: "Việc gì?" Trên mặt Thần Nghịch lập tức phù hiện vẻ ti vi và thành hoàng thành khủng, hoàn toàn khác biệt với sự hiêu trương bá đạo ban nãy.

Hắn gần như run rẩy nói: "Thái Cực Chúa Tể vĩ đại, chuyến đi đạp nhập Bất Chu Sơn thất bại rồi!" Thái Cực đạm mạc hồi ứng: "Lý

do.” Thú Hoàng Thần Nghịch liền đem sự biến hóa của Thủy Kỳ Lân kể lại một lượt nguyên bản, không giấu giếm nửa chữ.

Thái Cực lẳng lặng nghe xong, lại lộ ra một tia cười cổ quái, nói: “Thương Thiên...

A a, tên tiểu gia hỏa này cư nhiên có bản sự như vậy, không những tránh được vòng xoáy hủy diệt khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, ngược lại còn tiến nhập vào một phương thế giới.

Nhìn như vậy, hắn thậm chí đều có khả năng trở thành Thiên Đạo của Hồng Hoang rồi.” Thương Thiên ở trong Hỗn Độn Hồng Mông đều là cường giả đỉnh cấp nhất, thời đại Hỗn Độn trước càng là bá chủ Hỗn Độn Thần Quang, vô số sinh linh Hỗn Độn và Ma Thần bị hắn chơi đùa trong lòng bàn tay.

Nhưng lấy thân phận của Thái Cực mà xưng hô hắn là tiểu tử, tựa hồ cũng không có gì không thỏa.

Thái Cực chung quy là Hồng Mông Đế Chủ đỉnh cấp, tồn tại từng suýt chút nữa thôn phệ Đại Đạo!

Tuy hiện tại lưu tồn ở Hồng Hoang chẳng qua chỉ là một điểm tàn linh, nhưng vẫn có thể nhìn thấu bản nguyên năng lực, chỉ một câu nói là có thể thôi đoán ra đại khái nhân quả.

Chỉ là, ngay cả hắn cũng không biết Thương Thiên làm thế nào trực tiếp thay thế trở thành Thiên Đạo Hồng Hoang.

“Cổ quái, thế giới sau khi khai tịch vốn nên hình thành ý chí độc lập.

Bàn Cổ khai tịch Hồng Hoang thiên địa mục đích càng là vì để Thiên Đạo tiến hóa trở thành Đại Đạo mới, từ đó mạt sát ta, nhưng hiện tại lại để tiểu tử kia tu hú chiếm tổ chim khách?

Không, tuy không biết hắn làm thế nào được điểm này, nhưng ta

xác định Bàn Cổ khai tịch một phương thế giới còn có mục đích khác, cho dù hắn trở thành Thiên Đạo, cũng chưa thực sự triệt để chưởng ác Hồng Hoang, cho nên, ta còn có cửa để chơi!" Nếu Thương Thiên thực sự có thể chân chính triệt để chưởng ác Hồng Hoang, Thái Cực sẽ không tồn tại nữa!

Thái Cực bỗng nhiên hỏi: "Thần Nghịch, ngươi có muốn lần nữa tiến hóa, đạt được thực lực khủng bố viễn viễn siêu việt cảnh giới này không?" Viễn viễn siêu việt cảnh giới này?

Sở hữu thực lực càng thêm khủng bố và cường đại?

"Muốn!" Thần Nghịch không hề do dự, trực tiếp đưa ra đáp án.

Biến mạnh!

Duy có không ngừng biến mạnh mới có thể chân chính chúa tể vận mệnh.

Cho nên, Thần Nghịch rõ ràng biết Thái Cực đang lợi dụng hắn, nhưng vẫn nghĩa vô phản cố đưa ra lựa chọn.

Thanh âm Thái Cực vẫn như cũ vô cùng phiêu miểu, bỗng nhiên giọng điệu thay đổi, nói với Thần Nghịch: "Thần Nghịch, bản Đế Chủ biết ngươi muốn nắm giữ vận mệnh của mình, thậm chí muốn thôn phệ cả ta." Lời này vừa dứt, Thần Nghịch lập tức biến thể sinh hàn, thân hình vạn trượng khủng bố kia bắt đầu run lẩy bẩy.

Đương nhiên hắn có tâm tư như vậy, nhưng bất luận thế nào cũng không dám để lộ ra, bởi vì hắn rõ ràng mình đang đối mặt với một tồn tại khủng bố nhường nào, sớm bại lộ chẳng khác nào tìm chết?

Chương 176

Nhưng vị kia cư nhiên đều biết!

Chỉ nghe Thái Cực lại nói: "Kỳ thực ngươi cũng không cần sợ hãi, cũng không cần run rẩy, bởi vì ta nhạc kiến kỳ thành.

Ta tịnh không thích sinh linh không có dã tâm, bởi vì không có dã tâm đại biểu cho việc sẽ không có sự đề thăng.

Ta rất hài lòng với ý niệm này của ngươi hiện tại, bởi vì duy có như vậy ngươi mới không ngừng đi biến mạnh.

Hiện tại để ta nói cho ngươi biết, thế giới chân chính quảng khoát đến nhường nào." Thái Cực đánh một đạo thần niệm trực tiếp vào não hải Thần Nghịch.

Một khắc sau, thân thể Thần Nghịch cứng đờ, vô số tin tức bắt đầu xuất hiện trong đầu hắn.

Những tin tức này đi ngược dòng thời gian về trước khi khai thiên tích địa, sau đó là đại chiến Hỗn Độn, rồi đến Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ trước đó nữa...

"Hiện tại, ngươi minh bạch Thương Thiên là tồn tại bực nào rồi chứ?

Thần Nghịch, nếu ngươi đủ cường đại, ta thậm chí có thể để ngươi thay thế Thương Thiên, trở thành chủ nhân duy nhất của thế giới Hồng Hoang này!" Cho dù Thần Nghịch là Thú Hoàng, lúc này cũng còn lâu mới bình tĩnh lại được sau sự chấn hám vừa rồi.

Hóa ra, ngoài thế giới Hồng Hoang còn có Hỗn Độn, trên Hỗn Độn còn có Hồng Mông!

Hắn cũng rốt cuộc đại khái minh bạch Thương Thiên là tồn tại

bực nào.

Càng thêm minh bạch, suy nghĩ tự nhận vô địch Hồng Hoang chỉ có Thái Cực thần bí mới áp chế được mình trước kia buồn cười đến bao nhiêu.

Thần Nghịch lần nữa cực kỳ thành khẩn nói: "Thái Cực Đế Chủ vĩ đại, xin ngài chỉ điểm ta!" Nhìn sự biến hóa của Thần Nghịch, Thái Cực phi thường hài lòng, hắn vốn cố ý nói cho Thần Nghịch tin tức này, chính là muốn kích thích tâm linh hắn.

Tự đại và dã tâm là chuyện tốt, nhưng nếu ngay cả định vị cũng không rõ ràng, vậy cũng khó thành đại khí.

Để Thú Hoàng Thần Nghịch rõ ràng định vị cùng xử cảnh chân chính hiện tại, đối với kẻ dã tâm bừng bừng là một chuyện tốt, hắn sẽ càng thêm liều mạng.

Về phần lo lắng Thú Hoàng Thần Nghịch sau khi thực lực đề thăng sẽ phản phệ?

A a, đó là chuyện tiếu lâm!

Với uy năng của Thái Cực Đế Chủ vĩ đại, nếu sợ hãi một sinh linh nhỏ bé như vậy, đó mới thực sự là nực cười.

"Đi tìm Hồng Quân, sau đó ăn hắn đi." Thái Cực tiếp tục nói: "Hồng Quân nguyên bản cũng là một Hỗn Độn Ma Thần, nhưng ở thời đại Hỗn Độn trước, hắn kỳ thực tịnh không nhập lưu, thậm chí không có bao nhiêu tồn tại cảm.

Nhưng khi Ngô và Bàn Cổ chém giết, ta đem tinh thần tự thân dung vào trong huyết dịch hòa làm một thể với Bàn Cổ, lại biết được Bàn Cổ kỳ thực đã đem Tạo Hóa Ngọc Điệp truyền cho hắn." Đương nhiên, Tạo Hóa Ngọc Điệp hình thành trong Hồng Hoang và miếng trong tay Bàn Cổ ở Hỗn Độn lại không giống nhau.

Tạo Hóa Ngọc Điệp của Bàn Cổ nãi là Đại Đạo Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Đại Đạo Tạo Hóa Ngọc Điệp sau khi rút lấy vô số pháp tắc chi lực, sau đó lần nữa phóng thích chế tạo ra một phiến thế giới Hồng Hoang, rồi biến mất vô tung.

Sau đó Bàn Cổ lấy Đại Đạo Tạo Hóa Ngọc Điệp làm hình mẫu, ngưng tụ ra Thiên Đạo Tạo Hóa Ngọc Điệp.

"Rõ ràng có Thiên Đạo Tạo Hóa Ngọc Điệp, nhưng Bàn Cổ tịnh không giao cho Thương Thiên, mà lại truyền cho Hồng Quân, do đó có thể thấy, Bàn Cổ cũng tồn tâm tư tru sát Thương Thiên.

Chỉ là, Bàn Cổ chung quy đã vẫn lạc rồi, bố cục của hắn tuy rằng tốt, nhưng hiện tại lại có thể vì ta sở dụng.

Ngươi hãy đi tìm Hồng Quân, chỉ cần ăn thịt hắn, sau đó chưởng ác Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay hắn, duy có như vậy ngươi mới có cơ hội đánh bại Thương Thiên.

Bằng không mà nói, trong mắt Thương Thiên, ngươi cũng chỉ là một con kiến hôi hơi lớn một chút mà thôi." Thái Cực nói xong, trực tiếp đưa phương vị đại khái của Hồng Quân cho Thần Nghịch.

"Hồng Quân có Thiên Đạo Tạo Hóa Ngọc Điệp thủ hộ, cho nên dù Thương Thiên thân là Thiên Đạo cũng không thể biết sự tồn tại của hắn, nhưng Ngô vì nguyên nhân tiên huyết Bàn Cổ lại sớm thấy rõ thiên cơ, cho nên, ta so với tên Thương Thiên kia càng đi trước một bước!

Hừ, Thương Thiên tiểu nhi, cho dù trở thành Thiên Đạo, nhưng hắn cũng căn bản không thể biết mình đang đấu với tồn tại như thế nào, ngay cả Đại Đạo Chi Tử Bàn Cổ còn bại dưới tay ta, càng huống hồ là hắn?" ...

Giờ phút này, ý chí Thương Thiên sớm đã rút khỏi người Thần Nghịch.

Chương 177

Khi Thần Nghịch muốn bế quan, Thương Thiên biết Thần Nghịch tuyệt đối muốn đi liên hệ Thái Cực.

Thái Cực rất lợi hại, có thủ đoạn che chắn cảm ứng của hắn, cho nên ý chí hắn lưu lại đó cũng không có tác dụng.

Sau khi trở về Bất Chu Sơn, hắn trực tiếp triệu hoán Thủy Kỳ Lân.

"Thương Thiên chí cao vô thượng, tôi tớ ti vi của ngài ở đây chờ ngài sai phái." Thương Thiên hỏi: "Lần này kích lui Thần Nghịch, cảm giác thế nào?" Thủy Kỳ Lân không có nửa điểm giấu giếm, nói: "Thương Thiên tại thượng, có thể đánh bại Thần Nghịch hoàn toàn là ân tứ của Ngài, nhưng tâm linh Ngô dị thường phấn chấn." Thương Thiên bỗng nhiên nói: "Ngươi có một chút thất lạc đi, bởi vì không thể giết chết hắn." "Ngài nói không sai, Ngô đích xác có chút thất lạc và không cam tâm." Trước mặt Thương Thiên, hắn không dám có bất kỳ sự giấu giếm nào, bởi vì Thương Thiên là vạn năng.

Thương Thiên nói: "Không cần thất lạc, bởi vì thời đại thuộc về ngươi mới vừa vặn bắt đầu.

Ta hiện tại muốn ngươi đi tìm Ngọc Kinh Sơn, đi tìm một người tên là Hồng Quân, mang hắn về Bất Chu Sơn gặp Ta.

Tử hoạt bất luận." Thủy Kỳ Lân lập tức ghi nhớ lời Thương Thiên, sau đó cung cung kính kính rời đi.

Sau khi Thủy Kỳ Lân đi rồi, Thương Thiên mới nói: "Bàn Cổ a Bàn Cổ, tâm tư của ngươi, ta biết rõ ràng rành mạch.

Hừ, ta tuy rằng tạm thời trở thành Thiên Đạo, nhưng vẫn có sự

bảo lưu.

Tạo Hóa Ngọc Điệp, Tam Thanh, Tổ Vu, nãi chí là hai con quạ ba chân kia, đều là bố trí của ngươi phải không?" Thương Thiên lẩm bẩm: "Ngươi tưởng rằng ta không cảm tri được khí tức của chúng, nên không cách nào biết được vận mệnh của chúng?

Đáng tiếc...

Ta là xuyên việt trọng hoạt một đời, cho nên đối với tin tức của ngươi, ta cơ hồ rõ như lòng bàn tay, thậm chí còn biết rõ ràng hơn cả ngươi!" Vô luận Bàn Cổ hay Thái Cực, đều là tồn tại mưu kế vô cùng, mỗi làm một việc đều có thể nhìn thấy tương lai xa xôi, tính toán vô số biến hóa.

Đáng tiếc bọn họ đều không ngờ, Thương Thiên - Ma Thần Âm Dương sinh ra trong Hỗn Độn, kẻ chúa tể hết thảy, căn bản là tồn tại trọng hoạt một đời.

Tất cả thiên số, vận mệnh của Hồng Hoang, hắn đều biết rõ ràng rành mạch.

Cảm tri không được, thăm dò không ra, những cái này đều không quan trọng, bởi vì hắn sớm đã biết rồi!

Thủy Kỳ Lân phụng mệnh rời đi, hướng về Ngọc Kinh Sơn xa xôi xuất phát, đây là mệnh lệnh chân chính đầu tiên Thương Thiên hạ đạt cho hắn, vô luận thế nào cũng phải hoàn thành.

Trong lòng hắn thủy chung nhớ kỹ câu nói kia của Thương Thiên: Muốn đạt được, vậy thì trước tiên phải trả giá.

Trước mắt, Thủy Kỳ Lân muốn càng thêm cường đại, sở hữu sức mạnh hoàn toàn lăng giá trên Thần Nghịch!

Hắn cũng rõ ràng, nếu không có Thương Thiên xuất hiện, như vậy lần này hắn sẽ bị Thần Nghịch trực tiếp ăn thịt, ngay cả ngàn vạn sinh

linh Bất Chu Sơn cũng sẽ bị hủy diệt.

Cho nên vô luận thế nào hắn cũng cần phải trở nên mạnh hơn!

Nhìn Thủy Kỳ Lân rời đi, Thương Thiên lại có tâm tư khác biệt.

"Thủy Kỳ Lân, Long Vương, Nguyên Phượng, ba nhân vật chính của thời đại, đã có hai kẻ trở thành tín đồ của Ta, tuy khí vận hữu hạn chỉ trấn áp được một thời đại, viễn viễn không sánh bằng Tam Thanh.

Nhưng nếu bồi dưỡng tốt, lại cũng chưa chắc không thể thắng Tam Thanh!" Tam Thanh khí vận liên miên, nhưng chung quy là Nguyên Thần của Bàn Cổ hóa thành, cho nên Thương Thiên không thể chân chính coi bọn họ là tín đồ của mình.

Huống hồ hiện tại hắn đã nắm giữ toàn bộ Bất Chu Sơn, Vĩnh Hằng Chi Thụ (Tạo Hóa Thần Thụ) càng thật sâu cắm rễ bên trong Bất Chu Sơn, nhưng vẫn không cảm giác được sự tồn tại của Tam Thanh.

Bàn Cổ đã lưu lại hậu thủ, đang phòng bị hắn.

Nhưng Thương Thiên cũng tịnh không để ý, thân là Đại Đạo Chi Tử, Bàn Cổ nếu ngay cả một chút hậu thủ cũng không có, đó mới thực sự là buồn cười.

"Một phiến thế giới này do Bàn Cổ khai tịch, nhưng Ta có thể ở ngoài thế giới khai tịch Thiên Ngoại Thiên.

Như vậy, có thể thực hiện sự liên kết giữa thế giới Hồng Hoang, Thiên Ngoại Thiên cùng Hỗn Độn Thần Quốc của Ta, vừa có thể triệt để luyện hóa toàn bộ thế giới Hồng Hoang, chân chính nạp vi kỷ dụng, lại có thể lấy đó làm căn cơ, đồ mưu toàn bộ Hỗn Độn mới!" Sự thực thì Thiên Ngoại Thiên ở tiền thế cũng có.

Tam Thanh Thánh Nhân phân biệt khai tịch Thái Thanh Thiên, Ngọc Thanh Thiên và Thượng Thanh Thiên; Nữ Oa Thánh Nhân tắc

khai tịch Oa Hoàng Thiên; ngay cả hai vị Thánh Nhân phương Tây cũng khai tịch Phật Quốc.

Thương Thiên của tiền thế cảm thấy đó quả là vĩ ngạn chi lực vô cùng, lấy sức một người khai tịch thế giới, thực sự bất khả tư nghị!

Chương 178

Thậm chí lúc mới bắt đầu, hắn đều cảm thấy sáu vị Thánh Nhân đều có tư bản truy đuổi Bàn Cổ rồi.

Nhưng đến hiện tại hắn lại minh bạch, cách làm của tiền thế thực sự quá buồn cười.

Thiên Ngoại Thiên tuy cũng là thế giới, nhưng thực tế thượng căn bản không thể so sánh với Hồng Hoang.

Thế giới Hồng Hoang do Bàn Cổ khai tịch, có thể dựng dục vạn thiên pháp tắc, sở hữu tiềm lực không ngừng tiến hóa!

Nếu không có Thái Cực nhúng tay, hết thảy đều đi theo kịch bản của Bàn Cổ thì một phương thế giới này thậm chí đều có khả năng đạt tới địa bộ như Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ, thậm chí có khả năng tiến một bước siêu thoát.

Nhưng Thiên Ngoại Thiên do sáu vị Thánh Nhân khai tịch, là lấy uy năng bản thân và linh bảo trực tiếp phá diệt Hỗn Độn, khai tịch và ổn định một phiến thiên địa, hoặc hứa trong thiên địa linh khí sung doanh, nhưng sinh linh tầm thường căn bản không thể đản sinh, càng đừng nói đến không ngừng tiến hóa.

Thương Thiên muốn khai tịch Thiên Ngoại Thiên lại hoàn toàn không giống với loại bất nhập lưu đó.

Hắn muốn khai tịch một thế giới có thể để sinh linh đản sinh và tiến hóa, nói trắng ra là muốn đem pháp tắc trong thế giới Hồng Hoang sao chép sang thế giới mới.

Đến lúc đó, thế giới hắn khai tịch sẽ không phân biệt với đại thế giới Hồng Hoang.

“Đến lúc đó, có thể hình thành Kỳ Lân Thiên, Chân Long Thiên, Phượng Hoàng Thiên, để ba loài này trong tam thiên không ngừng phồn diễn sinh tức, sau đó liên tục không ngừng đản sinh ra chiến binh Hỗn Độn chân chính!” Hiện tại Thập Tam Sứ Đồ Hỗn Độn chỉ là lưỡi kiếm lợi hại hoặc kẻ dò đường của Thương Thiên, không ngừng tham tác Hỗn Độn đồng thời tìm kiếm manh mối Thái Cực.

Trong kế hoạch chân chính của Thương Thiên, Hỗn Độn Thần Quốc không chỉ có sinh linh Hỗn Độn, mà càng phải có sinh linh đản sinh từ Hồng Hoang, lấy sinh linh Hồng Hoang làm chủ thể.

Dù sao, hắn từng sở hữu một Hỗn Độn Thần Quốc, hắn rõ ràng nhất sinh linh Hỗn Độn có dáng vẻ gì.

Sinh linh Hỗn Độn cấp thấp, nói trắng ra là căn bản sẽ không có tín ngưỡng, chỉ có sợ hãi.

Nói khó nghe một chút, chỉ là những đứa trẻ thiểu năng có một thân sức mạnh phá diệt cường đại mà thôi.

Duy có sinh linh Hỗn Độn đẳng cấp cao mới có thể sở hữu tín ngưỡng.

Nhưng Thương Thiên cũng đồng dạng minh bạch một điểm, sinh linh Hỗn Độn sức mạnh càng cường đại thì tính tự ngã cũng càng cường đại, cho nên những sinh linh Hỗn Độn này sớm muộn sẽ bị đào thải.

Phải lấy sinh linh của thế giới đương kim làm chủ.

“Khai tịch Thiên Ngoại Thiên, chỉ là bước đầu tiên!

Ta muốn ngưng tụ đạo thể toàn tân!” Lúc đầu khi đưa ra lựa chọn, Thương Thiên kỳ thực đã có kế hoạch, chính là muốn lưu lại con đường biến cường tốt nhất cho mình.

Trở thành Thiên Đạo, tinh thần sẽ dần dần kết hợp với một

phương thế giới.

Nhưng Thương Thiên sẽ không chọn như vậy, hiện tại tinh thần hóa thành Thiên Đạo chỉ là một bước đệm, chung quy hắn sẽ đúc lại đạo thể.

Thân thể nguyên bản phi thường cường đại, nhưng Thương Thiên sau khi kiến thức trận chiến giữa Bàn Cổ và Thái Cực lại ý thức được: Hoàn toàn không đủ.

Đây cũng là nguyên nhân lúc đầu khi đưa ra lựa chọn, Thương Thiên lại dễ dàng lựa chọn phấn toái nhục thân dung nhập Hỗn Độn Châu, hắn muốn đúc lại đạo thể!

Trước kia điều kiện tịnh chưa thành thục.

Nhưng hiện tại Thủy Kỳ Lân, Long Vương và Nguyên Phượng đều đã xuất hiện, như vậy nhân vật chính của thời đại tiếp theo cũng sẽ không còn xa.

Cũng chính là Tam Thanh và Tổ Vu sắp ra đời!

Thứ Thương Thiên nhìn trúng chính là tiên huyết của Tổ Vu.

Thân là Thiên Đạo, chỉ cần có thể đạt được tiên huyết Tổ Vu, như vậy có thể trực tiếp do bản tố nguyên, khả năng thôi đoán ra thân thể Bàn Cổ năm xưa.

Giống như một cái máy tính siêu cấp, chỉ cần có được một chút số liệu, là có thể thông qua vô số lần thôi diễn, cấu kiến ra một đạo thể cường đại nhất.

Kỳ thực hiện tại trong Huyết Hải cũng có tiên huyết của Bàn Cổ.

Chương 179

Nhưng đó đều là máu Bàn Cổ chảy ra sau khi bị Thái Cực trọng thương, huyết dịch này xưng là tử vong chi huyết, uy năng tuyệt đối không thể so sánh với tiên huyết dựng dục ra Tổ Vu.

Bàn Cổ trước khi chết đã làm bố cục, nhưng lại không biết Thương Thiên sớm đã chưởng ác hết thảy, chỉ chờ đợi vận mệnh lưu chuyển. ...

Trong Ngọc Kinh Sơn, có một đạo nhân.

Bộ dáng của hắn thật sự giống hệt nhân loại hậu thế, lúc này tóc bạc trắng, mặc một bộ đạo bào màu tro đang bàn tất tọa.

Trên đầu gối hắn đặt một cái ngọc bàn, trong ngọc bàn lưu quang thiểm thước, vĩ ngạn vô cùng.

Người này, chính là Hồng Quân!

Thực lòng mà nói, Thương Thiên khi ở Hỗn Độn cũng từng chú ý tới Hồng Quân, nhưng đúng như Thái Cực nói, Hồng Quân thời Hỗn Độn thực sự quá yếu nhỏ.

Cho dù khi Hỗn Độn kết thúc, tu vi Hồng Quân cư nhiên cũng chỉ dừng lại ở Hỗn Nguyên Nhất Trọng cảnh giới.

Tại thời đại đó, bực nào yếu nhỏ?

Bực nào đáng thương?

Nhưng sinh linh yếu nhỏ như vậy, trong đại phá diệt khủng bố kia cư nhiên sống sót, tịnh được Bàn Cổ tuyển trúng, chấp chưởng Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Từ khi Hồng Hoang khai tịch đến nay, đã qua vô số tuế nguyệt.

Thương Thiên trở thành Thiên Đạo, cũng đã qua ba ngàn tám trăm vạn, không, hiện tại đã tiếp cận bốn ngàn vạn năm thời gian rồi.

Hồng Quân vẫn luôn tế luyện Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Vừa rồi, Tạo Hóa Ngọc Điệp bỗng nhiên có động tĩnh, khiến Hồng Quân trực tiếp từ trong bế quan kinh tỉnh.

Trên khuôn mặt già nua kia lóe lên vẻ ngưng trọng, nói: "...Tạo Hóa Ngọc Điệp đang dự cảnh!

Có nguy hiểm đang đến gần ta!" Trong lòng Hồng Quân khó có thể bình tĩnh, miệng lẩm bẩm: "Nguy cơ!

Vì sao lại có nguy cơ tìm đến bần đạo?" Phải biết rằng, hắn đã ẩn tàng trong Hồng Hoang vô số tuế nguyệt, đến mức quên cả khái niệm thời gian.

Trong một khoảng thời gian dài đằng đẵng, hoàn toàn không có bất kỳ sinh linh nào kinh động đến hắn.

Bởi vì Ngọc Kinh Sơn hiện tại độc lập ở ngoài thế giới!

Dùng một khái niệm để giải thích thì Ngọc Kinh Sơn tồn tại trong đoạn tầng không gian, tầm thường sinh linh đừng nói là tìm được Ngọc Kinh Sơn, cho dù đứng ở trước mặt cũng hoàn toàn không cảm giác được.

Nhưng hiện tại nguy cơ bỗng nhiên xuất hiện!

Tạo Hóa Ngọc Điệp trực tiếp cảnh báo!

Do đó có thể thấy được nguy cơ lần này bất phàm đến mức nào.

Hồng Quân nhanh chóng lãnh tĩnh lại, thầm nghĩ: "Bây giờ ngô tham ngộ Tạo Hóa Ngọc Điệp, tu vi tại Hồng Hoang tuyệt đối thuộc về cấp bậc đỉnh tiêm, cho dù vạn thiên hung thú, kẻ có thể tạo thành uy hiếp đối với ngô cũng nhất định không nhiều." Hắn vốn là Hỗn

Nguyên nhất trọng, là Hỗn Độn sinh linh đáng thương, sau khi bị Bàn Cổ nhìn trúng thì được trọng sinh tại Hồng Hoang.

Ngay cả đạo thể kỳ thực cũng là do Bàn Cổ ban cho.

Dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp làm căn cơ không ngừng tham ngộ tu luyện, giờ phút này tu vi của hắn kỳ thực đã rất cao, hoàn toàn đạt tới cấp bậc Chuẩn Thánh!

Tại thế giới Hồng Hoang hiện nay, kẻ có thể cùng hắn ở cùng một cấp bậc tu vi, e rằng cũng chỉ có Thú Hoàng Thần Nghịch.

Hồng Quân lập tức đem tâm thần thâm nhập, trực tiếp dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp đi thôi trắc nhân quả.

Chương 180

Nhưng nhân quả hỗn trọc, hoàn toàn nhìn không thấu! "Ngay cả Tạo Hóa Ngọc Điệp đều thôi diễn không ra, vậy tuyệt đối không phải là Thần Nghịch!" Hắn biết Thần Nghịch tuy không đơn giản, là tồn tại Thiên Đạo bất dung, nhưng trong mắt Hồng Quân, thế giới Hồng Hoang hiện tại kỳ thực không có Thiên Đạo chân chính.

Thương Thiên chỉ là một Ngụy Thiên Đạo!

Đúng vậy, trong Tạo Hóa Ngọc Điệp có truyền thừa như thế, Thương Thiên sở dĩ có thể tạm thời trở thành Thiên Đạo, là bởi vì năm đó Bàn Cổ sau khi khai thiên tích địa, pháp tắc thế giới Hồng Hoang không trọn vẹn, cho nên Bàn Cổ mới bị ép đáp ứng, để Thương Thiên nhập chủ thế giới Hồng Hoang.

Vì sao năm đó Hồng Hoang muốn để Bàn Cổ trực tiếp hủy diệt ý thức?

Đó là bởi vì Thương Thiên đấu trí, biết tinh thần linh thức của Bàn Cổ nếu tồn tại sẽ áp chế hắn, thậm chí đề kháng khu trục.

Trong mắt Hồng Quân, ý chí của Bàn Cổ là bị Thương Thiên nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của bức tử. "Đương nhiên, trừ Thần Nghịch ra, có lẽ Ngụy Thiên Đạo cũng đã phát hiện sự tồn tại của ngô, so với kẻ trước thì tình huống này càng thêm nguy cấp!" Thần Nghịch dẫu sao cũng chỉ là một đầu hung thú, cho dù có thể chưởng khống vạn thiên hung thú Hồng Hoang, nhưng cũng không sánh bằng Thương Thiên đang chiếm giữ Thiên Đạo. "Hô, Bàn Cổ trong Tạo Hóa Ngọc Điệp rõ ràng truyền xuống ý chí, nói rõ sẽ che giấu sự tồn tại của ngô, cho dù là tạm đại Thiên Đạo Thương Thiên cũng không cách nào phát giác, có thể thấy được Ngụy Thiên Đạo trưởng thành đã vượt ra khỏi dự tính

của Bàn Cổ." Hồng Quân hiện tại tịnh không thể xác định nguy cơ bắt nguồn từ Thương Thiên hay Thần Nghịch, nhưng hắn rõ ràng một điểm, hiện tại hắn tuyệt đối không có khả năng là đối thủ của Thương Thiên. "Rời đi, nhất định phải rời đi!" Ngọc Kinh Sơn tuy rằng ẩn tàng tại không gian đoạn tầng, nhưng hai tồn tại kia nếu thật sự biết khái niệm này tồn tại, vậy là có thể tiến hành thôi diễn, trực tiếp phát hiện căn bản.

Cho nên, nơi này không thể ở lại nữa. "Đáng giận, Thú Hoàng Thần Nghịch, bần đạo sớm muộn gì cũng muốn tru sát ngươi!" Hồng Quân nghiến răng, "Còn về Ngụy Thiên Đạo Thương Thiên, hừ, bần đạo sớm muộn gì cũng muốn bát loạn phản chính!

Bần đạo có Bàn Cổ ý chí che chở, bần đạo sớm muộn gì cũng phải chấp chưởng Thiên Đạo chân chính!" Sau khi trong lòng phát hạ hào ngôn tráng ngữ, Hồng Quân không chút do dự trực tiếp rời đi Ngọc Kinh Sơn.

Có Vĩnh Hằng Tạo Hóa Ngọc Điệp che chở, cho dù là Thương Thiên cũng tính không ra.

Giờ phút này nơi hắn đi tới, hách nhiên chính là Côn Luân Sơn!

Hồng Quân rời đi, Thương Thiên xác thực không biết một chút nào, hướng mà Thủy Kỳ Lân đi tới cũng là do Thương Thiên bằng vào ký ức kiếp trước mà thôi diễn ra.

Hiện tại ý chí của Thương Thiên đang chú ý đến Nguyên Phượng trên Bất Diệt Hỏa Sơn.

Long Vương như hôm nay đang ở biển sâu không ngừng lớn mạnh chủng tộc, hung thú biển sâu bị coi như bãi săn của Long tộc.

Thương Thiên sở dĩ không để cho Long Vương đi tới Ngọc Kinh Sơn tìm kiếm tung tích Hồng Quân mà để cho Thủy Kỳ Lân đi, là bởi

vì so với Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, Long Vương càng được Thương Thiên coi trọng hơn!

Dù sao Long Vương nguyên bản cũng có thể coi là Hỗn Độn Ma Thần, còn Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng là thuần túy sinh linh Hồng Hoang.

Hơn nữa, Long Vương từng đi theo hắn tới Hỗn Độn, dưới điều kiện tương đối, Thương Thiên sẽ nể tình một chút.

Cho nên khi Thương Thiên khai tịch Thiên Ngoại Thiên xong, kẻ đầu tiên được Thương Thiên chuyển di ra ngoài sẽ là Long tộc.

Thiên Ngoại Thiên đầu tiên cũng sẽ được mệnh danh là Thương Long Thiên.

Bất Diệt Hỏa Sơn nãi là nơi hỏa diễm hung mãnh bành trướng nhất sau khi Hồng Hoang khai thiên tích địa, trình độ mãnh liệt của nó thậm chí so với Thái Dương uẩn hàm 'Dương' chi pháp tắc còn nồng đậm hơn.

Ở kiếp trước, có một cách nói: Duy nhất có thể so sánh với Thái Dương Chân Hỏa chính là Bất Tử Chi Hỏa của Bất Diệt Hỏa Sơn.

Nhưng hiện tại sau khi Thương Thiên trở thành Thiên Đạo thì hắn đã rõ ràng, quan niệm này là sai lầm!

Cho dù là Thái Dương Chân Hỏa cũng không sánh bằng Bất Diệt Thần Hỏa. "Nơi này chính là điểm xuất khẩu duy nhất của trọc khí bị mai táng, Hỗn Độn trọc khí dẫn phát từ đó hình thành Bất Diệt Chi Hỏa, hầu như có thể xưng là Hỗn Độn Chi Hỏa, trừ phi Thái Dương Chân Hỏa có thể luyện hóa phản hồi nguyên bản diện mạo, trở thành Hỗn Độn Dương Chi Pháp Tắc, nếu không căn bản không thể so bì." Thương Thiên sau khi trở thành Thiên Đạo, những nơi mà hắn không cách nào dò xét bao gồm cả Bất Diệt Hỏa Sơn và Vô Biên Trọc Địa.

"Ân?

Không đúng!" Thương Thiên nguyên bản muốn tiếp xúc Nguyên Phượng, sau đó để nàng giống như Thủy Kỳ Lân trở thành tín đồ, nhưng khi tới gần nơi này lại cảm giác được không đúng.

Chương 181

Tinh thần của Nguyên Phượng cực kỳ hoảng hốt, linh hồn chi hỏa lúc ẩn lúc hiện. "...

Sắp bị đoạt xá trưng triệu!" Thương Thiên thật sự kinh ngạc, phải biết rằng Nguyên Phượng là người có Thiên Mệnh, nếu không xuất hiện sai lệch theo quỹ tích kiếp trước, nàng sẽ chịu ảnh hưởng từ ý chí Bàn Cổ, từ đó trở thành nhân vật chính của một thời đại.

Nhưng hiện tại, cư nhiên lại phải đối mặt với việc bị đoạt xá! "Có ý tứ, ta đảo muốn nhìn xem, cứu cánh là tồn tại nào cư nhiên dám ở trước mặt ta giở trò!" Ý niệm Thương Thiên trực tiếp thâm nhập xuống dưới Bất Diệt Hỏa Sơn.

Sau đó vô số hỏa diễm hội tụ, hình thành một đạo hỏa diễm hóa thân.

Đương nhiên đây chỉ là thân thể tạm thời, dùng vô biên ý chí ngưng tụ, một khi ý chí tán đi, đạo thể cũng sẽ trực tiếp tan rã.

Nhưng cho dù chỉ là một cỗ lâm thời hóa thân như vậy, cũng có thể dễ dàng mạt sát Thú Hoàng Thần Nghịch.

Nguyên Phượng thân là Phượng Hoàng Chi Vương, tinh thần lúc này lại gần như sụp đổ.

Sau khi xuất thế, nàng tịnh không giống như Long Vương chinh chiến biển sâu, cũng không giống như Thủy Kỳ Lân trở thành tẩu thú chi vương tại Bất Chu Sơn, mà không ngừng thâm nhập Bất Diệt Hỏa Sơn, muốn mượn ngọn lửa bá đạo nhất kia để tu luyện.

Lại không ngờ hôm nay, có một đạo hỏa diễm cư nhiên trực tiếp xuyên thấu thân thể nàng, muốn đem tinh thần nàng trực tiếp thiêu đốt.

Phượng Hoàng dục hỏa trùng sinh, cư nhiên lại sắp chết trong hỏa diễm!

Kỳ thực, Thương Thiên đã chú ý tới nơi này, như vậy hắn có thể cứu vớt Nguyên Phượng.

Hiện tại Nguyên Phượng tịnh chưa triệt để tử vong, linh hồn nàng đang giãy dụa, muốn từ trong hoàn cảnh yên diệt đáng sợ kia thoát ra.

Dùng uy năng của Thương Thiên, muốn cứu vớt nàng là sự tình dễ như trở bàn tay.

Nhưng Thương Thiên tịnh không làm như thế, ngược lại rất hứng thú quan sát.

Thương Thiên nói: "Thú vị, thú vị a, cư nhiên có thể dùng hỏa diễm thiêu chết Thái Tố (Nguyên Phượng), xem ra tuyệt đối không phải là sinh linh Hồng Hoang." Nếu là sinh linh Hồng Hoang, không một kẻ nào có thể thắng Nguyên Phượng trên hỏa diễm nhất đạo, ít nhất tại thời đại này không có khả năng có, càng đừng nói thiêu chết Nguyên Phượng.

Ngọn lửa đang thiêu đốt Nguyên Phượng kia phân minh là sức mạnh Hỗn Độn, không, đó hẳn là sức mạnh siêu việt Hỗn Độn!

Một lát sau, tinh thần Nguyên Phượng bị trực tiếp mẫn diệt, thân thể nàng vẫn còn, nhưng tinh thần đã triệt để tử vong.

Hồi lâu sau, Nguyên Phượng rốt cục lần nữa mở mắt.

Trong đôi mắt nàng lóe lên một cỗ khí tức bá đạo chí cao vô thượng. "Sống rồi!

Ngô... trọng hoạch tân sinh!" Nguyên Phượng đứng dậy, lắc lắc đầu đánh giá thân thể sinh mệnh mới. "Hừ, thân thể thật yếu ớt, nhưng... tựa hồ sở hữu khả năng phát triển vô hạn, không tệ không tệ a!" Nàng lại nhắm mắt, hiển nhiên đang thích ứng thân thể mới, đồng

thời cũng đang đọc lấy ký ức của thân thể này. "Nơi này là thế giới mới do Bàn Cổ khai tịch sao?

Hừ, Bàn Cổ, Thái Cực, ngô nhất định sẽ tìm các ngươi tính sổ!" Hiển nhiên, thông qua ký ức nguyên bản của Nguyên Phượng, nàng biết bản chất của thế giới này. "Hừ, chỉ sợ các ngươi nằm mơ cũng không nghĩ tới, Thái Tố ta cư nhiên còn sống đi!

Hiện tại ta trọng sinh trong một thế giới mới, rất nhanh sẽ có thể đạt được thế giới này!

Chương 182

Chậc chậc chậc, một thế giới hoàn mỹ sở hữu tiềm lực vô hạn!" Thái Tố!

Kẻ giết chết Nguyên Phượng cư nhiên là Thái Tố.

Phải biết rằng bản thể Thái Tố năm đó đã bị Bàn Cổ dùng Khai Thiên Thần Phủ chém diệt, bản tôn không có khả năng phục sinh mới đúng, nhưng hắn lại xuất hiện ở đây.

Thái Tố sau khi đoạt xá Nguyên Phượng chậm rãi chớp động vũ dực, thích ứng thân thể mới, đồng thời đang lên kế hoạch cho con đường sau này.

Nguyên Phượng vốn muốn mượn thần hỏa để sinh mệnh bản chất lần nữa tăng lên một cấp độ, lại không ngờ trong thần hỏa lại có một tôn tồn tại khủng bố như vậy. "Trước tiên phát triển tộc quần đi, làm cho nó không ngừng trở nên lớn mạnh, sau đó dùng sức mạnh tộc quần đi từng chút từng chút tranh bá thế giới này, đem nó nạp vào trong chưởng khống của ta." Hắn lại lần nữa tự nói: "Hiện tại xem ra thế giới này đã diễn sinh ra sinh mệnh cường đại nhất là Thần Nghịch, chậc chậc chậc, thật là một gia hỏa lợi hại, nhưng tổng cảm thấy sau lưng Thần Nghịch tựa hồ thấy được cái bóng quen thuộc a." "Không sai, sau lưng Thần Nghịch chính là Thái Cực.

Thái Tố, ngươi tuy rằng đã chết, nhưng nhãn lực vẫn còn, một chút cũng không sai." Một đạo hỏa diễm nhân ảnh chậm rãi đi ra, trực tiếp đứng trước mặt hắn.

Thái Tố hãi nhiên!

Cư nhiên không phát hiện đối phương xuất hiện như thế nào!

Tại một thế giới tân sinh như vậy, sao có thể có tồn tại khủng bố đến thế?

Khí tức đối phương làm cho hắn cảm giác vô cùng quen thuộc. "Ngươi...

Thương Thiên!" Thương Thiên tịnh không để ý tới sự kinh ngạc của Thái Tố, chỉ cười nói: "Thái Tố, có thể nói cho ta biết, ngươi làm thế nào xuất hiện tại thế giới Hồng Hoang không?

Phải biết rằng năm đó ngươi đã bị Bàn Cổ giết chết a, hóa thân lưu tại thời không tiết điểm cũng bị ngô cắn nuốt mới đúng." Thái Tố đâu chịu cùng Thương Thiên nói nhảm?

Khi nhìn thấy Thương Thiên, hắn lần nữa cảm giác được uy hiếp hủy diệt triệt để, bèn trực tiếp dẫn phát Thần Hỏa khủng bố dưới Bất Diệt Hỏa Sơn, muốn dùng nó giết chết Thương Thiên.

Thương Thiên lắc đầu, nói: "A a a, thật đáng thương a, năm đó khi gặp ngươi còn có thể cho ta một chút uy hiếp, nhưng hiện tại, ngươi quả thực yếu ớt như một con sâu vậy.

Đại khái ngươi đang mưu đồ chiếm cứ thế giới này rồi một lần nữa quật khởi đi, đáng tiếc, ngô sẽ không cho ngươi cơ hội, cho nên, chết đi!" Thương Thiên dứt lời, một đạo sức mạnh cực kỳ cường đại xuất hiện.

Hỏa diễm do Thái Tố dẫn động trực tiếp bị thôn phệ.

Tịnh không có tranh đấu quá mức kịch liệt, cũng không có phản kháng tráng liệt gì.

Nghiền ép!

Thái Tố ở trước mặt Thương Thiên hoàn toàn chỉ có nước bị nghiền ép.

Một lát sau, Thương Thiên nở nụ cười: "Hóa ra là như vậy, a a, thật thú vị." Thái Tố chân chính đương nhiên đã chết, một luồng thần niệm này sở dĩ có thể xuất hiện là nhờ Không Gian Ma Thần.

Năm đó Thái Tố đã chôn xuống hạt giống trong cơ thể hai đại ma thần Thời Gian và Không Gian, muốn đem hai kẻ này luyện chế thành Thời Không Chi Kiếm, trở thành một kiện Hỗn Độn Chí Bảo.

Nhưng bởi vì Thương Thiên can thiệp, mưu đồ thất bại.

Lại không ngờ rằng, cũng vì thế mà họa đắc phúc!

Hắn đoạt xá Nguyên Phượng, chính là nhờ đạo hạt giống Thái Tố lưu lại trong cơ thể Không Gian Ma Thần.

Không Gian Ma Thần chết, pháp tắc của hắn bị Tạo Hóa Ngọc Điệp thu đi, sau đó dung nhập vào thế giới Hồng Hoang, hạt giống này cứ thế tiến vào trong Hồng Hoang.

Ngay cả Thương Thiên cũng không thể không cảm khái, có đôi khi, thật sự ngay cả kẻ nắm giữ Nhân Quả Tạo Hóa cũng không thể hoàn toàn nắm chắc. "Bất quá...

Thái Tố, ngươi thật là một người tốt a, ta vừa vặn đang muốn khai tịch Thiên Ngoại Thiên, ngươi liền đem một hạt giống tới tặng!" Phải biết rằng, Thái Tố chính là Hồng Mông Đế Chủ!

Chương 183

Tại thời điểm cường đại nhất, ngay cả Thương Thiên cũng không thể chân chính đánh giá được trình độ của hắn.

Cứ nhìn xem, dù là trọng thương chi khu, một con Thái Tố Đại Xà cũng có thể hình thôn phệ được cả Bàn Cổ, đủ thấy sự khủng bố. "Ngô muốn khai tịch Thiên Ngoại Thiên, sau đó từ trong thế giới Hồng Hoang rút ra pháp tắc sức mạnh, để Thiên Ngoại Thiên đầu tiên hình thành một thế giới hoàn mỹ, cần phải có một sức mạnh cực kỳ cường đại chống đỡ." Nếu đem việc khai tịch Thiên Ngoại Thiên ví như xây nhà, vậy thì cần có móng nhà.

Sức mạnh tầm thường có thể phá khai Hỗn Độn, hình thành một phiến không gian, nhưng chung quy nền móng không đủ kiên cố, không có khả năng khiến không gian khai tịch kia vô hạn tăng lên thành thế giới.

Hậu thế mấy Thánh Nhân sở dĩ khai tịch Thiên Ngoại Thiên chỉ có thể để cho mình cư trú, kỳ thực đều có nguyên nhân này.

Theo cách làm ban đầu của Thương Thiên, phải đợi Vĩnh Hằng Chi Thụ trưởng thành, phân ra một cành cây, sau đó dùng nó kiến lập.

Nhưng như vậy cũng sẽ có một khuyết điểm: Thời gian!

Cần thời gian rất dài.

Nhưng hiện tại, người tốt Thái Tố cách vô số tuế nguyệt sau, trực tiếp cống hiến giá trị cuối cùng. "Thái Tố a Thái Tố, ngươi đúng là chân chính thiêu đốt mình soi sáng cho ta, ha ha..." Tâm tình Thương Thiên vô cùng tốt!

Đệ nhất Thiên Ngoại Thiên có thể bắt tay vào khai tịch!

Lần này Thương Thiên vốn chỉ định thu Phượng Hoàng nhất tộc làm tín đồ, đem nhóm Thiên Mệnh đầu tiên của thiên địa Hồng Hoang thu vào trướng hạ để bọn họ cống hiến tín ngưỡng chi lực liên tục không ngừng.

Lại thật không ngờ vận khí tốt như vậy, Thái Tố cách vô số năm sau cư nhiên tới tặng đầu người.

Không không không, đầu người sớm đã không còn, là ngàn dặm tặng cơ thạch, không sai.

Đương nhiên hiện tại có một vấn đề nhỏ, Nguyên Phượng đã chết.

Một đầu Phượng Hoàng đản sinh đầu tiên trong thiên địa, sở hữu mệnh cách cực kỳ đặc thù, có thể tại thiên địa sở hữu khí vận của một thời đại.

Bất quá tịnh không quan hệ.

Thương Thiên tìm được một con Phượng Hoàng khác trong tộc, con này là Phượng Hoàng đệ nhất đản sinh sau Nguyên Phượng, sau đó đem nàng tới trước mặt.

Không sai, là một con Phượng Hoàng cái.

Phượng Hoàng tộc, Phượng là đực, Hoàng là cái!

Thiên địa phân âm dương, Phượng Hoàng phân thư hùng.

Nàng cùng Nguyên Phượng vừa chết đi là huynh muội đồng bào.

Thương Thiên nhìn nàng trực tiếp nói: "Huynh trưởng của ngươi đã chết, hiện tại ngô cho ngươi một lựa chọn, kế thừa danh hiệu 'Nguyên', trở thành tân tộc trưởng Phượng Hoàng, ngô sẽ đem mệnh cách của hắn cho ngươi kế thừa.

Đương nhiên, nếu ngươi cự tuyệt cũng không quan hệ, ngô tịnh sẽ không giết ngươi, nhưng bởi vì mất đi khí vận mà 'Nguyên' mang lại,

Phượng Hoàng nhất tộc hoặc sẽ giống như rất nhiều chủng tộc khác, bị đào thải trong cuộc tranh bá Hồng Hoang, sau đó ảm đạm vẫn lạc, cho nên, chọn một cái đi." Nghe xong lời Thương Thiên, nàng tịnh không do dự bao lâu, trực tiếp nói: "Vĩ đại Thương Thiên, ngô nguyện ý trở thành tín đồ của ngài, ngô nguyện ý dẫn dắt Phượng Hoàng nhất tộc, vĩnh sinh vĩnh thế đi theo ngài." Thương Thiên chỉ chậm rãi gật đầu, nói: "Tốt, vậy thì nhớ kỹ lời ngươi nói." Sau đó, Thương Thiên trực tiếp thi triển thủ đoạn chuyển giá vận mệnh.

Vận mệnh của 'Nguyên' rơi vào trên người nàng.

Nàng nói: "Vĩ đại Thương Thiên, ta có một thỉnh cầu nho nhỏ." Nàng cẩn thận từng li từng tí nói: "Ngô muốn kế thừa tên của huynh trưởng, từ nay về sau, ngô là Nguyên Phượng!" Đối với điểm này Thương Thiên đương nhiên sẽ không có ý kiến, nói: "Tốt, đã kế thừa hết thảy của hắn, khu khu một cái tên tự nhiên không có bất kỳ vấn đề gì." "Nguyên Phượng, đã kế thừa thiên mệnh, vậy thì ngô mệnh lệnh ngươi từ hôm nay bắt đầu thống nhiếp thiên hạ phi cầm, chấp chưởng bầu trời, có một ngày ngô khai tịch Thiên Ngoại Thiên, sẽ cho ngươi nhìn thấy một thế giới hoàn toàn mới cao hơn." Dứt lời, Thương Thiên lại ban cho Nguyên Phượng một đạo pháp quyết tu hành, để nàng có thể tiến một bước tăng thực lực lên.

Trong ba kẻ Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, hiện nay thực lực của nàng là yếu nhất. "Lần này Thái Tố đích xác cho ta kinh hỉ cực lớn, nhưng kỳ thực cũng gõ cho ta một hồi chuông cảnh báo, trước kia ta thật quá chủ quan." Hỗn Độn thời đại trước tuy rằng bị phá diệt, hầu như tất cả Hỗn Độn sinh linh đều bị mạt sát, nhưng cũng sẽ có cá lọt lưới tồn tại.

Đã Thái Tố có thể sống sót bằng phương thức không thể tưởng tượng nổi như thế, vậy thì những Hỗn Độn sinh linh khác thì sao? "Càn Khôn, Nghịch Loạn...

Chương 184

mấy cái ma thần này, năm đó đi theo Nhân Quả, Tạo Hóa, Vận Mệnh, tại trong Hỗn Độn cũng là nhân vật số má, có lẽ cũng sẽ có hậu thủ để đào thoát, ít nhất có thể sống sót." "Ngoài ra, đã bắt đầu tìm kiếm Hồng Quân, vậy thì một người khác cũng phải tìm ra, trên người kẻ này có mấy kiện bảo vật tương đối quan trọng." Người mà Thương Thiên nói chính là La Hầu!

Trên người La Hầu có Diệt Thế Hắc Liên, có Thí Thần Thương, có Tru Tiên Kiếm. "Diệt Thế Hắc Liên nãi là một trong những hạt sen do Hỗn Độn Thanh Liên của Bàn Cổ dựng dục ra, phẩm cấp cũng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thậm chí có thể miễn miễn cưỡng cưỡng coi như nửa kiện Tiên Thiên Chí Bảo." Tiên Thiên bảo vật và Hỗn Độn bảo vật không giống nhau, Tiên Thiên bảo vật uẩn hàm Tiên Thiên cấm chế, nếu có thể tham ngộ, có thể lĩnh ngộ lực lượng Bàn Cổ khai thiên tích địa.

Nhưng phân chia phẩm cấp bảo vật kỳ thực cũng giống Hỗn Độn bảo vật.

Nếu 81 đạo Tiên Thiên cấm chế viên mãn, đó là Tiên Thiên Chí Bảo.

Từ 72 đến 80 trọng Tiên Thiên cấm chế là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Thương Thiên thầm nghĩ: "Sức phá hoại hoặc phòng ngự của Tiên Thiên bảo vật đều không thể đánh đồng với Hỗn Độn bảo vật cùng cấp bậc, nhưng thực tế lại không thể nói như vậy!" Bởi vì Hồng Hoang hiện tại quá yếu, nếu thế giới Hồng Hoang có thể không ngừng tiến hóa, cuối cùng tiến hóa đến trình độ Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc

Độ, vậy thì Tiên Thiên bảo vật của Hồng Hoang có thể còn hơn cả Hỗn Độn bảo vật. "Thí Thần Thương, Tru Tiên Kiếm đảo không quan trọng, nhưng Diệt Thế Hắc Liên kia ta nhất định phải đoạt được." Diệt Thế Hắc Liên đối với thế giới Hồng Hoang là một quả bom nguy hiểm, lộng không tốt sẽ trực tiếp nổ tung.

Kiếp trước vào thời Hồng Hoang sơ đại, khi Hồng Quân và La Hầu tranh phong, La Hầu dùng bảo vật trực tiếp làm nổ tung thế giới phương Tây, khiến phương Tây bần tích vô số tuế nguyệt, đó là do La Hầu bị Hồng Quân đánh bại, thương xúc chấp hành kế hoạch.

Có thể thấy được uy lực bảo vật cường đại cỡ nào, cho nên thứ này Thương Thiên nhất định phải nắm trong tay.

Kỳ thực Tiên Thiên bảo vật đều có tiềm lực, dù chỉ là Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nếu rơi vào tay Thương Thiên tế luyện thì đều có thể không ngừng tăng lên. "Đúng rồi, suýt chút nữa quên đi làm một chuyện khác." Hiện nay Hồng Hoang kỳ thực đều là cự thú thiên hạ, ví dụ như Thú Hoàng Thần Nghịch, thân thể cao tới vạn trượng.

Thân thể càng bàng đại, thực lực càng cường đại, đây là trào lưu hiện tại của Hồng Hoang.

Nhưng con đường như vậy là sai!

Hướng đi tiến hóa chân chính là Đạo Thể.

Vô luận tại Hỗn Độn hay kiếp trước của Hồng Hoang kỳ thực đều chứng minh điểm này, cho nên Thương Thiên thân vi Thiên Đạo muốn đem điểm này truyền xuống.

Hiện tại, Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân đều bị thu phục, trở thành tín đồ của hắn, như vậy nên bắt đầu từ họ mà giáo hóa, sau đó mở ra thời đại Đạo Thể!

Thủy Kỳ Lân dựa theo chỉ dẫn của Thương Thiên, rốt cục đã tới

Ngọc Kinh Sơn.

Bởi vì sở hữu thiên phú đại địa, lại có Thương Thiên xác định vị trí chính xác, cho nên Thủy Kỳ Lân đến được phạm vi Ngọc Kinh Sơn trước cả Thú Hoàng Thần Nghịch. "Vĩ đại Thương Thiên nói, Ngọc Kinh Sơn bị phân cắt ra ngoài thế giới, tồn tại trong không gian giáp tầng, cho nên hiện tại ta mới không thể nhìn thấy, nhưng chỉ cần ta dùng Đại Địa Chi Lực tìm kiếm căn nguyên sức mạnh, nhất định có thể tìm được!" Đối với lời Thương Thiên hắn sẽ không có nửa điểm hoài nghi, bèn trực tiếp cảm ứng mạch lạc thâm trầm nhất của đại địa.

Túc túc khoảng năm trăm hơi thở, Thủy Kỳ Lân rốt cục có cảm ứng: "Lợi hại a, cư nhiên trực tiếp đem mạch lạc thâm trầm nhất của đại địa phân cắt, ngay cả ta nếu không có vĩ đại Thương Thiên nhắc nhở trước cũng không thể nào phát hiện." Sau đó Thủy Kỳ Lân thuận theo mạch lạc đại địa, xuyên việt không gian trở cách, tới Ngọc Kinh Sơn.

Ngọc Kinh Sơn không hổ là nơi tu hành của Hồng Quân, quả nhiên phiếu miểu bất phàm, các loại tiên cầm phi điểu, kỳ trân dị thảo đều đủ để so sánh với Bất Chu Sơn.

Thế nhưng, Thủy Kỳ Lân lại phát hiện một vấn đề: Không có người!

Điều này làm cho Thủy Kỳ Lân lần nữa kinh thán: "Vĩ đại Thương Thiên quả nhiên liệu sự như thần!" Lúc xuất phát không lâu, Thương Thiên truyền ý chí, nói Hồng Quân là kẻ giảo hoạt, trong tay lại có chí cao bảo vật, cho nên khả năng khi Thủy Kỳ Lân tới nơi thì người đã đi nhà trống, thật đúng là bị Thương Thiên nói trúng. "Như vậy, dựa theo phân phó của Thương Thiên, trực tiếp dùng thần thông na di, đem Ngọc Kinh Sơn chuyển đi!" Giờ phút này, Hồng Quân vừa mới đến

gần Côn Luân Sơn bỗng nhiên tâm sinh cảm ứng, sắc mặt đại biến: "Thiên sát, bần đạo cùng ngươi thế bất lưỡng lập!" Hồng Quân tức giận đến phát run, trên mặt đều xanh mét!

Vốn tưởng rằng rời đi Ngọc Kinh Sơn là có thể tạm thời tị họa, dù sao hắn sở hữu Tạo Hóa Ngọc Điệp thì ngay cả Thương Thiên cũng không thể thôi diễn.

Nhưng vạn vạn không ngờ tới, hang ổ Ngọc Kinh Sơn của hắn bị trực tiếp khiêng đi rồi.

Ngọc Kinh Sơn là đạo tràng của hắn, cũng là một trong những thánh địa Hồng Hoang, càng là nơi tu hành trước khi hợp đạo.

Hiện tại, người vừa đi, nhà đã mất!

Cường đạo, trần trụi cường đạo a.

Chương 185

Thần Nghịch kinh qua mấy lần trắc trở, rốt cục tìm được vị trí Ngọc Kinh Sơn do Thái Cực chỉ điểm, giờ phút này trên khuôn mặt bàng đại kia tràn đầy mộng bức...

Tử tử tế tế phát động vô số thần thông tìm kiếm mấy vạn lần, rốt cục xác định núi đích xác không có ở đây, bèn khẩn cấp phát động tâm linh tế tự, câu thông Thái Cực: "Thái Cực Đế Chủ, ngài thật sự xác định Ngọc Kinh Sơn tồn tại sao?" Thái Cực: "...!!!" Ngọc Kinh Sơn nhất định tồn tại, dù sao hắn có thể từ trong máu huyết Bàn Cổ cảm ứng được, tuyệt đối sẽ không sai.

Nhưng Thần Nghịch cũng tuyệt đối sẽ không lừa gạt trên chuyện nhỏ này, cho nên nhất thời Thái Cực cũng có chút mộng.

Trầm ngâm một lát sau mới nói: "Nhất định là Hồng Quân kia thôi diễn ra nguy hiểm, cho nên đem Ngọc Kinh Sơn đều na di đi rồi, ngô đảo xem thường hắn." Dù sao trong mắt Thái Cực, Bàn Cổ đã làm xử lý, Thương Thiên túng nhiên tạm thời trở thành Thiên Đạo nhưng cũng tuyệt đối không có khả năng phát hiện.

Nhưng thông qua máu tươi Bàn Cổ thôi diễn tin tức, Thương Thiên tuyệt đối không có khả năng có sở cảm ứng.

Đã Thương Thiên sẽ không hành động, vậy thì chỉ có thể là Hồng Quân đóng gói mang đi.

Hồng Quân nếu biết Thái Cực suy đoán 'hợp tình hợp lý' như vậy, chỉ sợ muốn thổ huyết, thần đặc yêu ngã đóng gói, nhà của bần đạo là bị người khác khiêng đi a! "Thần Nghịch, phát động tất cả hung thú, đi tìm kiếm Hồng Quân.

Đúng rồi, ngô vừa mới thôi diễn, có một kẻ tên La Hầu cũng là

nhân vật quan trọng, La Hầu cùng Hồng Quân không giống nhau, tại thời đại Hỗn Độn là một ma thần cường đại, ngươi phải nhanh chân hơn một bước tìm ra hắn, nếu có thể ăn sạch hắn, vậy thì thực lực cũng có thể tăng lên." "Căn cứ bản Đế Chủ thôi diễn, Hồng Quân hẳn là sẽ xuất hiện tại thế giới phương Tây." Thần Nghịch vừa nghe lại có một 'thức ăn' ngon lành, đốn thì hướng về thế giới phương Tây tiến phát, đương nhiên trước khi xuất phát đã hạ lệnh cho tất cả hung thú, vụ tất phải tiếp tục tìm kiếm tung tích Hồng Quân.

Đối với Thương Thiên, việc Hồng Quân đi trước chỉ là chuyện nhỏ. "Hồng Quân nếu đã rời đi Ngọc Kinh Sơn, vậy thì hẳn là đi tới Côn Luân, xem ra hiện tại Tạo Hóa Ngọc Điệp đang bảo hộ hắn, cho nên nếu ta tiếp tục tính kế, hắn cũng sẽ trước giờ có sở cảm ứng." Vì thế Thương Thiên dứt khoát buông tha việc tìm kiếm Hồng Quân, bởi vì căn bản không có bao nhiêu ý nghĩa.

Ngược lại sẽ đả thảo kinh xà.

Ít nhất hướng đi của Hồng Quân hiện nay vẫn nằm trong chưởng khống của hắn, dù sao hắn có kinh nghiệm kiếp trước, cho nên biết đại khái hướng đi của một đám sinh linh, nhưng nếu không ngừng động tác, liên tiếp bức bách, nhân quả diễn biến, tạo hóa cũng sẽ hỗn loạn, không tốt để dự tri hướng đi tương lai.

Đã như vậy, thì thuận theo tự nhiên là tốt rồi, dứt khoát tạm thời phóng nhậm mặc kệ, để hắn đi phát triển lớn mạnh, xem tình huống rồi tính.

Hiện tại lại là lúc mở ra thời đại Đạo Thể!

Hầu như trong nháy mắt, tinh thần Thương Thiên đồng thời xuất hiện trong não hải Nguyên Phượng, Long Vương và Thủy Kỳ Lân. "Long Vương (Nguyên Phượng) (Thủy Kỳ Lân), ngô hiện tại truyền cho các ngươi phương pháp hóa hình Đạo Thể.

Phải biết rằng, các ngươi hiện nay tuy rằng cường đại, nhưng con đường này kỳ thực là tử lộ, tiếp tục như thế, cho dù thân thể các ngươi bàng đại siêu mười vạn trượng, thực lực cũng sẽ lâm vào bình cảnh, thậm chí sẽ bị thiên địa Hồng Hoang nhắm vào, duy có Đạo Thể, mới là phương hướng phát triển mới." Một câu nói, tam tổ đều nghe thành Thương Thiên nói riêng với mình.

Thương Thiên tịnh không cho tam tổ biết sự tồn tại của nhau, cho dù đã thành tín đồ của hắn, nhưng cũng muốn để bọn họ tự phát triển, thậm chí bảo trì cạnh tranh.

Chuyện tam tộc tranh bá, Thương Thiên sẽ không cố ý đi tránh né, nhưng có hắn tồn tại thì sẽ chưởng ác được hỏa hầu.

Còn về câu nói vừa rồi Thương Thiên cũng không nói sai.

Trong kiếp trước, tại Hồng Hoang có một con cự ngao khủng bố, thể hình của nó viễn viễn vượt qua Thú Hoàng Thần Nghịch hiện tại, thậm chí có thể đánh đồng với một số sinh linh trong Hỗn Độn.

Nhưng cự ngao cường đại như vậy, lại bị Thông Thiên dễ dàng chém đứt tứ chi, sau đó dùng làm Thiên Trụ.

Bởi vì thể hình của nó quá mức bàng đại, tùy tiện khẽ động liền sẽ tạo thành ảnh hưởng cực lớn đối với thế giới, cho nên bị thiên địa hạn chế, uổng có thể hình lại không có tu vi.

Thậm chí ngay cả nhịp điệu sinh mệnh cũng bị áp chế, quanh năm đều hôn hôn dục thụy.

Thú Hoàng Thần Nghịch hiện tại có thể dùng thân vạn trượng hoành hành vô kỵ, là bởi vì thiên địa ý chí căn bản chưa trưởng thành.

Nếu Thần Nghịch có thể sống tới thời đại sau này mà không thay đổi, cũng sẽ không khá hơn con cự ngao kia bao nhiêu.

Ba kẻ nghe Thương Thiên giáo hóa, đốn thì kích động vô cùng.

Tại mỗi địa phương, đồng thời nói: "Đa tạ vĩ đại Thương Thiên ân tứ!" Dưới sự giáo hóa của Thương Thiên, ba kẻ cư nhiên đồng thời hóa hình!

Long Vương hóa thành một đại hán thân cao túc túc năm mét, hồn thân cao thấp cơ bắp phát đạt, nhất cử nhất động đều sung xích khí phách nồng liệt.

Chương 186

Thủy Kỳ Lân lại hóa thành một nam nhân cao khoảng hơn ba mét, tuy rằng cũng cực kỳ cường tráng, nhưng khí tức so với Long Vương lại tiệt nhiên bất đồng, tính tình tương đối tùy hòa.

Duy có Nguyên Phượng hóa thành một nữ tử xinh đẹp cao khoảng hai mét.

Diện dung tinh xảo, khí tức cao quý, thân thể a na, mỹ lệ vô cùng.

Ba kẻ hóa hình xong, thiên địa cư nhiên trực tiếp hạ xuống công đức!

Công đức chi lực lần này không phải do Thương Thiên dùng năng lực Thiên Đạo tuần tư vũ tệ, mà là thiên địa tự phát.

Thương Thiên nhìn một màn này, tâm đạo: "Ta quả nhiên nói không sai, kẻ đầu tiên hóa hình sẽ có thể hoạch đắc công đức, chuyện tốt, bản nguyên của ta cũng trực tiếp tăng lên." Thiên Đạo bản nguyên tăng lên, cũng chính là tinh thần của Thương Thiên tăng lên, chuyện tốt! "Ân?

Thần Nghịch lại thay đổi phương hướng đi thế giới phương Tây rồi, phương Tây không phải là nơi La Hầu tồn tại sao?

Xem ra Thái Cực quả nhiên lợi hại a, tư duy giống hệt ta." Thương Thiên nguyên bản mục đích là đem một đạo ý chí của Thái Cực coi như heo mà nuôi, hắn biết rõ Thái Cực hiện nay đang rúc tại nơi sâu nhất của Huyết Hải để lớn mạnh ý chí.

Đồng thời lợi dụng Thần Nghịch tại Hồng Hoang đại tứ phá hoại.

Thương Thiên cố ý dung nhẫn, là muốn để ý chí Thái Cực khi đủ cường đại thì trực tiếp thôn phệ!

Cho dù vẻn vẹn chỉ là một đạo ý chí, nhưng đối với Thương Thiên cũng có tác dụng. "Thái Cực có thể nuôi thêm một đoạn thời gian, bất quá Thần Nghịch giá trị lợi dụng cũng dần dần không còn bao nhiêu, nếu hắn không chịu thần phục ta, vậy thì hiện tại có thể đi chết rồi." Thương Thiên trực tiếp cho tam tổ đồng thời hạ mệnh lệnh: "Hung thú chi hoàng Thần Nghịch nãi là thiên địa độc lựu, Long Vương (Thủy Kỳ Lân) (Nguyên Phượng) hóa thành Đạo Thể, thực lực tăng vọt, như hôm nay lại có thể bắt tay chém giết kẻ này." Trong mắt Thương Thiên, ý nghĩa tồn tại của Thần Nghịch là ma luyện ba kẻ Nguyên Phượng, Long Vương, Thủy Kỳ Lân.

Hiện nay ba kẻ đã hóa thành Đạo Thể, mỗi người lại thu hoạch một đợt sức mạnh công đức, thực lực có sự tăng lên cực lớn.

Trong ba kẻ, Long Vương triệt để định ra tứ hải, trở thành Biển Sâu Chi Vương danh xứng với thực.

Thủy Kỳ Lân chấp chưởng Bất Chu Sơn, so sánh ra thì tiến độ của Nguyên Phượng chậm hơn một chút, nhưng với thực lực hiện tại, trở thành phi cầm chi trưởng cũng không phải vấn đề thời gian.

Cho nên, Thần Nghịch và hung thú cũng đến lúc thanh trừ.

Thần Nghịch nếu chịu thần phục, vậy thì Thương Thiên sẽ đem hắn tới Hỗn Độn, để hắn đi khai cương khoách thổ, nhưng phàm là có một chút dã tâm hùng bá Hồng Hoang, vậy thì trực tiếp đi chết đi.

Đương nhiên, lần này tam tổ đi tới thế giới phương Tây còn có nhiệm vụ tìm kiếm La Hầu, chỉ là căn cứ theo an bài của Thương Thiên thì lúc đầu sẽ không hiện thân.

Trước tiên để cho Thần Nghịch và La Hầu hảo hảo 'chơi đùa' một phen.

Sau đó tam tổ xuất thủ, làm ngư ông đắc lợi.

Thương Thiên ý thức hoàn toàn từ thế giới Hồng Hoang lột ra, Hỗn Độn gần Hồng Hoang vẫn đang quay cuồng. "Hỗn Độn so với dĩ vãng lại cường đại hơn không ít a." Đối với biến hóa của Hỗn Độn, Thương Thiên từ trước đến nay đều nắm bắt phi thường rõ ràng, "Sự diễn biến của Hỗn Độn không thể nào không có Thái Cực thúc đẩy, cho nên từ đó suy đoán, phong ấn của Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn đối với hắn đã bắt đầu lỏng lẻo, đương nhiên cũng không thể bài trừ khả năng trong Hỗn Độn xuất hiện biến số khác." Hiện nay Hỗn Độn Thập Tam Sứ Đồ đã bắt đầu con đường chinh chiến, nhưng đến nay vẫn chưa chân chính gặp phải tồn tại nào uy hiếp trí mạng đối với họ, cho nên hết thảy đều trong tầm kiểm soát của Thương Thiên. "Có hạt giống Thái Tố trong tay, đã đến lúc khai tịch Thiên Ngoại Thiên!" Thiên Ngoại Thiên khai tịch, sau đó trực tiếp thiết thủ Hồng Hoang bản nguyên, đồng thời cùng thiên địa Hồng Hoang liên kết chặt chẽ, đây là kế hoạch của Thương Thiên!

Thương Thiên sau khi trở thành Thiên Đạo chưa bao giờ cảm thấy đây là phương pháp có thể vĩnh hằng trở thành Thiên Đạo, đừng nhìn lúc đó Bàn Cổ tự sát sảng khoái như vậy, nhưng càng như thế càng chứng tỏ Bàn Cổ có tính kế.

Nhưng một khi Thiên Ngoại Thiên khai tịch, vậy thì Bàn Cổ túng nhiên có tính kế, uy hiếp đối với hắn cũng giảm đi rất nhiều. "Cửu Trọng Thiên, do ta khai tịch đi, ha ha..." Thương Thiên cười to trực tiếp đem hạt giống Thái Tố thả vào trong Hỗn Độn.

Hạt giống Thái Tố bị Thương Thiên triệt để luyện hóa, cộng thêm bản ngã Thương Thiên sớm đã bị Bàn Cổ chém giết, cho nên không có bất kỳ nỗi lo về sau nào.

Do nó làm căn bản, định trụ Hỗn Độn sau đó khai tịch không gian cuối cùng diễn hóa, thích hợp nhất!

Hạt giống Thái Tố trồng vào trong Hỗn Độn, lập tức phát sinh biến hóa cực lớn.

Chương 187

Có một đạo sức mạnh không cách nào tưởng tượng trực tiếp bắt đầu lưu chuyển vận hành, sức mạnh cường đại vô cùng không ngừng cường thịnh, cuối cùng hóa thành Vô Cực Chi Lực điền sung hết thảy.

Không gian không ngừng lan tràn, lúc mới bắt đầu chỉ lớn khoảng mấy ngàn mét khối, thực sự nhỏ bé đến mức không giống ai.

Nhưng theo thời gian trôi qua, phiến không gian kia càng ngày càng quảng đại...

Một lát sau... "Hiện tại phiến thiên địa này đã lớn bằng mười cái Địa Cầu của thế giới thứ nhất của ta, trước tiên đình chỉ lại." Mở ra đệ nhất thiên, chút lớn nhỏ này đương nhiên là không đủ, viễn viễn không đủ.

Không gian bằng mười cái Địa Cầu, tại Hồng Hoang hiện nay có khả năng chỉ tựa như một hòn đảo.

Không gian nhỏ như vậy có thể cho bao nhiêu con rồng sinh tồn?

Nhưng sự tình cần từng bước một, không gian vừa khai tịch này vẻn vẹn chỉ là một cái không gian mà thôi, ngay cả tiểu thiên địa cũng không tính.

Thương Thiên tiếp theo muốn làm sự tình tương đối quan trọng!

Trừu thủ pháp tắc!

Đem pháp tắc Hồng Hoang phân nhuận vào không gian tân sinh này, để nó diễn hóa thành thế giới.

Thương Thiên sở dĩ không một lần khai tịch không gian quảng đại vô hạn là bởi vì không gian càng lớn, pháp tắc cần điền sung càng nhiều.

Kỳ thực có thể dùng quá trình rút máu để ví dụ.

Một người hiến máu 200ml thì căn bản không có vấn đề, công năng tạo máu sẽ tự động bổ sung.

Nhưng nếu một lần bị rút 2000ml, thì trực tiếp chết thẳng cẳng.

Pháp tắc là máu tươi của Hồng Hoang, hơi rút một chút, thiên địa Hồng Hoang túng nhiên sẽ có phản ứng, nhưng Thương Thiên cũng có thể dùng sức mạnh Thiên Đạo bản thân đang nắm giữ để trấn áp, nhưng nếu không gian quá lớn, rút pháp tắc quá nhiều, vậy thì chỉ có hai kết quả: Một là Hồng Hoang bạo động, ý chí bản nguyên thiên địa bị kích hoạt sẽ trực tiếp thôn phệ Thương Thiên.

Hai là Hồng Hoang bạo động, ý chí thiên địa bị Thương Thiên trấn áp, thế giới Hồng Hoang chết sớm.

Vô luận là cái nào cũng không phải điều Thương Thiên hy vọng nhìn thấy. "Pháp tắc trừu thủ, bắt đầu!" Thương Thiên dứt lời, đốn thì sức mạnh bàng bạc bao trùm thiên địa càn khôn.

Mới đầu thế giới Hồng Hoang không có bao nhiêu động tĩnh, nhưng không lâu sau thế giới Hồng Hoang bắt đầu xuất hiện dị động.

Đầu tiên đại địa bắt đầu chấn động!

Động đất.

Sau đó đại hải xuất hiện động tĩnh cực lớn, sóng thần.

Trong không trung khí lưu không ngừng tịch quyển, hủy diệt phong bạo.

Động đất, sóng thần, bão tố bùng phát, thiên tai bắt đầu.

Trong đại dương, trên bầu trời, trong lòng đất, sinh linh run lẩy bẩy, vô cùng sợ hãi.

Rất nhiều sinh linh vận khí không tốt, trực tiếp bị thiên tai thôn

phệ mà chết đi.

Pháp tắc thế giới bị rút ra, toàn bộ thế giới Hồng Hoang trực tiếp xuất hiện phản ứng bất lương, bất quá những điều này đều nằm trong dự liệu của Thương Thiên.

Dày vò như thế nếu thế giới Hồng Hoang đều không có bất kỳ biến hóa nào, đó mới là chuyện không thể nào.

Bất quá Thương Thiên cũng tịnh không để ý, sự sống chết của sinh linh tịnh không nằm trong suy tính của hắn.

Chương 188

Tương phản, Thiên Ngoại Thiên cấu kiến thành công, đối với sự lớn mạnh của một phương thế giới sẽ có chỗ tốt.

Tương đối tàn khốc, nhưng trong quá trình phát triển lớn mạnh có sự hy sinh là điều khó tránh khỏi.

Thương Thiên đột nhiên quát: "Vận chuyển Thiên Đạo, trấn áp!" Dùng bản nguyên chi lực Thiên Đạo của bản thân, trực tiếp trấn áp thiên tai...

Quá trình này thời gian trôi qua rất chậm.

Cho dù Thương Thiên cường đại, trấn áp toàn bộ Thiên Đạo Hồng Hoang cũng rất khó khăn, nhưng cũng may Thương Thiên sớm có tiên kiến chi minh, thiên địa không gian khai tịch trong Hỗn Độn tịnh không lớn, cho nên đại khái qua nửa canh giờ, thế giới Hồng Hoang chấn động bắt đầu dừng lại, hải triều một lần nữa bình tĩnh, phong bạo cũng bắt đầu dần dần tán đi. "Hô...

Đệ nhất bộ, thành công!" Thương Thiên cấu kiến Thiên Ngoại Thiên đầu tiên, đương nhiên hiện tại chỉ là một cái hình thức ban đầu. "Dựa theo kế hoạch, phiến thiên khung này để cho Long tộc sinh tồn phồn diễn, vậy thì gọi là Thương Long Thiên!" Lần khai tịch Thiên Ngoại Thiên này đối với Thương Thiên tiêu hao cũng không ít, nhưng cũng may vẫn nằm trong phạm vi có thể kiểm soát.

Thương Thiên lại nói: "Bất quá có kinh nghiệm lần này, về sau khi trừu thủ bản nguyên Thiên Đạo sẽ càng có kinh nghiệm, tuyệt đối sẽ không dẫn phát thiên tai như thế..." Thương Long Thiên hoàn thành, vậy thì tiếp theo phải làm cho Thương Long Thiên không ngừng lớn mạnh, sau đó không ngừng hướng về Hỗn Độn khoách trương.

Hạt giống Thái Tố có chỗ tốt, nó phi đản có thể định trụ một phiến thiên, còn có thể phú dư cho một phiến thiên sinh mệnh lực.

Một lát sau, Thương Thiên lại bỗng nhiên có phát hiện: "Ân?

Sao lại thế này, bản nguyên của ta cư nhiên lần nữa lớn mạnh!" "Khai tịch Thương Long Thiên, trấn áp thiên địa Hồng Hoang hẳn là đã tiêu hao của ta không ít bản nguyên mới đúng, ta còn tính cần một đoạn thời gian tu dưỡng hồi phục, nhưng hiện tại, bản nguyên của ta cư nhiên trực tiếp bắt đầu tăng lên!" Giờ phút này Thương Thiên cũng tràn đầy kinh hỉ.

Sau đó hắn hiểu rõ nguyên nhân: "Ta biết rồi, thiên địa mới!

Ta khai tịch Thương Long Thiên, khiến cho một phiến thiên địa đản sinh ra khí vận, thân là người khai tịch thiên địa, ta tự nhiên cũng sẽ nhận được khí vận trong đó!" Cũng đúng, nếu Thương Long Thiên không ngừng tăng lên, vậy thì khí vận nhận được sẽ càng ngày càng nhiều, sau đó dùng khí vận làm lớn mạnh bản nguyên.

Tiếp sau tín ngưỡng, đây lại là một con đường không ngừng tăng lên. "Ha ha, quả nhiên sự tình chỉ có đích thân trải qua mới có thể biết được diệu dụng trong đó, thảo nào kiếp trước những Thánh Nhân kia đều muốn đi khai tịch Thiên Ngoại Thiên!" Hóa ra sau khi khai tịch Thiên Ngoại Thiên, có thể ngưng tụ ra bản nguyên, dùng việc khai tịch thiên địa để tăng lên diễn hóa rồi làm cho nó không ngừng thăng cấp.

Nếu không phải Thương Thiên đích thân đi khai tịch Thương Long Thiên thì thật đúng là sẽ không biết được điểm này. "Nếu nhìn theo cách này, Bàn Cổ quả nhiên không chết!" Thương Thiên túc trí đa mưu, trong một ý niệm có thể thôi diễn vô số.

Hắn rất nhanh nắm được trọng điểm.

Bàn Cổ năm đó dứt khoát đem ý thức của mình hoàn toàn tan rã như vậy, phẳng phất là vì muốn thành toàn một mảnh thế giới Hồng Hoang, có thể để Hồng Hoang dựng dục ra Thiên Đạo hoàn chỉnh, sau đó không ngừng tiến hóa cuối cùng hướng về Đại Đạo.

Lúc đó cho Thương Thiên cảm giác là hết thảy vì Đại Đạo, dù chết không hối.

Nhưng lúc này xem ra Bàn Cổ nhưng vẫn có mưu đồ khác, hoặc là sẽ không dễ dàng chết đi như vậy.

Không, cách nói này cũng không chính xác, hẳn là Bàn Cổ vì muốn bảo lưu lại hy vọng trí chi tử địa nhi hậu sinh! "Trong trận chiến với Thái Cực, Đại Đạo chi khu cũng bị Thái Cực trọng thương, thậm chí bị ô nhiễm, cho nên từ một góc độ nào đó, Bàn Cổ cũng đích xác cần một lần tân sinh để sinh mệnh bản chất trở nên càng thêm hoàn mỹ.

Quả nhiên, dính dáng đến Đại Đạo, làm gì có chuyện đơn giản như vậy?

Hừ!" Giờ phút này Thương Thiên hoàn toàn có thể nhìn thấu hết thảy.

Thương Thiên khai tịch một phương tiểu thiên địa, chỉ cần không ngừng tiến hóa thì đều sẽ mang lại sự tăng lên cực lớn, vậy một phương thế giới Hồng Hoang của Bàn Cổ nếu không ngừng tăng lên, thì Bàn Cổ với tư cách là người khai tịch thế giới sẽ như thế nào?

Thương Thiên lại nói: "Bàn Cổ a Bàn Cổ, ngươi coi ta là kẻ làm công sao!" Đã trở thành Thiên Đạo, biết thế giới tăng lên đối với bản thân có chỗ tốt cực lớn, vậy thì Thương Thiên nhất định sẽ tìm cách tăng lên thế giới Hồng Hoang, trong quá trình này, kỳ thực cũng đang bất tri bất giác làm lớn mạnh tinh thần Bàn Cổ.

Có một ngày Bàn Cổ phục sinh, có thể hoành tảo thiên hạ, Thương

Thiên chẳng phải là kẻ làm công?

Chỉ tiếc kế hoạch của Bàn Cổ cố nhiên tinh diệu, nhưng bố cục của Thương Thiên rõ ràng vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn, trực tiếp khai tịch Thiên Ngoại Thiên, sau đó thiết thủ pháp tắc Hồng Hoang, trực tiếp coi Hồng Hoang như một cái 'kho máu' lấy mãi không hết, cách một đoạn thời gian lại rút máu, làm cho tiểu thế giới lớn mạnh.

Chương 189

"Thử xem ta và ngươi ai có thể thắng hơn một bậc đi." Đối với mưu đồ của Bàn Cổ, Thương Thiên đảo không có nửa điểm chán ghét hay cảm xúc gì.

Hỗn Độn Hồng Mông, Đại Đạo chi tranh, từ trước đến nay đều là người chết ta sống, hỗ tương tính kế.

Thương Thiên hiện tại chẳng phải cũng đang tính kế Hồng Hoang, trừu thủ pháp tắc, tương đương với rút máu tươi sao?

Khi Thương Thiên đế tạo Thiên Ngoại Thiên, Thần Nghịch đã du đãng tại thế giới phương Tây túc túc ba ngàn năm.

Thái Cực chỉ dẫn Thần Nghịch rằng La Hầu ở phương Tây.

Nhưng Thần Nghịch bỗng nhiên cảm thấy tựa hồ bị hố, thế giới Hồng Hoang hiện nay vô cùng liêu khoát.

Phương Tây... lớn đến mức nào?

La Hầu khi ở Hỗn Độn đã là một nhân vật số má, vậy thì hiện nay dù trọng sinh trong Hồng Hoang, hết thảy đều bắt đầu lại từ đầu cũng sẽ không đơn giản.

Muốn tìm hắn thực sự quá khó khăn!

Bất quá trên đường đi, Thần Nghịch đảo rốt cục tìm được mấy hung thú chân chính lọt vào mắt xanh, phân biệt là: Hỗn Độn, Đào Ngột, Cùng Kỳ và Thao Thiết!

Tứ đại hung thú này hoàn toàn bất đồng với những hung thú dĩ vãng, thực lực càng thêm cường đại, dục vọng sát lục cũng càng thêm khủng bố.

Mỗi một đầu hung thú đều hoàn toàn bất đồng với những con khác.

Có tứ đại hung thú giúp đỡ, việc Thần Nghịch truy tung đối thủ La Hầu cũng thuận lợi hơn, phạm vi mục tiêu bị không ngừng thu nhỏ, hiện nay rốt cục xác định được hành tung.

Thần Nghịch phát ra tiếng gầm kinh thiên, vang vọng toàn bộ thế giới phương Tây: "Đáng chết La Hầu, bản Thú Hoàng nhất định phải ăn ngươi!" Thần Nghịch vẫn giữ cá tính như cũ, bá đạo vô cùng, lại thích đùa giỡn con mồi. "Thú Hoàng Thần Nghịch!

Hừ, bản Ma Tổ chính là ma thần bài danh tiền thập thời Hỗn Độn, nếu không phải hiện nay trọng sinh, khu khu một đầu dã cẩu như ngươi cư nhiên cũng dám phóng túng." Nghe Thần Nghịch tuyên cáo, trong lòng La Hầu hừng hực lửa giận vô hạn, hận không thể trực tiếp đem Thần Nghịch xé xác.

Nhưng hiện tại, vô nại a!

Sau khi trọng sinh, hết thảy đi lùi, phản thành một kẻ yếu ớt. "Hừ, Thần Nghịch hiêu trương bá đạo như thế, sớm muộn gì cũng phải chết." "Tại phương Tây hiện nay, tựa hồ xuất hiện thêm ba đạo khí tức tịnh không nên ra đời, ba kẻ này tuy là sinh linh Hồng Hoang thuần chính, nhưng hiển nhiên đều có đại khí vận, cư nhiên hóa hình Đạo Thể, hoặc hứa... có thể lợi dụng để giết Thần Nghịch!" Ánh mắt La Hầu âm trầm, trầm tư làm sao có thể giết chết Thần Nghịch.

La Hầu ở phương Tây vô số tuế nguyệt, đối với phương Tây cũng nắm rõ như lòng bàn tay, trong một đoạn thời gian này, hắn phát hiện ra Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân và Long Vương.

Cư nhiên sinh ra tâm tư muốn lợi dụng ba kẻ này giết chết Thần Nghịch.

Thật không hổ là Ma Đạo Chi Tổ, tâm tư quỷ trá thực khó tưởng tượng, cho dù không có chân chính xuất thế, đẳng thủ đoạn tính kế người khác vẫn là tín thủ niêm lai, quen việc dễ làm.

Nếu hiện tại giống như tiền thế không có Thương Thiên luân hồi, vậy thì trong ba kẻ Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, Long Vương, tất có một kẻ sẽ bị lợi dụng.

Nhưng không đơn giản chỉ là dùng kế với Thú Hoàng Thần Nghịch, mà còn dẫn đến tam tộc đại chiến về sau.

La Hầu sảo sảo tư lượng sau, tâm sinh nhất kế: "Lợi dụng Hắc Liên đem dẫn dụ, sau đó để bọn chúng triển khai tư sát đi!" Hắc Liên Tử trong tay hắn chính là hạt sen do Hỗn Độn Thanh Liên của Bàn Cổ sau khi rách nát dựng dục ra, hiện nay tuy chưa hoàn toàn dựng dục thành công, nhưng cũng là một kiện bảo vật trân quý.

Nếu để bảo vật nở rộ, vô luận Thần Nghịch hay Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng, Long Vương nhất định sẽ tụ tập.

Sau đó hắn tọa đẳng bọn chúng hỗ tương tư sát!

Lúc này La Hầu đều bắt đầu bội phục kế sách của mình: "Hừ, nếu vận khí đủ tốt, hoặc hứa ngô có thể đem tất cả luyện hóa không còn một mống!" Đáng tiếc là, La Hầu tịnh không biết mục đích của Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân tới phương Tây trừ Thần Nghịch ra, còn có một điểm chính là La Hầu hắn, tự cho là đang ám trung tính kế người khác, lại không biết hành kính của mình kỳ thực đã bị tam tổ phát hiện.

Chương 190

Tiếp theo... kịch hay sắp mở màn rồi.

Thương Thiên hoàn thành việc khai tịch Đệ Nhất Thiên Ngoại Thiên, tuy được Thiên Ngoại Thiên phản bổ, nhưng chung quy tiêu hao vẫn lớn hơn phản bổ, chỗ ở cũng cần ổn định một đoạn thời gian.

Hắn đang muốn phản hồi thế giới Hồng Hoang, nhưng tại lúc này, Hỗn Độn Đệ Nhất Sứ Đồ - Đại Viên Vương Chiến lại truyền tin cầu đảo. "Vĩ đại Thương Thiên, người hầu hèn mọn của ngài có phát hiện mới!" Đại Viên Vương Chiến quỳ trước Hỗn Độn Châu.

Ý chí Thương Thiên đầu nhập tới, nói: "Nói xem, phát hiện gì." Thực lực Đại Viên Vương hiện nay có sự đột phá cực lớn.

Nghiêm khắc mà nói, tịnh chưa đạp nhập Hỗn Độn Chí Tôn, nhưng lại đột phá Hỗn Nguyên thập trọng.

Có lẽ bởi vì Hồng Hoang hiện nay tịnh không có Hồng Mông chi khí, cho nên muốn đột phá cũng không có cửa vào.

Đương nhiên, có Thương Thiên ở đây, kỳ thực tịnh không phải là vấn đề, chỉ cần Thương Thiên ban cho Hồng Mông chi khí là có thể để Đại Viên Vương tiến thêm một bước.

Nhưng hắn lại hứng thú, muốn nhìn một chút nếu không có Hồng Mông chi khí giúp đỡ, Chiến có thể đột phá đến bước nào.

Chiến nói: "Vĩ đại Thương Thiên, ngô phát hiện manh mối về Hồng Mông." Ngay cả Thương Thiên cũng bị một câu này làm cho giật mình. "Hồng Mông?" Phải biết rằng năm đó Bàn Cổ và Thái Cực đại chiến, Thái Cực đem Hồng Mông Tử Địa trực tiếp ném về phía Bàn Cổ, sau đó trong trận đại chiến kia, Hồng Mông Tử Địa hẳn là đã

triệt để phấn toái mới đúng.

Vậy thì Hồng Mông ở đâu ra?

Thương Thiên nghe Chiến bẩm báo, sau đó lại từ trong Hỗn Độn Châu đọc lấy hình ảnh, hiện tại xác định, thật sự là Hồng Mông. "Cư nhiên là một cái Hồng Mông sồ hình, một thế giới Hồng Mông!" Thật sự có ý tứ rồi, Bàn Cổ khai tịch một thế giới Hồng Hoang, muốn diễn hóa nó thành một phiến thế giới siêu việt Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ năm đó.

Nhưng trong Hỗn Độn phá diệt, cư nhiên tự nhiên hình thành một cái Hồng Mông thế giới sồ hình.

Đương nhiên, một phiến thế giới Hồng Mông này hoàn toàn không có cách nào so sánh với Hồng Hoang hiện tại, đại khái cũng chỉ như dạng Hồng Hoang sơ khai. "Một phiến thế giới này, không biết có liên quan tới Thái Cực hay không!" Thương Thiên trong thời gian đầu tiên liền nghĩ tới Thái Cực, dù sao sự tồn tại của hắn thực sự là một bóng ma trong lòng Thương Thiên hiện tại.

Đương nhiên cũng không bài trừ là thuần thiên nhiên hình thành, dù sao năm đó Hồng Mông Tử Địa kỳ thực đã phục tô, tuy rằng cuối cùng rách nát, nhưng Hồng Mông chi khí dật tán ra nếu không ngừng ngưng tụ, vậy thì có khả năng hóa thành một cái thế giới sồ hình như vậy. "Chiến, ngươi an bài đi, để Nguyên, Diệt, Hoang, Mạt Liệt tiến vào trong thế giới đó tham tác, hiện nay thế giới đã vừa mới hình thành, hiển nhiên chưa đản sinh ra ý chí, tiến vào trong đó chính là thời điểm tốt nhất." Chiến nói: "Vĩ đại Thương Thiên yên tâm, ngô bắt đầu an bài." "Ngoài ra, ngô đẳng tại Hỗn Độn đã hàng phục đại ước một ngàn vạn Hỗn Độn sinh linh, đáng tiếc, những sinh linh này đại đa số đều quá yếu.

Chân chính có thể đạt tới Hỗn Nguyên cảnh giới, cũng chỉ có

không đến ba mươi kẻ, đều chỉ là nhất trọng." Nghe Chiến báo cáo, Thương Thiên lại rất hài lòng. "Vô phương, kiến hôi có nhỏ cũng là thịt, hơn ba mươi kẻ Hỗn Nguyên kia lại phải hảo hảo bồi dưỡng, ta có dự cảm, tương lai sẽ rất đặc sắc!" Vốn dĩ sự tranh đấu trong Hồng Hoang làm cho Thương Thiên có chút kỳ vọng vào bố cục của Bàn Cổ, thủ đoạn của Thái Cực.

Hiện tại, trong Hỗn Độn cư nhiên xuất hiện một cái thế giới Hồng Mông mới, cộng thêm Thiên Ngoại Thiên thế giới vừa khai tịch, không ngừng quay cuồng diễn sinh Hỗn Độn, tại tương lai hoặc hứa sẽ hình thành những trận chiến đấu hoàn toàn mới.

Sự khốc liệt của đấu tranh sẽ viễn viễn vượt qua Hỗn Độn thời đại trước.

Nhưng trong mắt Thương Thiên, ngược lại là chuyện tốt.

Đối thủ càng cường đại, mới có thể khiến hắn hướng về cảnh giới cao hơn mà tăng lên, cũng sẽ càng phát tiếp cận Đại Đạo. "Bất quá, đến tình trạng hiện nay, ta lại nên chuẩn bị trọng chú Đạo Thể!" Thương Thiên ngay khoảnh khắc hóa thân Thiên Đạo kỳ thực đã hiểu một điểm, không có khả năng cả đời đều là một bộ dạng như vậy, nhất định phải trọng chú Đạo Thể.

Kiếp trước, bản chất của hắn là Âm Dương Ma Thần.

Tuy về sau thông qua không ngừng cắn nuốt tiến hóa, khiến cho thực lực không ngừng tăng lên, thân thể Thương Thiên không ngừng đề thăng, thậm chí có thể đang tiến hóa.

Nhưng có một điểm lại sẽ không sai, đó là bản chất.

Chương 191

Cho dù về sau Thương Thiên trở thành Hồng Mông Đế Chủ, nhưng căn nguyên lại không giống Bàn Cổ.

Bàn Cổ nhìn qua cũng là Hỗn Độn Ma Thần, nhưng Thương Thiên kỳ thực vẫn luôn biết rõ, tại khoảnh khắc đản sinh đã chú định hắn hoàn toàn bất đồng với đám ma thần kia.

Hắn là Đại Đạo Chi Tử.

Thân thể của hắn là Đại Đạo Chi Khu.

Thái Cực thân là Hồng Mông Đế Chủ, sinh tồn tuế nguyệt dài dằng dặc như vậy, lúc đó cảnh giới Thái Cực cũng khủng bố như thế, tuyệt đối là Hồng Mông Đế Chủ đỉnh phong, sắp bắt đầu cắn nuốt Đạo Quả.

Nhưng cuối cùng bại bởi Bàn Cổ, Bàn Cổ đương nhiên đã chết, nhưng Bán Đạo Chi Khu vô địch của Thái Cực bị đánh nát, cuối cùng bị phong ấn, hà thường không phải là thất bại?

Thương Thiên lúc đó kỳ thực đã rõ ràng, nếu dựa theo quỹ tích nguyên bản không ngừng phát triển, cho dù đến cuối cùng, hoặc hứa cũng chỉ có thể ngưỡng vọng Thái Cực kia, còn về con đường Đại Đạo, sẽ là vô cùng gian nan.

Đạo Thể!

Đạo Thể thuần chính mới là nơi mấu chốt nhất.

Đương nhiên, kiếp trước thân là Nhân tộc, hắn biết Nhân tộc kỳ thực là thiên sinh Đạo Thể.

Nhưng Đạo Thể cũng phân tam lục cửu đẳng, đại bộ phận thể chất Nhân tộc là phiên bản bị yêm cát nghiêm trọng, trên phương diện

tu hành so với Yêu tộc đều dễ dàng hơn, nhưng trời sinh yếu ớt, thọ mệnh ngắn ngủi.

Kỳ thực Đạo Thể cũng có phân loại, căn cứ Thương Thiên thôi diễn, Đạo Thể Nhân tộc là cấp thấp nhất, không trọn vẹn.

Tại trên đó có Tiên Thiên Đạo Thể, lại trên nữa là Thiên Đạo Đạo Thể.

Tối vi chí cao vô thượng là Đại Đạo Chi Thể, mới là cường đại nhất và hoàn mỹ nhất.

Thương Thiên trong lòng nói: "Tiên huyết của Bàn Cổ rất quan trọng, cho nên việc tìm kiếm Vu tộc đặc biệt quan trọng, chỉ là Vu tộc rõ ràng đản sinh tại Bất Chu Sơn, nhưng ta đã nắm giữ Bất Chu Sơn lâu như vậy, rễ cây của Vĩnh Hằng Chi Thụ quán xuyên cả Bất Chu Sơn, cư nhiên cũng không phát hiện, vậy thì Tổ Vu đi nơi nào?

Hoặc hứa, là bởi vì thời đại chưa đến sao?" Suy nghĩ một lát, Thương Thiên trực tiếp chủ động cấp cho tam đại tổ thú đang ở thế giới phương Tây hạ mệnh lệnh: "Long Vương, Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng, cho ta gia tăng tốc độ, trực tiếp giết Thần Nghịch, sau đó quét sạch hung thú, còn về La Hầu, thuận tiện xử lý là tốt rồi." Hung thú bị thanh tảo, vậy thì thời đại tiếp theo mở ra, hoặc hứa có thể làm cho Tổ Vu hiện xuất thân thể.

Tam đại tổ thú nghe lệnh Thương Thiên, đâu dám có bất kỳ vi kháng nào, tề tề đáp ứng. "Có lẽ nên đi luyện hóa Huyết Hải trước, tuy là máu huyết bị ô nhiễm, nhưng nếu giải tích nhân quả thâm trầm thì có thể thôi đoạn ra.

Không sai, cũng đã đến lúc đi gặp Thái Cực, một con heo cũng nên nuôi không sai biệt lắm rồi." Hồng Hoang, thế giới phương Tây.

La Hầu đem hạt sen Hắc Liên chôn tại đỉnh núi tuyết cao nhất

phương Tây, sau đó lẳng lặng chờ đợi.

Hắc Liên nãi là bảo vật sinh ra sau khi Hỗn Độn Thanh Liên vỡ vụn, một khi đặt vào núi tuyết, lập tức bị kích hoạt.

Hạt sen lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được bắt đầu trưởng thành.

Rễ Hắc Liên trực tiếp đâm vào trong Đại Tuyết Sơn, sau đó rễ cây xuyên thủng cả ngọn núi, hấp thu toàn bộ năng lượng.

Tốc độ sinh trưởng của liên tử cực nhanh, nhưng sự lược đoạt sinh cơ cũng cực kỳ khủng bố.

Cả ngọn núi tuyết trực tiếp biến thành hoang vu, ngay cả băng tuyết cũng tan chảy.

Thổ nhưỡng vốn có trong nháy mắt hóa thành hoang mạc, hơn nữa sự hoang hóa còn đang tiếp tục lan rộng.

Động tĩnh như vậy đương nhiên kinh động đến Thần Nghịch và Tứ Đại Hung Thú.

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân cũng hướng ánh mắt nhìn về nơi này. "Hắc Liên!" Thần Nghịch biết rõ, đây là bảo vật của La Hầu.

Hắc Liên bỗng nhiên xuất hiện tuyệt đối là thủ đoạn do La Hầu bố trí.

Chương 192

Bất quá, Thần Nghịch đối với mình có tuyệt đối tín tâm.

Bất kể La Hầu ở thời đại Hỗn Độn lợi hại bao nhiêu, nhưng hiện tại, Thần Nghịch tuyệt đối có thể hoàn toàn hành hạ hắn.

Thần Nghịch không thể quên câu nói kia của Thái Cực: Ăn hết La Hầu, trực tiếp đột phá cảnh giới cao hơn!

Long Vương, Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng đều đem cục diện trong này truyền đạt cho Thương Thiên, sau đó cũng bắt đầu hành động. ...

Trong một không gian ẩn nấp tại núi tuyết, La Hầu an tĩnh nhìn Hắc Liên nở rộ, khóe miệng hiện lên nụ cười. "Hừ, ngô không tin ngươi sẽ không động tâm." Diệt Thế Hắc Liên là bảo vật trân quý bậc nào, ít nhất tại thế giới Hồng Hoang hiện nay, không có mấy kiện bảo vật có thể vượt qua.

Thân là Hỗn Độn Chí Tôn từng cường đại một thời, La Hầu biết rõ Diệt Thế Hắc Liên có tiềm lực vô cùng, nếu sau này có đủ cơ duyên còn có thể không ngừng tiến hóa!

Quả nhiên, không lâu sau đó Thần Nghịch xuất hiện.

Động tĩnh của Thần Nghịch thực sự quá lớn, vạn trượng chi khu, mỗi một lần di động đều là sơn băng địa liệt, núi tuyết sụp đổ.

Bước chân của hắn chính là hủy diệt!

Kỳ thật, Nguyên Phượng, Long Vương, Thủy Kỳ Lân đều đã hóa thành Đạo thể, thời đại Đạo thể chân chính mở ra.

Hiện tại có rất nhiều Hồng Hoang cự thú cường đại bắt đầu biến hóa thành Đạo thể.

Thân là Thú Hoàng, Thần Nghịch muốn biến hóa Đạo thể căn bản không thành vấn đề, một ý niệm là có thể làm được.

Nhưng hắn căn bản khinh thường làm như vậy!

Thần Nghịch muốn đem sự phá hoại tiến hành đến cực hạn, đây là cá tính của hắn.

Nhìn thấy Diệt Thế Hắc Liên kia, hắn quả nhiên lộ ra thần sắc tham lam. "Thái Cực quả nhiên không có lừa ta, thứ này theo bản năng khiến ta động tâm, nếu có thể nuốt bảo vật này, thực lực của ta có thể tiến thêm một bước.

Do đó có thể thấy được, nếu ta có thể ăn hết La Hầu nhất định sẽ có đại hảo sự, tuy rằng không đến mức khiến ta lập tức thăng cấp cảnh giới, nhưng ký ức và rất nhiều thứ của hắn đối với con đường thăng tiến của ta quả thực không thể đo lường!" Tâm tư Thần Nghịch trở nên nóng rực, cho dù bị Thái Cực điểm phá, nhưng nội tâm sâu thẳm vẫn khát vọng không ngừng biến mạnh, phản phệ Thái Cực!

Thần Nghịch cũng không lập tức đi hái đóa Hắc Liên kia, ngược lại truyền âm thanh ra ngoài: "La Hầu tiểu tử, cố ý tung ra bảo vật là muốn dẫn dụ ta sao?

Vậy thì, ta đến rồi, ngươi có thủ đoạn gì để đối phó ta đây?" Thần Nghịch hành sự từ trước đến nay đều kiêu ngạo vô cùng.

Muốn săn giết một con mồi, hắn sẽ báo trước, để đối phương sợ hãi, hoảng khủng bất an, sau đó tại thời điểm tuyệt vọng sẽ đem đối phương ăn hết từng chút một.

La Hầu ẩn tàng trong bóng tối quan sát vị Hung Thú Hoàng Giả đã trốn tránh suốt ba ngàn năm này, sắc mặt có chút ngưng trọng: "Thần Nghịch không hổ là hoàng giả hung thú, thực lực quả nhiên khủng bố.

Lấy thực lực hiện tại của hắn, đi gặp một vài Hỗn Độn sinh linh

hơi yếu nhỏ một chút, e rằng đều sẽ bị xé nát." "Chuyện gì xảy ra?

Ba tên kia hiện tại còn không ra tay?

Kỳ Lân, Long, Phượng Hoàng, ba tên này hẳn là đứng ở mặt đối lập với hung thú Thần Nghịch mới đúng, vô luận như thế nào cũng không nên trơ mắt nhìn Hắc Liên bị một đầu hung thú chi hoàng đoạt đi a." Giờ khắc này, La Hầu rốt cục có chút luống cuống.

Lại qua một hồi lâu, Thần Nghịch bỗng nhiên cười to: "Thao Thiết, đem núi tuyết phụ cận ăn sạch cho ta!" Thao Thiết đi theo sau lưng Thần Nghịch, thân thể như dê nhưng mặt tựa chó, đương nhiên thể hình cũng cực kỳ to lớn, tuy không bằng vạn trượng chi khu của Thú Hoàng Thần Nghịch, nhưng cũng chừng sáu ngàn trượng.

Nghe Thần Nghịch nói, trên mặt nó lộ ra vẻ thê khổ, nó thực sự không nguyện ý gặm núi ăn đất.

Nhưng không có biện pháp, Thần Nghịch đã phát thoại, nó chỉ có thể làm theo.

Thao Thiết lập tức mở miệng, một cỗ nước xoáy hắc ám khủng bố xuất hiện, tất cả mọi thứ đều bắt đầu bị thôn phệ!

Chương 193

Từng ngọn núi bị ăn mất. "Hừ, chỉ cần đem núi sông phụ cận đều ăn sạch, ta đảo muốn nhìn xem ngươi có thể ẩn tàng như thế nào." Thần Nghịch tính kế, mặc kệ La Hầu mưu tính ra sao, nhưng khẳng định hắn đang ở phụ cận.

Dù sao Thần Nghịch cũng không tin bảo vật quan trọng như thế mà La Hầu nỡ vứt bỏ.

Cho nên, trực tiếp đem núi sông nơi này ăn sạch, như vậy không gian đoạn tầng dựa vào núi sông tự nhiên cũng không thể tồn tại, La Hầu sẽ không chỗ che giấu.

Sơn loan từng tòa bị thôn phệ, vô số ngọn núi tuyết biến thành bình địa.

La Hầu rốt cục nhịn không được, ngọn núi hắn ẩn tàng sắp bị nuốt mất! "Thần Nghịch, khinh người quá đáng!" Sau một tiếng gầm lên giận dữ, La Hầu rốt cục từ trong không gian gấp khúc đi ra.

Trong tay hắn cầm một cây trường thương, thương thông thể đen kịt, trên mũi thương có từng đạo thiểm điện giao thoa.

Hắn ở hình thái Đạo thể, so với Thần Nghịch thì ngay cả hạt bụi trên lông mi cũng không bằng, nhưng lúc này khí thế bộc phát, sau lưng hiển hóa ra một đạo ma ảnh cực lớn.

Thần Nghịch nhìn La Hầu, cười ha hả hỏi: "La Hầu?

Ha ha, không sai không sai, nhìn ngươi thật sự đặc biệt a, ta ở trên người ngươi thấy được thứ mà sinh linh Hồng Hoang không có." La Hầu cũng không trả lời, chỉ đem trường thương trong tay mãnh liệt run lên.

Lập tức, trường thương sinh ra vô biên biến hóa. "Thật cho rằng ngươi có thể muốn làm gì thì làm sao?" Sức mạnh đáng sợ từ trong trường thương phóng thích ra. "Ngươi tên là Thần Nghịch, nhưng thương này, tên là Thí Thần!" Phá diệt chi lực sậu nhiên phóng thích, một cỗ khí tức cư nhiên trong nhất thời trực tiếp áp chế Thần Nghịch! "Sát!" Một chữ rơi xuống, lập tức biến hóa ra vô hạn uy năng.

Thương mang biến hóa, chừng mấy vạn trượng!

Màu sắc đen kịt, lại như hỏa diễm thiêu đốt, thiên địa tùy theo biến sắc, phong vân đều mang hủy diệt chi lực. "Oanh!" Sau một tiếng nổ vang, trường thương thông thiên triệt địa tru sát tới.

Ngay cả Thần Nghịch cũng bị uy năng La Hầu bỗng nhiên bộc phát làm cho giật mình, hắn không nói hai lời trực tiếp túm lấy hung thú Đào Ngột bên cạnh ném về phía La Hầu. "A...

Cứu..." Đào Ngột còn không kịp kêu hai chữ "Cứu mạng", thân thể mập mạp đã bị trực tiếp hủy diệt.

Thí Thần Thương chi uy, quả nhiên khủng bố.

Lúc này, Thương Thiên vừa vặn đưa mắt nhìn tới, thấy được một kích của Thí Thần Thương, lập tức hứng thú.

Hắn cười nói: "Thí Thần Thương không tệ, vừa vặn ta muốn đi tìm Thái Cực gây phiền toái, xem ra nên đoạt lấy vật này trước đã." Đào Ngột, một trong Tứ Đại Hung Thú, ngoại trừ Thần Nghịch thì là tồn tại đỉnh cấp trong bầy hung thú.

Một tôn sinh linh đáng sợ như vậy mà dưới Thí Thần Thương của La Hầu bị một kích xuyên thủng, sống chết không rõ, nhìn bộ dáng kia dù còn sống e rằng cũng mệnh không lâu.

Do đó có thể thấy được Thí Thần Thương khủng bố cỡ nào.

Ngay cả Thú Hoàng Thần Nghịch cũng bị giật mình, nếu không

phải Đào Ngột ở một bên làm tấm chắn, nếu trực diện thừa nhận một kích này, hoặc giả hắn cũng sẽ bị thương. "Hừ, La Hầu, nguyên bản dùng chiêu này đánh lén ta đi, xác thực là kế sách không tệ, đợi lúc ta đi thôn phệ Hắc Liên thì trực tiếp đâm giết, gan của ngươi thật lớn a." La Hầu: "...!!!" Kỳ thật hắn căn bản không muốn đánh như vậy, hắn hy vọng Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân có thể xuất hiện chém giết cùng Thần Nghịch, sau đó hắn có thể tọa thu ngư ông thủ lợi, kiếm chút tiện nghi.

Nhưng hiện tại, ba cái tồn tại kia cư nhiên đều không xuất hiện, kiên nhẫn của bọn hắn cũng không tránh khỏi quá tốt một chút đi!

Bất quá hắn đương nhiên sẽ không đi giải thích với Thần Nghịch, tự nhiên Tam Tổ không chịu ra tay, vậy chỉ có thể tự mình động thủ.

Chương 194

Muốn hắn thật sự đem Hắc Liên chắp tay nhường cho, đó là không có khả năng.

Thân thể La Hầu nhoáng lên, cả người xuất hiện trên Hắc Liên.

La Hầu thả Hắc Liên ra vốn là để làm mồi nhử, đương nhiên không có khả năng chân chính buông tha, trên Hắc Liên có tinh thần lạc ấn của hắn, bất cứ lúc nào cũng có thể thu hồi. "Thần Nghịch, ta biết ngươi lợi hại, nhưng ta có Thí Thần Thương trong tay, cũng không sợ ngươi!

Ta không phải đối thủ của ngươi, nhưng ngươi muốn giết ta cũng không có khả năng, chúng ta sau này còn gặp lại!" Chân đạp Hắc Liên, La Hầu trực tiếp thi triển độn pháp muốn rời đi.

Nhưng thân thể hắn vừa mới động, phía trước đã xuất hiện một đầu cự thú to lớn. "Hỗn Độn!" La Hầu đương nhiên nhận ra tồn tại khủng bố này.

Hung thú Hỗn Độn, dưới trướng Thần Nghịch, là tôn mạnh nhất trong Tứ Đại Hung Thú.

La Hầu lập tức nói: "Hỗn Độn, Thần Nghịch tàn bạo như thế, Đào Ngột đều bị lôi ra làm bia đỡ đạn, ngươi còn bán mạng vì hắn?" Hắn vừa nói, đồng thời thi triển ma đạo pháp tắc, muốn châm ngòi tâm linh.

Nhưng Hỗn Độn lại chút nào không dao động, trực tiếp vung vuốt đập xuống.

Không chỉ Hỗn Độn, sau đó Cùng Kỳ, Thao Thiết cũng lần nữa ra tay.

Tam đại hung thú không ngừng truy đuổi La Hầu, dồn ép hắn chạy loạn như một con gà con.

Thần Nghịch nhìn một màn này lập tức a a cười một tiếng, nói: "La Hầu, cư nhiên muốn cổ hoặc thủ hạ của ta, nhưng ngươi không hiểu a, chỉ cần ta đủ cường đại, bọn chúng sẽ đi theo ta, tại Hồng Hoang duy có cường giả mới có thể vĩnh hằng!" La Hầu đại hận!

Chiếu theo mưu tính, rõ ràng là một bố cục tốt, lúc này lại trực tiếp rơi vào khoảng không.

Thật là...

đáng chết! "Đáng giận, Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, rõ ràng đã đến lại không hiện thân, đây là đang hố ta, có một ngày ngô nhất định phải giết các ngươi!" Lúc này trong lòng La Hầu gieo xuống một hạt giống cừu hận, tuy Tam Tổ kỳ thật đều không có ý định thật sự ra tay cứu giúp.

Đương nhiên trước mắt quan trọng nhất là vượt qua khốn cảnh hiện tại, hắn biết rõ, tiếp tục như vậy tính mệnh sẽ khó bảo toàn.

Lại qua một hồi, tình huống quả nhiên càng thêm nguy hiểm.

Phòng ngự của La Hầu xuất hiện sơ hở, bị hung thú Hỗn Độn cường đại quất một đuôi trúng, đánh cho trực tiếp thổ huyết.

Nhìn thấy cảnh này, Thần Nghịch càng vui vẻ, lưu lộ nụ cười tàn nhẫn vô cùng: "Đánh cho ta gần chết, sau đó ta muốn đem hắn ăn hết từng chút một." Nhưng ngay tại thời khắc này, biến cố hốt nhiên phát sinh.

Ba đạo nhân ảnh từ phương hướng khác nhau, trực tiếp lấy hình thái chữ 'Phẩm' bao vây lấy Thần Nghịch.

Ba người này tự nhiên là Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng và Long Vương.

Đương nhiên, lúc rơi xuống đất bọn hắn triển hiện ra nguyên thần.

Long Vương là một con cự long hơn chín ngàn trượng, Thủy Kỳ Lân cũng hóa thân thành cự thú hơn tám ngàn trượng, Nguyên Phượng tắc là phượng hoàng sải cánh siêu vạn trượng thiêu đốt Bất Tử Thần Hỏa!

Tam Tổ vừa hiện, trong mắt Thần Nghịch lóe lên nộ hỏa.

Bị người mai phục!

Đương nhiên, điều khiến hắn kiêng kỵ là bọn họ quá mạnh mẽ, trước đó hắn cư nhiên không cảm giác được Tam Tổ tồn tại.

Ngoài ra, khi Thần Nghịch nhìn thấy Thủy Kỳ Lân thì càng bạo nộ!

Thần Nghịch từng nếm mùi thất bại lần đầu tiên trên người Thủy Kỳ Lân, cho nên đối với việc này vẫn luôn ký ức như mới.

Chương 195

Kỳ thật hắn sớm muốn tìm lại danh dự, nhưng Thái Cực hạ mệnh lệnh bảo đến thế giới phương Tây truy tung La Hầu cho nên mới tạm gác lại, không ngờ lại ngộ kiến ở đây.

Thủy Kỳ Lân cũng nhe răng cười một tiếng, nói: "Lần trước tại Bất Chu Sơn để ngươi chạy thoát, nhưng hôm nay nhất định xé xác ngươi!" Thủy Kỳ Lân đối với Thần Nghịch cũng vô cùng căm hận, bởi vì trên Bất Chu Sơn, Thần Nghịch đã giết một mảng lớn sinh linh, trong đó có vô số Kỳ Lân.

Kỳ Lân, Long, Phượng Hoàng ba người trước hôm nay kỳ thật cũng không biết lẫn nhau đều đầu nhập vào Thương Thiên, nhưng khoảnh khắc gặp mặt hôm nay đều lập tức hiểu rõ.

Không chỉ vậy, trong đầu bọn hắn còn xuất hiện thêm một bộ trận pháp: "Tam Tài Thí Sát Trận!" Bộ trận pháp này có thể đem sức mạnh của Kỳ Lân, Phượng Hoàng và Long tộc phát huy hoàn mỹ, thậm chí có thể đem chiến lực trực tiếp tăng lên mấy lần.

Nếu không phải Thương Thiên hiện tại chuẩn bị đi tìm Thái Cực tính sổ, cũng sẽ không lập tức truyền trận pháp xuống.

Nguyên bản Thương Thiên định bắt sống Thần Nghịch, xem có thể hàng phục hay không, nếu hàng phục thì ném vào Hỗn Độn.

Nhưng theo việc Hồng Mông thành hình bị phát hiện, Thương Thiên đối với Đạo thể càng thêm bức thiết.

Cho nên trực tiếp thay đổi chủ ý, muốn đem Thần Nghịch giết chết!

Tru sát Thần Nghịch, đoạt lấy Thí Thần Thương!

Đây là mệnh lệnh Thương Thiên vừa mới hạ đạt.

Sức mạnh của Long Vương, Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng đồng thời phóng thích.

Long Vương nãi biển sâu chi lực, Nguyên Phượng nãi thiên không chi lực, Thủy Kỳ Lân nãi đại địa chi lực.

Tam Tài chi lực bộc phát, hóa thành ba tầng phong tỏa Thiên, Địa, Lao đồng thời bộc phát. "Thần Nghịch, hôm nay là tử kỳ của ngươi!" Tam Tổ xuất hiện và bộc phát thực sự quá đột nhiên, sức mạnh đại địa, hải dương, thiên không hội tụ, dung hợp lại năng lượng cuồng bạo đến mức độ không thể tưởng tượng.

Hạo nhiên vô cực chi lực, hóa thành thí sát chi lực nồng đậm nhất.

Thần Nghịch vốn dĩ có chút coi thường Long Vương và Thủy Kỳ Lân, nhưng lúc này lại trở nên vô cùng kinh khủng!

Sẽ chết!

Một cái không tốt, sẽ bị giết chết!

Thần Nghịch nháy mắt bộc phát ra toàn bộ sức mạnh tự thân, thậm chí bắt đầu thiêu đốt sinh mệnh.

Không thể không nói, làm đệ nhất hung thú chi hoàng của Hồng Hoang, năng lực của hắn quả nhiên khủng bố.

Sức mạnh thần bí khó lường thiêu đốt, thực sự kinh thiên động địa.

Nhưng không có tác dụng!

Tam Tài Thí Sát Trận nãi do Thương Thiên truyền xuống, Thương Thiên hiện tại chính là Thiên Đạo.

Thiên Đạo muốn ngươi sinh, ngươi mới có thể sống, Thiên Đạo muốn ngươi tử, nơi nào có nửa điểm sinh cơ?

Tất cả phẫn nộ của Thần Nghịch đều bị Tam Tài Thí Sát Trận mai táng, trong tiếng gầm rú cuồng bạo, sinh mệnh Thần Nghịch dần dần điêu linh chết đi.

Thiên ý như dao, trời muốn ngươi chết, lại như thế nào có thể sống?

Từ lúc Tam Tổ xuất hiện đến khi Thần Nghịch chết đi, quá trình thực sự quá nhanh, nhanh đến mức La Hầu và tam hung thú bên kia đều không kịp phản ứng.

Thần Nghịch cường đại như thế, cái thế cự thú có thể làm cho La Hầu tuyệt vọng, làm cho tam hung thú thần phục, cứ thế mà chết rồi sao?

Cũng quá mức kinh tủng đi?

Vạn trượng chi khu ngã trên mặt đất, giống như một ngọn núi khổng lồ sụp đổ.

Chương 196

Long Vương, Thủy Kỳ Lân cùng Nguyên Phượng đồng thời ra tay, hướng về phía La Hầu. "La Hầu, lưu lại Thí Thần Thương, thả ngươi rời đi!" Thần Nghịch đã chết, tứ đại hung thú dưới tay hắn tự nhiên không đủ gây sợ hãi, đúng rồi, hắn là tam đại hung thú, bởi vì Đào Ngột vừa mới bị Thí Thần Thương đâm cho một cú thấu tim.

Thao Thiết, Cùng Kỳ cùng với Hỗn Độn kỳ thật đều là những nhân vật phi thường khó giải quyết.

Nếu đặt ở bình thường, sự tồn tại của bọn chúng tuyệt đối có thể chấn nhiếp một phương, đơn độc đối mặt bất cứ ai trong Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân đều sẽ không có bất kỳ sợ hãi nào.

Nhưng hôm nay lại không giống!

Tam đại Tổ Thú liên hợp trực tiếp giết Thần Nghịch, uy thế bực này quá mức đáng sợ.

Cũng không phải tư sát kinh thiên động địa khủng bố gì, mà là trong vô thanh vô tức trực tiếp lấy tính mệnh Thần Nghịch.

Hiển nhiên đã dọa bọn chúng sợ hãi!

Thực lực của Thần Nghịch trong lòng bọn chúng tự nhiên biết rõ, nếu không cũng không đến mức bị Thần Nghịch hàng phục.

Nhưng hiện tại Thần Nghịch cường đại như thế lại bị chém giết trong thời gian ngắn, vậy Tam Tổ lại là trình độ gì?

Căn bản không dám tưởng tượng cũng không có cái gan tiếp tục đi suy tư.

Tam đại hung thú trực tiếp đào tẩu rời đi, căn bản không có nửa

điểm chần chờ.

Kỳ thật nếu Tam Tổ nhân lúc này truy sát cũng có thể đem chúng giết chết, nhưng bọn hắn cũng không làm như vậy, bởi vì bọn hắn biết rõ hiện tại quan trọng nhất là hoàn thành phân phó của Thương Thiên vĩ đại.

Long Vương trầm trầm nói: "La Hầu, vẫn là câu nói kia, đem Thí Thần Thương cùng Hắc Liên giao ra, ngô đẳng để ngươi rời đi." La Hầu lúc này tương đối dứt khoát, trực tiếp đem Thí Thần Thương và Hắc Liên giao ra, nói: "Tốt, hy vọng các ngươi nói lời giữ lời." Tên này cũng là một kẻ quang côn, lưu lại hai kiện vật phẩm rồi trực tiếp rời đi.

Sau khi La Hầu rời đi, Tam Tổ hoàn thành xong nhiệm vụ.

Tại lúc này, thiên không lần nữa sản sinh dị động, lập tức có công đức kim quang từ trên trời giáng xuống, trực tiếp dung nhập vào thân thể bọn hắn.

Thanh âm Thương Thiên truyền đến: "Long Vương, Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng, các ngươi tru sát hung thú chi hoàng Thần Nghịch, vì sự nghiệp bình định Hồng Hoang vĩ đại làm ra cống hiến, ngô lấy danh nghĩa Thiên Đạo, ban cho vô lượng công đức!" Tru sát Thần Nghịch vốn có thể thu hoạch được công đức, Thương Thiên cũng không tính là tuẫn tư, quang minh chính đại để bọn hắn đạt được chỗ tốt.

Tam Tổ đạt được công đức kim quang, đối với việc diễn hóa Đạo thể của bản thân có trợ giúp càng lớn, khí tức của bọn hắn không ngừng cường hãn, một thân thực lực giờ khắc này càng không ngừng thôi tiến. "Cảm tạ Thương Thiên vĩ đại ân tứ." "Ngô đẳng lấy danh nghĩa tín đồ, hiến tế thi thể Thần Nghịch, Thí Thần Thương cùng với Diệt Thế Hắc Liên." Bỗng nhiên ở giữa, cuồng phong nổi lên, vô số

bạch tuyết phi dương, bạch tuyết dung hợp hóa thành một người tuyết.

Chính là Thương Thiên mượn bông tuyết ngưng tụ ra một cái thể phách lâm thời, đương nhiên ngay cả hóa thân cũng không tính là, giống như điều khiển từ xa một con người máy mà thôi.

Nhưng cho dù chỉ là một cỗ hóa thân, thực lực cũng đủ khủng bố, làm cho Tam Tổ cảm giác được áp bách mạc đại, tựa hồ người tuyết vừa mới ngưng tụ trước mắt chỉ cần sảo sảo khẽ động là bọn hắn sẽ trực tiếp hồn phi phách tán.

Người tuyết này nếu trực tiếp ra tay, Thần Nghịch căn bản ngay cả cơ hội giãy dụa cũng không có.

Đương nhiên, Thương Thiên sẽ không dễ dàng trực tiếp hạ tràng động thủ với sinh linh Hồng Hoang, đây là quy tắc trò chơi, Thương Thiên cũng không nguyện ý tùy tiện vi phạm, huống chi căn bản không có tất yếu vi phạm quy tắc a.

Thương Thiên mở miệng nói: "Tốt, hiến tế này ta nhận." "Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, các ngươi đều là nhân vật thiên mệnh, như hôm nay cũng đều là tín đồ của ta.

Thân là Thiên Đạo, ta cổ vũ các ngươi không ngừng phát triển lớn mạnh tộc quần, hy vọng các ngươi có thể khai sáng ra một phen vĩ nghiệp.

Đương nhiên, thời điểm lớn mạnh cũng phải chú ý thương sinh phúc trạch, lời của ta các ngươi hiểu chưa?" Tam Tổ lập tức cảm tạ ân đức Thương Thiên, sau đó quay trở về Hồng Hoang bản thổ.

Thương Thiên nắm bắt hai kiện bảo vật, nói: "Thí Thần Thương và Hắc Liên...

Thí Thần Thương hẳn là do mảnh vỡ Khai Thiên Thần Phủ biến

thành, cho nên mới có phong mang như thế." Ở kiếp trước, Hồng Quân Đạo Tổ từng nói, Khai Thiên Thần Phủ sau khi vỡ vụn phân biệt hóa thành ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo: Hỗn Độn Chung, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên.

Nhưng hiện tại xem ra lời của Hồng Quân không chính xác, hoặc là hắn giấu giếm, hoặc là hắn cũng không biết.

Thí Thần Thương sắc bén như thế, thậm chí đối với Hồng Quân đã thành đạo cũng có thể có uy hiếp to lớn, lai lịch của nó lại có thể đơn giản?

Chương 197

Thương Thiên cười nói: "Tốt, có vật này, đối phó Thái Cực càng thêm ung dung." Đối phó ý chí của Thái Cực, Thương Thiên vốn có quyết tâm tất thắng, dù sao Hồng Hoang bây giờ là sân nhà, Thái Cực cũng chỉ là một đạo ý chí hình chiếu mà thôi, nếu như vậy còn không thể thắng lợi thì cũng không cần nói đến chuyện tử đấu với Thái Cực.

Nhưng Thái Cực có thể có bao nhiêu sức mạnh phản kháng, lại sẽ tạo thành bao nhiêu phá hoại thì rất khó nói.

Bất quá có Thí Thần Thương trong tay, đánh bại một đạo ý chí này càng dễ như trở bàn tay, sau đó có thể đem ý chí của hắn trực tiếp thôn phệ.

Thương Thiên biết, trên người La Hầu còn có Tru Tiên Tứ Kiếm và kiếm trận, phối hợp lại cũng sở hữu uy năng mạc đại, nhưng Thương Thiên phản lại không để ý bảo vật này, càng chú trọng Thí Thần Thương.

Đương nhiên, hiện tại Thí Thần Thương tuy đủ cường đại nhưng cần phải tế luyện một phen.

Ngoài ra Hỗn Độn Hắc Liên thì Thương Thiên trực tiếp thu lại cũng không nghiên cứu quá nhiều.

Diệt Thế Hắc Liên nguyên bản là hạt sen của Hỗn Độn Thanh Liên, cho nên Thương Thiên muốn đem nó một lần nữa trồng trong Hỗn Độn Châu, để nó không ngừng lớn mạnh.

Thương Thiên lại đi đến trước mặt thi thể Thần Nghịch, nhẹ nhàng chỉ một cái, lập tức có một đạo thần hỏa xuất hiện.

Thi thể Thần Nghịch liền bị trực tiếp thiêu đốt.

Thần Nghịch nãi là hung thú chi hoàng, thể phách vô cùng cường đại, nói bình thường thì hỏa diễm thông thường căn bản không có khả năng tạo thành dù chỉ một chút thương tổn cho hắn, Bất Tử Thần Hỏa của Nguyên Phượng e rằng cũng chỉ có thể thiêu đốt lân giáp bì biểu mà thôi.

Nhưng hỏa diễm của Thương Thiên là Thiên Hỏa, thiêu đốt vạn vật hủy diệt hết thảy.

Không lâu sau đó, thi thể to lớn càng ngày càng nhỏ. "Ân?

Có ý tứ a..." Thương Thiên bỗng nhiên có phát hiện mới, nguyên lai trong thi thể Thần Nghịch cư nhiên có một giọt tiên huyết! "Thái Cực!" Chủ nhân của một giọt tiên huyết này chính là Thái Cực. "Thảo nào túng nhiên Thần Nghịch trưởng thành như thế, thậm chí khiến hắn thôn phệ La Hầu đều không ngại.

Quả nhiên sớm đã ở trong thân thể hắn lưu lại bố cục, một khi đợi hắn chân chính trưởng thành thì huyết dịch lập tức bộc phát, trực tiếp tước đoạt hết thảy của hắn.

Hừ, thủ đoạn của Hồng Mông Đế Chủ thật như đúc một lò." Năm đó Thái Tố vì chưởng khống thời gian và không gian, chẳng phải cũng chơi một chiêu này sao?

Đương nhiên, oán thầm thì oán thầm, hắn cũng không nói gì, vẫn là câu nói kia: thành vương bại khấu mà thôi.

Chỉ là, tiên huyết Thái Cực đều rơi vào trong tay hắn, như vậy một đạo ý chí kia của Thái Cực càng không chỗ che giấu! ...

Vô Biên Huyết Hải sâu nhất, ngay khoảnh khắc Thần Nghịch bị chém giết, Thái Cực mãnh liệt tô tỉnh. "Thần Nghịch chết, Thần Nghịch bị chém giết rồi!" Lúc này Thái Cực vô cùng chấn hám, cũng vô cùng phẫn nộ!

Phải biết vì bồi dưỡng Thần Nghịch, hắn đã trả giá không ít.

Nhưng hiện tại, Thần Nghịch cứ thế chết đi, làm cho tất cả nỗ lực của hắn toàn bộ hóa thành bọt nước. "Nhất định là Thương Thiên, nhất định Thương Thiên ra tay rồi!

Tên gia hỏa đáng chết này, cư nhiên dám..." Tuy rằng không biết cụ thể Thương Thiên thao tác như thế nào, nhưng Thần Nghịch sẽ chết, chỉ có thể là bởi vì Thương Thiên.

Ô nhiễm tiên huyết của Bàn Cổ, hắn có thể suy tính ra, nếu không có ngoại ý muốn, Thần Nghịch cho dù có tử vong cũng tuyệt đối sẽ không sớm như vậy, hung thú ít nhất còn có cả một thời đại có thể tàn phá bừa bãi.

Hồng Hoang sơ kỳ một cái thời đại là bao lâu, sở hữu bao nhiêu tuế nguyệt?

E rằng không dưới trăm cái Nguyên hội!

Chương 198

Một lát sau, Thái Cực tỉnh táo lại.

Hắn băng lãnh nói: "Thương Thiên thật sự lợi hại a, biết rõ không thể để Hồng Hoang rập khuôn theo lề lối cũ phát triển, cho nên trực tiếp bắt đầu hạ thủ bố cục, ngô ngược lại coi thường ngươi." Lúc trước khi rời đi, Thái Cực kỳ thật cũng không đem Thương Thiên để vào mắt.

Tại trong mắt hắn Thương Thiên cũng chỉ là một Hỗn Độn Ma Thần vận khí hơi tốt một chút, túng nhiên có chút khí vận, nhưng vô luận như thế nào đều không thể cùng Bàn Cổ đánh đồng.

Nhưng hiện tại xem ra, Thương Thiên tính kế tinh diệu, làm cho hắn cảm thấy có uy hiếp.

Thái Cực bỗng nhiên kinh ngạc nói: "Ân?

Cư nhiên bắt đầu luyện hóa thi thể Thần Nghịch, xem ra Thương Thiên quả nhiên biết sự tồn tại của ta." ...

Dưới chân Tây Phương Đại Tuyết Sơn.

Thương Thiên nhìn giọt tiên huyết kia, cũng không tiếp tục thiêu đốt, đạm nhiên trực tiếp nói: "Thái Cực Đế Chủ, có tiện nói chuyện không?" Thương Thiên dùng thân thể ngưng tụ bằng bông tuyết mang theo tiếu ý hướng về phía giọt huyết dịch kia hỏi, lại nói: "Đương nhiên, nếu Đế Chủ không thèm nói chuyện với Thương Thiên ta, vậy ta sẽ trực tiếp luyện hóa tiên huyết." Không lâu sau đó, một giọt tiên huyết của Thái Cực quả nhiên phát sinh biến hóa.

Rõ ràng chỉ là một giọt tiên huyết, nhưng sát na tiếp theo trực tiếp hóa thành một đạo nhân ảnh, đây không phải một đạo hóa thân đơn

giản, mà là sự tồn tại có thân thể chân thực!

Thủ đoạn tích huyết trọng sinh, sau khi thành hình, lập tức sở hữu pháp lực hạo đãng, chỉ nhìn từ khí tức, là cảnh giới Hỗn Nguyên!

Hỗn Nguyên, tại Hồng Hoang cách gọi hẳn là Thánh Nhân.

Trong sinh linh thế giới Hồng Hoang hiện nay, không có một ai đạt cảnh giới Hỗn Nguyên.

Ngay cả Ma Tổ La Hầu hay Hồng Quân nắm giữ Tạo Hóa Ngọc Điệp đều cách cảnh giới này xa xa không hẹn.

Nhưng Thái Cực chỉ bằng vào một giọt tiên huyết đã có thể đạt tới tình trạng này.

Nếu người thường nhìn thấy một màn này, e rằng sẽ kinh ngạc đến hồn thân run rẩy, nhưng Thương Thiên sẽ không, thậm chí còn xem là chuyện bình thường.

Thương Thiên trực tiếp nói: "Thái Cực, ngươi tại Hồng Hoang ẩn nấp đủ lâu rồi, cho nên ta muốn giết ngươi." Phong cách nói chuyện của Thương Thiên cùng Thú Hoàng Thần Nghịch kỳ thật phi thường tương tự.

Đương nhiên, hai người lại có bản chất khác biệt: Thú Hoàng bởi vì biết đối phương chỉ là con mồi, cho nên tồn tâm tư đùa bỡn, một loại tâm lý hí lộng con mồi.

Còn Thương Thiên đường đường chính chính nói cho ngươi biết, ta muốn giết ngươi, đại biểu cho Trời muốn ngươi chết!

Hai người cũng không trực tiếp động thủ, nhưng hoàn cảnh chung quanh hai người lại bỗng nhiên biến hóa, từ thế giới phương Tây vốn có, trực tiếp biến thành Huyết Hải.

Đây không phải thủ đoạn xuyên qua không gian, mà là Trí Hoán

Thiên Địa!

Xuyên qua không gian cố nhiên lợi hại, nhưng tiền đề là không gian bất động, người chỉ đột phá hạn chế, sau đó xuất hiện ở một nơi khác.

Nhưng Trí Hoán Thiên Địa lại là hai người bất động, thiên địa lấy bọn họ làm hạch tâm trực tiếp chuyển động.

Cùng thủ đoạn này so sánh, xuyên qua không gian kỳ thật căn bản không đáng nhắc tới.

Huyết Hải, đang chậm rãi dũng động.

Mỗi một đạo ba đào, đều thấu lộ ra một cỗ mẫn diệt và tử vong!

Ở nơi này, là hiểm địa Hồng Hoang danh xứng với thực, bất cứ sinh linh nào bước vào đều sẽ bị trực tiếp thôn phệ, vô luận xuất thân cao bao nhiêu, vô luận thực lực cường đại cỡ nào.

Thậm chí cho dù chỉ dính một chút huyết tinh khí tức, đều sẽ hóa thân thành Huyết Ma, bắt đầu không ngừng tư sát!

Thương Thiên nhìn chung quanh, chậm rãi gật đầu nói: "Thật là một nơi đáng sợ lại làm người ta buồn nôn, Thái Cực, ngươi dầu gì cũng là một Hồng Mông Đế Chủ, thật khuy cho ngươi có thể ở chỗ này ngốc lâu như vậy." Thái Cực nghe nói thế cũng chút nào không thèm để ý.

Hắn biết rõ lời nói của Thương Thiên là muốn để tâm lý hắn có chỗ ba động, vô luận là phẫn nộ hay khinh thị, cho dù chỉ một tia một hào cảm xúc ba động, đều sẽ cho Thương Thiên cơ hội.

Nhưng đáng tiếc, hắn hiện giờ sớm đã qua cái tình trạng vì một hai câu nói mà tức giận rồi.

Chương 199

"Thương Thiên, ngươi thật sự coi mình là Thiên Đạo sao?

Ngươi chẳng qua chỉ có thể hóa thân Thiên Đạo, nhưng ngươi không biết đâu, Bàn Cổ cũng không có tín nhiệm ngươi, hắn còn phòng ngươi đấy, kiệt kiệt..." Thương Thiên đương nhiên gật đầu nói: "Ân, ta biết a, không cần ngươi nói nhiều." "Ta đã nói, hôm nay ra tay, là muốn chém giết một đạo ý chí này của ngươi, dù sao trong Huyết Hải vốn có sinh linh cần dựng dục ra, ngươi cứ chiếm chỗ như vậy cũng không được." Chủ nhân của Huyết Hải, hẳn là Minh Hà Lão Tổ.

Bất quá Minh Hà Lão Tổ tuy rằng cũng là một kẻ có khí vận, nhưng hiện nay Tam Thanh chưa xuất thế, Tổ Vu cũng không có ra, hắn tự nhiên cũng chưa từng được dựng dục ra.

Tại một lần luân hồi này, mệnh của Minh Hà Lão Tổ cũng không tốt.

Thái Cực tàng nặc tại trong Huyết Hải, hắn căn bản vô pháp hóa hình.

Thậm chí cho dù hậu kỳ Thái Cực rời đi, hắn có thể hóa hình ra, cũng sẽ bởi vì "dinh dưỡng không đầy đủ" mà không có khả năng lợi hại như kiếp trước của Thương Thiên.

Nhưng vô luận như thế nào, lời nói đến đây đã không cần thiết tiếp tục nữa.

Vẫn là câu nói kia, duy có cường giả mới có thể sinh tồn!

Một đạo khí tức cuồng bạo lúc này sậu nhiên phát tán ra, sau đó thao thao Huyết Hải trực tiếp hóa thành nộ triều.

Lãng triều mười vạn trượng, trực tiếp hướng về phía Thương Thiên đập tới.

Thương Thiên lại khinh thường cười một tiếng, nói: "Thái Cực, nếu chỉ có thủ đoạn như thế này lại làm cho ta thất vọng rồi, huống chi ngươi hẳn là biết rõ, ngươi tồn tại trước mặt ta bất quá chỉ là một phần nhỏ trong vô cùng sức mạnh mà thôi." Thái Cực nói: "Hừ, tiểu bối Thương Thiên cư nhiên cũng dám ở trước mặt bản Đế Chủ kêu gào, thật là không biết sống chết!" Hai bên tranh phong tương đối, ai cũng không chịu thối lui.

Pháp lực của hai người trực tiếp giao phong...

Huyết Hải chi chiến, trực tiếp hám động cả Hồng Hoang.

Đại địa chấn động, hải khiếu, tai họa phong bạo lần nữa xuất hiện, lấy nơi này làm hạch tâm hướng về chung quanh lan tràn, tai nạn hủy diệt vô số sinh linh.

Nhưng thực tế, Thái Cực cũng biết rõ, một trận chiến hôm nay, hắn không thể nào là đối thủ của Thương Thiên.

Thương Thiên ra tay quá mức đột nhiên, hoàn toàn không có bất kỳ điềm báo nào, khiến cho nguyên bản bố cục đều không thành công.

Quả nhiên, sau khi trải qua sức mạnh đối bính ban đầu, Thương Thiên bỗng nhiên nói: "Thái Cực, ngươi có biết cái gì gọi là Thiên Địa Chi Uy?" Sát na tiếp theo thiên địa biến sắc, lôi đình thiểm điện như màn mưa rơi xuống...

Thiên Địa Chi Uy, vô tận thiên phạt!

Lực lượng cuồng bạo lại kinh khủng không ngừng oanh kích, sức mạnh lôi đình không thể tưởng tượng trực tiếp rơi trên thân thể tiên huyết của Thái Cực, cũng rơi vào trong vô biên Huyết Hải.

Thương Thiên đã ra tay, vậy thì muốn từ căn bản trực tiếp đem

hắn triệt triệt để để xóa đi, tuyệt đối sẽ không cấp hắn lưu lại nửa điểm dấu vết.

Thái Cực nhíu mày, hắn biết cùng Thương Thiên đánh một trận tuyệt đối sẽ bại, nhưng lại không nghĩ tới sẽ thất bại triệt để như thế.

Đẳng cấp thần uy hạo đãng này, lực lượng kinh khủng này, vượt xa dự tính của hắn đối với Thương Thiên. "Hảo hảo hảo, tốt một cái Thương Thiên, ngươi thật cho ta vô hạn kinh hỉ a." Lúc này, Thái Cực biết mình rốt cuộc không có bất kỳ chi lực lật bàn nào, nhưng hắn đương nhiên không có khả năng cứ thế nhận mệnh, trước khi thất bại hắn muốn cấp Thương Thiên lưu lại một chút kỷ niệm! "Thương Thiên, bản tọa thừa nhận thực lực của ngươi phi thường cường đại, nhưng ngươi thật sự cho rằng như vậy là kết thúc rồi sao?

Hừ, không có khả năng!

Như hôm nay ngươi là Hồng Hoang Thiên Đạo, như vậy nếu thế giới Hồng Hoang chịu bản nguyên trọng thương, Thiên Đạo cũng sẽ chịu đả kích trầm trọng, đúng không?" Điểm này không dung nghi ngờ!

Đâu chỉ đả kích trầm trọng, nếu nghiêm trọng một chút, thế giới Hồng Hoang bản nguyên bị tổn thương, như vậy thân là Thiên Đạo, Thương Thiên thậm chí đều có khả năng sụp đổ. "Thương Thiên, bản Đế Chủ có thể biết mưu tính của ngươi, hóa thân Hồng Hoang Thiên Đạo ý chí, sau đó nương theo thế giới Hồng Hoang cùng nhau tăng lên, nếu thế giới Hồng Hoang có thể không ngừng diễn hóa, thậm chí đạt tới cao độ của Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ thì thực lực của ngươi sẽ vô cùng cường đại, thậm chí siêu việt thời khắc đỉnh phong của bản Đế Chủ!" "Đích xác là một con đường tắt tăng lên thực lực, nhưng đáng tiếc ngươi không có nếu như, thiên địa sụp đổ rồi thì sao?

Hừ!" Lúc nói chuyện, toàn bộ Huyết Hải bỗng nhiên nghịch lưu,

sau đó trực tiếp dũng nhập lên trên thiên khung. "Ta muốn đem Huyết Hải hóa thành huyết vũ, sau đó tát biến thế giới Hồng Hoang, ha ha ha..." Một khi để Thái Cực thành công, hậu quả kia thực không dám tưởng tượng.

Chương 200

Huyết vũ tát biến thế giới Hồng Hoang, như vậy Hồng Hoang to lớn, có bao nhiêu sinh linh có thể sống sót?

E rằng trừ bỏ tồn tại đỉnh cấp như Thủy Kỳ Lân, những sinh linh khác đều phải chết tuyệt!

Hồng Hoang sinh linh tận số hủy diệt, như vậy Thiên Đạo trực tiếp chịu đả kích! "Ta muốn làm cho vô biên hỗn độn trọc khí chôn sâu dưới đại địa di mạn ra, thôn phệ cả Hồng Hoang!" Nói xong câu này, Thái Cực hành động.

Vì sao hắn vẫn luôn ẩn tàng dưới Huyết Hải, chính là vì từ trong Huyết Hải trực tiếp đả thông vô biên trọc khí thông đạo.

Trọc khí chính là vô cùng khủng bố, bị ngưng tụ tại trong nháy mắt phóng thích ra, đó là hủy diệt chi lực cường hãn chung cực, có thể trực tiếp tạc hủy cả Hồng Hoang!

Càng nghiêm trọng hơn là, dưới trọc khí phản phệ cả thế giới đều sẽ trực tiếp băng diệt.

Như thế, không phải Thiên Đạo chịu thương, mà là Thiên Đạo băng diệt, Thương Thiên không phải bị đả kích, mà là phải thừa thụ hủy diệt.

Những hậu quả này, Thương Thiên đương nhiên biết rõ.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Thương Thiên vốn dĩ không trực tiếp động thủ với Thái Cực.

Nhưng Thương Thiên bình tĩnh, căn bản cực kỳ không đem uy hiếp của Thái Cực để vào mắt.

Tương phản còn mang theo nụ cười ung dung, nói: "Thái Cực,

không hổ là Hồng Mông Đế Chủ, hành sự quả nhiên ngoan lạt, nhưng đáng tiếc ngươi vô pháp thành công, ta đã đến tìm ngươi, vậy thì ngươi hết cơ hội rồi." "Thí Thần!" Trong vạn thiên lôi đình, một đạo hình chiếu từ trên trời giáng xuống.

Cuồng bạo chi lực trực tiếp xuyên thủng thân thể Thái Cực, Thái Cực đang thi triển uy năng lập tức cứng đờ. "..." Trong đôi mắt hắn chớp động vẻ kinh ngạc, còn có phẫn nộ.

Thủ đoạn của hắn còn chưa kịp chân chính thi triển, lại bị một kích đột như kỳ lai trực tiếp đánh gãy.

Quan trọng nhất là, binh khí này cho hắn khí tức vô cùng quen thuộc!

Thương Thiên cười nói: "Thí Thần Thương, nãi là bảo vật của La Hầu, kỳ thật ta cũng vừa mới đạt được, nhưng sau khi đạt được, ta trực tiếp khai tịch thời không, sau đó tế luyện nó, lại dung hợp năng lực vốn có của Hỗn Độn Châu, làm cho nó ngắn ngủi đạt tới uy năng Hỗn Độn Chí Bảo." "Đương nhiên, hoặc giả ngươi sẽ đối với một đạo lực lượng này cảm giác cực kỳ quen thuộc, cảm giác của ngươi không sai, bởi vì Thí Thần Thương chính là mảnh vỡ Khai Thiên Thần Phủ của Bàn Cổ." Huyết Hải đang nghịch thiên mà lên tĩnh chỉ!

Trọc khí sức mạnh trực tiếp phóng tới đại địa cũng tĩnh chỉ!

Dã tâm của Thái Cực chung quy không thể thực hiện, bị trực tiếp áp chế.

Thương Thiên lại nói: "Thái Cực, không dễ chịu chứ, năm đó Khai Thiên Thần Phủ đem vô địch chi khu của ngươi chém nát, làm cho thân thể Hồng Mông Đế Chủ có vết rách vô pháp tiếp tục thôn phệ Đại Đạo, phản bị Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn thôn phệ." Sức mạnh Thí Thần Thương càng ngày càng cường đại, tịnh không chỉ là phá hoại, thí sát.

Mà là thôn phệ!

Một cỗ thân thể này của Thái Cực, muốn tự bạo đều không có khả năng làm được.

Sau khi La Hầu giao ra Thí Thần Thương, Thương Thiên kỳ thật đã khai tịch ra một cái thời không đặc thù, sau khi có được Thí Thần Thương liền trực tiếp ném vào trong đó, tiếp dẫn sức mạnh Hỗn Độn Châu trực tiếp tế luyện.

Đương nhiên, muốn trực tiếp tăng phẩm chất Thí Thần Thương là không có khả năng.

Nhưng, trong thời gian ngắn để Thí Thần Thương sở hữu nhất kích chi lực của Hỗn Độn Chí Bảo thì Thương Thiên lại có thể làm được.

Thương Thiên từ trước đến nay sẽ không làm chuyện không nắm chắc, khả năng phản ứng của Thái Cực cũng toàn bộ đều trong tính toán của hắn, cho nên một trận chiến này, Thương Thiên ổn ổn đương đương có thể bắt lấy, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ ngoại ý muốn nào.

Thái Cực, bại!

Cảm thụ hết thảy đều bị Thí Thần Thương rút đi, Thái Cực tịnh không có thống khổ mà lại cười ngược lại. "Hảo hảo hảo, thật làm cho ta xem trọng một chút, Thương Thiên a, nếu đặt ở cùng một thời đại với ta, hoặc giả đám người Thái Tố cũng không bằng ngươi, thật sự là thủ đoạn cao minh!" Thương Thiên thản nhiên nói: "Đa tạ khen ngợi." Thái Cực lại nói: "Ta đã biết dã tâm của ngươi, gấp gáp không chờ nổi muốn giết ta như thế, tương bì là muốn một lần nữa ngưng tụ một cỗ Đạo thể đi, thật thông minh, phát hiện ra Đại Đạo chính đồ.

Muốn từ trên người ta suy đoán ra sự tồn tại của huyết mạch Bàn Cổ, không tệ không tệ..." Thái Cực quả nhiên lợi hại a, vẻn vẹn chỉ

trong sát na ngắn ngủi đã đem mưu tính của Thương Thiên suy đoán thất thất bát bát.

Chương 201

Đương nhiên, Thương Thiên cũng không thèm để ý.

Chủng chí cường giả giao phong đánh cờ, không chỉ là so đấu trên phương diện sức mạnh, càng có vô số mưu kế thôi diễn giác lượng, Thái Cực có thể biết cũng không kỳ quái.

Lúc này, một đạo ý chí của Thái Cực gần như trong suốt, lại có một lát sẽ chết đi.

Thái Cực lại nói: "Phong ấn không phong được ta, tranh đấu giữa chúng ta, còn chưa kết thúc đâu, Hồng Hoang, ta sẽ hủy diệt." Thương Thiên hào không thèm để ý, nói: "Ân, ta biết." Tại điểm này, Thương Thiên thật sự không có bất kỳ hoài nghi nào, dù sao tại kiếp trước, hắn đã kinh lịch tuyệt vọng như vậy. "Thái Cực, kỳ thật ngươi muốn dùng một câu nói mê hoặc ta đi, cố ý nói chuyện phong ấn, là muốn ta đem càng nhiều tinh lực đặt tại Hỗn Độn và Tân Sinh Hồng Mông thế giới.

Kỳ thật, tại bên trong Hồng Hoang, ngươi còn có hậu thủ, đúng hay không?

Hừ!" Thân thể Thái Cực triệt để tiêu tán, một đạo ý chí triệt để băng diệt, cho nên tự nhiên không có khả năng trả lời Thương Thiên nữa.

Nhưng Thương Thiên đã biết đáp án.

Thương Thiên thở dài một tiếng: "Không hổ là Thái Cực a, thủ đoạn bố cục khó có thể tưởng tượng." Sự thật thượng, ý chí Thái Cực tồn tại ở Hồng Hoang tịnh không chỉ có một đạo ở Huyết Hải, trừ cái đó ra ít nhất còn có một đạo ý chí khác.

Chỉ là Thái Cực hoặc giả vì tránh cho bị Bàn Cổ phát hiện, hay hoặc là nguyên nhân khác, cho nên quan hệ giữa hai đạo ý chí bị trảm đoạn.

Cũng chính là, Thương Thiên căn bản vô pháp từ trên một đạo ý chí này đi suy đoán sự tồn tại của đạo ý chí kia.

Vô luận vận mệnh, nhân quả, tạo hóa, hay các loại thủ đoạn khác đều không thể suy đoán ra.

Nhưng Thái Cực lại không biết Thương Thiên là sống lại một đời, tại kiếp trước hắn đã nhìn thấy cả thiên địa sụp đổ.

Dùng cảnh giới hiện tại của Thương Thiên hồi ức kiếp trước, rất dễ dàng phát hiện bóng dáng Thái Cực.

Cho nên Thái Cực tuyệt đối có hậu thủ!

Đương nhiên, đây cũng là nói sau.

Một đạo ý chí ngoài sáng đều bị Thương Thiên phấn toái tru sát, như vậy đối phó cái còn lại khó sao?

Sẽ không!

Hiện tại Thương Thiên cũng không muốn đem tinh lực đặt ở trong này. "Thái Cực tiên huyết đắc thủ, tại trong vô biên Huyết Hải cũng có huyết dịch của Bàn Cổ, tuy rằng bị ô nhiễm, nhưng chung quy có thể suy đoán ra một tia manh mối." Vấn đề Thái Cực, Thương Thiên tạm không để ý tới.

Chỉ cần không ngừng cường đại, sau đó ngưng tụ ra Đạo thể, đến lúc đó, hắn tung hoành vô địch, đừng nói khu khu một đạo ý chí, ngay cả Thái Cực bản tôn Thương Thiên đấu cấp cũng trực tiếp diệt đi, nơi nào sẽ để ý nhiều chuyện như vậy? "Vận mệnh, nhân quả, tạo hóa...

Thôi diễn bắt đầu!" Đây là một công trình hạo đãng, bởi vì sự tồn

tại của Bàn Cổ thực sự quá vĩ đại, cho dù Thương Thiên đồng thời sở hữu sức mạnh vận mệnh, nhân quả, tạo hóa cũng vô pháp chân chính thôi diễn ra.

Nhưng không thể thôi diễn Bàn Cổ, Thương Thiên lại có thể dùng phương pháp loại trừ, đem những huyết dịch khác trong Huyết Hải thống thống lọc bỏ, sau đó tìm kiếm tử huyết của Bàn Cổ, lại lấy đó suy ra Bàn Cổ chân huyết, cũng đủ để tìm ra nơi dựng dục. ...

Côn Luân Sơn.

Hồng Quân đã ở Côn Luân Sơn mấy ngàn năm, trước khi Thần Nghịch truy sát La Hầu hắn đã ở đây, nhưng vô luận tìm kiếm như thế nào cũng không phát hiện Tam Thanh tồn tại.

Bàn Cổ không có khả năng lừa gạt hắn, vậy chỉ có thể nói Tam Thanh còn chưa đến lúc chân chính xuất thế.

Thế là Hồng Quân dứt khoát cũng không nóng nảy, trực tiếp bắt đầu ngồi xếp bằng, tiếp tục tu hành.

Hắn muốn đi báo thù, chuyện Ngọc Kinh Sơn bị dọn đi, tuyệt đối sẽ không xong như vậy!

Chương 202

Tại hôm nay, Tạo Hóa Ngọc Điệp lại bỗng nhiên có động tĩnh.

Hồng Quân lập tức tâm sinh cảm ứng, cười to nói: "Ha ha ha...

Ba đồ đệ của ngô sắp xuất thế!

Diệu tai diệu tai!" Ba đồ đệ này cũng thật ghê gớm a, đó chính là sinh mệnh đản sinh từ trong tinh thần Bàn Cổ đại thần, sở hữu vô thượng thiên mệnh.

Hồng Quân đối với Tam Thanh đương nhiên cũng có tư niệm, sự thật thượng trong lòng hắn kỳ thật có biện pháp, nếu có thể đem khí vận của Tam Thanh từng chút một chuyển giá lên người hắn, hoặc giả hắn có thể không ngừng cường đại!

Kiếp trước hắn chỉ là một Hỗn Độn sinh linh phổ thông, thực sự nhỏ yếu.

Hắn biết rõ chân chính đỉnh cấp cường giả có bao nhiêu khủng bố, cho nên dã tâm muốn biến mạnh cũng cực kỳ kiên định.

Đương nhiên tại sơ kỳ, Hồng Quân sẽ không làm như vậy.

Đồ đệ Tam Thanh, càng là hy vọng của hắn, hắn nhất định sẽ đối đãi thật tốt, nhưng đến hậu kỳ có thể bắt tay từ từ tước đoạt khí vận.

Kỳ thật tại kiếp trước của Thương Thiên, Hồng Quân đã tính kế như thế.

Nhưng đáng tiếc, kế sách của hắn mới vừa bắt đầu không lâu, Thiên Đạo đã sụp đổ.

Trong ánh mắt Hồng Quân, Côn Luân Sơn bắt đầu điên đảo! "Lợi hại, lợi hại, không hổ là Bàn Cổ a, thủ đoạn bực này quả thật ngô

không bằng, thảo nào nhiều năm như vậy, ta đều vô pháp phát hiện Tam Thanh ở đâu!" Côn Luân điên đảo sơn, trong bóng tối không gian đảo ngược.

Đây không phải thủ đoạn nhìn thấu không gian tầm thường có thể phát hiện.

Tại Côn Luân điên đảo sơn, có ba đạo thân ảnh.

Thân ảnh bị từng đạo khí tức màu tím vàng bao bọc, lộ ra vẻ vô cùng thần thánh bất phàm.

Ba đạo thân ảnh, trực tiếp là Đạo thể.

Đây không phải Tiên Thiên Đạo Thể tầm thường, mà là thể chất sở hữu Bán Bộ Thiên Đạo Đạo Thể, nói một câu lời nói thật, xuất thân này Hồng Quân cũng hâm mộ!

Bán Bộ Thiên Đạo Đạo Thể, hiện tại cũng là một loại thể chất.

Nhưng Hồng Quân đã trải qua bao nhiêu gian tân, thừa thụ bao nhiêu ma nạn mới có được thành tựu như hôm nay.

Hắn từ thuở Hồng Hoang khai tịch, ôm Tạo Hóa Ngọc Điệp yên lặng tiềm tu sau đó mới có thể hoạch đắc.

Nhưng Tam Thanh trước mắt thì sao?

Sinh ra đã có!

Hình tượng ba người đều không giống nhau, phân biệt là lão giả tóc trắng xoá, trung niên diện dung nghiêm túc, cùng với thanh niên nhuệ khí nan đương.

Hồng Quân chỉnh lại thân hình, tận khả năng làm cho mình ra vẻ cao thâm mạc trắc.

Lại qua vài ngày, thần quang trên người Tam Thanh tán đi, rốt cục chân chính hóa hình ra.

Ba người mở to mắt nhìn Hồng Quân, lúc này trên người Hồng Quân phóng thích ra thần huy cực kỳ nồng đậm, lộ ra vẻ thần thánh bất phàm.

Hồng Quân nói: "Bần đạo Hồng Quân, chờ đợi các ngươi xuất thế đã lâu." Hắn đang muốn giới thiệu thật tốt, lại chỉ nghe lão giả kia nói: "Đệ tử Thái Thanh bái kiến sư tôn, ngô đẳng tam huynh đệ nãi do Phụ Thần nguyên thần thanh khí dựng dục sinh ra, cố sinh ra đã biết thiên lý tạo hóa vận mệnh." Sau lưng hai người còn lại phân biệt nói: "Đệ tử Nguyên Thủy bái kiến sư tôn!", "Đệ tử Thông Thiên bái kiến sư tôn!" Tam Thanh hiểu chuyện như thế, lại làm cho Hồng Quân vô cùng cao hứng, lập tức nói: "Hảo hảo hảo, vi sư có thể thu ba người các ngươi làm đồ, cũng là vinh hạnh.

Như hôm nay thế giới Hồng Hoang, bị Ngụy Thiên Đạo chưởng khống, thực là Hồng Hoang bất hạnh, thầy trò chúng ta bốn người vừa vặn cùng nhau nỗ lực, khuông phù thương sinh." Lại đang lúc nói chuyện, sắc mặt Hồng Quân sậu nhiên đại biến. "Gay go, Tạo Hóa Ngọc Điệp dự cảnh!" Sắc mặt Tam Thanh cũng đồng thời biến đổi, Thái Thanh nói: "Ngụy Thiên Đạo kia đang dùng bí pháp thôi diễn huyết mạch Phụ Thần!" Nguyên Thủy lạnh lùng quát: "Đáng giận, Thương Thiên quá kiêu ngạo, năm đó uy hiếp Phụ Thần, như hôm nay còn dám dòm ngó Phụ Thần tiên huyết, muốn chết!" Thông Thiên một lời không phát, nhưng cũng sát khí đằng đằng.

Chương 203

Hồng Quân nháy mắt tỉnh táo lại, nói: "Thương Thiên kia hiện nay chung quy là Ngụy Thiên Đạo, trừ phi vi sư có thể tế luyện Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn chỉnh, đánh thức Thiên Đạo chân chính của thế giới Hồng Hoang, mới có thể đem hắn đánh bại, thậm chí chém giết, tại trước đó, ngô đẳng lại cần điệu thấp hành sự." Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói: "Hừ, sư tôn yên tâm, Ngụy Thiên Đạo kia túng nhiên kiêu ngạo, nhưng huynh đệ chúng ta ba người có Bàn Cổ Phụ Thần che chở, hắn không có khả năng giết chúng ta!" Thái Thanh nói: "Nhị đệ, không được xúc động, nghe xem sư tôn nói thế nào." Nguyên Thủy mới bình tĩnh lại, sau đó hướng về phía Hồng Quân kê thủ nói: "Thỉnh sư tôn chỉ điểm." Nhìn Tam Thanh phối hợp như thế, Hồng Quân tương đương hài lòng, gật đầu cười nói: "Thương Thiên kia hung mãnh, hiện nay đang lúc cường thế, ngô đẳng không thể cùng hắn cứng đối cứng, nếu không chúng ta chỉ sẽ chịu thiệt.

Nhưng, hắn đã bắt đầu thôi diễn, như vậy chứng tỏ hắn đối với huyết dịch của Bàn Cổ động ác niệm, ta cũng không thể ngồi yên mặc kệ." Ngừng lại một chút, hắn tiếp tục nói: "Thương Thiên tuy rằng hiện nay trở thành Thiên Đạo, nhưng chung quy là Ngụy Thiên Đạo, phương thiên địa này cũng không phải do hắn khai tịch, cho nên hắn cũng không thể muốn làm gì thì làm!

Như vậy đi, ta đi trước đến nơi Bàn Cổ huyết dịch ngưng tụ, đến lúc đó Thương Thiên kia nếu thật sự xuất hiện, bần đạo sẽ trực tiếp lấy sức mạnh Tạo Hóa Ngọc Điệp, đối kháng Thương Thiên, hoặc giả có thể làm cho hắn thối lui." Sau đó, ánh mắt Hồng Quân nhìn về phía Tam Thanh.

Tổ Vu Huyết Trì ở nơi nào, Hồng Quân cũng không biết.

Thái Thượng trầm ngâm một hồi nói: "Phụ Thần nguyên thần thanh khí, khiến cho ngô đẳng có thể đản sinh, huyết dịch của người cũng sẽ dựng dục ra mười hai tồn tại nhục thân cường hoành, gọi là Vu!" Điểm này Hồng Quân cũng biết, Tam Thanh hàng thế, Tổ Vu cũng hẳn là lập tức muốn xuất hiện.

Cho nên đến thời điểm này thiên cơ vận chuyển biến hóa, sớm đã không còn là bí mật. "Địa điểm đản sinh, tại Bất Chu Sơn." Hồng Quân nhíu mày, lập tức nói: "Không có khả năng, theo vi sư biết, Bất Chu Sơn kia sớm đã bị Thương Thiên cầm giữ, Thương Thiên kia tại đỉnh Bất Chu Sơn trồng một cái cây, cây này lan tràn hạo đãng, khủng bố vô cùng, sâu đậm đâm vào bên trong Bất Chu Sơn, cho dù Bất Chu Sơn thượng thi triển thủ đoạn điên đảo cũng tuyệt đối không thể gạt được Thương Thiên kia." Thái Thanh gật đầu, sau đó lại nói: "Sư tôn ngài nói có lý, đệ tử tuy rằng vừa mới xuất thế, nhưng cũng biết thần thụ kia lợi hại.

Căn cứ ký ức Phụ Thần, cây này nãi là một trong những căn cơ của Thương Thiên kia, hiện nay bị mệnh danh là Vĩnh Hằng Chi Thụ, rễ cây đâm vào bên trong Bất Chu Sơn, cho dù trong không gian đoạn tầng của Bất Chu Sơn, cũng bố mãn rễ cây.

Nhưng, thiên địa vạn vật đều có điểm mù, ngay cả Đại Đạo đều có khiếm khuyết, Thương Thiên kia có lợi hại hơn nữa cũng không có khả năng toàn tri toàn năng.

Huyết trì kia, căn bản không ở bản thân sơn thể, mà là tại một khối đá vụn bình bình vô kỳ trên Bất Chu Sơn mà thôi." ...

Thương Thiên trải qua vô số lần thôi diễn, rốt cục mở mắt.

Kinh lịch không biết bao nhiêu lần thôi diễn phức tạp, Thương Thiên rốt cục đạt được kết luận: "Tổ Vu Huyết Trì kia, cư nhiên tại trên Bất Chu Sơn!" Trong đôi mắt Thương Thiên, lóe lên thần sắc vô

cùng kinh ngạc.

Phải biết, ngay lúc vừa mới trở thành Thiên Đạo, hắn trực tiếp đem Tạo Hóa Thần Thụ nguyên bản trồng tại trên Bất Chu Sơn, sau đó mượn nhờ sức mạnh Bất Chu Sơn để Tạo Hóa Thần Thụ thay đổi, trở thành Vĩnh Hằng Chi Thụ.

Chính như Thái Thanh đã nói, rễ thần thụ sớm đã bố mãn bên trong sơn thể Bất Chu Sơn, liên thông các không gian.

Chiếu theo đạo lý hết thảy bên trong Bất Chu Sơn đều không có khả năng qua mặt đôi mắt Thương Thiên, nhưng Thương Thiên từ lúc bắt đầu không có phát hiện Tổ Vu Huyết Trì ở đâu, nhiên từ tình huống thôi diễn hiện tại xem ra, huyết trì cư nhiên tại trên Bất Chu Sơn.

Thương Thiên suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên hiểu ra một đạo lý. "A a, hóa ra là ta hồ đồ rồi!" Thương Thiên vẫn luôn cảm thấy, huyết trì nhất định bị chôn sâu tại bên trong Bất Chu Sơn, hoặc giả bên trong không gian gấp khúc thâm trầm hơn, nhưng, sẽ hay không nó ở ngay bên ngoài Bất Chu Sơn ni? "Quả nhiên, nơi dễ nhìn thấy nhất thường thường cũng là nơi dễ bị xem nhẹ nhất, Bàn Cổ, thật lợi hại a." Thương Thiên lúc này khẳng định, Tổ Vu Huyết Trì không chỉ tại Bất Chu Sơn, mà căn bản không phải bị mai táng trong Bất Chu Sơn, cũng không phải trong không gian gấp khúc, mà là tàng tại địa biểu. "Một hạt bụi, hoặc giả là một thế giới, một khối sơn thạch, hoặc giả có thể diễn hóa ra một phiến càn khôn, Bàn Cổ quả nhiên lợi hại a." Hiểu rõ đạo lý này, ý thức Thương Thiên lập tức quay trở về. ...

Dưới chân Bất Chu Sơn, Hồng Quân và Tam Thanh đã đến.

Nội tâm Hồng Quân kỳ thật có chút bất an, dù sao lần trước vì tị họa mới rời khỏi Ngọc Kinh Sơn của hắn, sau đó chỉ trong nháy mắt, ngay cả Ngọc Kinh Sơn lão gia của hắn cũng bị Thủy Kỳ Lân bê đi

mất.

Nhưng lần này lại muốn chủ động tìm tới cửa, có một loại cảm giác đi chịu chết.

Bất quá hắn càng thêm rõ ràng, lần này là nhất định phải làm.

Đương nhiên, so với lúc trước hắn có ỷ trượng sâu hơn.

Hồng Quân ỷ lại chính là Thiên Đạo, đương nhiên, tịnh không phải Thiên Đạo do Thương Thiên diễn hóa, mà là Thiên Đạo do ý chí đản sinh từ thế giới Hồng Hoang hóa thành.

Tại thời điểm lúc trước Tam Thanh chưa xuất thế, cho nên ý chí Hồng Hoang khi đó quá mức bạc nhược.

Nhưng hiện tại, Tam Thanh xuất thế có thể là một điểm kích hoạt thời không, ý vị Hồng Hoang bắt đầu tô tỉnh, Thương Thiên sẽ dần dần chịu áp chế.

Chẳng phải sao, sức mạnh của Tạo Hóa Ngọc Điệp gần đây tăng lên không biết bao nhiêu lần, đây cũng là tự tin của Hồng Quân.

Huống chi, còn có Tam Thanh ở đây.

Chương 204

Tam Thanh tại thời điểm đản sinh, trong tay bọn hắn sở hữu ba kiện bảo vật, phân biệt là Thái Thanh Phất Trần, Nguyên Thủy Ngọc Như Ý, cùng Thông Thiên Thanh Bình Kiếm.

Ba bảo vật này nãi là ba kiện bảo vật xuất hiện sau khi hạt sen xanh trong Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành thanh liên, dùng để che chở Tam Thanh, ba kiện bảo vật nếu hợp nhất, uy năng cũng vô cùng khủng bố, ứng đương cũng có thể áp chế Thương Thiên.

Ngay khi Hồng Quân và Tam Thanh muốn từng bước đi lên, đăng thượng Bất Chu Sơn, một đạo thanh âm hạo đãng vô cùng truyền đến, thanh âm ầm ầm, tựa hồ cả thế giới Hồng Hoang đều đang cùng nói chuyện. "Hồng Quân, Tam Thanh, rốt cục đã đến." Tự nhiên là thanh âm của Thương Thiên!

Sau đó, cuồng phong dũng động, sơn thạch bị thổi bay, lực lượng kinh khủng tịch quyển hết thảy, tại trong phong bạo kia, bỗng nhiên xuất hiện một đạo nhân ảnh, là Thương Thiên dùng phong bạo ngưng tụ ra hóa thân lâm thời.

Hồng Quân chỉnh lại tâm thái, trên mặt lộ ra bộ dáng hào không thèm để ý, nói: "Thương Thiên, bần đạo đến rồi." Thương Thiên cười một tiếng, nói: "Hình như ngươi sợ ta." Hồng Quân sắc mặt cứng lại, vừa định nói gì, nhưng lúc này Thương Thiên nói: "Yên tâm, ta không phải Thần Nghịch, cho nên ta sẽ không ăn thịt ngươi." Sau đó Thương Thiên lại nhìn về phía Tam Thanh, nói: "Không hổ là Bàn Cổ nguyên thủy thanh khí hóa thành, quả nhiên có chỗ bất đồng." Ánh mắt của hắn lần lượt lướt qua trên mặt Thái Thanh, Ngọc Thanh, cùng với Nguyên Thủy, Tam Thanh chỉ cảm giác thân thể mình nhoáng lên.

Vẻn vẹn chỉ là ánh mắt của Thương Thiên, đã làm cho bọn họ có một loại cảm giác như bị đại sơn vô cùng thâm trầm áp tại trên người, làm cho Tam Thanh trong lòng lẫm nhiên.

Hiển nhiên, thông qua truyền thừa ký ức của Bàn Cổ biết Thương Thiên đáng sợ là một chuyện, chân chính gặp được lại là một chuyện khác.

Thương Thiên khủng bố, viễn viễn vượt qua ấn tượng ban đầu!

Nhưng sát na tiếp theo, bọn họ các tự phóng thích ra thanh sắc thần quang, thủ hộ lấy tự thân, lúc này mới dễ chịu hơn rất nhiều.

Nguyên Thủy đầu tiên nhịn không được, nói: "Thương Thiên, ngươi muốn đồ mưu Phụ Thần tiên huyết?" Thương Thiên cười cười, sau đó tùy ý nói: “Nếu phải nói như vậy thì cũng không sai, chân huyết của Bàn Cổ ta nhất định phải lấy.” Thấy Thương Thiên cư nhiên nói thẳng ra như vậy, Nguyên Thủy trên mặt lập tức giận tím người.

Thông Thiên càng trực tiếp tế xuất Thanh Bình Kiếm, một lời không hợp liền muốn ra tay với Thương Thiên.

May mắn lúc này Thái Thanh thân thủ chặn lại trước mặt hắn, nói: “Hai vị đệ đệ đừng xúc động.” Thương Thiên lại nhiêu có hứng thú nhìn Hồng Quân, cười nói: “Hồng Quân, trở thành sư tôn của bọn hắn rồi sao?

Muốn dạy dỗ đệ tử ư?

Ngô là Thiên Đạo, các ngươi cư nhiên dám bất kính với Ngô?” Hồng Quân sắc mặt áp ức, nói: “Thương Thiên, Bàn Cổ đại thần từ bi, năm đó chẳng qua là thương hại ngươi, cho nên ngươi tốt nhất...” “Bốp!” Trong cuồng phong bỗng nhiên hiện ra một cái tát, trực tiếp quất bay Hồng Quân ra ngoài.

Thân thể Hồng Quân đập mạnh vào vách núi phía sau, đá vụn trực tiếp vỡ nát.

Đương nhiên Thương Thiên đã thủ hạ lưu tình, nếu Thương Thiên thật sự tồn tâm muốn giết, cho dù Hồng Quân có Tạo Hóa Ngọc Điệp thủ hộ cũng vô dụng.

Ở thời kỳ tiền kiếp của Thương Thiên, một vị Hồng Quân tại Hồng Hoang chính là tồn tại chí cao vô thượng, cho dù ở thời kỳ sơ khai, hắn cũng ở sau màn chỉ điểm giang sơn, bày mưu tính kế.

Nhưng hiện tại cư nhiên bị Thương Thiên trực tiếp quất bay, chật vật không chịu nổi.

Thương Thiên đạm mạc nói: "Tuy rằng ngươi nắm giữ Tạo Hóa Ngọc Điệp, nhưng hiện nay Ngô là Thiên Đạo, ngay cả một chút tàn hồn Bàn Cổ cũng đã nhận, ngươi cư nhiên cũng dám nghi ngờ." Tam Thanh vừa nhìn thấy cảnh này, nộ khí lập tức bùng lên.

Nhưng Thương Thiên chỉ liếc mắt một cái, liền khiến bọn hắn không dám động đậy.

Hung uy của Thương Thiên quá mức cường thịnh, đặc biệt là vừa mới tru sát ý chí của Thái Cực, cắn nuốt sức mạnh của hắn.

Thương Thiên không có ra tay với bọn hắn, chỉ hừ lạnh một tiếng: "Hừ, đã sinh ra biết được Ngô, vậy cũng nên biết sự tồn tại của Thái Cực.

Ngô chính là kẻ đã cứu vớt cả một phiến Hồng Hoang thế giới, nếu không có Ngô, nơi này đều có khả năng bị hắn nuốt chửng.

Các ngươi không những không cảm ân đái đức, cư nhiên còn kiêu ngạo với ta như thế, thật không biết sống chết." Câu nói này của Thương Thiên, từ một phương diện nào đó là không sai.

Nếu khi Bàn Cổ khai thiên tích địa mà Thương Thiên từ chối Bàn

Cổ, không trở thành Thiên Đạo của Hồng Hoang thế giới, như vậy thế giới sẽ thiếu hụt vận mệnh, nhân quả, tạo hóa, âm dương, ngũ hành pháp tắc, thế giới sẽ không trọn vẹn.

Mà Thái Cực là một khối u ác tính lại tồn tại trong đó.

Nếu ví cả Hồng Hoang thế giới như một con người, thì đó là: Hệ miễn dịch bị khuyết thiếu nghiêm trọng!

Như vậy khối u ác tính tự nhiên có thể tứ ý sinh trưởng.

Tam Thanh và Hồng Quân, làm những nhân vật khí vận quan trọng của phương thiên địa này, tuyệt đối sẽ bị Thái Cực ăn sạch ngay lập tức.

Chương 205

Thương Thiên tiếp tục nói: "Ngô trở thành Thiên Đạo, nãi là Bàn Cổ cho phép, đâu đến lượt mấy tên hậu bối các ngươi chỉ tay năm ngón.

Nếu không phải nể tình Ngô năm xưa cùng Bàn Cổ có vài phần giao tình, Ngô đã sớm khiến các ngươi hóa thành tro bụi." Kỳ thật, giao tình với Bàn Cổ đúng là có một hai phần, năm đó tại Hỗn Độn, Bàn Cổ cũng cho hắn một ít chỗ tốt.

Nhưng đây không phải nguyên nhân Thương Thiên không giết bọn hắn, nguyên nhân chân chính là nếu hiện tại Tam Thanh tử vong, Hồng Hoang thế giới sẽ trực tiếp bắt đầu điêu linh, thậm chí trực tiếp băng diệt.

Thương Thiên hiện tại đang từ từ rút ra bản nguyên của Hồng Hoang thế giới, sau đó diễn hóa thiên địa của chính mình, cuối cùng đem Hồng Hoang thế giới hoàn toàn đồng hóa cắn nuốt.

Đương nhiên, Tam Thanh hiện tại cũng không có quá mạo phạm Thương Thiên, chỉ là một ít xung đột ngôn ngữ mà thôi.

Hồng Quân giờ phút này thu liễm nộ hỏa, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Cân nhắc một phen, hắn rốt cục cắn răng nói: "Thương Thiên, Bàn Cổ là Khai Thiên Thần của phương thế giới này, nếu huyết mạch của hắn có sở tổn thất, sẽ tiêu hao bản nguyên thế giới, ngươi cần phải suy nghĩ cho kỹ." Thương Thiên đưa ánh mắt nhìn hắn một cái, Hồng Quân lập tức đem những lời phía sau nuốt trở vào.

Hắn hiện tại hận Thương Thiên thấu xương, rốt cuộc ngay trước mặt đồ đệ bị quất một cái tát, vô luận như thế nào cũng không thể nhẫn nhịn.

Thương Thiên không hề để ý tới, thần niệm lúc này trực tiếp trương khai, trong nháy mắt, thần niệm lan tràn bao phủ cả ngọn Bất Chu Sơn.

Chưa đến một hơi thở, Thương Thiên đem thần niệm xâm nhập vào trong vô số vi hạt bụi bặm.

Chỉ chốc lát sau liền phát hiện Tổ Vu Huyết Trì.

Bất quá, dường như cũng không cần phát hiện nữa, bởi vì đúng lúc này, một khối đá vụn ở Bất Chu Sơn bỗng nhiên phóng xuất ra thần quang cực kỳ đáng sợ, thần quang trùng tiêu, di mạn thương khung.

Cùng lúc đó, cả phương thiên địa trực tiếp bắt đầu chuyển động.

Ý chí Hồng Hoang thế giới chuyển động, Thương Thiên phát hiện cư nhiên vô pháp khống chế luồng ý chí này lưu chuyển!

Trước là Tam Thanh giáng thế, nay lại đến Tổ Vu xuất hiện, một thời đại khác của Hồng Hoang sắp mở ra.

Đương nhiên, hiện tại Hồng Hoang và tiền kiếp của Thương Thiên đã hoàn toàn bất đồng.

Ở tiền kiếp, vô luận Tam Thanh hay Tổ Vu kỳ thật không có khả năng xuất hiện nhanh như vậy, ít nhất phải có Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, Long Vương ba giả tranh đấu trước.

Nhưng hiện tại, Tam Tổ vừa mới gặp mặt, tuy có tâm cạnh tranh, nhưng vì đều là tín đồ của Thương Thiên từ viễn cổ, chiến tranh tuyệt đối sẽ không mất khống chế như kiếp trước.

Thương Thiên thầm nghĩ: "Không hổ là Bàn Cổ, hậu thủ bố cục thật nhiều a." Từ lúc này nhìn lại, ngay khoảnh khắc Thương Thiên đề xuất muốn trở thành Thiên Đạo, Bàn Cổ trong nháy mắt đã làm ra vô số bố cục, tỷ như Hồng Hoang thiên địa ý chí thức tỉnh, sau đó lại

để Hồng Quân hợp đạo, gia cường Thiên Đạo đi áp chế Thương Thiên.

Thương Thiên cũng không có cố ý đi áp chế thiên ý vận chuyển.

Hồi lâu sau, huyết quang rốt cục đạt tới cực hạn nồng đậm, lúc này, có thanh âm cực kỳ thô kệch vĩ ngạn tại Hồng Hoang vang vọng: "Ngô là Đế Giang, chưởng khống không gian pháp tắc..." "Ngô là Chúc Cửu Âm, chưởng khống thời gian pháp tắc..." "...

Ngô là Hậu Thổ...

Chưởng khống đại địa pháp tắc..." "Ngô đẳng là Tổ Vu, nãi là Bàn Cổ phụ thần huyết mạch chuyển sinh, chúng ta sẽ vì phụ thần thu hoạch Hồng Hoang thiên địa, vọng Thiên Đạo giám chi!" Thanh âm mười hai Tổ Vu đồng thời gào thét quả thật có vài phần uy vũ, thanh thế bức người, hầu như cả Hồng Hoang đại địa đều nghe thấy.

Tại lúc này, Thương Thiên cười ha hả, nói: "Ngô là Thiên Đạo, lời của các ngươi, Ngô nhớ kỹ!

Muốn thủ hộ Hồng Hoang thế giới, Ngô lại muốn một giọt chân huyết, nào, đem tiên huyết cống hiến ra!" Lời vừa nói ra, một đám Tổ Vu nhao nhao biến sắc.

Vừa mới giáng thế đã thấy cả tòa thương khung trực tiếp trấn áp xuống!

Tam Thanh sau khi xuất thế, có thể nhận được ký ức của Bàn Cổ, đám Tổ Vu này kỳ thật ít nhiều cũng có một ít, cho nên khi ý chí của Thương Thiên hàng lâm, trong lòng bọn hắn tự nhiên sinh ra một đạo cảm ứng.

Đế Giang quát lớn: "Làm càn, bất quá chỉ là một Thiên Đạo lâm thời, hiện nay chúng ta phục tô, chân chính Hồng Hoang ý chí thức tỉnh, Thiên Đạo sắp được kích hoạt, nếu thức thời thì mau mau thoái

vị!" Huyền Minh cũng ở một bên hô: "Không sai, mau mau thối lui, nếu không ngày sau tự sẽ chém giết ngươi." Thanh âm của đám người này liên tục vang lên, hướng về Thương Thiên áp bách, quả thật có vài phần uy thế.

Nhưng ở trước mặt ý chí hạo đãng của Thương Thiên, quá mức nhỏ bé!

Giờ khắc này, Hồng Quân trực tiếp đem Tạo Hóa Ngọc Điệp lấy ra, quát: "Thương Thiên, dám làm loạn!" Vừa rồi Hồng Quân ở trước mặt Thương Thiên bị quất một cái tát nên không dám phóng túng.

Chương 206

Nhưng hiện tại Tổ Vu chân chính xuất thế, ý chí Hồng Hoang lần thứ hai tăng lên, Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng lần thứ hai được gia cường!

Có thực lực, tính cách sẽ trương dương.

Nguyên bản Hồng Quân chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, hiện tại trực tiếp đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong, thậm chí có khả năng mượn nhờ đạo sức mạnh này trực tiếp đột phá Hỗn Nguyên Thánh Nhân cảnh giới!

Hồng Quân lại nói: "Tam Thanh, vi sư đem bảo vật sớm ban cho các ngươi, chúng ta liên hợp mười hai tôn Tổ Vu, cùng kháng hành Thương Thiên!" Lời nói xong, có ba kiện bảo vật chậm rãi bay ra: Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Càn Khôn Đỉnh!

Hai cái trước là Tiên Thiên Chí Bảo chân chính, Càn Khôn Đỉnh cũng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Tam Thanh được ba kiện bảo vật, trong lòng cũng thức tỉnh, lập tức hô: "Đa tạ sư tôn." Lúc này ở bên kia, mười hai Tổ Vu liếc nhau, trực tiếp rống: "Đối kháng Ngụy Thiên Đạo, chúng ta tức khắc dung hợp, hoán tỉnh Bàn Cổ Chân Thân!" Nói xong, một cỗ sức mạnh cường đại không thể hình dung trực tiếp tuôn ra, khí tức hạo đãng đan xen, dung luyện ra một đạo huyết khí cuồng bạo cường hãn.

Trong một sát na, Bất Chu Sơn rung chuyển!

Trên bầu trời Bất Chu Sơn xuất hiện một cái khí lưu toàn qua khổng lồ, phảng phất như đang chiêu cáo chúng sinh Hồng Hoang, thân thể vĩ đại của Bàn Cổ hàng lâm!

Vạn trượng chi khu, ngạo nhiên đứng thẳng.

Thương Thiên nhìn thấy cảnh này cũng pha phần kinh thán: "Lợi hại, thật lợi hại a, huyết nhục chi thân thật bá đạo!

Bất quá cư nhiên có thể sớm diễn hóa Bàn Cổ Chân Thân!" Phải biết rằng ở tiền thế, mười hai Tổ Vu vì đối kháng Yêu Tộc Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, thôi diễn ra Thập Nhị Thiên Đấu Thần Sát Đại Trận sau đó mới có thể ngưng tụ Bàn Cổ Chân Thân.

Nhưng hiện tại xem ra, vì sự xuất hiện của hắn, khiến cho hết thảy tiến trình đều không ngừng biến hóa.

Bất quá Thương Thiên cũng không để ý, đối với hắn, Thập Nhị Tổ Vu sớm ngưng tụ Bàn Cổ Chân Thân ngược lại càng tốt.

Thương Thiên muốn Bàn Cổ chân huyết, nếu không ngưng tụ chân thân, Thương Thiên phải đi rút máu từng người một, sau đó còn phải nghĩ biện pháp dung hợp huyết dịch.

Bàn Cổ Chân Thân sớm hiện thế, trực tiếp kinh thiên động địa.

Sát khí cuồng bạo xông thẳng lên Bất Chu Sơn, đại địa chấn động.

Hồng Quân trong lòng kích động: "Thật khủng bố uy nghiêm, thật cường đại nhục thân, đây là cơ hội tốt nhất để trấn áp Thương Thiên!" Khắc sau, hắn không còn do dự, ném Tạo Hóa Ngọc Điệp lên không trung, miệng nói: "Bàn Cổ chí tôn, ý chí phục tô, trấn áp Ngụy Thiên!" Tam Thanh tay cầm bảo vật, cũng đằng không, muốn phối hợp Tổ Vu và Hồng Quân, triệt để trấn áp thậm chí kích hội Thương Thiên!

Đối với bọn hắn, Thương Thiên là một kẻ nghịch đạo, phải bát loạn phản chính.

Sức mạnh tổ hợp này quả thực vô cùng cường đại, cho dù là Thái Cực ở đây, cỗ thân thể tiên huyết túc túc có cảnh giới Hỗn Nguyên kia

cũng sẽ bị trực tiếp phấn toái.

Nhưng Thương Thiên lại không có bất kỳ kinh ngạc nào, trực tiếp cười to: "Không sai không sai, Hồng Quân dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp áp chế Thiên Đạo chi thân của ta, Tam Thanh thì muốn định trụ nguyên thần ta, sau đó dùng Bàn Cổ Chân Thân oanh kích ta, ha ha...

Bố cục này cũng coi như có chút đáng xem." "Bàn Cổ, đây là lần thăm dò đầu tiên ngươi an bài sao?" Thương Thiên nói xong, một giọt tiên huyết xuất hiện.

Thái Cực Tiên Huyết!

Vừa rồi Thái Cực bị Thương Thiên tru sát, hết thảy đều bị Thương Thiên cắn nuốt, tự nhiên có thể một lần nữa gọi ra tiên huyết của hắn.

"Ngưng tụ!" Sau đó, một tôn huyết sắc ảnh tử khổng lồ ti hào không kém Bàn Cổ Chân Thân xuất hiện, chính là bộ dáng Thái Cực!

"Ha ha, trận chiến cuối cùng của Bàn Cổ trước khi khai thiên là chém giết với Thái Cực, hiện tại ngã lại diễn lại một lần, nếu ý chí hắn còn ở đây, không biết có hoài niệm không a!

Ha ha ha..." Dùng Thái Cực Tiên Huyết diễn hóa thân thể, trực tiếp bắt đầu chém giết cùng Bàn Cổ Chân Thân.

Còn về phần Tam Thanh đang ngự sử bảo vật, Thương Thiên càng không thèm để ý.

"Thí Thần Thương, lâm!" Cây Thí Thần Thương trực tiếp từ trên trời giáng xuống, một điểm thương mang kích động, cả thiên địa trực tiếp mất đi tất cả quang thải, Hồng Hoang thế giới dường như lâm vào vĩnh dạ.

Thí Thần vừa ra, tôn hóa thân Thái Cực kia càng thêm khủng bố, trực tiếp phát ra tiếng gào thét như Hồng Mông cự thú, lao tới chém

giết Bàn Cổ Chân Thân.

Bàn Cổ Chân Thân vạn trượng vô địch, nhưng thứ Thương Thiên ngưng tụ lại là Thái Cực Tiên Huyết hóa thân cảnh giới Hỗn Nguyên, thậm chí còn mạnh hơn Thái Cực nguyên bản.

Chương 207

Lại phối hợp với phong mang của Thí Thần Thương, cho dù là Bàn Cổ Chân Thân, trong lần giao phong đầu tiên cư nhiên cũng trực tiếp bị đánh lui.

Tất cả mới chỉ vừa bắt đầu!

Bàn Cổ Chân Thân mới vừa ngưng tụ, cho dù trong đó có bố trí của Bàn Cổ, nhưng một thân chiến lực vô pháp đánh đồng với huyết chi hóa thân do Thương Thiên ngưng tụ.

Thái Cực nếu nhìn thấy cảnh này, chỉ sợ sẽ bị chọc cho tức chết, hóa thân mình tân tân khổ khổ ngưng tụ nay lại bị Thương Thiên sử dụng để áp chế Bàn Cổ Chân Thân.

Mắt thấy Bàn Cổ Chân Thân bị áp chế đến vô lực phản kháng, Hồng Quân rốt cục có động tác.

Hắn lần thứ hai thôi động Tạo Hóa Ngọc Điệp, muốn tế xuất từng đạo pháp tắc sức mạnh cường hóa Bàn Cổ Chân Thân.

Nhưng Hồng Quân vừa muốn hành động, một đạo thanh âm băng lãnh truyền đến: "Hừ, Hồng Quân, nếu không thu Tạo Hóa Ngọc Điệp lại, Ngô sẽ trực tiếp đánh nát nó!" Khi Thương Thiên nói, Vĩnh Hằng Chi Thụ trên Bất Chu Sơn bỗng nhiên bắt đầu cuồng trướng.

Đằng điều đáng sợ trùng thiên, tịch quyển về phía Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Dưới lực lượng kinh khủng phiên gục, Tạo Hóa Ngọc Điệp đang huyền phù trên không trung cư nhiên bị trực tiếp trói gô lại!

Chỉ trong một cái sát na ngắn ngủi, Tạo Hóa Ngọc Điệp, Bàn Cổ Chân Thân, còn có sức mạnh của Tam Thanh đồng thời bị Thương

Thiên trực tiếp áp chế!

Hồng Quân trực tiếp ho ra một ngụm tiên huyết, trong mắt tràn đầy vẻ hãi nhiên.

Sớm biết Thương Thiên nhất định phi thường cường đại, nhưng theo đà ý chí Hồng Hoang không ngừng tăng cường, Tạo Hóa Ngọc Điệp không ngừng cường hóa, hắn tưởng rằng mình có tư bản chu toàn với Thương Thiên.

Nhưng giờ khắc này, Thương Thiên lại tàn nhẫn cho hắn một cái tát!

Vĩnh Hằng Chi Thụ quá mức đáng sợ, Tạo Hóa Ngọc Điệp bị không ngừng trùng kích, thậm chí đạo chi bản nguyên bên trong đều bắt đầu run rẩy.

Hồng Quân ai hào một tiếng, rốt cục bất đắc dĩ thu hồi Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Nhưng giờ khắc này, hắn phát hiện mình bị Thương Thiên đánh rớt cảnh giới, từ Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ kém nửa bước chứng đạo Hỗn Nguyên, hiện tại...

Đại La Kim Tiên... tu vi bị đánh rớt xuống Đại La Kim Tiên!

Thương Thiên kiêng kị Hồng Hoang ý chí triệt để phản phệ nên đã thủ hạ lưu tình.

Hồng Quân bại lui, Tam Thanh cũng không còn sức mạnh để dựa vào.

Ba đại Tiên Thiên Chí Bảo trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Đương nhiên, thê thảm nhất là Bàn Cổ Chân Thân...

Ở trong tay Thương Thiên, Thái Cực Tiên Huyết hóa thân dung nhập sức mạnh của hắn cùng phá diệt chi lực của Thí Thần Thương

đã trực tiếp áp chế Bàn Cổ Chân Thân.

Sau khi Hồng Quân thổ huyết thu hồi Tạo Hóa Ngọc Điệp, Vĩnh Hằng Chi Thụ lại lần nữa dao động, vô số đằng mạn phóng xuất, trực tiếp trói chặt Bàn Cổ Chân Thân.

Bàn Cổ Chân Thân không ngừng giãy dụa muốn đào thoát, nhưng đáng tiếc, căn bản làm không được!

Thương Thiên hừ lạnh một tiếng nói: "Chung quy chỉ là một đạo thân thể tàn phá mà thôi, nếu là Bàn Cổ thời kỳ đỉnh phong chân chính, ta còn không dễ ngăn cản." Thương Thiên chỉ tay một điểm, nói: "Ngô thủ một giọt tiên huyết, sẽ không nhiều cũng sẽ không thiếu." Một giọt chân huyết trực tiếp từ đầu lâu Bàn Cổ Chân Thân chảy ra, sau đó rơi vào tay Thương Thiên.

Mục đích lần này đã đạt được.

Thương Thiên nói: "Tạm lui tán đi." Bàn Cổ Chân Thân lập tức tan rã, hóa thành mười hai Tổ Vu thể hình đạo thể.

Lúc vừa giáng thế, mỗi một cái Tổ Vu đều tinh khí thần viên mãn, bá đạo dị thường, nhưng hiện tại ai nấy đều mặt mày tái nhợt, vô cùng chật vật.

Đế Giang cũng không dám nộ hống, Huyền Minh cũng không dám gào thét nữa.

Chương 208

Thương Thiên cười ha hả nói: "Chỉ là ở thời điểm này, kỳ thật các ngươi tịnh không nên xuất thế." Một câu này đích xác là sự thật, nếu dựa theo nguyên bản Hồng Hoang phát triển, khoảng cách bọn họ xuất thế ít nhất còn hai ngàn vạn năm nữa.

Chỉ vì duyên cớ của Thương Thiên, Hồng Hoang thế giới bị thôi động, Bàn Cổ ý chí làm ra ngạch ngoại bố cục, cho nên mới có một màn Tổ Vu sớm xuất thế này.

"Bất quá chung quy là huyết mạch Bàn Cổ, hiện tại ta sẽ không giết các ngươi, ta phi nhưng không giết mà còn sẽ để cho các ngươi càng thêm cường đại." Nghe Thương Thiên nói, Hồng Quân trong lòng có chút phát hoảng, lập tức hỏi: "Thương Thiên, ngươi muốn làm gì!" "Làm gì?

Ta vừa rồi đã nói, ta sẽ giúp các ngươi càng thêm cường đại, ở lại trong Hồng Hoang, tầm mắt của các ngươi cùng sở hữu hết thảy đều sẽ bị trở ngại, cho nên ta sẽ mang các ngươi đến một thế giới mới." Thanh âm Thương Thiên vô tình như thế, ý tứ trong lời nói rất rõ ràng: Phóng trục!

"Hồng Hoang ý chí tung nhiên phục tô, nhưng mới chỉ vừa bắt đầu, nhưng cựu không ngăn được ta.

Ta đã là Hồng Hoang Thiên Đạo, như vậy ta mới là chân chính chúa tể.

Các ngươi tồn tại sẽ làm ta cảm thấy phiền toái, rốt cuộc tạm thời giết không được, nhưng các ngươi cũng không có khả năng an an phận phận phối hợp ta hành sự, vậy không bằng rời khỏi Hồng Hoang, đi đến thế giới mới." Khi nói chuyện, ánh mắt Thương Thiên

cuối cùng rơi vào trên người Thái Thanh trong Tam Thanh.

Thái Thanh nghe Thương Thiên nói, sắc mặt dị thường khó coi, trầm giọng nói: "Thương Thiên, ngươi hãy nghĩ cho kỹ, chúng ta là hậu duệ của Bàn Cổ, khi chúng ta chính là khi Bàn Cổ." Bàn Cổ nguyên thần hóa thành sinh linh, nhưng hiện nay lại muốn bị đuổi ra khỏi Hồng Hoang, đây quả là nỗi sỉ nhục to lớn!

Huống chi, thế giới mà Thương Thiên nói đến tột cùng là dạng gì, bọn hắn tịnh không biết!

Mạo muội tiến vào một phiến thế giới mới là đang tìm cái chết a.

Thương Thiên a a cười, nói: "Ân, không cần nói mấy lời vô dụng này, về sau các ngươi sẽ biết, ta là vì muốn tốt cho các ngươi, ha ha..." "Tung nhiên là hậu duệ Bàn Cổ, nhưng tình huống của Hỗn Độn Hồng Mông mới, các ngươi lại làm sao biết được?

Nếu có thể sống sót, tương lai chỉ sợ các ngươi sẽ cảm tạ ta, bởi vì ta cho các ngươi cơ hội đột phá tự ngã, đánh vỡ chất cốc!" Thương Thiên muốn ném bọn hắn vào phiến Hồng Mông thế giới mới vừa đản sinh kia!

Tân Hồng Mông quốc độ bất phàm, tuy rằng 'Chiến' đã an bài một nửa sứ đồ tiến vào trong đó, nhưng ở Thương Thiên xem ra vẫn là chưa đủ.

Phiến thế giới kia thành hình, tất nhiên sẽ có nguyên nhân do Thái Cực, sinh linh đản sinh trong đó nếu tráng đại về sau, tại vị lai hoặc hứa sẽ trở thành phiền toái của hắn.

Nhưng nếu đem Tam Thanh và Tổ Vu đều ném qua bên kia, Hồng Mông thế giới sẽ trở nên náo nhiệt, đến lúc đó tất nhiên bọn hắn sẽ cùng tân Hồng Mông thổ trứ sinh linh tranh phong.

Bàn Cổ bố cục có một hơn phân nửa nhất định nằm trên người

bọn hắn, hiện nay bị ném tới Tân Hồng Mông thế giới, chẳng khác nào trực tiếp đem sở hữu mưu hoa của Bàn Cổ triệt để đánh loạn.

Làm như vậy vừa có thể quấy nhiễu bố trí của Thái Cực, lại không có mấy người này tồn tại, Hồng Hoang ý chí trong thời gian ngắn sẽ bị triệt để áp chế, hắn có thể càng tốt địa chưởng khống Hồng Hoang!

Theo Thương Thiên tính toán, chỉ cần lại có mười vạn năm, hắn có thể triệt để luyện hóa Hồng Hoang!

Thương Thiên lại nói: "Ngô biết, các ngươi hiện tại nhất định hận ta, hận không thể giết ta.

Nguyên bản ta nên giết các ngươi để miễn lưu lại hậu hoạn.

Nhưng không sao, Ngô vẫn sẽ cho các ngươi cơ hội, để các ngươi tại thế giới mới kia trưởng thành.

Nếu có một ngày thực lực các ngươi có thể đột phá cực hạn, có thể hoành độ vô tận Hồng Mông Hỗn Độn thời không, vậy thì tới tìm ta.

Nhưng nếu thực lực bất tế, tại thế giới mới kia bị giết chết, bị cắn nuốt, vậy cũng không trách được ta." Sự thật là Thương Thiên nói dối!

Hắn sẽ làm cái chuyện nuôi sói lớn rồi để nó phản phệ sao?

Sẽ không!

Thương Thiên đem bọn hắn phóng trục vào Hồng Mông, mười vạn năm sau, Thương Thiên triệt để luyện hóa Hồng Hoang, như vậy Tam Thanh hay Hồng Quân cũng không có khả năng quay lại thế giới này, bởi vì chủ nhân thế giới không còn là Bàn Cổ, mà là Thương Thiên!

Tiếp theo mười vạn năm, Hồng Hoang sẽ lấy tốc độ chưa từng có trực tiếp bắt đầu tiến hóa, bắt đầu tăng lên.

Mặt khác, Tam Thanh bọn người một khi tiến vào Hồng Mông, chỉ sợ lập tức sẽ trở thành tiêu điểm chú ý của sở hữu sinh linh, giống như ngọn đèn sáng, sẽ bị người tập hỏa.

Muốn trưởng thành?

Hừ, có thể sống sót rồi tính sau!

Chương 209

Đương nhiên, cho dù bọn hắn có thể còn sống sót, nhưng Thương Thiên kỳ thật còn có bố cục, có thể xác bảo vạn vô nhất thất.

Nghe lời nói của Thương Thiên, Thập Nhị Tổ Vu cùng Tam Thanh trong lòng đại hận!

Vốn nên là nhân vật chính một phương thế giới, muốn tại trong thế giới này truy tầm vô thượng Thiên Đạo, kế đó theo đuổi Đại Đạo cao tầng thứ hơn.

Nhưng hiện tại, bị phóng trục rồi.

Tam Thanh và Tổ Vu, mới vừa giáng thế, mới vừa dẫn động biến hóa của Hồng Hoang ý chí.

Nếu đem Hồng Hoang thế giới xem như một cái trình tự hoàn chỉnh, bọn hắn phảng phất như một cái bộ phận kích hoạt, thời khắc bọn hắn đản sinh thì bộ kích hoạt bị khởi động, sau đó Hồng Hoang ý chí tiến thêm một bước tăng lên.

Dựa theo thiết định nguyên bản của Bàn Cổ, tiếp theo là thời điểm bọn hắn không ngừng biến cường tăng lên, nhưng hiện tại không còn cơ hội, bởi vì Thương Thiên trực tiếp đá bọn hắn ra khỏi Hồng Hoang thế giới.

Bọn hắn sẽ không chết đi, nhưng lại không thể còn tồn tại ở thế giới này.

Thương Thiên không hề cùng Tam Thanh nói nhảm nữa, Vĩnh Hằng Chi Thụ thả một phiến lá cây chậm rãi bay xuống, sau đó trực tiếp bao trùm bọn hắn lại.

Ở một khắc tiếp theo, Thương Thiên chân chính đem Hồng Quân,

Tam Thanh cùng Thập Nhị Tổ Vu thảy đều phong ấn.

Vừa mới làm xong hết thảy, hắn lập tức cảm giác Hồng Hoang ý chí phát sinh biến hóa, cả thế giới lâm vào trong bóng tối, các nơi ở Hồng Hoang càng là trực tiếp xuất hiện thiên tai.

Đối với hết thảy việc này Thương Thiên sớm đã dự liệu, bởi vì phong ấn những khí vận chi tử này xong, thiên địa ý chí phản phệ!

Địa biểu nứt toác, vô số núi lửa tắt tại khắc này trực tiếp sống lại rồi bắt đầu phun trào, biển cả gào thét, sóng lớn vạn trượng trùng thiên...

Chỉ trong mấy nhịp thở, tai nạn Hồng Hoang dũng hiện.

Nếu tai nạn tiếp tục, sẽ dẫn đến Hồng Hoang bản nguyên bị tổn hao, Hồng Hoang ý chí đây là đang cùng Thương Thiên lưỡng bại câu thương!

Nhưng Thương Thiên sẽ không để ý!

Nếu là lần trước, khi đứng trước lựa chọn, Thương Thiên chỉ chọn phương án thứ nhất, thật sự đem hết thảy hy vọng đều ký thác vào Hồng Hoang thế giới, một lòng một ý phát triển Thiên Đạo, tăng lên Hồng Hoang, như vậy Hồng Hoang ý chí phản phệ đối với hắn sẽ có ảnh hưởng trí mạng.

Tương đương với đầu tư vậy, nếu đem sở hữu tài sản đều đầu nhập vào một chỗ, như vậy sẽ bị hạn chế, bởi vì nơi đó nếu sụp đổ, tài sản của hắn cũng sẽ trực tiếp biến mất.

Nhưng Thương Thiên không làm vậy, Hồng Hoang đối với hắn, chỉ là một nơi phát triển quá độ.

Đến hiện tại, Thương Long Thiên diễn hóa đại thành, cộng thêm Hỗn Độn Thập Tam Sứ Đồ tại tân sinh Hỗn Độn đang chinh chiến, cho nên Hồng Hoang đối với hắn ảnh hưởng ngược lại càng ngày

càng nhỏ.

Đương cắn nuốt một đạo tiên huyết ý chí kia của Thái Cực xong, trước mắt Thương Thiên uy năng hoàn toàn lăng giá phía trên Hồng Hoang ý chí!

"Hừ, đối với ta bất quá là chút trò trẻ con mà thôi, ảnh hưởng không được ta, vận chuyển vận mệnh nhân quả, vô hạn thiên tai cho ta trấn áp!" Thương Thiên nghịch chuyển thần lực, trực tiếp trấn áp hết thảy.

Đại địa đình chỉ chấn động, hồng thủy rút đi, phong bạo tán, núi lửa ngừng phun.

Làm xong những việc này, Thương Thiên lại nói: "Chung quy là ý thức tự ngã vô chủ, thật sự quá thô thiển, thiên tai cố nhiên sẽ ảnh hưởng Thiên Đạo vận chuyển, từ đó ảnh hưởng và suy yếu bản nguyên của ta, thậm chí việc trấn áp những thiên tai này cũng đang tiêu hao sức mạnh của ta, nhưng ngươi có khả năng không biết, thời điểm tai nạn hàng lâm, cũng là thời điểm tốt nhất để truyền bá tín ngưỡng!" "Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, các ngươi mỗi người thống nhiếp sinh linh biển sâu, sinh linh không trung và sinh linh đại địa, truyền bá danh của Ngô, để sở hữu sinh linh đều tín ngưỡng Ngô - Thương Thiên!" Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân lúc này đang phân lập ở các phương Hồng Hoang thiên địa, ai nấy cung cung kính kính hồi phục: "Tuân mệnh, vĩ đại Thương Thiên!" Kỳ thật trước đó bọn hắn đã làm như vậy, các đại tộc quần dưới quyền thống nhiếp đều phải niệm tụng danh Thương Thiên, lấy Thương Thiên làm tín ngưỡng vĩnh hằng duy nhất.

Lần này sau khi nhận mệnh lệnh, bọn hắn sẽ càng thêm ra sức.

Danh Thương Thiên sẽ bao phủ cả Hồng Hoang.

Nhưng nếu chỉ truyền bá giữa những sinh linh bình thường thì

chưa đủ.

Tam Thanh, Tổ Vu xuất thế xong, sẽ là thời đại của một thế hệ sinh linh mới - Tiên Thiên sinh linh.

"Tiếp theo, Tiên Thiên sinh linh sẽ lục tục xuất thế.

Nguyên bản Hồng Quân sẽ lấy thân phận Đạo Tổ giáo hóa Hồng Hoang, thân phận Đạo Tổ này sẽ mang lại vô hạn công đức.

Chương 210

Bất quá hiện tại Hồng Quân cùng với Thiên Đạo Tạo Hóa Ngọc Điệp đều sẽ bị ta mang tới Hồng Mông thế giới, như vậy cần phải chọn một tồn tại khác làm Đạo Tổ hoạt động tại Hồng Hoang!" Tiên Thiên sinh linh đối với khí vận nãi chí bản nguyên của một phương thế giới cũng cực kỳ cường đại.

Hơn nữa, những Tiên Thiên sinh linh này và Bàn Cổ quan hệ không có thân mật như vậy, Thương Thiên hoàn toàn có thể làm cho bọn hắn tín ngưỡng mình, làm cho càng nhiều Tiên Thiên sinh linh như Thái Dương Tinh Đế Tuấn - Thái Nhất, Thái Âm Tinh Hi Hòa - Thường Hi, Minh Hà...

đều tín ngưỡng hắn.

Như vậy, Hồng Hoang thế giới sẽ càng phát ra kiên cố, càng phát ra cường đại.

Bố cục của Bàn Cổ tại Hồng Hoang cũng sẽ bị không ngừng rỡ bỏ.

Đương nhiên, lúc này quan trọng nhất là một người có thể giáo hóa.

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân là không được, tuy rằng có thiên mệnh, có khí vận, hiện nay cũng có thực lực, nhưng vẫn không xứng với thân phận 'Đạo Tổ'.

Bất quá, đối với tân Đạo Tổ, Thương Thiên sớm có sở chuẩn bị!

Thương Thiên chậm rãi nói: "Vận mệnh ba chiết, nhân quả chiết xạ, tạo hóa diễn sinh, chân lý chôn vùi trong dòng sông vận mệnh vô tận kia, hãy mở đôi mắt ra, hoạch đắc tân sinh đi!" Theo lời nói rơi

xuống, tại nơi sâu nhất của Lôi Đình sơn mạch ở vô tận Hồng Hoang, có một đầu Lôi Đình Cự Điểu to lớn vô cùng mở bừng mắt.

Năm đó khi Thương Thiên vừa mới trở thành Thiên Đạo, đây là lứa sinh linh xuất hiện sớm nhất trong Hồng Hoang, tịnh không phải hung thú, nhưng thực lực tuyệt đối sẽ không thua kém Thú Hoàng Thần Nghịch!

Năm đó, đầu hung điểu này được Thương Thiên ban tên Lôi Đình Long Điểu.

Nhưng sau đó, đầu Lôi Đình Long Điểu này lại không còn xuất hiện trong Hồng Hoang nữa, tiêu thanh nặc tích.

Kỳ thật đây là chuyện cực kỳ không bình thường, bởi vì một tồn tại cường đại như vậy không nên yên lặng vô danh.

Sự thật là, đầu Lôi Đình Long Điểu này sau khi được Thương Thiên ban tên, liền có sứ mệnh của hắn.

Tại năm tháng dài dằng dặc, hắn vẫn luôn trầm tịch, đang luyện hóa thú khu của bản thân.

Hiện nay, nhìn qua vẫn là bộ dáng Lôi Đình Long Điểu, nhưng bộ thân thể này sớm đã hư huyễn, phản phác quy chân, hóa thành một đạo vĩnh hằng lôi đình của Hồng Hoang thế giới!

Hiện tại được Thương Thiên triệu hoán, hắn rốt cục từ trạng thái chập phục thức tỉnh.

Một đạo lôi đình trực tiếp trùng thiên, sau đó tại phía sau thiên khung cao nhất của Hồng Hoang, hóa thành một cái đạo thể cao nhiễm xuất trần.

Hắn mở miệng nói: “Vô tận thời không, vô biên Hỗn Độn Hồng Mông, duy có tụng niệm Thương Thiên, mới là vĩnh hằng chân lý!

Từ hôm nay trở đi, Ngô là Hồng Hoang Đạo Tổ.” Không sai, Chân Lý Ma Thần.

Năm đó tại Hỗn Độn bị đại chiến giữa Bàn Cổ và Thái Cực làm cho hầu như chia lìa rách nát, Thương Thiên đã dùng vận mệnh nhân quả tạo hóa của bản thân, đem nhân tố của mấy người truy tùy làm ra vận mệnh an bài.

Tích niên Hỗn Độn Long Vương chính là đương kim Long Vương.

Nhưng trừ hắn ra, mấy người khác vẫn luôn không có xuất hiện.

Nhưng sự thật là, Chân Lý Ma Thần chuyển sinh vào trong đầu Lôi Đình Long Điểu kia.

Hiện nay, hắn dùng vô thượng chân lý chi lực, đem thú hình thân thể Long Điểu hoàn toàn luyện hóa, hầu như có thể trở thành lôi đình thuần chính nhất của Hồng Hoang thiên địa!

Lôi đình sở hữu sức mạnh phá diệt hết thảy, nhưng đồng thời cũng có vô hạn sinh cơ.

Cộng thêm bản thân pháp tắc của Chân Lý Ma Thần cực kỳ đặc thù, để hắn trở thành Đạo Tổ giáo hóa càng nhiều Tiên Thiên sinh linh sắp lục tục xuất thế là tốt nhất.

Thương Thiên mưu hoa bố cục, từ trước đến nay đều cực kỳ tinh diệu, những hạt giống chôn xuống trong quá khứ, đều sẽ nảy mầm trong tương lai, sau đó khỏe mạnh trưởng thành.

Nguyên bản Chân Lý Ma Thần, giờ phút này là Chân Lý Đạo Tổ.

“Chân Lý, ngày sau trọng trách giáo hóa Hồng Hoang đặt ở trên người của ngươi.” “Vĩ đại Thương Thiên thỉnh yên tâm, Ngô nhất định giáo đạo chúng sinh Hồng Hoang, vô luận là Tiên Thiên sinh linh hay căn cơ bình phàm sinh linh, Ngô đều sẽ làm cho bọn họ minh bạch

ân đức của vĩ đại Thương Thiên." Thương Thiên vừa lòng gật gật đầu, nói: "Tốt, tiếp theo Ngô sắp phải rời khỏi Hồng Hoang một trận, sự tình nơi này giao cho ngươi và Long Vương." Tuy đương kim tam tộc đỉnh lập, nhưng trong tam tộc Thương Thiên tín nhiệm nhất là Long Vương và Chân Lý, bởi vì hai kẻ này là tùy tùng từ thời Hỗn Độn, vị lai khi trọng tân chinh chiến Hỗn Độn Hồng Mông, đều cần bọn hắn dẫn dắt.

Chương 211

"Hiện nay, Hồng Quân, Tam Thanh cùng Thập Nhị Tổ Vu đều bị ta thanh lý đi ra ngoài, La Hầu nhất cử nhất động cũng đều ở trong giám thị, ta lại có thể đi trọng tân ngưng tụ đạo thể!" Đương nhiên, trước đó Thương Thiên muốn đem nhóm Hồng Quân phóng trục tới phiến thế giới mới kia. ...

Xa tại vô tận hư vô thời không, một đạo luân bàn cực lớn chậm rãi vận chuyển, luân bàn này chính là đại đạo chi khí khủng bố nhất: Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn!

Năm đó, luân bàn này xuất hiện lần cuối cùng, trực tiếp cắn nuốt Thái Cực Đế Chủ, đem hắn vây khốn ở trong đó.

Nguyên bản một tòa đại đạo chi khí có thể ma diệt hết thảy, trấn sát hết thảy.

Nhưng lại khó có thể nại hà Thái Cực!

Một vị từng là Đế Chủ đệ nhất của Vĩnh Hằng Hồng Mông, thực sự quá đáng sợ, ngay cả đại đạo chi khí cũng không thể ma diệt hắn, thậm chí hắn còn đang từng điểm từng điểm tàm thực đại đạo chi khí!

Nếu sự tình này đặt ở trên người kẻ khác thì đích xác không thể tưởng tượng, nhưng đối với hắn thì kỳ thật cũng không có gì.

Phải biết rằng hắn có thể dẫn dắt Hồng Hoang ngũ đại Đế Chủ, trực tiếp đem Hồng Mông Vĩnh Hằng Đế Quốc thời đỉnh thịnh nhất hủy diệt, sau khi hiến tế nó liền trọng thương Đại Đạo!

Thậm chí dùng sức của một người dần dần tàm thực Đại Đạo.

Nếu không phải Thương Thiên xuất hiện, trực tiếp làm loạn sự phát triển của Hỗn Độn cùng Hồng Mông, nếu không phải Bàn Cổ tại

quan đầu cuối cùng triệu hoán tàn tồn đại đạo chi lực, sau đó chém thương thân thể hắn, thì cho dù là một kiện đại đạo chi khí muốn phong ấn hắn cũng là khó khăn.

Từ lúc Bàn Cổ khai thiên tích địa đến hiện tại, đảo mắt đã trôi qua không biết bao nhiêu tuế nguyệt.

Hỗn Độn được trọng tân diễn sinh sau hủy diệt cũng càng ngày càng quảng đại, thậm chí muốn siêu việt nguyên lai.

Một vị từng chí cao vô thượng Đế Chủ tại giờ khắc này rốt cục thức tỉnh!

Chỉ là vị này hiện nay tỳ khí cũng không tốt lắm.

"Thương Thiên, ha ha...

Cư nhiên có thể đem sức mạnh của ta tại Hồng Hoang luyện hóa, gan chó thật lớn a!" Một câu nói xong, hắc ám hư vô không gian trực tiếp bắt đầu ba động, sau đó một cỗ loạn lưu trực tiếp trùng kích ra.

Một đạo loạn lưu trực tiếp dẫn đến một đại phiến Hỗn Độn vừa hình thành lại lần nữa điêu linh, sau đó hóa thành hư vô.

Lại qua một hồi, Thái Cực lại nói: "Bất quá, thật thú vị a, trên người cái tiểu gia hỏa này tựa hồ có bí mật phi thường thú vị!" "Xem ra, hắn muốn đem Hồng Hoang do Bàn Cổ khai tịch chiếm làm của riêng, sau đó đem nó không ngừng tăng lên, không ngừng tiến hóa, để đạt tới độ cao của Đại Đạo Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ, sau đó mượn nhờ vô biên khí vận của Thế Giới Chi Chủ cùng ta tranh đoạt Vĩnh Hằng Đại Đạo chân chính sao?

Hừ, nhưng thật sự đơn giản như vậy sao?

Xem ra đến lúc đế tạo một ít kẻ hủy diệt rồi." ...

Lúc này Thương Thiên tự nhiên không có khả năng biết được biến

hóa của Thái Cực trong vô tận hắc ám hư vô không gian.

Tại Hồng Hoang, sau khi hoàn thành sơ bộ bố cục, ý chí hắn trực tiếp trở về trong Thương Long Thiên.

Hiện tại hắn có vài chuyện phải làm: 1.

Lợi dụng Hỗn Độn Châu trực tiếp đem Hồng Quân, Tam Thanh, Thập Nhị Tổ Vu tống nhập vào Tân Sinh Hồng Mông thế giới kia.

Một khi tiến vào Tân Sinh Hồng Mông quốc độ, bọn hắn trực tiếp sẽ hấp dẫn sự chú ý của thổ trứ sinh linh, trở thành tiêu điểm.

Như vậy, sứ đồ của Thương Thiên có thể càng thêm tự như hành động, không ngừng tăng lên, không ngừng khoách trương và truyền bá tín ngưỡng của hắn. 2.

Chân chính đả thông Thương Long Thiên và Hồng Hoang.

Hiện tại hai thế giới kỳ thật đã có liên tiếp, dù sao sức mạnh ban đầu của Thương Long Thiên là được tiếp dẫn từ Hồng Hoang.

Chương 212

Bất quá lúc đầu Thương Long Thiên quá mức nhỏ yếu, không có khả năng thừa nhận quá nhiều pháp tắc, Thương Thiên cũng không có khả năng tử rút ra quá nhiều Hồng Hoang pháp tắc.

Nhưng hiện tại, lại có thể trục bộ để hai bên phát triển bình hành. 3.

Đế tạo Vĩnh Hằng Vô Địch Đạo Thể!

Đối với Thương Thiên, hai việc trước tịnh không vội, bởi vì hiện tại hắn đang làm rồi.

Chân chính quan trọng là chuyện thứ ba: Đạo Thể!

Chính cái gọi là thời di thế dịch, nguyên bản Thương Thiên tịnh không vội cấu kiến đạo thể, bởi vì khi đó bản ngã ý chí của Hồng Hoang thiên địa chưa thức tỉnh.

Trừ bỏ một ít cấm địa, Thương Thiên có thể tùy ý chưởng khống thiên địa.

Nhưng theo Hồng Quân, Tam Thanh, Tổ Vu cùng các Tiên Thiên sinh linh hậu tục không ngừng dũng hiện, sẽ làm cho Hồng Hoang ý chí càng ngày càng cường đại.

Lần này Thương Thiên phong ấn Hồng Quân chờ người, dẫn phát Hồng Hoang ý chí phản phệ, trực tiếp bạo phát các loại thiên tai.

Thương Thiên đã trấn áp xuống, để Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân đi truyền bá tín ngưỡng, nhưng hắn nhìn ra được một việc, sự đối kháng giữa thiên địa ý chí và hắn - một Thiên Đạo lâm thời ngày càng kịch liệt.

Cho nên hắn muốn kịp thời bứt ra!

Giống như trong cùng một tập đoàn, Thương Thiên là thế lực lão bài và Hồng Hoang ý chí là thế lực tân duệ sắp bắt đầu đấu tranh.

Đến cuối cùng, Thương Thiên cố nhiên có thể thủ thắng, nhưng cả tập đoàn sẽ nguyên khí đại thương.

Nhưng nếu Thương Thiên trực tiếp bứt ra, sau đó lại dùng sức mạnh tuyệt đối nhất cử trấn áp, như vậy Hồng Hoang thế giới đến lúc đó sẽ là một kiện vũ khí cực kỳ cường đại trong tay hắn!

Đương nhiên, đây cũng chỉ là một phương diện.

Mặt khác, Thương Thiên cần chứng Đại Đạo, như vậy cần Đại Đạo Đạo Thể.

Hiện nay Bàn Cổ Chân Thân tiên huyết đã hoạch đắc, đồng thời nắm giữ huyết dịch của Thái Cực, trừ việc này ra, Vĩnh Hằng Chi Thụ của Thương Thiên cũng đã phát triển đến cảnh giới nhất định, có thể trở thành tái thể của tân Vĩnh Hằng Đạo Thể!

Tại nơi biên duyên nhất của Thương Long Thiên, nơi trực tiếp tiếp giáp với Hỗn Độn.

Thương Thiên nhìn mang mang Hỗn Độn, bỗng nhiên khóe miệng hiện ra nụ cười, sau đó trực tiếp hướng về phía Hỗn Độn phao ra một vật.

Hắc Liên - Diệt Thế Hắc Liên!

"Hỗn Độn Thanh Liên đản sinh bốn hạt sen, phân biệt hóa thành Công Đức Kim Liên, Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Diệt Thế Hắc Liên cùng với Thập Nhị Phẩm Thanh Liên.

Trong tứ liên, kỳ thật Diệt Thế Hắc Liên ngược lại là đặc thù nhất, bởi vì nó mang hủy diệt chi lực thuần túy nhất.

Ngô hôm nay gieo hạt sen này trong Hỗn Độn, sau đó dùng Vĩnh

Hằng Chi Thụ tư dưỡng, hoặc hứa ngày sau, nó có thể trưởng thành thành Hỗn Độn Chí Bảo không tốn kém gì Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên năm xưa!" Trồng Hắc Liên trong Hỗn Độn là để chuẩn bị cho việc chinh chiến ngày sau.

Sau khi Thương Thiên gieo trồng Hắc Liên, Đại Viên Vương 'Chiến' lại truyền đến tin tức mới.

"Vĩ đại Thương Thiên, ngài thông qua Hỗn Độn Châu truyền tống mười sáu sinh linh, ta đã đem phân biệt đầu phóng tới ba địa phương, đó là nơi biên duyên nhất của thế giới mới, hẳn là có thể sống một đoạn thời gian." Đại Viên Vương dựa theo Thương Thiên phân phó, để Hồng Quân nắm giữ Thiên Đạo Tạo Hóa Ngọc Điệp hoạt động độc lập.

Để Tam Thanh ở một phương vị khác, Thập Nhị Tổ Vu thì chiếm cứ một phương.

"Tốt, tiếp theo, để Viêm, Thí, Hồn, Bạch cũng đi thế giới mới, còn Hỗn Độn, chỉ cần lưu lại Không và Thần hai người là được rồi." "Phải nhớ kỹ, thời thời khắc khắc giám thị bọn hắn, nhưng vô luận như thế nào cũng không được ra tay tương trợ, cho dù bọn hắn sắp chết, minh bạch chưa?" Chiến lập tức nói: "Đã minh bạch, vĩ đại Thương Thiên, chúng ta sẽ vì ngài ghi lại tường tận quá trình trưởng thành cùng tao ngộ của bọn hắn." Thương Thiên sở dĩ làm như vậy là muốn xem xem mấy kẻ thiên mệnh chi nhân nguyên bản của Hồng Hoang, nếu đi tới một phiến Tân Sinh Hồng Mông thế giới sẽ có biến hóa dạng gì.

Nói trắng ra, Thương Thiên đem Tam Thanh, Hồng Quân và Thập Nhị Tổ Vu coi như chuột bạch thí nghiệm mà nuôi.

Làm như vậy có một chỗ tốt, đó là truy tra nguyên nhân Tân Hồng Mông thế giới thành hình!

Chương 213

An bài tốt nhóm Hồng Quân xong, 'Chiến' lần thứ hai hướng về Thương Thiên tiến hành hối báo, đem tình huống thế giới mới quan sát được gần đây nhất ngũ nhất thập bẩm báo cho Thương Thiên.

Thương Thiên nghe xong cũng trầm ngâm một hồi lâu.

Sinh linh Tân Sinh Hồng Mông thế giới đều dị thường cường đại!

Sinh linh đản sinh tại phương thế giới này, cho dù vừa mới sinh ra phu hóa, cũng đã là trên cảnh giới Hỗn Nguyên thất trọng!

Đại Viên Vương 'Chiến' mang theo Nguyên, Diệt, Hoang, Mạt, Liệt đi, thực lực cũng phi tốc tăng lên, nhất cử đột phá Hỗn Độn Chí Tôn giới.

Nhưng Hỗn Độn Chí Tôn tại Tân Hồng Mông thế giới thật sự không phải tồn tại đặc biệt cường đại, Chiến hiện tại phát hiện Hỗn Độn Chí Tôn nhiều đến hơn một trăm tôn!

Thông qua một ít ảnh tượng ghi lại trong Hỗn Độn Châu, Thương Thiên dám khẳng định, những sinh linh này đều là tân sinh linh sinh ra sau lần đại chiến giữa Bàn Cổ và Thái Cực, không phải là kẻ may mắn sống sót trước khi nguyên bản Hỗn Độn phá diệt.

Hồng Mông tân thế giới độc đặc như thế, càng làm cho Thương Thiên có sở chờ mong!

Hắn vẫn luôn cảm thấy thế giới mới có Thái Cực ở sau lưng, xem ra nguyên bản thôi trắc là sai lầm, hoặc là không hoàn toàn đúng.

"Được rồi, tiếp tục dựa theo nguyên kế hoạch hành sự đi, đê điều một chút, không ngừng biến cường, đồng thời phát triển tín đồ, làm cho những sinh linh Tân Hồng Mông thế giới này cũng sở hữu tín

ngưỡng thuần tịnh." Chiến trịnh trọng hành lễ, sau đó cáo lui.

Thương Thiên lại trầm ngâm một hồi, trực tiếp căn cứ tình huống hiện tại chế định một bộ kế hoạch hoàn chỉnh: Mười vạn năm sau, triệt để chưởng ác Hồng Hoang thế giới, sau đó sẽ mang theo Hồng Hoang thế giới trực tiếp đi tới cái tân Hồng Mông thế giới kia triển khai chinh phạt, cuối cùng đi về phía con đường bất hủ chí cao vô thượng kia.

Mười vạn năm, đối với Hồng Mông tân thế giới hạo đãng và Hồng Hoang thế giới kỳ thật tịnh không dài.

Hắn muốn ở trong mười vạn năm này, đem đạo thể luyện ra.

"Vĩnh Hằng Chi Thụ!" Thương Thiên hô một tiếng, Vĩnh Hằng Chi Thụ lập tức thiểm thước vô tận thần quang, sau đó vô số mạch lạc xuất hiện trước mặt Thương Thiên.

Thương Thiên Đạo Thể cân mạch!

Thương Thiên vì sao ngay từ đầu lại trồng Tạo Hóa Thần Thụ tại Bất Chu Sơn, chuyển hóa thành Vĩnh Hằng Chi Thụ, chính là vì chuẩn bị cho ngày hôm nay.

Sau đó trong tay Thương Thiên xuất hiện hai giọt tiên huyết: Bàn Cổ chi huyết, Thái Cực chi huyết!

Thương Thiên nói: "Bàn Cổ, Thái Cực, hai kẻ này có thể là túc địch, nhưng cũng đồng dạng là cường giả tối cường trong vô hạn thời không đương kim, hiện nay ta đem huyết dịch bọn hắn dung hợp lại một chỗ, xem có thể sinh ra biến hóa gì!" So với bước đầu tiên, một bước này nguy hiểm hơn nhiều.

Tuy Thương Thiên sớm đã dùng vô thượng vĩ ngạn chi lực luyện hóa huyết dịch Bàn Cổ và Thái Cực vô số lần, càng dùng nhân quả vận mệnh tạo hóa chi lực cọ rửa vô số biến.

Nhưng Thương Thiên tin tưởng, muốn ngưng tụ hai giọt tiên huyết này sẽ không dễ dàng như vậy.

Tại quá trình này, tất định sẽ sản sinh vô cùng biến hóa.

Nhưng việc cần làm thì tổng quy phải làm!

"Dung luyện!" Hai chữ rơi xuống, hai giọt tiên huyết dần dần bắt đầu tới gần.

Dung luyện bắt đầu!

Hai giọt tiên huyết chậm rãi tới gần.

Lúc mới bắt đầu quá trình cư nhiên dị thường thuận lợi, giữa hai bên thậm chí không có bất kỳ để xúc nào!

Huyết dịch tiếp xúc, sau đó bắt đầu hoàn mỹ dung hợp.

Nhưng càng như thế, Thương Thiên lại càng cảm thấy lo lắng, tận quản nhân quả không có biến hóa, tạo hóa không có dao động, vận mệnh y nguyên bình ổn, nhưng Thương Thiên xác định, nhất định sẽ xuất hiện vấn đề!

Tròn 500 năm, hai giọt tiên huyết triệt triệt để để dung hợp lại cùng nhau.

Cũng tại thời khắc này, dị biến xuất hiện!

Chương 214

Một cỗ khí tức bàng đại vô cùng xuất hiện, sau đó trong hai giọt tiên huyết bỗng nhiên xuất hiện hai tôn quang ảnh: Một tôn Thái Cực, một tôn Bàn Cổ!

Hư ảnh của Thái Cực và Bàn Cổ.

Yên lặng đứng đó, an tĩnh như núi.

Nhưng chính vì như thế, Thương Thiên mới cảm giác nguy hiểm.

"Lợi hại a!

Đem tinh thần hạt giống của từng người ẩn tàng tại nơi sâu nhất của huyết dịch, lúc này nhìn hai đạo tinh thần hạt giống tựa hồ không có hư ảnh, lại ngay cả một chút sức mạnh cũng không có, nhưng chỉ cần cảm tri được tinh thần hạt giống của tự thân sản sinh biến hóa, như vậy lập tức có thể đem ý chí bàng bạc khủng bố của bản thân truyền lại!" Hai mai tinh thần hạt giống này, bởi vì nguyên bản ngay cả một tia sức mạnh cũng không có, lại ẩn tàng tại nơi sâu nhất của tiên huyết, hầu như tương đương với hư vô, cho nên Thương Thiên mới khó phát hiện.

Lúc này hai giọt hiến huyết triệt để dung hợp xong, căn bản của hai người tiếp xúc, cho nên bắt đầu kích hoạt hai mai tinh thần hạt giống.

Chỉ cần có đủ tinh thần cường đại hàng lâm, sau đó tiên huyết trực tiếp bắt đầu trọng sinh, là có thể trong thời gian ngắn trực tiếp hóa thành một tôn tồn tại siêu việt đỉnh cấp Hỗn Độn Chí Tôn.

Bất quá, Thương Thiên trước khi dung hợp tiên huyết đã chuẩn bị đủ.

Thương Long Thiên là thế giới do hắn khai tịch, đoạn tuyệt hết thảy nhân quả vận mệnh tạo hóa thời không.

Nhưng Thương Thiên cảm giác được, ý chí cực kỳ bá đạo của Thái Cực đang bắt đầu tìm kiếm, tuy tạm thời chưa tìm thấy, nhưng rất nhanh sẽ phát hiện nơi này.

Mặt khác Bàn Cổ tuy rằng không có bất kỳ động tĩnh gì, nhưng Thương Thiên tin tưởng, Bàn Cổ nhất định cũng chuẩn bị hậu thủ!

Hai giọt tiên huyết, có thể nói là chân huyết của bọn hắn, cho nên nhất định sẽ liên quan đến bí mật căn bản của bọn hắn.

Bí mật của Thái Cực - Hồng Mông Đế Chủ mạnh nhất!

Bí mật của Bàn Cổ quan vu Đại Đạo!

Cho nên Thương Thiên một khi ý đồ đi phá giải dung hợp, sự phản phệ của hai kẻ này tất nhiên vô cùng khủng bố, cho dù là hiện tại Thương Thiên cũng không cảm thấy có thể hoàn hảo không tổn hao gì mà thừa nhận phản phệ.

Đối với Thương Thiên lúc này, lựa chọn tốt nhất là buông tha, đem hai giọt tiên huyết đồng thời phá diệt, không đi phá giải bí mật căn bản kia nữa.

Nhưng kế hoạch đạo thể của Thương Thiên ấp ủ đã lâu, lấy Vĩnh Hằng Chi Thụ làm căn bản cân mạch tạo tố, nếu buông tha hai giọt tiên huyết, một lần nữa dùng Vĩnh Hằng Chi Thụ làm căn bản đi diễn sinh huyết nhục thì sẽ tiêu hao thời gian dài dằng dặc.

Mười vạn năm?

Không, cho dù là mười vạn cái mười vạn năm hoặc hứa cũng không được!

Hiện tại Hồng Mông Tân Thế Giới xuất hiện, Thái Cực đã có thể

dùng ý chí cảm tri tình huống, cũng tất định dần dần phá khai phong ấn, cho nên thời gian thoát khốn tất định sẽ sớm hơn tiền thế.

Tái giả, thân thể dựa vào Vĩnh Hằng Chi Thụ đản sinh cũng không có khả năng so được với thân thể dung hợp hai giọt tiên huyết đản sinh.

Tại lúc này, trong đầu hắn lần thứ hai xuất hiện thanh âm nhắc nhở: 【 Xúc phát lựa chọn... 】 【 Lựa chọn 1: Buông tha hai giọt tiên huyết, dựa vào sức mạnh tự thân chậm rãi đúc đạo thể.

Trực tiếp tưởng lệ: Hồng Mông Vĩnh Hằng Tháp, Hồng Mông Đế Vương Kiếm, Đại Đạo Chân Hình Đồ, ngưng tụ Vĩnh Hằng Hồng Mông Chi Khu. 】 【 Lựa chọn 2: Cắn nuốt Thái Cực Tiên Huyết, xá khí Bàn Cổ.

Trực tiếp tưởng lệ: Hồng Mông Đế Vương Kiếm, ngưng tụ Hồng Mông Chiến Vương Chi Khu. 】 【 Lựa chọn 3: Cắn nuốt Bàn Cổ Tiên Huyết, xá khí Thái Cực.

Trực tiếp tưởng lệ: Đại Đạo Chân Hình Đồ, ngưng tụ Bán Bộ Đại Đạo Chi Khu. 】 【 Lựa chọn 4: Cắn nuốt cả Bàn Cổ và Thái Cực Tiên Huyết, ngưng tụ Bán Bộ Hồng Mông Đại Đạo Chi Khu.

Chương 215

】 Lần này cư nhiên có bốn cái lựa chọn, đệ nhất là toàn bộ xá khí, hai và ba là chỉ lấy một, cuối cùng là chiếm cứ toàn bộ.

Từ điều kiện tưởng lệ xem ra, đệ nhất là phong hậu nhất!

Hồng Mông Vĩnh Hằng Tháp: Hồng Mông Chí Bảo của Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ đời trước, là tượng trưng vĩnh hằng, sau khi ngũ đại Đế Chủ quật khởi thì rách nát.

Hồng Mông Đế Vương Kiếm: Bội kiếm của đệ nhất cường giả Hồng Mông từng kinh, cũng là Hồng Mông Chí Bảo.

Năm đó Thái Dịch và Thương Thiên giao phong từng cơ sở một kiện Hồng Mông Chí Bảo tên là: Phá Toái Vĩnh Hằng, tự kiếm phi kiếm, tự đao phi đao.

Theo lời Thái Dịch, đó là kiện Hồng Mông Chí Bảo duy nhất, nhưng lúc này xem ra tên kia nói dối.

Đương nhiên hoặc hứa cũng không nói dối, bởi vì hệ thống giải thích là hai kiện Hồng Mông Chí Bảo này đã hủy diệt, cho nên tại đương thời chỉ còn lại một kiện Phá Toái Vĩnh Hằng cũng là chính xác.

Trừ bỏ hai kiện Hồng Mông Chí Bảo, còn có một kiện bảo vật: Đại Đạo Chân Hình Đồ.

Đồ sách thần bí ghi lại vận chuyển của đại đạo, quan khán đồ này có thể không ngừng tham ngộ đại đạo.

Phẩm cấp: Bán Bộ Đạo Khí!

Bất quá, Hồng Mông Vĩnh Hằng Thể, chỉ riêng ba món bảo vật tặng kèm cũng đã vô cùng động nhân!

Lựa chọn hai và ba, thể chất ngưng tụ bất đồng.

Hồng Mông Chiến Vương Chi Khu, là thiên sinh chiến thể của Hồng Mông sinh linh.

Đáng nhắc tới là Thái Cực sở hữu Hồng Mông Chiến Vương Chi Khu, cho nên sau này mới có thể lăng giá trên bốn tôn Hồng Mông Đế Chủ khác.

Bán Bộ Đại Đạo Chi Khu là một loại thân thể đặc thù của Bàn Cổ.

Hai cái đạo thể này đã phi thường dụ người, huống chi còn có tưởng lệ tương ứng.

Bốn, là thể chất đặc thù nhất, có thể đem thân thể Thái Cực và Bàn Cổ hoàn toàn dung hợp, một khi lựa chọn bốn, không có bất kỳ bảo vật nào tưởng lệ.

Bất quá, đây hẳn là một con đường hoàn toàn mới, ký không phải con đường của Thái Cực cũng không phải con đường của Bàn Cổ.

Thậm chí cực có khả năng là một con đường nghịch đạo!

Thương Thiên tịnh không có suy nghĩ bao lâu, trực tiếp đưa ra lựa chọn!

"Ta lựa chọn 4, ta muốn Bán Bộ Hồng Mông Đại Đạo Thể!" Tịnh không có lý do gì, Thương Thiên tin tưởng phán đoán của mình!

Một lát sau hệ thống truyền đến thanh âm: 【 Lựa chọn thành công, bắt đầu ngưng tụ Bán Bộ Hồng Mông Đại Đạo Chi Khu, đồng thời trảm đoạn nhân quả hư vô tuyến của Thái Cực ý chí và Bàn Cổ. 】 Trong nháy mắt, Thương Thiên cảm giác đạo ý chí bá đạo của Thái Cực đang không ngừng tìm kiếm trong minh minh kia hốt nhiên biến mất không thấy, cùng lúc đó tinh thần tự thân cũng hơi thả lỏng một chút.

Thương Thiên thầm nghĩ: "Quả nhiên đều không đơn giản, đan đan từ điểm này xem ra, tựa hồ bố cục của Bàn Cổ càng thêm khủng bố một chút, cư nhiên đem nhân quả và hư vô dung hợp, lợi hại.

May mắn ta lựa chọn 4, đem hai người trực tiếp cắn nuốt dung hợp, hệ thống trực tiếp trảm đoạn tham tác của hai người, xem như cũng là một hạng ẩn tàng phúc lợi." Buông xuống ý niệm, Thương Thiên trực tiếp nhắm mắt lại.

Hai giọt tiên huyết kia dưới sự giúp đỡ của hệ thống chân chính hoàn mỹ dung hợp!

Tiên huyết chủng nhập mạch lạc, sát na tiếp theo, cân mạch và tiên huyết diễn sinh, bắt đầu không ngừng biến hóa...

Huyết nhục diễn sinh, chiến cốt xuất hiện, Thương Thiên Đạo Thể rốt cục bắt đầu chỉnh chỉnh ngưng tụ...

Có hệ thống trợ giúp, quá trình diễn sinh Đạo thể tự nhiên vô cùng thuận lợi.

Nhưng rốt cuộc bộ thân thể mà Thương Thiên lựa chọn lại quá mức đặc thù, dù có hệ thống hỗ trợ, muốn chân chính đúc thành, e rằng cũng cần ít nhất mấy vạn năm thời gian.

Chương 216

Một giai đoạn thời gian này kỳ thực là khảo nghiệm chân chính đối với bố cục của Thương Thiên, bởi vì vô luận là Tân Hồng Mông thế giới hay Hồng Hoang thế giới, hắn đều không thể đi chân chính chưởng khống.

Đương nhiên, ở trong mắt Thương Thiên, Hồng Hoang thế giới bên này sẽ không có vấn đề gì, ít nhất trong ngắn hạn sẽ không có vấn đề.

Đám người Hồng Quân, Tam Thanh, Tổ Vu đều đã bị ném vào Tân Hồng Mông thế giới, không còn bọn hắn tồn tại, Hồng Hoang ý chí sẽ lại một lần nữa suy yếu xuống.

Huống hồ, bây giờ trong Hồng Hoang có Chân Lý Đạo Tổ bắt đầu truyền bá tín ngưỡng, lại có Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng, Long Vương ba người phân biệt thống nhiếp bầu trời, đại địa và hải dương.

Trước mắt nhìn lại, an bài cực kỳ thỏa đáng.

Đương nhiên, an bài của Thương Thiên đối với Hồng Hoang cũng không chỉ đơn giản như thế.

Tại tương lai, Thương Thiên sẽ thành lập Thiên Đình, sẽ thành lập Luân Hồi, sau đó nữa là khai tịch Tam Giới.

Hắn muốn để chúng sinh các tư kỳ chức.

Chỉ là Thiên Đình này hoàn toàn không giống với Thiên Đình của kiếp trước, Thiên Đình Chi Chủ lần này cần được Thương Thiên tán thành, cần phải tín ngưỡng Thương Thiên.

Nói trắng ra, đây là một Thiên Đình thần quyền chí thượng.

Bất quá, những thứ này đều cần từng bước từng bước thực hiện.

Hiện thế là thanh tảo hung thú tàn dư, đem những độc lựu có khả năng uy hiếp thế giới toàn bộ quét dọn ra ngoài.

Sau đó chờ đợi Tiên thiên sinh linh xuất thế, để bọn họ tăng lên khí vận của Hồng Hoang thế giới, đái động thế giới thăng cấp.

Tiếp theo Chân Lý Đạo Tổ thu đồ giảng đạo, truyền bá tín ngưỡng...

Quan trọng lại là ở bên phía Tân Hồng Mông thế giới.

Đến hiện tại, mười ba sứ đồ của Thương Thiên, ngoại trừ Không và Thần ra, tất cả sứ đồ đều đã tiến vào bên trong Tân Hồng Mông thế giới.

Trong đó Nguyên, Diệt, Hoang ba người phân biệt giám sát Hồng Quân, Tổ Vu và Tam Thanh.

Những người còn lại thì tìm tòi trong Tân Hồng Mông thế giới, nếu như có điều kiện thì thành lập thế lực truyền bá tín ngưỡng.

Tình huống trước mắt, tín ngưỡng đối với Thương Thiên là trọng trung chi trọng, là mấu chốt để đạp lên con đường Nghịch Đạo.

Mặc kệ là Hồng Hoang tín ngưỡng, Hỗn Độn tín ngưỡng hay Hồng Mông tín ngưỡng, Thương Thiên đều muốn đem nắm chặt trong tay. ...

Tại thời điểm Thương Thiên bắt đầu không ngừng rèn đúc Bán Bộ Hồng Mông Đại Đạo Chi Khu, Thái Cực bị phong ấn lại bỗng nhiên an tĩnh lại. "Ta đầu phóng một mai tinh thần hạt giống kia, bỗng nhiên mẫn diệt." Thái Cực lẩm bẩm, "Như vậy xem ra, Thương Thiên kia tịnh không có nhịn không được mà đem sức mạnh của ta hấp thu...

Cổ quái." Theo sự hiểu biết của Thái Cực đối với Thương Thiên,

Thương Thiên tuyệt đối không phải loại người sẽ dễ dàng thối lui.

Đã có được tiên huyết của hắn, sao có khả năng bỏ đi không dùng?

Thậm chí lúc trước Thương Thiên dùng tiên huyết trực tiếp luyện hóa ra một đạo hóa thân, đại chiến với Bàn Cổ Chân Thân do Thập Nhị Tổ Vu ngưng tụ, hắn đều có sở cảm ứng.

Nhưng hiện tại, hết thảy đều không có phát sinh! "Xem ra, chung quy vẫn lựa chọn thối lui." Thái Cực khi nói chuyện có chút thất vọng.

Nếu Thương Thiên thật sự nhịn không được, trực tiếp đi luyện hóa Chân huyết, giải tích bí mật ẩn tàng trong vực Chân huyết, như vậy chờ đợi hắn chỉ có hủy diệt.

Đương nhiên, Thái Cực không chỉ vẻn vẹn hủy diệt Thương Thiên, mà còn sẽ đoạt lấy hết thảy của Thương Thiên.

Chương 217

Bởi vì sau khi tiếp xúc với Thương Thiên, hắn phát hiện Thương Thiên có rất nhiều thiết kế đơn giản có thể coi là một con đường Cầu Đạo phi thường độc đáo.

Tại một số phương diện, Thái Cực đều cảm thấy mình không bằng Thương Thiên.

Hắn biết Thương Thiên nhất định có bí mật, nếu không không có khả năng quật khởi nhanh như vậy, hắn muốn tước đoạt hết thảy của Thương Thiên.

Đáng tiếc Thương Thiên tịnh không có cho hắn bất kỳ cơ hội nào. "Bất quá, lần này ngươi đã lựa chọn thối lui, như vậy cũng đồng nghĩa trong lòng ngươi đã chôn xuống một hạt giống sợ hãi và thất bại.

Hừ, thật đúng là hành vi của kẻ nhu phu, như thế làm sao vọng tưởng cùng ta tranh phong, truy trục Thôn Phệ Đại Đạo đây?

Thương Thiên a, Ngô thật đúng là kỳ vọng lần tiếp theo có thể cùng ngươi chính thức tương kiến, ha ha..." Thái Cực mưu tính vạn thiên, dù là một tia manh mối cũng có thể thôi diễn ra rất nhiều thứ, đáng tiếc hắn vô luận như thế nào cũng không ngờ tới, Thương Thiên cư nhiên sở hữu Hệ thống loại đồ vật này.

Hắn tịnh không xá khí Thái Cực tiên huyết, mà là hoàn toàn đem nó dung hợp, nhưng lại không để cho Thái Cực có sở phát hiện!

Thái Cực cho rằng trong lòng Thương Thiên đã chôn xuống một hạt giống sợ hãi và thất bại, nhưng ở trong mắt Thương Thiên, Thái Cực lại làm sao không phải đã bị hắn chôn xuống một hạt giống sai lầm?

Tương lai khi hai bên chân chính gặp mặt, nhất định sẽ làm cho người ta phi thường chờ mong! ...

Trong Tân Hồng Mông thế giới.

Tam Thanh giờ phút này đang leo trèo lên một tòa núi cao nguy nga.

Sắc mặt ba huynh đệ mỗi người một khác, nhưng đều có một thần thái tương tự là sự mệt mỏi.

Nếu là ở Hồng Hoang thế giới, thân là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, dù là leo lên Bất Chu Sơn cũng nhẹ nhõm vui vẻ.

Nhưng ở nơi này lại không giống, áp lực thâm trầm, cơ hồ ép bọn hắn thở không ra hơi.

Thậm chí đá núi từ trên cao rơi xuống đều có khả năng trực tiếp đè chết bọn hắn.

Nơi này không còn là Hồng Hoang thiên địa, mà là Hồng Mông.

Tại nơi này, bọn hắn cũng không còn là nhân vật chính của thiên địa, mà là sinh vật bị săn giết.

Nguyên Thủy sắc mặt xanh mét!

Mỗi lần leo trèo đều làm cho hắn cảm giác hô hấp khó khăn, lại kiên trì một hồi lâu sau, rốt cục bò lên trên một chỗ bình pha, có thể tạm thời nghỉ ngơi.

Ba người đồng thời đả tọa, khôi phục thể lực.

Nguyên Thủy lúc này nói: "Huynh trưởng, phù...

Ngô có chút chi không chịu nổi.

Một phương thế giới này tột cùng là tình huống gì, vì sao hoàn cảnh lại ác liệt như thế?" Mệt, thật sự mệt, toàn thân mệt mỏi, pháp

lực vận chuyển như rùa bò, không, còn chậm hơn rùa bò, thậm chí là trực tiếp đình trệ bất động.

Nguyên Thủy như thế, Thái Thượng cùng Thông Thiên tự nhiên cũng sẽ không khá hơn chút nào.

Nếu là ở trong Hồng Hoang, bọn hắn đâu sẽ chật vật như thế?

Dựa vào căn nguyên xuất thân, vô luận đi đến đâu đều sẽ được sinh linh cung phụng kính trọng.

Thương Thiên, hết thảy đều là do tên Đạo tặc đáng chết Thương Thiên kia hại!

Thái Thượng một lúc sau mới nói: "Nơi này là Hồng Mông!" "Nguyên Thủy, Thông Thiên, hảo hảo vận chuyển pháp quyết Phụ thần truyền thừa, các ngươi sẽ phát hiện, trong ký ức Phụ thần kỳ thực có ấn tượng quan hệ đến Hồng Mông." Lúc này Thái Thượng tuy rằng cũng phi thường mệt mỏi, nhưng trong đôi mắt lại lấp lóe một mảnh tinh quang, chậm rãi nói: "Hoặc hứa tên Thương Thiên kia tịnh không có nói sai, chúng ta thật đúng là nên cảm tạ hắn mới đúng." Nghe lời nói của Lão Tử, Nguyên Thủy trực tiếp trợn trắng mắt.

Chương 218

Cảm tạ?

Không giết tên kia là tốt lắm rồi, cư nhiên còn muốn cảm tạ, quả thực nói nhảm!

Nhưng lúc này Thông Thiên cũng nói: "Nhị vị huynh trưởng, tu vi của ta... lại một lần nữa đột phá, như hôm nay đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, chỉ sợ nửa bước nữa là có thể thành Chuẩn Thánh!" Từ lúc bị ném vào Hồng Mông đến hiện tại, căn cứ theo thời gian Hồng Hoang, mới bất quá nửa năm thời gian!

Nửa năm, dù là ở Hồng Hoang thiên địa, tinh tiến của bọn hắn cũng không thể nào nhanh như vậy.

Khi bị phong ấn, Thương Thiên nói đem bọn hắn phóng trục ra khỏi Hồng Hoang đối với bọn hắn ngược lại là một kiện hảo sự.

Nhưng lúc đó Tam Thanh cũng tốt, Hồng Quân hay Tổ Vu cũng vậy, bị người phong ấn, lại bị đuổi ra khỏi Hồng Hoang thế giới, trong lòng tự nhiên vô cùng phẫn nộ.

Lúc đó bọn hắn đâu nghe lọt nửa câu?

Lời nói của Thương Thiên lọt vào tai chỉ như lời trào phúng, muốn bọn hắn cảm tạ Thương Thiên?

Không có khả năng!

Nhưng ít nhất nhìn từ đoạn thời gian này, đích xác nên cảm tạ Thương Thiên.

Vẻn vẹn chỉ bấy nhiêu thời gian, lại có sự tăng lên như thế, mới chỉ có nửa năm a! "Không sai, một mảnh Hồng Mông thế giới này quả thực nhất cử đỉnh phong nhận thức của chúng ta.

Nếu ta vẫn luôn ở trong Hồng Hoang, đích xác có thể thuận phong thuận thủy chấp chưởng thiên đại khí vận, nhưng thực tế bên trên ta đều sẽ hành sự dưới Thiên Đạo." Thái Thượng thật sâu thở ra một hơi, nói, "Ta có lẽ sẽ sở hữu địa vị sùng cao cực kỳ độc đáo cùng tu vi phi thường cường đại, nhưng hết thảy đều có một tiền đề: Hồng Hoang!

Ánh mắt của ta sẽ bị Hồng Hoang thế giới Thiên Đạo che lại." "Ngô đẳng, thật đúng là nên cảm tạ Thương Thiên a..." Đương nhiên, khi thốt ra hai chữ "cảm tạ", trong lòng hắn không có bất kỳ ý tứ thật sự muốn cảm tạ Thương Thiên nào, ngược lại mang theo một cỗ ý chí vô cùng thâm trầm, nồng liệt và kiên định.

Đó không phải sát ý, nhưng tuyệt đối không phải thiện ý.

Nguyên Thủy lúc này sau khi lãnh tĩnh lại, cũng cảm giác được tự thân biến hóa.

Đạo lý Thái Thanh nói hắn đều minh bạch, thậm chí đáy lòng hắn cũng nhận khả ý tứ của Thái Thanh, bất quá tâm hung hắn sinh ra hiệp ải, hôm nay thừa thụ Thương Thiên vũ nhục như thế, sao có khả năng nuốt trôi khẩu khí này?

Hắn nói: "Hừ, sự tình tuyệt đối sẽ không cứ thế mà xong.

Huynh trưởng, Tam đệ, ta nhất định phải sát hồi Hồng Hoang thế giới.

Dù sao Hồng Hoang thế giới là của chúng ta, tên Thương Thiên kia làm ra hành kính như thế, đáng chết!" Thông Thiên lúc này cũng gật đầu nói: "Không sai, Hồng Hoang thế giới nãi là Phụ thần khai tịch ra, cho nên nơi đó vốn dĩ nên là của chúng ta." Thái Thanh nghe hai vị đệ đệ nói, cũng tịnh không phản bác, chỉ chậm rãi nói: "Chuyện đó khoan hãy nói, như hôm nay tối vi yếu khẩn là sinh tồn tại Hồng Mông thế giới.

Trong ký ức Phụ thần đã có liên quan đến Hồng Mông, như vậy ta tin tưởng theo sự biến cường không ngừng của chúng ta, phi đán có thể thích ứng một phương sơ sinh Hồng Mông thế giới này, thậm chí có thể quật khởi trong thế giới này, truy tầm vô thượng Đại Đạo!" Ba huynh đệ lại thương nghị một trận, sau đó bắt đầu quy hoạch lộ tuyến phát triển cho tương lai.

Trong đó có một điểm: Tìm kiếm Hồng Quân và Tổ Vu.

Dù sao cùng là người đến từ Hồng Hoang thế giới, Tổ Vu là do huyết dịch Bàn Cổ Phụ thần đản sinh, tuy bị Thương Thiên rút đi huyết dịch, nhưng bằng vào huyết mạch Bàn Cổ Phụ thần cường đại, hẳn là sẽ mau chóng trưởng thành.

Cái Hồng Mông tân thế giới này quá bàng đại, so với Hồng Hoang khả năng lớn gấp mười lần cũng không chỉ.

Đương nhiên, đây vẻn vẹn chỉ là căn cứ theo quan trắc của Tam Thanh, bọn hắn đều biết, sự so sánh này kỳ thực quá không chuẩn xác, bởi vì tương đối với cái Hồng Mông tân thế giới này, bọn hắn quá mức nhỏ yếu.

Nhỏ yếu, ý vị nhãn giới hiệp ải, ý vị đồ vật nhìn thấy được chú định sẽ không quá nhiều. ...

Trong bóng tối nhìn chằm chằm Tam Thanh chính là người trong Thập Tam Sứ Đồ - Nguyên.

Bây giờ Nguyên, ở trong Thập Tam Sứ Đồ, trừ bỏ Đại Viên Vương 'Chiến' ra, thực lực là cường đại nhất.

Chương 219

Hắn đã đạt đến Hỗn Độn Chí Tôn ngũ trọng cảnh giới!

Tại đại đa số Hồng Mông sinh linh, cũng thuộc tầng lớp trung thượng.

Cuộc đối thoại của Tam Thanh giờ phút này hoàn toàn lọt vào trong tai hắn.

Nguyên trong lòng nói: "Hừ, ba con sâu kiến nhỏ yếu, cư nhiên dám đối với Thương Thiên vĩ đại bất kính, thật muốn trực tiếp đem bọn chúng mạt sát!" Lấy sức mạnh hiện tại của hắn, muốn làm điều đó kỳ thực thật sự nhẹ nhõm.

Bất quá hắn tịnh không có làm việc như thế, bởi vì thân là Sứ đồ của Thương Thiên, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ ý niệm nào vi phạm chủ quan của Thương Thiên.

Mệnh lệnh Thương Thiên hạ đạt là quan sát, nhìn xem Tam Thanh trưởng thành.

Cho nên hắn sẽ không thiện tự làm chủ, trực tiếp đem tin tức nơi này truyền đệ cho Chiến.

Tại một chỗ Hồng Mông sâm lâm vĩ ngạn, Chiến lúc này hiển nhiên vừa mới trải qua một phen chém giết đáng sợ.

Tại bên người hắn có năm cái thi thể máu tươi đầm đìa, đều là thổ trứ sinh linh của phương Hồng Mông tân thế giới này đản sinh, thực lực đều rất cường đại, thuộc về thượng tầng tồn tại.

Mạnh nhất một đầu, đã đạt Hỗn Độn Chí Tôn đệ lục trọng cảnh giới!

Nhưng đều bị Chiến chém giết.

Như hôm nay Chiến, sớm đã đột phá năm mươi vạn trượng khủng bố chi khu.

Chiến ngồi tại bên cạnh một tảng núi đá cực lớn, thân thể bàng đại trực tiếp đem thi thể Hồng Mông sinh linh chộp lấy, bỏ vào miệng nhai nuốt.

Lúc này hắn dừng lại động tác, bởi vì Nguyên truyền đến tin tức.

Chiến nghe Nguyên báo cáo từng chút một, sau đó hỏi: "Ân?

Ba con côn trùng nhỏ yếu kia thực lực lại tăng lên rồi sao?" Nguyên: "Đúng vậy, Đại Viên Vương.

Ba cái sinh linh này tựa hồ đã thích ứng Hồng Mông, ta có thể cảm giác được tốc độ bọn hắn tăng lên càng ngày càng nhanh, hoặc hứa dùng không được mấy năm, liền có thể đạp nhập Hỗn Nguyên cảnh giới." Chiến chậm rãi gật đầu, nói: "Thật là sinh linh đáng gờm, khó trách có thể được Thương Thiên vĩ đại quan chú như thế." "Nguyên, tiếp tục nhìn chằm chằm, sau đó đem phương thức vận chuyển công pháp của bọn hắn hoàn mỹ ghi chép lại.

Ngươi có thể dựa theo phương thức vận chuyển công pháp đó đi tu luyện, hoặc hứa sẽ có kinh hỉ không tưởng được." Thương Thiên để bọn hắn quan sát Tam Thanh, Tổ Vu thậm chí Hồng Quân, đương nhiên không phải thuần túy làm một cái ghi chép viên, thực tế thượng cũng là cấp phúc lợi.

Tam Thanh nãi là Bàn Cổ Nguyên Thần thanh khí sở hóa, cho nên trong linh hồn bọn hắn trời sinh uẩn hàm vô thượng Đạo vận!

Vừa mới đến Hồng Mông thế giới, nhất định sẽ bước đi khó khăn.

Thậm chí một con chuột nhỏ yếu trong Hồng Mông thế giới cũng có thể mang đến uy hiếp trí mạng.

Nhưng, nương theo thời gian trôi qua, đối với Hồng Mông bọn

hắn nhất định sẽ càng ngày càng thích ứng!

Đại Đạo sức mạnh.

Bây giờ Thương Thiên rõ ràng, Bàn Cổ năm đó chính là Bán Bộ Đại Đạo Chi Khu, tuy rằng tịnh không hoàn chỉnh, nhưng trời sinh có năng lực tham ngộ vô hạn Đại Đạo.

Tam Thanh tuy rằng chỉ là một đạo linh hồn thanh khí, nhưng chỉ cần hoàn cảnh đầy đủ ác liệt, như vậy cũng nhất định sẽ bị trục tiệm ma lệ ra.

Nguyên, Diệt, Hoang, nếu có thể hảo hảo quan sát, hoặc hứa có thể tìm ra phương hướng đột phá mới!

Nghe xong lời nói của Chiến, Nguyên trầm mặc một hồi lâu sau bỗng nhiên nói: "Không sai không sai, ta thử dựa theo phương thức vận chuyển của bọn hắn đi vận chuyển sức mạnh, quả nhiên có sở xúc động, ha ha...

Hiển nhiên hiện tại còn sinh sáp, nhưng không bao lâu sau sẽ càng ngày càng cường đại, ta có thể hoạch đắc phương thức hành đạo!" "Thương Thiên vĩ đại, quả nhiên không gì làm không được!" Nguyên đối với Thương Thiên càng thêm kính ngưỡng, cảm thấy Thương Thiên quả nhiên thâm bất khả trắc, có thể tri hiểu hết thảy!

Hiện tại Tam Thanh chỉ mới mò mẫm ra pháp môn tu luyện thô thiển nhất, nhưng hắn đã cảm giác được có thể hoạch đắc đột phá, nếu Tam Thanh sau này không ngừng trưởng thành, như vậy tu luyện chi pháp nhất định sẽ càng thêm cải thiện.

Nguyên lai, Tam Thanh bị hắn cho là sâu kiến nhỏ yếu, cư nhiên có bản sự bực này.

Chương 220

Đương nhiên, lúc này Nguyên hoàn toàn thu hồi khinh thị chi tâm.

Sau khi được Chiến nhắc nhở, hắn rõ ràng Tam Thanh tương lai nhất định sẽ trưởng thành, nếu như có thể không chết.

Cũng thật trùng hợp, tại lúc Nguyên và Chiến giao đàm, một bên khác Diệt cũng truyền đến tin tức.

Từ trên thân Thập Nhị Tổ Vu hắn cũng học tập được tu hành chi pháp, duy nhất khác biệt là Tam Thanh càng thêm khuynh hướng về phương diện tinh thần, Tổ Vu tắc thiên về nhục thân. "Hảo hảo trân tích cơ hội đi, cảm tạ Thương Thiên ân tứ, sau đó không ngừng biến cường, vì Thương Thiên chinh chiến!" Chiến lại lần nữa thôn hạ một cái Hồng Mông sinh linh, lập tức khí tức của hắn lại lần nữa có sự tăng lên cực kỳ rõ ràng.

Lúc này, Nguyên hỏi: "Chiến Vương, ngài hiện tại cảnh giới gì rồi?" Đại Viên Vương đạm nhiên nói: "Thất trọng đỉnh phong, sắp bát trọng rồi." Hỗn Độn Chí Tôn, thất trọng đỉnh phong!

Nguyên vốn cảm thấy sau khi tiến vào Hồng Mông tân thế giới, thực lực không ngừng tăng lên, rất có khả năng truy thượng vị kia.

Nhưng không ngờ, cự ly giữa Nguyên và Chiến lại bị kéo ra, vị kia tại bất tri bất giác đã tăng lên đến đẳng cấp đáng sợ như thế.

Đã sắp bát trọng thiên, như vậy đệ bát trọng thiên cảnh giới tuyệt đối xúc thủ khả cập!

Không hổ là Đệ nhất Sứ đồ dưới trướng Thương Thiên vĩ đại, quả nhiên cường hãn.

Nhưng lúc này, Chiến lại nói: "Hảo hảo nỗ lực tu hành đi, ngoài ra

nhớ kỹ điệu thấp một chút, tại không lâu trước đó, ta phát hiện tồn tại Chí Tôn thập trọng cảnh giới." Một câu nói, làm cho Nguyên, Hoang cùng các sứ đồ khác đều cảm giác được áp lực cực lớn. "Đệ thập trọng...

Vĩ đại Thương Thiên từng nói, Chí Tôn đệ thập trọng sẽ là thuế biến không thể tưởng tượng, cư nhiên... có người đạt được đệ thập trọng cảnh giới, thật đúng là... bất khả tư nghị!" Bất quá, bọn hắn tịnh không có dao động tín niệm. "Hảo hảo nỗ lực đi, không muốn nhục một vinh quang của Thương Thiên vĩ đại.

Phải tin tưởng, ngô đẳng nhất định sẽ chưởng ác một mảnh Hồng Mông tân thế giới này, đem nó hiến cho Thương Thiên vĩ đại!" Khi mười một sứ đồ chinh chiến tại Hồng Mông, Nguyên và Thần lúc này tại Hỗn Độn cũng thành lập Hỗn Độn Thần Quốc quy mô không nhỏ.

Hỗn Nguyên Thần Quốc tuy rằng không thể so sánh với thời điểm kiếp trước của Thương Thiên, nhưng cũng có ít nhất mấy chục sinh linh Hỗn Nguyên cảnh giới.

Tuy rằng đều là Hỗn Nguyên nhỏ yếu, nhưng nhìn xem, nếu trực tiếp trùng kích Hồng Hoang, cũng có thể mang đến tai ương ngập đầu cho Hồng Hoang.

Nhưng hiện tại, toàn bộ bọn hắn đều là tín đồ của Thương Thiên!

Hỗn Độn, Hồng Mông, bố cục của Thương Thiên đều đang phát triển đâu vào đấy.

Nhưng thực chất Thương Thiên quan chú nhất vẫn là Hồng Hoang. ...

Trong lúc Thương Thiên bắt đầu chậm rãi dựng dục tân Đạo thể, tại trong Hồng Hoang, Chân Lý Đạo Tổ trực tiếp tiếu tọa tại thiên khung chi đỉnh, sau đó truyền xuống Chân Lý Đại Đạo chi âm, chỉ

điểm chúng sinh.

Đương nhiên, đạo pháp này là loại đạo pháp có thể làm cho Hồng Hoang chúng sinh đều có thể nghe hiểu, cho nên cũng là thô thiển nhất.

Mỗi một âm phù do Chân Lý Đạo Tổ phát ra đều uẩn hàm đạo lý thiển hiển và bình phàm nhất.

Tại dưới đạo âm, Hồng Hoang chúng sinh đều nhao nhao phát sinh biến hóa.

Cá trong biển, chim trên trời, thú chạy trên đất, có rất nhiều kẻ thiên phú tốt đều từ trạng thái mông muội giải phóng ra, có được tâm trí của mình.

Đương nhiên, không chỉ vẻn vẹn những thứ này, ngay cả một số tảng đá, thực vật đặc thù uẩn hàm linh khí cũng dần dần có tư duy của mình.

Chân Lý Đạo Tổ bố đạo Hồng Hoang chúng sinh, đây là đại công đức.

Chương 221

Hồng Hoang Thiên Đạo vận chuyển, tự nhiên có công đức lạc hạ.

Tuy Chân Lý Đạo Tổ là do Thương Thiên bố trí, là vì hiệu lực cho Thương Thiên.

Nhưng giờ phút này việc hắn làm, ân trạch chỉnh cái Hồng Hoang thế giới, dù là Hồng Hoang ý chí cũng phải đối với hắn có sở gia tưởng.

Phải biết, Hồng Quân sau khi thành đạo, chỉ truyền thụ cho cái gọi là "người hữu duyên", hà vị hữu duyên?

Chính là những kẻ trời sinh thực lực đầy đủ, ví như Tam Thanh.

Nhưng Hồng Hoang chúng sinh muốn nghe thấy thanh âm của hắn lại dị thường gian nan.

Lục Nhĩ Mi Hầu dùng thiên phú thần thông đi lén nghe, lại bị một câu "Pháp bất truyền Lục Nhĩ" trực tiếp trở đoạn.

Nhưng Chân Lý Đạo Tổ thì khác, hắn dùng phương thức thiển hiển nhất chân chính giáo hóa chúng sinh.

Đương nhiên, đây chỉ là bước đầu tiên.

Giảng đạo, giáo hóa chúng sinh cũng phải phân phê thứ.

Trước tiên dùng đạo pháp trực bạch đơn giản nhất, giúp đỡ chúng sinh khai mở linh trí.

Tại quá trình này, kẻ nào thoát dĩnh mà ra, mới có tư cách học tập đạo pháp cao thâm hơn.

Như thế từng bước một, tuy rằng đại đa số sinh linh nhưng cựu không thể xuất đầu, nhưng rốt cuộc đã cho bọn hắn hi vọng.

Như thế, ròng rã ba ngàn năm sau, tại trên nhật nguyệt bỗng nhiên xuất hiện động tĩnh.

Trên liệt nhật kia, có một đạo thần quang đốn thời xuất hiện, thần quang thiểm diệu, chiếu rọi chỉnh cái Hồng Hoang thế giới, tùy hậu có một đạo thanh âm tại lúc này vang lên: "Ngô nãi Đế Tuấn, Thái Dương Tinh dựng dục sinh ra, kim nhật hóa hình!" "Ngô nãi Thái Nhất, Thái Dương Tinh dựng dục sinh ra, kim nhật hóa hình!" Đế Tuấn và Thái Nhất rốt cục hóa hình mà ra.

Thái Dương Tinh nãi là nơi đặc thù nhất Hồng Hoang, bởi vì nơi đó uẩn tàng Dương Chi Pháp Tắc, thực tại vô cùng cường đại.

Đế Tuấn Thái Nhất hóa hình ra, không chỉ vẻn vẹn là bắt đầu.

Tiếp theo, càng nhiều sinh linh tại giờ phút này bắt đầu xuất hiện trên đại địa Hồng Hoang.

Chân Lý Đạo Tổ đạo âm bất tuyệt, cũng không có khai tịch Tử Tiêu Cung, hắn đem thanh âm của mình không ngừng hướng về Hồng Hoang thế giới truyền đệ ra, phàm là kẻ có ngộ tính đều có thể nghe giảng đạo âm, đối với Hồng Hoang chúng sinh tuyệt đối là vô thượng phúc trạch.

Trong lúc đó, sinh linh không ngừng xuất hiện.

Phục Hy, Nữ Oa nhân thân xà vĩ, Trấn Nguyên Tử trực tiếp lĩnh ngộ Địa Tiên Chi Đạo, lại có đệ nhất tôn Hỏa Vân giữa thiên địa chậm rãi hóa hình...

Chân Lý Đạo Tổ thanh âm truyền biến Hồng Hoang, rốt cục ba ngàn năm sau, Chân Lý Đạo Tổ nói: "Hồng Hoang chúng sinh giai đắc Thương Thiên thần ân tí hữu, có thể sinh linh trí, có thể tu luyện hóa hình, truy cầu Đại Đạo.

Kim nhật về sau, Ngô sẽ sáng lập Chân Lý Đạo Cung, cư ngụ

ngoài Hồng Hoang thế giới, trong vô thượng Hỗn Độn." "Nghe ta đạo pháp, phàm kẻ có thể đánh vỡ chất cốc để đạt Hỗn Độn đều có thể đến nghe." Chân Lý phải tuân theo mệnh lệnh của Thương Thiên bắt đầu chân chính giảng Đại Đạo!

Tiên Thiên thời đại khai khải, tiếp theo việc Chân Lý phải làm là giáo hóa Tiên Thiên sinh linh, để tu vi của bọn hắn vô hạn tăng lên.

Tiên Thiên sinh linh thực lực không ngừng tăng lên, Hồng Hoang thế giới khí vận cũng sẽ càng ngày càng nùng liệt.

Chờ Thương Thiên chân chính ngưng tụ Đạo thể xong, là có thể trực tiếp để Hồng Hoang thế giới thăng cấp!

Hồng Hoang thế giới...

Trên Thái Dương Tinh thần, Đế Tuấn Thái Nhất từ lúc xuất thế đến nay, vẫn luôn tham ngộ đạo pháp.

Đạo này, có đến từ truyền thừa của Thái Dương Tinh thần, cũng có đến từ đạo pháp của Chân Lý Đạo Tổ.

Chân Lý Đạo Tổ truyền thụ đạo pháp tuy rằng dị thường thiển hiển, nhưng rõ ràng là một con đường hoàn toàn mới, nếu đem cái này coi như khải mông và khai đoan, sau đó đi hảo hảo tham ngộ đạo lý vô biên vĩ ngạn uẩn hàm trong Thái Dương Tinh thần, cư nhiên có thể làm cho bọn hắn không ngừng tăng lên.

Chương 222

Lúc này, trên đỉnh đầu Thái Nhất có một cái chuông nhỏ màu thanh đồng đang chậm rãi dao động.

Chiếc chuông này là Hỗn Độn Chung!

Đây là Hồng Hoang Tiên Thiên Chí Bảo, cùng Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên tịnh liệt.

Đương nhiên, hiện tại Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ không còn ở trong Hồng Hoang, đã rời khỏi một phương thế giới này, cho nên Hỗn Độn Chung là Tiên Thiên Chí Bảo duy nhất.

Trên đỉnh đầu Đế Tuấn lơ lửng hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo: Hà Đồ, Lạc Thư.

Hà Đồ Lạc Thư có thể thôi diễn quá khứ thậm chí tri hiểu tương lai, tuy rằng trên phương diện chiến đấu lực kỳ thực không có biện pháp so sánh với Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng lại là một kiện chiến lược bảo vật cực kỳ trọng yếu.

Hà Đồ Lạc Thư có thể thôi diễn đại trận.

Tại kiếp trước của Thương Thiên, lúc Hồng Hoang phát triển theo quỹ tích bình thường, Thiên Đình sở hữu một bộ trận pháp: Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Bộ trận pháp kia túc túc có ba trăm sáu mươi lăm Đại Chu Thiên Tinh Thần, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm đạo Tiểu Chu Thiên Tinh Thần ngưng tụ, phồn tạp vô cùng.

Đế Tuấn dùng Hà Đồ cùng Lạc Thư thôi diễn.

Lúc này, Đế Tuấn mở mắt ra.

Trong ánh mắt hắn lóe lên vẻ mê mang.

Hồi lâu sau, hắn mới lẩm bẩm nói: "Cổ quái, vì sao hình ảnh ta nhìn thấy từ trong Hà Đồ Lạc Thư lại không giống với hiện thực?" Đúng vậy, dựa theo hình ảnh hiển thị trong Hà Đồ Lạc Thư giờ phút này, Hồng Hoang thế giới chân chính không nên là dạng này.

Hồng Hoang đích xác sở hữu một vị Đạo Tổ giáo hóa chúng sinh, nhưng vị kia tuyệt đối không nên là Chân Lý Đạo Tổ, mà phải là Hồng Quân! "Hồng Quân chưởng ác Thiên Đạo, Ngô cùng đệ đệ sẽ trở thành Hồng Hoang đệ nhất Thiên Đế, đó mới là bộ dáng chính xác của Hồng Hoang.

Hiện tại Hồng Hoang thế giới là sai, tuyệt đối sai lầm!" Chỉ là, trong lòng Đế Tuấn cũng đang hoài nghi.

Bởi vì hắn đích xác nhận được chỗ tốt từ Chân Lý Đạo Tổ, bởi vì Chân Lý Đạo Tổ truyền đạo, cho nên hắn mới có thể tăng lên nhanh như thế, mới có thể sớm hóa hình mà ra!

Hai luồng ý niệm không ngừng xung đột, làm cho Đế Tuấn trong lòng đại loạn.

Không lâu sau, hắn cảm giác pháp lực của mình không ngừng chấn động...

Tâm ma!

Đế Tuấn nãi là Tiên Thiên sinh linh, sở hữu thiên đại khí vận, dựa theo đạo lý, loại đồ vật tâm ma này vô luận như thế nào cũng không nên xuất hiện trên người hắn.

Nhưng hiện tại, tâm ma lại thật sự xuất hiện.

Việc này thực sự vô cùng quỷ dị. "Đương...

Đương...

Đương..." Tại lúc này, Đông Hoàng Chung của Thái Nhất bỗng nhiên bắt đầu vang lên.

Tùy hậu một cỗ lực lượng vô hình ba động trực tiếp lan tràn ra, Đế Tuấn cả người tinh thần trực tiếp khựng lại, trong đôi mắt lộ ra vẻ kiên định.

Hắn không còn mê mang nữa, trong lòng cũng có chấp niệm kiên định.

Lúc này, Thái Nhất chậm rãi nói: "Ca ca, xem ra huynh cũng giống như ta, cũng nhìn thấy chân tướng." Chân tướng!

Đế Tuấn chỉ cảm thấy trong lòng tìm được cộng minh: "Không sai, không sai, đó mới là chân tướng.

Chương 223

Hồng Hoang thế giới nên phát triển theo quỹ tích ta nhìn thấy, đó mới là chân chính Hồng Hoang thế giới!

Ha ha ha...

Thương Thiên, tên Ngụy Thiên Đạo kia, sự tồn tại của hắn là dị đoan!" Thái Nhất chậm rãi để Hỗn Độn Chung và thân thể dung làm một thể, ánh mắt lộ ra vẻ vô cùng kiên định, nói: "Ca ca, ta nãi là Thái Dương Chi Chủ, nguyên bản càng hắn là Hồng Hoang Thiên Đế, cho nên ta tất nhiên phải giúp đỡ Hồng Hoang thế giới, bát loạn phản chính!" Bốn chữ này vừa ra, Đế Tuấn trong lòng lại lần nữa hung hăng giật thót. "Khả là Thái Nhất, bát loạn phản chính hà đẳng gian nan?

Đạo Tổ không thấy, Tam Thanh, Tổ Vu đều biến mất không thấy, đều bị Thương Thiên giết chết, như vậy chúng ta làm thế nào đi đấu pháp cùng Thương Thiên?" Đế Tuấn thanh âm lộ ra vô cùng khổ sáp.

Đạo Tổ bị chém đầu lâu, Tam Thanh bị trực tiếp đánh tan, Tổ Vu càng bị thiêu đốt thân thể, sống sờ sờ luyện hóa chết.

Đây là những hình ảnh hắn vừa mới nhìn thấy từ trong Hà Đồ Lạc Thư.

Đế Tuấn hiển nhiên không biết, hắn nhìn thấy là hình ảnh hư giả, có một cỗ sức mạnh mạc danh trực tiếp giảo loạn tâm linh hắn, thậm chí đang dẫn đạo hắn.

Thái Nhất chậm rãi nói: "Đại ca, không cần lo lắng, ta nhất định có thể thành công.

Bởi vì, ta có Hỗn Độn Chung!" Đế Tuấn khó hiểu, Hỗn Độn

Chung đích xác lợi hại, còn ở trên Hà Đồ Lạc Thư, nhưng vấn đề là Tam Thanh cũng sở hữu Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ và Càn Khôn Đỉnh.

Bọn hắn sở hữu Thái Thanh Phất Trần, Thanh Bình Kiếm cùng Ngọc Như Ý, xuất thân căn nguyên cũng đều ở trên huynh đệ bọn hắn.

Khả bọn hắn cũng không phải đối thủ của Thương Thiên, không, căn cứ theo hình ảnh trong Hà Đồ Lạc Thư, bọn hắn hẳn là bị Thương Thiên trực tiếp nghiền ép.

Khu khu Hỗn Độn Chung lại làm sao có thể nghịch thiên đây?

Lúc này Thái Nhất chậm rãi nói: "Đại ca lại không biết, Hỗn Độn Chung của ta tuy rằng cùng Thái Cực Đồ cùng Bàn Cổ Phiên tịnh liệt Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng thực tế, trong Hỗn Độn Chung của ta còn có huyền cơ!" "Tích niên Bàn Cổ Phụ thần biết mình sắp vẫn lạc, vì để cho Hồng Hoang hoàn chỉnh, bị bắt đáp ứng yêu cầu của tà ác ma đầu Thương Thiên, trực tiếp tự ngã hủy diệt ý thức để bảo toàn Hồng Hoang thế giới.

Nhưng Phụ thần chung quy là Đại Đạo Chi Tử, cho nên tại nháy mắt kia đã làm vô hạn hậu thủ bố cục.

Thủ đoạn trên người Tam Thanh, Hồng Quân, Tổ Vu đều bất quá là thủ đoạn Phụ thần bố trí ngoài sáng, Hỗn Độn Chung mới chân chính là mấu chốt!" "Đại ca lại không biết, tích niên Phụ thần mẫn diệt ý thức, nhưng kỳ thực đó bất quá là giả chết mà thôi, Hỗn Độn Chung của ta cất giấu hi vọng hoán tỉnh tinh thần của Bàn Cổ Phụ thần!" Đế Tuấn nghe xong, đốn thời kích động. "Cư nhiên có chuyện như thế!

Vậy chúng ta trực tiếp hoán tỉnh Phụ thần ý chí, sau đó hoành tảo càn khôn, bát loạn phản chính a!" Thái Nhất chậm rãi lắc đầu, nói: "Đại ca, việc này không thể nóng vội.

Tên Chân Lý Đạo Tổ kia nãi là do tên ác tặc tà ác Thương Thiên bố trí dùng để cổ hoặc chúng sinh, đồng dạng cũng dùng để giám sát Hồng Hoang.

Ta muốn hoán tỉnh Bàn Cổ Phụ thần ý chí, tất nhiên phải làm cho Bất Chu Sơn băng tháp, việc này không dễ dàng như vậy." Băng tháp Bất Chu Sơn sao?

Cái đó đâu chỉ là không dễ dàng, quả thực là không có khả năng!

Thương Thiên đã đem Vĩnh Hằng Chi Thụ trồng tại trên Bất Chu Sơn, bằng vào hai người bọn hắn muốn làm băng tháp Bất Chu Sơn, khả năng này quả thực bằng không?

Đế Tuấn nghe đến đó, sắc mặt không khỏi ảm đạm đi.

Nhưng Thái Nhất lại nói: "Huynh trưởng yên tâm, đệ đã mở miệng thì tự nhiên có vài phần hi vọng, tiếp theo ta chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi là được rồi." Thái Nhất nhìn vô tận thương khung, cười nói: "Chân Lý không phải muốn thành lập Đạo Cung để tiến một bước truyền dương đại đạo và tín ngưỡng sao?

Đến lúc đó Hồng Hoang đại khí vận Tiên Thiên sinh linh đều sẽ đi, đó chính là thời khắc chúng ta chân chính phản kích!" ...

Tại trong vô tận hư vô không gian, bỗng nhiên xuất hiện mười cái thân ảnh cực kỳ khủng bố.

Hoàn toàn bất đồng với Hỗn Độn Ma Thần hoặc là Hồng Mông sinh linh, trên người mỗi một tôn đều lưu chuyển một cỗ sức mạnh hủy diệt hết thảy, thôn phệ hết thảy đáng sợ.

Đương nhiên, bọn hắn đản sinh cũng không phải ngẫu nhiên, là có người đem bọn hắn chế tạo ra.

Tồn tại chế tạo ra bọn hắn, chính là Thái Cực! "Ngô lấy danh nghĩa Hồng Mông Đế Chủ Thái Cực, đế tạo ra các ngươi, từ nay về

sau, tên của các ngươi là Hủy Diệt Giả!" Mười sinh linh vô cùng vĩ ngạn bàng bạc đốn thời trực tiếp quỳ xuống, đồng thời hướng về phía Thái Cực tuyên thệ: "Vĩ đại Thái Cực Đế Chủ, ngài là vinh quang của chúng ta, ý chí của ngài là mục tiêu của chúng sinh chúng ta!" Thái Cực Đế Chủ chậm rãi gật đầu, cười nói: "Tốt, các ngươi là tạo vật hoàn mỹ nhất của ta trước mắt, Ngô phú dư cho các ngươi đấu chiến sức mạnh, hủy diệt sức mạnh, hư vô sức mạnh, cho nên sứ mệnh của các ngươi là hủy diệt và thôn phệ!" "Đệ Nhất đến Đệ Thất Hủy Diệt Giả, mục tiêu của các ngươi là đạp nhập Tân Hồng Mông thế giới.

Chương 224

Cái thế giới kia đản sinh cùng Hồng Mông Vĩnh Hằng Đế Quốc năm xưa có thiên ti vạn lũ quan hệ, tại bên trong thế giới kia, những Hồng Mông Chí Bảo nguyên bản băng diệt đều sẽ lần nữa ngưng tụ đản sinh.

Nó sẽ đản sinh ra Tân Hồng Mông Đế Chủ, thậm chí ủng hữu sức mạnh có thể cùng ta tranh phong.

Sứ mệnh của các ngươi là tiến vào thế giới đó, đem những sinh linh đỉnh cấp nhất trực tiếp chém giết thôn phệ, sau đó tìm kiếm Hồng Mông Chí Bảo." Bảy tên Hủy Diệt Giả đồng thời nói: "Tuân mệnh, chí cao vô thượng Thái Cực, ngô đẳng nhất định sẽ triệt để chấp hành mệnh lệnh của ngài." "Ân, nhưng phải ngàn vạn lần cẩn thận.

Tuy rằng ta phú dư cho các ngươi rất nhiều năng lực, khiến cho các ngươi tại thời điểm đản sinh đã sở hữu sức mạnh vô cùng cường đại, nhưng cái Hồng Mông thế giới kia đã đản sinh ra Khí Vận Chi Tử chân chính, như hôm nay thực lực chỉ sợ đã đột phá Hỗn Độn Chí Tôn đệ thập trọng, cự ly so với các ngươi chỉ kém một chút." Bảy cái Hủy Diệt Giả tề tề nói: "Yên tâm, vĩ đại Thái Cực Chí Tôn, hắn sẽ là con mồi xuất sắc nhất của chúng ta!" Thái Cực lại nói: "Đệ Bát Hủy Diệt Giả, Đệ Cửu Hủy Diệt Giả, nhiệm vụ của các ngươi là hoành tảo Hỗn Độn.

Tại sau lần phá diệt trước, Hỗn Độn lại xuất hiện rất nhiều Hỗn Độn sinh linh, tên tiểu bối Thương Thiên kia đã an bài thủ đoạn bố cục trong Hỗn Độn.

Cho nên ta muốn các ngươi đem tất cả Hỗn Độn sinh linh trực tiếp tru sát.

Ta không quản hắn có thủ đoạn gì, nhưng tại trước mặt sức mạnh chí cao vô thượng của Ngô, đều là hư vô, thúy nhược, bất kham nhất kích!" Thái Cực hành sự bạo lực như thế, chỉ cần đem tất cả Hỗn Độn sinh linh lần nữa thanh trừ, như vậy bất kỳ bố cục nào của Thương Thiên cũng sẽ hôi phi yên diệt, không còn bất kỳ ý nghĩa gì.

Đệ Bát Đệ Cửu Hủy Diệt Giả đốn thời nói: "Thái Cực Chí Tôn yên tâm, ngô đẳng nhất định đem vô tận Hỗn Độn toàn bộ hoành tảo." Cuối cùng là Đệ Thập Hủy Diệt Giả. "Mục tiêu của ngươi là đạp nhập trong Hồng Hoang.

Tại bên trong Hồng Hoang, quân cờ ta bố trí sẽ thức tỉnh, ngươi phải phối hợp với hắn, minh bạch chưa?" Đệ Thập Hủy Diệt Giả nói: "Minh bạch, vĩ đại Thái Cực Đế Chủ!" Làm xong bố cục, Thái Cực mới nói: "Đi thôi, Hủy Diệt Giả, đi chấp hành kế hoạch.

Hừ, Thương Thiên a Thương Thiên, tuy rằng xá khí huyết của ta, đào được một kiếp, nhưng không có đơn giản như vậy đâu, Hủy Diệt Giả sẽ đem hết thảy của ngươi phấn toái, sau đó, ta sẽ tìm được ngươi, rồi đem ngươi thôn phệ!" ...

Trong Hồng Hoang thế giới.

Chân Lý Ma Thần bắt đầu đạp bộ đi lên, giờ phút này hắn bị vô đức kim quang hoàn nhiễu, thần thánh phi phàm!

Mỗi đi một bước, liền xuất hiện một tầng không gian.

Mỗi một đạo không gian xuất hiện, tịnh không thấy có bao nhiêu hoành vĩ, nhưng chỉ một lát sau, nó bắt đầu không ngừng diễn sinh, sau đó hóa thành một trọng Tiểu Chư Thiên.

Đây tịnh không phải là thế giới hoàn chỉnh, so với Thương Thiên Long mà Thương Thiên khai tịch càng không cách nào so sánh.

Nhưng đối với đại đa số Hồng Hoang sinh linh, đây cũng là một

đạo thiên khung.

Chân Lý Đạo Tổ tổng cộng đi ba mươi ba bước, sau đó để đạt Hỗn Độn.

Ba mươi ba bước diễn sinh không gian biến hóa, hình thành Hồng Hoang thế giới Tam Thập Tam Thiên! "Kim nhật Ngô khai tịch Chân Lý Đạo Cung, lấy danh nghĩa vĩ đại Thương Thiên, giáo hóa Hồng Hoang các vị cường giả.

Phàm kẻ có thể đăng lên Tam Thập Tam Thiên nhập Đạo Cung của ta, giai là đệ tử của ta, cũng có thể được Thương Thiên tứ dư, thành Hỗn Nguyên chi vị." Thanh âm của Chân Lý Đạo Tổ vang lên tận đáy lòng mỗi một sinh linh.

Tại kiếp trước của Thương Thiên, Thánh nhân chỉ có bảy cái, tính cả Hồng Quân.

Cũng không phải Hồng Quân hẹp hòi hay thế nào, mà bởi vì Thiên Đạo chỉ có thể dung nạp sáu vị Thánh nhân cộng thêm một cái Đạo Tổ.

Truyền văn nói "Thánh nhân bất tử Đại Đạo bất chỉ", một câu nói này tại Hồng Hoang giải thích là Thánh nhân nhu yếu thôn thổ vô lượng lượng thiên địa linh khí, sáu cái Thánh nhân miễn cưỡng duy trì thiên địa cân bằng, nếu thêm một tôn nữa, sẽ phá hoại Thiên Đạo.

Đương nhiên, Đạo Tổ quanh năm ở trong Hỗn Độn, tịnh không tính ở bên trong.

Thương Thiên lại biết, căn bản cục hạn là do Hồng Hoang quá bạc nhược.

Án chiếu lý giải của Thương Thiên kiếp này, Hồng Hoang sau khi khai tịch phi đán không có tiến hóa, ngược lại đang không ngừng thoái hóa.

Cho nên, theo thời gian trôi qua, sinh linh đản sinh sẽ càng ngày càng nhỏ yếu, điểm cuối tu luyện của chúng sinh cũng càng ngày càng thiển bạc.

Kiếp trước lúc Thương Thiên xuyên việt, rõ ràng xưng là tu luyện thịnh thế, nhưng tu luyện đến Đại La Kim Tiên đã đủ chấn nhiếp cổ kim!

Hồng Hoang bạc nhược như vậy, sớm đã mất đi bản chất chân chính lúc Bàn Cổ khai thiên tích địa.

Chương 225

Lấy ánh mắt Thương Thiên nhìn lại, sự phát triển của Hồng Hoang kia tuyệt đối là do Thái Cực can dự, làm cho kế hoạch vốn dĩ để Hồng Hoang không ngừng tráng đại của Bàn Cổ trực tiếp phấn toái.

Như hôm nay Thương Thiên chưởng ác Thiên Đạo, tự nhiên không có khả năng để sự tình như vậy tái diễn.

Hồng Hoang thế giới, sao có thể đi về hướng như vậy?

Cho nên, Thương Thiên sẽ làm cho Hồng Hoang sở hữu càng nhiều Hỗn Nguyên Thánh Nhân!

Đương nhiên, hiện tại Hồng Hoang thế giới tuy rằng bắt đầu không ngừng tăng cường, nhưng cự ly thế giới thăng cấp còn có một đoạn thời gian, cho nên không có khả năng đồng thời dung nạp quá nhiều Thánh nhân.

Nhưng không sao, Thương Thiên đã khai tịch Thương Long Thiên!

Đệ nhất phê Hồng Hoang Thánh Nhân, Thương Thiên sẽ đem tiếp dẫn đến Thương Long Thiên, thậm chí tống vào trong Hỗn Độn!

Chân Lý Đạo Tổ lời nói rơi xuống, Hồng Hoang sinh linh trực tiếp sôi trào, nhất là những kẻ cường giả, trong lòng đều vạn phần kích động.

Hỗn Nguyên Thánh Nhân!

Cư nhiên đều có hi vọng thành tựu Hỗn Nguyên Thánh Nhân chi cảnh giới!

Phải biết, Chân Lý Đạo Tổ tại lúc giảng đạo đã đem khái niệm Hỗn Nguyên cáo tri chúng sinh, đó là cơ sở sơ bộ tẩu hướng bất hủ,

có thể cùng Hồng Hoang thiên địa tịnh liệt.

Trong Hồng Hoang, Tiên Thiên sinh linh Phục Hy Nữ Oa huynh muội bắt đầu đăng thiên.

Hồng Vân cùng Trấn Nguyên Tử thân là đạo hữu cũng bắt đầu leo lên Tam Thập Tam Thiên...

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân ba vị thống nhiếp thiên khung, biển sâu, đại địa cũng tại lúc này hướng về phía Chân Lý Đạo Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên mà đi.

Đương nhiên, bọn hắn tịnh không phải đi nghe Chân Lý Đạo Tổ giảng đạo, mà là đi nghênh tiếp chiến đấu mới!

Tại không lâu trước đó, vĩ đại Thương Thiên đã hạ xuống ý chí, có cường địch tức sắp giáng lâm.

Ngoài Hồng Hoang thế giới, Thương Long Thiên.

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân vừa mới tiến vào một phương thiên địa này, hoàn toàn bị chấn hám.

Tuy hiện tại Thương Long Thiên so với Hồng Hoang thế giới không tính là quá lớn, nhưng Thương Long Thiên lại là thế giới hoàn chỉnh!

Thương Long Thiên đang điên cuồng khoách trương thôn phệ, đem Hỗn Độn chung quanh không ngừng tịch quyển tiến vào.

Thế giới vĩ ngạn như thế, triệt để làm bọn hắn chấn hám.

Đương nhiên trong ba người, tâm thần Long Vương kích động nhất, bởi vì thế giới này tên là Thương Long Thiên, cũng chính là thương khung mà hắn sắp trở thành Thiên Chủ!

Đối với hắn đây là vinh diệu bực nào.

Đúng lúc này, ý chí của Thương Thiên xuất hiện. "Long Vương,

Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân.

Đương kim trong Hồng Hoang, trừ Chân Lý ra thì các ngươi là cường giả mạnh nhất, cũng là tồn tại ta tín nhiệm nhất.

Như hôm nay ta có một tin tức xấu muốn nói cho các ngươi." Thương Thiên luyện hóa huyết dịch của Thái Cực, dưới sự trợ giúp của Hệ thống làm cho Thái Cực ngộ nhận là Thương Thiên đã vứt bỏ chân huyết, mà chỉ y kháo lực lượng bản thân đi trọng luyện Đạo thể.

Điều này dẫn đến nhận thức của Thái Cực đối với Thương Thiên bị thiếu hụt.

Thái Cực tưởng rằng Thương Thiên đối với hắn hoàn toàn không biết gì cả, nhưng nào biết, Thương Thiên có thể thông qua huyết dịch của hắn thôi toán nhân quả.

Cho nên một khắc Thái Cực chân chính triệu hoán Hủy Diệt Giả ra, Thương Thiên đã có sở cảm ứng.

Chương 226

Hồng Mông, Hỗn Độn, Hồng Hoang ba nơi đều sẽ diện lâm Hủy Diệt Giả nhập xâm, nhưng trong ba nơi đó Thương Thiên lo lắng nhất chính là Hồng Hoang.

Tuy rằng Hồng Hoang chỉ có một tên Hủy Diệt Giả, thậm chí là kẻ yếu nhất trong Thập đại Hủy Diệt Giả, nhưng dù là kẻ yếu nhất, cũng có Hỗn Độn Chí Tôn bát trọng cảnh giới, mạnh hơn cả Chiến - kẻ mạnh nhất trong mười ba sứ đồ hiện tại.

Không thể không nói, Thái Cực thật biết chọn thời gian, biết rõ như hôm nay Thương Thiên đang đúc lại Đạo thể, cho nên không có khả năng thân tự xuất thủ phá diệt Hủy Diệt Giả.

Cho nên hắn mới chọn thời điểm này phái khiển Hủy Diệt Giả đi trùng kích Hồng Hoang.

Bất quá, Thương Thiên đã cảm ứng được Hủy Diệt Giả đản sinh, như vậy cũng không phải là không có phản kích chi lực.

Tam Tổ, nhất là Long Vương chính là chuẩn bị của hắn.

Ba người nghe xong lời nói của Thương Thiên, lập tức nói: "Vĩ đại Thương Thiên tại thượng, ngô đẳng thệ tử vì ý chí của ngài mà chiến đấu, tung tử bất hối." Vô luận Long Vương, Thủy Kỳ Lân hay là Nguyên Phượng, vì tín ngưỡng mà hi sinh đều sẽ không có chút do dự nào.

Thương Thiên lại nói: "Chết?

Không cần thiết.

Ta muốn các ngươi không phải đi tìm chết, mà là muốn các ngươi không ngừng cường đại, vì ta không ngừng khai khoát Hồng Hoang,

không ngừng chinh phục thế giới hoàn toàn mới!" "Như hôm nay là thời đại của Hồng Hoang Tiên Thiên sinh linh, cho nên cũng là thời điểm các ngươi từ trong Hồng Hoang thiên di ra, chỉ cần lưu lại một bộ phận tộc nhân thủ hộ Hồng Hoang là được.

Long Vương, ta sẽ để ngươi trở thành Thương Long Thiên Chủ.

Tại nháy mắt trở thành Thương Long Thiên Chủ, ngươi có thể bằng vào thiên địa khí vận, trực tiếp đánh vỡ chất cốc.

Thực lực sẽ đạt được chất địa phi dược, tịnh phi Hỗn Nguyên cảnh giới, mà là trực tiếp tiến vào Hỗn Độn Chí Tôn giới!" "Tại sau đó, đem tất cả cao thủ Long tộc thiên di đến Thương Long Thiên." Thương Thiên nói xong, chỉnh cái Thương Long Thiên đã bắt đầu dũng động, thần bí sức mạnh không thể tưởng tượng trực tiếp hướng về phía Long Vương bao khỏa.

Trong thân thể Long Vương lập tức lấp lóe dị tượng thần quang, tùy hậu, thân thể hắn bắt đầu bạo trướng!

Nguyên bản, Long Vương lúc này nếu triển hiện ra nguyên thân cũng bất quá vạn trượng chi khu.

Tại Hồng Hoang, vạn trượng chi khu là quái vật khổng lồ, nhưng thả tại Hỗn Độn thì căn bản không tính là gì.

Nếu ở trong Hồng Mông tân thế giới, vạn trượng thậm chí giống như con sâu nhỏ.

Nhưng dưới sức mạnh của Thương Thiên, Long Vương trực tiếp bắt đầu bạo trướng!

Thập vạn trượng!

Bách vạn trượng!...

Ngắn ngủi ba mươi năm sau, thân thể Long Vương thậm chí vọt

ra khỏi Thương Long Thiên, hóa thành một con Hỗn Độn Cự Long vô cùng khủng bố trực tiếp bao khỏa Thương Long Thiên.

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân nhìn thấy một màn này, trong lòng đốn thời vô cùng chấn hám.

Nguyên bản bọn hắn và Long Vương kỳ thực cùng một tuyến, hoặc hứa Long Vương sẽ mạnh hơn bọn hắn một chút, nhưng nếu chân chính sinh tử tương bác, cũng sẽ không quá rõ ràng.

Khả hiện tại thì sao?

Tại trước mặt Long Vương, bọn hắn ngay cả một mảnh long lân cũng so không bằng!

Sai biệt giữa lẫn nhau thực tại quá lớn!

Nếu lúc này Long Vương phát uy, chỉ sợ trong nháy mắt có thể đem bọn hắn hóa thành tro bụi.

Long Vương và Nguyên Phượng đương nhiên rõ ràng, lấy năng lực của Long Vương không có khả năng trong thời gian ngắn đạt đến tình trạng này, hết thảy đều là sức mạnh của Thương Thiên vĩ đại.

Long Vương phát ra tiếng gào thét, tê hống nói: "Vĩ đại Thương Thiên, tán mỹ tạo hóa vô địch của ngài, ngài là không gì làm không được!" Tiếng gào thét đốn thời tại trong Hỗn Độn hình thành một đạo Hỗn Độn phong bạo khả ái, trực tiếp đem Hỗn Độn chi khí chung quanh toàn bộ khu tán.

Lúc này Thương Thiên vẫn đang ngưng tụ Bán Bộ Hồng Mông Đại Đạo Chi Khu của bản thân, huyết nhục diễn sinh cơ hồ hoàn thành, Vô Địch Chiến Cốt đang được cấu kiến, bất quá ý chí của hắn thủy chung có thể thao khống hết thảy.

Chương 227

Thương Thiên nói: "Long Vương, Ngô tứ cho ngươi sức mạnh Hỗn Độn Chí Tôn, nhưng ngươi cũng phải thừa đam trách nhiệm của Hỗn Độn Chí Tôn." Long Vương đốn thời nói: "Vĩ đại Thương Thiên, Ngô sẽ vì ngài phụng hiến hết thảy!" Thương Thiên hài lòng với câu trả lời, nói: "Long Vương, trước hóa thành Đạo thể đi.

Hủy Diệt Giả là do Thái Cực phái khiển, đương nhiên, ta sẽ không để cho Hủy Diệt Giả trực tiếp xuất thủ phá hoại Hồng Hoang thế giới.

Bởi vì ta nhìn ra, như hôm nay Thái Cực cũng sinh ra ý niệm muốn triệt để chưởng ác Hồng Hoang, đem nó nạp làm của riêng.

Cho nên, lúc Chân Lý bắt đầu giảng đạo, hậu thủ bố cục của Thái Cực sẽ chân chính xuất hiện." "Đến lúc đó, ngươi phải xuất thủ.

Thái Cực muốn phấn toái Chân Lý, sau đó cổ hoặc các vị Tiên Thiên sinh linh.

Ta muốn ngươi tại trước mặt các vị Tiên Thiên sinh linh, trực tiếp đem Hủy Diệt Giả giết chết, để bọn hắn nhìn thấy sức mạnh hạo đãng của Thương Thiên, sau đó đối với ta sinh ra tín ngưỡng kiên định bất di, minh bạch chưa?" Trọng tân hóa thành Đạo thể, Long Vương lập tức dập đầu.

Thương Thiên lại nhìn Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân nói: "Hai người các ngươi trong lòng tất định đối với sức mạnh này cực kỳ hâm mộ a?

Không cần lo lắng, ta sắp khai tịch cái thứ hai và thứ ba Thiên Ngoại Thiên, phân biệt là Phượng Hoàng Thiên và Kỳ Lân Thiên!" Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân đốn thời vô cùng kích động.

Đã dùng tên của bọn hắn mệnh danh thế giới, như vậy chính là vì bọn hắn chế tạo!

Vĩ đại Thương Thiên quả nhiên không có lãng quên bọn hắn.

Thương Thiên nói: "Chờ Đạo thể của ta cấu kiến hoàn thành, ta sẽ chân chính tiến về Hồng Mông tân thế giới, nơi đó mới là chiến trường chân chính!

Tốt rồi, Long Vương hiện tại phản hồi Hồng Hoang, Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng ở lại Thương Long Thiên tu luyện.

Tuy rằng Phượng Hoàng Thiên và Kỳ Lân Thiên chưa bắt đầu khai tịch, nhưng hiện tại các ngươi cũng nên đột phá Hỗn Nguyên cảnh giới rồi." Hỗn Nguyên, tức là Hồng Hoang Thánh Nhân!

Tại kiếp trước, tính cả Hồng Quân cũng chỉ có bảy đại Thánh nhân, nhưng tại trong tay Thương Thiên, Hồng Hoang sẽ đản sinh ra Thánh nhân nhiều đếm không hết!

Hồng Hoang thế giới sẽ không ngừng thăng cấp, tất cả Hồng Hoang Thánh Nhân đều sẽ trở thành chiến sĩ của hắn, vì hắn chinh chiến con đường Đại Đạo bất hủ.

Thương Thiên an bài tốt Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân xong, trong lòng lại suy nghĩ: "Tên Hủy Diệt Giả kia nãi là sinh vật do Thái Cực đế tạo ra, tịnh không chỉ đơn giản là cỗ máy chiến tranh, phi đán sở hữu hết thảy sức mạnh phá diệt, càng sở hữu tiềm lực vô cùng.

Hắn có thể không ngừng tiến hóa, quan trọng là đối với Thái Cực trung thành cảnh cảnh, điểm này ngược lại tương tự Sứ đồ của ta." Chỉ là, Thương Thiên cũng biết, căn nguyên của Hủy Diệt Giả còn ở trên Thập Tam Sứ Đồ! "Ta trực tiếp dùng sức mạnh Thương Long Thiên đem Long Vương tăng lên Hỗn Độn Chí Tôn giới.

Long Vương chỉ cần tại Hồng Hoang và Thương Long Thiên chiến đấu, là có thể mượn nhờ sức mạnh thế giới, chỉ cần đối phương không phải Chí Tôn thập trọng, Long Vương đều có thể trấn áp, nhưng... vẫn chưa đủ a." Thương Thiên bố cục, tuyệt đối là đi một bước nhìn mười bước, thậm chí càng nhiều càng xa.

Lấy thực lực Long Vương như hôm nay, mượn nhờ địa lợi ưu thế đánh bại Hủy Diệt Giả thứ nhất không khó, nhưng tịnh không kết thúc.

Bởi vì hiện tại Thái Cực đối với hắn có ngộ khu, việc hắn đúc Đạo thể khiến Hệ thống xuất hiện ảnh hưởng phán đoán lực của Thái Cực.

Khả một khi lần này thất bại, Thái Cực vô luận có ngu xuẩn đến đâu cũng sẽ ý thức được lúc trước phạm sai lầm.

Cho nên tại ngày sau nhất định sẽ không tái phạm sai lầm khinh địch.

Chín tên Hủy Diệt Giả còn lại thậm chí đều có khả năng trực tiếp xuất hiện tại Hồng Hoang thế giới, đến lúc đó cũng không phải một cái Long Vương có thể ứng đối.

Đương nhiên, nếu Đạo thể đúc thành công, vậy sẽ không còn bất kỳ vấn đề gì, nhẹ nhàng liền có thể làm cho chín tên Hủy Diệt Giả kia hôi phi yên diệt.

Nhưng vấn đề là ở thời gian!

Thương Thiên trầm ngâm một hồi lâu sau, tự ngữ: "Trước mắt nhìn lại biện pháp tốt nhất là trừu điều Thập Tam Sứ Đồ, nhưng... hoặc hứa có biện pháp tốt hơn." ...

Đạo Tổ khai tịch Hồng Hoang Tam Thập Tam Thiên Khuyết xong, Hồng Hoang chúng sinh đốn thời càng thêm náo nhiệt.

Chương 228

Ba ngàn năm tuế nguyệt trôi qua, Chân Lý Đạo Tổ đoan tọa thiên khung giảng đạo, tuy đạo pháp thiển hiển, nhưng làm cho rất nhiều sinh linh đều có thể khai mở linh trí, nhận thức tự thân, nhìn thấy hi vọng không ngừng biến cường.

Dù là đối với những kẻ căn nguyên không tệ, đạo pháp này cũng cực tốt, có thể làm cho bọn hắn nhận rõ thiếu sót của bản thân hoặc là sửa đổi sai lầm trước kia, đặt xuống cơ sở cho địa vị sau này.

Như hôm nay, Chân Lý Đạo Tổ lần này giảng đạo tại ngoài Chân Lý Đạo Cung, càng là cơ hội vô cùng nan đắc.

Đạo Tổ nói, lần này kẻ nào xuất sắc nhất, hắn sẽ thỉnh vĩ đại Thương Thiên tứ hạ Hỗn Nguyên chi vị, thành Hồng Hoang Thánh Nhân!

Bọn hắn rõ ràng Hồng Hoang Thánh Nhân có bao nhiêu nan đắc.

Nếu đặt tại trước kia, đây là sự tình căn bản không dám tin, nhưng hiện tại lại chân chân thực thực đặt tại trước mắt.

Cho nên, rất nhiều sinh linh đều bắt đầu leo lên Tam Thập Tam Chư Thiên. (Chân Lý khai tịch Tam Thập Tam Thiên tịnh không phải thế giới hoàn chỉnh, mà là đem đại không gian Hồng Hoang tiến hành phân cắt, khác với Thương Long Thiên hay Thiên Ngoại Thiên có thể không ngừng thôn phệ tiến hóa, thậm chí siêu việt Hồng Hoang thế giới, hai bên có bản chất khác biệt.) Suất tiên xuất hiện tại trước Chân Lý Đạo Cung là hai huynh muội, một người cao lớn tuấn tú, một người lại đoan trang mỹ lệ, chính là Phục Hy và Nữ Oa.

Nếu dựa theo quỹ tích ban đầu, hôm nay khai giảng đáng lẽ là Hồng Quân, người xuất hiện đầu tiên ngoài Tử Tiêu Cung tự nhiên là

Tam Thanh.

Nhưng hiện tại, Hồng Quân và Tam Thanh đều bị ném vào trong Hồng Mông tân thế giới.

Chân Lý Đạo Tổ giảng đạo, giáo hóa Hồng Hoang.

Kỳ thực, Thương Thiên ở kiếp trước đã biết, Hồng Quân chi sở dĩ giáo hóa chúng sinh tịnh không phải nhất tâm vì Hồng Hoang sinh linh, mà là vì bản thân hắn.

Vì thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cho nên Hợp Đạo, bởi vì Thiên Đạo cho nên giáo hóa chúng sinh.

Đây là một loại lợi ích trao đổi.

Đương nhiên, cũng không phải nói Chân Lý có bao nhiêu cao thượng, giáo hóa chúng sinh vô tư, kỳ thực không nhiên, đây cũng chỉ là lợi ích trao đổi mà thôi!

Thương Thiên từ trước đến nay đều sẽ không cho rằng mình có bao nhiêu vô tư phụng hiến, càng không cảm thấy ai vì ai đi phó xuất rất nhiều.

Thương Thiên có sở thủ, chúng sinh có sở đắc.

Song phương có thể hỗ tương tiến bộ, là cực tốt!

Phục Hy Nữ Oa tại trước Chân Lý Đạo Cung chờ đợi.

Rốt cục, cửa Chân Lý Đạo Cung chậm rãi mở ra.

Ngoài dự liệu, bọn hắn cứ tưởng mình là sớm nhất, nhưng trong Chân Lý Đạo Cung cư nhiên đã có một vị nữ tử đoan tọa.

Vị nữ tử này thực tại quá đặc thù, rõ ràng tồn tại trước mặt Phục Hy và Nữ Oa, nhưng bọn hắn lại cảm giác nữ tử này tồn tại trong hồi ức của bọn hắn, là một loại hồi ức cực kỳ phiêu miểu hư vô.

Phục Hy và Nữ Oa không có mở miệng, nữ tử kia lại chậm rãi nói: "Ngô nãi Vong Ngữ, ra mắt nhị vị đạo hữu." Phục Hy Nữ Oa liếc nhìn nhau, đáp lễ: "Phục Hy (Nữ Oa), ra mắt đạo hữu..." Song phương chào hỏi xong, lẳng lặng chờ đợi.

Chỉ là vô luận Phục Hy hay Nữ Oa, trong lòng đều cảm thấy cổ quái: Vong Ngữ?

Cái tên này trước giờ chưa từng nghe qua.

Không bao lâu, có càng nhiều sinh linh đến.

Sau Phục Hy Nữ Oa, người đầu tiên xuất hiện là một thanh niên sắc mặt lãnh tuấn cô ngạo, hắn liếc nhìn Phục Hy Nữ Oa, sắc mặt hơi động, nói: "Ngô nãi Bắc Minh Côn Bằng, ra mắt nhị vị đạo hữu." Chào hỏi xong, hắn trực tiếp ngồi xuống.

Tiếp đó, Hồng Vân cùng Trấn Nguyên Tử, Minh Hà đản sinh từ Huyết Hải, cùng với vô số sinh linh lớn nhỏ trong Hồng Hoang chậm rãi đến.

Những sinh linh này đại đa số sau khi đạp nhập Chân Lý Đạo Cung, đơn giản tự giới thiệu một phen, sau đó ngồi xuống bồ đoàn, lẳng lặng chờ đợi.

Rốt cục, trong Chân Lý Đạo Cung bỗng nhiên tản mát ra tử quang cực kỳ nồng liệt, một đạo khí tức tuy rằng bình hòa nhưng cường đại đến không thể hình dung phù hiện ra.

Chương 229

Chân Lý Đạo Tổ rốt cục xuất hiện!

Lúc này Chân Lý, sớm không còn là Ma Thần của kiếp trước, hắn mặc một thân trường bào trắng thuần, tóc đen bay múa, dung nhan bình tĩnh nhu hòa.

Chân Lý Đạo Tổ tịnh không có đạo đồng, hắn chậm rãi ngồi xuống, dưới thân tự nhiên xuất hiện một cái bồ đoàn.

Hắn mở miệng nói: "Các ngươi tới đây nghe ta Đại Đạo, Ngô tự nhiên sẽ tất tâm truyền thụ." Trong Chân Lý đại điện, rất nhiều sinh linh lập tức mở miệng hô: "Đa tạ Đạo Tổ dạy bảo, ngô đẳng tất định cảm niệm ân đức, đồng thời tụng niệm danh của Thương Thiên." Chân Lý Đạo Tổ hài lòng, giáo hóa chúng sinh chính là vì để chúng sinh tín ngưỡng Thương Thiên.

Nhưng lúc này hắn lại mỉm cười nói: "Thái Nhất, Đế Tuấn, đã đến rồi, vì sao lại trì trì không nhập cung điện?

Ngô, hôm nay ở chỗ này giảng giải Chân Lý, các ngươi muốn tác loạn, cũng không ngại tiên nhập cung rồi hãy nói." Đám sinh linh nghe xong, trong lòng đều cảm thấy vô cùng ý ngoại.

Phải biết, như hôm nay danh của Chân Lý Đạo Tổ truyền biến khắp Hồng Hoang.

Đương kim Hồng Hoang, trừ Bàn Cổ, Thương Thiên ra, tên của Chân Lý là vang dội nhất, khả hiện tại Thái Nhất và Đế Tuấn cư nhiên muốn tại lần giảng đạo này tác loạn?

Thái Nhất và Đế Tuấn hóa thành hai đoàn Thái Dương Thần Hỏa cực kỳ nồng liệt, dùng tư thái kiêu ngạo bá đạo xuất hiện trong Chân

Lý Đạo Cung.

Đế Tuấn càng đột nhiên quát: "Kẻ trộm Đạo, cũng dám kiêu ngạo!" "Kẻ trộm Đạo!" Bốn chữ này tựa như lôi đình nổ vang, vọng thẳng vào tâm khảm của đông đảo sinh linh tại Chân Lý Đạo Cung.

Các Tiên Thiên sinh linh có mặt tại đây sau khi nghe thấy bốn chữ này đều nhao nhao biến sắc.

Đế Tuấn mở miệng quát lớn: "Các ngươi ở nơi này nghe cái gọi là đại đạo, miệng xưng nghịch tặc là Đạo Tổ, chẳng lẽ đã quên ân đức của Bàn Cổ hay sao?" Đế Tuấn thanh sắc câu lệ, triển hiện ra sự bá đạo vô cùng!

Bản thân hắn được Thái Dương Tinh thai nghén sinh ra, sở hữu Dương Chi Pháp Tắc vô cùng nồng đậm, trời sinh đã mang theo một cỗ uy nghiêm, cộng thêm tiếng nộ hống lúc này, quả thật có vài phần khí thế chấn nhiếp nhân tâm.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên người Đế Tuấn và Thái Nhất.

Đương nhiên, bọn họ nhìn Đế Tuấn nhiều hơn, bởi vì Thái Nhất lúc này đứng bên cạnh vẫn chưa nói câu nào.

Đế Tuấn ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Chân Lý Đạo Tổ, hắn muốn nghe Chân Lý biện giải, sau đó sẽ ngay trước mặt mọi người, đem lời nói của đối phương từng cái đập tan, để cho tất cả mọi người đều biết Chân Lý Đạo Cung trước mắt buồn cười đến mức nào.

Bởi vì bọn họ đang nghe một tên trộm giảng đạo!

Nhưng đúng lúc này, một thanh âm bỗng nhiên vang lên: "Dám hỏi Đế Tuấn đạo hữu, thế nào là kẻ trộm Đạo?" Đế Tuấn nhìn theo hướng âm thanh phát ra, lại thấy một đạo nhân, quần áo bình thường,

diện mạo có chút già nua.

Tuy rằng vẻ ngoài của người này thực sự vô cùng bình thường, nhưng Đế Tuấn nhận ra hắn.

Đế Tuấn nói: "Hồng Vân sao, xuất thế không đến mấy ngàn năm, nhưng ở trong Hồng Hoang, thanh danh của ngươi cũng không nhỏ." Hồng Vân cười ha ha một tiếng, nói: "Cư nhiên ngay cả Thái Dương Chi Chủ cũng biết đến ngã, thật vinh hạnh, bất quá Đế Tuấn đạo hữu vẫn nên trả lời vấn đề của ngã trước thì tốt hơn, thế nào là kẻ trộm Đạo?" Đế Tuấn cười lạnh một tiếng, đáp: "Hồng Vân, ngươi cũng là Tiên Thiên sinh linh, đương nhiên phải biết phương thiên địa này là do ai khai tịch!" "Tự nhiên là Bàn Cổ Chí Tôn khai tịch rồi?" Đế Tuấn lại hừ lạnh một tiếng, hỏi vặn lại: "Nếu đã biết thiên địa này nãi là Bàn Cổ khai tịch, đương nhiên phải biết Bàn Cổ từng lưu lại Nguyên Thần thanh khí hóa thành Tam Thanh, lại đem huyết mạch diễn sinh hóa thành Tổ Vu, càng truyền xuống Thiên Đạo Tạo Hóa Ngọc Điệp cho Đạo Tổ chân chính là Hồng Quân." Những chuyện Đế Tuấn nói đích xác là sự thật, phàm là Tiên Thiên sinh linh có ký ức truyền thừa đều biết một chút.

Phục Hy ở bên cạnh lên tiếng: "Đạo hữu nói rất đúng sự thật, nhưng việc này cùng với việc Chân Lý Đạo Tổ giảng đạo hôm nay thì có quan hệ gì?" Đế Tuấn lần nữa cười khinh miệt: "Còn có quan hệ gì?

Các ngươi là thật lòng hồ đồ hay cố tình giả vờ không biết?

Vốn dĩ nên là Hồng Quân Đạo Tổ mở ra Tử Tiêu Cung, vì chúng sinh giảng đạo, nhưng hiện tại..." Lời của Đế Tuấn chưa dứt, Hồng Vân đã tiếp lời: "Nhưng hiện tại, Chân Lý Đạo Tổ vẫn chiếu dạng vì ngã đẳng giải hoặc, giảng giải đại đạo, thậm chí cho chúng ta cơ hội chứng đạo Hỗn Nguyên." Đế Tuấn: "...!!!" Giận, hắn thật sự giận rồi!

Tên Hồng Vân này cư nhiên dám đứng ra hát ngược với hắn, tên này nhất định đã bị tên Thương Thiên khả ố kia tẩy não, kẻ này đáng chết!

Hắn liên tục thở dốc mấy hơi, đang muốn phản bác thì ngay cả Nữ Oa cũng mở miệng. "Đế Tuấn đạo hữu, kỳ thực ngô đẳng cũng biết, ý ngươi nói chẳng qua là Hồng Quân mới là Đạo Tổ danh chính ngôn thuận, có phải không?" Kỳ thực, nếu dựa theo quỹ tích ban đầu, trước khi Hồng Quân hợp đạo thì mọi người không biết tên của hắn.

Cho nên Hồng Quân mới có thể trốn ở phía sau màn tiến hành mưu toan, cùng La Hầu gián tiếp mưu kế Long Vương, Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng.

Sau khi hợp đạo, tên của hắn mới hiển hiện trong Thiên Đạo, chúng sinh mới biết đến danh xưng này.

Nhưng Hồng Hoang hiện tại, Hồng Quân tuy rằng vẫn nắm giữ Tạo Hóa Ngọc Điệp, nhưng chưa thể hợp đạo, theo đạo lý thì chúng sinh giờ phút này không nên biết sự tồn tại của hắn.

Thế nhưng, Chân Lý Đạo Tổ giảng giải đạo pháp, đông đảo Tiên Thiên sinh linh chịu ân trạch, ký ức tiên thiên không ngừng cường hóa, sau đó rất nhiều quỹ tích Thiên Đạo đều được bọn họ minh ngộ trong lòng.

Chương 230

Thương Thiên tuy rằng muốn cho cả Hồng Hoang đều tín ngưỡng, niệm tụng danh Thương Thiên, nhưng Thương Thiên chưa bao giờ cần đi lừa gạt bọn họ.

Bởi vì căn bản không cần thiết!

Tiên Thiên sinh linh tuy chịu ân trạch của Bàn Cổ, nhưng rốt cuộc vẫn là một cá thể độc lập, có tư duy riêng, cho nên có thể phán đoán ra làm thế nào mới là tốt nhất cho vận mệnh của mình.

Hồng Quân có lẽ vốn dĩ nên trở thành Đạo Tổ, nhưng dù sao hắn cũng chưa thành, không phải sao?

Chính gọi là thắng làm vua thua làm giặc, Hồng Quân là một kẻ thất bại!

Những Tiên Thiên sinh linh này cầu là đại đạo vô tận, cầu là siêu thoát, cho nên tịnh không cảm thấy một kẻ thất bại giáo đạo sẽ tốt hơn.

Thấy muội muội mình mở miệng, Phục Hy cũng than thở một tiếng, nói: "Đế Tuấn đạo hữu, kỳ thực ngươi sai rồi, thế giới này vốn không có cái gì là 'vốn dĩ nên là', chính gọi là tồn tại tức là chân lý.

Như hôm nay Hồng Quân bị đào thải, Chân Lý Đạo Tổ đại thế Thương Thiên giáo hóa chúng sinh, không nói đến ngô đẳng, ngay cả huynh đệ hai người các ngươi kỳ thực cũng được lợi rất nhiều, đã như vậy vì sao phải phản đối Chân Lý Đạo Tổ?" Sau khi Nữ Oa, Phục Hy, Hồng Vân đều mở miệng, Côn Bằng lúc này cũng cười lạnh một tiếng, bồi thêm: "Căn cứ theo ký ức tiên thiên của ngã đẳng, Hồng Quân nắm giữ Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, nhưng hắn vẫn luôn bế quan, nỗ lực tu luyện, có

từng hướng về Hồng Hoang chúng sinh giảng thuật một chữ nào sao?" "Cho nên, hắn cũng bất quá là hạng người tự tư tự lợi mà thôi!" Nghe những lời này của chúng sinh linh, Đế Tuấn thế mà cứng họng không nói được gì!

Hắn muốn phản bác, nhưng lại phát hiện ngoại trừ câu "danh chính ngôn thuận" buồn cười kia ra, thì ngay cả một chữ cũng không thể nói thêm.

Thậm chí càng nghĩ càng cảm thấy Hồng Vân, Nữ Oa, Phục Hy nói đúng!

Đúng lúc này, phía sau Đế Tuấn, Thái Nhất bỗng nhiên lên tiếng: "Huynh trưởng, tâm ngươi loạn rồi." Nói xong, Thái Nhất từng bước từng bước từ phía sau Đế Tuấn đi lên, mỗi bước đi khí thế lại leo thang một phần, thẳng đến khi đối lập với Chân Lý Đạo Tổ, khí tức của hắn cư nhiên cường hãn đến cảnh giới Hỗn Nguyên!

Thái Nhất cũng không để ý tới đám người Hồng Vân, chỉ nhìn chằm chằm Chân Lý Đạo Tổ, cười hỏi: "Đã tên là Chân Lý, ngươi hẳn phải biết cái gì mới là đạo lý chính xác tuyệt đối?" Đối với thái độ hiêu trương như vậy của Thái Nhất, Chân Lý Ma Thần cũng không động nộ, chỉ mỉm cười thốt ra hai chữ: "Thực lực." Đúng vậy, thế giới này làm gì có đạo lý chân chính, làm gì có đúng sai thật sự?

Duy chỉ có cường giả chân chính, duy chỉ có lời nói của người có thực lực nhất mới là chính xác, mới là chân lý vĩnh hằng!

Thái Nhất hiêu trương phóng túng cười lớn: "Ha ha ha...

Không tệ không tệ, quả không hổ là Chân Lý Ma Thần, ngươi nói không sai, duy có thực lực mới là chân lý vĩnh hằng!" Sát na tiếp theo, trong tay hắn xuất hiện cổ chung -- Hỗn Độn Chung! "Coong..." Một tiếng chuông chấn động cả Chân Lý Đạo Cung!

Hỗn Độn Chung vang lên, trực tiếp kích động không gian.

Âm thanh Hỗn Độn Chung vô cùng to lớn, thâm trầm, âm ba phóng thích ra càng cường đại khủng bố, có thể phấn toái nhất thiết.

Kỳ thực Thái Nhất cũng là cùng một lứa Tiên Thiên sinh linh với Phục Hy, Nữ Oa, nhưng từ khí thế triển hiện lúc này xem ra, hắn hoàn toàn siêu việt Phục Hy, Nữ Oa, đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Không chỉ Nữ Oa, Phục Hy cảm thấy kinh hãi, ngay cả Đế Tuấn cũng như vậy.

Phải biết rằng sau khi đản sinh, hắn cùng đệ đệ này cùng nhau tu luyện, thậm chí phần lớn thời gian hắn tựa hồ đều đang chỉ dẫn Thái Nhất, nhưng tình huống hiện tại xem ra xác thực hoàn toàn tương phản!

Từ khí tức Thái Nhất triển hiện ra, thế mà hoàn toàn lăng giá ở trên hắn!

Thái Nhất chậm rãi nói: "Ca ca không cần kinh ngạc, sở dĩ ngã cường đại như thế, là bởi vì nội tâm ý niệm của ngã kiên định bất di, không gì lay chuyển.

Bởi vì kiên định, cho nên cường đại." Thái Nhất tin rằng chỉ một tiếng chuông này hoàn toàn có thể giết chết tất cả sinh linh tại đây.

Nhưng lúc này, Chân Lý Đạo Tổ chậm rãi nói: "Chỉ có vẻ bề ngoài mà thôi, nói gì đến thảo luận chân lý?

Tán đi thôi." Chân Lý Đạo Tổ vung tay lên, một đạo sức mạnh ba động của Thái Nhất lập tức tiêu tán vô hình, tựa hồ chưa từng xuất hiện.

Y cười nói: "Thái Nhất, xem ra thực lực của ngươi không đủ để khiến lời ngươi nói trở thành chân lý." Giờ khắc này, các Tiên Thiên

sinh linh trong đạo cung đều nhìn ra, Thái Nhất kỳ thực cũng là Hỗn Nguyên cảnh giới, cư nhiên cũng là Hồng Hoang Thánh Nhân!

Điều này thực sự lợi hại, đại biểu cho việc Thái Nhất hoàn toàn đứng trên bọn họ.

Nhưng cùng là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, thực lực của Chân Lý Đạo Tổ rõ ràng ở trên Thái Nhất.

Từ đầu đến cuối, Chân Lý Đạo Tổ chưa từng chủ động giải thích nửa câu, vẫn luôn giữ dáng vẻ phong khinh vân đạm như lúc mới xuất hiện.

Chương 231

Đối mặt với sự chất vấn của Chân Lý Đạo Tổ, Thái Nhất chỉ cười nói: "Mượn nhờ sức mạnh của Ngụy Thiên Đạo Thương Thiên, cho nên mới có thể sở hữu thực lực như thế.

Kỳ thực ngươi cũng không có gì, cái đó không chân thực, chung quy sẽ trực tiếp tiêu tán.

Vô luận là ngươi hay cái gọi là Thương Thiên, đều sẽ yên tiêu vân tán." Thái Nhất lại nhìn về phía đông đảo Tiên Thiên sinh linh: "Như vậy, các ngươi lựa chọn phản bội Bàn Cổ, lựa chọn đầu nhập vào tín ngưỡng Thương Thiên rồi sao?" Đúng lúc này, trong Chân Lý Đạo Cung, một nữ tử chưa từng mở miệng bỗng nhiên lên tiếng: "Thái Nhất, ngươi cũng không cần nghĩa chính ngôn từ như thế, một miệng một tiếng nói bọn họ bội khí Bàn Cổ.

Nhưng kẻ chân chính bội khí tín ngưỡng Bàn Cổ, là ngươi mới đúng chứ?" "Không, nói như vậy kỳ thực cũng không chính xác, bởi vì từ lúc bắt đầu ngươi đã là quân cờ do Thái Cực bố trí." Chúng nhân đưa mắt nhìn lại, phát hiện người nói chuyện chính là nữ tử thần bí xuất hiện đầu tiên trong Chân Lý Đạo Cung nhưng lại chưa nói câu nào.

Chỉ có Phục Hy và Nữ Oa biết, nữ tử này tên tự là Vọng Ngữ.

Thái Nhất ánh mắt rơi vào trên người nàng, mày nhíu chặt.

Trong đạo cung này, người duy nhất hắn để vào mắt vốn chỉ có Chân Lý Đạo Tổ.

Nhưng hiện tại, lại nhiều thêm một người!

Hắn ngưng trọng nói: "Ngươi là ai?

Đầu truyện đến giờ ta không hề phát hiện ra ngươi!" Phải biết cảnh giới hiện tại của hắn là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, nhưng cư nhiên lại theo bản năng quên đi sự tồn tại của một nữ tử.

Phảng phất như nữ tử này đang xuất hiện trước mặt không phải là thực thể, mà là một đạo hư ảnh từ quá khứ, hoặc là vị lai.

Nữ tử kia cười nói: "Tên của ta là Vọng Ngữ." Vừa nói, nàng vừa vươn ngón tay điểm một cái, tức khắc trong hư không xuất hiện một bức tranh, đó là hình ảnh đại chiến giữa Bàn Cổ và Thái Cực!

Nàng lại nói: "Chư vị hãy nhìn, tồn tại cầm trong tay cự phủ, là người khai tịch Hồng Hoang thế giới, cũng là Bàn Cổ Chí Tôn vĩ đại." "Vị còn lại tên gọi là Thái Cực!

Những ai có thể đến nơi này đều là Tiên Thiên sinh linh cực kỳ lợi hại, sau khi nhìn bức họa này, trong đầu hẳn là sẽ xuất hiện ít nhất một tia tin tức tương quan với hắn." Chúng nhân, kể cả Đế Tuấn lúc này đều không dám nói chuyện.

Sự tồn tại trong bức họa kia trực tiếp chấn nhiếp bọn họ!

Cho dù chỉ là một đoạn hình ảnh phiến đoạn, cũng có thể làm cho bọn họ hít thở không thông, đó là uy nghiêm khủng bố bực nào!

Nữ tử kia tiếp tục: "Vĩ đại Thương Thiên đặc địa phân phó ta hôm nay xuất hiện tại đây, là vì muốn đem hình ảnh ngài ấy tiệt thủ từ thời gian quá khứ cho mọi người xem.

Đương nhiên, ta kỳ thực chỉ có thể phóng thích hình ảnh, ta không có bản sự ghi lại nó." Cường đại như Bàn Cổ và Thái Cực, sự tồn tại của bọn họ thực sự quá đặc thù.

Sự tồn tại của họ vốn nên là duy nhất, nói cách khác, cho dù đại chiến rõ ràng đã phát sinh trong quá khứ, nhưng dù có nữu chuyển thời gian quay lại thời điểm đó cũng không thể nhìn thấy bọn họ.

Nhưng Thương Thiên lại có thể làm được!

Lúc này, Thái Nhất bỗng nhiên nói: "Ta biết rồi, Thời Thần!

Ngươi là Thời Gian Ma Thần năm xưa!" Vọng Ngữ cười khẽ một tiếng: "Không sai, chính là ngã.

Chính gọi là Sử Vô Vọng Ngữ, thời gian trong quá khứ tuyệt đối sẽ không lừa gạt bất luận kẻ nào, tuyệt đối sẽ không có hư giả.

Đây chính là hình ảnh trước khi Hồng Hoang khai tịch, tại hỗn độn thượng cổ." "Chư vị đều là Tiên Thiên sinh linh, ở trong Hồng Hoang là cực kỳ ghê gớm, nhưng lại không biết bên ngoài Hồng Hoang rốt cuộc là thiên địa bực nào, thế giới bực nào, khủng bố và nguy hiểm bực nào!" "Vừa rồi Đế Tuấn nói, hết thảy hiện tại căn bản không phải quỹ tích vốn có của Thiên Đạo.

Điểm này tịnh không sai, Chân Lý Đạo Tổ cũng chưa từng phủ định, vĩ đại Thương Thiên càng không thèm lừa gạt các ngươi, bởi vì sự tồn tại của các ngươi không có tư cách để Thương Thiên dùng thủ đoạn lừa gạt." "Hôm nay, Chân Lý Đạo Tổ để chư vị tiến vào Chân Lý Đạo Cung, điều quan trọng nhất kỳ thực tịnh không phải truyền thụ đạo pháp cao thâm, cũng không phải để các vị chứng đạo Hỗn Nguyên trong thời gian ngắn, mà là muốn cho chư vị biết được chân tướng!" Thái Nhất giờ khắc này cảm giác được sự tình bất diệu, đang muốn phủ định.

Nhưng lúc này Chân Lý Đạo Tổ mở miệng nói: "Vĩ đại Thương Thiên đã nói, sinh linh của một phương thế giới không thể bị che mắt, nếu không chờ đợi bọn họ chỉ có một con đường diệt vong, cho nên Thái Nhất, ngươi không thể can thiệp chân tướng yết hiểu!" Lời vừa dứt, uy năng khủng bố của Chân Lý Đạo Tổ triệt để phóng thích.

Một luồng sức mạnh cận kề thiết tắc đại đạo xuất hiện, cư nhiên trực tiếp áp chế Thái Nhất lao lao! "Thái Nhất, tả hữu hôm nay cũng

muốn lật bàn, hà huống thứ ngươi chờ đợi tựa hồ chưa tới, vậy không ngại cùng chư vị nhìn xem đại chiến Hỗn Độn Hồng Mông năm xưa, cũng nhìn xem hoàn cảnh chân chính của Hồng Hoang thế giới!" Chân Lý Đạo Tổ một câu nói trực tiếp khiến Thái Nhất không thể động đậy, cũng đồng dạng đem tâm của tất cả Tiên Thiên sinh linh treo lên. "Chân tướng yết hiểu?

Đại chiến ngày xưa?" Những từ ngữ này xuất hiện khiến Hồng Hoang Tiên Thiên sinh linh hoàn toàn ngây người!

Chương 232

Trên thực tế, khi hình ảnh Bàn Cổ và Thái Cực đối chiến xuất hiện, bọn họ biết những hình ảnh này tuyệt đối không thể làm giả.

Bởi vì sự tồn tại của Bàn Cổ và Thái Cực, vô luận ở thời gian hay địa điểm nào, đều là chân thực vĩnh hằng.

Ngay cái nhìn đầu tiên, bọn họ đã phát hiện, cũng giống như Vọng Ngữ nói, nếu không phải thủ đoạn nghịch thiên của Thương Thiên, căn bản không ai có thể ghi lại đoạn ảnh hưởng này.

Kiếp trước của nàng tuy là Thời Thần đạo nhân, nhưng cũng không có khả năng bảo lưu hình ảnh như vậy.

Thái Nhất lúc này hừ lạnh một tiếng, cư nhiên thật sự không còn vọng động, thậm chí ngay cả Hỗn Độn Chung nguyên bản đang ngân vang cũng an tĩnh lại.

Chân Lý Đạo Tổ mới chậm rãi nói: "Thương Thiên nói, cường giả chân chính tịnh không phải xem pháp lực của hắn cường đại bao nhiêu, cảnh giới cao thâm cỡ nào, mà là có thể nhìn xa đến đâu." "Các ngươi đều là Tiên Thiên sinh linh, cho nên sinh ra đã có rất nhiều ký ức tiên thiên, thậm chí tu hành chi pháp, có thể nói là đắc thiên độc hậu.

Nhiên, các ngươi lại không biết ký ức tiên thiên căn bản chỉ là phiến diện, đối với nhận thức về cả thế giới vĩ ngạn căn bản không đủ." Thanh âm Chân Lý Đạo Tổ không ngừng vang vọng, một đám Tiên Thiên sinh linh lúc này bị chấn hám đến mức không nói nên lời.

Kỳ thực ban đầu, bọn họ đều là vì Chân Lý Đạo Tổ truyền xuống đại đạo mà đến.

Tâm đáy bọn họ khát vọng nhất là chứng đạo Hỗn Nguyên, trở thành Hồng Hoang Thánh Nhân.

Nhưng hiện tại nghe xong lời của Chân Lý Đạo Tổ, bọn họ ý thức được một điểm: Hỗn Nguyên Thánh Nhân có lẽ cũng không lợi hại như vậy.

Dù sao vẻn vẹn hình ảnh đại chiến của Bàn Cổ và Thái Cực đã khiến bọn họ cảm giác bản năng chiến lật, đây là dưới tình huống Chân Lý Đạo Cung đã phóng thích một cỗ sức mạnh thủ hộ.

Nếu không có Chân Lý Đạo Cung thủ hộ, có lẽ bọn họ sẽ bị uy nghiêm khủng bố tỏa ra từ hình ảnh dọa chết tươi!

Sau đó, Chân Lý Đạo Tổ cũng không nói thêm, để Vọng Ngữ tiếp tục vận chuyển Thời Gian chi đạo, đem những hình ảnh năm xưa Thương Thiên ban xuống phát ra.

Trong đó, có tất cả cảnh Bàn Cổ cùng Thái Cực đại chiến, sau đó là cảnh Thái Cực đánh nát Khai Thiên Thần Phủ của Bàn Cổ.

Cũng có cảnh Thái Cực khi lâm vào tuyệt cảnh, trực tiếp tóm lấy Hồng Mông Tử Địa còn rộng lớn hơn cả Hồng Hoang thế giới rồi hung hăng đập vào thân thể vĩ ngạn khó hình dung của Bàn Cổ.

Những hình ảnh này trực tiếp làm mới nhận thức của Tiên Thiên sinh linh.

Vốn dĩ trong ấn tượng của đông đảo Tiên Thiên sinh linh, tranh đấu trong Hồng Hoang, Thái Cổ hung thú tư sát đã cực kỳ hung hiểm.

Thời đại hung thú năm xưa, Thú Hoàng Thần Nghịch hoành hành càng được coi là vô pháp vô thiên.

Cho dù là hiện tại, bọn họ đối mặt Thú Hoàng Thần Nghịch có lẽ cũng không phải đối thủ.

Nhưng Thú Hoàng Thần Nghịch so với hung thú khủng bố xuất hiện trong hình ảnh lúc này thì tính là gì?

Một cái đệ đệ cũng không bằng!

Thấy cảnh này, bọn họ thật sự sợ hãi, thật sự run rẩy.

Tiếp đó là hình ảnh Bàn Cổ phong ấn Thái Cực, rồi khai thiên tích địa...

Chân Lý Đạo Tổ lúc này lại nói: "Những hình ảnh trước khi có thế giới Hồng Hoang này, kỳ thực có một câu chư vị không thích nghe, nếu không có Thương Thiên, Hồng Hoang thế giới đã sớm bị Thái Cực thôn phệ, liệu còn có các ngươi hôm nay?" "Ngay cả Thú Hoàng Thần Nghịch mà các ngươi biết trong ký ức, đều là do Thái Cực an bài bố cục.

Nếu không có vĩ đại Thương Thiên che chở, hắn sẽ đem các ngươi từng người một tìm ra, coi như bổ phẩm mà ăn sạch." Mấy câu nói này tàn nhẫn biết bao!

Trước ngày hôm nay, những Tiên Thiên sinh linh này tự đánh giá rất cao, dù là người hiền lành như Hồng Vân, kỳ thực cũng khó tránh khỏi có một loại cảm giác cao hơn người khác một bậc phát ra từ nội tâm.

Tầm thường sinh linh so với hắn hiển nhiên kém một bậc.

Nhưng sau khi xem hình ảnh, bọn họ mới hiểu được cảm giác ưu việt ban đầu buồn cười đến thế nào, thậm chí là ti vi!

Có thể tồn hoạt đến hiện tại, đều là nhờ Thương Thiên.

Chân Lý Đạo Tổ lại nói: "Ngô phụng mệnh Thương Thiên thành lập Chân Lý Đạo Cung, truyền thụ các ngươi đạo pháp, là muốn các ngươi có thể siêu thoát vận mệnh.

Chương 233

Nếu dựa theo quỹ tích ban đầu, Hồng Quân dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp thành Thiên Đạo, trực tiếp phong tỏa Hồng Hoang, tương đương với đem Hồng Hoang khóa lại, cùng Hỗn Độn triệt để trảm đoạn.

Phương pháp như vậy túng nhiên có thể khiến Hồng Hoang ổn định, nhưng đến cuối cùng, chờ đợi Hồng Hoang và các ngươi chỉ có tử vong." Chân Lý Đạo Tổ một câu cũng không lừa gạt, bởi vì kiếp trước của Thương Thiên chính là như thế.

Đông đảo sinh linh tiên bị chấn hám đến mức nói không nên lời.

Bỗng nhiên, Phục Hy hướng về phía Chân Lý Đạo Tổ nói: "Phục Hy thỉnh Đạo Tổ thùy liên, thỉnh vĩ đại Thương Thiên thùy liên!" Có Phục Hy dẫn đầu, Nữ Oa tự nhiên cũng theo sát phía sau, hướng về Chân Lý Đạo Tổ tuyên thệ...

Một đám Tiên Thiên sinh linh lúc này bị hiện thực hung hăng đả kích một trận.

Kỳ thực Tiên Thiên sinh linh và người đời sau ở một số phương diện cũng tương tự, khi chân chính minh bạch sự ti vi và nhỏ bé của mình, bọn họ sẽ đem sự tự ngạo ban đầu triệt để băng hủy. "Ha ha ha..." Khi đông đảo Tiên Thiên sinh linh đang hướng về Chân Lý Đạo Tổ tuyên thệ, Thái Nhất lại bỗng nhiên cười to. "Không tệ, không tệ, quả không hổ là Thương Thiên, cư nhiên có thể đem hình ảnh đại chiến năm xưa giữa ngô và Bàn Cổ đều giữ lại, đem vận mệnh, nhân quả, tạo hóa đẳng đẳng đông đảo pháp tắc dung luyện nhất thể.

Cùng lúc đó, cũng đạp lên một con đường hoàn toàn mới bắt đầu truy đuổi bước chân của ngô." Thái Nhất khi nói ra câu này, cư nhiên hiển lộ ra một cỗ uy nghiêm chí cao vô thượng!

Thân là sinh linh đản sinh từ Thái Dương Tinh, sở hữu Dương Chi Pháp Tắc, hắn vốn có uy nghiêm, nhưng uy nghiêm đó chỉ có thể khiến sinh linh bình thường quỳ bái kính ngưỡng, đối với Tiên Thiên sinh linh không có tác dụng.

Nhưng hiện tại, uy nghiêm hắn phóng thích ra hoàn toàn nghiền ép đông đảo Tiên Thiên sinh linh, thậm chí muốn đem khí tức của Chân Lý Đạo Tổ áp bách xuống! "Thương Thiên a Thương Thiên, thật biết dằn vặt, xem ra ngươi muốn đem những Tiên Thiên sinh linh này toàn bộ đề thăng.

Nhưng đáng tiếc, sau ngày hôm nay Hồng Hoang hoặc là bị ta chưởng khống, hoặc là... băng diệt!" Cao cao tại thượng, miệt thị tất cả Tiên Thiên sinh linh, cho dù là Vọng Ngữ và Chân Lý đều không được hắn để vào mắt.

Chỉ trong công phu một câu nói, cư nhiên có thể tự mình đề thăng đến tình trạng này.

Thân bàng Đế Tuấn đều bắt đầu sợ hãi, hoàn toàn không nhận ra đệ đệ của mình nữa, bởi vì Thái Nhất lúc này quá xa lạ.

Lúc này, Chân Lý Đạo Tổ lại nói: "Hiện tại ngươi, hẳn là một đạo ý thức của Thái Cực đi?

Vĩ đại Thương Thiên nói, Thái Cực ở trong Hồng Hoang có rất nhiều bố cục, Thú Hoàng Thần Nghịch là thế, Huyết Hải cũng thế.

Sau khi Thú Hoàng Thần Nghịch chết, Huyết Hải phân thân cũng bị Thương Thiên luyện hóa rồi.

Nhưng kỳ thực, ngươi ở trong Hồng Hoang còn có bố cục khác, trảm đoạn nhân quả vận mệnh tạo hóa với Huyết Hải phân thân, ngay cả Thương Thiên lúc đầu cũng không thôi diễn ra.

Bất quá, khi ngươi hô hoán Hủy Diệt Giả, vĩ đại Thương Thiên đã

nhìn thấy!" Thái Nhất nhẹ nhàng lay động Hỗn Độn Chung, trong mắt lại lấp lóe một đạo hung lệ cùng phức tạp thần quang.

Lấy sự tồn tại như hắn, chỉ một câu nói là có thể thôi diễn ra vô số. "Hừ, Thương Thiên... tiểu đông tây, càng ngày càng làm ta lau mắt mà nhìn...

Bất quá, thôi diễn lợi hại nữa thì có ích gì?

Hủy Diệt Giả, đã tới rồi!" "Hủy Diệt Giả, đến rồi!" Khi nói ra câu này, Thái Nhất, à không, phải là ý chí Thái Cực cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Tình huống hiện tại tương đối đặc thù, bản thân hắn chỉ là một điểm ý chí ẩn tàng tại sâu trong tinh thần Thái Nhất, đại bộ phận thời gian đều là Thái Nhất tự mình chủ đạo hành sự, thậm chí sẽ không giống như lúc trước đối đãi Thần Nghịch, đem thanh âm của mình truyền đệ ra.

Làm như vậy tự nhiên có chỗ tốt, đó là càng thêm ẩn bí, Thương Thiên càng thêm khó phát hiện.

Sự thực là bố cục này của Thái Cực thật sự quá tinh xảo.

Bởi vì Thái Nhất chính là sinh linh do mắt trái Bàn Cổ thai nghén sinh ra, theo logic bình thường, ai cũng sẽ không nghĩ Thái Nhất lại bị ý chí của hắn chưởng khống.

Chương 234

Chính như Chân Lý đã nói trước đó, Thương Thiên lúc đầu thật sự không phát hiện sự tồn tại của hắn.

Đương nhiên, làm như vậy cũng có chỗ xấu, đó là tâm trạng hắn sẽ bị cảm xúc của Thái Nhất ảnh hưởng.

Ví dụ như hiện tại, sự phẫn nộ.

Đối với sự tồn tại như hắn, đối mặt với những tiểu nhân vật như Chân Lý và đám Tiên Thiên sinh linh, không nên phẫn nộ như thế, không nên bị những cảm xúc này ảnh hưởng.

Nhưng hiện tại, hắn lại vô khả ức chế cảm giác phẫn nộ, cuồng bạo.

Cho nên khi nói ra Hủy Diệt Giả sắp hàng lâm, hắn mới cảm thấy thư sướng như vậy. "Bất quá cũng không sao cả, các ngươi đều là sâu kiến mà thôi, đem diệt đi là được.

Ta dùng thân xác Thái Nhất, trực tiếp chúa tể Hồng Hoang thế giới, sau đó đem Hồng Hoang thế giới bồi dục trở thành thế giới Thái Cực của ta là được rồi." Đúng, trong nháy mắt, hắn đã có kế hoạch.

Kỳ thực cũng tịnh không phải kế hoạch đặc biệt phức tạp: Để Hủy Diệt Giả đem những sinh linh này toàn bộ tru sát, sau đó tìm ra căn cơ của Thương Thiên, đem chi hủy diệt.

Cuối cùng, dùng Thái Nhất thống trị Hồng Hoang.

Thương Thiên có thể nhìn thấy đồ vật, tự nhiên hắn cũng có thể nhìn thấy.

Như hôm nay Hồng Hoang tuy rằng nhược tiểu, nhưng chỉ cần có thể đem Hồng Hoang thế giới không ngừng tráng đại, không ngừng đề

thăng, như vậy tại vị lai có khả năng biến thành thế giới cường đại nhất, thậm chí siêu việt Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ. "Ngươi, không phải Thái Nhất!" Một đạo thanh âm phẫn nộ từ phía sau hắn truyền đến, là Đế Tuấn!

Đế Tuấn phẫn nộ rống: "Ta mặc kệ ngươi là ai, cút ra khỏi thân thể đệ đệ ta, nếu không ngô cho dù tan xương nát thịt, cũng sẽ tru sát ngươi!" Hắn cùng Thái Nhất nãi là đồng thời từ Thái Dương Tinh thai nghén sinh ra, từ lúc sơ khai đản sinh linh trí hóa hình, hai người có thể nói là nương tựa lẫn nhau, tình cảm chi gian tự nhiên vô cùng thâm hậu.

Như hôm nay thấy đệ đệ tinh thần tiêu thất, đương nhiên vô cùng phẫn nộ.

Nhưng lời hắn vừa mới dứt, Thái Nhất lại bỗng nhiên vươn tay, trực tiếp bóp lấy cổ Đế Tuấn.

Đế Tuấn lúc này cũng là Đại La Kim Tiên tu vi, cùng Thái Nhất đồng thời tu luyện, theo đạo lý tu vi hai người hẳn là tương đương nhau.

Nhưng hiện tại ở trong tay Thái Dịch, lại chân thực giống như một con chim nhỏ hào vô pháp lực.

Chênh lệch giữa hai người lớn đến mức không thể tưởng tượng, đó là tuyệt đối áp chế!

Đế Tuấn không cam lòng, muốn giãy dụa... nhưng làm không được. "Ngu xuẩn, nếu không phải ngươi, ta có cỗ thân xác này sẽ càng cường đại hơn một chút.

Bởi vì sự tồn tại của ngươi phân đi khí vận, cho nên mới có thể yếu ớt như thế.

Nếu ngươi không lên tiếng, bởi vì bản thân ý chí Thái Nhất đối

với ta có ảnh hưởng, ta sẽ không làm gì ngươi." "Nhưng hiện tại...

đi chết đi." Thanh âm cuối cùng rơi xuống, Đế Tuấn trực tiếp bị mạt sát!

Màn này thâm thâm kinh hãi tất cả mọi người.

Phải biết Đế Tuấn lúc trước bày ra khí tức, tu vi của hắn cùng đông đảo Tiên Thiên sinh linh đại năng tại đây đều tương phảng, thậm chí còn muốn hơn một chút.

Nhưng lúc này, lại thúy nhược như thế bị khinh dịch tru sát, hôi phi yên diệt.

Hà Đồ Lạc Thư cũng bị Thái Nhất trực tiếp chộp vào trong tay.

Chấn kinh, sợ hãi!

Chương 235

Nhưng, đây chỉ là vừa mới bắt đầu!

Bởi vì, Hủy Diệt Giả hàng lâm rồi!

Một đạo khí tức khủng bố vô khả tưởng tượng xuất hiện, mắt thường có thể thấy áp lực khủng bố trực tiếp trấn áp tại Hồng Hoang thương khung.

Hồng Hoang thương khung tựa hồ đều muốn sụp đổ xuống.

Cũng may đều là Tiên Thiên sinh linh, như hôm nay lại đang ở trong Chân Lý Đạo Cung, tự nhiên có thể nhìn ra khí tức kia kỳ thực chưa chân chính để đạt Hồng Hoang, mà đang thân xử tại trong Hỗn Độn, cự ly Hồng Hoang thế giới phi thường xa xôi.

Nhưng cho dù như thế, Hồng Hoang thế giới tại giờ khắc này tựa hồ muốn trực tiếp băng diệt.

Loại khủng bố này, quả nhiên làm cho người ta vô cùng tuyệt vọng a. "Chân Lý Đạo Tổ nói đúng, nguyên lai nhãn giới của ta miểu tiểu như thế.

Ta còn dính dính tự hỉ, tưởng rằng sinh ra dữ chúng bất đồng, sẽ khiến chúng sinh ngưỡng vọng, nhưng thực tế thượng... cùng hai cái tồn tại khủng bố sắp hàng lâm kia so sánh, ta... lại tính là cái gì đây?" Thái Nhất (Thái Cực ý chí chủ đạo) giết Đế Tuấn xong, căn bản không có bất kỳ thần sắc biến hóa nào...

Chỉ cười nói: "A, cảm giác được đi, khủng cụ buông xuống!" Đúng lúc này, Chân Lý Đạo Tổ rốt cục lại mở miệng.

Y tịnh không hồi ứng Thái Nhất, phản nhi tiếp tục nói: "Căn cứ Thương Thiên thôi trắc, sở dĩ hắn có thể phụ thân trên người Thái

Nhất, là bởi vì Hỗn Độn Chung." "Tích niên, hắn đánh nát Khai Thiên Thần Phủ, trong Khai Thiên Thần Phủ tự nhiên dính nhiễm huyết dịch của hắn.

Sau này Khai Thiên Thần Phủ toái phiến diễn hóa, trở thành Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ và Hỗn Độn Chung, đương nhiên kỳ thực còn có Thí Thần Thương trong tay vĩ đại Thương Thiên.

Huyết dịch của hắn đã ở đó dung nhập vào chí bảo." Nghe đến đây, sắc mặt Thái Nhất lại có chút biến hóa, lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Thương Thiên, ngươi đảo phi thường thiện trường thôi diễn a." Lời này ý vị Thương Thiên lại nói đúng rồi.

Thủ đoạn của hắn không chỉ ở trong Hỗn Độn Chung, vậy còn Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ thì sao?

Thương Thiên lúc đầu đem Tam Thanh phóng trục vào Hồng Mông tân thế giới, lại vô ý chi trung thắng một chiêu. "Hừ, nói nhiều lời vô nghĩa làm gì, hôm nay, phản chính các ngươi đều phải diệt tuyệt, Hồng Hoang sắp bị ta..." Chân Lý lần nữa cắt ngang lời hắn: "Nói thì nói thế, nhưng chưa chắc!

Vĩ đại Thương Thiên, cho dù giờ phút này đang bế quan, cũng không phải một đạo ý chí phân thân bạc nhược của Thái Cực Đế Chủ ngươi có thể chiến thắng." Chân Lý Đạo Tổ dứt lời, Hỗn Độn hốt nhiên bắt đầu quay cuồng.

Tùy hậu một đạo tiếng gào thét vô cùng khủng bố vang vọng: "Ngao..." Tiếng gào thét tịnh không vang lên ở Hồng Hoang, mà là tại Hỗn Độn!

Nhưng quyển Hỗn Độn phong bạo khủng bố lại mãnh liệt vô cùng.

Một đạo thân ảnh bàng bạc to lớn mấy ngàn vạn trượng xuất

hiện!

Thân thể nó mãnh liệt chuyển động, có thể cuộn lên tuyền qua trong Hỗn Độn.

Sau đó chi hướng về phía Hủy Diệt Giả đang tiếp cận kia mà lao tới.

Chân Lý Đạo Tổ mỉm cười nói: "Khủng cụ buông xuống?

Vĩ đại Thương Thiên sẽ xé nát khủng cụ.

Thái Cực Đế Chủ, vĩ đại Thương Thiên bảo ta chuyển lời cho ngài, lần này, ngươi thua rồi." "Ngươi, hậu thủ của hắn thật sự... không ít nhỉ?" Thái Nhất sắc mặt càng thêm bất thiện, Hỗn Độn Chung mãnh liệt chấn động, nói: "Hừ, thật tưởng rằng thắng rồi sao?" Thái Cực sau khi nghe câu này, trong con ngươi mãnh liệt bạo phát ra một đạo hàn quang! "Hậu thủ, không ít nhỉ..." So với những lời trước, mấy chữ này trực tiếp khiến Thái Cực Đế Chủ cảm giác não nộ, bởi vì chính là sự thật!

Trong Hồng Hoang, tất cả bố cục đều tiêu thất nhất không.

Chương 236

Từ Thần Nghịch bắt đầu cho đến Thái Nhất hiện tại, mỗi lần phát nan đều bị Thương Thiên hóa giải, Thương Thiên quả thực giống như khắc tinh của hắn.

Phải biết, địch nhân nguyên bản của hắn là Bàn Cổ!

Hắn đâu từng để Thương Thiên vào mắt?

Nhưng hiện tại thì sao?

Thương Thiên, kẻ vốn bị hắn coi thường thậm chí vô thị, lại hết lần này đến lần khác đập tan mưu toan của hắn.

Đến hiện tại, cả Hồng Hoang tự hồ chỉ còn lại mỗi bố cục Thái Nhất này, mà cái bố cục này cũng đang bên bờ băng hủy. "Hừ, dạng tiểu bối này lại hà tất đắc ý, chờ ta Hủy Diệt Giả xé xác con rồng kia, sẽ trực tiếp tru sát các ngươi." Thái Cực tin tưởng tuyệt đối sẽ không thất bại.

Túng nhiên Thương Thiên có bố cục thì lại có thể thế nào?

Tại trước mặt thực lực tuyệt đối, hết thảy đều vô lực như thế.

Hủy Diệt Giả, cho dù là Đệ Thập Hủy Diệt Giả yếu nhất, cũng là Hỗn Độn Chí Tôn bát trọng cảnh giới.

Con rồng hốt nhiên xuất hiện kia tuy rằng không tệ, nhưng so với Hủy Diệt Giả thì chênh lệch rất xa.

Hủy Diệt Giả có thể khinh dịch đem nó xé xác!

Cho nên, người thắng lợi cuối cùng vẫn là hắn.

Hắn trực tiếp khinh thường nói: "Khu khu sâu kiến, lại có tư cách gì đối thoại với bản Đế Chủ?" Pháp lực của Chân Lý Đạo Tổ, ở trong

Hồng Hoang đích xác cực kỳ cường đại.

Nhưng đối với hắn, đó chân chính chỉ là một con sâu kiến đáng thương.

Tại điểm này, hắn tuyệt đối không nói khoác.

Chân Lý Đạo Tổ ti hào không để ý, chỉ cười nói: "Ta đương nhiên không có tư cách hòa đàm cùng tồn tại cường đại như ngài, ta cũng chỉ thay mặt Thương Thiên truyền lời mà thôi.

Còn việc chúng ta có bị tru sát hay không, vậy phải xem sự an bài của ngài lợi hại, hay sự chuẩn bị của Thương Thiên càng thêm cường đại." Hỗn Độn quay cuồng, Hủy Diệt Giả rốt cục cũng đến.

Một tôn Hủy Diệt Giả cường đại, làm cho đông đảo Tiên Thiên sinh linh Hồng Hoang đều cảm giác được vô cùng chấn hám, tựa hồ vẻn vẹn khí tức nó thôn thổ ra cũng có thể xé nát bọn họ.

Thân thể nó vô cùng cao lớn, những Tiên Thiên sinh linh này căn bản vô pháp cảm tri nó rốt cuộc khủng bố cỡ nào.

Nhưng có thể khẳng định một điểm, nếu nó thật sự đạp nhập Hồng Hoang, vô số thần sơn sẽ trong nháy mắt trực tiếp hóa thành tê phấn, triệt để hôi phi yên diệt.

Bản thân bọn họ cũng sẽ bị trực tiếp giết chết.

Cái tên Hủy Diệt Giả, quả nhiên vô cùng xác đáng.

Trong lúc đông đảo Tiên Thiên sinh linh đang nơm nớp lo sợ, Chân Lý Đạo Tổ lại hướng về Hồng Hoang chúng sinh nói: "Chư vị, thử thì thử khắc, lại vừa đúng lúc ta bắt đầu giảng đạo, đệ nhất giảng chính là nhận tri Hỗn Độn Chí Tôn." Đông đảo Tiên Thiên sinh linh sau khi nghe lời này, trong lòng đều dâng lên cảm giác hoang đường.

Giờ phút này rõ ràng nguy cơ như thế, uy năng Hủy Diệt Giả

đương chân có thể diệt cả Hồng Hoang.

Long Vương lại có thể hay không ngăn cản được Hủy Diệt Giả cũng là một ẩn số.

Vị này cư nhiên không có tí nào gấp gáp, y cựu giữ dáng vẻ ung dung bình thản.

Nhưng sau sự hoang đường, tâm linh bọn họ phản nhi bình tĩnh lại.

Tình xúc sẽ lây lan, cho dù là Tiên Thiên sinh linh kỳ thực cũng như vậy.

Chân Lý Đạo Tổ ung dung bình tĩnh đang nói cho bọn họ biết, hết thảy đều trong lòng bàn tay, căn bản không cần lo lắng.

Chương 237

Thái Nhất vừa nghe, sắc mặt càng khó coi, trong mắt cũng tràn đầy hung lệ chi sắc.

Khu khu một cái Chân Lý Ma Thần chuyển thế, cư nhiên dám đem Hủy Diệt Giả làm giáo tài chỉ điểm Hồng Hoang Tiên Thiên sinh linh, thật là tìm chết. "Hừ, đợi lát nữa sẽ có lúc ngươi tuyệt vọng." Nếu không phải vì ý chí tồn tại trong thân thể Thái Nhất thực sự quá mức bạc nhược khiến sức mạnh của hắn vô pháp phát huy, hắn đã sớm giết sạch sinh linh ở đây rồi.

Chân Lý Đạo Tổ tiếp tục nói: "Nhất tôn Hủy Diệt Giả thực lực cực vi khủng bố, từ khí tức phán đoán, cảnh giới đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn bát trọng, là tồn tại vô cùng khủng bố, ngô viễn viễn không thể so sánh." Hồng Vân lúc này đặt câu hỏi: "Chân Lý Đạo Tổ, vậy...

Long Vương hiện tại là cảnh giới gì?" Chân Lý y cựu bình tĩnh, thong dong đáp: "Hỗn Độn Chí Tôn, tam trọng." Nghe xong câu này, trong lòng một chúng Tiên Thiên sinh linh lại bắt đầu trở nên trầm trọng.

Hủy Diệt Giả cảnh giới cao như thế, Long Vương thật sự có thể ngăn cản đối phương sao?

Chân Lý Đạo Tổ lý sở đương nhiên nói: "Không, Thương Thiên đã nói Long Vương có thể kích bại Hủy Diệt Giả, như vậy tất định có thể, chư vị cứ nhìn xem.

Đúng rồi, hiện tại xưng hô kỳ vi Long Vương kỳ thực cũng không thỏa đáng lắm, nên xưng hô là...

Hỗn Độn Thương Long!" Đang nói chuyện, con Hỗn Độn Thương Long vô cùng to lớn khủng bố kia đã hướng về phía Hủy Diệt Giả lao

tới.

Theo thân thể bãi động, tại nơi đó trực tiếp cuộn lên Hỗn Độn phong bạo đáng sợ.

Sức mạnh bạo loạn tịch quyển Hủy Diệt Giả, nhưng thân thể Hủy Diệt Giả vẫn lù lù bất động.

Long Vương sau khi bộc phát, sức mạnh thôi động cường đại bao nhiêu là hữu mục cộng đổ, nhưng sức mạnh ấy đối với Hủy Diệt Giả cư nhiên không có bất kỳ tác dụng gì, làm cho người ta kinh sợ.

Hủy Diệt Giả chỉ một kích, đã đem tất cả công kích của Long Vương hoàn toàn hóa giải, thậm chí sức mạnh đảo quyển, đem thân thể Long Vương trực tiếp thôn phệ.

Sức mạnh của hai bên tựa hồ căn bản không còn cùng một cấp bậc!

Thái Nhất lúc này cười lạnh nói: "Thương Thiên đảo có một chút bản sự, cư nhiên cũng có thể điều giáo ra một đầu sinh linh Hỗn Độn Chí Tôn giới, nhưng đây cũng là cực hạn của hắn rồi.

Tiên Thiên sinh linh muốn trực tiếp trở thành Hỗn Nguyên cảnh giới đều cần thời gian tích lũy, lại đâu có đơn giản như vậy?" "Một con rồng sở dĩ có thể sở hữu thực lực như thế, là bởi vì tiền thế của nó cũng là Hỗn Độn Chí Tôn giới, cho nên Thương Thiên dùng phương thức Vận Mệnh Quy Phản để nó tấn tốc đột phá, nhưng hiện tại thực lực cũng đã đến cực hạn.

Cho nên chính như lời ngô nói, cuối cùng nó sẽ bị toàn bộ thôn phệ, trực tiếp hủy diệt.

Điều duy nhất các ngươi có thể làm, là trong tuyệt vọng chờ đợi tử vong buông xuống." Một chúng Tiên Thiên sinh linh lại đem ánh mắt nhìn về phía Chân Lý Đạo Tổ, biết rằng tất cả hy vọng đều đặt

trên người vị này, không, phải là ở trên người vị Thương Thiên chưa từng lộ diện chân dung kia.

Lúc này, Chân Lý Đạo Tổ nói một câu: "Thương Thiên nói, Hủy Diệt Giả sẽ bị xé xác, Long Vương sẽ hoạch đắc thắng lợi cuối cùng, bố cục lần này của Thái Cực cũng sẽ bị đập tan.

Cho nên, hết thảy nhất định sẽ hướng về phương hướng đó phát triển." Giống như trước đó thong dong đạm định, phảng phất hết thảy thật sự sẽ lý sở đương nhiên phát triển theo hướng ngài ấy nói.

Tại lúc này, cuộc bác sát trong Hỗn Độn cũng lần nữa phát sinh biến hóa...

Long Vương nguyên bản đang ở thế tuyệt đối liệt thế, giờ khắc này hốt nhiên tê hống một tiếng, sau đó sức mạnh trực tiếp bành trướng.

Minh minh chênh lệch với Hủy Diệt Giả ít nhất năm trọng cảnh giới!

Nhưng trong nháy mắt, cư nhiên trực tiếp đem Hủy Diệt Giả đập bay ra ngoài.

Hủy Diệt Giả nguyên bản uy phong lẫm lẫm, tựa hồ có thể đánh nổ hết thảy, hoành tảo Long Vương, kế đó đối với Hồng Hoang thế giới tạo thành hủy diệt đả kích.

Hiện tại lại bị trực tiếp đập bay, giống như đang đập một đống rác rưởi vậy.

Thái Nhất kinh hô một tiếng, đê hống nói: "Sao có khả năng, con rồng kia sao có thể đề thăng sức mạnh nhiều như vậy!" Nhưng một khắc sau, hắn lập tức phát hiện ra. "Chẳng lẽ...

Thế Giới Chi Chủ!" Kỳ thực, nếu hiện tại tồn tại giống như chân huyết phân thân kia, hắn có thể ngay lập tức sát giác sự tồn tại của

Thương Long Thiên, cho dù Thương Thiên lúc đầu dùng tuyệt thế pháp lực che giấu nó.

Chỉ tiếc, năm xưa để có thể tránh né tai mắt Thương Thiên, cho nên tồn tại trong tinh thần Thái Nhất chỉ là một đạo tinh thần mỏng manh nhất, vì vậy thời gian đầu tịnh chưa phát hiện Thương Long Thiên tồn tại.

Chương 238

Khi thực lực Long Vương càng ngày càng cường đại, hắn rốt cục tỉnh ngộ, đó là Thương Long Thiên chi lực.

Trong lúc Thái Cực trong lòng kinh hãi, các Tiên Thiên sinh linh cũng bị sức mạnh hốt nhiên xuất hiện lúc này dọa sợ, loại cảm giác này giống như Long Vương bỗng nhiên bị một cỗ sức mạnh bàng bạc vĩ ngạn vô pháp tưởng tượng bao bọc.

Từ cảm giác đó, tựa hồ sức mạnh của cả một thế giới trực tiếp gia trì lên người Long Vương vậy!

Phục Hy lúc này dò hỏi: "Đạo Tổ, cái hốt nhiên xuất hiện đó rốt cuộc là..." Điều Phục Hy hỏi cũng là chuyện đông đảo Tiên Thiên sinh linh muốn biết.

Chân Lý Đạo Tổ cười nói: "Các ngươi đoán không sai, chính là một cái thế giới!

Đây nãi là thiên khung do Thương Thiên khai tịch, cũng là một cái thế giới hoàn mỹ, gọi là Thương Long Thiên." "Thương Long Thiên, cố danh tư nghĩa, một cái thế giới hoàn mỹ làm thiên khung cho Long Vương.

Long Vương là kẻ đầu tiên tín ngưỡng vĩ đại Thương Thiên, cố Thương Thiên liền định ra vận mệnh cho hắn, tịnh sau khi khai tịch ra một phiến thế giới hoàn mỹ, đem thế giới này thưởng tứ cho Long Vương.

Cũng chính bởi vì như thế, Long Vương mới có thể trong một sát na sở hữu sức mạnh bàng bạc vĩ ngạn như vậy." Đông đảo Tiên Thiên sinh linh sau khi nghe câu này, quả thực kinh hãi đến mức độ khó mà tưởng tượng!

Khai tịch thế giới hoàn mỹ... giản trực vô pháp tưởng tượng!

Dù có nhiều Tiên Thiên sinh linh tại đây, cũng không ai nghĩ sẽ có chuyện như thế.

Huống hồ chuyện Thương Thiên làm, đâu chỉ vỏn vẹn khai tịch một thế giới, mà còn đem thế giới hoàn mỹ thưởng tứ cho Long Vương!

Có người ban thưởng linh đan diệu dược, có người ban thưởng Tiên Thiên Linh Bảo.

Tại mắt những Tiên Thiên sinh linh này, nếu có người thưởng tứ một kiện Tiên Thiên Chí Bảo đã là chuyện vô pháp tưởng tượng.

Nhưng hiện tại thì sao?

Trực tiếp thưởng tứ một cái thế giới!

Tín dự Thương Thiên, cư nhiên có thể hoạch đắc như thế, thật đúng là... nan dĩ trí tín a!

Sau khi Chân Lý Đạo Tổ nói xong câu đó, Tiên Thiên sinh linh tâm động, bất quản chủ quan hay vô tình, ấn tượng về Thương Thiên trong lòng bọn họ đã không thể xóa nhòa.

Lúc này, Chân Lý Ma Thần tiếp tục nói: "Thương Thiên nói, nếu các ngươi có thể không ngừng trưởng thành, tịnh có thể vì Hồng Hoang chiến đấu, như vậy Thương Thiên cũng sẽ để các ngươi trở thành Thiên chi Chúa Tể." Chân Lý Đạo Tổ một câu nói càng đốt lên sự hướng vãng sí nhiệt trong lòng sinh linh.

Bọn họ, cũng có cơ hội hoạch đắc một tòa thiên khung, thực tại quá không thể tư nghị rồi!

Đông đảo Tiên Thiên sinh linh giờ khắc này đều cảm giác não không đủ dùng!

Trở thành Thiên Chủ?

Muốn không?

Đương nhiên!

Cho nên hãy tín ngưỡng Thương Thiên đi!

Kỳ thực, Thương Thiên sớm đã nhìn thấu triệt bản chất của tín ngưỡng, ở kiếp trước đông đảo tín đồ tín ngưỡng thần linh vì cái gì?

Kỳ thực căn bản nhất là muốn từ thần minh tín ngưỡng đạt được chỗ tốt.

Có người muốn bình an, có người muốn tử tự, có người muốn sau khi chết có thể vĩnh sinh...

Nói trắng ra kỳ thực là một loại lợi ích trao đổi.

Chương 239

Đương nhiên tín ngưỡng sẽ bị người lợi dụng, sẽ căn cứ nhược điểm nội tâm nhân loại, không ngừng đả áp tinh thần tín đồ, coi tín đồ như heo chó, thế mà những tín đồ kia lại cảm thấy thần minh nhân từ.

Cho nên, vô luận ở thế giới nào, hai chữ "lợi ích" tuyệt đối sẽ không tiêu vong.

Những Tiên Thiên sinh linh này cũng giống vậy, muốn hoạch đắc tín ngưỡng của bọn họ, đầu tiên phải có thứ có thể làm cho bọn họ khát vọng không thể cầu.

Tiên Thiên sinh linh sẽ vì một kiện Tiên Thiên Linh Bảo mà chiến đấu, sẽ vì Tiên Thiên Chí Bảo mà sinh tử chi đấu, vì thành thánh chi cơ càng không màng tất cả.

Hiện tại Thương Thiên bày ra trước mặt bọn họ vị trí Thiên Chủ mà bọn họ ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ!

Chân Lý Đạo Tổ nhìn dáng vẻ của đông đảo Tiên Thiên sinh linh lúc này, biết rằng an bài của vĩ đại Thương Thiên đã thực hiện được kha khá rồi, chỉ cần sau lần này Hồng Hoang có thể bảo tồn, Thương Thiên ở trong lòng bọn họ chính là vô sở bất năng!

Y tiếp tục nói: "Hủy Diệt Giả kia như hôm nay bị kéo vào trong Thương Long Thiên, cố Long Vương thực lực tuy không bằng Hủy Diệt Giả, nhưng có một cái thiên địa hoàn mỹ chống đỡ, Long Vương sẽ không thất bại." Y lại nhìn về phía Thái Nhất, chậm rãi nói: "Thái Cực Đế Chủ, thủ đoạn của ngô chủ Thương Thiên như thế nào?" Thái Cực lúc này cực kỳ khó chịu.

Lời của Chân Lý Đạo Tổ nghe vào trong lòng, lấy cảnh giới của hắn làm sao không biết Thương Thiên rốt cuộc muốn làm gì?

Hắn cũng có thể đoán được, nếu con Hỗn Độn Thương Long kia thật sự chém giết Hủy Diệt Giả, như vậy bố cục và kế hoạch của Thương Thiên hoàn toàn thành công!

Nói cách khác, bố cục mưu hoa của hắn đều trở thành nói suông, giúp Thương Thiên thụ lập hình tượng sùng cao vô cùng và vô sở bất năng trong lòng đám Tiên Thiên sinh linh này!

Nói trắng ra là bận rộn một hồi, lại làm nền cho sự vĩ đại của Thương Thiên, là đang làm công cho Thương Thiên!

Thật sự trát tâm.

Nhiên, hiện tại hắn cũng không còn khả năng nào khác, chỉ có thể hy vọng Hủy Diệt Giả đủ cường đại, có thể giết Long Vương, sau đó đem cái gọi là Thương Long Thiên trực tiếp hủy diệt.

Nếu như thế, Thương Thiên bố cục phá diệt, hắn mới là người thắng. "Hừ, có thể thắng lợi, nhất định có thể thắng lợi!" Thái Cực đều không phát hiện, sau nhiều lần giao phong với Thương Thiên, tâm linh hắn đều xuất hiện biến hóa.

Nhân vật như hắn vốn sẽ không có loại tâm linh ti vi này, ý niệm của hắn chỉ có một: Duy ngã độc tôn, hủy diệt hết thảy.

Nhưng hiện tại, cư nhiên lại phải dùng những lời như vậy để tự an ủi tâm linh mình.

Bên trong Thương Long Thiên, tư sát chân chính bắt đầu...

Khí tức Hủy Diệt Giả không ngừng bạo phát, ý đồ tránh thoát phong tỏa của Thương Long Thiên, nhưng Long Vương làm sao sẽ cho hắn cơ hội như vậy?

Long Vương khí cơ trực tiếp bành trướng, thân thể hắn cùng cả thế giới trực tiếp dung hợp. "Vĩ đại Thương Thiên tại thượng, thỉnh ngài ban cho ta sức mạnh cường đại, để ta vì ngài chém giết tên Hủy

Diệt Giả khả ố này, thủ hộ vinh diệu của ngài đi!" Chỉ trong công phu hai câu nói, cảnh giới Long Vương cư nhiên bắt đầu phi tốc đề thăng, cùng lúc đó, xung quanh thân thể Hủy Diệt Giả xuất hiện từng cái lại từng cái đầu rồng.

Những đầu rồng này đều giống hệt Long Vương, sở hữu khí tức vô cùng hung lệ. "Xé xác!" Long Vương ra lệnh một tiếng, tức khắc dấy lên cuồng triều cắn xé khủng bố.

Vô số Long tộc toàn bộ đều giảo hợp trên thân thể một con cự long, sau đó hóa thành thâm trầm phá diệt chi lực. "Ngao ngao..." Đầu Hủy Diệt Giả kia tức khắc vô pháp thừa thụ khí tức khủng bố như thế, thân thể nó bắt đầu run rẩy, đồng thời bính mệnh thôi động sức mạnh muốn thủ hộ tự thân, nhưng... căn bản không có tác dụng!

Bởi vì những đầu rồng này cư nhiên đang thôn phệ sức mạnh của nó.

Ngắn ngủi một phần ngàn cái sát na, nó cảm giác bản nguyên chi lực tự thân thiếu đi quá nhiều quá nhiều.

Nếu cứ như thế này, không bao lâu nữa nó sẽ bị phá diệt.

Trong đại điện Chân Lý, Thái Nhất sắc mặt càng thiết thanh vô cùng, hiển nhiên sát giác được biến hóa bên trong.

Chương 240

Thật sự không ngờ, khu khu một con Long Vương, cư nhiên có thể sở hữu sức mạnh kháng hành với Hủy Diệt Giả, điều khiến hắn cảm thấy phẫn nộ nhất là sức mạnh của Hủy Diệt Giả cư nhiên có thể bị thôn phệ!

Thái Nhất toàn thân run rẩy, nói: "Tốt, thật sự phi thường tốt a, xem ra Thương Thiên cái tên tiểu đông tây kia đã phá giải chân huyết của ta!" Hủy Diệt Giả nãi là chung cực sức mạnh hắn đế tạo dùng để chinh phục Hồng Hoang, Hỗn Độn, nãi chí tân sinh Hồng Mông quốc độ.

Vốn dĩ, sự tồn tại của Hủy Diệt Giả gần như vô giải, bởi vì mỗi một tôn Hủy Diệt Giả đều được phú dư bản ngã chân huyết chí cao vô thượng của Thái Cực Đế Chủ.

Cho nên, những Hủy Diệt Giả này phi nhưng sở hữu sức mạnh cường đại, mà còn có thể không ngừng thôn phệ, không ngừng tiến hóa.

Nhưng đến hiện tại, bản nguyên Hủy Diệt Giả bị không ngừng thôn phệ, chứng minh Thương Thiên đã phá giải chân huyết của hắn tịnh nạp vi kỷ dụng. "Ta sớm nên nghĩ đến, ta sớm nên nghĩ đến!" Thái Cực biết, lại một lần nữa thua Thương Thiên.

Lúc trước cảm giác một đạo tinh thần ẩn tàng trong chân huyết trực tiếp tiêu thất, hắn lý sở đương nhiên cho rằng Thương Thiên đã từ bỏ chân huyết của hắn, sau đó đi lên con đường tự ngã ngưng tụ đạo thể.

Nhưng vạn vạn không ngờ, Thương Thiên cư nhiên có thể trong tình huống hào vô sở giác đem hạt giống tinh thần kia mạt trừ.

Đáng chết, tên này thật đáng chết a.

Chân Lý Đạo Tổ nhìn Thái Nhất khí cấp bại phôi như thế, nói: "Đế Chủ, mưu hoa lần này thất bại rồi.

Vĩ đại Thương Thiên nói, nếu ngài lộ ra vẻ bạo nộ, vậy thì nói với ngài một câu: Có thể để tất cả Hủy Diệt Giả đều đến Hồng Hoang, Thương Thiên đang chờ đợi ngài." "Hừ?

Thương Thiên, đang kích thích ta sao?

Đơn giản là buồn cười!" "Hiện tại ngươi đang ngưng tụ đạo thể, cư nhiên dám thoát khiêu như thế, giản trực không biết sống chết.

Đã như vậy, ta sẽ cho ngươi biết thế nào là hối hận thực sự." Hỗn Độn Chung trong lòng bàn tay hắn lần nữa bắt đầu kích động.

Một cỗ sức mạnh bàng đại cư nhiên tránh thoát áp chế của Chân Lý Đạo Tổ.

Phục Hy mày nhíu lại, tức khắc kinh hô một tiếng: "Đạo Tổ, không xong rồi!

Hắn muốn phá toái Hỗn Độn Chung, dùng sức mạnh Tiên Thiên Chí Bảo phá toái để giết chúng ta!" Không thể không nói, ánh mắt Phục Hy phi thường chuẩn xác.

Đúng vậy, đây chính là mục đích của Thái Cực lúc này.

Kỳ thực, ngay khoảnh khắc Hủy Diệt Giả bị kéo vào Thương Long Thiên, Thái Cực đã biết bố cục lần nữa thất bại.

Nhưng, hắn là loại người cam tâm tiếp thụ thất bại sao?

Tuyệt đối không!

Cho dù thua, cũng phải lưu lại cho Thương Thiên ấn tượng cực kỳ sâu sắc. "Hừ, Thương Thiên, ngươi không phải muốn mượn nhờ khí vận của đám Tiên Thiên sinh linh này, để Hồng Hoang thế giới thăng

cách, sau đó bồi dưỡng bọn chúng chinh chiến vì đại đạo chi lộ của ngươi sao?

Ta sẽ để ngươi được như nguyện?" Oanh!

Sức mạnh cuồng bạo vô song lúc này triệt để nổ tung, ba động vô pháp tưởng tượng lan tràn.

Chân Lý Đạo Tổ thời gian đầu tiên vận chuyển pháp lực cường đại nhất của tự thân, cùng tòa Chân Lý Đạo Cung dung hợp làm một, ngăn cản tại phía trước.

Nhiên, tuy rằng kiệt lực để đáng, nhưng sức mạnh hủy diệt của Tiên Thiên Chí Bảo chung quy quá đáng sợ.

Chỉ một đạo sức mạnh cường đại, cho dù Hỗn Nguyên cường giả cũng khó ngăn cản.

Chân Lý Đạo Tổ tự thân mượn nhờ Chân Lý Đạo Cung hoặc giả có thể tồn hoạt dưới sự trùng kích này, nhưng không hộ nổi những Tiên Thiên sinh linh kia!

Sự bạo tạc khủng bố lúc này ba cập ra, cái đầu tiên hủy diệt là thân thể Thái Nhất...

Chương 241

Nhưng Thái Cực vô sở vị, tả hữu bất quá là một cỗ thể xác lâm thời mà thôi.

Thanh âm Thái Cực lúc này truyền đệ ra: "Tưởng rằng chỉ có Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung tự bạo hủy diệt thôi sao?

Hừ, ngươi cũng quá coi thường ta.

Bản Đế Chủ tồn tại ở nơi này cho dù chỉ là một đạo phân thân sức mạnh vô cùng vi nhược, nhưng cũng đủ để cho Hồng Hoang thế giới bồi táng!" Lúc này, có một số Tiên Thiên sinh linh thực lực yếu nhỏ, khí vận không thâm hậu đã đi trước một bước bị giết chết, lão hảo nhân Hồng Vân chết trong cơn trùng kích đáng sợ như vậy.

Cái chết của hắn tuyệt đối không phải kết thúc, vẻn vẹn chỉ là bắt đầu mà thôi!

Chân Lý Đạo Tổ vẫn luôn tỏ ra vô cùng bình tĩnh, sắc mặt lúc này lại vô cùng kinh hoảng, vô cùng thống khổ.

Y trực tiếp nộ hống: "Thái Cực, ngươi cư nhiên dám làm như thế, Thương Thiên nhất định sẽ không tha cho ngươi, Thương Thiên nhất định sẽ tru sát ngươi!" Thái Cực bất tiết nói: "Xem ra cái Đạo Tổ cẩu thí kia đã có sở cảm ứng rồi a.

Ngươi có thể sống sót là phi thường tốt, vừa lúc để ngươi nhìn xem bản Đế Chủ làm thế nào phá diệt cái gọi là Hồng Hoang thế giới này.

Kia liệt dương tinh thần trên cửu thiên a, nên phấn toái rồi!" "Ha ha ha..." Phá diệt Thái Dương!

Tên điên này, cư nhiên muốn phá toái Thái Dương!

Tên này triệt để điên rồi sao?

Nếu Thái Dương bị phấn toái, như vậy tất cả hết thảy đều sẽ hóa thành hư vô.

Hồng Hoang quảng mạc, nhưng Thái Dương là hy vọng của vạn vật, có Thái Dương chiếu rọi, Hồng Hoang thiên địa mới có thể cân bằng, chư thiên thương sinh mới có thể hảo hảo sống sót.

Thái Dương Tinh nếu phấn toái...

Chưa nói đến sức phá hoại kinh khủng khi Thái Dương nổ tung, chỉ riêng việc Hồng Hoang sau này lâm vào trạng thái vĩnh dạ, những sinh linh hạnh tồn sau vụ nổ cũng sẽ toàn bộ điêu linh mà chết.

Không thể không nói, chiêu này thực tại quá độc ác! "Hừ, tả hữu cũng chỉ là một đám sâu kiến mà thôi.

Chân Lý Ma Thần ở trước mặt ta lại tính là cái gì?

Nếu không phải là Thương Thiên, ngươi có tư cách nói chuyện với bản Đế Chủ sao?

Cho nên, mẫn diệt đi." Chân Lý Đạo Cung bị nghiền nát trong cuồng triều tự bạo của Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, rất nhiều Tiên Thiên sinh linh bên trong Chân Lý Đạo Cung, dưới sự nhìn chăm chú của ý chí Thái Cực đang tiêu thất kia, cũng triệt để tử vong. "Ha ha ha...

Thương Thiên a, uổng phí vạn bàn mưu kế, nhưng chung quy đấu không lại ngô a." Nói xong một câu này, một đạo ý chí của Thái Cực cũng theo đó tiêu tán trong Hồng Hoang thế giới.

Một đạo ý chí này vốn cực kỳ bạc nhược, cần phải ký sinh bên trong thân thể Thái Nhất.

Hỗn Độn Chung tự bạo, thân thể Thái Nhất nát vụn đầu tiên, cho

nên đạo ý chí này cũng dần dần tiêu tán.

Đương nhiên, đối với hắn mà nói cũng không quan trọng, bởi vì tận mắt chứng kiến rất nhiều Tiên Thiên sinh linh diệt tuyệt, lại nhìn thấy Thái Dương Tinh thần sụp đổ, khiến hắn phi thường vui sướng. "Hừ, Thương Thiên tưởng rằng ngô không nhìn ra sao, Thương Long Thiên của hắn xây dựng trên Hồng Hoang thế giới, hiện nay Hồng Hoang bắt đầu điêu linh, Thương Long Thiên của hắn cũng không thể duy trì lâu dài." "Vừa rồi không phải để ta cho chín tên Hủy Diệt Giả đều buông xuống sao?

Yên tâm đi, sẽ không quá lâu đâu, ngô sẽ một lần san bằng tất cả, đem toàn bộ bố cục của hắn hủy diệt hoàn toàn, sau đó lại tru sát hắn, ha ha!" ...

Hủy diệt phong bạo vẫn đang tiếp tục, nhấn chìm tất cả, sức mạnh đang không ngừng khuếch trương.

Từ nơi này nhìn ra toàn bộ Hồng Hoang, sức mạnh sau khi Thái Dương bạo nổ quả nhiên vô cùng khủng bố.

Dưới sự càn quét của thứ sức mạnh có thể băng diệt hết thảy kia, vạn vật đều đang tiêu tán điêu linh.

Chương 242

Thần sơn, biển sâu...

Lúc này Chân Lý Đạo Tổ bắt đầu cầu nguyện: "Vĩ đại Thương Thiên a, như ngài dự liệu, Thái Cực Đế Chủ kia quả nhiên đã làm ra cử chỉ đáng sợ!" Ở trước mặt hắn xuất hiện một đạo thân ảnh, không phải ai khác, chính là tinh thần của Thương Thiên.

Hồng Hoang đang trong cơn phá diệt, nhưng Thương Thiên lại không chút dao động, ngay cả cảm xúc cũng không có nửa điểm biến hóa: "Ân.

Tỳ tính của hắn ta hiểu rõ, hắn có thể làm như thế cũng căn bản không kỳ quái." Chân Lý Đạo Tổ không hiểu, hướng về phía Thương Thiên hỏi: "Vĩ đại Thương Thiên, ngài... không cách nào ngăn cản sao?" Nhìn Hồng Hoang thế giới đang bị sụp đổ, Chân Lý Đạo Tổ cảm thấy từng cơn đau lòng.

Cái danh Đạo Tổ này, chỉ chính là Tổ sư của Hồng Hoang Thiên Đạo!

Khí vận của hắn cũng cùng Hồng Hoang có sự liên kết, nếu Hồng Hoang thế giới có thể không ngừng thăng cấp, không ngừng đề thăng, hắn cũng có thể đạt được chỗ tốt cực lớn.

Nhưng hiện tại Hồng Hoang sụp đổ, hết thảy yên diệt, như vậy hắn cũng sẽ mất đi quá nhiều thứ.

Thương Thiên cười khẽ nói: "Ngươi, cảm thấy đau lòng sao?" Chân Lý Đạo Tổ cúi đầu, nhưng kỳ thực trong lòng Thương Thiên hiểu rõ hết thảy, hắn thật sự không muốn nhìn thấy Hồng Hoang cứ thế bị hủy diệt.

Đương nhiên, cho dù trong lòng không nỡ, nhưng đối với chỉ lệnh của Thương Thiên, hắn tuyệt đối sẽ không có nửa điểm chần chờ. "Cứu vớt Hồng Hoang... ta đương nhiên có thể." Thương Thiên chậm rãi mở miệng.

Lời này tuyệt đối không phải nói suông, thực lực Thương Thiên hiện nay tuyệt đối vượt xa dự tính của Thái Cực Đế Chủ đối với hắn.

Bởi vì Thái Cực Đế Chủ bản thân tuy rằng vô cùng cường đại, nhưng dù sao hiện tại cũng đang bị phong ấn.

Huống hồ, hắn từ trước tới giờ chưa từng coi trọng Thương Thiên, cho nên cũng sẽ không tốn quá nhiều tâm tư đi tìm hiểu Thương Thiên.

Uy năng của Thương Thiên, đã đạt đến tình trạng nhất niệm định thế giới. "Nhưng, tại sao ta phải ngăn cản chứ?" Lúc này, Thương Thiên vẫy tay một cái.

Sau đó Chân Lý Đạo Tổ không thể tin nổi phát hiện ra, những Tiên Thiên sinh linh vốn đã chết đi yên diệt trong vụ nổ của Tiên Thiên Chí Bảo kia cư nhiên lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt hắn!

Hồng Vân Lão Tổ, Phục Hy, Nữ Oa, Côn Bằng...

Tất cả Tiên Thiên sinh linh đều tồn tại ở nơi này, không có một ai chết đi!

Cuối cùng, Thời Gian Ma Thần, cũng chính là Vọng Ngữ của kiếp này cũng xuất hiện ở trước mặt hắn. "..." Chân Lý Đạo Tổ kinh ngạc đến mức một câu cũng nói không nên lời.

Rõ ràng hắn đã nhìn thấy những Tiên Thiên sinh linh này mẫn diệt!

Từ Hồng Vân bắt đầu, từng người từng người Tiên Thiên sinh linh hô hoán tên của hắn, hy vọng hắn có thể cứu giúp, nhưng sức mạnh hủy diệt của Tiên Thiên Chí Bảo thực sự quá cường đại và bá

đạo, lại cộng thêm ý chí Thái Cực Đế Chủ thôi động, cho nên hắn cũng bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ bị từng người giết chết.

Lúc đó trong lòng Chân Lý Đạo Tổ vô cùng đau đớn.

Cũng không hẳn là đối với những Tiên Thiên sinh linh này có tình cảm thâm hậu gì, mà bởi vì hắn cảm thấy đã phụ lòng tin tưởng và hy vọng của Thương Thiên, để cho kế hoạch của Thương Thiên vĩ đại cứ thế bị phá hoại.

Khi đó, nhìn phản ứng của Thái Cực Đế Chủ, hắn cũng xác định rất nhiều Tiên Thiên sinh linh đã bị giết chết.

Nhưng hiện tại...

Thương Thiên cười khẽ một tiếng, nói: "Hừ, nếu như ngay cả ngươi cũng lừa không được, làm sao có thể lừa được Thái Cực chứ?" "Chẳng lẽ..." Chân Lý Đạo Tổ bỗng nhiên hiểu ra.

Thương Thiên cười nói: "Không sai, chính là ảo giác.

Chương 243

Ra đi, Huyễn Diệt." Lời nói của Thương Thiên vừa dứt, trong không khí hư vô bỗng nhiên xuất hiện thêm một nam tử cực kỳ phiêu dật xuất trần, nhưng lại vô cùng không chân thực.

Chân Lý Đạo Tổ nhìn thấy, lập tức minh bạch: "Thì ra là Huyễn Tượng Ma Thần!" Năm xưa khi Hỗn Độn sắp sửa vỡ nát, Thương Thiên vì để an bài vận mệnh nhân quả tạo hóa, ngoại trừ Long Vương, Chân Lý Ma Thần, Thời Gian Ma Thần còn có một Huyễn Tượng Ma Thần!

Long Vương là người đầu tiên Thương Thiên đánh thức, sau đó là Chân Lý Ma Thần, tiếp theo mới đến Thời Gian Ma Thần xuất hiện.

Nhưng Huyễn Tượng Ma Thần vẫn luôn không có xuất hiện, hiện tại bố cục về Huyễn Tượng Ma Thần rốt cuộc cũng lộ diện!

Nam tử kia quỳ rạp xuống, vô cùng cung kính nói: "Cảm tạ vĩ đại Thương Thiên ban cho ta tân sinh, càng để cho ta có thể đem Quang Ám Hư Vô Pháp Tắc dung nhập vào trong Bản Ngã Huyễn Tượng Pháp Tắc của ta." Thương Thiên cười khẽ một tiếng, nói: "Đứng lên đi, lần này ngươi cùng Thời Thần làm không tệ." Vì sao Thời Gian Ma Thần Vọng Ngữ bỗng nhiên xuất hiện tại bên trong Chân Lý Đạo Cung?

Thật sự chỉ là vì để cho những Tiên Thiên sinh linh kia "xem phim" thôi sao?

Đương nhiên không!

Sự tồn tại của Thời Gian Ma Thần, chính là vì để chế tạo đoạn tầng thế gian, sau đó tiếp dẫn che giấu Huyễn Tượng Ma Thần.

Trước đó, thời điểm Tiên Thiên Chí Bảo bị hủy diệt, những Tiên Thiên sinh linh chết đi kia hoàn toàn là ảo tượng!

Một đạo ý chí Thái Cực ký sinh trên người Thái Nhất thực sự quá bạc nhược.

Hắn tuy rằng lần lượt bại dưới tay Thương Thiên, tuy rằng cũng tại vì quá mức xem thường Thương Thiên, nhưng cái kiêu ngạo trong xương cốt khiến hắn đối với Thương Thiên nhận thức không đủ.

Cho nên, hắn lại một lần nữa trúng kế của Thương Thiên, tưởng rằng Tiên Thiên sinh linh đều đã chết tuyệt, nhưng trên thực tế Tiên Thiên sinh linh một người cũng chưa từng chết đi.

Có trải nghiệm lần này, ngược lại sẽ khiến những Tiên Thiên sinh linh kia đối với tín ngưỡng Thương Thiên càng thêm kiên định!

Đương nhiên, nếu như cảm xúc của Chân Lý Đạo Tổ có một chút không tự nhiên, tuyệt đối sẽ bị Thái Cực phát hiện, cho nên Thương Thiên căn bản không có nói cho Chân Lý Đạo Tổ biết.

Chân Lý hốt nhiên vui vẻ, nói: "Vĩ đại chủ nhân, chẳng lẽ Thái Dương hủy diệt cũng là..." Thương Thiên cắt ngang lời hắn, nói: "Cái đó đương nhiên là thật, động tĩnh lớn như vậy, Huyễn Tượng Ma Thần dù có lợi hại hơn nữa cũng lừa không được, nhưng, đây vốn cũng là điều ta muốn a..." Trong lời nói của Thương Thiên, lộ ra một cỗ cao thâm.

Chân Lý Đạo Tổ hoàn toàn không rõ Thương Thiên rốt cuộc vì sao phải làm như thế, nhưng cũng không gây trở ngại việc hắn đối với Thương Thiên càng thêm kính bội.

Hắn chân thành nói: "Vĩ đại Thương Thiên, mỗi một đạo ý chí của ngài đều là chân lý tuyệt đối của ngô." Thương Thiên cũng không để ý tới lời nói của kẻ cuồng nhiệt tín ngưỡng này, ngược lại bình tĩnh nói:

"Được rồi, lẳng lặng nhìn xem, lẳng lặng cảm ngộ đi, thiên địa điêu linh, thịnh cảnh bực này cũng không thấy nhiều đâu." Sức mạnh Thái Dương sụp đổ, thực sự quá khủng bố.

Đầu tiên thiên khung bị ánh sáng cường liệt nồng đậm lấp đầy, sau đó là sự thiêu đốt cấp độ hủy diệt, bất kỳ vật gì bị nhiệt độ khủng bố kia dính vào, như vậy chỉ có một con đường hủy diệt.

Ngọn lửa khủng bố đang không ngừng thiêu đốt, sức mạnh vĩ ngạn giữa thiên địa đều bắt đầu lâm vào trầm tịch.

Sinh linh, bắt đầu diệt tuyệt!

Tại khoảnh khắc đầu tiên Thái Dương bạo nổ, Hồng Hoang thế giới ít nhất có một phần mười sinh linh vì thế mà trực tiếp chết đi, ở trước mặt sức mạnh tịch diệt, căn bản không có khả năng có bất kỳ may mắn nào, tất cả mọi thứ đều thúy nhược như thế.

Thái Dương đại bạo tạc cũng không có kéo dài bao lâu, bởi vì toàn bộ Hồng Hoang thế giới bỗng nhiên hoàn toàn tĩnh chỉ lại.

Khối năng lượng bạo nổ hủy diệt khủng bố kia bị trực tiếp cấm chỉ, tất cả mọi thứ đều lộ ra quỷ dị như thế.

Phảng phất như khi đang xem phim, bỗng nhiên bị ấn xuống cái nút tạm dừng vậy.

Chân Lý Đạo Tổ trong nháy mắt hãi nhiên, trực tiếp đem ánh mắt nhìn về phía Thương Thiên.

Bởi vì hắn thấy, người duy nhất có thể làm cho Hồng Hoang đang bắt đầu sụp đổ tĩnh chỉ lại cũng chỉ có vị Thương Thiên bên cạnh này thôi.

Nhưng Thương Thiên căn bản không có động tác.

Thương Thiên nói: "Không cần nhìn, cũng không phải ta làm, ta

hiện tại cũng sẽ không đi để ý tới Hồng Hoang tồn vong." Thương Thiên lúc này đang cấu kiến Đạo thể của hắn, tinh lực chủ yếu sẽ hoàn toàn đặt ở trên Đạo thể.

Thương Thiên nói: "Hừ, thật đúng là nhờ có tên Thái Cực kia, rốt cuộc cũng ép hắn đi ra rồi sao?" Ngay khi lời nói của hắn vừa dứt, có một đạo thanh âm so với cả thế giới này càng thêm hạo đãng vang lên: "Thương Thiên, chúng ta đàm luận một chút đi?" Tại sát na một đạo thanh âm kia vang lên, Chân Lý cảm giác bản thân nhỏ bé biết bao.

Huyễn Tượng Ma Thần sắc mặt vô cùng ngưng trọng, phảng phất như một người bình thường lúc này xuất hiện trước mặt một đầu cự thú khủng bố cấp bậc sử thi, trên dung nhan mỹ lệ của Vọng Ngữ tràn đầy kinh khủng.

Chương 244

Bàn Cổ, là thanh âm của Bàn Cổ! "Đàm luận một chút sao?

Ha ha, Bàn Cổ rốt cuộc cũng chịu sống lại rồi sao?

Bất quá cũng tốt, đích xác cũng nên hảo hảo đàm luận một chút." Ý chí Thương Thiên biến mất.

Uy năng hạo đãng khủng bố biến mất không thấy, Thương Thiên cùng Bàn Cổ đồng thời đi vào một nơi không có thời gian, không có không gian, không dính dáng vận mệnh, cũng sẽ không có bất kỳ nhân quả nào.

Đương nhiên, địa phương như vậy hoàn toàn vượt ra khỏi sự lý giải của Chân Lý, Huyễn Tượng và Thời Thần, hoàn toàn bất đồng.

Tại cái thời không cực kỳ đặc thù kia, hai tôn thân ảnh vĩ ngạn không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung đứng đối diện nhau.

Hai đạo ý chí -- Thương Thiên cùng Bàn Cổ!

Người mở miệng trước là Bàn Cổ: "Thật không nghĩ tới, ngươi cư nhiên có thể trưởng thành đến tình trạng này." Thương Thiên cười khẽ một tiếng, nói: "Bàn Cổ, năm đó ngươi không phải đã tự mình phấn toái ý chí rồi sao?" Kỳ thực, lời nói của hai người đều không có ý nghĩa gì, đến đẳng cấp cường đại truy tầm Bất Hủ Đại Đạo này, kết quả mới là quan trọng nhất. "Thương Thiên, cứu vớt Hồng Hoang thế giới, coi như trao đổi, ta sẽ đem ý chí triệt để từ trong Hồng Hoang rút ra ngoài." Nghe Bàn Cổ nói, Thương Thiên nhẹ nhàng cười, nói: "Ngươi không rút ra ngoài cũng không có quan hệ, ta sớm muộn gì cũng sẽ tìm được ngươi, ngươi hẳn là biết ta có thể làm được." Bàn Cổ đình trệ một hồi.

Đương nhiên hắn rõ ràng, Thương Thiên nói là thật!

Bởi vì thực lực Thương Thiên đang không ngừng đề thăng, một khi chờ Thương Thiên ngưng tụ Đạo thể, Thương Thiên nhất định sẽ trực tiếp từ Thiên Đạo nguyên bản rút ra, đến lúc đó Thương Thiên càng có thể muốn làm gì thì làm.

Bất quá, sau tai nạn Thái Dương hủy diệt lần này, Hồng Hoang thế giới nhất định sẽ ngàn thương trăm lỗ.

Bàn Cổ bỗng nhiên nói: "Thương Thiên, ngươi đang cấu kiến Đạo thể mới đi, tuy rằng ngô không biết ngươi làm thế nào, nhưng có thể đồng thời cắn nuốt chân huyết của ngô và tên Thái Cực kia, thật sự là không tầm thường." "Thế nhưng ngươi có từng phát hiện, vô luận ngươi cố gắng như thế nào, Đạo thể của ngươi đều tịnh không hoàn chỉnh, là Bán Bộ Đạo Thể!" Ánh mắt Thương Thiên híp lại.

Điểm này, hắn lại sớm đã biết.

Hiện tại Đạo thể tên là: Bán Bộ Hồng Mông Đại Đạo Chi Khu.

Tại thời điểm lựa chọn, đây là Đạo thể chi khu cường đại nhất có thể ngưng tụ, nhưng vẫn như cũ có danh "Bán Bộ".

Thể chất của Bàn Cổ, cũng là Bán Bộ Đại Đạo Chi Khu.

Theo đạo lý, đã là Đại Đạo Chi Tử, như vậy phải là Đại Đạo Chi Khu mới đúng, nhưng mà... hắn cũng vẻn vẹn chỉ là Bán Bộ Đại Đạo Chi Khu. "Thương Thiên, ngươi muốn truy trục chân chính Đại Đạo, Đại Đạo vĩnh hằng bất hủ, ta biết nhiều hơn ngươi, ta có thể cho ngươi biết một vài tin tức, nếu như ngươi cứu vớt Hồng Hoang, như vậy ta sẽ đem những thứ này nói cho ngươi." Thương Thiên cũng không có suy nghĩ nhiều, trực tiếp nói: "Ta muốn biết trước một sự kiện, mục đích ngươi khai thiên tích địa là gì?

Cũng đừng nói cho ta, đơn thuần là vì nhiệt ái sinh mệnh a." Vốn

dĩ, Thương Thiên cho rằng Bàn Cổ khai thiên tích địa là muốn một lần nữa chế tạo một phiến thế giới, để nó không ngừng tiến hóa, cuối cùng siêu việt Hồng Mông Vĩnh Hằng Đế Quốc.

Nhưng theo việc Thương Thiên trở thành Thiên Đạo, cũng theo việc hắn không ngừng cường đại cùng với không ngừng giao phong cùng Thái Cực, nhận thức của Thương Thiên đại đại đề thăng, hắn rõ ràng một điểm: Hồng Hoang thiếu hụt quá nhiều, Thiên Đạo sinh ra từ đó thiên nhiên sẽ chế ước Hồng Hoang thế giới phát triển.

Còn về Tam Thanh các loại, cố nhiên có Thái Cực bố cục, nhưng nếu như Bàn Cổ thật sự muốn chân chính phát triển Hồng Hoang, kiếp trước của hắn cũng không có khả năng phát sinh sự tình Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn nghiền nát toàn bộ thế giới rồi.

Bàn Cổ bỗng nhiên cười khẽ một tiếng, nói: "Thương Thiên, ánh mắt của ngươi thật lợi hại, tất cả mọi thứ đều không thoát được pháp nhãn cùng cảm tri của ngươi a, nhưng mà, tin tưởng ta, biết sự tình này đối với ngươi cũng không phải là một chuyện tốt." Thương Thiên nói thẳng: "Ta không tin." "Bàn Cổ, kỳ thực ngươi không nói ta đại khái cũng có thể đoán được, nguyên bản Đại Đạo, là có tàn khuyết đi, Đại Đạo 50, Thiên Diễn 49..." Nghe được tám chữ này, khí tức của Bàn Cổ quả nhiên lại biến đổi.

Kỳ thực thời điểm kiếp trước có một câu nói lưu truyền rộng rãi giữa rất nhiều đại năng, cường đại như Đế Tuấn, Thái Nhất các loại, chỉ cảm thấy bên ngoài Hồng Hoang Lục Thánh, còn có một cơ hội thành Thánh nhân.

Nhưng bọn hắn lại đâu biết rằng, nơi này có thể dính dáng đến bí mật Đại Đạo chân chính!

Trong mắt Bàn Cổ lộ ra một tia kinh ngạc, nói: "Đại Đạo 50, Thiên Diễn 49, cư nhiên ngươi cũng biết câu nói này?" Kỳ thực, thời điểm

kiếp trước, người đầu tiên nói ra câu nói này là Hồng Quân.

Hồng Quân hợp đạo thành công, nắm giữ Tạo Hóa Ngọc Điệp, tại Tử Tiêu Cung khai giảng đạo pháp, câu nói đầu tiên chính là "Đại Đạo 50, Thiên Diễn 49".

Chỉ là, lời từ trong miệng Hồng Quân nói ra cùng lời nói của Thương Thiên lúc này lại khác nhau một trời một vực!

Chương 245

Ý tứ trong miệng Hồng Quân là: Hồng Hoang thế giới khai tịch, Đại Đạo pháp tắc dung nhập vào bên trong Hồng Hoang thế giới, Thiên Đạo diễn sinh biến hóa, tổng cộng hóa thành bốn mươi chín điều Thiên Đạo căn bản pháp tắc, cố định Hồng Hoang thế giới.

Nhưng một điều cuối cùng tịnh chưa diễn sinh ra, một điều cuối cùng được xưng là "Độn khứ nhất" (cái một đi mất), đồng dạng, cũng là một đường sinh cơ trong Hồng Hoang.

Hồng Hoang Lục Thánh, là định số sử nhiên.

Nhưng nếu có người có thể đắc được "Độn khứ nhất", như vậy sẽ có cơ hội đạt được thêm một tôn vị Thánh nhân.

Hồng Quân Đạo Tổ nói như thế, đương nhiên cũng không có sai.

Nhưng trên thực tế, căn bản là phiến diện cùng không hoàn chỉnh, một câu nói kia, vị trí đứng không giống nhau, phong cảnh nhìn thấy tự nhiên cũng không giống nhau, cho nên đạo lý lý giải tự nhiên cũng cùng người đứng cao hơn bất đồng. "Bàn Cổ, thế nào là Đại Đạo chứ?

Trên Hồng Mông Đế Chủ, là Bất Hủ Đạo Chủ!

Bất Hủ Đạo Chủ là gì?" Thương Thiên liên tục hai vấn đề, lại làm cho Bàn Cổ trực tiếp trầm mặc.

Thương Thiên cũng không có kỳ vọng Bàn Cổ có thể đáp lại, lầm bầm lầu bầu nói: "Bàn Cổ, kỳ thực, ngươi tịnh không phải là Đại Đạo Chi Tử, ngươi là...

Hộ Đạo Nhân, đúng không?" Đại Đạo Chi Tử và Hộ Đạo Nhân, đó là hai khái niệm hoàn toàn bất đồng.

Đại Đạo Chi Tử, như vậy Bàn Cổ là Đại Đạo truyền thừa, hết thảy Đại Đạo, hết thảy căn bản pháp đều sẽ vì Bàn Cổ mà chuyển động!

Hộ Đạo Nhân cố danh tư nghĩa là tồn tại thủ hộ Đại Đạo.

Hai người này có sự khác biệt về bản chất!

Khái niệm về Đại Đạo rốt cuộc là gì, thực sự quá mức huyền diệu.

Thương Thiên có đoán, nhưng sẽ không chân chính nói ra miệng, Đạo bất khả ngôn minh, tuyệt đối không phải nói đùa.

Đại Đạo 50, tuyệt đối không phải là có năm mươi điều Đại Đạo pháp tắc, Thiên Diễn 49 cũng không phải là Thiên Đạo diễn sinh ra trong đó bốn mươi chín điều, trong đó có lẽ quan hệ đến mấu chốt cùng điểm yếu của việc trở thành Bất Hủ Đạo Chủ!

Nhưng đối với thân phận của Bàn Cổ, Thương Thiên lại cơ bản có thể xác định.

Lúc này Thương Thiên nói ra, nhìn sắc mặt Bàn Cổ liền biết hẳn là đoán đúng rồi!

Một cái Hộ Đạo Nhân, tôi tớ của Bất Hủ Đạo Chủ!

Bàn Cổ chậm rãi nói: "Hừ, Thương Thiên, ngươi đảo cũng lợi hại, cư nhiên có thể thôi trắc ra một điểm này." Bàn Cổ nói như vậy, chính là trực tiếp thừa nhận.

Lời này nói ra kỳ thực phi thường không thể tưởng tượng nổi, bởi vì thân phận của Bàn Cổ cư nhiên vẻn vẹn chỉ là một người thủ hộ, không phải Đại Đạo Chi Tử!

Nói khó nghe, thân phận của Bàn Cổ vẻn vẹn chỉ là một nhân vật tương tự như hạ nhân.

Đương nhiên, chủ nhân của hắn quá vĩ ngạn, là Bất Hủ Đại Đạo!

Nhưng nếu như cẩn thận thôi diễn, kỳ thực sớm đã có thể phát hiện.

Năm đó Hồng Mông Đế Chủ Thái Dịch, là cùng Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn cùng nhau sinh ra.

Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn năm đó đem năm đại Hồng Mông Đế Chủ trực tiếp trọng thương, khiến cho bọn hắn lâm vào một loại trạng thái phi tử phi sinh, Bàn Cổ vốn nên xuất hiện vào lúc đó.

Nhưng Bàn Cổ bị Hồng Mông Đế Chủ cường đại nhất cũng là Thái Cực ảnh hưởng, Thái Cực tìm được Đại Đạo Tạo Hóa Ngọc Điệp, sau đó đem nó phá toái, chia làm năm phần lớn, Bàn Cổ sinh ra cũng vì vậy mà bị trì hoãn ròng rã một đại thời đại.

Hồng Mông Tử Địa ngưng tụ, trong hư vô sinh ra Hỗn Độn, sau đó trong Hỗn Độn dựng dục ra Hỗn Độn sinh linh cùng Hỗn Độn Ma Thần, Bàn Cổ mới tại lúc này sinh ra.

Bàn Cổ thời điểm sinh ra có Hỗn Độn Thanh Liên cùng Khai Thiên Thần Phủ, lại cộng thêm kiến văn kiếp trước của Thương Thiên, làm cho Thương Thiên đương nhiên cho rằng hắn là Đại Đạo Chi Tử.

Chương 246

Nhưng hiện tại xem ra, lúc đó đương nhiên là sai lầm, bởi vì Đại Đạo Chi Tử chân chính tuyệt đối sẽ không chật vật như thế.

Lại thêm Ngao Mặc biết được thân thể Bàn Cổ nãi là Bán Bộ Đại Đạo Chi Khu, càng thêm khẳng định suy đoán của hắn! "Bàn Cổ, nói trắng ra, kỳ thực ngươi là tôi tớ của Bất Hủ Đạo Chủ.

Ta không biết Bất Hủ Đạo Chủ vì sao suy yếu, cư nhiên sẽ bị Hồng Mông Đế Chủ đánh lén, nhưng ta rõ ràng ý nghĩa tồn tại của ngươi nhất định là giúp hắn một lần nữa phục tô, không có sai chứ?" "Khai tịch Hồng Hoang thế giới kỳ thực là sứ mệnh khắc tại trong linh hồn ngươi!

Căn cứ ta thôi toán, Hồng Hoang thế giới không ngừng tiến hóa, cuối cùng sẽ không ngừng thăng cấp, một khi thế giới diễn biến đến cực hạn, như vậy vị Bất Hủ Đạo Chủ thần bí kia có lẽ sẽ thức tỉnh, một lần nữa chân chính chúa tể càn khôn." "Thân là Hộ Đạo Nhân, ngươi lại nảy sinh tâm tư khác!

Đã Hồng Mông Đế Chủ Thái Cực có thể sinh ra tâm thôn phệ Đại Đạo, vì sao ngươi lại không thể chứ?

Cho nên ngươi cũng triển khai bố cục." "Nếu như ta không có đoán sai, bên trong Thiên Đạo Tạo Hóa Ngọc Điệp, hẳn là có bố cục của Thái Cực, bởi vì năm đó có một phần năm Đại Đạo Tạo Hóa Ngọc Điệp nằm trong tay hắn, hắn ngay cả một giọt chân huyết đều có thể dùng để bố cục mưu kế, chí bảo quan trọng như Tạo Hóa Ngọc Điệp sẽ buông tha mới là lạ." Kiếp trước, khi Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn lần thứ hai xuất hiện, Thiên Đạo thúy nhược như thế, trực tiếp sụp đổ, có lẽ chính là vì nguyên nhân thủ đoạn bố trí của

Thái Cực Đế Chủ.

Bàn Cổ cùng Hồng Quân sinh tử bác sát, khẳng định có thể nhìn ra một chút, nhưng hắn tịnh không có ngăn cản, ngược lại tương kế tựu kế! "Bàn Cổ, ngươi là muốn mượn nhờ tay của Thái Cực Đế Chủ, triệt để nghiền nát Hồng Hoang thế giới, sau đó dễ bề đi nhiễm chỉ Đại Đạo Bất Hủ đi?

Đương nhiên, sở dĩ tại lúc này muốn để ta ngăn cản Hồng Hoang bị hủy diệt lại là bởi vì thời cơ không đúng!" Nghe lời nói của Thương Thiên, Bàn Cổ không nói thêm gì nữa, hiển nhiên Thương Thiên nói đều đúng!

Còn về việc vì sao tại nơi này Bàn Cổ cần phải để Thương Thiên ngăn cản Thái Dương phá diệt, để Thương Thiên thủ hộ Hồng Hoang lại là bởi vì thời cơ chưa tới!

Thái Cực Đế Chủ tuy rằng có thể chế tạo Hủy Diệt Giả, nhưng bản thể hắn đang ở trong trạng thái bị phong ấn.

Đổi một câu nói là sức mạnh Thái Cực Đế Chủ không đủ để đi áp chế Đại Đạo, hơn nữa Bàn Cổ cũng không đủ cường đại. "Bàn Cổ a, lần trước ở trước mặt ta ngươi tự mình phấn toái tinh thần, đó kỳ thực vốn là một vòng trong kế hoạch đi?

Đặt mình vào chỗ chết để tìm đường sống, từ đó đào thoát bố cục của vị Bất Hủ Đại Đạo kia, không thể không nói, thật lợi hại a..." Đại Đạo chi tranh, hung hiểm vô cùng.

Nhân tâm thượng khả phả trắc, càng huống chi tâm linh của loại đại nhân vật thông thiên triệt địa này chứ?

Nếu như Thương Thiên thật sự cho rằng Bàn Cổ là một kẻ đại công vô tư, vì chúng sinh cống hiến sinh mệnh, vậy mới thật sự buồn cười!

Cái gọi là Phụ Thần từ bi, ân trạch chúng sinh căn bản là lời nói vô căn cứ, chúng sinh chẳng qua là quân cờ mà thôi!

Bàn Cổ cứ như vậy nhìn thẳng Thương Thiên, giờ khắc này, hắn cũng không cần nhiều lời hơn, bởi vì Thương Thiên nói hoàn toàn chính xác! "Ngươi đúng là một nhân vật đáng sợ." Bàn Cổ mở miệng nói.

Đây là một đánh giá phi thường cao, dù sao tuy rằng hắn tịnh không phải chân chính Đại Đạo Chi Tử, nhưng thực lực bày ở nơi đó.

Hồng Mông Đế Chủ cường đại nhất là Thái Cực, đối với Bàn Cổ đều kỵ đạn phi thường.

Hắn từ trước đến giờ đều coi Bàn Cổ là địch nhân đáng sợ nhất.

Đối mặt Bàn Cổ khen ngợi, Thương Thiên lại chỉ thản nhiên cười, nói: "Hừ, không cần nói loại lời vô nghĩa không có dinh dưỡng này, sức mạnh của ngươi cấm chỉ không được Hồng Hoang thế giới quá lâu đâu, nếu như tiếp tục kéo dài, chỉ có thể tiêu hao bản nguyên tích lũy trước mắt, hoặc là để Hồng Hoang hủy diệt.

Cho nên, mau chóng đưa ra điều kiện có thể làm cho ta động tâm." Thương Thiên sở dĩ ung dung không vội, chính là bởi vì hắn rõ ràng hiện tại Bàn Cổ tuyệt đối ở vào một phương yếu thế.

Bàn Cổ trường kỳ ẩn tàng, một phương diện là muốn hoàn thành một loại lột xác mà Thương Thiên đều không cách nào tưởng tượng, thoát khỏi sự khống chế của vị Đại Đạo chân chính nguyên bản kia.

Một phương diện khác cũng là vì cho Thái Cực Đế Chủ thời gian.

Thái Cực Đế Chủ tưởng rằng nắm trong tay hết thảy, nhất định sẽ trở thành Tân Đạo Chủ vĩnh hằng bất hủ, nhưng lại không biết kỳ thực hắn cũng chỉ là một vòng trong kế hoạch của Bàn Cổ mà thôi.

Đáng tiếc, thời gian của Bàn Cổ không đủ.

Thái Cực dưới sự kích thích của Thương Thiên, trực tiếp đi cực đoan!

Chương 247

Nguyên bản Thương Thiên cũng là muốn đoạt lấy cái Hồng Hoang thế giới này, nhưng hắn thật bị Thương Thiên chọc tức, cho nên trực tiếp chơi một chiêu "mọi người cùng xong đời", đem Thái Dương Tinh trực tiếp cho nổ tung.

Tình huống nghiêm trọng, Bàn Cổ vẫn luôn ẩn tàng tại sâu trong Hồng Hoang, ngay cả Thương Thiên đã trở thành Hồng Hoang thế giới Thiên Đạo đều không cách nào phát giác bị trực tiếp nổ đi ra.

Bàn Cổ kỳ thực có thể bảo hộ Hồng Hoang sinh linh, đã có thể định trụ vụ nổ khủng bố kia, như vậy thậm chí đều có khả năng để cho vụ nổ quay ngược trở lại, làm cho hết thảy đều chưa từng phát sinh.

Sự tình như vậy, đối với cường giả tầm thường tựa hồ không có khả năng, nhưng Bàn Cổ có thể!

Bàn Cổ trầm giọng nói: "Ta có thể nói cho ngươi, Bất Hủ Đạo Chủ đời trước, từng cũng là Hồng Mông Đế Chủ." Thương Thiên cười ha hả nói: "Điểm ấy không cần ngươi nói cho ta biết, ta đoán được." Hồng Mông thế giới mới xuất hiện, lại liên hệ tới Vĩnh Hằng Quốc Độ thời thượng cổ Hồng Mông, hết thảy giống như một cái luân hồi không ngừng vận chuyển.

Bàn Cổ dò hỏi: "Ngươi muốn cái gì?" Thương Thiên thản nhiên nói: "Lực Chi Pháp Tắc!" Bàn Cổ: "...!!!" Hắn đoán được Thương Thiên sẽ muốn thứ này, chỉ là tâm tồn may mắn, cho nên mới sẽ có câu hỏi này.

Thương Thiên cười nói: "Sức mạnh pháp tắc, hắn cũng là do vị Bất Hủ Đạo Chủ kia truyền thụ, Hồng Hoang thế giới do Đại Đạo

Tạo Hóa Ngọc Điệp diễn biến trở thành Thiên Đạo Tạo Hóa Ngọc Điệp, sở hữu rất nhiều pháp tắc: Thời không, Chân thực, Hư huyễn, Hắc ám... nhưng ta lại không có phát hiện bất kỳ tung ảnh nào liên quan tới Lực Chi Pháp Tắc." "Cho nên, là ngươi giấu đi." Thương Thiên thời điểm kiếp trước, chính đạo chi lộ có ba con đường: Công đức chứng đạo, Trảm tam thi chứng đạo, cùng với Dĩ lực chứng đạo.

Còn về pháp môn Đại hoành nguyện chứng đạo của Tây Phương Nhị Thánh, kỳ thực cũng là một loại Công đức chứng đạo, chẳng qua là đầu cơ trục lợi.

Phát ra đại hoành nguyện sau đó đổi lấy công đức.

Công đức chứng đạo và Trảm tam thi chứng đạo đều có, nhưng duy độc không có người Dĩ lực chứng đạo, tuy nói Dĩ lực chứng đạo xác thực gian nan, nhưng trên thực tế Dĩ lực chứng đạo mới là phương thức chứng đạo hoàn mỹ nhất.

Nhưng đáng tiếc không có một người nào có thể đạt thành, không, phải nói là căn bản không nhìn thấy bất kỳ phương hướng cùng hy vọng nào!

Con đường này, bản thân đã đoạn tuyệt.

Bởi vì Lực Chi Pháp Tắc, bị Bàn Cổ tiệt lưu lại.

Lực, nãi là căn bản của hết thảy.

Một chữ, dung nạp vạn thiên, sâm la vạn tượng.

Sức mạnh Hư Vô!

Huyễn Diệt chi lực!

Thương Khung chi lực!

Thời Gian sức mạnh!...

Những cái này điểm cuối cùng, chính là một chữ "Lực".

Thương Thiên nhìn hắn, cười nói: "Ta muốn nhìn một chút Lực Chi Pháp Tắc của ngươi." Sắc mặt Bàn Cổ càng thêm băng lãnh, Thương Thiên tên này cũng vị miễn quá biết chọn rồi, thứ này lại vừa vặn là thứ hắn không muốn cho Thương Thiên nhất.

Nhưng bỗng nhiên hắn thật sâu thở ra một hơi, sau đó nói: "Hảo, ta có thể cho ngươi nhìn một chút!" Nếu như Bàn Cổ có lựa chọn, hắn thà rằng cùng Thương Thiên tử chiến, sau đó đem Thương Thiên giết chết cũng không nguyện ý đem Lực Chi Pháp Tắc cho Thương Thiên nhìn, nhưng, hắn thật sự không có lựa chọn.

Hồng Hoang thế giới, không thể diệt!

Sự thật là, Hồng Hoang thế giới sở dĩ có thể khai tịch như lúc ban đầu, cũng không phải là tùy tùy tiện tiện đem Hỗn Độn chém nát là có thể hình thành.

Thương Thiên khai tịch một cái thế giới, hắn rõ ràng nhất.

Muốn hình thành một cái thế giới hoàn chỉnh, đầu tiên cần chính là Hạt Giống Thế Giới (Thế Giới Chủng Tử)!

Một mai Thế Giới Chủng Tử của Bàn Cổ, là do vị Bất Hủ Đạo Tổ kia cho, Hồng Hoang thế giới một khi sụp đổ, vị Bất Hủ Đạo Chủ kia có lẽ sẽ tỉnh lại, cho nên tại trước khi Bàn Cổ tự thấy có đủ thực lực ứng phó cục diện, sự tình như vậy tuyệt đối không thể phát sinh!

Bàn Cổ nghiến răng nghiến lợi nói: "Thương Thiên, Lực Chi Pháp Tắc, thiệp cập Đạo chi căn bản, hy vọng ngươi không nên hối hận." Thương Thiên a a cười, nói: "Yên tâm, Thương Thiên ta hành sự, từ trước đến giờ sẽ không vi phạm tâm linh, đã làm, càng không có khả năng sẽ có cách nói hối hận." Nơi này vốn là một mảnh không gian trảm đoạn bất kỳ nhân quả nào, cho nên căn bản không có khả năng có bất kỳ tồn tại nào có thể tham tra nơi này, Thái Cực không được, sinh linh khác càng không được, trừ phi có một tôn Bất Hủ Đạo Chủ đang

tỉnh.

Nhưng hiển nhiên, cái đó tịnh không tồn tại.

Chương 248

Sau đó, Bàn Cổ rốt cuộc ngẩng đầu lâu, một đạo sức mạnh không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung từ trong thân thể hắn phóng thích ra.

Phảng phất như một cái thế giới hoàn toàn mới bị mở ra, Thương Thiên sau khi nhìn thấy một đạo sức mạnh này, tinh thần cả người trực tiếp chấn động, đó là... vĩ ngạn chi lực bực nào! "Thương Thiên, chỉ là một đạo phiến đoạn mà thôi, bởi vì ta cũng tịnh không có sở hữu chân chính Lực Chi Pháp Tắc, nếu không tích niên Thái Cực đã sớm bị ta giết!" Thương Thiên hồi ức hình ảnh năm đó Bàn Cổ cùng Thái Cực đại chiến, Bàn Cổ nguyên bản không thể ngăn cản, nhưng tại quan đầu nguy cơ nhất trực tiếp rống to một tiếng: "Đại Đạo lâm, trấn áp thiết đạo chi tặc, phong!" Hiện tại xem ra, năm đó Bàn Cổ chính là đang câu thông vị Bất Hủ Đạo Chủ có khả năng đang trầm thụy kia, sau đó đem Thái Cực Đế Chủ một lần trấn áp phong ấn vào trong Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn.

Không, dù cho chỉ là một đạo Lực Chi Pháp Tắc hư ảnh, đối với Thương Thiên, cũng đủ rồi! "Thương Thiên, đáp ứng ngươi ta đã làm, hiện tại đến phiên ngươi!" Nói xong, sức mạnh Bàn Cổ trực tiếp biến mất không thấy.

Thế giới nguyên bản "bị cấm chỉ" tiếp tục quỹ tích, dao động hủy diệt do Thái Dương phá diệt không ngừng khuếch trương, sức mạnh đáng sợ cuồng bạo vô cùng đang không ngừng phù động trùng kích, thứ sức mạnh phảng phất có thể chung kết hết thảy nguyên điểm thế gian kia, muốn đem toàn bộ thế giới thôn phệ.

Lúc này, ý chí Thương Thiên rốt cuộc buông xuống!

Ý chí Thương Thiên buông xuống, trong nháy mắt trực tiếp tiếp quản toàn bộ Hồng Hoang thế giới, cười lạnh một tiếng, nói: "Bàn Cổ, hôm nay ngô trợ ngươi một phen, ngươi lại nợ ngô một cái nhân tình, sau này phải trả." Bàn Cổ cuối cùng truyền đến một trận thanh âm hừ lạnh, sau đó rốt cuộc không nói gì nữa.

Vì lần này, đại giới Bàn Cổ bỏ ra cũng xác thực không ít.

Đầu tiên là triệt để bạo lộ.

Dù sao, nếu như dựa theo tình huống nguyên bản, hắn có thể đem mình thật sâu ẩn tàng, Thương Thiên cố nhiên biết thác ý chí Bàn Cổ ẩn tàng tại sâu trong Hồng Hoang, nhưng Thương Thiên không cách nào tìm kiếm.

Đối với người như vậy, chỉ cần nắm giữ tiên cơ, vậy là đủ rồi!

Nhưng hiện tại, tiên cơ mất đi, Thương Thiên lại phản khách vi chủ, đem hết thảy của Bàn Cổ đều nhìn thấu triệt.

Thứ hai, vì hoàn thành giao dịch lần này, hắn trái lại đem Lực Chi Pháp Tắc lấy ra cho Thương Thiên nhìn một chút, phải biết rằng Lực Chi Pháp Tắc chính là căn bản ỷ trượng của hắn, cũng là chung cực bình chướng dùng để đem hắn từ Hộ Đạo Giả chuyển biến trở thành Bất Hủ Đạo Chủ.

Nhưng tối mã, Thương Thiên cũng đã nhìn thấy Lực Chi Pháp Tắc.

Đương nhiên, hắn chiếm cứ tuyệt đối chủ động, Lực Chi Pháp Tắc thâm ảo bực nào, tuy rằng chỉ là một đạo hình chiếu, nhưng Bàn Cổ ngày đêm bầu bạn, cũng vô dụng từ trong đó lĩnh ngộ ra chân chính Lực Chi Đại Đạo.

Thương Thiên chỉ nhìn một cái, là có thể có thu hoạch, nhưng lại có thể như thế nào?

Thật sự cho rằng có thể nghịch thiên hay sao!

Không, tuy bỏ ra nhiều đại giới như vậy, nhưng chung quy đã đạt thành mục đích của hắn, Thương Thiên bắt đầu một lần nữa nắm giữ Hồng Hoang Thiên Đạo, Hồng Hoang Thiên Đạo ổn định sẽ không sụp đổ, sự tình Bàn Cổ lo lắng sẽ không phát sinh, hắn còn có thời gian đi tranh thủ! ...

Ý chí Thương Thiên trực tiếp chưởng khống toàn bộ Thiên Đạo, trong một sát na, lập tức cảm giác được chúng sinh chi lực.

Năng lượng vô cùng cuồng bạo kia dũng động, trùng kích tâm linh cùng ý chí của hắn, đó là hàng ngàn hàng vạn, hàng tỷ, hàng vạn tỷ thậm chí nhiều hơn nữa thanh âm đang gào thét, đang kêu rên.

Tinh thần như thế tuyệt đối vô cùng khủng bố, nhận thức đổi lại là một người khác, không cần nói thừa thụ tinh thần khủng bố này, dù cho hơi chút xúc cập, sẽ trực tiếp bị hủy diệt, vĩnh hằng tử vong.

Nhưng Thương Thiên sẽ không! "Thiên Đạo ý chí, vận chuyển thế giới, Hồng Hoang sinh linh vạn thiên vận mệnh, vô số nhân quả, tận tại trong lòng bàn tay ngô!" Lời nói xong, lập tức có một cỗ ba động tại lúc này chảy xuôi.

Sức mạnh nữu chuyển trực tiếp bao trùm toàn bộ Hồng Hoang đại địa, bao quát cả Thái Dương đang sụp đổ kia đều bị ý chí Thương Thiên bao bọc. "Thời không nghịch chuyển, vận mệnh quy phản!" "Dòng lũ sinh linh của thế giới a, ngô nãi Thương Thiên, kiến nhĩ đẳng thừa thụ bất hạnh thiên tai, cố cải biến vận mệnh nhĩ đẳng." "Nhĩ đẳng tụng niệm chân danh của ngô, đem tín ngưỡng dữ ngô dung hợp!" Thanh âm Thương Thiên vang vọng trong lòng mỗi một sinh linh Hồng Hoang, dù cho những sinh linh tịnh không có bao nhiêu linh trí, chỉ có một chút chủ quan ý thức đều bị một đạo thần âm hạo đãng của Thương Thiên hấp dẫn. "Vĩ đại Thương Thiên tại thượng, thỉnh

ngài che chở ngô đẳng!" "Thương Thiên tại thượng, ngô không muốn chết a, ngô nguyện ý dùng vĩnh sinh vĩnh thế tín ngưỡng, trao đổi sự che chở của ngài..." Tại thời điểm đối mặt tử vong, trong lòng sinh linh tổng có thể bạo phát ra sức mạnh cường hãn nhất, tại một khắc này, tuyệt vọng không nơi nương tựa, đột nhiên Thương Thiên cho hi vọng, sẽ trở thành tinh thần ký thác duy nhất.

Huống hồ, trong Hồng Hoang sớm đã thịnh truyền danh Thương Thiên, dù sao Chân Lý Đạo Tổ từng giảng đạo ba ngàn năm, khai khải linh trí tinh thần cùng cảnh giới cho chúng sinh, đồng thời cũng truyền bá tín ngưỡng Thương Thiên.

Chương 249

Thương Thiên lấy nguyện lực chúng sinh làm căn nguyên, đồng thời hao phí tinh thần bản nguyên của hắn, một lần thi triển tạo hóa nhân quả nghịch loạn chi thuật!

Vụ đại bạo tạc khủng bố kia không chỉ một lần nữa đình chỉ lại.

Đương nhiên, lần này cấm chỉ cùng thủ đoạn Bàn Cổ vừa rồi đình chỉ đại bạo tạc không giống nhau, Bàn Cổ chỉ là tạm thời định trụ thế giới, đem hết thảy định cách.

Nhưng Thương Thiên là đình chỉ vận mệnh lưu chuyển.

Đương nhiên, đình chỉ vận mệnh lưu chuyển chỉ là bước đầu tiên, tiếp theo là nghịch chuyển! "Nghịch chuyển thời gian, nghịch chuyển vận mệnh, nghịch chuyển tạo hóa cùng nhân quả." Hỏa quang đại bạo tạc chậm rãi thu liễm, vô số đá vụn nghịch chuyển, từ trên mặt đất hướng về phía thiên khung bay đi.

Trong đó đại bộ phận đều là tinh thần toái thạch, nhưng cũng có mảnh vỡ Thái Dương cực kỳ trân quý.

Thái Dương, bắt đầu quy phản nguyên trạng.

Tiến trình hủy diệt không chỉ bị cắt đứt, ngược lại bị hoàn nguyên!

Sự tình không thể tưởng tượng nổi như thế, lại chân chân thực thực phát sinh trước mặt chúng sinh.

Không chỉ có thế!

Những sinh linh nguyên bản bị vụ đại bạo tạc giết chết kia, dưới sự vận chuyển của ý chí Thương Thiên, cư nhiên một lần nữa sống lại, thậm chí vết thương của bọn hắn đều hoàn toàn khôi phục.

Đương nhiên, ký ức chúng sinh sẽ không bị xóa đi, bởi vì chỉ có ghi nhớ tai nạn, tín ngưỡng mới có thể càng thêm kiên định, điểm này Thương Thiên biết rõ.

Khi Thương Thiên làm xong tất cả, ý chí Bàn Cổ triệt để thối lui, giống như thủy triều không có bất kỳ giữ lại nào.

Thương Thiên biết hắn muốn một lần nữa lâm vào một loại trạng thái tương tự như trầm thụy, để cho ý chí của hắn có thể tốt hơn giải thoát ra.

Trải qua lần này, Bàn Cổ đối với Thương Thiên càng thêm kỵ đạn.

Tại thời điểm mới bắt đầu, Bàn Cổ kỳ thực chỉ coi Thương Thiên là một đối tượng có thể lợi dụng mà thôi, trong mắt hắn, tồn tại như Thương Thiên, tùy thời đều có thể diệt sát.

Nhưng rồi hiện tại hắn biết ý tưởng của mình tuyệt đối sai lầm, Thương Thiên đã trưởng thành thành một con cá sấu khủng bố cái gì cũng có thể cắn nuốt.

Nếu như lại không coi trọng Thương Thiên, như vậy lần tiếp theo đối mặt chính là tử vong.

Đối với Thương Thiên, ổn định Hồng Hoang thế giới bạo loạn, cũng để cho nó phản hồi bản nguyên xác thực sẽ tiêu hao pháp lực to lớn, nhưng trên thực tế căn bản không lỗ.

Thời điểm tai nạn, chính là thời điểm tuyên truyền tín ngưỡng tốt nhất, Thương Thiên đích xác tiêu hao tinh thần bản nguyên cự đại, nhưng thu hoạch tín ngưỡng lần này, đủ để bù đắp.

Trải qua một lần này, toàn bộ Hồng Hoang sinh linh đối với Thương Thiên cảm ân có thể nói là vô cùng khắc sâu.

Thương Thiên đối với Chân Lý Đạo Tổ nói: "Chân Lý, an bài rất nhiều Tiên Thiên sinh linh, trước đi trấn an chúng sinh đi, ngô có sự

tình." Nói xong, tinh thần Thương Thiên một lần nữa rời khỏi Hồng Hoang.

Trừ bỏ thu hoạch tín ngưỡng ra, kỳ thực Thương Thiên còn có một cái thu hoạch càng to lớn hơn!

Nhìn trộm "Lực Chi Pháp Tắc", tuy cái đó tịnh không phải chân chính Lực Chi Pháp Tắc, chỉ là một đạo "phục chế phẩm", nhưng Thương Thiên từ trong đó minh ngộ ra chân lý càng thêm thâm áo.

Đối với mục tiêu trước mắt, cũng là cực kỳ hữu dụng!

Bởi vì dù cho chỉ nhìn thấy phục chế phẩm, Thương Thiên đều có thể phản bản quy nguyên, không ngừng đi thôi diễn Lực Chi Đại Đạo chân chính.

Khi tinh thần Thương Thiên một lần nữa quy phản hạch tâm Thương Long Thiên, hắn lại lộ ra nụ cười hài lòng, Đạo thể... tức sắp thành rồi! "Đạo thể, rốt cuộc sắp thành rồi!" Thương Thiên giờ khắc này cũng áp chế không nổi tâm tình kích động, mưu hoa bố cục, phấn toái thân thể ban đầu, đem bản thân vùi đầu vào Hồng Hoang hóa thân lâm thời Thiên Đạo, sở vi không phải là để một lần nữa chế tạo ra Đạo thể hoàn toàn mới sở hữu đủ khởi điểm sao?

Chương 250

Hiện nay, Bán Bộ Hồng Mông Đại Đạo Chi Khu rốt cuộc sắp thành rồi!

Kỳ thực dựa theo thời gian ban đầu thôi toán, muốn đem Đạo thể triệt để ngưng tụ hoàn thành, ít nhất cần mười vạn năm thời gian.

Nhưng Thương Thiên sở hữu sức mạnh tín ngưỡng đến từ Hỗn Độn cùng Hồng Hoang trì, tín ngưỡng càng nồng đậm, Đạo thể hình thành càng nhanh chóng.

Đặc biệt lần đại tai nạn Hồng Hoang này, Tiên Thiên sinh linh cùng Hồng Hoang chúng sinh đều nhao nhao quy tâm, cung cấp cho hắn tín ngưỡng chi lực càng nhiều.

Tín ngưỡng chi lực vô cùng vô tận gia trì trong thân thể, làm cho Đạo thể hình thành càng thêm nhanh chóng.

Đương nhiên, đây chỉ là một nguyên nhân trắc diện, nguyên nhân chân chính làm cho Thương Thiên có thể không ngừng đề thăng lại là vì hình thái ban đầu của Lực Chi Pháp Tắc kia.

Thương Thiên tuy rằng chỉ nhìn thoáng qua "Lực Chi Pháp Tắc" của Bàn Cổ, thậm chí đó còn không phải một đạo hình chiếu, nhưng đối với Thương Thiên cũng là thu hoạch cực lớn, làm cho hắn minh bạch điểm căn bản của Đại Đạo.

Ý thức cảnh giới đột phá, trực tiếp đề thăng tu vi. "Bất quá, chung quy vẫn hơi kém một chút." Lúc này, thôi động Đạo thể sinh ra cần một cỗ năng lượng không yếu, chỉ có như thế mới có thể để cho hắn đạt thành phi dược.

Bất quá cũng không sao, bởi vì có sẵn đồ bổ.

Trong Thương Long Thiên, có một tôn thân thể bàng đại vô cùng đang bị trấn áp, Hủy Diệt Giả.

Thương Thiên lại nên cảm tạ Thái Cực, vị Hồng Mông Đế Chủ kia quả thực là một người đại tốt a!

Một lần nổ hủy Thái Dương, giúp hắn ép Bàn Cổ đi ra, đồng thời mang đến Hủy Diệt Giả có thể trở thành năng lượng của hắn! "Hủy Diệt Giả là sinh linh Thái Cực phí hết tâm tư mới chế tạo ra, sở hữu năng lượng cùng tiềm lực vô cùng cường đại, một con Hủy Diệt Giả này thực lực tuy rằng là yếu nhất trong đó, nhưng cũng túc túc sở hữu cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn bát trọng, Long Vương do Thương Thiên bồi dưỡng, nếu như không nhờ vào sức mạnh Thương Long Thiên, thật đúng là không cách nào bắt đối phương lại." "Bất quá hiện tại vừa vặn, có thể trở thành đồ bổ của ta!" Giữa lời nói, trong Đạo thể của Thương Thiên, bỗng nhiên sinh ra mấy sợi Hỗn Độn xiềng xích bộ dáng như dây leo, trực tiếp đem Hủy Diệt Giả trói buộc.

Lúc này Hủy Diệt Giả kỳ thực không có tử vong, tuy bị Long Vương đánh bại, tịnh không ngừng gặm nhấm, nhưng sức mạnh sinh mệnh quá cường đại, dù sao cũng là do Thái Cực hy sinh tinh huyết bản thân chế tạo ra chiến sĩ cường đại.

Nhưng nếu như có lựa chọn, Hủy Diệt Giả thà rằng để Long Vương giết chết hắn.

Hỗn Độn xiềng xích kia trực tiếp đâm vào trong thân thể hắn, nguyên bản Long Vương đang xé rách, lập tức gặm nhấm xác Hủy Diệt Giả, nhưng Hỗn Độn xiềng xích của Thương Thiên lại trực tiếp rút ra hạch tâm!

Thân xác Hủy Diệt Giả còn to lớn hơn so với Long Vương, dưới một cỗ sức mạnh này bị trực tiếp rút khô, cuối cùng hóa thành tro tàn.

Cũng tại giờ khắc này, Thương Thiên rốt cuộc bổ sung một chút

"dinh dưỡng" cuối cùng!

Đạo thể, triệt để thành thục!

Một sát na, Thương Long Thiên bạo động!

Sức mạnh cuồng bạo vô cùng kia lập tức bạo phát, tựa hồ đang vì sự phục tô chân chính của Thương Thiên mà cảm giác kinh hỉ.

Trong Thương Long Thiên, Long Vương suất lĩnh tộc nhân trực tiếp quỳ bái xuống, trong ánh mắt tràn đầy sự cuồng nhiệt không cách nào hình dung.

Thời gian dài dằng dặc như vậy trôi qua, vĩ đại Thương Thiên rốt cuộc chân chính sở hữu Đạo thể!

Liên quan tới Đạo thể, thời điểm ban đầu, Thương Thiên đem Vĩnh Hằng Thần Thụ xem như gân mạch, sau đó lại lấy chân huyết của Thái Cực cùng Bàn Cổ làm căn bản, phối hợp với tích lũy kiếp trước, hóa thành một tôn thân thể bàng bạc vĩ ngạn chưa từng có.

Nhưng tới hiện tại lại không phải như thế, hiện tại Thương Thiên thực tại quá cường hãn!

Từ trong "Lực Chi Pháp Tắc" mà Bàn Cổ cho quan khán, lĩnh ngộ ra Đạo căn bản chân chính, cho nên một thân pháp tắc phồn tạp trực tiếp bị dung hợp.

Chính cái gọi là Đại Đạo chí giản!

Chữ "Lực" này sở dĩ cường đại, chính là bởi vì nó là căn bản của hết thảy pháp tắc, có thể đem tất cả mọi thứ quy nhập!

Đơn đơn giản giản một chữ, vô cùng pháp tắc vô tận sức mạnh.

Chương 251

Một cỗ Đạo thể này, tịnh không có cao lớn như thế nào, càng không phải thân thể cao đạt mấy ngàn vạn trượng đỉnh thiên lập địa.

Tương phản, Đạo thể cư nhiên lại không khác biệt lắm so với phàm nhân, bình bình vô kỳ.

Nhưng mà, Thương Thiên chỉ mở mắt, toàn bộ Thương Long Thiên lập tức dũng hiện quang minh.

Sau đó, Thương Thiên bắt đầu hô hấp thôn thổ, dẫn đến toàn bộ Thương Long Thiên trực tiếp bắt đầu gào thét, một cỗ sức mạnh cực kỳ đáng sợ lấy Thương Long Thiên làm hạch tâm, trực tiếp hướng về phía chung quanh phúc xạ ra ngoài.

Không chỉ có thế!

Hỗn Độn chi khí khủng bố bên ngoài Thương Long Thiên cư nhiên đều chịu hấp dẫn, càng trực tiếp hướng về phía Thương Long Thiên tụ tập.

Vô số Hỗn Độn chi khí dung nhập, khiến cho Thương Long Thiên càng thêm bàng đại!

Thương Long Thiên thành hình, là dựa vào Hồng Hoang, từ trong Hồng Hoang rút ra pháp tắc, mới có thể chân chính hình thành một cái thế giới.

Năm đó thời điểm Thương Long Thiên vừa mới khai tịch, thực tại quá nhỏ bé, vẻn vẹn chỉ lớn bằng mười cái Địa Cầu mà thôi.

Nhưng hiện tại, Thương Long Thiên chính là khổng lồ không cách nào tưởng tượng, tuy không có siêu việt Hồng Hoang, nhưng ít nhất cũng có quy mô bằng một nửa Hồng Hoang.

Nhưng hiện tại bởi vì Thương Thiên hóa hình dẫn phát hấp dẫn, cư nhiên làm cho Thương Long Thiên lại một lần nữa tăng trưởng đại khái một thành!

Thương Long Thiên bàng đại như thế, trong vòng một hơi thở trực tiếp khuếch trương một thành không gian, thực lực Thương Thiên rốt cuộc cường hãn cùng vĩ ngạn dường nào?

Giả dĩ thời nhật, Thương Long Thiên hoàn toàn có thể siêu việt Hồng Hoang!

Tín đồ do Long Vương cầm đầu, cảm giác được sức mạnh không cách nào tưởng tượng, trong lòng tràn đầy chấn hám. "Vĩ đại Thương Thiên a, thần huy của ngài có thể chiếu rọi vạn cổ, sức mạnh của ngài, vô hạn vĩ đại!" Thủy Kỳ Lân cùng Nguyên Phượng đồng dạng nội tâm kích động, quỳ bái tại trước mặt Thương Thiên.

Long Vương hiện tại trở thành Hỗn Độn Thương Long, có thể tại bên trong Thương Long Thiên đánh bại Hủy Diệt Giả.

Nhưng vĩ đại Thương Thiên vẻn vẹn một cái hô hấp, liền có thể quyển động Hỗn Độn hồng lưu khủng bố như thế, so sánh với nhau lại được cái gì đây?

Sự cường đại của Thương Thiên, quả thực không thể hình dung. "Rốt cuộc thành!

Bán Bộ Hồng Mông Đại Đạo Chi Khu!" Tại sau khi hóa thân Thiên Đạo, Thương Thiên trải qua tuế nguyệt dài dằng dặc rốt cuộc có Đạo thể chi khu của mình.

Hiện tại một cỗ thân thể này và Âm Dương Ma Thần thời điểm mới bắt đầu lại hoàn toàn không giống nhau.

Âm Dương Ma Thần chi khu tuy cũng cực kỳ cường đại, nhưng bản chất là Hỗn Độn Ma Thần, vô luận Thương Thiên tiến hóa nữa,

cùng Hỗn Độn vẫn tồn tại sự câu liên.

Nhưng hiện tại Đạo thể lại là tự mình ngưng tụ thành.

Đạo thể này không thể nói là hoàn mỹ, dù sao trong đó có hai chữ "Bán Bộ", nhưng bản chất tuyệt đối cường hãn chưa từng có! "Đạo thể rốt cuộc một lần nữa ngưng tụ, ta cũng rốt cuộc có tư bản cùng Thái Cực và Bàn Cổ tranh cao thấp!" Vì sao vô luận Bàn Cổ hay Thái Cực, tại thời điểm mới bắt đầu đều coi nhẹ Thương Thiên, cho dù Thương Thiên thể hiện ra phi phàm chi lực, cũng vô dụng để vào trong mắt?

Chính là bởi vì bản chất Thương Thiên không đủ cường đại.

Sinh mệnh bản chất chưa đủ, thượng hạn cảnh giới cũng tồn tại.

Lấy thân thể nguyên bản của Thương Thiên, có thể đạt tới Hồng Mông Đế Chủ đều là thiên đại tạo hóa rồi.

Nhưng hiện tại, Thương Thiên phú dư cho nó một khởi điểm hoàn toàn mới.

Hơn nữa, Bàn Cổ cùng Thái Cực hiện tại trạng huống đều không tốt lắm, Thái Cực lúc này đang bị phong ấn, còn về Bàn Cổ cũng vẫn như cũ đang trầm thụy, tư dưỡng ý chí thần hồn của hắn, muốn thoát khỏi sự chưởng khống của vị thần bí Đạo Chủ kia.

Chương 252

Thương Thiên lúc này sở hữu đầy đủ điều kiện tiên quyết! "Đứng lên đi." Thương Thiên ra hiệu bọn Long Vương. "Đạo thể ngô đã thành, tiếp theo là muốn bắt đầu con đường chinh phục chân chính!" Lời này vừa nói ra, trong lòng bọn Long Vương một mảnh hỏa nhiệt. "Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, ngô trước đem bản chất sinh mệnh các ngươi đề thăng, để cho các ngươi trở thành Hỗn Nguyên đỉnh cấp cường giả, nãi chí Hỗn Độn Chí Tôn cường giả." Nguyên Phượng cùng Thủy Kỳ Lân kích động gào thét! "Long Vương, hiện tại lập tức tiến về trong Hỗn Độn, nơi đó có hai cái tín đồ Không và Thần của ta, đi cùng bọn họ hội hợp, đi đi săn hai tên Hủy Diệt Giả đang tồn tại trong Hỗn Độn!" Long Vương lập tức vô cùng kích động gào thét nói: "Tuân mệnh, vĩ đại Thương Thiên!" Long Vương vô cùng kích động, bởi vì rốt cuộc có chiến đấu mới có thể bắt đầu.

Hắn hiện tại minh bạch một điểm, thực lực càng cường đại, càng khát vọng chinh chiến, bởi vì chiến đấu có thể làm cho hắn trở nên càng thêm cường đại, tựa hồ như một loại bản năng vậy.

Như hôm nay, hắn trở thành Hỗn Độn Chí Tôn, chân chính cảnh giới một lần từ nguyên bản Hỗn Độn Chí Tôn tam trọng đạt tới đệ ngũ trọng!

Cảnh giới hiện tại của hắn, chính là cảnh giới thời điểm Hỗn Độn trước phá diệt.

Nhưng đồng dạng là Hỗn Độn ngũ trọng, hắn rõ ràng cảm giác được chênh lệch, hắn của hiện tại hoàn toàn có thể trực tiếp đem hắn của thời đại Hỗn Độn trước đè xuống đất, một đánh năm hoàn toàn không có vấn đề.

Cứ như vậy, đối với tín ngưỡng Thương Thiên và khát vọng chấp trứ càng thêm cháy bỏng.

Đi theo Thương Thiên, liền có thể không ngừng biến cường!

Thủy Kỳ Lân cùng Nguyên Phượng lúc này càng mong đợi.

Phải biết rằng, thời điểm mới bắt đầu tại Hồng Hoang, thực lực Long Vương tung nhiên so với bọn hắn phải cường đại hơn một chút, nhưng cũng mạnh có hạn, giữa song phương cũng tịnh không có bao nhiêu biến hóa rõ ràng.

Nhưng tới hiện tại, bọn hắn ngay cả ngước nhìn Long Vương đều làm không được.

Tùy tùy tiện tiện một cái long tử long tôn của Long Tộc, đều có thể so với bọn hắn càng thêm cường đại, làm cho nội tâm bọn hắn chịu đả kích.

Bất quá hiện tại tốt rồi, vĩ đại Thương Thiên rốt cuộc đem ánh mắt rơi vào trên người bọn hắn. "Ta ban cho các ngươi pháp tắc chi lực, Nguyên Phượng, hiện nay Thái Dương Tinh thần vô chủ, ngươi đi trở thành chủ nhân mới của Thái Dương, ngô ban cho ngươi Liệt Dương Pháp Tắc, ngươi đem Bất Tử Thần Hỏa cùng Thái Dương Chân Hỏa dung hợp, lại cộng thêm Liệt Dương Pháp Tắc, sẽ sở hữu sức mạnh cường đại siêu việt Hỗn Độn Thần Hỏa, sau đó mau chóng đề thăng tới cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn." Nguyên Phượng lập tức vô cùng kích động nói: "Cảm tạ ngài, vĩ đại Thương Thiên, ngô đẳng định nhiên sẽ không phụ sự hy vọng của ngài!" Tâm tình Thủy Kỳ Lân cũng bắt đầu rung động, hiện nay Long Vương cùng Nguyên Phượng đều bị Thương Thiên phú dư sứ mệnh, như vậy tiếp theo nên đến phiên hắn đi?

Quả nhiên, Thương Thiên đem ánh mắt rơi vào trên người hắn, sau đó nói: "Thủy Kỳ Lân, ngô sẽ truyền thụ ngươi Đại Địa Pháp Tắc,

để cho ngươi đột phá Hỗn Nguyên cảnh giới, trùng kích Hỗn Độn Chí Tôn, nhưng nơi ngươi muốn đi lại tịnh không phải Hỗn Độn, mà là tiến về Hồng Mông Tân Thế Giới." "Địa phương kia, cũng là một thế giới tân sinh, nhưng có khả năng so với Hỗn Độn càng thêm nguy hiểm cũng có nhiều cường giả hơn." Vừa nghe nói như thế, Thủy Kỳ Lân không chỉ không có cảm giác sợ hãi, ngược lại càng thêm kích động!

Nguy hiểm, đáng sợ?

Lại có gì phải sợ!

Hắn thật sự lo lắng chính là sẽ bị vĩ đại Thương Thiên vứt bỏ, nhưng may mắn, Chí Cao Vô Thượng Thương Thiên từ trước đến giờ đều sẽ không vứt bỏ sinh linh tín ngưỡng hắn. "Vĩ đại Thương Thiên, có thể vì ngài phấn chiến, là vinh diệu của ngô!" Lời nói này phát ra từ đáy lòng, tuyệt đối không phải hư ngôn.

Huống hồ trong lòng hắn kỳ thực có một điểm tính toán nhỏ: Càng đi tới địa phương nguy hiểm, như vậy chứng minh trách nhiệm gánh vác càng nặng, nói như vậy, cơ hội có thể vì Thương Thiên lập công cũng càng nhiều!

Long Vương hiện nay phi thường phong quang, Hồng Hoang chúng sinh không có một ai không biết danh thanh Long Vương.

Dù sao, hình ảnh Long Vương đại chiến Hủy Diệt Giả thực tại quá làm cho người ta kinh hãi.

Nguyên Phượng muốn cùng Long Vương đi chinh chiến Hỗn Độn, muốn đi cùng hai cái Thương Thiên sứ đồ khác liên hợp, nhìn qua cũng phi thường phong quang, nhưng Nguyên Phượng hầu như chú định không có khả năng cùng Long Vương đánh đồng.

Tất cả quang mang đều sẽ bị Long Vương áp chế.

Nhưng hắn không giống a!

Tiến về Hồng Mông, tiến về địa phương càng thêm nguy hiểm, một khi nếu làm tốt, như vậy địa vị trong lòng Thương Thiên có khả năng siêu việt Long Vương.

Thương Thiên đương nhiên sẽ không đi để ý tới chút tâm tư nhỏ này của Kỳ Lân.

Chương 253

Hắn đem Thủy Kỳ Lân an bài đi vào trong Hồng Mông Tân Thế Giới, tự có mục đích của hắn.

Thủy Kỳ Lân sau khi đạt được Đại Địa Pháp Tắc, đối với Đại Địa chi lực thế tất sẽ có tăng cường cực lớn.

Một khi nhập Hồng Mông, liền có thể phát huy ưu thế mức độ lớn nhất, sau đó kiến lập một cái cứ điểm mới.

Nói trắng ra, là lấy Đại Địa chi lực đi cấu kiến một cái bảo lũy tiền tuyến.

Hiện tại Chiến ở trong Hồng Mông Tân Thế Giới, tuy rằng có thể ổn định lập túc, nhưng thủy chung khó có thể mở ra cục diện.

Bởi vì sinh linh Hồng Mông Tân Thế Giới quá ưu tú, thiên kiêu thật sự quá nhiều, dù cho Chiến hiện nay đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn cửu trọng cảnh giới, nhưng cũng chỉ có thể có chút danh tiếng mà thôi, không cách nào so sánh cùng đỉnh cấp Đại Ma Thần chân chính.

Kỳ thực, có tình huống như vậy Thương Thiên cũng sớm có dự liệu.

Bởi vì hắn rõ ràng, căn nguyên Thập Tam Sứ Đồ tịnh không quá mức xuất sắc.

Thập Tam Sứ Đồ, bao quát Đại Viên Vương "Chiến", đều là Hỗn Độn sinh linh của Tân Hỗn Độn, bị hắn chọn trúng.

Nhưng sinh linh Hồng Mông Tân Thế Giới trời sinh so với bọn hắn phải cao hơn một đầu.

Đổi một câu nói: Tư chất của người khác so với ngươi tốt hơn!

Đây là Tiên Thiên quyết định.

Đương nhiên, cũng không phải Thập Tam Sứ Đồ không có biện pháp đề thăng, nhưng quá trình này rất khó.

Nhưng căn cứ tình huống Chiến phản hồi, bọn Tam Thanh, Tổ Vu, thậm chí Hồng Quân kia, thực lực đề thăng lại phi thường dũng mãnh.

Thời điểm mới đi, đều chỉ là Đại La Kim Tiên mà thôi (Hồng Quân bị đánh rớt cảnh giới), nhưng đến hiện tại, mấy kẻ đó đều đột phá Hỗn Nguyên thất trọng cảnh giới trở lên!

Tốc độ đề thăng như thế làm cho Sứ Đồ giám thị cảm giác cực kỳ chấn hám.

Hắn cũng từ trên người Tam Thanh học tập tinh thần vận chuyển chi pháp, cũng từ trên người Tổ Vu học nhục thân ngưng tụ chi pháp.

Tại nhất định thời điểm cũng đích xác mang đến đề thăng cực lớn, nhưng đến về sau biên độ đề thăng càng ngày càng nhỏ.

Cho nên tổng kết lại, là Tiên Thiên bất túc a.

Hiện nay Thương Thiên để cho Thủy Kỳ Lân tiến về Hồng Mông Tân Thế Giới, là muốn nhìn một chút Thủy Kỳ Lân có thể tại Hồng Mông Tân Thế Giới có đột phá mới hay không.

Đương nhiên, Thương Thiên mong đợi nhất tịnh không phải Thủy Kỳ Lân, mà là một đám Tiên Thiên sinh linh.

Sứ mệnh quan trọng nhất của Thủy Kỳ Lân là hộ tống Tiên Thiên sinh linh tại trong Hồng Mông Tân Thế Giới sinh tồn.

Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Nữ Oa các loại, nếu như vẫn luôn ở trong Hồng Hoang thế giới, thực lực cũng có thể không ngừng đề thăng.

Nhưng chú định sẽ có trần nhà.

Dù cho Thương Thiên có thể hỗn nguyên tứ cấp, để cho bọn họ toàn bộ đề thăng Thánh nhân cảnh giới, nhưng cũng vô dụng, ngốc tại trong Hồng Hoang, sẽ chịu Hồng Hoang Thiên Đạo hạn chế.

Hồng Hoang thế giới đích xác có thể thăng cấp, nhưng bọn hắn phải đi theo Hồng Hoang.

Huống hồ, Thương Thiên hiện nay biết chân chính chủ nhân Hồng Hoang thế giới không phải Bàn Cổ, mà là vị Bất Hủ Đạo Chủ kia để cho Bàn Cổ đi khai tịch.

Cho nên Thương Thiên dứt khoát làm một mẻ, trực tiếp đem cường giả Tiên Thiên sinh linh Hồng Hoang đào đi, tiến về Hồng Mông Tân Thế Giới, để cho bọn họ vì hắn đi khai tịch cương thổ mới.

Đương nhiên, phân phó đối với Thủy Kỳ Lân là Thương Thiên đơn độc truyền lại, tịnh không có nói cho Long Vương cùng Nguyên Phượng.

Cũng không phải sợ hãi hai người sẽ phản bội hoặc giả có tâm tư khác, thuần túy là bởi vì Hỗn Độn mang mang, không biết có tồn tại đáng sợ như thế nào.

Chương 254

Long Vương Nguyên Phượng thực lực tuy rằng không yếu, nhưng nếu như vận khí không tốt gặp tồn tại càng thêm khủng bố, bị cầm nã sưu hồn các loại, ít nhiều sẽ có ảnh hưởng đối với kế hoạch của Thương Thiên.

Thương Thiên làm việc, luôn sẽ lưu lại đường lui.

Trong Hỗn Độn, Không và Thần kỳ thực đã sơ bộ kiến lập một cái Thần Quốc.

Chỉ là, tân Thần Quốc này thực ra cũng không cường đại, so với Thần Quốc mà Thương Thiên khai mở ở Hỗn Độn thời đại trước thì kém quá xa.

Trong Hỗn Độn Thần Quốc này, tuy có mấy trăm cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng đại đa số chỉ là Hỗn Nguyên nhất trọng cảnh giới mà thôi.

Nói trắng ra là so thượng bất túc, so hạ hữu dư, khi dễ Hỗn Độn sinh linh bình thường thì còn được, nhưng một khi gặp phải tồn tại cấp bậc Ma Thần cực số, vậy thì phải băng diệt.

Chân chính có năng lực siêu việt Hỗn Nguyên ngũ trọng cường giả, chỉ có mười ba người.

Đây là một con số đáng thương biết bao.

Nhìn lại năm đó khi Thương Thiên đích thân khai sáng Hỗn Độn Thần Quốc, đừng nói là Hỗn Nguyên cảnh giới, ngay cả Hỗn Độn Chí Tôn cũng liên miên không dứt.

Đương nhiên, cũng không phải do Không và Thần thực lực không được, trên thực tế, lúc mới bắt đầu quy mô Hỗn Độn Thần Quốc so

với hiện tại tráng đại hơn gấp mười lần.

Chỉ là về sau Hỗn Độn xuất hiện biến cố lớn, cho nên mới dẫn đến Hỗn Độn vốn có triệu chứng đẳng phi lần nữa rơi vào trong sự một lạc vô hạn.

Trong đó biến cố chủ yếu nhất chính là Hủy Diệt Giả hàng lâm.

Thái Cực Đế Chủ cùng hai kẻ Hủy Diệt Giả kia, quả thực vô cùng đáng sợ, sở hữu sức mạnh siêu việt cả Không và Thần.

Hai tên Hủy Diệt Giả xuất hiện, tứ ý sát lục và càn quét sinh linh trong Hỗn Độn, ngay cả Hỗn Độn Thần Quốc do Không và Thần kiến lập cũng chịu nhiều lần tập kích, khiến cho sinh linh trong Thần Quốc diệt tuyệt số lượng lớn.

Không và Thần có thể kiên trì dưới tình huống như vậy, đã là khá không dễ dàng rồi.

Trước đó Thương Thiên vẫn luôn không hỏi đến tình hình trong Hỗn Độn, bởi vì tất cả tinh lực đều đặt vào việc cấu kiến Đạo Thể và sự tình tương quan đến Hồng Hoang.

Bây giờ Thương Thiên đã chân chính cấu kiến được Đạo Thể, hoàn thành bán bộ Hồng Mông Đại Đạo Chi Khu.

Đồng thời Hồng Hoang thế giới cũng tạm thời an định, trở thành cái nôi để Thương Thiên bồi dưỡng cường giả, cho nên hắn mới có thể rảnh tay thu thập cục diện Hỗn Độn.

Long Vương và Nguyên Phượng đi tới Hỗn Độn, kỳ thực là không đủ.

Thực lực của Hủy Diệt Giả phải từ Hỗn Độn Chí Tôn cửu trọng trở lên, nhưng Long Vương hiện tại bất quá chỉ là Hỗn Độn Chí Tôn ngũ trọng, Nguyên Phượng lại càng không cần phải nói.

Bất quá Thương Thiên cũng không trông cậy vào việc Long Vương và Nguyên Phượng đi giết chết hai tên Hủy Diệt Giả, chỉ cần có thể phối hợp với Không và Thần, miễn cưỡng duy trì cục diện trước mắt là được rồi.

Tất nhiên, Hỗn Độn rất lớn.

Căn cứ vào tình huống hiện tại, hai tên Hủy Diệt Giả kia sau khi chém giết trong Hỗn Độn, cư nhiên cũng gặp phải đối thủ.

Đó thế mà lại là một Hỗn Độn sinh linh sinh tồn từ Hỗn Độn thời đại trước, điều này ngược lại khiến Thương Thiên cảm thấy kinh ngạc.

Thời đại Hỗn Độn trước phá diệt, hắn cũng đích thân tham dự, phong bạo hủy diệt lúc đó kinh khủng đến mức nào hắn sẽ không quên.

Ngay cả hắn lúc đầu miễn cưỡng bước vào Hồng Mông Đế Chủ, nếu như không đầu thân vào Hồng Hoang thế giới hóa thân Thiên Đạo, thì đều có khả năng sẽ bị hủy diệt phong bạo tồi hủy.

Vậy mà lại có Hỗn Độn sinh linh có thể tồn hoạt từ trong sự phá diệt khủng bố đó.

Đương nhiên không thể nào tự mình tồn hoạt, Thương Thiên đoán định hẳn là có một tôn tồn tại cực kỳ cường đại đáng sợ che chở.

Nhưng nhất thời bán hội, Thương Thiên lại không đoán ra là ai, dù sao những lão bằng hữu ngày xưa gần như đều đã chết.

Thái Sơ bị Bàn Cổ chém giết, Thái Thủy và Thái Tố cũng chết trong tay hắn, ngay cả hóa thân lưu lại tại Quá Khứ Thời Không cũng bị Thương Thiên ma diệt.

Chương 255

Sau đó là Thái Dịch, cũng bị Thương Thiên thân thủ oanh sát.

Vì thế Thương Thiên đối với sự tồn tại thần bí mới xuất hiện này có hứng thú, hắn muốn biết, có thể may mắn sống sót trong lần Hỗn Độn phá diệt trước t rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Nhưng hiện tại, Thương Thiên cũng sẽ không trực tiếp đi tới Hỗn Độn, bởi vì thời cơ không đúng.

Hắn muốn mau chóng đích thân đi tới Hồng Mông Tân Thế Giới một chuyến.

Đối với Thương Thiên, cái tân thế giới này tồn tại nhân tố bất ổn định nhất.

Bởi vì hết thảy đều tràn ngập những điều chưa biết!

Đẳng cấp của Hồng Mông thế giới không cần hoài nghi, hãy nhìn xem, thời đại trước, nơi đó chính là Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ.

Hồng Mông ngũ đại Đế Chủ đều sinh ra từ trong Vĩnh Hằng Quốc Độ đó.

Vậy thì cái Hồng Mông thế giới mới xuất hiện này, sẽ sinh ra những tồn tại cường đại dường nào?

Căn cứ tin tức từ Đại Viên Vương truyền lại, hiện nay trong Hồng Mông Quốc Độ, đã có tồn tại đột phá Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng!

Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng, trong cơ thể diễn sinh Hồng Mông chi khí!

Tuy Hỗn Độn Chí Tôn cảnh giới tổng cộng có mười hai trọng, nhưng Thương Thiên tin tưởng, sau khi Hồng Mông chi khí đản sinh,

việc liên tục đột phá tịnh không khó!

Chỉ sợ không cần bao lâu nữa, sẽ có sinh linh có thể bước vào cảnh giới Hồng Mông Đế Chủ.

Thương Thiên rõ ràng một điểm, vị Hồng Mông Đế Chủ đầu tiên đột phá tuyệt đối không phải chuyện đùa, thậm chí cực có khả năng trở thành Thái Cực Đế Chủ thứ hai!

Tuyệt đối là một nhân vật tàn nhẫn.

Sự tồn tại của Thái Cực Đế Chủ kinh khủng bực nào hoàn toàn không cần nói nhiều, dù cho đã chết rồi, hắn hiện tại vẫn đang tác loạn, là mối lo lớn trong lòng Thương Thiên.

Nếu lại xuất hiện thêm một "Thái Cực Đế Chủ" tân sinh, không bị thương, dù là Thương Thiên hiện tại cũng sẽ cảm thấy vô cùng phiền toái.

Cho nên, so với sự tồn tại thần bí có khả năng xuất hiện trong Hỗn Độn kia, Hồng Mông Tân Thế Giới ngược lại càng thêm khẩn cấp một chút.

Thương Thiên sau khi làm tốt an bài cho Thủy Kỳ Lân, lập tức truyền lệnh Chân Lý Đạo Tổ: "Chân Lý, mang Nữ Oa, Thường Hi, Hi Hòa, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, còn có Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, cùng với Côn Bằng tới gặp ngô." Trong những người Thương Thiên lựa chọn, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề vốn dĩ đều là Thánh Nhân, khí vận thậm chí có thể so sánh với Tam Thanh.

Thường Hi cùng Hi Hòa là sinh linh sinh ra từ Thái Âm Tinh, nếu phát triển theo quỹ tích ban đầu thì cũng sẽ là Thiên Hậu nương nương của đệ nhất Thiên Đình, cũng là tồn tại trời sinh sở hữu khí vận to lớn.

Đối với những sinh linh này, có thể được Thương Thiên triệu

kiến, đó là may mắn tày trời.

Thân là Tiên Thiên sinh linh, mỗi người đều sở hữu trí tuệ vô cùng.

Nếu như vẫn luôn không biết chân tướng thì cũng thôi, nhưng một khi biết chân tướng, vậy thì tự nhiên sẽ có suy tính của mình.

Rồng mắc cạn, hoặc là chết hoặc là biến thành tôm tép.

Vốn tưởng rằng Hồng Hoang là đại dương rộng lớn nhất trong thiên địa ngày nay, nhưng lúc này mới hiểu được, kỳ thực Hồng Hoang bất quá chỉ là một cái ao nhỏ, nếu như cả đời đều ngốc tại trong cái ao nhỏ này không ra ngoài, vậy thì có một ngày ao nước cạn khô, bọn hắn cũng sẽ chết.

Hiện nay, Thương Thiên vĩ đại có thể dẫn dắt bọn hắn đi tới đại dương chân chính!

Bảo bọn hắn làm sao không hưng phấn!

Trong Chân Lý Đạo Cung, chín vị Tiên Thiên sinh linh được Thương Thiên chọn trúng, mỗi một người đều kích động vô cùng, dùng ánh mắt vô cùng kính ngưỡng nhìn Thương Thiên.

Lần này, rốt cục được gặp Thương Thiên, bản thân đã là vinh diệu to lớn.

Thương Thiên bình tĩnh nói: "Ngô muốn đi tới Hồng Mông, sự tình chắc hẳn Chân Lý đã nói với các ngươi, như vậy có ai muốn thối lui không?" Thối lui?

Chương 256

Sao có thể!

Có thể được Thương Thiên chọn trúng, đi tới Hồng Mông Tân Thế Giới kia chính là vinh diệu to lớn, cũng là kỳ ngộ vô tận!

Có quá nhiều sinh linh cầu cũng cầu không được cơ hội này, hiện tại lại muốn thối lui, đây không phải là chuyện đùa sao.

Còn về nguy hiểm...

Muốn bước lên đại đạo chi lộ mà còn sợ hãi nguy hiểm, vậy tu luyện làm gì?

An an tâm tâm chui vào trong động phủ đừng có ra ngoài là được.

Hồng Vân lập tức hô: "Vĩ đại Thương Thiên, ngô thế tất sẽ đi theo sát nương theo bộ phạt của ngài, ánh mắt ngài hướng về nơi đâu, chính là phương hướng đạo lộ tiền tiến chung thân của bần đạo." Mấy Tiên Thiên sinh linh khác nghe xong, lập tức cảm thấy Hồng Vân tư này thực sự quá vô sỉ, cư nhiên... muốn nói lời này thì trực tiếp cướp lời trước.

Đương nhiên, đối với nội dung lời nói của Hồng Vân, bản thân bọn hắn không có bất kỳ nghi ngờ nào.

Hiện tại Thương Thiên trong tâm linh bọn hắn chính là chí cao vô thượng!

Phảng phất như bọn hắn chỉ là phàm nhân tầm thường, còn Thương Thiên là Chúng Thần Chi Vương vĩ đại có thể chúa tể chúng sinh.

Thương Thiên liếc nhìn chín người, chỉ đạm mạc nói: "Được rồi, lời thừa không cần nói, đã không có ai thối lui, như vậy lập tức xuất

phát.

Tới Hồng Mông Tân Thế Giới, hết thảy đều phải nghe theo Thủy Kỳ Lân an bài." Hắn làm việc xưa nay đều không thích dài dòng văn tự, đã chín Tiên Thiên sinh linh nguyện ý thì tốt.

Pháp lực của hắn cuốn một cái, trực tiếp bao phủ Thủy Kỳ Lân cùng chín đại Tiên Thiên sinh linh. ...

Trong Hồng Mông Tân Thế Giới.

Hồng Quân giờ phút này đang đi trên một con đường tương đương ẩn bí.

Hắn bây giờ so với thời điểm ở Hồng Hoang đã tốt hơn nhiều rồi, tuy hiện nay không còn loại quý khí cao cao tại thượng như lúc ở Hồng Hoang, nhưng thực lực lại là tăng lên thực chất!

Lúc ở Hồng Hoang thế giới, hắn chưa bước vào Hỗn Nguyên cảnh giới, cự ly một bước cuối cùng thành Thánh còn có một khoảng cách.

Đáng tiếc, thời điểm hắn tưởng rằng sắp bước vào Hỗn Nguyên cảnh giới, lại bị Thương Thiên dùng một đạo ý chí phân thân trực tiếp đánh rớt cảnh giới, một lần nữa trở về Đại La Kim Tiên.

Lúc đó hắn đối với Thương Thiên tràn ngập tăng hận, nhưng Thương Thiên thực sự quá mạnh mẽ!

Hắn ngay cả Thương Thiên rốt cuộc mạnh đến tình trạng nào cũng không rõ ràng.

Phục cừu?

Người ta một cái ý niệm có thể làm cho ngươi hôi phi yên diệt, đâu ra còn có cái ý niệm phục cừu, có thể sống sót đã là không tệ rồi!

Sau khi bị Thương Thiên lưu đày tới nơi này, trong lòng hắn càng là vô cùng thống khổ.

Nhưng dần dần, hắn phát hiện nên "cảm tạ" Thương Thiên.

Nếu không phải tới đây, thực lực của hắn sẽ không tăng lên nhanh chóng như vậy!

Cảnh giới hiện nay của hắn: Hỗn Nguyên thất trọng!

Từ Đại La Kim Tiên, lại nhập Chuẩn Thánh, lại đột phá Thánh Nhân cảnh giới, quá trình này so với quá khứ quả thực giống như ăn cơm uống nước.

Trước mắt là Hỗn Nguyên thất trọng cảnh giới, đây là do hắn không ngừng áp chế cảnh giới tăng lên mới dẫn đến kết quả này.

Chương 257

Nếu như Hồng Quân thật sự bất chấp tất cả, buông ra để tăng lên, cảnh giới của hắn chỉ sợ đã có thể đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn! "Thương Thiên a Thương Thiên, năm đó ngươi đem ta trục xuất tới nơi này, lại không ngờ tới Hồng Mông Tân Thế Giới đối với bọn ta sẽ có sự tăng lên trọng đại như thế đi, hừ, chờ đó, sớm muộn có một ngày, ta sẽ phục cừu!" Ý niệm này, hắn chưa bao giờ quên.

Phục cừu hoàn toàn đã trở thành chấp niệm thậm chí ma chướng trong lòng hắn.

Bất quá Hồng Quân tịnh không quan tâm, hắn sở hữu Thiên Đạo Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Thiên Đạo Tạo Hóa Ngọc Điệp hiện nay cũng đã phát sinh thuế biến cực lớn, lúc ở Hồng Hoang sự thuế biến tựa hồ tịnh không rõ ràng, nhưng sau khi nhập Hồng Mông Tân Thế Giới, cấp bậc của Thiên Đạo Tạo Hóa Ngọc Điệp không ngừng tăng lên, cũng làm cho hắn đạt được lợi ích to lớn.

Trừ việc giúp Hồng Quân tu luyện nhanh hơn, hắn còn có thể xuyên qua Tạo Hóa Ngọc Điệp chỉ dẫn, từ đó đạt được vô cùng cơ duyên.

Lúc này phương hướng hắn muốn đi, có một kiện bảo vật xuất thế.

Căn cứ Tạo Hóa Ngọc Điệp chỉ dẫn, bảo vật kia ít nhất là Thượng phẩm Hỗn Độn Linh Bảo! ...

Điều Hồng Quân không biết là, hắn hiện tại đã bị người để mắt tới.

Một trong mười ba sứ đồ của Thương Thiên - Hoang, đang giám thị nhất cử nhất động của hắn, đem hết thảy thu vào trong mắt.

Hiện tại hắn là Hỗn Nguyên thất trọng, nhưng Hoang đã là Hỗn Độn Chí Tôn lục trọng!

Cho nên Hồng Quân không dễ dàng phát hiện ra Hoang.

Giờ phút này Hoang lại có vẻ hơi trầm trọng.

Bởi vì không lâu trước đây hắn phát hiện một sự kiện: Ngoài hắn ra cư nhiên còn có người khác, đang trong bóng tối giám thị Hồng Quân.

Kẻ giám thị trong bóng tối thực lực không yếu, ngay cả Hoang cũng cảm thấy kiêng kị, không dám tùy tiện động thủ.

Đương nhiên, đệ nhất thời gian hắn đã truyền tin tức cho Chiến, Chiến hồi phục lại là: Tiếp tục giám thị trong bóng tối, chờ đợi tin tức.

Hoang không biết là, không chỉ bên phía Hồng Quân, mà bên phía Thập Nhị Tổ Vu và Tam Thanh cũng xuất hiện những kẻ giám thị, đồng dạng thực lực không yếu.

Sự xuất hiện của những kẻ giám thị thần bí này làm cho Chiến cảm thấy bất ổn.

Bất quá, Chiến tịnh không quá lo lắng.

Bởi vì...

Thương Thiên vĩ đại sắp tới!

Vô luận là âm mưu quỷ kế gì, trước mặt Thương Thiên chí cao vô thượng đều sẽ không chịu nổi một kích.

Hiện nay Chiến, đã đột phá Hỗn Độn Chí Tôn cửu trọng, dù cho ở tại Hồng Mông Tân Thế Giới này cũng là cường giả nhất đẳng,

nhưng sự sùng bái đối với Thương Thiên lại càng tăng trưởng.

Thực lực càng cường đại, càng có thể nhìn thấy sự vĩ ngạn của Thương Thiên. ... "Chiến, tốc kiến ngô!" Cuối cùng, một cái ý chí vang lên trong lòng hắn, Thương Thiên đã tới!

Thương Thiên vĩ đại, rốt cục đích thân bước vào Hồng Mông Tân Thế Giới!

Chiến đâu còn nửa điểm do dự, trực tiếp dựa theo chỉ dẫn của Thương Thiên, hướng về một cái hẻm núi cực kỳ ẩn bí mà đi. ...

Chương 258

Lúc này Thương Thiên đang lơ lửng giữa không trung tại một chỗ vực sâu.

Dưới vực sâu, hắc ám vô hạn, chân thực và hư vô không ngừng giao thế, hình thành một cỗ lực lượng giảo sát cực kỳ cường đại và đáng sợ.

Không chỉ vậy, trong bóng tối vô hạn nơi này, còn có một cỗ sức mạnh có thể làm cho hết thảy trở về sơ thủy.

Đối với Hồng Mông sinh linh, sơ thủy chính là tử vong phá diệt.

Sở dĩ Thương Thiên xuất hiện tại đây lại tịnh không ngẫu nhiên, là sau khi trải qua một phen dò xét kết hợp với tình báo do Chiến cung cấp, sau đó mới lựa chọn nơi này.

Vực sâu này rất đáng sợ, tại hẻm núi bên ngoài vực sâu, có thành phiến thi cốt, từ hài cốt phán đoán, khi còn sống đều là cường giả cực vi bất phàm, thậm chí có cả cảnh giới siêu Hỗn Độn Chí Tôn bát trọng.

Lâu dần, địa phương này không còn ai tới nữa.

Dù là mấy cường giả đỉnh cấp nhất trong Hồng Mông Tân Thế Giới hiện nay cũng không nguyện ý tùy tiện tới nơi này thiệp hiểm.

Có lời đoán rằng, nếu như có một ngày Hồng Mông Tân Thế Giới băng diệt, vậy thì nhất định có quan hệ với vực sâu này.

Cho nên vực sâu này có một cái tên cực kỳ đáng sợ: Quy Tịch Chi Uyên.

Ý là: Vực sâu hết thảy quy về tịch diệt!

Chỉ là, Quy Tịch Chi Uyên có uy hiếp to lớn đối với những Hồng Mông sinh linh kia, đối với Thương Thiên lại không tính là gì, Thương Thiên ngược lại cảm thấy kinh hỉ và ý ngoại.

Bởi vì tại nơi này hắn cảm giác được khí tức của một "lão bằng hữu"!

Chiến xuất hiện tại bên ngoài Quy Tịch Chi Uyên, vừa mới tới gần nơi này, đáy lòng hắn liền dâng lên một cỗ sợ hãi bản năng.

Tịnh không phải "Chiến" gan bé, mà bởi vì mảnh Quy Tịch Chi Uyên này có thể cấp cho Hồng Mông sinh linh bản năng sợ hãi.

Một cỗ úy cụ phảng phất như bất tri bất giác viết vào trong linh hồn hắn vậy.

Đương nhiên, Chiến cũng chỉ chần chờ một chút, sau đó trực tiếp bước vào bên trong Quy Tịch Chi Uyên.

Trong vực sâu, một đạo thân ảnh ngạo nhiên đang đạp bộ hư không.

Tịnh không phải ma thần chi khu khủng bố cao mấy ngàn vạn trượng, mà là một cái đạo thể cực vi nhỏ bé.

Nhưng lại cho Chiến cảm giác như đỉnh phong nguy nga nhất, cao cao tại thượng, làm người ta bất tự giác sinh lòng kính ngưỡng.

Giờ khắc này, tâm linh Chiến vô cùng kích động, rốt cục gặp được Thương Thiên!

Không còn là hư ảnh nhìn thấy thông qua Hỗn Độn Châu lúc đảo cáo, mà là Thương Thiên chân chân thiết thiết xuất hiện trước mặt hắn.

Một tôn Hỗn Độn sinh linh cường đại, nay đã đạt tới cửu trọng Chí Tôn, không có bất kỳ do dự nào, trực tiếp quỳ xuống trước mặt

Thương Thiên, ngữ khí bình thản nhưng lại vô cùng trịnh trọng nói: "Chiến, bái kiến vĩ đại Thương Thiên!" Hiện nay thực lực hắn tuy rằng không tệ, nhưng hắn rõ ràng một điểm: Hết thảy đều là Thương Thiên ban cho.

Nếu như không có Thương Thiên, căn bản sẽ không có hắn hiện tại.

Năm đó hắn chỉ là một Hỗn Độn sinh linh sắp chết trong hỗn độn phong bạo.

Bởi vì được Thương Thiên chọn trúng, bởi vì lựa chọn tín ngưỡng Thương Thiên, mới có thành tựu như hôm nay.

Thương Thiên nhìn Chiến, nói: "Chiến, làm rất tốt." Có thể được Thương Thiên khen ngợi, Chiến cảm thấy mọi sự trả giá đều là đáng giá!

Một câu của Thương Thiên, còn hơn vô số lời tán dương.

Thương Thiên lại nói: "Tu vi của ngươi đã đạt tới Chí Tôn đệ cửu trọng, nhưng không có trực tiếp đi đột phá đệ thập trọng, rất tốt." Với thực lực và tích lũy hiện nay của Chiến, nếu như muốn cưỡng ép đột phá đệ thập trọng thì cũng có thể làm được.

Chỉ là hắn chưa từng quên lời Thương Thiên dặn: Đừng tùy tiện trùng kích thập trọng.

Chương 259

Cho nên, dù Chiến đối với cảnh giới lúc này phi thường sốt ruột, dù muốn không ngừng tăng lên đột phá để truy đuổi bước chân của những cường giả đi trước, thế nhưng hắn vẫn thủy chung không có bất kỳ hành động nào, chỉ không ngừng tích lũy.

Chiến cung cung kính kính nói: "Vĩ đại Thương Thiên, lời của ngài tuyệt đối là chân lý, ngô tuyệt đối sẽ không đối với lời nói của ngài có nửa điểm chất nghi!" Thương Thiên gật đầu, cực kỳ hài lòng nói: "Tin tưởng tại Hồng Mông Tân Thế Giới, ngươi cũng đã tiếp xúc với những cường giả thập trọng Chí Tôn trở lên rồi chứ?" Chiến gật đầu, ngưng trọng nói: "Đúng vậy, không lâu trước đây, ngô thậm chí gặp một tôn Hỗn Độn Chí Tôn thập nhất trọng cường giả, tự xưng là Thái, muốn thu phục ta, cũng hứa hẹn ngày sau có thể để ta trở thành Hồng Mông Đế Chủ." Lúc mới gặp Hồng Mông sinh linh thần bí kia, Chiến đều cảm thấy sắp bị giết chết, suýt chút nữa đã phải lần đầu tiên thỉnh cầu Thương Thiên che chở để đào thoát một kiếp.

Ai ngờ đâu, cái tên "Thái" kia nhìn một hồi, cư nhiên chỉ nói một câu: "Được rồi, đi đi." Chiến rõ ràng, tuyệt đối không phải vì vị "Thái" kia là một sinh linh nhân từ từ bi, bởi vì trước đó, "Thái" vừa mới đồ sát chỉnh chỉnh một cái bộ tộc, ngay cả trẻ sơ sinh cũng không tha.

Thương Thiên nghe Chiến kể lại, lại mỉm cười.

Thái?

Cái tên này thật quá thú vị!

Ở thời đại trước, Hồng Mông ngũ đại Đế Chủ tên phân biệt là: Thái Cực, Thái Sơ, Thái Thủy, Thái Tố, Thái Dịch.

Mỗi một Đế Chủ, chữ đầu tiên trong tên đều là "Thái".

Đương nhiên đây không thể là trùng hợp, Đế Chủ cấp độ này, mục tiêu chỉ hướng chí cao vô thượng Đại Đạo, nhất cử nhất động đều có hàm nghĩa thâm trầm cực lớn, sao có thể đơn giản chứ?

Căn cứ năm đó Thương Thiên sau khi thôn phệ Thái Dịch mới biết được, chữ "Thái" này là sức mạnh vĩ đại nhất xuất hiện trong vô tận hư không Hồng Mông sau Đại Đạo Chi Nguyên.

Cho nên, một khi trở thành Đế Chủ, đều sẽ gia thêm một chữ "Thái" trước tên mình, lấy đó tăng thêm tự thân vô lượng khí vận.

Nhưng lúc này, cư nhiên xuất hiện một sinh linh tên "Thái", sinh linh này há có thể đơn giản.

Thương Thiên nói: "Sinh linh này ngược lại thú vị, có một ngày, ta sẽ đích thân đi gặp hắn một chút." Chiến lập tức nói: "Có thể được Thương Thiên quan chú, đó là vinh diệu vô thượng." Thương Thiên cũng không quản một câu cung duy của Chiến, chỉ hỏi: "Như vậy nói cho ta biết, hắn cho ngươi cảm giác như thế nào?" Chiến ngẫm nghĩ một hồi mới nói: "Cường đại, chí cao vô thượng, còn có... sinh cơ bừng bừng!" Cường đại, chí cao vô thượng đều dễ hiểu, dù sao có khả năng là tôn sinh linh cường đại nhất Hồng Mông Tân Thế Giới hiện nay.

Nhưng từ ngữ "sinh cơ bừng bừng" lại thú vị rồi.

Thương Thiên hài lòng nói: "Không sai, không hổ là sứ đồ đầu tiên ta chọn trúng, hiển nhiên đối với thế giới và sức mạnh đã có nhận thức chính xác.

Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng, cần Hồng Mông chi khí để đánh vỡ gông cùm và không ngừng tăng lên, có thể coi như một cây cầu để đi tới cảnh giới cao hơn.

Hiện nay Hồng Mông tân thế kỷ kỳ thực vừa mới đản sinh không

lâu." Đương nhiên, "không lâu" cũng là tương đối.

Đối với tồn tại từng trải qua thời đại phá diệt trước như Thương Thiên thì đích xác không lâu lắm.

Nhưng đối với loại sinh linh sinh ra tại tân Hỗn Độn như Chiến mà nói, kỳ thực Hồng Mông Tân Thế Giới cũng đã có tuế nguyệt dài dằng dặc. "Hắn cho ngươi một loại cảm giác sinh cơ bừng bừng, chứng minh Hồng Mông chi khí ngưng tụ trong cơ thể hắn hoàn toàn là đề thủ từ trong tân thế giới.

Cảnh giới như vậy nhìn như tiềm lực vô cùng, nhìn như chí cao vô thượng, nhưng lại có khiếm khuyết trọng đại.

Bởi vì quá trình hình thành thế giới này quá mức đột ngột, cực có khả năng là hậu thủ của người khác." Cũng chính là, trực tiếp đột phá tuy rằng nhìn như tiền lộ bằng phẳng, nhưng có khả năng tại bất tri bất giác trở thành quân cờ của người khác, kẻ ẩn tàng sau màn kia không xuất thủ thì cũng thôi, một khi xuất thủ, hết thảy của sinh linh đều sẽ bị tước đoạt.

Còn về tồn tại đứng sau lưng là ai, ngay cả Thương Thiên cũng chỉ có một phỏng đoán mơ hồ, nhưng có thể khẳng định, đó tuyệt đối không phải Thái Cực.

Thái Cực đích xác có làm an bài trong thế giới này, nhưng vẻn vẹn chỉ là bị động an bài.

Mục đích của Thái Cực và hắn hắn là tương tự: Từ trong tân thế giới đạt được đầy đủ chỗ tốt, nhưng tuyệt đối không phải người để Hồng Mông Tân Thế Giới đản sinh.

Đương nhiên, những thứ này đều là nói ngoài lề, chỉ là đang nói cho Chiến biết nguyên nhân vì sao không thể trực tiếp đột phá Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng. "Ngươi cứ yên tâm, ta đã sắp xếp xong xuôi

cho ngươi." Chiến vừa nghe lời này, lập tức kích động.

Hắn đương nhiên rõ ràng ý tứ của Thương Thiên!

Thương Thiên vĩ đại muốn giúp đỡ hắn trực tiếp bước vào Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng!

Chương 260

Ngay khi hắn đang kích động, Thương Thiên đưa tay điểm một cái.

Hỗn Độn Châu vẫn luôn tồn tại trong trán Chiến chậm rãi bay tới trước mặt Thương Thiên.

Hỗn Độn Châu tuy rằng cùng Thương Thiên chia cách tuế nguyệt cực kỳ dài dằng dặc, nhưng là bản mệnh bảo vật của hắn, trong đó uẩn hàm tinh thần ấn ký.

Hiện nay một lần nữa về lại trong tay Thương Thiên, tự nhiên y nguyên có thể nhìn thấu hết thảy.

Thương Thiên nói: "Chiến, chuẩn bị đi, tại nơi này đem khí cơ bản thân thôi động đến đỉnh phong, ngô sẽ để ngươi bước vào Chí Tôn thập trọng." "Ngô biết, ngươi đối với cái tên 'Thái' kia kỳ thực cực vi không cam lòng, nhưng yên tâm, ngô sẽ ban cho ngươi cái tư cách này, để ngươi có năng lực đi truy đuổi, thậm chí siêu việt hắn." Chiến lập tức vô cùng kích động: "Cảm tạ vĩ đại Thương Thiên!" Chí Tôn thập trọng!

Đệ thập trọng mong nhớ ngày đêm, rốt cục có cơ hội có thể đột phá, trong lòng hắn kích động bực nào.

Bất quá thân là đệ nhất sứ đồ của Thương Thiên, hắn đương nhiên sẽ không bị cảm xúc ảnh hưởng tới hành động, giờ khắc này không chút do dự bắt đầu đem trạng thái bản thân tăng lên tới đỉnh phong.

Nhưng vừa mới vận chuyển sức mạnh, hắn lập tức cảm giác được một cỗ cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Cảm giác này bắt nguồn từ vực sâu!

Dù là cường giả tiếp cận Chí Tôn thập trọng như hắn cũng không cách nào chiếu rọi cực hạn vực sâu ở đâu, cũng không biết dưới vực sâu có nỗi sợ hãi thế nào.

Chỉ biết là bên trong phi thường nguy hiểm.

Nếu như là bình thường, hắn tuyệt đối không dám một mình xuất hiện ở nơi này, càng không khả năng vận chuyển công pháp tại địa phương này.

Bởi vì quả thực là đang tìm chết, chờ bị ý chí vực sâu trực tiếp thôn phệ, sau đó thi cốt vô tồn đi.

Nhưng hiện nay có Thương Thiên ở bên, dù cho sợ hãi lâm thân, hắn cũng không có bất kỳ dao động nào, chỉ đem khí tức bản thân không ngừng phóng thích ra ngoài.

Khi Chiến bắt đầu toàn lực tăng lên, Thương Thiên một tay nắm lấy Hỗn Độn Châu, một bên lộ ra nụ cười.

Thương Thiên nhẹ giọng nói: "Lão bằng hữu, xem ra ngươi phi thường đói khát a, nhịn không được rồi sao?

Ngươi của hiện tại, thật giống cực kỳ một con hung thú đói khát cấp thấp a." Thanh âm của hắn thật sự tịnh không nặng, càng giống như đang nói chuyện phiếm, thế nhưng thanh âm lại vang vọng cả thâm xử vực sâu, dưới đáy vực sâu, lời nói đạm nhiên thậm chí trực tiếp hóa thành một đạo âm ba đáng sợ trực tiếp gầm thét lao xuống.

Vực sâu đáng sợ lại thâm trầm lúc này rốt cục có đáp lại, một đạo ý chí vô cùng bàng bạc lúc này mãnh liệt nghịch trùng lên, hướng về phía Thương Thiên tịch quyển. "Hừ, ngươi hiện tại thật giống một con cự thú đói khát không có não, so với năm đó quả thực kém quá xa.

Thật đáng thương a...

Thái Sơ!" Thái Sơ, chủ nhân của một đạo ý chí này, cư nhiên lại là một trong ngũ đại Hồng Mông Đế Chủ của thời đại trước - Thái Sơ!

Năm đó, Thương Thiên tận mắt nhìn thấy Thái Sơ bị Bàn Cổ chém giết, sau đó Bàn Cổ đem hắn ném vào trong Hồng Mông Tử Địa.

Trong ngũ đại Hồng Mông Đế Chủ, hắn lẽ ra là kẻ đầu tiên tử vong mới đúng.

Nhưng lúc này cư nhiên lại gặp được ý chí của hắn.

Đương nhiên, tịnh không phải Bàn Cổ không giết chết hắn, hoặc là hắn lưu lại hậu thủ gì.

Đạo ý chí này hẳn là ý chí sinh ra từ thi thể Thái Sơ!

Dù là trong Hồng Hoang thế giới, một số đại năng sau khi vẫn lạc, thi thể của bọn hắn đều có thể đản sinh ra ý chí, sau đó trở thành một tôn tồn tại cực kỳ đáng sợ, uy thế vô song.

Tại tiền thế của Thương Thiên, cũng có nhân vật như vậy.

Sinh mệnh bản chất của Thái Sơ cường đại dường nào càng không cần nói nhiều.

Thi thể hắn bị vứt bỏ tại Hồng Mông Tử Địa, Thái Cực đem Hồng Mông Tử Địa nện về phía Bàn Cổ, sau đó hình thành một vụ đại bạo tạc hủy diệt hết thảy.

Chương 261

Nhưng thi thể của hắn cư nhiên tịnh không bị hủy diệt phá toái, chỉ chịu thương tổn mà thôi.

Thương Thiên tuy rằng không biết trong thời gian dài đằng đẵng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Thái Sơ thi biến hay là có người có tâm an bài, nhưng sự tồn tại của hắn lại xác thực.

Quả nhiên, khi Thương Thiên nói một câu, tại đáy vực sâu lập tức truyền lên thanh âm: "Thái Sơ...

Thái Sơ..., ta là Thái Sơ sao?" Trong ngôn ngữ của hắn tràn ngập sự mê mang.

Khó có thể tưởng tượng, Thái Sơ năm xưa dám phản bội Thái Cực Hồng Mông Đế Chủ, dám cùng Bàn Cổ chém giết, lúc này cư nhiên thành ra bộ dáng này.

Thương Thiên một chút cũng không vội, cười nói: "Không sai, Thái Sơ, đương nhiên, đó là tiền kiếp của ngươi, ngươi hiện tại chỉ là một đạo tinh thần ý chí thức tỉnh từ trong thi thể Thái Sơ mà thôi.

Bất quá vẫn như cũ có thể xưng hô là Thái Sơ." Nghe lời của Thương Thiên, ý chí kia trầm mặc.

Mãi một lúc sau, thanh âm của hắn mới lần nữa truyền lên: "Thái Sơ... như vậy, ngươi biết ta?

Cùng ta lúc còn sống có quen biết sao?" Thương Thiên cũng không nói chuyện, chỉ an tĩnh nhìn. "Ta muốn biết, ta muốn biết rốt cuộc ta chết như thế nào, ta muốn biết ai giết ta, như vậy...

Kiệt kiệt...

để cho ta trực tiếp thôn phệ ngươi đi, như vậy ta liền có thể đạt

được tinh thần của ngươi, ký ức của ngươi, cùng với tất cả hết thảy của ngươi!" Một đạo lãng triều cuồng bạo mãnh liệt phóng thích ra, lập tức hình thành một cỗ khí lưu khủng bố có thể phá toái hết thảy, hủy diệt hết thảy.

Kỳ thực cỗ khí lưu có thể hủy diệt và phá toái hết thảy này có một cái tên: Quy Tịch Phong Bạo!

Ngay cả sinh linh đỉnh cấp nhất của Hồng Mông Tân Thế Giới hiện nay cũng không biết, Quy Tịch Phong Bạo nguyên lai thâm tàng trong vực sâu, là do ý chí sinh vật sau khi Thái Sơ thi biến phát ra.

Nhưng bọn hắn đều rõ ràng, một khi bị cuốn vào Quy Tịch Phong Bạo, tuyệt đối không có khả năng sống sót.

Nhiên, lúc này Thương Thiên an tĩnh đứng ở nơi đó, thừa thụ sức mạnh đáng sợ kia ập tới, lại mảy may không dao động.

Bởi vì đáng sợ, là đối với sinh linh khác mà nói.

Đối với hắn, Quy Tịch Phong Bạo bất quá cũng chỉ như vậy!

Thương Thiên tùy tay điểm một cái, lập tức ngưng tụ một cỗ sức mạnh băng hàn, sức mạnh này trùng nhập vào trong Quy Tịch Phong Bạo, một khắc sau sự tình đáng sợ đã xảy ra!

Quy Tịch Phong Bạo có thể hủy diệt hết thảy kia cư nhiên bị Thương Thiên dùng một đạo sức mạnh trực tiếp băng phong!

Băng phong chi lực chỉ vừa mới bắt đầu.

Sức mạnh cực kỳ cuồng bạo và băng hàn thuận theo một điểm phong bạo không ngừng lan tràn xuống phía dưới, mắt thấy muốn truy tố bản nguyên, muốn trực tiếp tìm ra thi thể Thái Sơ. "Hừ, ngu xuẩn, nếu như ngươi không phát động tập kích đối với ta, ta còn không thể nhanh chóng tìm ra ngươi như vậy, nhưng đã thôi động sức mạnh, như vậy muốn ta tìm ra ngươi quả thực đơn giản tự như rồi."

Thương Thiên nhìn ra được, cái gọi là Quy Tịch vực sâu, kỳ thực là một không gian hắc động cực kỳ đặc thù hình thành sau khi Hồng Mông Tử Địa năm xưa bị nổ hủy.

Trong không gian hắc động này, thấu ra một cỗ sức mạnh đặc thù không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung.

Dù sao sức mạnh tinh thần bạo tạc do Hồng Mông phá toái thực sự quá kinh khủng, phấn toái hư vô, yên diệt hết thảy, phá toái hết thảy!

Vẻn vẹn chỉ một đạo ý chí phiêu tán thì vô pháp truy tung, nhưng hiện tại Thái Sơ đã phát động sức mạnh thì có thể để cho Thương Thiên tìm ra. "Hừ, Thái Sơ a, năm xưa ta cũng thừa thụ chỗ tốt của ngươi, hiện nay là lúc báo đáp." Thương Thiên đem Hỗn Độn Châu an trí trên đầu "Chiến", bên trong Hỗn Độn Châu trực tiếp thấu lộ ra một cỗ Hồng Mông chi lực cực vi tinh thuần vừa mới được đề luyện, sau đó dung nhập vào thân thể hắn.

Thương Thiên vừa rồi lúc đối thoại với ý chí thi thể Thái Sơ, đã dùng pháp lực bản thân đề luyện ra một cỗ tinh thuần Hồng Mông chi lực.

Có Hồng Mông chi khí thuần chính giúp đỡ, Chiến có thể thuận lợi đột phá.

Chương 262

Thương Thiên thì trực tiếp đi tìm thi thể Thái Sơ.

Đối với Thương Thiên, thi thể Thái Sơ chính là niềm vui ngoài ý muốn, thực sự quá hữu dụng!

Thu thập thi thể Thái Sơ xong, nơi này có thể trở thành cứ điểm lâm thời của hắn tại Hồng Mông Tân Thế Giới.

Vốn dĩ đang phiền não việc lựa chọn địa phương kiến lập một cái cứ điểm ổn định an toàn, hiện tại xác thực quá tốt rồi!

Thương Thiên dùng Hỗn Độn Châu giúp đỡ Chiến đột phá đệ thập trọng cảnh giới, còn mình thì thuận theo sức mạnh băng phong, trực tiếp đi tìm thi thể Thái Sơ.

Khi thân thể Thái Sơ bắt đầu hạ trầm, phía dưới lập tức truyền lên một đạo thanh âm phẫn nộ nhưng lại kinh khủng: "Cư nhiên có thể vô cụ sức mạnh của ta!" Thanh âm của hắn đều bởi vì ý ngoại mà có chút run rẩy, phải biết rằng trước đó, hắn chính là vô địch.

Vô luận sinh linh nào, một khi dính vào sức mạnh của hắn thì kết cục duy nhất lập tức băng diệt, hóa thành tro tàn.

Nhưng dưới sức mạnh của hắn, Thương Thiên chẳng những vẫn bình an vô sự, ngược lại trực tiếp đem sức mạnh của hắn băng phong, sau đó hướng về phía hắn.

Thương Thiên đạm nhiên nói: "Xem ra tình cảnh hiện tại của ngươi phi thường không ổn, cho nên ngươi mới không cách nào ly khai địa phương này." Kỳ thực hiển nhiên dễ thấy, nếu như tình cảnh hiện tại của hắn thực sự phi thường tốt, hắn cũng sẽ không luôn lưu lại trong Quy Tịch vực sâu, làm một kẻ săn mồi chỉ có thể chờ đợi con

mồi tới cửa.

Với cá tính của Thái Sơ, chỉ sợ sớm đã đạp túc Hồng Mông Tân Thế Giới, quét ngang ra bên ngoài. "Ha ha ha...

Ngươi đang tìm chết, ngươi đang tìm chết a!" Thi thể Thái Sơ bỗng nhiên cuồng tiếu, lập tức một đạo sức mạnh bàng đại gấp trăm lần trước đó bỗng nhiên bạo phát ra.

Thanh âm Thái Sơ lần nữa truyền đến: "Đã dám mạo phạm uy nghiêm của ngô, như vậy chỉ có thể để ngươi đi chết!" Thương Thiên lại không thèm để ý chút nào, chỉ bình tĩnh nói: "Hừ, thứ ngoài mạnh trong yếu, tưởng rằng ta nhìn không thấu trò hề của ngươi sao?

Đang lấy lực lượng bản thân dẫn động vực sâu chi lực vô hạn bạo loạn hòng dọa nạt ta đi." Hào không nghi ngờ, thi thể Thái Sơ không cách nào đối kháng Thương Thiên, vừa rồi lần giao phong đầu tiên, là có thể nhìn ra kết quả.

Thái Sơ cũng hiểu được một điểm này, cho nên đối với Thương Thiên tràn ngập sợ hãi.

Hắn không thể để Thương Thiên chân chính rơi xuống đáy vực sâu, tìm ra sự tồn tại của hắn, bởi vì hắn sợ hãi Thương Thiên trực tiếp mạt sát hắn!

Cho nên hắn trực tiếp dùng sức mạnh bản thân dẫn động cả Quy Tịch vực sâu, từ đó khiến mảnh địa phương từng là Hồng Mông Tử Địa này triệt để bạo loạn.

Giống như một người sở hữu một quả bom, biết bom không cách nào hủy diệt một cái bảo lũy, nhưng hắn dùng bom đem đập nước hồ chứa nước bên cạnh nổ tung, sau đó dẫn phát hồng lưu thao thiên khủng bố.

Như vậy, ít nhất tại một kích này có thể có được sức mạnh bàng

đại vô pháp hình dung.

So với sức mạnh lúc phóng thích công kích vừa rồi, ít nhất cường đại hơn gấp trăm lần không chỉ!

Kỳ thực, dù cho hiện tại hắn bất quá chỉ là thi thể một lần nữa phục tô, nhưng thực lực chân chính cũng cực kỳ cường hãn, ít nhất nhục thân của hắn hoàn toàn là cấp bậc Hồng Mông Đế Chủ.

Cho nên sinh linh đản sinh tại Hồng Mông Tân Thế Giới hiện nay tuyệt đối sẽ không phải đối thủ của hắn.

Lại thêm việc giảo động sức mạnh Quy Tịch vực sâu, Hồng Mông đương kim thật không có tồn tại nào có thể thừa thụ được sức mạnh đáng sợ như thế, dù cho cường giả tên là "Thái" mà "Chiến" gặp phải kia cũng không được.

Thi thể Thái Sơ dùng phương thức như vậy để Thương Thiên cảm giác kiêng kị, hi vọng Thương Thiên không còn tiếp tục thâm nhập.

Nại hà, ánh mắt Thương Thiên cỡ nào, chút tâm tư này của Thái Sơ làm sao có thể lừa gạt hắn?

Thái Sơ càng như thế, chứng minh hắn càng chột dạ.

Thân thể Thương Thiên lóe lên, trực tiếp đột phá hắc ám hư không sau đó đến trước mặt hắn.

Thương Thiên du nhiên xuất hiện trước mặt hắn, nói: "Thực sự đáng tiếc, lão hữu tương kiến, nhưng lại kim phi tích bỉ." Rõ ràng hoàn cảnh chung quanh đáng sợ như thế, nhưng lời nói của Thương Thiên vẫn như cũ đạm nhiên thong dong.

Đáng sợ nhất chính là, lúc hắn nói chuyện, bạo loạn vô cùng vô tận kia tại giờ khắc này cư nhiên trực tiếp an tĩnh lại, cũng tại bất tri bất giác, Thương Thiên cư nhiên dùng lực lượng bản thân, trực tiếp

đem cơn lốc xoáy hủy diệt khủng bố kia an định lại!

Phải biết rằng ý thức của thi thể Thái Sơ thức tỉnh trong Quy Tịch vực sâu, cũng chính vì như thế mới có thể để cho tinh thần hắn cùng Quy Tịch vực sâu hình thành một tiết tấu cộng minh vi diệu.

Chương 263

Mượn nhờ cộng minh vi diệu này, hắn mới có thể phát động sức mạnh hủy diệt.

Nhưng hiện tại, Thương Thiên giơ tay nhấc chân đã làm được điểm ấy! "Thi thể đản sinh ý thức chung quy quá mức bạc nhược, năm đó Bàn Cổ lúc chém giết hắn, quả thực đã diệt sát quá nhiều bản nguyên, đáng tiếc..." Dưới ánh mắt Thương Thiên, có một cái tàn phá chi khu vô cùng bàng đại nằm ở thâm xử vực sâu.

Dù đã tử vong, nhưng thân thể hắn cũng cực kỳ cường hãn, chừng mấy ngàn vạn trượng, chỉ là tàn phá một nửa thân thể.

Hiện tại, bộ phận mà một đạo ý chí này có thể chưởng khống, duy chỉ có nửa cái đầu.

Thi thể Thái Sơ kinh hãi vô cùng, ngay cả lúc nói chuyện thanh âm đều đang run rẩy: "...

Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?" Sự tồn tại của Thương Thiên, làm cho hắn cảm giác một loại hít thở không thông.

Tuy là ý thức đản sinh từ thi thể, bản ngã ký ức hoàn toàn biến mất không thấy, nhưng hắn có một cái cảm giác: Dù cho là hắn lúc mạnh nhất cũng không có khả năng là đối thủ của người này! "...

Hồng Mông Đế Chủ sao?

Ngươi là ai, Thái Cực, Thái Dịch..." Thấy hắn nói như thế, ý cười của Thương Thiên càng đậm. "Xem ra ta suy đoán quả nhiên không sai, bản ngã ký ức của ngươi tịnh không bị chân chính triệt để xóa đi, chỉ là hiện tại ngươi quá yếu, cho nên không cách nào đọc lấy bản ngã ký ức, nhưng vừa rồi dưới sự kích thích, hiển nhiên ngươi đã nhớ ra

được, tốt, phi thường tốt!" Nếu như chỉ là một cái thi thể đản sinh ý chí, đối với Thương Thiên là vô dụng.

Nhưng hiện tại không giống, Thương Thiên nói: "Ta hiện tại cho ngươi một cơ hội, đầu dựa vào ta, tín ngưỡng ta, ta sẽ giúp đỡ ngươi không ngừng biến cường, chẳng những để ngươi chân chính chưởng khống thân thể hiện tại, hồi ức lại tất cả ký ức tiền thế của ngươi, thậm chí sẽ để ngươi không ngừng đột phá." Thi thể kia đang muốn tiếp tục nói, Thương Thiên lại tiếp tục nói: "Ngươi có thể lựa chọn cự tuyệt, nói như vậy, ta sẽ trực tiếp đem ý thức của ngươi mạt sát!" "Được... ta, ta đáp ứng!" Kỳ thực hắn cũng rõ ràng, trước mặt Thương Thiên, hắn căn bản không có lựa chọn, nếu như cự tuyệt chính là tử vong.

Thương Thiên bình tĩnh đạm mạc, ngược lại tạo cho hắn áp lực vô cùng to lớn.

Thấy đối phương đáp ứng, Thương Thiên mới hài lòng gật đầu, nói: "Tốt, nguyên bản ngươi gọi là Thái Sơ, nhưng hôm nay đã đạt được tân sinh, tên Thái Sơ không thích hợp, ngươi gọi là Huyền đi, tên đầy đủ là Huyền Thi." Huyền Thi lập tức nói: "Vĩ đại chủ nhân, ngô nguyện ý đem tất cả ý thức tinh thần đều giao thác cho ngài, chỉ cầu ngài có thể thương xót ta." Thương Thiên liếc nhìn "Chiến", hiện tại Hồng Mông chi khí đã hoàn toàn tiến vào trong cơ thể hắn, sức mạnh của hắn đang không ngừng canh điệt, đang tiến hành luân hồi giao thế không ngừng, chỉ cần không bao lâu sau, hắn liền có thể triệt để đột phá, đạt tới cảnh giới toàn tân.

Thương Thiên tịnh không đi gia tốc quá trình thuế biến này.

Hắn một lần nữa bước ra khỏi vực sâu, nói: "Được rồi, tiếp theo nên để Thủy Kỳ Lân cùng các Tiên Thiên sinh linh đi ra." Thủ chưởng hắn triển khai, lập tức Thủy Kỳ Lân cùng chín vị Tiên Thiên sinh linh

xuất hiện.

Chín Tiên Thiên sinh linh trong nháy mắt, cư nhiên đều không thể ức chế ngồi bệt xuống đất, thậm chí nếu như không khổ khổ vận chuyển pháp lực, đều muốn ngũ thể đầu địa.

Hồng Mông thế giới đối với bọn hắn, quá thâm trầm và đáng sợ! "Tốt... thế giới đáng sợ, thế giới thật khủng bố!" Lúc nói chuyện, thanh âm Hồng Vân run rẩy, tỏ ra cực kỳ kinh hãi.

Từ trước tới nay chưa từng có chuyện, có một ngày cư nhiên ngay cả hít thở cũng sẽ khó khăn như thế!

Hồng Vân như thế, những người khác cũng không khá hơn chỗ nào.

Một bên Trấn Nguyên Tử lúc này khoanh chân ngồi xuống, sau đó bắt đầu không ngừng vận chuyển pháp lực, đi nỗ lực thích ứng.

Lúc này, Thủy Kỳ Lân đi tới trước mặt bọn họ.

Thủy Kỳ Lân hỏi: "Cảm nhận được sự khủng bố của thế giới này rồi sao?" Lúc này, Nữ Oa vẫn luôn ít lời nhất lại mở miệng nói: "Không, ngô cảm nhận được hi vọng thế giới này mang lại!" Đúng vậy, hi vọng!

Nguyên bản Hồng Hoang thế giới, dù cho Nữ Oa sở hữu mệnh cách thành Thánh, nhưng cực hạn cũng bày ở nơi đó, muốn lại có chỗ đột phá, là vô cùng gian nan.

Nhưng nhìn xem hiện tại?

Thế giới hôm nay cho bọn hắn vô hạn hi vọng!

Chương 264

Tuy hiện tại bọn hắn gần như có thể nói là cử bộ duy gian, thậm chí ngay cả hít thở cũng cực kỳ khó khăn, nhưng đổi một cái góc độ mà nói, đây chẳng phải là sở hữu vô hạn hi vọng sao? "Không sai, có vĩ đại Thương Thiên chỉ dẫn, ngô đẳng nhất định sẽ trở nên càng thêm cường đại!" Chín Tiên Thiên sinh linh, mỗi một người đều đấu chí ngang dương, đối với tương lai tràn ngập hi vọng.

Điều này làm cho Thủy Kỳ Lân không khỏi có chút phản tỉnh: "Ta đi theo vĩ đại Thương Thiên lâu như vậy, nhưng trên tâm linh cư nhiên không bằng mấy Tiên Thiên sinh linh nhỏ bé này, đây là sự thiếu sót của ta, vô luận như thế nào, ngô cần phải điều chỉnh tự thân." Hắn túc thanh tinh thần, sau đó đối với bọn họ nói: "Chư vị có tâm như thế, vậy là tốt nhất.

Vĩ đại Thương Thiên sẽ chỉ dẫn ngô đẳng không ngừng cường đại.

Thương Thiên sau khi hàng lâm Hồng Mông Tân Thế Giới, muốn bắt đầu hành trình toàn tân, cho nên ngô sẽ dẫn dắt các ngươi cùng nhau trở nên càng thêm cường đại.

Hiện nay vực sâu này, chính là căn cơ Thương Thiên vĩ đại lựa chọn cho chúng ta tại Hồng Mông Tân Thế Giới, vực sâu này đã bị vĩ đại Thương Thiên chưởng khống." Chín đại Tiên Thiên sinh linh nghe xong, lập tức kích động vạn phần, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn rốt cục có thể cướp lời, nói: "Vĩ đại Thương Thiên, quả nhiên không gì làm không được, ngô huynh đệ hai người, tất định muốn tại Hồng Mông Tân Thế Giới không ngừng tráng đại tăng lên, đồng thời khai tịch ra một phiến giáo phái mới, truyền dương mỹ danh của Thương Thiên."

Nữ Oa như có điều suy nghĩ, sau đó nói: "Hai vị đạo hữu quả nhiên có tâm, không dối gạt hai vị, ngô tại lúc ở Hồng Hoang, trong ý thức từng có một cái ý tưởng, đó là đem Hồng Hoang đông đảo chúng sinh liên hợp, xưng là Yêu, đó tựa hồ là thiên mệnh Hồng Hoang của ngô." Đích xác, tại thế giới luân hồi trước của Thương Thiên, Nữ Oa và Phục Hy ban đầu nãi là Yêu tộc thủy tổ.

Yêu tộc, kỳ thực tịnh không phải là chủng tộc đặc định, mà là vạn tộc liên hợp.

Y theo Thương Thiên xuyên việt qua kiếp thứ nhất nhìn thấy, Yêu tộc Đế Tuấn Thái Nhất cùng Nữ Oa phụng mệnh lệnh Hồng Quân, đem Hồng Hoang vạn tộc liên hợp, thống xưng Yêu tộc.

Đương nhiên, Long tộc, Phượng Hoàng tộc cùng các chủng tộc cường đại khác cự tuyệt Đế Tuấn Thái Nhất, cho nên Long Phượng tịnh không nằm trong hàng ngũ Yêu tộc.

Nhưng ở thế giới luân hồi này, Hồng Quân đều bị Thương Thiên trục xuất tới Hồng Mông Tân Thế Giới, xem như đối tượng quan sát thực nghiệm, cho nên Yêu tộc liên minh tại Hồng Hoang cũng không xuất hiện.

Bất quá thực lực Nữ Oa đột phá, cho nên cũng có thể cảm ngộ được thiên mệnh từng có.

Nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Chỉ là bởi vì Thương Thiên vĩ đại xuất hiện, ý niệm này lại bị buông tha, hiện nay nghe lời của hai vị, ngô liền có một cái ý tưởng mới." Phục Hy nghe xong, lập tức nói: "Muội muội, không biết có ý tưởng gì, đại khả nói ra chia sẻ với chư vị đạo hữu, hiện nay chín người chúng ta, đều vì vĩ đại Thương Thiên nỗ lực, nên đồng khí liên chi." Phục Hy huynh muội nói xong, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà đều đem ánh mắt nhìn lại.

Nữ Oa nói: "Ngô đẳng không ngại tại trong Hồng Mông Tân Thế

Giới, đem Hồng Mông sinh linh liên hợp, để bọn hắn trở thành Thiên Tộc - Thương Thiên chi tộc!

Như vậy, Hồng Mông sinh linh đối với Thương Thiên tín ngưỡng, tuyệt đối vạn thế bất tuyệt!" Thủy Kỳ Lân sau khi nghe lời Nữ Oa, lập tức nghẹn họng nhìn trân trối. "Lợi hại!" Thật sự, hắn chân tâm chưa từng nghĩ tới, cư nhiên có thể làm như vậy.

Trong ý tưởng của Thủy Kỳ Lân, không ngừng đánh bại và chinh phục sinh linh của thế giới này, mới là biện pháp tốt nhất để truyền đệ vinh quang Thương Thiên.

So sánh với ý tưởng của Nữ Oa và Chuẩn Đề, ý tưởng của hắn quả thực là cặn bã, quá yếu gà!

Thủy Kỳ Lân trong lòng nói: "Thảo nào Thương Thiên vĩ đại coi trọng bọn họ như thế, lực sáng tạo của đám sinh linh này quả nhiên không tầm thường, xem ra ta sau này phải tạo quan hệ tốt với bọn họ mới được." Đương nhiên, ý tưởng có hay nữa, cũng cần sở hữu thực lực có thể đem nó thực hiện.

Bọn hắn hiện nay, so với trước đó tuy rằng cường đại hơn, nhưng đối với cả Hồng Mông Tân Thế Giới, quả thực giống như ấu trùng mới sinh ra yếu ớt.

Cũng may có Thương Thiên cường đại che chở, bọn hắn có đầy đủ thời gian để trưởng thành.

Chung quanh Quy Tịch vực sâu, không có uy hiếp gì, dù sao cả vực sâu đều đã bị Thương Thiên chưởng khống, cho nên bọn hắn có thể yên tâm đi phát dục.

Lúc này ánh mắt Thương Thiên trực tiếp tập trung trên người Chiến. "Tốt, Hồng Mông diễn sinh, tự thành tuần hoàn, Chiến, ngươi đã đến tiết điểm đột phá, Hồng Mông chi khí này của ngô, nãi là tiệt

thủ sức mạnh của Hồng Mông Đế Chủ cường giả thời đại trước, sau đó dung nhập vào trong cơ thể ngươi, đạo này nãi là Thái Thủy chi lực!" Năm xưa, Thương Thiên từng đạt được sức mạnh của Thái Sơ và Thái Thủy, Thái Sơ sức mạnh đến từ Hư Vô Ma Thần do Bàn Cổ chưởng khống, Thái Thủy chi lực thì lấy được từ trong Hỗn Độn Ma Viên.

Thương Thiên lúc đó đem "Chiến" thu nhập dưới trướng, một trong những nguyên nhân là hắn có điểm tương tự với Đấu Chiến Ma Thần năm xưa, cũng chính là Hỗn Độn Ma Viên kia.

Hiện nay Thương Thiên đem một đạo Thái Thủy chi lực dung nhập vào trong cơ thể Chiến, khiến cho sức mạnh của Chiến không ngừng đột phá, liên tiếp kéo lên!

Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng, bản thân là một cái điểm tới hạn.

Chiến kẹt tại điểm tới hạn này không biết bao nhiêu tuế nguyệt dài dằng dặc, hiện nay dưới sức mạnh Thương Thiên, rốt cục có thể đánh vỡ gông cùm, sau đó trùng kích một cái cảnh giới hoàn toàn mới.

Không chỉ như thế, bởi vì duyên cớ của một đạo Hồng Mông chi lực thuộc về Thái Thủy kia, Chiến tuyệt đối có khả năng đột phá Hồng Mông Đế Chủ cảnh giới.

Cũng chính là, Thương Thiên hiện tại đang trực tiếp đế tạo ra một tôn Hồng Mông Đế Chủ!

Tuy hiện nay Chiến mới bất quá là Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng, nhưng hào không nghi ngờ, Chiến tuyệt đối có thể trở thành Hồng Mông Đế Chủ, điểm này Thương Thiên thâm tín bất nghi.

Chương 265

Thương Thiên đã thâm tín bất nghi, như vậy tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sai lầm nào. "Chiến, hiện nay ngô lần nữa đem Đấu Chiến Pháp Tắc ban cho ngươi, Đấu Chiến Pháp Tắc cộng thêm Thái Thủy chi lực, ngươi tuyệt đối có thể đi lên một con đường chí cường chân chính, Hồng Mông Đế Chủ, tất định có một chỗ cắm dùi!" Lúc này Chiến, đấu chí ngang dương, ý khí phấn phát!

Thương Thiên làm cho hắn có sự thuế biến trước nay chưa từng có.

Sau khi trở thành Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng cường giả, hắn phát hiện Thương Thiên nói không sai, Hồng Mông chi khí hiện tại quá non nớt, vứt bỏ việc bên trong có phải có ám thủ của cường giả khác hay không không nói, Hồng Mông chi khí của tân sinh thế giới này, bất định là có bao nhiêu cường đại.

Đối với cá nhân hắn, nếu dùng Hồng Mông chi khí của tân thế giới để tăng lên, dù cho đứng ở cùng một cảnh giới với vị sinh linh thần bí "Thái" kia, cũng không có khả năng là đối thủ của hắn.

Bởi vì vị kia gần như là thiên mệnh chi tử của thế giới này, ý chí Hồng Hoang Tân Thế Giới bao trùm trên người hắn.

Nhưng hiện tại, Thương Thiên ban cho Hồng Mông chi khí, nãi là tước đoạt từ trên người Thái Thủy, trong đó càng ngưng tụ sức mạnh cực kỳ cường hãn.

Những sức mạnh này một khi gia trì trên người hắn, lập tức có thể mang lại cho hắn chất biến phi dược!

Hắn sẽ không chịu sự khiên dẫn và hạn chế của ý chí minh minh chi trung của Hồng Mông Tân Thế Giới, hắn sẽ luôn biến cường tiếp!

Đối với điểm này, Chiến vạn phần hài lòng, càng vạn phần cảm kích. "Vĩ đại Thương Thiên, cảm tạ ân đức của ngài, ngô cảm giác được ý chí minh minh chi trung của Hồng Mông thế giới, cũng nhìn thấy được những cường giả nhập cảnh giới như ta trong Hồng Mông Tân Thế Giới hôm nay." Thương Thiên hài lòng gật đầu, sau đó hỏi: "Nói cho ta biết, ngươi nhìn thấy bao nhiêu cường giả Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng trở lên." Chiến trầm trọng nói: "Vĩ đại Thương Thiên, ngô vốn tưởng rằng chỉ có hơn mười cường giả Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng trở lên, nhưng lúc này nhìn lại thì không phải vậy, đan đan cảnh giới lăng giá trên ta... siêu việt trăm cái!

Còn về phần cảnh giới tương đồng với ta, vậy thì càng nhiều, chừng hơn một vạn cái!" Hơn một vạn cái!

Số liệu này có vẻ hơi dọa người.

Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng cảnh giới, cư nhiên trở nên không đáng tiền như vậy sao?

Nhưng Thương Thiên cũng biết, tịnh không phải như thế, mà bởi vì bản nguyên của Hồng Mông thế giới này quá mức cường đại.

So với ý tứ của Hồng Mông Tân Thế Giới, Hỗn Độn năm xưa quả thực giống như cặn bã yếu gà.

Sự vĩ ngạn và cường đại của thế giới này, dĩ vãng căn bản không thể tưởng tượng. "Đương nhiên, những cường giả này đa số đều phân bố tại địa phương cực kỳ xa xôi, có một số thậm chí trong cảm tri của ta trở nên phi thường phi thường mơ hồ, cường giả chân chính duy nhất ở phụ cận chính là Thái!

Thực lực của hắn còn mạnh hơn nhận thức ban đầu của ta không ít." Đối với điểm này, Thương Thiên cũng tịnh không ý ngoại.

Đối phương dám lấy cái tên này, tất định sẽ không phải là một

sinh linh tầm thường.

Tương phản, hắn tất nhiên sẽ trở thành tồn tại cường đại chấn nhiếp Hồng Mông Hỗn Độn. "Chiến, căn cứ ngô thôi toán, Hồng Mông Tân Thế Giới hiện tại, cực có khả năng là thế giới cường đại và vĩ ngạn nhất từ tuyên cổ đến nay, thậm chí sẽ siêu việt Hồng Mông Vĩnh Hằng Đế Quốc của thời đại trước.

Sinh linh trong đó kinh khủng càng không thể tưởng tượng, sẽ có hạo đãng vô cùng cường giả.

Nhưng đối với ngô, đây cũng là một thời đại tốt nhất, bởi vì như thế, ngô có thể phát triển tráng đại tốt hơn, đi thôi, những sự tình khác đều không cần để ý tới, trực tiếp đi tới thâm xử Hồng Mông Tân Thế Giới, đi tìm kiếm cường giả, khiêu chiến hắn, tịnh đánh bại hắn!" Thương Thiên cấp cho Chiến mệnh lệnh là để hắn không ngừng đi khiêu chiến những sinh linh cường đại kia, sau đó đánh bại, lại thu hoạch.

Vẫn là câu nói kia, thần phục tín ngưỡng Thương Thiên, thì sống, nếu không thì chết!

Nhưng đây chú định sẽ không phải là một con đường đơn giản, Hồng Mông không so được với Hỗn Độn.

Sinh linh Hồng Mông Tân Thế Giới, cường đại hơn quá nhiều!

Chính như Chiến cảm giác được, chừng hơn một vạn Chí Tôn thập trọng, hơn một trăm cái thập trọng trở lên!

Bất quá, Chiến nghe xong lại không có bất kỳ sợ hãi nào, ngược lại nhiệt huyết bành trướng.

Chương 266

"Vĩ đại Thương Thiên a, ngô nhất định sẽ không cô phụ hi vọng của ngài." Chiến rời đi, đi tới thâm xử Hồng Mông Tân Thế Giới để chiến đấu.

Thời gian 500 năm tiếp theo, Thương Thiên đích thân dạy bảo đám Tiên Thiên sinh linh này, cũng vì bọn hắn lượng thân chế tạo "Vô Lượng Hồng Mông Quyết", để bọn hắn có thể càng thêm nhanh chóng thích ứng thế giới này, tịnh để bọn hắn không ngừng tăng lên.

Tiên Thiên sinh linh thiên phú thật sự rất cao, lúc bọn hắn tới đây nhỏ bé như vậy.

Nhưng vẻn vẹn chỉ trải qua đoản tạm năm trăm năm, thực lực đã có sự tăng lên cực lớn.

Nữ Oa càng là dẫn đầu bước vào Hỗn Nguyên cảnh giới!

Ngay cả Thường Hi và Hi Hòa yếu nhất, cũng đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Đương nhiên, hết thảy đều trong dự liệu của Thương Thiên.

Bất quá, sau năm trăm năm, sự bình tĩnh bị đánh vỡ.

Lúc này, Hoang hướng về phía Thương Thiên phát ra đảo cáo: "Vĩ đại Thương Thiên, đại sự không ổn!" Trong ngôn ngữ của hắn, cư nhiên có một chút hoảng loạn.

Thương Thiên thoáng hiện một tia không vui, tác vi sứ đồ hiệu lực cho hắn, Hoang cư nhiên loạn phân tấc, đây là điều hắn không thích.

Đương nhiên hắn cũng sẽ không vì một điểm chuyện nhỏ này mà trách phạt sứ đồ.

Thương Thiên trực tiếp nói: "Ổn định tâm linh của ngươi, nếu tùy tiện xảy ra một chút sự tình mà tâm linh thất thủ, làm sao hướng tới con đường cường đại hơn để tiến lên, Hoang, ngươi làm ngô thất vọng." Hoang nghe xong, sững sờ một hồi lâu, mới đem cảm xúc và tâm linh ổn định lại, sau đó nói: "Vĩ đại Thương Thiên, lời nói của ngài là chân lý, ta đã loạn tâm cảnh, vạn phần cảm tạ sự từ bi của ngài." Một tôn sinh linh tâm linh hỗn loạn, dù cho hiện tại đã bước lên Hỗn Độn Chí Tôn thất trọng, cũng sẽ không được Thương Thiên coi trọng, thậm chí đều có khả năng bị xá khí.

Bất quá, Hoang có thể trong thời gian ngắn ngủi như vậy khôi phục lại, cũng là không tệ.

Thương Thiên không tỏ rõ ý kiến gật đầu, sau đó nói: "Nói xem, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, mới có thể khiến ngươi hoảng loạn như thế." Hoang mới chậm rãi nói: "Vĩ đại Thương Thiên a, Hồng Quân... mất tích." Mất tích?

Thương Thiên đạm nhiên nói: "Quả nhiên là vậy a." Từ một khắc đem đám người Hồng Quân, Tam Thanh, Tổ Vu lưu đày tới Hồng Mông Tân Thế Giới, Thương Thiên đã liệu định những người này sẽ không bình phàm.

Sự thực thượng, qua lâu như vậy mới phát sinh biến cố đã làm cho Thương Thiên có chút ngoài ý muốn. "Hoang, phán đoán của ngươi?" Hoang trầm ngâm một hồi, nói: "Vĩ đại Thương Thiên, có người trong bóng tối nhìn chằm chằm Hồng Quân, ngô từng hướng Chiến báo cáo qua một điểm này." Sự tình này Thương Thiên biết, là Thương Thiên để hắn án binh bất động, cũng không nên bộc lộ, mặc kệ nó.

Hoang tiếp tục nói: "Nhưng theo ta thấy, Hồng Quân tiêu thất không thấy, là đã thoát khỏi ta và một sinh linh khác trong bóng tối.

Nhưng khiến ta không rõ là, hắn rõ ràng chỉ là Hỗn Nguyên thất

trọng, cảnh giới đê vi." Thương Thiên nói: "Không sao, Hoang, đem người giám thị Hồng Quân còn lại kia cầm nã xuống, ngô sẽ tới sau." Thương Thiên ở Quy Tịch vực sâu hơn năm trăm năm, tên Huyền Thi kia đã bị triệt để thuần phục, dưới sự truyền thụ của hắn đã bắt đầu luyện hóa bản ngã thân thể.

Nơi này đã không còn lo lắng, cho nên Thương Thiên rốt cục muốn chân chính bước vào Hồng Mông Tân Thế Giới!

Sau khi cuộc đối thoại với Thương Thiên kết thúc, Hoang thực sự đã toát mồ hôi lạnh đầy đầu.

Cơn giận mà Thương Thiên vô tình để lộ ra cũng đủ khiến tâm linh hắn chấn động, thậm chí suýt nữa sụp đổ.

Đương nhiên, điều hắn không thể chịu đựng nhất chính là làm cho Thương Thiên vĩ đại phải thất vọng. "Hô...

Không được loạn tâm thần, ta nhất định phải bình tĩnh lại." Hoang không ngừng tự nhủ bản thân không được loạn phương thốn, nhất định phải ổn định tâm thần.

Kỳ thực, chuyện tâm linh động loạn có thể lớn có thể nhỏ.

Nói nhỏ thì khi gặp chuyện không thể tưởng tượng nổi, cảm giác kinh hoảng thất thố là bình thường, dù là Hỗn Độn Chí Tôn hùng mạnh.

Nhưng nói lớn, nếu hiện tại ngay cả trạng thái bản thân cũng không ổn định được, vậy thì khi đứng giữa ranh giới sinh tử chẳng phải sẽ hoàn toàn rối loạn sao?

Đương nhiên, Thương Thiên sẽ không vì chuyện này mà triệt để buông tha hắn, bởi vì Thương Thiên rõ ràng một điểm: Bất cứ ai cũng có khả năng phạm sai lầm, chỉ cần có thể ổn định lại tâm linh thì mọi thứ đều không đáng ngại.

Chương 267

Dù sao, ai cũng không phải trời sinh đã ung dung tự tại, gặp biến không kinh.

Về phần Hồng Quân mất tích, Thương Thiên cũng không để trong lòng.

Trên đường đi tới chỗ Hoang, Thương Thiên cảm ứng biến hóa của Hồng Quân: "Xem ra Hồng Quân đã bắt đầu thực sự tham ngộ Tạo Hóa Ngọc Điệp, không tệ không tệ, cư nhiên từ Hỗn Nguyên cửu trọng nhảy vọt lên cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn nhất trọng." Hoang cũng không biết, hành tung của Hồng Quân thực ra vẫn luôn nằm trong tầm kiểm soát của Thương Thiên.

Không chỉ Hồng Quân, mà Tam Thanh, Thập Nhị Tổ Vu, mỗi một người Thương Thiên đều có thể cảm ứng rõ ràng.

Những kẻ này đối với Hồng Hoang, không, phải nói là đối với con đường Đại Đạo đều là những nhân vật cực kỳ quan trọng.

Trong đó, ở kiếp trước, Thập Nhị Tổ Vu bỏ mình giữa đường, nhưng Thương Thiên nhận định tầm quan trọng của họ thậm chí còn vượt qua cả các Thánh Nhân kiếp trước như Nữ Oa, hay Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Cho nên trên người bọn họ đều có ấn ký của Thương Thiên.

Đương nhiên, lúc bình thường Thương Thiên lười để ý đến động tĩnh của bọn họ, dùng một câu mà nói, cứ để bọn họ tự do lăn lộn.

Nếu một khi có tai biến xảy ra, Thương Thiên có thể thông qua ấn ký để cảm tri tình huống biến hóa.

Việc Hồng Quân có thể bỗng nhiên biến mất khỏi sự giám sát của

Hoang, Thương Thiên một chút cũng không bất ngờ.

Dù sao, Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay hắn chính là bảo vật đỉnh cấp!

Thương Thiên vì sao lại phóng trục bảo vật này vào Hồng Hoang thế giới mà không đoạt lấy để tham ngộ vô thượng biến hóa trong đó?

Bởi vì Thương Thiên muốn để Tạo Hóa Ngọc Điệp tự ngã giác tỉnh trong thế giới Hồng Mông, quấy rối kế hoạch của Bàn Cổ, cũng đánh loạn kế hoạch của vị kia đứng sau lưng Bàn Cổ.

Hiện tại, hiển nhiên Tạo Hóa Ngọc Điệp đã giác tỉnh rồi.

Nói cách khác, thực ra cũng không phải Hồng Quân có bao nhiêu lợi hại, mà là Tạo Hóa Ngọc Điệp giác tỉnh đang chỉ dẫn Hồng Quân.

Điểm này chỉ sợ chính bản thân Hồng Quân cũng không rõ ràng. ...

Đứng trước mặt Hoang là một tôn sinh linh có thần hồn đen kịt, cao khoảng ba mươi vạn trượng.

Nói thật, luận về thể hình thì thật sự không tính là quá cao lớn!

Nếu Hoang trực tiếp triển hiện ra bản tôn tự ngã, tuyệt đối vượt qua đối phương gấp mười lần trở lên.

Nhưng Hoang cũng không vì thể hình đối phương nhỏ mà có bất kỳ sự khinh thường nào, ngược lại còn coi đó là một trong những kẻ địch cường đại nhất.

Hoang nhìn chằm chằm, cũng không nói lời nào mà trực tiếp động thủ. "Đại Hoang bạo liệt, tuyệt đối giảo sát!" Hoang vừa ra tay đã là sức mạnh cường đại nhất, một đạo năng lượng toàn qua cực mạnh đánh thẳng vào thân thể đối phương.

Hoang lần này ra tay vô cùng bá đạo, căn bản không lưu lại cho đối phương bất kỳ cơ hội nào.

Chỉ là, đối phương hiển nhiên cũng không phải loại dễ đối phó.

Song phương trực tiếp nổ ra một trận đại chiến.

Khi Thương Thiên tới nơi, song phương đang kịch chiến.

Hoang tuy chiếm cứ tuyệt đối ưu thế, nhưng muốn trực tiếp chiến thắng đối phương cũng không dễ dàng như vậy. "Ân?" Thương Thiên chăm chú nhìn đối phương, trong đôi mắt lóe lên một tia ý ngoại. "...

Chương 268

Khí tức của Hủy Diệt Giả." Thương Thiên từng "ăn" mất một Hủy Diệt Giả, nên đối với khí tức này cực kỳ mẫn cảm.

Sinh linh trước mắt đang đại chiến với Hoang đương nhiên không phải Hủy Diệt Giả, mà hẳn là thuộc hạ của Hủy Diệt Giả.

Hơn nữa, Thương Thiên còn nhìn thấy sức mạnh Tín Ngưỡng trong thân thể sinh linh này.

Thương Thiên khẽ cười một tiếng, nói: "Hừ, xem ra Thái Cực cũng đã bắt đầu chuẩn bị hậu thủ rồi a." Cục thế không ngừng biến hóa!

Vốn dĩ Thương Thiên dự tính Thái Cực có thể hoành tảo càn khôn, sau khi thoát khỏi phong ấn sẽ trực tiếp đoạt lấy ngôi vị Đạo Chủ, sau đó dùng Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn hủy diệt Hồng Hoang thế giới.

Nhưng hiện tại cục thế phân minh không còn như vậy nữa.

Hồng Mông Tân Thế Giới xuất hiện, sinh linh cường đại trỗi dậy, hiển nhiên bắt đầu uy hiếp đến vị Đế Chủ bị phong ấn kia.

Lại thêm Thương Thiên vừa biết Bàn Cổ cư nhiên chỉ là một Hộ Đạo Giả, cho nên kẻ thực sự bố cục Hồng Hoang e rằng là vị Đạo Chủ kia.

Thương Thiên đã có thể biết, vậy thì Thái Cực chỉ sợ cũng suy đoán ra chút dấu vết, tự nhiên không thể nhàn nhã như trước nữa. "Hoang, kích bại hắn, bắt sống." Thương Thiên trực tiếp truyền đạt ý chí của mình xuống.

Sau khi nghe mệnh lệnh của Thương Thiên, Hoang lập tức tinh

thần bạo phát.

Vĩ đại Thương Thiên cư nhiên đang nhìn mình chiến đấu? "Ta đã làm Thương Thiên thất vọng một lần, tuyệt đối không thể có lần thứ hai!" Tên thuộc hạ của Hủy Diệt Giả này phi thường cường đại, luận về cảnh giới thì hoàn toàn ngang hàng với Hoang, dù Hoang nhờ đột nhiên bạo phát tập kích mà chiếm tiên thủ nhưng cũng chần chừ chưa thể bắt hắn lại.

Bởi vì Hoang cảm thấy tịnh không hiểu rõ đối phương, cũng không biết đối phương có ẩn tàng lá bài tẩy nào không, cho nên chiến đấu cầu ổn.

Đây cũng là do tính cách của hắn, nhưng nay nghe lời Thương Thiên, hắn không còn cố kỵ gì nữa, bất chấp tất cả trực tiếp bác sát.

Thương Thiên cũng không quan tâm bản thân trận chiến, ánh mắt của hắn thủy chung tập trung lên người tên thuộc hạ kia.

Dùng ánh mắt có thể nhìn thấu vận mệnh, hắn nhanh chóng thông qua tên thuộc hạ này tìm kiếm Hủy Diệt Giả cấp trên.

Tại thượng lưu vận mệnh của tên thuộc hạ này, có một tồn tại như cái bóng.

Hồn thân đều sung mãn khí tức hủy diệt nồng đậm, sức mạnh trầm hằng cường hãn đến mức không thể hình dung. "Ân?

Cư nhiên là Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng!" Dù là Thương Thiên cũng phi thường kinh ngạc.

Phải biết rằng, trong Thập Tam Sứ Đồ, kẻ xếp hạng nhất là Chiến cũng chỉ mới đột phá cách đây không lâu.

Nhưng Thái Cực Hủy Diệt Giả tùy tiện một kẻ đã đạt tới đệ thập trọng.

Thương Thiên biết, Thái Cực phái tới Hồng Mông tổng cộng bảy tên Hủy Diệt Giả.

Lần trước sau khi đánh bại tên Hủy Diệt Giả đầu tiên, hắn đã khích tướng Thái Cực, hi vọng lão phái hết những tên còn lại tới.

Nhưng hiển nhiên Thái Cực là loại cáo già, không dễ trúng kế như vậy.

Hoang cuối cùng cũng thắng, chiến thắng này cực kỳ không dễ dàng, suýt chút nữa bị tên thuộc hạ kia xuyên thủng thân thể.

Nhưng chung quy hắn đã hoàn thành sứ mệnh, đánh bại và đem tên thuộc hạ kia đến trước mặt Thương Thiên.

Hoang trịnh trọng nói: "Vĩ đại Thương Thiên a, tôi tớ hèn mọn của ngài không phụ sự kỳ vọng của ngài." Thương Thiên tùy ý điểm một chỉ, lập tức có một cỗ năng lượng dũng nhập vào thân thể Hoang, chỉ trong vài hơi thở, Hoang từ trạng thái trọng thương đã khôi phục lại, thậm chí thân thể còn được đề thăng mạnh mẽ, gần như muốn trực tiếp đột phá cảnh giới hiện tại, đạt tới Chí Tôn bát trọng.

Hoang quỳ rạp trên mặt đất, cảm niệm ân đức Thương Thiên.

Chương 269

Thương Thiên đối với Hoang cũng không ban thưởng thêm, cũng không trách mắng, chỉ bình tĩnh hỏi: "Hoang, phát hiện ra sự thiếu sót chưa?" Hoang lập tức nói: "Vĩ đại Thương Thiên, ta..." "Được rồi, không cần nói nhiều, trong lòng hiểu rõ là được.

Như hôm nay Chiến đã đi tới chỗ sâu trong Hồng Mông Tân Thế Giới, hiện tại ngươi cũng lập tức xuất phát, đi làm chuyện tương tự." Thương Thiên rõ ràng một điểm, chỉ có chiến đấu mới không ngừng mài giũa bản thân.

Các Sứ Đồ mỗi người đều có thực lực cường đại, nhưng Thương Thiên lại biết rõ: kinh nghiệm sinh tử bác sát của bọn họ quá ít.

Có sự chỉ dẫn của hắn, bọn họ tu hành hoàn toàn chính xác là tăng lên rất nhanh.

Cảnh giới đột phá, xa xa vượt qua các sinh linh Hỗn Độn khác.

Nhưng nghiêm khắc mà nói, một đường sinh tử bác sát thật sự không đủ.

Bởi vì cảnh giới bọn họ quá mức cường đại, cho nên đối thủ thường thường sẽ bị nhẹ nhàng đánh bại.

Thương Thiên hiểu rõ, càng thuận buồm xuôi gió như thế, đối với thực lực đề thăng càng có hại.

Một cường giả chân chính, nếu không có không ngừng bác sát, làm sao có được một trái tim cường đại?

Ngay cả hắn, trải qua tuyệt vọng, cũng cùng rất nhiều cường giả, Hồng Mông Đế Chủ bác sát, cho nên mới có thực lực như ngày hôm nay.

Trong Thập Tam Sứ Đồ, vì sao thực lực của Chiến lại cường đại như vậy?

Chẳng phải vì Chiến thủy chung đều đang chém giết, thậm chí còn ngộ ra sự tồn tại của "Thái" sao.

Nghe xong lời Thương Thiên, Hoang trong lòng cảm kích, bởi vì Thương Thiên bảo hắn đi vào chỗ sâu Hồng Mông Tân Thế Giới chiến đấu bác sát, cũng có nghĩa là ngài vẫn chưa từ bỏ hắn. "Vĩ đại Thương Thiên, ngô nhất định sẽ không cô phụ ngài sở thác!" Hoang đi rồi, đi cực kỳ dứt khoát.

Thương Thiên đưa mắt nhìn về phía tên thuộc hạ Hủy Diệt Giả, kẻ này bị Hoang đánh đến cực kỳ thê thảm, thân thể to lớn thể vô hoàn phu.

Nhưng có thể thấy tinh thần hắn vẫn tỉnh táo, có thể nhìn thấy Thương Thiên và cảm giác được sự vĩ ngạn, khủng bố của Thương Thiên.

Thương Thiên cười ha hả nhìn hắn, nói: "Thuộc hạ, trong thân thể ngươi cư nhiên ngưng tụ ra Tín Ngưỡng chi lực." Tên này muốn phản kháng, nhưng biết là không thể.

Cho nên chỉ có thể lui mà cầu việc khác, muốn đem tin tức ở nơi này truyền ra ngoài, báo cho cấp trên biết để chuẩn bị.

Nhưng hắn nhanh chóng phát hiện, ý chí của mình đã bị hoàn toàn phong ấn.

Một cường giả Chí Tôn thất trọng, thuộc hạ của Hủy Diệt Giả, ở trong mắt Thương Thiên cũng chỉ như con tôm nhỏ, yếu ớt vô cùng.

Thương Thiên chỉ dùng ánh mắt nhìn, đã trực tiếp phân giải tên thuộc hạ này.

Rõ ràng là một tôn Hỗn Độn sinh linh cường đại, nhưng lúc này

lại phẳng phất như hóa thành linh kiện máy móc bị tháo rời ra.

Một lát sau Thương Thiên mới khẽ cười một tiếng: "Nguyên đầu tín ngưỡng, cư nhiên không phải Thái Cực." Tên cấp trên của con thuộc hạ này đích xác là Hủy Diệt Giả do Thái Cực chế tạo, nhưng cấp trên của Hủy Diệt Giả đó lại không phải là Thái Cực.

Nói cách khác, Hủy Diệt Giả do Thái Cực đế tạo ra cư nhiên phản bội rồi, thật là chuyện không thể tư nghị.

Là người đã "ăn" một đầu Hủy Diệt Giả, Thương Thiên phi thường rõ ràng trong thân thể Hủy Diệt Giả ẩn tàng chân huyết của Thái Cực.

Hiện tại... tình huống này tương đương quỷ dị. "Xem ra phải đi gặp tên Hủy Diệt Giả thú vị này một chút." ...

Xa xôi tại chỗ sâu trong Hồng Mông Tân Thế Giới, một sinh linh nhìn qua như được kim loại sáng loáng bao bọc đang ngước nhìn vô tận Hồng Mông tinh thần.

Đây là Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả do Thái Cực đế tạo.

Chương 270

Cái gọi là Hồng Mông tinh thần và tinh thần ở Hồng Hoang thế giới không giống nhau, Hồng Mông tinh thần kỳ thực là những mảnh vỡ tàn hài sau khi đại chiến thời đại trước sụp đổ.

Nhưng lúc này, tinh thần của hắn bỗng nhiên bị hám động.

Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả chậm rãi mở miệng, nói: "Thuộc hạ của ta... chết rồi a." Kỳ thực, Thương Thiên xử lý tên thuộc hạ kia phi thường cẩn thận, không xúc động đến bất kỳ ấn ký nào, ngay cả ngọn lửa tinh thần hiện tại cũng chưa hề bị tổn hại.

Nhưng Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả tự có phương pháp đặc định.

Hắn ước định với tất cả thuộc hạ, mỗi cách một đoạn thời gian đều phải truyền đệ một đạo tin tức, thời gian giãn cách cũng có quy luật riêng.

Lần này, thuộc hạ tịnh không truyền tin tức về, hiển nhiên là đã xảy ra chuyện.

Trong lòng hắn thở dài một tiếng, nói: "Đối phương có thể làm đến mức này, hiển nhiên là một tôn cường giả, chẳng lẽ là tồn tại sau lưng Hồng Quân kia?" Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả tịnh không biết Thương Thiên.

Tồn tại sau lưng hắn ra lệnh cho thuộc hạ hắn nhìn chằm chằm Hồng Quân, nếu cần thiết thì bắt Hồng Quân lại.

Chỉ là, lúc Hồng Quân mất tích thì chưa đến thời gian liên lạc, cho nên hắn không biết Hồng Quân tự động biến mất, tin tức sai lệch khiến hắn có phán đoán sai lầm.

Đúng lúc này, một đạo thanh âm đạm mạc truyền đến: "Rõ ràng là

do Thái Cực Đế Chủ chế tạo ra, cư nhiên lại biết phản bội, thật cổ quái, thật thú vị." Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả nhìn thấy Thương Thiên, sắc mặt lập tức cực kỳ ngưng trọng, đè nén thanh âm nói: "...

Thương Thiên!" Đệ Thập Hủy Diệt Giả đã đi tới Hồng Hoang thế giới, mục đích là hủy diệt Hồng Hoang, mục tiêu cuối cùng là vì Thương Thiên.

Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả tuy không tự mình đi, nhưng mười đại Hủy Diệt Giả đều do Thái Cực tạo ra, nên ít nhất đều biết về sự tồn tại của Thương Thiên.

Hắn hãi nhiên nói: "Ngươi cư nhiên đã đến Hồng Mông thế giới?

Vậy thì Đệ Thập Hủy Diệt Giả thất bại rồi!" Thương Thiên cũng không trả lời, ánh mắt nhìn thẳng vào tên Hủy Diệt Giả cực kỳ độc đáo này, nhiêu hứng thú nói: "Thân thể ngươi tựa hồ đã phát sinh chuyển biến, ngay cả bản chất sinh mệnh cũng biến hóa, ta hiện tại rất hiếu kỳ, rốt cuộc là ai có thể lay động sự khống chế của Thái Cực đối với ngươi." Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả lúc này tuyệt vọng, bởi vì hắn phát hiện ra hoàn cảnh của mình.

Hào vô nghi vấn, Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả phi thường cường đại, thực lực đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng trở lên, tại Hồng Mông Tân Thế Giới cũng là đỉnh cấp cường giả.

Nhưng hắn rõ ràng, hắn tuyệt đối không phải đối thủ của Thương Thiên, thậm chí ngay cả năng lực phản kháng chút ít cũng không có.

Thần hồn bị phong tỏa, không gian bị phong tỏa... vô lộ khả đào rồi!

Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả tịnh không gào thét, ngược lại chỉ bình tĩnh nhìn Thương Thiên, hỏi: "Thương Thiên, ngươi có biết người sau lưng ta là ai không?" Thương Thiên tịnh không trực tiếp giết Đệ Ngũ

Hủy Diệt Giả, ánh mắt hắn bình tĩnh như phiến Hồng Mông tinh thần kia. "Hắn tới rồi." Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả thấy Thương Thiên như vậy, cũng chậm rãi thở ra một hơi, sau đó bình tĩnh lại.

Hắn nói: "Thương Thiên, với sự cường đại của ngài, có thể hay không giúp ta thay đổi ý niệm bản thân, đi theo ngài?" "Không thể." Thương Thiên muốn giết hắn thì dễ như trở bàn tay, giống như bóp chết một con kiến.

Nhưng muốn làm hắn thay đổi sự hiệu trung với Thái Cực thì phi thường khó.

Bởi vì trong cơ thể hắn có chân huyết của Thái Cực, trừ phi Thương Thiên từng chút một bóc tách chân huyết đó ra, nhưng quá trình này vừa bắt đầu sẽ bị Thái Cực phát hiện.

Tiếp đó Thái Cực tất định trực tiếp kích nổ Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả. "Ngài không làm được, nhưng chủ nhân của ta lại làm được, cho nên sự vĩ đại của ngài ấy siêu hồ tưởng tượng của ngài, ngài không nên dựng lên một đối thủ cường đại như vậy." Thương Thiên cười nói: "Thật dữ chúng bất đồng, chí ít ta không minh bạch, đã do Thái Cực tạo ra, vì sao lại phản bội?" Với ánh mắt của hắn làm sao không nhìn rõ, Hủy Diệt Giả chủ quản tư duy có ý niệm phản bội, cho nên mới bị đối phương lợi dụng, một cử tẩy đi tinh thần ấn ký của Thái Cực.

Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả trầm ngâm không nói, phảng phất nhận mệnh, dứt khoát không phản kháng, chờ đợi Thương Thiên chém giết.

Thương Thiên lại không để ý thái độ của hắn, chỉ bình tĩnh nói: "Ta muốn gặp người phía sau ngươi, có thể dẫn đường không?" Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả hào không do dự, nói: "Không thể." Hai chữ rơi xuống, bên ngoài thân thể hắn bị một cỗ bàng bạc chi lực bao vây.

Thương Thiên khả sẽ không đi nuông chiều một sinh linh, cư nhiên không nguyện ý, vậy thì đi chết đi.

Về phần tồn tại sau lưng Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả...

Chương 271

nay đã biết sự tồn tại của hắn, vậy thì tổng có lúc gặp lại.

Nhưng ngay giờ khắc này, một đạo hư vô quang ảnh vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt Thương Thiên. "Cường đại Thương Thiên, chúng ta đàm đạo một chút như thế nào?" Ý chí của hắn đang truyền đệ, có một đạo sức mạnh không hề dưới Thương Thiên bạo phát, trực tiếp oanh kích về phía Thương Thiên.

Hiển nhiên hắn đang triển hiện sức mạnh, nói cho Thương Thiên biết hắn có tư cách bình đẳng đối thoại.

Thương Thiên khẽ cười một tiếng, nói: "Cư nhiên có thể gặp được cường giả như vậy, bất quá ta đảo muốn nhìn xem, ngươi có phải thật sự có cái thế lực kia hay không." Một lời rơi xuống, nhất chưởng càn khôn!

Sức mạnh của Thương Thiên lan tràn tinh thần, mang theo uy năng hủy diệt thế giới.

Tồn tại thần bí bỗng nhiên hiện thân kia quả nhiên cực kỳ khủng bố, cư nhiên đã đạt tới cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn thập nhị trọng.

Nhưng mà, ở trước mặt Thương Thiên, sức mạnh bấy nhiêu đâu có đủ?

Khí tức Thương Thiên không ngừng phun trào dũng động, hóa thành bạo lôi có thể yên diệt tất cả.

Sức mạnh nhìn qua cực kỳ ghê gớm kia dưới sự tiến công của Thương Thiên trực tiếp hóa thành bột mịn rồi tiêu tán.

Hư ảnh huyễn diệt bất định kia chỉ ngăn cản được đợt sức mạnh đầu tiên của Thương Thiên, sau đó không thể chống đỡ, cả người bị

hoành tảo không ngừng lui lại.

Chỉ một kích, không biết đã phấn toái bao nhiêu thời không của Hồng Mông Tân Thế Giới.

Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả đứng một bên nhìn mà tâm kinh đảm chiến.

Hắn sinh ra đã được Thái Cực phú dư cái tên Hủy Diệt, từ lúc đản sinh đến hiện tại, trong Hồng Mông Tân Thế Giới không biết đã tiến hành bao nhiêu sát lục.

Trước đó, khi đối mặt Thương Thiên, hắn thậm chí có cảm giác thị tử như quy.

Nhưng lúc này nhìn Thương Thiên ra tay... là úy kỵ!

Hắn cảm giác được sự kinh khủng sâu sắc, sự sợ hãi vô tận.

Đáng sợ!

Lúc này Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả mới phát hiện ở trước mặt Thương Thiên hắn ti vi, nhỏ bé đến nhường nào...

Sự thật là, trước đó sở dĩ hắn có thể thị tử như quy không phải vì thật sự không sợ chết, mà vì cảm thấy dù bị giết, chủ nhân sau lưng cũng có thể giúp hắn phục sinh.

Chủ nhân đã có thể vì hắn tẩy đi tinh thần ấn ký của Thái Cực, vậy thì giúp hắn trọng tân phục sinh lại có gì khó?

Nhất định sẽ không có vấn đề!

Nhưng hiện tại, ý niệm này không còn nữa, thậm chí hắn cảm thấy những suy nghĩ vừa rồi buồn cười biết bao... "Không tệ, có thể ngăn cản ta một kích không chết, xem ra bản thể ngươi đã đạt tới cảnh giới Hồng Mông Đế Chủ rồi!" Thương Thiên tự thân mục quang có thể nhìn thấu tất cả, đương nhiên rõ ràng xuất hiện trước mặt lúc này chỉ là một tôn hóa thân mà thôi.

Thương Thiên không cần nhìn thấy bản thể, dù chỉ nhìn thấy một chút bóng dáng cũng có thể trực tiếp phản bản quy nguyên, suy đoán ra toàn bộ bản nguyên của hắn. "Ta xem thường ngươi rồi, lợi hại, thật lợi hại a!" Huyễn ảnh thần bí khẽ cười một tiếng: "Thương Thiên, hôm nay từ biệt tại đây, nhưng chúng ta sẽ rất nhanh gặp lại thôi." Hiển nhiên hắn cũng là một kẻ tàn nhẫn, chỉ thăm dò một kích liền cảm thấy bản thân không phải đối thủ của Thương Thiên, liền trực tiếp rút lui.

Về phần Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả, hắn căn bản không để vào mắt.

Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả coi hắn là tín ngưỡng duy nhất, nhưng trong mắt hắn, đó chỉ là một nhân vật tùy ý có thể vứt bỏ.

Trong nháy mắt hắn rời đi, thân thể Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả trực tiếp bắt đầu bành trướng vô hạn, tựa hồ muốn trực tiếp tự hủy.

Chương 272

Thương Thiên hừ lạnh một tiếng: "Hừ, lần sau gặp lại?

Hà tất phải cố lộng huyền hư, bất quá chỉ là một Hộ Đạo Giả khác thôi sao?" Hư ảnh đang rút lui kia mạnh mẽ khựng lại!

Hộ Đạo Giả!

Thương Thiên cư nhiên biết Hộ Đạo Giả!

Thương Thiên lại khẽ cười một tiếng, nói: "Về phần Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả, ngươi muốn hắn phá diệt, vứt bỏ hắn như giày rách, nhưng ta lại có chỗ dùng, cho nên lưu lại đi." Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả vốn đang bên bờ vực sụp đổ, trực tiếp đình trệ lại, sau đó dần dần khôi phục nguyên dạng.

Lúc này Thương Thiên đứng dưới một phiến Hồng Mông tinh thần, như chúa tể.

Dù là một Hộ Đạo Giả vừa xuất hiện, một cường giả Hồng Mông Đế Chủ toàn tân, ở trước mặt Thương Thiên cũng chỉ có thể lui bước mà không thể giở bất kỳ thủ đoạn nào.

Về phần muốn làm trò trước mặt Thương Thiên, đó càng là không thể.

Hắn thậm chí không biết, nếu Thương Thiên muốn trực tiếp giết hắn lúc này, hoàn toàn có thể truy ngược theo hóa thân này, trực tiếp hủy diệt hắn.

Nhưng trong tình huống này, một Hộ Đạo Giả xuất hiện lại có ý nghĩa khác biệt, Thương Thiên giữ hắn lại đại hữu dụng xử.

Cho nên mới phóng túng để hắn rời đi.

Thanh âm của Hộ Đạo Giả thần bí kia phiêu miểu vọng lại: "Thương Thiên, kỳ vọng ngày ta gặp lại!" Tồn tại thần bí kia để lại lời hung ác rồi rời đi, nhưng vào lúc cuối cùng, Thương Thiên đã điểm danh thân phận hắn, đây là một Hộ Đạo Giả mới.

Thương Thiên từng giao phong với Bàn Cổ, thậm chí nhìn thấy "Lực Chi Pháp Tắc" trên người Bàn Cổ, cho nên đối phương không giấu được hắn.

Thương Thiên cười nói: "Thật không ngờ, lời nói đùa của ta lại trở thành sự thật." Thế giới này, có chính tất định có phản, Thương Thiên từng nghĩ, đã có Bàn Cổ là một Hộ Đạo Giả, vậy liệu có Hộ Đạo Giả thứ hai xuất hiện?

Bởi vì như thế mới phù hợp âm dương lưỡng cực.

Hiện tại, quả nhiên thành sự thật. "Chỉ là, tên Hộ Đạo Giả này có chút yếu ớt." So với Bàn Cổ, thực lực hiển nhiên kém hơn một chút.

Nếu hắn sở hữu thực lực cường đại như Bàn Cổ, Thương Thiên đối đãi sẽ không như vậy, mà sẽ chọn cùng hắn đi làm một việc: tru sát Thái Cực!

Sau khi Thương Thiên tu thành Đạo Thể, thực lực vô thời vô khắc đều đang đề thăng, luyện hóa chân huyết Thái Cực, lại thôn phệ Hủy Diệt Giả, khiến Thương Thiên có nhận thức mới về Thái Cực.

Bởi vì thực lực chênh lệch quá xa, trước kia hắn ngay cả cảnh giới chân chính của Thái Cực cũng không nhìn rõ.

Nhưng hiện tại, Thương Thiên càng ngày càng tiếp cận Thái Cực. "Thái Cực, trước khi bị phong ấn, nãi là Hồng Mông Đế Chủ tối cao đỉnh phong - Hồng Mông Khung Đỉnh chi cảnh giới.

Ta hiện tại tuy chưa đạt cảnh giới đó, nhưng...

đã có thể nhìn thấy rồi." Trước kia, Thương Thiên chỉ biết có Hỗn

Độn Chí Tôn thập nhị trọng.

Trên Chí Tôn là Hồng Mông Chí Tôn.

Nhưng Hồng Mông Chí Tôn rốt cuộc phân chia như thế nào thì không rõ.

Chỉ biết Thái Cực mạnh hơn Thái Dịch, nhưng mạnh hơn bao nhiêu cũng không biết.

Nhưng hiện tại, hắn đã dần dần lĩnh ngộ.

Cảnh giới Hồng Mông Đế Chủ, tổng cộng có thất trọng: Đệ nhất cảnh: Đế Sơ Đệ nhị cảnh: Nguyên Thủy Đệ tam cảnh: Thái Tố Đệ tứ cảnh: Tàng Dịch Đệ ngũ cảnh: Vô Cực Đệ lục cảnh: Đạo Lâm Đệ thất cảnh: Khung Đỉnh Sơ, Thủy, Tố, Dịch, Cực, kỳ thực phân biệt đối ứng với năm đại cảnh giới Hồng Mông Đế Chủ đầu tiên.

Đương nhiên, tịnh không phải Thái Tố, Thái Thủy, Thái Sơ, Thái Dịch, Thái Cực cảnh giới là phân biệt đối ứng với tên của các cảnh giới này.

Chương 273

Sự thật là, Thái Cực năm xưa lúc cường thịnh nhất là đệ thất cảnh giới Khung Đỉnh, Thái Dịch là đệ lục cảnh giới Đạo Lâm, ba người còn lại đều là đệ ngũ cảnh giới Vô Cực đỉnh phong.

Trong tên của bọn họ, chữ "Thái" có ý nghĩa là đệ nhất.

Thái Sơ, ở thời đại Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ trước, là tồn tại đầu tiên đạt tới cảnh giới Thái Sơ.

Thái Thủy là người đầu tiên đạt tới cảnh giới Nguyên Thủy, phía sau cứ thế mà suy ra.

Tích niên Bàn Cổ khi đản sinh, trực tiếp hào xưng nãi là Nguyên Thủy Thiên Vương, tịnh không phải nói khoác, bởi vì khi một vị Hộ Đạo Giả chân chính đản sinh, cảnh giới trực tiếp là đệ nhị cảnh giới Nguyên Thủy.

Trong tuyên cổ Hồng Mông Đế Chủ, kẻ mạnh nhất trong cảnh giới Nguyên Thủy được gọi là Thiên Vương.

Chỉ tiếc, vừa mới đản sinh đã bị Thái Cực nghịch loạn đạo quả, sau đó trọng thương, đến thời đại Hỗn Độn mới trọng tân đản sinh.

Thời đại trước, khi Thương Thiên từng bước tiến tới mạnh nhất, những Hồng Mông Đế Chủ vừa mới phục tô kia kỳ thực đã bị đánh rơi đế vị, rớt xuống dưới đệ nhất cảnh giới Đế Sơ.

Đến cuối cùng, khi Thái Dịch và Thương Thiên quyết chiến, hắn cũng chỉ vừa mới khôi phục cảnh giới Đế Sơ.

Nếu lúc đó thực lực hắn mạnh hơn một chút, vậy thì Thương Thiên cũng không nghĩ mình có thể sống sót trong tràng hỗn loạn đó.

Sở dĩ Thương Thiên thấy Hộ Đạo Giả mới xuất hiện quá yếu, là

vì Bàn Cổ khi sinh ra đã là Nguyên Thủy, tối cường đại Nguyên Thủy, nhưng đến hiện tại vẫn chỉ là Đế Sơ cảnh giới, chưa đạt Đế Sơ đỉnh phong.

Còn Thương Thiên, cảnh giới hiện tại là đệ tam cảnh Thái Tố.

Hắn có thể dễ dàng giết chết Hộ Đạo Giả.

Về phần Thái Cực, trải qua hai lần trọng thương, cảnh giới hiện tại đại khái mạnh hơn hắn một chút, hẳn là ở Tàng Dịch, tuyệt đối không thể đạt tới Vô Cực chi cảnh.

Cũng chính vì thế, Thương Thiên mới động sát tâm với Thái Cực.

Nhưng nếu chỉ có một mình hắn, muốn đi chém giết Thái Cực rất khó khăn, dù sao cảnh giới vẫn chưa cùng Thái Cực đứng trên cùng một vạch, huống hồ Vĩnh Hằng Luân Hồi Ma Bàn bản thân là một thứ nguy hiểm.

Nhưng nếu có một vị Hộ Đạo Giả cùng cảnh giới, vậy thì hai người cộng lại có khả năng diệt Thái Cực.

Thương Thiên thở dài một tiếng: "Như ngày hôm nay ta đã thôi diễn ra cảnh giới Hồng Mông Đế Chủ, cũng không biết trên Hồng Mông Đế Chủ là Bất Hủ Đạo Chủ, rốt cuộc là tầng thứ như thế nào."

...

Trong khi Thương Thiên trầm tư, Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả vẫn luôn phủ phục một bên, dùng tư thái ti vi nhất chờ đợi Thương Thiên.

Kinh nghiệm vừa rồi khiến hắn tuyệt vọng, "Đạo Chủ" hùng mạnh mà hắn tín ngưỡng ở trước mặt Thương Thiên lại bất kham nhất kích như vậy, trực tiếp phao khí hắn, thậm chí trước khi đi còn muốn giết hắn.

Hiện tại hắn rất thống khổ.

Nhưng Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả tốt xấu gì cũng đạt tới cấp bậc sinh mệnh Hỗn Độn Chí Tôn đệ thập trọng, tự nhiên sẽ không có loại tâm thái bi thương muốn tự sát, thần phục Thương Thiên cường đại hơn mới là lối thoát.

Thương Thiên lúc này mới nhìn về phía hắn, hỏi: "Đệ Nhất Hủy Diệt Giả là tầng thứ gì?" Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả không do dự, trực tiếp đáp: "Vĩ đại Đế Chủ, Đệ Nhất Hủy Diệt Giả là sinh linh Hỗn Độn Chí Tôn thập nhị trọng." Hắn lại tiếp tục nói: "Ngài trước đó hỏi ta, vì sao lại chọn phản bội Thái Cực đã chế tạo ra ta, đó là bởi vì ta cũng muốn theo đuổi cảnh giới cường đại hơn.

Sự thực, Thái Cực phú dư cho ta sinh mệnh, ban cho ta sức mạnh, nhưng đồng thời cũng chặt đứt con đường của bọn ta, chỉ cần bọn ta một ngày còn trong sự chưởng khống của hắn, thì vĩnh viễn không có khả năng hoạch đắc tự do." Thì ra, Thái Cực đã chặt đứt con đường Hồng Mông, Hỗn Độn Chí Tôn thập nhị trọng là cực hạn.

Sau khi đạt tới thập nhị tầng, mỗi lần hoạch đắc sức mạnh đều sẽ trực tiếp truyền đệ cho Thái Cực bản tôn, giúp hắn không ngừng mạnh lên.

Thương Thiên nghe xong chậm rãi gật đầu, thầm nghĩ: "Ta biết, tên kia không phải là người đại khí." Nhưng hắn cũng hiểu Thái Cực.

Bởi vì hắn rõ ràng một điểm, một khi thực sự đạp nhập Hồng Mông Đế Chủ, sở hữu năng lực trảm đoạn nhân quả, dù là Thái Cực cũng không thể hoàn toàn chưởng khống một Hồng Mông Đế Chủ.

Mười Hủy Diệt Giả do hắn đế tạo thực lực đều cực kỳ cường đại, bản chất sinh mệnh tương đương xuất sắc, nếu để tự do phát triển, thật sự có khả năng đều đạp nhập Hồng Mông Đế Chủ.

Nhưng một khi đạp nhập cảnh giới đó, Hồng Mông Đế Chủ sẽ tạo phản.

Thương Thiên trầm ngâm một hồi, bỗng nhiên nói: "Nói cho ta biết, hắn có thể giúp ngươi đột phá cảnh giới Hồng Mông Đế Chủ không?" Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả biết Thương Thiên ám chỉ ai, lập tức nói: "Chính phải, bởi vì hắn cho ta hi vọng, cho nên ta mới tín ngưỡng..." Thương Thiên bỗng nhiên nói một câu: "Ta cũng có thể giúp ngươi đột phá, xem ngươi có nguyện ý hay không..." Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả kỳ thực rõ ràng, hắn căn bản không có lựa chọn.

Chương 274

Nếu cự tuyệt một vị Thương Thiên, lập tức sẽ hôi phi yên diệt.

Sự cường đại của Thương Thiên hắn đã nhìn thấy, nhất niệm sinh tử, Hồng Mông đều sẽ theo ý niệm của ngài mà băng diệt.

Vốn dĩ tồn tại tự xưng Đạo Chủ mà hắn tín ngưỡng kia có mạnh không?

Phi thường khủng bố!

Thậm chí cho hắn cảm giác có thể siêu việt Thái Cực.

Nhưng sau khi giao phong với Thương Thiên, chỉ mới một hiệp đã bị đánh bại, lang bái rời đi.

Sự cường đại của Thương Thiên khiến hắn ngạt thở.

Sự thật là, Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả cá thể chiến lực tuy không tồi, ở Hồng Mông cũng thuộc tầng lớp thượng tầng.

Dù sao cũng là Chí Tôn thập trọng.

Nhưng cường giả tầng thứ này vẫn hoàn toàn không cách nào lý giải sự tồn tại tầng thứ như Thương Thiên rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Sự chênh lệch về bản chất sinh mệnh quyết định nhãn giới và tầm nhìn. "Vĩ đại Thương Thiên, ngô nguyện ý thay ngài làm bất cứ việc gì, xin ngài phân phó." Thương Thiên nhìn hắn, cười nói: "Ta hiện tại truyền thụ cho ngươi một đạo 《Hồng Mông Quyết》, ngươi có thể thử tu luyện theo đạo pháp này, tin rằng nhất định sẽ không ngừng đột phá.

Đương nhiên ngươi cũng có thể không tu luyện, ta sẽ không miễn

cưỡng.

Nhưng ta muốn ngươi đi làm một chuyện, nếu không hoàn thành, ta sẽ giết ngươi.

Việc ta muốn ngươi làm rất đơn giản, đi tìm những Hủy Diệt Giả khác." Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả nghe xong, trong lòng lập tức phát lạnh.

Phải biết hiện tại hắn đã trở thành kẻ phản bội, các Hủy Diệt Giả khác sớm đã nhận chỉ lệnh của Thái Cực giết hắn!

Hiện tại đi tìm bọn họ, chẳng phải đường chết một đi không trở lại?

Nhưng nếu vi phạm ý chí Thương Thiên, cũng là đường chết, trong nháy mắt hủy diệt, không còn dấu vết.

Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả nội tâm khổ sở bi lương, nhưng đương nhiên sẽ đưa ra lựa chọn chính xác: nghe theo mệnh lệnh Thương Thiên.

Thương Thiên lúc này lại nói: "Ngươi cũng không cần tâm hư, ta đương nhiên sẽ không để ngươi đi chịu chết, cứ việc đi làm theo lời ta." Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả lập tức dập đầu nói: "Vĩ đại Thương Thiên, ngô nhất định sẽ hành sự theo ý chí của ngài." Nói xong, hắn trực tiếp rời đi.

Thương Thiên nhìn theo hướng hắn đi xa, lộ ra nụ cười: "Hủy Diệt Giả...

Thái Cực a, nếu những Hủy Diệt Giả của ngươi tập thể phản thủy, sẽ rất thú vị đây." Kỳ thực, Hủy Diệt Giả không dễ dàng phản bội Thái Cực như vậy.

Bởi vì bản nguyên của họ là chân huyết Thái Cực, nhưng có một đạo sức mạnh có thể ảnh hưởng, đó là bản nguyên của "Đạo".

Thương Thiên vừa rồi nói nhiều với Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả như vậy là để thăm dò tinh thần tư duy của hắn.

Đến hiện tại hắn có thể xác nhận một điểm: kỳ thực, Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả vốn không có tâm tư phản bội.

Nhưng bất tri bất giác bị sức mạnh của tên Hộ Đạo Giả tân sinh kia bao trùm và ảnh hưởng.

Hộ Đạo Giả kia dùng sức mạnh độc đặc trấn áp bản nguyên chân huyết Thái Cực, sau đó tẩy não Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả, nên mới sinh ra tâm tư muốn biến cường.

Đương nhiên, theo cách nói của Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả là hoán tỉnh nội tâm chân thực và sự truy cầu đối với Đạo. "Ký nhiên Hộ Đạo Giả có thể làm, vậy thì ta cũng có thể!" Thương Thiên lúc đối thoại với Hộ Đạo Giả mới, kỳ thực cũng đang thăm dò đối phương.

Trong cảm tri của Thương Thiên, tên Hộ Đạo Giả tân sinh kia cũng sở hữu "Lực Chi Pháp Tắc", đương nhiên giống như Bàn Cổ, tịnh không phải Lực Chi Pháp Tắc hoàn chỉnh, chỉ là một loại phục chế phẩm dạng nghĩ thái.

Chương 275

Thương Thiên đã quan ma "Lực Chi Pháp Tắc", lại thêm thực lực Hồng Mông Đế Chủ đệ tam cảnh hiện tại, hắn cũng có thể làm được chút ít.

Thái Cực đế tạo mười Hủy Diệt Giả, bản chất sinh mệnh phi thường cao, ít nhất Thập Tam Sứ Đồ của Thương Thiên không sánh bằng.

Đương nhiên Thương Thiên cũng không định thật sự thuần phục bọn họ, nhưng có thể lợi dụng vào lúc quan trọng để phát động một đòn trí mạng đối với Thái Cực.

Như hôm nay đã nhảy ra khỏi Hồng Hoang thế giới, đến Hồng Mông Tân Thế Giới, vậy thì sự tình cũng phải triển khai. "Kiếp trước, thiên địa băng tháp tịch diệt, ta vô năng vi lực, nhưng kiếp này ta muốn trở thành tồn tại chủ động chưởng khống tất cả!" Dù hiện tại nhớ lại cảm giác hủy diệt kiếp trước vẫn khiến hắn có chút không tự nhiên.

Kế hoạch Hủy Diệt Giả chỉ là một nước cờ nhàn rỗi, dùng để chuẩn bị đối phó Thái Cực Đế Chủ.

Thương Thiên cũng muốn đạp nhập nơi sâu nhất của Hồng Mông Tân Thế Giới.

Hắn biết, nơi đó là ngọn nguồn của Hồng Hoang tân thế giới, cực có khả năng sẽ dựng dục ra Hồng Mông Chí Bảo mới! ...

Thời gian trôi rất nhanh, nếu tính theo thời gian Hồng Hoang, nháy mắt đã ba ngàn năm trôi qua.

Trong ba ngàn năm Thương Thiên rời đi, cửu đại tiên thiên sinh

linh cư nhiên đều đột phá Hỗn Độn Chí Tôn giới!

Ba ngàn năm, đừng nói ở Hồng Mông, dù ở Hồng Hoang cũng chẳng tính là dài, chỉ là thời gian bế quan của một số tiên thiên sinh linh mà thôi.

Nhưng hiện tại, bọn họ cư nhiên có sự đột phá về chất, đều đạp nhập Hỗn Độn Chí Tôn giới.

Nữ Oa càng đạt tới đệ tam trọng!

Sự đề thăng của mấy tiên thiên sinh linh khiến Thủy Kỳ Lân kinh ngạc vô cùng.

Đương nhiên, dưới sự chỉ dẫn của Thương Thiên, cảnh giới của hắn cũng có đột phá lớn, hoàn toàn đạt tới địa bộ Hỗn Độn Chí Tôn đệ thất trọng.

Nhưng nhìn tiên thiên sinh linh từ Đại La Kim Tiên yếu ớt đề thăng đến mức này, trong lòng hắn có chút hụt hẫng.

Một ngày, Nữ Oa kết thúc bế quan, nói với Thủy Kỳ Lân: "Kỳ Lân tiền bối, ngô và huynh trưởng muốn rời khỏi Vực Sâu, ta muốn vì vĩ đại Thương Thiên đi truyền bá tín ngưỡng, đi kiến lập Thiên Tộc." Lại khoảng nửa năm sau, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng muốn rời đi. "Kỳ Lân tiền bối, huynh đệ hai người chúng ta quyết định tại Hồng Mông kiến lập một giáo phái mới, tên là Bái Thương Thần Giáo, vô luận chủng tộc đều có thể gia nhập, vì truyền bá thịnh danh của vĩ đại Thương Thiên." Cuối cùng, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử cũng rời đi: "Kỳ Lân tiền bối, ta muốn tại Hồng Mông Tân Thế Giới khai sang một con đường tu hành toàn tân, để những sinh linh không thể biến cường có thể cảm ngộ ân tứ của Thương Thiên, đạp lên con đường cường giả, cho nên ta cũng muốn đi." Nhất thời, chín tiên thiên sinh linh đi mất sáu.

Lại thêm năm mươi năm, Minh Hà Giáo Chủ xách theo sát kiếm đã được đề thăng mạnh mẽ đi ra. "Ngô dục vì vĩ đại Thương Thiên sát ra một cái giáo phái tại Hồng Mông Tân Thế Giới." Một câu nói uy phong lẫm lẫm, khiến Thủy Kỳ Lân cũng có chút chấn hám, thầm nghĩ: "Tiên thiên sinh linh này quả nhiên sát khí thật lớn." Cuối cùng ở lại chỉ có Thường Hi và Hi Hòa.

Hai chị em không có ý định rời Vực Sâu, ý niệm của họ rất đơn giản, muốn tế luyện Vực Sâu, hóa nó thành một tồn tại như Thái Âm Tinh, thăng lên thương khung Hồng Mông Tân Thế Giới, để thần huy Thương Thiên bao trùm cả thế giới.

Thủy Kỳ Lân: "..." So với mấy tiên thiên sinh linh này, quả nhiên hắn quá bảo thủ rồi.

Không được, nhất định phải đuổi theo!

Thế là Thủy Kỳ Lân cũng bắt đầu hành động.

Hắn muốn khai tịch một cái Kỳ Lân Thiên!

Thủy Kỳ Lân bẩm báo pháp và lý niệm của cửu đại tiên thiên sinh linh cho Thương Thiên, Thương Thiên chỉ hồi đáp một câu: "Để bọn họ phóng tay đi làm." Thương Thiên đem bọn họ tới Hồng Mông Tân Thế Giới, bản thân không phải để làm bảo mẫu, mà muốn họ không ngừng nỗ lực phát triển, cuối cùng trở thành một cỗ sức mạnh.

Đã tự tìm được phương hướng, tự nhiên là tốt nhất.

Thương Thiên thì đang trên đường đi tới trung tâm Hồng Mông Tân Thế Giới, hắn muốn đoạt lấy kiện Hồng Mông Chí Bảo kia.

Từng có lúc Hệ Thống cho hắn lựa chọn xuất hiện hai kiện Hồng Mông Chí Bảo: Hồng Mông Đế Vương Kiếm và Hồng Mông Vĩnh Hằng Tháp.

Chương 276

Nhưng Thương Thiên biết, đó đều là Hồng Mông Chí Bảo đã từng xuất hiện, giống như Vĩnh Hằng của Thái Dịch đã phá toái, đều đã trầm luân rồi.

Nhưng hiện tại Hồng Mông Tân Thế Giới đã đản sinh và không ngừng tráng đại, việc đản sinh Hồng Mông Chí Bảo là tất nhiên.

Đương nhiên, tìm kiếm Hồng Mông Chí Bảo đâu dễ dàng như vậy, hắn ngạo mặc cực kỳ xác định, Hủy Diệt Giả mạnh nhất của Thái Cực, cùng với tên Hộ Đạo Giả thần bí vừa xuất hiện, còn có những Hồng Mông sinh linh đỉnh cấp đương kim thế giới, ví dụ như vị kia: Thái.

Đúng lúc này, trên mặt Thương Thiên lộ ra nụ cười, nhiêu hứng thú nói: "Cuối cùng cũng đến phiên các ngươi rồi sao." Quả nhiên, không lâu sau, Nguyên và Diệt hướng Thương Thiên phát lời cầu khẩn: "Vĩ đại Thương Thiên, không xong rồi!

Tam Thanh và Tổ Vu thất tung." Nguyên và Diệt cũng trải qua sự tình tương tự, dưới sự giám sát nghiêm mật, Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu cư nhiên đồng thời thất tung...

Bọn họ vô luận thế nào cũng không hiểu đối phương làm sao làm được.

Dù sao, Tam Thanh và Tổ Vu trong một thời gian ngắn thực lực đích xác đề thăng tương đương tấn tốc, nhưng mạnh nhất trong Tam Thanh là Thái Thanh cũng chỉ miễn cưỡng đạt Hỗn Nguyên cửu trọng mà thôi! (Nữ Oa và những người khác có Thương Thiên dạy dỗ, tự nhiên hậu lai cư thượng.) Nguyên và Diệt đều là Hỗn Độn Chí Tôn bát trọng!

Nhưng Tam Thanh và Tổ Vu lại quỷ dị biến mất trước mặt họ, vô ảnh vô tung.

Thương Thiên chỉ bình đạm hồi phục: "Không sao, tự đi làm việc của mình đi." Đối với sự việc này, Thương Thiên tảy hào không để ý.

Bởi vì hắn sớm dự liệu được, đã đi mất một Hồng Quân, vậy thì Tam Thanh và Tổ Vu rời đi cũng chẳng có gì to tát.

Thương Thiên biết rõ, trên người Tam Thanh và Tổ Vu đều bị bố trí ám cục.

Thương Thiên sở dĩ phóng trục bọn họ tới thế giới này là muốn đánh loạn bố cục nguyên bản.

Hiện tại xem ra, bố cục đã thành công.

Nguyên và Diệt mất đi sự chưởng khống đối với Tam Thanh và Tổ Vu, nhưng cũng giống như Hồng Quân, Thương Thiên kỳ thực có thể cảm giác được sự tồn tại và hướng đi của bọn họ.

Tổ Vu và Tam Thanh rõ ràng đang đi tới gần chỗ Hồng Quân, hiển nhiên song phương muốn tụ tập lại một chỗ, có mưu đồ mới.

Bất quá, đối với việc này, Thương Thiên không vội.

Bọn họ quá yếu nhỏ...

Hiện tại Tam Thanh cũng tốt, Thập Nhị Tổ Vu cũng được, hay là Hồng Quân kẻ lặng lẽ đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn, đều không được Thương Thiên để vào mắt.

Nhưng Thương Thiên biết một điểm, bọn họ tụ tập lại lúc này, tất định sẽ có mục đích, thế là Thương Thiên cũng không tiếp tục đi về phía trước nữa, mà chuyển tinh thần lên người bọn họ. ...

Tại một ngọn núi cực kỳ cao vút ở đỉnh phong Hồng Mông thế giới.

Hồng Quân tay cầm Tạo Hóa Ngọc Điệp, đang chờ đợi Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu.

So với trước kia, khí tức của hắn đã tăng lên quá nhiều.

Tinh khí thần cả người hoàn toàn đề thăng lên một cấp bậc mới.

Đương nhiên, bản chất sinh mệnh của hắn cũng hoàn toàn biến hóa.

Vốn dĩ Hồng Quân là thân thể chuyển thế của Hỗn Độn Ma Thần thời đại trước, nhưng hiện tại, trong thân thể hắn cư nhiên có thêm vài phần "Đại Đạo chi khí". "Thương Thiên, ngươi xem thường ta, xem thường thế giới này.

Lúc ở Hồng Hoang, ta trước mặt ngươi như con kiến nhỏ yếu ớt, nhưng ta tin tưởng tình huống này sẽ rất nhanh có sự thay đổi!" "Lão sư, chúng ta đã tới." Một thanh âm bỗng nhiên vang lên, sau đó có ba đạo ảnh tử xuất hiện.

Đương nhiên là Tam Thanh, hiện tại bọn họ hiển đến hư vô không linh, trong đôi mắt tựa hồ có thể nhìn thấu quy tắc thế giới.

Chương 277

Hiện tại cảnh giới của bọn họ cũng đã đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn giới!

Phải biết khi Tam Thanh thoát ly sự chưởng khống của Nguyên, đều dừng lại ở Hỗn Nguyên cảnh giới, dù là Lão Tử mạnh nhất cũng không phải Hỗn Nguyên cửu trọng, nhưng nay lại đều là Hỗn Độn Chí Tôn.

Hồng Quân nhìn thấy Tam Thanh, hài lòng gật đầu, nói: "Vi sư cao hứng các ngươi có thể tới, tiếp theo chỉ còn lại Tổ Vu." Lời hắn vừa dứt, từ xa đã truyền đến một đạo thanh âm bá đạo vô cùng. "Hồng Quân, Tam Thanh, bọn ta tới rồi!" Là thanh âm của Đế Giang!

Không gian Hồng Mông bị trực tiếp xé rách, trong không gian phá toái đó, mười hai Tổ Vu đều có mặt!

Huyền Minh, Đế Giang, Chúc Cửu Âm...

Hậu Thổ!

Thập Nhị Tổ Vu đều ở đây.

Thập Nhị Tổ Vu so với trước kia cũng phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Tổ Vu chân thân vốn cực kỳ cường đại, dù sao cũng sinh ra từ huyết dịch Bàn Cổ, sức mạnh trời sinh cương mãnh vô cùng.

Mỗi một Tổ Vu đều uẩn hàm ít nhất một loại pháp tắc sức mạnh.

Như hôm nay, Thập Nhị Tổ Vu lại thống thống hóa thành Đạo Thể, nhưng hình thể càng thêm bàng đại và cuồng bạo, ngay cả Hậu Thổ cũng tràn ngập một cỗ sức mạnh khủng bố làm người ta hít thở không thông. "Hồng Quân, Tam Thanh, chúng ta cũng tới rồi." Chúc

Cửu Âm nhìn bọn họ, chậm rãi nói: "Chúng ta đều từ trong chưởng khống của Thương Thiên đào thoát ra, cho nên hiện tại cũng là lúc triệu hoán Phụ Thần vĩ đại rồi." "Phụ Thần tại Hồng Hoang thế giới hoạch đắc trọng sinh, ý nghĩa tồn tại của chúng ta là hoán tỉnh Bàn Cổ, lúc này cũng là thời điểm rồi!" Hồng Quân nhìn về phía bọn họ, chậm rãi gật đầu: "Tốt, vậy bắt đầu đi." Thì ra, Bàn Cổ sau khi khai thiên tích địa, thân thể tử vong, tinh thần giả chết.

Lúc đó hắn làm vậy là để hoàn thành chúc phúc của vị Đạo Chủ kia, đem một hạt giống thế giới mới dựng dục ra, hóa thành Hồng Hoang thế giới.

Nhưng thực tế Bàn Cổ căn bản không cam tâm chết đi như thế.

Nguyên thần hóa thành Tam Thanh, huyết dịch hóa thành Tổ Vu, bản ngã tinh thần vẫn luôn ẩn tàng tại nơi thâm trầm nhất của Hồng Hoang, hi vọng có ngày có thể mượn Tam Thanh và Tổ Vu để trọng tân phục sinh.

Đến lúc đó, hắn sẽ có được Đạo Thể và tinh thần hoàn chỉnh, không còn chịu sự chưởng khống của Đại Đạo Đạo Chủ kia nữa.

Thương Thiên phóng trục Tam Thanh và Hồng Quân, Bàn Cổ tịnh không sáp thủ.

Bởi vì Bàn Cổ thấy đây ngược lại là giúp hắn!

Dù sao Bàn Cổ cũng không biết nếu lần nữa tô tỉnh trong Hồng Hoang thế giới, có bị Đạo Chủ kỵ húy rồi giết chết hay không.

Nhưng hiện tại, Bàn Cổ lại vô sở cố kỵ!

Dưới ánh mắt của Thương Thiên, Thập Nhị Tổ Vu bắt đầu ngưng tụ Thập Nhị Thiên Đấu Thần Sát Đại Trận.

Trận pháp này nãi là pháp môn ngưng tụ Bàn Cổ Chân Thân, năm xưa khi Thập Nhị Tổ Vu vừa đản sinh đã gào thét trước mặt Thương

Thiên, muốn thoát khỏi sự trấn áp của hắn, lúc đó đã ngưng tụ một lần.

Chỉ tiếc, Tổ Vu Chân Thân lúc đó quá mức non nớt, bị Thương Thiên một chưởng trấn áp đánh bại.

Nhưng giờ khắc này, Thập Nhị Thiên Đấu Thần Sát Đại Trận vừa hiện, lập tức dẫn động thời không Hồng Mông dao động, sức mạnh cuồng bạo vô song trùng kích.

Thương Thiên chậm rãi gật đầu, nói: "Không tệ, rõ ràng chỉ vừa mới sở hữu tu vi Hỗn Độn Chí Tôn, nhưng sau khi thi triển đại trận, khí tức thích phóng ra cư nhiên là Chí Tôn thập trọng!" Từ sơ nhập Hỗn Độn Chí Tôn giới lên Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng, dù là sinh linh Hồng Mông thiên phú không tệ có khi cả đời cũng không đạt được.

Nhiên, Thập Nhị Tổ Vu đại trận thi triển, trực tiếp sở hữu sức mạnh vĩ ngạn không thể hình dung!

Vẻn vẹn sự đề thăng này đã triển hiện ra chỗ lợi hại của Bàn Cổ.

Đương nhiên đây chỉ là bắt đầu.

Lúc này, Tam Thanh cũng bắt đầu vận chuyển sức mạnh.

Chương 278

Trên đỉnh đầu bọn họ trực tiếp huyền phù xuất hiện một trương Thái Cực Đồ, một lá Bàn Cổ Phiên, một cái Càn Khôn Đỉnh.

Ba đại bảo vật, hai kiện trước là Tiên Thiên Chí Bảo, Càn Khôn Đỉnh chỉ là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nếu ở Hồng Hoang, đương nhiên là bảo vật đỉnh cấp vĩ lực cường đại, nhưng đặt tại một phương Hồng Mông thế giới thì thật sự chẳng là gì, chỉ có thể nói là quá mức yếu nhỏ.

Nhiên trong khoảnh khắc ngắn ngủi, bản chất của ba kiện bảo vật bắt đầu biến hóa.

Đạo vận trên thân trực tiếp phàn thăng, lúc này cư nhiên trực tiếp hóa thành Hỗn Độn Linh Bảo...

Lại qua khoảng năm mươi năm, một thời gian ngắn ngủi như vậy, bảo vật cư nhiên diễn hóa thành Hỗn Độn Chí Bảo!

Không chỉ vậy, Thanh Bình Kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ, Ngọc Như Ý của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Phất Trần của Thái Thanh cũng trọng tân xuất hiện.

Ba kiện bảo vật dưới sự khiên dẫn của một loại sức mạnh nào đó, dần dần dung hợp, cuối cùng hóa thành một đóa Thanh Liên.

Trong mắt Thương Thiên, đóa Thanh Liên này không phải thập nhị phẩm, mà túc túc có tam thập lục phẩm!

Thương Thiên nhìn màn này, trong lòng kinh thán: "Lợi hại, lợi hại a, đây là hậu thủ của Bàn Cổ sao, muốn để hắn trọng tân hàng sinh tại thế giới này!" Không hổ là Bàn Cổ, cư nhiên đem chân ngã ấn ký ẩn tàng trong ba kiện linh bảo của Tam Thanh.

Khi trước nhìn Tam Thanh, tuy trong lòng có chút cổ quái nhưng cảm giác đó quá vi nhược, Thương Thiên tưởng rằng kẻ bố cục trên người Thái Cực là Thái Cực, nhưng hiện tại xem ra đó căn bản là Bàn Cổ!

Bàn Cổ xảo diệu lợi dụng sự kỵ đạn của hắn đối với Thái Cực, như vậy mới có thể dưới mí mắt hắn mà ám độ trần thương! "Quả nhiên, mỗi một sinh linh có liên quan đến Đại Đạo đều không thể khinh thường." Ý niệm này của Thương Thiên vừa rơi xuống, một đạo lãnh hừ vang lên bên tai hắn: "Thương Thiên, ngươi quả nhiên đã lưu lại hậu thủ trên người Tam Thanh, Tổ Vu và Hồng Quân, nhưng tới đây là chấm dứt rồi!" Chủ nhân đạo thanh âm này tự nhiên là Bàn Cổ!

Thương Thiên tịnh không để ý, nếu Bàn Cổ sắp hoạch đắc tân sinh mà không phát hiện ra bố cục của hắn thì mới thật nực cười.

Hắn khẽ cười nói: "Bàn Cổ đại thần, đảo chúc mừng ngươi cuối cùng có thể thành công phục sinh, xem ra lần này ngươi muốn thoát khỏi chất cốc, triệt để đạp lên con đường truy tìm Đại Đạo rồi a." Bàn Cổ lại lãnh hừ nói: "Thương Thiên, không cần ở đây lãnh trào nhiệt phúng, ngô bất đắc bất thừa nhận ngươi hiện tại thực lực đích xác cường hãn, thậm chí dù ngô trọng hoạch tân sinh cũng chưa chắc là đối thủ của ngươi, nhưng ngươi tốt nhất rõ ràng một điểm, hiện tại ngươi muốn giết ta cũng tuyệt đối không có khả năng!" Giữa lúc hai người đối thoại, Tam Thanh Bí Bảo và Thập Nhị Thiên Đấu Thần Sát Đại Trận bắt đầu dung hợp sức mạnh.

Một thân sức mạnh vĩ ngạn bắt đầu phù động, hạo hạo đãng đãng ngưng tụ.

Lần tân sinh này của Bàn Cổ tịnh không thôn phệ Tổ Vu và Tam Thanh, thậm chí sẽ không thương hại bản nguyên của họ một hào.

Đạo hư ảnh Bàn Cổ lúc này từ trong đại trận bước ra, ba kiện Hỗn Độn Chí Bảo của Tam Thanh cũng trực tiếp dung hợp vào hư ảnh.

Theo đà dung hợp, sức mạnh thân thể bắt đầu không ngừng tráng đại.

Không chỉ vậy, từ trong Tạo Hóa Ngọc Điệp trên tay Hồng Quân, lập tức ngưng tụ ra từng điều từng điều pháp tắc hư ảnh.

Những pháp tắc hư ảnh này mỗi một điều đều cực kỳ trân quý, dù chỉ có một đạo cũng có thể làm bản thân đạt tới cực hạn, sở hữu mạc đại thiên uy.

Bàn Cổ lại muốn đem Đại Đạo chi số trong đó hoàn toàn thôn phệ.

Có thể tưởng tượng, Đạo Thể toàn tân của Thương Thiên cường đại đến mức nào.

Thương Thiên tiếp tục đối thoại với ý chí Bàn Cổ: "Bàn Cổ, bản ngã ý thức của ngươi muốn từ Hồng Hoang bóc tách ra, sau đó dung hợp với Đạo Thể mới rồi nhỉ." Khi trước Thái Cực băng hủy Thái Dương, muốn cùng Thương Thiên ngọc đá cùng vỡ.

Trong nguy cơ, ý chí Bàn Cổ xuất hiện định trụ Hồng Hoang, Thương Thiên biết đó là nơi ẩn tàng bản ngã ý thức chân chính của Bàn Cổ.

Lúc này Hồng Quân, Tam Thanh và Tổ Vu dùng sức mạnh ngưng tụ ra Đạo Thể cường đại nhất, sau đó thông qua sự khiên dẫn thần bí, trực tiếp đem bản ngã ý thức dung nhập vào Hồng Mông Tân Thế Giới, sự tân sinh của Bàn Cổ có thể bắt đầu rồi!

Bàn Cổ nói: "Không tệ, Thương Thiên, ngô lại muốn cảm tạ ngươi, nếu ngươi không đem Tam Thanh, Tổ Vu và Hồng Quân phóng trục vào Hồng Mông, ngô muốn chân chính làm bước này kỳ thực

cũng thiên nan vạn nan." Hắn bỗng nhiên cực kỳ trịnh trọng nói: "Nể tình điểm này, ngô cho ngươi biết một tin tức: Hồng Hoang dị thường nguy hiểm, thiên vạn đừng có ý đồ làm sụp đổ Hồng Hoang thế giới." Thương Thiên đáp: "Được, lời của ngươi ta ghi nhớ." Kỳ thực, đây không phải lời vô nghĩa.

Đến nước này, Thương Thiên đã biết Hồng Hoang thế giới là quân cờ của vị Đạo Chủ kia, hắn cũng không có khả năng đi phá hoại, nếu trực tiếp làm kinh động vị Đạo Tổ kia thì sự tình sẽ không vui vẻ gì.

Bất quá... chuyện đào tường khoét vách vẫn phải tiếp tục.

Chương 279

Lần này những tiên thiên sinh linh đi theo hắn đều phi thường tốt, mỗi người đều có lý tưởng viễn đại.

Nữ Oa muốn lập Thiên Tộc, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề lập giáo, Minh Hà Giáo Chủ muốn sát ra một giáo phái, còn có người muốn trực tiếp đế tạo Hồng Mông tinh thần truyền dương uy danh Thương Thiên.

Tin tưởng trong Hồng Hoang sẽ xuất hiện càng nhiều nhân tài.

Thương Thiên lúc này khẽ cười nói: "Bàn Cổ, vậy ta cũng nói cho ngươi một chuyện nhé, chẳng lẽ ngươi không phát hiện ra chỗ dị thường của Hồng Quân sao?" Kỳ thực, ngay khi Thương Thiên vừa chuẩn bị nói, Bàn Cổ đã phát hiện ra rồi, bởi vì Hồng Quân ngay lúc này đã động thủ!

"Hồng Quân, ngươi đang làm gì!" Lúc này Bàn Cổ cũng không còn bận tâm đến Thương Thiên nữa, trực tiếp nộ hống một tiếng.

Đạo hư ảnh cường đại kia khẽ động, tức thì ngưng tụ ra một cỗ sức mạnh khủng bố vô cùng, muốn lập tức đánh chết Hồng Quân!

Bởi vì, lúc này Hồng Quân cư nhiên đang đoạt lấy thân thể của hắn!

Dựa vào năng lực yếu ớt như vậy của Hồng Quân, muốn đoạt lấy thân thể Bàn Cổ đương nhiên là làm không được, nhưng, Tạo Hóa Ngọc Điệp thì có thể!

Vốn dĩ, từng đạo từng đạo pháp tắc trong Tạo Hóa Ngọc Điệp lẽ ra phải không ngừng dung nhập vào bên trong thân thể Bàn Cổ, sau đó khiến cho Bàn Cổ trở thành Đạo thể cường đại chưa từng có.

Tuy không đến mức một bước thành tựu Đạo thể hoàn chỉnh,

nhưng cũng có thể sở hữu vô biên vĩ lực, viễn siêu Bán Bộ Đại Đạo chi khu lúc trước.

Nhưng hiện tại, Tạo Hóa Ngọc Điệp chẳng những thu hồi lại pháp tắc vừa mới dung nhập vào thân thể Bàn Cổ, ngược lại còn bắt đầu rút lấy sức mạnh từ thân thể Bàn Cổ.

Theo cái tiết tấu này, rõ ràng là muốn trực tiếp hút khô Bàn Cổ a!

Hồng Quân lúc này đang khoanh chân ngồi, sau khi bị Bàn Cổ nộ hống một tiếng, trong đôi mắt hắn tức thì lóe lên một mảnh hồn trọc chi sắc.

Kỳ thực, Hồng Quân tài đức gì chứ?

Nhân vật như hắn, từ đầu đến cuối đều chỉ nên là một quân cờ mới đúng, sao có khả năng có năng lực đi rút lấy sức mạnh của Bàn Cổ?

Hiện tại hắn sở dĩ có thể làm được, là bởi vì hắn đang bị người thao túng.

Đó là một đạo tinh thần căn nguyên nằm bên trong Tạo Hóa Ngọc Điệp trong lòng bàn tay!

Lúc trước, Bàn Cổ đã phấn toái tinh thần ấn ký của Thương Thiên trong người Hồng Quân, cho nên Thương Thiên cũng không biết chi tiết sự tình phát sinh giờ khắc này.

Nhưng không thể nghi ngờ, trạng thái của Bàn Cổ cực kỳ bất ổn.

Thương Thiên bỗng nhiên nói: "Chẳng lẽ, vị kia đã ra tay!" Kỳ thực, đây căn bản không phải một câu nghi vấn, mà là khẳng định.

Đương kim thế giới ngoại trừ vị kia ra thì còn có ai có thể khiến cho Bàn Cổ bị động như thế?

Về phần thân phận vị kia thì càng không cần phải nói —— Bất Hủ

Đạo Chủ!

Kỳ thực nói kỹ lại, vô luận là Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ băng diệt, hay hàng loạt sự tình về sau, điểm hạch tâm đều là vị Bất Hủ Đạo Chủ chưa từng hiện thân kia.

Bởi vì hắn bỗng nhiên xuất hiện vấn đề, cho nên mới cấp cho Thái Cực cùng Ngũ Đại Đế Chủ cơ hội để lợi dụng. .....

Hắn là ngọn nguồn của tất cả nhân quả!

Thương Thiên đối với vị Bất Hủ Đạo Chủ kia thực sự là kiêng kỵ đến cực điểm, thậm chí còn muốn vượt xa Thái Cực và Bàn Cổ!

Nhưng chính vì như thế nên mới muốn đi xem.

Đối với hắn, đây là một cơ hội tuyệt hảo, một cơ hội tiếp xúc Đại Đạo ở cự ly gần.

Nếu như không thể chân chính kiến thức một vị Đạo Chủ cường hoành đến cực điểm, vậy tuyệt đối sẽ vô cùng tiếc nuối.

Chương 280

Ý niệm Thương Thiên vừa động, trực tiếp xé rách Hồng Mông không gian. .....

Lúc này Hồng Quân, trong ánh mắt tràn đầy vẻ mê ly và thống khổ.

Kỳ thực, nội tâm hắn hoàn toàn thần phục Bàn Cổ, tất cả hành động của hắn đều do Bàn Cổ âm thầm chỉ điểm.

Hắn nhận được lời hứa của Bàn Cổ, nếu có thể trợ giúp Bàn Cổ tránh thoát Đại Đạo, như vậy Bàn Cổ sẽ ban cho hắn sức mạnh vô hạn.

Nhưng mà, ngay lúc Bàn Cổ sắp đạt được mục đích, biến cố bỗng nhiên phát sinh. .....

Tinh thần của hắn bắt đầu bị thiêu đốt!

Trong vô thanh vô tức, hắn bị một cỗ sức mạnh không thể kháng cự triêm nhiễm, muốn hủy diệt hoàn toàn tất cả mọi thứ của hắn.

Lúc mới bắt đầu Hồng Quân không để ý, bởi vì có Bàn Cổ thủ hộ, sợ gì?

Nhưng dần dần hắn cảm giác được tuyệt vọng, sự tuyệt vọng cũng không có kéo dài quá lâu.

Chỉ đáng tiếc, dưới đạo sức mạnh này, sự đề kháng của hắn quá mức vô lực, quá mức nhỏ yếu!

Ngay lúc ý thức Bàn Cổ rút người trở về, kỳ thực Hồng Quân đã chết rồi, triệt triệt để để chết đi!

Lúc tiền thế, Thương Thiên coi Hồng Quân là thần minh chí cao

không thể với tới, lúc đại phá diệt vừa mới bắt đầu hàng lâm, Thương Thiên thậm chí hy vọng vị Hồng Quân Đạo Tổ này có thể lực vãn cuồng lan, cứu vớt thế giới.

Chỉ là, tiền thế và kim sinh chung quy bất đồng, trong kim sinh này, Hồng Quân vô thanh vô tức.

Thậm chí bị hắn đích thân đánh rơi tu vi, thật vất vả nhìn thấy hy vọng trợ giúp Bàn Cổ phục sinh, sau đó dưới sự trợ giúp của Bàn Cổ không ngừng đột phá, hướng về Thương Thiên phục cừu, nhưng hiện tại...

đã chết.

Sinh mệnh, yếu ớt như thế.

Lúc tử vong, căn bản không có bất kỳ thông báo nào.

Hồng Quân chết rồi, như vậy lúc này chiếm cứ thân thể Hồng Quân tự nhiên là một tồn tại cường đại khác.

Tại thời điểm này, thân thể Thập Nhị Tổ Vu, Tam Thanh hoàn toàn bắt đầu chấn động, dường như tinh thần của bọn hắn cũng bị rút đi.

Bàn Cổ nộ hống: "Dừng lại cho ta!" Nhất đạo sức mạnh hung hăng oanh kích ra.

Thương Thiên dám thề, đây tuyệt đối là sức mạnh cuồng bạo nhất hắn từng thấy, hoàn toàn là sức mạnh thuần túy, nhưng lực phá hoại cũng là cường hãn nhất!

Cho dù là Thương Thiên, cũng không dám nói có thể phi thường dễ dàng tiếp được một quyền này.

Có thể thấy được, Bàn Cổ đang liều mạng.

Lúc này, trong miệng Hồng Quân phát ra thanh âm tuyệt đối cao cao tại thượng: "Bàn Cổ, tất cả của ngươi đều do Ngô phú dư, hiện

tại ngươi lại lựa chọn phản bội.” Bàn Cổ vừa tụ tập sức mạnh, vừa cuồng hống nói: “Không!

Ta không có phản bội, ta đã hoàn thành sứ mệnh của ta, chủng tử của ngươi đã gieo xuống, cũng đã phu hóa, ta tịnh không có phản bội.” Bàn Cổ khai thiên tích địa, lúc này cư nhiên lại trở nên nhu nhược như thế.

Chỉ đáng tiếc, vị kia hiển nhiên không có hứng thú nghe lời thừa, chỉ nói: “Hừ, ngươi cho rằng ngươi có thể trở thành Nguyên Thủy Thiên Vương sao?

Ngươi cho rằng ngươi có tư cách trở thành tồn tại có thể oanh sát Thái Cực kia sao?” “Tất cả của ngươi, đều là ta ban cho, nhưng hiện tại ngươi lại phản bội ta, ngươi đáng chết, biết không?” Kỳ thực, Bàn Cổ cũng biết, hành vi của hắn chính là một loại phản bội.

Chỉ là, Bàn Cổ nguyên bản cho rằng vị Đạo Chủ này đã trầm tịch, bởi vì lúc trước Thái Cực cùng Ngũ Đại Đế Chủ cư nhiên trực tiếp đánh nát Tạo Hóa Ngọc Điệp, đây là bằng chứng cho sự suy yếu thậm chí trầm tịch.

Chương 281

Nhưng hiện tại, lúc hắn một lần nữa ngưng tụ thân thể, y lại lần nữa xuất hiện!

Sự cường đại của y vẫn như cũ, là không thể ngăn cản.

Nhưng mà, Bàn Cổ thật sự không muốn chết a!

Thế nhưng, hiện tại hắn có thể thi triển thủ đoạn gì?

Lực chi Pháp tắc sao?

Không được, Pháp tắc chi lực của Bàn Cổ căn bản là đối phương ban cho, sao có thể dùng đồ vật đối phương ban cho đi đối chiến Đạo Chủ?

Bỗng nhiên Bàn Cổ nghĩ tới, vì thế trực tiếp tê hống: "Thương Thiên, Thương Thiên a... giúp ta, giúp ta!" Hiện tại người duy nhất có thể giúp Bàn Cổ chỉ có Thương Thiên!

Chỉ có Thương Thiên chịu ra tay giúp đỡ, Bàn Cổ mới có khả năng sống sót.

Mà lúc này, Thương Thiên cũng xác thực đang nhìn một màn này, đương nhiên ánh mắt của hắn càng nhiều tập trung trên người Hồng Quân, không, chuẩn xác là tập trung trên người vị Đạo Chủ kia.

"Sức mạnh thật cường đại..." Bản thân thực lực Thương Thiên cực vi cường đại, bây giờ chính là Đương Chi Vô Quý Đế Chủ (Đế Chủ xứng danh), đệ tam cảnh giới Thái Tố chi cảnh.

Nhưng từ trên người vị "Đạo Chủ" kia, hắn cảm giác được sức mạnh hạo đãng vô cùng, giữa hai bên, dường như căn bản không phải là tồn tại cùng một cấp bậc a.

Tại thời điểm này, Thương Thiên phát hiện thanh âm kia cư nhiên lần nữa vang lên trong đầu: 【 Kích hoạt Thần cấp lựa chọn... 】【 Lựa chọn 1: Lãnh nhãn bàng quan, mặc kệ Bàn Cổ bị giết chết.

Phần thưởng: Hồng Mông Chí Bảo - Hồng Mông Đế Vương Kiếm. 】【 Lựa chọn 2: Trợ giúp Bàn Cổ, để hắn đào thoát vận mệnh bị giết.

Phần thưởng: Hồng Mông Chí Bảo - Hồng Mông Vĩnh Hằng Tháp. 】【 Lựa chọn 3: Cùng Bàn Cổ liên thủ, diệt đi Đạo Chủ phân thân.

Phần thưởng: Đại Đạo Thương Lan Đồ. 】 Lại là... lựa chọn!

Thương Thiên hít sâu một hơi, lần này tịnh không có bất kỳ do dự nào, trực tiếp đưa ra lựa chọn!

Thanh âm Thương Thiên tức thì vang lên trong tinh thần Bàn Cổ: "Bàn Cổ, muốn sống sao?" Bàn Cổ giờ phút này, đang lúc tuyệt vọng nhất, cảm giác sắp bị triệt để mạt sát, nhân thử sau khi nghe được lời nói của Thương Thiên, lập tức đáp lại: "Thương Thiên, trợ giúp ta!

Chỉ cần ngươi có thể giúp ta đào thoát, sau này Bàn Cổ ta... hiệu trung với ngươi!" Bàn Cổ từ trước đến nay đều cao ngạo, ít nhất từ khi đản sinh đến hiện tại biểu hiện ra vẫn luôn như thế.

Khả lúc này, cư nhiên trực tiếp bắt đầu cầu xin tha thứ, thậm chí nói ra lời nói hiệu trung.

Đương nhiên thực tại cũng không trách được hắn, sinh tử trước mặt, không thể không như thế.

Tất nhiên lần này cũng không giống lần trước khai thiên tích địa.

Tại lần đó, hắn chỉ là giả chết, vốn cũng là một vòng trong kế hoạch, nhưng hiện tại, nếu chết, vậy chính là chân chính triệt để mẫn diệt.

Hắn còn muốn đi chứng Đại Đạo bất hủ, hắn không muốn chết a!

Chương 282

Thương Thiên tịnh không có trực tiếp đáp lại Bàn Cổ, hỏi ngược lại: "Bàn Cổ, lúc này ngươi không phát hiện sao, đã là Hộ Đạo Giả, như vậy trong đạo của ngươi đều dung nhập ấn ký, ngươi cho rằng vị Đạo Chủ kia ẩn tàng trong Tạo Hóa Ngọc Điệp sao?

Sai, căn bản là hắn ẩn tàng ở trong Đạo của ngươi!" Tâm linh Bàn Cổ chấn động, sau đó truy tầm bản nguyên, mới phát hiện lời nói của Thương Thiên quả nhiên chính xác.

Hóa ra, Tạo Hóa Ngọc Điệp chỉ là biểu tượng, ý chí chân chính của Đạo Chủ lại cùng Đạo của hắn tương hỗ dung hợp.

Cũng chính vì như thế, hắn mới không cách nào phát hiện Đạo Chủ tồn tại.

Thương Thiên tiếp tục nói: "Cho nên, cho dù ta giúp ngươi đào thoát hôm nay, nhưng ngươi lại có thể trốn bao lâu đây?" Lúc này Bàn Cổ, đang gian nan địa chống lại ý chí vị Đạo Chủ kia, nhưng sau khi nghe lời nói của Thương Thiên lại mạnh mẽ kinh hãi, trong lòng hắn có suy đoán: "Thương Thiên, ngươi muốn... làm gì?" Thương Thiên trực tiếp cười lạnh một tiếng, nói: "Làm gì?

Hừ, đương nhiên là trực tiếp diệt đi đạo ý chí phân thân này!" Lời này vừa ra, khí thế Thương Thiên hoàn toàn phàn thăng đến đỉnh phong, sau đó toàn bộ sức mạnh bản thân, toàn bộ pháp tắc đều hoàn toàn đề thăng.

Thương Thiên tịnh không có tiếp tục chờ đợi Bàn Cổ, bởi vì căn bản không cần thiết.

Lúc này Bàn Cổ ngoại trừ phối hợp ra, căn bản không có con đường thứ hai có thể đi.

Cảm giác Thương Thiên tới gần, kẻ đang trấn áp và ma diệt Bàn Cổ - "Hồng Quân" tức thì quát lạnh một tiếng, nói: "Khu khu Âm Dương Ma Thần, dám ở trước mặt bản Bất Hủ Đạo Chủ làm càn!" Lời nói của hắn vừa dứt, liền cuốn lên một tràng phong bạo cực vi khủng bố.

Sức mạnh cuồng bạo kia hướng về Thương Thiên tịch quyển, trong sát na tiếp theo, Thương Thiên tức thì phát hiện hoàn cảnh nơi hắn đứng hoàn toàn biến thành một mảnh thế giới cuồng phong, có vô cùng phong bạo đang hướng về hắn tịch quyển.

Đạo Chủ quả nhiên lợi hại, nơi này rõ ràng là Hồng Mông Tân Thế Giới, tất cả đều do Hồng Mông chi lực ngưng tụ thành, không gian trầm trọng so với Hồng Hoang thế giới không biết muốn cao hơn bao nhiêu lần, nhưng vị Đạo Chủ này lại có thể nhất niệm phiên chuyển, trực tiếp thay đổi không gian.

Trực tiếp đem Thương Thiên phóng trục a!

Nhưng Thương Thiên lại nhe răng cười một tiếng, nói: "Hừ, Bất Hủ Đạo Chủ?

Đều đã chết rồi, nơi nào còn có thể xưng là Bất Hủ, hôm nay, ta muốn trảm một đạo phân thân của ngươi!" Chém giết Đạo Chủ phân thân chỗ tốt cũng không nhỏ.

Không chỉ có thể hoạch đắc một tấm Đại Đạo Thương Lan Đồ, càng có thể trực tiếp thôn phệ tịnh giải tích bản nguyên chi lực của một vị Đạo Chủ.

Đối với đại đạo chi lộ của Thương Thiên có sự trợ giúp cực lớn.

Cũng chính vì như thế, lúc đối mặt lựa chọn Thương Thiên căn bản không có bất kỳ do dự nào, trực tiếp lựa chọn tuyển hạng thứ ba.

"Truy tố vận mệnh, phản hồi nguyên điểm!" Thương Thiên tịnh

không có thi triển thủ đoạn xé rách không gian, bởi vì hắn biết cho dù lấy Đạo thể cường đại hiện tại của hắn, muốn xé rách không gian vô tận của Hồng Mông thế giới phản hồi nơi ban đầu, cũng rất khó làm được.

Nhưng hắn có thể trực tiếp để vận mệnh quy phản, sau đó trong nháy mắt trở về chỗ cũ.

Thương Thiên có thể chưởng khống vận mệnh, chưởng khống nhân quả, chưởng khống tạo hóa!

Thương Thiên đột nhiên quát: "Bàn Cổ, ta hiện tại thi triển thủ đoạn chung cực Nhân Quả Nghịch Chuyển Tịch Diệt, giúp ngươi trảm đoạn nhân quả với cái tên Đạo Chủ chó má này, để ngươi trở thành độc lập chi thân!" Nghe được lời nói của Thương Thiên, tinh thần Bàn Cổ cũng hung hăng chấn động.

Vốn dĩ hắn cho rằng lần này hắn phải chết không nghi ngờ, hô hoán tên Thương Thiên, kỳ thực cũng là coi Thương Thiên như cọng rơm cứu mạng cuối cùng, tùy tay vớt một cái.

Khả vạn vạn không nghĩ tới cọng rơm này cư nhiên lại sinh mãnh như thế!

Thương Thiên gan quá lớn!

Nguyên bản Bàn Cổ có vài phần tuyệt vọng, nhưng chung quy hắn là tồn tại bất phàm.

Cho dù nguyên bản chỉ là một thân phận Hộ Đạo Giả, nhưng đừng quên Bàn Cổ cũng là nhân vật lịch kinh sinh tử chi chiến, khai thiên tích địa.

Kỳ thực, xuất thân cố nhiên quan trọng, nhưng kinh lịch càng có thể tố tạo tinh thần một con người.

Bàn Cổ chịu ảnh hưởng từ Thương Thiên, tinh thần tức thì kích

động ngang dương, sau đó mạnh mẽ nộ hống một tiếng, nói: "Ngô đã hoàn thành sứ mệnh, ngươi lại vẫn cứ khổ khổ tương bức như thế, đã như thế, Ngô phản!" "Sát!" Bàn Cổ tức thì thiêu đốt tất cả tinh thần ý chí, bắt đầu hướng về vị Đạo Chủ thần bí kia phản kích.

Tinh thần hắn chấn tác, Nhân Quả chi lực của Thương Thiên cũng trảm lạc xuống.

Chương 283

Vị Đạo Chủ kia nói: "Hừ, Ngô nãi Bất Hủ Đạo Chủ, nhân quả, vận mệnh, tạo hóa của Ngô hết thảy đều bất hủ, ngươi trảm không đứt." Nhưng mà đúng lúc này, trong tay Thương Thiên xuất hiện một kiện thần vật, vật này tựa kiếm phi kiếm, tựa đao phi đao, bá đạo vô cùng.

"Bớt nói nhảm!

Xem ta Phá Toái Vĩnh Hằng!" Phá Toái Vĩnh Hằng!

Chính là cây Phá Toái Vĩnh Hằng trong tay Thái Dịch lúc trước!

Đó chính là Hồng Mông Chí Bảo từng tồn tại, sở hữu sức mạnh phá diệt tất cả.

Đương nhiên, lúc Thái Dịch lấy ra, nó là tàn thứ phẩm.

Nhưng Thái Dịch về sau bị Thương Thiên oanh sát, Phá Toái Vĩnh Hằng bị Thương Thiên đoạt lấy, sau đó bị Thương Thiên ôn dưỡng bên trong Hỗn Độn Châu.

Lúc này, vật này rốt cục trọng kiến thiên nhật!

Đương nhiên, vật này không có một lần nữa trở lại thành Hồng Mông Chí Bảo, nhưng Thương Thiên lấy Nhân Quả chi lực gia trì lên trên, lại có thể thích phóng ra sức mạnh trảm đoạn tất cả nhân quả!

Tại một khắc này, Bàn Cổ chỉ cảm thấy sức mạnh hư vô mạc danh đang trấn áp tại tự thân, trực tiếp thoát lạc.

Nhân quả với Đạo Chủ, bị trảm đứt!

Bàn Cổ cũng là một kẻ ngoan lạt, lúc này cũng không hề bảo lưu, trực tiếp đê hống một tiếng nói: "Tam Thanh quy vị, huyết nhục phần

thiêu!" Dưới sức mạnh này, Tam Thanh cư nhiên trực tiếp bắt đầu hóa thành hư vô, mười hai Tổ Vu kia cũng đều tự bắt đầu thiêu đốt, Bàn Cổ trực tiếp thôn phệ sức mạnh của Tam Thanh và Tổ Vu dung nhập chân ngã chi thân!

Không thể nghi ngờ, lúc này Bàn Cổ cực độ điên cuồng.

Nói thật, nguyên bản hắn tịnh không có muốn đem Tam Thanh hay Tổ Vu giết chết, hắn muốn giữ lại để trở thành cánh tay đắc lực nhất cho hắn.

Cũng giống như Thương Thiên đế tạo ra Thập Tam Sứ Đồ, sau đó tại Hồng Mông Tân Thế Giới không ngừng phát triển vậy, hắn cũng có cách làm như thế.

Nhưng tới lúc này, Bàn Cổ căn bản không có dư địa lựa chọn.

Hắn rõ ràng một điểm, nếu giờ khắc này có dù chỉ một đinh điểm sơ suất, đều sẽ vạn kiếp bất phục.

Lúc này, nơi nào còn có thể giảng cứu nửa phần tình mặt?

"Tam Thanh, Tổ Vu, các ngươi vốn là một bộ phận thân thể của Ngô, sinh tử trước mặt, trách không được ta." Một câu nói xong, tức thì kích động lên một cỗ yên trần nùng liệt, sau đó thân thể Tam Thanh và Tổ Vu tiêu tán, bắt đầu dung nhập vào trong thân thể Bàn Cổ.

Lúc này Bàn Cổ, bị Thương Thiên trảm đứt nhân quả với vị Đạo Chủ kia, lại thôn phệ Tam Thanh Tổ Vu xong, sức mạnh của hắn đột nhiên đề thăng, một cỗ chiến ý hạo nhiên vô biên tại lúc này thăng đẳng.

"Sát, sát, sát!

Đạo Chủ, đã muốn giết ta, như vậy ta cũng sẽ không thúc thủ chịu trói đâu, đến đây đi, quyết chiến đến cùng, sát sát sát sát!" Khí thế không ngừng thôn thổ, một cỗ sức mạnh vô cùng đáng sợ tại lúc này

đảo quyển, trực tiếp hướng về thân thể "Hồng Quân" trùng kích tới.

Bất Hủ Đạo Chủ thực sự quá mạnh mẽ, nếu bản thể hắn xuất hiện, cho dù hiện tại Thương Thiên cùng Bàn Cổ cộng lại, cũng nhìn không thấy một tia hy vọng.

Cho dù hiện tại chỉ là một đạo ý thức thức tỉnh, cũng cấp cho Thương Thiên cùng Bàn Cổ áp lực to lớn.

Nhưng tịnh không phải không có điểm yếu.

Hồng Quân bộ thân thể này, chính là điểm yếu!

Ý thức của hắn quá mạnh mẽ, nếu dưới tình huống tầm thường, thân thể Hồng Quân vừa mới đạt Hỗn Độn Chí Tôn dù chỉ cần xúc cập một chút ý thức, cũng sẽ trực tiếp băng hoại.

Phảng phất dùng một cái ly giấy đi đựng một đoàn hỏa diễm, nếu dưới tình huống bình thường, căn bản không có khả năng thừa thụ.

Nhưng hiện tại, Đạo Chủ hiển nhiên cần cái vật chứa "ly giấy" này, cho nên hắn muốn phân ra một bộ phận sức mạnh, đi làm cho thân thể Hồng Quân trở nên càng thêm cường đại, trở nên có thể thừa thụ sức mạnh của hắn.

Đây chính là điểm yếu.

Chương 284

Lúc này Bàn Cổ, quả thật đấu chiến điên cuồng.

Hắn đều hy sinh Tam Thanh và Tổ Vu, tương đương với đem con của mình trực tiếp tế luyện, bản thân đây là một chuyện cực vi tàn nhẫn.

Đương kim thế giới, hoặc là nhẫn, hoặc là tàn nhẫn.

Tại một điểm này, Bàn Cổ có thể nói là làm đến cực hạn.

Bàn Cổ nộ hống một tiếng, nói: "Đại Đạo cũng có lúc trầm phù, huống chi ngươi chỉ là một tên ngụy Bất Hủ mà thôi!" "Ta là Hộ Đạo Giả, cho nên đối với tẩy tế của ngươi cũng rõ như lòng bàn tay, sát, sát, sát!" Thương Thiên nghe được lời nói này, trong lòng lập tức hiểu rõ.

Quả nhiên, vị Bất Hủ Đạo Chủ này chỉ sợ cũng không có chân chính đạt đến tình trạng Bất Hủ, sung kỳ lượng chỉ là cảnh giới lăng giá vu trên Hồng Mông Đế Chủ mà thôi.

"Nguyên nhân là do ta hiện nay thực lực không đủ, nếu ta thực lực túc đủ cường hãn, tự nhiên có thể tham ngộ ra cụ thể cảnh giới phân chia phía trên Hồng Mông Đế Chủ, cũng có thể đối với Ngụy Bất Hủ có sự hiểu biết." Bất quá Thương Thiên xưa nay sẽ không nhân thử mà có loại tình cảm đáng tiếc hay cảm thán, sự thật khách quan là vô pháp thay đổi, nhưng hắn có thể đi không ngừng biến cường.

Hiện nay một con đường lớn thênh thang để tấn tốc biến cường đang đặt ở trước mắt hắn, chỉ cần có thể giết tên này, đại lộ của Đạo Chủ sẽ có thể trở nên càng thêm phân minh.

Dục yếu tầm Đạo, tiên sát Đại Đạo!

Ý niệm Thương Thiên vừa dứt, tức thì có một đạo sức mạnh sung xích khí tức phá diệt nùng liệt thích phóng ra, Phá Toái Vĩnh Hằng!

Vừa rồi Thương Thiên lấy Nhân Quả chi lực dung nhập Phá Toái Vĩnh Hằng, trực tiếp hóa thành một đạo vũ khí cường đại trảm đoạn tất cả nhân quả, sau đó trực tiếp trảm đứt nhân quả.

Nhưng lần này nó tái thứ xuất hiện, sức mạnh phụ gia bên trên lại không phải nhân quả, mà là phá diệt thuần túy nhất.

"Hừ, Bàn Cổ, ngươi phản bội ta, đáng chém!" "Thương Thiên, ngươi dám ra tay với ta, đáng chết!" Đối mặt Thương Thiên cùng Bàn Cổ toàn lực phản kích, vị Đạo Chủ kia lại chút nào không có bất kỳ động loạn nào.

Hắn chưởng khống thân thể Hồng Quân, sau đó đem sức mạnh tự thân trực tiếp thông qua Tạo Hóa Ngọc Điệp thích phóng ra.

Trong miệng đê hống một tiếng, nói: "Ba ngàn Đại Đạo, ba ngàn Ma Thần, hiện thân!" Lời nói rơi xuống, tức thì phong vân biến sắc!

Ba ngàn Đại Đạo, ba ngàn Ma Thần, tề tề xuất hiện.

Sức mạnh cuồng bạo, hóa thành sức mạnh vĩnh hằng tịch diệt, tịch quyển và phấn toái tất cả.

Một cỗ khí tức sức mạnh này, thực sự quá cường hãn, khí kình nùng liệt cuồn cuộn động, sức mạnh hạo nhiên không ngừng giảo sát!

Thương Thiên cùng Bàn Cổ trực tiếp bị ba ngàn Ma Thần cùng khí tức khủng bố mà chúng mang theo bao vây.

Đương nhiên, nếu chỉ là Ma Thần dĩ vãng, đối với Thương Thiên cùng Bàn Cổ hiện tại, căn bản không tính là gì.

Cho dù ba vạn Ma Thần, đều sẽ bị búng tay một cái trực tiếp trảm diệt.

Nhưng Đạo Chủ cũng không biết làm như thế nào, giờ phút này triệu hoán ra ba ngàn Ma Thần, cư nhiên...

đều là tầng thứ Hỗn Độn Chí Tôn!

Hơn nữa, mỗi một tôn đều không dưới Hỗn Độn Chí Tôn bát trọng!

Cho dù là Thương Thiên, cũng vì đó mà động dung kinh hãi, cái tên này, quá khủng bố rồi a?

Chỉ một đạo ý thức mà thôi, nếu như chân thân hắn hàng lâm, có phải hay không sẽ trực tiếp đế tạo ra ba ngàn Hồng Mông Đế Chủ?

Nếu như vậy, quả thực làm cho người ta da đầu tê dại!

Không, lúc này Thương Thiên tại một khắc sau lại hiển lộ ra tâm linh càng thêm nóng bỏng và khát vọng.

"Tốt, tốt, tốt, đây là sức mạnh của Đại Đạo sao, hóa không có khả năng thành có khả năng, chân chính nhất niệm nữu chuyển càn khôn, con đường Đại Đạo này, Ngô tất thành chi!" Cuồng hống, trực tiếp hướng về ba ngàn Ma Thần phóng đi, Phá Toái Vĩnh Hằng trong tay lần nữa vũ động, hóa thành quang mang thâm trầm nhất.

Vạn thiên vạn vật, nhất niệm tâm linh, phá toái chi!

Chương 285

Ba ngàn Chí Tôn bát trọng thì lại như thế nào?

Chiếu dạng giết sạch!

"Bàn Cổ, ta vì ngươi triển khai một con đường, ngươi đi đem nhục thân Hồng Quân trảm diệt, ta suy đoán, ý thức Đạo Chủ hiện tại không thể trực tiếp bạo lộ trong Hồng Mông Tân Thế Giới, nếu không sẽ chiêu đến họa hoạn cực lớn." Thương Thiên một bên chém giết Ma Thần, một bên đê hống.

Bàn Cổ hiển nhiên cũng minh ngộ một điểm này, dưới chân hắn tôn Tam Thập Lục Phẩm Thanh Liên trực tiếp thiêu đốt thanh sắc thần hỏa, sau đó trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang có thể khinh dịch xuyên việt thời không, mạnh mẽ hướng về nhục thân Hồng Quân do Đạo Chủ chưởng khống phóng đi.

Uy năng của Phá Toái Vĩnh Hằng, quả nhiên khủng bố.

Thương Thiên không ngừng huy vũ, mỗi một lần đều có thể chém giết thượng trăm tôn Ma Thần, những hư ảnh Ma Thần kia bị trảm đoạn, tức thì lại một lần nữa hóa thành lưu quang muốn một lần nữa hồi quy vào trong Tạo Hóa Ngọc Điệp, nhưng Thương Thiên sao có khả năng cho chúng cơ hội?

"Xuất hiện đi, bạn sinh chi bảo của ta!" Một mặt kính lập lòe hư không thời gian xuất hiện, kính diện quang huy vừa lóe, cái gương cư nhiên hóa thành một mảnh Hồng Mông thế giới khác, những đạo quang kia, thì hoàn toàn vọt vào trong đó!

Từng đạo từng đạo pháp tắc chi quang, cư nhiên toàn bộ tiến nhập vào trong kính diện Thương Thiên, nhìn thấy một màn này, Đạo Chủ kia cũng rõ ràng chấn hám!

Thanh âm của hắn trở nên vô cùng ngưng trọng, tê hống nói: "Thương Thiên, ngươi cư nhiên đế tạo ra một kiện bảo vật như vậy, cư nhiên có thể mô phỏng Hồng Mông, dã tâm của ngươi, quả nhiên không nhỏ!" Thương Thiên vừa nghe lời này liền biết vị Đạo Chủ kia quả nhiên lợi hại, cư nhiên minh bạch thủ đoạn của một mặt kính này.

Lúc Thương Thiên mới sinh ra, là Âm Dương Ma Thần.

Bản mệnh bạn sinh linh bảo Hồng Mông Âm Dương Kính của hắn, tuy có hai chữ Hồng Mông, nhưng không phải Hồng Mông Chí Bảo, vẻn vẹn chỉ là một kiện Thượng phẩm Hỗn Độn Linh Bảo sở hữu bảy mươi hai trọng Hỗn Độn Thần Cấm mà thôi.

Cho dù về sau Thương Thiên trực tiếp chém giết Ngũ Hành Ma Thần, đem chi thôn phệ hóa thành Âm Dương Ngũ Hành, cũng bất quá là trình độ Cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, ngay cả Hỗn Độn Chí Bảo cũng không phải.

Theo thực lực Thương Thiên về sau không ngừng đề thăng, tính thực dụng của bảo vật này đại đại hạ thấp.

Bất quá, Thương Thiên lại chưa bao giờ buông tha bảo vật này, tương phản vẫn luôn trân tàng, không ngừng đem nó đề thăng.

Lúc Thương Thiên hóa thành Thiên Đạo, bảo vật này của Thương Thiên trực tiếp bị ẩn tàng bên trong Hỗn Độn Châu, theo chiến y phiêu bạc trong Hồng Mông thế giới.

Hỗn Độn Châu không ngừng thôn thổ Hồng Mông chi khí, Thương Thiên liền đem Hồng Mông chi khí không ngừng dung nhập vào trong Âm Dương Kính.

Trải qua tuế nguyệt tẩy luyện dài đằng đẵng, lại bị Thương Thiên khuynh chú vô số tâm huyết không ngừng luyện hóa, hiện nay cái

gương này rốt cục lột xác!

Tuy rằng cái gương này vẫn chưa phải Hồng Mông Chí Bảo, nhưng đối với Thương Thiên, hắn thậm chí còn coi trọng nó hơn cả Hồng Mông Chí Bảo "Phá Toái Vĩnh Hằng".

Giờ khắc này, Đạo Chủ trực tiếp rút lấy Đại Đạo chi khí trong Tạo Hóa Ngọc Điệp, đem nó hóa thành từng tôn Ma Thần cực vi cường đại cùng Thương Thiên cập Bàn Cổ tư sát, nhưng Phá Toái Vĩnh Hằng của Thương Thiên lại không ngừng đem chúng oanh sát.

Chỉ là, những Ma Thần này chung quy không phải Ma Thần chân thực, là Pháp tắc cụ hiện hóa ra.

Cho dù bị Thương Thiên trảm diệt, cũng sẽ phản hồi vào trong Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Nhưng hiện tại, Thương Thiên rốt cục đem bảo vật tế xuất.

Thần quang lập lòe, quang diệu vô cùng.

Một cái thế giới hư giả bị phục chế trực tiếp xuất hiện!

Đương nhiên, thế giới hư giả hiện tại kỳ thực rất phiến diện, chỉ có một mảnh không gian trước mắt này.

Nhưng lấy khả năng của Đạo Chủ có thể nhìn ra mục đích của Thương Thiên!

Thương Thiên muốn thông qua một mặt kính này, phục chế ra một cái Hồng Mông thế giới!

Thật đúng là dã tâm thật lớn!

Khí phách thật lớn!

Thương Thiên bất trí khả phủ, chỉ nói: "Đạo Chủ, ngươi thật biết nói đùa, đều là vì Đại Đạo bất hủ, làm gì có vấn đề dã tâm lớn hay không lớn?

Chương 286

Nếu như chút thủ đoạn ấy đều làm cho ngươi cảm giác kinh hoảng, ngược lại sẽ làm cho ta coi thường ngươi." Vừa nói, hắn tiếp tục thôi động cái gương, sau đó không ngừng thôn thổ pháp tắc cường hãn.

Hiện tại, cái gương không đủ cường đại, không có đạt tới địa bộ Hồng Mông Chí Bảo, cho nên cho dù có thể thực hiện phục chế thế giới, cũng chung quy chỉ là một khu vực không gian nhỏ hẹp, nhưng nếu như thôn phệ những pháp tắc này, hoặc hứa có hy vọng đem nó luyện chế thành Hồng Mông Chí Bảo chân chính!

Một khi như thế, phục chế Hồng Mông Tân Thế Giới hoàn chỉnh thật sự có thể làm được!

Đạo Chủ kia, giờ khắc này một mặt áp chế Bàn Cổ đang hướng về "Thân thể Hồng Quân" trùng kích, một mặt lãnh hừ nói: "Làm càn!

Quá làm càn rồi, thủ đoạn bực này, hữu tổn Đại Đạo, cùng tên Thái Cực nghịch tặc kia lại có gì khác biệt?

Tìm chết!" Sức mạnh của hắn trở nên càng thêm cường hãn, Đại Đạo chi lực nùng liệt phát tán, hướng về Thương Thiên tịch quyển.

Thương Thiên khẽ cười một tiếng, lại chút nào không đem chi để ở trong mắt.

"Quang huy phá toái, Âm Dương đảo chuyển, thiên địa trầm luân, Sát!" Đã đến nước này rồi, mấy loại lời nói làm càn này nọ, tại Thương Thiên nhìn đến quả thực ngu xuẩn.

Đương nhiên, hắn sẽ không chân chính coi thường đối phương.

Một vị Đạo Chủ, cho dù vẻn vẹn chỉ là một đạo ý chí phân thân,

cũng có thể sở hữu uy năng như thế.

Giờ khắc này sở dĩ có thể cùng hắn một trận chiến, là bởi vì sự tồn tại của Bàn Cổ, nếu không có Bàn Cổ ở một bên chi xanh, Thương Thiên một mình đối mặt mà nói, chỉ sợ cũng không đến mức nhẹ nhõm như vậy.

Nhưng, lúc tư sát, nơi nào có nửa phần nếu như?

"Trảm diệt!" Oanh long!

Sức mạnh Thương Thiên, trực tiếp cùng sức mạnh Đạo Chủ kích đàng vào nhau.

Hai đạo năng lượng khủng bố không ngừng thôn phệ, cũng may mắn nơi này là trong Hồng Mông thế giới, đổi lại là Hồng Hoang, cả thiên địa đều sẽ bị trực tiếp băng diệt.

Nếu như tại Hỗn Độn, cũng sẽ dẫn đến Hỗn Độn băng tháp đáng sợ, một lần nữa diễn hóa hư vô.

Giờ khắc này, Thương Thiên trực tiếp đê hống một tiếng, nói: "Bàn Cổ, ngươi còn tại đó lề mề, còn không mau mau đem hắn chém giết!" Theo chiến đấu tiếp tục, Thương Thiên cảm giác được áp lực.

Tuy rằng tại trên ngôn từ pha có vài phần khinh thị, nhưng không thể không thừa nhận, Đạo Chủ thực sự rất cường đại.

Cho dù vẻn vẹn chỉ là một đạo ý thức, lại còn đang áp chế Bàn Cổ, đều có thể cùng hắn đánh ngang phân thu sắc.

Hồng Mông Âm Dương Kính của Thương Thiên sau khi thu đại khái hơn trăm đạo pháp tắc liền bị Thương Thiên ẩn tàng rồi.

Thương Thiên thật sâu minh bạch đạo lý không thể tham đắc vô yếm, lúc mới bắt đầu, là do xuất kỳ bất ý, cho nên mới có thể tại trước khi vị Đạo Chủ kia hồi thần đem những pháp tắc kia thu lấy.

Bất quá sau khi kiến thức một kích khủng bố như thế do Đạo Chủ bạo phát, Thương Thiên lập tức không dám tiếp tục như thế.

Bởi vì không biết vị Đạo Chủ này có tàng hữu hậu thủ hay không, nếu trực tiếp bạo phát, đem bảo vật của hắn phấn toái.

Nhược như thế, vậy thì được không bù mất.

Huống chi, trước mắt kiềm chế cũng đủ nhiều, hiện tại Bàn Cổ trùng trùng đột phá, đã tới trước mặt vị Đạo Chủ kia.

Sắc mặt Bàn Cổ trầm ngưng, sau đó đê hống nói: "Sinh sinh tử tử, nhân quả lưỡng phân, hôm nay tại đây chấm dứt!" Trong tay Bàn Cổ bỗng nhiên xuất hiện một đạo sức mạnh, đạo sức mạnh này hồn trọc vô cùng, lại thấu ra tuyệt đối hủy diệt.

Thương Thiên cả kinh: "Sức mạnh này... cư nhiên làm cho ta mạch sinh như thế!" Thương Thiên từ lần thứ hai trọng sinh đến hiện tại, không biết kinh lịch bao nhiêu chinh chiến, mục đổ Hồng Mông Tử Địa hủy diệt, chủ đạo Hỗn Độn phá diệt, cũng từng hóa thân Thiên Đạo, nhưng cư nhiên có sức mạnh hắn không nhận biết.

Đạo Chủ cũng trầm thanh quát: "Bàn Cổ, hảo đại đảm tử, cư nhiên dám xúc cập sức mạnh của 'Vô'!" Trong lòng Thương Thiên rùng mình: Vô, sức mạnh!

Một cái khái niệm mới, tại giờ khắc này, Bàn Cổ đem một đạo sức mạnh này hung hăng nện xuống!

Chương 287

Sức mạnh của Vô, tại giờ khắc này triển hiện.

Thân thể Hồng Quân bị Đạo Chủ chưởng khống kia, đương tức biến mất!

Tịnh không phải phấn toái, mà là triệt để biến mất, ngân tích tồn tại của Hồng Quân cũng bị hoàn toàn xóa đi.

Nếu như không phải Thương Thiên đã tới cảnh giới Hồng Mông Đế Chủ, hoặc hứa đều sẽ quên mất từng có cá nhân tên là Hồng Quân tồn tại.

Thật sự là... hảo sức mạnh đáng sợ!

"Lợi hại!" Kỳ thực Thương Thiên sớm dự liệu được Bàn Cổ có thể hủy diệt thân thể Đạo Chủ, cùng Bàn Cổ giao phong mấy lần, ấn tượng của hắn đối với Bàn Cổ phi thường khắc sâu.

Hắn thật sâu biết, Bàn Cổ là một tồn tại thâm tàng bất lộ.

Đừng nhìn lúc trước Bàn Cổ đã tới biên duyên tuyệt mệnh, dường như tùy thời đều sẽ bị Đạo Chủ kia giết chết.

Nhưng chỉ cần nhìn một đạo sức mạnh của "Vô" này, Thương Thiên liền biết Bàn Cổ chuẩn bị hậu thủ, có thể tại quan đầu cuối cùng nhất cử bạo phát, trực tiếp phiên bàn.

Đương nhiên, lúc này lại tịnh không phải lúc để củ kết sự tình này.

Bởi vì lúc này nhục thân Hồng Quân vẫn diệt, như vậy tiếp theo mới là trọng điểm!

Lúc nguyên bản, Thương Thiên cùng Bàn Cổ liên hợp, hai người

hợp tác, nhưng lúc này thì là địch nhân rồi.

Bởi vì, tinh thần của vị Đạo Chủ kia sẽ độc lập đi ra.

Tinh thần độc lập bạo lộ trong Hồng Mông Tân Thế Giới, chỉ sợ tức thì sẽ thừa thụ áp chế của Hồng Mông Tân Thế Giới, cho nên tiếp theo là lúc vị Đạo Chủ này suy yếu nhất.

Như thế vừa đến, chính là lúc Thương Thiên cùng Bàn Cổ hổ khẩu đoạt thực!

Vô luận Thương Thiên hay Bàn Cổ, đều muốn có được tinh thần này, sau đó đem nó qua phân.

Tinh thần ý chí của một cái Đạo Chủ, cho dù vẻn vẹn chỉ là một đạo ý thức phân thân bạc nhược, cũng sở hữu sức mạnh vô cùng cường hãn, đương nhiên, bản thân sức mạnh là thứ yếu, chân chính quan trọng chính là Đạo Vận.

Nếu có thể bộ hoạch Đạo Vận, tịnh dung nhập tự thân, vậy không nghi ngờ có chỗ tốt cực lớn.

Đối với đại đạo chi lộ về sau, càng có chỗ tốt vô pháp hình dung.

Bàn Cổ vừa mới thôi động chi lực của "Vô", sau đó đem đối phương trực tiếp đem "Nhục thân Hồng Quân" băng hủy, đạo tinh thần kia quả nhiên mạnh mẽ trùng kích đi ra, hóa thành một đạo trường hồng, lấy tốc độ bất khả tư nghị hướng về Hồng Mông thâm xử phóng đi.

Một nháy mắt, vô luận Bàn Cổ hay Thương Thiên đều không kịp thấy hắn hướng về cái địa phương nào chạy đi.

Ý niệm của bọn hắn duy có một cái: Bộ hoạch đạo ý chí này!

Bàn Cổ lần nữa thôi động chi lực của "Vô", trực tiếp đê hống: "Hồng Mông tiêu vong, tất cả phấn toái." Tên này quả nhiên cũng là

một kẻ hung hãn, bởi vì một đạo tinh thần Đạo Chủ tiêu vong quá nhanh, hắn biết đuổi không kịp, cho nên trực tiếp muốn đem một mảnh khu vực Hồng Mông trực tiếp phá toái, để nơi này hình thành một mảnh không gian của "Vô" cực vi độc đặc.

Như thế vừa đến, chẳng những có thể lưu lại tinh thần Đạo Chủ, còn có thể ngăn cản Thương Thiên.

Khả vị nhất cử lưỡng đắc!

Thiết kế của Bàn Cổ thật sự phi thường tinh diệu, nhưng đáng tiếc Thương Thiên cũng sẽ không dễ dàng để hắn đắc sính như thế!

"Hừ!

Bàn Cổ ngươi cho rằng ngươi có mưu hoa sao?" Thương Thiên cũng lười đi nói với Bàn Cổ mấy lời phế thoại như sách lược hay không, ở trước mặt đại đạo chi tranh, nơi nào có nửa điểm lời nói suông hư vô có thể nói?

Cho nên, đến thời điểm này, trực tiếp lấy thành bại luận anh hùng.

Chương 288

Về phần lúc trước cứu Bàn Cổ, đó cũng là vì theo như nhu cầu mà thôi.

Cứu Bàn Cổ là muốn lợi dụng Bàn Cổ kiềm chế ý thức Đạo Chủ, đồng thời hoàn thành nhiệm vụ Hệ thống.

Đến lúc này, nhiệm vụ Hệ thống chỉ còn kém nửa bước cuối cùng, Thương Thiên sao có khả năng buông tha?

"Hồng Mông Âm Dương Kính, chiếu diệu càn khôn, Định!" Nguyên bản Thương Thiên, kiêng kỵ vị Đạo Chủ kia, cho nên Hồng Mông Âm Dương Kính cũng chỉ có thể đàm hoa nhất hiện, thu lấy hơn một trăm đạo pháp tắc chi lực liền vội vàng thu hồi.

Bất quá hiện tại, lại hào vô cố kỵ!

Bởi vì tinh thần Đạo Chủ kia không có nhục thân thủ hộ, ngoại trừ đào bào ra căn bản không có khả năng lần nữa bạo phát ra sức mạnh cường hãn, Bàn Cổ muốn đem Hồng Mông Âm Dương Kính phá toái là tuyệt vô khả năng!

Âm Dương Kính vừa ra, trực tiếp đem Bàn Cổ liên đồng không gian của "Vô" vừa mới nổ ra trực tiếp định trụ, không chỉ như thế!

Bàn Cổ tại lúc này cư nhiên nhìn thấy một cái hắn khác muốn từ trong gương đi ra.

Bàn Cổ lúc này run giọng nộ hống: "Thương Thiên... ngươi tột cùng thi triển thủ đoạn gì, tên đáng chết này!" Bởi vì hắn rõ ràng, một đạo cái bóng giống hệt hắn kia, không phải là hư ảnh.

Là tồn tại chân chân thực thực, cũng chính là, một cái hắn khác.

Bàn Cổ ở trên đạo cái bóng kia, thậm chí cảm giác được tinh thần

ba động.

Một khắc này, Bàn Cổ biết nhất định phải mạt sát đạo cái bóng kiến quỷ này, tinh thần ba động của đối phương tương tự với hắn, điều đó có nghĩa là... sự tồn tại của đối phương có thể phân nhuận khí vận, sinh mệnh, nhân quả!

Tất cả của hắn, tất cả đối phương đều có thể phân nhuận đi.

Đây là uy hiếp trí mạng!

Lúc này, Bàn Cổ không còn do dự, lại xá khí đạo tinh thần Đạo Chủ kia, trực tiếp hướng về Thương Thiên chém giết.

Thương Thiên cười lạnh một tiếng, nói: "Hừ, đảo cũng trực tiếp quả đoán a." Hắn tịnh không có ngăn cản Bàn Cổ phấn toái một đạo cái bóng phục chế kia, tại sát na Bàn Cổ động thủ, hắn trực tiếp thi triển thủ đoạn vận mệnh giao thế tạo hóa luân chuyển, trực tiếp xuất hiện tại trước mặt tinh thần Đạo Chủ.

"Ngươi, quy ta rồi!" Thương Thiên nhìn đạo ý chí tinh thần thần quang của Đạo Chủ kia, sau đó cười nói.

Bị Thương Thiên nhìn như thế, một vị Đạo Tổ tự nhiên không có khả năng có tâm tình tốt.

Tất nhiên, thân là Đạo Chủ cao cao tại thượng, hiện nay một đạo tinh thần lại sắp bị coi như heo mà chém giết rồi!

Nhưng, hắn lại không có bất kỳ tinh thần ba động nào, ngược lại chỉ lãnh mạc nói: "Thương Thiên, hành kính như thế của ngươi là kết xuống nhân quả với Ngô, ngươi, sẽ không có kết cục tốt." Thương Thiên để ý cũng không thèm, trực tiếp đưa tay chộp tới, sau đó trực tiếp ấn lên trên thân thể hắn.

"Hừ, có kết cục tốt hay không, không tới phiên ngươi quản." Sức mạnh cường đại mạnh mẽ giảo sát ra, sau đó trực tiếp đâm vào trong

đạo ý chí kia.

Thân thể Thương Thiên, tức thì biến hóa, trong lòng bàn tay hắn xuất hiện từng đạo từng đạo mạch lạc, giống như rễ cây đại thụ đâm vào trong đó, sau đó bắt đầu thôn phệ!

"Như thế, hắn là hoàn thành nhiệm vụ Hệ thống rồi đi." Quả nhiên không ngoài dự liệu, trong đầu Thương Thiên vang lên một đạo thanh âm: 【 Hoàn thành lựa chọn nhiệm vụ, phần thưởng sẽ được phát sau khi thoát ly chiến đấu 】 Bên kia, Bàn Cổ trải qua một phen tư sát, rốt cục đem kính tượng cấp phấn toái.

Ánh mắt của hắn trực trực trừng Thương Thiên, khí tức phù động, hiển nhiên vô cùng phẫn nộ.

Cuối cùng đê hống nói: "Thương Thiên...

Ngươi giỏi lắm!" Thương Thiên khẽ cười gật đầu, nói: "Ân, ta đích xác không tệ, dù sao nếu như không có ta, ngươi có khả năng đã chết rồi." "Bất quá, ngươi cũng không cần cảm tạ ta, nếu như muốn đại chiến, vậy cứ việc." Đại chiến?

Bàn Cổ nhìn Thương Thiên, tịnh không có lựa chọn như vậy.

Vừa rồi Thương Thiên bỗng nhiên thi triển ra thủ đoạn đem hắn phục chế quả thực làm cho hắn hãi nhiên, trước khi không có cách phá giải, Bàn Cổ sẽ không cùng Thương Thiên tiếp tục tử đấu.

Chương 289

"Hừ, tự giải quyết cho tốt!" Bàn Cổ đi rồi, chỉ để lại một câu tự giải quyết cho tốt.

Đương nhiên, Thương Thiên sẽ không để ý lời nói của hắn, bởi vì hắn rõ ràng, đại đạo chi tranh, không đến một khắc cuối cùng thì phân không ra thắng bại.

Lần này, hắn đích xác thắng một cục, nhưng Thương Thiên tuyệt đối sẽ không nhân thử mà coi thường đối thủ của mình.

"Bàn Cổ lúc này nhìn về phía Hồng Mông thâm xử, là muốn đi tranh đoạt kiện Hồng Mông Chí Bảo kia!" Thương Thiên liếc mắt liền nhìn thấu mục đích của Bàn Cổ, thậm chí Đạo Chủ vào lúc cuối cùng, tinh thần trùng hướng Hồng Mông thâm xử nói không chừng cũng là vì kiện chí bảo kia mà đi.

"Bàn Cổ, đồ vật như chí bảo, cũng chưa chắc là ai tới trước thì được trước đâu." Nói xong, Thương Thiên trực tiếp trầm tẩm tâm thần xuống.

Thương Thiên áp ức tâm tình kích động, nói: "Thương Lan Đại Đạo Đồ, xuất hiện tại trước mặt ta đi." Sát na tiếp theo, Hệ thống phát phần thưởng.

Một trương đồ lục xuất hiện trước mặt Thương Thiên, thô thô nhìn qua, trên đồ lục dường như không có gì cả, phảng phất như một tờ giấy tuyên màu trắng, thương bạch như vậy.

Nhưng tỉ mỉ cảm thụ một phen, Thương Thiên có thể cảm giác dưới sự thương bạch kia uẩn hàm một cỗ thần bí cùng cường đại vô pháp hình dung.

Tại trong đó, đạo khí vận chuyển, thậm chí có một loại cảm giác đồng nguyên đồng tông với "Lực chi Đại Đạo", đó là sức mạnh cường hãn bậc nào a!

"Xem ra lựa chọn của ta là chính xác, Thương Lan Đại Đạo Đồ tuy rằng không phải Hồng Mông Chí Bảo, nhưng ý nghĩa tồn tại của nó quá mức thâm khắc, so với Đại Đạo Chí Bảo tầm thường, còn muốn càng thêm thâm bất khả trắc, thực sự khó có thể tưởng tượng!" Thương Lan Đại Đạo Đồ nếu như dùng trên tranh đấu, hoặc hứa cũng không thấy được mạnh hơn chân chính Hồng Mông Chí Bảo bao nhiêu, nhưng Thương Thiên biết, tác dụng quan trọng nhất của bảo vật này không phải tranh đấu, mà là Ngộ Đạo!

Nếu có thể lĩnh ngộ vô biên đại đạo trong đó, như vậy có thể nhất cử đột phá!

Hiện nay cảnh giới Thương Thiên là đệ tam cảnh giới Thái Tố chi cảnh trong Hồng Mông Đế Chủ Thất Đại Cảnh Giới, nhưng muốn tiếp tục đột phá lại cực vi gian nan.

Nếu như rập khuôn theo lề lối tu hành, muốn đột phá là không có khả năng!

Tầng thứ Hồng Mông Đế Chủ, mỗi một lần cảnh giới đột phá đều vô cùng khó khăn.

Đến tầng thứ này, nếu như quang kháo đả tọa tu hành mà có thể đột phá, vậy thì nơi nào sẽ có nhiều tranh đấu như vậy?

Nếu như có thể thôn phệ Hồng Mông Chí Bảo, đối với việc đề thăng sẽ có chỗ tốt cực lớn, nhưng Thương Thiên biết đồ vật hắn đoạt được đối với việc đề thăng lại càng có chỗ tốt to lớn hơn.

Cho dù thôn phệ Hồng Mông Chí Bảo, cũng không có khả năng làm cho một tôn đệ tam cảnh nhân đột phá quá nhiều cảnh giới, nhưng

Thương Lan Đại Đạo Đồ lại có thể làm cho Thương Thiên trực tiếp đi hướng Hồng Mông Đế Chủ đệ thất cảnh giới —— Khung Đỉnh chi cảnh giới.

Hai chữ Khung Đỉnh, đương nhiên không phải đỉnh của thương khung, mà là chỉ đỉnh phong của Đại Đạo thương khung, sở hữu sức mạnh vô hạn.

Tại thời điểm này, Thương Lan Đại Đạo Đồ bỗng nhiên chấn động, Thương Thiên tức thì phát hiện, tinh thần Đạo Chủ vừa mới tru sát tịnh đoạt thủ, cư nhiên chậm rãi hướng về Thương Lan Đại Đạo Đồ bay đi, không một hồi công phu, Thương Lan Đại Đạo Đồ kia liền đem đạo sức mạnh này hoàn toàn thôn phệ!

Một màn này phát sinh thực sự quá đột nhiên, ngay cả Thương Thiên đều không kịp ngăn cản.

"Cư nhiên trực tiếp thôn phệ ý chí của một vị Đạo Chủ, thật..." Thương Thiên có chút không nói gì, hắn còn muốn từ trong ý chí Đạo Chủ có chỗ tham ngộ, nhưng hiện tại lại bị cái đồ vật này ăn trước rồi.

Bất quá có một điểm lại tốt, đó là Thương Thiên tịnh không có phát hiện ý chí sinh linh trên đồ vật này.

Cũng chính là, đây thuần túy chỉ là hành vi tự động.

Bất quá thứ này có thể đem ý chí phân thân của Đạo Chủ nuốt mất, vậy càng thêm chương hiển sự cường đại của nó, làm cho Thương Thiên một trận hân hỉ.

Thương Thiên cũng không nóng nảy, Đại Đạo Thương Lan Đồ đã là vật phẩm Thần Cấp Lựa Chọn Hệ Thống khen thưởng, vậy tuyệt đối sẽ không là thứ phẩm, đều nuốt ý chí phân thân Đạo Chủ rồi, chẳng lẽ sẽ không có biểu thị gì sao?

Thương Thiên vừa chờ, cư nhiên túc túc trôi qua thời gian Hồng Hoang đại khái ba ngàn năm!

Đương nhiên, đối với phàm nhân ba ngàn năm thời gian là dài đằng đẵng như thế, thậm chí có khả năng là một cái văn minh phồn diễn biến hóa.

Nhưng đối với Thương Thiên hiện tại, ba ngàn năm cũng không tính là gì, bất quá chỉ là một cái chớp mắt mà thôi.

Sau khi đợi ba ngàn năm trôi qua, Đại Đạo Thương Lan Đồ rốt cục có biến hóa.

Trong Thương Lan Đại Đạo Đồ, cư nhiên xuất hiện thêm một đạo hư ảnh.

Chương 290

Thương Thiên sau khi nhìn thấy đạo hư ảnh này, tức thì vô cùng hân hỉ.

Cho dù lấy tâm cảnh của hắn lúc này cũng vô pháp khống chế được hỉ duyệt.

"Lợi hại, thật lợi hại!" Một đạo văn lộ nhìn như đơn đơn giản giản, nhưng lại là đạo ngân chân thực nhất, nguyên bản Thương Thiên muốn hoạch đắc Đạo Vận, nhất định phải từ trong ý thức Đạo Chủ phân ly Đạo Ngân ra, nói thật, đây tuyệt đối không phải một quá trình đơn giản.

Phương pháp ban đầu của Thương Thiên, là đem đạo ý chí phân thân kia bỏ vào bên trong Hỗn Độn Châu, sau đó để Hỗn Độn Châu từ từ đề luyện.

Mượn nhờ sức mạnh thời không giao thác bên trong Hỗn Độn Châu, như vậy Thương Thiên tại bất tri bất giác có thể hoạch đắc đạo ngân trong đó, làm cho mình trở nên càng thêm cường đại.

Nhưng quá trình này thế tất vô cùng mạn trường, từ bắt đầu đến kết thúc không biết phải bao lâu.

Hơn nữa, tại trong quá trình này sẽ xuất hiện rất nhiều ba chiết, dù sao cho dù ý thức Đạo Chủ bị trảm đoạn, nhưng trong minh minh có một cỗ khiên dẫn chi lực, sẽ ngăn cản Thương Thiên luyện hóa.

Cho nên tại trong quá trình này, thế tất sẽ có không biết bao nhiêu tổn hao.

Cũng chính là, một đạo đạo ngân hoàn chỉnh như vậy, Thương Thiên tối đa chỉ có thể hoạch đắc một phần ba là không tệ rồi.

Khả hiện tại, vẻn vẹn chỉ dùng ba ngàn năm thời gian, Thương Thiên đã hoạch đắc một đạo đạo ngân hoàn chỉnh! .....

Huyết trám (lời to)!

Đối với Thương Thiên, chỉ nhận đây là một kiện thiên đại hỉ sự.

Thương Thiên trực tiếp đem ngón tay điểm lên trên đạo ngân, một khắc sau đạo ngân kia cư nhiên trực tiếp bắt đầu cùng Thương Thiên dung hợp, tịnh lại quá trình dung hợp thuận lợi như thế, hào vô trở cách!

Vẻn vẹn đại khái chỉ mất nửa canh giờ, Thương Thiên đã hoàn hoàn toàn toàn hấp thu đạo đạo ngân này.

Thật mộng huyễn, thật bất khả tư nghị!

Nhưng, còn chưa kết thúc.

Sau khi hấp thu đạo ngân, cảnh giới Thương Thiên cư nhiên bắt đầu đột phá!

Biến cố bực này, cho dù Thương Thiên vốn trầm ổn cũng cảm giác được mãn tâm hoan hỉ: "Tàng Dịch!

Ta cư nhiên bắt đầu hướng về Hồng Mông Thất Đại Cảnh Giới —— Tàng Dịch cảnh giới đột phá!" Hồng Mông Đế Chủ Thất Đại Cảnh Giới, mỗi một trọng đều là cảm ngộ toàn mới đối với Hồng Mông, Thương Thiên lúc này đề thăng, làm cho hắn kinh hỉ mạc danh. .....

Trong lúc Thương Thiên lột xác, Bàn Cổ lịch kinh ba ngàn năm, rốt cục đã tới ngoại vi hạch tâm Hồng Mông Tân Thế Giới.

Ánh mắt của hắn đột phá vô tận thời không, rốt cục nhìn thấy kiện Hồng Mông Chí Bảo sắp dựng dục ra kia!

"Bảo vật này, tất định thuộc về ta!" Hồng Mông Tân Thế Giới

thực sự quá bàng đại, lấy cảnh giới Bàn Cổ cư nhiên cũng phải tốn chỉnh chỉnh ba ngàn năm mới có thể tới nơi này.

Phải biết rằng, lúc trước khi cùng Thương Thiên liên thủ, Bàn Cổ kỳ thực cũng đã đạt tới đệ nhị cảnh giới đỉnh phong, thân vi mạc trắc, xé rách thời không chỉ là chuyện tầm thường.

Hiện nay Bàn Cổ triệt để thoát khỏi sự chưởng khống của vị Đạo Chủ kia, cũng đủ để cho hắn tiêu sái tự tại.

Thực lực hắn cũng sẽ đề thăng nhanh hơn, trong ba ngàn năm, lần nữa đột phá, trực tiếp đã tới tình trạng Hồng Mông đệ tam cảnh giới —— Thái Tố!

Nhưng cho dù như thế, cũng chỉnh chỉnh tiêu phí ba ngàn năm mới đến được ngoại vi hạch tâm Hồng Mông, do đó có thể thấy được Hồng Mông quảng đại hạo hãn bực nào.

Bàn Cổ dừng lại, tịnh không có mậu nhiên đạp nhập lãnh địa hạch tâm.

Lấy Đại Đạo Chi Mâu cảm ngộ một phen, rốt cục tỏa định nơi ở của Hồng Mông Chí Bảo.

Chương 291

Hắn trực tiếp thở ra một hơi, nói: "Rốt cục cảm giác được khí tức cường đại của Hồng Mông Chí Bảo, nếu như có thể hoạch đắc, ta có thể tái thứ đề thăng, sau đó trực tiếp lăng giá vu trên Thương Thiên!" Ba ngàn năm, tâm tâm niệm niệm chính là vì có thể hoạch đắc Hồng Mông Chí Bảo!

Nếu như có thể hoạch đắc bảo vật, như vậy có thể lần nữa đánh vỡ gông cùm!

"Hừ, ta sở hữu sức mạnh của Vô, nhưng lần trước lại để cho Thương Thiên đem đạo ý thức phân thân của Đạo Chủ kia cướp đi, thực sự không cam lòng!" Tuy lúc đó cảnh giới Thương Thiên muốn cao hơn Bàn Cổ, nhưng một đạo sức mạnh của "Vô" kia của Bàn Cổ, cực vi khủng bố, tại hắn nhìn đến hoàn toàn túc hĩ kéo bằng chênh lệch.

Nhưng, Thương Thiên về sau thi triển ra thủ đoạn trực tiếp đem hắn phục chế quả thực làm cho hắn kiêng kỵ.

Sức mạnh của "Vô", hoặc hứa có thể kéo bằng chênh lệch giữa hai bên, nhưng cộng thêm đạo thủ đoạn kia của Thương Thiên, lại làm cho hắn kiêng kỵ vô cùng.

Hắn có thể rõ ràng cảm thụ được loại uy hiếp phát ra từ nội tâm kia, lúc đó nếu như không xá khí ý thức Đạo Chủ, để Thương Thiên tiếp tục tứ vô kỵ đạn thi triển xuống mà nói, như vậy chỉ sợ hắn sẽ trực tiếp vẫn diệt!

Sức mạnh Thương Thiên, thực sự quá cường hãn.

"Hừ, Thương Thiên cứ để hắn đắc ý trước đi, hoạch đắc Đạo Chủ ý thức phân thân thì lại như thế nào?

Muốn hoạch đắc Đạo Ngân của Đạo Chủ phân thân đâu có dễ dàng như vậy, hắn có thể từ trong đó hoạch đắc một phần mười là đã lợi hại lắm rồi!

Chỉ cần ta đạt tới Thái Tố cảnh giới, cùng hắn đồng nhất cảnh giới, hắn tuyệt đối sẽ không phải đối thủ của ta!" Hy vọng đột phá của Bàn Cổ, chính là tại trên Hồng Mông Chí Bảo kia!

Đương nhiên, muốn lấy được Hồng Mông Chí Bảo cũng tuyệt đối không dễ dàng như vậy, nếu không Bàn Cổ cũng sẽ không trực tiếp dừng lại tại ngoại vi.

"Chậc chậc chậc, thật nhiều Hồng Mông sinh linh mới sinh cường đại, kỉ hồ muốn khôi phục lại thời đại Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ trước kia rồi a, không, không phải khôi phục, là toàn diện siêu việt!" Bất quá, càng như thế Bàn Cổ càng hưng phấn, bởi vì thời đại càng mạnh, cũng ý nghĩa cơ hội tiếp cận Đại Đạo, xúc mạc bất hủ càng nhiều.

Trong ánh mắt của hắn, những Hồng Mông sinh linh mới này cư nhiên có rất nhiều đều đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn thập nhị trọng, thô thô nhìn lại số lượng túc túc có 9 cái, còn lại thập trọng cùng thập nhất trọng, số lượng có thể nói vô cùng kinh người.

Bàn Cổ tuy rằng đột phá Hồng Mông Đế Chủ đệ tam cảnh giới Thái Tố chi cảnh, nhưng tuyệt đối không có khả năng đối với khu hạch tâm hoành trùng trực tràng.

Càng đến Hồng Mông thâm xử càng nguy hiểm.

Ngoại trừ những đỉnh cấp Hỗn Độn Chí Tôn kia ra, còn ẩn tàng Hồng Mông Đế Chủ!

Tối thiểu Bàn Cổ biết, còn một Hộ Đạo Giả khác đang trú trát tại khu vực hạch tâm Hồng Mông, chờ đợi Hồng Mông Chí Bảo phu hóa.

“Tên kia cùng ta không giống nhau, hiện tại hắn nhất định nhưng cựu bị Đạo Chủ hoàn toàn chưởng khống, tuyệt đối không có khả năng phản bội Đạo Chủ.” Sự tồn tại của Hộ Đạo Giả khác, cũng là nguyên nhân làm cho Bàn Cổ kiêng kỵ như thế.

Hắn tịnh không biết cảnh giới hiện nay của tên Hộ Đạo Giả kia, nhưng đối phương là Hồng Mông Đế Chủ thì lại là khẳng định.

Hoặc hứa đối phương cảnh giới không bằng hắn, nhưng có Đạo Chủ trợ giúp, tuyệt đối bất dung tiểu thứ.

“Trước quan sát xem sao, hiện nay Hồng Mông Chí Bảo không có chân chính thành thục, cũng không cần quá nóng vội.

Một khi Hồng Mông Chí Bảo thành thục, Thương Thiên cũng tất định sẽ đến, mặt khác còn các lộ ngưu quỷ xà thần trong Hồng Mông, ví dụ như Thái Cực chi lưu cũng tất định sẽ tới.” Bàn Cổ rất thông minh, hắn rõ ràng biết, nếu như một người trực tiếp xông vào, vậy lập tức sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, sẽ bị quần công.

Cho nên, chờ đợi là lựa chọn tốt nhất.

Đương nhiên, chờ đợi không phải là chờ không, Bàn Cổ trực tiếp hóa thân thành một cái Hồng Mông sinh linh bình thường chỉ có Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng xâm nhập vào trong đó, tại trong một đoạn thời gian này, có thể đi nắm bắt tình huống chân thực của thế giới này, đem tất cả đều mò thấu triệt. .....

Tàng Dịch!

Hồng Mông thất đại cảnh giới đệ tứ cảnh!

Trong ánh mắt Thương Thiên, sung xích sự hân hỉ.

“Hồng Mông Thất Đại Cảnh Giới, mỗi một lần đột phá đều là một lần nhận tri hoàn toàn mới, thật sự là quá lợi hại!” Thương Thiên ngạo lập dưới Hồng Mông tinh thần, cả người tán phát ra khí tức vô

khả thất địch.

Không lâu sau đó, ý niệm Thương Thiên khẽ động trực tiếp rơi tại trên người đám gia hỏa Tiên Thiên sinh linh kia.

Chương 292

Đám người Tiên Thiên như Nữ Oa, Phục Hy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn chi lưu quả nhiên không có làm cho hắn thất vọng, mới bất quá ba ngàn năm, Nữ Oa đã tới Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng cảnh giới.

Phục Hy cũng cửu trọng, chỉ kém một bước là có thể có sở đột phá.

Đối với Hồng Mông Tân Thế Giới, ba ngàn năm thời gian thực tại ngắn ngủi, có chút Hồng Mông sinh linh hoặc hứa từ đản sinh đến tô tỉnh đều cần không chỉ mười vạn năm thời gian, nhưng đám Tiên Thiên sinh linh Thương Thiên mang đến trưởng thành quá nhanh!

Không chỉ vẻn vẹn huynh muội hai người, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử đều đã tới Hỗn Độn Chí Tôn cửu trọng!

Còn có một cái Minh Hà, cư nhiên cùng Nữ Oa cảnh giới giống nhau, đệ thập trọng cảnh giới!

Thực sự là quá lợi hại.

Cảnh giới những Tiên Thiên sinh linh này đề thăng, thực lực không ngừng tráng đại, mục tiêu và lý tưởng của bọn hắn cũng dần dần được thực hiện và tiến hành.

Kế hoạch Thiên Tộc của Nữ Oa cùng Phục Hy, đã bắt đầu.

Có thượng vạn Hồng Mông sinh linh tiếp nhận Nữ Oa cùng Phục Hy, coi họ là Thánh Phụ Thánh Mẫu, sau đó đem Thương Thiên coi là Vĩnh Hằng Thánh Tổ.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, khai lập một cái giáo phái: Thương Thiên Thần Giáo.

Tại trong giáo nghĩa, vĩ đại Thương Thiên nãi là Hồng Mông Khai

Tịch Giả chí cao vô thượng, bởi vì Thương Thiên tồn tại, cho nên mới có Hồng Mông Tân Thế Giới.

Chẳng những như thế, vĩ đại Thương Thiên còn oanh khai Hỗn Độn, khai sáng một thời đại Hỗn Độn cuồng triều hoàn toàn mới.

Tổng chi, tại trong giáo nghĩa, Thương Thiên là vô sở bất năng.....

Cũng phi thường phù hợp với "thiên phú" của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Minh Hà Giáo Chủ thì đem A Tỳ Nguyên Đồ kiếm tế luyện đến tầng thứ Hỗn Độn Chí Bảo, con đường của hắn là Sát!

Không ngừng chém giết Hồng Mông sinh linh cường đại, chỉ cần sinh linh túc đủ cường đại, như vậy tiên huyết của đối phương sẽ bị hắn thôn phệ.

Hắn muốn lấy Sát Đạo, lập hạ một cái Vô Thượng Giáo Phái.

Hồng Vân cùng Trấn Nguyên Tử tương đối ôn hòa, tại một chỗ sơn cốc của Hồng Mông Tân Thế Giới lập hạ một tòa Ngũ Trang Quán.

Tại trong Ngũ Trang Quán, có một cây thần thụ gọi là Hồng Mông Đại Đạo Thụ, trên cây có thể kết ra quả thực Ngộ Đạo.

Hai người bọn họ, thì tịnh xưng là Quan Chủ, lấy Thương Thiên làm tín ngưỡng...

Cuối cùng là hai tỷ muội Hi Hòa cùng Thường Hi, tuy rằng vẫn luôn dừng lại trong Quy Tịch Vực Sâu, nhưng hiện tại, từ trong vực sâu vô biên, đã ngưng tụ ra Hồng Mông Thái Âm Chi Lực, hóa thành một ngôi sao nhỏ!

Ngay cả Thương Thiên cũng không ngờ, các Tiên Thiên sinh linh lại phát triển tốt đến như vậy.

Ban đầu Thương Thiên mang theo một phương thế giới tiến vào Hồng Mông Tân Thế Giới, kỳ thực là để chuyển dịch các Khí Vận Chi Tử, mục đích căn bản là để đối phó Bàn Cổ.

Nhưng theo thực lực tăng lên, tầm mắt mở rộng, hắn cũng dần dần phát hiện ra nhận thức ban đầu có chỗ sai lầm.

Kẻ địch chân chính vốn không phải Bàn Cổ, mà là vị Đạo Chủ kia.

Đương nhiên ở thời điểm hiện tại, những chuyện này đều không còn quan trọng, quan trọng chính là làm sao đi mưu tính hết thảy, nắm giữ càn khôn.

Sự mưu tính của đám Tiên Thiên sinh linh hiện tại so với cục thế lúc này, kỳ thực căn bản không đáng nhắc tới.

Thương Thiên tuy rằng không trực tiếp đi sâu vào Hồng Mông Tân Thế Giới, nhưng Chiến cùng các Sứ đồ đang chém giết tại khu vực đó.

Mỗi cách một đoạn thời gian bọn hắn đều sẽ truyền tin tức về.

Trong đó bao gồm một điểm, lúc này tại sâu trong Hồng Mông Tân Thế Giới, xuất hiện một cái tân Hồng Mông quốc độ.

Chương 293

Sau khi nghe được tin tức, Thương Thiên tuy cảm thấy có chút kinh ngạc, nhưng kỳ thực hết thảy đều nằm trong dự liệu của hắn, kinh ngạc chính là thời gian cái đế quốc này thành hình. "Quả nhiên, tân Hồng Mông quốc độ xuất hiện, tuy rằng không có trải qua thời đại Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ như trước, nhưng từ trước mắt mà xem, quỹ tích tựa hồ dị thường tương tự a." Thời đại tương tự lưu chuyển, tựa hồ lại là một cái luân hồi mới tinh bắt đầu.

Như vậy, con đường diễn hóa cuối cùng, phải chăng cũng sẽ giống nhau?

Nhưng có Thương Thiên tồn tại, hết thảy đều sẽ trở nên hoàn toàn bất đồng.

Các thế lực do những Tiên Thiên sinh linh phát triển trong Hồng Mông lúc này phi thường non nớt, nhưng Thương Thiên biết sẽ có một ngày bọn hắn trực tiếp trưởng thành.

Đương nhiên, quá trình trưởng thành phi thường gian nan, cần thời gian cũng cần cơ hội.

Nhưng Thương Thiên sẽ che chở bọn họ, bởi vì bọn họ tín ngưỡng Thương Thiên.

Bất quá lúc này phong vân của Hồng Mông Tân Thế Giới đều tụ tập ở cái quốc độ mới xuất hiện kia, cho nên ở ngoại vi trái lại an toàn.

Huống chi mấy cái Tiên Thiên sinh linh cũng đã qua thời điểm suy yếu nhất, hoàn toàn có năng lực độc đương một phía, không cần Thương Thiên nắm giữ nữa.

Thương Thiên cũng không có định trực tiếp đi về phía Hồng Mông Tân Thế Giới, cho dù kiện Hồng Mông Chí Bảo kia sắp sửa thai nghén ra.

Thương Thiên chuẩn bị phản hồi Hồng Hoang thế giới.

Lần này Thương Thiên muốn làm một vụ lớn!

Nguyên bản Thương Thiên đối với Hồng Hoang thế giới tràn đầy kiêng kị, Bàn Cổ cũng trực tiếp nói cho hắn biết, không nên tùy tiện để Hồng Hoang thế giới xuất hiện vấn đề, bởi vì Hồng Hoang thế giới nãi là một viên hạt giống do vị Đạo Chủ kia bố trí.

Nhưng vật đổi sao dời, hiện tại Thương Thiên ngay cả ý thức Đạo Chủ đều đã trực tiếp nuốt, bản thân cảnh giới cũng lần thứ hai đột phá, sở hữu cảnh giới Hồng Mông Đế Chủ đệ tứ trọng.

Giờ khắc này nơi nào sẽ đi kiêng kị một vị Đạo Chủ đang trầm luân không biết tình huống ra sao?

Đã bước lên một con đường này, như vậy cứ trực tiếp đi tiếp!

Cho nên Thương Thiên muốn đem Hồng Hoang thế giới trực tiếp chuyển dịch vào Hồng Mông Tân Thế Giới.

Hắn muốn đem toàn bộ Hồng Hoang xem như một chiếc chiến tranh bảo lũy cự đại vô cùng, sau đó liên tục không ngừng bồi dục ra tín đồ cùng các chiến sĩ cường đại.

Hạch tâm của Hồng Mông Tân Thế Giới hiện tại khí thế ngất trời, các lộ đại thần vân tập.

Thương Thiên có thể dự liệu, những lão bài đỉnh cấp Hồng Mông Đế Chủ của Thái Cực, sau đó là Thái - kẻ cường đại nhất trong đám tân sinh, cùng một số tồn tại cực kỳ khủng bố, còn có cả Bàn Cổ.

Tất cả đều sẽ tụ tập tại hạch tâm Hồng Mông Tân Thế Giới đi

tranh đoạt kiện Hồng Mông Chí Bảo kia.

Phàm là kẻ muốn tranh đoạt đại đạo, tuyệt đối sẽ không bỏ qua một kiện Hồng Mông Chí Bảo, Thương Thiên cũng không ngoại lệ, nhưng hắn hiện tại không có đi tới Hồng Mông Tân Thế Giới, chút nào không thèm để ý liệu có rơi vào hậu thủ của kẻ khác hay không.

Bởi vì khi hắn mang theo Hồng Hoang thế giới trực tiếp xông vào Hồng Mông Tân Thế Giới, nhất định sẽ làm cho tất cả mọi người đều chấn động.

Hồng Hoang Tân Thế Giới hiện tại so với dĩ vãng đã tăng lên rất nhiều, thế giới kỳ thực đã đến biên duyên của sự thăng cấp.

Một khi Hồng Hoang thế giới tiến hóa, phàm là sinh linh trong Hồng Hoang thế giới đều có thể đạt được một lần chất biến!

Ngoài ra, Thương Long Thiên do Thương Thiên đích thân khai mở, kỳ thực đã có thế đầu lăng giá trên Hồng Hoang, lại thêm Phượng Hoàng Thiên cùng Kỳ Lân Thiên cũng đã bắt đầu khai mở!

Thời điểm tranh bá chân chính bắt đầu, Thương Thiên nhất định sẽ cho những sinh linh kia một cái kinh hỉ cự đại!

Còn về bên phía Hồng Mông quốc độ, Thương Thiên một chút đều không lo lắng, bởi vì các Sứ đồ đã hỗn nhập vào trong đó, trợ giúp Thương Thiên nắm giữ tân sinh quốc độ.

Chiến đã sơ bộ truyền về tin tức: Tên của quốc độ này gọi là Vĩnh Hằng.

Hiện tại Chiến đã đạt đến Hỗn Độn Chí Tôn đệ thập nhị trọng, tuyệt đối là một trong những cường giả đỉnh cấp nhất trong quốc độ!

Chương 294

Trừ bỏ vị Hồng Mông Đế Chủ từ đầu đến cuối đều không hiện thân kia, Chiến tuyệt đối là cường giả đỉnh cấp.

Đương nhiên, sau khi tiến vào quốc độ này, Chiến trở nên vô cùng điệu thấp, không có tiếp tục điên cuồng khiêu chiến thăng cấp như dĩ vãng, mà lặng yên quan sát tin tức về Hồng Mông Chí Bảo.

Vĩ đại Thương Thiên muốn chí bảo, như vậy hắn tất định sẽ dốc hết tất cả trợ giúp Thương Thiên đoạt được.

Chỉ là Chiến bình tĩnh đã lâu, hôm nay lại bị người "quấy rầy".

Thái xuất hiện ở trước mặt Chiến!

So với lúc trước, Thái trở nên càng thêm cường đại.

Cảnh giới của Thái cùng Chiến trước mắt giống nhau, Hỗn Độn Chí Tôn thập nhị trọng.

Khả Chiến tuyệt đối sẽ không cho rằng mình và đối phương đang đứng ở cùng một điểm.

Thái kỳ thực hoàn toàn có thể đột phá thập nhị trọng, trực tiếp bước vào cảnh giới Hồng Mông Đế Chủ.

Nhưng giờ khắc này hắn cũng không có đột phá, ngược lại áp chế cảnh giới của mình.

Người như vậy, tất nhiên có đồ mưu lớn.

Thương Thiên nói cho Chiến biết, Thái sẽ là một nhân vật cực kỳ rất giỏi, hoặc có lẽ là Khí Vận Chi Tử của Hồng Mông Tân Thế Giới này, không gáy thì thôi một khi gáy sẽ kinh người, có thể trực tiếp đột phá cảnh giới đỉnh cấp Hồng Mông Đế Chủ.

Thái sau khi nhìn thấy Chiến, nhiêu có hứng thú nói: "Chiến, quả nhiên không làm ta thất vọng, ngươi hiện tại cùng ta đứng ở cùng một đường tiêu chuẩn." Chiến hừ lạnh một tiếng, trực tiếp nói: "Không cần nói mấy lời vô dụng này, trực tiếp nói đi, ngươi có mục đích gì, cá nhân ta ghét nhất là quanh co lòng vòng." Chiến cũng sẽ không bởi vì đối phương nói một câu mà có bất kỳ tâm linh dao động nào.

Thái cười cười, nói: "Tốt, ta thích sự trực tiếp, ta muốn cùng ngươi liên thủ, không, chuẩn xác mà nói, là cùng vị tồn tại sau lưng ngươi liên thủ!" "Hồng Mông Chí Bảo, chỉ có một kiện." Chiến nói.

Thái lại tại lúc này mở miệng: "Không sai, Hồng Mông Chí Bảo ta có thể không cần, sẽ giao cho vị tồn tại sau lưng ngươi, mục đích chân chính của ta, là giết Hồng Mông Đế Chủ!" "Có khả năng ngươi không biết, mạc hậu chúa tể của Vĩnh Hằng quốc độ vừa mới sáng lập này, cũng là Hồng Mông Đế Chủ từ đầu đến cuối không hiện thân kia, chính là Hộ Đạo Giả của Đạo Chủ!" Chiến nghe được tin tức này, lập tức toát ra thần sắc cảm hứng thú, nói: "Chuyện ẩn bí như thế, ngươi làm sao biết được?" Thái nhìn bộ dáng của Chiến, lập tức lộ ra tiếu ý cao thâm mạc trắc.

Thực tế thượng, chuyện này nãi là bí văn đỉnh cấp của Hồng Mông Tân Thế Giới, những sinh linh mới sinh này lại có ai biết được chứ?

Thái cũng là bởi vì nãi là Khí Vận Chi Tử, cho nên mới có thể ở dưới sự ngẫu nhiên biết được chuyện này.

Hắn chắc chắn, Thương Thiên nhất định sẽ đối với chuyện này cảm thấy hứng thú.

Bởi vì hắn mới là người biết chuyện chân chính, cho nên hắn cảm giác mình tại chuyện này có được quyền chủ đạo tuyệt đối!

Thái cười nói: "Ta làm sao biết được, tịnh không quan trọng không

phải sao?

Chân chính quan trọng là, cái tên Hộ Đạo Giả kia phi thường nguy hiểm, mục đích của hắn là muốn cho Bất Hủ Đạo Chủ vốn đã chết đi một lần nữa quy lai, sau đó đem Hồng Mông và Hỗn Độn hoàn toàn nắm giữ trong tay." "Đương nhiên, nắm giữ Hồng Mông cùng Hỗn Độn còn xa mới là mục đích, hắn là vì thống trị đơn giản như vậy, hắn muốn hiến tế!" Lông mày của Chiến trầm xuống, càng có hứng thú dò hỏi: "Hiến tế?

Ý tứ gì, nói rõ ràng một chút." Lúc này Chiến trầm trầm thở ra một hơi, nói: "Chuyện này liên quan đến quan hệ giữa Hồng Mông và Đại Đạo, ta sẽ không dễ dàng nói cho ngươi như vậy, bất quá ngươi có thể đi bẩm báo vị kia sau lưng, ta chỉ cần biết mấy câu nói, hắn nhất định sẽ đưa ra lựa chọn chính xác." Hắn vẻ mặt cao thâm mạc trắc, thể hiện vô cùng tin tâm.

Chiến trầm trầm gật đầu, nói: "Tốt, ta sẽ truyền đạt ý tứ của ngươi, nếu vị kia có hứng thú, ta nên liên hệ ngươi như thế nào?" Thái cười nói: "Không cần liên hệ ta, ước chừng còn có 1000 năm thời gian ngắn ngủi nữa, Hồng Mông Chí Bảo sẽ chân chính thành thục, đến lúc đó ta sẽ xuất hiện." "Vị kia sau lưng ngươi chỉ cần tại thời điểm ta ra tay giúp đỡ ta, để cho ta đem Hồng Mông Chí Bảo đoạt được là có thể." Chiến trực tiếp cười lạnh nói: "Giúp ngươi đoạt được kiện bảo vật kia?

Ngươi không phải đang nói giỡn sao, vừa rồi ngươi nói bảo vật quy về Ngô chủ." Thái nói: "Không sai, ngươi yên tâm, lời nói của Thái ta tuyệt đối sẽ không có giả dối, ta chỉ tạm thời đoạt lấy Hồng Mông Chí Bảo kia, bởi vì ta khẳng định tại thời điểm ta đoạt lấy chí bảo, vị Hộ Đạo Giả kia nhất định sẽ ra tay đối phó ta, kia mới chân chính là thời điểm khảo nghiệm." Chiến cũng không muốn để ý nữa, chỉ nói: "Tốt, hết thảy xem ý tứ của Ngô chủ." Thái sau khi nói xong,

trực tiếp biến mất không thấy.

Thật sự là dứt khoát, đi vô ảnh.

Chiến vẫn cứ đứng tại chỗ, bất động, tựa hồ trực tiếp bắt đầu nhập định.

Tròn mười năm sau, Chiến mới chậm rãi mở mắt, nói: "Thật là một tên lợi hại, giờ khắc này mới rời đi a." Hóa ra, vị Thái kia sau khi rời đi, kỳ thực đã lưu lại hậu thủ bố cục.

Hắn đang giám thị Chiến!

Hiển nhiên, tuy rằng đưa ra hợp tác, nhưng đối với Thương Thiên hắn lại thật sự phi thường tò mò, muốn nhìn xem, tồn tại dạng gì mới có thể để cho Chiến - một Hỗn Độn Chí Tôn thập nhị trọng đều kính sợ.

Nhưng mà, Chiến quá cẩn thận rồi.

Chương 295

Hoặc hứa căn bản không có phát hiện Thái có sở bố cục, nhưng bản năng bất động như sơn.

Thái biết nếu còn chờ nữa chỉ biết lãng phí thời gian mà thôi, thế mới tán đi bố cục và thủ đoạn của hắn.

Lúc này Thương Thiên một lần nữa về tới Hồng Hoang thế giới, ý chí của hắn nháy mắt bao trùm toàn bộ thế giới, giờ khắc này hắn đã không cần giấu giếm cảnh giới.

Hồng Mông thất cảnh chi tứ, càng có Đại Đạo Thương Lan Đồ tồn tại. "Một vị Đạo Chủ, đem Hồng Hoang thế giới xem như một viên hạt giống ấp trứng, nhưng từ kiếp trước của ta mà xem, cũng không biết xuất hiện biến cố gì, một viên hạt giống này trực tiếp băng diệt.

Đương nhiên cũng có khả năng bị hắn sớm hái trái cây." "Bất quá, lần này hạt giống, lại phải triệt để quy về ta!" Nguyên bản Thương Thiên tại thời điểm trở thành Thiên Đạo Hồng Hoang thế giới, kỳ thực càng giống một kẻ làm công, vô luận như thế nào, chủ nhân của thế giới Hồng Hoang này đều không phải hắn.

Cho dù đem bản nguyên Hồng Hoang thế giới tăng lên, làm cho nó không ngừng tiến hóa, Thương Thiên hoặc hứa sẽ đạt được chỗ tốt, nhưng người thu hoạch cuối cùng vẫn là tên Đạo Chủ kia.

Nhưng hiện tại, Thương Thiên tuyệt đối sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy, Đại Đạo Thương Lan Đồ của hắn trực tiếp trương khai, sau đó trực tiếp bao bọc lấy thế giới.

Bên trong Hồng Hoang thế giới, vị Chân Lý Đạo Tổ vì Hồng Hoang thế giới truyền bá chân lý, làm cho chúng sinh đi lên con đường

lột xác, lần thứ hai phát ra thanh âm: "Chư vị sinh linh Hồng Hoang thế giới, vĩ đại Thương Thiên muốn lấy vô thượng vĩ lực giúp bản nguyên Hồng Hoang thế giới tăng lên." "Hồng Hoang thế giới sau khi tăng lên, các ngươi đều có thể cường đại như rồng, bay ra khỏi Hồng Hoang, bước vào Hỗn Độn, tầm cầu vô hạn trường sinh đại đạo!" Tại Hồng Hoang thế giới, bố cục của Thái Cực đã bị Thương Thiên dịch trừ, Bàn Cổ cũng bị đá ra khỏi thế giới, hiện tại Thương Thiên lại muốn dùng Thương Lan Đại Đạo Đồ đi chém đứt sức mạnh Đạo Chủ, từ nay về sau Hồng Hoang chân chân chính chính thuộc về Thương Thiên!

Lời nói của Chân Lý Đạo Tổ như vang vọng trong lòng sinh linh Hồng Hoang, trấn an tâm linh chúng sinh, thậm chí làm cho chúng sinh đồng thời hướng về Thương Thiên cầu nguyện, lấy tín ngưỡng vi bạc của bản thân hội tụ, trợ giúp Thương Thiên. "Thương Lan Đại Đạo Đồ, tế luyện!" Thương Thiên vung tay lên, lập tức bắt đầu tế luyện.

Trong quá trình này, Thương Thiên lập tức cảm giác được minh minh chi trung có một đạo ánh mắt hướng về hắn nhìn lại.

Thương Thiên đương nhiên biết chủ nhân ánh mắt này là ai - Bất Hủ Đạo Chủ!

Không đúng, hiện tại hắn chỉ có thể xưng hô là "Đạo Chủ", lại không thể tăng thêm hai chữ Bất Hủ, nhưng sự cường đại của hắn lại không thể nghi ngờ.

Hiển nhiên hắn phi thường phẫn nộ, bởi vì Thương Thiên đang tước đoạt hạt giống, muốn cướp đoạt trái cây chưa thành thục.

Thương Thiên lại chút nào không thèm để ý, chỉ nói: "Hừ, cũng không cần nhìn nhiều, một viên hạt giống của ngươi nếu không phải là ta nói, thậm chí ngay cả sinh trưởng ra mầm non đều không có khả năng, từ khi Hồng Hoang khai tịch đến hiện tại, cũng đều nhờ ta chiếu

cố, như hôm nay quy về ta, cũng không có gì không ổn." Nói xong, sức mạnh Thương Thiên mãnh liệt bạo phát, tựa hồ muốn truy tìm vô tận nhân quả chém giết tới.

Bất quá, ý thức của vị Đạo Chủ kia bỗng nhiên tan đi, tan thành mây khói.

Thương Thiên thản nhiên cười, nói: "Xem ra Hồng Hoang thế giới đã trở thành khí tử của ngươi, ta đoán được bố cục của ngươi, Hồng Mông tân quốc độ sao, hừ, đến lúc đó ta sẽ cho ngươi một cái kinh hỉ." Khi kiện Hồng Mông Chí Bảo kia thành thục, gia đa Hồng Mông sinh linh bắt đầu tranh đoạt, thậm chí ngay cả Bàn Cổ cùng một vị Hộ Đạo Giả khác cũng bắt đầu tranh đoạt, Thương Thiên sẽ mang theo Hồng Hoang thế giới đã tăng lên vọt vào Hồng Mông quốc độ, tin tưởng tràng diện nhất định sẽ phi thường thú vị.

Tại thời điểm này, Thương Thiên nhận được lời cầu nguyện từ Chiến.

Thương Thiên từ đầu đến cuối nghe xong, sau đó hỏi: "Chiến, ngươi có cách nhìn gì?" Chiến cũng không do dự, trực tiếp nói: "Vĩ đại Thương Thiên a, mục đích của lão này kỳ thực đơn giản, đơn giản là muốn lợi dụng ngài để mưu cầu chỗ tốt." "Hoặc hứa hắn đích xác sẽ như ước định đem Hồng Mông Chí Bảo giao cho ngài, nhưng kia tịnh không phải bởi vì hắn thật sự là một người giữ lời hứa, mà là bởi vì hắn có thể từ trên người Hộ Đạo Giả đạt được càng nhiều chỗ tốt và giá trị." Nghe xong lời của Chiến, Thương Thiên phi thường hài lòng.

Thương Thiên sở nhu cầu không chỉ vẻn vẹn là một chiến sĩ cường đại, mà là một người lãnh đạo và thống trị cực kỳ toàn diện.

Chiến hiện tại, không những thực lực càng ngày càng cường đại, tại phương diện này cũng càng ngày càng xuất sắc.

Thương Thiên nói: "Nếu trong lòng hắn có mưu tính, như vậy cứ đi làm đi, ta tin tưởng ngươi có thể xử lý tốt hết thảy, hiện tại mười hai vị Sứ đồ khác cũng đã đến Hồng Mông quốc độ rồi, hiện tại có thể bắt đầu buông tay đi làm, đi thành lập thế lực của ngươi, đi đánh ra thanh danh của ngươi, đi chém giết đi trở nên càng thêm cường đại!" "Thậm chí, nếu như có cơ hội đột phá Hồng Mông Đế Chủ, như vậy cũng không cần có bất kỳ do dự nào, trực tiếp đột phá." Chiến sau khi nghe Thương Thiên nói, lập tức hô: "Vĩ đại Thương Thiên, ngô đẳng ghi nhớ lời ngài." Hắn cũng không ngu xuẩn, vẻn vẹn một câu nói trong đó hắn có thể nắm chắc một đạo tin tức quan trọng: Vĩ đại Thương Thiên đã trở nên so với quá khứ càng thêm cường đại.

Bởi vì khi trước, Thương Thiên hành sự tuy rằng bá đạo, nhưng tại trong một phần bá đạo mang theo cẩn thận dè dặt, từng bước làm doanh.

Cho nên Chiến sau khi tiến vào Hồng Mông quốc độ, cho dù sở hữu thực lực Hỗn Độn thập nhị trọng cũng điệu thấp địa tham tra cùng biến cường.

Bởi vì nếu như quá mức xuất sắc, sẽ sớm gặp tai họa.

Mộc tú vu lâm phong tất tồi chi (cây cao đón gió lớn), thiết tắc này tại trong Hồng Mông cũng thích dụng.

Mà hiện tại Thương Thiên nếu đã cho phép hắn có thể buông tay đi làm, có thể đi chém giết, vậy có nghĩa là thực lực Thương Thiên đã đủ cường đại, đủ để trấn áp càn khôn!

Hồng Mông Khí Vận Chi Tử "Thái", Bàn Cổ hoặc là một cái Hộ Đạo Giả chưa bao giờ hiện thân khác, Thương Thiên đều có thể trực tiếp trấn áp!

Tín ngưỡng vĩ đại có thể vĩnh viễn có được thực lực như thế, tự nhiên hưng phấn vô cùng, từng người từng người ma quyền sát

chưởng muốn làm một trận lớn.

Chương 296

Thương Thiên sau khi đáp lại lời cầu nguyện của Chiến, trực tiếp quát: "Hồng Hoang thăng cách, Thương Lan Đại Đạo, bắt đầu!" Lời này vừa dứt, toàn bộ Hồng Hoang thế giới trực tiếp run rẩy.

Chỉ là, vô số sinh linh đang cầu nguyện lại tịnh không có sợ hãi, ngược lại trở nên càng phát ra bình tĩnh, càng phát ra thành kính.

Toàn bộ thế giới chấn động bất hủ, nhưng bên trong thế giới, sơn xuyên, hải dương hồ bạc đều dị thường bình ổn an tĩnh, căn bản không có bất kỳ tai nạn nào, thậm chí trên bầu trời xuất hiện từng đạo từng đạo tường thụy quang huy ninh tĩnh, làm cho tất cả sinh linh cảm giác cả người thoải mái không nói nên lời.

Dưới một đạo quang huy sức mạnh, tựa hồ có thể trực giác phi thiên.

Bản nguyên Hồng Hoang thế giới được tăng lên, sinh linh bên trong thế giới đương nhiên có thể đạt được chỗ tốt cự đại vô cùng.

Đương nhiên, đạt được chỗ tốt không chỉ vẻn vẹn là sinh linh nội bộ Hồng Hoang.

Xa tại trong Hồng Mông Tân Thế Giới, tinh cầu của Thường Hi cùng Hi Hòa ngưng tụ hoàn thành, chuẩn bị chậm rãi thăng không, tại thời khắc này bỗng nhiên phát hiện quy tắc sức mạnh của mình càng phát ra nồng đậm! "Ân?

Chuyện gì xảy ra, một cỗ sức mạnh này cư nhiên đến đột nhiên như vậy, ta căn bản không có chút nào sát giác." Hai chị em trong lòng pha chút kinh sợ, đương nhiên, đột nhiên xuất hiện biến hóa đối với các nàng cũng là chuyện tốt, thực lực có thể tăng lên, đối với kế hoạch tế luyện "Mặt trăng" hiện tại đang làm đương nhiên càng có trợ giúp.

Chỉ là, sức mạnh đến thật sự quá mức đột nhiên đột ngột, làm cho các nàng có chút trở tay không kịp. "Thương Thiên, nhất định là vĩ đại Thương Thiên tăng lên Hồng Hoang, cho nên bản nguyên chúng ta cũng có thể đi theo tăng lên!" Trong lòng Thường Hi tràn đầy vui sướng.

Là sinh linh sinh ra từ trong Hồng Hoang, nếu Hồng Hoang phá diệt, tuy rằng thân tại trong Hồng Mông, nhưng các nàng cũng sẽ chịu ảnh hưởng, ít nhất trong thời gian ngắn thực lực sẽ hạ thấp ba tầng.

Nhưng hiện tại bản nguyên Hồng Hoang tăng lên, như vậy bản nguyên các nàng cũng nước lên thì thuyền lên, cũng có thể tùy theo tăng lên!

Không chỉ vẻn vẹn Thường Hi cùng Hi Hòa, mặt khác những người đang hành động như Minh Hà Giáo Chủ, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Côn Bằng, Phục Hy Nữ Oa... lúc này cũng cảm giác được tự thân bản nguyên biến hóa. "Vĩ đại Thương Thiên rốt cuộc đã triệt để nắm giữ Hồng Hoang thế giới, thật sự là quá tốt!" Như hôm nay ở cảnh giới này, bọn họ đương nhiên cũng sẽ không phải là "manh tân" gì cũng đều không hiểu, một ít sự tình về bản nguyên Hồng Hoang thế giới bọn họ cũng có thể rõ ràng.

Đối với căn nguyên Hồng Hoang thế giới nãi là vị vĩ đại Đạo Chủ kia.

Nhưng, Đạo Chủ khai mở thế giới mục đích căn bản là muốn cắn nuốt một phương thế giới, sau đó nạp làm của riêng.

Tương đương xem như "heo con", nuôi chín rồi lại trực tiếp ăn.

Không có một sinh linh nào sẽ tâm cam tình nguyện bị người khác "chăn nuôi".

Thương Thiên lại không giống vậy, Thương Thiên sở cầu là lớn

mạnh phát triển, đem toàn bộ sức mạnh Hồng Hoang triệt để tăng lên.

Hắn sẽ làm cho sinh linh Hồng Hoang tiến vào Hồng Mông thế giới, đi truy tìm đạo.

Như hôm nay chỉ là nhóm sinh linh đầu tiên, sau khi tiến vào Hồng Mông thế giới đều có sự tăng lên chưa từng có, sở hữu sức mạnh cường hãn không thể tư nghị.

Bọn họ biết rõ tiếp theo sẽ có càng nhiều sinh linh tiến vào trong Hồng Mông thế giới.

Về phần tín ngưỡng Thương Thiên, lúc mới bắt đầu hoặc hứa còn tồn tại một loại tâm tư "giao dịch", nhưng hiện tại, lại là chân tâm thực ý, Thương Thiên đãi bọn họ như tử dân, tự nhiên bọn họ cũng sẽ từ đáy lòng kính ngưỡng Thương Thiên.

Hồng Hoang thế giới không ngừng thăng cách, toàn bộ thế giới đều đang phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Thế giới, càng ngày càng rộng lớn.

Biển sâu, sa mạc, ốc đảo... tất cả địa hình đều đang không ngừng khoách trương, đối với sinh linh Hồng Hoang có thể nói là chỗ tốt to lớn.

Bản nguyên của sinh linh Hồng Hoang cũng đang không ngừng tăng lên.

Chương 297

Đương kim Hồng Hoang, dưới sự giáo hóa của Chân Lý Đạo Tổ, có cảnh giới phân chia: Chân Tiên, Địa Tiên, Thiên Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, sau đó là Chuẩn Thánh cảnh giới.

Nguyên bản đương hạ tại Hồng Hoang thế giới, sinh linh thời điểm đản sinh có thể có cảnh giới Chân Tiên, đã là tư chất cường đại, sở hữu cảnh giới Thiên Tiên, đã là tư chất đỉnh cấp.

Nhưng tại trong quá trình thăng cách lần này, sinh linh vừa mới đản sinh cư nhiên bình quân đạt tới Thiên Tiên, thậm chí có một số sinh linh, sinh ra đã là Kim Tiên đỉnh phong!

Biến hóa bên trong Hồng Hoang thế giới, tại bên ngoài Hồng Hoang thế giới, Thương Lan Đại Đạo Đồ trực tiếp bao bọc lấy nó.

Thương Thiên nếu muốn đem Hồng Hoang thế giới đưa vào trong Hồng Mông Tân Thế Giới, như vậy phải đem Hồng Hoang thế giới chế tạo thành một chiếc cự hạm cấp thế giới!

Thương Thiên dùng Thương Lan Đại Đạo Đồ đem toàn bộ Hồng Hoang thế giới luyện thành một chiếc Hồng Hoang cự hạm cấp bậc thế giới, sau đó trực tiếp đẩy nó về phía Hồng Mông thế giới.

Thương Thiên nhận được tin tức, như hôm nay trong Hồng Mông thế giới, quốc độ mới xuất hiện dần dần náo nhiệt.

Hào vô nghi vấn, cái Hồng Mông quốc độ này nãi là do vị Hộ Đạo Giả kia thành lập.

Nhưng tại Thương Thiên mà xem, mạc hậu chủ sứ giả chân chính lại là vị Đạo Chủ kia.

Bất quá, hết thảy đều không quan trọng.

Vô luận là ai, Thương Thiên đều sẽ đem chi đánh bại.

Thương Thiên thôi diễn nói: "Hồng Mông Chí Bảo tiên xuất hiện, hoặc hứa sẽ quan trọng chưa từng có." Thời đại mới mở ra, tân luân hồi diễn sinh, cho nên tân Hồng Mông quốc độ xuất hiện, hết thảy hết thảy đều đang dự báo một cái thời đại hoàn toàn mới. "Tên Đạo Chủ kia nếu tỉnh lại ở thời đại này, hiển nhiên là muốn có đại động tác mới, cho nên, lần này hoặc hứa là thời điểm mấu chốt để di bổ Bất Hủ." Nếu là thời điểm Đạo Chủ di bổ Bất Hủ, như vậy đồng dạng cũng là thời điểm những kẻ sở hữu dã tâm chi bối như Thương Thiên đi trùng kích Đại Đạo.

Như hôm nay trong Hồng Mông quốc độ, phần lớn cường giả tranh đấu càng phát ra kịch liệt.

Căn cứ tin tức Chiến truyền về, Bàn Cổ nhiều lần xuất hiện.

Bàn Cổ cũng từng là Hộ Đạo Giả, nhưng đến hiện tại, hắn đã phản bội.

Lý sở đương nhiên hắn trở thành kẻ địch của cái gọi là Vĩnh Hằng quốc độ.

Kỳ thực Bàn Cổ lúc mới bắt đầu tịnh không muốn ra tay sớm như vậy, hắn như cùng ác lang, đem mình ẩn tàng tại trong bóng tối.

Nhưng đáng tiếc, vị mạc hậu chúa tể chân chính của Vĩnh Hằng quốc độ cũng chính là Hộ Đạo Giả kia đã phát hiện hắn.

Sau đó một hồi lược sát tư sát triển khai.

Một hồi tinh phong huyết vũ vây quanh Bàn Cổ trực tiếp bắt đầu, tại trong trận tư sát này, không biết bao nhiêu sinh linh bị lan đến.

Những sinh linh thực lực yếu nhỏ một chút hoặc hứa một cái không chú ý sẽ bị dư ba của chiến đấu trực tiếp phấn toái giết chết.

Cái Hồng Mông mới này cùng Hồng Mông Hỗn Độn nguyên bản cũng không có bất kỳ khác biệt gì, tại trên bản chất, vẫn là trần trụi sát lục.

Đương nhiên, cũng có người tại lúc này âm thầm làm lớn, tỷ như Chiến.

Nguyên bản Chiến vẫn luôn tuân thủ nguyên tắc hành sự điệu thấp.

Nhưng hiện tại lại không giống vậy, Thương Thiên bảo hắn không cần điệu thấp, hiện tại thực lực Thương Thiên có thể hoành tảo càn khôn!

Cho nên, Chiến thừa dịp thời điểm đại loạn này, trực tiếp bắt đầu sưu la những sinh linh tương đối yếu nhỏ, tịnh trực tiếp bắt đầu kiến lập một cái Thương Thiên Thần Quốc!

Vĩ đại Thương Thiên tức tương tiến vào một cái Hồng Mông quốc độ, Chiến thân vi Đệ nhất Sứ đồ, tự nhiên muốn thân tiên sĩ tốt.

Như hôm nay mười hai cái Sứ đồ còn lại cũng đi theo, một cái quốc độ mới bắt đầu dần dần hình thành.

Đương nhiên, cái quốc độ này phi thường yếu nhỏ, chỉ sở hữu một cái hình thức ban đầu mà thôi, cùng Vĩnh Hằng quốc độ hiện tại vô pháp đánh đồng.

Chương 298

Bất quá tịnh không quan trọng, có Chiến cầm đầu mười ba Sứ đồ tồn tại, che chở trụ cái thần quốc này là không có vấn đề.

Chiến tại thời điểm chiêu thu những người này cũng phi thường chú ý, thực lực là thứ yếu, chủ yếu nhất là tâm linh.

Nếu có thể tiếp thu tín ngưỡng Thương Thiên, như vậy sẽ trở thành người được ưu tiên chọn lựa.

Chỉ là, thần quốc bình tĩnh lại tịnh không có duy trì bao lâu.

Bởi vì, Bàn Cổ tìm tới cửa!

Đương nhiên, Bàn Cổ tịnh không có lập tức đối với Thương Thiên Thần Quốc phát động tập kích, mấy lần đầu chỉ là chợt lóe, nhưng đã làm cho Chiến tràn đầy cảnh giác. "Chiến, vĩ đại Thương Thiên khi nào mới có thể buông xuống, ta có một loại dự cảm, vị Bàn Cổ này tuyệt đối không an hảo tâm, có lẽ không bao lâu nữa hắn sẽ ra tay với chúng ta." Nguyên hướng về phía Chiến hỏi. "Không sai, mấy lần trước, tư mỗi một lần đều sẽ dùng thần niệm cường đại kia hướng ta thử thăm dò, như hôm nay cảnh giới của Bàn Cổ là Hồng Mông Đế Chủ, theo tin tức ta thăm dò được là Hồng Mông Đế Chủ đệ tam trọng, kỳ thực so với chủ nhân Vĩnh Hằng Quốc đương kim đều không hề kém cạnh." Bọn hắn đều rõ ràng những lần trước, Bàn Cổ sở dĩ chợt lóe là bởi vì có người đang truy sát Bàn Cổ.

Đương nhiên, đó tịnh không phải nguyên nhân chủ yếu nhất, căn cứ suy đoán, nguyên nhân chân chính là bởi vì Bàn Cổ kiêng kị vĩ đại Thương Thiên!

Bàn Cổ lo lắng Thương Thiên bố trí thủ đoạn ở trung gian, có thể tùy thời buông xuống, cho nên mới không có lập tức triển khai tiến

công.

Nhưng kinh qua mấy lần tra xét, hắn tất có thể xác định, Thương Thiên tịnh không ở trong Hồng Mông Tân Thế Giới.

Chung quy cũng là do thực lực bọn hắn như hôm nay tịnh không cường đại, mới có thể bị động như thế.

Như hôm nay Thương Thiên Thần Quốc, người cường đại nhất là Chiến, Hỗn Độn Chí Tôn thập nhị trọng, vẫn không có đột phá Hồng Mông Đế Chủ.

Về phần mười hai kẻ khác, chỉ có Diệt và Liệt đột phá thập nhất trọng, những kẻ khác đều đang ở thập trọng.

Thực lực như thế đối mặt với cường giả đỉnh cấp thật sự là quá yếu.

Một cái Hồng Mông Đế Chủ đủ để đem bọn hắn trực tiếp áp suy sụp.

Chiến nhìn bọn hắn chậm rãi nói: "Gấp cái gì, chẳng lẽ các ngươi sẽ sợ hãi vì vĩ đại Thương Thiên hy sinh sao?" Lời nói của hắn làm cho các Sứ đồ lập tức lãnh tĩnh xuống.

Vì Thương Thiên hy sinh, bọn hắn sẽ không sợ hãi.

Nhưng vì cơ nghiệp Thương Thiên kiến lập cứ như vậy bị phấn toái, làm cho bọn hắn quá mức không cam lòng.

Thí hỏi: "Chiến, chẳng lẽ trừ bỏ giải tán thần quốc ở ngoài không có thủ đoạn ứng đối nào khác sao?" Cho nên ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người Chiến.

Chiến rốt cuộc ngẩng đầu, sau đó trầm trầm nói: "Biện pháp?

Hoặc hứa cũng không phải không có, vĩ đại Thương Thiên sắp tới, đến lúc đó nhất định sẽ làm cho tất cả sinh linh Hồng Mông kinh hãi!"

"Trước đó, ta hoặc hứa có thể thử làm chút chuyện." "Ân?

Chiến, ngươi muốn làm cái gì, chẳng lẽ có mưu tính rồi, mau nói, chúng ta phối hợp." "Không sai, ta có kế, còn nhớ rõ chuyện ta nói với Thái không, cái tên kia muốn chém giết Hộ Đạo Giả, muốn tính kế vĩ đại Thương Thiên." "Hiện tại Hồng Mông Chí Bảo sắp đản sinh, nhưng chung quy cần một chút thời gian, cái tên kia liệu có phải sẽ quá tịch mịch rồi hay không?" "Hắn không phải muốn chém giết Hộ Đạo Giả sao, ta tặng hắn một cái!" Nghe xong kế hoạch, tất cả mọi người lập tức trong lòng nhất động. "Chiến, ngươi muốn lợi dụng Thái đối phó Bàn Cổ?" Chiến nói: "Không sai, nếu Bàn Cổ đồng dạng là Hộ Đạo Giả, như vậy Thái sao có thể không đối với hắn cảm hứng thú?" "Mấy người các ngươi, đem thần quốc sảo tác chuyển dịch, ta trước đi hướng vĩ đại Thương Thiên đảo cáo, nếu Thương Thiên đồng ý mưu tính của ta, như vậy ta lập tức đi liên hệ Thái." "Tốt, thật sự là quá tốt, thời gian gần đây ta có thể nghẹn hỏng rồi, cái tên Bàn Cổ kia xem ta như dê béo, như hôm nay ta cho hắn một lần ngoan!" Mười ba Sứ đồ nháy mắt nhiệt tình tăng cao.

Rõ ràng đều chỉ là Hỗn Độn Chí Tôn, Bàn Cổ lại là Hồng Mông Đế Chủ, đệ tam trọng cường giả, nhưng giờ khắc này cư nhiên không có nửa điểm sợ hãi, ngược lại đấu chí ngang dương.

Tại vùng đất Hồng Mông hỗn độn thương mang, Thái bỗng nhiên dừng lại.

Mang theo nụ cười ngoạn vị nói: "Ân?

Cái tên kia... cư nhiên có thể cảm tri sự tồn tại của ta?

Xem ra, ta coi thường hắn rồi a." Tại thời điểm trước đó không lâu, hắn cảm giác được Chiến đang hô hoán hắn.

Chương 299

Điều này làm cho 'Thái' kinh ngạc, phải biết rằng hắn nhìn Chiến hoàn hoàn toàn toàn lăng giá trên Chiến, cho dù hiện tại Chiến sở hữu cảnh giới cùng hắn đồng dạng.

Nhưng hiện tại Chiến cư nhiên có thể hướng về phía hắn hô hoán, tuy tịnh không định vị chuẩn xác, nhưng cũng làm cho hắn kinh hãi mạc danh.

Thái suy nghĩ một hồi sau đó nói: "A a, thật là một tên thú vị, như vậy để cho ta xem, hắn tìm ta rốt cuộc có chuyện gì đi." Kỳ thực, dựa theo kế hoạch nguyên bản, hắn muốn chờ thời điểm Hồng Mông Chí Bảo xuất thế mới có thể chân chính hiện thân, sau đó tại trong tranh đoạt kia, nhất minh kinh người, trực tiếp đánh bại quần hùng, làm cho tất cả mọi người đều biết sự cường đại của hắn.

Chỉ là, tiếng hô hoán của Chiến làm cho hắn thay đổi chủ ý.

Hắn muốn biết cái tên kia lúc này hô khiếu hắn là vì cái gì, hắn có một loại cảm giác, nhất định sẽ phi thường thú vị.

Chiến cùng Thái gặp nhau tại Hồng Mông hoang nguyên lần trước, hai người tương đối lập. "Nói đi, tìm kiếm ta tịnh hô hoán ta có chuyện gì sao?

Chẳng lẽ thành muốn phản bội vị kia sau lưng, sau đó đầu phục ta sao?

Nếu như thế, ta đây có thể hoan nghênh." Chiến nghe ngữ khí trêu chọc của Thái, chút nào không thèm để ý.

Chỉ thản nhiên dò hỏi một câu, nói: "Giết Thủ Hộ Giả, có hứng thú không?" Lông mày Thái sảo sảo nhếch lên, nói: "Giết Thủ Hộ

Giả?

Chuyện này không phải sớm thương đàm tốt rồi sao, chờ thời điểm Hồng Mông Chí Bảo xuất thế, mới có cơ hội, hiện tại muốn như thế nào đi giết?" Chiến lại lắc lắc đầu, khiêu khích nói: "Ngươi, chẳng lẽ không biết có một Thủ Hộ Giả khác tồn tại sao?" Nghe xong lời này, Thái lập tức nói: "Ân?

Ý của ngươi là Bàn Cổ?

Ngươi cư nhiên muốn liệp sát Bàn Cổ?" Chiến cười hỏi: "Không sai, muốn giết hắn.

Hắn cũng một dạng là Hộ Đạo Giả, đương nhiên chỉ là đã từng, như hôm nay hắn lựa chọn phản bội, cho nên mới có thể bị Vĩnh Hằng Hồng Mông quốc độ truy sát." "Ta có thể nói cho ngươi, trên người Bàn Cổ có một loại sức mạnh, Bàn Cổ gọi đó là 'Vô', loại sức mạnh này cực kỳ khủng bố, có thể làm cho hết thảy điêu linh, chân chính trở về trạng thái không tồn tại, thực tại phi thường nguy hiểm và cường đại, nếu như ngươi có thể đoạt được sức mạnh này, chỗ tốt tuyệt đối không thua kém đi chém giết Vĩnh Hằng Quốc Chủ." Thái sau khi nghe tin tức, sảo sảo chần chờ một hồi.

Loại cảnh giới này, tự nhiên đã đạt tới cảnh giới chỉ cần nghe tin tức là có thể phán đoán ra sự tình chân tướng rồi.

Thái nói: "Ngươi nói không sai, nếu như có thể chém giết Bàn Cổ tịnh có thể hoạch đắc đạo sức mạnh 'Vô' kia, ta đích xác có thể sở hữu chỗ tốt to lớn, nhưng... dựa vào cái gì đây?" "Theo ta được biết, Bàn Cổ là Hồng Mông Đế Chủ, cảnh giới của hắn tuyệt đối cao hơn ta dự tính." "Ta dựa vào cái gì cùng ngươi hợp tác đây?" Chiến biết, cái tên Thái này tại thời điểm như thế, tương bại tại vị trí Hồng Mông Đế Chủ rồi.

Cũng là, hiện tại hắn tuy rằng nhưng vẫn là Hỗn Độn Chí Tôn,

nhưng có thể tùy thời bước vào Hồng Mông Đế Chủ.

Thái nói: "Ta biết gần đây ngươi lộng ra một chút danh đường, tổ kiến một cái Thương Thiên Thần Quốc, nhưng ngươi phải hiểu được, thần quốc của ngươi căn bản không chịu nổi một kích, tại trong đám người của ngươi, đích xác có một số tồn tại phi thường không tồi." "Nhưng, cảnh giới của các ngươi đều quá yếu nhỏ, dựa vào cái gì cùng ta hợp tác?" "Ân?!" Lời của Thái chỉ vừa mới dứt, lập tức cảm giác được có một đạo sức mạnh cực kỳ cường hãn buông xuống.

Khí tức nồng liệt kia trực tiếp chiếu rọi tại trên người hắn, khiến cho toàn thân hắn đều muốn sôi trào giống nhau. "Thật cường đại sức mạnh, là sức mạnh của vị kia sau lưng ngươi!" Chiến nói: "Không sai, thần quốc của ta lấy tên là Vĩ Đại Thương Thiên.

Ta cũng không sợ nói cho ngươi biết, vĩ đại Thương Thiên sắp sửa một lần nữa phản hồi Hồng Mông thế giới, đến thời điểm đó, toàn bộ Hồng Mông đều sẽ vì hắn mà kinh thán." Thái sau khi nghe câu này, nội tâm trực tiếp lóe lên một tia cười nhạo, thậm chí tại trong lòng nghĩ: "Chấn hám toàn bộ Hồng Mông?

Thật buồn cười!" Hồng Mông Khí Vận Chi Tử, cố thâm thâm biết rõ Hồng Mông thế giới vĩ đại biết bao nhiêu, tại sau lưng Hồng Mông thế giới có hứa đa tồn tại cường đại.

Cái Vĩnh Hằng quốc độ quốc chủ kia, một tôn Hồng Mông Đế Chủ, nãi là Hộ Đạo Giả, nhưng sau lưng Hộ Đạo Giả kia còn có thể là Đại Đạo từng kinh!

Ngoài ra, như hôm nay trong Vĩnh Hằng quốc độ xuất hiện một số Hủy Diệt Giả.

Mà cường giả mạnh nhất thời đại Hồng Mông trước do Thái Cực đế tạo, như hôm nay là Đệ nhất Hủy Diệt Giả, cũng đứng ở tầng thứ Hồng Mông Đế Chủ!

Hắn biết vị sau lưng Chiến kia cường đại, nhưng muốn chấn nhiếp quần hùng, kia lại thuần chúc là đang tấu hài.

Bất quá, hắn sẽ không đem lời nói ra, hỏi: "Cũng được, khi ta đối với Bàn Cổ hạ thủ, vị kia sau lưng ngươi sẽ động thủ, đúng không?" "Không sai, Thương Thiên sẽ đem sức mạnh đầu đệ, ngươi không phải vẫn luôn muốn kiến thức sức mạnh của vĩ đại Thương Thiên sao, đến thời điểm đó ngươi sẽ cảm thụ được, cỗ sức mạnh này có bao nhiêu thần thánh bất phàm, có bao nhiêu đáng sợ!" "Tốt, vậy phi thường tốt." Thái trực tiếp cười, sau đó nói: "Nếu đã như vậy, ta đồng ý!" Đến nước này, thật không có lý do gì không đồng ý.

Nhưng vấn đề là, làm sao tìm kiếm Bàn Cổ?

Chiến trực tiếp nói: "Yên tâm, không cần ta đi tìm kiếm, Bàn Cổ tự động sẽ tìm tới cửa." Bàn Cổ mấy ngày nay vẫn luôn tại tra xét, vì muốn làm rõ ràng hư thực.

Chương 300

Chiến biết, Bàn Cổ tại thời điểm giao phong cùng Thương Thiên đã chịu thiệt thòi lớn, cho nên nhất định sẽ ghi hận trong lòng.

Hắn muốn báo thù Thương Thiên, nhưng khi Thương Thiên chân chính đến, Bàn Cổ chỉ sợ sẽ không xuất hiện, bởi vì đối với Thương Thiên hắn tràn đầy kiêng kị.

Cho nên, hắn nhất định sẽ ra tay trong một khoảng thời gian ngắn, đem Thương Thiên Thần Quốc phúc diệt.

Đương nhiên, cách làm của Bàn Cổ không chỉ vẻn vẹn là khi phụ kẻ yếu sau đó phát tiết lửa giận đơn giản như vậy, cái hắn chân chính muốn, chỉ sợ là thông qua mười ba Sứ đồ, thi triển thủ đoạn loại tự như vận mệnh nghịch lưu trực tiếp đi thôi diễn, từ đó đi tìm kiếm nhược điểm của Thương Thiên.

Bàn Cổ lại một lần nữa xuất hiện, trong ánh mắt của hắn mười ba Sứ đồ bị nhìn đến hoàn toàn thấu triệt. "Xem ra, Thương Thiên quả nhiên không ở nơi này, để trốn tránh sự truy tung của ta, mười ba cái tiểu đông tây này cũng đã đi xa khỏi Vĩnh Hằng quốc độ." Kỳ thực hắn không quá nguyện ý động thủ trong phạm vi Vĩnh Hằng quốc độ, bởi vì quá mạo hiểm.

Sẽ dẫn tới một cái Hộ Đạo Giả khác. "Bất quá, cũng có khả năng mấy cái tiểu đông tây này thiết hạ cạm bẫy, chờ đợi ta mắc câu.

Hắc, thật là mấy tiểu đông tây thú vị, cùng tính cách Thương Thiên đảo giống, nhưng mà..." "Như hôm nay ta đã đạt tới cảnh giới Thái Tố, cho dù Thương Thiên tại đây ta cũng có thể đánh bại, bằng các ngươi?" Với trí tuệ của Bàn Cổ, đương nhiên có thể nhìn ra đây là một cái cạm bẫy bố cục.

Nhưng không sao cả, hắn sẽ nghị nhiên quyết nhiên bước vào trong đó.

Người khác biết rõ trên núi có hổ, thiên hướng hổ sơn hành.

Nhưng lời nói thật đối với hắn căn bản không phải là hổ.

Chỉ cần xác nhận Thương Thiên không tồn tại, như vậy hắn có thể tại trong một cái chớp mắt trực tiếp đem mười ba Sứ đồ đánh giết.

Một điểm tự tin này, Bàn Cổ có.

Lúc này mười ba Sứ đồ đã tụ tập.

Mười ba người bày ra một cái đại trận cực kỳ cổ quái.

Trận pháp lấy Chiến làm trung tâm, mười hai Sứ đồ khác phân biệt đứng ở mười hai cái phương vị bất đồng.

Thái đang chăm chú nhìn mười ba Sứ đồ, sau khi nhìn thấy một bức họa diện, sắc mặt có chút ngưng trọng, lập tức cảm khái nói: "Trận pháp thật lợi hại, xem ra ta đã coi thường tên Thương Thiên kia rồi." Dưới ánh mắt của hắn mà xem, một tòa trận pháp này một khi vận chuyển, có thể làm cho mười ba người trực tiếp hợp thành một thể, lập tức sở hữu sức mạnh có thể so sánh thậm chí siêu việt tầm thường Hồng Mông Đế Chủ! "Thảo nào cái tên kia sẽ có tin tâm như thế, dám đối với Bàn Cổ hạ thủ, hắc, có ý tứ a." Thái đối với một tòa trận pháp xuất hiện trước mắt tràn đầy kinh thán, nhưng hắn lại đâu biết rằng, căn bản trận pháp này kỳ thực vốn thuộc về Bàn Cổ!

Thương Thiên đem Thập Nhị Thiên Đấu Thần Sát Đại Trận của Bàn Cổ sửa đổi, làm cho nó trở thành đại trận thích hợp cho mười ba Sứ đồ hợp nhất chiến đấu.

Mười ba Sứ đồ ngạo lập trong hư không, lấy Chiến cầm đầu.

Lúc này Chiến đột nhiên nộ hống một tiếng, nói: "Bàn Cổ, ngươi không phải tự cho là vô địch sao, không phải muốn liệp sát chúng ta sao, vậy thì ra đi, cùng chúng ta chân chính một trận chiến!" "Nếu như ngay cả chúng ta ngươi đều có sở sợ hãi, như vậy lại có tư cách gì đi khiêu chiến vĩ đại Thương Thiên đây?" Chiến biết, Bàn Cổ nhất định ở gần đây!

Tại một khắc này, trong khí tức của hắn tràn đầy một cỗ quyết nhiên.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, vẻn vẹn sau đó không lâu, thanh âm của Bàn Cổ truyền đến: "Hừ, đám tiểu bối đáng chết, bất quá chỉ là sủng vật do Thương Thiên nuôi dưỡng mà thôi, cư nhiên cũng dám đối với ta kêu gào?" "Hừ, Thương Thiên đảo cũng thật có ý tứ, cư nhiên dùng trận pháp của ta đối phó ta, đây chẳng phải là... tìm chết sao?" Bàn Cổ tự nhiên liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu bản nguyên trong đó.

Hắn một bên nói, một bên đạo: "Còn có kẻ ẩn tàng ở phía sau kia nữa, ra đi.

Cư nhiên có thể ảnh hưởng tâm linh của ta." Đối với việc Bàn Cổ có thể phát hiện, Thái tịnh không cảm giác ngoài ý muốn.

Sự thật thượng đã đến tình trạng này, lại tính toán dùng thủ đoạn mai phục một loại để thủ thắng, kia kỳ thực cũng là di tiếu đại phương.

Trừ phi thật sự giống như Đạo Chủ, lăng giá trên Hồng Mông Đế Chủ, mới có khả năng y kháo đại đạo vận luật ám toán, nếu không thì, một khi dính dáng đến bản thân, tổng có thể có sở cảm ứng.

Thái xuất hiện ở trước mặt Bàn Cổ, sau đó cười nói: "Thái kiến tiền bối, hôm nay cùng tiền bối gặp nhau, lại phải thỉnh tiền bối đi chết, thực tại thâm cảm di hám." Bàn Cổ nghe xong lời này, lập tức

cười to: "Ha ha ha, muốn thỉnh ta đi chết?

Chương 301

Xem các ngươi có bản lĩnh này hay không!" Hắn ngưng tụ thủ chưởng, lập tức có một cỗ sức mạnh vô cùng khủng bố bị trảo niết trong tay.

Một khắc sau, một cỗ sức mạnh hạo nhiên kham xưng khủng bố sậu nhiên bạo phát.

Thần quang nồng liệt tại lúc này kích đãng, trực tiếp hướng về phía Thái giết tới.

Mục tiêu công kích đầu tiên của Bàn Cổ quả nhiên là cái tên "Thái" này.

Một điểm đều không có bao nhiêu ngoài ý muốn, đầu tiên là một điểm, Thái là Hồng Mông Khí Vận Chi Tử.

Thâm tàng bất lộ.

Tuy hiện tại cảnh giới bất quá là Hỗn Độn Chí Tôn thập nhị trọng, nhưng sức chiến đấu chân chính chỉ sợ hoàn toàn bộ nhập tầng thứ Hồng Mông Đế Chủ, đối với uy hiếp của Bàn Cổ chỉ sợ còn thắng hơn mười ba Sứ đồ sau khi hợp nhất. "Bàn Cổ, quả nhiên giống như Chiến nói, quá cuồng vọng rồi!" Thân thể Thái hạ xuống, khí tức cả người điên cuồng tăng lên.

Tại trong vòng vài phút ngắn ngủi, cư nhiên trực tiếp bước vào cảnh giới Hồng Mông Đế Chủ.

Khí tức của hắn chậm rãi cổ động, thực tại khó có thể tưởng tượng.

Thần uy thâm trầm lại khủng bố kia mãnh nhiên phóng thích ra, hướng về sức mạnh của Bàn Cổ trùng kích tới.

Sức mạnh của hai bên tại lúc này trực tiếp giao hội, lập tức bính phát ra một cỗ khủng bố thần uy vô pháp tưởng tượng.

Chiến nộ hống một tiếng, trực tiếp rống: "Sứ đồ hợp nhất, vì vĩ đại Thương Thiên mà chiến, chém giết Bàn Cổ!" Theo một tiếng nộ hống, Chiến cùng mười hai Sứ đồ khác hoàn toàn dung hợp.

Một sát na, thiên địa duy ngã, quang huy vạn trượng.

Mười ba Sứ đồ hợp nhất, hóa thành một tôn Tối Cường Sứ Đồ!

Một tôn Tối Cường Sứ Đồ thân thể run lên, sau đó một đạo khí thế bàng bạc vô cùng trùng thiên trực tiếp hướng về phía Bàn Cổ trùng kích đi. "Bàn Cổ, chết đi!" Một hồi tư sát hạo đãng trực tiếp bắt đầu, Tối Cường Sứ Đồ là Hồng Mông Đế Chủ đệ nhất cảnh giới.

Thái lúc này sau khi bạo phát, cũng là Hồng Mông Đế Chủ đệ nhất cảnh giới.

Dựa theo đạo lý, lấy sức mạnh Đệ tam cảnh của Bàn Cổ hoàn toàn có thể nghiền áp hai người, nhưng tại thời điểm này Bàn Cổ bỗng nhiên phát hiện một chuyện làm cho hắn phi thường kinh hãi.

Cảnh giới của hắn cư nhiên bị suy yếu!

Không, không chỉ bị suy yếu, là bị trực tiếp áp chế đại cảnh giới, hai cái đại cảnh giới!

Rõ ràng là Đệ tam cảnh giới Thái Tố, nhưng lúc này cư nhiên chỉ có Hồng Mông Đế Chủ đệ nhất cảnh giới Đế Sơ.

Bàn Cổ trong lòng lẫm nhiên, nói: "Sao có thể, cảnh giới của ta cư nhiên đều có thể bị áp chế, chẳng lẽ là thủ đoạn của Thương Thiên?" Đối với Thương Thiên hắn thực tại quá kiêng kị, cho nên phản ứng đầu tiên là nghĩ đến Thương Thiên.

Hắn đều không có phát hiện một điểm, trong nội tâm hắn đã chôn

xuống hạt giống sợ hãi đối với Thương Thiên.

Bất quá rất nhanh hắn đã lật đổ điểm này. "Không, tuyệt đối không phải Thương Thiên! ...Là cái tên Hồng Mông sinh linh gọi là 'Thái' kia!" Bàn Cổ nhìn về phía Thái, rốt cuộc xác định đích xác là Thái!

Giờ khắc này Thái, trong thân thể đang phóng thích một cỗ sức mạnh cực kỳ đặc thù, sau đó lấy hắn làm trung tâm trực tiếp hình thành một cái khu vực phúc xạ cực kỳ đặc thù.

Chính bởi vì khu vực này, cảnh giới của Bàn Cổ mới có thể bị trực tiếp hạn chế và áp thấp. "Hừ, thủ đoạn đảo thật thần dị, cư nhiên có thể trực tiếp suy yếu cảnh giới của ta!" Sau khi trải qua hoảng loạn ban đầu, Bàn Cổ rất nhanh bình tĩnh lại.

Chương 302

Thái đạm nhiên nói: "Đây là thiên phú đặc thù của ta, Chúng Sinh Bình Đẳng!

Phàm là tại trong lãnh địa của ta, cảnh giới của hết thảy sinh linh đều sẽ tương đẳng với cảnh giới hiện tại của ta!

Nếu không có y trượng đặc thù, ta dám chém giết Hộ Đạo Giả từng kinh sao?" Thái lại đối với Chiến (Tối Cường Sứ Đồ lấy Chiến làm chủ đạo) rống: "Còn chờ cái gì, không mau chóng đem hắn chém giết!" Chiến kỳ thực cũng là một hồi kinh tâm, thảo nào mỗi một lần gặp Thái, tổng cảm giác tên này dị thường nguy hiểm, thực tại thủ đoạn của tên này quá mức quỷ dị khủng bố.

Dựa theo đạo lý, một cái cảnh giới chênh lệch, là có thể quyết định hết thảy.

Nhưng tại nơi này, đối phương cư nhiên có thể cưỡng ép vô thị cảnh giới, thủ đoạn bực này thực tại khủng bố.

Bất quá, trước mắt tịnh không phải là lúc kinh thán.

Tinh thần của Chiến lẫm liệt, vận chuyển đại trận, khiến cho Tối Cường Sứ Đồ bạo phát ra uy năng tối vi khủng bố, sau đó trực tiếp khẽ gầm một tiếng: "Giết!" Chúng Sinh Bình Đẳng!

Cái tên thật bá đạo, sức mạnh thật đáng sợ.

Lãnh địa vừa triển khai, cư nhiên có thể đem tất cả những kẻ Hồng Mông Đế Chủ đệ tam cảnh giới trực tiếp hạ thấp xuống đệ nhất trọng!

Lãnh địa này quá bá đạo, tại trong nhất thời, trực tiếp làm cho Bàn Cổ có chút thác loạn.

Một khắc sau, Tối Chung Sứ Đồ do Chiến chưởng khống trực tiếp bạo tẩu, sức mạnh bàng bạc đột nhiên trút xuống, trực tiếp phát động tiến công. "Giết!" Một chữ giết, bạn theo từng trận từng trận âm phù khủng bố, sức mạnh cuồng mãnh càng giống như lôi đình sấm sét, hướng về phía hắn trực tiếp oanh sát.

Một cái sát na, cư nhiên làm cho Bàn Cổ có một loại cảm giác vô lực.

Đương nhiên, cảm giác này chỉ tại trong sát na trực tiếp tiêu tán.

Bàn Cổ bỗng nhiên ý thức được một chuyện: "Không đúng, với tâm cảnh của ta, sao lại bỗng nhiên có ý nghĩ như vậy?" Đích xác, cho dù bị lãnh địa ảnh hưởng, cảnh giới bỗng nhiên hạ thấp, nhưng thực lực bày ra ở đó, tâm linh càng phải vô giải khả kích.

Loại tâm tình thất lạc này, cho dù lúc trước bị sức mạnh Đạo Chủ bao trùm, thời điểm sắp bị chém giết, cũng không có nồng liệt như thế.

Bàn Cổ một bên trực tiếp một quyền oanh ra, đem Tối Chung Sứ Đồ do Chiến chủ đạo kích bay, một bên khẽ gầm một tiếng nói: "Người thứ ba, ra đi!

Cư nhiên có thể ảnh hưởng tâm linh của ta." Cũng hầu như trong nháy mắt, Bàn Cổ bỗng nhiên phát hiện sau lưng mình nhiều ra một đạo không gian qua lưu.

Không, không chỉ là không gian qua lưu, là hư huyễn cùng không gian điệp gia, sở hữu sức mạnh cắn nuốt vô cùng quỷ dị và khủng bố! "Làm càn!" Lại lần nữa cuồng hống một tiếng, sau đó lấy lực lượng kinh khủng nhất mà bản thân hiện tại có thể bạo phát hướng về đạo khí tức kia quét ngang đi. "Oanh long!" Sức mạnh hai bên tương hỗ trùng kích, lập tức hóa thành một cái tồn tại giống như giao thoa qua lưu khủng bố lại đáng sợ, hai đạo sức mạnh càng không ngừng giao

thác!

Bất quá, sự đối trì của hai bên tịnh không có duy trì bao lâu, chỉ một giây sau Bàn Cổ bị trực tiếp kích bay ra ngoài.

Một đạo sức mạnh sậu nhiên xuất hiện này viễn viễn cường đại hơn tưởng tượng quá nhiều.

Bàn Cổ thật vất vả ổn định bản thân, trong lòng cực kỳ không cam lòng nói: "Đáng giận, nếu như ta có thể thi triển ra sức mạnh Đệ tam cảnh, sao có thể có hạ tràng như thế!" Cảnh giới bất đồng, tại trong một cái chớp mắt có thể bạo phát ra sức mạnh cũng hoàn toàn không giống nhau.

Nếu thời điểm này cảnh giới tại Đệ tam cảnh, hoàn toàn không có khả năng sẽ chật vật như vậy.

Không cam lòng, phẫn nộ!

Thái nanh cười một tiếng, cũng tịnh không tiếp tục động thủ, chỉ cười nói: "Bàn Cổ, Hộ Đạo Giả từng kinh, cái tên cường đại tồn tại đem cả Thái Cực đều phong ấn a, ngươi của hiện tại có phải có một loại cảm giác cùng đường mạt lộ hay không?" "Bất quá không cần sốt ruột, chỉ mới bắt đầu thôi, tiếp theo ngươi sẽ minh bạch... chân chính tuyệt vọng!" Tại lúc nói chuyện, cư nhiên lại có một đạo nhân ảnh xuất hiện.

Sắc mặt của Chiến đột nhiên biến đổi, trong lòng càng vô cùng cảnh giác.

Bởi vì sự xuất hiện của tồn tại này đều không từng dự liệu.

Chương 303

Cũng đúng, Chiến căn bản không biết lần này đối phó Bàn Cổ có sự tồn tại của người thứ ba.

Người kia sau khi xuất hiện, cười khẽ một tiếng, nói: "Thái, lãnh địa của ngươi quả nhiên bá đạo a." Sau đó lại nhìn về phía Bàn Cổ, nói: "Chí cường giả từng kinh a, ngô tên là Hư, hư vô tận đầu, vô hạn khủng cụ, vừa rồi tâm linh biến hóa của ngài, chính là thủ đoạn của ta." Bàn Cổ cũng không nói chuyện, hắn có thể phi thường minh xác cảm nhận cảnh giới của tồn tại trước mắt.

Hồng Mông Đế Chủ cảnh giới nhất trọng, Đế Sơ đỉnh phong!

Cảnh giới của hắn cùng Thái giống nhau, cộng thêm Chiến - kẻ ngưng tụ ra Tối Chung Sứ Đồ bằng đại trận tổ hợp, Bàn Cổ hiện tại phải lấy một địch ba.

Cục diện như hôm nay đối với hắn cực kỳ bất lợi, nói nghiêm trọng một chút hiện tại Bàn Cổ đang mặt lâm tử cục.

Chỉ là Bàn Cổ lại chỉ trong nháy mắt điều chỉnh cảm xúc của mình, cuồng cười một tiếng nói: "Các ngươi, đều muốn giết ta sao?

Bằng các ngươi sao!" Mỗi một chữ, khí tức cường thịnh một phần.

Đến thời điểm cuối cùng, khí kình trực tiếp cuồng bạo, sau đó hình thành từng tầng từng tầng sức mạnh không gian đảo quyển. "Hừ, bất quá là ba tên tiểu bối mà thôi, cư nhiên cũng muốn giết ta, thật buồn cười!" Trong lời nói, sức mạnh không gian đảo quyển không ngừng di mạn ra, sau đó cư nhiên bắt đầu ăn mòn lãnh địa của Thái từng chút một.

Chiến tâm linh nhất động, lập tức biết, Bàn Cổ mà Thương Thiên nói nắm giữ sức mạnh cực kỳ đáng sợ. "Vô!" Chiến trong lòng nói: "Rốt cuộc muốn thi triển ra rồi, xem ra Bàn Cổ muốn liều mạng." Hắn rõ ràng, Bàn Cổ ở thời điểm này kỳ thực đã cùng đường mạt lộ, nếu không phá cục, như vậy thật sự sẽ bị chém giết tại đây.

Nguyên bản đang tươi cười mãn nguyện Thái, bỗng nhiên sắc mặt căng thẳng, không thể tư nghị rống: "Không tốt, hắn đang tiêu dung lãnh địa của ta, chuyện này... sao có khả năng a!" Hắn hoàn toàn kinh hãi, sức mạnh của hắn nãi là Hồng Mông phú dư, cực kỳ khủng bố.

Tại thời điểm trước đây vẫn luôn ở Hỗn Độn Chí Tôn giới, nhưng lại vẫn luôn có thể tung hoành vô địch, thậm chí gặp tồn tại cao hơn cảnh giới rất nhiều cũng có thể chiến thắng, do đó có thể thấy thiên phú lãnh địa này cường đại cỡ nào.

Đây là lần đầu tiên xuất hiện tình huống bị xé rách. "Nhanh nhanh, không thể để hắn tiếp tục, Chiến, còn có Hư, chúng ta phải tẫn khoái đem hắn chém giết, nếu không chết chính là chúng ta!" Lúc này, Thái có chút loạn.

Hắn minh bạch một điểm, Bàn Cổ nếu khôi phục cảnh giới, kia tuyệt đối sẽ không để cho hắn tiếp tục sống sót.

Sức mạnh cường đại của hắn tuyệt đối có thể xé rách và phấn toái hết thảy.

Hư sắc mặt cũng biến hóa, thiên phú kỹ năng của hắn là hư huyễn khủng cụ, nhưng Bàn Cổ tuy rằng bị áp chế cảnh giới, nhưng tâm linh của hắn vẫn cứ vô cùng cường đại, vừa rồi trong nháy mắt mới có thể làm cho Bàn Cổ trong lòng sợ hãi cực hạn.

Nếu Bàn Cổ khôi phục cảnh giới, hắn khả không có năng lực chân chính đối kháng Bàn Cổ.

Giết!

Đến hiện tại chỉ có thể giết Bàn Cổ, sau đó đạt được bản nguyên Hộ Đạo Giả, nếu không khả năng chính là tử vong.

Trước mắt trong bốn người, cũng duy chỉ có Chiến là không loạn.

Bởi vì hắn sớm biết Bàn Cổ sở hữu điểm này, cố ý không có nói cho Thái, về phần Hư, sự xuất hiện của hắn đều là do Thái an bài, càng không có khả năng biết được.

Đến tình trạng này, lẫn nhau tranh đấu hợp tác, kỳ thực đều đang tính kế.

Về phần ai có thể cười đến cuối cùng phải xem bản sự của ai càng thêm cường đại.

Đương nhiên, khi bắt đầu trùng kích Bàn Cổ, Chiến cũng sẽ không có sở lưu thủ, toàn lực chinh chiến.

Sức mạnh "Vô" của Bàn Cổ không ngừng phóng thích, trong lòng nói: "Ba trăm cái sát na, chỉ cần ba trăm cái sát na, sức mạnh Vô của ta là có thể đột phá cái lãnh địa đáng chết này, sau đó đem toàn bộ các ngươi chém giết." "Hừ, hai cái tân Hồng Mông Khí Vận Chi Tử, cộng thêm thủ hạ của Thương Thiên, lần này ta cũng là đại phong thu!" Bàn Cổ lấy một địch ba, chút nào không loạn.

Sức mạnh Vô thi triển ra, như vậy tiếp theo chỉ còn lại có ba trăm cái sát na!

Một khi ngao qua ba trăm cái sát na, như vậy hắn có thể triệt để xé rách lãnh địa 'Chúng Sinh Bình Đẳng' của Thái, từ đó nhất cử đem ba kẻ này trực tiếp liệp sát.

Chương 304

Đương nhiên, tại trong ba trăm cái sát na này, vô luận Thái, Hư, hay Tối Chung Sứ Đồ do Chiến chủ đạo, nhất định sẽ dốc hết toàn lực đánh giết.

Chỉ là, Bàn Cổ vô kỵ!

Tung nhiên cảnh giới bị cưỡng ép tước đoạt, nhưng Đệ tam cảnh Thái Tố chiếm cứ ưu thế tuyệt đối.

Cảnh giới cường đại mang lại không chỉ là khác biệt trên sức mạnh, càng có tâm linh.

Bàn Cổ sau khi hoảng loạn lúc ban đầu, lúc này đã triệt để ổn định lại.

Tâm linh của hắn bất động như sơn, sức mạnh đáng sợ hóa thành qua lưu xoay chuyển, từng đạo từng đạo khí cơ tại lúc này hoàn nhiễu ra, đem phòng ngự đến kín không kẽ hở.

Chiến đấu đến lúc này, lại luân phiên thành liên minh của Thái, Hư, Chiến tương đối sốt ruột.

Đương nhiên tại trong ba kẻ, Thái áp lực lớn nhất, bởi vì không những muốn tiến công Bàn Cổ, còn phải duy trì lãnh địa.

Càng nguy cơ thời điểm, thời gian trôi đi càng nhanh.

Mới đó một hồi công phu đã trôi qua gần một trăm cái sát na!

Thái liên mang hướng về phía Chiến truyền lại ý chí: "Chiến, nếu như còn không đem thủ đoạn áp đáy hòm lấy ra, như vậy chúng ta đều sẽ chết, ngươi còn đang chờ cái gì!" "Đừng quên, lần vây sát này là do ngươi phát khởi!" So với ngoại viện là Hư, Thái cảm thấy lúc này hy vọng phá cục nằm trên người Chiến, bỗng nhiên hắn nghĩ đến một

điểm: Nếu Chiến và vị sau lưng hắn có quan hệ với Bàn Cổ, như vậy không lý do gì không biết Bàn Cổ sở hữu sức mạnh đáng sợ như thế.

Cư nhiên có thể trực tiếp đem lãnh địa 'Chúng Sinh Bình Đẳng' hóa thành hư vô!

Cố tại hắn mà xem, như hôm nay muốn phá khai cục diện, duy có Chiến mới có thể.

Sự thật thượng, hắn đoán đúng rồi, Chiến đích xác có năng lực, tuy không đến mức tại trong hai trăm cái sát na còn lại trực tiếp giết Bàn Cổ, nhưng cấp dư trọng thương là có thể.

Nhưng Chiến không có đi khai chấp hành, ngạnh sinh sinh tiếp tục trì hoãn xuống.

Đạm mạc nói: "Không cần sốt ruột, kịch hay chân chính còn chưa kết thúc." Nghe xong một câu của Chiến, trong lòng Thái triệt để động lửa giận.

Thái khẽ gầm một tiếng: "Đáng chết, cư nhiên dám tính kế ta!" Chiến cũng không trực tiếp trả lời, chỉ nói: "Nếu còn thất thần nữa, bị giết ta cũng không quản.

Ngươi cũng sảo an vật táo, còn có một trăm sát na, chuyển cơ sẽ đến." Chuyển cơ?

Đều đến lúc này rồi, còn có chuyển cơ gì xuất hiện?

Trong lòng Thái lửa giận càng thịnh, nếu có thể hiện tại hắn hận không thể trực tiếp chuyển biến đi giết Chiến, nhưng hiển nhiên không có khả năng.

Hiện tại cần phải ngưỡng trượng Chiến, tuyệt đối không có khả năng tại thời điểm này phản thủy.

Bản thân đã tương đối nguy hiểm, thời điểm này nếu nội hồng kia

mới chân chính là tìm chết.

Rõ ràng chỉ có một trăm cái sát na, nhưng lúc này lại trở nên dài dằng dặc như thế.

Sức mạnh của Bàn Cổ càng ngày càng cường đại, trong lòng bàn tay hắn bắt đầu ngưng tụ ra một đạo hư vô phủ ảnh, sức mạnh bàng bạc vô song phóng thích ra, trực tiếp hướng về phía ba người bao trùm tới.

Sức mạnh của hắn càng phát ra to lớn và khủng bố, chiến lực cường hãn siêu việt hết thảy di mạn, dần dần đem ba người tha đi vào.

Thời điểm mới bắt đầu, Bàn Cổ cảm giác được nguy cơ, bị dĩ tam vây nhất, phảng phất tùy thời đều sẽ điêu linh.

Nhưng thời điểm như hôm nay lại hoàn toàn bất đồng, Bàn Cổ hoàn toàn nắm giữ cục diện. "Hừ, bằng ba cái tiểu đông tây các ngươi, thật cho rằng có thể giết ta sao, quả thực buồn cười!" Chưởng khống cục diện Bàn Cổ, lúc này không còn sốt ruột nữa.

Tương phản, hiện tại hắn nên luân phiên trở thành thợ săn, đi đem ba cái tiểu gia hỏa cấp chém giết thu hoạch.

Bất quá, cư nhiên phải cùng ba cái này dây dưa lâu như vậy, làm cho hắn không vui vẻ, Bàn Cổ cảm giác được thể diện bản thân đều bị tổn hại.

Chương 305

Bất quá không sao cả, tiếp theo là thời điểm thu hoạch hái quả đào.

Tuy không bằng ba cái hậu bối, nhưng một khi chém giết, chỗ tốt có thể đạt được cũng hiển nhiên dễ thấy.

Quang hoa trong mắt Bàn Cổ càng cường thịnh, sức mạnh thần bí hóa thành hạo nguyệt, lập tức trầm hàng xuống. "Chiến, đáng chết, một trăm cái sát na qua rồi, ta sắp không chống đỡ được!" Chuyển nhãn chi gian, hai trăm cái sát na qua đi, Thái phát hiện, lúc trước hắn đánh giá quá cao, ba trăm cái sát na không phải giá trị lý luận.

Hiện tại, hắn sắp không chống đỡ được! "Được rồi, thời gian trò chơi, kết thúc!" Tại nháy mắt Thái vừa truyền đạt ý chí, khí thế thao thiên của Bàn Cổ bắt đầu khôi phục!

Nếu dựa theo tình huống bình thường, nếu không có 'Chúng Sinh Bình Đẳng' của Thái, ba kẻ liên hợp căn bản không có khả năng là đối thủ của Bàn Cổ, không, thậm chí ngay cả tư cách giao phong đều không có.

Thái trong lòng kêu khổ không ngừng, một bên Hư cũng bắt đầu nộ hống: "Đáng chết, Thái, ngươi hãm hại ta, ngươi không phải bảo đảm vạn vô nhất thất sao?" Tác vi một Khí Vận Chi Tử khác, Hư nguyên bản không muốn tham dự trong đó, cách nghĩ của hắn đơn giản, là muốn kiếm chút tiện nghi, qua phân di sản sau khi Bàn Cổ - tên Hộ Đạo Giả này chết.

Nhưng hiện tại, tình huống cấp chuyển trực hạ.

Trong lòng hắn, hoảng sợ!

Đây là tiết tấu muốn chết a.

Tại thời điểm này, Chiến lại bỗng nhiên cười to một tiếng, nói: "Bàn Cổ, hiện tại ngươi nhất định rất đắc ý đi, lãnh địa Chúng Sinh Bình Đẳng của Thái sắp cáo phá, ba người chúng ta đều sắp bị thu hoạch." "Nhưng vĩ đại Thương Thiên có một từ ngữ: Nhạc cực sinh bi!" "Hiện tại chính là thời điểm ngươi đắc ý nhất, lại cũng là thời điểm cự ly tử vong tiếp cận nhất." Nghe xong lời của Chiến, vô luận Thái, Hư, tâm linh nguyên bản tuyệt vọng đều dấy lên hy vọng.

Bàn Cổ lại chỉ khinh thường cười lạnh. "Lúc này còn dám mạnh miệng, Thương Thiên căn bản không có bước vào Hồng Mông, cho dù trên người ngươi có sức mạnh của hắn, cũng không có khả năng phiên bàn, được rồi, ngô không nói nhiều với ngươi nữa, đều cho ta trấn áp đi!" Bàn Cổ lần này dám ra tay, là đoạn định Thương Thiên tịnh không ở trong Hồng Mông!

Thương Thiên đích xác cường đại, nhưng ngay cả thực lực Hồng Mông Đế Chủ đệ tam cảnh Thái Tố như hắn đều tốn bao nhiêu năm mới có thể đến nơi này, cho dù để cho Thương Thiên lại cường đại hơn một chút, chẳng lẽ có thể thuấn tức tới sao?

Không có khả năng!

Chiến lại cười lạnh một tiếng, nói: "Bàn Cổ a, ngươi quá tự đại, đương kim trong Hồng Mông, kẻ có thể giết ngươi cũng không chỉ có vĩ đại Thương Thiên mà thôi." Lời Chiến vừa dứt, tại bên trong Vĩnh Hằng quốc độ bỗng nhiên có một đạo sức mạnh cực kỳ bàng bạc mãnh liệt thăng đẳng, hướng về nơi này tịch quyển.

Một thanh âm thâm trầm tại lúc này truyền đến: "Ha ha ha...

Ngô rốt cuộc cũng tìm được ngươi, kẻ phản bội Bàn Cổ!" Bàn Cổ vừa nghe, lập tức biến sắc! "Là hắn!" Hắn làm sao không nhận ra, trừ bỏ hắn ra còn có một tôn Hộ Đạo Giả khác!

Cái tên Chiến này, cư nhiên đem hắn dẫn tới.

Đạo Chủ năm xưa kỳ thực có hai tôn Hộ Đạo Giả, Bàn Cổ suất tiên hàng thế, dùng để thủ hộ thế giới hạt giống.

Một vị khác lại ở phía sau mới hiển hóa ra, dùng để vì Đạo Chủ khai tịch con đường trở về.

Khi Bàn Cổ nhìn về phía đối phương, vị Hộ Đạo Giả kia cũng đang nhìn Bàn Cổ.

Cũng không biết đã cách bao nhiêu tuế nguyệt, hai kẻ thủ hộ rốt cuộc cũng gặp mặt.

Đối phương trầm giọng nói: "Bàn Cổ, kẻ hủ bại và phản bội kia, chúng ta rốt cuộc cũng gặp nhau." Bàn Cổ trầm mặc không nói.

Nguyên bản hắn tưởng rằng lần này có thể tuyệt đối lật bàn, đem đám người lấy Thái, Hư, Chiến làm đầu, cùng với tên Thương Thiên kia một lưới bắt hết.

Nhưng hiện tại, tôn Hộ Đạo Giả khác xuất hiện lại làm rối loạn tất cả kế hoạch và bố trí.

Vị Hộ Đạo Giả kia lại nói: "Bàn Cổ, tên của Ngô là Kỷ Nguyên!

Hôm nay, ta sẽ tại đây chém giết ngươi, đem sức mạnh Đạo Chủ ban tặng tước đoạt trở về." Đệ nhất Hộ Đạo Giả tên là Bàn Cổ, mang ý nghĩa khai sáng tất cả.

Chương 306

Đệ nhị Hộ Đạo Giả là Kỷ Nguyên, Kỷ Nguyên hàng lâm, đại đạo trọng khải!

Thái đem ánh mắt nhìn về phía Chiến, đồng thời ở trong lòng truyền lại ý chí: "Các ngươi sớm biết vị này sẽ xuất hiện?

Hoặc là, do vị Hộ Đạo Giả kia ở sau lưng sắp đặt sao?" Đối với bọn hắn, vô luận là phương diện nào kỳ thực đều không phải chuyện tốt.

Nếu là vị sau lưng Chiến - Thương Thiên và Kỷ Nguyên có liên hệ, như vậy tất cả mưu đồ đều sẽ rơi vào khoảng không, mọi kế hoạch đều sẽ thất bại, thậm chí có khả năng hôm nay cũng bị lưu lại chém giết.

Nhưng nếu là khả năng thứ nhất, vậy chứng minh mưu kế của tên Thương Thiên kia quả thực kinh thiên động địa, cư nhiên ngay cả Hộ Đạo Giả Kỷ Nguyên cũng có thể tính kế đi vào!

Phải biết rằng, một tôn Hộ Đạo Giả trước mắt cơ hồ từ trước đến nay đều chưa từng xuất thủ, sở hữu uy năng thần quỷ khó lường, có thể đem tất cả hoàn toàn nắm giữ.

Đương nhiên, nghiêm khắc mà nói thì đã xuất thủ một lần, đó là khi chưởng khống Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả, sau đó cùng Thương Thiên cách không giao phong.

Bất quá lần đó lại căn bản không có bày ra thực lực chân chính.

Cho nên lần này mới là chân chính xuất hiện, chân chính chuẩn bị xuất thủ.

Bàn Cổ hừ lạnh một tiếng, đạo: "Kỷ Nguyên?

Hừ, muốn trọng lâm sao?

Một cái đại đạo hủ bại, muốn một lần nữa khôi phục, thật buồn cười!" Kỷ Nguyên bất động thanh sắc, chậm rãi nói: "Bàn Cổ, vĩ đại Đạo Chủ hành sự, không phải kẻ phản bội như ngươi có thể tưởng tượng." Tùy hậu hắn lại đem ánh mắt rơi vào trên người Thái cùng Hư: "Hai người các ngươi, Tân thời đại Khí Vận Chi Tử, rời đi thôi, đạo lộ của các ngươi còn dài." Nghe được lời nói này, Thái cùng Hư lập tức một trận ngoài ý muốn.

Phải biết rằng nguyên bản bọn hắn tính toán muốn giết vị Hộ Đạo Giả thần bí này, cũng chính là chủ nhân chân chính của Vĩnh Hằng Quốc Độ, trong bóng tối đã thực thi rất nhiều lần hành động nhắm vào Vĩnh Hằng Quốc Độ.

Vị quốc chủ này không có khả năng không biết, nhưng hiện tại cư nhiên để cho bọn hắn ảm đạm rời đi.

Không biết trong đó liệu có âm mưu gì hay không.

Nhưng có một điểm bày ở trước mắt: Thực lực!

Thực lực của Thái cùng Hư chung quy là không đủ, nhất là Thái.

Nguyên bản hắn tưởng rằng ỷ vào thiên phú lĩnh vực 'Chúng Sinh Bình Đẳng', cho dù cảnh giới Vĩnh Hằng Quốc Chủ so với hắn cường đại, hắn cũng có thể chiến thắng.

Nhưng trải qua trận chiến cùng Bàn Cổ đã làm cho hắn triệt để nhận rõ hiện thực.

Thiên phú của hắn đích xác lợi hại, thậm chí nghịch thiên, nhưng đám Hộ Đạo Giả này có kẻ nào không sở hữu thiên phú năng lực thiên kỳ bách quái đến mức không thể tưởng tượng?

Vừa rồi "Vô" chi sức mạnh của Bàn Cổ cực kỳ khủng bố.

Hắn có thể cảm giác được, Bàn Cổ căn bản không có đem sức mạnh kia thôi động đến cực hạn, nếu không đám người bọn hắn trực tiếp sẽ bị giết chết. "Đi!" Thái hít sâu một hơi, trực tiếp cùng Hư rời khỏi vùng đất thị phi này.

Hai người vừa đi, chỉ còn lại Chiến chủ đạo Tối Chung Sứ Đồ.

Kỷ Nguyên lãnh mạc nói: "Nanh vuốt của Thương Thiên, ngươi không cần phải đi, đợi ta tru sát Bàn Cổ xong, tự sẽ đem ngươi chém giết." Chiến cũng không có giải trừ trạng thái, chỉ nói: "Tùy ý, bất quá vĩ đại Thương Thiên không bao lâu nữa sẽ hàng lâm.

Lần này là Thương Thiên cố ý cho ngươi cơ hội, để ngươi chém giết cùng thôn phệ Bàn Cổ.

Tốt nhất ngươi nên nắm chắc cơ hội, nếu không thì, bằng vào thực lực Thái Tố đệ tam trọng hiện tại của ngươi, ở trước mặt Thương Thiên tuyệt đối chỉ là thổ kê ngõa cẩu (gà đất chó sành)." Nghe lời nói của Chiến, vô luận Bàn Cổ hay Kỷ Nguyên đều thần sắc biến hóa.

Bởi vì từ trong khẩu khí có thể nghe ra, cảnh giới Thương Thiên lăng giá ở trên bọn hắn!

Đương nhiên bọn hắn sẽ không cảm thấy Thương Thiên đang nói khoác, đến tầng thứ này, loại sự tình đó hoàn toàn không có ý nghĩa.

Bọn hắn rõ ràng, Thương Thiên đang bức bách!

Chương 307

Đây là dương mưu!

Bàn Cổ tại lần trước thoát khỏi nhân quả của Đạo Chủ kiềm chế xong, thực lực đã đột phá Thái Tố.

Kỷ Nguyên thì dưới sự giúp đỡ của Đạo Chủ đạt đến Thái Tố.

Cảnh giới của bọn hắn tại đương kim Hồng Mông đều là cực cường, trừ phi vị Thái Cực kia từ trong phong ấn đi ra, nếu không dĩ cảnh giới trước mắt của bọn hắn có thể tung hoành tất cả.

Nhưng Thương Thiên vậy mà lại lăng giá ở trên bọn hắn!

Thương Thiên minh bạch nói cho bọn hắn, đây là dương mưu.

Bởi vì vô luận Bàn Cổ hay Kỷ Nguyên, muốn có thể chân chính đối kháng Thương Thiên, cần cảnh giới cường đại hơn!

Đối với hai người bọn hắn, giúp nhau thôn phệ đối phương, mới là lựa chọn tốt nhất!

Thương Thiên đang bức bách bọn hắn giúp nhau chém giết.

Khó trách, từ lúc bắt đầu Chiến không có bất kỳ hoảng loạn nào, bởi vì tất cả đều nằm trong tính toán của Thương Thiên.

Lúc này Bàn Cổ không thể không kinh thán mưu kế của Thương Thiên, từ không sinh có, từng điểm từng điểm đem hắn kiềm chế trụ.

Đến lúc này, một câu nói liền khiến hắn không thể không đi cùng Hộ Đạo Giả Kỷ Nguyên chém giết.

Bởi vì nếu như không thể trước khi Thương Thiên hàng lâm mà đột phá cảnh giới mới, như vậy chờ đợi kết cục của bọn hắn chỉ có một chữ: Tử!

Chiến lại chậm rãi nói: "Như vậy nhị vị, bắt đầu đi." Vô luận đối với Bàn Cổ hay đối với Kỷ Nguyên, Chiến đều là kẻ yếu.

Nhưng hiện tại hắn lại có thể chỉ điểm hai người này, ung dung tự nhược, cảm giác như vậy quả thực quá tốt.

Bàn Cổ cùng Kỷ Nguyên trong lòng vô cùng phẫn nộ, thật muốn trực tiếp giết tên tiểu nhân đắc chí này, nhưng hiển nhiên bọn hắn đều sẽ không làm như vậy.

Thương Thiên sắp sửa lần thứ hai bước vào thế giới Hồng Mông, cảnh giới của hắn hoàn toàn lăng giá ở trên bọn hắn.

Giờ phút này quan trọng nhất là thôn phệ đối phương, để cho bản thân gia tốc đột phá.

Còn việc giết Chiến... có ý nghĩa sao?

Chiến chết rồi đối với Thương Thiên cũng sẽ không có tổn thất gì lớn.

Kỷ Nguyên bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, đạo: "Bàn Cổ, xem ra hôm nay chúng ta nhất định phải quyết ra thắng phụ rồi!" Bàn Cổ cũng không nói nhảm, trực tiếp hướng về phía Kỷ Nguyên chém giết.

Hai cái Đạo Chủ Hộ Đạo Giả, tại việc này đi đến hôm nay, triển khai chém giết cùng tranh phong!

Hai đạo sức mạnh lập tức trùng kích, một đạo năng lượng qua lưu khủng bố trực tiếp tịch quyển!

Bàn Cổ cùng Kỷ Nguyên đối kháng, tuyệt đối là đỉnh cấp giao phong trong đương kim Hồng Mông!

Kỳ thực, tất cả mọi người đều không ngờ một trận đối quyết cư nhiên sẽ bộc phát nhanh như vậy, khí tức khủng bố kia trực tiếp tuôn chảy hóa thành sức mạnh hạo nhiên vô biên vĩ ngạn, không ngừng xé

rách một phiến khu vực Hồng Mông.

Thái cùng Hư vừa mới rời đi, lập tức bị rung động.

Cường!

Thực sự quá cường đại. "Thật lợi hại, cường giả đệ tam trọng cảnh giới!" Nguyên bản Thái tưởng rằng có thể đem cảnh giới đối phương áp chế ở một cái địa bộ nào đó, có thể ỷ trượng thủ đoạn cường đại để hoành hành.

Chương 308

Nhưng sau một lần này, Thái rốt cuộc minh ngộ một điểm.

Thiên phú pháp tắc lại cường đại cũng là có thiếu sót, muốn chân chính vô địch, duy có bản thân đầy đủ cường đại!

Hắn trong miệng lẩm bẩm nói: "Xem ra, con đường của ta sai rồi, vô luận như thế nào đều phải trở nên càng thêm cường đại mới được!" Ở một bên, Hư tuy rằng không có nói chuyện, nhưng từ biểu tình của hắn cũng có thể nhìn ra một điểm: Nhất định phải trở nên càng thêm cường đại!

Bởi vì Hồng Mông bây giờ tiến hóa trực tiếp gia tốc, vô luận là Vĩnh Hằng Quốc Độ xuất hiện hay là sự xâm nhập của nhóm người Chiến đều khó có thể tưởng tượng.

Tại lúc này, Thái cùng Hư rõ ràng cảm giác được, Hồng Mông khí vận bao trùm trên người bọn hắn trở nên càng thêm nồng liệt.

Thái hít sâu một hơi, đạo: "Hồng Mông đang dự cảnh, một cái cường giả càng thêm cường đại sắp sửa xâm nhập rồi." "Không sai, ngươi chú ý hay không, Bàn Cổ cùng vị Hộ Đạo Giả tên là Kỷ Nguyên kia bắt đầu đại chiến, hai người đại chiến tuyệt đối là xá sinh vong tử." Thái cùng Hư cũng không phải kẻ ngu, thân là cường giả tầng thứ đỉnh cấp Hồng Mông hiện nay, tuy rằng không phải tối cường giả, nhưng cũng minh bạch một cái đạo lý: Chí cường giả tuyệt đối sẽ không dễ dàng sinh tử chém giết.

Cảnh giới Hồng Mông Đế Chủ càng cao, càng sẽ không làm như vậy.

Mỗi một tôn Hồng Mông Đế Chủ đều không phải kẻ yếu, cho dù như Thái cùng Hư là Hồng Mông Đế Chủ nhất trọng, chỉ có cảnh giới

Đế Sơ, thực lực cũng không dung khinh thường.

Ví dụ như năng lực 'Chúng Sinh Bình Đẳng' của Thái, 'Hư Vô Khủng Cụ' của Hư, đều có thể lấy yếu thắng mạnh, phản sát cường giả cao cảnh giới.

Cho dù không thể giết chết Đế Chủ mạnh hơn mình, nhưng làm cho đối phương bị thương là có cơ hội.

Mà tới cảnh giới Hồng Mông Đế Chủ, cơ hồ đều lấy truy cầu Bất Hủ Đạo Chủ làm mục tiêu.

Nếu tại quá trình này để cho bản thân bị thương, vậy chỉ sợ con đường truy cầu bất hủ sẽ trở nên vô cùng khảm khả.

Bàn Cổ cùng vị kia cảnh giới thực sự quá mức tiếp cận.

Cho dù lập trường của bọn hắn bất đồng, có sinh tử cừu hận, nhưng cũng không nên quyết chiến nhanh chóng như thế.

Nhìn Chiến cư nhiên hảo chỉnh dĩ hạ (thong dong) nhìn xem hai cái cường giả mạnh hơn hắn triển khai chiến tranh, chứng minh một điểm: Tồn tại tên là Thương Thiên đứng sau lưng Chiến tuyệt đối khủng bố, bức bách hai vị này không ngừng chinh chiến.

Trận chiến giữa Bàn Cổ cùng Kỷ Nguyên, quả thực phi thường khủng bố, hai tôn đều là chí cao vô thượng cường giả, Thái Tố đệ tam cảnh giới, đầy đủ cường đại.

Hơn nữa, hai cái đều là Hộ Đạo Giả, ít nhất là đã từng.

Nhị giả chiến đấu kỹ xảo, xa xa siêu việt phàm nhân tưởng tượng.

Nhất cử nhất động đều là thuyết minh hoàn mỹ nhất của đại đạo, trong đó sức mạnh hạo nhiên vô biên càng là khủng bố đến mức khó có thể tưởng tượng. "Vĩ đại Thương Thiên quả nhiên liệu sự như thần a." Bàn Cổ cùng Kỷ Nguyên đều là Hộ Đạo Giả, sự tồn tại của

bọn hắn có thể làm cho Hồng Mông tân thế giới hiện nay trực tiếp chấn hám, thế nhưng lúc này chỉ có thể tại trong tính toán của vĩ đại Thương Thiên mà giãy dụa.

Càng làm cho Chiến kính phục chính là, hai cái Hộ Đạo Giả biết rõ tất cả đều là kế của Thương Thiên, nhưng vì có thể sống sót, không thể không tại lúc này triển khai chém giết. "Hiện nay Kỷ Nguyên đã từ trong Vĩnh Hằng Thần Quốc đi ra, như vậy ta cũng nên hành động." Sứ mệnh của Chiến đương nhiên không chỉ ở chỗ này xem kịch mà thôi, hắn còn có sự tình quan trọng hơn phải làm.

Mục đích của Thương Thiên cũng tịnh không phải là muốn hủy diệt thế giới Hồng Mông này, mà là muốn chưởng khống.

Muốn chưởng khống thế giới Hồng Mông, đi chưởng khống Vĩnh Hằng Quốc Độ hiển nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Nếu như vị Hồng Mông Đế Chủ kia vẫn luôn tồn tại, như vậy Vĩnh Hằng Quốc Độ là không thể lay chuyển.

Nhưng hiện tại hắn đang cùng Bàn Cổ chém giết, như vậy Chiến có cơ hội xâm nhập trong đó.

Khi Bàn Cổ cùng Kỷ Nguyên chém giết đến cực hạn, thân thể của Chiến lại bỗng nhiên biến mất không thấy.

Kỳ thực, hiện nay đại chiến giữa Bàn Cổ cùng Kỷ Nguyên triển khai, uy năng bộc phát ra quá mức khủng bố, Thái cùng Hư dạng này Hồng Mông Đế Chủ nhất trọng cường giả thậm chí đều có khả năng bị dư ba lan đến mà thụ thương.

Chiến hiện nay thân thể là Thập Tam Sứ Đồ hợp nhất, tuy rằng cũng là một tôn cường đại Hồng Mông Đế Chủ, nhưng trên thực lực chân chính vô pháp so được với Thái cùng Hư, nếu bằng vào thực lực bản thân, vô luận như thế nào cũng không có khả năng từ dưới dư ba

chiến tranh của Bàn Cổ cùng Kỷ Nguyên đào thoát ra ngoài.

Nhưng đã là sứ đồ của Thương Thiên, như vậy tự nhiên có sức mạnh Thương Thiên che chở.

Chương 309

Thương Thiên tuy rằng không có bước vào nơi này, nhưng sức mạnh của ngài đem Chiến mang đi ra ngoài là phi thường dễ dàng. "Chiến không thấy!" Thái cùng Hư đệ nhất thời gian phát hiện biến hóa, lập tức kinh hô một tiếng.

Làm cho bọn hắn kinh ngạc là, biết rõ Chiến biến mất không thấy, nhưng cư nhiên không biết Chiến biến mất như thế nào!

Điều này làm cho bọn hắn phi thường kinh khủng.

Thái bỗng nhiên hô: "Vĩnh Hằng Quốc Độ, Chiến nhất định là đi Vĩnh Hằng Quốc Độ!" "Lợi hại, thực sự lợi hại!" Hư đem ánh mắt nhìn về phía Thái, đạo: "Tên kia thật sự lợi hại như vậy sao?

Tại ta xem ra cũng bình thường, lúc này sức mạnh Hồng Mông Đế Chủ cũng không phải mượn nhờ ngoại lực tăng lên." Thái đạo: "Ta nói tịnh không phải là hắn, mà là tồn tại sau lưng hắn." Sinh linh trong Hồng Mông từ trước đến nay đều giúp nhau tính kế, cho nên Thái cũng không có nói cho Hư sự tình quan trọng về Thương Thiên. "Tồn tại sau lưng hắn gọi là Thương Thiên, ngã biết hắn là cường giả tồn tại lúc thế giới Hồng Mông của ta mới đản sinh, tin tưởng ta, sự cường đại của hắn tuyệt đối khó có thể tưởng tượng, nếu như ta muốn chứng đạo, như vậy người này là trở ngại lớn nhất!

Bao quát Bàn Cổ cùng Kỷ Nguyên tử chiến lần này cũng là do hắn sách hoạch." "Đi, chúng ta mạc (thử) cũng tiến vào bên trong Vĩnh Hằng Quốc Độ, ta tò mò, vị kia lúc này lại muốn làm gì, chẳng lẽ muốn nhân lúc Bàn Cổ cùng Kỷ Nguyên tử chiến mà đem Hồng Mông Chí Bảo đoạt đi sao?" Nghe lời nói của Thái, Hư biểu lộ ra thần sắc vô cùng kinh ngạc, đạo: "...Không có khả năng a, Hồng Mông Chí Bảo

còn chưa có dựng dục thành thục, làm sao có thể đoạt đi?" Thái đạo: "Nếu là người khác có lẽ làm không được, nhưng vị kia tuyệt đối có biện pháp, đi, đi xem một chút!" Thái thật sự thông minh, trực giác của hắn cũng chuẩn, lúc này Chiến quả nhiên đã tiềm nhập vào bên trong Vĩnh Hằng Quốc Độ.

Tối Chung Sứ Đồ hình thái cũng tại lúc này giải tán, thập tam tôn sứ đồ một lần nữa xuất hiện. "Chư vị, hiện nay chúng ta đã thành công tiến vào hạch tâm Vĩnh Hằng Thần Quốc, Kỷ Nguyên bởi vì muốn cùng Bàn Cổ chém giết thôn phệ nên trong thời gian ngắn cũng sẽ không trở về, hiện tại là cơ hội của chúng ta!

Ngã chờ, đi đem kiện Hồng Mông Chí Bảo kia trực tiếp thôn phệ!" Chiến nói ra một câu, những người khác hoàn toàn hưng phấn.

Sự thật thượng tại trước lần phát động kế hoạch săn giết Bàn Cổ này, Thương Thiên đã cho hắn truyền tin tức, mục đích chân chính của ngài tịnh không phải Bàn Cổ, mà là Hồng Mông Chí Bảo!

Hiện nay bao nhiêu đại năng, cho dù Thái Cực Hủy Diệt Giả đều biết lúc này Hồng Mông Chí Bảo chưa hoàn toàn dựng dục hoàn thành.

Bọn hắn đều đang chờ đợi một cái khế cơ, đang chờ đợi một khắc Hồng Mông Chí Bảo xuất thế để trực tiếp đoạt lấy.

Nhưng Thương Thiên lại tịnh không định làm như thế!

Hắn muốn xuất kỳ bất ý, tại trước khi Hồng Mông Chí Bảo thành thục trực tiếp đoạt lấy.

Kỳ thực, Hồng Mông Chí Bảo nếu như không có thành hình, cho dù lấy được có lẽ uy lực thi triển ra đều so không bằng một kiện Hỗn Độn Chí Bảo.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao nhiều cường giả như vậy không

sớm động thủ.

Nhưng thứ Thương Thiên muốn, tịnh không phải bản thân Hồng Mông Chí Bảo, hắn muốn để cho mười ba cái sứ đồ trực tiếp qua phân Hồng Mông Chi Khí mà Hồng Mông Chí Bảo dựng dục!

Hiện nay các sứ đồ đều đã đạp nhập Hỗn Độn thập trọng chi thượng, Chiến càng đạt tới thập nhị trọng địa bộ.

Chỉ kém nửa bước, liền có thể chân chính đạp nhập cảnh giới Hồng Mông Đế Chủ.

Thương Thiên sở muốn, là muốn để cho mười ba cái sứ đồ đồng thời đạp nhập Hồng Mông Đế Chủ!

Từ thời đại Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ thượng một cái bắt đầu, số lượng Hồng Mông Đế Chủ tuyệt đối sẽ không quá nhiều.

Thượng một cái thời đại mạt vĩ, Hồng Mông Đế Chủ càng là chỉ còn lại có năm cái.

Kỳ thực Thương Thiên nhìn ra được, nếu như lần nữa dựa theo quỹ tích của thời đại trước phát triển, đến cuối cùng sẽ biến thành rải rác vài cái Hồng Mông Đế Chủ giúp nhau tranh đoạt, thậm chí trình diễn cục diện Hồng Mông Quốc Độ băng diệt.

Nhưng đây tịnh không phải là điều Thương Thiên muốn!

Trải qua sơ bộ giao phong cùng Đạo Chủ, Thương Thiên bỗng nhiên minh ngộ một việc: Có lẽ thượng cổ Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ băng diệt, căn bản là mưu kế của chính vị Đạo Chủ kia.

Mục đích của Đạo Chủ thì Thương Thiên tịnh không rõ ràng, nhưng việc này thật sự phi thường có khả năng.

Cũng vậy, tên Thái Cực kia tự cho là chúa tể tất cả, cự ly vị trí Đạo Chủ chỉ có nửa bước chi dao, nhưng từ đầu đến cuối đều nằm

trong tính toán của người khác.

Lần trước Thương Thiên hàng phục Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả xong, liền để Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả đi tìm kiếm các Hủy Diệt Giả khác, hi vọng có thể đem những Hủy Diệt Giả kia không ngừng đồng hóa, bắt giữ, sau đó cầm nã.

Chương 310

Thương Thiên muốn thông qua những Hủy Diệt Giả này để nghiên cứu tình huống, tiến một bước nghiệm chứng suy đoán của mình.

Chỉ là, tiến độ của Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả dị thường không thuận lợi.

Đương nhiên, tịnh không phải Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả không tận tâm tận lực, sự thật thượng sau lần trước bị Thương Thiên hàng phục, Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả kỳ thực đã không còn đường lui, chỉ có thể bán mạng cho Thương Thiên.

Nhưng vấn đề hiện tại là, các Hủy Diệt Giả khác trực tiếp ẩn tàng rồi.

Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả đã phản bội Thái Cực Đế Chủ, Thái Cực Đế Chủ kia làm sao lại không có sở cảm ứng?

Đương nhiên, đây chỉ là đề ngoại thoại, dữ hiện tại vô quan.

Kỳ thực Thương Thiên nếu muốn một mình đi tới Hồng Mông, vậy căn bản tốn không bao nhiêu thời gian, lấy thực lực của hắn trong nháy mắt có thể đạt tới.

Ngay lúc Chiến cùng Thái mưu hoa muốn tru sát Bàn Cổ, hắn đã có thể đi.

Nhưng lần này Thương Thiên tịnh không cô thân đi tới, hắn đang thôi động thế giới Hồng Hoang.

Đây là một quá trình chậm chạp lại phức tạp.

Đương nhiên không phải sức mạnh Thương Thiên không đủ để thôi động Hồng Hoang, mà bởi vì Thương Thiên muốn xử lý những

phản ứng liên hoàn sau khi thế giới Hồng Hoang xông vào Hồng Mông.

Thế giới Hồng Hoang đối với Hồng Mông tân thế giới kỳ thực thật sự không lớn, nhưng khi hai cái thế giới tương hỗ dung hợp thế tất sẽ mang đến rất nhiều phản ứng, ví dụ như Hồng Mông Chi Khí trực tiếp tiến vào trong Hồng Hoang.

Hồng Hoang sinh linh tuy rằng bởi vì Thương Thiên đem thế giới Hồng Hoang thăng cách mà có tiến hóa, nhưng sậu nhiên bị Hồng Mông Chi Khí nồng liệt như thế triêm nhiễm thì cũng chỉ có một con đường chết.

Thương Thiên nhất định phải lấy tự thân pháp lực, đem những Hồng Mông Chi Khí này tịnh hóa, để cho Hồng Hoang sinh linh có thể thích ứng.

Tại trải qua giai đoạn giao dung thích ứng ban đầu, tài năng không ngừng thăng cách đề thăng.

Hiện nay Hồng Hoang thế giới, đã tại biên duyên Hồng Mông, Thương Thiên đang làm bước này.

Đương nhiên, sơ kỳ là gian nan.

Nhưng tại vượt qua về sau, sinh linh của thế giới Hồng Hoang thế tất sẽ càng ngày càng cường đại!

Dù sao cũng là thế giới hạt giống do Đạo Chủ gieo xuống, sinh linh đản sinh ra tuyệt đối không bình phàm.

Vị Đạo Chủ kia chỉ sợ nằm mơ cũng không ngờ, thế giới mà hắn thôi diễn ra cư nhiên sẽ bị người ta thôi đảo vào Hồng Mông thế giới.

Đang lúc không ngừng tịnh hóa Hồng Mông Chi Khí, Thương Thiên rất nhanh thu được hồi báo từ Chiến. "Vĩ đại Thương Thiên, ta đã tiến vào khu vực hạch tâm Vĩnh Hằng Quốc Độ, hiện nay Kỷ

Nguyên cùng Bàn Cổ bắt đầu đại chiến, tiếp theo, ta lập tức đi thôn phệ Hồng Mông Chí Bảo kia." Thương Thiên chậm rãi gật đầu, đạo: "Tuy rằng Kỷ Nguyên cùng Bàn Cổ giúp nhau dây dưa, nhưng không thể đại ý, bất kỳ một tôn sinh linh nào của Hồng Mông đều không thể khinh thường." Chiến ngưng trọng nói: "Vĩ đại Thương Thiên xin ngài yên tâm, ta nhất định sẽ không cô phụ ngài." Chiến tiếp tục bắt đầu hành động, ánh mắt Thương Thiên lại càng thêm thâm thúy.

Nhãn mâu của hắn khuy thị thế giới tối thâm xử.

Thương Thiên có chút cổ quái nói: "Ngoại hình của Hồng Mông Chí Bảo, cư nhiên là bộ dáng một chiếc chìa khóa." Hiện nay được biết các Hồng Mông Chí Bảo, có Hồng Mông Vĩnh Hằng Tháp, có Phá Toái Vĩnh Hằng, có Hồng Mông Đế Vương Kiếm... nhưng hình dạng như chìa khóa (thược thi) thì là lần đầu tiên xuất hiện, xem ra bảo vật này quả nhiên trước đó chưa từng có.

Sau đó, Thương Thiên lại đem ánh mắt rơi vào trong cuộc đấu tranh giữa Bàn Cổ cùng Kỷ Nguyên.

Bàn Cổ cùng Kỷ Nguyên bởi vì quan hệ Thương Thiên sắp sửa bước vào Hồng Mông, không thể không sớm triển khai quyết chiến.

Hai cái Hộ Đạo Giả, từng người nắm giữ một cỗ sức mạnh cực kỳ đáng sợ do Đạo Chủ ban tặng.

Nhưng mỗi người chỉ nắm giữ một loại, cũng có nghĩa là tịnh không hoàn chỉnh.

Hồng Mông Đế Chủ đệ tam trọng Thái Tố, kỳ thực đã phi thường cường đại.

Chương 311

Nhưng cự ly đỉnh cấp vẫn còn một con đường cực kỳ dài dằng dặc!

Nếu muốn đạt tới cảnh giới Thái Cực lúc trước, như vậy cần một đại đạo sức mạnh hoàn chỉnh.

Cho nên, giết chết đối phương sau đó hoàn thành thôn phệ là con đường tiến hóa tốt nhất cũng là nhanh nhất.

Lúc này xem ra, Bàn Cổ cư nhiên rơi vào hạ phong toàn diện, hắn động dụng sức mạnh "Vô", nhưng sức mạnh mà Kỷ Nguyên chưởng khống cư nhiên có thể đem nó áp chế! "Bàn Cổ cùng Kỷ Nguyên tranh đấu, rất nhanh sẽ có thể phân ra thắng phụ, cũng có thể quyết ra sinh tử.

Ta cũng rất nhanh có thể đem lạc soa (chênh lệch) giữa Hồng Mông cùng Hồng Hoang xử lý xong.

Thái Cực đã quá lâu không có động tĩnh, nhưng hắn tuyệt đối không phải là một kẻ trầm mặc, hiện nay càng bình tĩnh ý nghĩa mưu đồ sắp tới.

Hoặc là, tên kia sắp thoát khỏi phong ấn rồi đi!" Tuy rằng không có bất kỳ chứng cứ nào biểu minh, ngay cả thời gian điểm cũng không khớp với kiếp trước, nhưng Thương Thiên nhận định Thái Cực nhất định sắp sửa đột phá phong ấn!

Trong đầu Thương Thiên, tất cả sự tình từng điểm từng điểm lưu chuyển, không ngừng phân tích.

Nhìn ra được, tranh đấu của thời đại mới sắp sửa bắt đầu! "Chư vị huynh đệ, thanh âm của vĩ đại Thương Thiên cũng đều nghe thấy

được, hiện nay khu vực hạch tâm Vĩnh Hằng Quốc Độ, tuy rằng không có vị Hộ Đạo Giả kia trấn áp, nhưng vẫn như cũ không thể khinh thường." Nguyên đạo: "Yên tâm đi, mười ba huynh đệ chúng ta đồng tâm đồng đức, lại có đại trận vĩ đại Thương Thiên ban cho, có thể dung hợp duy nhất, lần này nhất định sẽ không để Thương Thiên thất vọng!

Thôn phệ Hồng Mông Chí Bảo kia, sau đó...

Ngã đẳng cùng nhập Hồng Mông Đế Chủ, vì vĩ đại Thương Thiên hiệu lực!" Thập Tam Sứ Đồ nói xong, trực tiếp phân tán hành động, hướng về phía khu vực Vĩnh Hằng mà đi.

Phân tán sẽ làm cho bọn hắn trở nên yếu nhỏ, bởi vì duy có Thập Tam Sứ Đồ hợp nhất, mới có thể hóa thành Hồng Mông Đế Chủ.

Nhưng một tòa thánh thành có quá nhiều không gian thông đạo, nếu cứ một cái một cái đi thăm dò thì không biết phải tốn bao nhiêu thời gian, trực tiếp hóa chỉnh vi linh (xé lẻ) lại có thể nhanh nhất tìm kiếm cửa vào chân chính, đến được nơi Hồng Mông Chí Bảo tọa lạc.

Đến mức ngạnh sấm (xông vào) là không có khả năng, bởi vì trong đó có sức mạnh Đạo Chủ bố trí, cũng không phải một tôn Hồng Mông Đế Chủ dựa vào man lực là có thể đột phá.

Cho dù là Thương Thiên, nếu như không đích thân xuất hiện tại đây cũng không có biện pháp bằng vào sức mạnh thuần túy đem nó phấn toái.

Thập Tam Sứ Đồ sau khi thương định, trực tiếp phân tán ra.

Đương nhiên tại phương diện chiến lực cá thể kỳ thực cũng không quan trọng, bởi vì Thương Thiên sớm đã đem Thập Tam Thiên Đấu Thần Sát Đại Trận tiến hành cải lương.

Chỉ cần Thập Tam Sứ Đồ tại trong cùng một thế giới, như vậy

một khi trong đó có một sứ đồ phát ra triệu hoán, các sứ đồ khác có thể trong nháy mắt đạt tới bên cạnh, sau đó trực tiếp tổ thành đại trận.

Đây cũng không chỉ là thủ đoạn không gian xuyên toa đơn giản, mà là một loại nhân quả luật lệnh, hoàn toàn vô thị không gian cùng thời gian, sức mạnh cực kỳ cường hãn.

Thập Tam Sứ Đồ phân tán ra, sau đó từng người xâm nhập vào trong các không gian thông đạo.

Vĩnh Hằng Quốc Độ, thoạt nhìn là một tòa thần thành có thể so với thần tích, nội bộ cư nhiên vô cùng trống trải, căn bản không có bao nhiêu sinh linh tồn tại.

Bởi vì năng lượng của tòa thần thành này thực sự quá mức cường đại, nếu không có cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng, đạp nhập vào trong đó sẽ bị Hồng Mông Chi Khí tràn ngập bên trong trực tiếp tẩy xoát hủy diệt.

Nhưng thực tế thượng, một tòa thành trì này lại được xưng là Thánh Thành.

Bởi vì cho dù chỉ cần có thể tu luyện ở phụ cận Thánh Thành, thực lực bản thân đều sẽ không ngừng đề thăng, muốn đến được cảnh giới Hồng Mông Đế Chủ cũng sẽ dễ dàng không ít.

Thánh Thành nội bộ trống trải, nhưng tại bên ngoài Thánh Thành, kỳ thực có không ít Hồng Mông sinh linh thực lực cường đại đang nỗ lực tu luyện, trong đó Hỗn Độn Chí Tôn đệ cửu trọng chỉ sợ có không dưới năm trăm tôn!

Có thể nói trong thành và ngoài thành hoàn toàn là hai thế giới khác biệt.

Tại sau khi Thập Tam Sứ Đồ xông vào trong đó không lâu, lại có hai đạo ảnh tử từ trên trời giáng xuống.

Hai người này, chính là Hư cùng Thái đang truy đuổi sau khi thấy Tối Chung Sứ Đồ do Chiến chủ đạo biến mất.

Chương 312

Thập Tam Sứ Đồ lấy Chiến cầm đầu sở dĩ có thể trực tiếp nhập thành, là do Thương Thiên vận chuyển thủ đoạn tàng dịch đặc thù của Hồng Mông Đế Chủ đệ tứ cảnh giới, trực tiếp đột phá không gian phòng ngự.

Nhưng Hư cùng Thái lại không có năng lực như vậy, cho nên chỉ có thể ngạnh sấm.

Chỉ là, một tòa Thánh Thành đã được xưng là Vĩnh Hằng, muốn ngạnh sấm làm sao có thể đơn giản?

Đệ nhất thời gian, cảnh báo của Thánh Thành bị vang lên, một cỗ bàng bạc lĩnh vực không thể hình dung tại lúc này trực tiếp nghịch thiên.

Sức mạnh cường đại lại đáng sợ trong nháy mắt đem Hư cùng Thái bao trùm. "Gay go, Vĩnh Hằng phòng ngự trận pháp chi nhất, Đoạn Tội!" Bất kỳ kẻ nào cam đảm xâm nhập, đều là tội nghiệt, bất kỳ tội nghiệt nào cũng đều sẽ bị trảm đoạn.

Đây chính là ý nghĩa của Đoạn Tội.

Cho dù cường đại như Hư và Thái, sau khi bị một đạo sức mạnh này hoàn nhiễu, tinh thần lập tức cũng bắt đầu xuất hiện hoảng hốt.

Phải biết rằng, bọn hắn chính là Hồng Mông Đế Chủ hàng thật giá thật, nhưng một tòa trận pháp cư nhiên có thể trực tiếp ảnh hưởng tinh thần.

Quả thực là trận pháp chi lực quá cường đại! "Thái, mau thi triển Chúng Sinh Bình Đẳng của ngươi, sau đó chúng ta ngạnh sấm đi vào!

Nếu như tiếp tục lưu tại nơi này, làm bia đỡ đạn cho mấy tên kia,

quá mức không đáng giá." Hư ở một bên thúc giục.

Lần này là vì tranh đoạt Hồng Mông Chí Bảo sắp xuất thế, không biết Chiến dùng cách nào sấm nhập vào trong đó, nhưng hắn lại rõ ràng, đám người bọn hắn nếu như ở chỗ này cùng người của Vĩnh Hằng Quốc Độ tranh đấu, vậy chỉ là đang tiện nghi cho Chiến.

Thử thời, Thái không có bất kỳ do dự nào, lập tức lần nữa thôi động thiên phú lĩnh vực 'Chúng Sinh Bình Đẳng'!

Không thể không nói, lĩnh vực Chúng Sinh Bình Đẳng quả nhiên bá đạo vô cùng, vẻn vẹn công phu một hồi, sức mạnh đại trận kia cư nhiên đều bị trực tiếp suy yếu.

Bất quá không phải suy yếu đến tầng thứ Hồng Mông Đế Chủ, mà là suy yếu đến trình độ của những người đang tu luyện ở ngoại giới Thánh Thành kia!

Hư ở một bên nhìn thấy, âm thầm kinh tâm.

Lĩnh vực "Chúng Sinh Bình Đẳng" cư nhiên có thể chỉ định đối tượng bình đẳng, đối với tuyệt đại đa số sinh linh quả thực là ác mộng.

Trong lòng Hư đối với Thái càng kiêng kỵ thêm một ít, đừng nhìn hai người hiện tại là quan hệ hợp tác, nhưng hiện tại chỉ là lợi ích kết hợp mà thôi, vị tất (chưa chắc) sẽ không rút dao tương hướng.

Như vậy lĩnh vực 'Chúng Sinh Bình Đẳng' sẽ trở thành nhân tố trí mạng nhất.

Đương nhiên ở thời điểm hiện tại, Thái cường đại đối với hắn là chuyện tốt.

Khi Thái cùng Hư rốt cuộc đánh vỡ tất cả gông cùm xiềng xích, vọt vào nội thành, trong nội thành bỗng nhiên truyền đến một trận cự hưởng vô cùng to lớn. "Xảy ra chuyện gì?" Trong lòng Hư cùng Thái

đột nhiên thiểm qua một tia bất an.

Hai người rất nhanh ý thức được sự tình bất diệu: "Không tốt, Hồng Mông Chí Bảo xuất hiện biến cố... có khả năng!" Đích xác, Hồng Mông Chí Bảo cho dù chưa có chân chính xuất thế, cũng tuyệt đối không đơn giản.

Huống chi trong cái Vĩnh Hằng Quốc Độ này, thiết trí trọng trọng cấm chế, bình thường cho dù là Hồng Mông Đế Chủ cũng không có khả năng dễ dàng đột phá phòng ngự như vậy mới đúng.

Nhưng hiện tại, mười ba cái sứ đồ cư nhiên trực tiếp đột phá!

Tại trung ương một tòa Thánh Thành vĩ đại, có một ngọn hỏa sơn khủng bố.

Đương nhiên trong hỏa sơn phun ra không phải là hỏa diễm tầm thường, mà là Hồng Mông Chi Hỏa bá đạo vô cùng!

Hồng Mông Chi Hỏa, cũng có thể xưng là Sơ Thủy Chi Viêm, sở hữu sức mạnh bá đạo vô song.

Chương 313

Nguyên bản, con đường thông đến nơi này đã thiết trí trọng trọng trở ngại, thậm chí có khôi lỗi tương đương với cảnh giới Hồng Mông Đế Chủ trấn thủ, nhưng những bố cục này chung quy không có ngăn được Thập Tam Sứ Đồ.

Mười ba cái sứ đồ phân mười ba cái phương hướng tiến lên, cuối cùng Liệt may mắn tìm được con đường chính xác, lập tức thi triển trận pháp, đem mười hai huynh đệ khác triệu tập tới, sau đó một lần nữa ngưng tụ ra thân thể Tối Chung Sứ Đồ.

Đương nhiên, nếu vẻn vẹn chỉ như thế, cũng không có khả năng dễ dàng đột phá phòng ngự như vậy.

Nhưng Tối Chung Sứ Đồ sở hữu một kiện binh khí cực kỳ cường đại: Thí Thần Thương!

Thí Thần Thương nguyên bản là mảnh vỡ của Bàn Cổ Phủ, do La Hầu sở hữu, nhưng sau này bị Thương Thiên đoạt được, trải qua nhiều lần tế luyện, hiện nay đã sở hữu uy năng Hỗn Độn Chí Bảo.

Tối Chung Sứ Đồ cộng thêm Thí Thần Thương, trực tiếp tru sát khôi lỗi cấp bậc Đế Chủ, rốt cuộc sấm đến trước mặt Hồng Mông Chí Bảo.

Một tòa hỏa sơn trung ương, Hồng Mông Chi Hỏa dũng động, mỗi một đạo hỏa diễm phảng phất như sinh linh còn sống, sở hữu uy năng khủng bố không cách nào tưởng tượng.

Đám sứ đồ đứng ở trước một đạo sức mạnh này, trong ánh mắt tràn đầy kiêng kỵ. "Ta thật khánh hạnh, năm đó ta được vĩ đại Thương Thiên chọn trúng." Tại lúc này Chiến bỗng nhiên mở miệng, đối với một câu nói này, tất cả sứ đồ đều tán thành.

Nguyên tại lúc này cũng nói: "Không sai, nếu như năm đó không có Thương Thiên, ta có lẽ đã mẫn diệt tại trong hỗn độn phong bạo, làm sao có cơ hội đứng ở cái địa phương này?" "Được rồi, chư vị huynh đệ, hiện tại không phải thời điểm cảm khái, động tĩnh của chúng ta ở chỗ này phỏng chừng đã truyền dương ra ngoài, chúng ta phải nắm chặt thời gian, tốc độ lên!" Hiện nay Hồng Mông Chí Bảo đã có hình thức ban đầu (sô hình), kỳ thực cự ly một kiện chí bảo chân chính hoàn chỉnh cũng không còn bao nhiêu thời gian.

Cho nên, vào lúc này những cường giả đang ẩn tàng kia thế tất đều sẽ đem ánh mắt rơi vào nơi này.

Lần này Chiến sấm nhập tất định sẽ kinh động những tồn tại đang dòm ngó trong bóng tối kia.

Bất quá, những sự tình này Thương Thiên kỳ thực đều đã tính kế trong đó.

Hiện nay Bàn Cổ cùng Kỷ Nguyên đang không ngừng tư sát, hai cái Hộ Đạo Giả nhất định phải có một kẻ tử vong mới có thể chân chính kết thúc trận tranh đấu này.

Chiến tranh của hai cái cường giả Hồng Mông Đế Chủ đệ tam trọng, tuyệt đối có thể chấn nhiếp một hơn phân nửa cường giả, cũng có thể di trừ phiền toái.

Nhưng có thể thông qua dư ba chiến tranh của hai cái Hộ Đạo Giả cường đại mà sấm nhập vào đây, vậy tuyệt đối là cường giả đỉnh cấp Đế Chủ, cho nên, Thập Tam Sứ Đồ nhất định phải nhanh.

Thử thời Thập Tam Sứ Đồ, đồng thời hít sâu một hơi, tùy hậu cư nhiên trực tiếp nhảy vào trong hỏa sơn khủng bố kia.

Một cái sát na tiếp theo, hỏa diễm sức mạnh cuồng bạo bắt đầu bạo trướng, hỏa diễm sức mạnh nồng liệt trực tiếp đem bọn hắn triệt

để thôn phệ.

Tại thời điểm bọn hắn nhảy vào trong đó, Thái cùng Hư cũng tìm được lộ kính sấm nhập vào trong hỏa sơn dựng dục Hồng Mông Chí Bảo.

Thái cùng Hư vừa lúc nhìn thấy một màn Thập Tam Sứ Đồ đầu nhập hỏa diễm bị thiêu đốt, làm cho bọn hắn hoàn toàn kinh ngốc! "Bọn hắn, điên rồi sao!" Uy năng một đạo hỏa diễm khủng bố bực nào, bọn hắn có thể rõ ràng cảm giác được, cho dù là bọn hắn hai người đều sẽ cảm giác được tử vong uy hiếp. "Không minh bạch bọn hắn muốn làm gì, phải biết rằng cho dù thi triển ra thủ đoạn hợp thể hóa thành Hồng Mông Đế Chủ cũng tuyệt đối ngăn cản không nổi sự tập kích của Hồng Mông Chi Hỏa mới đúng, nhưng... hẳn là sẽ không đi tự sát chứ!" Lúc này Hư cùng Thái tương đối xấu hổ, bọn hắn dám xác định, Thập Tam Sứ Đồ cầm đầu bởi Chiến tuyệt đối sẽ không nghĩ quẩn mà đi tự sát, hẳn là có mục đích trọng đại.

Nhưng cách làm như thế, thật sự làm cho bọn hắn nhìn không thấu.

Lúc này bọn hắn kỳ thực muốn xông vào trong đó, đi xem đám gia hỏa này rốt cuộc đang chơi thủ đoạn gì, nhưng Hồng Mông hỏa diễm làm cho bọn hắn vọng nhi khước bộ (nhìn mà chùn bước).

Hư không cam lòng, hận thanh nói: "Chẳng lẽ chỉ có thể ở chỗ này chờ bọn hắn thu hoạch chí bảo sao?" Thân là một trong Hồng Mông Khí Vận Chi Tử, chờ Hồng Mông Chí Bảo xuất thế hắn tuyệt đối là có cơ hội.

Nhưng tình huống hiện tại xem ra, tựa hồ đều không tới lượt hắn, làm cho hắn phi thường phiền muộn.

Nhưng lại vào lúc này, một cỗ khí tức cực kỳ bàng bạc trực tiếp xuyên việt dư ba chiến tranh giữa Bàn Cổ cùng Kỷ Nguyên, xông vào

bên trong.

Kẻ có thể trùng phá hai đạo khí tức cách trở kia tất là tồn tại cực kỳ cường đại, ít nhất là tầng thứ Hồng Mông Đế Chủ.

Nhưng càng thêm khó được chính là, khí thế chủ nhân tịnh không có kinh động Bàn Cổ cùng Kỷ Nguyên đang chinh chiến!

Chương 314

"Bằng vào các ngươi cũng muốn nhiễm chỉ Hồng Mông Chí Bảo!" Thân chưa tới, ý thức đã tiên hành truyền đạt, trực tiếp hướng về phía Thái cùng Hư tinh thần tập kích.

Tại sau khi cảm thụ được một đạo sức mạnh này, Thái cùng Hư tinh thần cư nhiên trực tiếp bị trùng kích, thậm chí đều không thể đứng vững, nho nhỏ lui về phía sau một bước!

Bọn hắn có thể cảm giác được từ trong thân thể đối phương truyền ra cỗ sức mạnh hủy diệt cực kỳ khủng bố kia, đó là sự khủng bố cùng tuyệt vọng có thể tồi hủy tất cả.

Thái kinh hô một tiếng: "Hủy Diệt Giả!" Thân là Hồng Mông Khí Vận Chi Tử, hắn đương nhiên biết vị màn hậu hắc thủ (kẻ đứng sau màn) một tay đem Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ trước phấn toái - Thái Cực, càng biết Hủy Diệt Giả do hắn sáng tạo ra.

Phải biết rằng tại trong những tuế nguyệt này, Hủy Diệt Giả lũ lũ xuất thủ, đồ sát sinh linh, thu hoạch Hồng Mông.

Có một ít sinh linh vốn cũng có Hồng Mông khí vận, đều tại thời điểm chưa trưởng thành đã bị mạt sát cùng thu hoạch.

Hư cũng biết Hủy Diệt Giả, tại trong nhận thức của hắn, ý nghĩa tồn tại của Hủy Diệt Giả là muốn phá diệt tất cả.

Hắn đối với Hủy Diệt Giả kiêng kỵ, trong đó có một nguyên nhân quan trọng là hắn đã từng chém giết một cái Hủy Diệt Giả!

Thái ánh mắt tảo thị kẻ địch khủng bố xuất hiện trước mắt, lần này Hủy Diệt Giả chừng có ba tôn, mỗi một cái đều là cường giả tầng thứ Hồng Mông Đế Chủ!

Năm đó Thái Cực một hơi đế tạo mười đại Hủy Diệt Giả, bản ý của hắn là muốn để Hủy Diệt Giả tung hoành vô địch, hoành tảo Hồng Hoang, Hỗn Độn cùng với Hồng Mông.

Vì có thể đế tạo ra sự tồn tại vô địch, hắn thậm chí không tiếc hao phí bản nguyên tinh huyết.

Đáng tiếc, mười đại Hủy Diệt Giả tao ngộ kỳ thực phi thường khảm khả, đến hiện tại Hủy Diệt Giả chân chính còn nằm trong tay Thái Cực chưởng khống chỉ còn lại ba cái trước mắt.

Trong đó Đệ Thập Hủy Diệt Giả bị phái đi thế giới Hồng Hoang sau đó bị Long Vương xé rách.

Đệ Bát, Đệ Cửu Hủy Diệt Giả tại trong Hỗn Độn, nhưng kỳ thực tại không lâu trước đây cũng đã chết, bị Nguyên Phượng vừa mới trưởng thành xé rách.

Đệ Lục Hủy Diệt Giả chết tại Hồng Mông loạn lưu, Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả hiện nay bị Thương Thiên sở nắm giữ.

Đệ Tứ Hủy Diệt Giả tắc bị Khí Vận Chi Tử Thái chém giết. "Ân?

Thái!

Là ngươi giết Đệ Tứ Hủy Diệt Giả đi?" Đi đầu là Đệ Nhất Hủy Diệt Giả lãnh mạc mở miệng.

Lời nói của hắn sung mãn băng lãnh, đương nhiên tịnh không phải đang nhắm vào Thái, mà là trời sinh lãnh mạc không có chút nào cảm tình. "Căn cứ tin tức Đệ Tứ Hủy Diệt Giả truyền lại trước khi bị giết, ngươi sở hữu một cái thiên phú bản nguyên phi thường lợi hại, gọi là 'Chúng Sinh Bình Đẳng'.

Chính là y kháo thiên phú này mới có thể đem hắn chém giết." Năm đó Đệ Tứ Hủy Diệt Giả đang chấp hành diệt sát tảo đãng, cảm giác được sự tồn tại của Thái, vì thế chuẩn bị đem Thái chém giết tịnh thu

hoạch khí vận của Thái.

Chỉ là, Thái trực tiếp thi triển ra 'Chúng Sinh Bình Đẳng', trực tiếp áp chế Đệ Tứ Hủy Diệt Giả.

Cũng không thể không nói, năng lực của lĩnh vực kia thực sự cường đại, ngay cả Hủy Diệt Giả tại lần đầu tiên ngộ kiến lĩnh vực này cũng trở tay không kịp, tại lúc chưa thích ứng đã bị trực tiếp chém giết.

Đệ Nhất Hủy Diệt Giả lại cười ha hả nói: "Bất quá, thủ đoạn như vậy thi triển một lần xong, đối với ta liền không có tác dụng nữa rồi." Nghe được lời này, trong lòng Thái càng trầm trọng.

Mấy tên Hủy Diệt Giả này cư nhiên có thể cộng hưởng tin tức, càng biết rõ làm thế nào phá giải lĩnh vực 'Chúng Sinh Bình Đẳng', đối với hắn đây cũng không phải là tin tức tốt gì a!

Hiện tại hắn trong lòng tràn đầy lửa giận, bởi vì hiện tại hắn đã trở thành thế tội cao dương (con cừu non thế tội) cho đám người Chiến! "Đáng giận Chiến, đáng giận Thương Thiên!" Lúc này Hư ở phía sau Thái nói: "Thái, mấy tên Hủy Diệt Giả này quá khủng bố, chúng ta hiện tại hay là nên rời đi trước?" Tại hôm nay trước đây, Hư tịnh không có trực tiếp tiếp xúc Hủy Diệt Giả, chỉ là nghe thấy mà thôi.

Nhưng cho dù chỉ là nghe đồn cũng đủ làm cho hắn da đầu tê dại!

Mấy gia hỏa này cường đại hoàn toàn không giảng đạo lý.

Chương 315

Nếu như có thể, hắn căn bản không muốn đi đối mặt mấy con quái vật này.

Cho nên, cái lúc này hắn muốn đào bào.

Nhưng hắn cùng Thái truyền lời vừa mới kết thúc, Đệ Nhị Hủy Diệt Giả không biết tại lúc nào cư nhiên đã xuất hiện tại sau lưng hắn, đem không gian thời gian phụ cận hoàn toàn phong tỏa. "Hai cái đều là đại Khí Vận Chi Tử, thôn phệ các ngươi đối với chúng ta chỗ tốt không ít, cho nên không cần uổng phí tâm tư đào bào, bởi vì các ngươi tuyệt đối trốn không thoát." Hư nhìn thấy một màn này, trong lòng lập tức rùng mình.

Hắn lạnh lùng nói: "Các ngươi chẳng lẽ ngay cả Hồng Mông Chí Bảo cũng không muốn sao?

Phải biết rằng, sứ đồ của Thương Thiên đã nhảy vào Hồng Mông Chi Hỏa, có lẽ lập tức sẽ thu hoạch được chí bảo." Đệ Nhất Hủy Diệt Giả vừa nghe, trực tiếp cười gằn một tiếng nói: "Cái cớ không tệ, nhưng đáng tiếc, vô dụng." Kỳ thực, cũng là vận khí của hắn không tốt.

Khi hắn đến, Thập Tam Sứ Đồ đã nhảy vào trong Hồng Mông hỏa sơn.

Một tòa hỏa sơn sung mãn năng lượng khủng bố không cách nào tưởng tượng, trừ phi sở hữu thần niệm khủng bố như Thái Cực Đế Chủ, nếu không căn bản vô pháp khuy thị tiến nhập trong đó.

Cho nên, hắn căn bản không có phát hiện Thập Tam Sứ Đồ.

Hư cùng Thái bản thân là Khí Vận Chi Tử, nhất định là đối tượng

phải săn giết, lúc này đã nắm chắc cơ hội, hắn lại có khả năng buông tha?

Cố (cho nên) trực tiếp triển khai săn giết!

Hư cùng Thái trong lòng kêu khổ, biết rõ hiện tại nói gì cũng vô dụng, chưa từng nghe Hủy Diệt Giả sẽ cùng ai giảng đạo lý.

Cho nên, lúc này duy nhất một con đường có thể đi là: Chiến!

Tại Hồng Mông tinh không, đại chiến giữa Bàn Cổ cùng Kỷ Nguyên vẫn đang tiếp tục, tịnh lấy đó làm hạch tâm trực tiếp triển khai một đạo phong bạo thôn phệ yên diệt.

Tại Vĩnh Hằng Thánh Sơn, tam đại Hủy Diệt Giả trực tiếp bắt đầu vây sát Thái cùng Hư - hai cái Hồng Mông Khí Vận Chi Tử.

Lúc này Thương Thiên thôi động Hồng Hoang trực tiếp sấm nhập vào trong Hồng Mông, tại ý chí của hắn vận chuyển, toàn bộ thế giới Hồng Hoang hóa thành một chiếc hàng không mẫu hạm khủng bố, chậm rãi hướng về phía Vĩnh Hằng Quốc Độ thôi tiến.

Đương nhiên, ánh mắt của hắn giờ phút này đang chăm chú nhìn chiến trường trong Vĩnh Hằng Quốc Độ. "Cư nhiên trực tiếp bắt đầu chém giết, thật thú vị a..." Thương Thiên kỳ thực vẫn luôn muốn tìm kiếm mấy cái Hủy Diệt Giả, dĩ thử (từ đó) thôi diễn tin tức tương quan về Thái Cực, thậm chí tìm kiếm nhược điểm của Thái Cực.

Nhưng đáng tiếc, Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả rõ ràng không ra sức, đến hiện tại không có bất kỳ thu hoạch nào.

Đương nhiên, Thương Thiên cũng rõ ràng đây là sự tình tất nhiên.

Đã là Hủy Diệt Giả do Thái Cực tất tâm bồi dục, làm sao có thể sẽ đơn giản bị tìm được như vậy?

Mặt khác Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả đối với Thái Cực cũng chỉ là một

bộ nhàn trí kỳ tử (quân cờ rảnh rỗi) mà thôi, căn bản không quan trọng.

Chỉ là như hôm nay, mấy gia hỏa này cư nhiên có thể tự đưa tới cửa, vậy thì không thể tốt hơn. "Chiến thuế biến... hẳn là sắp hoàn thành đi." Trong ý niệm của Thương Thiên, lần nữa xuất hiện một bức họa diện.

Tại trong Hồng Mông hỏa diễm hừng hực thiêu đốt kia, mười ba cái thân thể lúc này đang thuế biến.

Nguyên bản nhục thân tại dưới hỏa diễm thiêu đốt cơ hồ muốn hóa thành tro bụi, nhưng tại trong nháy mắt, từ trong thân thể tàn khuyết bỗng nhiên dũng hiện ra một đạo sinh mệnh chi lực bàng bạc, cư nhiên để cho thân thể bọn hắn trực tiếp sinh trưởng ra.

Quá trình này đương nhiên vô cùng thống khổ, từ trong hủy diệt tìm kiếm tân sinh, sự thống khổ trong đó cho dù chỉ nhìn xem đều biết có bao nhiêu đáng sợ.

Nhưng mười ba cái tín đồ lại không có một ai chịu buông tha, tinh thần của bọn hắn kiên định vô cùng, không có chút nào dao động.

Dần dần, thân thể bọn hắn có biến hóa toàn tân!

Chương 316

Hồng Mông Chí Bảo khí tức!

Tại trên thân thể Thập Tam Sứ Đồ, cư nhiên xuất hiện mười ba đạo khí tức của Hồng Mông Chí Bảo.

Thập Tam Sứ Đồ lấy Chiến làm đầu, xông vào Hồng Mông hỏa sơn tự nhiên không phải tìm chết, mà là muốn hi sinh thôn phệ cùng thiết đoạt (trộm lấy) bản nguyên sức mạnh của Hồng Mông Chí Bảo!

Bản nguyên chi khí của Hồng Mông Chí Bảo, vật phẩm như một chiếc chìa khóa cự đại vô cùng kia, lúc này đang từng điểm từng điểm bị rút lấy ra.

Thương Thiên muốn để sứ đồ rút lấy sức mạnh của Hồng Mông Chí Bảo, từ đó có thể đạt được tiến hóa, thậm chí đạt được niết bàn!

Tại tình huống chân thân Thương Thiên không ở nơi này, muốn làm được điểm này duy có một biện pháp là đem chính mình dung nhập trong đó!

Cho nên, Thập Tam Sứ Đồ mới có thể không chút do dự địa đầu nhập vào trong Hồng Mông hỏa diễm.

Đương nhiên, cũng là bởi vì bọn hắn đối với Thương Thiên có tín ngưỡng vô cùng kiên định cùng sùng cao, cho nên mới có thể không hề sợ hãi như thế.

Nếu như đổi lại bất kỳ một sinh linh nào, đối mặt tình huống bực này chỉ sợ căn bản không dám đi làm!

Bởi vì Hồng Mông hỏa diễm thực sự quá mức khủng bố.

Cho dù lấy bản chất thân thể cường đại cũng sẽ bị trực tiếp phá diệt, sự thật cũng đích xác là như thế.

Vừa mới đầu nhập vào trong hỏa diễm, thân thể bọn hắn liền bị thiêu đốt hủy diệt.

Nhưng bọn hắn có thể dục hỏa trọng sinh!

Chi sở dĩ có thể một lần nữa phục tô, lại là vì bọn hắn đối với Thương Thiên tín ngưỡng đơn giản thuần túy, tín ngưỡng chi lực cho bọn hắn sức mạnh tân sinh, để cho bọn hắn có thể không bị hỏa diễm khủng bố thiêu chết.

Hiện nay, mười ba cái sứ đồ, mỗi một cái khí tức đều hoàn toàn bất đồng.

Đương nhiên tại trong đó, lại lấy biến hóa cùng đề thăng của Chiến là rõ ràng nhất!

Thử thời Chiến, khí tức to lớn hoàn toàn vô pháp tưởng tượng.

Khí tức thâm trọng lại nồng liệt kia, như liệt hỏa phun trào, thiểm thước vô biên.

Nguyên bản hắn là Hỗn Độn Chí Tôn thập nhị trọng, cự ly Hồng Mông Đế Chủ cũng chỉ có một bước chi dao mà thôi.

Lúc này, tại dưới sự quán thâu của vô biên bản nguyên chi khí từ Hồng Mông Chí Bảo, sức mạnh của hắn rốt cuộc có đột phá: Hồng Mông Đế Chủ!

Như vậy Chiến, đã trở thành tôn Hồng Mông Đế Chủ thứ nhất dưới trướng Thương Thiên.

Chiến mở mắt, trong ánh mắt thiểm thước vô cùng hưng phấn chi sắc. "Rốt cuộc, rốt cuộc thành công, vĩ đại Thương Thiên a, ta rốt cuộc đã thành Hồng Mông Đế Chủ, cảm tạ ngài ân tứ, Ngô tại sau này cũng sẽ càng tốt hơn địa vì ngài chiến đấu!" Thử khắc Chiến, hoàn toàn có thể từ trong Hồng Mông hỏa diễm thoát thân mà ra.

Bởi vì cho dù đã trở thành Hồng Mông Đế Chủ, nhưng Hồng Mông hỏa diễm cư vu (đối với) hắn cũng có thương hại cực kỳ đáng sợ.

Nhưng Chiến tịnh không có rời đi, hắn tiếp tục lưu tại nơi này, chờ đợi mười hai người đồng bạn.

Hắn rõ ràng pháp chỉ của vĩ đại Thương Thiên: Thập Tam Sứ Đồ, đều phải trở thành Hồng Mông Đế Chủ.

Thương Thiên muốn sở hữu Hồng Mông Đế Chủ quân đoàn thuộc về ngài!

Tại ngoại giới, Hư cùng Thái đang mặt lâm nguy cơ cực lớn.

Thái cùng Hư khổ không thể tả.

Đối mặt tam đại Hủy Diệt Giả, bọn hắn cảm giác được nguy cơ chưa từng có.

Chương 317

Cho nên hai người căn bản không có bao nhiêu do dự, tại đệ nhất thời gian trực tiếp phát động thiên phú bản thân.

Chúng Sinh Bình Đẳng cùng Hư Huyễn Khủng Cụ.

Thái dùng Chúng Sinh Bình Đẳng, có thể cưỡng ép đem đối phương kéo về cùng một dạng cảnh giới với mình.

Hư dùng Hư Huyễn Khủng Cụ, có thể làm cho đối thủ tinh thần băng diệt, sinh ra vô tận khủng cụ, từ đó không chiến mà bại.

Nhưng đáng tiếc, cái bọn hắn sở diện đối lại là Hủy Diệt Giả khủng bố.

Căn bản của Hủy Diệt Giả nãi là bản nguyên chân huyết của Đệ Nhất Hồng Mông Đế Chủ Thái Cực năm xưa.

Cho nên, cho dù Thái thi triển Chúng Sinh Bình Đẳng thành công, cũng không có khả năng chưởng khống cảnh giới của bọn hắn.

Hư Huyễn Khủng Cụ của Hư càng là vô dụng.

Ý nghĩa tồn tại của Hủy Diệt Giả là hủy diệt, phá hoại, trong lòng bọn hắn lại làm sao có dù là nửa điểm khủng cụ cùng kính sợ đây?

Thái cùng Hư biết, bọn hắn đã lâm vào tuyệt cảnh, hôm nay chỉ sợ sẽ chết ở chỗ này. "Thái, phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ thật sự muốn chết ở chỗ này sao?" Hư một bên tránh né công kích cường đại lại thuần túy của Hủy Diệt Giả, một bên tuân vấn đạo.

Trong mắt Thái thiểm qua ngoan sắc, đạo: "Hiện nay không có biện pháp nào khác, nếu tiếp tục như thế này, chúng ta tất chết!

Đi Hồng Mông Thánh Sơn!" Nghe câu trả lời này, Hư rõ ràng kinh

hãi, đạo: "Ngươi điên rồi!

Hồng Mông hỏa diễm kia cường đại như thế, so với công kích của Hủy Diệt Giả đều cường hãn hơn thậm chí gấp mười, một khi tới gần Hồng Mông Thánh Sơn thì tất chết không nghi ngờ!

Dữ kỳ như thế, không bằng trực tiếp cùng bọn hắn liều mạng, lấy hai người chúng ta liên thủ, có lẽ có thể kéo một cái đệm lưng." Thái lần nữa truyền lại ý chí đạo: "Ngươi quên mười ba cái sứ đồ của Thương Thiên kia rồi sao?

Ngươi thật cho rằng bọn hắn tân tân khổ khổ điều khai Hộ Đạo Giả, lại sấm nhập vào nơi này là vì để tự sát sao?

Bớt nói nhảm, nếu như không muốn chết thì cùng ta đi tới Hồng Mông Thánh Sơn, có lẽ có thể tại cơ duyên xảo hợp (trùng hợp) dưới hoạch được Hồng Mông Chí Bảo!" "Ta thôi diễn ra, tên của Hồng Mông Chí Bảo là Bất Hủ Chi Thược (Chìa Khóa Bất Hủ)!

Nếu như có thể hoạch được thứ này, không chỉ đào thoát Hủy Diệt Giả truy sát, thậm chí đại đạo chi lộ của ta đều sẽ biến thành một mảnh thản đồ (đường bằng phẳng)." Nghe được lời nói này, Hư động tâm.

Hủy Diệt Giả công kích lần nữa bức cận, không còn cho hắn quá nhiều thời gian suy xét.

Vì thế hắn cắn răng một cái, đạo: "Được, liều mạng!" Hư cùng Thái hai người đồng thời hướng về phía Hồng Mông Thánh Hỏa Sơn trùng kích mà đi.

Đệ Nhất Hủy Diệt Giả vừa nhìn, lập tức cười gằn một tiếng đạo: "Hừ, đều đến lúc này, cư nhiên đối với Hồng Mông Chí Bảo còn niệm niệm không quên, quả thực là muốn chết!" Tại hắn xem ra, lúc này không lo lắng đột phá xông ra ngoài, lại phản hướng về phía Hồng

Mông Thánh Hỏa Sơn đang dựng dục Hồng Mông Chí Bảo mà đi, thật sự là tham lam!

Bất quá cũng không sao cả, vô luận hai cái Khí Vận Chi Tử tính cách như thế nào, sau ngày hôm nay đều sẽ chết tại trong tay hắn!

Hắn trầm thanh đê hát đạo: "Đệ Nhị Hủy Diệt Giả, Đệ Tam Hủy Diệt Giả, đuổi theo, sau đó giết bọn hắn." Đệ Nhị cùng Đệ Tam Hủy Diệt Giả bên người hắn không có bất kỳ chần chờ nào, trực tiếp hướng về phía Hư cùng Thái đuổi theo.

Cho dù chỉ là đơn thể thực lực, bọn hắn hai cái cũng có thể áp chế Hư cùng Thái.

Trước đó sở dĩ không thể trì trì (mãi không) bắt được, là vì Thái cùng Hư có sức mạnh lĩnh vực cổ quái kia, đồng thời cũng phải phòng bị bọn hắn đột nhiên tự bạo, kéo đệm lưng cùng chết.

Nhưng dựa theo tình huống lúc này, đã vọt tới Hồng Mông Thánh Hỏa Sơn, vậy hiển nhiên là không muốn đồng quy vu tận, cho nên hai cái Hủy Diệt Giả cũng trực tiếp triển khai truy sát, vụ tất yếu đem hai kẻ này trực tiếp bắt được.

Nhưng mà tại lúc này, Thái bỗng nhiên đạo: "Hư, chúng ta trực tiếp xông vào Hồng Mông Thánh Hỏa Sơn cũng vẫn như cũ không bảo hiểm, dù sao, mấy người Chiến hoặc hứa có sức mạnh Thương Thiên thủ hộ, nhưng chúng ta thì không có." Hư: "...!!!" Đều đến lúc này, lại bỗng nhiên cùng ta nói những lời như vậy, là đang trêu chọc ta sao?

Hiện tại bọn hắn chẳng khác nào đạp lên con đường không lối về, căn bản không có bất kỳ đường lui nào nữa.

Một khi phản hồi trở lại, sẽ bị Đệ Nhị cùng Đệ Tam Hủy Diệt Giả trực tiếp chém giết, duy nhất hi vọng tựa hồ chỉ còn ở trên Hồng Mông Chí Bảo.

Lúc này Thái tiếp tục đạo: "Bất quá, ta cũng không phải không có thủ đoạn khác!" Nói xong, trong mắt Thái thiểm qua một tia tiếu ý, đạo: "Hư, chỉ cần ngươi phối hợp ta, như vậy chúng ta có thể bình an vô sự đào xuất sinh thiên!" Bình an vô sự!

Chương 318

Đào xuất sinh thiên!

Tám chữ này trực tiếp làm cho Hư tinh thần chấn động, đối với kẻ đang mặt lâm tuyệt cảnh như hắn, tám chữ này không thể nghi ngờ là ngôn ngữ mỹ diệu nhất, thắng được tất cả. "Được!" Hắn không chút do dự đáp ứng.

Nhưng lại tại lúc này, Thái mạnh mẽ vận chuyển sức mạnh, đạo: "Hư, triệt để phóng thích sức mạnh Hư Không Khủng Cụ của ngươi, ta bạo phát bản nguyên, hai người chúng ta sức mạnh dung hợp làm một, nhất cử đột phá phong tỏa!" Hư lập tức đạo: "Được, vậy hôm nay cứ làm như thế!" Hiện tại xem ra cũng duy có như thế mới có hi vọng đột phá, thành thật mà nói hiện tại Hư cũng không cảm thấy hắn cùng Thái có thể hoạch được Hồng Mông Chí Bảo.

Dù sao, tam đại Hủy Diệt Giả thực lực thực sự quá mạnh mẽ.

Hư trực tiếp ngưng tụ tất cả sức mạnh bản thân, đem tự thân lĩnh vực trương khai.

Trực tiếp thiêu đốt bản nguyên, sau đó đem sức mạnh lĩnh vực của bản thân tối đại hóa! "Thái, mau đem sức mạnh của ngươi dung nhập vào, phải nhớ kỹ, ta chỉ có một lần cơ hội!" Thái đạo: "Yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi thất vọng!" Ngay trong lúc đó, một đạo cự hưởng mạnh mẽ nổ tung, một cỗ sức mạnh khủng bố chưa từng có dũng nhập vào trong thể nội của Hư, nhưng cỗ sức mạnh này tịnh không phải vì kích phát Hư Khủng Cụ, mà là muốn giết chết Hư!

Mục đích của Thái căn bản không phải cùng Hư cùng nhau đào thoát, hắn muốn đem lĩnh vực của Hư phấn toái, sau đó chế tạo ra đại bạo tạc (vụ nổ lớn) vô cùng đáng sợ, tắc (rồi) mượn cơ hội này có thể

đào thoát ra ngoài.

Thái cười to nói: "Hư, dùng cái chết của ngươi để hấp dẫn sự chú ý của đám Hủy Diệt Giả này, vì ta tranh thủ cơ hội rời đi đi, ha ha ha..." Một khắc này, Hư nộ mục viên tĩnh, tinh thần dao động.

Hắn vạn vạn không ngờ tới, đến quan đầu cuối cùng, Thái cư nhiên sẽ bán đứng hắn! "A...

Thái, ngươi dám bán đứng ta, ta muốn để cho ngươi chết không yên lành a..." Nhưng vô luận lúc này Hư oán độc như thế nào, phẫn nộ như thế nào, tất cả đều đã muộn.

Lĩnh vực của hắn bị sức mạnh của Thái điểm nhiên, trực tiếp thiêu đốt.

Sức mạnh bạo tạc khủng bố, di mạn Hồng Mông Thánh Hỏa Sơn, bước chân của Đệ Nhị cùng Đệ Tam Hủy Diệt Giả bị ngăn trở, căn bản vô pháp đi tới.

Thái cười gằn một tiếng, đạo: "Hừ, cũng không thể trách ta, phi yếu (nếu nhất định) trách thì trách ngươi quá mức tham tâm, cũng quá ngu xuẩn!" Pháp tắc Hồng Mông từ trước đến nay đều tàn khốc như thế, nhưng cái tên Hư này cư nhiên sẽ tín nhiệm hắn như vậy, không phải ngu xuẩn thì là cái gì?

Thái cười nói: "Cảm ơn sự cống hiến của ngươi, như vậy ta cũng nên rời đi." Thân thể của hắn bắt đầu trở nên hư huyễn, muốn nhân lúc đại bạo tạc trực tiếp rời đi nơi này.

Thái vẫn luôn ẩn tàng một đạo pháp tắc khác: Ẩn Nặc Càn Khôn!

Cùng Chúng Sinh Bình Đẳng không giống nhau, tác dụng của Ẩn Nặc Càn Khôn là để cho hắn có thể đem bản thân cùng Hồng Mông thời không chung quanh dung hợp, sau đó tại vô thanh vô tức chi gian thích sát (ám sát) hoặc là đào độn (chạy trốn).

Đương nhiên, đây là bài tẩy của hắn, từ trước tới giờ chưa từng thi triển.

Nhưng hiện tại, lại chính là thời điểm!

Đáng tiếc, thân thể hắn mới vừa vặn hóa thành hư vô, lại bỗng nhiên có một đạo thí sát chi lực cực kỳ cường đại oanh kích tới. "Thái, chiêu trò của ngươi thật đúng là không ít a..." Thanh âm này, là Chiến!

Sau khi nghe thấy thanh âm kia, tinh thần của Thái suýt chút nữa trực tiếp sụp đổ! "Chiến, cư nhiên lại xuất hiện vào lúc này!

Từ thanh âm của hắn có thể phán đoán, tư chất... phân minh đã có tâm đắc đột phá.

Khả ác, hiện tại hắn đã là Hồng Mông Đế Chủ!" Vốn dĩ đối với Chiến, kỳ thực bất quá chỉ là Hỗn Độn Chí Tôn thập nhị trọng cảnh giới, tịnh không được Thái để vào trong mắt.

Thứ duy nhất khiến hắn kiêng kỵ, chính là vị Thương Thiên chưa từng xuất hiện ở sau lưng Chiến kia.

Thế nhưng hiện tại, từ trong lời nói của Chiến lại hiển thị rõ thực lực đã có sự đột phá, trực tiếp đạt tới cảnh giới Hồng Mông Đế Chủ!

Chương 319

Lần này Chiến thăng cấp, đối với Thái tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Phải biết rằng, Chiến vốn dĩ không phải là kẻ yếu, cũng là dạng Khí Vận Chi Tử có thể nghiền ép đối thủ cùng cảnh giới.

Nếu đổi lại là một người khác, căn bản không cách nào đối mặt với Chiến, càng đừng nói đến chuyện chiến thắng.

Hiện tại, Chiến đạt tới Hồng Mông Đế Chủ, sức chiến đấu thế tất sẽ có sự đề thăng nghịch thiên, nhất định sẽ so với ban đầu càng thêm cường đại và khủng bố.

Đương nhiên, bản thân Chiến đề thăng không phải là điều Thái lo lắng nhất, quan trọng hơn là vị Thương Thiên kia rốt cuộc lại đưa ra an bài gì.

Thái chưa từng gặp Thương Thiên, nhưng từ mức độ kiêng kỵ của Bàn Cổ và Kỷ Nguyên đối với Thương Thiên, có thể nhìn ra vị này rốt cuộc khủng bố đến nhường nào.

Đương nhiên, lúc này điều khiến Thái ảo não nhất là kế hoạch bỏ trốn phí tổn bao tâm tư lại bị đối phương một tát đánh tan, tình thế hiện tại tương đương bất diệu.

Ngay khi Thái còn đang kinh nghi bất định, Chiến từ trong Hồng Mông Thánh Sơn chậm rãi bước ra.

Điều khiến Thái cùng ba tên Hủy Diệt Giả vừa mới đuổi tới kinh ngạc là, Chiến lúc này cư nhiên đang chân đạp Hồng Mông Thần Hỏa!

Phải biết rằng, ngay cả bọn hắn đối với Hồng Mông Thần Hỏa cũng tràn đầy sợ hãi, nếu để ngọn lửa này thiêu đốt, thậm chí có khả

năng bị trực tiếp thiêu chết.

Nhưng Chiến lại bình an vô sự, ngọn lửa khủng bố kia đối với hắn không có bất kỳ thương tổn nào!

Đệ Nhất Hủy Diệt Giả ánh mắt bồi hồi giữa Thái và Chiến, sau đó hừ lạnh một tiếng nói: "Nguyên lai là cùng một giuộc!" Thái: "...!!!" Lúc nào mà hắn cùng một vị Chiến trở thành cùng một giuộc rồi?

Nếu là cùng phe, vừa rồi lúc hắn sắp đào tẩu cũng không đến mức bị Chiến trực tiếp chặn đứng.

Đệ Nhất Hủy Diệt Giả mắt mù à!

Tuy nhiên, mặc dù trong lòng uất ức, nhưng Đệ Nhất Hủy Diệt Giả căn bản không cho hắn cơ hội giải thích, vung tay một chiêu.

Đệ Nhị và Đệ Tam Hủy Diệt Giả rốt cuộc cũng triệt để thoát khỏi ảnh hưởng tâm linh khủng hoảng của Lãnh Địa Tử Vong. "Đi giết tên Thái kia đi, ta đi tìm Thương Thiên để săn bắn.

Thái Cực Đế Chủ đang muốn tìm hắn, không ngờ hắn lại tự dâng mình tới cửa." Thập đại Hủy Diệt Giả hiện nay chỉ còn lại ba tên, những kẻ còn lại đều đã chết.

Đương nhiên còn một Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả còn sống, nhưng nghe nói cũng đã phản bội Thái Cực Đế Chủ.

Lúc trước khi được chế tạo ra, bọn chúng đều mang sứ mệnh hủy diệt tất cả những gì liên quan đến Thương Thiên.

Đáng tiếc, năm đó Thái Cực Đế Chủ mưu kế không đủ, ngược lại bị Thương Thiên phản tướng một quân.

Nhưng tóm lại hiện tại có một cơ hội bày ra trước mắt bọn hắn. "Có thể đột phá Hồng Mông Đế Chủ cảnh giới, xem ra Thương Thiên đã bỏ ra không ít tâm huyết trên người ngươi.

Chỉ cần có thể cầm nã ngươi, thu hoạch khổng lồ như vậy, đối với Thái Cực Đế Chủ chí cao vô thượng mà nói, chính là công lao bằng trời!" Chiến mỉm cười đối diện, ánh mắt đầy vẻ ngoạn vị nhìn Đệ Nhất Hủy Diệt Giả, khóe mắt cũng liếc qua Đệ Nhị và Đệ Tam Hủy Diệt Giả đang lao về phía Thái.

Lúc này, Thái cuống quýt nói: "Chiến, chúng ta lần nữa liên thủ đi!

Hiện tại Hư đã bị Hủy Diệt Giả giết chết, nhưng may mà ngươi đã đạt tới Hồng Mông Đế Chủ cảnh giới, chúng ta liên thủ mới có cơ hội trốn thoát!" Tên Thái này cũng là một nhân vật thức thời, thấy gió bẻ lái.

Vừa thấy tình huống bất diệu, cư nhiên đều không so đo thủ đoạn đào sinh bị Chiến phá vỡ, ngược lại muốn liên hợp với Chiến để đối kháng Hủy Diệt Giả.

Thế nhưng, Chiến lúc này cư nhiên không thèm để ý tới hắn.

Chiến nhìn Hủy Diệt Giả, cười nói: "Thái Cực Đế Chủ chỉ còn sót lại ba tên Hủy Diệt Giả thôi sao?

Cư nhiên cả ba đều là Hồng Mông Đế Chủ, thật lợi hại.

Chương 320

Bất quá có một câu các ngươi nói đúng, quả thật là tự dâng tới cửa a!" Tự dâng tới cửa!

Thái vốn đang định nói, nghe vậy lập tức sững sờ.

Hắn phát hiện ngữ khí của Chiến không đúng, theo đạo lý, ba tên Hủy Diệt Giả mỗi người đều cường đại như vậy, Chiến dù có chỗ ỷ trượng cũng tuyệt đối không nên khinh tùng như thế.

Nhưng thái độ hiện tại của hắn rõ ràng là thái độ mèo vờn chuột.

Đúng, mèo, ba đại Hủy Diệt Giả bao gồm cả hắn đều là chuột.

Sự dị dạng này khiến trong lòng Thái sinh ra kiêng kỵ, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào Chiến, đồng thời bản thân án binh bất động.

Chỉ một lát sau, Đệ Nhất Hủy Diệt Giả đích thân ra tay.

Hắn hiển nhiên sở hữu bảo vật do Thái Cực Đế Chủ ban tặng, cho nên có thể phá không Hồng Mông hỏa diễm, trực tiếp tiếp cận Chiến.

Lúc này, Chiến hiển nhiên gặp nguy hiểm.

Tuy nhiên cũng là Hồng Mông Đế Chủ cảnh giới, nhưng rõ ràng không bằng Đệ Nhất Hủy Diệt Giả, thế nhưng hắn không chút hoảng hốt, ngược lại càng tỏ ra mỉm cười tự nhiên.

Đệ Nhất Hủy Diệt Giả hừ lạnh một tiếng, đạo: "Thứ giả thần giả quỷ, hôm nay sẽ chém giết ngươi!" Nhưng ngay khi lời hắn vừa dứt, bỗng nhiên biến cố phát sinh!

Trong Hồng Mông Hỏa Sơn kia bỗng nhiên lại xuất hiện thêm mười hai đạo thân ảnh, mỗi một đạo thân ảnh khí tức tuy rằng đều không bằng Chiến, nhưng...

đều là Hồng Mông Đế Chủ!

Mười hai đạo thân ảnh xuất hiện, trực tiếp khiến tiếng gầm gừ của Đệ Nhất Hủy Diệt Giả nghẹn lại trong cổ họng.

Thái đang chuẩn bị đứng một bên quan sát, chờ cơ hội, giờ khắc này cũng bị trực tiếp dọa cho chết trân.

Chuyện này... cũng quá dọa người rồi!

Nếu tính cả Chiến, tổng cộng có mười ba vị Hồng Mông Đế Chủ!

Trong Hồng Mông Tân Thế Giới hiện nay, Hồng Mông Đế Chủ có thể nói là phượng mao lân giác, căn bản rải rác không có mấy.

Cho dù là Khí Vận Chi Tử như bọn hắn, số lượng Hồng Mông Đế Chủ e rằng cũng sẽ không quá nhiều.

Ít nhất Thái trước mắt nhìn thấy, tịnh không có vượt quá mười người.

Nhưng hiện tại... một lần trực tiếp toát ra mười ba cái Hồng Mông Đế Chủ!

Trời ạ!

Đây là khái niệm gì?

Thương Thiên một người thu nhận Hồng Mông Đế Chủ, chỉ sợ trực tiếp có thể hoành tảo cả cái tân sinh Vĩnh Hằng Quốc Độ.

Tuy rằng đều là Đệ Nhất Trọng Đế Sơ cảnh giới, nhưng cũng thực tại quá dọa người!

Thái sợ hãi, ba đại Hủy Diệt Giả cũng úy kỵ!

Hủy Diệt Giả tuy rằng vì hủy diệt mà sinh, nhưng cũng có vô cùng trí tuệ, biết rằng mười ba vị Hồng Mông Đế Chủ nếu trực tiếp động thủ, bọn hắn hôm nay hữu tử vô sinh!

Mười ba vị Sứ Đồ, mười ba vị Hồng Mông Đế Chủ!

Chương 321

Thật sự quá kinh người, Thái cùng ba đại Hủy Diệt Giả lúc này hoàn toàn mộng bức. "...Không có khả năng..." Tư duy của Thái đều có chút đình trệ.

Kỳ thực, việc Chiến đột phá Hồng Mông Đế Chủ hắn hoàn toàn có thể tiếp nhận, bởi vì ngay từ đầu hắn đã biết Chiến là Hỗn Độn Chí Tôn thập nhị trọng cảnh giới, trực tiếp đứng tại biên duyên Hồng Mông Đế Chủ.

Mượn nhờ sức mạnh của vị Thương Thiên vĩ đại kia, trực tiếp đánh vỡ gông cùm xiềng xích cũng là chuyện bình thường.

Nhưng, còn mười hai người kia thì sao?

Mười hai tồn tại đó Thái cũng biết, cảnh giới của bọn hắn đều chỉ là Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng hoặc thập nhất trọng.

Theo thường lý, muốn đánh vỡ cái điểm tới hạn kia, trực tiếp đột phá thì cần vô số thời gian tích lũy.

Tuyệt đối không phải là một quá trình dễ dàng.

Nhưng hiện tại, toàn bộ đều bước vào Hồng Mông Đế Chủ cảnh giới!

Ánh mắt Chiến quét qua Thái, băng lãnh lại vô tình, hiển nhiên Chiến tuyệt đối sẽ không bởi vì đối phương là Hồng Mông Khí Vận Chi Tử mà có bất kỳ khách khí nào, thanh âm hắn chậm rãi phát ra: "Thái, thần phục, hoặc là tử vong!" Chiến cho hắn hai con đường, một sinh, một tử.

Hắn như hôm nay tuyệt đối có tư cách đưa ra điều kiện như thế.

Nghe lời Chiến nói, ánh mắt Thái hoàn toàn biến hóa, trong lòng

hắn hà đẳng không cam lòng.

Trước kia, hắn đâu phải chịu khuất nhục như vậy, cư nhiên phải đợi người khác cho đường đi.

Ngay cả lúc trước đối mặt ba đại Hủy Diệt Giả, hắn cũng có thể có mưu kế để rời đi.

Nhưng đến hiện tại, Thái thật sự có chút tuyệt vọng.

Mười ba vị Hồng Mông Đế Chủ, đội hình này quá đáng sợ!

Lãnh Địa Chúng Sinh Bình Đẳng của hắn tuy lợi hại, nhưng tác dụng cũng chỉ là áp chế cảnh giới đối phương xuống ngang bằng mình.

Hiện tại, đối phương là áp chế tuyệt đối về số lượng!

Thái chưa kịp mở miệng, Đệ Nhất Hủy Diệt Giả kia lại nói: "Hồng Mông sinh linh a, cùng ta liên thủ!

Tuy rằng túc túc có mười ba tên Hồng Mông Đế Chủ, nhưng ngươi cũng có thể nhìn ra, bọn chúng đều chỉ là vừa mới đột phá mà thôi.

Cùng ta hợp tác, tuy không thể chém giết bọn hắn, nhưng muốn từ trong vòng vây trùng xuất ra ngoài lại đơn giản bất quá." Nghe câu này, trong lòng Thái bắt đầu suy tính. "Đơn giản bất quá" mấy chữ này đương nhiên là nói nhảm, nếu thật đơn giản như thế, hắn cũng không cần lôi kéo mình.

Thái thầm nghĩ: "Ba tên gia hỏa này, hẳn là chỉ muốn kéo ta làm pháo hôi, sau đó bọn hắn có thể thừa cơ rời khỏi nơi này." Thủ đoạn này hắn vừa mới chơi xong, làm sao có thể lạ lẫm?

Chỉ là, trong lòng Thái lại càng rõ ràng một điểm: Nếu không cùng bọn hắn hợp tác, thật sự chỉ có hai con đường Chiến đưa ra để đi,

hoặc là đầu hàng, hoặc là bị giết.

Nhưng đối với hắn, vô luận con đường nào hắn cũng không nguyện ý đi.

Hắn muốn sống, không muốn dễ dàng chết đi như thế, nhưng đồng dạng cũng không nguyện ý mất đi tự do.

Lúc này, Thái trong lòng đã có tính toán: Cùng Hủy Diệt Giả liên hợp!

Nhưng đương nhiên không thể đi làm pháo hôi cho bọn chúng, bèn nói: "Đệ Nhất Hủy Diệt Giả, muốn ta cùng ngươi hợp tác có thể, nhưng ta sẽ không làm pháo hôi, cho nên người đầu tiên xung kích tuyệt đối không thể là ta." Đệ Nhất Hủy Diệt Giả vừa nghe, trong mắt vô quang vô ba, nhưng trong lòng lóe lên sát ý mạc danh: "Tên gia hỏa này thật đáng chết, cư nhiên dám cùng ta chơi một tay!" Đương nhiên hắn cũng rõ ràng trước mắt quan trọng nhất là đạt thành hiệp nghị.

Tên Thái này thực sự trơn như chạch, nếu có thể, Đệ Nhất Hủy Diệt Giả đều muốn lập tức xử lý hắn.

Nhưng không có cách nào, mười ba tôn Hồng Mông Đế Chủ tạo áp lực thực tại quá lớn.

Chương 322

Ngày xưa bọn hắn đều mang đến uy hiếp tử vong cho người khác, nhưng giờ khắc này, đối với việc có thể đào thoát hay không, bọn hắn căn bản không có bất kỳ hy vọng nào.

Cho nên, chỉ có thể liên hợp! "Được, ta đồng ý.

Đợi lát nữa ta sẽ là người đầu tiên phát động xung kích, tranh thủ có thể nhanh chóng rời đi." Đệ Nhất Hủy Diệt Giả trả lời khiến Thái bất ngờ.

Tuy rằng liệu định Đệ Nhất Hủy Diệt Giả nhất định sẽ đồng ý, nhưng theo hắn thấy, người đầu tiên xung kích đột phá phòng tuyến nên là Đệ Tam Hủy Diệt Giả, bởi vì hắn yếu nhất, lý sở đương nhiên nên bị hy sinh.

Nhưng hiện tại, Đệ Nhất Hủy Diệt Giả cư nhiên muốn làm người đầu tiên động thủ.

Đúng lúc này, Chiến bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, nói: "Hanh, đều không cần tranh nữa, bởi vì căn bản không có bất kỳ ý nghĩa gì!" Hắn cười nói: "Hôm nay, một kẻ cũng đừng hòng đi ra ngoài." Khi lời nói vừa dứt, một đạo sức mạnh cuồng triều đáng sợ chậm rãi giáng xuống, luồng khí tức hư vô kia trực tiếp đem thời không nơi này hoàn toàn phong tỏa.

Đệ Nhất Hủy Diệt Giả chú ý tới, sức mạnh phong tỏa này cư nhiên viễn viễn cao hơn Hồng Mông Đệ Nhất Trọng Đế Sơ cảnh giới. "Không thích hợp, khí tức này... là Hồng Mông Chí Bảo!" Người phản ứng đầu tiên là Thái.

Thái là Hồng Mông Khí Vận Chi Tử, cho nên đối với hết thảy cảm ứng nhạy bén nhất.

Hắn có thể cảm giác rõ ràng luồng năng lượng hồng lưu đáng sợ kia biến hóa.

Căn nguyên của đạo năng lượng hồng lưu này tịnh không phải là nhóm Hồng Mông Đế Chủ do Chiến cầm đầu, mà là Hồng Mông Chí Bảo!

Hắn thật sự kinh ngạc! "Không có khả năng, Hồng Mông Chí Bảo rõ ràng hỗn độn chưa thai nghén xong, làm sao có thể điều động?" Trong lúc hãi nhiên, Hồng Mông Thánh Hỏa Sơn cư nhiên trực tiếp bắt đầu run rẩy, sau đó có một cỗ năng lượng cực kỳ bàng bạc trực tiếp dũng hiện ra.

Năng lượng này cùng sức mạnh phong tỏa lúc trước như ra một lò.

Thái tái thứ kinh hô! "Hồng Mông Chí Bảo...

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, vì sao Hồng Mông Chí Bảo lại không ổn định như thế?" Hồng Mông Chí Bảo một khi hình thành sẽ vô cùng kiên cố, cho dù là người sở hữu Hồng Mông Đế Chủ đệ tam trọng Thái Tố cảnh giới như Bàn Cổ và Kỷ Nguyên cũng đừng hòng hám động mảy may.

Cũng chính vì như thế, những cường giả kia mới có thể ở bên ngoài lẳng lặng chờ đợi.

Nhưng hiện tại, Hồng Mông Chí Bảo rõ ràng chưa hoàn toàn xuất thế cư nhiên cực kỳ bất ổn định, sắp bạo động. "Khả ác, Chiến, các ngươi rốt cuộc đã làm gì?!

Không đúng, khẳng định không phải các ngươi!

Các ngươi không có bản sự đó, cho nên...

Là Thương Thiên!

Tên Thương Thiên đáng chết kia rốt cuộc đã làm cái gì a!" Chiến tuy rằng trở thành Hồng Mông Đế Chủ, nhưng tuyệt đối không có bản sự thao túng Hồng Mông Chí Bảo kia, cho nên nhất định là Thương Thiên!

Lúc này, Đệ Nhất Hủy Diệt Giả hít sâu một hơi, nói: "Tên Thương Thiên đáng chết kia, hắn để mười ba tên Sứ Đồ thiết đoạt bản nguyên của Hồng Mông Chí Bảo...

Đáng chết, thật đáng chết!

Ta rốt cuộc đã minh bạch vì sao mười ba tên Sứ Đồ có thể đồng thời vi phạm thường lý và quy tắc để trở thành Hồng Mông Đế Chủ!" Hiện tại hắn đã minh bạch phương pháp thành tựu của mười ba Đế Chủ, nhưng như hôm nay có một vấn đề cực kỳ tàn khốc đặt tại trước mặt: Bị thiết đoạt bản nguyên, Hồng Mông Chí Bảo sắp nổ tung rồi!

Bọn hắn bị phong tỏa rồi!

Chương 323

Thương Thiên ban cho bọn hắn sự tuyệt vọng!

Tuyệt vọng!

Vô luận là Hủy Diệt Giả hay Thái, tâm linh triệt để bị tuyệt vọng lấp đầy, bởi vì sức mạnh ngưng tụ giờ khắc này thực tại quá cường đại.

Sức mạnh bản nguyên của Hồng Mông Chí Bảo bạo tạc, đó là khủng bố biết bao nhiêu? "Khả ác a, tên Thương Thiên này phát điên rồi sao, cư nhiên dám làm như thế, cư nhiên dám hủy diệt Hồng Mông Chí Bảo!" Trong lòng Thái cuồng khiêu, đối mặt với tình huống như vậy, dù là hắn cũng nảy sinh tuyệt vọng.

Sức mạnh ngưng tụ này cũng vị miễn quá khủng bố rồi, đủ để đem bọn hắn trực tiếp tạc đến phấn toái.

Chí ít kế hoạch xuất đào lúc trước thương lượng với Hủy Diệt Giả lúc này càng không thể thực hiện, bởi vì dư ba của Hồng Mông Chí Bảo đã đem chung quanh hoàn toàn phong tỏa, thời gian không gian đều bị sức mạnh phá hoại cách tuyệt!

Hắn thật sự không ngờ, Thương Thiên cư nhiên sẽ chơi một tay này.

Phải biết rằng mỗi một kiện Hồng Mông Chí Bảo đều vô cùng quan trọng, sự hình thành của nó nhất định tụ tập một cái Hồng Mông khí số, dưới sự vận chuyển của pháp tắc, vô tận càn khôn chi lực thống thống ngưng tụ trong đó mới có thể đản sinh.

Uy năng của Hồng Mông Chí Bảo là khủng bố, nếu có thể nắm giữ, đối với việc truy tầm đại đạo có trợ giúp cực lớn.

Nhưng Thương Thiên, hắn xá bỏ rồi!

Phi đan như thế, Hồng Mông Chí Bảo đã là do Hồng Mông đản sinh, vậy thì minh minh chi trung tự có sự kiềm chế, một khi đem nó phá toái, thế tất sẽ tao ngộ Hồng Mông khí vận phản phệ!

Thương Thiên đã là một tồn tại cường đại như vậy, không có khả năng không biết điểm này, nhưng hắn vẫn làm.

Hào vô nghi vấn, tên gia hỏa này triệt để phong cuồng rồi!

Bất quản Thái có cái nhìn thế nào, Sứ Đồ của Thương Thiên vẫn tiếp tục chấp hành sức mạnh.

Mười ba Đế Chủ lấy Chiến cầm đầu, lúc này đang thao túng một đạo sức mạnh. "Vĩ đại Thương Thiên, ngô đẳng không phụ sự ủy thác của người, rốt cuộc có sở thành.

Hôm nay, sẽ đem những sinh linh có địch ý với người, hoàn toàn gạt bỏ!" Lúc này bọn hắn đang hướng về Thương Thiên phát ra lời cầu nguyện.

Như hôm nay bọn hắn rốt cuộc đạt tới Hồng Mông Đế Chủ cảnh giới, bọn hắn sẽ không quên gốc, bởi vì có Thương Thiên cho nên sức mạnh của bọn hắn mới có thể đề thăng đến cảnh giới như thế!

Nếu không có ý ngoại phát sinh, Hủy Diệt Giả và Thái tất tử vô nghi.

Hiện tại bọn hắn giống như người thường bị nhốt trong một cái sơn động phong kín, mà trong sơn động lại đặt một tấn thuốc nổ khủng bố.

Đối mặt thời khắc sinh tử, Thái rốt cuộc phục nhuyễn. "Tên Thương Thiên này cường đại thật không thể tưởng tượng nổi, chí ít tại thời điểm này ta đấu không lại hắn, phi đan ta, ngay cả Bàn Cổ và Kỷ Nguyên cũng không phải đối thủ của hắn, vì kiêng kỵ hắn mà

tương tàn để thôn phệ đối phương nhằm đề thăng cảnh giới.

Đã như vậy, ta liền phục nhuyễn, đầu hàng hắn." Thái đưa ra quyết định! "Chiến, ta đầu hàng, ta đầu hàng!

Tha cho ta!" Đến lúc này, Thái rốt cuộc phục nhuyễn, xá bỏ kiêu ngạo của một Hồng Mông Khí Vận Chi Tử.

Đương nhiên nội tâm hắn vẫn cao ngạo, hiện tại chỉ là người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Tạm thời ủy khúc cầu toàn cũng không sao, đợi qua cửa ải này sau đó sẽ có cơ hội lật bàn!

Hắn sẽ đem những ý nghĩ này chôn sâu đáy lòng, không biểu lộ ra.

Từ bề ngoài nhìn lại, hiện tại hắn duy nhất muốn chính là sống sót.

Chương 324

"Ta sẽ trở thành tín đồ của Thương Thiên, giống như các ngươi, trung tâm cảnh cảnh vì Thương Thiên làm hết thảy sự tình.

Tha cho ta, cầu xin tha cho ta!" Thái tưởng rằng, chỉ cần đầu hàng, Thương Thiên sẽ để hắn sống, dù sao hắn và những sinh linh Hồng Mông khác không giống nhau, hắn sở hữu khí vận thậm chí so với Hư còn cao hơn gấp bội! "Thái, hiện tại mới muốn đầu hàng sao?

Đã muộn!" Lời nói của Chiến băng lãnh lại vô tình. "Khi ngươi lần đầu tiên cự tuyệt Thương Thiên, ngươi đã không còn cơ hội.

Ngươi tưởng rằng ngươi là Khí Vận Chi Tử thì Thương Thiên sẽ coi trọng sao?

Không, ngươi sai rồi!

Trong mắt Thương Thiên, loại tồn tại như ngươi cũng chỉ là tùy thời có thể gạt bỏ, ngươi quá đề cao mình rồi." Tâm tư của Thái kỳ thực cũng giống như phàm nhân thị tài ngạo vật.

Hắn cảm thấy mình là Khí Vận Chi Tử, Thương Thiên nhất định sẽ dùng, cho nên dù sinh tử chí cực cũng không kinh hoảng.

Trong dự tính của hắn, chỉ cần đầu hàng, Thương Thiên nhất định sẽ trọng dụng!

Nhưng hiện tại, Chiến trực tiếp cự tuyệt.

Không, hắn là Thương Thiên cự tuyệt!

Thương Thiên cần chính là tín đồ trung thành nhất, đối với loại lang tử dã tâm này, hắn sẽ không có chút để ý tới.

Oanh long...

Trong sự tuyệt vọng của Thái, Hồng Mông Chí Bảo rốt cuộc hủy diệt phá toái, lực lượng kinh khủng cuồn cuộn thiêu đốt, thiên địa băng tháp, thế giới tịch diệt...

Thái tự nhiên chết, ba đại Hủy Diệt Giả cũng trực tiếp trong vụ nổ khủng bố hóa thành tro bụi, triệt để tiêu tán.

Nhưng sức mạnh vụ nổ sinh ra không chỉ vỏn vẹn uy năng như thế!

Sóng xung kích hạo đãng hủy diệt hết thảy, tiên thánh hỏa sơn bị tồi hủy, sau đó lực lượng kinh khủng kia không đoạn lan tràn...

Tiếp đó, Vĩnh Hằng Quốc Độ do Kỷ Nguyên đế tạo cũng bị thôn phệ.

Đương nhiên, trước khi sức mạnh khủng bố bạo phát, mười ba Đế Chủ dưới sự bảo hộ của Thương Thiên đã trực tiếp biến mất tại chỗ này. ...

Bàn Cổ và Kỷ Nguyên đang tranh đấu đến thời điểm phi thường quan trọng, lúc này Bàn Cổ bị Kỷ Nguyên toàn diện áp chế.

Sức mạnh Vô Chi cũng bị Kỷ Nguyên khắc chế!

Kỷ Nguyên vừa chiến đấu vừa nói: "Bàn Cổ, đã phản bội Đạo Chủ, thì cho dù ngươi sở hữu Thái Tố cảnh giới giống như ta, sức chiến đấu của ngươi cũng suy yếu bất kham như thế, lúc này ngươi lấy gì để ngăn cản?

Mau mau đầu hàng, sau đó đem một thân đạo vận cống hiến cho ta!" Hắn đang đả kích tâm linh Bàn Cổ, khiến Bàn Cổ vốn đang bị áp chế càng thêm bị động.

Bàn Cổ giờ khắc này nộ hỏa thao thiên.

Sức mạnh Vô Chi cũng bị khắc chế, không có cách nào.

Hiển nhiên, sau lần trước hắn vận dụng sức mạnh Vô Chi khiến thân thể Hồng Quân mà Đạo Chủ nhập vào bị phá toái, Đạo Chủ đã truyền thụ lại pháp môn khắc chế cho Kỷ Nguyên.

Sớm biết như vậy, dù có phải đào thoát khỏi Hồng Mông cũng không nên cùng Kỷ Nguyên tiến hành sinh tử bác sát. "Kỷ Nguyên, Vĩnh Hằng Thần Quốc của ngươi có ba động cự đại, ngươi không quan tâm sao?

Chương 325

Phải biết rằng Thương Thiên có thể để Sứ Đồ tiến nhập trong đó, hoặc giả Vĩnh Hằng Thần Quốc của ngươi đều sẽ bị bác đoạt!" Chính diện vô pháp đối kháng, chỉ có thể hy vọng Kỷ Nguyên phân tâm.

Kỷ Nguyên "a a" cười một tiếng, nói: "Bàn Cổ, lúc này còn muốn cùng ta chơi thủ đoạn sao?

Vĩnh Hằng Thần Quốc của ta có Đạo Chủ thần lực gia trì, làm sao có thể bị phá hoại, bằng dạng này mà cũng muốn hám động tâm linh ta sao?

Giản trực là đang nằm mơ!" Thế nhưng, lời hắn vừa dứt, một cỗ lực lượng kinh khủng ba động sậu nhiên từ Thần Thánh Hỏa Sơn của Vĩnh Hằng Thần Quốc bạo phát ra. "Cái gì, chuyện gì xảy ra?!" Vô luận là Kỷ Nguyên đang đắc ý dương dương hay Bàn Cổ đang bị áp chế, lúc này đều kinh ngốc! "...Hồng Mông Chí Bảo bị phá toái!

Không có khả năng, không có khả năng!" Lúc này bọn hắn rốt cuộc minh bạch chuyện gì phát sinh, Hồng Mông Chí Bảo nổ tung, dấy lên cuồng triều khủng bố thao thiên! "Thương Thiên, Thương Thiên, ngươi cư nhiên dám!" Kỷ Nguyên giờ khắc này thật sự triệt để bạo nộ, Vĩnh Hằng Quốc Độ tân tân khổ khổ kiến lập trong một lần bạo tạc này bị triệt để hủy diệt, tất cả tồn tại trực tiếp điêu linh.

Hắn thật sự không ngờ, Thương Thiên cư nhiên dám chơi lớn như vậy!

Vĩnh Hằng Quốc Độ là vì nghênh tiếp Đạo Chủ trọng tân đản sinh mà tân tân khổ khổ kiến lập, trong đó tuy rằng không có bao nhiêu Hồng Mông Đế Chủ cường đại, nhưng những tồn tại bên ngoài thánh thành đều là thiên phú đỉnh cấp, sở hữu mạc đại khí vận Hồng Mông

Khí Vận Chi Tử.

Đợi Đạo Chủ chân chính tô tỉnh, chỉ cần Đạo Chủ dùng sức mạnh sảo sảo điểm hóa một phen, những tồn tại này có thể trực tiếp quật khởi, từng cái đạp nhập Hồng Mông Đế Chủ cảnh giới, sau đó vì Đạo Chủ vinh quang chinh chiến.

Đến lúc đó, Vĩnh Hằng Quốc Độ sẽ sở hữu hàng trăm tôn Hồng Mông Đế Chủ!

Nhưng hiện tại, hết thảy đều không còn nữa.

Thương Thiên hành sự quả nhiên bá đạo vô cùng, quả nhiên lăng lệ vô song.

Sức mạnh đáng sợ kia nương theo bóng ma hủy diệt đem hết thảy thôn phệ, làm sao Kỷ Nguyên không phẫn nộ?

Nhưng hiện tại phẫn nộ cũng vô dụng, hắn biết lúc này sự việc chân chính nên làm là đào tẩu!

Một đạo sức mạnh có thể phá toái hết thảy, thực tại quá khủng bố rồi.

Khí tức cuồng bạo vô song không đoạn bao trùm, hạo đãng vô cùng phát tán ra, giống như một siêu cấp hắc động thôn phệ sinh mệnh.

Trước mặt hắc động khủng bố này, hắn chẳng khác nào một phàm nhân.

Kỷ Nguyên lúc này cũng cố không được Bàn Cổ đang bị áp chế, trực tiếp thôi động lực lượng kinh khủng của bản thân xé mở từng tầng thời không, muốn rời khỏi không gian Hồng Mông này. "Thương Thiên, ngươi chờ đó, món nợ này ta nhất định sẽ đòi lại, sau khi Chí Cao Vô Thượng Đạo Chủ hồi quy, ngươi hữu tử vô sinh!" Giờ khắc này, hắn trong lòng phát ngoan, tuyệt đối muốn báo phục.

Nhưng đúng lúc này, trong lòng hắn hốt nhiên truyền đến cảm giác nguy cơ vưu vi nùng liệt...

Bàn Cổ! "Kỷ Nguyên, vừa rồi không phải phi thường kiêu trương sao?

Một hồi lại muốn đi rồi à?

Nếu ngươi đảm tiểu như thế, vậy thì quá làm ta thất vọng rồi a.

Ha ha, chiến đấu đi!" Thân thể Bàn Cổ trực tiếp ngăn cản trước mặt Kỷ Nguyên, trong mắt lấp lóe vẻ điên cuồng.

Trong giao phong trước đó, Bàn Cổ bị đánh cực kỳ thê thảm, lực lượng kinh khủng khiến đạo thể đều xuất hiện đoạn tầng, chỉ thiếu chút nữa là cảnh giới Thái Tố vừa mới đạp nhập sẽ bị đánh rớt.

Nhưng tại giờ khắc này, hắn điên cuồng!

Kỷ Nguyên phẫn hận đạo: "Bàn Cổ, ngươi điên rồi sao, còn không đi, ngươi cũng sẽ chết." Nhưng Bàn Cổ lại nói: "Hắc hắc, có thể cùng ngươi chết chung, ta phi thường cao hứng a.

Chương 326

Kỷ Nguyên, kỳ thực hai ta vốn nên là nhất thể, không phải sao?" Bàn Cổ điên cuồng trực tiếp lao về phía Kỷ Nguyên, thời không vừa bị Kỷ Nguyên xé rách lại bị Bàn Cổ trọng tân điền mãn. "Cáp cáp cáp...

Kỷ Nguyên, đừng sợ hãi a, trong tuyệt vọng, quy về trầm tịch và hủy diệt đi, a!" Bàn Cổ trực tiếp bóp chặt thân thể Kỷ Nguyên, sau đó lao thẳng vào ngọn lửa hủy diệt khủng bố do Hồng Mông Chí Bảo phá toái giải phóng ra. ...

Lúc này Thương Thiên chính thức đạp nhập Hồng Mông thế giới.

Hồng Hoang dưới sự bao bọc của Thương Lan Đại Đạo Đồ, triệt để hóa thành một chiếc thế giới cự hạm.

Ánh mắt hắn nhìn về nơi Vĩnh Hằng Thần Quốc đang bạo nổ thiêu đốt, trong con ngươi thấu lộ vẻ cao thâm mạc trắc.

Bên cạnh hắn, mười ba tôn Hồng Mông Đế Chủ cung kính đứng thẳng.

Đương nhiên, kẻ cầm đầu là Chiến.

Thương Thiên lợi dụng sức mạnh tạo hóa vô biên của bản thân, trực tiếp trảo nhiếp mười ba Sứ Đồ.

Chiến hiện nay đã là Đế Sơ tối đỉnh phong, chỉ thiếu một bước là có thể đạp nhập Quy Nguyên cảnh giới, mười hai người khác cũng chân chính đạt tới Đế Sơ chi cảnh.

Bọn hắn đứng sau lưng Chiến, ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ làm phiền suy tư của Thương Thiên vĩ đại.

Lúc này, Thương Thiên bỗng nhiên khẽ cười một tiếng nói:

"Không hổ là Bàn Cổ a, thật ngoan lạt, cư nhiên biết hướng tử nhi sinh." Thương Thiên tuy rằng chưa đến Vĩnh Hằng Quốc Độ, nhưng ánh mắt hắn có thể nhìn thấu hết thảy, Bàn Cổ cùng Kỷ Nguyên tranh đấu, đương nhiên hắn cũng đang quan sát.

Lúc này, Chiến rốt cuộc cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Vĩ đại Thương Thiên, cái tên Bàn Cổ kia không lo đào ly, cư nhiên xông vào trong vụ nổ lớn phá toái hết thảy của Hồng Mông, chẳng phải là tự tìm đường chết?" Theo hắn thấy, đích xác là tìm chết!

Bàn Cổ đích xác là Hồng Mông Đế Chủ đệ tam cảnh giới Thái Tố, nhưng cảnh giới như vậy không đủ để khiến hắn có thể bình an vô sự trong vụ đại bạo tạc Hồng Mông khủng bố.

Lúc này, Thương Thiên lại cười khẽ nói: "Chiến, ngươi đều là Hồng Mông Đế Chủ, cư nhiên không thể nhìn minh bạch.

Chân Lý, ngươi thử xem, mục đích của Bàn Cổ là gì?" Thương Thiên đã đem Hồng Hoang thế giới hóa thành một chiếc cự hạm, vậy thì Chân Lý Đạo Tổ tự nhiên cũng đi theo bên cạnh Thương Thiên.

Chân Lý Đạo Tổ ở hỗn độn thời đại trước đã đi theo Thương Thiên, Thương Thiên tự nhiên sẽ không quên.

Chân Lý hiện nay là Hỗn Độn Chí Tôn thập nhị trọng!

Đương nhiên, nếu Thương Thiên nguyện ý cũng có thể để Chân Lý Đạo Chủ đột phá Hồng Mông Đế Chủ cảnh giới, nhưng Thương Thiên biết, Chân Lý có thể tự hành đột phá.

Một khi đột phá, tuyệt đối sẽ sở hữu sức mạnh lăng giá trên Chiến.

Lúc này Chân Lý nói: "Vĩ đại Thương Thiên, ngài vừa rồi đã nói, Bàn Cổ giờ khắc này là hướng tử nhi sinh.

Hắn rõ ràng một điểm, nếu không có vụ nổ lớn Hồng Mông do

ngài dẫn phát, kỳ thực hắn sẽ bị Kỷ Nguyên đánh bại, sau đó bị thôn phệ!" Bàn Cổ khi thân là Hộ Đạo Giả mà lại có quyết tâm phản bội Đạo Chủ, thậm chí có thể làm ra hứa đa bố cục, có thể thấy tịnh phi đơn giản, thậm chí có vô hạn hy vọng.

Cho nên cách làm của hắn hẳn là nhân lúc Kỷ Nguyên bị loạn tâm thần bởi vụ nổ lớn Hồng Mông, trực tiếp hướng tử nhi sinh, vọng tưởng mượn nhờ sức mạnh này giết chết Kỷ Nguyên, sau đó trong nháy mắt hủy diệt thôn phệ Kỷ Nguyên, bổ toàn tự thân!

Chiến nghe xong, cực kỳ ngưng trọng nói: "...Có khả năng sao?" Chân Lý chậm rãi nói: "Hoặc là việc không có khả năng hoàn thành, nhưng chính vì như thế, Bàn Cổ mới càng thêm đáng sợ, không phải sao?" Cho dù chỉ dựa vào sức mạnh Thương Thiên hiển thị đồ tượng xem vụ nổ lớn Hồng Mông khủng bố, đều làm bọn hắn cảm giác kinh tâm, dưới sức mạnh đáng sợ như vậy Bàn Cổ cư nhiên tính toán nhiều như thế, đi làm ra một lần đánh cược cuối cùng, quả nhiên như Chân Lý nói, kẻ này mới càng thêm đáng sợ.

Thương Thiên bỗng nhiên khẽ cười nói: "Nếu là Bàn Cổ, hắn có thể hoàn thành hết thảy.

Kỷ Nguyên sẽ bị giết, sau đó Bàn Cổ sẽ đem Kỷ Nguyên thôn phệ, bổ toàn pháp tắc tự thân, thậm chí...

Bàn Cổ hoặc hứa cũng có thể đột phá Hồng Mông Đế Chủ cảnh giới đệ tứ trọng, Tàng Dịch.

Hoặc hứa sẽ cùng ta đứng tại đồng dạng cảnh giới." Thương Thiên nói thong thả ung dung, nhưng căn bản không đem Bàn Cổ để ở trong lòng.

Hắn nhẹ nhàng vươn bàn tay, trong lòng bàn tay có bốn đạo hư ảnh.

Chương 327

"Hanh, bản nguyên của ba đại Hủy Diệt Giả đều đã vào tay ta, ngoài ra còn có bản nguyên của tên Thái kia cũng bị ta luyện hóa, thật không tệ a..." Thương Thiên vẻ mặt cao thâm mạc trắc, căn bản không đem Bàn Cổ để vào mắt, thậm chí Thương Thiên hy vọng hắn có thể thành công!

Ba đại Hủy Diệt Giả cộng thêm bản nguyên của Thái tịnh không bị tổi hủy trong vụ nổ lớn Hồng Mông, mà bị Thương Thiên thu tập.

Đối với Thương Thiên, việc này kỳ thực rất dễ làm.

Có bản nguyên của ba đại Hủy Diệt Giả, Thương Thiên có thể thôi trắc nhân quả của Thái Cực, đương nhiên tên Thái kia chỉ là niềm vui ngoài ý muốn.

Bản nguyên của Thái rất có ý tứ, đạo Lãnh Địa Chúng Sinh Bình Đẳng kia kỳ thực là một cảnh giới lãnh địa tương đương bá đạo.

Chỉ đáng tiếc, tên Thái này sau khi đạt được năng lực lãnh địa lại quá đắc ý.

Tưởng rằng sở hữu một đạo lãnh địa là có thể muốn làm gì thì làm, nếu ngay từ đầu hắn có thể bày chính tâm thái, sau đó tiềm phục trong bóng tối không hiện thân, có lẽ thật sự có thể làm nên chuyện.

Nhưng đáng tiếc, tâm thái của hắn quá lớn.

Đặc biệt là sau khi Hộ Đạo Giả Kỷ Nguyên kiến lập Vĩnh Hằng Đế Quốc, hắn nhảy ra muốn săn bắn Kỷ Nguyên, thôn phệ Kỷ Nguyên.

Cũng chính vì tham lam, cho nên khi Chiến đi tìm hắn, rủ hắn săn bắn Bàn Cổ, hắn mới hào không do dự đáp ứng.

Đương nhiên, hiện tại hắn đã chết, bị Thương Thiên trực tiếp chém giết.

Thương Thiên đối với Chân Lý nói: "Bản nguyên của hắn cùng ngươi lại rất thích hợp, đem thôn phệ sau đó hảo hảo tế luyện một phen đi, có lẽ sẽ có kinh hỉ." Được Thương Thiên ban ân, Chân Lý đốn thì đại hỉ!

Sự thật là tu vi hiện nay của hắn cũng đã đạt đến một điểm tới hạn, muốn hướng tới Hồng Mông Đế Chủ xung kích.

Hắn đột phá Hồng Mông Đế Chủ cảnh giới không giống Chiến và những người khác.

Chiến và những người khác là dựa vào năng lượng bản nguyên của Hồng Mông Chí Bảo mới có thể tiến hành đột phá, nhưng hắn thì không, hắn tuân tuần chân lý nội tâm.

Một đạo lãnh địa của Thái đối với hắn đột phá cực kỳ có chỗ tốt.

Thương Thiên chỉ chậm rãi gật đầu, nói: "Ân, đây là ngươi đáng được." Sau đó hắn đem ánh mắt rơi vào trên ba đạo bản nguyên Hủy Diệt. "Thái Cực a Thái Cực, năm đó ngươi đế tạo ra thập đại Hủy Diệt Giả, nhưng thực tế thập đại Hủy Diệt Giả cũng có sự khác biệt đi." Thương Thiên cảnh giới càng phát cao thâm, nhãn giới tự nhiên cũng càng thêm thâm trầm.

Mười tên Hủy Diệt Giả đều do chân huyết của Thái Cực đế tạo ra.

Nhưng thực tế, mười tên Hủy Diệt Giả cũng có chỗ khác biệt, trong đó Đệ Nhất và Đệ Tam Hủy Diệt Giả uẩn hàm chân huyết bản nguyên của Thái Cực thâm trầm nhất, cho nên ba tên Hủy Diệt Giả này mới có thể đạp nhập Hồng Mông Đế Chủ cảnh giới.

Những Hủy Diệt Giả khác không bằng, ví dụ như Đệ Ngũ Hủy

Diệt Giả, đẳng cấp huyết mạch của hắn cũng chỉ ở mức trung gian, nhân thử sức mạnh của hắn hiển đắc có chút không cao không thấp.

Đương nhiên, Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả hiện tại có lẽ nên khánh hạnh, bởi vì trong thập đại Hủy Diệt Giả duy chỉ có một mình hắn còn sống, những kẻ khác đều đã chết.

Thương Thiên nắn vuốt ba đạo bản nguyên sức mạnh, trong ánh mắt cư nhiên trực tiếp bắt đầu xuất hiện thất thải thần bí sức mạnh.

Thần quang đáng sợ kia lúc này lay động ba động, cuối cùng trục tiệm cấu kiến ra một đạo thân ảnh cao lớn.

Thân ảnh cao lớn kia lập tức có một đạo thần quang cường đại bắn ra, lạnh lùng nói: "Thương Thiên!" Chủ nhân của đạo thân ảnh này, chính là Thái Cực!

Năm đó Thương Thiên diện kiến Thái Cực, thực lực so với Thái Cực tương sai thực tại quá nhiều.

Cho dù lúc đó Thái Cực bị trọng thương, nhưng nếu muốn giết Thương Thiên là dễ như trở bàn tay.

Một câu khó nghe, năm đó Thương Thiên có thể sống sót, chỉ vì hắn quá yếu nhỏ, không có tư cách khiến một vị như vậy quan chú.

Nhưng hiện tại lại không giống, Thái Cực bị cấm cố trong Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn, Thương Thiên lại ở trong Hồng Mông chưởng khống đại cục.

Đương nhiên, hiện tại Thái Cực nhưng cựu vô cùng cường đại.

Chương 328

Vừa mới hô lên tên Thương Thiên, lập tức có một cỗ uy áp bàng bạc vô khả tưởng thích phóng ra, trực tiếp hướng về phía Thương Thiên bao trùm.

Uy áp này đối với Thương Thiên đương nhiên giống như gió nhẹ, nhưng lại khiến Chiến cùng mười ba Hồng Mông Đế Chủ đều cảm giác được kinh cụ!

Hai chữ, lại có thể khiến bọn hắn tâm sinh úy kỵ!

Do thử khả kiến, cảnh giới Thái Cực cao thâm đến mức nào, thực lực khủng bố ra sao.

Bàn Cổ và Kỷ Nguyên đều là Hồng Mông Đế Chủ đệ tam cảnh giới cường giả, nhưng Chiến dù là lúc trước khi còn là Hỗn Độn Chí Tôn đối mặt bọn hắn cũng không có áp bách cảm như lúc này đối mặt Thái Cực.

Cường!

Thực tại quá cường! "Thái Cực, đã lâu không gặp." Thương Thiên mang theo nụ cười tùy hòa nói.

Lần trước chân chính gặp mặt là ở trong Hồng Hoang thế giới, đương nhiên lúc đó bất quá chỉ là một đạo tiên huyết hóa thân của Thái Cực mà thôi, nhưng hiện tại lại không giống, đây là hình chiếu chân chính của Thái Cực.

Thương Thiên tùy hòa, nhưng Thái Cực thì một điểm cũng không.

Hắn băng lãnh vô cùng nói: "Hảo, thật lợi hại a Thương Thiên!

Năm đó ngươi có thể đem phân thân của ta ma diệt, ta biết ngươi không đơn giản, lại không ngờ ngươi có thể đạt tới tình trạng như

thế." Thương Thiên nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Ân, kỳ thực cũng tốt, tất cánh hiện tại hết thảy đều bất quá là tiểu đả tiểu nháo mà thôi." Nếu để Kỷ Nguyên nghe câu này, chỉ sợ muốn tức đến thổ huyết.

Thân là Hộ Đạo Giả của Đạo Chủ, tân tân khổ khổ kiến lập Vĩnh Hằng Thần Quốc, lại bị Thương Thiên trực tiếp tạc hủy.

Nỗ lực chờ đợi Hồng Mông Chí Bảo cũng trực tiếp phấn toái!

Nhưng hết thảy đối với Thương Thiên, vẻn vẹn chỉ là tiểu đả tiểu nháo.

Thái Cực cười, đè thấp thanh âm, sau đó nói: "Ân?

Tiểu đả tiểu nháo sao?

Hảo, có ý tứ, thật có ý tứ a...

Vậy thì, Thương Thiên a, sự tình gì đối với ngươi mới là đại sự đây?" Thương Thiên nhìn Thái Cực, chậm rãi nói: "Đương nhiên... là giết ngươi!

Thái Cực, sự tồn tại của ngươi là nhân tố bất ổn nhất, cho nên chuẩn bị sẵn sàng đi, tiếp theo ta sẽ chém giết ngươi!" Tẫn quản Thái Cực liệu định tâm tư Thương Thiên định nhiên không nhỏ, nhưng Thương Thiên trực tiếp nói ra lời muốn chém giết mình như vậy, khiến hắn vô cùng ý ngoại. "Chém giết ta?

Cáp cáp cáp, hảo, hảo, hảo!

Thương Thiên, đã vậy thì ta ở nơi hư vô thâm sâu nhất chờ ngươi!" Đối với sự xương cuồng của Thái Cực, Thương Thiên hào không vì đó sở động, chỉ bình tĩnh nói: "Thái Cực, không cần cố ý trang xuất bộ dáng phong cuồng, ta biết ngươi hiện tại đang từng bước hướng tới đỉnh phong kháo long, một khi có thể từ trong phong ấn đột phá, vậy thì chính là Hồng Mông Đế Chủ tối đỉnh phong cường

giả!" Hồng Mông Đế Chủ tối đỉnh phong, đệ thất trọng, Khung Đỉnh!

Nếu có thể đánh vỡ đại đạo Khung Đỉnh, vậy thì có thể đúc thành Bất Hủ.

Thực lực Thái Cực khủng bố, tự nhiên không cần có bất kỳ chất nghi nào.

Nếu là quá khứ, Thương Thiên cự ly cảnh giới này quá xa vời, nhưng hiện tại đối với Thương Thiên, con đường cũng tịnh không phải không thấy điểm cuối!

Thân ảnh Thái Cực vẫn còn tồn tại, Thương Thiên lại cười trực tiếp trương miệng, sau đó đem ba đạo bản nguyên Hủy Diệt Giả trực tiếp thôn phệ.

Kỳ thực, nếu đan đan chỉ thôn phệ bản thân ba đại Hủy Diệt Giả, đối với Thương Thiên căn bản không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Nhưng trong bản nguyên, lại có đồ tốt!

Chương 329

"Thái Cực, ấn ký ngươi lưu lại trong bản nguyên ba đại Hủy Diệt Giả tất định phi thường cường đại đi, ngươi có thể thử xem, xem có thể thông qua bản nguyên hủy diệt ta, thao túng ta hay không." Thương Thiên hiện tại là đang bức bách!

Hắn ngay trước mặt Thái Cực đi thôn phệ bản nguyên của hắn, chính là muốn xem xem dưới tình huống như vậy hắn sẽ xử lý như thế nào.

Sâu trong bản nguyên ba tên Hủy Diệt Giả uẩn tàng thủ đoạn Thái Cực lưu lại.

Thương Thiên đoán, mục đích của thủ đoạn này là để phòng ngừa ba tên Hủy Diệt Giả sau khi thực lực tráng đại sẽ phản phệ.

Đương nhiên cũng là "cửa sau" Thái Cực thiết lập để thu hồi.

Chỉ cần đợi ba tên Hủy Diệt Giả thực lực đều đạp nhập Hồng Mông Đế Chủ tứ trọng cảnh giới trở lên, Thái Cực sẽ trực tiếp đem chúng thu hồi.

Kỳ thực, bản lai cũng không có gì.

Nhưng đồ vật rơi vào tay Thương Thiên lại không giống, bởi vì Thương Thiên chưởng ác nhân quả, vận mệnh, tạo hóa sức mạnh.

Đồ vật ở trong tay Thương Thiên, Thương Thiên có thể trực tiếp nghịch phản thôi diễn.

Thương Thiên có thể tìm ra chân thân Thái Cực ở đâu.

Thái Cực vừa rồi tuy rằng kiêu trương vô cùng, tự hồ căn bản không đem Thương Thiên để vào mắt.

Nhưng Thương Thiên lại rõ ràng, Thái Cực như hôm nay chưa khôi phục Khung Đỉnh cảnh giới, cho nên hiện tại hắn muốn đem mình thâm thâm ẩn tàng.

Một khi để Thương Thiên biết Thái Cực ở đâu, đối với Thái Cực cũng không phải một chuyện tốt.

Đương nhiên, đây chỉ là thứ yếu!

Chân chính khiến Thái Cực cực kỳ não nộ là Thương Thiên có thể phân tích và thôi diễn sức mạnh của hắn, đến lúc đó Thái Cực đối trận Thương Thiên sẽ không còn bất kỳ ưu thế nào!

Thương Thiên cười khẽ nói: "Thái Cực, hiện tại là cơ hội duy nhất giết chết ta, đến đây đi, thích phóng sức mạnh của ngươi cùng ta đối kháng đi." Thái Cực có thể nhân cơ hội này đem pháp lực cường đại vô cùng của bản thân thích phóng ra, sau đó dùng ba đạo bản nguyên chi lực đối kháng Thương Thiên, thậm chí đem hắn giết chết!

Đương nhiên, đây chỉ là lý luận.

Có thể thành công hay không còn phải xem song phương chiến đấu.

Nhưng Thương Thiên nói không sai, đích xác đây là cơ hội cuối cùng của Thái Cực, nếu Thái Cực không trân tích cơ hội này, vậy thì... lần sau Thương Thiên sẽ trực tiếp tìm tới phong ấn chi địa.

Thái Cực hô hấp thâm trầm...

Cuối cùng cười nói: "Thương Thiên, ngươi quá phóng túng, nhưng ngươi thật sự cho rằng ngươi đã thắng rồi sao?

Không có, viễn viễn không có thắng lợi a!

Hiện tại ngươi cũng không phải vô địch, đừng quên, còn một vị Đạo Chủ cường đại hơn ta!" Thái Cực tiếp tục cười nói: "Hiện tại

ngươi nhất định chí đắc ý mãn đi, thông qua hủy diệt Hồng Mông Chí Bảo, đem tên Hộ Đạo Giả Kỷ Nguyên kia đều lộng chết, nhưng Đạo Chủ cường đại tịnh không thể tưởng tượng giống ngươi đâu.

Cho ngươi một cái đề kỳ đi, tích niên thời điểm, Hồng Mông ngũ đại Đế Chủ chúng ta nguyên bản tịnh không bị thụ thương, là trạng thái hoàn hảo, nhưng đều bị vị Đạo Chủ kia trực tiếp đánh cho bán tử.

Vị Đạo Chủ kia bị trọng thương tịnh không phải do ta tạo thành, mà là bản thân sự tồn tại của hắn...

Hanh...

Chí vu muốn tìm ta và giết ta, được thôi, đến đi, ta đã nói ta sẽ đợi ngươi ở nơi hư vô thâm sâu nhất." Nói xong, hắn triệt để tiêu thất bất kiến.

Thương Thiên sắc mặt ngưng lại, cười lạnh nói: "Thật là một tên biết trang mô tác dạng." ...

Khi thân hình Thái Cực triệt triệt để để tiêu thất bất kiến, Chiến và những người khác mới khôi phục trạng thái khinh tùng.

Chương 330

Bọn hắn một lời không phát, chờ đợi Thương Thiên. "Được rồi, những chuyện này đều không cần để ở trong lòng.

Hồng Mông quốc độ này, sẽ là của ta, Hồng Hoang sinh linh sẽ trở nên càng ngày càng cường đại, sau đó chiếm cứ cả cái Hồng Mông." Kỳ thực Thương Thiên rõ ràng, lời của Thái Cực tịnh không hư giả.

Lần trước cùng tinh thần Đạo Chủ cách không giao phong một lần, vị Đạo Chủ kia thật sự phi thường cường đại a.

Nhưng kia thì đã sao, Đạo Chủ hiện tại không có thể thanh tỉnh, Thương Thiên có phương pháp đối kháng vị Đạo Chủ kia. "Đi thôi, như hôm nay nên đi xem Bàn Cổ rồi." ...

Hồng Mông đại bạo tạc đáng sợ chưa hoàn toàn bình tức xuống, Hồng Mông phá diệt chi viêm cường đại vẫn đang trì tục thiêu đốt.

Trong ngọn lửa khủng bố lại cuồng bạo kia, cư nhiên có một đạo thân ảnh chậm rãi bước ra!

Người này, chính là Bàn Cổ!

Quả nhiên như Thương Thiên sở liệu, Bàn Cổ cùng Kỷ Nguyên, hai kẻ thủ hộ giả chiến đấu, cuối cùng lấy thắng lợi của Bàn Cổ làm kết cục.

Kỳ thực, thực lực bản thân Kỷ Nguyên ở trên Bàn Cổ, nhưng đáng tiếc, hắn thua.

Bởi vì so với Bàn Cổ, hắn thiếu đi một phần quyết đoán, ngoan lạt.

Bàn Cổ có thể đi phản bội Đạo Chủ, nhưng Kỷ Nguyên từ đầu đến cuối không có một điểm nào.

Đánh một cái ví dụ không quá khập đương: Bàn Cổ từng là chó săn, hiện tại đã trở thành sói hoang nơi hoang nguyên, còn Kỷ Nguyên chỉ là một con chó giữ nhà mà thôi.

Cho dù chó giữ nhà được cho ăn nhiều thịt, sở hữu trang bị tốt đến đâu, nhưng một khi ở dưới điều kiện cực kỳ hà khắc, đều sẽ thua, bởi vì không so được với Bàn Cổ sự ngoan lạt kia.

Bàn Cổ thâm thâm thôn thổ một hơi, sau đó xoay người nhìn Hồng Mông hủy diệt chi viêm vẫn còn đáng sợ kia, rốt cuộc nói: "Thành công rồi, ta cũng hoàn chỉnh rồi!" Bàn Cổ cùng Kỷ Nguyên, hai kẻ thủ hộ giả, từng đều được Đạo Chủ ban cho bản nguyên sức mạnh.

Hai loại sức mạnh hóa thành hai cái đạo thể bất đồng.

Lần này, Bàn Cổ tuyệt xứ phùng sinh, rốt cuộc đem hai đạo đạo thể hợp hai làm một, hiện tại hắn cảnh giới tịnh không ổn định, bất quá tịnh không phải muốn điệt lạc, mà là muốn đề thăng!

Lúc này hắn, cư nhiên lập tức muốn đột phá Hồng Mông Đế Chủ cảnh giới đệ tứ trọng - Tàng Dịch!

Thái Tố và Tàng Dịch, hoàn toàn là hai khái niệm.

Thái Tố là sơ thủy biến cách đỉnh phong, còn Tàng Dịch lại là cải biến, đem ý niệm bản thân chuyển biến thành đạo ngân cực kỳ khủng bố, cuối cùng tiêu dung tiêu tán hết thảy.

Thế nhưng đúng lúc này, sắc mặt Bàn Cổ mãnh liệt biến đổi. "Thương Thiên!

Cút ra đây cho ta!" "Bàn Cổ, cảm tri của ngươi cũng thật phi thường mẫn duệ, cư nhiên có thể trực tiếp phát hiện ta." Thân ảnh Thương Thiên chậm rãi xuất hiện trước mặt Bàn Cổ.

Bàn Cổ lúc này khí tức đang ở lúc bạo tạc nhất, cảnh giới chìm nổi, giống như biển sâu cự lãng không đoạn dũng động.

Nhưng Thương Thiên lại dị thường bình tĩnh, tinh thần cả người đều hiển đắc trầm tịch như thế.

Hai cái cực đoan, nhưng Bàn Cổ ngược lại đối với Thương Thiên phi thường kiêng kỵ.

Thương Thiên bỗng nhiên trêu chọc nói: "Ngươi rõ ràng sắp đột phá Tàng Dịch cảnh giới, thực lực sắp tấn tốc đề thăng, cư nhiên ngược lại đang sợ ta?

Bàn Cổ, đây không phải tính cách của ngươi a." Ánh mắt Bàn Cổ lãnh mạc, rốt cuộc hận thanh nói: "Thương Thiên, không cần đắc ý như thế.

Ta thừa nhận hiện tại ta không phải đối thủ của ngươi, thậm chí ngay cả khi chân chính đột phá Tàng Dịch cảnh giới cũng không phải đối thủ của ngươi, bởi vì ta biết, ngươi đã sớm đột phá Tàng Dịch rồi, đúng không?" Thương Thiên cười nói: "Ân, ha ha, tại thời điểm lần trước chúng ta phân biệt, lúc ngươi đột phá Thái Tố thì ta đã đột phá Tàng Dịch cảnh giới." Tuy rằng Bàn Cổ sớm có dự liệu, nhưng nghe Thương Thiên nói, trong lòng hắn vẫn có một loại thất lạc.

Chương 331

Năm đó tưởng rằng đột phá Thái Tố, chỉ cần có thể ổn trụ cảnh giới là có thể đánh bại Thương Thiên, lại không ngờ người ta đã sớm ở nơi cao hơn nhìn xuống.

Khả ác!

Lúc này, Thương Thiên bỗng nhiên nói: "Bàn Cổ, ngươi muốn trở nên càng thêm cường đại sao?

Ngươi muốn thành Bất Hủ sao?" "Ý gì?" Bàn Cổ vốn tưởng rằng Thương Thiên vừa đến nhất định sẽ trực tiếp động thủ, sau đó đem mình triệt để oanh sát.

Nhưng không có!

Ngược lại nói ra một câu như vậy.

Thành Bất Hủ?

Lại có ai không muốn thành Bất Hủ đây?

Nhưng thành Bất Hủ đâu phải sự tình đơn giản như thế.

Kỳ bất thuyết hiện tại cảnh giới hắn cũng bất quá là Hồng Mông Đế Chủ đệ tứ trọng mà thôi, cự ly cảnh giới chí cao vô thượng kia còn xa vời lắm.

Muốn tiếp tục đột phá, mỗi một trọng đều cực kỳ gian nan.

Phía sau đệ ngũ trọng Vô Cực, đệ lục trọng Đạo Lâm, đệ thất trọng Khung Đỉnh cảnh giới, muốn đột phá, nan thượng gia nan!

Năm đó Hồng Mông ngũ đại Đế Chủ, đến cuối cùng cũng chỉ có một mình Thái Cực đứng tại bước cuối cùng, những kẻ khác đều không thành công.

Hắn không vọng tự phỉ bạc, nhưng như hôm nay sau khi phản bội Đạo Chủ, muốn đạt tới cảnh giới đó đương chân nan thượng gia nan.

Đương nhiên, độ khó bản thân cảnh giới kỳ thực là vấn đề nhỏ.

Nhưng trừ việc này ra, còn có vấn đề nghiêm trọng hơn, Thái Cực và Đạo Chủ có thể gọi là hai con hổ cản đường, thực lực quá cường đại, cho dù bởi vì nhiều nguyên nhân khiến cả hai có tổn thương.

Bàn Cổ tịnh không biết Thái Cực rốt cuộc như thế nào, nhưng lại có thể rõ ràng, vị Đạo Chủ kia đương chân sắp quy lai rồi!

Cho nên theo Bàn Cổ thấy, lời nói của Thương Thiên hoàn toàn không đáng tin cậy.

Hắn trầm mặt, sau đó hỏi: "Thương Thiên, lời này là ý gì?

Chẳng lẽ ngươi cảm thấy ngươi đã đạt đến cấp bậc tồn tại như Thái Cực, cho nên miệng lưỡi lưu loát, cư nhiên dám nói loại lời này?

Ngoài ra, ta cũng không tin đối với Bất Hủ Đạo Chủ ngươi không có bất kỳ cái nhìn nào.

Hanh, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta thật sự vô tri sao?" Bất Hủ Đạo Chủ, đó là cảnh giới cực hạn, hà đẳng nan đắc!

Bình tâm mà luận, nếu Bàn Cổ trở thành Bất Hủ Đạo Chủ, nhất định sẽ trấn áp thiên địa, đem tất cả tồn tại có khả năng uy hiếp mình hoàn toàn gạt bỏ.

Nhìn thấy Bàn Cổ đối với mình kiêng kỵ như thế, Thương Thiên ti hào không hiển đắc ý ngoại, chỉ cười khẽ nói: "Bàn Cổ, hiện tại ngươi đang sợ hãi đi, sợ hãi ta lợi dụng ngươi, sau đó lại giết ngươi." Bàn Cổ trực ngôn bất húy: "Không sai!

Thương Thiên, đến hiện tại ta không thể không thừa nhận, ngươi đích xác phi thường cường đại.

Thời điểm mới bắt đầu, ngươi bất quá chỉ là một Âm Dương Ma Thần, so với vô số ma thần bị mẫn diệt ở thời đại trước kỳ thực không khác biệt, lúc mới bắt đầu, ngay cả Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần đều cường đại hơn ngươi.

Kỳ thực lúc vừa mới đản sinh kia, ngươi cũng chỉ có thể so sánh cùng Hỗn Độn Ngũ Hung mà thôi, nhưng hiện tại thì sao?

Ngươi tả hữu phùng nguyên, không đoạn bãi lộng mưu kế, như hôm nay đã đạt tới Hồng Mông Đế Chủ Tàng Dịch chi cảnh giới.

Ngô tuy rằng cũng đạt tới cảnh giới này, nhưng ngô không phải đối thủ của ngươi.

Theo đạo lý, hiện tại ngươi hẳn là giết ta, sau đó trực tiếp thôn phệ ta, nhưng ngươi không có làm như thế, cho nên ngươi nhất định có mục đích." Thương Thiên mỉm cười nói: "Cáp cáp, Bàn Cổ a Bàn Cổ, xem ra trải qua một lần sinh tử kiếp nạn, tâm tính của ngươi đề thăng không ít a." Nếu theo tâm tính Bàn Cổ nguyên lai, nói một hồi chỉ sợ trực tiếp có sở hành động, hoặc là cùng hắn tư sát, hoặc là lập tức đào tẩu.

Chương 332

Bởi vì đối với hắn có sở khủng cụ!

Nhưng Bàn Cổ hiện tại lại tịnh vị làm như thế, hắn trầm hạ tâm thần, nghe đối phương đem lời nói an tĩnh nói xong.

Đây là biểu hiện khắc phục tâm linh.

Đương nhiên, Bàn Cổ sở dĩ có thể như thế, cũng bởi vì cảnh giới hắn đã đề thăng tới Tàng Dịch cảnh giới.

Bàn Cổ khinh thường cười lạnh: "Hanh, nói những thứ này lại có ý tứ gì, ngươi rốt cuộc có đồ mưu gì, không ngại nói ra xem." Thương Thiên cười khẽ một tiếng, nói: "Nói nghiêm trọng rồi." Hắn tiếp tục nói: "Ta hiện tại muốn đem Hồng Hoang thế giới chuyển đến Hồng Mông." Bàn Cổ vừa nghe, đốn thì kinh ngạc vô cùng. "Cái gì!

Tên gia hỏa này, ngươi thật điên rồi.

Chẳng lẽ ngươi quên ta đã nói với ngươi, thế giới này là hạt giống Đạo Chủ lưu lại, chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng ngươi có thể triệt để trảm đoạn nhân quả của thế giới này?" Thương Thiên nhìn Bàn Cổ, lắc đầu nói: "Vừa rồi còn khen tâm tính ngươi có sở đề thăng, nhưng đối với hắn vẫn có sở khủng cụ a." Bàn Cổ đối với hắn có thể bảo trì trấn định, áp trụ khủng cụ.

Nhưng vừa nghe hai chữ Đạo Chủ, đốn thì kinh hoảng thất thố.

Tâm linh hắn cố nhiên đề thăng, nhưng không có viên mãn vô địch.

Đương nhiên, kỳ thực cũng tình hữu khả nguyên, mỗi một người đều sẽ sở hữu điểm yếu tâm linh, ngay cả Thương Thiên cũng có.

Sự đản sinh và cường đại của Bàn Cổ đều bởi vì vị Bất Hủ Đạo Chủ thần bí kia, lại như hôm nay phản bội, hết thảy nhân quả của hắn

đều củ triền tại trên người Đạo Chủ, nỗi kiêng kỵ thậm chí khủng cụ đối với Đạo Chủ đã thâm căn cố đế rồi.

Bàn Cổ trầm mặt cũng không nói lời nào.

Thương Thiên cũng không tiếp tục trào phúng, sau đó nói: "Không cần quản ta lý hội Đạo Chủ như thế nào.

Ta đem Hồng Hoang thế giới na di đến trong Hồng Mông, là muốn để Hồng Hoang không đoạn khoách trương, cuối cùng thủ đại Hồng Mông." Hồng Hoang thế giới không đoạn tráng đại, thủ đại Hồng Mông thế giới.

Hồng Hoang là hạt giống Đạo Chủ trồng xuống, Thương Thiên sẽ đem ấn ký xóa đi, sau đó trực tiếp tiếp thủ.

Như hôm nay rễ cây Vĩnh Hằng Chi Thụ kỳ thực đã thực nhập mỗi một tấc thổ nhưỡng Hồng Hoang.

Hồng Hoang không đoạn đề thăng tráng đại, tương đương với Vĩnh Hằng Chi Thụ vô hạn khoách trương, Vĩnh Hằng Chi Thụ là bản ngã của Thương Thiên, cho nên Thương Thiên cũng sẽ không đoạn đề thăng.

Đến lúc đó, Thương Thiên có thể trực tiếp hám động Bất Hủ, so với năm đó ngũ đại Đế Chủ trực tiếp phân cắt hiến tế Hồng Mông thế giới còn cao hơn một tầng thứ.

Đương nhiên, tại thời điểm đó, vị Đạo Chủ kia tất định sẽ tái thứ nhảy ra trở chỉ, phủ tắc thành quả sẽ bị Thương Thiên thiết thủ thưởng đoạt, thậm chí uy hiếp sinh tử của hắn, hắn làm sao sẽ thiện bãi cam hưu ni? "Vậy ngươi lại muốn ta làm cái gì?" Mưu kế của Thương Thiên cực kỳ khủng bố, vậy thì muốn Bàn Cổ làm cái gì?

Thương Thiên đạm nhiên nói: "Như hôm nay ngươi là Tàng Dịch cảnh giới, nhưng không đủ ổn định.

Ta có thể truyền thụ ngươi pháp môn tiến một bước đột phá đại đạo, để ngươi không đoạn đề thăng.

Bất Hủ Đạo Chủ thì không dám nói, nhưng chí ít có thể để ngươi đạt tới Đạo Lâm cảnh giới.

Chí vu ta muốn ngươi làm gì...

Kỳ thực cũng đơn giản.

Hợp hỏa, tiên sát Thái Cực, hậu tru Đạo Chủ!" Tuy rằng trong lòng Bàn Cổ đã có dự cảm một chút, nhưng nghe Thương Thiên nói ra, nhưng cựu vô cùng chấn hám.

Thái Cực, Bất Hủ Đạo Chủ, tên điên Thương Thiên này cư nhiên đều muốn giết, điên rồi!

Thương Thiên lại không để ý sự kinh ngạc của hắn, tiếp tục chậm rãi nói: "Chí vu sau đó Bất Hủ Đạo Chủ chi vị, đến lúc đó hai ta lại tiếp tục tranh đấu, ngươi thấy thế nào?" Tiên sát Thái Cực, hậu tru Đạo Chủ!

Tám chữ này, triệt triệt để để chấn hám hắn.

Chương 333

Thương Thiên cư nhiên dám nói ra lời như thế, khiến tâm thần hắn chịu chấn động cực lớn, vẻn vẹn bản thân tám chữ này, đã là một loại khủng bố.

Hắn nhìn Thương Thiên, trong ánh mắt tràn đầy kiêng kỵ.

Hắn cảm thấy người này là một tên điên cuồng và ma quỷ triệt đầu triệt đuôi.

Chí vu Thương Thiên nói gì phía sau, hắn hoàn toàn nghe không lọt nữa. "Hồng Hoang thế giới, rốt cuộc sắp tới rồi, Bàn Cổ ngươi vừa vặn tại đây chứng kiến thời khắc vĩ đại này." Chí vu sự tình Thái Cực Đế Chủ và Đạo Chủ, Thương Thiên lại hoàn toàn không để ở trong lòng.

Theo hắn thấy, sở hữu hết thảy đều không nhĩ nhĩ, tự hồ sở hữu hết thảy đều trong chưởng ác như nhau.

Nhưng càng như thế, Bàn Cổ mới càng sợ hãi.

Đích xác là sợ hãi!

Nguyên bản đối với Thương Thiên chỉ là kiêng kỵ, nhưng hiện tại hoàn toàn thượng thăng đến tầng thứ sợ hãi và úy cụ rồi.

Trước mặt Bàn Cổ, thân ảnh Thương Thiên chậm rãi tiêu tán, hóa thành hư vô.

Vừa rồi xuất hiện trước mặt Bàn Cổ đương nhiên không phải bản tôn Thương Thiên, chỉ là một đạo hóa thân, bản tôn đang thao túng Hồng Hoang thế giới hướng tới nơi này.

Nguyên bản, Hồng Hoang thế giới muốn tiến nhập Hồng Mông là vô cùng khó khăn.

Nhưng như hôm nay sở hữu sức mạnh Thương Thiên thủ hộ, vậy thì không giống nhau, sau khi tiến nhập Hồng Mông, phi đan thích ứng sức mạnh Hồng Mông, ngược lại gia tốc Hồng Hoang trưởng thành.

Bàn Cổ cứ như vậy nhìn, bất động một chút nào.

Hoặc hứa giống như Thương Thiên đã nói, nơi này chú định một cái thời khắc vĩ đại.

Bàn Cổ đã trải qua một cái Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ thời đại, cho nên không cần Thương Thiên nói kỳ thực hắn cũng rõ ràng, cái Hồng Mông này kỳ thực cũng là bố cục của Đạo Chủ.

Phủ tắc Đạo Chủ vì sao muốn để Kỷ Nguyên kiến lập Vĩnh Hằng Quốc Độ?

Nhưng nhìn thủ đoạn hiện tại của Thương Thiên, phân minh là muốn đem Hồng Mông cũng chiếm cứ a!

Nhìn thấy cũng thật không thể tư nghị a, Hồng Hoang thế giới là hạt giống Đạo Chủ, bị Thương Thiên chiếm cứ rồi.

Vô tận Hồng Mông cũng là Đạo Chủ đang âm thầm bồi dục, nhưng hiện tại, Thương Thiên cũng muốn đem nó chưởng khống.

Tiếng nói của Thương Thiên, tùy theo Hồng Hoang thế giới tới gần, sắp phải thực hiện rồi!

Bàn Cổ kỳ thực thật sự nghĩ không thông, xuất thân của Thương Thiên rõ ràng chỉ là mức bình thường, thậm chí đối với tồn tại trời sinh Đạo Thể như hắn, quả thực là đê vi.

Nhưng làm thế nào có khí vận hoặc giả thủ đoạn cư nhiên có thể làm được một điểm này.

Đối với Hồng Mông, Hồng Hoang thế giới tịnh không bàng đại.

Nếu đem Hồng Mông và Hồng Hoang đều áp súc hình dung, vậy

thì Hồng Mông là vũ trụ, Hồng Hoang là Thái Dương Hệ.

Chỉ là, cái "Thái Dương Hệ" như hôm nay so với quá khứ kỳ thực đã bành trướng vô số lần.

Điểm này, Bàn Cổ có thể nhìn ra, nó đang lấy tốc độ vô khả tưởng không đoạn bành trướng.

Tại chung quanh Hồng Hoang thế giới, có ba phiến thế giới hoàn nhiễu, giống như ba khỏa vệ tinh: Thương Long Thiên, Kỳ Lân Thiên, Phượng Hoàng Thiên.

Bàn Cổ nhìn Hồng Hoang thế giới, trong lòng lại vô hạn cảm khái.

Bởi vì Hồng Hoang thế giới dù sao cũng là thế giới hắn khai tịch, hắn cũng từng muốn mưu đoạt khí vận Hồng Hoang, tại trong đó lưu lại bố cục hậu thủ.

Chương 334

Nhưng đáng tiếc, thất bại. "Hồng Hoang thế giới, hôm nay lạc nhập trong Hồng Mông, thế đại Vĩnh Hằng Thần Quốc." Thanh âm Thương Thiên trực tiếp vang vọng cả cái Hồng Mông.

Vô số sinh linh dưới ý chí của hắn sắt sắt phát run!

Nguyên bản, Hồng Mông hỏa diễm đáng sợ kia đang không đoạn thiêu đốt, nhưng khi Hồng Hoang thế giới đến, Hồng Mông hỏa diễm cư nhiên cũng bắt đầu tiệm tiệm tức diệt.

Đối với điểm này, Bàn Cổ càng thêm kinh hãi.

Bởi vì dù là hắn đã đột phá Hồng Mông Đế Chủ đệ tứ trọng Tàng Dịch địa bộ, đối với ngọn lửa kia cũng thúc thủ vô sách, không có chút biện pháp nào.

Nhưng Thương Thiên cư nhiên có thể bằng vào sức một mình trực tiếp đem nó tức diệt, hiển thị ra sức mạnh khủng bố.

Hồng Hoang thế giới của Thương Thiên vừa vặn rơi vào địa phương nguyên bản Hồng Mông sở tại.

Hồng Mông Thần Hỏa tiệm tiệm tức diệt.

Hồng Hoang thế giới bắt đầu cùng Hồng Mông trục tiệm kết hợp.

Khi Hồng Hoang thế giới triệt để rơi xuống, Hồng Mông trực tiếp phát sinh biến hóa.

Hồng Mông cuồng phong, Hồng Mông liệt hỏa, Hồng Mông không gian liệt phùng, vô số sức mạnh phá diệt phấn toái đều tại giờ khắc này bạo phát.

Bàn Cổ biết, những sức mạnh này so với Hồng Mông hủy diệt chi

hỏa càng thêm khủng bố.

Sức mạnh cuồng bạo như tư ngưng tụ, hóa thành lực lượng thao thiên, đảo quyển.

Bàn Cổ trầm thanh nói: "Hồng Hoang thế giới phản phệ, Thương Thiên muốn ứng đối như thế nào đây?" Lại tại giờ khắc này, Thương Thiên lấy tay một điểm, Thương Lan Đại Đạo Đồ lúc này tái thứ quyển động, hạo hạo đãng đãng.

Nguyên bản là một bức đồ án bao khỏa thế giới.

Khi đồ án triển khai, Bàn Cổ hồn thân chấn đãng.

Hắn cư nhiên ở trong đó nhìn thấy khí tức đại đạo. "Thương Thiên...

Rốt cuộc làm sao hoạch đắc bảo vật này!" Bàn Cổ thật sự kinh hãi, rốt cuộc minh bạch vì sao Thương Thiên lại trực tiếp đem Hồng Mông Chí Bảo kia phá toái.

Chỉ nhìn Thương Lan Đại Đạo Đồ, hắn cảm giác tâm thần mình đều muốn bị dung nhập trong đó. "Nan quái, nan quái tư lại có để khí như thế!" Những Hồng Mông hỏa diễm, phong bạo, không gian toái liệt sức mạnh kia bị Thương Lan Đại Đạo Đồ cuốn một cái, đốn thì bị dung nhập trong đó, sau đó trở thành một cái phong cảnh trong đó.

Đương nhiên, đây vẻn vẹn chỉ là bắt đầu.

Thương Lan Đại Đạo Đồ tịch quyển chi gian, cư nhiên bắt đầu không đoạn thôn phệ Hồng Hoang.

Một đầu khác của Đại Đạo Đồ liên tiếp Hồng Hoang thế giới, Hồng Mông bị thôn phệ kinh qua Thương Lan Đại Đạo Đồ chuyển hóa, trực tiếp bắt đầu hóa thành linh vũ nhuận trạch cả cái Hồng Hoang thế giới.

Lúc này giờ khắc này, Chân Lý đứng tại Chân Lý Đạo Cung.

Thần sắc hắn vô cùng túc mục, sau đó đem thanh âm truyền khắp cả cái Hồng Hoang thế giới: "Chư vị sinh linh, vĩ đại Thương Thiên đem Hồng Hoang thế giới mang nhập trong Hồng Mông, đây là Thương Thiên chuyển hóa Hồng Mông chi khí hàng hạ Hồng Mông chi vũ, thụy trạch vạn vật, tẩy xoát thần hồn nhĩ đẳng.

Chư vị, cảm niệm ân đức Thương Thiên đi, là Thương Thiên để nhĩ đẳng có thể tiến hóa!" Chúng sinh nghe văn lời ấy, vô bất cảm niệm Thương Thiên ân đức.

Thanh âm tán tụng Thương Thiên cư nhiên từ Hồng Hoang thế giới truyền dương ra.

Lúc này Bàn Cổ hoàn toàn bị chấn hám: "...Sức mạnh thật cường đại, tín ngưỡng của đám chúng sinh ti vi này, cư nhiên có thể cường đại như thế, thật không thể tư nghị!" Thương Thiên nhìn Bàn Cổ, nói: "Tín ngưỡng chi âm, chúng sinh chi lực!

Chương 335

Bàn Cổ, vị Đạo Chủ kia đem chúng sinh coi là lâu kiến quân cờ, thậm chí dưỡng liệu, ngươi từ trong tay hắn đản sinh, cho nên cũng sẽ có cách nhìn và ý niệm như thế." Bàn Cổ bị sức mạnh này thâm thâm chấn hám, nhưng tiếp theo sự tình càng làm cho hắn ý ngoại phát sinh!

Ngay tại đỉnh thương khung Hồng Hoang thế giới vừa mới rơi xuống, hốt nhiên xuất hiện một đạo âm vân cự đại, âm vân kia bao trùm cả thế giới!

Âm vân nữu chuyển biến hóa, cuối cùng cư nhiên hóa thành một khuôn mặt đáng sợ!

Trong một sát na, Bàn Cổ càng thêm kinh hãi.

Hắn trực tiếp quát lớn: "Thương Thiên, ngươi điên rồi sao?

Ngươi biết mình đang làm gì không?" Hiện tại Bàn Cổ thật sự hận không thể trực tiếp giết chết Thương Thiên.

Bởi vì hắn thấy rất rõ ràng, gương mặt vừa mới thành hình kia hách nhiên chính là Đạo Chủ!

Thương Thiên lại không hề cảm thấy kỳ quái chút nào, xử trí vô cùng thản nhiên, bình tĩnh nói: "Bàn Cổ, nếu ngươi không thể khắc phục nỗi sợ hãi trong đạo tâm, vậy thì ngươi tất định sẽ bị đào thải, khó thành đại khí." Thật ra Thương Thiên biết, dù cho phải đối mặt với Thái Cực Đế Chủ, hay là vào thời khắc sinh tử, Bàn Cổ cũng sẽ không có biểu hiện như vậy.

Nhưng Đạo Chủ đối với hắn cực kỳ đặc thù.

Giống như một phàm nhân bình thường, từ nhỏ đã có bóng ma tâm lý, cho nên dù đã trưởng thành, một khi tiếp xúc lại cũng sẽ bản năng

cảm thấy sợ hãi.

Đương nhiên, trong đó cũng không loại trừ khả năng Bàn Cổ đang ngụy trang.

Khí tức của Thương Thiên không ngừng thôn thổ, sức mạnh giờ khắc này cư nhiên lại bắt đầu leo thang! "....." Bàn Cổ chấn động, rõ ràng cảm giác cảnh giới của Thương Thiên tương đương với hắn, nhưng hiện tại, đối phương chỉ trong một cái hô hấp đã bắt đầu lần nữa nâng cao cảnh giới!

Minh minh Hồng Mông Đế Chủ mỗi một lần thăng cấp đều gian nan như vậy, nhưng đối với Thương Thiên, bích lũy cảnh giới tựa hồ căn bản không tồn tại, chỉ cần hắn nguyện ý, liền có thể lập tức đột phá.

Tên gia hỏa này, quả thực là quái vật!

Bàn Cổ kinh hãi vô cùng, nhưng hết thảy trong mắt Thương Thiên lại là lẽ đương nhiên. "Bàn Cổ, ta không quản ngươi là đang giả vờ hay thật sự như thế, nhưng sau ngày hôm nay, trong lòng ngươi sẽ lại xuất hiện thêm một hạt giống, một hạt giống sợ hãi đối với ta!" Thương Thiên nói chuyện vô cùng không khách khí, sau một câu nói kia, hắn trực tiếp nghịch thiên!

Khi Thương Thiên nghịch thiên mà lên, thanh âm của Đạo Chủ rốt cuộc truyền đến: "Thương Thiên, lại là ngươi!" Tựa hồ vừa mới tỉnh ngủ, nhưng vào giờ khắc này lại triệt để cuồng nộ! "Gan chó thật lớn!" Khí tức của Thương Thiên không ngừng điên cuồng tăng lên, miệng lại hồn nhiên không thèm để ý, cười nói: "Đạo Chủ, hạt giống ngươi chôn xuống tại Hồng Hoang thế giới, cũng là nhân quả do ngươi gieo, hiện nay hết thảy bố cục của thế giới này đều đã bị ta trảm đoạn." "Thế nhưng, ta thật ra rất rõ ràng, ngươi đã lưu lại một thủ đoạn nhân quả luật lệnh cường đại nhất, đó chính là tâm linh

chúng sinh!" Thủ đoạn nào cũng đều có dấu vết để lần theo, vô luận là thế giới pháp tắc do Đạo Chủ ẩn tàng nơi sâu thẳm Hồng Hoang, hay là ám thủ trên một kiện bảo vật nào đó, Thương Thiên hiện tại đều có thể dùng thần niệm cường đại vô cùng tìm ra, sau đó trực tiếp xóa bỏ.

Nhưng hắn biết rõ, nếu chỉ như vậy thì căn bản sẽ không kết thúc!

Chính cái gọi là Đại Đạo vô hình, thủ đoạn của Đạo Chủ tuyệt đối không thể nào đơn giản như thế, những cái dừng lại ở bề mặt hoặc giả chỉ là dùng để mê hoặc Thương Thiên, ám thủ chân chính vẫn luôn tồn tại, đó chính là tâm linh!

Tâm linh chúng sinh, là ám thủ cuối cùng cũng là ẩn bí nhất của Đại Đạo!

Tâm linh loại đồ vật này, tối không thể nắm bắt, một cái ý niệm liền có thể thuấn tức vạn biến.

Dưới sức mạnh cường đại của Đạo Chủ, có lẽ chỉ cần có một sinh linh niệm tụng tên của hắn trong lòng, nhân quả của Đạo Chủ trong nháy mắt liền có thể đế kết.

Đến lúc đó, vô luận Thương Thiên tại Hồng Hoang thế giới đã làm bao nhiêu bố cục, vô luận Thương Thiên đem Hồng Hoang thế giới thăng cấp đến trình độ nào, đều sẽ trực tiếp bị vị Đạo Chủ kia hái quả.

Thương Thiên vì sao đem Hồng Hoang thế giới đẩy vào trong Hồng Mông?

Một mặt là muốn để Hồng Hoang thế giới trở thành căn bản của hắn, mặt khác là muốn tại nơi tiếp cận Đạo Chủ nhất, trực tiếp trảm đoạn nhân quả!

Hồng Mông Đế Chủ cảnh giới thứ tư là Tàng Dịch, kỳ thực trọng điểm chân chính không nằm ở chữ Dịch, mà nằm ở chữ 'Tàng'.

Tàng tâm, tàng niệm, tàng chúng sinh, tàng tự thân cảnh giới.

Bàn Cổ cũng là cảnh giới thứ tư, nhưng chỉ vừa mới tiếp xúc với Dịch, còn Thương Thiên lại thật sâu lĩnh ngộ được một chữ 'Tàng'.

Chương 336

Thương Lan Đại Đạo Đồ cuốn lấy Hồng Mông, thôn phệ vạn thiên tai nạn Hồng Mông, sau đó ngưng tụ vào trong sức mạnh bản thân.

Cảnh giới của Thương Thiên sớm đã có thể đột phá, trực tiếp đánh vỡ Hồng Mông Đế Chủ đệ ngũ cảnh giới —— Vô Cực!

Sơ Thủy, Tố, Dịch, Cực, ngũ đại cảnh giới, Hồng Mông Đế Chủ có năm cái căn cơ, thứ sáu là Đạo Lâm, và thứ bảy là Khung Đỉnh, kỳ thực đã xúc mạc đến biên duyên Bất Hủ.

Thương Thiên đem Hồng Hoang thế giới lần nữa thăng cách, để cho chúng sinh Hồng Hoang đạt được thuế biến trực tiếp, lại lấy ý niệm chúng chí thành thành của chúng sinh Hồng Hoang vào giờ khắc này, hóa thành một cỗ tín ngưỡng hồng lưu cuồn cuộn thao thao, liền có thể trực tiếp hội tụ, xung kích nghịch loạn nhân quả, rốt cuộc đem ý chí Đạo Chủ ẩn tàng trong tâm linh chúng sinh bức bách đi ra.

Thương Thiên chậm rãi đăng thiên, nhưng mỗi một bước, hà chỉ ức vạn dặm, phảng phất như cả Hồng Mông trong mắt hắn cũng chỉ vài bước là có thể đi hết.

Khoảng cách giữa Thương Thiên cùng ý chí Đạo Chủ đã gần như vậy.

Đạo Chủ lần nữa trầm giọng nói: "Thật tốt, biểu hiện của ngươi thật sự khiến ta quá bất ngờ." "Hiện tại nói lời này cũng không có ý nghĩa, đương nhiên ta biết ngươi tịnh không nói nhảm, ngươi muốn dùng ngôn ngữ của ngươi, gieo vào tâm linh ta, mỗi một chữ đều có thể hóa thành sức mạnh nhân quả." Thương Thiên đáp.

Thủ đoạn của Đạo Chủ thật sự kinh người, chỉ bằng một câu nói,

trực tiếp đem một đoạn nhân quả ẩn tàng trong tâm linh hắn, thủ đoạn khủng bố bực này quả thực không thể tưởng tượng nổi, đừng nói là Bàn Cổ hiện tại, thậm chí Đế Chủ Cực Hạn tích niên là Thái Cực có lẽ cũng không thể sở hữu.

Nhưng Đạo Chủ có thể làm được.

Thế nhưng, Thương Thiên lại có thể một chút nhìn thấu, cũng mảy may không thèm để ý. "Thật ra, ta đến bây giờ vẫn không minh bạch, tại thời đại luân hồi trước, vì sao ngươi cố ý phóng túng Ngũ Đại Đế Chủ?

Bất quá cũng không sao cả, ta tin tưởng thời gian làm rõ chân tướng sẽ không quá lâu, đến lúc đó, ta có thể đem ngươi, triệt triệt để để chém giết." Đạo Chủ không hề ngôn ngữ, thậm chí bóng ma gương mặt kia bắt đầu tiêu tán.

Hiển nhiên, Đạo Chủ biết một đạo ý thức hiện tại không thể đánh bại Thương Thiên, cho nên muốn đem sức mạnh rút lui, có thể bảo lưu bao nhiêu hay bấy nhiêu. "Thương Lan Đại Đạo, tẫn tại ngô tâm!" Thương Thiên nói xong, Thương Lan Đại Đạo Đồ đầu nhiên hiện ra một vòng, cư nhiên trực tiếp bao lấy ý chí Đạo Chủ. "Ngươi muốn giữ lại ý chí của ta, sau đó thôn phệ sao?

Thương Thiên, ngươi cảm thấy có thể thành công ư?" "Không cần giữ lại, chỉ cần có thể lưu lại phiến khắc là đủ rồi." Thương Thiên lần nữa khẽ động.

Một đạo kính mặt (mặt gương) vô cùng to lớn xuất hiện! "Âm Dương Tạo Hóa, Chính Phản Lưỡng Cực." Kính mặt chiếu rọi gương mặt của Đạo Chủ, sau đó trong kính cư nhiên cũng dần dần bắt đầu hình thành một đạo bóng dáng.

Thương Thiên Âm Dương Tạo Hóa Kính, giờ khắc này, cư nhiên đem hư ảnh Đạo Chủ trực tiếp copy! "Thương Thiên, ngươi dám!

Đang khinh nhờn bản Đạo Chủ, đợi khi bản Đạo Chủ trọng viên Bất Hủ, chính là lúc thần hồn ngươi phá diệt!" Thương Thiên xác thực mảy may không để ý tới, phản cười nói: "Buồn cười, ta đều đã bắt đầu động thủ làm rồi, còn nói những lời thừa thãi vô dụng này làm gì?

Trọng viên Bất Hủ?" Thương Thiên lắc đầu, sau đó nói: "Nhìn như ngươi vì quá tức giận mà lỡ miệng, lộ ra sơ hở, nhưng thực tế là cố ý như thế, muốn dùng ngôn ngữ dụ đạo tư duy của ta.

Dù cho hiện tại ta chỉ có một ý niệm xuất hiện thiên sai, vậy thì tiền lộ tạo hóa đều sẽ hoàn toàn bất đồng.

Không hổ là Đạo Chủ, quả nhiên tâm kế tinh thâm." "Bất quá, đừng tưởng rằng ta không biết, ngươi căn bản không phải trọng viên Bất Hủ, mà là bổ toàn Bất Hủ!" Trọng viên và bổ toàn không giống nhau.

Trọng viên là bản thân Bất Hủ, nhưng vì nguyên nhân nào đó mà phá toái, cho nên muốn một lần nữa viên mãn.

Bổ toàn tức là từ trước tới giờ chưa từng chân chính viên mãn.

Đạo Chủ mắt thấy tâm kế của mình thất bại, nộ hỏa trong con ngươi càng thêm vượng thịnh.

Nhưng hắn cũng rõ ràng, lúc này không còn khả năng tranh đấu với Thương Thiên nữa, ít nhất trước mắt trạng thái ý thức bán tử bất hoạt này tuyệt đối không thể nào là đối thủ của Thương Thiên.

Thương Thiên thực sự quá giảo hoạt.

Hết thảy bố cục, đều bị hắn dễ dàng nhìn thấu.

Chương 337

Cho nên chỉ có thể nhanh chóng bứt ra rời đi, phòng ngừa bị copy càng nhiều ý chí.

Tại phía dưới, Bàn Cổ lại triệt để chấn hám rồi!

Hắn cũng từng có trải nghiệm đáng sợ như thế, lần trước khi tranh đoạt tàn phá ý thức Đạo Chủ với Thương Thiên, Thương Thiên trực tiếp copy hắn, xuất hiện một đạo hư ảnh hoàn toàn tương liên về nhân quả, khí vận, tạo hóa với hắn.

Điều này làm cho trong lòng hắn kinh sợ, không thể không trực tiếp buông tha, lựa chọn chém giết đạo hình chiếu kia.

Giờ khắc này, Thương Thiên lần nữa cố kỹ trọng thi, nhưng lần này thi triển so với lần trước càng thêm cường đại, cư nhiên ngay cả hư ảnh Đạo Chủ cũng bị copy.

Thương Lan Đại Đạo Đồ không ngừng cuốn động, tựa hồ như vận mệnh lãng triều đang lay động.

Quá trình này tựa hồ kéo dài cả mấy trăm ức vạn năm, lại phảng phất chỉ có trong nháy mắt.

Khi Bàn Cổ hồi thần, bản ngã ý chí của Đạo Chủ đã bứt ra rời đi.

Chỉ là trong mặt kính kia lại lưu lại một đạo bóng dáng giống hệt như đúc, nếu luận khí tức mà xem, ít nhất có sáu phần của nguyên bản!

Thương Thiên, thật khủng bố, cư nhiên thật sự làm được việc copy hình chiếu Đạo Chủ.

Tới việc này, Bàn Cổ bỗng nhiên nhớ tới câu nói vừa rồi của Thương Thiên: "Sau ngày hôm nay, trong lòng ngươi lại sẽ có thêm

một hạt giống sợ hãi." Cho dù lòng tự tôn cao ngạo của Bàn Cổ khiến hắn không nguyện ý thừa nhận, nhưng trong lòng hắn đích xác đã có một đạo âm ảnh.

Thương Thiên làm xong hết thảy, trực tiếp đem đạo quang mang tín ngưỡng chúng sinh kia nắm trong tay, sau đó nói: "Sau ngày hôm nay, Hồng Hoang không còn, thế giới phương này, chỉ có một chữ: Thương!" Thương Thiên đặt tên lại cho Hồng Hoang thế giới: Thiên Thương Thế Giới!

Thiên Thương Thế Giới, độc tôn Thương Thiên!

Chân Lý Đạo Tổ trực tiếp truyền đạt ý niệm của Thương Thiên, giờ khắc này chúng sinh đang được Hồng Mông chi khí của Thương Thiên tưới nhuần thân thể, sức mạnh không ngừng tăng lên.

Kỳ thực, mỗi một sinh linh bẩm sinh đều là kẻ trục lợi, đối với ai tốt, ai làm cho bọn hắn đạt được chỗ tốt, vậy thì tâm linh bọn hắn sẽ tôn, sẽ kính.

Đương nhiên, là ở dưới tiền đề tuyệt đối không thể để những sinh linh này có loại suy nghĩ chủ nghĩa "cầm lấy".

Bất quá Thương Thiên cũng không cần lo lắng những thứ này, bởi vì có Chân Lý Đạo Tổ ở đó, giúp hắn giáo hóa chúng sinh, có thể làm cho hắn đỡ tốn khí lực.

Như hôm nay Thương Thế Giới hoàn toàn đi lên con đường tuyệt đối bất đồng với Hồng Hoang quá khứ.

Theo quỹ tích Hồng Hoang nguyên bản, Long Hán chi kiếp khiến thiên địa bản nguyên có tổn hại, sau đó Vu Yêu đại chiến, lần nữa tổn hao Hồng Hoang bản nguyên...

Kỳ thực mỗi một lần đại chiến đều có người ở phía sau màn thúc đẩy mưu tính.

Tam Thanh Thánh Nhân của tiền thế nhìn như cao cao tại thượng cũng bất quá là quân cờ của người khác mà thôi.

Nhưng một đời này, hoàn toàn bất đồng.

Thực lực Thương Thiên không ngừng tăng lên, Hồng Hoang thế giới cũng nước lên thì thuyền lên, bản nguyên cả thế giới tăng lên, cho nên thực lực chúng sinh cũng không ngừng tăng lên.

Hiện nay, những sinh linh Hồng Hoang kia nếu thiên phú xuất sắc, vừa mới sinh ra đã có thực lực Đại La Kim Tiên!

Hà đẳng bất khả tư nghị.

Nếu đặt tại quá khứ, Đại La Kim Tiên ở Hồng Hoang là sức chiến đấu cực kỳ đỉnh cấp, ngoại trừ Thánh Nhân và thiểu số Chuẩn Thánh ra, Đại La Kim Tiên hoàn toàn có thể đi ngang.

Khả hiện tại, hài nhi phổ biến đều có trình độ Kim Tiên, hơi tốt một chút là Thái Ất Kim Tiên, tối vi xuất sắc là Đại La Kim Tiên!

Hơn nữa, theo thế giới hiện tại phi tốc thuế biến, thế tất sẽ không ngừng tăng lên biến hóa.

Đương nhiên, Hồng Hoang nguyên bản thực ra không yên ổn, Thương Thiên kỳ thực vẫn luôn biết, vị Đạo Chủ kia đã lưu lại một hậu thủ ẩn bí nhất.

Nhưng ở lần này, hắn đã triệt triệt để để giải quyết, cho nên thế giới này không còn là Hồng Hoang, mà là Thiên Thương Thế Giới.

Chương 338

Một cái thế giới chân chính thuộc về Thương Thiên!

Đương nhiên, hiện tại thế giới Thương Thiên sở hữu không ít, Thương Long Thiên, Phượng Hoàng Thiên, Kỳ Lân Thiên đều đang lớn mạnh.

Lại về sau, Nữ Oa, Hồng Vân, Phục Hy... cũng sẽ lục tục cường đại, sau đó khai tịch thế giới của chính mình, rồi hóa thành thế giới "vệ tinh" của Thiên Thương Thế Giới.

Điều này sẽ làm cho bố cục của Thương Thiên không ngừng vững chắc lớn mạnh, sau đó triệt triệt để để chiếm cứ Hồng Mông.

Bàn Cổ trơ mắt nhìn Thương Thiên không ngừng diễn biến thế giới, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Thế giới này, nguyên bản là do hắn khai tịch, nhưng hiện tại hắn tịnh không phải chủ nhân, chỉ có thể làm một người bàng quan đứng nhìn.

Nhìn Thương Thiên hiện tại trở thành tín ngưỡng duy nhất của cả thế giới, chúng sinh thế giới kia, hầu như đã quên mất Bàn Cổ hắn mới là người khai tịch thế giới!

Bất đắc dĩ túng nhiên là Bàn Cổ, lúc này cũng đều có điểm: Chua rồi.

Nhưng, tiếp theo còn có chuyện làm cho hắn càng thêm "chua".

Từ đằng xa, có mấy đạo thân hình đang hướng về nơi này phi hành, thủ đương kỳ trùng, cư nhiên là một tôn Hồng Mông Đế Chủ!

Nữ Oa!

Bàn Cổ đương nhiên biết Nữ Oa, bởi vì vị này tại Hồng Hoang thế giới nguyên bản thuộc về hắn khai tịch, có thiên mệnh cự đại, chú định trở thành một trong các Thánh Nhân.

Nhưng thật không nghĩ tới, Nữ Oa cư nhiên bằng vào tự thân sấm đãng tại Hồng Mông, trực tiếp thành Hồng Mông Đế Chủ. "Thương Thiên vĩ đại, tín đồ Nữ Oa bái kiến, hiện nay ngô đã sơ bộ nắm giữ phương pháp để tạo ra một chủng tộc mới: Thiên Nhân Tộc, có thể đem vinh quang của Ngài vĩnh sinh vĩnh thế hoằng dương xuống." Thương Thiên gật đầu, hài lòng nói: "Hiện nay tu vi không tệ." Sau Nữ Oa, Phục Hy, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử... toàn bộ đều quy lai, lúc này bọn hắn, cư nhiên đều đã tới tầng thứ Hồng Mông Đế Chủ!

Tuy rằng đều là Đế Sơ sơ cấp nhất, nhưng cũng phi thường phi thường dọa người rồi a!

Đương nhiên, có hai nữ tử không có quy lai, đó là Thường Hi cùng Hi Hòa, nhưng Thương Thiên biết, hai người này hiện nay cũng phi thường ghê gớm.

Thương Thiên nhìn về phía Bàn Cổ, sau đó dò hỏi: "Chấn hám sao?" Bàn Cổ: "....." Thương Thiên lại nói: "Chờ ta ổn định Thiên Thương Thế Giới, triệt để nắm giữ Hồng Mông, ta muốn đi tìm Thái Cực gây phiền toái, tên gia hỏa này là một cái u ác tính, tất phải chết!" Thái Cực là u ác tính điểm này, Bàn Cổ không có bất kỳ ý kiến gì.

Nhưng, có một điểm không thể phủ nhận, sở dĩ trở thành u ác tính là vì đủ cường đại, nếu không thì sớm đã bị sạn trừ rồi.

Bàn Cổ thân là Hộ Đạo Giả, tự nhiên biết rất nhiều sự tình năm đó.

Vị Đạo Chủ kia, lúc đầu còn tồn tâm tư lợi dụng Ngũ Đại Đế Chủ, sau đó vì đạt được mục đích của mình, cho nên vào lúc mới bắt đầu, hắn phóng túng Ngũ Đại Đế Chủ trưởng thành.

Chỉ là đến cuối cùng, Đạo Chủ khả năng chơi quá trớn...

Bàn Cổ cũng rõ ràng một điểm: Thái Cực sớm muộn gì cũng sẽ thoát thân ra, năm đó hắn dùng Bàn Cổ Phủ chém vỡ thân thể Thái Cực Đế Chủ, sau đó Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn xuất hiện, trực tiếp đem hắn trấn áp tại trong đó.

Có thể trấn áp hắn, đó chính là sức mạnh của Đạo Chủ.

Như hôm nay, Đạo Chủ và Thương Thiên trở thành địch nhân, khó bảo toàn trong đó sẽ không có biến hóa.

Cho nên cách làm của Thương Thiên là đúng, mau chóng chém giết Thái Cực!

Bất quá lúc này, Thái Cực không dám đi tìm Thương Thiên gây chuyện đâu.

Ít nhất trước mắt, hắn cảm thấy tuyệt đối không thể so được với Thương Thiên, nhất cử nhất động của Thương Thiên đều bắt đầu hiển đến cao thâm mạc trắc...

Thương Thiên tịnh không để ý tới suy đoán của Bàn Cổ, nhìn những Tiên Thiên sinh linh vừa quy lai.

Chương 339

Thương Thiên nói: "Tốt, quả nhiên không có làm ta thất vọng, hiện nay các ngươi đều đã có một phen thành tựu của mình." Chín vị Tiên Thiên kia lập tức nói: "Hết thảy đều nhờ ân đức của Thương Thiên vĩ đại, nếu không có Ngài, chúng ta chỉ sợ đã mẫn diệt dưới dã tâm của cường giả." Hiện nay đến cảnh giới này, bọn hắn ít nhiều gì cũng có thể khuy híp được một chút vận mệnh.

Đừng nói Hồng Vân cái người nguyên bản chú định phải chết đi, ngay cả Thánh Nhân như Nữ Oa, không phải cũng ở dưới Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn trực tiếp phấn toái rồi sao?

Nhưng hiện tại, bởi vì Thương Thiên ân tứ, cho nên bọn hắn nhảy ra khỏi vận mệnh tự thân, sở hữu tạo hóa hoàn toàn mới.

Đây là ân đức nữu chuyển vận mệnh!

Thương Thiên lại vô cùng cường đại, dù cho hiện tại bọn hắn đều bước vào cảnh giới Hồng Mông Đế Chủ mà trước kia căn bản không dám nghĩ tới, nhưng Thương Thiên đối với bọn hắn, nhưng cựu như Thiên Thần chi vu phàm nhân, cao thâm mạc trắc.

Lúc này, Hồng Vân bỗng nhiên hiếu kỳ nói: "Di, không thấy Thường Hi cùng Hi Hòa đạo hữu?" Trấn Nguyên Tử ở một bên lập tức nói: "Thương Thiên đã ở chỗ này, hai tỷ muội kia tự nhiên không có khả năng xảy ra chuyện, có lẽ có việc gì đam các rồi a." Ngay tại lúc này, Bàn Cổ bỗng nhiên nhìn sang.

Không lâu sau đó, Nữ Oa có thực lực cường đại nhất cũng phát hiện!

Nàng lập tức chỉ về phía xa, nói: "Mau nhìn, đó là một ngôi sao Hồng Mông." Thuận theo phương hướng Nữ Oa chỉ nhìn lại, quả

nhiên thấy phía trước có một ngôi sao cự đại vô cùng đang bay về phía nơi này.

Hồng Mông tinh thần, cùng Hồng Hoang tinh thần chính là hoàn toàn bất đồng.

Sức mạnh chiêu chiêu kia dù cho ở lúc này cũng có thể cảm giác được.

Nữ Oa kinh thán nói: "Thật không ngờ, cư nhiên thật sự luyện thành!" Nữ Oa dục muốn đế tạo Thiên Nhân Tộc, Minh Hà tắc muốn lấy Sát Đạo sấm đãng Hồng Hoang, hai tỷ muội kia thì muốn ở trong thế giới Hồng Mông ngưng tụ ra một vầng trăng.

Lúc này, cư nhiên thật sự thực hiện.

Đối với hết thảy việc này Thương Thiên tự nhiên sớm đã rõ ràng, giờ khắc này nhẹ nhàng nâng tay, chỉ một điểm.

Lập tức có một đạo thần quang cực kỳ nồng liệt gào thét mà ra, quang huy khủng bố lại đáng sợ ngưng tụ, trực tiếp bao trùm lên ngôi sao kia.

Dưới sự chưởng khống của Thương Thiên, ngôi sao cự đại kia với tốc độ chưa từng có đột phá, trực tiếp bay tới thượng không Hồng Hoang thế giới.

Kỳ thực, nguyên bản Hồng Hoang thế giới cũng có nhật nguyệt.

Thương Thiên tại lúc dời đi Hồng Hoang, cũng đem theo nhật nguyệt tinh thần đóng gói mang đi.

Bất quá, nhật nguyệt nguyên bản là do nhãn mâu trên thân thể Bàn Cổ tích niên biến thành.

Bàn Cổ đều đã bỏ đi thân thể nguyên bản, cho nên nhật nguyệt phát triển tiềm lực cũng cực kỳ hữu hạn.

Tỷ như đến hiện tại, quang huy của nhật nguyệt kỳ thực đã ảm đạm, càng nhiều quang huy đều là do Chân Lý Đạo Tổ tiếp dẫn.

Thường Hi và Hi Hòa tới trước mặt Thương Thiên, cung cung kính kính nói: "Thương Thiên vĩ đại, tỷ muội hai người chúng ta không phụ sự ủy thác của Ngài, rốt cuộc hoàn thành luyện hóa mặt trăng tinh thần." Quả nhiên, tỷ muội hai người lúc này cũng đạt tới cảnh giới Hồng Mông Đế Chủ.

Chân chính tu vi của hai người có lẽ không bằng Nữ Oa, nhưng bởi vì nguyên nhân một tòa tinh thần Hồng Hoang, liên hệ với Hồng Hoang thế giới lại là trước đó chưa từng có.

Cho nên, trên người các nàng có công đức Hồng Hoang nồng liệt.

Thương Thiên nói: "Vất vả rồi, tiếp theo, giao cho ta đi." Sức mạnh của hắn tiếp tục chưởng khống, trực tiếp khiến ngôi sao kia bị lôi kéo vào trong Hồng Hoang thế giới, Thái Âm tinh thần của nguyên bản Hồng Hoang bỗng nhiên phấn toái, sau đó hóa thành từng điểm từng điểm sức mạnh tinh thần, phụ vào trên một ngôi sao Thái Âm Hồng Mông mới. "Thường Hi, Hi Hòa, đây là một ngôi sao Thái Âm mới, cũng là đạo trường của hai người, chỉ cần Thương Thiên ta còn tại, phiến Thiên Thương Thế Giới này sẽ bất hủ, các ngươi vĩnh viễn là Thái Âm Chúa Tể, nếu có một ngày thời cơ thành thục, thậm chí Đại Đạo có hi vọng." Đứng ở một bên Bàn Cổ nghe được câu này xong, trong lòng lại khẽ động.

Đại Đạo có hi vọng?

Ở trong mắt Bàn Cổ, lời nói của Thương Thiên tịnh không phải tùy ý qua loa, là thật sự có tính toán như vậy.

Thế nhưng, Đại Đạo chân chính hà đẳng gian nan, Thương Thiên có thể đạt tới đã là phi thường ghê gớm rồi, cư nhiên dám nói ra lời nói để cho thủ hạ xung kích Đại Đạo như vậy. "Thương Thiên, ngươi

rốt cuộc muốn làm cái gì?" Bàn Cổ cảm thấy có chút nhìn không thấu Thương Thiên.

Thương Thiên tịnh không để ý tới suy nghĩ của Bàn Cổ, lúc này nói: "Thái Dương của Hồng Hoang kia, cũng không đủ để gánh vác trách nhiệm chiếu rọi chúng sinh, nếu đã như vậy..." Lúc này Thương Thiên bỗng nhiên đưa tay trảo một cái.

Chương 340

Lại có một ngôi sao xuất hiện.

Tinh thần này đương nhiên không phải là vẫn thạch tùy tùy tiện tiện, mà là lúc Thập Tam Sứ Đồ đánh vỡ Hồng Mông Chí Bảo: Hồng Mông Vĩnh Hằng Chi Thược, đã tạc khai tàn hài của Vĩnh Hằng Quốc Độ.

Đại Đạo Thương Lan Đồ cuốn một cái, trực tiếp bắt đầu dung luyện ngôi sao kia.

Hồng Mông Chi Hỏa trong đó bị trực tiếp kích hoạt, Thương Thiên lại đánh vào trong đó một đạo Thái Dương Pháp Tắc.

Tại sau đó, ánh mắt Thương Thiên nhìn về phía Quy Tịch Vực Sâu. "Huyền Thi, ta đã đáp ứng muốn ban cho ngươi tân sinh, hiện tại, ta cho ngươi cơ hội này!" Huyền Thi chính là ở trong Quy Tịch Vực Sâu kia, từ thi thể Thái Sơ nguyên bản diễn sinh ra ý thức mới, tên cũng là do Thương Thiên ban tặng.

Thân tại nơi cực kỳ xa xôi Huyền Thi, lập tức cảm ân đái đức.

Thương Thiên trảo một cái, trực tiếp đem nó dung nhập vào trong Hồng Mông Liệt Dương, như vậy, Hồng Mông Nhật Nguyệt đều hoàn chỉnh!

Khi Hồng Mông Nhật Nguyệt xuất hiện một khắc kia, khí vận Thiên Thương Thế Giới lần nữa sôi trào, làm chúa tể duy nhất của Thiên Thương Thế Giới, đạo thể của Thương Thiên lần nữa có sự tăng lên rõ rệt.

Lúc này, Nữ Oa hướng về phía Thương Thiên nói: "Vĩ đại Thương Thiên, Hồng Mông Nhật Nguyệt đã tề bị, ngô muốn tại Thiên

Thương Thế Giới sáng tạo nhất tộc, tên là Thiên Nhân Tộc!" Thương Thiên nhìn Nữ Oa, nói: "Chuẩn bị xong chưa?

Cần phải biết rằng, tại lúc này sáng tạo Thiên Nhân Tộc, sẽ dẫn tới phản phệ càng nhiều." Đem Hồng Hoang đụng vào trong Hồng Mông, đối với thế giới Hồng Mông, là một loại thương hại.

Bởi vì Hồng Hoang xâm nhập xong, sẽ trực tiếp bắt đầu thôn phệ sức mạnh Hồng Mông, sau đó tư dưỡng tự thân, cho nên Hồng Mông thế giới đối với Hồng Hoang tất định là không hoan nghênh.

Nhưng Thương Thiên lấy Thương Lan Đại Đạo Đồ trực tiếp trấn áp thế giới phản phệ, cho nên giờ khắc này, một phương thế giới mới có thể bình an vô sự.

Hiện tại Nữ Oa lại muốn tạo Thiên Nhân Tộc, phản phệ cũng tuyệt đối vô cùng thâm trọng.

Bởi vì Thiên Nhân Tộc tất định sẽ đem bản nguyên Hồng Hoang và bản nguyên Hồng Mông dung hợp lại một chỗ, sau đó hiển hóa ra lực lượng kinh khủng nhất, từ căn bản thượng thương hại Hồng Mông, cho nên Hồng Mông phản phệ cũng là tất nhiên.

Nữ Oa nói: "Thương Thiên vĩ đại, ngô biết tất định có nguy hiểm cực lớn, nhưng ngô nguyện ý trở thành người đi đầu của Ngài." Thương Thiên gật đầu, nói: "Tốt, đã có tâm tư như thế, vậy thì bắt đầu đi." Sự thật thì tạo nhân tịnh không phải là một quá trình đơn giản.

Tiền thế của Thương Thiên sinh tại Hồng Hoang, có hân hạnh thỉnh giáo tích niên Nữ Oa tạo nhân, quá trình này cũng không phải một lần là xong, không biết kinh lịch bao nhiêu thất bại, bao nhiêu tỏa chiết mới có thể thành công.

Như hôm nay muốn đản sinh ra Thiên Nhân Tộc, so với tạo nhân

trong Hồng Hoang cũng không biết muốn gian nan gấp bao nhiêu lần.

Dù sao, Nhân tộc trong Hồng Hoang đản sinh là thuận ứng ý tứ của Thiên Đạo, có Thiên Đạo âm thầm tương trợ.

Nhưng ở thế giới Hồng Mông, đế tạo Thiên Nhân Tộc đó là vi phạm thiên ý.

Cũng may Thương Thiên ở một bên, sẽ vì nàng trấn áp ý chí Hồng Mông.

Lúc này, Thương Thiên trực tiếp vẫy tay một cái, một viên châu tử hiện ra trước mặt Nữ Oa, nói: "Nữ Oa, đây là Hỗn Độn Châu, là một kiện Hỗn Độn Chí Bảo đỉnh cấp, đương nhiên phẩm cấp hiện nay viễn viễn siêu việt quá khứ, trong đó dựng dục vô số Hồng Mông Chi Khí, ta đem bảo vật này ban cho ngươi, để ngươi trấn áp phản phệ." Thương Thiên đem Hỗn Độn Châu ban cho Nữ Oa, tự nhiên có suy xét của hắn.

Tại quá khứ, Hỗn Độn Châu có thể coi là nơi nương tựa trọng yếu nhất, nhưng đến hiện tại, Thương Thiên đủ cường đại, không cần Hỗn Độn Châu nữa.

Một viên Hỗn Độn Châu trong đó có tâm niệm của hắn ký thác, túc hĩ dùng để thủ hộ Nữ Oa.

Nữ Oa chào hỏi huynh trưởng, liền trực tiếp đi tới trong Chân Lý Đạo Cung.

Đương nhiên muốn ở nơi an toàn nhất để hoàn thành sứ mệnh trọng yếu.

Thương Thiên chỉ tay một điểm, Hồng Mông Nhật Nguyệt chi lực trực tiếp cùng nàng quải khiên, lập tức hình thành một đạo khí kình khủng bố không cách nào hình dung.

Nữ Oa tham ngộ chi đạo chế tạo Thiên Nhân Tộc, như hôm nay có

Hỗn Độn Châu của Thương Thiên thủ hộ, lại có Hồng Mông Nhật Nguyệt, Thiên Thương Thế Giới, Chân Lý Đạo Cung thủ hộ, đây là một đạo sức mạnh cực kỳ cường đại.

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử tắc quy nhập vào trong Thiên Thương Thế Giới, tịnh không có loại hùng tâm đi tạo nhân kia, bất quá có thể đi giáo hóa chúng sinh nguyên bản Hồng Hoang, nay là Thiên Thương Thế Giới.

Còn về Thập Tam Sứ Đồ, hiện tại đã rời đi.

Chương 341

Sứ mệnh của Thập Tam Sứ Đồ là chinh chiến!

Hạt nhân của thế giới Hồng Mông bị Thiên Thương Thế Giới của Thương Thiên chiếm cứ, nơi duy nhất còn lại chính là Hỗn Độn.

Nguyên bản, Hỗn Độn lấy Hồng Mông làm căn cơ, từ đó diễn sinh rồi lớn mạnh.

Nhưng đến hiện tại, lại không phải như thế.

Như hôm nay Hỗn Độn đang không ngừng mở rộng, căn bản không có điểm dừng, tại trong Hỗn Độn, lại có càng nhiều Ma Thần đản sinh.

Đương nhiên, những tân sinh Ma Thần này trong nhất thời muốn trở thành tồn tại khủng bố cấp bậc như Hồng Mông Đế Chủ là không thể nào.

Thập Tam Hồng Mông Đế Chủ Sứ Đồ, đem Hỗn Độn chia làm mười ba khối khu vực, sau đó đi thanh tảo.

An bài xong xuôi hết thảy, Thương Thiên rốt cuộc đi tới trước mặt Bàn Cổ. "Đợi lâu." Nghe lời nói của Thương Thiên, Bàn Cổ cười khổ một tiếng, nói: "Được rồi, vậy thì... tiếp theo ta nên làm cái gì đây?" Thương Thiên nói: "Đi tìm Thái Cực.

Ngã đã nói, Thái Cực là một cái u ác tính, nhất định phải chết." Bàn Cổ khó hiểu hỏi: "Vì sao nhất định phải hoàn thành những bố cục này xong mới đi tìm Thái Cực?

Phải biết rằng, vừa mới giao phong với Đạo Chủ kết thúc xong, Thái Cực nhất định sẽ có sở cảm ứng, thời gian dài như vậy, đủ để cho hắn làm ra bố cục rồi, chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng hắn bị

nhốt tại trong Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn thì động cũng không thể động sao?" Đương nhiên là không thể nào.

Bởi vì nếu thật sự không thể động, cũng không thể nào có Hủy Diệt Giả xuất hiện.

Thái Cực nhất định sẽ có phản ứng.

Thương Thiên nói: "Kỳ thực, căn bản không quan trọng, huống chi, nếu như không cho Thái Cực thời gian, một hồi đánh cược này cũng vị miễn quá mức vô thú rồi." Bàn Cổ hiện tại thực tại lộng không rõ Thương Thiên rốt cuộc đang nghĩ như thế nào.

Bất quá đã ngay từ đầu không có rời đi, tại nơi này chờ đợi Thương Thiên, chứng minh trong lòng hắn kỳ thực đã có quyết đoán: Đồng ý với việc Thương Thiên nói trước đó là giết Thái Cực trước, sau tru Đạo Chủ. "Vậy thì, làm thế nào tìm được Thái Cực đây?" Thương Thiên đạm nhiên cười, nói: "Tự có thủ đoạn." Thương Thiên đã đem Tam Đại Hủy Diệt Giả cường đại nhất do Thái Cực Đế Chủ đế tạo ra trực tiếp 'ăn luôn', tuy Thái Cực Đế Chủ nhất định sẽ trảm đoạn tuyến nhân quả với hắn, nhưng, nhân quả chi tuyến rậm rạp chằng chịt cũng không biết có bao nhiêu phức tạp, đâu thể nào triệt để diệt tuyệt hết được?

Đương nhiên, nếu chỉ dựa vào chút manh mối này để thôi diễn mà nói, thì cần quá nhiều thời gian, bất quá Thương Thiên kỳ thực sớm đã có chuẩn bị.

Lúc này Thương Thiên lại vẫy tay một cái, Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả rạch phá thời không xuất hiện tại trước mặt Thương Thiên. "Bái kiến Thương Thiên!" Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả, nguyên bản tại trong Thập Đại Hủy Diệt Giả, không mạnh không yếu, nhưng như hôm nay là Hủy Diệt Giả duy nhất còn sống.

Thương Thiên trực tiếp nói: "Ở trong lòng không ngừng niệm tụng

tên Thái Cực Đế Chủ." Đệ Ngũ Hủy Diệt Giả quỳ trước mặt Thương Thiên, đâu dám có bất kỳ ý kiến gì, lập tức làm theo...

Nơi sâu thẳm trong vùng đất hư vô thâm trầm vô cùng, tại trong một cái cối xay to lớn (Ma Bàn), Thái Cực kia tại giờ khắc này bỗng nhiên mở mắt. "Ân?

Thương Thiên!

Cư nhiên... nhanh như vậy sao?" Thương Thiên tìm tới cửa, tịnh không làm cho hắn cảm giác có chỗ nào ngoài ý muốn.

Nhưng thật sự vạn vạn không nghĩ tới, ý chí của Thương Thiên đến cư nhiên sẽ nhanh như thế. "Cái tên Thương Thiên này, lại một lần nữa nằm ngoài dự liệu của ta a, đáng ghét!" Thái Cực kỳ thực đang chuẩn bị đối phó Thương Thiên, bất quá thủ đoạn của hắn còn chưa chuẩn bị xong.

Phẫn nộ chính là, như hôm nay hắn thật sự bị Thương Thiên coi như con mồi, trong cuộc đối quyết với kẻ hậu sinh khả úy này, hắn lần lượt rơi vào hạ phong.

Thái Cực Đế Chủ rốt cuộc làm ra một cái quyết định: "Đã như vậy, xem ra chỉ có thử hô hoán cái tên kia thôi." "Hủ Hủ Đạo Chủ a, ta là Thái Cực Đế Chủ, muốn cùng ngươi đối thoại." Một câu nói này, Thái Cực nói phi thường bình tĩnh cũng dị thường ngưng trọng.

Chương 342

Giờ khắc này, hắn nhưng cựu bị trấn áp tại vô tận hư vô không gian, không có thời gian không gian đẳng đẳng hết thảy chủng chủng khái niệm.

Nhưng lời nói của hắn, có thể xuyên việt hết thảy, trực tiếp truyền lại ra ngoài.

Hồi lâu sau đó, nơi đây rốt cuộc có hồi ứng, một thanh âm cao cao tại thượng tràn ngập áp bách lực không cách nào tưởng tượng tại lúc này truyền lại ra: "Thái Cực, thật không ngờ ngươi cư nhiên sẽ tìm ta đối thoại, chẳng lẽ là muốn cầu xin tha thứ sao?" Minh minh nơi này không có bất kỳ môi giới nào tồn tại, bỗng nhiên hiển hóa ra một đạo thân ảnh.

Hách nhiên chính là hư ảnh của vị Đạo Chủ kia.

Thái Cực lạnh lùng cười, nói: "Hừ, cầu xin tha thứ?

Ngươi hiện tại xử cảnh có tốt hơn ta bao nhiêu không?" Hai bên đồng thời trầm mặc.

Thái Cực lần nữa nói: "Đừng có nói với ta, ngươi không biết mục đích của Thương Thiên!

Như hôm nay hắn đem Hồng Hoang thế giới lộng vào trong Hồng Mông thế giới, mục đích chân chính của hắn, ngươi thật sự không biết sao?" Đạo Chủ khẽ nói: "Thái Cực, ngươi biết cũng thật sự không ít a, Thương Thiên vô phi là muốn lấy Hồng Hoang thế giới trấn áp Hồng Mông, phòng chỉ Hồng Mông lần nữa băng diệt, giống như thời đại kia vậy." "Hừ, một tôn Hủ Hủ Đạo Chủ, vì có thể lưu trụ bất hủ chi ngân, cho nên thôn phệ Vĩnh Hằng Quốc Độ, đương nhiên cũng đích xác lợi hại, tích niên bản Đế Chủ cư nhiên bị ngươi

lợi dụng, trở thành đồ đao trong tay ngươi." Thì ra, năm đó Thái Cực Đế Chủ sở dĩ có thể thoát dĩnh nhi xuất, trở thành người đứng đầu Hồng Mông Ngũ Đại Đế Chủ, ngoại trừ bản thân cực kỳ cường đại và xuất sắc ra còn có một nhân tố cực kỳ trọng yếu —— Đạo Chủ âm thầm nâng đỡ!

Sự tình quan hệ đến chân tướng diệt vong của Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ thượng một cái, cùng với tình trạng tự thân của một vị Bất Hủ Đạo Chủ.

Bất hủ chi ngân của một vị Bất Hủ Đạo Chủ, bị hủy!

Cho nên, Đạo Chủ cũng sẽ mục nát (hủ hủ), vì để có thể Vĩnh Hằng, Đạo Chủ cần thôn phệ sinh mệnh.

Sinh mệnh càng cường đại càng cao đẳng, sau khi thôn phệ ích lợi đối với hắn càng to lớn.

Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ của thời đại trước vô cùng cường đại, đã đạt tới đỉnh cao văn minh.

Hủ Hủ Đạo Chủ vì có thể thôn phệ nó, cố ý dẫn dụ Thái Cực, để hắn cảm thấy duy có hiến tế Vĩnh Hằng Quốc Độ vạn cổ, mới có cơ hội kích hội Đạo Quả của Đạo Chủ từ đó thay thế vào.

Tại lúc Thái Cực vừa mới bắt đầu quật khởi, Thái Cực căn bản không có phát hiện mình đã trở thành quân cờ của người khác.

Tại trong đông đảo sinh linh của Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ thoát dĩnh nhi xuất, cuối cùng triển hiện ra thực lực vô cùng cường hãn và khủng bố, đánh bại bốn vị Hồng Mông Đế Chủ khác, trực tiếp đạt tới cảnh giới Khung Đỉnh.

Sau đó, Thái Cực nhiệt tình như lửa, trực tiếp thoán xuyết Thái Dịch, Thái Sơ, Thái Tố, Thái Thủy cùng nhau dùng sức mạnh tuyệt đối tàn khốc, tuyệt đối cường đại đáng sợ phân cát Hồng Mông Vĩnh

Hằng Quốc Độ, rồi đem nó hiến tế.

Trước đó, Thái Cực Đế Chủ lại không biết, sức mạnh hiến tế tịnh không phải đi xung kích đánh nát Đạo Quả, mà là muốn trở thành "khẩu lương bổ dược" cho một vị Vĩnh Hằng Đạo Chủ, để hắn có thể một lần nữa ngưng tụ bất hủ chi ngân.

Bố cục của một vị Đạo Chủ quả nhiên đáng sợ, Ngũ Đại Hồng Mông Đế Chủ cùng các sinh linh đỉnh cấp bị đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Nhiên, tại quan đầu cuối cùng, xuất hiện ngoài ý muốn.

Thái Cực cư nhiên biết được chân tướng trong đó, sau đó tại quan đầu cuối cùng làm ra quyết trạch, đem tế phẩm trực tiếp băng hủy, cuối cùng... lưỡng bại câu thương!

Tích niên Thương Thiên từ bên phía Thái Dịch biết được quan hệ giữa Đại Đạo và Ngũ Đại Đế Chủ cùng với sự phá toái của Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ, kỳ thực không phải biểu tượng, mà là nguyên nhân sâu xa chân chính.

Thái Dịch, Thái Tố, Thái Thủy, Thái Sơ tứ đại Đế Chủ, dù cho đến khắc cuối cùng bỗng nhiên thất bại, cũng không biết chân tướng.

Cho nên, trận bố cục đáng sợ của thời đại trước, người chân chính giao phong kỳ thực chỉ có hai người: Thái Cực, Bất Hủ Đạo Chủ.

Xem ra, Tứ Đại Đế Chủ kia kỳ thực cũng bi ai.

Tự cho là thực lực đã đạt tới đỉnh cấp, tựa hồ Bất Hủ có hi vọng, nhưng trên thực tế từ đầu tới đuôi đều bị lừa gạt, dù cho lại một cái thời đại mới luân hồi về sau, không biết chân tướng, cuối cùng... bi thảm tử vong.

Đã xả ra chân tướng thời kỳ thượng cổ, Đạo Chủ cũng không có ý định cùng Thái Cực chơi trò tâm tư nữa, trực tiếp nói: "Được rồi Thái

Cực, chuyện cũ không cần nói lại, đều đã đến một bước này, nói nhiều vô ích." "Tên Thương Thiên kia lợi hại, cũng thông minh.

Cảnh giới hiện tại hắn hiển lộ ra đều không phải cực hạn chân chính." "Hắn hoặc hứa không biết hết thảy chân tướng thượng cổ, nhưng cũng có một cái phán đoán đại khái, cho nên triệt để đoạt lấy hạt giống Hồng Hoang thế giới ta chôn xuống, sau đó đem nó mang vào trong Hồng Mông, muốn triệt triệt để để trấn áp trụ Hồng Mông, làm cho ta không có cơ hội." Bất đắc dĩ phải nói, người hiểu rõ chính mình nhất, thường thường là kẻ địch của mình.

Chương 343

Bàn Cổ nhìn Thương Thiên diễn hóa Hồng Hoang nguyên bản, một hồi đế tạo Hồng Mông Nhật Nguyệt, một hồi để Nữ Oa đi chế tạo Thiên Nhân Tộc, không ngừng gia tăng sức mạnh, đoán không ra suy nghĩ chân chính của Thương Thiên.

Nhưng Đạo Chủ lại rõ ràng rành mạch.

Thương Thiên sở dĩ làm như thế, là vì nhắm vào hắn!

Lại một cái Hồng Mông xuất hiện, Đạo Chủ muốn bổn cũ soạn lại, trước đem Hồng Mông bồi dưỡng, sau đó lại ăn luôn.

Đương nhiên vì để đoạn tuyệt bi kịch lần trước, lần này trực tiếp bồi dưỡng Hộ Đạo Giả, để hắn đi chủ trì chúa tể Hồng Mông thế giới.

Nếu hết thảy thuận lợi, như vậy vạn vô nhất thất, tại lúc thôn phệ cũng sẽ không có tình huống phản phệ giống như Thái Cực phát sinh.

Nhưng đáng tiếc, Thương Thiên xuất hiện làm rối loạn sở hữu bộ thự.

Đầu tiên Bàn Cổ dưới sát thủ của Thương Thiên, cư nhiên phản bội thành công, trực tiếp thoát ly nhân quả với hắn.

Tiếp đó Kỷ Nguyên cũng bởi vì Thương Thiên, cuối cùng bị Bàn Cổ phản sát!

Cuối cùng, Thương Thiên trực tiếp chơi một chiêu ác hơn, trực tiếp phủ để trừu tân (rút củi dưới đáy nồi), dùng thế giới trấn áp Hồng Mông, triệt triệt để để đoạn tuyệt tâm tư "ăn luôn Hồng Mông" của Đạo Chủ.

Cho nên, chính như Thái Cực sở ngôn, hai người bọn hắn trước

mắt trạng thái đều không tốt lắm. "Hừ, cũng không biết cái tên Thương Thiên này rốt cuộc đạt được cơ duyên gì, khu khu một cái Âm Dương Ma Thần, thứ đồ vật giống như chó cư nhiên có thể sở hữu uy năng khủng bố như hôm nay!" "Bất quá, hiện tại không phải lúc nói những thứ này." Đúng vậy, đối với Thái Cực, điều quan trọng nhất là, như hôm nay Thương Thiên đã mang theo Bàn Cổ bước vào trong vô tận hư không, tịnh quyết tuyệt đối đối có thể tìm được hắn.

Thái Cực nói: "Kỳ thực, ta đã chuẩn bị thủ đoạn đi ứng phó Thương Thiên, nhưng hắn đến quá nhanh." "Tin tưởng ta, Thương Thiên nếu thật sự đem ta giết, vậy thì mục tiêu tiếp theo chính là ngươi." Thái Cực cư nhiên căn bản không cảm thấy trước mắt hắn có thể chiến thắng Thương Thiên, mặc nhận tử vong của chính mình, có thể thấy được hiện tại Thương Thiên ở trong lòng hắn nặng nề cỡ nào.

Đạo Chủ nói: "Được, ta sẽ trợ giúp ngươi!" Không có cừu hận sở hữu, chỉ có lợi ích vĩnh viễn, câu nói này thực tại lại chính xác không thể nào hơn.

Thái Cực Đế Chủ cùng vị Đạo Chủ kia, chính là sinh tử cừu hận, Thái Cực Đế Chủ từng tại quan đầu cuối cùng Đạo Chủ sắp sửa thành công trực tiếp đem Hồng Mông phấn toái, làm cho Đạo Chủ công khuy nhất quĩ (kiếm củi ba năm thiêu một giờ).

Xem như báo thù, hắn cũng bị Đạo Chủ phong ấn, đến hiện tại vô số tuế nguyệt trôi qua lại không thể thoát thân.

Cừu hận bực này, viễn viễn siêu việt sinh tử chi cừu, nhiên hiện tại hai người trực tiếp liên thủ, không có chút nào do dự, bởi vì lúc này có một kẻ địch mới xuất hiện —— Thương Thiên!

Thương Thiên từng bị coi như con kiến hôi, lúc này đã trở thành uy hiếp lớn nhất, hoặc hứa một khắc sau có thể muốn tính mệnh bọn

hắn, bất đắc dĩ chi hạ chỉ có thể liên thủ. "Được, đã đồng ý mà nói, hãy đem Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn buông ra, đồng thời để cho ta tạm thời có thể thôi động kiện thần vật này." "Thương Thiên thực tại quá quỷ dị, cho nên, ta tuyệt đối không thể lại giống như ngươi, cho hắn cơ hội trưởng thành, vụ tất yếu đem hắn một kích chém giết!" Đạo Chủ trầm mặc một hồi, nói: "Ngươi nói không sai." Như hôm nay, nếu đi khinh thị Thương Thiên, có loại cách nghĩ này nọ, vậy mới chân chính buồn cười, Thương Thiên đã cho bọn hắn quá nhiều kinh hách, đã muốn uy hiếp sinh tử của bọn hắn. "Ta sẽ buông tha Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn, tịnh đem nó cho ngươi mượn sử dụng, nhưng bản Đạo Chủ cần một nửa Thiên Thương Thế Giới kia." Thái Cực nhẹ nhàng cười, nói: "Có thể." Một chữ rơi xuống, hiệp nghị hợp tác của hai bên cũng hoàn thành.

Đương nhiên, hai người thật sự sẽ chân tâm thực ý hợp tác sao?

Kia khẳng định là không có khả năng!

Lấy tính cách của bọn hắn, trong đó tất định hỗ tương tồn tại tâm kế, đều có hậu thủ.

Bất quá ít nhất trước khi giết được Thương Thiên, sẽ không động thủ trở mặt.

Đối với Thái Cực Đế Chủ, Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn là một tòa lao lung, trấn áp hắn vô số tuế nguyệt, hiện tại lao lung rốt cuộc cũng đến lúc giải khai.

Kỳ thực, dù cho Đạo Chủ tịnh không trợ giúp Thái Cực, Thái Cực cũng có thể giải thoát trói buộc, đương nhiên cần thời gian dài dằng dặc và chuẩn bị hoàn toàn.

Đáng tiếc, hiện tại hắn tịnh không có quá nhiều thời gian, bởi vì Thương Thiên đã đến...

Bàn Cổ đi theo sau lưng Thương Thiên, đang tại trong hư vô không gian mạn bộ (đi dạo).

Một mảnh không gian quỷ dị, tịnh không phải Hỗn Độn cũng không phải Hồng Mông, chỉ là hư vô thuần túy.

Địa phương này phi thường nguy hiểm, Hồng Mông Đế Chủ tầm thường cũng sẽ trực tiếp mê thất.

Chương 344

Đương nhiên, dùng hai chữ "địa phương" hình dung nơi đây kỳ thực cũng không thích hợp, bởi vì khái niệm trong này, hoàn toàn siêu hồ tưởng tượng của bất kỳ ai.

Nhưng nói thật, lúc này Bàn Cổ thật sự bội phục Thương Thiên, bởi vì trong mắt hắn hành động lần này nhưng cựu vô cùng hung hiểm. "Thương Thiên, ngươi hẳn là biết, tiến vào trong này, chẳng khác nào mất đi quyền chủ động.

Thái Cực trước mắt cứu cánh trạng thái như thế nào, chúng ta tịnh không biết, hắn có thể hay không cùng Đạo Chủ liên thủ, cũng không biết." Trí tuệ của Bàn Cổ đương nhiên có thể nghĩ đến khả năng Đạo Chủ và Thái Cực liên hợp, tuy đích xác bất khả tư nghị.

Thương Thiên lại cười nói: "Không, ta đương nhiên rõ ràng, một hồi nữa Thái Cực hẳn là sẽ dưới sự giúp đỡ của Đạo Chủ từ trong Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn giải thoát đi ra, hiện tại hắn đang chờ đợi ta đưa tới cửa đây." Chuyện Bàn Cổ có thể nghĩ đến, Thương Thiên cũng có thể, hơn nữa còn nghĩ xa hơn Bàn Cổ.

Thái Cực và Đạo Chủ liên thủ, là tất nhiên, không cần có bất kỳ hoài nghi nào. "Vậy ngươi còn đi?" "Vì sao không chờ trễ một chút?

Thiên Thương Thế Giới của ngươi đã bắt đầu đi vào quỹ đạo, Hồng Mông đều sẽ quay quanh nó không ngừng vận chuyển, thực lực của ngươi sẽ chỉ càng ngày càng cường đại, đã như vậy, vì sao phải đi chịu chết?" Bàn Cổ không giải thích được.

Như hôm nay Thương Thiên là Hồng Mông Đế Chủ đệ ngũ cảnh giới —— Vô Cực chi cảnh.

Thiên Thương Thế Giới vận chuyển, Thiên Nhân Tộc tức sắp đản

sinh, hết thảy phát triển tiếp tục thực lực Thương Thiên tuyệt đối sẽ càng thêm tăng lên, bởi vì Thương Thiên không chỉ vỏn vẹn là một cái cá thể, hắn còn có tín ngưỡng của cả Thiên Thương Thế Giới chi xanh (chống đỡ).

Đối với hắn, đột phá đệ lục cảnh giới Đạo Lâm, thậm chí có đệ thất cảnh giới Khung Đỉnh cũng không phải là không có khả năng.

Đã như vậy, vì sao phải mạo hiểm tại lúc này, mà không đợi sau khi ổn định sở hữu cảnh giới rồi hãy động thủ?

Nghe vậy, Thương Thiên cười nói: "Đơn giản a, bởi vì khi ta đạt tới cảnh giới kia rồi, bọn hắn sẽ không cùng ta động thủ nữa." Lời này, nhìn như vô cùng cuồng ngạo, nhưng cũng là sự thật.

Như hôm nay Thương Thiên là đệ ngũ trọng cảnh giới, nhưng đối với Thái Cực và Đạo Chủ, Thương Thiên tuy đã trở thành đầu sỏ đại địch, nhưng trong lòng bọn hắn vẫn có một cảm giác ưu việt, đó là cảnh giới Thương Thiên không đủ.

Bởi vì cảnh giới của bọn hắn ở trên Thương Thiên, sẽ có một cách nghĩ: Chỉ cần nghiêm túc xuất thủ, như vậy liền có thể chém giết Thương Thiên.

Nhưng nếu như khi Thương Thiên đạt tới Đạo Lâm, thậm chí Khung Đỉnh cảnh giới, hai tên kia đối với Thương Thiên kỵ đạn tương sẽ biến đắc vô dĩ phục gia (không thể thêm được nữa), đến lúc đó, hoặc hứa sẽ không chính diện cùng Thương Thiên động thủ, mà từ trắc diện hành sự, tỷ như phá hoại Thiên Thương Thế Giới của Thương Thiên.

Đạo lý này, Bàn Cổ sẽ không minh bạch.

Bởi vì hiện tại Bàn Cổ tiệt nhiên nhất nhân (một thân một mình), độc lai độc vãng.

Dù cho hiểu được đạo lý này, nhưng đáy lòng hắn cũng sẽ không để ý.

Tại lúc hai người nói chuyện, có một cái thanh âm bỗng nhiên truyền đến: "Thương Thiên...

Minh biết bản Đế Chủ thoát khốn mà ra, cư nhiên còn dám đi tới." Thương Thiên và Bàn Cổ trực tiếp dừng lại, đồng thời đem ánh mắt nhìn về phía phát ra thanh âm.

Chính chủ, rốt cuộc tới a.

Một đạo thân ảnh to lớn trực tiếp từ trong hư vô không gian diễn sinh ra, tịnh không phải không gian tê liệt, cũng không phải thời gian nữu khúc, mà là trực tiếp hiện hình trong hư vô không gian. "Ân, cư nhiên còn có một người bạn cũ Bàn Cổ..." Thái Cực trào phúng hỏi: "Hai người các ngươi, là tổ đoàn tới chịu chết sao?" Lúc này Thái Cực Đế Chủ ngạo lập hư vô không gian, trực tiếp trở thành chúa tể duy nhất của hư vô không gian, thực lực cũng thực sự khủng bố, theo lời nói rơi xuống, lập tức vô hạn hư vô hướng về phía Bàn Cổ và Thương Thiên tễ áp tới.

Đối mặt với hư vô tễ áp, Thương Thiên lại chỉ đạm nhiên cười, nói: "Thái Cực, lại hà tất ở trước mặt ta hiêu trương như thế, hiện tại ngươi, nhưng cựu vị đạt đỉnh phong, bởi vì ta đến quá sớm đi." Nói xong, hắn thuận tay chỉ một điểm.

Lập tức có một đạo sức mạnh khủng bố tại lúc này di mạn ra, sức mạnh cường đại không ngừng đột hiển, sau đó đem hết thảy sức mạnh tễ áp trong sát na hoàn toàn khu tán. "Quả nhiên là cùng Đạo Chủ liên thủ, ngươi như vậy, thật làm cho ta thất vọng." Nghe Thương Thiên đạm nhiên, nhưng lại cao ngạo lời nói, Thái Cực tâm trầm xuống. "Hừ, khẩu khí thật lớn a, khu khu một tôn đệ ngũ cảnh giới tiểu bối, cư nhiên dám cùng ta phóng túng như thế!" Hào vô nghi

vấn, Thái Cực nộ hỏa vạn trượng.

Nếu như là trạng thái bị phong ấn, vậy thì không nói, nhưng hiện tại hắn đã thoát khỏi phong ấn, khôi phục tự do chi thân.

Thậm chí thu được quyền hạn sử dụng lâm thời Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn của Đạo Tổ (Đạo Chủ), dù cho bởi vì bị thương không có khôi phục đỉnh phong, hắn cũng không cảm thấy sẽ bại bởi Thương Thiên.

Chương 345

Thương Thiên có Bàn Cổ ở bên, vậy thì có thể như thế nào chứ?

Bất quá là thêm một người để giết mà thôi.

Thương Thiên không có bất kỳ lời thừa thải nào, trực tiếp đem Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn kia lấy ra.

Bàn Cổ sau khi nhìn thấy bảo vật này, trong lòng lại vô cùng phức tạp, tích niên hắn dựa vào bảo vật này đem Thái Cực trực tiếp trấn áp, nhưng lúc này, bảo vật cư nhiên trở thành vũ khí của Thái Cực.

Thương Thiên cười nói: "Hừ, quả nhiên là lấy ra rồi a." Bàn Cổ sở không biết là, đối với kiện vũ khí này, tâm tình Thương Thiên càng thêm phức tạp.

Bởi vì tại luân hồi tiền nhất thế, chính vì kiện vũ khí này, mới dẫn đến Hồng Hoang tam giới nơi hắn ở phá diệt, chúng sinh đều triệt để diệt tuyệt.

Bản thân hắn càng vì bảo vật này mà cảm thụ tuyệt vọng vạn niệm câu hôi.

Năm đó Thương Thiên, thực lực yếu nhược như vậy, ở trước mặt bảo vật này, đừng nói phản kháng, ngay cả cơ hội sảo sảo giãy dụa cũng không có. "Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn, Bàn Cổ hẳn là đối với vật này sẽ không xa lạ, hừ, tích niên ngươi dùng bảo vật này đem ta phong ấn, hôm nay ta lại để ngươi phẩm thường một phen tư vị khủng bố mà bảo vật này mang đến." Đã định ra chủ ý, muốn đem Thương Thiên và Bàn Cổ trực tiếp cách sát, tại sau màn chào hỏi "vấn hậu" cơ bản nhất, hắn liền không nói nhiều nữa, trực tiếp đem Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn thích phóng ra, hướng về phía Thương Thiên và Bàn Cổ bao phủ.

Một đạo luân bàn du du chuyển động, một cỗ khí tức phấn toái hết thảy lập tức thích phóng ra, đem Thương Thiên và Bàn Cổ hoàn toàn phúc cái.

Lúc này Bàn Cổ, trong tâm linh kỳ thực có một phần bất an, chính như Thái Cực nói, hắn biết bảo vật này cường đại, cho nên càng minh bạch khí tức cường đại trong đó.

Bất quá, trước mắt cũng chỉ vẻn vẹn là bất an mà thôi, muốn có càng nhiều tình tự thì lại không có.

Bởi vì lần này hắn cũng không phải đơn độc đối mặt, có Thương Thiên ở bên người.

Án chiếu hiểu biết đối với Thương Thiên, Thương Thiên tuyệt đối sẽ không hào vô chuẩn bị.

Bàn Cổ đối Thương Thiên nói: "Thương Thiên, đạo ma bàn sức mạnh này cực kỳ khủng bố, sở hữu cuồng bạo chi lực phấn toái hết thảy, ta bây giờ nên làm gì?" Thương Thiên a a cười, nói: "Làm gì?

Thuận theo tự nhiên a." Bàn Cổ: "....." Thuận theo tự nhiên bốn chữ này, vị miễn có chút quá mức trò đùa rồi đi.

Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn lợi hại nhất chính là đem phá diệt chi khí ngưng tụ thành chuyển bàn khủng bố nhất, có thể phá toái thời gian hủy diệt không gian, đem sở hữu hết thảy đều trực tiếp hóa thành hư vô.

Nhâm bằng pháp lực ngươi thao thiên, nhưng chỉ cần bản thân cảnh giới đạt không đủ tầng thứ, như vậy chỉ có thể tử vong.

Bàn Cổ không biết hắn hiện tại có thể hay không kháng trụ, bất quá, nhìn Thương Thiên đạm nhiên khinh tùng như thế, hẳn là không có vấn đề gì đâu a...

Thương Thiên bỗng nhiên nói: "Bàn Cổ, nhìn ta làm chi?" Bàn Cổ:

"....." "Thương Thiên, giờ khắc này sự quan sinh tử, nếu có thủ đoạn mau thi triển ra đi, Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn một khi rơi xuống, dù cho không bị khí tức khủng bố trong đó ma diệt, cũng sẽ bị triệt để phong ấn, giống như Thái Cực Đế Chủ vậy." Thương Thiên lắc đầu nói: "Bàn Cổ, ngươi biết vì sao ta lại mang ngươi theo không?" Nghe Thương Thiên nói như vậy, trong lòng Bàn Cổ bỗng nhiên có một cái dự cảm bất hảo. "....." Chỉ nghe lúc này Thương Thiên lần nữa cười nói: "Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn giao cho ngươi, vật này đã cùng ngươi đồng thời xuất hiện, đều xuất tự tay Đạo Tổ, như vậy cùng ngươi có mạc đại cơ duyên và nhân quả, nếu ngươi có thể đem nó hàng phục, vậy thì có thể tiến thêm một bước." "Đừng có mãi ổn định cảnh giới Tàng Dịch, làm sự đột phá, lại có gì khó!" Nghe được câu này xong, Bàn Cổ thật sự có một loại xúc động muốn đập chết Thương Thiên!

Cố ý, tuyệt đối là cố ý.

Chỉ sợ hắn sớm dự liệu được Thái Cực sẽ động dụng Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn đối phó, cho nên mới đem hắn lôi kéo tới.

Để hắn đi đơn độc đối mặt Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn khủng bố, Bàn Cổ đánh từ đáy lòng là cự tuyệt, thậm chí lúc này đều muốn bỏ đi cho xong.

Bất quá Thương Thiên lại nói: "Bàn Cổ, nếu tại giờ khắc này bỏ đi cho xong, như vậy ngươi không còn bất kỳ cơ hội nào quật khởi nữa, nói câu kia, ngươi không dám trực diện tâm ma nội tâm mình." "Đương nhiên, kỳ thực như vậy cũng không tệ, an an tâm tâm làm một cái Hồng Mông Đế Chủ cảnh giới Tàng Dịch, tuy rằng không thể đạt tới cảnh giới Bất Hủ, nhưng chung quy có vô tận tuế nguyệt có thể tồn hoạt." Bàn Cổ rốt cuộc không có đi, bởi vì bốn chữ "Bất Hủ Đạo Chủ" đối với hắn thực tại dụ hoặc quá lớn.

Hít sâu một hơi, sau đó nói: "Thương Thiên, ngươi thật sự có thể cam đoan, ta có thể ứng phó Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn?" Thương Thiên nhẹ nhàng một điểm, hư không lần nữa bị tê liệt.

Sau đó có một đóa hắc sắc liên hoa chậm rãi hiện ra.

Bàn Cổ nhất lăng, lập tức nói: "......!" "Diệt Thế Hắc Liên của Hồng Hoang thế giới nguyên bản, là một hạt giống sau khi Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên phá toái lưu lại, vật này về sau bị ta đạt được, sau đó đem nó bồi dục, lại có Hỗn Độn diễn sinh." "Ngươi có biết, căn nguyên phá diệt của một hạt giống này, kỳ thực ở ngay trong Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn kia, đồng nguyên nhất thể." Thương Thiên năm đó bồi dục Diệt Thế Hắc Liên, chính là vì hôm nay!

Chính là vì ứng đối Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn kia, đương nhiên, như hôm nay có Bàn Cổ lần nữa thi triển, vậy thì càng tốt hơn, có thể càng thêm hoàn mỹ kích phát ra sức mạnh. "Bàn Cổ, xem ngươi rồi." Vừa rồi lời nói, đều là lấy ý niệm truyền lại, cho nên kỳ thực cũng bất quá trong nháy mắt mà thôi.

Chương 346

Đương hiện tại, vẻn vẹn chỉ trong nháy mắt, Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn đã trấn áp xuống.

Bàn Cổ rốt cuộc làm ra quyết định: Làm!

Biết rõ Thương Thiên đang lợi dụng, nhưng hắn lựa chọn như thế.

Bởi vì Thương Thiên dùng, là dương mưu!

Bàn Cổ rõ ràng, Thương Thiên nói đúng, muốn thành Bất Hủ Đạo Chủ, muốn tại cuối cùng đi cùng Thương Thiên tranh đoạt, nhất định phải khóa qua một đạo khảm này.

Trực tiếp đem Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn trấn áp, thậm chí đoạt lấy, không nghi ngờ chút nào là một cái cơ hội cực tốt.

Bàn Cổ trực tiếp niết trụ Diệt Thế Hắc Liên, lập tức kích phát ra một cỗ sát ý phá diệt khủng bố, sau đó hư thủ trảo một cái, chiến phủ to lớn liền tại lúc này do hư ngưng thực, một lần nữa hiển hóa ra. "Sát!" Khi Bàn Cổ trùng thiên một khắc kia, Thái Cực lập tức lăng trụ.

Trong lòng Thái Cực sung tích một cỗ phẫn nộ, nói: "Ngươi, Thương Thiên, cư nhiên để Bàn Cổ dữ ta một trận chiến, ngươi xem thường ta a!" Tuy năm đó Bàn Cổ cùng hắn tư sát, tịnh đem hắn tống nhập vào trong Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn đem hắn phong ấn, nhưng thực tại là năm đó Bàn Cổ ở dưới sự giúp đỡ của Đạo Chủ.

Như hôm nay Bàn Cổ tuy cũng là nhất hào nhân vật, túc túc có Hồng Mông Đế Chủ đệ tứ trọng cảnh giới, nhưng cùng Thương Thiên so sánh thì chênh lệch quá xa.

Thái Cực nguyên bản tính toán dùng Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn trực tiếp đem Thương Thiên trấn sát, sau đó nhất lao vĩnh dật.

Hắn tự tin, lấy sự cường đại của Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn, cũng tuyệt đối có thể đối phó Thương Thiên, làm cho hắn vạn kiếp bất phục.

Nhưng hiện tại, Thương Thiên tịnh không có xuất thủ, người xuất thủ, là Bàn Cổ!

Điều này làm cho Thái Cực phi thường khó chịu, giống như chuẩn bị vô số trọng hình hỏa pháo, sau đó lại chỉ đánh một con tiểu mã nghĩ (kiến nhỏ).

Tuy cái ví dụ này hận bất kháp đương, nhưng cũng không sai biệt lắm. "Hừ, Thương Thiên, ngươi đại khái là muốn để Bàn Cổ đi chịu chết trước, đồng thời quan sát lỗ hổng của Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn đi, bất quá những thứ này đều không sao cả, bởi vì ngươi chú định sẽ thua, chú định sẽ chết!" "Bất quá, Bàn Cổ cũng có đường đi tìm cái chết, vậy thì để hắn đi chết trước đi." Giết trước Bàn Cổ, lại giết Thương Thiên, kỳ thực cũng tương soa bất đa (không khác nhau lắm).

Hắc ám vô cùng ma diệt đại bàn trực tiếp rơi xuống, Thương Thiên lại chỉ du nhiên nhìn Bàn Cổ, phảng phất nhận định Bàn Cổ nhất định sẽ thắng lợi vậy. "Oanh long!" Một đạo sức mạnh cuồng bạo tại giờ khắc này mãnh liệt nổ tung.

Bàn Cổ chân đạp Diệt Thế Hắc Liên, khí tức khủng bố lại lăng loạn cư nhiên trực tiếp để đáng (ngăn cản) được Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn!

Nguyên bản đang nghĩ ngợi làm sao đi đối phương Thương Thiên Thái Cực, cả người hoàn toàn ngây ngẩn cả người. "Không có khả

năng!" Thái Cực nhận định Bàn Cổ tuyệt đối để đáng không được Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn, dù cho có thể để đáng được, cũng sẽ tại thời gian cực kỳ ngắn ngủi sau đó trực tiếp bị trấn sát.

Nhiên, Bàn Cổ cư nhiên cản được! "Không thích hợp, Diệt Thế Hắc Liên dưới chân hắn có cổ quái!" Thái Cực lúc trước bị Thương Thiên hấp dẫn sở hữu lực chú ý, lại thêm đối với Bàn Cổ tâm tồn khinh thị chi tâm, cho nên tịnh vị có bất kỳ để ý nào.

Nhưng giờ khắc này lại bỗng nhiên nhìn rõ, sức mạnh Hắc Liên cư nhiên cùng Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn đồng xuất nhất nguyên. "Thương Thiên, cái tên Thương Thiên chết tiệt!" Ý niệm của Thái Cực trong nháy mắt biến hóa, minh bạch lúc này tuy rằng là Bàn Cổ đang cùng hắn chiến đấu, nhưng trên thực tế đối thủ của hắn vẫn là Thương Thiên...

Bàn Cổ tay cầm chiến phủ to lớn, sau đó từ trong Diệt Thế Hắc Liên cấp thủ ra vô hạn sức mạnh.

Sát na tiếp theo, thân thể hắn vọt vào trong hắc ám luân hồi kia. "Trảm!" Dưới tiếng cuồng hống, sức mạnh bạo trướng!

Bàn Cổ trực tiếp chém ra một kích cường đại nhất của tự thân, hắn rõ ràng, dù cho có Diệt Thế Hắc Liên tồn tại, nhưng hắn chỉ có một lần cơ hội.

Cho nên, một kích này, là toàn bộ nhất trí của hắn ngưng tụ, toàn bộ sức mạnh thiêu đốt...

Chương 347

Hai đạo sức mạnh cực độ phá diệt tại lúc này giao phong, lập tức thân thể Bàn Cổ cư nhiên tiêu thất không thấy!

Tịnh không phải đánh vỡ hư không các loại, cũng không phải bị thôn phệ, mà là... dung hợp làm một.

Bàn Cổ lúc này trở thành một bộ phận của Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn, đương nhiên, quá trình này là ngắn ngủi, tiếp theo là Bàn Cổ trở thành chủ đạo, sau đó nắm giữ một kiện bảo vật đáng sợ này, hay là Bàn Cổ bị triệt để đồng hóa, vĩnh cửu dung hợp, vậy phải xem ý chí tự thân Bàn Cổ.

Ánh mắt Thương Thiên một lần nữa rơi vào trên người Thái Cực. "Thái Cực, không phải muốn giết ta sao, ta hiện tại đứng ở trước mặt ngươi, cho ngươi cơ hội, đến đây đi." Thái Cực trong nháy mắt khôi phục tình tự, cười nói: "A a, Thương Thiên, ngươi quả thật không đơn giản a...

Đem Bàn Cổ mang đến, kỳ thực là vì đối phó Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn." Thương Thiên bất trí khả phủ, bởi vì vốn là như thế.

Bàn Cổ vô luận có thất bại hay không, đều không có quá nhiều quan hệ với Thương Thiên, nhưng tại lúc Bàn Cổ và Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn dây dưa, ít nhất sẽ làm cho Thương Thiên có thể trực diện Thái Cực.

Nghe được câu này, Thái Cực lập tức nhẹ nhàng cười, nói: "Thương Thiên, ngươi tự đại như vậy, cho rằng không có Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn, ta liền không đáng một đồng ư?

Ngươi liền có thể dễ dàng đánh bại ta?" "Buồn cười, đáng tiếc!"

"Như vậy ta chính là muốn cho ngươi xem thủ đoạn ta chuẩn bị vì ngươi!" Hai chữ "Đáng tiếc" minh chứng vị này đối với mình có tuyệt đối lòng tin, có thể trực tiếp đem Thương Thiên chém giết.

Thái Cực vẫy tay một cái, lập tức sau lưng hắn xuất hiện bốn đạo hỏa diễm.

Hỏa diễm nồng liệt thâm trầm khủng bố từng điểm từng điểm vận chuyển, hạo nhiên chi khí càng tại lúc này không ngừng thiểm diệu, luân hồi sức mạnh hướng về phía hắn trực tiếp trấn áp tới.

Khi nhìn thấy đạo sức mạnh này, Thương Thiên không tự giác nhíu nhíu mày. ".....

Sức mạnh của Tứ Đại Đế Chủ." Tứ Đại Đế Chủ, chính là Thái Dịch, Thái Sơ, Thái Thủy, Thái Tố đã chết đi.

Bốn đạo khí tức sau khi hiển hóa ra, phảng phất như bốn cái Đế Chủ trọng sinh, tuyệt đối khủng bố phi phàm.

Thái Cực nhìn Thương Thiên, cười nói: "Thương Thiên, có phải rất quen thuộc hay không?

Ngô tích niên cùng bọn hắn hợp tác, cũng cùng bọn hắn chinh chiến, lại ở trong tối lấy được một bộ phận bản nguyên, như hôm nay tồn tại trước mặt ngươi cũng không phải vẻn vẹn chỉ là hư ảnh mà thôi, mà là bản tôn chân chân thiết thiết!" Thương Thiên nhìn Tứ Đại Đế Chủ, sau đó gật đầu: "Quả nhiên, Thái Cực ngươi thật sự phi thường âm hiểm, tích niên bốn người bọn hắn đều từng cùng ngươi chinh chiến, nhưng ngươi ngay từ đầu đã đối với bọn hắn tồn tại tâm tư khác." Bốn đạo thân ảnh khôi lỗi, là do Thái Cực tinh tâm luyện hóa.

Cũng là thủ đoạn dùng để chém giết Thương Thiên, nguyên bản muốn đem cỗ sức mạnh này ngưng tụ ra cũng sẽ không dễ dàng như

vậy, nhưng Đạo Chủ và hắn hợp tác để hắn sớm rời khỏi phong ấn, cho nên hắn mới có thể ngưng tụ bốn cái khôi lỗi này.

Uy năng của Tứ Đại Đế Chủ, quả nhiên khủng bố.

Lại phối hợp sức mạnh của Thái Cực, thực lực tự nhiên không thể nghi ngờ. "Hừ, lúc này cư nhiên còn trang tác trấn định như thế, tiếp theo chính là lúc ngươi tử vong." "Tứ Đại Đế Chủ, giết Thương Thiên!" Bạn tùy theo lời nói của Thái Cực, Tứ Đại Đế Chủ khôi lỗi trực tiếp hướng về phía Thương Thiên vây giết.

Mỗi một tôn Tứ Đại Đế Chủ khôi lỗi đều cực kỳ bất phàm, sau khi liên hợp, càng thêm khủng bố, tựa hồ ngưng tụ thành một loại trận pháp đặc thù nào đó.

Từ trình độ nào đó, bốn cái khôi lỗi này thậm chí so với bản tôn năm đó càng thêm nguy hiểm.

Khủng bố nhất chính là, còn có Thái Cực đang trấn áp càn khôn chủ trì trận pháp, càng là thiên y vô phùng. "Thương Thiên, như hôm nay ngươi bất quá là Hồng Mông Đế Chủ đệ ngũ trọng Vô Cực, ngươi trốn không thoát đâu!" Bốn con rối Hồng Mông Đế Chủ, lại cộng thêm một Thái Cực!

Vô cùng cường đại, không đúng, phải nói là kinh khủng!

Phải biết rằng, bốn con rối này, mỗi một cái đều có cảnh giới tương đương với Thương Thiên hiện tại!

Thái Dịch, Thái Sơ, Thái Thuỷ, Thái Tố năm đó có thể trèo lên đỉnh cao, đủ biết bọn hắn cường đại cỡ nào.

Nay Thái Cực cư nhiên một lần nữa luyện chế ra bốn con rối giống hệt như đúc.

Chương 348

Thái Cực chuẩn bị cho Thương Thiên, thật đúng là kinh hỉ!

Bốn đại khôi lỗi lúc này giết tới, lực lượng kinh khủng hung hăng áp bách, hóa thành cơn lốc hủy diệt hư vô vô biên vô tận.

Thương Thiên đang đứng ở trung tâm phong bạo.

Rốt cục, Thương Thiên cũng có động tác.

Hắn bắt đầu hít sâu một hơi, lực lượng phong bạo khủng bố kéo dài không dứt, khí tức cường đại vô song càng giống như một tòa tháp cao hùng vĩ vô song trực tiếp bao trùm lấy bản thân hắn.

Phong bạo lập tức bị cách tuyệt.

Một tòa tháp, kỳ thực cũng không phải Hồng Mông Chí Bảo, thậm chí lúc trước ngay cả Hỗn Độn Chí Bảo cũng không bằng.

Vật này chính là Không Gian Vạn Tượng Tháp của Không Gian Ma Thần.

Bất quá Không Gian Ma Thần chết sớm, bị Thái Tố tính kế, triệt để thân tử đạo tiêu.

Thương Thiên đã thu lấy tòa tháp bị phấn vụn này.

Thương Thiên hiện nay, thần thông pháp lực một ý niệm hạ xuống, diễn sinh vạn vật, cho nên ý niệm vừa động, Vạn Tượng Tháp trực tiếp xuất hiện, lập tức sở hữu lực lượng ngăn cản đẳng cấp hủy diệt phong bạo.

Thương Thiên nhìn Thái Cực, bình tĩnh nói: "Thái Cực, ngươi sẽ thua." Hắn cũng không phải đang gào thét, chỉ là bình tĩnh nói cho Thái Cực biết một cái kết quả.

Thương Thiên càng như vậy, Thái Cực càng phẫn nộ, cư nhiên bị người ta dùng trạng thái cao ngạo như thế để răn dạy, thật là... tội không thể tha!

"Thủ đoạn không tệ, nhưng ngươi đắc ý không được bao lâu đâu." Thái Cực vừa dứt lời, lực lượng càng thêm bàng bạc hung hăng trùng kích, hóa thành một đạo thời không toàn phong.

Lực lượng thâm trầm vô biên, ép tới từ bốn phương tám hướng!

Lực lượng cường hãn hóa thành bốn cực điểm, muốn phá toái tất cả.

Dưới một đạo lực lượng này, Vạn Tượng Tháp của Thương Thiên trực tiếp phấn toái, tựa hồ chưa từng xuất hiện qua.

Thái Cực cũng xuất thủ vào lúc này, một đạo binh khí phá diệt vô song đáng sợ hướng về đầu lâu Thương Thiên trấn áp xuống.

Cũng không biết vì sao, rõ ràng hiện tại bên mình đã chiếm cứ thế chủ động tuyệt đối, nhưng Thái Cực lại ngược lại cảm thấy có chút áp lực.

Loại cảm giác này đã quá lâu không xuất hiện, cũng chỉ có năm xưa lúc cùng Đạo Chủ tranh phong mới có loại cảm giác bị chưởng khống này.

"Hừ, không có khả năng, Thương Thiên dù lợi hại, cũng chỉ là kẻ đến sau mà thôi, huống chi ngã đã chuẩn bị lôi đình nhất kích, tập hợp lực lượng của bản thân và bốn đại khôi lỗi Hồng Mông Đế Chủ, muốn giết hắn tuyệt đối dễ như trở bàn tay!" Trong lúc suy tư, tất cả lực lượng triệt để oanh kích xuống.

Thương Thiên sắc mặt vẫn như cũ bình thản, đối mặt với lực lượng tuyệt đối cư nhiên không có bất kỳ hoảng loạn nào.

"Chúng sinh tại ngã, thiên địa nguyện lực, phá toái hư vọng." Lúc

này, hắn rốt cục xuất chiêu!

Thủ đoạn của Thương Thiên ngưng tụ nguyện lực chúng sinh, là lực lượng bản nguyên chân thực nhất.

Thương Thiên vừa đánh vừa nói: "Thái Cực, bốn đại khôi lỗi Hồng Mông Đế Chủ đều là hư vô, cũng không phải chân thực, ngươi cho rằng ta không thể nhìn thấu sao?" "Đương nhiên, nhất đạo lực lượng này đích xác vô cùng cường đại, mỗi một lần công kích cũng là tuyệt đối.

Nhưng hư vô chính là hư vô, nếu như không ở trong không gian hư vô vô tận, chỉ sợ đều khó mà thành hình.

Ngã vừa mới nói rồi, ngươi như thế bất thành khí, cư nhiên đem tất cả lực lượng ký thác vào hư vô, thật buồn cười." Tại Thương Thiên xem ra, lực lượng hư vô dù cường hãn đến cực hạn, nhưng bản chất sẽ không thay đổi.

Người bình thường có lẽ không cách nào đánh bại nó, nhưng chỉ cần nắm giữ chân thực tuyệt đối, như vậy hết thảy đều không thành vấn đề, đều có thể trong nháy mắt quét ngang, hủy diệt càn khôn.

Thương Thiên không ngừng kiến tạo thế giới chân thực, đem Hồng Hoang nguyên bản diễn biến trở thành Thiên Thương Thế Giới, sau đó không ngừng phát triển và tráng đại chúng sinh.

Chương 349

Một mặt, đương nhiên là vì trấn áp Hồng Mông, không để Hồng Mông bị Đạo Chủ thôn phệ, trở thành lực lượng của Đạo Chủ.

Nhưng đồng thời Thương Thiên cũng có một mục đích mới: Nắm giữ lực lượng chân thực tuyệt đối!

Hết thảy giai vi hư huyễn, niệm của chúng sinh mới là chân thực.

Sự cầu nguyện của bọn họ, lời chúc phúc của bọn họ, khát vọng của bọn họ đều là lực lượng chân thực.

Đây cũng là lực lượng mà Thương Thiên ỷ trượng nhất khi đối chiến Thái Cực, có thể khắc chế từ trên thuộc tính!

Tại sát na lực lượng chân thực thi triển ra, lực lượng của bốn đại khôi lỗi Hồng Mông Đế Chủ cư nhiên đồng thời bị tĩnh chỉ lại.

Cũng không thấy Thương Thiên xuất thủ như thế nào, chỉ là ánh mắt thoáng chú thị, sau đó bốn đại khôi lỗi Hồng Mông Đế Chủ kia... trực tiếp phấn toái!

Thương Thiên từ vừa mới bắt đầu đã nói, Thái Cực nếu như chỉ có chút thủ đoạn này, vậy thì quá làm cho hắn thất vọng rồi.

Từ lúc này xem ra, quả nhiên là thế.

Cái Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn kia, Thương Thiên cũng không có đích thân động thủ, chỉ để một mình Bàn Cổ đem nó hóa giải.

Bốn đại khôi lỗi Hồng Mông Đế Chủ, càng là bị một ánh mắt phấn toái.

Thái Cực: "!!!" Kinh hãi!

Lúc này Thái Cực thật sự vừa kinh hãi vừa tuyệt vọng.

Thương Thiên chậm rãi cất bước, một bước đạp ra vô hạn hư không, Thái Cực và Thương Thiên rõ ràng cách nhau vô số cự ly, nhưng hiện tại lại là gần ngay trước mắt!

Lực lượng mà Thái Cực lúc trước oanh kích ra, bị Thương Thiên trực tiếp ngăn trở.

"Nếu không còn thủ đoạn nào khác, ngươi có thể đi chết rồi." Thân thể Thái Cực run lên, cư nhiên thật sự từ trong lời nói của Thương Thiên cảm giác được sợ hãi tuyệt đối.

Từ khi Thái Cực quật khởi từ Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ trước đó, có lúc nào phải thừa nhận sợ hãi như vậy?

Chẳng lẽ... mình thật sự không phải đối thủ của Thương Thiên?

Không, tuyệt đối không có khả năng!

Thái Cực Đế Chủ xưa nay đều cao cao tại thượng, chấp chưởng càn khôn.

Nhưng hiện tại, đột nhiên bị người ta bức bách, cái giác sắc chuyển hoán này làm hắn chịu không nổi, cũng càng thêm không nguyện ý thừa nhận mình thua, huống chi, hắn còn có thủ đoạn cuối cùng!

"Thương Thiên, ngươi quá... tự đại rồi!" "Vô tận hư huyễn, vạn thiên phá diệt, Hồng Mông chi quang, trợ ngã khôi phục!" Thái Cực thanh âm run rẩy, sau đó cuồng nộ gào thét.

Một cỗ khí kình đáng sợ từ trong thân thể hắn bạo phát ra.

Có thể thấy rõ ràng, trong thân thể hắn vốn dĩ có một cái động quật thần bí như có như không, cư nhiên bắt đầu được từng điểm từng điểm di bổ.

“Thủ đoạn này ngã vốn định dùng để đối mặt Đạo Chủ, nhưng Thương Thiên ngươi bức bách như thế, vậy thì để ngươi biết Bản Đế Chủ cường đại, hôm nay chính là tử kỳ của ngươi!” Một khi Thái Cực Đế Chủ thật sự khôi phục trạng thái hoàn mỹ, như vậy chính là Hồng Mông Đế Chủ đỉnh phong: Đệ thất trọng Khung Đỉnh!

Với thủ đoạn của Thái Cực, có lẽ sẽ so với trước kia càng thêm cường đại.

Nhưng Thương Thiên vẫn an chi nhược tố, chậm rãi nói ra một câu: “Thái Cực, ngươi càng phô trương thanh thế hạo đãng như thế, càng chứng minh sự suy yếu bất kham của ngươi lúc này.

Chương 350

Độc lựu đã tồn tại đủ lâu rồi, trên thực tế ngã tới là để lấy tính mệnh của ngươi.” Tới lấy tính mệnh ngươi!

Một câu nói, phảng phất như một cái định nghĩa trong minh minh, lập tức làm cho thế giới đột nhiên biến sắc, lực lượng cuồng bạo không thể hình dung dũng hiện vào lúc này, áp lực thâm trầm càng là không cách nào tưởng tượng.

Một phiến không gian thần bí hư vô, dưới áp lực khủng bố của Thương Thiên, trực tiếp bắt đầu băng hủy.

Cuồng bạo, thực tại là quá cuồng bạo!

Thái Cực Đế Chủ bỗng nhiên cảm thấy, hiện tại mình giống như một chiến sĩ bị thương lại không có bất kỳ vũ khí nào, việc duy nhất có thể làm là cô cô đơn đơn đứng trước mặt Thương Thiên.

Thế nhưng, rõ ràng hắn có lực lượng cường đại như thế, rõ ràng hắn còn có thể tiếp tục ác chiến.

“Thương Thiên, đây là thủ đoạn tâm linh của ngươi sao?

Hừ, tâm linh chi lực quả nhiên phi thường cường đại a, nhưng tràng diện như thế nào Bản Đế Chủ chưa từng trải qua, há có thể dễ dàng đánh bại ngã như thế?

Vậy thì, đánh một trận đi!” Giờ khắc này, hắn đem sợ hãi trong nội tâm hoàn toàn áp xuống.

Thương Thiên và Thái Cực Đế Chủ chưa từng tiếp cận nhau như thế.

Đương nhiên, ít nhất từ cảnh giới mặt ngoài, Thái Cực Đế Chủ phải lăng giá vu Thương Thiên.

Lúc này hắn là Hồng Mông Đế Chủ cảnh giới đệ thất trọng Khung Đỉnh!

Thương Thiên nhưng vẫn là đệ ngũ trọng Vô Cực.

Thái Cực gầm nhẹ một tiếng: "Hừ, nói cho cùng quả nhiên chỉ là đang phô trương thanh thế mà thôi, Thương Thiên, lần này, ngươi đáng chết." Một đạo lực lượng thiêu đốt vô hạn cuồng bạo chi lực trực tiếp ngưng tụ, sau đó trực tiếp hướng về phía Thương Thiên bao phủ.

Tại một khắc thi triển lực lượng kia, hết thảy thiên địa tùy theo tịch diệt, hết thảy Hồng Mông lập tức phấn toái.

Lực lượng của Thái Cực Đế Chủ là hủy diệt, đem tất cả đều hóa thành hư vô.

Thương Thiên lúc này sở hữu chính là tín ngưỡng chúng sinh, hết thảy chân thực, không thể nghi ngờ lực lượng của hai người là tương phản.

Từ trên cảnh giới, thực lực Thái Cực Đế Chủ hoàn toàn lăng giá vu Thương Thiên.

Thậm chí khoa trương một chút, chỉ cần một chưởng là có thể trực tiếp đem Thương Thiên đánh chết, nhiên lúc này Thương Thiên lại tịnh không sợ hãi chút nào, ngược lại bình tĩnh đến xuất kỳ.

Thương Thiên càng như vậy, càng làm cho đối phương Thái Cực kiêng kị, một loại áp lực tâm lý vô hình.

Theo đạo lý, sự tình như vậy đáng lẽ chỉ sẽ phát sinh trong lòng phàm nhân, nhưng hiện tại, Thái Cực cư nhiên cũng như thế.

Bởi vì, uy hiếp mà Thương Thiên mang đến cho Thái Cực thực sự quá lớn, lúc trước Thương Thiên bất động thanh sắc hóa giải hai cái hậu thủ cực kỳ khủng bố mà Thái Cực chuẩn bị, vô luận là Vĩnh

Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn hay bốn đại khôi lỗi Hồng Mông Đế Chủ kia, trong mắt Thái Cực đều là lực lượng cực hạn.

Thế nhưng Thương Thiên lại căn bản không tốn bao nhiêu khí lực, trực tiếp phá giải.

Chính vì có một màn lúc trước, cho nên mới có thể làm cho áp lực tâm linh của Thái Cực tăng lên thật lớn.

Thương Thiên phi thường rõ ràng, làm bất cứ chuyện gì cũng cần phải phô đệm, dưới sự đả kích từng tầng từng lớp, dù là một tôn Đế Chủ cường đại, cũng sẽ có sơ hở tâm linh.

Không, nếu như đơn thuần chỉ có áp lực thì kỳ thực còn xa mới đủ.

Bởi vì tồn tại như Thái Cực, dù trong lòng sẽ đản sinh sợ hãi, nhưng cũng tuyệt đối chỉ ở trong chốc lát mà thôi, hoặc là chỉ một cái sát na, tinh thần của hắn sẽ khôi phục.

Cho nên, tại một khắc tâm linh xuất hiện sơ hở kia, nhất định phải cho hắn sự chấn nhiếp và công kích cường đại!

Tỷ như giờ khắc này: Trước người Thương Thiên, cư nhiên chậm rãi xuất hiện một đạo hư ảnh.

Lúc này Thái Cực đang cuồng quyển lực lượng tập sát tới, nhưng cũng gần như tại cùng một cái sát na, thân thể đột nhiên dừng lại.

Chương 351

Nhìn xem thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện kia, hắn sợ hãi.

Hắn lẩm bẩm nói: "Khả năng... làm sao có khả năng sẽ như vậy!" Lúc này xuất hiện tại trước mặt hắn, cư nhiên là Đạo Chủ!

Tâm linh Thái Cực vốn vừa mới có sóng lan, lần nữa bị chấn hám thật sâu.

Làm sao có khả năng, sao lại là Đạo Chủ.

Vì sao Đạo Chủ lại ở chỗ này?

Kinh hỉ mà Thương Thiên cấp cho hắn, đương nhiên cũng chỉ là một kinh hỉ nho nhỏ mà thôi.

Vị Bất Hủ Đạo Chủ kia đương nhiên không có khả năng xuất hiện ở đây, nếu như hắn thật sự tồn tại ở nơi này, chỉ sợ đã muốn trực tiếp chém giết Thương Thiên rồi.

Cho nên, đây là giả.

Nhưng có thể làm cho Thái Cực chấn hám như thế, có thể thấy được khí tức Đạo Chủ chân thực cỡ nào.

Thương Thiên lúc trước đã phục chế hư ảnh Đạo Chủ!

Chỉ sợ ngay cả vị Bất Hủ Đạo Chủ kia cũng không ngờ, Thương Thiên cư nhiên có thể lưu lại hư ảnh của hắn, đồng thời hiển hóa chân thực như vậy.

Tại một khắc Thái Cực lăng loạn kia, Thương Thiên xuất thủ.

"Thái Cực, năm xưa vì đạt được mục đích, ngươi cố ý liên hợp với bốn đại Hồng Mông Đế Chủ, đem Hồng Mông Vĩnh Hằng Thế Giới chia cắt." Thương Thiên nói: "Có một bộ phận dưới sự chủ quan

dẫn đạo của ngươi cuối cùng hóa thành Hồng Mông Tử Địa, ngươi còn nhớ chăng?" Hồng Mông Tử Địa?

Thái Cực sao có thể quên, lúc trước chính là hắn đem Hồng Mông Tử Địa trực tiếp nện vào trên đạo thể Bàn Cổ, mới khiến cho Bàn Cổ đạo thể vốn là Hộ Đạo Giả bị băng hủy, tần lâm tử vong.

Hiện tại, trong lòng bàn tay Thương Thiên cư nhiên xuất hiện một phiến Hồng Mông Tử Địa.

Kỳ thực, Hồng Mông Tử Địa chân chính đã phá toái, đương nhiên không có khả năng xuất hiện.

Nhưng, sau khi Hồng Mông Tử Địa băng hủy, tại tân Hồng Mông lại hình thành một phiến không gian độc đặc, tên của không gian này là Quy Tịch Vực Sâu.

Lúc trước thi thể Thái Sơ táng tại Quy Tịch Vực Sâu bị Thương Thiên gặp được, Quy Tịch Vực Sâu cũng bị Thương Thiên chưởng ác.

Quy Tịch Vực Sâu sở hữu lực lượng thôn phệ tất cả, dù là hư vô cũng sẽ bị trực tiếp đồng hóa, sau đó dung hợp.

Đối với tồn tại đặc thù như vậy, Thương Thiên đương nhiên không có khả năng buông tha.

Giờ khắc này, Hồng Mông Tử Địa xuất hiện trong lòng bàn tay, chính là do Quy Tịch Vực Sâu mô phỏng thành.

Sở dĩ làm như thế, là vì đâm đau tâm linh Thái Cực.

Dưới trùng trùng hậu thủ của Thương Thiên, tinh thần Thái Cực rốt cục xuất hiện sụp đổ, càng thêm bất khả tư nghị chính là, cảnh giới của hắn cư nhiên cũng bắt đầu rơi xuống.

Rõ ràng là Hồng Mông Đế Chủ đệ thất trọng cường đại nhất,

nhưng hiện tại, cảnh giới cư nhiên bắt đầu thối lui.

Lúc này, Thái Cực mới thật sự hoảng sợ: “Sao lại như vậy...” Ngay cả hắn đều cảm giác bất khả tư nghị, vì sao lực lượng của hắn cư nhiên sẽ băng tháp?

Thương Thiên lắc đầu, nói: “Ngã đã sớm nói rồi, đã ngươi lựa chọn hợp tác với Đạo Chủ, vậy thì quá làm cho ngã thất vọng.

Ngu xuẩn chi bối, ngươi thật sự cho rằng Đạo Chủ sẽ thả ngươi sao?

Thật sự cho rằng bởi vì uy hiếp của ngã, Đạo Chủ sẽ cùng ngươi chân chính liên hợp, thậm chí đem bảo vật như Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn cho ngươi mượn?” Kỳ thực, lúc Thương Thiên nhìn thấy Thái Cực khu sử cái Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn kia liền đã đoán định: Thái Cực phải chết!

Bởi vì, muốn giết hắn cũng không chỉ có mình hắn, còn có Đạo Chủ.

Chương 352

Vị Bất Hủ Đạo Chủ kia, đã lưu lại thủ đoạn trên người Thái Cực, lực lượng thôn phệ!

Cho dù lúc này, Thái Cực vẫn như cũ không ngừng hô hoán: "Không có khả năng..." Hiển nhiên hắn thật sự không dám tin tưởng, mình cư nhiên sẽ chết, càng thêm không rõ ràng Đạo Chủ rốt cuộc đã chủng nhập lực lượng vào thân thể hắn như thế nào.

"Thái Cực, băng diệt đi." Thương Thiên cũng không cùng hắn giải thích quá nhiều, nhẹ nhàng phất tay, Thái Cực - Hồng Mông Đế Chủ đỉnh cấp một khắc trước... triệt để phong hóa, hết thảy quy nhập hư vô.

Thái Cực Đế Chủ thực lực cường hãn vô cùng, cứ như vậy ở trước mặt Thương Thiên hóa thành tro bụi.

Dù là một khắc tử vong kia, hắn đều đang phẫn nộ gào thét, đều đang giãy dụa nộ hống...

Hắn không muốn chết, không cam tâm chết đi như vậy, nhưng... vô dụng.

Kỳ thực, Thương Thiên có thể lý giải tâm tình lúc này của Thái Cực.

Thật vất vả mới từ trong Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn thoát thân ra, có thể thi triển bí pháp, để bản thân đạt tới cảnh giới đỉnh phong.

Thái Cực cảm thấy, hắn không có khả năng bị đánh bại đơn giản vô thanh vô tức như vậy.

Hắn còn muốn đi trùng kích cảnh giới Đạo Chủ!

Tại hắn xem ra, dù là thua, cũng nên bại trong lúc cùng Đạo Chủ tranh đoạt Bất Hủ cuối cùng, trải qua một phen đại chiến, hủy diệt vô số không gian, thời gian, như vậy mới phù hợp thân phận Thái Cực Đế Chủ tối cường.

Nhưng hiện tại, chỉ vẻn vẹn trong đấu tranh cùng Thương Thiên, cứ thế mà bị đánh bại dễ dàng.

Từ đầu tới đuôi, Thương Thiên thể hiện ra đều là nhẹ nhàng thoải mái, hời hợt như vậy, căn bản nhìn không ra bất kỳ áp lực nào.

Nhưng vì sao lại như vậy?

Hắn không nhận được đáp án, triệt triệt để để hôi phi yên diệt.

Cũng không giống lần trước bán tử bất hoạt, ẩn nặc đi, lần này là một chút vết tích đều không có lưu lại.

"Dù là Hồng Mông Đế Chủ cường đại nhất, quan đầu sinh tử cũng bất kham như thế." Thực tại mà nói, Thái Cực kỳ thực chết không oan uổng.

Bởi vì hắn một mực bị tính kế, vị Bất Hủ Đạo Chủ kia cũng là như thế.

Thái Cực không rõ, hợp tác là do hắn chủ động đề xuất, Bất Hủ Đạo Chủ cũng đang đối mặt với sự bức bách của Thương Thiên, lại vì sao sẽ có kết quả như thế.

Nhưng trên thực tế, khi Thái Cực đối với Thương Thiên có một cái lỗ hổng tâm linh nho nhỏ kia, hắn đã chú định thất bại.

Đạo Chủ giúp hắn trực tiếp yết khai phong ấn, để hắn từ trong Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn đi ra, đồng thời giao quyền lợi sử dụng Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn cho hắn a, nhưng lúc giao cho hắn đồng thời còn có một mai hạt giống thôn phệ.

Bố cục đơn giản như vậy, tính kế đơn giản như vậy, trực tiếp đem một vị Đế Chủ táng tống.

Thương Thiên thâm trầm thở ra một hơi, trong đôi mắt hắn quang diệu trầm ngưng, khí tức dũng động.

Tại lúc này, trong Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn đột nhiên truyền ra thanh âm nộ hống cuồng bạo.

"Ngã tức là ngã, là duy nhất tồn tại trong vô tận thời không, ngã nãi Bàn Cổ!" Sau tiếng gào thét khủng bố, cái Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn kia cư nhiên bắt đầu chậm rãi biến mất, giống như vị Thái Cực Đế Chủ vừa rồi trầm luân, trực tiếp hóa thành tro bụi.

Tiếp đó, Bàn Cổ xuất hiện.

Bàn Cổ lúc này hiển nhiên vừa mới trải qua một trận đại chiến cực kỳ cường đại đáng sợ.

Khí tức của hắn không ngừng phù động, ánh mắt lưu chuyển làm cho người ta đều có thể cảm giác được khí tức sợ hãi.

Chương 353

Lực lượng của hắn phập phồng dao động.

Có đôi khi, lực lượng của hắn tựa hồ trực tiếp thối hóa về cảnh giới Đế Sơ tầng thứ thấp nhất của Hồng Mông Đế Chủ, nhưng có đôi khi lại có thể trực tiếp đánh phá đệ tứ cảnh giới Tàng Dịch, đạt đến tình trạng đệ ngũ Vô Cực.

Lúc này, hắn phát hiện Thương Thiên đang nhìn mình.

"Thương Thiên...

Ngươi giết Thái Cực Đế Chủ?" Bàn Cổ tuy rằng có cảm giác như vậy, đoán được Thương Thiên có thể làm được, nhưng khi chân chính nhìn thấy một màn này vẫn bị dọa nhảy dựng, mạnh, thực tại là quá cường đại!

"Thực lực Thương Thiên, vị miễn cũng quá... khủng bố rồi a." Cho dù đã có vô số lần kinh thán như vậy, nhưng Bàn Cổ vẫn bất giác phát ra lời nói như thế.

Hắn từng cùng Thái Cực Đế Chủ giao phong, dưới sự chi xanh của lực lượng Đạo Chủ, nhưng lần nào cũng trực tiếp bị đánh cho bán tử, đạo thể băng diệt.

Thái Cực Đế Chủ tuy rằng không đến mức giống như Đạo Chủ trở thành tồn tại ác mộng, nhiên không thể nghi ngờ, hắn thật sự phi thường cường đại.

Lúc trước, ngay cả Đạo Chủ cũng không thể giết hắn, còn bị hắn bày một đạo vào quan đầu cuối cùng.

Nhưng hiện tại, hắn chết rồi...

Bị Thương Thiên triệt triệt để để chém giết, hoàn toàn không có

năng lực hoàn thủ.

Đương nhiên, Bàn Cổ lúc này càng để ý một chuyện: Thương Thiên có thể hay không nhân cơ hội giết hắn?

"Ngươi đang sợ ngã?" Thương Thiên bỗng nhiên dò hỏi.

Bàn Cổ lão thực gật gật đầu, nói: "Không sai, ngã đang sợ." Không có lý do gì không sợ, tồn tại như Thái Cực Đế Chủ đều bị Thương Thiên mạt sát, hiện tại khí tức của hắn lại thực tại chập trùng dao động quá lớn, đối với hắn, đây là một thời khắc cực kỳ quan kiện, nếu thuận lợi, như vậy hắn có khả năng đột phá đạt tới cảnh giới càng thêm cường đại.

Có thể chân chính đạp nhập đệ ngũ cảnh giới, Vô Cực!

Nhưng tại trong quá trình này, chỉ cần Thương Thiên có một chút ý nghĩ muốn hắn chết, chỉ cần thoáng xuất thủ, như vậy Bàn Cổ sẽ trực tiếp băng diệt, triệt để tiêu tán.

Thương Thiên cười cười, nói: "Không sai, có thể thản nhiên thừa nhận sự khủng bố trong lòng, kia cũng là cực tốt.

Ngươi ở chỗ này đột phá đi, ngã phải quay về Thiên Thương Thế Giới rồi." Lúc này phản đảo là Bàn Cổ lăng trụ: "Cứ như vậy đi rồi?" Thật sự không giết?

Thật sự phóng nhậm hắn đột phá sao?

Thương Thiên không có trả lời, thân thể biến mất không thấy.

Bàn Cổ mới hốt nhiên cảm giác được một điểm: Thương Thiên căn bản không có coi hắn là đối thủ, căn bản không có coi hắn là uy hiếp tiềm tại...

Thương Thiên cũng không quan tâm Bàn Cổ nghĩ như thế nào, lúc này hắn tịnh không có sự vui sướng khi chém giết Thái Cực.

Cái chết của Thái Cực sớm đã nằm trong tính toán, đã là chuyện trong dự liệu, tự nhiên không có gì đáng giá kinh hỉ.

Thương Thiên vẫn luôn nói, Thái Cực bất quá chỉ là một khỏa độc lựu.

Hắn cũng không phải đối thủ chân chính, đối thủ chân chính khủng bố là vị Bất Hủ Đạo Chủ kia.

Thực lòng mà nói, Thái Cực chết, có một nửa là bị vị kia tính kế chết.

Có thể lợi dụng tất cả nhân tố, tiến hành tính kế.

Dù là Hồng Mông Đế Chủ cường đại như Thái Cực, cũng sẽ bị tính kế trong lúc lơ là, tâm cơ của một vị Đạo Chủ, thật sự thâm trầm không cách nào tưởng tượng.

Lần này Thái Cực bị giết, Bất Hủ Đạo Chủ tuyệt đối lấy được không ít chỗ tốt, cho nên cự ly lúc hắn khôi phục trạng thái có thể tự do hoạt động sẽ không quá lâu.

Chương 354

Nói cách khác, Thương Thiên nhất định phải chuẩn bị nghênh đón một vị Bất Hủ Đạo Chủ hàng lâm, chuẩn bị cho trận quyết chiến chân chính cuối cùng rồi!

Còn về phía Bàn Cổ...

Kỳ thực hắn sai rồi, cũng không phải Thương Thiên không coi hắn ra gì.

Tương phản, tại Thương Thiên xem ra Bàn Cổ là một đối thủ không tệ!

Bàn Cổ hiện nay, trực diện Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn sau đó lại làm đột phá, đạp nhập cảnh giới Vô Cực là tất nhiên.

Có lẽ, đệ lục cảnh giới, đệ thất cảnh giới cũng sẽ nhất khí a thành.

Thương Thiên không giết hắn, chỉ vì Thương Thiên đã đáp ứng hắn, đơn giản như vậy.

Đương nhiên có một điểm Bàn Cổ cũng đoán đúng, Thương Thiên đối với mình có niềm tin vô địch, kiên định tin tưởng tuyệt đối sẽ không thua, sẽ không bại.

Tại một chỗ thế giới căn bản không cách nào tìm kiếm dấu vết, một thanh âm thâm trầm vang vọng: "Thương Thiên... hắn là đang đợi Bản Đạo Chủ rồi đi..." Bàn Cổ sẽ không minh bạch cách nghĩ của Thương Thiên, bởi vì thực tại mà nói, cao độ hiện tại của hắn không đuổi kịp Thương Thiên.

Thế giới này là như thế, đứng tại địa phương càng cao, nhìn hết thảy càng bất đồng.

Tại trong mắt Bàn Cổ, hiện nay Thương Thiên cao hơn hắn, cho

nên lúc ngẩng đầu hắn chỉ nhìn thấy Thương Thiên, nhưng Thương Thiên nhìn lại là cả Hồng Mông, cả Hỗn Độn cùng với chân tướng tương quan đến vị Đạo Chủ kia. ...

Thương Thiên chém giết Thái Cực xong, trực tiếp tiến vào Thiên Thương Thế Giới.

Chém giết Hồng Mông Đế Chủ Thái Cực, vốn là chuyện cực kỳ kinh thiên động địa, nhiên đối với Thương Thiên lại phong khinh vân đạm như thế, tựa hồ cái gì cũng không có phát sinh.

Mấy ngày nay, nguyên khí Thiên Thương Thế Giới ba động phi thường lợi hại.

Bởi vì tại khung đỉnh Thiên Thương Thế Giới, Nữ Oa đang ngưng tụ tinh hoa sinh mệnh của Thiên Thương Thế Giới để đế tạo Nhân tộc.

Trong luân hồi tiền kiếp, cũng là Nữ Oa tạo nhân.

Tại thế giới đó, Nhân tộc tuy rằng xưng là đạo thể, nhưng thực tế Nhân tộc lại vô cùng yếu ớt.

Nhân tộc vừa mới sinh ra, tùy tùy tiện tiện một đầu ấu thú cũng có thể giết chết, càng không cần nói những Yêu tộc kia rồi.

Nữ Oa trong luân hồi trước, đế tạo Nhân tộc càng là vì bản thân thành đạo.

Giống như cấp trên bố trí một cái nhiệm vụ, nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ mới có thể lấy được ban thưởng tương ứng.

Nhưng lần này lại không giống, lần này Nữ Oa là vì tín ngưỡng đối với Thương Thiên, dốc hết tâm sức đi đế tạo.

Đương nhiên, ý nghĩa trong đó xa xa không chỉ như thế.

Thiên Nhân Tộc đối với Thiên Thương Thế Giới có ý nghĩa càng

thêm trọng yếu.

Sinh linh hiện nay đều là diễn sinh từ Hồng Hoang thế giới nguyên bản, ấn ký sinh mệnh của bọn hắn đều không phải do Hồng Mông thế giới trời định.

Nữ Oa một khi đế tạo ra, như vậy chính là hoàn thành một lần sinh mệnh toàn mới hàng lâm trong Hồng Mông, ấn ký đều hoàn hoàn toàn toàn thuộc về Hồng Mông.

Lực lượng hạo nhiên vô cực lúc này trầm xuống, sau đó không ngừng bàn toàn.

Từ trong nhật nguyệt của Thiên Thương Thế Giới, phân biệt ngưng tụ ra hai đạo âm dương chi lực, âm dương chi lực cũng trục tiệm dung nhập vào trong đoàn bản nguyên kia.

Muốn đế tạo ra Thiên Nhân Tộc chân chính cường đại tuyệt đối sẽ không đơn giản như thế.

Chương 355

Dưới sự dẫn dắt lực lượng của nàng, nhân quả, vận mệnh, tình tự... các loại lực lượng tại lúc này trực tiếp ngưng tụ xuống, tùy hậu hóa thành một đạo lực lượng huyền diệu nhất.

"Ngô nãi Nữ Oa, là Hồng Mông Đế Chủ.

Nay bỉnh thừa ý chí Thương Thiên vĩ đại, tại một phương Thiên Thương Thế Giới sáng tạo Thiên Nhân Tộc!" "Thiên Nhân Tộc lập, tắc thế giới bản nguyên quy phản, tắc thế giới an định." ...

Nữ Oa đang hướng về Thương Thiên cầu nguyện, đồng thời cũng đang câu thông cái bản nguyên Thiên Thương Thế Giới vừa mới thăng cách không bao lâu.

Cả thế giới lập tức bắt đầu chấn động, Thiên Thương Thế Giới đang hưởng ứng.

Tại trong đoàn bản nguyên kia, có hai đạo cái bóng chậm rãi xuất hiện.

Hai người này, trời sinh đạo thể, cũng là bộ dáng nhân loại.

Nhưng nhân loại đản sinh lúc này và luân hồi trước lại hoàn toàn không giống nhau.

Tại một đời trước, Nhân tộc trời sinh yếu ớt.

Dù là Nhân tộc sớm nhất, lúc vừa mới đản sinh cũng chỉ là cảnh giới Kim Tiên mà thôi.

Nhân tộc về sau càng là nhất đại không bằng nhất đại, yếu ớt vô cùng.

Nhưng lần này, hai Nhân tộc vừa mới đản sinh ra cư nhiên siêu

việt Hỗn Độn Chí Tôn thập trọng tồn tại!

Tại trong Thiên Thương Thế Giới đương kim, tuyệt đối là sinh linh đỉnh cấp nhất.

Thiên Nhân?

Sinh ra đã ưu việt, là tồn tại cao hơn sinh linh bình thường một bậc.

Hai sinh linh vừa mới hàng sinh, trực tiếp bái kiến Nữ Oa.

Nữ Oa lại nói: "Thiên Thương Thế Giới này, vạn tượng vô tận, duy có Thương là vĩnh hằng, từ nay về sau, các ngươi lấy Thương Thiên làm tín ngưỡng vĩnh hằng." Hai người lập tức nói: "Thương Thiên vĩ đại, là Phụ thần chí cao vô thượng của chúng ta, Nữ Oa nương nương là Mẫu thần của chúng ta." Một cái Phụ thần, một cái Mẫu thần.

Nữ Oa nghe xong, trong lòng hiện lên một tia dị dạng, nhưng rất nhanh bình ổn lại.

Tại lúc này, Thương Thiên bỗng nhiên xuất hiện.

"Hai người các ngươi, là người đứng đầu Thiên Nhân Tộc của Thiên Thương Thế Giới, ngày sau Thiên Nhân Tộc tráng đại phát triển đều phải ỷ vào các ngươi, Ngô ban cho linh bảo." Tùy hậu Thương Thiên trực tiếp ban hạ hai kiện bảo vật, trong đó một kiện là Thí Thần Thương.

Hôm nay, thương này là Hỗn Độn Chí Bảo, lực sát thương vô cùng.

Thương Thiên đem bảo vật ban cho, hi vọng Thiên Nhân Tộc dũng mãnh tinh tiến, lệ tinh đồ trị.

Mục quang Thiên Nhân Tộc thiết không thể chỉ đặt tại trong Thiên

Thương Thế Giới, phải phóng nhãn ra ngoài Thiên Thương Thế Giới, đi khai khoát Hỗn Độn vô tận, để bản đồ thế giới không ngừng khuếch trương.

Sau đó, còn có một kiện bảo vật là Càn Khôn Đỉnh.

Đỉnh trấn càn khôn, trấn áp khí vận thế giới.

Thiên Nhân Tộc ra đời hôm nay, tất định là chủng tộc mạnh nhất Thiên Thương Thế Giới, vô luận Long tộc, Kỳ Lân, Phượng Hoàng, đẳng đẳng chủng tộc, đều sẽ trở thành phụ dung của Thiên Nhân Tộc.

Bởi vì Thiên Nhân Tộc, là lấy Thương Thiên vĩ đại làm nguyên hình đế tạo ra.

Thiên Nhân hàng thế, khí vận Thiên Thương Thế Giới như liệt hỏa phún dầu, cường thịnh đến mức không giống bình thường.

Cảnh giới của Thương Thiên cũng đang không ngừng đề thăng.

Chương 356

Hiện tại Thương Thiên căn bản không có bất kỳ biện pháp nào khống chế cảnh giới bản thân, bởi vì hiện tại không cần thiết nữa.

Đại quyết chiến sắp đến rồi!

Thương Thiên nhìn ra ngoài Thiên Thương Thế Giới, đạm mạc nói: "Đạo Chủ, về đi...

Ngã vì ngươi chuẩn bị tốt đại hảo cục diện như thế, nếu còn không về, thì quá làm cho ngã thất vọng." ...

Thời gian chờ đợi, tương đương mạn trường.

Nhoáng một cái, đã có 1 ức năm trôi qua, chỉ là vị Đạo Chủ kia không có xuất hiện, ngược lại Bàn Cổ rốt cục trở về.

"Thương Thiên, Ngô đã về!" Trải qua sự trầm điến của một ức năm, khí tức Bàn Cổ và dĩ vãng hoàn toàn bất đồng, hiện tại cảnh giới không chỉ là Vô Cực, mà là Đạo Lâm, thậm chí là Đạo Lâm đỉnh phong.

Thương Thiên nói đúng, cái Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Hồi Ma Bàn kia đối với Bàn Cổ có ý nghĩa phi đồng phàm hưởng.

Hôm nay quả nhiên ứng nghiệm!

Chỉ là, Bàn Cổ vừa mới đạt tới bên ngoài Thiên Thương Thế Giới, lập tức cảm giác được một cỗ khí tức tuyệt đối không giống với dĩ vãng!

Cũng không có gặp Thương Thiên, ngược lại có một con Rồng hướng về phía hắn chậm rãi bay tới.

Con Rồng kia hỏi: "Bàn Cổ, muốn diện kiến Thương Thiên vĩ đại

sao?" Bàn Cổ vừa nhìn con Rồng này, trong đôi mắt lập tức lóe lên vô cùng kinh ngạc: "...Long Vương?

Cư nhiên là cảnh giới như thế!" Chấn hám!

Bàn Cổ hiện nay, là Hồng Mông Đế Chủ lục trọng Đạo Lâm chi đỉnh phong, nhưng Long Vương trước mặt cư nhiên là Vô Cực!

Tuy so với hắn yếu hơn một chút, nhưng phải biết rằng bản chất Long Vương là gì?

Trong vô số tuế nguyệt, Bàn Cổ nhìn cũng không thèm nhìn Long Vương một cái, bởi vì đại gia hoàn toàn không phải tồn tại cùng một cấp bậc, nhưng hiện tại, Long Vương cư nhiên có thể đạt tới Hồng Mông Đế Chủ đệ ngũ trọng.

Nhưng kinh hãi xa xa không chỉ có thế...

Một tôn Phượng Hoàng và một đầu Kỳ Lân đạp bộ tới, cảnh giới của bọn hắn, cũng là Hồng Mông Đế Chủ đệ ngũ trọng Vô Cực!

Hồng Mông Đế Chủ, đệ ngũ trọng!

Cường giả cảnh giới này rẻ mạt như vậy sao?

Bàn Cổ hiện nay tuy rằng là đệ lục trọng cảnh giới Đạo Lâm, vô luận Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân cộng lại cũng không có khả năng là đối thủ của hắn, nhưng Bàn Cổ vô cùng chấn hám.

Bởi vì ba người này bất quá là thủ hạ của Thương Thiên a!

Ba cái sinh linh đản sinh trong thế giới do hắn khai tịch, lúc trước khi đản sinh, Bàn Cổ không cảm thấy bọn hắn có thể trưởng thành đến địa bộ nào, thậm chí cảm thấy tồn tại như vậy trời sinh thấp hơn người một bậc.

Nhiên hiện tại, mấy người bọn hắn đều đã đến địa bộ chỉ kém hắn

một cái đẳng cấp.

Như vậy Thương Thiên hiện tại có bao nhiêu mạnh?

Bàn Cổ sau khi bế quan chỉnh chỉnh 1 ức năm, rốt cục đạt đến cảnh giới Đạo Lâm.

Hắn đã làm xong chuẩn bị cuối cùng, muốn cùng Thương Thiên liên hợp đi chém giết vị Đạo Chủ kia.

Lần này thành tựu Đạo Lâm, tâm thái của hắn và dĩ vãng hoàn toàn bất đồng.

Trong luân hồi trước, năm đại Hồng Mông Đế Chủ, Thái Cực mạnh nhất, đạt tới cảnh giới Khung Đỉnh, nhưng bốn Hồng Mông Đế Chủ khác ngay cả một cái Đạo Lâm cũng không có, cho nên Bàn Cổ cảm thấy hiện tại mình đủ cường đại.

Đương nhiên không có khả năng thắng Thương Thiên, nhưng ít nhất hắn là có tư cách cùng Thương Thiên liên thủ rồi chứ?

Chương 357

Nhưng hiện tại, ba cái thủ hạ của người ta cư nhiên đều đã đến địa bộ Hồng Mông Đế Chủ ngũ trọng.

Bất giác, trong lòng Bàn Cổ dũng hiện ra một cái ý nghĩ: "Hạnh hảo, chỉ là ngũ trọng a..." Nếu như mấy cái này thực lực lại đề thăng một trọng, Bàn Cổ đều muốn tự bế, Thương Thiên sở hữu ban để cường đại như vậy, còn cần hắn làm gì?

Cư nhiên cảm thấy có chút buồn cười, lúc đến hắn còn nghĩ muốn cùng Thương Thiên tranh phong...

Điên rồi sao?

Long Vương trực tiếp mở miệng nói: "Bàn Cổ tiền bối, Thương Thiên biết ý của ngài, mời ngài ở chỗ này chờ đợi." Bàn Cổ bất động thanh sắc, chỉ gật gật đầu.

Đây từng là thế giới do hắn khai tịch, nhưng hiện tại một phiến thế giới này đã cùng hắn không có quan hệ gì nữa, thậm chí hắn cũng không nên tiến vào trong một phương thế giới này.

Tuy có vài phần châm chọc, nhưng tâm thái Bàn Cổ hiện tại rất đoan chính.

Không có biện pháp, thực lực chênh lệch bày ở nơi đó.

Bất quá, Bàn Cổ hốt nhiên cảm thấy hiếu kỳ, muốn nhìn xem một phương thế giới này diễn hóa đến địa bộ nào.

Thế là, hắn trực tiếp vận chuyển Đại Đạo Thiên Nhãn.

Lập tức, mục quang của hắn xuyên qua thế giới bình chướng hướng về phía Thiên Thương Thế Giới nhìn lại.

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân tam giả cũng không có ngăn cản Bàn Cổ, chỉ an tĩnh thủ hộ ở một bên.

Mục quang Bàn Cổ cùng liệt dương quang huy của Thiên Thương Thế Giới dung hợp cùng một chỗ, sau đó nhìn về phía một phương thế giới này.

Cách cục một phương thế giới này kỳ thực cùng Hồng Hoang nguyên bản cũng không có khác biệt quá nhiều, thế giới diễn hóa trở thành Cửu Châu.

Chỉ là, Cửu Châu chi địa, mỗi một cái đại châu đều rộng lớn gấp trăm lần Hồng Hoang thế giới nguyên bản!

Trong Cửu Đại Bộ Châu, đều có sinh linh.

Trong đó có ba phiến thế giới tương đối phú nhiêu nhất, chỗ đó là địa phương Thiên Nhân Tộc sinh tồn.

Làm cho Bàn Cổ kinh hãi chính là, trong ba phiến đại châu này, Bàn Cổ cư nhiên phát hiện Hồng Mông Đế Chủ!

Tuy rằng chỉ là cảnh giới Đế Sơ, nhưng cũng đủ hãi nhiên.

Phải biết rằng nếu như không phải Thương Thiên ấn chiếu theo quỹ tích Hồng Hoang nguyên bản diễn hóa, như vậy Hỗn Nguyên Thánh Nhân đã là cực hạn!

Nhưng hiện tại, trực tiếp nhảy lên Hồng Mông Đế Chủ, quá điên cuồng rồi...

Hồng Mông Đế Chủ cũng không phải chỉ có một cái, trong ba phiến bộ châu Thiên Nhân Tộc, Hồng Mông Đế Chủ không dưới ba mươi cái!

Sáu phiến đại châu khác, tuy rằng so ra kém ba phiến đại châu Thiên Nhân Tộc cư trú, nhưng cũng có cường giả cảnh giới Hồng

Mông Đế Chủ - Đế Sơ tồn tại.

Tổng ngôn chi, hiện tại Bàn Cổ bị hoàn toàn chấn hám.

Đột nhiên, tại hạch tâm chi địa của tam đại bộ châu, cư nhiên có người thuận theo mục quang của hắn nhìn lên.

"Ân?

Hai cái!" Bàn Cổ lập tức nhận ra, hai cái này là Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân.

Hai người có thể cảm ứng được mục quang của hắn, chứng minh cảnh giới bọn hắn hiện nay chí ít cũng là Hồng Mông Đế Chủ đệ tứ cảnh giới, Tàng Dịch!

Điên rồi a...

Tiên thiên sinh linh nguyên bản cư nhiên cũng trưởng thành đến đẳng địa bộ này.

Chương 358

Bàn Cổ lại phát hiện, trong Cửu Đại Bộ Châu, có một phiến đại châu nằm ở vị trí tối ngoại vi của Thiên Thương Thế Giới, thậm chí có một nửa chìm trong Hỗn Độn, sinh linh trên phiến đại châu này đều sát khí đằng đằng.

Tại địa phương trung ương nhất có một phiến Huyết Hải.

"Đó là, Minh Hà!

Cũng là Hồng Mông Đế Chủ ngũ trọng!" Minh Hà Giáo Chủ lúc trước là từ trong tiên huyết của Ma Thần Hỗn Độn bị chém giết đản sinh ra, đương nhiên trong đó có trọc huyết của Bàn Cổ, cho nên hai người kỳ thực có quan liên nhân quả nhất định.

Năm đó, Minh Hà Huyết Hải bị Thái Cực Đế Chủ bá chiếm, suýt chút nữa tiên thiên bất toàn, cho nên Minh Hà đáng lý phải suy yếu.

Nhưng hiện tại, Minh Hà Giáo Chủ cư nhiên là Hồng Mông Đế Chủ ngũ trọng!

So với Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân đều muốn cường đại hơn.

Lại không biết, Trấn Nguyên Tử cùng Hồng Vân giảng cứu bình hòa, Minh Hà lại chấp hành Sát Đạo.

Một ức năm này, hắn gần như ngày nào cũng đều vượt qua trong sát lục, bồi dưỡng ra Sát Lục Đại Giáo Phái, sứ mệnh của giáo phái này là không ngừng sát lục trong Hỗn Độn, đem những Hỗn Độn sinh linh không ngừng đản sinh kia chém giết, sau đó lấy đó tráng đại tự thân.

"Hừ!" Tại lúc Bàn Cổ cảm khái chấn hám, Minh Hà kia cư nhiên hướng về phía Bàn Cổ xuất kiếm, đương nhiên cũng không phải toàn

lực bác sát, là đang nói cho Bàn Cổ: Ngươi nhìn cái gì mà nhìn, nhìn rất khó chịu.

Bàn Cổ thu hồi mục quang, không nhìn nữa.

Lại nhìn tiếp sợ phải chịu càng nhiều đả kích...

Tuy những sinh linh này không có một ai có cảnh giới cao hơn hắn, nhưng cũng làm cho hắn vô cùng chấn hám.

Tại lúc này, một cái thanh âm nhu hòa truyền đến.

"Nữ Oa, kiến quá Bàn Cổ." Khi thanh âm vang lên, trên thân thể Nữ Oa không còn ở trong thời không nữa, nhưng lời nói vừa rơi xuống, vận mệnh của nàng, nhân quả của nàng cùng với tất cả đều xuất hiện.

Bàn Cổ sau khi nhìn thấy Nữ Oa, hoàn toàn vô ngữ rồi.

Cái gì không nên đến cuối cùng cũng đến, Nữ Oa hiện nay là Hồng Mông Đế Chủ đệ lục trọng, Đạo Lâm!

Nữ Oa là tiên thiên sinh linh do Thương Thiên mang đến, hết thảy của nàng đều do Thương Thiên ban tặng, nhưng hiện tại, cư nhiên cũng cùng hắn một dạng cảnh giới, đạt tới Đạo Lâm...

Cho nên cái tự tôn tâm đáng thương kia của Bàn Cổ bị hoàn hoàn toàn toàn phấn toái rồi.

Thiên Thương Thế Giới, cư nhiên đản sinh ra nhiều Hồng Mông Đế Chủ như thế, Bàn Cổ không đoán sai thì mười ba sứ đồ của Thương Thiên, mỗi người lúc trước cũng đều đạt tới cảnh giới Hồng Mông Đế Chủ.

"Thương Thiên, thật đúng là đại thủ bút a, hiện tại Thiên Thương Thế Giới, hoàn hoàn toàn toàn siêu việt Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ lúc trước!

Thiên Thương Thế Giới của hắn, thật sự là một thế giới vô địch a!" Nghe lời nói của Bàn Cổ, Thương Thiên lại nhẹ nhàng lắc đầu, than tức một tiếng, nói: "Vô địch?

Ngươi từng tận mắt chứng kiến huy hoàng của một cái Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ trước kia, vậy ngươi nói xem, Thiên Thương Thế Giới so với Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ, rốt cuộc ai cường đại hơn?" Bàn Cổ sửng sốt, lại không ngờ Thương Thiên sẽ đề cập việc này.

Hắn khổ cười nói: "Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ kiếp trước, thế giới vô cùng liêu khoát, so với Thiên Thương Thế Giới càng thêm quảng đại, trong đó cũng dựng dục ra cao thủ, tỷ như Hồng Mông ngũ đại Đế Chủ năm xưa, nhưng cái quốc độ kia chung quy vẫn là không, kẻ mạnh càng mạnh, kẻ yếu miểu tiểu." "Thế giới kia tuy rằng nhìn vô cùng khủng bố, nhưng thực tế lại tịnh không ổn cố, khi mấy cái Hồng Mông Đế Chủ đỉnh cấp kia lựa chọn vứt bỏ thế giới đó, thế giới cũng liền bị hủy diệt." Một cái thế giới cường đại, đỉnh phong cường giả đích xác trọng yếu, nhưng càng cần căn cơ.

Phủ tắc, khi những đỉnh phong cường giả kia có tâm bạn nghịch, vậy cũng là lúc thời đại tần lâm diệt tuyệt.

Hồng Mông Vĩnh Hằng Quốc Độ là như thế, những đỉnh cấp cường giả kia coi cả quốc độ như công cụ của mình, khi có dã tâm, trực tiếp xuất thủ đem cả thế giới chung kết.

Nhưng Thiên Thương Thế Giới hiện tại lại không giống, là một thế giới tràn ngập tín ngưỡng Thương Thiên.

Tất cả sinh linh đều xoay quanh Thương Thiên, tín ngưỡng Thương Thiên.

Tín ngưỡng chi lực chi xanh Thương Thiên, làm cho hắn càng lúc càng cường đại, sự tồn tại của Thương Thiên cũng sẽ làm cho những

sinh linh kia càng phát đoàn kết.

Thương Thiên lắc đầu, nói: "Nhìn qua cường đại, có lẽ chỉ là kính hoa thủy nguyệt mà thôi, thế giới có thể tồn hoạt mới là chân chính cường đại." Tại lúc lời nói của Thương Thiên vừa dứt, tại đỉnh phong Thiên Thương Thế Giới, cư nhiên xuất hiện một cái hắc động cự đại vô cùng, một cái tuyền qua có thể thôn phệ tất cả thời gian không gian hủy diệt.

Chương 359

Thương Thiên nói: "Hắn, đến rồi." Bàn Cổ đương nhiên biết cái chữ "Hắn" mà Thương Thiên nói là ai, là vị Bất Hủ Đạo Chủ từng tồn tại kia!

Vị Đạo Chủ kia tựa như bầu trời, thần lực hạo đãng vĩ ngạn vừa mới xuất hiện đã chính diện trùng kích cả thế giới.

"Thương Thiên, Bản Đạo Chủ đến rồi!" Thanh âm truyền biến tâm linh của chúng sinh Thiên Thương Thế Giới, khiến cho trong lòng chúng sinh đều có một tầng âm ảnh.

Tùy hậu, vị Bất Hủ Đạo Chủ từng tồn tại kia xuất hiện tại trước mặt Thương Thiên và Bàn Cổ.

Một vị Đạo Chủ đứng ở nơi đó, nhưng trừ Bàn Cổ và Thương Thiên ra, cư nhiên không có ai có thể nhìn thấy hắn.

Thanh âm của hắn rõ ràng truyền biến cả Thiên Thương Thế Giới, thế nhưng Thiên Thương Thế Giới nhiều cường giả như vậy, bao quát Chân Lý Đạo Tổ, bao quát Nữ Oa cường đại nhất...

đều không có nhìn thấy hắn.

Chỉ thấy Bàn Cổ và Thương Thiên đồng thời đem mục quang nhìn về phía một phương hướng, một cái hư vô chi xử.

Đạo Chủ đương nhiên sẽ không đi để ý tới nhiều sinh linh của Thiên Thương Thế Giới như vậy, dù là Nữ Oa đạt tới cảnh giới Hồng Mông Đế Chủ ngũ trọng, nhưng vẫn như cũ không lọt vào mắt hắn.

Lúc này hắn nhìn Bàn Cổ, cười nói: "Ngã phú dư cho ngươi sinh mệnh và lực lượng, ngươi lại phản bội ngã." Bàn Cổ lắc đầu, nói: "Ý nghĩa tồn tại của ngã cũng không phải vì ngươi, ngã tồn tại, cho nên

ngã tồn tại." Đạo Chủ nghe xong câu này lập tức cười to: "Ha ha ha...

Không tệ không tệ, Bàn Cổ, không chỉ cảnh giới so với trước đề thăng a, rốt cục cũng tìm được ý nghĩa tự ngã tồn tại." Cảnh giới mà Đạo Chủ nói, không phải tu vi cảnh giới, mà chỉ tâm cảnh.

Bàn Cổ trước kia, đối với hắn kiêng kị là phát ra từ linh hồn, trong tiềm ý thức, là phụ dung của Đạo Chủ.

Nhưng hiện tại lại hiển nhiên không phải như thế, Bàn Cổ có thể thong dong nói ra một câu như vậy, ý vị đã buông xuống tất cả.

Hiện nay hắn tuy rằng vẫn như cũ không phải đệ thất trọng cảnh giới, nhưng chỉ cần tâm linh Bàn Cổ triệt để phóng khai, như vậy ý nghĩa tồn tại của hắn liền chương hiển.

Tất cả sinh linh trên thế giới này đều như thế, ngay cả ý nghĩa tồn tại cũng tìm không thấy, như vậy cả đời hắn kỳ thực là bi ai.

Đối với cường giả, nếu không cách nào minh xác tâm linh của mình, vậy tuyệt đối không có khả năng tiến thêm một bước, càng không cần nói truy tầm đại đạo chi lộ.

Bàn Cổ tịnh không bởi vì một vị này xưng tán mà có bất kỳ dương dương tự đắc nào, tương phản, mục quang của hắn trở nên càng thêm kiên định, một cỗ chiến ý du nhiên nhi sinh.

"Thương Thiên, trước để ngã lên đi." Lời nói bình đạm, khí thế cường đại, khắc này là lúc Bàn Cổ mạnh nhất đời.

Thương Thiên đứng ở một bên, nói: "Hảo." Bàn Cổ đại bộ hướng về phía trước, trực diện Đạo Chủ.

"Phủ!" Một chữ hạ xuống, một cỗ hạo đãng vĩ ngạn chi lực kích đãng, một thanh búa cự đại xuất hiện trong tay hắn, không phải Khai Thiên Thần Phủ, tên của nó là "Tịch Diệt Luân Hồi", là Hồng Mông Chí Bảo.

Bàn Cổ lúc trước từ trong tay Thái Cực lấy được cái Vĩnh Hằng Phá Diệt Luân Bàn kia, liền đem vật ấy triệt để phấn toái dung hợp với chi đạo của bản thân.

Kỳ thực, lực lượng của Bàn Cổ cũng không phải khai sang nhất thiết, mà là hủy diệt nhất thiết.

Lúc trước trảm khai Hỗn Độn, mới có Hồng Hoang.

Nhiên, lại tại trong tử vong hoạch đắc tân sinh!

Đạo Chủ đứng tại nguyên địa, mang theo mỉm cười nói: "Có dũng khí hướng ngã xuất thủ, thật là tốt lắm, như vậy đến đây đi, ngươi chỉ có một cơ hội." Không đợi lời nói của Đạo Chủ nói xong, Bàn Cổ động thủ!

Tịch Diệt Luân Hồi thôn thổ ra một phiến hung sát chi quang, bách vạn ức triệu sát khí bị trực tiếp ngưng tụ, tùy hậu, Bàn Cổ nhất ký trảm lạc.

Hỗn độn thời không chung quanh, trực tiếp bị một kích này cưỡng ép áp súc thu long, sau đó tại cùng một sát na rơi xuống trước mặt Đạo Chủ.

Bàn Cổ nói: "Tịch Diệt Luân Hồi của ngã, là vì phá khai gông xiềng bất hủ của ngươi, một kích mạnh nhất của ngã, thành hoặc không thành, đều ở trong một kích này!" Đạo Chủ chậm rãi vươn tay, một đạo lưu quang đản sinh trong tay hắn.

"Luân hồi tại trong tay ngã, vĩnh hằng tại trong tay ngã, bất hủ cũng tại trong tay ngã...

Bàn Cổ, ngươi phi thường xuất sắc, phi thường cường đại, nhưng...

Chương 360

không đủ.” Vẻn vẹn chỉ một đạo lưu quang, trong nháy mắt trực tiếp đánh xuyên vô tận hỗn độn của Bàn Cổ, phấn toái vô biên sát khí của Bàn Cổ, sau đó trực tiếp đánh vào trong thân thể hắn.

“Sớm nên hủ hủ, có thể sống đến hôm nay, là ngã ân tứ, điêu linh đi.” Hai chữ rơi xuống, Khai Thiên Thần Phủ của Bàn Cổ liên đới thân thể hắn, trực tiếp bắt đầu bị một cỗ khí tức hôi sắc thôn phệ, dưới tác dụng của khí tức kia, thân thể Bàn Cổ trực tiếp bắt đầu suy lão, sau đó khô héo với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Phải biết rằng, với thân thể cường đại của Bàn Cổ, nhục thân hủ hủ phải tốn bao nhiêu cái thiên địa luân hồi?

Nhưng dưới lực lượng của Đạo Chủ, bất quá ngắn ngủi vài cái hô hấp!

Đạo Chủ nhìn về phía Thương Thiên, mang theo nụ cười nói: “Bàn Cổ chết rồi, tiếp theo, đến lượt ngươi.” Thương Thiên lại sắc mặt bất biến, lần nữa nói: “Hảo.” Lại là một chữ “Hảo” đơn giản.

Trong giao phong vừa rồi, Bàn Cổ thể hiện ra lực lượng tối cường đại, gần như có thể vô địch, hoàn toàn siêu việt quá khứ của hắn.

Nhưng chiến đấu với Đạo Chủ lại hào vô huyền niệm, bị trực tiếp đánh bại.

Đạo Chủ dùng lôi đình chi thế chém giết Bàn Cổ, uy thế vô song, án chiếu thường lý, Thương Thiên lúc này hẳn phải phi thường chấn kinh.

Tối thiểu cũng không nên bình đạm như thế.

Nhưng Thương Thiên hiện tại lại tỏ ra bình đạm vô thường, một

chút gợn sóng đều không có, Đạo Chủ vĩ đại trong mắt Thương Thiên phảng phất không đáng nhắc tới.

Đạo Chủ lập tức trầm ngưng, tùy tức cười lạnh một tiếng: "Thương Thiên, Bản Đạo Chủ nhìn không quen bộ dáng giả vờ giả vịt này của ngươi, tiếp theo, ngươi cũng phải chết cho ngã, cái Thiên Thương Thế Giới này của ngươi, đều sẽ là vật trong túi của Bản Đạo Chủ, một cái thế giới sinh cơ bừng bừng, sau khi đem hiến tế, đủ để thành toàn Bất Hủ Chi Đạo của ngã." Hiến tế chúng sinh, thành toàn chính mình, đi bổ toàn Bất Hủ khuyết thất.

Đây là tâm linh của Đạo Chủ!

Kỳ thực, thực lực càng cường đại, tâm linh càng phóng không, Thương Thiên kiếp trước có một câu nói: Thánh nhân chi hạ đều là sâu kiến.

Bởi vì Thánh nhân cảnh giới này, thực lực cường hãn đến tình trạng ai cũng không thể tưởng tượng, người bình thường trong mắt hắn thực tại là quá nhỏ yếu.

Giống như người bình thường có thể tùy ý đập chết một con muỗi, như vậy đương nhiên sẽ không coi con muỗi là cái gì.

Thế nhưng, Thương Thiên tịnh không cho là như vậy.

Ít nhất trong lý niệm của hắn, chúng sinh sinh ra đều có ý nghĩa, hắn cũng sát diệt chúng sinh, hắn cũng không tự xưng là người tốt, nhưng tuyệt đối sẽ không đi phủ định ý nghĩa tồn tại của sinh linh.

Bởi vì lý niệm hoàn toàn bất đồng với Đạo Chủ, cho nên một câu cũng không muốn nói nhiều.

Tại lúc Đạo Chủ đang nói, Thương Thiên xuất thủ.

Đầu tiên xuất hiện là Hỗn Độn Châu, vật này vừa hiện, trực tiếp cắt đứt liên hệ giữa Đạo Chủ và ngoại giới, đem hắn bao phủ ở trong

đó.

Đạo Chủ lập tức cười ha hả, nói: “Thương Thiên, ngươi muốn đem ngã nhốt tại nơi này, cũng tốt ngăn trở ngã đi tổn thương Thiên Thương Thế Giới bên ngoài sao?

A a, thật là...” “Ngăn trở?

Vì sao phải ngăn trở?

Bị phong ấn vô số năm, xem ra não ngươi cũng hỏng rồi.” Nói xong, một cỗ lực lượng cường hoành vĩ đại trực tiếp di mạn ra.

Tùy hậu, trong thế giới Hỗn Độn Châu bắt đầu xuất hiện từng nhân vật: Nữ Oa, Chân Lý Đạo Chủ, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà...

Mười ba sứ đồ của Thương Thiên đều ở chỗ này.

Dẫn đầu, còn có càng nhiều sinh linh tồn tại ở nơi này.

“Ân?

Thương Thiên, chẳng lẽ muốn để bọn hắn chịu chết, làm pháo hôi cho ngươi sao, ha ha ha, nếu quả thật là như vậy, kia cũng vị miễn quá mức vô tình rồi a!” Thương Thiên lắc đầu, nói: “Ngươi lại căn bản không minh bạch.” “Nay ngươi muốn diệt sát chúng sinh, như vậy địch nhân của ngươi tự nhiên là chúng sinh.

Ngã tồn tại ở nơi này, là để cho ngươi một cơ hội đối mặt với bọn hắn, vẫn là câu nói kia, ai là địch nhân thì chiến đấu cùng người đó.” Nói xong, Thương Thiên cư nhiên thật sự ở một bên khoanh tay đứng nhìn, cũng không tiếp tục thi triển pháp lực trùng kích Đạo Chủ.

Chương 361

Đạo Chủ lập tức kinh nhạ: "Thương Thiên, ý của ngươi là ngươi sẽ không xuất thủ, để những tôm tép này chiến đấu với ngã?" Trên thực tế, tu vi như Nữ Oa, đạt tới Hồng Mông Đế Chủ ngũ trọng cảnh giới, sao có thể là tôm tép?

Nhưng ngay cả đệ lục trọng Bàn Cổ đều bị dễ dàng diệt sát, khu khu đệ ngũ trọng lại tính là gì.

Cường giả Hồng Mông Đế Chủ hoàn nhiễu bên người số lượng đông đảo, nhưng kia thì thế nào?

"Thương Thiên a Thương Thiên, ngươi thật là quá ngu muội, đến tình trạng này, chẳng lẽ còn muốn dùng số lượng để chiến thắng ngã sao, quả thực buồn cười.

Hôm nay, Bản Đạo Chủ sẽ cho ngươi biết sự vô tri của ngươi, ngã hiện tại sẽ đem những sinh linh này hoàn hoàn toàn toàn diệt sát." Ngôn ngữ rơi xuống, trong thân thể Đạo Chủ, lập tức thích phóng ra năng lượng khủng bố vô cùng kích đãng.

Hạo hạo đãng đãng, lực lượng cuồng bạo vô cùng hóa thành áp lực khổng lồ thâm trầm hung hăng trùng kích tới.

"Các ngươi hẳn là cảm giác vinh diệu, bởi vì sẽ bị ngã trực tiếp giết chết." Những sinh linh này, thậm chí căn bản không biết vì sao sẽ chết, sau đó trực tiếp điêu linh, nhưng ít nhất bọn hắn biết mình bị Bất Hủ Đạo Chủ giết chết, thậm chí còn đối kháng với Bất Hủ Đạo Chủ, cho nên tại một vị Bất Hủ Đạo Chủ xem ra, đây là vinh diệu to lớn.

Một đạo lực lượng này, đương chân vô cùng khủng bố.

Lực lượng lan đến, trực tiếp dung nhập vào trong thời không trường hà, dù là năm đó Thái Cực lúc cường thịnh nhất, cư nhiên cũng không cách nào so sánh với nó!

Bất Hủ Đạo Chủ mạnh, quả nhiên phi đồng phàm hưởng.

Một đạo lực lượng trực tiếp xúc cập đến Nữ Oa bọn người, một khắc sau thân thể bọn họ hoàn toàn bị thôn phệ, giống như trực tiếp chìm vào trong biển sâu.

Đầu tiên là Nữ Oa, tùy hậu Chân Lý Đạo Tổ, Phục Hy...

Lực lượng Bất Hủ Đạo Chủ không ngừng mạn diên, cuối cùng đem tất cả chúng sinh trong Hỗn Độn Châu hoàn toàn thôn phệ.

"Hừ, Thương Thiên, thủ đoạn của ngươi, thật là sơ cấp như thế, những tồn tại này đối với ngã, ngay cả pháo hôi cũng không bằng, cho nên... ngươi có thể đi chết cho ngã." Thương Thiên lại bỗng nhiên nói: "Thật sự kết thúc rồi sao?" Sau khi lời hắn nói xong, chúng sinh rõ ràng bị lực lượng Đạo Chủ thôn phệ, cư nhiên tề tề thiêu đốt ra quang huy nồng đậm.

Một cái thanh âm linh động truyền đến: "Bất Hủ Đạo Chủ, kỳ thực ngươi đã hủ hủ rồi, không nên một lần nữa xuất hiện." Cư nhiên là Nữ Oa!

Lại sau đó, Chân Lý Đạo Tổ chờ từng cái từng cái sinh linh toàn bộ xuất hiện, tất cả lực lượng hoàn toàn dung hợp, hóa thành một đạo lực lượng cực kỳ đáng sợ lại cường đại, một đạo lực lượng thậm chí siêu việt Đạo Chủ bản thân.

"Ân?

Chuyện gì xảy ra, lực lượng của những sinh linh nhỏ yếu này cư nhiên có thể hoàn toàn thừa tái!

Cỗ lực lượng này, rõ ràng đã vượt qua cực hạn thân thể bọn hắn

có thể thừa thụ rồi!" Thương Thiên chậm rãi nói: "Đạo Chủ, ngươi lại xem nhẹ chi lực chúng sinh, bản thân chúng sinh tự nhiên không cách nào thừa tái lực lượng kinh khủng như thế, nhưng ngươi không biết tín ngưỡng chi lực sao?" Có tín ngưỡng tồn tại, như vậy chúng sinh liền có vô địch chi tâm.

Thương Thiên nhìn như đang bàng quan, nhưng thực tế hắn cùng chúng sinh đang cùng nhau chiến đấu, tâm linh dữ tâm linh tương liên!

Trong lúc Thương Thiên nói chuyện, cỗ lực lượng kia lần nữa thích phóng, sau đó trùng kích Đạo Chủ.

"Nghe thấy không, thanh âm của chúng sinh, tâm niệm của chúng sinh, chúng sinh nguyện ý phấn toái một cái thời đại, đổi lấy sự vẫn diệt triệt để của ngươi." Trong tiếng thở dài du du của Thương Thiên, cả Thiên Thương Thế Giới trực tiếp bắt đầu thiêu đốt.

Bất Hủ Đạo Chủ bỗng nhiên phát hiện, Bất Hủ hắn vất vả ngưng tụ lại, cư nhiên bắt đầu bị ngói giải.

"Thương Thiên, cái tên điên này, ngươi muốn cho cả thế giới này, tất cả chúng sinh cùng ngã đồng quy vu tận sao?" Thương Thiên chậm rãi nói: "Đây là, chúng sinh lựa chọn...

Đối với chúng sinh, tịnh không cần Bất Hủ tồn tại, cho nên...

đi thôi." Chúng sinh vẫn diệt, Bất Hủ phá toái...

Thế giới này sẽ bát loạn phản chính, từ nay về sau rốt cuộc không còn Bất Hủ Đạo Chủ, thiên địa lại muốn trọng khai, luân hồi mới cũng sẽ đản sinh... (Toàn bộ hoàn tất...) Hổ yêu nỗ lực nặn ra một nụ cười, nhưng Thương Thiên vẫn nhìn ra vẻ sầu khổ ẩn giấu trên gương mặt hắn.

Thấy vậy, trong lòng hắn không khỏi có chút áy náy, không ngờ hành động tùy ý của mình lại dọa đối phương thành ra bộ dạng này.

Chương 362

"Hỏi đi." Thương Thiên cảm thấy có chút ngại ngùng, nhẹ nhàng gật đầu, ra hiệu cho hổ yêu đi hỏi thăm tin tức. "Vâng, tiền bối!" Hổ yêu nghe vậy liền vội vàng gật đầu đáp ứng.

Hổ yêu vừa đáp ứng Thương Thiên, lập tức xoay người nhìn về phía đám tiểu yêu sắc mặt khác thường, cũng không nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề: "Tiền bối hôm nay muốn tìm hiểu một chuyện, các ngươi phải thành thật trả lời." "Đại ca, chuyện gì a?

Không phải huynh biết hết sao?

Chẳng lẽ còn có chuyện huynh không biết?" Nghe hổ yêu nói, đám tiểu yêu trên mặt đều lộ ra vẻ nghi hoặc.

Hổ yêu tin tức linh thông hơn bọn hắn nhiều, cần gì phải hỏi bọn hắn?

Đây chẳng phải là bỏ gần cầu xa sao? "Đâu ra mà lắm lời thế?

Bảo làm thì cứ làm đi!" Nghe đàn em nghi vấn, sắc mặt hổ yêu khẽ run, chẳng lẽ hắn lại có thể nói mình đang bị ép buộc sao?

Hắn sầm mặt xuống, giả bộ giận dữ quát lớn. "Dạ..." Sợ bị hổ yêu trách phạt, đám tiểu yêu cũng hiểu mình nên làm gì, đành gật đầu, mở to mắt chờ đợi câu hỏi. "Ngạch...

Tiền bối muốn hỏi chuyện rất đơn giản, các ngươi thấy ngọn núi kia không?" Hổ yêu chuyển ánh mắt về phía ngọn núi khiến người ta sợ hãi kia, sắc mặt phức tạp, miệng há ra rồi lại không thốt nên lời, bởi vì hắn hiểu rõ sự sợ hãi của mọi người đối với cấm khu đó.

Trầm ngâm một hồi, sau khi đấu tranh tư tưởng, hắn rốt cuộc cũng mở miệng. "Ngọn núi nào?" Ánh mắt mọi người nhìn theo, chỉ

thấy xa xa núi non trùng điệp, lớn nhỏ vô số kể.

Nhưng khi ánh mắt chạm đến ngọn núi lớn nhất kia, đồng tử ai nấy đều co rụt lại, sau đó theo bản năng lờ đi.

Nhìn vô vàn ngọn núi, có kẻ ngơ ngác hỏi lại. "Là ngọn cao nhất kia!" Sắc mặt hổ yêu khó coi, gian nan thốt ra từng chữ với giọng trầm thấp. "Cao nhất...!!" "Ngọn núi cao nhất???" Nghe lời hổ yêu, mọi người theo bản năng tìm kiếm ngọn núi cao nhất.

Đột nhiên ý thức được điều gì, sắc mặt ai nấy đều kịch biến, có kẻ tâm lý yếu kém thậm chí mặt mày trắng bệch, thân thể không tự chủ được mà run rẩy.

Đối mặt với cấm khu khủng bố kia, tránh còn không kịp, vậy mà lại có người muốn hỏi thăm tin tức về nó, thực sự khiến người ta kinh hồn táng đảm.

Sau khi biết rõ Thương Thiên muốn hỏi về ngọn núi đó, đám tiểu yêu vốn đang tò mò bỗng chốc im bặt, ai nấy húy kỵ như sâu, trầm mặc không nói, trong lòng đầy rẫy bất an. "Tiền bối, ngài xem..." Thấy thủ hạ sợ hãi không dám nói, hổ yêu sắc mặt cũng khó coi, cẩn thận từng li từng tí quay đầu nhìn Thương Thiên dò hỏi. "Đừng sợ, ta lại không bắt các ngươi đi đến đó, chỉ hỏi thăm chút tình hình thôi." Thương Thiên cũng nhìn ra nỗi sợ của đám yêu quái đối với ngọn núi kia, có chút bất đắc dĩ lắc đầu cười, lên tiếng an ủi.

Thương Thiên Đạo Chủ vì truy cầu sự hoàn mỹ nên đã lựa chọn xuyên việt thời không, hy vọng có thể thay đổi tất cả.

Thế nhưng không được như nguyện, khi bước ra từ đường hầm thời không, nơi này lại không phải là thời điểm hắn mong muốn. "Mẹ kiếp, chẳng lẽ lão tử xuyên việt sai thời gian sao?" Khoảnh khắc Thương Thiên mở mắt nhìn thế giới trước mặt, rõ ràng không phải thời kỳ Hỗn Độn, xem ra Bàn Cổ đã khai thiên tích địa rồi.

Ý thức được mình xuyên việt sai, Thương Thiên đặc biệt không phục, muốn xuyên việt lần nữa, nhưng đường hầm thời không đã đóng lại, không thể quay đầu.

Thương Thiên thật sự cảm thấy nghẹn khuất không nói nên lời. "Ký chi, tắc an chi.

Chương 363

Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi.

Ký nhiên vận mệnh đã an bài như vậy, lão tử cũng không sợ, chi bằng chấp nhận hiện thực." Thương Thiên chỉ đành thở dài một hơi, tự an ủi bản thân, chấp nhận kết quả đã định.

Thương Thiên phóng tầm mắt nhìn ra xa, tuy rằng thế gian có sơn xuyên hà lưu, chim hót hoa nở, cỏ cây tươi tốt, nhưng lại duy độc thiếu đi loài sinh linh quan trọng nhất trên Trái Đất là nhân loại.

Thời gian này, hẳn là Nữ Oa chưa tạo ra con người.

Trong thế giới không có nhân loại, tồn tại đều là những nhân vật cấp bậc Thần Ma Yêu thượng cổ.

Thương Thiên vừa mới xuyên việt đến thời đại này, liền trở thành mục tiêu công kích, hiển nhiên sự xuất hiện của hắn xác thực không được chào đón.

Yêu tộc lúc này đang hưng thịnh vô cùng, bởi vì hiện tại chúa tể Thiên Đình là Thiên Đế Đế Tuấn, Yêu tộc sùng cao vô thượng.

Cho nên Yêu tộc bất kể là trên trời hay dưới đất, hiện nay đều sống vô cùng tiêu sái, ngạo khí ngút trời, thậm chí có chút chỉ cao khí dương. "Tên nhà quê ở đâu tới, có biết lão tử là ai không mà dám cản đường ta?

Có biết hậu quả không hả?

Còn không tránh ra, lão tử ăn thịt ngươi!" Thương Thiên chưa kịp định thần, phía sau đã truyền đến thanh âm hống hách như vậy.

Thương Thiên lập tức không vui.

Phải biết rằng với thân phận của hắn, sao có thể tùy tiện bị một tên vô danh tiểu tốt khi nhục?

Hắn mặc kệ đối phương là ai, dám làm hắn không thống khoái thì kẻ đó phải đền mạng. "Không biết tự lượng sức mình, tự tìm đường chết." Thương Thiên Đạo Chủ là nhân vật bực nào, hoàn toàn không tốn chút sức lực, trực tiếp vung một cái tát, đánh tên Yêu Vương phía sau nằm rạp trên mặt đất.

Tên Yêu Vương tuy chịu nhục không bò dậy nổi, biết hôm nay gặp phải đối thủ mạnh, nhưng ngạo khí vẫn khiến hắn không chịu cầu xin tha thứ.

Làm Yêu tộc, nhất định phải đắc ý đến cùng. "Ta khuyên ngươi tốt nhất là thả lão tử ra, nếu không chính là đối đầu với cả Yêu tộc ta, ngươi chắc chắn phải chết!" Nghe tên Yêu Vương kia uy hiếp, Thương Thiên cười lạnh, cũng không coi ra gì.

Hắn tin rằng lát nữa tên này sẽ ý thức được hình thế hiện tại. "Ta đảo muốn xem xem, một phế vật như ngươi, rốt cuộc có thể làm cho cả Yêu tộc đối địch với ta hay không." Thương Thiên thực lực vô cùng cường hãn, dứt lời liền miểu sát tên Yêu Vương kia.

Tên Yêu Vương còn chưa kịp nói hết câu thì cái mạng nhỏ đã không còn.

Bất quá hắn cũng xác thực không phải hạng vô danh tiểu tốt, mà là tâm phúc bên cạnh Đông Hoàng Thái Nhất.

Tin rằng không bao lâu nữa, việc làm của Thương Thiên sẽ bị công bố ra ngoài.

Lịch kinh sinh tử và sự hủy diệt, tiện tay đồ diệt một con tiểu yêu, Thương Thiên tự nhiên hào vô sở động.

Đông Hoàng Thái Nhất là huynh đệ của Đế Tuấn, cũng là nhân vật

số hai của Thiên Đình hiện nay.

Dưới sự hợp tác của hai huynh đệ, Yêu tộc hiện tại trong tam giới thực sự là phong sinh thủy khởi, là thời gian huy hoàng nhất. "Hắc Long Hộ Pháp đi đâu rồi?

Cẩu đông tây cư nhiên không ở bên cạnh hầu hạ ta, chờ hắn về, tuyệt đối không tha cho hắn." Do chậm chạp không thấy tâm phúc trở về, Đông Hoàng Thái Nhất tức giận phát lao tao.

Thấy Đông Hoàng Thái Nhất sinh hờn dỗi, tiểu yêu bên cạnh vội vàng bẩm báo lại sự việc đã nhìn thấy trong bóng tối, một năm một mười kể ra, khiến Đông Hoàng Thái Nhất bột nhiên đại nộ, không thể giữ bình tĩnh. "Là kẻ nào gây ra?

Chương 364

Cánh dám thiện tự giết Hắc Long Hộ Pháp của ta, làm như vậy rõ ràng là khiêu khích uy nghiêm của bản tọa." Đông Hoàng Thái Nhất giờ phút này cảm thấy không thể nhịn được nữa, dược dược dục thí muốn ra tay.

Thương Thiên căn bản không sợ hãi bất luận kẻ nào.

Đã xuyên việt đến dị thế giới này, hắn cũng đã chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với mọi nguy hiểm.

Có lẽ vì ngạo khí, hắn còn muốn đi khiêu khích quyền uy. "Thương Thiên Đạo Chủ, sợ hãi sao?

Hiện tại ngươi đã thành tội phạm truy nã rồi." Trong đầu Thương Thiên đột nhiên vang lên một thanh âm như vậy, có lẽ là tiềm thức, nhưng hắn chỉ cười nhạt. "Mệnh ta do ta không do trời, để bão tố đến mãnh liệt hơn chút đi.

Ta đã dám làm thì không sợ hậu quả." Thương Thiên bá khí, tự tin, tựa hồ cũng không đem Đông Hoàng Thái Nhất để vào mắt.

Đông Hoàng Thái Nhất dù sao cũng là cao thủ Thiên Đình, là lãnh tụ Yêu tộc, muốn tìm một người cũng không phải chuyện khó khăn.

Hắn mở ra Huyền Quang Kính, lập tức hiện ra hình ảnh Thương Thiên.

Nhìn Thương Thiên trong hình ảnh, Đông Hoàng Thái Nhất cũng không quen biết, nhưng trực giác mách bảo rằng gã lai lịch bất minh này tuyệt không đơn giản, nhưng hắn cũng sẽ không khiếp nhược. "Hắc Long Hộ Pháp, ngươi đi theo ta một hồi, bản tọa tuyệt đối sẽ không để ngươi chết không minh bạch, bản tọa sẽ thay ngươi báo

thù." Đông Hoàng Thái Nhất lẩm bẩm một mình, sau đó khẩn cấp xuất phát truy tìm Thương Thiên.

Thương Thiên cảm giác được sát khí, luồng sát khí này không tầm thường, hiển nhiên ý thức được tiếp theo e rằng nguy cơ tứ phía.

Nhưng hắn không chút động lòng, phảng phất như cho dù Đông Hoàng Thái Nhất đích thân tới, hắn cũng không khả năng sợ hãi.

Không bao lâu sau, trước mặt Thương Thiên xuất hiện một nam tử thân hình khôi ngô, xung quanh bao phủ hắc yên, nhìn qua cực kỳ thần bí.

Người này chính là Đông Hoàng Thái Nhất từ Thiên Đình xuống tìm Thương Thiên báo thù. "Đánh chó phải ngó chủ, giết người của ta mà ngay cả một tiếng chào hỏi cũng không đánh, vị miễn cũng quá không coi ta ra gì rồi." Lời nói của Đông Hoàng Thái Nhất cực kỳ bá khí, phảng phất muốn cho Thương Thiên một cái hạ mã uy.

Nhưng Thương Thiên là ai chứ, hắn cũng sẽ không hạ mình, cũng muốn lĩnh giáo xem vị Đông Hoàng này rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh, chi bằng mượn cơ hội này tỷ thí một phen, cho hắn biết sự lợi hại. "Bớt nói nhảm, phóng ngựa tới đây đi, có thủ đoạn gì đều sử ra hết cho ta." Thương Thiên cũng phi thường ngạo khí, dứt lời liền chủ động phát động công kích.

Đã là trận chiến khó tránh khỏi, Đông Hoàng Thái Nhất cũng không cam lòng yếu thế.

Vì bảo vệ tôn nghiêm, trận chiến hôm nay hắn nhất định phải giành thắng lợi.

Thương Thiên đối với mình có lòng tin, bất quá Đông Hoàng Thái Nhất cũng không phải kẻ yếu.

Hai người đều là loại người ngạo khí, nên đến lúc này, trận chiến

giữa hai bên càng ngày càng kịch liệt, căn bản không dừng được, tràng diện một lần mất kiểm soát. "Không hổ là Đông Hoàng, thực lực quả nhiên không thể khinh thường, là ta đã coi thường ngươi." "Ngươi cũng không yếu a, tuy rằng ta không biết lai lịch của ngươi, nhưng nếu để loại người như ngươi tiếp tục hoành hành ngang ngược, e rằng đối với Yêu tộc ta cũng là một mầm tai họa." Từ khi Yêu tộc kiến lập Thiên Đình, trong mấy vạn năm qua, Đông Hoàng Thái Nhất cũng hiếm khi gặp được cao thủ lợi hại như vậy.

Hôm nay gặp mặt, quả nhiên cảm thấy cực kỳ chấn động, bất luận thế nào cũng không thể buông tha.

Đông Hoàng Thái Nhất cùng Thương Thiên chiến đấu kịch liệt.

Lúc này trên Cửu Trọng Thiên, Đế Tuấn đã sớm liệu sự như thần.

Tuy không biết lai lịch Thương Thiên, nhưng cũng hy vọng người này có thể vì mình sở dụng. "Nếu có thể thu phục người này, vậy đối với địa vị của ta, đối với vị thế của Yêu tộc ta, tất nhiên là như hổ mọc thêm cánh." Đế Tuấn lẩm bẩm, nhưng vào thời khắc này, hắn cảm thấy mình không thể xuất hiện.

Tại Tử Tiêu Cung trên Ba mươi ba tầng trời, Hồng Quân Lão Tổ cùng các đồ đệ cũng đang quan khán trận chiến này.

Chương 365

Dù sao thế giới của hắn đột nhiên xuất hiện một nhân vật như vậy, cũng không biết là địch hay bạn, nên cực kỳ coi trọng, muốn xem thực lực ra sao. "Kẻ này cũng không phải Yêu tộc.

Sư tôn, đệ tử cảm thấy chi bằng thu hắn vào trận doanh của chúng ta, ngày sau ắt có chỗ dùng." Nguyên Thủy Thiên Tôn thích biểu hiện, nên vào lúc này cũng là người đầu tiên đứng ra hiến kế cho Hồng Quân.

Hồng Quân Lão Tổ gật đầu, hoặc là trong lòng đã tính toán, nhưng thiên cơ bất khả lộ, cho nên cũng cảm thấy không cần thiết phải nói cho đệ tử nghe.

Đối với Thương Thiên kia, có lẽ hắn biết hết thảy. "Nguyên Thủy sư đệ, chuyện này không vội được, an tâm chớ vội.

Hiện tại chưa phải lúc xé rách mặt với Yêu tộc, cứ để bọn hắn đắc ý thêm một thời gian đi." Thái Thượng Lão Quân hiểu tâm tư Hồng Quân, nói một phen giải vây cho Hồng Quân Lão Tổ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mới thôi, tuy nhiên ngoài mặt nói dễ nghe, thực tế trong lòng tịnh không muốn loại nhân vật như vậy tồn tại, hận không thể tìm cơ hội trừ đi.

Thương Thiên cùng Đông Hoàng Thái Nhất đối quyết đã diễn ra một thời gian dài, nhưng cả hai đều có chút tinh bì lực tẫn.

Phảng phất như cứ đánh tiếp thế này, nhất thời bán hội thật sự không thể phân thắng bại, nhưng ai cũng không nguyện ý cầu hòa. "Hai vị đạo hữu, hà tất khổ sở đấu đá, chi bằng nghe bần đạo một lời, tạm thời dừng tay.

Có ân oán gì, có thể ngày sau hãy giải quyết." Tiếp Dẫn đạo nhân cùng Chuẩn Đề đạo nhân vốn định đi Tử Tiêu Cung nghe giảng, đi ngang qua nơi này thấy có người đấu pháp nên tò mò, bèn hiện thân khuyên can.

Đông Hoàng Thái Nhất tuy không phục, nhưng cũng không thắng được, nếu tiếp tục đấu với Thương Thiên cũng chẳng có lợi lộc gì, vạn nhất thua thì thật sự mất hết mặt mũi. "Hôm nay lão tử có việc, tạm không so đo với ngươi, nhưng ta nói cho ngươi biết, chuyện này bản tọa với ngươi chưa xong đâu." Đông Hoàng Thái Nhất buông lại một câu ngoan thoại, sau đó hóa thành một con hắc long, lập tức biến mất không thấy.

Đông Hoàng Thái Nhất rời đi, Thương Thiên rốt cuộc cũng có thể thở phào một hơi.

Trong lòng hắn cũng rõ ràng, nếu tiếp tục ác đấu cũng sẽ không có kết quả tốt, chi bằng ngày sau hãy tính. "Dám hỏi đạo hữu xưng hô thế nào?" Chuẩn Đề đạo nhân dường như có hứng thú với Thương Thiên, bèn vội vàng làm quen.

Nhưng ngoài dự liệu, Thương Thiên không chơi bài theo lẽ thường.

Vốn Chuẩn Đề tưởng rằng giúp Thương Thiên giải vây thì hắn sẽ cảm tạ, nào ngờ Thương Thiên lại cực kỳ lãnh mạc, cũng không coi hai người ra gì, cứ thế bỏ đi. "Người này thật kỳ quái nha." "Sau này gặp kẻ này, sư huynh đệ chúng ta tận lượng cẩn thận một chút." Nhìn bóng lưng Thương Thiên, Chuẩn Đề đạo nhân cùng Tiếp Dẫn đạo nhân cũng như có điều suy nghĩ, nói thầm vài câu rồi không tiện ở lâu, nhanh chóng rời khỏi nơi này, hướng về phía thánh địa Tử Tiêu Cung trong lòng mà rảo bước.

Thương Thiên hành tẩu trong thế giới này, tuy không có nhân loại,

nhưng những kẻ hắn tiếp xúc, ngoại trừ Yêu tộc được coi là chính thống ra, còn có đám Tiên nhân.

Bất quá Thương Thiên đối với những người này cũng không quen thuộc. "Nữ Oa, bản tọa khuyên ngươi đừng giãy giụa vô ích nữa, tốt nhất ngoan ngoãn giao ra Thánh vật của Yêu tộc, nếu không thì đừng hòng sống sót rời đi." "Minh Hà Lão Tổ, ngươi sớm bỏ cái ý định đó đi, ta sẽ không giao cho ngươi, ngươi cũng đừng mong điên đảo sự thống trị của Yêu tộc." Minh Hà Lão Tổ vì củng cố địa vị, mong có thể mang theo đồ vật kia để uy phong bát diện, không biết nghe được bí mật từ đâu mà đến cướp đoạt Nữ Oa.

Nữ Oa tự nhiên không chịu, hai người xem ra sắp phải chém giết một phen.

Hai người đều là đương thế cường giả, không ai là hổ giấy, nên một lời không hợp liền động thủ giữa chốn hoang sơn dã lĩnh.

Vì đạt được mục đích không thể cho ai biết kia, Minh Hà Lão Tổ tâm ngoan thủ lạt, chút nào cũng sẽ không nương tay với Yêu Tổ Nữ Oa. "Khi phụ một nữ nhân, mẹ kiếp, ngươi có còn là đàn ông không hả?

Cần chút mặt mũi đi!" Nghe thấy gần đó có động tĩnh đánh nhau, Thương Thiên tò mò đi tới xem náo nhiệt.

Vốn Minh Hà Lão Tổ đã nắm chắc phần thắng, dù sao Nữ Oa có lợi hại đến đâu thì chung quy cũng là nữ nhân, đấu không lại hắn.

Mắt thấy sắp chiến thắng Nữ Oa, đoạt được Thánh vật, lại không ngờ nửa đường Thương Thiên chõ mõm vào quản chuyện bao đồng.

Chương 366

Nữ Oa vốn có chút nản lòng thoái chí, sợ hôm nay gặp bất trắc, đang không biết làm sao cho phải, không ngờ ông trời lại an bài một anh hùng xa lạ là Thương Thiên tới cứu mỹ nhân.

Nàng chỉ kịp liếc nhìn một cái, nhanh chóng tiên tẩu vi diệu (bỏ đi trước là thượng sách). "Đại ân không lời nào cảm tạ hết, ngày sau gặp lại." Nữ Oa đi thật nhanh, Thương Thiên còn chưa nhìn rõ dung mạo, chỉ có thể xa xa nghe được câu nói cuối cùng nàng để lại.

Sau này nếu có duyên, có lẽ hai người sẽ còn cơ hội gặp mặt. "Xen vào việc của người khác, ngươi sống chán rồi phải không?

Có biết thân phận bản tọa hay không?" Minh Hà Lão Tổ tịnh không nhận ra người trước mắt, nhưng thấy hắn khí vũ hiên ngang, tuyệt không phải người tầm thường, bèn lên tiếng hù dọa.

Nhưng Thương Thiên cũng không phải bị dọa mà lớn, cho nên mấy lời khủng bố của Minh Hà Lão Tổ đối với hắn không có bất kỳ hiệu quả nào.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, mặc kệ đối phương là ai, cứ thử xem sao đã.

Đối mặt với loại nhân vật như Minh Hà Lão Tổ, Thương Thiên Đạo Chủ cũng mảy may không sợ.

Dù sao đối phương là một gã đại lão gia mà lại đi bắt nạt một nữ nhân, vốn là vô sỉ, hắn nhìn không được tự nhiên muốn tranh luận. "Thứ không biết tự lượng sức mình, cứ một hai phải lo chuyện bao đồng, bản tọa sao có thể tha cho ngươi." Minh Hà Lão Tổ giận tím mặt, bộ dáng nộ bất khả át, thật sự tràn đầy địch ý.

Hai người một lời không hợp, mỗi người thi triển hết thảy bản lĩnh, hàm chiến một thời gian tiến vào trạng thái khó phân thắng bại.

Điều này thật sự làm cho Minh Hà Lão Tổ cảm thấy áp lực, chưa từng thấy qua kẻ nào lợi hại như vậy. "Thực lực kẻ này phi đồng tiểu khả, bản tọa không biết lai lịch hắn, tạm thời chi bằng đừng so đo với hắn nữa, chờ tìm hiểu rõ ràng rồi đánh cũng không muộn." Minh Hà Lão Tổ cũng không phải kẻ lỗ mãng, trong thô có tế, biết thẩm thời độ thế.

Tìm được cơ hội, cảm thấy thắng lợi vô vọng, hắn cũng tranh thủ thời cơ tẫn khoái thoát thân, rời khỏi nơi đối quyết với Thương Thiên, trở về địa bàn của mình tiếp tục tiềm tâm tu hành.

Chính cái gọi là giặc cùng chớ đuổi, đã Minh Hà Lão Tổ bỏ chạy, Thương Thiên cũng sẽ không đuổi tận giết tuyệt.

Nhất là đối phương xác thực cũng là nhân vật phong vân số một số hai trên thế giới này, thực lực không thể khinh thường.

Tử Tiêu Cung hôm nay môn đình như thị, tụ tập rất nhiều người đến nghe giảng đạo, toàn bộ đều là những đại lão đương thế.

Ví dụ như Chuẩn Đề Đạo Nhân, vì nghe Hồng Quân Lão Tổ truyền đạo thụ nghiệp giải hoặc mà không quản ngại đường xa từ phương Tây tới. "Đệ tử tham kiến Hồng Quân Đạo Tổ, vừa rồi trên đường gặp một kỳ tài nên chậm trễ một chút, làm mất thời gian của mọi người, thật sự ngại quá." Thấy mọi người đều đang chờ hai người, Chuẩn Đề Đạo Nhân có chút ngượng ngùng.

Nghe Chuẩn Đề nhắc đến Thương Thiên, dường như cũng gợi lên hứng thú của mọi người.

Dù sao Thương Thiên là một cao thủ lai lịch bất minh xuất hiện ở thế giới này, bản thân đã là một tồn tại khiến người ta cảm thấy khó

tin. "Xem ra các ngươi đều đã cùng hắn giao tiếp rồi.

Cảm thấy người đó rốt cuộc có phải đồng đạo trung nhân của chúng ta không?

Các vị đừng ngại nói ra cái nhìn của mình, mọi người đều là người một nhà, không cần câu nệ, hôm nay ta hy vọng mọi người cứ thoải mái nói chuyện." Hồng Quân Lão Tổ thấy mọi người đều có hứng thú với Thương Thiên nên mở lời.

Có lẽ Thương Thiên cũng không ngờ, tại thế giới Hồng Hoang này, hắn cư nhiên trở thành nhân vật tiêu điểm, có thể khiến cho đám nhân vật cấp bậc Tiên Thiên Thánh Nhân tương lai tại Tử Tiêu Cung coi trọng, không biết nên gọi là vinh hạnh hay bất hạnh. "Hiện tại Yêu tộc như mặt trời ban trưa, cho nên ta tuyệt đối không thể để người đó hợp tác với Yêu tộc, nếu không e rằng đối với chúng ta sẽ là một mối đe dọa." Nguyên Thủy Thiên Tôn thích thể hiện, lúc này cũng dẫn đầu phát ngôn. "Bất kể là địch hay bạn, chi bằng ném ra cành ô liu, xem hắn có chịu gia nhập trận doanh của chúng ta hay không, như vậy cũng tránh được việc chém giết không cần thiết." Thái Thượng Lão Quân chủ trương dĩ hòa vi quý, tự nhiên không muốn đại động can qua, cũng bày tỏ quan điểm của mình, chư thần nhất trí tán đồng.

Người thông minh sẽ không nói nhiều, dù sao cũng sẽ quan vọng, ví dụ như Thông Thiên Giáo Chủ, tâm lý hắn lúc này dĩ nhiên đã có tính toán khác.

Minh Hà Lão Tổ sau khi bại lui, trong lòng tuy nuốt không trôi cục tức này, nhưng cũng thực sự không thể tiếp tục tranh đấu với Thương Thiên, có lẽ tu vi của hắn xác thực chưa đạt đỉnh phong, thôi thì quay về Minh Giới thăng cấp vậy.

Chương 367

Thấy Minh Hà Lão Tổ về Minh Giới, đám tay sai bên cạnh vội vàng vây quanh, đối với vị chủ nhân này hư hàn vấn noãn, tư thái siểm nịnh thật sự giống cực kỳ a dua. "Lão tổ, ngài làm sao vậy?

Nhìn ngài vẻ mặt khó chịu, nói ra để tiểu nhân đi xử lý thay ngài." Một con ác quỷ vì muốn nịnh bợ Minh Hà Lão Tổ, phỏng đoán tâm tư hắn, nguyện ý đi hiệu lao.

Minh Hà Lão Tổ nghe vậy, trong lòng cũng cảm thấy buồn cười.

Dù sao ngay cả bản lĩnh như hắn cũng không thể trừ diệt Thương Thiên, dựa vào tên tiểu quỷ này mà muốn thay hắn xuất đầu, quả là người si nói mộng.

Vốn Minh Hà Lão Tổ không đem lời hắn để trong lòng, cũng lười trả lời, nhưng ngẫm lại thấy đằng nào cũng rảnh rỗi, chi bằng để mấy con chó săn này đi làm khó dễ Thương Thiên cũng tốt. "Nhìn rõ chưa?

Chính là tên cẩu đông tây không biết sống chết này, đi giúp ta giáo huấn hắn, ta sẽ không bạc đãi các ngươi." Minh Hà Lão Tổ sau khi phân phó, mấy con chó săn lập tức đáp ứng.

Nhìn đám ác quỷ xuất phát, trong lòng Minh Hà Lão Tổ thầm vui vẻ, bởi vì giết không được Thương Thiên thì có thể gây cho hắn chút phiền phức, Minh Hà Lão Tổ cũng hả giận.

Thương Thiên sau khi kết thúc chiến đấu với Minh Hà Lão Tổ cũng có chút mệt mỏi.

Tuy thế giới này không thuộc về hắn, nhưng đã đến thì phải ở lại, nhất định phải nhanh chóng thích ứng với hết thảy nơi đây, nếu không sẽ rất khó sống.

Đám cẩu nô tài của Minh Hà Lão Tổ thật sự đặc biệt nghe lời, mau chóng từ Minh Giới xuất phát, tìm được Thương Thiên đang cản đường.

Đám người này quả thực ngu xuẩn, cũng không thăm dò rõ ràng đã mậu nhiên tiến lên khiêu khích Thương Thiên. "Tên cẩu đông tây này, ta thấy ngươi thật sự sống không kiên nhẫn rồi phải không, dám đối với Lão tổ chúng ta bất kính.

Vậy thì hôm nay là ngày chết của ngươi, chết đi!" Tên ác quỷ cầm đầu thật sự mạnh miệng, một phen nói chuyện cực kỳ bá đạo.

Thương Thiên nhìn mấy tên tiểu lâu la, lại nghe lời bọn chúng nói, liền hiểu chuyện gì xảy ra.

Xem ra mấy gã này nhất định là thay Minh Hà Lão Tổ đi đòi nợ, vậy thì đừng trách hắn tâm ngoan thủ lạt.

Muốn chết thì thành toàn cho bọn chúng. "Bản tọa cho các ngươi cơ hội, có bản lĩnh gì thì phóng ngựa tới đây." Thương Thiên tự tin nói, lời nói không chút hàm hồ, nhưng đám tiểu quỷ vô tri kia căn bản nghe không ra.

Đám cẩu nô tài không não này vì muốn biểu thị lòng trung thành với Minh Hà Lão Tổ, liền ùa lên, muốn lấy nhiều hiếp ít để trọng thương Thương Thiên.

Nhưng kết cục thực sự làm cho người ta thất vọng.

Thương Thiên nhìn đám chó điên này cũng ba lan bất kinh, một chút sợ hãi cũng không có, hoàn toàn nắm chắc phần thắng.

Hắn chỉ làm động tác nhỏ, một đạo kim quang lóe lên, uy lực vô cùng, khiến đám ác quỷ vong mạng.

Đối phó với mấy tên tiểu lâu la này, Thương Thiên căn bản không cần tốn sức, chuyện dễ như trở bàn tay.

Minh Hà Lão Tổ tuy thân ở Minh Giới, nhưng chuyện Thương Thiên miểu sát thuộc hạ hắn, hắn cũng biết ngay từ đầu.

Hắn cũng sẽ không đau lòng, dù sao người làm đại sự không thể nhân từ nương tay. "Kẻ này quả nhiên lợi hại, nhưng những bản lĩnh kia ta cũng nhìn không ra hắn học từ đâu.

Xem ra muốn chiến thắng hắn, phải nỗ lực nhiều hơn nữa." Minh Hà Lão Tổ vì muốn chiến thắng Thương Thiên, cũng vì muốn nâng cao thực lực liền bắt đầu bế môn không ra.

Đã đến dị thế giới, việc đầu tiên cần làm là tìm chỗ đặt chân, tuyệt đối không thể trở thành kẻ lang thang, nếu không sẽ cực kỳ bi thảm. "Chỗ này phong thủy không tồi, địa thế âm dương giao hội, chi bằng chiếm lấy làm nơi tê thân đi." Thương Thiên vô tình đi tới một ngọn núi, nháy mắt sinh ra hảo cảm.

Chương 368

Nhưng phàm sự luôn có cái lý trước sau, dù sao Thương Thiên là người mới đến, nơi này chung linh dục tú như vậy, tự nhiên sẽ không chỉ có mình hắn mới hiểu đạo lý đó.

Cho nên trước đó, ngọn núi này kỳ thực đã sớm có chủ nhân. "Kẻ nào cho phép ngươi ở đây?

Mau chóng cút đi chỗ khác!

Nơi này là địa phương Đại vương nhà ta tu luyện, đừng có không biết tốt xấu, mau cút xéo!" Chính lúc Thương Thiên vừa mới yên tĩnh muốn nghỉ ngơi, bỗng có người lên tiếng quát mắng.

Thương Thiên trong lòng không thoải mái, thái độ kẻ này như vậy khiến hắn tự nhiên không chấp nhận được.

Hắn mặc kệ nhiều như vậy, cho dù nơi này thật sự có chủ nhân, thì một người tâm cao khí ngạo như Thương Thiên cũng sẽ không bỏ qua.

Đã nhìn trúng thì phải lấy. "Đại vương nhà ngươi?

Vậy thì gọi hắn ra đây." Thương Thiên thật sự bá đạo, khiến tên yêu quái kia khí phẫn.

Nhưng chưa đợi yêu quái phát tác, chỉ một ngón tay, Thương Thiên đã miểu sát gã kia.

Trong nháy mắt kinh động đến vị chủ nhân của mảnh phong thủy bảo địa này, cũng là một tên Yêu Vương, nhưng chẳng có đại bản lĩnh gì. "Hà phương thần thánh, dám ở địa bàn của ta giết người, quả thực khinh người quá đáng.

Nói cho ngươi biết ta chính là tâm phúc của Yêu tộc Thiên Đế bệ

hạ Đế Tuấn..." Yêu Vương thấy đối phương xác thực lai lịch bất phàm, cư nhiên lôi Đế Tuấn ra để hù dọa Thương Thiên.

Thương Thiên chẳng hiểu mấy chuyện này, nên cũng sẽ không nghe uy hiếp.

Hắn không đợi tên Yêu Vương nói hết câu, đã không kìm nén được mà xông lên, chuẩn bị trừ khử Yêu Vương.

Tên Yêu Vương tự nhiên cũng vội vàng ứng phó. "Đừng làm những giãy giụa vô ích nữa, ngươi không phải đối thủ của ta.

Ta khuyên ngươi ngoan ngoãn chịu chết đi, bản tọa nhất định sẽ làm cho ngọn núi này trở thành nơi thiên hạ giai tri." Thương Thiên thật sự có chút bá đạo, cướp địa bàn mà nói lý lẽ hùng hồn như vậy.

Tên Yêu Vương giận điên người, chưa từng gặp ai mặt dày như Thương Thiên.

Cho dù không phải đối thủ, hắn cũng không sợ, dù phải trả giá bằng tính mạng cũng phải kháng tranh để giữ vững trận địa. "Ta chưa từng thấy qua kẻ nào hậu nhan vô sỉ như ngươi, thật không biết xấu hổ." Yêu Vương rõ ràng sức mạnh không đủ, sắp chống đỡ không nổi, vẫn không quên chửi mắng Thương Thiên.

Nghe Yêu Vương nhục mạ, Thương Thiên cảm thấy hắn tự tìm đường chết, cũng sẽ không cho cơ hội nữa.

Dù xác thực hắn làm chuyện cường đạo, nhưng cũng tịnh không cảm thấy mất mặt. "Vậy thì chết đi, ta tin rằng Đế Tuấn biết được cũng sẽ tâm cam tình nguyện dâng nơi này cho lão tử." Thương Thiên không nói nhảm nữa, ra một chiêu trí mạng.

Chờ Yêu Vương chết rồi, đám tiểu lâu la dưới trướng hoàn toàn mất đi trụ cột, chính cái gọi là cây đổ bầy khỉ tan, chúng cũng sẽ không tiếp tục đối kháng với Thương Thiên, tránh chết oan uổng, nên

nhao nhao bỏ chạy, hy vọng tranh thủ cơ hội sống sót.

Nhưng Thương Thiên đâu để chúng toại nguyện, hắn tung một đại chiêu, biến cả dãy núi phương viên trăm dặm thành một kết giới.

Đám tiểu lâu la tiến thoái lưỡng nan, vô cùng bi thảm, chỉ đành lui về quỳ xuống cầu xin Thương Thiên tha mạng. "Cầu Đại vương tha cho ta, nhà ta trên có già dưới có trẻ..." "Đại vương tha mạng, tha mạng a..." Dù sao Thương Thiên quá lợi hại, tru sát vị Yêu Vương kia dễ như trở bàn tay, lũ tiểu lâu la này đối với hắn càng sợ hãi không thôi, cho nên nhao nhao cầu xin.

Nhìn chúng coi mình như ma đầu giết người không chớp mắt, Thương Thiên không khỏi cười cười, hắn lại có tính toán khác.

Chương 369

"Bản tọa vừa mới đến đây, căn cơ chưa vững, cho nên chỉ cần các ngươi coi ta là chúa công, bản tọa cũng sẽ không làm khó các ngươi.

Nếu không hậu quả các ngươi biết rồi đấy, đi hay ở, tự lựa chọn đi." Thương Thiên trần trụi uy hiếp, tiểu lâu la chỉ có thể lựa chọn về sau.

Chuyện Thương Thiên chiếm núi làm vua tự nhiên cũng không thể giấu diếm, kinh động đến Đế Tuấn cùng Đông Hoàng Thái Nhất ở Cửu Trọng Thiên, và cả Hồng Quân trên Tam Thập Tam Thiên. "Tên này rốt cuộc muốn làm gì?

Tuy không biết lai lịch của hắn, nhưng ta lại có thể cảm thụ được sự bá khí sau lưng hắn.

Chẳng lẽ muốn điên đảo thế giới?

Xem ra bản tọa phải đích thân đi hội kiến." Hồng Quân Lão Tổ quan tâm hơn bất cứ ai, dù sao thân mang sứ mệnh duy trì hòa bình ổn định của thiên địa, tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai quấy rối, dù là Thương Thiên cũng không được. "Vị đạo nhân này, bản tọa hôm nay không mời mà đến, không biết có thể nói chuyện hay không?" Hồng Quân rốt cuộc không giữ được bình tĩnh, đích thân rời Tử Tiêu Cung đến gặp Thương Thiên.

Nhìn lão đầu râu trắng trước mắt, Thương Thiên cũng không tự chủ được cảm giác một cỗ chấn động trước nay chưa từng có.

Tuy đối phương chưa tự báo gia môn, nhưng hắn biết người này hiển nhiên khác với thần tiên bình thường, nhất định phải cẩn thận từng li từng tí. "Nếu bản tọa đoán không sai, các hạ ắt hẳn là Thiên Đạo rồi.

Bất quá ta hy vọng chúng ta có thể tương an vô sự, nước sông không phạm nước giếng.

Chỉ cần ngươi không làm khó bản tọa, ta cũng sẽ không gây phiền phức." Cho dù không phải đối thủ của Hồng Quân, nhưng khí tràng không thể thua, cho nên Thương Thiên thốt ra lời này, xác thực làm cho Hồng Quân cũng thâm thụ chấn hám.

Hồng Quân là cường giả mạnh nhất thế giới, nhưng cũng hiểu đạo lý thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Nghe khẩu khí của Thương Thiên, xác thực cũng làm Hồng Quân nhất thời có chút xoắn xuýt.

Hồng Quân Lão Tổ đột nhiên hiện thân, đối với Thương Thiên Đạo Chủ luôn tâm cao khí ngạo tự nhiên cũng là một mối đe dọa.

Bất quá trước mắt đối phương đã vô ý so tài cao thấp, vậy hắn tự nhiên cũng sẽ không chủ động đi khiêu khích. "Quả nhiên thần thông quảng đại, ngay cả thân phận bản tọa cũng có thể liệu sự như thần, cho nên có thể cho biết lai lịch của ngươi hay không?" Hồng Quân tự nhiên đặc biệt cảm thấy hứng thú, muốn dò xét ngọn ngành kẻ này, nên mới hỏi vậy.

Nhưng Thương Thiên có nói cho hắn hay không thì chưa biết. "Nghe nói ngươi là kẻ mạnh nhất, nhưng đừng quên, tại những thế giới ngươi chưa biết đến, cũng có kỳ cường giả tồn tại.

Cho nên thân phận của ta, cho dù nói ra, ngươi cũng chưa chắc hiểu." Thương Thiên quả nhiên bá khí, khẩu khí phi thường không nhỏ.

Cho dù đối mặt với nhân vật phong vân đại danh đỉnh đỉnh như Hồng Quân, hắn cũng không chút sợ hãi, ngược lại càng thêm đắc ý.

Hồng Quân cũng hiểu đạo lý này, có lẽ người trước mắt xác thực

từ viễn cổ xuyên việt tới, thực lực khẳng định không thể so sánh thường, vì thế liền bắt đầu tiếp tục thăm dò. "Cảm tình các hạ là tiền bối, không ngại nói nghe một chút, không chừng vãn bối thật sự từng nghe qua ngài thì sao?" Hồng Quân một bó tuổi rồi, cư nhiên phải đích thân hạ mình cúi đầu trước mặt Thương Thiên mục trung vô nhân, xác thực có chút không qua được, xem ra thật sự muốn đánh vỡ nồi đất hỏi đến cùng.

Thương Thiên tuy rằng khẩu khí không nhỏ, nhưng cũng chưa chắc có thể thật sự một cứ đánh bại vị Hồng Quân Lão Tổ này, dù sao danh tiếng đối phương vang dội, thực lực tuyệt phi thường nhân có thể so sánh. "Có thể đừng hỏi nữa không?

Ta không nói thì ngươi làm gì được ta?" Thương Thiên cảm thấy Hồng Quân thật sự có chút quá phiền phức, nên không nguyện ý đáp lại.

Nhưng cho dù Thương Thiên tỏ thái độ không muốn tiếp tục vấn đề này, Hồng Quân lại không thuận theo không buông tha.

Hắn không thể cứ thế tay không đi về, nếu không sao có thể an tâm.

Mắt thấy Thương Thiên muốn xoay người rời đi, Hồng Quân vội vàng đuổi theo, chặn đường Thương Thiên.

Chương 370

Thương Thiên cố chấp muốn đi, nhưng nại hà Hồng Quân không cho.

Hồng Quân vì ngăn trở Thương Thiên, cư nhiên huyễn hóa ra ngàn vạn hóa thân, đem vị trí Thương Thiên bao vây chật như nêm cối, thật sự khiến người ta tức giận. "Cái lão gia hỏa này, ta khuyên ngươi biết điểm dừng, ngàn vạn lần đừng ép ta, nếu không đừng trách ta không khách khí." Thương Thiên tính tình nóng nảy quả nhiên không giữ được bình tĩnh.

Hồng Quân năm lần bảy lượt vô lý gây sự trước mặt, làm hắn nhịn không thể nhịn, hiện tại chỉ thiếu một mồi lửa là bùng nổ. "Nếu các hạ thật sự là tiền bối, thật sự đến từ trước khi Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa, vậy thì để tiểu lão nhi ta lĩnh giáo cao chiêu của các hạ." Hồng Quân thật sự chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, cứ một mực bức bách, muốn động thủ với Thương Thiên.

Rõ ràng hắn không tin người lai lịch bất minh này, cảm thấy kẻ này cũng chỉ sính miệng lưỡi, nếu thật sự động thủ, có lẽ chỉ là hổ giấy.

Hồng Quân trước mắt xác thực có chút hùng hổ dọa người.

Vốn Thương Thiên không muốn cùng lão gia hỏa này phát sinh mâu thuẫn, nhưng sự nhẫn nại của bất kỳ ai cũng có giới hạn, cho nên thật sự cảm thấy không cần nhịn nữa. "Là các ngươi ép ta, tiếp theo nếu xảy ra ngoài ý muốn, vậy cũng không liên quan đến ta, toàn bộ đều là các ngươi tự tìm.

Đi chết đi, lão gia hỏa!" Thương Thiên rốt cuộc nổi điên, phóng ra tất sát kỹ về phía Hồng Quân Lão Tổ.

Hồng Quân cũng không phải hạng người tầm thường.

Đã không muốn phối hợp nói chuyện tử tế, vậy chỉ có thể bức bách sử dụng thực lực chân chính.

Có lẽ đánh vài hiệp mới biết trình độ thật sự của hắn thế nào.

Đối với việc Thương Thiên chủ động tiến công, Hồng Quân cũng không ngồi chờ chết, liền sử xuất vô thượng thần thông ứng đối.

Hai người khoảnh khắc gian đánh nhau khí thế ngất trời, nhất thời bán hội phảng phất thật sự khó phân cao thấp.

Thương Thiên cố nhiên lợi hại, nhưng Hồng Quân cũng không kém cỏi.

Cho nên hai người đánh nhau chính là cường cường đối quyết, dù kịch liệt nhưng ai cũng không chịu nhận thua. "Hồng Quân, sao có thể ý khí dụng sự như thế?

Làm một đại tông sư, hiện tại tuyệt đối không thể tiếp tục tranh đấu với người này, mau chóng dĩ hòa vi quý." Chính lúc Hồng Quân đang hứng thú chuẩn bị đấu đến cùng với Thương Thiên, đột nhiên không biết từ đâu truyền đến một thanh âm quen thuộc, không giận tự uy, khiến Hồng Quân chấn động.

Đã là Đại Đạo Hồng Mông truyền thoại, vậy tự nhiên phải tin tưởng đạo lý của vị lão tiền bối này.

Cố nhiên cũng không cần thiết tiếp tục dây dưa không rõ với Thương Thiên, tránh chọc giận hắn, không chừng sẽ mang đến tai nạn cực lớn cho thế giới này, lúc đó khó mà thu tràng. "Ta thấy chúng ta điểm đến là dừng đi.

Ta và ngươi cũng không có thâm cừu đại hận, thực sự không cần thiết đấu ngươi chết ta sống, ngươi thấy thế nào?" Hồng Quân đột nhiên mỉm cười nói một câu.

Thương Thiên lúc này tâm tình thật sự tệ đến cực điểm, cực kỳ khó chịu với Hồng Quân Lão Tổ này.

Chẳng lẽ đánh thì đánh, dừng thì dừng sao?

Nếu cứ tùy ý hắn, vậy mình chẳng phải mất hết mặt mũi? "Ta làm gì phải nghe ngươi?

Hôm nay ta phải giáo huấn ngươi một trận, để ngươi biết ngươi tịnh không phải mạnh nhất." Thương Thiên thật sự dầu muối không ăn, không nghe lọt bất cứ lời nào, tiếp tục đấu.

Hồng Quân Lão Tổ cũng bất đắc dĩ, bởi vì hiện tại dự liệu được kết quả, nếu thật sự cùng Thương Thiên tiếp tục tranh đấu, vô phi là lưỡng bại câu thương, kết quả đó hắn càng không muốn thấy.

Hồng Mông cảm giác tình huống không ổn, sợ sự tình làm lớn thì thế gian trật tự sẽ đại loạn, thậm chí sinh linh đồ thán.

Chương 371

Vì muốn mau chóng kết thúc vở kịch không cần thiết này, bèn hảm thoại với Thương Thiên. "Thương Thiên đạo hữu, xin nể mặt Hồng Mông ta, đừng tiếp tục đấu với Hồng Quân nữa, ý hạ thế nào?" Khí thế của Hồng Mông so với Hồng Quân còn mạnh hơn gấp bội, Thương Thiên nghe xong, trong lòng cũng có chút chấn động. "Đại Đạo đều ra mặt, xem ra mặt mũi ta cũng không nhỏ nha, ha ha..." Thương Thiên cười lạnh vung lại một câu.

Thương Thiên trong lòng rõ ràng, Đại Đạo cùng Thiên Đạo đại ngôn nhân đều là kẻ không dễ chọc.

Vạn nhất thật sự triệt để kết thù, vậy hắn ở thế giới này cũng không sống nổi. "Hy vọng chúng ta không can thiệp lẫn nhau.

Ngươi đi đường dương quan của ngươi, ta đi cầu độc mộc của ta, chúng ta nước sông không phạm nước giếng." Cho dù đối mặt với hai vị đại lão sau lưng Thánh Nhân, Thương Thiên vẫn biểu hiện đặc biệt ngạo nghễ, nói xong liền nghênh ngang bỏ đi. "Hồng Quân, ngươi cũng đừng nói nhiều.

Kẻ này đã đến nơi đây, hết thảy đều là ý trời, không cần cưỡng cầu, thượng thiên tự sẽ có an bài." "Đa tạ Hồng Mông tiền bối khai đạo." Hồng Mông an ủi Hồng Quân vài câu rồi tan đi, phảng phất sự việc vừa rồi chỉ là một giấc mộng.

Hồng Quân cũng mau chóng trở về Tử Tiêu Cung.

Cửu Trọng Thiên gần đây đặc biệt vui mừng, vì sắp đến ngày hội năm trăm năm một lần của Yêu tộc.

Phàm là con dân Yêu tộc có máu mặt trên thế giới đều có thể lên trời tụ hội.

Nữ Oa vốn thuộc Yêu tộc, cùng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất giao tình thâm hậu.

Có thể nói Yêu tộc tổ kiến Thiên Đình, nàng cũng công không thể không.

Thịnh hội lần này, nàng tự nhiên là khách quý.

Nữ Oa đi ngang qua một ngọn núi, thấy vài tia kim quang, tưởng rằng có người Thần giới xuất hiện bàn mưu lật đổ Yêu giới nên ghé xuống kiểm tra. "Là người phương nào?" Nữ Oa vội vàng chạy tới, không phát hiện người khác, chỉ có một mình Thương Thiên, nên nạp muộn hỏi.

Thương Thiên nghe tiếng liền xoay người, nhìn kỹ thì ra chính là nữ oa mình cứu trước đó.

Đối với nàng hắn có loại hảo cảm không nói nên lời, cho nên thấy nàng xuất hiện, tâm tình đại hảo. "Ta là ai tịnh không quan trọng, chỉ cần biết ta là ân nhân cứu mạng của nàng là được rồi, ha ha ha..." Thương Thiên sảng lãng cười to.

Nữ Oa cũng không hỏi nhiều, nàng biết ngay cả Hồng Quân cũng không biết gì về Thương Thiên, nên trong lòng khó mà tín nhiệm hắn. "Vị huynh đệ này, tuy rằng ngươi là ân nhân cứu mạng của ta, nhưng nếu ngươi muốn làm gì bất lợi cho Yêu giới, ta tuyệt không đáp ứng.

Thủ vệ Yêu tộc là sứ mệnh vĩnh hằng bất biến của Nữ Oa ta." Nữ Oa tín thệ đán đán tuyên thệ trách nhiệm.

Thương Thiên tự nhiên cũng bội phục Nữ Oa, dù thái độ nàng có chút không tốt, nhưng hắn tin nàng tuyệt đối không phải địch nhân.

Hắn có thể cùng toàn thế giới vi địch, cũng tuyệt sẽ không thương hại Nữ Oa. "Ta hiện tại tuy không thể hứa hẹn gì, nhưng nếu nàng cần sự giúp đỡ của ta, ta tùy thời đều sẽ xuất hiện." Nghe Thương

Thiên nói vậy, Nữ Oa cảm thấy có chút ngại ngùng.

Nàng và hắn không gặp mấy lần, càng không có giao tình sâu đậm, hắn đối tốt với nàng như vậy thật sự khiến nàng thụ sủng nhược kinh.

Nữ Oa trong lòng có chút thẹn thùng, nhưng càng nhiều tính toán hơn.

Nàng đột nhiên cảm thấy chi bằng lợi dụng hảo cảm của Thương Thiên, mời hắn gia nhập Yêu giới.

Yêu tộc hiện tại huy hoàng nhất, Nữ Oa vốn định đi Cửu Trọng Thiên tham gia thịnh hội, vô tình gặp Thương Thiên chiếm núi làm vua ở đây, tự nhiên muốn lôi kéo.

Chương 372

"Nếu ân công không ngại, không biết ta có thể mời ngài đi Thiên Đình tham gia thịnh hội Yêu tộc hay không?" Nữ Oa nhiệt tình phát ra lời mời, muốn thăm dò tâm tư Thương Thiên.

Thương Thiên tuy ái mộ Nữ Oa, nhưng Yêu tộc trong mắt hắn vĩnh viễn là loại không nhập lưu, hắn cũng khinh thường việc đồng lõa với đám người đó, bởi vì hắn biết kết cục thê thảm của Yêu tộc trong tương lai. "Thịnh hội ta không đi.

Nhắc nhở nàng một câu, tốt nhất cũng nên giữ khoảng cách với Đế Tuấn bọn họ, nếu không đối với nàng không có kết quả tốt đâu." Thương Thiên nói vậy là xuất phát từ ý tốt, nhưng Nữ Oa lại đa tâm.

Nữ Oa cảm thấy Thương Thiên đang châm ngòi ly gián, tâm tình lập tức không tốt, cũng không muốn kết bạn với hắn nữa, dứt khoát bỏ đi, lúc đi ngay cả một tiếng chào hỏi cũng không nói.

Chờ Nữ Oa rời đi, Thương Thiên trong lòng có chút thất lạc.

Có lẽ hắn biết rõ Nữ Oa sẽ không nghe lời hắn, bởi vì nàng là Đại Địa Chi Mẫu, nàng có cách nghĩ của nàng, xưa nay không vì người khác mà thay đổi. "Vị đạo hữu thần bí này, lại hà tất đối với Nữ Oa tình hữu độc chung như thế, chi bằng nhìn xem ta, ta cũng không tồi." Nữ Oa chân trước vừa đi, sau lưng Thương Thiên lại vang lên giọng nói của một nữ nhân khác.

Thương Thiên quay đầu nhìn lại, nữ nhân này cũng rất xinh đẹp, nhưng lại có vẻ phong trần khác hẳn sự thanh thuần của Nữ Oa.

Thương Thiên định thần nhìn kỹ, dù không có Hỏa Nhãn Kim Tinh cũng nhìn ra lai lịch nữ tử này.

Nguyên lai nàng cũng là một thành viên Yêu tộc, chân thân là một con Hỏa Phượng Hoàng. "Dáng dấp xinh đẹp, nhưng cũng chỉ thế thôi.

Trong lòng ta địa vị của nàng ấy không ai có thể thay thế được." Thương Thiên đối với Nữ Oa đánh giá phi thường cao, khiến nữ nhân khác đều trở nên ảm đạm thất sắc.

Lời này hoàn toàn không giữ chút mặt mũi nào cho Hỏa Phượng Hoàng, làm nàng ta đặc biệt khó chịu. "Hôm nay ngươi đối xử với ta như vậy, ta nhất định sẽ làm cho ngươi hối hận!

Tại sao các người đều thích nàng ta?

Ta rốt cuộc chỗ nào không bằng Nữ Oa?" Hỏa Phượng Hoàng thật sự tức giận.

Trong Yêu tộc, Phượng Hoàng gia tộc là quý tộc, Nữ Oa căn bản không so được, nhưng Đế Tuấn và mọi người lại coi Nữ Oa là Thánh nữ, được vạn chúng chú mục, khiến Hỏa Phượng Hoàng ghen ghét không thôi.

Hỏa Phượng Hoàng cùng Nữ Oa ân oán không phải ngày một ngày hai.

Hôm nay vốn tưởng có thể tìm chút tự tin ở chỗ Thương Thiên, lại không ngờ tự rước lấy nhục, bị Thương Thiên sỉ nhục một phen. "Nữ nhân tranh phong ghen tuông thật sự không thú vị, ha ha!" Hỏa Phượng Hoàng mặt mũi mất hết, trực tiếp bay đi, để lại Thương Thiên với ánh mắt tràn đầy bỉ thị.

Nữ Oa đi trước một bước lên Thiên Đình.

Hôm nay Thiên Đình quả nhiên náo nhiệt phi phàm, Đông Hoàng Thái Nhất cùng mọi người sớm đã chí đắc ý mãn. "Thánh nữ nương nương tới!" Tiếng thông báo vang lên, từ xa đã thấy thân ảnh Nữ Oa.

Thấy Nữ Oa đến, Đế Tuấn vội vàng đích thân ra nghênh đón.

Nữ Oa không chỉ là ý trung nhân, mà còn là đối tác hợp tác, cùng là thủ lĩnh Yêu tộc. "Nữ Oa, nàng đến rồi, ta cứ tưởng nàng có việc không tới được.

Thấy nàng đến, ta rất vui." Đế Tuấn đối với Nữ Oa thật sự có hảo cảm, thái độ có chút thẹn thùng.

Nữ Oa có lẽ không hiểu tình cảm này, nhưng có thể cùng huynh đệ Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất hợp tác đẩy Yêu tộc lên đỉnh phong, trong lòng nàng cũng rất thỏa mãn.

Nhưng Hỏa Phượng Hoàng đột nhiên xuất hiện, làm không khí lập tức biến vị.

Chương 373

Hỏa Phượng Hoàng luôn ngưỡng mộ Đế Tuấn, muốn gả cho hắn làm Thiên Hậu, nên rất khó chịu với Nữ Oa. "Thiên Đế bệ hạ, ngài cũng không nghênh đón ta nha, chẳng lẽ chỉ có Nữ Oa tỷ tỷ mới được hưởng đãi ngộ đặc biệt như vậy sao?" Hỏa Phượng Hoàng giọng đầy mùi giấm chua.

Là công chúa Phượng Hoàng tộc, Hỏa Phượng Hoàng cực kỳ kiêu ngạo.

Đế Tuấn cũng không muốn gây nội hống, nên đối đãi khách khí: "Phượng Hoàng muội muội, đừng đùa nữa, ta và mọi người đều mong muội đến mà." Hỏa Phượng Hoàng lại là đối tượng thầm mến của Đông Hoàng Thái Nhất.

Thấy tình huống không đúng, Thái Nhất vội vàng giải vây, nhưng Hỏa Phượng Hoàng lại không cảm kích hắn, thậm chí không thèm nhìn hắn lấy một cái.

Trong mắt Hỏa Phượng Hoàng đại khái chỉ có Đế Tuấn, khiến Đông Hoàng Thái Nhất trong lòng không dễ chịu.

Hắn tức giận bỏ đi, không ngờ lại bay đến địa bàn của Thương Thiên, hai người oan gia ngõ hẹp. "Thật là xui xẻo, đi đâu cũng gặp loại hàng này." Thương Thiên đứng ở đầu núi, thấy Thái Nhất thì ngán ngẩm.

Đông Hoàng Thái Nhất tình cảm bị tổn thương, đang sầu không có chỗ phát tiết, giờ gặp Thương Thiên đúng là ý trời, dứt khoát đánh một trận cho hả giận. "Đừng có tự làm mất mặt, nếu không tin không lão tử hôm nay cho ngươi không về được Thiên Đình." Thương Thiên một câu nói triệt để chọc giận Đông Hoàng Thái Nhất.

Thương Thiên còn chưa chuẩn bị xong, Thái Nhất đã không chào hỏi mà phát động công kích.

Thương Thiên đành phải sử xuất tuyệt thế thần công để đỡ. "Khiêu khích ta?

Hôm nay ta không tin có người giúp ngươi, ta muốn làm cho hỷ sự của Yêu tộc biến thành tang sự, nạp mạng đi!" Thương Thiên oán khí cũng lên tới cực điểm.

Đối mặt với thần thông của Thương Thiên, Đông Hoàng Thái Nhất cũng không cam lòng yếu thế.

Dù sao hắn cũng là Chiến thần của Yêu tộc Thiên Đình, thực lực không kém huynh trưởng Đế Tuấn.

Hai người kỳ phùng địch thủ, đánh mãi không phân thắng bại. "Hai kẻ này thật là oan gia, chính sở vị không oan gia không tụ đầu.

Đừng lo chuyện bao đồng nữa, cứ để bọn hắn đánh đi." Trấn Nguyên Tử Đại Tiên cùng Hồng Vân Đạo Nhân đang trên đường đi Tử Tiêu Cung, nhìn thấy cảnh này nhưng không muốn tham gia.

Ở Thiên Đình, Đế Tuấn không thấy Thái Nhất đâu, trong lòng nóng như lửa đốt.

Nếu không có đệ đệ giúp đỡ, Thiên Đế bảo tọa này chưa chắc đã vững.

Hắn lập tức phái yêu binh xuống hạ giới tìm kiếm.

Rất nhanh yêu binh phát hiện Đông Hoàng Thái Nhất đang đấu pháp với Thương Thiên. "Tên rác rưởi kia cư nhiên dám đắc ý trước mặt Đông Hoàng, mọi người cùng lên!" Sứ giả muốn lập công, hô hào mọi người xông lên giúp Thái Nhất.

Thương Thiên khinh thường hành vi này, nhưng Đông Hoàng Thái

Nhất lại quát lớn: "Không cần giúp đỡ, toàn bộ lui xuống cho ta!

Không có bản tọa phân phó, ai dám tiến lên một bước, ta liền giết không tha." Thương Thiên chấn kinh.

Đám yêu binh cũng không dám khinh cử vọng động, đành đứng xem.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, hai người ngoan cường quyết đấu.

Nhưng giờ phút này, cả hai đều đã hiểu rõ thực lực đối phương, sinh ra một loại cảm giác tinh tinh tương tích. "Chúng ta kỳ thực cũng không có thâm cừu đại hận, ta thấy con người ngươi không tồi, nếu không ngại, không chừng có thể trở thành bằng hữu?

Chương 374

Vừa rồi ngươi biểu hiện như vậy, làm ta thấy ngươi rất khá, nếu không thì đừng đánh nữa." Đông Hoàng Thái Nhất dẫn đầu mở miệng.

Thương Thiên cũng không phải kẻ vô lý thủ nháo, hai người đều đã mệt mỏi, chi bằng dừng tay. "Các ngươi làm gì ở đây?

Chắc là đại ca bảo tới hả?" Đông Hoàng Thái Nhất quay sang hỏi đám yêu binh.

Biết Đế Tuấn đang tìm, Đông Hoàng Thái Nhất không tiện ở lâu, dứt khoát đi về phía Thương Thiên, phát ra lời mời.

Đông Hoàng Thái Nhất cảm thấy Thương Thiên là một nhân tài không tồi, vốn không nỡ để một người lợi hại như vậy trôi đi mất, sau mấy lần tiếp xúc, hắn đã thay đổi sơ tâm. "Vị đạo hữu này, ta sắp quay về Thiên Đình, hôm nay nếu như không có việc gì, chi bằng cùng ta đi một chuyến a?" Đối với lời mời của Đông Hoàng Thái Nhất, Thương Thiên vốn dĩ cũng chẳng nguyện ý đi cùng làm bạn, dù sao thân phận hắn tôn quý, lẽ ra nên cùng đại đạo mưu cầu, vốn chướng mắt Yêu tộc.

Nhưng nghĩ đến Nữ Oa, hắn lại cảm thấy có thể đi dạo một chút.

Thương Thiên dừng tu hành, đáp ứng Đông Hoàng Thái Nhất.

Hai người liền kết bạn đồng hành, trở về Thiên Đình.

Ngay tại khoảnh khắc nhìn thấy Thương Thiên, Đế Tuấn cũng có chút khó tin. "Thái Nhất, vị đạo hữu này nhìn có chút lạ mặt, là bằng hữu của đệ sao?" Đế Tuấn sớm đã biết thân phận thật sự của Thương Thiên, nhưng lại cố tình giả vờ không biết.

Đông Hoàng Thái Nhất làm sao không hiểu, đã Đế Tuấn hỏi như

vậy, hắn cũng phối hợp diễn kịch cùng huynh trưởng.

Hai người kẻ xướng người hoạ, sau đó Đế Tuấn vội vàng coi Thương Thiên như thượng khách.

Hỏa Phượng Hoàng cùng Nữ Oa tuy rằng bề ngoài hòa khí, nhưng Nữ Oa xưa nay đơn thuần, không giống Hỏa Phượng Hoàng tâm cơ thâm trầm.

Hỏa Phượng Hoàng vì đạt được hết thảy những gì mình muốn, có thể nói là không từ thủ đoạn. "Nữ Oa tỷ tỷ, nhìn người phía trước kia xem, tỷ có quen biết không?" Hỏa Phượng Hoàng biết rõ còn cố hỏi, chỉ vào Thương Thiên phía trước nói với Nữ Oa.

Nữ Oa vội vàng thối lui phủ nhận, tỏ vẻ không quen biết Thương Thiên.

Đương nhiên nàng cũng không rõ Thương Thiên tới đây làm gì, chẳng lẽ là vì mình sao?

Tóm lại hiện tại tâm tình nàng có chút thất thỏm lo âu.

Cho dù Nữ Oa không thừa nhận, nhưng Hỏa Phượng Hoàng cũng không chịu bỏ qua, nhất định phải gây sự, tốt nhất có thể quấy đục vũng nước này càng loạn càng tốt. "Nếu đã không quen biết, vậy thì để muội đi hỏi a." Hỏa Phượng Hoàng không đợi Nữ Oa nói chuyện, phong tình vạn chủng đi đến trước mặt Thương Thiên.

Thương Thiên nhìn thoáng qua Nữ Oa, thấy nàng cũng không để ý, liền cảm thấy thật sự không cần thiết đi quấy rầy, không ngờ Hỏa Phượng Hoàng cư nhiên sán lại. "Nữ Oa không thèm để ý tới chàng, trong lòng có phải đặc biệt khó chịu hay không, có muốn ta bồi tiếp chàng một chút không?" Hỏa Phượng Hoàng vừa mỉm cười nói chuyện với Thương Thiên, vừa ném mị nhãn về phía Đế Tuấn.

Thương Thiên có khả năng không hiểu Hỏa Phượng Hoàng muốn

làm cái gì, nhưng hắn lại không ngốc, sao có thể bị một con chim như vậy lừa đến xoay quanh.

Hắn đương trường nghiêm từ cự tuyệt, làm cho Hỏa Phượng Hoàng xấu hổ. "Đừng tưởng rằng ta không biết trong hồ lô của ngươi bán thuốc gì.

Ta cố tình không làm theo kế hoạch của ngươi, ngươi có thể làm gì ta nào, hắc hắc." Thương Thiên trả lời như vậy, quả thực là sỉ nhục Hỏa Phượng Hoàng.

Hỏa Phượng Hoàng lần này thật sự là tiền mất tật mang, tự mình dâng lên lại bị làm cho nan kham. "Đừng tưởng rằng ta không biết ngươi thích Nữ Oa, nhưng ta cũng nhắc nhở ngươi một câu, Đế Tuấn cũng thích nàng.

Chương 375

Cho nên chi bằng cùng ta hợp tác, như vậy chúng ta mỗi bên đều có thứ mình cần." Hỏa Phượng Hoàng thật đúng là một ả tâm cơ, tính toán như ý bàn, ưỡn ngực đi tới.

Bất quá Thương Thiên mặc dù hiểu đạo lý này, nhưng hắn muốn dựa vào thủ đoạn chính kinh để đạt được thứ mình muốn, sẽ không cùng loại người ti bỉ này hợp tác.

Thương Thiên chỉ lo uống rượu, cho nên mặc dù Hỏa Phượng Hoàng giống như một cái đuôi ngồi ở bên cạnh lải nhải những kế hoạch kia, hắn cũng thờ ơ, tịnh không coi là chuyện to tát.

Nhìn thấy Hỏa Phượng Hoàng bồi tiếp Thương Thiên, Đế Tuấn đang ở cách đó không xa chiêu đãi khách khứa cảm thấy có chút không đúng, nạp muộn không hiểu Hỏa Phượng Hoàng cùng Thương Thiên có quan hệ gì. "Thái Nhất, hai người bọn họ chẳng lẽ quen biết nhau sao?

Đệ nhìn xem, ta cảm giác hai người bọn họ hữu thuyết hữu tiếu, chẳng lẽ có gian tình?" Đế Tuấn nói với Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất cũng hoài nghi, nhưng hắn cảm thấy cũng có khả năng Đế Tuấn quá mức đa nghi, rốt cuộc thế giới to lớn, việc lạ gì cũng có, hai người có thể quen biết cũng không kỳ quái. "Để đệ đi xem thử a." Hoặc là lo lắng quan hệ giữa Hỏa Phượng Hoàng cùng Thương Thiên quá gần, Đông Hoàng Thái Nhất đi tới dò hỏi.

Thấy Đông Hoàng Thái Nhất tới, Hỏa Phượng Hoàng cũng không nói nhiều nữa, miễn cho bộ mặt thật bị vạch trần thì xấu hổ, liền vội vàng đứng dậy đi sang một bên. "Ngươi cùng hắn quen biết?" Đông Hoàng Thái Nhất vội vàng đuổi theo bên cạnh Hỏa Phượng Hoàng,

bởi vì tình yêu nên mới tra hỏi.

Hỏa Phượng Hoàng không thèm để ý, nhưng đã thấy Thương Thiên thuộc về loại nam nhân mềm cứng không ăn, vậy chi bằng lợi dụng Đông Hoàng Thái Nhất, để hắn làm quân cờ, bởi vì hắn thích nàng, cho nên sẽ tâm cam tình nguyện. "Hắn là vì Nữ Oa nên mới đến đây, ta chỉ thay Thiên Đế bệ hạ cảm thấy có chút đáng tiếc." Hỏa Phượng Hoàng âm dương quái khí nói xong, Đông Hoàng Thái Nhất chưa kịp phản ứng thì Đế Tuấn đã nghe thấy.

Đế Tuấn cũng không cố ý nghe lén, chỉ là vừa khéo đi ngang qua, không kịp đề phòng nghe được tin tức này, chẳng khác nào sét đánh giữa trời quang, làm cho hắn khó chấp nhận, đối với Thương Thiên không còn hảo cảm.

Thương Thiên vẫn ngồi ở nơi đó, cái gì cũng không biết, ánh mắt hắn cũng hữu ý vô ý luôn nhìn về hướng Nữ Oa, làm cho Đế Tuấn khó chịu. "Thái Nhất, ta thay đổi chủ ý.

Ta cảm thấy chúng ta không phải người cùng một đường, không cần thiết phải qua lại.

Về sau đừng lui tới nữa, Yêu tộc chúng ta không hoan nghênh người này." Đế Tuấn quả nhiên tức giận, vì tranh phong ghen tuông mà cư nhiên không màng đại cục.

Đông Hoàng Thái Nhất lại không muốn như vậy, hắn biết Đế Tuấn vừa rồi nói đều là lời tức giận, cho nên cũng không muốn cùng Thương Thiên trở thành địch nhân, vội vàng giải thích với Đế Tuấn. "Nói không chừng đều là hiểu lầm đâu, chúng ta cái gì cũng không biết, cho nên ngàn vạn lần không cần tùy ý vọng hạ quyết đoán.

Chi bằng tra rõ ràng rồi hãy làm quyết định, nếu không thật sự là được không bù mất nha." Đối mặt với lời khuyên của Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn cũng nghe không lọt.

Tóm lại một câu, hiện tại trong mắt hắn, Thương Thiên là tình địch, hắn không cho phép một người ưu tú như vậy cùng hắn cạnh tranh, bởi vì hắn sợ thua. "Tâm ý ta đã quyết, cứ dựa theo lời ta mà làm, còn lại không cần nói nữa." Đế Tuấn giờ phút này trong lòng khó chịu, nói chuyện với Đông Hoàng Thái Nhất cũng mang theo cảm xúc.

Để cho giữa Nữ Oa và Thương Thiên không còn bất cứ khả năng nào, hắn cảm thấy chi bằng chủ động đi theo đuổi, miễn cho đến lúc hối hận không kịp.

Nhìn thấy Đế Tuấn đi về phía Nữ Oa, Thương Thiên cũng cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Hỏa Phượng Hoàng càng là như thế, thật sự cảm thấy lần này trộm gà không thành còn mất nắm gạo, cư nhiên sẽ là kết quả này.

Chuyện Thương Thiên đi Cửu Trọng Thiên xưng huynh gọi đệ với Đông Hoàng Thái Nhất, tự nhiên giấy không gói được lửa, tin tức rất nhanh đã nổ tung tại Tử Tiêu Cung. "Hồng Quân lão tổ, cái tên Thương Thiên đạo nhân kia rốt cuộc là lai lịch gì?

Hắn đã là đạo hữu của chúng ta, nhưng lại cùng Yêu tộc làm bạn, bần đạo thật sự không hiểu bên trong có miêu nị gì." Nghe Trấn Nguyên Tử nghi hoặc, những vị chuẩn Thánh khác cũng không bình tĩnh.

Đối với sự xuất hiện của Thương Thiên, ai cũng có cái nhìn riêng, toàn bộ châu đầu ghé tai nghị luận sôi nổi. "Suy nghĩ trong lòng mọi người, bản tọa đều biết rõ, cho nên không ngại nói ra cách nhìn, để mọi người cùng nhau thảo luận." Hồng Quân Lão Tổ từng tiếp xúc với Thương Thiên, nên có cái nhìn khá sâu sắc.

Chương 376

Đã thấy Hồng Quân nói vậy, vị Nguyên Thủy Thiên Tôn luôn thích tranh đệ nhất liền dẫn đầu lên tiếng, bởi vì muốn làm nổi bật chính mình nên phá lệ ra sức. "Kẻ này tuyệt đối là cái tai họa!

Hắn đã cùng Đông Hoàng Thái Nhất - những loại bại hoại Yêu tộc kia xưng huynh gọi đệ, vậy thì không phải người trong đạo chúng ta.

Chi bằng tìm cơ hội diệt trừ hắn đi." Nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, cũng không có ai phụ họa, bởi vì nếu Thương Thiên thật sự dễ dàng bị xử lý như vậy thì cũng không tới lượt bọn họ.

Cho nên những người khác đều im lặng không lên tiếng, phảng phất đều đang xem kịch vui. "Sư tôn, các vị đạo hữu, bần đạo lại cảm thấy đại thiên thế giới, mặc kệ Yêu tộc hay Thần tộc, chỉ cần có thể vì ta sở dụng thì tại sao không cho hắn một cơ hội?

Chi bằng để ta đi thu làm kẻ này a?" Thông Thiên Giáo Chủ rốt cuộc cũng kìm nén không được, thấy hiện tại không có ai đứng ra phát biểu, hắn cũng không khách khí.

Lời hắn nói nghe tự nhiên có đạo lý, nhận được sự tán đồng nhất trí. "Thông Thiên đạo hữu nói đúng a." "Ta cũng cảm thấy như vậy khả thi." Không chỉ các chuẩn Thánh tại trường, ngay cả Thái Thượng Lão Quân cũng gật đầu đắc ý, Hồng Quân Lão Tổ cũng đối với tiểu đồ đệ này phi thường vừa lòng, mỉm cười tán thành.

Thông Thiên Giáo Chủ nhất thời phong quang vô hạn, nhưng một người khác giờ phút này lại không cao hứng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn tưởng rằng mình sẽ làm chủ tràng, kết quả lại như vậy. "Cùng ta đấu, ngươi cảm thấy xứng sao?

Có bản tọa ở đây, ta xem ngươi đi thu làm Thương Thiên kiểu gì, ta sẽ khiến hắn trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích." Nguyên Thủy Thiên Tôn quả nhiên pha chút tâm cơ, thành phủ cực sâu, vì chèn ép Thông Thiên Giáo Chủ cũng có thể nói là minh tranh ám đấu, tuyệt đối sẽ không để Thông Thiên được như nguyện.

Thương Thiên giờ phút này đang uống rượu, do nhìn thấy Nữ Oa cùng Đế Tuấn hai người cười nói vui vẻ, cũng không biết vì sao trong lòng thật sự không sảng khoái, xem ra là ghen tị thật rồi.

Thông Thiên Giáo Chủ bắt đầu chế định kế hoạch.

Trong đám Thánh nhân Tử Tiêu Cung, hắn có lẽ là người duy nhất đi lại khá gần với Yêu tộc, cho nên đối với Yêu tộc Thiên Đình cũng đi lại tự nhiên, rất được hoan nghênh. "Thương Thiên đạo hữu, vì sao một người ở đây uống rượu giải sầu đâu?

Chi bằng bản tọa bồi ngươi uống một chén, ta tiên càn vi kính, tùy ý." Thông Thiên Giáo Chủ tốc độ thật nhanh, chỉ trong nháy mắt đã từ Tử Tiêu Cung đến Cửu Trọng Thiên, ngồi ở bên cạnh Thương Thiên, sau đó như quen thuộc bắt chuyện.

Thương Thiên không quen biết Thông Thiên Giáo Chủ, bất quá thấy danh hào trong đó đều có một chữ "Thiên", cũng là duyên phận, cho nên Thương Thiên nhìn thoáng qua Thông Thiên, liền bưng chén rượu bồi tiếp. "Ta biết trong lòng ngươi đang nghĩ gì, bất quá ta nói cho ngươi, cái gì là của ngươi thì người khác đoạt không đi, cái gì không phải, tái cưỡng cầu cũng không được." Thông Thiên Giáo Chủ thật sự lợi hại, không chỉ tu hành cao thâm mà nói đạo lý cũng biểu hiện phá lệ ưu tú, trong nháy mắt phảng phất hóa thân thành tâm linh đạo sư khuyên giải Thương Thiên.

Đạo lý thì ai cũng hiểu, nhưng Thương Thiên trong lòng chung quy không thống khoái, cho nên cũng không nói lời nào.

Mặc kệ Thông Thiên Giáo Chủ cứu cánh là ai, chỉ coi là bạn nhậu, dứt khoát lôi kéo tiếp tục uống. "Đều không cần nói, là bằng hữu thì bồi ta uống rượu." Đã thấy Thương Thiên nói vậy, hết thảy đều trong dự liệu của Thông Thiên Giáo Chủ.

Vì có thể tiến thêm một bước tạo quan hệ tốt với Thương Thiên, lấy được sự tín nhiệm, hôm nay hắn thật sự phải xá mệnh bồi quân tử.

Rượu bên cạnh trở thành dược thủy tiêu sầu của Thương Thiên, uống hết vò này đến vò khác cũng không có bất luận hiệu quả gì, chỉ làm cho hắn cảm thấy càng thêm tâm phiền, nhưng cũng không có biện pháp. "Đừng nghĩ những chuyện kia nữa, chi bằng nhấm nháp bình rượu này của bần đạo." Thấy Thương Thiên ngàn chén không say, Thông Thiên Giáo Chủ linh cơ nhất động, lấy ra độc gia bí chế "Nhất Bôi Túy" (Một chén say), sau đó đưa cho Thương Thiên.

Thương Thiên không biết là vật gì, uống cạn, kết quả liền say khướt. "Ngủ đi, ngủ đi, tin tưởng đợi tỉnh lại, những chuyện không vui sẽ toàn bộ quên hết." Thông Thiên Giáo Chủ dã tâm bừng bừng, người có mộng tưởng mới có thể dung nạp được người tài giỏi hơn mình. "Nữ Oa đạo hữu, Đế Tuấn, đã lâu không gặp a, hôm nay không thỉnh tự đến, mong đừng trách." Thương Thiên đã say ngã, Thông Thiên Giáo Chủ tự nhiên đi chào hỏi.

Dù sao đều là người quen, ở Thiên Đình, Thông Thiên Giáo Chủ cũng không thể thất lễ.

Chương 377

Nhìn thấy Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa cũng hiểu chuyện, cảm thấy hắn nhất định có chuyện quan trọng thương lượng với Đế Tuấn, chi bằng đi trước lui ra. "Vậy hai vị cứ nói chuyện, ta đi bên kia trước, không quấy rầy, hoan nghênh Thông Thiên đạo hữu nha." Nữ Oa cũng rất nhiệt tình, nói vài câu khách sáo rồi đi nơi khác.

Nữ Oa thấy Thương Thiên say ngã, trong lòng có chút rối rắm, không biết có nên đi xem hắn hay không, nhưng lại có chút cố kỵ, đi ngang qua người hắn cũng không dừng lại.

Thấy Nữ Oa đi rồi, Đế Tuấn cũng yên tâm.

Hắn cảm thấy có thể mình thật sự quá mức đa nghi, Nữ Oa cùng Thương Thiên tịnh không có chuyện gì, không nên nghe tin vỉa hè. "Mắt thấy cũng chưa chắc là thật.

Vừa rồi bần đạo cũng nói với Thương Thiên một phen, hy vọng hắn cũng minh bạch, không cần vì nữ nhân mà làm chậm trễ đại sự nha." Thông Thiên Giáo Chủ làm sao không hiểu Đế Tuấn là người ưu nhu quả đoán, nhưng làm đối tác hợp tác, hắn cũng không có lựa chọn, chỉ hy vọng lời nhắc nhở có thể lọt tai Đế Tuấn.

Đế Tuấn cũng không phải kẻ ngốc, lời Thông Thiên Giáo Chủ nói tự nhiên có đạo lý, nhưng hắn cũng có tính toán riêng.

Vì không muốn cùng Thông Thiên Giáo Chủ xé rách da mặt, hắn đành phải tùy ý có lệ cho xong chuyện. "Lời ngài nói ta đều nhớ kỹ.

Có muốn ta bồi uống hai chén không?

Đã lâu không gặp, rất nhớ thương ni." "Vậy chúng ta nói chuyện riêng đi." Thông Thiên Giáo Chủ cùng Đế Tuấn quả nhiên có bí mật.

Chuyện này cả Yêu tộc Thiên Đình đều biết, không ai kỳ quái, bởi vì Thông Thiên Giáo Chủ là đồng minh của Yêu tộc.

Sau khi Đế Tuấn rời đi, Nữ Oa mới không còn cố kỵ, cũng không lo lắng bị Đế Tuấn hiểu lầm, vội vàng chạy đến trước mặt Thương Thiên toan đánh thức hắn, nhưng không thành công. "Thái Nhất, hắn bị làm sao vậy?

Uống say cũng không nên ngủ như lợn chết thế này chứ?" Nữ Oa gọi không tỉnh Thương Thiên, vừa lúc nhìn thấy Đông Hoàng Thái Nhất, liền dò hỏi.

Đông Hoàng Thái Nhất ngồi xổm xuống, làm bộ làm tịch nhìn thoáng qua, như có điều suy tư gật gật đầu, hiển nhiên liệu nhiên vu hung (hiểu rõ trong lòng). "Không có nguy hiểm gì, Thông Thiên Giáo Chủ cho hắn uống Nhất Bôi Túy, giờ phút này đi vào mộng rồi." Nghe xong Đông Hoàng Thái Nhất nói, Nữ Oa càng thêm không bình tĩnh, thật sự có chút tức giận.

Bởi vì nghe nói Nhất Bôi Túy, mặc kệ người lợi hại đến đâu, chỉ cần uống say liền sẽ không tự chủ được tiến vào một không gian Tạo Mộng đáng sợ.

Vạn nhất Thương Thiên không ra được, chẳng phải sẽ có nguy hiểm sao?

Nữ Oa phá lệ sốt ruột.

Nhìn bộ dáng tâm cấp như phần (lòng nóng như lửa đốt) của nàng, Đông Hoàng Thái Nhất hiểu rồi, xem ra lời Hỏa Phượng Hoàng nói xác thực có chuyện. "Thánh nữ, chẳng lẽ người không biết đại ca ta đối với người như thế nào sao?

Hiện tại người lại đối với Thương Thiên có ý tứ, không phải làm khó ta sao?" Đông Hoàng Thái Nhất xác thực rất khó xử, dù sao hiện

tại ở vào vị trí xấu hổ.

Nhưng Nữ Oa thề thốt: "Ta cùng hắn phát thệ, cả đời ta vĩnh viễn là người Yêu tộc.

Mặc kệ sống hay chết, nhưng hắn có ân với ta.

Lần trước Minh Hà lão tổ công kích ta, may mắn nhờ có hắn, nếu không ta sớm đã chết rồi..." Nghe Nữ Oa kể những chuyện người khác không biết, Thái Nhất cũng cảm thương, hắn hiểu Nữ Oa, nên không tiếp tục làm người ngoài cuộc, chi bằng giúp nghĩ cách. "Ta có một biện pháp, hay là thử một chút.

Thông Thiên Giáo Chủ sẽ không hại hắn, nhưng để phòng ngừa vạn nhất, người làm theo lời ta, hoặc hứa có thể giúp hắn tỉnh mộng." "Muốn ta làm gì?

Mau nói nghe một chút, thời gian có hạn ni." Đông Hoàng Thái Nhất bị thuyết phục, đem một số bí mật nói cho Nữ Oa.

Chương 378

Nữ Oa cũng không có thời gian tự hỏi, thật sự cảm thấy chi bằng cứ làm như vậy, cùng Đông Hoàng Thái Nhất hợp tác.

Lúc này tại Tạo Mộng không gian, Thương Thiên thanh tỉnh, nhưng đó cũng chỉ là linh hồn bị vây trong mộng cảnh.

Có thể nói là trước không thấy thôn, sau không thấy điếm, không có đường đi, thật sự không biết làm sao. "Ta đang ở nơi nào?

Rốt cuộc là đâu?

Vì sao bản tọa hiện tại lại suy yếu như thế..." Thương Thiên vận dụng tu vi muốn rời khỏi nơi này, nại hà không có tác dụng, trong lòng buồn bực.

Thương Thiên mới hiểu được, sở dĩ lâm vào khó khăn như vậy nhất định là do ly rượu của Thông Thiên Giáo Chủ có vấn đề. "Cái tên đạo nhân chết tiệt kia, sớm biết hắn thiết kế ta thì ta đã không nên tin tưởng, hiện tại hại ta thảm như vậy, thật sự tức chết người." Thương Thiên trong lòng tràn ngập oán khí, hiện tại thật sự cảm thấy vô kế khả thi, ra cũng không ra được, cũng không biết phải làm sao, nhưng hắn sẽ không nhận mệnh. "Không sợ không sợ, không có việc gì ta không làm được, ta cần thiết phải tin tưởng chính mình." Thương Thiên không ngừng an ủi, cho mình nạp khí, bởi vì cần thiết phải có đủ tin tưởng mới có thể, nếu không thì thật sự không còn cơ hội.

Ngay lúc Thương Thiên nỗ lực, thật bất ngờ, người trong lòng hắn là Nữ Oa cư nhiên cũng xuất hiện tại nơi này.

Nữ Oa tự nhiên là dưới sự an bài của Đông Hoàng Thái Nhất mới có thể xuất hiện tại không gian này. "Ta đã sớm nhắc nhở chàng, không cần đi quá gần với bọn họ.

Đối với thế giới này, chàng chỉ là một dị loại, không ai sẽ thật lòng đãi chàng, hết thảy đều phải lưu tâm." Nữ Oa quả nhiên sốt ruột, vừa thấy Thương Thiên liền không kìm được như một bà quản gia dạy dỗ.

Thương Thiên nghe lời Nữ Oa, trong lòng an ủi, biết nàng quan tâm mình.

Thương Thiên đang nghe hăng say, hoặc hứa có chút mê mẩn, Nữ Oa thấy hắn cư nhiên đối với mình phạm hoa si (mê gái), có chút không sảng, vội vàng một cái tát chụp tỉnh hắn. "Đừng phạm hoa si, hiện tại tình huống khẩn cấp, chúng ta rời khỏi Tạo Mộng không gian đi." Thông Thiên Giáo Chủ tin tưởng Thương Thiên nhất định có pháp đột phá hạn chế, nếu không thì hắn cũng sẽ không làm như vậy.

Cho nên một khắc này, Nữ Oa đến vô ý trung cấp cho Thương Thiên thêm nhiều tin tưởng. "Ta phi thường vui vẻ, nàng có thể tại lúc ta cần nhất xuất hiện ở đây.

Nàng yên tâm, chỉ cần ta còn một hơi thở, dù có liều mạng cũng muốn hộ nàng chu toàn." Nghe những lời đầy ái muội của Thương Thiên, Nữ Oa trong lòng cũng vui vẻ, nhưng nàng sẽ không tiếp thụ.

Trong suy nghĩ của nàng, có thể làm bằng hữu, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi. "Đừng nói lời này nữa, chúng ta hiện tại nỗ lực, nhanh chóng nghĩ cách rời khỏi nơi này mới tốt nha." Có lẽ đối với Thương Thiên, thật sự cảm thấy hiện tại có thể cùng Nữ Oa ở riêng một chỗ, dù là trong khốn cảnh như vậy cũng vô cùng vui vẻ, hy vọng thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại giờ khắc này.

Trong Tạo Mộng không gian tràn ngập đủ loại nguy hiểm, vô số sinh tử khảo nghiệm.

Tiếp đó lập tức có lôi đình kiếp số đánh về phía bọn họ.

Mắt thấy hai người muốn tao ương (gặp tai ương), Nữ Oa cùng

Thương Thiên tự nhiên sẽ không ngồi chờ chết, thúc thủ chịu trói.

Hai người vội vàng nắm tay, bắt đầu sử xuất bản lĩnh, đề kháng nguy hiểm bên người, hoạn nạn thấy chân tình. "Dù cho không ra được nữa, ta cũng thấy đủ, không có gì tiếc nuối." Thương Thiên đột nhiên nói một câu, là lời từ đáy lòng.

Nữ Oa không chính diện đáp phục, cố giả bộ không nghe thấy, tiếp tục anh dũng không sợ, đề kháng nguy hiểm xung quanh.

Nữ Oa cùng Thương Thiên đang độ kiếp, nhưng Thông Thiên Giáo Chủ lại tịnh không suy xét hậu quả.

Giờ phút này, hắn đang cùng Đế Tuấn thương lượng kế hoạch, rốt cuộc Yêu tộc muốn thống trị lâu dài, không thể không cần Thông Thiên Giáo Chủ chu toàn. "Thông Thiên Giáo Chủ, lần này Thiên Đình nguy cơ, chẳng lẽ Hồng Quân Lão Tổ muốn đối với Yêu tộc chọn dùng biện pháp mạnh sao?" Đế Tuấn đứng đắn hỏi, chung quanh không có một ai, phảng phất thiết thân xử địa (đặt mình vào hoàn cảnh người khác) suy nghĩ cho Yêu tộc, không chỉ vì cá nhân.

Chương 379

"Không sai, cho nên ngươi không có nguy cơ cảm sao?

Còn đang rối rắm với cái loại nam nữ tình trường kia?

Làm như vậy sao thành đại nghiệp?" Thông Thiên Giáo Chủ răn dạy Đế Tuấn phảng phất như một trưởng giả nghiêm khắc.

Đế Tuấn ở trước mặt hắn xác thực có chút không thành thục, nghe lời này quả thực thẩm sợ.

Đế Tuấn vội vàng khẩn cầu Thông Thiên tiếp tục hỗ trợ chu toàn.

Thông Thiên cũng giả bộ làm ra một bộ dáng khó xử, sau đó giả trang đáp ứng, lại giao đãi Đế Tuấn một phen, rồi mới nói ra kế hoạch Thiên Đình. "Tên Thương Thiên kia thật sự có thể trở thành minh hữu của chúng ta sao?

Ta cảm thấy người kia ngạo khí, muốn thu phục chỉ sợ không đơn giản a." "Đánh thì đánh không lại, cho nên chúng ta có thể động não, chỉ là vị tất ngươi đã nỡ bỏ một người hay không thôi." Thông Thiên Giáo Chủ lão gian cự hoạt, quả nhiên có kế hoạch.

Hắn biết Thương Thiên có uy hiếp, lại biết nhược điểm là Nữ Oa, cho nên khắc ý nói như vậy để Đế Tuấn trong lòng có cái phân tấc.

Đế Tuấn minh bạch ý tứ của Thông Thiên Giáo Chủ, hiển nhiên dễ thấy.

Nhưng muốn hắn thật sự hạ quyết tâm, cũng không thể quá nóng vội, hắn không muốn lợi dụng nữ thần của mình. "Trừ bỏ kế hoạch này, còn có biện pháp khác hay không?

Ta tin tưởng hắn là có." Đế Tuấn quả nhiên không nguyện ý.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng đoán được, nhưng cần thiết phải làm cho Đế Tuấn tâm cam tình nguyện làm theo lời hắn, bởi vì đây là nhất tiễn song điêu (một mũi tên trúng hai đích), muốn trừ bỏ Nữ Oa, tỉnh (đỡ) cho Hồng Quân lại thu đồ đệ. "Không có biện pháp khác, đây là con đường duy nhất, ngươi tự xem mà làm, ta đi trước." Thông Thiên Giáo Chủ không nói nhảm nữa, Đế Tuấn thật sự có cảm giác bùn loãng không trát được tường.

Sớm biết hắn ưu nhu quả đoán như vậy, chi bằng lúc trước lựa chọn hộ trì Đông Hoàng Thái Nhất.

Nhìn Thông Thiên Giáo Chủ rời đi, Đế Tuấn trong lòng thật sự hồi lâu khó bình phục.

Hắn không muốn mất đi Nữ Oa âu yếm, nhưng lại luyến tiếc vị trí Thiên Đế, khó lòng cân nhắc, nhất thời tâm phiền ý loạn.

Hỏa Phượng Hoàng khuynh mộ Đế Tuấn, người khác đều cho rằng đó là vì quyền lợi đỉnh phong, nhưng đó cũng chỉ là người khác tưởng mà thôi.

Mặc kệ Đế Tuấn là thân phận gì, Hỏa Phượng Hoàng đều nguyện ý bồi hắn cùng đi đối mặt. "Bệ hạ, ngại quá, ta nghe được đối thoại của ngài cùng Thông Thiên Giáo Chủ vừa rồi.

Ta hy vọng ngài có thể lấy đại cục làm trọng, xá khí (bỏ qua) Nữ Oa, mới có thể thành toàn Yêu tộc huy hoàng." Nghe được thanh âm của Hỏa Phượng Hoàng thật sự làm người phản cảm.

Đế Tuấn mặc dù ngày thường đối với nàng biểu hiện khách khí, nhưng hiện tại bên người không ai, hắn liền phát hỏa. "Ngươi muốn làm gì?

Ta cảnh cáo ngươi, đừng để cho Nữ Oa biết, nếu không đừng trách ta đối với ngươi không khách khí, ta sẽ không lợi dụng nàng."

Đế Tuấn quả nhiên là kẻ si tình, lời nói ra khiến Hỏa Phượng Hoàng ghen tị không chịu nổi, nhưng cũng không có biện pháp.

Hỏa Phượng Hoàng cùng Đế Tuấn đối thoại tan rã trong không vui, kỳ thật cũng nằm trong dự liệu.

Nàng tâm tình không tốt, bất tri bất giác đi tới bên người Đông Hoàng Thái Nhất, quyết định cùng hắn kể khổ.

Thấy người trong lòng đến, Đông Hoàng Thái Nhất cũng có chút khẩn trương, bởi vì hiện tại hắn có một việc phi thường quan trọng phải làm, đó là phụ trách thủ hộ thân thể Nữ Oa cùng Thương Thiên. "Thái Nhất, chàng đứng ở đây làm gì?

Hai người bọn họ đều ngủ rồi sao, phát sinh chuyện gì?" Hỏa Phượng Hoàng cảm thấy buồn bực, bởi vì gọi không tỉnh Nữ Oa, nhìn Đông Hoàng Thái Nhất phảng phất có chút tâm hư, nàng liền đoán được, quyết định phải đánh vỡ nồi đất hỏi đến cùng.

Chương 380

Đối với sự dò hỏi của Hỏa Phượng Hoàng, Đông Hoàng Thái Nhất thật sự biểu hiện ra một bộ dáng phi thường lúng túng.

Vốn định không nói, nhưng thấy Hỏa Phượng Hoàng sinh khí xoay người muốn đi, Thái Nhất triệt để luân hãm. "Đừng đi, đừng nóng giận, ta nói cho nàng không được sao?

Sự tình kỳ thật là như thế này..." Chờ nghe xong Đông Hoàng Thái Nhất trần thuật, Hỏa Phượng Hoàng mới tâm mãn ý túc biết được kết quả.

Bất quá lúc này, nàng cư nhiên linh cơ nhất động nghĩ ra một phương án đáng sợ. "Lúc này nếu đối với thân thể hắn phá hoại, có phải hay không sẽ..." "Đừng làm chuyện ngu ngốc, hắn là bằng hữu của ta, không thể." Hỏa Phượng Hoàng lời còn chưa dứt, Đông Hoàng Thái Nhất đã phản đối, nhưng Hỏa Phượng Hoàng chấp ý không đáp ứng, cảm thấy nàng làm hết thảy đều là vì Đế Tuấn.

Không màng Đông Hoàng Thái Nhất ngăn trở, Hỏa Phượng Hoàng thật sự muốn đi thương hại Nữ Oa.

Đông Hoàng Thái Nhất sao có thể cho phép chuyện như vậy, hắn đã đáp ứng Nữ Oa, cần thiết phải làm được. "Nàng điên rồi sao?" Đông Hoàng Thái Nhất cảm thấy Hỏa Phượng Hoàng thật sự đang vô lý thủ nháo, nên không cao hứng.

Hỏa Phượng Hoàng cư nhiên cùng Đông Hoàng Thái Nhất động thủ, hai người ở bên ngoài đánh thành một đoàn.

Tại cự ly gần trong gang tấc, Nữ Oa cùng Thương Thiên lại đang ở trong Tạo Mộng không gian chịu tội. "Chàng cư nhiên ra tay với ta?" Hỏa Phượng Hoàng vốn tưởng rằng Đông Hoàng Thái Nhất thích

mình sẽ không động thủ, nhưng hiện tại thật sự tiếp thu không nổi.

Đối mặt với nguy hiểm bên người, đủ loại âm mưu quỷ kế, cạm bẫy, cùng đả kích chí mạng, Nữ Oa cùng Thương Thiên hai người thủy chung lựa chọn nắm tay cùng tiến, sẽ không bỏ lại người kia mặc kệ. "Nàng lui về phía sau ta một chút, như vậy ta có thể bảo hộ nàng chu toàn, sẽ không để nàng bị thương." Thương Thiên làm một đại nam nhân, cảm thấy có trách nhiệm cùng sứ mệnh che chở Nữ Oa.

Lại thấy Nữ Oa không quản nguy hiểm đến bồi mình, hắn cũng đặc biệt cảm động. "Ta lại không phải nữ tử yếu đuối, chút khó khăn này dọa không được ta." Nữ Oa cũng là Yêu tộc lĩnh tụ, tự nhiên anh dũng vô cùng, mới không cần Thương Thiên bảo hộ, trực tiếp xông ra ngoài.

Hiện tại bày ra trước mặt bọn họ là một đám Huyết Ma, hình dạng như con dơi, đen nghìn nghịt một mảnh không biết từ đâu chui ra, tóm lại là muốn giết hai người. "Vô Địch Càn Khôn Quyết!" Mắt thấy đám Huyết Ma muốn nhào tới, nếu thật bị quấn lấy thì hậu quả không dám tưởng tượng, Thương Thiên rốt cuộc nín không được sử xuất sát thủ giản (đòn sát thủ).

Dưới đả kích của Thương Thiên, đám Huyết Ma tan xương nát thịt, nhưng nguy hiểm vẫn tiếp tục, chưa có kết thúc.

Thông Thiên Giáo Chủ cư nhiên trực tiếp rời đi, phảng phất đem chuyện dùng một chén rượu chuốc say Thương Thiên vứt ra sau đầu, quả thực quá không phụ trách nhiệm.

Đế Tuấn trong lòng cũng đặc biệt phiền muộn, liền ra bên ngoài tản bộ, đi tới phụ cận quảng trường Cửu Thiên Tinh Hà, thấy Hỏa Phượng Hoàng cư nhiên cùng Đông Hoàng Thái Nhất hai người đang đánh nhau. "Hai người các ngươi đang làm gì?

Hiện tại đa sự chi thu (lúc rối ren), chẳng lẽ không thể cho ta an

phận một chút sao?" Nghe được thanh âm của Đế Tuấn, Hỏa Phượng Hoàng vội vàng đình chỉ đánh nhau.

Đương nhiên nàng có thể kiên trì lâu như vậy hoàn toàn là vì Đông Hoàng Thái Nhất cố ý phóng thủy (nhường), giờ phút này nàng cư nhiên cùng Đế Tuấn kể khổ. "Bệ hạ, ta cũng là vì ngài.

Thương Thiên hiện tại ở trong Tạo Mộng không gian, Nữ Oa cũng ở bên trong, nhưng Thái Nhất lại không cho ta..." "Thái Nhất, ngươi làm gì?

Ai cho phép ngươi để Nữ Oa nhập mộng?" Đông Hoàng Thái Nhất hiện tại thật đúng là trăm miệng cũng không thể bào chữa.

Hỏa Phượng Hoàng ở một bên thêm mắm dặm muối, Đế Tuấn cũng khó chịu, nhưng hắn cũng sẽ không để nàng làm bậy, cần thiết phải nghĩ cách. "Đại ca, nghe đệ giải thích." Đông Hoàng Thái Nhất muốn nói, nhưng Đế Tuấn lúc này vì ghen tuông, đâu thể nghe lọt.

Vì có thể triệt để cắt đứt tình cảm giữa Nữ Oa cùng Thương Thiên, hắn cư nhiên muốn phá hoại thân thể Thương Thiên.

Chương 381

Đế Tuấn quả nhiên tâm hung hiệp ải, không chút khách khí đối với thân thể Thương Thiên tung ra một chưởng, hận không thể đánh Thương Thiên hôi phi yên diệt mới bỏ qua, may mà bị Thái Nhất ngăn cản. "Thái Nhất, đừng ngăn cản ta, chuyện này không quan hệ với đệ." Mặc kệ Đế Tuấn nói gì, Thái Nhất lúc này thà rằng đắc tội hắn cũng sẽ không cho phép làm ra loại chuyện thiếu đạo đức này.

Bởi vì nếu Thương Thiên chết, Nữ Oa khẳng định cũng không về được. "Nếu muốn vĩnh viễn không gặp lại Nữ Oa thì cứ việc động thủ đi, đệ không cản." Đông Hoàng Thái Nhất nói như vậy quả nhiên ảnh hưởng tới phán đoán của Đế Tuấn.

Cho dù tình địch gần ngay trước mắt, hắn cũng sẽ không động thủ nữa, nhưng trong lòng đặc biệt không cam lòng. "Mau chóng đem Nữ Oa lộng trở về, ta không muốn nhìn nàng cùng cái tên Thương Thiên kia đi lại càng ngày càng gần." Đế Tuấn ném cho Đông Hoàng Thái Nhất nhiệm vụ này, nhưng hắn cũng không làm được.

Đông Hoàng Thái Nhất vô năng vi lực (bất lực), làm cho Đế Tuấn trong lòng cũng phá lệ sốt ruột, sinh sợ Nữ Oa gặp ý ngoại, liền yêu cầu Đông Hoàng Thái Nhất đem hắn cũng tống nhập mộng cảnh. "Bệ hạ, phải tam tư a." "Đại ca, không thể như vậy nha." Nghe Đế Tuấn nói, Hỏa Phượng Hoàng cùng Đông Hoàng Thái Nhất đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Hai người đều không muốn Đế Tuấn vì Nữ Oa mà làm ra hy sinh như vậy, nhưng Đế Tuấn tâm ý đã quyết, sẽ không từ bỏ.

Nữ Oa cùng Thương Thiên không tìm thấy lối ra, ở trong mộng cảnh thực lực xác thực cũng chịu ảnh hưởng suy yếu, nhưng thủy

chung bỉnh trì ý niệm không vứt bỏ, không buông tay. "Ta có thể đi ra ngoài sao?

Vì sao ta cảm thấy hy vọng xa vời?

Ta không muốn chết ở nơi này nha." Do nguy hiểm không ngừng buông xuống, Nữ Oa đều có chút sinh ra cảm xúc chán nản.

Vì trấn an Nữ Oa, Thương Thiên tự nhiên không ngừng quán thâu tin tưởng, bảo nàng phải có tự tin, vô luận như thế nào đều phải tin tưởng hắn có thể chiếu cố nàng chu toàn.

Đông Hoàng Thái Nhất chịu không nổi Đế Tuấn luôn mãi yêu cầu, đành phải lựa chọn đưa hắn tiến vào Tạo Mộng không gian.

Nhưng do sai sót, Đế Tuấn tiến nhầm không gian song song (bình hành), Đông Hoàng Thái Nhất ý thức được sai lầm, phá lệ nội cứu. "Không xong, xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Đông Hoàng Thái Nhất cũng không muốn nhìn Đế Tuấn gặp nguy hiểm.

Là fan cuồng của Đế Tuấn, Hỏa Phượng Hoàng mới mặc kệ nhiều như vậy, biết Đế Tuấn có thể gặp nguy hiểm, nàng cư nhiên không màng an nguy, nhân lúc Thái Nhất không chú ý cũng tiến vào không gian song song kia. "Nàng tiến vào làm gì?" Thấy Hỏa Phượng Hoàng cũng xuất hiện, Đế Tuấn có chút không cao hứng, bởi vì không hy vọng Nữ Oa nhìn thấy hai người bọn họ ở cùng nhau.

Hỏa Phượng Hoàng giải thích một chút, Đế Tuấn mới bừng tỉnh đại ngộ, bất quá đã đến thì cứ an tâm ở lại.

Dù sao vì Nữ Oa, mặc kệ đao sơn hỏa hải đều phải nghĩa vô phản cố (lao vào không hối tiếc) tiến lên.

Tuy rằng bốn người hiện tại ở tại hai cái Tạo Mộng không gian, nhưng do song song nên Đế Tuấn cùng Hỏa Phượng Hoàng có thể nhìn thấy Nữ Oa cùng Thương Thiên, đối phương lại không nhìn thấy

bọn họ. "Nữ Oa, ta tới rồi." Đế Tuấn phát hiện thân ảnh Nữ Oa, đặc biệt vui vẻ, vội vàng đi về phía trước.

Nhưng Nữ Oa ở không gian kia tịnh không nhìn thấy Đế Tuấn, mà là một ác ma hung thần ác sát đang tập kích, Thương Thiên vội vàng công kích nó.

Thương Thiên công kích ác ma, cho nên ở không gian song song bên này Đế Tuấn xui xẻo, mạc danh kỳ diệu bị trọng thương, càng đối với Thương Thiên khí phẫn, hận thấu xương. "Thương Thiên, ta với ngươi không xong!" Đế Tuấn đại khái cũng hiểu được, cho dù cùng Nữ Oa gần trong gang tấc cũng sẽ không nói chuyện được, đối phương nhìn không thấy, làm cho hắn trong lòng thật sự vô khả nại hà.

Hỏa Phượng Hoàng cũng bắt đầu nghĩ cách.

Đương nhiên nàng muốn kết quả hoàn toàn bất đồng với Đế Tuấn, nàng muốn cho Nữ Oa cùng Thương Thiên vĩnh viễn lưu tại nơi này, dù có chết cũng được. "Bệ hạ, không cần lại khinh cử vọng động, nếu không sẽ phi thường nguy hiểm." Hỏa Phượng Hoàng quan tâm Đế Tuấn, cũng không nhận được hồi đáp, nhưng nàng cam tâm tình nguyện.

Đã ở trong mắt Nữ Oa, Đế Tuấn là ác ma giết người không chớp mắt, vậy chi bằng lại sử dụng chướng nhãn pháp.

Chương 382

"Vừa rồi không có việc gì chứ?

Không biết vì sao cái tên ác ma kia hiện tại đi đâu rồi, đều không nhìn thấy nữa nha." "Ta cũng không biết, nhưng ta không cho phép bất luận kẻ nào thương hại nàng." Thương Thiên ôn nhu như thế, đối thoại cũng tràn ngập tình thâm.

Nữ Oa lại ở trong lòng không ngừng nhắc nhở chính mình, chỉ là bằng hữu, không thể nảy sinh tình tố. "Thương Thiên, ta hy vọng chàng có thể đứng đắn một chút, Hỏa Phượng đĩnh thích chàng, chàng hẳn là nên tiếp thu." Nữ Oa cư nhiên nói ra một phen lời như vậy.

Xem ra hiểu lầm đó là do Hỏa Phượng Hoàng vô ý trung cấp ảo giác, nghe Nữ Oa nói, Thương Thiên có chút dở khóc dở cười.

Hỏa Phượng Hoàng cũng vô cùng xấu hổ, bởi vì Đế Tuấn cũng đang ở một bên nói mát.

Nếu nguyện ý thành toàn thì thật sự nan kham, cho nên Hỏa Phượng Hoàng giản trực hận thấu Nữ Oa.

Hỏa Phượng Hoàng chấp mê bất ngộ, vì tư tâm cư nhiên lợi dụng việc Nữ Oa coi nàng như tỷ muội.

Nàng tiến lên một bước, trước mặt Nữ Oa lại xuất hiện một quái vật, nhưng đột nhiên nó lại kêu Nữ Oa một tiếng "Tỷ tỷ". "Nghiệt súc, đi chết đi!" Mắt thấy quái vật tới gần Nữ Oa, Thương Thiên vội vàng động thủ muốn giết quái vật, không cho Nữ Oa bị thương.

Nữ Oa nghe thanh âm kia cảm giác phá lệ quen thuộc, sinh sợ ngộ thương người quen, vội vàng ngăn cản Thương Thiên.

Nhưng mặc dù như thế, Hỏa Phượng Hoàng vẫn y cựu không bỏ

qua.

Hỏa Phượng Hoàng lợi dụng Nữ Oa thiện lương mới ra hạ sách này, muốn cho Nữ Oa vĩnh viễn từ thế giới này triệt để biến mất, như vậy Đế Tuấn cũng hết hy vọng.

Đã thấy Nữ Oa ngăn cản Thương Thiên, Hỏa Phượng Hoàng liền cảm thấy không còn bất luận cái gì nguy hiểm, cho nên tiếp đó có thể trắng trợn táo bạo đối với Nữ Oa hạ độc thủ, muốn làm gì thì làm. "Nữ Oa, vĩnh biệt." Hỏa Phượng Hoàng nói xong câu đó, sau đó ma trảo thân hướng Nữ Oa.

Đế Tuấn muốn ngăn cản, nhưng do thân phụ trọng thương, căn bản không kịp.

May mà Thương Thiên mẫn cảm sát giác được không thích hợp, cho Hỏa Phượng Hoàng một chưởng, làm kế hoạch ngâm nước nóng, cũng phá vỡ Tạo Mộng không gian.

Hỏa Phượng Hoàng đồng dạng thân phụ trọng thương, vô luận như thế nào đều không có kết quả, hiện tại bộ dáng thật sự chật vật.

Nữ Oa cùng Thương Thiên nhìn thấy hai người bọn họ. "Làm sao vậy?" Nữ Oa nhìn thấy Đế Tuấn bị thương cùng Hỏa Phượng Hoàng, cũng lờ mờ không hiểu.

Thương Thiên đã hiểu, hết thảy xem ra đều có nhân quả tuần hoàn, cho nên cũng không nói gì.

Đế Tuấn cũng biết Hỏa Phượng Hoàng sở dĩ thống hận Nữ Oa như thế hoàn toàn là vì yêu, nên cũng im lặng không lên tiếng. "Nữ Oa, vì sao ngươi lại muốn sống ở trên thế giới này, sao không đi chết đi?

Ngươi có biết sự tồn tại của ngươi làm ta thống khổ bao nhiêu không?" Hỏa Phượng Hoàng tuy rằng xui xẻo, nhưng trong xương cốt

cái loại ngạo khí bẩm sinh y nhiên thâm căn cố đế, bất cứ lúc nào cũng sẽ không vứt bỏ, giờ phút này đối với Nữ Oa võng ngôn (nói bậy).

Nữ Oa vẫn luôn cho rằng Hỏa Phượng Hoàng giống như thân tỷ muội, chưa bao giờ nghĩ nàng đối với mình thống hận như thế, khổ đại cừu thâm. "Vì sao?

Ta rốt cuộc làm sai cái gì?

Ngươi thích Thương Thiên, ta nhường cho ngươi.

Ngươi thích Đế Tuấn, ta cũng xa rời, ngươi còn muốn ta làm sao?" Nữ Oa thật sự vu tâm bất nhẫn (trong lòng không đành), nhìn ánh mắt khủng bố của Hỏa Phượng Hoàng hiện tại, nàng cũng không muốn nhìn thấy kết quả này, hy vọng có thể giải thích rõ ràng. "Chỉ cần ta còn một hơi thở, ta nhất định sẽ trăm phương ngàn kế, cũng phải nghĩ cách giết chết ngươi." Hỏa Phượng Hoàng thật sự có chút chấp mê bất ngộ, chết đã đến nơi còn đại ngôn bất tàm.

Chương 383

Nữ Oa không nói gì, nhưng Thương Thiên hiển nhiên một bộ muốn cường xuất đầu. "Loại người lòng dạ rắn rết này, để ả sống làm gì, chi bằng giết đi, miễn cho ngáng đường." Thương Thiên quả nhiên tật ác như cừu (ghét cái ác như kẻ thù), thấy Hỏa Phượng Hoàng tâm hung hiệp ải như thế, chi bằng giết đi, bởi vì không muốn Nữ Oa bị thương hại.

Mắt thấy Hỏa Phượng Hoàng đầu mình hai nơi, Đế Tuấn rốt cuộc nhịn không được đối với Thương Thiên cầu tình, hy vọng nể mặt Nữ Oa mà tha mạng.

Đế Tuấn nói, Thương Thiên cũng sẽ không đáp ứng.

Bất quá cuối cùng Nữ Oa mở miệng, mới làm cho Thương Thiên quyết định lại cho Hỏa Phượng Hoàng một cơ hội cải tà quy chính, nhưng ả tử bất hối cải. "Đế Tuấn, Thương Thiên, hai người có thể đi xa một chút không?

Ta cùng Hỏa Phượng muội muội đơn độc nói chuyện." Nữ Oa hy vọng hiểu lầm giữa nàng cùng Hỏa Phượng Hoàng có thể được hóa giải hữu hiệu, nên chi khai nam nhân.

Đế Tuấn cùng Thương Thiên hoặc hứa cũng có lời muốn nói với nhau.

Hỏa Phượng Hoàng y nhiên vẻ mặt khó chịu, cảm thấy Nữ Oa vận khí quá tốt.

Cho dù Nữ Oa đối với nàng nơi nơi thủ hạ lưu tình, nhưng nàng không hiểu lấy ơn báo oán, phi muốn cho Nữ Oa tử vong không thể. "Hiện tại nơi này không có người khác, muốn ta làm gì thì cứ nói thẳng.

Tác vi tỷ muội, ta nhất định sẽ như ngươi mong muốn." Nữ Oa quả nhiên nhanh mồm nhanh miệng.

Hỏa Phượng Hoàng trong lòng cũng phi thường minh bạch mình lòng dạ hẹp hòi, cho nên cảm thấy chi bằng lập kế hoạch khác. "Ta muốn ngươi thối xuất Yêu tộc, Yêu giới không cần ngươi.

Người ta yêu nhất là Đế Tuấn, chỉ có ngươi không ở Yêu tộc, hắn mới có thể tiếp thu ta." Nghe Hỏa Phượng Hoàng yêu cầu, Nữ Oa mới minh bạch, nàng đối với Đế Tuấn vốn không có cảm tình, chỉ có hữu tình, nhưng Hỏa Phượng Hoàng lại sinh ra hiểu lầm.

Vì để Hỏa Phượng Hoàng an tâm, Nữ Oa cảm thấy cũng không cần thiết lại lưu tại Yêu tộc nữa.

Tuy rằng thật sự luyến tiếc, nhưng hiện tại không có biện pháp, cần thiết phải làm như vậy. "Vậy ta như ngươi mong muốn, nhưng nguyện ta rời khỏi Yêu tộc, ngươi có thể từ bỏ những thành kiến kia với ta." "Cái đó tự nhiên." Nghe Nữ Oa nói vậy, cũng biết nàng ngôn xuất tất hành (nói là làm), Hỏa Phượng Hoàng vừa lòng.

Đế Tuấn cũng có lời muốn nói cho Thương Thiên nghe.

Tuy rằng hận không thể giết Thương Thiên, nhưng hiện tại hắn so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng đạo lý, đánh không lại Thương Thiên cũng vô ý chi trung đem lại phiền toái cho Nữ Oa. "Hảo hảo đối đãi Nữ Oa, ta không cho được nàng hạnh phúc, hy vọng ngươi có thể dùng tính mệnh bảo hộ nàng." "Cái này không cần ngươi nói ta cũng biết.

Tác vi Thiên Đế, mong rằng ngươi có thể quản lý tốt Thiên Đình, nếu không thì hậu quả không dám tưởng tượng." Đế Tuấn cùng Thương Thiên hai người tuy là tình địch, nhưng có một số lời một khi nói ra kỳ thật cũng không có gì to tát.

Tiếp đó, hai người thấy Nữ Oa đi tới.

Hỏa Phượng Hoàng đã đi rồi, bởi vì nàng cũng lo lắng vạn nhất Thương Thiên cùng Đế Tuấn đều biết nàng bức bách Nữ Oa đưa ra quyết định thì nàng khẳng định sẽ gặp tai ương. "Nói cái gì rồi?

Nàng ta không làm khó nàng nữa chứ?" Thấy Nữ Oa tới, Thương Thiên vội vàng tiến lên ân cần dò hỏi.

Quả nhiên Đế Tuấn vô pháp làm được, xem ra hắn thật sự cùng Nữ Oa không có duyên phận.

Nữ Oa không để ý tới Thương Thiên, ngược lại trực tiếp đem ánh mắt nhắm ngay Đế Tuấn.

Đế Tuấn hảo xấu hổ, không hiểu Nữ Oa muốn đối với mình làm gì, liền hỏi: "Nữ Oa, làm sao vậy?

Không cần dùng loại ánh mắt này nhìn ta." Nữ Oa tuy rằng không nguyện ý, nhưng đã đáp ứng Hỏa Phượng Hoàng cũng sẽ không nuốt lời, cho nên cắn răng, cuối cùng hạ quyết tâm, tuyên bố với Đế Tuấn việc thối xuất.

Chương 384

Nữ Oa muốn nói ra những lời này thật sự không dễ dàng, dù sao sinh hoạt tại Yêu tộc rất nhiều năm, vì Yêu tộc cũng trả giá tâm huyết, sao lại nguyện ý thối xuất ni. "Đế Tuấn, ta suy nghĩ kỹ rồi, như hôm nay đình nha (Thiên Đình) ổn định, cho nên ta xin với ngài thối xuất Yêu tộc, thỉnh ngài đáp ứng ta." Nghe Nữ Oa biểu thuật như vậy, Đế Tuấn thật sự khó chấp nhận.

Không có khả năng Nữ Oa có một ngày cư nhiên sẽ đề cập chuyện này, nhất định là Hỏa Phượng Hoàng bức bách. "Tiện nhân kia, dám bức bách nàng, ta tha không được cho ả." Đế Tuấn giờ phút này đối với Hỏa Phượng Hoàng phi thường bất mãn, tràn ngập thành kiến.

Thấy Đế Tuấn nói vậy, Nữ Oa lại vì thế Hỏa Phượng thoát tội, cùng Đế Tuấn tái tam cường điệu, sở hữu quyết định cùng người khác không quan hệ, là nàng kinh thâm tư thục lự (suy nghĩ cặn kẽ) đưa ra.

Thương Thiên tuy rằng không nói, nhưng đối với bất luận quyết định gì của Nữ Oa đều vô điều kiện duy trì.

Bởi vì Yêu tộc xuống dốc cũng là trào lưu không thể tránh khỏi, sớm một chút cùng Yêu tộc vạch rõ giới hạn cũng rất tốt. "Đế Tuấn, nếu là nam nhân thì thống khoái một chút đáp ứng đi, không cần làm bộ làm tịch bà bà mẹ mẹ như thế." Thương Thiên giờ phút này cũng ở một bên lửa cháy đổ thêm dầu.

Đế Tuấn cảm thấy thống khổ vạn phần, nhưng nhìn ánh mắt kiên quyết của Nữ Oa giờ phút này, vì để cho nàng tốt hơn một chút, hắn chỉ có thể nén đau, đáp ứng. "Ta tôn trọng lựa chọn của nàng, nhưng mặc kệ lúc nào nàng trở về, Yêu tộc vĩnh viễn đều là hậu thuẫn của nàng, nàng vĩnh viễn là Yêu tộc Thánh nữ." Đế Tuấn trong lòng vô

cùng bi lương, đồng thời cũng muốn nàng biết, nói ra một phen lời này đau khổ biết bao nhiêu, nhưng vận mệnh đã an bài như thế, cũng thay đổi không được a.

Chờ Đế Tuấn rời đi, Thương Thiên trong lòng vui vẻ, cho rằng Nữ Oa từ đây sẽ cùng hắn ở bên nhau.

Hiện tại bình hành không gian đã phá, hắn muốn cáo bạch. "Nữ Oa, kỳ thật ta..." Thương Thiên lời còn chưa dứt, đã bị Nữ Oa đánh gãy.

Nữ Oa biết rõ Thương Thiên muốn nói cái gì, nhưng hiện tại ở cái mấu chốt này, tâm tình nàng cũng không tốt, cũng không muốn tiếp xúc cảm tình, nên chỉ có thể lựa chọn buông tha đoạn tình cảm này. "Thương Thiên, cảm tạ chàng tại Tạo Mộng không gian đã quan tâm ta.

Chàng là ân nhân của ta, cũng là bằng hữu tốt.

Thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu, vãng hậu dư sinh, chúng ta các tự an hảo." Nữ Oa cư nhiên hờ hững nói ra một phen lời như vậy, thật sự chẳng khác nào cho Thương Thiên một gậy vào đầu.

Tuy rằng không muốn đối mặt, nhưng Thương Thiên cũng không thể cưỡng cầu.

Đế Tuấn đều nhận mệnh, thỏa hiệp, nhưng Thương Thiên không nguyện ý nhận mệnh.

Hắn tin tưởng chỉ cần kiên trì sẽ có khả năng, bất quá giờ phút này cũng cần cho Nữ Oa chút không gian để nàng suy nghĩ thật kỹ. "Ta thật sự không quan hệ, ta nguyện ý chờ, chỉ cần nàng quay đầu lại, ta tùy thời tùy địa đều ở đây chờ nàng." Thấy Thương Thiên quả nhiên si tình, nói ra phiên lời nói này, Nữ Oa đều có chút không kìm được, thậm chí có cảm giác rung động, nhưng y nhiên mỉm cười bước lên

viễn trình (đường xa).

Bóng dáng Nữ Oa dần dần mơ hồ, nhưng vị trí nàng trong lòng Thương Thiên lại phá lệ rõ ràng.

Hắn tin tưởng tại không lâu tương lai, Nữ Oa nhất định sẽ quay về tìm hắn.

Đế Tuấn trở về Thiên Đình, yêu tướng (bộ dạng) biến đổi như một người khác.

Đông Hoàng Thái Nhất nhìn đại ca lạnh lùng như thế, trong lòng cũng cảm thấy có chút không ổn, nhưng cũng không có biện pháp. "Ta muốn cưới Hỏa Phượng Hoàng, để nàng làm Thiên Hậu của ta." Đế Tuấn lúc cùng Đông Hoàng Thái Nhất nhàn liêu nói.

Đông Hoàng Thái Nhất đại giật mình.

Phải biết Hỏa Phượng Hoàng chính là nữ thần trong lòng hắn, như hôm nay Đế Tuấn đề xuất quyết định này, làm hắn như thế nào tiếp thu.

Hắn muốn phản bác, để Đế Tuấn biết tâm ý của mình.

Đế Tuấn cũng là vì trả thù, muốn cho Hỏa Phượng Hoàng cả đời không có được chân tâm, mới ra hạ sách này.

Chương 385

Nhưng Hỏa Phượng Hoàng lại tâm cam tình nguyện, dù biết rõ sẽ có kết quả như thế nào cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội. "Trong lòng hắn không có nàng, gả cho hắn, nàng sẽ không hạnh phúc." "Ta không hối hận, ta nguyện ý." Đông Hoàng Thái Nhất thuyết phục không được Hỏa Phượng Hoàng thay đổi tâm ý, thật sự có chút tâm hôi ý lãnh.

Tiếp đó đại khái thật sự cảm thấy không thể không tìm một người đi khuynh tố (tâm sự).

Có khả năng ngày thường do ngạo khí, bên người cũng không có mấy bằng hữu tri tâm, giờ phút này Đông Hoàng Thái Nhất muốn tìm người uống rượu đàm tâm, lại cũng không có nhân tuyển. "Cái tên Thương Thiên kia, cũng không biết đang làm gì?

Chi bằng đi tìm hắn a." Đông Hoàng Thái Nhất nhớ tới Thương Thiên, cảm thấy tên kia hẳn là một bằng hữu tốt có thể uống rượu, cũng có thể đàm tâm, dù sao đều là người trong cuộc, cũng cảm đồng thân thụ.

Thương Thiên trở về Lưỡng Giới Sơn, trừ bỏ tu hành ra, cũng luôn thích một người ngồi ở đỉnh núi nhìn về phương xa.

Tiểu yêu cũng không biết hắn làm sao, đều không dám hỏi.

Không có ai biết trong lòng Thương Thiên nghĩ gì, hắn cũng sẽ không nói, bởi vì có một số thứ căn bản không cần nói ra, chỉ cần an an tĩnh tĩnh để trong lòng là cực tốt. "Thương Thiên đạo hữu, không biết còn nhớ rõ bần đạo là ai không?" Ngày nọ Thương Thiên ngồi ở sơn điên (đỉnh núi), mãn đầu óc đều là hình ảnh Nữ Oa khi nào trở về, đột nhiên từ cách đó không xa trong tầng mây truyền đến thanh âm,

làm cho suy tư của hắn bị cắt ngang.

Thương Thiên quay đầu nhìn lên, cũng nhận ra người này, trước kia đã có duyên gặp một lần giúp hắn giải vây.

Người này bất tự (chính là) Chuẩn Đề đạo nhân đến từ phương Tây xa xôi. "Nha đích (Mẹ kiếp), ngươi rảnh rỗi quá nhỉ?

Không biết tới chỗ ta có gì quý cán?

Ta không có công phu chiêu đãi nha..." Thương Thiên cùng hắn cũng không thân, cho nên thái độ tự nhiên sẽ không phá lệ khách khí, lời nói làm người nghe đều không tốt, nhưng Chuẩn Đề lại biểu hiện đạm định. "Bần đạo chỉ tới nhìn xem.

Trong lòng có một người, thật sự biệt khuất, chi bằng lựa chọn buông xuống, nói không chừng sẽ nhẹ nhàng rất nhiều." Chuẩn Đề thật sự tự thục (tự làm quen), nhìn rất hiểu đi giải lòng người khác.

Lời nói xác thực nói trúng tim đen Thương Thiên, làm cho hắn động dung. "Ý gì?

Ngươi biết cái rắm nha, ta lười để ý tới ngươi." Thương Thiên không muốn dựa theo lời Chuẩn Đề mà làm, bởi vì hắn tin tưởng cảm giác của mình sẽ không sai, Nữ Oa trong lòng có hắn, nhất định sẽ cho hắn hy vọng, nên không muốn để ý tới Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề lại cười không nói, đại khái thật sự cảm thấy Thương Thiên đang tự lừa mình dối người.

Bất quá lần này sở dĩ tới Lưỡng Giới Sơn, khẳng định có dụng ý khác, đến nỗi mục đích, hoặc hứa hiển nhiên dễ thấy.

Chuẩn Đề đạo nhân một mình tới đây, tự nhiên hy vọng có thể thành công thuyết phục Thương Thiên gia nhập Tây Phương Giáo.

Như vậy Tây Phương Giáo chẳng phải như hổ thêm cánh sao.

Thương Thiên thanh cao như thế, cho dù người lợi hại đến đâu ném ra cành ô liu, nhưng nếu cảm thấy không có hứng thú thì cũng không dễ xài, bởi vì hắn không phải sống vì người khác. "Thương Thiên đạo hữu, địa bàn này ngươi đoạt từ trong tay Yêu tộc, nơi nơi đều là không khí Yêu tộc, đối với ngươi không thích hợp.

Chi bằng tùy bản tọa đi Tây Phương Cực Lạc thế giới đi một chuyến." Chuẩn Đề đạo nhân cũng thông minh, biết có một số lời phải quanh co lòng vòng, một khi nói quá rõ ràng, bị người ta đương diện cự tuyệt thì thật sự là di tiếu đại phương (làm trò cười cho thiên hạ).

Thương Thiên biết Chuẩn Đề phân minh đối với mình không an hảo tâm.

Sở dĩ không quản vạn dặm, ngàn dặm xa xôi từ Tây phương thế giới chạy tới Lưỡng Giới Sơn, chẳng lẽ thật sự chỉ vì mời hắn đi làm khách sao? "Ta không đi, cho nên không cần thiết ở chỗ ta lãng phí thời gian, tìm người khác đi." Thương Thiên cư nhiên dầu muối không ăn, mép Chuẩn Đề đều sắp mài hỏng nhưng hắn y nguyên biểu hiện ra một bộ dáng cự người ngàn dặm, làm cho Chuẩn Đề khó chịu, nhưng cũng không thể tức giận.

Chương 386

Chuẩn Đề bấm tay tính toán, tự nhiên biết nhược điểm của Thương Thiên ở nơi nào.

Đã trong lòng hắn có một người, vậy thì chi bằng lợi dụng Nữ Oa đại tố văn chương (làm bài văn lớn), nhất định sẽ làm ít công to. "Ngươi chờ người kia, khẳng định chờ không được, bởi vì như hôm nay nàng cũng đang ở Tây Phương thế giới của ta làm khách ni.

Ta đi trước một bước, nếu muốn gặp nàng, Tây Phương thế giới chờ ngươi." Chuẩn Đề xác thực rất thông minh, nói cũng chỉ nói một nửa, phòng ngừa Thương Thiên tiếp tục truy vấn lộ ra sơ hở thì khó tự viên kỳ thuyết (tự bào chữa).

Chuẩn Đề liền hóa thành một đạo kim quang biến mất.

Thương Thiên có chút bán tín bán nghi, nhưng thấy hắn đi gấp gáp như vậy, cũng không kịp hỏi.

Chi bằng ninh khả tín kỳ hữu, bất khả tín kỳ vô (thà tin là có còn hơn không), dứt khoát đi Tây Phương lượn một vòng. "Đại vương đi đâu rồi?

Ta tìm ngươi uống rượu, ngươi đừng cố ý trốn tránh ta ni, không ở sao?" Đông Hoàng Thái Nhất tới chậm một bước, bởi vì Thương Thiên chân trước vừa đi.

Xem ra hắn thật sự rất bi thảm, tìm một người uống rượu cũng khó khăn như thế.

Tin tưởng Thương Thiên đã đi rồi thì nhất thời nửa khắc sẽ không về, cho nên Đông Hoàng Thái Nhất liền xoay người rời đi.

Thương Thiên vì tìm kiếm Nữ Oa, cũng vì truy tìm dấu chân Nữ

Oa, tự nhiên dựa theo lộ tuyến Chuẩn Đề đạo nhân nói đi tới Tây Phương Cực Lạc thế giới.

Dọc theo đường đi nhìn thấy đại thiên thế giới, tâm tình đại hảo. "Ra ngoài đi dạo, cảm giác này rất tốt ni." Tâm tình Thương Thiên giờ phút này rốt cuộc được thích phóng, không còn áp ức như vậy nữa.

Bởi vì đoạn thời gian này tới nay, hắn thật sự cảm thấy sinh hoạt đặc biệt biệt khuất.

Tại một đường du sơn ngoạn thủy, Thương Thiên thật sự thể nghiệm cảm giác tâm khoáng thần di (tâm tình vui vẻ thoải mái) chưa từng có.

Có lẽ thu hoạch này còn muốn làm người dư vị (nhớ mãi) hơn nhiều so với việc gặp ý trung nhân.

Cũng không biết đi bao nhiêu ngày, Thương Thiên vân du tứ phương, cảm giác rất sung túc.

Rốt cuộc dưới sự an bài của Chuẩn Đề, hắn cũng tới Tây Phương Cực Lạc thế giới. "Hoan nghênh đạo hữu làm khách." Thấy Thương Thiên xuất hiện, Chuẩn Đề đạo nhân cũng đệ nhất thời gian tiến lên nghênh đón.

Tác vi Tây Phương Giáo đông đạo chủ (chủ nhà), tuy rằng lừa Thương Thiên tới đây, nhưng hắn cũng tịnh không cảm thấy có gì mất mặt, bởi vì nhìn thấy Thương Thiên tịnh không có không cao hứng. "Xem ra Thương Thiên đạo hữu dọc theo đường đi tâm tình không tồi sao, hắc hắc." Chuẩn Đề đạo nhân quả nhiên biết nói chuyện, liền cùng Thương Thiên hàn huyên.

Thương Thiên biết Nữ Oa kỳ thật tịnh không ở nơi này, nhưng cũng cảm thấy không cần thiết so đo, một đường du sơn ngoạn thủy tâm tình cực hảo.

Mặc kệ lừa hắn tới Tây Phương là vì cái gì, Thương Thiên cảm thấy sở hữu trải qua đều là lịch luyện, đều không có sai lầm, đều đáng giá khắc ghi. "Dọc theo đường đi, ta phong trần mệt mỏi, thậm chí bụng đói kêu vang rồi, có cái gì ăn không?" Thương Thiên cũng không khách khí, tự nhiên yêu cầu chiêu đãi.

Chuẩn Đề đạo nhân cùng Tiếp Dẫn đạo nhân tự nhiên cầu còn không được, vội vàng bận rộn.

Vì nịnh bợ tốt Thương Thiên, có thể làm cho hắn đối với Tây Phương Giáo lưu lại ấn tượng tốt, Tiếp Dẫn đạo nhân cùng Chuẩn Đề đạo nhân cũng kiệt tận sở năng, tận lượng thỏa mãn toàn bộ yêu cầu.

Cơm nước no say về sau, Thương Thiên đi theo Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhị vị đạo nhân tới dưới một gốc cây Bồ Đề thật lớn.

Đứng ở vị trí này phảng phất có thể nhìn thấy toàn bộ đại thế giới. "Cây này?

Chương 387

Vì sao cư nhiên thần kỳ như thế?" Thương Thiên thật sự có chút "nhà quê", đối mặt cây Bồ Đề hỏi vấn đề ấu trĩ như thế.

Chuẩn Đề đạo nhân cũng pha (khá) có kiên nhẫn giảng giải, tóm lại hy vọng có thể quán thâu tư tưởng Tây Phương cho Thương Thiên, để hắn tiếp thu Tây Phương Giáo, từ cây Bồ Đề bắt đầu. "Vừa rồi ngẩng đầu thời điểm, tin tưởng ngươi cũng thấy được, Bồ Đề tuy rằng chỉ là một cái cây, nhưng lại cũng uẩn hàm cả thế giới ni." Thương Thiên một lần nữa ngẩng đầu.

Vừa rồi ở bên trong cây Bồ Đề nhìn hình ảnh có chút mơ hồ, nhớ không rõ lắm, lần này xem lại quả nhiên thấy được rất nhiều hình ảnh.

Nhiên (Nhưng) hình ảnh tịnh không tốt, bởi vì toàn bộ mặt ngoài quang tiên lượng lệ (hào nhoáng) phía sau đều là thống khổ bất kham, thế gian sở hữu sinh linh toàn bộ đều sống trong nước sôi lửa bỏng. "Vì sao lại như vậy?

Cho ta xem thứ này rốt cuộc là có ý gì?

Cũng đừng úp mở nữa, trực tiếp nói đi." Thương Thiên xác thực có chút hồ đồ, hắn tương đối thẳng thắn, không hy vọng người khác đem mình làm khỉ mà trêu đùa, nên yêu cầu Chuẩn Đề đạo nhân khai môn kiến sơn.

Chuẩn Đề đạo nhân cười cười, cảm thấy đã Thương Thiên nói vậy thì chi bằng nói rõ ràng.

Nếu không vạn nhất chọc giận hắn, hắn giận dữ rời đi thì hết thảy chẳng phải uổng phí. "Thực không dám giấu giếm, lần này bần đạo sở dĩ mời ngài tới Tây Phương Cực Lạc thế giới, mục đích ngài cũng

rõ ràng, hy vọng ngài có thể gia nhập Tây Phương Giáo, cứu vớt vân vân chúng sinh." Chuẩn Đề đạo nhân nói đại nhân đại nghĩa như thế, ngược lại làm cho Thương Thiên cảm thấy mình đa sao nhỏ bé.

Nhưng hắn cũng không ngốc, lời nói của hắn tịnh không có khả năng tùy ý đáp ứng yêu cầu của người khác như vậy. "Ngại quá, ta cảm thấy ngươi nghĩ nhiều rồi.

Ta một người rất tốt, không cần lạp bang kết phái (kéo bè kết phái)." Thương Thiên như thế nhanh mồm nhanh miệng, lời nói cũng không hàm hồ, xác thực rất tốt.

Thương Thiên bá khí như vậy, hắn cảm thấy bản thân không cần thiết phải sống vì người khác, dù sao song phương cũng chẳng thân thiết gì, lòng người cách một lớp da bụng, đạo lý này Nữ Oa cũng từng nói cho hắn biết. "Cũng đừng vội vàng cự tuyệt ý tốt của ta như vậy, ta có thể cho ngươi thời gian từ từ suy nghĩ, suy nghĩ xong rồi lại cho ta câu trả lời cũng không muộn." Chuẩn Đề vẫn có chút không cam lòng từ bỏ, hy vọng Thương Thiên có thể suy nghĩ lại cho kỹ.

Thương Thiên cảm thấy tên này thật uổng phí tâm cơ, hắn đã nói rõ ràng đến thế rồi, tự nhiên sẽ không có bất kỳ cố kỵ nào, dù cho có đắc tội đối phương thì cũng chẳng hề hấn gì. "Không cần suy nghĩ, cơm đã ăn no, rượu đã uống say, ta cũng nên đi rồi.

Sau này hoan nghênh các ngươi đến Lưỡng Giới Sơn làm khách." Thương Thiên không biết điều như vậy, thậm chí còn mang lại cảm giác rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, không nể mặt hai người bọn họ chút nào, quả thực khiến người ta tức chết.

Chuẩn Đề đạo nhân cùng Tiếp Dẫn đạo nhân đều đặc biệt khó chịu, trong lòng sinh ra ác niệm. "Ngươi cho rằng Tây Phương Cực Lạc thế giới của ta là cái nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?

Không dễ dàng như vậy đâu!

Ta muốn để ngươi có đi mà không có về, đã không nguyện ý hợp tác, vậy thì cũng không xứng tồn tại trên thế giới này nữa." Chuẩn Đề đạo nhân cùng Tiếp Dẫn đạo nhân rốt cuộc cũng không nhịn được nữa.

Tuy ngày thường bọn họ ít khi nổi nóng, nhưng một khi chạm đến điểm mấu chốt thì sẽ không màng đến bất kỳ hậu quả nào, hiện tại Thương Thiên đã trở thành mục tiêu của bọn họ.

Thương Thiên đang chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên cảm giác được phía sau lưng truyền đến một luồng sát khí vô cùng mãnh liệt, khiến hắn không kìm được mà quay đầu lại, trong lòng đặc biệt khó chịu.

Chuẩn Đề đạo nhân dẫn đầu xuất kích, chặn lại đường đi của Thương Thiên, lần nữa nhấn mạnh, hy vọng có thể hợp tác, mọi chuyện đều dễ thương lượng.

Cùng lúc đó Tiếp Dẫn đạo nhân cũng vây lại. "Ha ha, hai người các ngươi quả nhiên là chó cùng rứt giậu rồi sao?

Nhưng mà vô dụng thôi, chiêu này đối với ta không có tác dụng đâu." Thương Thiên nhìn hai vị giáo chủ Tây Phương giáo đều ngụy thiện như thế, tự nhiên cũng sẽ không khách khí với bọn hắn nữa.

Đã khiêu khích đến tận cửa, vậy thì đánh một trận cũng chẳng trách ai được.

Chương 388

"Đừng nói nhảm với hắn nữa.

Sư huynh, không thành công thì thành nhân, cho dù giết không được, thì dẫu có chết, hai ta cũng có thể lưu danh thiên cổ." Tiếp Dẫn đạo nhân nói với Chuẩn Đề đạo nhân.

Vì để có thể khiến Thương Thiên vĩnh viễn lưu lại Tây Phương thế giới, hai người bọn họ cũng thi triển ra bản lĩnh giữ nhà, dùng hết mọi thủ đoạn, tóm lại quyết không để Thương Thiên đào thoát.

Thương Thiên cảm thấy, đã hai kẻ này không thể nói lý, cứ nhất quyết muốn gây khó dễ cho hắn, vậy thì hắn cũng không phải quả hồng mềm để mặc người nắn bóp, hôm nay chi bằng đại náo Tây Phương thế giới một trận.

Hai vị giáo chủ Tây Phương đều không phải hạng người nhàn rỗi, cho nên hai người vây công một mình Thương Thiên Đạo Chủ, phần thắng rất lớn.

Nếu luận đơn đả độc đấu thì khó mà nói trước được. "Dù ngươi có lợi hại đến đâu, e rằng cũng không thể đồng thời chống đỡ được sư huynh đệ hai người bọn ta công kích." Tiếp Dẫn đạo nhân có chút đắc ý, bởi vì hắn cảm thấy hiện tại đã chiếm thượng phong, chiến thắng đã nằm trong tầm tay, nên có chút khinh địch, thậm chí là dương dương tự đắc.

Chuẩn Đề đạo nhân lại đặc biệt lưu tâm, hắn biết Thương Thiên Đạo Chủ nếu thật sự dễ dàng thua trận như vậy thì mới là chuyện không thể tin nổi, cho nên hắn vẫn luôn gắt gao chú ý đến Thương Thiên.

Chuẩn Đề đạo nhân nhìn thấy nụ cười tà mị nơi khóe miệng

Thương Thiên, liền biết tên này tuyệt đối không dễ đối phó như vậy, xem ra tiếp theo cần phải ứng phó cẩn thận hơn mới được. "Thương Thiên, ta cũng không hy vọng lưỡng bại câu thương, chi bằng ngồi xuống nói chuyện, nếu thực sự nói không được, lúc đó ta sẽ tâm cam tình nguyện để ngươi đi." "Không cần đâu, động thủ đi." Chuẩn Đề đạo nhân xác thực rất quý trọng nhân tài, cũng thật lòng hy vọng có thể thu phục Thương Thiên.

Nhưng tính tình Thương Thiên quá ngạo khí, căn bản nghe không lọt tai, thế là chỉ đành tiếp tục động thủ, nhất quyết phân cao thấp. "Ta đảo muốn nhìn xem, Tây Phương giáo các ngươi có năng lực giữ chân ta lại hay không." Thương Thiên lúc này giận không kìm được, rốt cuộc nhịn không nổi nữa.

Vốn dĩ muốn đi cho sảng khoái một chút, nhưng trước mắt bị Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bức bách, thật không thể chịu đựng.

Thương Thiên lúc này ý khí phong phát, tức khắc thể hiện ra sức mạnh vô nhân năng địch.

Vốn dĩ Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đang chiếm thượng phong, nay lại bị Thương Thiên áp chế, hiển nhiên hai người sắp thua thảm. "Ta tuyệt đối không thể thua, nếu ta thua, vậy Tây Phương giáo ta chẳng phải mất hết mặt mũi sao?" Chuẩn Đề đạo nhân trong lòng đã chuẩn bị sẵn tinh thần chấp nhận kết quả, dù sao thua dưới tay nhân vật như Thương Thiên cũng không tính là mất mặt, nghe đồn ngay cả Hồng Quân Lão Tổ tiền bối cũng bó tay với hắn, huống chi là bọn họ.

Tiếp Dẫn đạo nhân lại không nguyện ý bãi thủ, vì muốn chiến thắng Thương Thiên Đạo Chủ, hắn cũng không bàn bạc với sư huynh Chuẩn Đề, cư nhiên tự tiện chủ trương, phóng xuất ra Tu La Chiến Thần. "Tu La Chiến Thần, ra đi!

Chỉ cần ngươi có thể bắt lấy hắn, vậy thì từ nay về sau, ngươi sẽ được tự do." Nghe thấy tiếng Tiếp Dẫn đạo nhân, Chuẩn Đề đạo nhân cũng giật mình kinh hãi, bởi vì hắn thật không ngờ vị sư đệ này lại thảo mang như thế, dám làm ra chuyện như vậy. "Kiểu này...

Tu La Chiến Thần một khi xuất thế, đến lúc đó ai mới có thể chế phục được hắn đây?

Chậc, haiz..." Chuẩn Đề đạo nhân thở ngắn than dài, nhìn ra được hắn cũng đặc biệt e ngại vị Tu La Chiến Thần này.

Nhưng sự đã rồi, dù có nói gì nữa cũng không kịp.

Đối mặt với một kẻ đột nhiên xuất hiện gọi là Tu La Chiến Thần, Thương Thiên cũng chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy, căn bản không biết rốt cuộc là thứ gì, nhưng chắc hẳn không phải thứ tốt lành gì của Tây Phương thế giới. "Thương Thiên, đền mạng đi!" Tu La Chiến Thần quả nhiên vô cùng bá khí, lời nói cũng kiêu ngạo đến cực điểm.

Thương Thiên không để trong lòng, vốn tưởng rằng không đáng lo, nhưng khi hai người thật sự giao đấu, hắn mới phát hiện thực lực của Tu La Chiến Thần vô cùng đáng sợ. "Tên này sức chiến đấu cư nhiên có ba vạn, mà ta mới có hai vạn, làm sao bây giờ?" Nghe Thương Thiên nói vậy, Tiếp Dẫn đạo nhân không những không lo lắng cách thu dọn tàn cục, ngược lại còn chìm đắm trong niềm vui sướng sắp đến, nhưng hắn cao hứng hơi sớm rồi, không ngờ Tu La Chiến Thần lại thật sự đả thương Thương Thiên. "Thương Thiên, cần gì chứ?

Sớm biết hôm nay, hà tất lúc trước?" "Hiện tại nên đến lượt ta rồi, thế giới sau này là của ta, Tây Phương không cần hai kẻ các ngươi nữa!" Nhìn thấy Thương Thiên bị thương, Tiếp Dẫn đạo nhân đang đại phóng quyết từ (nói khoác lác), lại không ngờ Tu La Chiến Thần

lúc này cư nhiên chuyển mục tiêu nhắm vào hắn, khiến hai người bọn họ hoảng sợ.

Tu La Chiến Thần đắc ý như thế, xương cuồng chí cực, kiêu ngạo ương ngạnh, thật sự khiến người ta vô cùng căm phẫn, thế là tiếp theo Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề đại họa lâm đầu.

Chương 389

"Không ngờ chứ gì?

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai vị đạo nhân, hiện tại ta muốn để các ngươi biết, ta mới là Tây Phương chi chủ." Giọng nói của Tu La Chiến Thần vô cùng bá đạo.

Hắn cảm thấy Thương Thiên Đạo Chủ đã trọng thương, không đáng để lo, nên sinh ra ý niệm mới.

Tiếp Dẫn đạo nhân tâm hoảng ý loạn, ý thức được tiếp theo có khả năng sẽ đối mặt với nguy hiểm thế nào, liền vội vàng quay sang cầu cứu sư huynh Chuẩn Đề. "Sư huynh, xin lỗi, đệ thật sự biết sai rồi, hiện tại nghiệt súc này thực lực quá mức cường hãn, đệ rốt cuộc phải làm sao bây giờ?" Chuẩn Đề cũng không trả lời, bởi vì hắn cũng không nắm chắc phần thắng có thể đối phó Tu La Chiến Thần.

Mọi chuyện đều do Tiếp Dẫn đạo nhân không nghe lời khuyên can, tùy ý làm bậy mà gây ra.

Tu La Chiến Thần cười lạnh một tiếng, phát động công kích về phía hai vị đại lão Tây Phương thế giới.

Dù là thủ hạ bại tướng trước kia, nhưng đó là chuyện cũ, hôm nay hắn muốn dương mày thở ra một hơi.

Chuẩn Đề tuy rằng đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng nại hà thực lực của Tu La Chiến Thần này thật sự vô pháp vô thiên, một quả hỏa đạn bắn ra, khiến hắn trọng thương.

Chuẩn Đề cũng vô khả nại hà, hiện tại căn bản không chịu nổi công kích của Tu La Chiến Thần, đột nhiên có chút hối hận, nhưng e rằng hối hận thì mọi chuyện cũng đã muộn rồi. "Ta liều mạng với

ngươi!" Nhìn thấy Chuẩn Đề ngã trên mặt đất, Tiếp Dẫn cũng không làm rùa đen rút đầu, hét lớn một tiếng rồi lao về phía Tu La Chiến Thần.

Nhưng có ai ngờ, hiện tại Tu La Chiến Thần phảng phất hóa thân thành một ác ma đáng sợ, hoàn toàn không có bất kỳ một tia lòng thương hại nào, hận không thể đại khai sát giới. "Muốn đấu với ta, ngươi cảm thấy có mấy phần thắng?

Cửa cũng không có!" Tu La Chiến Thần tự tin.

Quả nhiên, hắn có thực lực đó.

Tiếp Dẫn đạo nhân chưa kịp phát huy thực lực, kết quả đã bị Tu La Chiến Thần phản kích, nháy mắt ngã xuống đất.

Đối mặt với hai kẻ thủ hạ bại tướng đã không còn bất kỳ uy hiếp nào, nhưng Tu La Chiến Thần là kẻ trừng mắt tất báo, cũng không thể nào để hai người tiếp tục sống trên đời. "Vĩnh biệt, nhị vị!" Tu La Chiến Thần nói xong, liền muốn ra tay kết liễu hai người.

Chuẩn Đề đã chuẩn bị tâm lý nhị nhân tất tử vô nghi, nhưng không ngờ, Thương Thiên trước đó bị đả thương cư nhiên lại khôi phục thực lực, ngược lại còn lấy đức báo oán. "Có ta ở đây, ta đảo muốn nhìn xem ngươi có thể giết được bọn họ sao?" Thương Thiên đột nhiên ra tay, xác thực khiến Tu La Chiến Thần trở tay không kịp.

Do có hắn từ trung gian quấy nhiễu, cuộc chiến lần nữa bắt đầu. "Hắn cư nhiên sẽ giúp chúng ta?

Cũng quá không thể tin nổi đi." Nhìn thấy Thương Thiên giúp đỡ đối phó Tu La Chiến Thần, Chuẩn Đề vô cùng buồn bực.

Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn hai người tuy giúp không được gì, nhưng trong lòng cũng không ngừng cổ vũ cho Thương Thiên, dù sao chỉ có Thương Thiên thắng thì tính mạng hai người bọn họ mới giữ

được.

Thương Thiên thi triển ra toàn bộ bản lĩnh, Tu La Chiến Thần cũng không cam lòng yếu thế, hai người đấu đến đặc biệt kịch liệt.

Tu La Chiến Thần tuy rằng cường hãn, nhưng Thương Thiên cũng không phải dạng vừa, hơn nữa do đã tiêu hao không ít sức mạnh, cho nên một hồi sau Tu La Chiến Thần liền rơi vào thế hạ phong.

Tu La Chiến Thần không nguyện ý nhận thua, bởi vì chờ đợi vô số thời gian mới có được một lần cơ hội xuất thế, nên vô luận như thế nào cũng không muốn lại mất đi tự do. "Thương Thiên đạo hữu, cố lên!

Nhất định đừng để nghiệt súc này tiếp tục làm điều phi pháp, nhất định phải diệt hắn!" "Mau giết chết nghiệt súc kia đi!" Nhìn thấy Thương Thiên lúc này chiếm thượng phong, Chuẩn Đề đạo nhân cùng Tiếp Dẫn đạo nhân đều hưng phấn, không tự chủ được mà hô hào cổ vũ Thương Thiên, hy vọng hắn có thể làm được.

Tu La Chiến Thần vốn thuộc về hạng người tính tình bạo táo, do hiện tại đang ở vào vị thế yếu, lại thêm nghe tiếng Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn ồn ào, càng khiến hắn cảm thấy phiền toái.

Chương 390

Thương Thiên lúc này phong đầu đang thịnh, liền phát hiện ra nhược điểm của Tu La Chiến Thần nằm ở đâu, thế là nhân lúc Tu La Chiến Thần tâm phiền ý loạn, phóng xuất một cái đại chiêu, đánh cho đối phương trở tay không kịp, chật vật vô cùng. "Đừng vội mừng quá sớm, ta nhất định sẽ quay lại!" Tu La Chiến Thần lúc này tinh bì lực tẫn (kiệt sức), bị Thương Thiên nhất cử đánh bại, trước khi đọa nhập địa ngục vẫn không quên buông lời hung ác.

Giải quyết xong Tu La Chiến Thần, Thương Thiên lúc này cũng đắc ý.

Đối với hắn mà nói, hiện tại Chuẩn Đề đạo nhân cùng Tiếp Dẫn đạo nhân hiển nhiên không còn quan trọng, hắn cũng không cần bọn họ cảm tạ. "Phế vật, nếu hôm nay không có lão tử, e rằng hai người các ngươi hiện tại sớm đã chết không có chỗ chôn rồi." Nghe lời này của Thương Thiên, xác thực khiến hai vị đại lão Tây Phương vô địa tự dung (không đất dung thân), nhưng đều xấu hổ, bởi vì nếu không có Thương Thiên, bọn họ đúng là đấu không lại Tu La. "Thương Thiên đạo hữu, trước đó đều là huynh đệ nhị nhân bọn ta không đúng, ta ở đây bồi tội với ngươi, thỉnh đại nhân bất kế tiểu nhân quá (đại nhân không chấp tiểu nhân), đừng cùng bọn ta so đo..." Chuẩn Đề đạo nhân cũng là kẻ co được dãn được, nói lời mềm mỏng với Thương Thiên.

Nhưng chưa đợi hắn nói xong, Thương Thiên đã bay đi mất.

Thương Thiên sở dĩ bay đi, là bởi vì hắn cảm giác được, Tu La Chiến Thần tuy rằng bị trấn áp xuống A Tỳ Địa Ngục, nhưng e rằng vẫn y nguyên không an phận, muốn tái xuất. "Thương Thiên, tên

vương bát đản này!

Lão tử cùng ngươi không oán không cừu, vì sao năm lần bảy lượt gây khó dễ cho ta?" Tu La Chiến Thần vốn tưởng rằng có thể rời khỏi A Tỳ Địa Ngục, nhưng thật không ngờ Thương Thiên Đạo Chủ quả nhiên là ác mộng mệnh trung chú định, huy chi bất khứ (xua đi không được).

Tại thời khắc sắp sửa thành công, Thương Thiên đột nhiên xuất hiện, làm cho kế hoạch công dã tràng.

Thương Thiên đối với việc này cười mà không nói, bởi vì hôm nay hắn cũng đã lĩnh giáo sự lợi hại của Tu La Chiến Thần.

Nếu tiếp tục phóng túng loại này hoành hành vô kỵ trên đời, tự nhiên là không được. "Đáng đời ngươi cả đời bị nhốt tại địa ngục!

Tài năng của ta, vĩnh viễn đừng hòng sống sót đi ra!

Có ta ở đây, ngươi đang nằm mơ đấy!" Thương Thiên vì để ngăn cản Tu La Chiến Thần rời khỏi địa ngục, cũng đại phí chu chương bố trí kết giới xung quanh địa ngục.

Tóm lại một câu, hắn e ngại Tu La Chiến Thần nên nhất định phải làm khó dễ.

Những việc Thương Thiên làm, Tiếp Dẫn đạo nhân cùng Chuẩn Đề đạo nhân tuy rằng tịnh không biết rõ, nhưng y nguyên đánh từ đáy lòng cảm thấy Thương Thiên không tính toán hiềm khích lúc trước, giúp đỡ bọn họ đối phó Tu La Chiến Thần, người này cũng không tệ.

Chuẩn Đề chỉ tưởng Thương Thiên đã rời khỏi Tây Phương, thù không biết, lúc này đây Thương Thiên lại đang ở trong Tây Phương thế giới.

Giải quyết xong Tu La Chiến Thần, Thương Thiên tâm mãn ý túc.

Chính lúc Thương Thiên chí đắc ý mãn, chuẩn bị công thành lui thân, không ngờ tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, lại xuất hiện một vị khách không mời mà đến, một kẻ địch khiến hắn căm phẫn. "Thương Thiên, không ngờ chứ gì?

Ký nhiên thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa lại tự đâm đầu vào, vậy thì ta xem ngươi chạy đi đâu!" Nghe cái âm thanh đáng sợ này, Thương Thiên cảm thấy có chút quen thuộc, tuy rằng chưa nhìn rõ đối phương là ai, nhưng nghe khẩu khí kia, hiển nhiên không thể nào là bằng hữu.

Đợi Thương Thiên xoay người, định thần nhìn lại, cư nhiên phát hiện người vừa nói chuyện chính là Minh Hà Lão Tổ từng bị hắn đả thương trước đó, quả nhiên là kẻ thù gặp nhau đặc biệt đỏ mắt. "Cái tên bại tướng dưới tay này, thật là không biết sống chết.

Hiện tại dám xuất hiện trước mặt ta, không cảm thấy là đang tự rước lấy nhục sao?" Thương Thiên cười lạnh mấy tiếng, liếc mắt nhìn Minh Hà Lão Tổ một cái, dường như tịnh không đem tên bại tướng này để vào mắt.

Nhưng hắn không biết, Minh Hà Lão Tổ sớm đã tham thấu thần thông.

Minh Hà Lão Tổ thấy Thương Thiên kiêu ngạo như vậy, một bộ dáng mắt cao hơn đầu, trong lòng rất không mãn ý.

Tức biết Thương Thiên xác thực lợi hại, nhưng nơi này là địa bàn của hắn, cho nên hôm nay nhất định phải tính cả tân cừu cựu hận. "Đừng tưởng rằng đối phó được một cái Tu La Chiến Thần là có thể tại mười tám tầng địa ngục muốn làm gì thì làm!

Chương 391

Đừng nằm mơ nữa, không có khả năng đâu!

Hôm nay bản tọa sẽ cho ngươi có đi mà không có về!" Minh Hà Lão Tổ dứt lời, bất chấp mọi hậu quả, dù sao cùng Thương Thiên tịnh không phải bằng hữu, cũng chẳng cần thiết phải có bất kỳ cố kỵ nào, chỉ quản giết là được.

Cảm giác được sát khí sau lưng, Thương Thiên tự nhiên cũng không thể thờ ơ, dù sao đây là thời khắc quan trọng quan hệ đến sinh tử tồn vong, vô luận như thế nào cũng không thể lơ là, nếu không thì tất tử vô nghi. "Dám đánh lén ta?

Nha cũng không nhìn xem bản thân có đủ năng lực để chiếm tiện nghi ở chỗ ta hay không?" Thương Thiên vội vàng tránh né.

Nếu vừa rồi thật sự hứng chịu công kích của Minh Hà Lão Tổ, định nhiên là cửu tử nhất sinh.

Do vừa rồi không đánh trúng yếu hại của Thương Thiên, Minh Hà Lão Tổ cũng sẽ không dễ dàng bãi thủ như vậy, nhất định phải tẫn khoái giải quyết kẻ địch khiến hắn nghẹn khuất này, nếu không thì e rằng sau này sẽ chẳng tìm được cơ hội nữa. "Ngươi chạy không thoát đâu!

Hôm nay nhất định phải để mạng lại trong địa ngục này!" Minh Hà Lão Tổ đại khái thật sự thích buông lời hung ác, nhưng e rằng cũng phải làm được mới tính.

Đã nguy hiểm như thế, vậy thì Thương Thiên cũng quyết định bắt đầu phản kích. "Ta đảo muốn nhìn xem, hôm nay ai có thể để mạng lại nơi này, rốt cuộc là ai trong hai ta!" Dứt lời, không đợi Minh Hà Lão Tổ chuẩn bị phát công, Thương Thiên đã không kiềm chế được,

dược dược dục thí (nóng lòng muốn thử), trực tiếp giáng cho Minh Hà Lão Tổ một đòn trí mạng, nhưng cũng bị đối phương thành công hóa giải.

Minh Hà Lão Tổ quả nhiên là một nhân vật phi thường lợi hại.

Từ sau lần thất bại dưới tay Thương Thiên, đoạn thời gian này hắn cũng tiềm tâm tu luyện một trận, quả nhiên thực lực đã tăng lên không ít, nên có chút bành trướng.

Chỉ tiếc, bành trướng cũng không thể giải quyết vấn đề.

Có thể né tránh tuyệt sát của Thương Thiên, đối với Minh Hà Lão Tổ mà nói, thật sự coi như một tiến bộ lớn, nên càng thêm tự tin, chi bằng thừa thắng truy kích.

Thương Thiên vốn tưởng rằng lần này cũng có thể tiếp tục phục chế thành công của lần trước, khiến tên Minh Hà Lão Tổ này lần nữa bị đánh tơi tả, nhưng hiện thực lại khiến người ta chùn bước. "Đáng ghét!

Ta khuyên lão quái vật ngươi cũng đừng vội mừng quá sớm!

Đấu với ta, nha không đủ tư cách đâu!

Ta tiếp tục đấu!" "Nha tưởng lão tử sẽ sợ ngươi sao?" Thương Thiên cùng Minh Hà Lão Tổ hai người một lời không hợp, tự nhiên nhịn không được tiếp tục bắt đầu chiến đấu.

Hai người thực lực đều không dung khinh thường, cứ tư sát như thế, bất đắc dĩ xác thực là một phiền toái.

Cảm giác được một cỗ nguy hiểm, lúc này thiếu niên Địa Tạng đang tu luyện trong địa ngục, cảm thấy không thể tiếp tục thờ ơ, hắn cảm thấy nhất định phải làm chút gì đó để ngăn cản tất cả. "Hai vị đạo hữu, rốt cuộc có thâm cừu đại hận gì mà không thể ngồi xuống hảo hảo nói chuyện, hà tất phải tự tương tàn sát, như vậy thật sự tốt

sao?" Lời của Địa Tạng khiến Thương Thiên cùng Minh Hà Lão Tổ nghe xong thật sự cảm thấy có chút buồn cười, thậm chí là ấu trĩ.

Cho nên đối với lời của tiểu hỏa tử này, hai người tịnh không coi là chuyện to tát, ngược lại tiếp tục làm theo ý mình, tiếp tục chiến đấu.

Thấy hai người không ai chịu nghe lời mình khuyên, Địa Tạng cảm thấy đã dùng lời nói không có hiệu quả, chi bằng cho bọn họ biết sự lợi hại của mình.

Địa Tạng đột nhiên ngồi xếp bằng xuống đất, bắt đầu mặc niệm tâm kinh.

Đương nhiên những người không hiểu về Tây Phương Cực Lạc thế giới, chỉ biết hắn đang lầm bầm niệm chú, căn bản nghe không hiểu hắn đang biểu đạt cái gì. "Cái tên nhóc con này, mau cút đi cho ta!

Nơi này không hoan nghênh ngươi, đừng có ảnh hưởng đến cuộc quyết đấu của hai ta.

Nếu không thì chết cũng đáng đời, nghe hiểu chưa?" Minh Hà Lão Tổ dường như tưởng rằng Địa Tạng chỉ là một tiểu thí hài đến đây quấy rối, cho nên khinh thường ra mặt.

Chương 392

Nhưng Thương Thiên lại cảm giác được, tiểu gia hỏa này tuyệt đối không phải người bình thường, cho nên từ đáy lòng đề cao cảnh giác với hắn, lấy đề phòng làm chủ. "Ta cùng tên này ân oán không rõ, nhưng ta tuyệt đối sẽ không để các ngươi tiếp tục đánh nhau trước mặt ta như vậy nữa..." Thiếu niên Địa Tạng nói xong một câu, sau đó tiếp tục bắt đầu mặc niệm tâm kinh.

Minh Hà Lão Tổ lại tịnh không để ý, tưởng tiểu gia hỏa này không biết đang giở trò quỷ gì, nhưng sự tình phát sinh tiếp theo, lập tức khiến hắn thực sự có chút chịu không nổi. "Địa Tạng Tâm Kinh" của Tây Phương thế giới quả nhiên uy lực vô cùng, cho dù người khác nghe không hiểu, nhưng chỉ cần nghe thấy, nhất định sẽ tạo thành ảnh hưởng nhất định đối với bản thân người đó.

Minh Hà Lão Tổ đột nhiên cảm giác đầu đau như búa bổ, có loại cảm giác thống bất dục sinh. "Vì sao lại như vậy?

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ đều do tiểu gia hỏa kia giở trò quỷ?" Minh Hà Lão Tổ thật sự có chút chịu không nổi, nếu cứ tiếp tục thế này, hắn cảm thấy chưa chết trong tay Thương Thiên thì nhất định cũng sẽ bị Địa Tạng Tâm Kinh hành hạ đến chết đi sống lại.

Thương Thiên cũng có cảm giác tương tự, cho nên đột nhiên đình chỉ đánh nhau.

Chỉ có trong lòng buông xuống cừu hận, thì mới sẽ không cảm giác bị giày vò nữa, phản quan Minh Hà Lão Tổ thì thống khổ vô cùng. "Giỏi cho một cái Địa Tạng!

Bình thường nể mặt ngươi là phận con cháu nên ta đều không tính

toán chuyện ngươi xâm nhập địa ngục của ta, không ngờ hôm nay cư nhiên dám phá hoại chuyện tốt của lão tử.

Từ nay về sau, có ta không có ngươi, Huyết Hải Địa Ngục của ta và Tây Phương nhất mạch các ngươi bất tử bất hưu!!" Minh Hà Lão Tổ bình thường thấy Địa Tạng Bồ Tát còn trẻ, tưởng rằng chỉ là một con rối nhỏ nhoi, cho nên cũng không quá để ý hắn.

Nhưng không ngờ Địa Tạng Bồ Tát ẩn giấu thực lực cư nhiên thâm hậu như vậy, so với lớp người đi trước cũng không kém bao nhiêu.

Minh Hà Lão Tổ không hề có chút chuẩn bị nào, lúc này bị Địa Tạng Tâm Kinh bất thình lình ảnh hưởng, chỉ cảm thấy tâm thần chấn động, đầu đau như muốn nứt ra, đau đến diện sắc trắng bệch, mắt vì cơn đau từ sâu trong linh hồn mà trừng lớn tròn vo, phảng phật như sắp nứt ra vậy.

Ánh mắt lăng lệ như mũi tên nhọn, trên mặt bộc phát ra thần sắc dữ tợn ngoan độc, hướng về phía Địa Tạng Bồ Tát lớn tiếng uy hiếp. "A a a..." Địa Tạng Tâm Kinh không hổ là một trong những trấn giáo chi bảo thuật của Tây Phương giáo, thiên sinh có năng lực khắc chế tà ác cực mạnh.

Minh Hà Lão Tổ trong lòng càng phẫn nộ, tà niệm càng nảy sinh, thì đau đớn do Địa Tạng Tâm Kinh gây ra càng khủng bố.

Muốn từ đáy lòng khiến người ta cảm thấy sợ hãi, không dám làm điều ác nữa, đây chính là uy năng của Địa Tạng Tâm Kinh, cũng là lòng tin để Tây Phương giáo cho Địa Tạng Bồ Tát nhập trú địa ngục.

Thiên sinh khắc chế hết thảy tà ác trong địa ngục, Địa Tạng ti hào không sợ hãi, thậm chí còn có chút cao hứng, bởi vì chỉ cần tiến vào địa ngục, có thể khống chế luân hồi, vậy thì thế lực Tây Phương giáo cũng sẽ càng thêm lợi hại, sẽ có vô số thiên tài tuấn kiệt nhân đó mà

chuyển thế xuất sinh tại địa giới Tây Phương. "Lão Tổ nói đùa rồi, Địa Tạng là Địa Tạng, cùng Tây Phương giáo lại có quan hệ gì?" Nghe tiếng kêu gào uy hiếp của Minh Hà Lão Tổ trong lúc phẫn nộ, Địa Tạng Bồ Tát vốn vẫn luôn điềm nhiên tự nhược, trên mặt thoáng qua một tia ngạc nhiên, sau đó khẽ lắc đầu, thỉ khẩu phủ nhận quan hệ với Tây Phương giáo.

Kỳ thực trong lòng Địa Tạng Bồ Tát rất kinh ngạc, không rõ Minh Hà Lão Tổ từ đâu mà biết được lai lịch chân thực của mình.

Phải biết rằng vì để hắn triệt để tiến vào địa ngục mà không dẫn tới sự hoài nghi của người khác, hắn đã vứt bỏ nhục thân Bồ Tát tại Tây Phương giáo, lại do Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai vị đỉnh tiêm đại năng thi pháp che giấu thiên cơ, làm loạn hết thảy khí tức của hắn, sau đó mới chuyển thế tại trong địa ngục.

Cho nên khi nghe Minh Hà Lão Tổ cư nhiên nói ra lai lịch chân chính của mình, trong lòng hắn chấn động, trên gương mặt đạm nhiên thoáng qua một tia dao động.

Hắn không biết nguồn tin tức của Minh Hà Lão Tổ là từ đâu.

Chẳng lẽ người khác đều đã biết rồi sao?

Địa Tạng Bồ Tát thầm đoán. "Ha ha ha...

Địa Tạng, ngươi đừng có giả vờ với ta!

Từ khoảnh khắc ngươi tiến vào địa ngục ta đã đoán ra lai lịch của ngươi rồi, còn giả bộ với ta làm cái gì!" Thấy Địa Tạng Bồ Tát sau khi bị gọi toạc thân phận cư nhiên còn làm ra bộ dáng mộng dại, trên gương mặt vốn vì đau đớn mà vặn vẹo của Minh Hà Lão Tổ lộ ra một nụ cười châm chọc, cười ha hả.

Chương 393

"Thì ra là người của Tây Phương giáo!" Nghe Minh Hà Lão Tổ khẳng định như thế, Thương Thiên đang xem kịch ở một bên lộ ra một tia thần sắc bừng tỉnh đại ngộ, sau đó ánh mắt nhìn Địa Tạng Bồ Tát, như có điều suy nghĩ mà gật đầu.

Trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, đột nhiên phát hiện tự hồ bọn họ có vài điểm tương tự.

Nghe lời của Minh Hà Lão Tổ, Địa Tạng tâm thần đại chấn.

Hắn cũng không ngờ bản thân ngay từ đầu đã bị bại lộ.

Chẳng lẽ bao nhiêu năm nay hắn đều sống dưới mí mắt của Minh Hà?

Địa Tạng càng nghĩ trong lòng càng bất an, tạp niệm nảy sinh.

Qua một hồi lâu, theo tâm tư Địa Tạng Bồ Tát càng ngày càng loạn, sắc mặt vốn điềm nhiên tự nhược đều có chút khó mà khống chế, mắt thấy sắp sinh ra chấp niệm, bị tâm ma xâm lấn.

Đột nhiên, trong đầu hắn một tòa đài sen màu xanh (Thanh Liên) lấp lánh bạo phát ra một luồng thanh khí huyền chi hựu huyền.

Thanh khí nhập thể, Địa Tạng Bồ Tát vốn đang hãm sâu trong chấp niệm nháy mắt não hải thanh minh, hồi thần lại, vội vàng duy trì thần sắc đạm nhiên, khẽ lắc đầu cười nói: "Đó đều là Lão Tổ hồ loạn đoán mò, không thể coi là thật, Địa Tạng ta cùng ai cũng không có quan hệ, Lão Tổ nói đùa rồi!" "Ha ha ha...

Muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm!

Ngươi không giấu được đâu, ta nhất định sẽ đem tin tức này nói cho thiên hạ biết, bí mật của ngươi khẳng định sẽ bị vạch trần!" Thấy

Địa Tạng Bồ Tát suýt chút nữa bị lời nói của mình sập bẫy, lúc đầu trong lòng Minh Hà Lão Tổ có chút không kìm được cao hứng, bởi vì đối với thân phận của Địa Tạng hắn cũng chỉ là hoài nghi, ti hào không có chứng cứ.

Hiện tại vừa vặn muốn để hắn thổ lộ sự tình, nhưng không ngờ tâm tính Địa Tạng Bồ Tát cư nhiên kiên định như thế, mắt thấy sắp thành công lại công dã tràng.

Minh Hà Lão Tổ trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

Nhưng hắn không nản chí, bởi vì hắn minh bạch việc Địa Tạng ẩn giấu thân phận trong địa ngục khẳng định có bí mật kinh thiên không thể cho ai biết, cho nên nhất định phải đem chuyện này truyền cho thiên hạ đều biết, đến lúc đó Yêu tộc Thiên Đình và Vu tộc trên mặt đất khẳng định sẽ không bỏ qua cơ hội này. "Ai, việc này khó làm rồi!" Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề hai người không hổ là Tây Phương giáo đỉnh tiêm Thánh Nhân, bên này vừa mới phát sinh sự tình, lập tức cảm thấy tâm thần bất ninh, tự hồ có chuyện gì không tốt sắp xảy ra.

Gương mặt vốn đang cao hứng vì Thương Thiên giúp trấn áp Tu La Chiến Thần nháy mắt trở nên âm trầm, phảng phất phủ lên một tầng mây đen.

Chuẩn Đề có chút tâm huyết dâng trào nhìn thoáng qua Tiếp Dẫn, bấm đốt tính toán, lập tức biết chuyện phát sinh giữa Minh Hà Lão Tổ cùng Địa Tạng.

Đại kế tráng đại Tây Phương giáo cứ như vậy bại lộ, thế thì các thế lực khác khẳng định sẽ không trơ mắt nhìn bọn họ phát triển thuận lợi.

Nhất thời trên mặt Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn đều không khỏi lộ ra một tia thần sắc khổ sở, trong lòng thầm kêu khổ, Tây Phương giáo muốn phát triển sao lại gian nan như thế này! "Sư huynh, Thiên Đạo...

Chẳng lẽ thật sự không thích Tây Phương ta như vậy sao?" Tiếp Dẫn trong lòng phát khổ, sắc mặt khó coi ngẩng đầu nhìn thoáng qua trời cao, phảng phất nhìn thấy thân ảnh khủng bố đang đoan tọa (ngồi ngay ngắn) trong Tử Tiêu Cung, tỏa ra hoàng hoàng uy nghiêm tại ba mươi ba tầng trời, sau đó quay sang phàn nàn với Chuẩn Đề ngồi bên cạnh. "Sư đệ, không thể hồ ngôn loạn ngữ!" Nghe tiếng phàn nàn bất mãn của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề vốn đang phát sầu vì việc tráng đại Tây Phương lập tức sắc mặt đại biến, vội vàng ngăn cản Tiếp Dẫn, không để hắn tiếp tục nói nữa.

Trong lúc nói chuyện, trên người Chuẩn Đề phóng lên một đạo kim quang, hóa thành một cái kết giới bao phủ lấy hai người, sau đó mới vẻ mặt khẩn trương nhìn Tiếp Dẫn tiếp tục nói: "Sư đệ, sao đệ dám to gan như thế, Thiên Đạo há là thứ chúng ta có thể tùy ý chỉ trích sao?" "Sư huynh, thực xin lỗi, vừa rồi đệ xúc động quá!" Nghe giọng nói gấp gáp hoảng hốt của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng từ trong cảm xúc vừa rồi hồi thần lại.

Khi minh bạch bản thân vừa làm cái gì, gương mặt vốn đầy oán khí nháy mắt trở nên khó coi.

Hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua kết giới kim quang lấp lánh do Chuẩn Đề bố hạ, khẽ lắc đầu, thanh âm có chút trầm thấp nhận sai với Chuẩn Đề. "Ai, thôi...

Chuyện đã xảy ra rồi thì đừng nói nữa, chỉ là Thiên Đạo...

Hazz..." Nhìn bộ dáng tự trách của Tiếp Dẫn, trong lòng Chuẩn Đề cũng không có oán khí, chỉ có chút bất đắc dĩ.

Nếu lời nói vừa rồi bị người nghe thấy, thì địa vị của sư huynh đệ hai người trước mặt Lão Sư sẽ càng khó khăn hơn. "Đi được bước nào hay bước ấy đi, dù sao Tây Phương ta đã như vậy rồi, còn có thể tệ hơn được nữa sao?" Qua một hồi lâu, Chuẩn Đề đột nhiên nghĩ

thông suốt, vẻ ưu sầu trên mặt cũng biến mất không thấy, có chút như trút được gánh nặng than với Tiếp Dẫn.

Chương 394

Theo Chuẩn Đề thấy, Tây Phương so với những nơi khác sai biệt quá lớn, cho dù lời nói vừa rồi của Tiếp Dẫn bị Hồng Quân nghe thấy, chọc giận ông ta, Tây Phương cũng chẳng còn gì để mất nữa, chính cái gọi là đi chân đất không sợ xỏ giày. ...

Bên phía Thương Thiên, lúc này Minh Hà Lão Tổ bị Địa Tạng Tâm Kinh của Địa Tạng Bồ Tát quấn lấy, trong lòng đau đớn như bị vô số con kiến cắn xé, thực tại khó mà nhẫn thụ, Minh Hà Lão Tổ đau đến sắc mặt vặn vẹo, kêu la ầm ĩ. "Cái tên tiểu nhân ngụy thiện này!

Đánh lén ta không đủ, cư nhiên còn dùng thủ đoạn tàn nhẫn như thế tra tấn ta, Tây Phương giáo các ngươi quả nhiên là hư ngụy nhất!!" Minh Hà Lão Tổ nhìn Địa Tạng Bồ Tát cư nhiên vừa sử dụng Địa Tạng Tâm Kinh, trên mặt lại vừa mang theo một vẻ từ bi giả tạo bi thiên mẫn nhân, đốn thời trong lòng hận ý ngập trời, liên miên bất tuyệt.

Hắn trực tiếp mở miệng chửi ầm lên với Địa Tạng Bồ Tát, thậm chí trực tiếp mắng lây sang cả Tây Phương Nhị Thánh sau lưng hắn. "Đạo hữu, tên này miệng đầy phân, hay là để ta giúp ngươi giải quyết hắn đi?" Lúc này Thương Thiên vẫn luôn xem kịch ở bên cạnh lộ ra một tia bỉ di, ánh mắt đánh giá trên dưới Minh Hà ở cách đó không xa, quay đầu cười nói với Địa Tạng Bồ Tát. "Đa tạ đạo hữu, chỉ là tại hạ thích lấy đức thu phục người, ta hy vọng có thể cảm hóa hắn." Địa Tạng Bồ Tát tuy rằng nghe ra ý cười trong lời nói của Thương Thiên, nhưng trên gương mặt vốn điềm nhiên tự nhược lại tình không tự cấm thoáng qua một tia co rút.

Hắn cũng không phải kẻ hiếu sát, mục đích đến địa ngục là vì để

khuếch trương thế lực Tây Phương giáo tốt hơn.

Nếu có thể để Minh Hà Lão Tổ - vị đại năng hữu danh của Hồng Hoang đáp ứng hợp tác với Tây Phương giáo, tác dụng trong đó còn lớn hơn việc giết hắn nhiều. "Ha ha...

Tùy tiện ngươi!" Nghe lời của Địa Tạng Bồ Tát, trên mặt Thương Thiên thoáng qua một tia bất đắc dĩ, câm nín nhìn hắn một cái.

Tuy rằng trong lòng khó chịu việc Minh Hà Lão Tổ dăm ba lần tìm hắn gây phiền toái, nhưng hiện tại Minh Hà Lão Tổ là tù binh của Địa Tạng, cho nên hắn cũng không muốn thừa nước đục thả câu. "Hừ!!

Hai tên các ngươi thật sự cho rằng ăn chắc ta rồi sao?

Ha ha ha...

Ta Minh Hà dù sao cũng là tiên thiên sinh linh đản sinh từ trong Huyết Hải lúc Hồng Hoang sơ khai, nếu không phải mấy kẻ các ngươi vận khí tốt được Đạo Tổ thưởng thức, ta cũng sẽ không kém hơn các ngươi, cũng quá xem thường ta rồi đi?" Nghe hai người đối thoại, trên mặt Minh Hà Lão Tổ lộ ra một nụ cười châm chọc, khinh thường cười ha hả. "Oanh long!" Minh Hà Lão Tổ vừa dứt lời, đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ lớn, tựa như sấm sét nổ vang giữa trời đất, chấn đến lỗ tai muốn điếc.

Một giây sau trên người hắn bộc phát ra khí tức huyết sắc khủng bố đỏ rực như máu, vô tận sát khí từ trong đó phun ra, xông thẳng lên trời cao.

Nhìn khí tức khủng bố đột nhiên bộc phát trên người Minh Hà Lão Tổ, Thương Thiên và Địa Tạng Bồ Tát vốn đang nói chuyện, trên mặt đều không tự chủ được lộ ra vẻ ngưng trọng.

Bọn họ phát hiện khí tức trên người Minh Hà Lão Tổ lúc này đang nhanh chóng bạo tăng, mạnh hơn nhiều so với lúc trước. "Keng

thương!" Đột nhiên, không trung vang lên hai tiếng kim loại va chạm leng keng, phảng phất như bảo kiếm xuất vỏ, lăng lệ băng lãnh.

Ông một tiếng thật lớn, hai thanh bảo kiếm tản ra khí cơ mãnh liệt từ trong thân thể Minh Hà Lão Tổ bay lên trời.

Một thanh kiếm đỏ tươi như máu, lấp lánh sát khí khủng bố.

Một thanh kiếm giống như địa ngục vực sâu vô tận, toàn thân tản ra ma khí nồng nặc, hảo một thanh ma kiếm phệ người.

Hai thanh thần kiếm một trái một phải, đứng sừng sững bên cạnh Minh Hà Lão Tổ, hô ứng lẫn nhau với huyết khí nồng đậm trên người hắn, càng lộ ra vẻ dữ tợn khủng bố, khí cơ thí sát xông thẳng lên trời, kinh động vạn vật trong vòng ngàn dặm run rẩy không thôi. "?" Nhìn hai thanh thần kiếm khủng bố đột nhiên xông lên từ người Minh Hà Lão Tổ, Thương Thiên vốn có chút khinh thường, trên mặt thoáng qua một tia chấn kinh.

Hắn phát hiện hai thanh kiếm này toàn thân tản ra một luồng lệ khí trùng tiêu, sát khí đằng đằng, tuy rằng cách xa tít tắp, lại cũng có thể cảm nhận được luồng sát khí khủng bố kia đang quét qua da thịt lạnh lẽo.

Địa Tạng Bồ Tát lúc này cũng đình chỉ vận chuyển pháp lực, bởi vì hắn phát hiện ngay trong nháy mắt hai thanh kiếm kia xuất hiện, Địa Tạng Tâm Kinh đã không còn tác dụng, phảng phất bị hai thanh lợi kiếm kia đâm thủng vậy. "Ha ha, thế nào, còn dám coi thường ta không?

Chương 395

Có phải bị Nguyên Đồ và A Tỳ của ta hù dọa rồi không?

Ha ha..." Nhìn vẻ chấn kinh thoáng qua trên mặt Thương Thiên cùng Địa Tạng Bồ Tát, Minh Hà Lão Tổ lộ ra nụ cười cao hứng, thập phần đắc ý cười ha hả.

Hai thanh thần kiếm này dựng dục sinh ra từ trong Huyết Hải, nãi là bạn sinh linh bảo, hấp thu vô tận sát khí và lệ khí của Hồng Hoang thế giới.

Tuy rằng chỉ là Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng uy lực lại ti hào không yếu hơn một số Tiên Thiên Chí Bảo. "Ân ân, được đấy, hai thanh kiếm này rất hợp với ta!" Phảng phất như không nghe thấy lời của Minh Hà Lão Tổ, Thương Thiên sắc mặt y nguyên, ánh mắt đầy hứng thú đánh giá hai thanh bảo kiếm kia, một bên khẽ gật đầu một bên lẩm bẩm. "Nhãi ranh, ta còn chưa tìm ngươi gây phiền toái, ngươi cư nhiên dám đánh chủ ý lên đầu ta!!" Nghe lời nói không biết xấu hổ của Thương Thiên, Minh Hà Lão Tổ vốn đang đắc ý nháy mắt trở nên giận tím mặt, trong đôi mắt bốc lên hỏa quang, hung tợn nhìn hắn, lệ thanh quát. "Đi!!" Minh Hà trước đó đã ăn thiệt thòi trên người Thương Thiên, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Trong tròng mắt xích hồng lấp lánh vô tận Huyết Hải, vạn vật trầm luân trong đó.

Đột nhiên con ngươi hắn nộ trương, hai thanh thần kiếm ứng thanh bay về phía Thương Thiên, nhanh như tia chớp, tựa hồ muốn đâm xuyên qua hắn. "Oanh long long..." Thần kiếm bay múa, xung quanh ánh chiếu ra vô tận Huyết Hải, vô số Tu La ngạ quỷ kêu gào thảm thiết trong đó, phát ra thanh âm chói tai khủng bố, gào thét lao

tới, phảng phất như một thế giới huyết sắc, lệnh người rung động. "Đến hay lắm!!" Nhìn hai thanh hung kiếm tản ra ma khí ngập trời, giống như cuốn theo một thế giới phi phàm khủng bố tập kích tới, trên mặt Thương Thiên ti hào không có chút sợ hãi nào, thậm chí còn thoáng qua một tia hưng phấn.

Ánh mắt hắn nhìn hai thanh kiếm kia đang lấp lánh lục quang.

Vừa rồi hắn đã cảm thấy hai thanh hung kiếm này xác thực không tồi, hiện tại sau khi nhìn thấy uy lực của chúng, tình cảm yêu thích càng không thể dùng ngôn ngữ diễn tả, hận không thể lập tức xông lên đoạt lấy, hảo hảo cảm thụ một phen.

Thương Thiên mặt đầy tiếng cười to, song chưởng hợp lại, nghênh đón, tản ra vô tận kim quang, do như hoàng kim đúc thành, khiến người ta hãi nhiên. "Phanh phanh!" Tuy rằng chỉ là huyết nhục chi khu, nhưng đôi tay của Thương Thiên lại giống như kim loại, trong lúc đối bính cùng hai kiếm Nguyên Đồ, A Tỳ phát ra thanh âm leng keng chói tai, thậm chí có hỏa hoa bắn tứ tung, nhìn mà kinh tâm táng đởm.

Nhất là chủ nhân của Nguyên Đồ và A Tỳ là Minh Hà Lão Tổ, hắn hiểu rõ nhất uy năng của hai thanh bạn sinh linh bảo này.

Thiên sinh hung diễm thao thiên, Tiên Thiên Linh Bảo bình thường gặp phải chỉ có thể ngậm hờn gãy cánh, thậm chí dù giao thủ với một số Tiên Thiên Chí Bảo như bảo bối của tam huynh đệ Thái Thanh Lão Tử, hay là Hỗn Độn Chung của Đông Hoàng Thái Nhất, Nguyên Đồ và A Tỳ cũng ti hào không rơi xuống hạ phong.

Thế nhưng hiện tại nhìn Thương Thiên cư nhiên chỉ bằng vào huyết nhục chi khu, một đôi bàn tay trần, cư nhiên dám đối bính với bảo kiếm của hắn, thậm chí nhìn qua còn bất phân thắng bại.

Đặc biệt nhìn thấy hỏa tinh bộc phát trên bàn tay Thương Thiên,

trong lòng hắn không kìm được run rẩy, phát run.

Thân thể phải cầm thú đến mức nào mới có thể kiên nhận như vậy, cư nhiên có thể ngạnh bính ngạnh với Tiên Thiên Linh Bảo mà không bị thương, thực tại khiến người ta hãi nhiên.

Nhìn cơ thể da dẻ trắng nõn của Thương Thiên, dường như cũng không có chỗ nào khác biệt, sao lại lợi hại như thế chứ?

Minh Hà Lão Tổ ở một bên nhìn mà mặt đều xanh mét, sắc mặt âm trầm khủng bố, trong lòng càng nghĩ càng không minh bạch. "Hát!!" Nhìn bộ dáng du nhận hữu dư (thong dong) của Thương Thiên, trong lòng Minh Hà Lão Tổ càng khó coi, hiển đắc vô năng.

Đột nhiên, trong mắt Minh Hà Lão Tổ bốc lên huyết quang, quát chói tai một tiếng.

Hai thanh kiếm vốn đã hung mãnh nay lại bộc phát ra hung quang càng thêm khủng bố, khí tức đáng sợ xông thẳng lên trời, phảng phất như có tuyệt thế hung thú xuất thế, kinh động phi cầm tẩu thú, sơn tinh dã quái trong vòng ngàn dặm một phen gà bay chó sủa, hoảng hốt chạy trốn khỏi khu vực này.

Nhìn khí tức khủng bố như thiên uy, Thương Thiên dường như đã đánh ra hứng thú, trên mặt thoáng qua một nụ cười.

Trên người kim quang đại tác, cả người đều biến thành như hoàng kim đúc, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, kim quang lấp lánh, sáng chói lóa mắt. "Khụ khụ..." Nhìn Thương Thiên đột nhiên biến hóa thân thể, Địa Tạng Bồ Tát vẫn luôn ngạc nhiên ngẩn người ở bên cạnh thoáng qua một tia kinh nhạ, trong miệng không ngừng ho khan, tựa hồ bị thủ đoạn tao bao (phô trương) của Thương Thiên làm cho kinh sợ.

Nhìn Thương Thiên giống như người vàng, Địa Tạng Bồ Tát cũng không cấm thầm oán thầm trong lòng, Thương Thiên quả nhiên có

duyên với Tây Phương giáo, bộ dáng lúc này giống hệt Kim Thân của Tây Phương giáo, thật sự khiến người ta kinh nhạ.

Có Kim Thân gia trì, cho dù Nguyên Đồ A Tỳ có lợi hại hơn nữa, nhưng khi va chạm vào người hắn cũng chỉ có thể phát ra một tiếng nổ lớn leng keng, sau đó hỏa tinh bắn tứ tung, ti hào không đả thương được hắn.

Chương 396

"Ha ha...

Thú vị, ta tới đây!!" Thương Thiên lúc này lại phảng phất như phát hiện ra trò chơi vui vẻ, cười ha hả bay tới. "..." Nhìn hành vi của Thương Thiên, lúc này Minh Hà sinh không nổi khí nữa, hắn bị thực lực khủng bố mà Thương Thiên biểu hiện ra dọa cho sợ hãi, lúc này đâu còn dám trêu chọc.

Nhìn hai thanh tuyệt thế hung kiếm kia ở trước mặt Thương Thiên giống như đồ chơi, trên mặt Minh Hà Lão Tổ thoáng qua một tia hoảng hốt.

Đột nhiên, trong đầu hắn lóe lên một tia linh quang, nhớ ra một chuyện, đốn thời huyết quang trên người chậm rãi thu liễm, sinh sợ sẽ hấp dẫn sự chú ý của Thương Thiên.

Đột nhiên, dưới chân Minh Hà Lão Tổ hư không lấp lánh hồng mang nhàn nhạt, sau đó một luồng mùi máu tươi gay mũi phợp trời dậy đất truyền ra, lập tức hư ảnh một đóa đài sen huyết sắc nhàn nhạt xuất hiện dưới chân hắn, tản ra khí tức khủng bố. "Về!" Đột nhiên, Minh Hà Lão Tổ quay đầu nhìn thoáng qua Thương Thiên đang chơi đến bất diệc nhạc hồ (vui quên trời đất), trên gương mặt có chút thương bạch thoáng qua một tia kiêng kỵ, sau đó quát chói tai một tiếng.

Thanh âm vừa dứt, thân thể hắn dưới sự bao phủ của đài sen màu đỏ kia chậm rãi biến mất không thấy.

Hai thanh kiếm kia thình lình chuyển hướng, xoay một vòng trên không trung, trực tiếp bay về phía Minh Hà Lão Tổ.

Mắt thấy thân thể Minh Hà Lão Tổ sắp toàn bộ biến mất, "hưu"

một tiếng, hai thanh bảo kiếm giống như tia chớp bay nhanh đến trước mặt hắn, lao vào trong màn hồng quang như máu kia, trầm xuống. "Ai!!

Kiếm của ta, đừng chạy a!!" Mới đầu nhìn thấy thân ảnh Minh Hà biến mất trong màn hồng quang, Thương Thiên không có phản ứng gì, đột nhiên thấy hai thanh tuyệt thế hung kiếm kia cư nhiên cũng giống như tia chớp lao vào trong đó, cuối cùng biến mất không thấy, trên mặt hắn lập tức thoáng qua thần sắc sốt ruột, hướng về phía bên kia lớn tiếng hô. "..." Địa Tạng Bồ Tát nhìn hành vi không biết xấu hổ như vậy của Thương Thiên, sớm đã không biết nói gì cho phải, đành phải bất đắc dĩ lắc đầu, cuối cùng dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần, mắt không thấy tâm không phiền.

Người đời đều nói Tây Phương giáo không biết da mặt là gì, chuyện mặt dày gì cũng làm được, nhưng lúc này so với Thương Thiên, Địa Tạng phát hiện tự hồ vẫn còn kém một chút. "Ai...

Đáng tiếc!

Hai thanh kiếm tốt như vậy, sao lại chạy theo cái tên uất ức kia chứ, đúng là bảo kiếm bị bụi phủ, hoa nhài cắm bãi cứt trâu a!!" Nhìn chỗ hai thanh kiếm biến mất, Thương Thiên mặt đầy vẻ đau lòng, mãi vẫn không thể quên, qua một hồi lâu mới phát ra một trận cảm khái, tựa hồ đang tiếc nuối cho bảo kiếm không gặp được minh chủ. "Khụ khụ..." Nghe lời nói không biết xấu hổ của Thương Thiên, Địa Tạng Bồ Tát vốn đang nhắm mắt dưỡng thần bị chọc cho khí huyết sôi trào, nhịn không được ho khan liên tục.

Từ trước tới nay chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ như thế. "Sao vậy?

Có phải bị khí thế khủng bố uy chấn thiên hạ của ta làm bị thương rồi không?" Nghe tiếng ho khan của Địa Tạng Bồ Tát, Thương Thiên

vẫn luôn ở đó tiếc nuối liền hồi thần, trên mặt lộ ra một vẻ lo lắng, có chút áy náy hỏi. "Phốc!" Mới đầu Địa Tạng Bồ Tát tưởng rằng hắn thật sự lo lắng, trong lòng có chút cảm động.

Nhưng khi nghe câu nói không biết xấu hổ phía sau của Thương Thiên, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu tươi, thực tại quá không biết xấu hổ, thật sự vô ngôn dĩ đối. "Hắc hắc...

Có bị thương thì cũng không cần kích động như vậy mà, nhìn bộ dạng hiện tại của ngươi xem, còn ra thể thống gì nữa!" Nhìn sắc mặt khó coi như ăn phải phân của Địa Tạng Bồ Tát, Thương Thiên có chút bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài nói.

Da mặt Địa Tạng Bồ Tát hơi co rút, thực tại có chút chịu không nổi bộ dáng da mặt dày của Thương Thiên, quay đầu nhìn hắn một cái, mở miệng nói: "Minh Hà Lão Tổ đã trốn về Huyết Hải, ta ở chỗ này cũng không còn chuyện gì nữa, xin cáo từ trước, Thương Thiên đạo hữu bảo trọng!" Thoại âm vừa dứt, Địa Tạng Bồ Tát không đợi Thương Thiên hồi ứng, thân dưới cưỡi một đạo linh vân, phóng lên tận trời, hóa thành một đạo linh quang xán lạn biến mất nơi chân trời, quả thật nhanh như điện, khiến người ta kinh thán. "Ách..." Thương Thiên vốn định khách khí với Địa Tạng Bồ Tát, nhưng miệng còn chưa mở ra, thấy hắn giống như chạy trốn nhanh chóng rời đi, cả người không khỏi ngẩn ra tại chỗ, có chút trợn mắt há hốc mồm nhìn phương hướng Địa Tạng Bồ Tát biến mất, hồi lâu không có động tác. "Haiz!

Thật là một người không có kiên nhẫn, chạy nhanh như vậy, vội đi đầu thai à!" Qua một hồi lâu, Thương Thiên hồi thần, nhìn phương hướng Địa Tạng Bồ Tát đi xa, buồn cười tặc lưỡi, khinh thường thổ tào. "Thôi, Hồng Hoang thế giới hạo hãn vô ngần, hiện tại là thời đại của hai tộc Vu Yêu, ta đi Hồng Hoang thế giới dạo chơi một chút, không chừng có thể gặp được một ít bảo vật cũng nên!" Thương

Thiên đứng đó thổ tào Địa Tạng Bồ Tát một lúc, phát hiện chỉ còn lại một mình, trong lòng không khỏi sinh ra một tia cảm giác nhàn rỗi, lắc đầu than thở.

Chương 397

Nói xong, Thương Thiên nhìn quanh bốn phía tìm một phương hướng, dưới chân kim quang lấp lánh, sau đó hóa thành một mũi tên nhọn sáng chói xông thẳng lên trời, bay về phía xa.

Hồng Hoang thế giới không hổ là thế giới do Bàn Cổ đại thần khai tịch trong Hỗn Độn, hấp thu toàn bộ huyết nhục của Bàn Cổ và ba ngàn Thần Ma.

Lúc này bay dọc đường, Thương Thiên nhìn thấy toàn là những ngọn linh sơn bảo địa, cái nào cũng lấp lánh hà quang nhàn nhạt, có vô số kỳ hoa dị thảo sinh trưởng trong đó, tiên cầm dị thú bôn đằng phi vũ, quả thực lệnh người cảm thấy chấn kinh, thật là một thế giới phồn thịnh khiến người ta kinh thán.

Đột nhiên, trong lúc Thương Thiên đang chậm rãi tiến lên, thưởng thức phong cảnh dọc đường, trước mặt xuất hiện một đám Yêu tộc mặt lộ hung quang.

Một đám người tuy rằng đều đứng thẳng hành tẩu, nhưng lại là nhân thân thú thủ (thân người đầu thú), hiển nhiên là một bộ dáng chưa hoàn toàn hóa hình.

Tuy rằng trên người cũng mặc một ít da thú che thân, nhìn qua có vẻ văn minh, nhưng cũng không che giấu được cỗ hung khí như mao ẩm huyết (ăn lông ở lỗ) ngập trời kia.

Kẻ cầm đầu là một con yêu quái hóa hình hoàn toàn nhất, nhưng vẫn mang một cái đầu hổ dữ tợn.

Trên người hắn khoác một bộ lân giáp nửa người không biết kiếm được từ đâu, lấp lánh ánh kim loại nhàn nhạt, nhìn qua cũng là một món đồ không tồi.

Lân giáp tuy rằng không tồi, nhưng cũng chỉ là một kiện hộ giáp bình thường.

Thứ thực sự khiến Thương Thiên hơi kinh nhạ là trên vai tên yêu quái kia vác một thanh đại đao lấp lánh hàn mang, to như cánh cửa, bên trên có phù văn nhàn nhạt lấp lánh, linh quang chợt hiện, tựa hồ là một món bảo bối. "Kẻ vô tri từ đâu tới, mắt nhìn đi đâu đấy hả?" Đám yêu quái thấy ánh mắt Thương Thiên nhìn chằm chằm vào vũ khí của tên lĩnh đầu, lập tức sắc mặt khó coi, dùng đủ loại ánh mắt hung ác gắt gao nhìn chằm chằm hắn, lớn tiếng quát mắng.

Trong lúc nói chuyện ẩn ẩn hình thành một loại tư thái giới bị, vây quanh bên người tên Hổ Yêu kia, nhìn qua tựa hồ có chút ý tứ chiến trận, chỉ tiếc là mới hiểu sơ lông lá, trong mắt Thương Thiên toàn là sơ hở. "Phốc xích..." Nhìn bộ dáng một mặt phòng bị của đám yêu quái, nhìn ánh mắt của bọn chúng tựa hồ như sợ hắn muốn cướp đoạt thanh đại đao to như cánh cửa kia, trên mặt Thương Thiên rốt cuộc lộ ra một vẻ ngạc nhiên, sau đó có chút ách nhiên bật cười.

Thương Thiên Đạo Chủ là thân phận gì, sao lại đi tham đồ bảo bối của mấy con yêu quái nhỏ bé chứ?

Loại đại đao thô kệch xấu xí như cánh cửa kia, chẳng lẽ lúc quyết đấu với địch nhân lại móc ra một cái quái vật khổng lồ như vậy?

Không những không giết được đối phương, mà còn để người ta cười cho thối mũi, hắn không muốn mất mặt như vậy. "Cười cái gì?

Xem thường chúng ta sao?" Thấy nụ cười lộ ra của Thương Thiên, đám yêu quái tưởng rằng hắn đang chê cười bọn chúng, đốn thời bột nhiên đại nộ, từng tên nhe răng múa vuốt, huy vũ côn bổng binh khí trong tay, muốn xông lên ăn tươi nuốt sống hắn. "Ha ha..." Nhìn thấy trên người bọn chúng tản ra pháp lực thấp kém như phàm nhân, Thương Thiên cũng có chút vô ngữ.

Không ngờ bọn chúng lại to gan như vậy, đúng là một đám yêu quái không có não, sự tình còn chưa làm rõ ràng đã dám xương cuồng như thế, thực tại khiến người ta buồn cười.

Các loại tiểu yêu hô hoán xông về phía trước, binh khí trong tay lấp lánh từng trận hàn quang, trên người yêu khí đằng đằng.

Nếu để một người bình thường nhìn thấy tình huống như vậy chắc chắn đã sớm kinh hồn bạt vía, nhưng trong mắt Thương Thiên, từng tên bọn chúng cũng giống như phàm nhân mà thôi.

Đối mặt với đám yêu quái đang gào thét lao tới, hắn chỉ cười khẽ, kim quang trên tay lóe lên, một luồng cuồng phong khủng bố gào thét cuốn về phía bọn chúng, ba lần bảy lượt thổi đám tiểu lâu la đang xông lên ngã trái ngã phải thất linh bát lạc.

Cũng may tâm tình Thương Thiên lúc này đang tốt, không muốn lấy lớn hiếp nhỏ, nếu không đã sớm một hơi thổi chết cả đám rồi.

Thấy Thương Thiên cư nhiên lợi hại như vậy, chỉ tùy thủ đánh ra một đạo kim quang đã thổi bay đám thủ hạ lâu la của mình ngã lăn quay ra đất, tên Hổ Yêu cầm đầu lập tức sắc mặt đại biến.

Đột nhiên trong lòng hắn nảy sinh một loại cảm giác cực đoan bất an, cảm thấy lần này dường như đã đá trúng thiết bản rồi.

Hổ Yêu vội vàng quát bảo ngưng đám yêu quái còn lại đang muốn tiếp tục xông lên: "Dừng lại, mau dừng lại!!" Đám yêu quái vốn tưởng rằng dựa vào người đông thế mạnh có thể bắt lấy Thương Thiên, không ngờ đầu lĩnh đột nhiên ngăn cản bọn họ.

Trong nháy mắt từng tên đều dừng động tác, quay đầu khó hiểu nhìn hắn, trong lòng không minh bạch vì sao đại vương lại muốn ngăn cản bọn họ.

Nhưng Hồng Hoang thế giới là như vậy, thắng làm vua thua làm

giặc, cường giả vi tôn.

Đối với đám thủ hạ, Hổ Yêu lại một chút cũng không để ý, vội vàng đi lên phía trước, đến trước mặt Thương Thiên, vẻ mặt kính sợ nhìn hắn, cung cung kính kính nói nhỏ: "Đa tạ tiền bối khoan hoành đại lượng, thủ hạ lưu tình, tha cho đám gia hỏa không mở mắt bọn ta!!" "Ha ha..." Nhìn tên Hổ Yêu hiểu chuyện như vậy, trên mặt Thương Thiên lộ ra một nụ cười, khẽ gật đầu, sau đó có chút hiếu kỳ hỏi: "Ngươi nhìn ra ta là tiền bối sao?" "Tiền bối thâm tàng bất lộ, nhưng chỉ tùy thủ một kích đã đánh cho bọn ta vựng đầu chuyển hướng, thực tại lệnh người chấn hám!" Nghe Thương Thiên hỏi, thân mình Hổ Yêu càng cúi thấp hơn, vẻ mặt siểm nịnh nhìn hắn, mở miệng giải thích.

Chương 398

"Nga nga..." Thương Thiên như có điều suy nghĩ gật đầu, "Cũng có chút nhãn sắc đấy chứ?

Vậy sao vừa rồi còn dám trêu chọc ta?" Thương Thiên không tức giận, ngược lại tỏ vẻ vô sở vị.

Dù sao hết thảy đều không thoát khỏi sự chưởng khống của hắn.

Ban đầu nghe ngữ khí bình hòa của Thương Thiên khen ngợi mình có nhãn sắc, nội tâm vốn đang thảm thắc bất an của Hổ Yêu lập tức bình tĩnh lại, tưởng rằng bọn họ không sao rồi.

Nhưng chưa đợi hắn phản ứng, lời nói tiếp theo của Thương Thiên lại khiến thân thể hắn trong nháy mắt cứng đờ, chỉ cảm thấy đáy lòng phát lạnh, kinh tủng như rơi xuống vực sâu, tưởng rằng Thương Thiên muốn vấn trách.

Thân thể Hổ Yêu cứng đờ hồi lâu, mãi không thể lên tiếng, có thể cảm thụ được ánh mắt tự tiếu phi tiếu của Thương Thiên đang du tẩu trên người mình, phảng phất như một con thái cổ hung thú khủng bố, chỉ cảm thấy linh hồn đều kết băng, không sao mở miệng được. "Tiền...

Tiền bối, đó là... ngài cảnh giới cao thâm, ẩn tàng quá tốt rồi, chúng ta chỉ là một đám tiểu yêu vừa mới hóa hình, mục quang thiển cận, làm sao có thể nhìn thấu lai lịch của ngài chứ?" Qua một hồi lâu, Hổ Yêu trong lòng càng ngày càng sốt ruột, sinh sợ trầm mặc không nói sẽ khiến Thương Thiên hiểu lầm.

Khó khăn lắm mới cưỡng ép đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, nơm nớp lo sợ mở miệng giải thích.

Sắc mặt hắn trắng bệch, hào vô huyết sắc, lại nỗ lực nặn ra một nụ cười khó coi để tỏ vẻ thành ý hơn một chút.

Khó khăn lắm mới nói xong mấy câu, Hổ Yêu chỉ cảm thấy phảng phất như dùng hết khí lực toàn thân, thân thể phát hư, chân cẳng như nhũn ra, suýt chút nữa thì đặt mông ngồi bệt xuống đất.

Nhưng đột nhiên thấy Thương Thiên đứng bên cạnh, hắn lại nỗ lực đứng thẳng dậy, sau đó vẻ mặt bồi cười nhìn Thương Thiên, lộ ra ánh mắt đáng thương mong mỏi, phảng phất như một con chó đang chờ đợi vận mệnh thẩm phán. "Ân..." Thương Thiên vừa muốn mở miệng, miệng mới khẽ trương ra, Hổ Yêu giống như bị điện giật, trong nháy mắt đứng thẳng tắp, mở to đôi mắt hổ, lộ ra thần sắc khẩn trương, sinh sợ trong miệng hắn nói ra một chữ "Không". "Cũng đúng, lượng các ngươi cũng nhìn không ra lai lịch của ta.

Thôi được rồi." Cuối cùng, dưới ánh mắt thảm thắc bất an như đứng trên đống lửa của Hổ Yêu, Thương Thiên khẽ gật đầu, nhận khả lời nói của hắn.

Nghe lời của Thương Thiên, Hổ Yêu lúc này như nghe được tiên âm, nặng nề thở ra một hơi, chỉ cảm thấy cả người trên dưới đều tản ra một loại cảm giác thông thấu thư sướng, rốt cuộc không cần nơm nớp lo sợ nữa. "Đừng vội mừng quá sớm, ta có một vấn đề muốn hỏi ngươi." Thương Thiên nhìn biểu hiện khoa trương của Hổ Yêu, trong lòng thầm buồn cười, trên mặt lại ti hào không lộ, y nguyên một bộ dáng đạm nhiên, khẽ mở miệng hỏi.

Hổ Yêu vốn đang cao hứng vì thoát được một kiếp, nhưng đột nhiên nghe thanh âm Thương Thiên lần nữa truyền đến, không khỏi toàn thân run lên một cái, nụ cười trên mặt lập tức cứng lại, phảng phất như bị thi triển Định Thân Chú.

Trong lòng thầm kêu khổ, sao tiền bối này lắm vấn đề thế.

Nhưng hắn cũng chỉ dám oán thầm trong đáy lòng, lại ti hào không dám biểu lộ ra ngoài.

Thậm chí sợ Thương Thiên đợi đến mất kiên nhẫn, vội vàng nặn ra nụ cười, cẩn thận từng li từng tí nhìn hắn, cung kính hỏi: "Tiền bối có vấn đề gì, tiểu nhân nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn!" "Ta hỏi ngươi, nơi này là chỗ nào?" Thương Thiên ngẩng đầu nhìn về phương xa, ánh mắt tụ tập tại một ngọn núi cao nguy nga sừng sững trước mặt, trên mặt lộ ra một vẻ nghi hoặc, có chút hiếu kỳ hỏi. "Đó...

đó là Cấm Khu!

Ta cũng không biết tên của nó, Đại Vương cũng không có nói, chỉ bảo bọn ta tránh xa nơi đó ra!" Hổ Yêu thuận theo ánh mắt Thương Thiên nhìn lại, trong nháy mắt sắc mặt đại biến, có chút kinh khủng nói.

Hổ yêu kia vẻ mặt kinh hoàng nhìn về phía ngọn núi lớn thần bí nọ, tựa hồ nơi đó ẩn chứa đại khủng bố vô tận, khiến người ta hãi hùng. "Ồ?

Cấm khu?

Thú vị đấy, nói rõ cho ta nghe về nơi đó." Thương Thiên lại không hề bị lời nói của Hổ yêu dọa sợ, chẳng những không có chút sợ hãi nào, thậm chí trên mặt còn lộ ra vài phần hiếu kỳ.

Hắn đối với loại địa phương thần thần bí bí này cảm thấy hứng thú nhất, bởi vì đại đa số những nơi như vậy đều thai nghén ra bảo vật hi thế.

Chương 399

"Tiền bối, ngài muốn đi nơi đó sao?

Không được đâu, tiền bối, nơi đó thực sự quá nguy hiểm.

Đại vương nhà ta tuy là Yêu Vương, nhưng đối với nơi đó cũng kiêng kỵ sâu sắc.

Có một lần ngài ấy mang theo Linh Bảo định xông vào, nhưng cuối cùng chỉ có một mình hồn bay phách lạc, toàn thân đẫm máu chạy thoát ra, thương thế kia phải dưỡng suốt mấy năm mới khỏi hẳn đấy." Nghe Thương Thiên nói, Hổ yêu sắc mặt đại biến, vẻ mặt lo lắng nhìn hắn, dường như muốn khuyên hắn đừng đi.

Trong giọng nói đều mang theo âm rung, đủ biết nơi đó đối với y khủng bố đến mức nào. "Chỉ có Đại vương ra được?

Vậy Linh Bảo đâu?" Thương Thiên nghe ra manh mối ẩn giấu trong lời nói, có chút nghi hoặc hỏi. "Ta cũng hỏi Đại vương, ngài ấy bảo... vỡ rồi." Thấy Thương Thiên dường như không nghe lọt tai lời khuyên, Hổ yêu vẻ mặt vừa lo âu vừa thất vọng giải thích.

Trong lòng y lo lắng Thương Thiên nếu bị trọng thương sẽ sinh ra phiền phức, cho nên cũng chẳng vui vẻ gì. "Vỡ rồi?" Nghe Hổ yêu nói, gương mặt vốn điềm nhiên tự nhược của Thương Thiên thoáng qua một tia nghi lự, miệng lẩm bẩm lặp lại. "Là cấp bậc Linh Bảo gì?" Thương Thiên đối với món Linh Bảo bị vỡ kia có chút tò mò, suy tư một lát rồi tiếp tục truy vấn. "Nghe Đại vương ta nói đó hẳn là một kiện Hậu Thiên Linh Bảo, nhưng đó là thứ Đại vương đặc biệt vì muốn tiến vào cấm khu mà tìm kiếm, là bảo vật phòng ngự đỉnh cấp!" Hổ yêu dường như vẫn chưa từ bỏ ý định khuyên can Thương Thiên, dùng một loại ngữ khí đặc biệt để nhấn mạnh. "Phòng ngự Linh Bảo?

Vỡ rồi..." Nghe vậy, sắc mặt Thương Thiên khẽ biến, giọng nói có chút ngưng trọng khẽ nỉ non.

Theo hắn biết thì dù là Hậu Thiên Linh Bảo bình thường cũng không thể tùy tùy tiện tiện bị phá hủy, chứ đừng nói đến loại Linh Bảo chuyên về phòng ngự đỉnh cấp.

Hơn nữa thứ mà Đại vương trong miệng Hổ yêu đặc ý tìm kiếm, khẳng định không kém Tiên Thiên Linh Bảo bình thường là bao, thế mà hiện tại kiện Linh Bảo đó lại vỡ vụn tại cấm khu, quả thực khiến người ta kinh ngạc.

Thương Thiên không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía ngọn núi lớn xa xa, ngọn núi kia nguy nga cao ngất, đâm thẳng lên trời, bên trên có mây mù lượn lờ, linh khí bức người, thực sự là một dáng vẻ danh sơn đại xuyên, sao có thể là một cấm khu khủng bố khiến người ta nổi da gà được chứ?

Không thông, thực sự nghĩ không thông.

Trong đầu Thương Thiên tư tự vạn thiên, cũng không minh bạch rốt cuộc là chuyện gì. "Tiền bối, hay là... ngài đừng đi nữa, nơi đó quá nguy hiểm!" Thấy biểu tình phức tạp thoáng qua trên mặt Thương Thiên, Hổ yêu tưởng rằng hắn sau khi nghe lời mình nói đã có chút sợ hãi, liền cẩn thận từng li từng tí lên tiếng khuyên nhủ. "Không đi?" "Đúng a, đúng a, nơi đó có đại khủng bố, đừng đi nữa được không?" "Không được, Thương Thiên ta sao có thể bỏ dở giữa chừng, ta từ trước đến nay chưa từng gặp thứ gì khiến ta sợ hãi!" Thương Thiên trầm ngâm một lát, đột nhiên lắc đầu cười lớn, ánh mắt kiên định nhìn về phía cấm khu phương xa.

Nhìn cấm khu âm sâm khủng bố được Hổ yêu miêu tả ở phía xa, nụ cười trên mặt Thương Thiên lại càng lúc càng đậm, trong đôi mắt thanh triệt chớp động quang mang vô tận, sáng chói loá mắt. "A?

Vẫn đi a?" Nghe lời nói đấu chí ngang dương của Thương Thiên, Hổ yêu lập tức sắc mặt trầm xuống, có chút bất đắc dĩ thì thào.

Y cũng không ngờ tính khí Thương Thiên lại bướng bỉnh như vậy, không nghe lọt tai chút lời khuyên nào. "Sao?

Ngươi không muốn ta đi nơi đó, có phải nơi đó cất giấu bí mật gì không a?

Những lời vừa rồi đều là lừa gạt ta?" Thấy trên mặt Hổ yêu lộ ra vẻ sầu lo, trên mặt Thương Thiên thoáng qua nụ cười đầy thâm ý, sau đó dùng ánh mắt hồ nghi nhìn y, chất vấn.

Chương 400

"Không... không có, ngã nào dám lừa ngài?

Nơi đó thật sự là một mảnh cấm khu." Nghe tiếng chất vấn băng lãnh của Thương Thiên, sắc mặt Hổ yêu trong nháy mắt đại biến, trán toát mồ hôi lạnh, vội vàng giải thích.

Y cảm thụ rõ ràng khí tức khủng bố ẩn chứa trong ánh mắt Thương Thiên đang quét qua da thịt mình, dường như chỉ cần nói sai một câu, giây tiếp theo y có khả năng sẽ hồn phi phách tán, thân tử đạo tiêu. "Phải không?

Ta có chút không tin ngươi?" Ánh mắt Thương Thiên vẫn đạm mạc, nhẹ nhàng nhìn y, lại khiến y như có gai ở sau lưng. "Ngã không nói dối, không tin ngài có thể hỏi bọn hắn, tất cả mọi người cũng đều biết chuyện này." Dưới ánh mắt dò xét của Thương Thiên, Hổ yêu chỉ cảm thấy lông tóc dựng đứng, sống lưng phát lạnh, trong lòng nóng như lửa đốt nhìn dáo dác xung quanh, muốn tìm ra chứng cứ chứng minh sự trong sạch của mình.

Đột nhiên ánh mắt y liếc thấy đám tiểu yêu đang đứng cách đó không xa, lập tức lộ ra vẻ gấp gáp, lại phảng phất như bắt được cọng rơm cứu mạng, chỉ tay lớn tiếng nói. "Thật sao?" "Thật sự, ngài có thể hỏi bọn hắn." Hổ yêu đều sắp gấp đến phát điên rồi, y cũng không ngờ Thương Thiên cư nhiên lại đa nghi như thế, liên liên gật đầu đáp. "Gọi bọn hắn lại đây." Thương Thiên nghe vậy khẽ gật đầu, ra lệnh. "Mấy kẻ các ngươi, mau lại đây!" Thương Thiên vừa dứt lời, Hổ yêu đã không kịp chờ đợi hướng về phía đám thủ hạ của mình hô lớn, chỉ là lại ngại Thương Thiên ở bên cạnh, chỉ có thể vừa gấp gáp, vừa dùng một loại thanh âm trầm thấp, thực sự có chút buồn cười. "Đại

ca... làm sao vậy?" Đám yêu quái kia vừa rồi không nghe thấy Hổ yêu và Thương Thiên đối thoại, chỉ thấy hai người giao đàm một hồi, sắc mặt Hổ yêu không ngừng biến ảo, thực sự khiến người ta khó hiểu.

Lúc này nghe gọi, lập tức từng tên lộ vẻ nghi hoặc, cũng không biết Hổ yêu gọi bọn hắn làm gì. "Nhanh lên một chút, hỏi nhiều làm gì?

Gọi thì cứ lại đây." Vốn dĩ Hổ yêu đang nóng như lửa đốt, nào ngờ mấy tên này lại bộ dáng chậm chạp rì rà rì rầm, lập tức bột nhiên đại nộ, có chút kích động xông lên hét.

Bất quá vừa mới hét xong, ý thức được Thương Thiên đang đứng bên cạnh, y vội vàng lại nặn ra một bộ mặt bồi cười, hướng Thương Thiên tạ tội.

Thấy Hổ yêu dường như tức giận, đám tiểu yêu quái đều phi nhanh chạy tới.

Sau đó dùng ánh mắt khó hiểu nhìn y và Thương Thiên, chờ đợi nói chuyện. "A a, tiền bối, người đều đã đến, ngài có thể hỏi!" Thấy đám yêu quái rốt cuộc cũng đứng ở trước mặt, vẻ lo lắng trên mặt Hổ yêu rốt cục tiêu tán một chút, sau đó quay đầu nhìn Thương Thiên cười híp mắt nhỏ giọng nói.

Tuy rằng Hổ yêu nỗ lực nặn ra nụ cười, nhưng Thương Thiên vẫn nhìn ra vẻ sầu khổ ẩn giấu trên mặt y.

Nhìn bộ dạng này, trong lòng hắn không khỏi có chút áy náy, không ngờ hành động ngẫu hứng của mình cư nhiên dọa con hổ này thành ra bộ dáng như vậy. "Hỏi bọn hắn đi." Thương Thiên trong lòng có chút ngại ngùng, khẽ gật đầu, sau đó mở miệng bảo Hổ yêu tự mình đi hỏi, hắn đứng nghe. "Vâng, tiền bối!" Hổ yêu nghe vậy vội vàng gật đầu đáp ứng.

Hổ yêu vừa đáp ứng Thương Thiên, lập tức xoay người nhìn về phía đám tiểu yêu sắc mặt khác nhau, cũng không cùng bọn hắn nói nhảm, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Tiền bối hôm nay muốn cùng các ngươi tìm hiểu một chuyện, các ngươi phải như thực trả lời." "Đại ca, chuyện gì a?

Không phải còn có huynh sao?

Chúng ta biết cái gì mà không hiểu chuyện chứ?" Nghe Hổ yêu nói, đám tiểu yêu trên mặt đều không khỏi lộ ra một tia nghi sắc.

Hổ yêu tin tức linh thông hơn bọn hắn nhiều, còn cần hỏi bọn hắn sao?

Đây không phải là bỏ gần cầu xa ư? "Nơi nào có nhiều câu hỏi vì sao như vậy?

Chương 401

Bảo các ngươi làm thì cứ làm!" Nghe bọn đàn em nghi vấn, sắc mặt Hổ yêu khẽ run, chẳng lẽ uy nghiêm của mình bị chất nghi rồi sao?

Nghĩ vậy, Hổ yêu sắc mặt lạnh lẽo, giả bộ nộ khí đằng đằng, không vui quát mắng. "A..." Sinh sợ lại bị Hổ yêu quát mắng, chúng yêu cũng đều minh bạch nên làm gì, đành phải khẽ gật đầu, đáp ứng, sau đó từng tên trừng lớn mắt nhìn y, chờ câu hỏi. "Ngạch...

Tiền bối muốn hỏi sự tình rất đơn giản, các ngươi nhìn thấy ngọn núi bên kia chưa?" Ánh mắt Hổ yêu chuyển hướng về phía ngọn núi khiến người ta hãi hùng kia, vẻ mặt đầy phức tạp, miệng hơi há nhưng lại không thốt nên lời, bởi vì y hiểu rõ những kẻ này đối với cấm khu sợ hãi thế nào.

Trầm ngâm một lát, sắc mặt các loại giãy dụa, rốt cục mở miệng hỏi. "Ngọn núi kia?" Ánh mắt mọi người trong nháy mắt nhìn sang, chỉ thấy xa xa núi non trùng điệp, lớn lớn nhỏ nhỏ ngọn núi nhiều vô số kể, chỉ là khi nhìn về phía ngọn núi lớn nhất kia, ánh mắt từng người không khỏi co rút lại, sau đó theo bản năng xem nhẹ nó.

Bọn hắn nhìn về phía những ngọn núi lớn vô cùng vô tận kia, có chút nghi hoặc hỏi. "Là ngọn cao nhất kia!" Sắc mặt Hổ yêu có chút khó coi, thanh âm trầm thấp gian nan thốt ra. "Cao nhất...!!" "Ngọn núi cao nhất???" Nghe Hổ yêu nói, mọi người theo bản năng đi tìm kiếm ngọn núi cao nhất kia, thế nhưng đột nhiên, bọn hắn ý thức được điều gì, sắc mặt từng người không khỏi kịch biến.

Có kẻ tâm lý tố chất kém một chút, trên mặt thậm chí trở nên trắng bệch, thân thể đều không tự chủ được mà phát run.

Đối mặt với tòa cấm khu khủng bố kia, bọn hắn trốn còn không kịp, lại không ngờ cư nhiên sẽ có người muốn hỏi tin tức về ngọn núi đó, thực sự khiến bọn hắn tim đập chân run.

Đợi khi làm rõ ngọn núi mà Thương Thiên muốn hỏi, đám yêu quái vốn vẻ mặt tò mò không khỏi sắc mặt trắng bệch, từng tên kiêng kỵ như sâu, trầm mặc không nói, trong lòng đầy quấn quýt bất an. "Tiền bối...

Ngài xem..." Nhìn đám thủ hạ sau khi ý thức được là ngọn núi kia thì từng tên đều im như thóc, sắc mặt Hổ yêu cũng có chút khó coi, cẩn thận từng li từng tí quay đầu nhìn Thương Thiên, dò hỏi. "Đừng sợ, ta lại không bắt các ngươi đi nơi đó, chỉ hỏi thăm một chút tình huống mà thôi." Thương Thiên cũng nhìn ra chúng yêu đối với ngọn núi kia sợ hãi, có chút bất đắc dĩ lắc đầu cười, an ủi.

Tuy rằng Hổ yêu đã nói với Thương Thiên chỗ khủng bố của ngọn núi cấm khu kia, nhưng hiện tại nhìn những yêu quái khác sau khi nghe đến ngọn núi đó đều không tự chủ được biểu hiện ra bộ dáng sợ hãi, Thương Thiên trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc.

Không ngờ ngọn núi trong truyền thuyết kia cư nhiên có uy danh hách hách như thế, chỉ cái tên thôi đã dọa chúng yêu sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy.

Thực sự khiến người ta không khỏi có chút tò mò, rốt cuộc có địa phương gì đặc biệt mà lại khiến người ta hãi nhiên như vậy. "Tiền bối..." Nghe Thương Thiên nói, đám tiểu yêu tuy rằng muốn nói, nhưng không biết tại sao, lời nói vừa đến bên miệng, trong lòng không khỏi dũng hiện ra một cỗ run rẩy phát ra từ nội tâm và linh hồn sâu thẳm, phảng phất như ngọn Ma Sơn kia đang chăm chú nhìn bọn hắn vậy.

Điều này khiến bọn hắn không khỏi dừng lại, sau đó từng tên đều

mếu máo, mang theo sợ hãi, vẻ mặt đầy khó xử nhìn Thương Thiên, không biết nên làm sao. "Chậc..." Nhìn bộ dáng giãy dụa muốn nói lại thôi của bọn hắn, không biết thì thôi, Thương Thiên nhìn đều không khỏi thay bọn hắn cảm thấy khó chịu.

Trong lòng hắn không khỏi có chút ngạc nhiên, bộ dáng này cũng thực sự quá khoa trương đi, ngọn núi kia đối với bọn hắn khủng bố đến vậy sao? "Nhanh lên!

Lề mà lề mề làm cái gì, tiền bối đang chờ đấy!

Ở đây có tiền bối che chở, sẽ không có chuyện gì đâu, có gì phải lo lắng chứ!!" Vốn dĩ Hổ yêu trong lòng muốn bọn hắn nhanh chóng làm chứng, cho nên mới không kịp chờ đợi gọi bọn hắn tới.

Thấy bọn hắn không nói, Hổ yêu vẻ mặt đầy kỳ vọng nhìn, hy vọng bọn hắn có thể giải thích cho Thương Thiên, chứng minh vừa rồi y không nói dối.

Nhưng nào ngờ bọn này cư nhiên lề mề như thế, nhìn bộ dáng ấp a ấp úng, Hổ yêu trong lòng nóng nảy, giận không chỗ phát tiết, trợn trừng mắt hổ bộc phát ra khí tức bạo lệ khủng bố, hung tợn trừng bọn hắn, lớn tiếng thúc giục.

Hổ yêu thực sự nóng nảy, sinh sợ Thương Thiên nhịn không được sẽ tùy tay diệt điệu mình, cho nên lúc này cũng cố không được nỗi sợ hãi đối với Ma Sơn cấm khu, mười phần cường ngạnh hướng về phía mọi người rống lên. "Hổ...

Chương 402

Đại ca..." Có tiểu yêu trong lòng không bỏ xuống được nỗi sợ hãi đối với cấm khu kia, có chút lo âu nhìn Hổ yêu, lắp bắp mở miệng, muốn lại bàn bạc.

Dù sao ngọn núi kia từ nhỏ đã bị báo cho biết là địa đái khủng bố, bình thường mọi người ngay cả nhắc cũng không dám nhắc, sinh sợ chiêu chọc phải sự xui xẻo bên trong.

Hiện tại bắt bọn hắn ở đây đàm luận về ngọn núi kia, thực sự khiến trong lòng bọn hắn nơm nớp lo sợ, đứng ngồi không yên. "Câm miệng, đừng nói nhảm, trực tiếp nói là được rồi!" Nhìn bộ dáng vẻ mặt không tình nguyện của bọn hắn, Hổ yêu cũng không khách khí, trực tiếp quát khẽ, chế chỉ lời nói nhảm. "Ngạch...

Vậy được rồi, ta nói," Tiểu yêu kia vốn đang tim đập chân run, tinh thần ở vào trạng thái độ cao khẩn trương, bị Hổ yêu lệ quát một tiếng, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch không còn một tia huyết sắc, suýt chút nữa bị dọa tiểu ra quần.

Hắn ngây người một hồi lâu mới hòa hoãn lại, sau đó mang theo sắc mặt khó coi, khẩn trương lắp ba lắp bắp mở miệng nói. "Nói!" Thấy hắn hỏi, Hổ yêu tức giận trừng mắt một cái, trực tiếp mở miệng quát. "Vâng, cái kia... tiền bối, ngọn núi kia bị Đại vương định làm cấm khu, cũng bị chúng ta lén lút gọi là Ma Sơn," Tiểu yêu kia mang bộ mặt khó coi như cha chết mẹ chết, thanh âm trầm thấp nhỏ giọng nói, đồng thời ánh mắt chiến chiến nguy nguy len lén liếc về ngọn núi phương xa, phảng phất như đang cảnh giác điều gì. "Ma Sơn?" Thấy tiểu yêu kia bộ dáng khó chịu như táo bón, Thương Thiên bị chọc cười, trên mặt không khỏi thoáng qua một tia nụ cười ngạc nhiên.

Nhưng khi nghe thấy cái tên khác của ngọn núi kia, mi đầu hắn khẽ nhíu, trên mặt lại lộ ra thần sắc kinh ngạc, lặp lại.

Lời nói vừa dứt, ánh mắt hắn hơi liếc nhìn Hổ yêu đang đứng bên cạnh, tựa hồ đang dò hỏi, bởi vì điều này không giống với những gì y vừa nói. "Tiền bối, ngã không phải cố ý không nói, chỉ là cái tên Ma Sơn này cũng chỉ là do đám tiểu yêu gọi bậy, ngã tưởng rằng không quan trọng, cho nên mới không nói." Hổ yêu vốn đang ở bên cạnh vẻ mặt bồi cười nhìn đám tiểu yêu báo cáo tin tức cho Thương Thiên, không ngờ cư nhiên xuất hiện một chút ngoài ý muốn, nơi đó lại có thêm một cái tên.

Lúc đầu y không chú ý, chỉ đến khi đột nhiên thấy Thương Thiên liếc mắt nhìn mình, lập tức toàn thân run rẩy, sắc mặt trong nháy mắt trở nên thương bạch, vội vàng giải thích nguyên nhân trước đó không nói. "Ồ ồ, không có việc gì." Nghe xong Hổ yêu giải thích đầy vẻ hoảng hốt, nghi sắc trên mặt Thương Thiên biến mất không thấy, không nói nhiều, chỉ khẽ gật đầu, coi như đã biết việc này. "Hô..." Thấy Thương Thiên dường như thật sự không truy cứu chuyện này, trên gương mặt vốn trắng bệch của Hổ yêu thoáng qua một tia may mắn, sau đó chậm rãi khôi phục huyết sắc.

Chỉ là vừa rồi bị dọa không nhẹ, y len lén há miệng thở hổn hển từng ngụm lớn. "Theo ta được biết, Đại vương các ngươi chỉ nói cho các ngươi biết nơi đó là cấm khu, vì sao các ngươi lại muốn gọi nó là Ma Sơn?" Nghe xong một hồi, Thương Thiên trầm tư, sau đó lại quay đầu nhìn về phía mấy tên tiểu yêu kia, có chút khó hiểu hỏi.

Đột nhiên hắn đối với xưng hô này cảm thấy hứng thú, cảm giác bên trong có thể có thứ gì đó đáng giá chú ý. "Vì sao gọi là Ma Sơn?

Đúng a, vì sao nhỉ?" Hổ yêu nghe vậy cũng tư tác, không khỏi lộ ra thần sắc khó hiểu, tò mò nhìn bọn hắn.

Đột nhiên y phát hiện cư nhiên chính mình cũng không biết nguyên nhân, thực sự có chút tò mò. "Cái này...

Nghe nói là bởi vì có người ở bên ngoài ngọn núi kia nghe thấy những thanh âm kỳ quái, phảng phất như có tà ma kêu rên, cho nên mới gọi nơi đó là Ma Sơn." Thấy Thương Thiên và Hổ yêu đều vẻ mặt tò mò nhìn bọn hắn, mấy tên tiểu yêu trầm ngâm một lát, mới sắc mặt khó coi đưa ra một lời giải thích. "Tiếng kêu kỳ quái?

Thú vị..." Nghe câu trả lời, trên mặt Thương Thiên thoáng qua thần sắc ngạc nhiên, như có điều suy nghĩ gật gật đầu, không khỏi lộ ra nụ cười hiếu kỳ.

Hắn phát hiện trong này quả nhiên cất giấu một ít bí mật.

Chỉ là tiếng kêu gào kỳ quái kia rốt cuộc là thứ gì?

Viễn cổ yêu ma?

Chương 403

Lệ quỷ oan hồn? "Tiếng kêu?

Ta làm sao không nghe nói chuyện này?" Cùng Thương Thiên phản ứng bất đồng, Hổ yêu sau khi nghe mấy tên gia hỏa giải thích thì vẻ nghi hoặc trên mặt càng nồng, bởi vì y từ trước đến nay chưa từng nghe nói chuyện này.

Bọn hắn cư nhiên dám giấu giếm y?

Nghĩ vậy, ánh mắt Hổ yêu không khỏi có chút não nộ, hung tợn trừng hướng mấy tên kia, đợi lát nữa sẽ cùng bọn hắn tính sổ. "Ngạch...

Đại ca, chúng ta đã nói với huynh rồi, chỉ là lúc đó huynh vừa uống say, không kiên nhẫn bỏ đi." Thấy Hổ yêu vẻ mặt đầy giận dữ nhìn bọn hắn, mấy tên tiểu yêu trên mặt lộ ra một vẻ ủy khuất, có chút thấp thỏm lo âu giải thích. "Cái gì?

Đã nói với ta?

Không có khả năng!" Nghe tiểu yêu nói, Hổ yêu phản ứng đầu tiên là mở miệng phản bác, trong não y một điểm ấn tượng đều không có.

Lại nói với y, khẳng định là sợ bị giáo huấn nên nói dối. "Đại ca, chúng ta nào dám lừa huynh, là thật sự, có thể là lúc đó huynh không để ý mà thôi." Thấy Hổ yêu cư nhiên không tin tưởng bọn hắn, mấy tên tiểu yêu kia sắc mặt lập tức trở nên càng thêm khó coi, vội vàng nói. "Thật sao?" Nhìn mấy tên gia hỏa cư nhiên đều khẳng định như thế, không giống bộ dáng nói dối, Hổ yêu trong lòng tuy rằng có điểm hoài nghi, nhưng lại không mãnh liệt như vừa rồi nữa.

Bởi vì trong lòng y cũng có tự mình hiểu lấy, ngày bình thường y

làm việc đại đại liệt liệt, mã mã hổ hổ, có thể thật sự quên cũng không chừng, không dám xác định. "Thật sự, thật sự!!" "Đại ca, chúng ta nào dám lừa huynh a!!" Thấy ngữ khí Hổ yêu có chút buông lỏng, không còn cường ngạnh như vừa rồi, mấy tên tiểu yêu miệng đồng thanh trả lời, thanh âm phi khoái, sinh sợ Hổ yêu đổi ý. "Ồ ồ, vậy được rồi, có thể là ta quên mất." Nghe vậy Hổ yêu không còn bức bách hoài nghi, chỉ như có điều suy nghĩ gật đầu.

Y cũng không phải loại yêu quái không nói lý, nếu là lỗi của mình thì cũng không thể trách người khác. "..." Thấy Hổ yêu tảy hào không vì lời nói vừa rồi mà cảm thấy ngại ngùng, ngay cả quên cũng là một bộ dáng quanh minh chính đại, giống như ăn cơm uống nước bình bình đạm đạm, mấy tên tiểu yêu lập tức im lặng.

Trong lòng túng nhiên có vạn thiên ủy khuất, lại cũng không có chỗ nói, đành phải nín nhịn. "Đúng rồi, nói cho ta..." Hổ yêu vừa muốn bảo bọn hắn giới thiệu kỹ về thanh âm kỳ quái kia, đột nhiên liếc thấy Thương Thiên đứng bên cạnh, lập tức trong lòng giật thót, vội vàng đổi giọng nói: "Nói rõ cho tiền bối biết về thanh âm truyền ra từ trong cấm khu kia rốt cuộc là chuyện gì." "Cái thanh âm kia a...

Chúng ta kỳ thực cũng không có chân chính nghe thấy, bất quá có một tiểu hầu yêu nghe được, chúng ta đều là nghe hắn nói lại." Nghe Hổ yêu bảo giới thiệu cho Thương Thiên về thanh âm cổ quái kia, mấy tên tiểu yêu quái lập tức lộ vẻ khó xử, có chút chi chi ngô ngô nhỏ giọng lầm bầm. "Cái gì?

Không biết?

Vậy các ngươi sợ cái gì!

Ai biết thanh âm kia là thật hay giả!" Hổ yêu vốn đang chờ bọn hắn giới thiệu thật tốt cái thanh âm kia để tranh công trước mặt Thương Thiên, không ngờ một người cũng không có nghe thấy, nhất

thời choáng váng, tức giận trừng mắt nhìn bọn hắn, không biết làm sao cho phải. "Tiền bối, cái này nên như thế nào cho phải?

Bọn hắn cũng không rõ ràng sự cổ quái của ngọn núi kia!" Ngẩn người một chút, Hổ yêu quay đầu vẻ mặt mờ mịt luống cuống nhìn Thương Thiên, nhỏ giọng dò hỏi. "Không có việc gì, chỉ cần biết một ít là được rồi." Sắc mặt Thương Thiên điềm nhiên tự nhược, đối với loại tình huống này không có bao nhiêu kinh ngạc hoặc là thất vọng, nhẹ nhàng lắc đầu, không thèm để ý cười nói. "Đúng rồi, ngươi ở nơi này tuần sơn, vậy động phủ của ngươi ở đâu a?" Đột nhiên, ngay khi trong lòng Hổ yêu hơi thở phào nhẹ nhõm, Thương Thiên thình lình đưa ra một vấn đề, lập tức khiến y và đám tiểu yêu tim đập chân run, nổi da gà. "Tiền...

Chương 404

Tiền bối, ngài tìm động phủ của ngã có việc gì sao?" Hổ yêu đứng tại chỗ ngây ngốc một hồi lâu, mới vẻ mặt đầy sợ hãi, cẩn thận từng li từng tí ngẩng đầu hỏi.

Nghe xong vấn đề của Thương Thiên, Hổ yêu cùng một chúng tiểu yêu của y đều vẻ mặt khẩn trương nhìn chòng chọc vào hắn.

Tại thời khắc này bọn hắn thậm chí có chút muốn xông lên, dường như chỉ cần Thương Thiên nói sai một câu, bọn hắn có khả năng sẽ cùng Thương Thiên đồng quy vu tận.

Tuy rằng biết mình cùng hắn so sánh khẳng định đánh không lại, nhưng một khi Thương Thiên có mục tiêu là động phủ nhà mình, vì tính mệnh toàn gia già trẻ, bọn hắn cũng không sợ Thương Thiên. "A a.

Khẩn trương cái gì?

Thật là, lá gan cũng quá nhỏ, ta chỉ muốn tìm Đại vương các ngươi hỏi chút chuyện mà thôi." Nhìn tất cả yêu quái đều vẻ mặt khẩn trương nhìn mình đầy cảnh giác, trên thân tản ra pháp lực khí tức mãnh liệt, tựa hồ muốn cùng mình chiến đấu sống mái, trên mặt Thương Thiên thoáng qua một tia ngạc nhiên, có chút bất đắc dĩ nhẹ nhàng lắc đầu, xùy cười nói.

Nhìn thần sắc kiên định trên mặt đám yêu quái, Thương Thiên cũng không ngờ tùy tiện một câu nói của mình lại khiến đám yêu quái này trở nên dũng cảm như thế, tảy hào không có ý tứ khiếp đảm như lúc đối mặt với hắn trước đó.

Trong lòng hắn không khỏi đối với vị Đại vương trong miệng bọn hắn có chút hiếu kỳ, không biết là dạng Yêu Vương nào mà cư nhiên

có thể huấn luyện thủ hạ giảng tình nghĩa như thế.

Ở trong Hồng Hoang, đặc biệt là trong Yêu tộc thực sự hãn kiến. "Hô..." Nghe Thương Thiên không có ý tứ muốn tìm phiền toái, đám yêu quái vốn đang âm thầm súc lực, chính là muốn nhất xúc tức phát, từng tên đều không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm.

Nói thật trước đó trong lòng bọn hắn cũng khẩn trương cùng sợ hãi, nhưng vì tính mệnh cả nhà, chỉ đành kiên trì xông lên.

Hiện tại nghe lời Thương Thiên nói giống như thiên lại chi âm, từng người đều lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng. "Di?" Đột nhiên, Hổ yêu vốn đang âm thầm may mắn thì trên mặt lộ ra một tia thần sắc kinh nghi bất định, sau đó ngẩng đầu nhìn Thương Thiên, nhỏ giọng hỏi: "Cái kia, tiền bối, ngài tìm Đại vương nhà ta làm gì a?" "Phụt..." Thương Thiên bị Hổ yêu chọc cười, có chút buồn cười nhìn y, bất đắc dĩ nói: "Đương nhiên là hỏi chuyện có liên quan đến ngọn núi kia a, Đại vương các ngươi không phải đã đi vào rồi sao?

Ta muốn tìm hắn hiểu rõ tình huống." "Nhưng mà...

Nhưng mà Đại vương nhà ta có khả năng sẽ không nói đâu.

Từ sau khi từ cấm khu trở về, cũng có người đến tìm ngài ấy, nhưng không ai không thất vọng mà về, bởi vì không có một người nào có thể từ chỗ ngài ấy đạt được chút đồ vật hữu dụng gì." "Không cần quản, phản chính ta có biện pháp khiến hắn mở miệng!" Nghe Hổ yêu nói, Thương Thiên vẻ mặt tảy hào không kinh ngạc, không sao cả lắc đầu nói.

Đối với việc Đại vương mà Hổ yêu nói không tiết lộ nửa điểm tin tức cho người khác, Thương Thiên đã có sở chuẩn bị.

Nếu là hắn làm cái Đại vương kia, hắn cũng sẽ không nói cho người khác. "Tiền bối, ngài sẽ không..." Thấy Thương Thiên có biện

pháp, trên mặt Hổ yêu chẳng những không có một điểm thần sắc cao hứng, thậm chí còn có một chút sầu lo, cẩn thận từng li từng tí nhìn hắn, có chút không xác định mở miệng hỏi. "Sẽ không, Thương Thiên ta là loại người đó sao?

Ta trước giờ không dùng thủ đoạn hạ tác, yên tâm đi!" Không đợi Hổ yêu hỏi xong, Thương Thiên đã đoán được ý tứ của y, trên mặt thoáng qua một tia thần sắc khinh thường, lắc đầu cười nói.

Thương Thiên Đạo Chủ hắn chính là một người quang minh chính đại, hành sự lỗi lạc, sao có khả năng mất mặt đi dùng một ít thủ đoạn không lên được mặt bàn như Hổ yêu nghĩ để đối phó người khác chứ?

Thực sự là vũ nhục đối với hắn. "Thật sao?" Nghe xong lời Thương Thiên, Hổ yêu theo bản năng hỏi lại.

Bất quá lời nói vừa dứt, y biết mình vừa làm điều ngu ngốc, lập tức sắc mặt kịch biến, vội vàng giải thích với Thương Thiên: "Tiền bối, ngã không phải hoài nghi ngài a?

Chỉ là..." "Không có việc gì, ta không trách ngươi, nhanh đưa ta đi động phủ tìm Yêu Vương là được!" Đối với Hổ yêu lỡ lời, Thương Thiên đại độ lắc đầu, biểu thị không quan trọng, nhưng ngay sau đó thôi thúc Hổ yêu đưa hắn đi động phủ, không kịp chờ đợi muốn tìm cái Yêu Vương kia.

Thấy Thương Thiên vẻ mặt lẫm nhiên, cũng không giống người nói dối, thần sắc khẩn trương trên mặt Hổ yêu hơi thả lỏng, sau đó gọi đám tiểu lâu la kia, mang theo Thương Thiên đi về phía con đường lúc đến.

Cả một vùng xung quanh núi non trùng điệp, toàn là các loại ngọn núi kỳ dị liên kết với nhau, khắp nơi đều là cổ thụ tham thiên, lão đằng quấn quanh.

Dường như bởi vì thời gian tồn hoạt quá dài, bề mặt cổ đằng mọc ra lớp vỏ cây giống như lân giáp, giống như từng con cầu long, khiến người ta không khỏi có chút chấn động.

Chương 405

Con đường nhỏ mà Hổ yêu bình thường hay đi vừa vặn nằm giữa hai tòa núi cao, hai bên toàn là vách núi cheo leo thẳng tắp, cao chừng vạn trượng, mặt tuyệt bích trơn nhẵn như gương, dưới ánh mặt trời chiếu rọi phản xạ ra quang mang chói mắt. "Tiểu Hổ, nơi này núi lớn nhiều như vậy, động phủ của ngươi ở đâu a?" Đi được một hồi, thật vất vả mới đi qua một ngọn núi lớn, lại một tòa núi cao nguy nga tản ra khí tức mãng hoang đập vào mắt, Thương Thiên nhìn xung quanh từng tòa núi cao liên miên bất tuyệt, phảng phất nhìn không thấy biên tế, trên mặt không khỏi lộ ra một tia nghi sắc, hỏi Hổ yêu.

Nghe Thương Thiên gọi mình như vậy, cơ mặt Hổ yêu trong nháy mắt co rút, trong lòng không khỏi có chút khó chịu, nhưng đối với Thương Thiên thì lại không thể làm gì, đành phải khổ sở đáp: "Phương viên ngàn dặm bên trong đều là phạm vi thế lực động phủ của ngã, có núi lớn vài trăm đến hàng ngàn tòa, động phủ tọa lạc tại nơi trung tâm nhất, cách cấm khu kia không xa lắm!" "Cách cấm khu không xa?

Các ngươi không phải sợ nhất là cấm khu sao?

Lại ở gần như vậy?" Nghe Hổ yêu nói động phủ nhà mình cách cấm khu không xa, Thương Thiên có chút ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn thoáng qua ngọn núi khổng lồ nguy nga cao vút tận trời phía trước, không khỏi kinh ngạc hỏi. "Ngã kỳ thực cũng không minh bạch, vốn dĩ động phủ cách cấm khu cũng xa, chỉ là Đại vương sau khi từ cấm khu trở về liền dời động phủ đến địa phương hiện tại." Nghe Thương Thiên dò hỏi, trên mặt Hổ yêu cũng thoáng qua một tia thần sắc không tự nhiên, cũng có chút không lý giải nổi giải thích. "Đại vương các ngươi dời?" Thương Thiên có chút kinh kỳ hỏi. "Đúng vậy, haizz, thật

không minh bạch Đại vương rốt cuộc vì sao muốn dời động phủ của chúng ta đến gần cấm khu khủng bố kia như vậy, mỗi ngày đều phải nơm nớp lo sợ." Hổ yêu cũng có chút bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài sườn sượt đáp.

Nhìn dáng vẻ thì y đều không tán đồng hành vi của Đại vương, chỉ là không có quyền lên tiếng, cũng chỉ có thể nghịch lai thuận thụ.

Thương Thiên không đáp lời y, chỉ dùng ánh mắt xa xa nhìn về phía ngọn núi lớn thần bí kia, trong lòng tư tự vạn thiên.

Từ cử động của vị Đại vương kia, xem ra ngọn núi cấm khu thần bí kia tựa hồ thật sự ẩn giấu một ít đồ vật hay ho, chỉ là không biết bên trong rốt cuộc có cái gì.

Từ tự của Thương Thiên không biết đã bay tới nơi nào, trong đầu thoáng qua vô số phỏng đoán. "Tiền bối!

Chúng ta sắp tới rồi, mau nhìn xem, đó là động phủ của ngã!" Trong lúc Thương Thiên đang suy nghĩ miên man, đột nhiên thanh âm Hổ yêu vang lên, đánh thức hắn từ trong trầm tư.

Thương Thiên nghe vậy thuận theo tầm mắt Hổ yêu nhìn về phía trước, lập tức chỉ thấy một ngọn núi cao đầy đá đen kịt xuất hiện trước mắt.

Núi đá này tấc cỏ không sinh, trọc lốc một mảng, nhưng Thương Thiên có thể cảm thụ rõ ràng từ trong tảng đá tản mát ra nồng nồng linh khí.

Nơi linh khí bức người như thế này thực sự khiến người ta chấn kinh, nhìn giống như một tòa động thiên phúc địa. "Hắc hắc, tiền bối, động phủ của ngã nhìn không tệ chứ!" Hổ yêu thấy Thương Thiên ngẩn người nhìn động phủ nhà mình, trên mặt thoáng qua một tia nụ cười đắc ý.

Y vẫn luôn chờ đợi cơ hội này, muốn nhìn xem biểu tình kinh ngạc của Thương Thiên. "Ân ân, không tệ, không tệ, thật là một nơi tốt!" Nghe thanh âm có chút đắc ý của Hổ yêu, Thương Thiên vừa nhìn vừa gật đầu, tán thưởng tòa động phủ có chút đặc lập độc hành này. "Hắc hắc..." Nghe Thương Thiên thân khẩu khen ngợi, Hổ yêu sắc mặt trong nháy mắt lộ ra nụ cười cao hứng, phảng phất giống như ăn mật, vui vẻ vô cùng. "Đúng rồi, những tảng đá bên ngoài động phủ kia, đều là một ít Linh thạch a!" Thương Thiên đánh giá núi đá kia, như có điều suy nghĩ khẽ gật đầu, đột nhiên mở miệng hỏi. "Đúng!

Không ngờ nhãn quang của ngài lợi hại như vậy!

Cư nhiên liếc mắt một cái liền nhìn ra chỗ đặc thù của những tảng đá kia!" Hổ yêu không ngờ nhãn quang Thương Thiên lại mẫn cảm như thế, chỉ từ xa xa hơi đánh giá vài lần đã nhìn ra chỗ độc đáo của những tảng đá màu đen kia.

Trên mặt y thoáng qua một tia sá dị, chấn kinh nhìn Thương Thiên, có chút không dám tin gật đầu nói. "Những thứ đó đều là Hắc Diệu Thạch, là Đại vương ta từ ngoại vi cấm khu khai thác được, trời sinh uẩn hàm nồng nồng linh khí, thực sự là một loại bảo bối để đúc tạo động phủ." Hổ yêu nhìn những tảng đá toàn thân đen kịt như mực kia, trên mặt thoáng qua một tia thần sắc kinh thán, có chút đắc ý giới thiệu với Thương Thiên. "Ân ân, là loại đá ở bên ngoài cấm khu sao?" Thương Thiên nghe vậy quay đầu nhìn thoáng qua ngọn núi cao nguy nga cách đó không xa, có chút hiếu kỳ mở miệng hỏi. "Không... không còn nhiều, Đại vương ta tu kiến tòa động phủ này đã dùng gần hết rồi." Nghe Thương Thiên đột nhiên hỏi tình huống Hắc Diệu Thạch, gương mặt vốn đang cười của Hổ yêu trong nháy mắt cứng đờ, sau đó lắp ba lắp bắp giải thích.

Chương 406

Lúc nói chuyện, trong lòng Hổ yêu thoáng qua một tia hối hận, thầm hận không nên đắc ý vênh váo, đem lai lịch Hắc Diệu Thạch thành thật giới thiệu cho Thương Thiên một lượt.

Phải biết rằng Đại vương có cáo giới, bảo phải giữ bí mật, không thể để người khác ký du Hắc Diệu Thạch. "Ngạch...

A a..." Thương Thiên phát hiện sự biến hóa đột nhiên của Hổ yêu, trên mặt thoáng qua thần sắc ngạc nhiên, có chút ách nhiên cười lắc đầu.

Không ngờ Hổ yêu cư nhiên tưởng hắn muốn cướp đoạt tảng đá, trong lòng không khỏi thầm buồn cười. "Không cần khẩn trương, ta sẽ không cần đá của ngươi, giữ lại đi!" Nhìn bộ dáng Hổ yêu đầy vẻ khẩn trương và hối hận, Thương Thiên có chút bất đắc dĩ hướng y nói. "Thật sao?

Ngài không muốn đá của ngã?" Hổ yêu nghe vậy kinh hỉ hỏi. "Đương nhiên!

Ta chỉ đối với ngọn núi kia cảm thấy hứng thú mà thôi." Thương Thiên hào không thèm để ý lắc đầu cười, mục tiêu của hắn từ đầu đến cuối đều chỉ có vùng cấm khu kia. "Ngạch...

A a...

Vậy không phải giống nhau sao?" Hổ yêu nghe vậy nụ cười trên mặt chưa kịp hiện ra, nghe Thương Thiên bảo có hứng thú với Ma Sơn, mà đột nhiên nhớ ra những Hắc Diệu Thạch này cũng là từ Ma Sơn mà ra, lập tức mặt đều cứng đờ, san san cười nói. "Sao mà dài dòng thế, ta đã nói là ta chỉ có hứng thú với bí mật của cấm khu kia, còn đống Hắc Diệu Thạch bên ngoài thì ngươi cứ giữ lại đi, thật

phiền phức!!" Thấy Hổ yêu cư nhiên lo lắng hắn có khả năng muốn chiếm hữu Hắc Diệu Thạch, trên mặt Thương Thiên lập tức thoáng qua một tia bỉ di, không chút khách khí mắng.

Tuy rằng những Hắc Diệu Thạch kia nhìn không tệ, linh khí bức người, đối với tu luyện giả bình thường là đồ tốt, nhưng đối với Thương Thiên Đạo Chủ thì thứ này thực sự gân gà (vô vị), tác dụng có thể mang lại cực kỳ bé nhỏ.

Tối đa có thể dùng làm đồ trang trí, nhưng làm đồ trang trí thì Thương Thiên cũng chê nó quá đen, không đủ tươi sáng, có chút mất mặt. "Tiền bối cao phong lượng tiết, xin lỗi, là ngã quá hẹp hòi, hiểu lầm tiền bối.

Thỉnh tiền bối thứ tội." Nhìn thần sắc không kiên nhẫn thoáng qua trên mặt Thương Thiên, Hổ yêu trong lòng không khỏi giật thót, bởi vì y phát hiện vừa rồi mình cư nhiên dám cãi lại Thương Thiên, thực sự là một chuyện khiến người ta không khỏi nổi da gà, giờ nghĩ lại đều không khỏi sợ hãi.

Hổ yêu vội vàng cúi đầu nhận sai với Thương Thiên. "Hắc Sơn Động Phủ?" Bất tri bất giác, Hổ yêu đã mang theo Thương Thiên đến trước ngọn núi đá màu đen linh khí bức người kia.

Thương Thiên nhìn về phía trước, lập tức mấy chữ lớn cổ phác xuất hiện tại trước mặt hắn.

Chỉ thấy trên Hắc Sơn có khắc bốn văn tự Yêu tộc lớn chừng vài trượng, trong cảm tri của Thương Thiên, mỗi một chữ đều tản phát nồng nồng kiếm ý, kiếm khí khủng bố trực trùng vân tiêu, phảng phất có một vị kiếm đạo đại gia đang diễn pháp, khiến người ta không khỏi có chút hãi nhiên. "Tiền bối, đây là động phủ của ngã!" Hổ yêu nhìn Hắc Sơn hồn nhiên nhất thể trước mắt, cẩn thận từng li từng tí giới thiệu cho Thương Thiên.

Lúc nói chuyện, trên mặt Hổ yêu có chút thần sắc phức tạp, bởi vì hiện tại y có chút không hiểu ý đồ chân chính của Thương Thiên, sinh sợ mang tai họa đến cho động phủ, sở dĩ trong lòng có chút thầm thỏm bất an. "Hắc Sơn Động Phủ, thật là danh xứng với thực a, toàn bộ đều do Hắc Diệu Thạch màu đen đúc thành, hồn nhiên thiên thành, thật là linh khí bức người, là một nơi tốt." Thương Thiên nhìn dáo dác tòa núi đá đen kịt cổ phác này, đặc biệt nhìn mấy chữ lớn tản phát kiếm ý mãnh liệt kia, đột nhiên đối với nơi này có thêm một chút hứng thú.

Kiếm ý trong mấy chữ này thâm hậu, lại càng có vô cùng ảo diệu ẩn tàng trong đó.

Người bên ngoài nếu đứng ở nơi này, chỉ cần trong lòng hơi có một chút ý đồ bất chính, sẽ lập tức bị cảm ứng ra, sau đó kiếm ý vô tận sẽ từ trong mấy chữ kia xông ra, đánh cho kẻ địch tâm mang quỷ thai trước mắt một đòn bất ngờ không kịp đề phòng.

Bất quá Thương Thiên lại đối với kiếm ý trong mấy chữ này không hề sợ hãi.

Một phương diện là hắn không muốn gây phiền toái, phương diện khác là kiếm ý mấy chữ này tuy rằng thâm hậu, nhưng trong mắt Thương Thiên lại kém như vậy một chút, cũng không thể tạo thành uy hiếp đối với hắn.

Chỉ là cách dùng mấy chữ này huyền diệu khiến Thương Thiên có chút kinh hỉ, xem ra vị Đại vương trong miệng Hổ yêu cũng không phải là một kẻ mãng phu, là có một chút kiến thức.

Chương 407

"Tiền bối, động phủ của ngã gọi là Hắc Sơn, tịnh không phải bởi vì những tảng đá Hắc Diệu Thạch này." Ngay khi Thương Thiên đang thưởng thức kiếm ý, Hổ yêu lên tiếng sửa lại phỏng đoán sai lầm của hắn. "Ồ?

Không phải bởi vì núi đá biến thể đều đen kịt mới đắc danh?" Nghe Hổ yêu sửa lại, trên mặt Thương Thiên lộ ra một tia thần sắc kinh ngạc.

Hắn vốn tưởng rằng Hắc Sơn Động Phủ là do Hắc Diệu Thạch đen kịt mà thành tên, không ngờ cư nhiên không phải, khiến hắn thực sự có chút tò mò. "Vậy nói cho ta nghe, không phải vì núi đá Hắc Diệu Thạch, thì là vì cái gì?" Thương Thiên nhìn thoáng qua Hắc Sơn trước mặt, như có điều suy nghĩ hỏi Hổ yêu. "Kỳ thực nguyên nhân này chúng ta tất cả mọi người đều biết, sở dĩ gọi là Hắc Sơn Động Phủ, là bởi vì Đại vương nhà ta tự hào là Hắc Sơn Yêu Vương, hắc hắc..." Nghe Thương Thiên hỏi, trên mặt Hổ yêu thoáng qua một tia nụ cười, cười khẽ nói. "Hắc Sơn Yêu Vương?

Thì ra là thế!" Thương Thiên nghe vậy trên mặt lộ ra một tia thần sắc bừng tỉnh đại ngộ, nhìn bốn chữ lớn Hắc Sơn Động Phủ, khẽ gật đầu. "Đứng lại!

Người đến là ai?" Hai người vừa nói chuyện vừa đi tới cửa lớn động phủ, đột nhiên từ bên cạnh nhảy ra một con Ngưu yêu (Yêu quái trâu), tay cầm một đôi bản phủ đen kịt thâm thúy, trên lưỡi búa sáng loáng lấp lóe hàn quang lãnh liệt, không ai sẽ hoài nghi độ sắc bén của nó. "Lão Ngưu, ngươi điên à?

Ngay cả ta cũng không nhận ra?" Hổ yêu ở trước mặt Thương

Thiên bị Ngưu yêu vặn hỏi như vậy, lập tức cảm thấy mất mặt mũi, mặt trướng đến đỏ bừng, trong mắt thoáng qua một tia não nộ, có chút tức giận chất vấn Ngưu yêu.

Nói xong, Hổ yêu dùng một loại ánh mắt khó chịu nhìn chòng chọc vào Ngưu yêu, phảng phất như nếu không cho y một lời giải thích hợp lý, y sẽ trở mặt ngay. "Ngạch...

Lão Hổ, đừng giận, ta làm sao lại không nhận ra chứ!" Nhìn vẻ não nộ trên mặt Hổ yêu không giống giả bộ, Ngưu yêu vốn vẻ mặt nghiêm túc trong nháy mắt phá công, trên mặt thoáng qua một tia bồi cười, có chút bất đắc dĩ giải thích với Hổ yêu.

Thấy Hổ yêu dường như thật sự tức giận, Ngưu yêu dù có lý cũng không tiện xụ mặt, bởi vì y cùng Hổ yêu chính là hảo ca môn từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cũng không thể chọc Hổ yêu không vui. "Vậy sao ngươi lại không nể tình như thế, ngay trước mặt người ngoài ngăn cản ta, làm ta nan kham!" Nhìn Thương Thiên vẫn luôn điềm nhiên tự nhược đứng bên cạnh, Hổ yêu trong lòng có chút căm giận bất bình, sắc mặt y nguyên khó coi, hướng Ngưu yêu lớn tiếng chất vấn.

Nghe ra nguyên nhân Hổ yêu tức giận, trên mặt Ngưu yêu lập tức thoáng qua một tia ngạc nhiên, sau đó có chút bất đắc dĩ nhìn y, nhỏ giọng nói: "Ngươi lại không phải không biết mệnh lệnh của Đại vương, người ngoài đến đây, bất luận là ai dẫn tới đều phải dò hỏi!" Nói xong Ngưu yêu vẻ mặt đầy ủy khuất nhìn Hổ yêu, một đôi mắt to trong veo thấy đáy lẳng lặng nhìn chằm chằm y, tựa hồ đang kể lể nỗi ủy khuất của mình. "Ngạch..." Nghe Ngưu yêu giải thích, Hổ yêu đột nhiên cũng nhớ ra mệnh lệnh mà Hắc Sơn Yêu Vương ban bố trước đó, gương mặt vốn nộ khí đằng đằng trong nháy mắt cứng đờ, tràng diện nhất thời mười phần xấu hổ. "Đó là mệnh lệnh của Yêu Vương, nhưng ngươi cũng không thể nghiêm túc như thế a, bản mặt xụ ra cho ai xem chứ!" Hổ yêu trong lòng xấu hổ vô cùng, trong lòng quấn quýt

vạn phần, đột nhiên, vì để không mất mặt trước Thương Thiên, y vẫn dùng một loại ngữ khí lý trực khí tráng chỉ trích. "..." Ngưu yêu vốn trong lòng ủy khuất, đang chờ Hổ yêu sau khi nghe mình giải thích sẽ xin lỗi.

Nhưng nào ngờ lại chờ được một câu nói như vậy, Ngưu yêu lập tức ngây ngẩn cả người, trợn mắt há hốc mồm nhìn Hổ yêu trước mắt vẻ mặt đầy lý lẽ, trong lòng lạnh lẽo, cũng không ngờ hảo ca môn cư nhiên có lúc mặt dày như thế.

Chẳng lẽ đây không phải là Hổ yêu, là Trư yêu (Yêu quái heo) hay sao?

Tuy rằng từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nhưng hiện tại nhìn bộ dáng Hổ yêu không biết xấu hổ như thế, một khắc này, trong lòng Ngưu yêu cũng không khỏi có chút...

Nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên y ngẩng đầu, trên trên dưới dưới đánh giá Hổ yêu kỹ càng một lượt.

Đây là bộ dáng con hổ a?

Sao lại mặt dày như con heo thế này! "Ánh mắt gì đấy, nhìn ta làm gì?

Còn không mau để ta đi vào!" Hổ yêu bị ánh mắt quái dị của Ngưu yêu soi mói, chỉ cảm thấy nổi da gà, tê dại cả người, tức giận trừng mắt một cái, quát. "Ngạch...

Chương 408

Không có, không có." Nghe tiếng Hổ yêu quát, Ngưu yêu trong lòng vốn có chút khó chịu trong nháy mắt đều tan thành mây khói, cái tỳ khí này, đúng là tên gia hỏa trong ấn tượng của y rồi.

Ngưu yêu vội vàng lắc đầu cười nói.

Y cũng không thể để Hổ yêu biết mình vừa nghĩ gì, nếu không sẽ không có quả ngon để ăn. "Hừ!" Tuy rằng biết không phải lời nói thật, nhưng Thương Thiên đang ở bên cạnh chờ đi vào, Hổ yêu cũng không nói nhiều, chỉ hừ lạnh một tiếng, biểu thị sự bất mãn, sau đó lại phảng phất như biến sắc mặt, quay đầu cười a a nhìn Thương Thiên, nhỏ giọng nói: "Tiền bối, chúng ta vào đi thôi, thực sự ngại quá, để ngài chê cười rồi!" Nghe Hổ yêu nói, Ngưu yêu vốn đã bị làm cho quên mất chức trách, vội vàng quát khẽ ngăn cản hai người đang định cất bước: "Chờ đã!" "Lại muốn làm gì?" Hổ yêu bị Ngưu yêu năm lần bảy lượt ngăn cản làm cho tức điên lên, một là sợ không làm tốt việc của Thương Thiên, trong lòng lại không kìm được sợ hãi, sinh sợ hắn tức giận, cho nên Hổ yêu vừa gấp vừa sợ quát Ngưu yêu.

Nói xong Hổ yêu trừng một đôi mắt hổ, hung tợn nhìn y, tựa hồ nếu không cho một lời giải thích hợp lý, thì chuyện hôm nay khó mà xong được. "Vị tiền bối này...

Ta còn chưa có kiểm tra đâu?" Nhìn bộ dáng tức hổn hển của Hổ yêu, Ngưu yêu tuy rằng kiên thủ cương vị, có lý, nhưng cũng không khỏi nhỏ giọng giải thích. "Vị tiền bối này có chuyện quan trọng đi tìm Yêu Vương, làm chậm trễ thời gian ngươi gánh vác không nổi đâu!" Thấy Ngưu yêu cư nhiên cứ vướng mắc chuyện này, Hổ yêu suýt chút nữa bị chọc tức cười, quả nhiên là tính trâu, đúng là con trâu

bướng!

Hổ yêu trong lòng thầm oán thầm.

Bất quá y len lén liếc mắt nhìn Thương Thiên đang đứng bên cạnh, lại sợ Ngưu yêu chọc giận vị tiền bối không biết lai lịch này, cho nên nhìn Ngưu yêu tảy hào không nhượng bộ, trong lòng y lo lắng vạn phần, liên tục ra hiệu bằng mắt, hy vọng y có thể hiểu ý mình.

Nhưng hiện thực lại làm Hổ yêu thất vọng, dù y ra hiệu thế nào, suýt chút nữa trừng hỏng cả mắt, Ngưu yêu vẫn như không nhìn thấy, coi như không thấy. "Tiền bối, ngài chờ ta một chút." Nhìn cái đầu trâu như khúc gỗ này, Hổ yêu rốt cục có chút chờ không nổi, cẩn thận từng li từng tí quay đầu nói với Thương Thiên, sau đó không kịp chờ đợi kéo Ngưu yêu đi sang bên cạnh.

Ngưu yêu lúc đầu không biết Hổ yêu lôi mình đi có chuyện gì, vẻ mặt khó hiểu nhìn y.

Bất quá sau khi nghe xong lời giải thích của Hổ yêu thì lập tức sắc mặt kịch biến, cẩn thận từng li từng tí liếc nhìn Thương Thiên, trong lòng không khỏi đập thình thịch, cảm giác sau lưng đều ướt đẫm, bất tri bất giác đã đi dạo một vòng qua quỷ môn quan. "Tiền bối, thực sự xin lỗi, ta vừa rồi có mắt không tròng, ngài đừng giận a, mời vào!" Sau khi nghe xong toàn bộ giải thích của Hổ yêu, Ngưu yêu sắc mặt có chút khó coi, trong lòng thập phân bất an, bất quá vẫn cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, nỗ lực nặn ra nụ cười, đầy vẻ áy náy xin lỗi Thương Thiên.

Nói xong, Ngưu yêu trong lòng thầm thỏm bất an đứng ở một bên, cẩn thận từng li từng tí nhìn Thương Thiên, tựa hồ đang chờ đợi vận mệnh thẩm phán. "Không có việc gì!" Nhìn tiểu Ngưu yêu bộ dáng kinh sợ như gặp vua, Thương Thiên tuy rằng trong lòng có chút khó chịu, nhưng cảm thụ được pháp lực đạm đạm trên người Ngưu yêu,

chỉ là một con tiểu yêu, ngay cả cảnh giới Tiên đạo cũng còn kém xa, thực sự không kích thích nổi dục vọng động thủ của hắn. "Ngài mời!" Nghe Thương Thiên không trách tội, Ngưu yêu như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng tiến lên mở cửa cho Thương Thiên, một bộ dáng cung cung kính kính, tảy hào không có sự bá khí vừa rồi.

Một lát sau, đợi Thương Thiên đi vào trước, Ngưu yêu vội vàng ném cho Hổ yêu bên cạnh Thương Thiên một ánh mắt cảm tạ.

Lúc này trong lòng y mười phần may mắn, vừa rồi nghe Hổ yêu nói về cảnh giới thâm bất khả trắc của Thương Thiên xong, y sợ muốn chết. "Tiền bối, ngã không biết Đại vương có ở trong động phủ hay không, ngã cũng không xác định." Hổ yêu mang theo Thương Thiên bước vào cửa lớn động phủ, khi đi qua một đoạn đường nhỏ quanh co khúc khuỷu, đột nhiên nhớ ra một chuyện, có chút thầm thỏm bất an nói nhỏ với Thương Thiên. "Không sao...

Hắn đang ở bên trong động phủ, ta đã cảm nhận được sự tồn tại của hắn." Nghe thanh âm có chút bất an của Hổ yêu, ánh mắt Thương Thiên chuyển hướng về một nơi, sau đó cười lắc đầu, nhẹ giọng nói. "Ngài đều có thể biết?" Nghe Thương Thiên nói, Hổ yêu ngẩng đầu nhìn theo hướng ánh mắt hắn, trên mặt lập tức thoáng qua một tia thần sắc chấn động, bởi vì y phát hiện hướng mà Thương Thiên nhìn chính là nơi Hắc Sơn Yêu Vương bình thường hay ở.

Nhìn một màn trước mắt, Hổ yêu trong lòng trong nháy mắt lẫm nhiên, đối với Thương Thiên càng thêm cung kính.

Bởi vì theo y biết, trong cái động phủ này có trận pháp do Hắc Sơn Yêu Vương bố hạ, người bình thường không cách nào phóng xuất thần niệm ở bên trong, nhưng biểu hiện của Thương Thiên lại phá vỡ nhận thức này của y.

Trong lòng y có thể đoạn định, Thương Thiên khẳng định lợi hại hơn Yêu Vương.

Phải biết rằng Hắc Sơn Yêu Vương tuy rằng bình thường không hiển sơn không lộ thủy, nhưng ít ai biết hắn là một vị Kim Tiên, là Yêu Vương danh xứng với thực.

Lợi hại hơn cả Kim Tiên?

Đó phải là cảnh giới gì, Hổ yêu mới vừa hóa hình cũng không dám nghĩ.

Chương 409

Đi được một hồi, con đường nhỏ u ám khúc chiết rốt cục cũng đi hết.

Đi qua ngã rẽ cuối cùng, trước mắt Thương Thiên lập tức sáng ngời, chỉ thấy một mảnh rừng núi xanh tươi tốt xuất hiện tại trước mặt hắn, bên trên mây tía bốc lên, sương mù lượn lờ, thực sự là một bộ dáng tiên cảnh phúc địa, khiến người ta không khỏi có chút kinh ngạc.

Thuận theo mảnh rừng núi nhìn về phía trước, một ngọn núi đen phiên bản thu nhỏ tọa lạc tại nơi cao nhất.

Núi tuy đen, nhưng toàn thân lại lấp lánh ánh hào quang nhàn nhạt, khiến người ta không dám chút nào xem thường. "Tiền bối, nơi đó chính là chỗ ở của Đại vương nhà ta." Hổ yêu nhìn ngọn núi đen lấp lánh hào quang phía xa, trong mắt thoáng qua một tia kính sợ, nói nhỏ với Thương Thiên. "Ân, được rồi, ngươi có thể rời đi, ta tự mình đi tìm hắn." Thương Thiên nghe vậy khẽ gật đầu, tầm mắt lại không hề rời khỏi ngọn núi đen kia. "A?

Một mình ngài đi?

Nếu Đại vương quái tội thì làm sao bây giờ?" Nghe Thương Thiên bảo mình rời đi, muốn một mình đi gặp Hắc Sơn Yêu Vương, trên mặt Hổ yêu thoáng qua một tia ưu sắc, trong lòng có chút không xác định nói.

Lúc nói chuyện ánh mắt Hổ yêu nhìn về phía ngọn núi đen, trong lòng mười phần thầm thỏm, sợ Yêu Vương quái tội. "Không sao, có chuyện gì ta chịu là được rồi, Đại vương ngươi sẽ không trách tội đâu." Trên mặt Thương Thiên lộ ra một nụ cười khẽ, hào không thèm

để ý lắc đầu cười nói. "Vậy...

Vậy được rồi, tiền bối ngài bảo trọng!" Thấy ngữ khí Thương Thiên kiên định, tảy hào không có dư địa thương lượng, Hổ yêu trong lòng bất an, nhưng cũng không dám làm trái ý nguyện của hắn, đành phải khẽ gật đầu đáp ứng, sau đó mang theo đầy bụng lo âu chậm rãi đi ra ngoài.

Bởi vì y muốn đưa Thương Thiên về, nhiệm vụ hôm nay không hoàn thành, hiện tại phải đi ra ngoài tiếp tục tuần sơn.

Sau khi Hổ yêu rời đi, Thương Thiên thuận theo đường nhỏ đi về phía ngọn núi đen, trên đường đi quái thạch lân tuân.

Càng tiếp cận ngọn núi đen nhỏ tản ra hào quang thụy thải kia, linh thảo linh dược bên đường cũng càng ngày càng nhiều, đều tản phát nồng nồng linh khí.

Trong động phủ của một yêu quái lại có cảnh tượng như thế, quả thực khiến người ta chấn động. "Là vị đạo hữu nào ghé thăm?

Hắc Sơn có thất viễn nghênh!" Đột nhiên, ngay khi chân Thương Thiên vừa đạp vào khu vực phụ cận ngọn núi đen, một đạo thanh âm hoằng đại từ phía trước truyền đến, chấn điếc tai nhức óc.

Thương Thiên nghe vậy ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một đạo thân ảnh màu đen từ trong ngọn núi đen nhỏ đầy hào quang lao ra, sau đó bay về phía hắn.

Tuy rằng cách một khoảng, nhưng ánh mắt Thương Thiên vẫn nhìn rõ ràng người kia.

Diện dung khá gầy gò, thân mặc một bộ hắc bào gấm, bên trên dùng chỉ vàng thêu đồ dạng một ngọn núi đen, hiển đến vô cùng trang nghiêm.

Hắc Sơn Yêu Vương vốn chuẩn bị hôm nay bế quan tu luyện ở

trong núi đen nhỏ, nhưng không biết vì sao, mỗi lần sắp nhập định thì tổng cảm giác một cỗ tâm huyết dâng trào, khiến tâm thần bất định, dường như hôm nay có chuyện gì đó sắp phát sinh.

Cho nên hắn không thể tu luyện, vẫn luôn chờ đợi, muốn biết hôm nay sẽ có sự tình gì phát sinh.

Ngay vừa rồi, hắn đột nhiên phát hiện một đạo khí tức lạ lẫm đột ngột xuất hiện ở bên ngoài núi đen nhỏ, lập tức tâm thần đại loạn, vội vàng bay ra.

Cũng không ngờ cư nhiên sẽ có người có thể đi vào địa phương hạch tâm nhất của động phủ trong tình huống không kinh động đến ai, điều này khiến hắn thực sự có chút kinh khủng. "Không biết vị đạo hữu này tiên hương ở nơi nào?

Đến nơi này có chuyện gì?" Hắc Sơn Yêu Vương trong lòng vừa kinh vừa sợ, nhìn thân ảnh màu trắng trước mắt, trên mặt thoáng qua một tia thần sắc chấn động, cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Không trách hắn cẩn thận, bởi vì hắn đột nhiên phát hiện cư nhiên nhìn không thấu lai lịch của người kia. "Tiên hương thì không cần, nói ngươi cũng không biết.

Chương 410

Ta hôm nay đến tìm Hắc Sơn Yêu Vương hỏi một ít chuyện." Thương Thiên nhìn nam nhân gầy gò trước mắt, tuy rằng Hắc Sơn Yêu Vương cực lực ẩn tàng, nhưng Thương Thiên phát hiện hắn cư nhiên có thực lực Kim Tiên.

Trong lòng không khỏi có chút hiếu kỳ, từ khí tức trên người xem ra, công pháp hắn tu luyện không phải thứ bình thường, tất định có một cái truyền thừa lợi hại, bằng không một con yêu quái sẽ không có loại pháp lực thâm hậu này. "A?

Không biết đạo hữu muốn hỏi cái gì?" Hắc Sơn Yêu Vương không ngờ Thương Thiên cư nhiên tìm hắn để hỏi vấn đề, không khỏi có chút kinh ngạc.

Ánh mắt Hắc Sơn có chút kinh nghi bất định đánh giá tứ phía trên người Thương Thiên, tựa hồ muốn biết lai lịch của hắn, cũng muốn biết hắn hỏi chuyện gì. "Sự tình về ngọn núi kia!" Thương Thiên không có giấu giếm, mặt mang mỉm cười, nói thẳng không kiêng kỵ mở miệng đáp. "Cái gì?

Ngọn núi kia?

Không có khả năng, ta đều không biết, không cần hỏi ta." Nghe Thương Thiên nói, Hắc Sơn Yêu Vương sắc mặt trong nháy mắt biến đổi, theo bản năng liếc mắt nhìn ra bên ngoài, dường như có thể nhìn thấy ngọn núi cao chọc trời nguy nga kia vậy.

Ánh mắt hắn lấp lóe, thanh âm có chút băng lãnh trả lời.

Lúc nói chuyện, trong lòng Hắc Sơn Yêu Vương cảnh giác vạn phần, gắt gao phòng bị Thương Thiên, sinh sợ hắn mãnh liệt bạo phát. "Không biết?

Nhưng thủ hạ của ngươi đã từng đi vào a?" Nghe lời Hắc Sơn Yêu Vương, Thương Thiên phảng phất như nghe được chuyện cười lớn bằng trời, tức giận nhìn hắn, mở miệng nói. "Cái gì?

Không có khả năng, ngươi khẳng định nghe lầm, ta làm sao có thể đi vào, nơi đó chính là cấm khu." Hắc Sơn Yêu Vương nghe vậy vội vàng lắc đầu.

Nhưng trong lòng hắn lại dấy lên nộ hỏa vô tận, không ngờ cư nhiên là thủ hạ của mình tiết lộ bí mật, trong lòng nộ hỏa ngập trời, hận không thể lập tức đem tên gia hỏa miệng không nghiêm kia bầm thây vạn đoạn. "Hắc Sơn, ta chính là có thành ý, đừng làm ta khó xử a!" Thấy Hắc Sơn Yêu Vương dường như muốn cứng miệng đến cùng, trên mặt Thương Thiên thoáng qua một tia khó xử, có chút thất vọng nhìn hắn, nhẹ giọng nói. "Gia hỏa này, ta đều đã nói rồi, không biết!

Ngươi muốn thế nào?

Chẳng lẽ có thể đánh chết ta ở đây hay sao?" Nghe ý tứ uy hiếp ẩn giấu trong lời nói của Thương Thiên, Hắc Sơn Yêu Vương cũng không thèm cho sắc mặt tốt, có chút khó chịu hô lớn.

Ánh mắt hắn bất thiện nhìn chằm chằm Thương Thiên, pháp lực trên thân ám trung hối tụ, làm tốt chuẩn bị khai chiến.

Đối với tên gia hỏa đột nhiên xông vào động phủ này, Hắc Sơn trong lòng cũng rất khó chịu. "Haizz!

Thật sự là làm ta khó xử a.

Dù sao ta vừa rồi đã đáp ứng Tiểu Hổ là không thể làm loạn!" Nhìn Hắc Sơn Yêu Vương ám trung súc lực, trên mặt Thương Thiên thoáng qua một tia thần sắc bất đắc dĩ, nhẹ nhàng than thở. "Tiểu Hổ?" Nghe tiếng thở dài của Thương Thiên, mi đầu Hắc Sơn Yêu

Vương khẽ nhíu, trong lòng suy nghĩ Tiểu Hổ là ai. "Chẳng lẽ?!!" Đột nhiên, sắc mặt Hắc Sơn Yêu Vương khẽ biến, thoáng qua một tia ngạc nhiên.

Hắn đột nhiên nhớ ra Tiểu Hổ trong miệng Thương Thiên là ai rồi.

Khẳng định là con Hổ yêu vừa mới hóa hình kia, bởi vì đó là kẻ duy nhất biết hắn từng đi cấm khu, lại bị hắn đuổi ra ngoài tuần sơn, khẳng định cũng chỉ có thể là nó gặp phải người này.

Minh bạch rốt cuộc là chuyện gì, Hắc Sơn Yêu Vương trước tiên sắc mặt hơi âm trầm, đột nhiên có chút muốn hảo hảo cho Hổ yêu một bài học.

Chương 411

"Hắc Sơn, ngươi nghĩ gì thế?

Tiểu Hổ được ta che chở, ngươi cũng không thể thương tổn y một phân một hào." Nhìn sắc mặt không ngừng biến ảo của Hắc Sơn Yêu Vương, đặc biệt là một tia sát khí tản ra cuối cùng, Thương Thiên trong lòng cũng đoán được tâm tư của hắn, thanh âm có chút cảnh cáo nói. "Thật sự cho rằng ngươi lợi hại lắm sao?

Đây là địa bàn của ta!

Dám càn rỡ như thế!" Nghe Thương Thiên cư nhiên dám uy hiếp mình, phảng phất như coi Hắc Sơn Động Phủ là nhà mình vậy, trên mặt Hắc Sơn Yêu Vương thoáng qua một tia phẫn nộ, lệ thanh quát, hiển nhiên bị biểu hiện mục trung vô nhân của Thương Thiên chọc giận.

Thấy Thương Thiên, một kẻ ngoại lai không biết từ đâu đến, lại dám chỉ tay năm ngón ngay trên địa bàn của mình, Hắc Sơn Yêu Vương mặt đầy giận dữ, trong đôi mắt tản mát ra hàn quang lạnh lẽo nhàn nhạt, trong nháy mắt không khí chung quanh dường như đều hạ thấp xuống vài phần.

Theo Hắc Sơn Yêu Vương nổi giận, ngọn Hắc Sơn vốn đang lấp lóe hào quang cũng khẽ chấn động, từng tia hắc vụ quỷ dị lượn lờ trên thân núi, thông thể hắc quang lưu chuyển, dường như cũng cảm nhận được sự phẫn nộ của Hắc Sơn Yêu Vương. "Động thủ?" Thấy pháp lực trên người Hắc Sơn Yêu Vương dũng động, cùng với hoàn cảnh chung quanh ẩn ẩn tản mát ra sát khí, Thương Thiên sắc mặt không đổi, thản nhiên liếc mắt nhìn một cái, mặt không biểu tình hỏi. "Tất cả đều là do ngươi ép!" Hắc Sơn Yêu Vương nghe vậy, thanh

âm băng lãnh nói.

Chỉ là hắn cũng không có lập tức động thủ, bởi vì thấy Thương Thiên bộ dáng hào không sợ hãi, dường như vô cùng tự tin, trong lòng hắn cũng không khỏi có chút đánh trống, có chút không dò được tình hình thực tế của Thương Thiên.

Thương Thiên nhìn Hắc Sơn Yêu Vương cứ đứng ở nơi đó không ngừng xoắn xuýt, sắc mặt âm trầm bất định, trong lòng thầm cười lạnh: "Sao hả?

Hắc Sơn, không dám sao?" Thấy Thương Thiên cư nhiên dám khích tướng, Hắc Sơn Yêu Vương sắc mặt thiết thanh, hai mắt tóe lửa, nghiến răng nghiến lợi nhìn hắn, trong lòng mấy lần muốn xông lên cho tên này một bài học nhớ đời.

Thế nhưng khi ánh mắt hắn chạm phải thần sắc như cười như không của Thương Thiên, trong lòng lại không khỏi phát mao, nhất thời khó mà hạ quyết tâm. "Hắc Sơn, ý của ta rất rõ ràng, ta muốn biết tin tức về ngọn núi kia, ta cũng không làm khó ngươi, chỉ cần nói cho ta biết là được." Thấy Hắc Sơn chần chờ không dám động thủ, dường như bị biểu hiện của mình chấn nhiếp, Thương Thiên cười lắc đầu, nhẹ giọng nói.

Hôm nay hắn vốn không muốn làm ác nhân, chỉ là vì tình báo về tòa cấm khu kia mà thôi. "Ta đã nói rồi, ta không biết!

Không tin ngươi có thể đi hỏi người khác, bọn họ đều biết." Thấy thái độ Thương Thiên dường như không quá cường cứng, sát ý trong lòng Hắc Sơn hơi hòa hoãn một chút, hắn cũng không nguyện ý cùng một kẻ lai lịch không rõ động thủ, nói không chừng còn có thể bị thương.

Nhưng hắn cũng không thể tùy tiện đem tình huống cấm khu nói cho người khác, cho nên chỉ đành ánh mắt băng lãnh nhìn Thương

Thiên, tiếp tục lắc đầu. "Thật sao?

Ngươi có thể phải suy nghĩ cho kỹ đấy!" Thấy Hắc Sơn cư nhiên mạnh miệng, Thương Thiên như cười như không đánh giá hắn một hồi, dùng một loại ánh mắt ý vị thâm trường nhìn hắn, khẽ cười nói. "Đương nhiên!

Ta có thể thề!" Hắc Sơn Yêu Vương bị ánh mắt quỷ dị của Thương Thiên nhìn đến trong lòng đánh trống liên hồi, nhưng thái độ vẫn kiên quyết, trên mặt không hề có chút buông lỏng nào, phảng phất như thật sự không biết gì cả.

Bất quá sau khi nói xong, trong lòng hắn lại không khỏi có chút hồ nghi, hơi hơi bất an.

Chẳng lẽ hắn nhìn ra cái gì?

Không thể nào, vừa rồi mình che giấu rất kỹ, Hắc Sơn Yêu Vương thầm nghĩ, hắn đối với tâm tính của mình vẫn có chút tự tin. "Ha ha..." Thấy bộ dáng mặt không đổi sắc của Hắc Sơn Yêu Vương, Thương Thiên lại bật cười, đôi mắt thâm thúy thanh triệt lẳng lặng nhìn hắn, nhìn đến mức Hắc Sơn Yêu Vương có chút không được tự nhiên phải quay đầu đi chỗ khác, hắn mới dừng một chút, tiếp tục nói: "Hắc Sơn, nếu ta đoán không sai, bản thể của ngươi là Hắc Sơn thành tinh đi!" Nghe lời này của Thương Thiên, Hắc Sơn Yêu Vương trong nháy mắt quay đầu lại, trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ, không ngờ Thương Thiên cư nhiên nhận ra bản thể của hắn.

Hắc Sơn trên mặt hiện lên một tia không thể tin nổi, lập tức lại ẩn tàng đi, sắc mặt khôi phục bình tĩnh như trước, bất quá lúc này trong lòng hắn lại như biển rộng cuộn trào sóng dữ, hồi lâu không thể bình tĩnh. "Chuyện này có gì lạ, người khác cũng có thể đoán ra được!" Hắc Sơn Yêu Vương cố ý giả bộ như không thèm để ý, lắc đầu cười nhạt, phảng phất vẻ kinh ngạc vừa rồi chỉ là ảo giác. "Ha ha." Thấy

Hắc Sơn Yêu Vương cố làm ra vẻ trấn định, nội tâm lại như sóng trào mãnh liệt, trên mặt Thương Thiên hiện lên một tia ngạc nhiên, không khỏi bật cười. "Được rồi, chuyện này người khác đều biết!

Chương 412

Ngươi cũng không cần hù dọa ta!" Thương Thiên vừa dứt lời, Hắc Sơn Yêu Vương liền dùng giọng điệu thản nhiên nói. "Tốt, vậy ta lại nói thêm một chuyện, ngươi khẳng định sẽ minh bạch!" Thấy Hắc Sơn Yêu Vương dường như muốn giả ngu đến cùng, Thương Thiên cũng không có thời gian cùng hắn dây dưa, tiếp tục mở miệng. "Ngươi cứ nói!" Hắc Sơn Yêu Vương tiếp tục cứng giọng. "Nếu ta nhìn không lầm, hiện tại ngươi là cảnh giới Kim Tiên phải không?" Thương Thiên đánh giá khí tức trên người Hắc Sơn Yêu Vương, nói. "Đúng, có vấn đề gì sao?" Thấy đối phương một chút liền nhìn thấu tu vi cảnh giới của mình, trong lòng Hắc Sơn Yêu Vương hơi có một tia gợn sóng, nhưng vẫn nhẹ nhàng gật đầu thừa nhận, bất quá ánh mắt nghi hoặc nhìn Thương Thiên, không hiểu hắn hỏi cái này làm gì. "Vậy ngươi tấn thăng Kim Tiên vào lúc nào?" Nhìn bộ dáng mờ mịt của Hắc Sơn Yêu Vương, Thương Thiên cười nói. "...

Ngươi hỏi cái này làm gì?

Ta vì sao phải nói cho ngươi biết?" Nghe Thương Thiên hỏi, Hắc Sơn Yêu Vương bản năng cảm thấy trong đó có vấn đề, trên mặt hắn hiện lên một tia cảnh giác, dùng ngữ khí không kiên nhẫn chất vấn.

Thấy Hắc Sơn Yêu Vương không nguyện ý nói ra thời gian tấn thăng, Thương Thiên mảy may không để ý, cái tình huống này hắn đã sớm liệu đến. "Nếu ta đoán không sai, thời gian ngươi tấn thăng Kim Tiên hẳn là không dài?

Cũng chỉ mới mấy năm gần đây thành công thôi đúng không?" Thương Thiên trên mặt mang theo mỉm cười nhìn Hắc Sơn Yêu Vương, không quản hắn phản ứng ra sao, tiếp tục hỏi. "...

Chuyện này lại quan hệ gì tới ngươi!" Hắc Sơn Yêu Vương vốn trong lòng có chút bất an, sau khi nghe câu hỏi của Thương Thiên, trong lòng hiện lên một tia cảnh ý, vội vàng quát.

Chỉ là lúc này trong lòng Hắc Sơn Yêu Vương đã không còn kiên định như trước, bởi vì hắn phát hiện bí mật của mình dường như toàn bộ đều bị Thương Thiên đoán trúng, trong lòng vạn phần bất an. "Ha ha...

Đương nhiên quan hệ tới ta rồi, nếu ta nhìn không lầm, từ khí tức tản mát ra trên người ngươi có thể thấy, công pháp ngươi tu hành hẳn là một bộ công pháp đỉnh tiêm." Nghe lời này, tâm tư vốn vẫn luôn nỗ lực khắc chế của Hắc Sơn Yêu Vương rốt cuộc không cách nào ức chế, trong lòng như biển rộng quay cuồng, trên mặt lộ ra vẻ kinh dung, ánh mắt kinh hãi nhìn Thương Thiên, miệng hơi mấp máy nhưng lại không nói ra lời.

Đối với biến hóa cực đại trên mặt Hắc Sơn Yêu Vương, Thương Thiên như không nhìn thấy, vẫn giữ nguyên bộ dáng cười hì hì, tiếp tục nói: "Thế nhưng ngươi chỉ là một cái tiểu yêu nho nhỏ, lại hà đức hà năng có thể sở hữu pháp môn lợi hại như vậy?

Phải biết hiện tại Hồng Hoang thế giới công pháp kỳ khuyết, loại cấp bậc đồ vật này không phải dễ dàng có thể đạt được!

Cứ theo ta suy đoán, những thứ này đều là sau khi ngươi tiến vào cái gọi là cấm khu kia mới xảy ra.

Hửm?

Công pháp từ đâu mà có?" "Đừng nói nữa, đừng nói nữa!!" Nhìn Thương Thiên dùng nụ cười cổ quái nhìn mình, Hắc Sơn Yêu Vương như gặp quỷ, không biết từ lúc nào sắc mặt đã thảm bạch, hào vô huyết sắc, hai mắt ảm đạm vô quang, kinh khủng vạn phần nhìn Thương Thiên.

Hắn chỉ cảm thấy tất cả mật mã trong lòng đều bị người trước mắt này nhìn thấu, vừa kinh vừa sợ khẽ kêu lên.

Hắc Sơn Yêu Vương cũng không ngờ Thương Thiên lại lợi hại như thế, chỉ vài ba câu đã vạch trần bí mật của hắn, trong lòng như xảy ra địa chấn, thật sự là một hòn đá làm dấy lên ngàn con sóng, hồi lâu không thể bình tĩnh. "Ha ha...

Thế nào, hiện tại có thể nói cho ta biết chuyện về cấm khu rồi chứ!" Thấy Hắc Sơn Yêu Vương bị lời nói của mình làm cho không còn sức phản kháng, mặt như tro tàn đứng ở nơi đó, Thương Thiên trên mặt hiện lên một tia tươi cười, một đạo pháp quyết huy xuất, đánh vào trên đầu Hắc Sơn Yêu Vương, sau đó lắc đầu cười nói. "...

Ngươi thật là ma quỷ!" Hắc Sơn Yêu Vương vốn bị một tràng lời nói của Thương Thiên dọa cho tâm thần bất định, suýt chút nữa vì chấp niệm mà nhập ma, lại được một đạo linh quang của Thương Thiên đánh vào trong óc, nhất thời chỉ cảm thấy đầu óc hỗn độn trở nên thanh tỉnh.

Sau khi nghe Thương Thiên nói, sắc mặt hắn vẫn có chút thảm đạm, ánh mắt gắt gao nhìn Thương Thiên, dùng ngữ khí sợ hãi nói. "Ha ha..." Nghe Hắc Sơn Yêu Vương nói, Thương Thiên trước là ngẩn ra, sau đó cười ha hả, dùng giọng điệu khinh thường lắc đầu: "Ta không phải ma, ma khởi năng cùng ta đánh đồng!" Trong lúc nói chuyện, trên người Thương Thiên vô ý thức tản mát ra một cỗ khí tức kinh thiên động địa, thẳng vọt lên trời cao, bá khí trắc lậu, làm cho người ta không khỏi hãi nhiên.

Chương 413

"..." Hắc Sơn Yêu Vương cũng không ngoại lệ, khi cảm thụ được khí thế thao thiên vô ý phát ra từ người Thương Thiên, chỉ cảm thấy trong lòng run rẩy, có một loại cảm giác muốn quỳ xuống đất thần phục.

Sắc mặt hắn đại biến, mắt trừng tròn xoe, lộ ra ánh mắt không thể tin nổi, gắt gao nhìn chằm chằm Thương Thiên, ngực phập phồng bất định, trong miệng lẩm bẩm, nửa ngày cũng không nói ra lời, hiển nhiên đã bị khí thế của Thương Thiên chấn nhiếp.

Tuy rằng khí thế trên người Thương Thiên chuyển thuấn tức thệ, nhưng Hắc Sơn Yêu Vương phải mất một lúc lâu mới hơi hòa hoãn lại, ngực vẫn phập phồng, chỉ là không còn mãnh liệt như trước.

Hắn ngẩng đầu đầy vẻ kinh sắc nhìn Thương Thiên, miệng khẽ mở, không hiểu hỏi: "Ngươi tột cùng là ai?

Ngươi không thể nào là một tu sĩ bình thường!" "Ha ha...

Ta là ai cũng không quan trọng, sau này ngươi sẽ biết.

Hiện tại ngươi cần làm là đem tình huống cấm khu kia nói cho ta biết." Nhìn ánh mắt khó hiểu của Hắc Sơn Yêu Vương, Thương Thiên trên mặt lộ ra một tia cười nhạt, không nói nhiều, chỉ bảo hắn nói ra tình huống ngọn núi kia. "Được rồi...

Ta nói!" Thấy Thương Thiên không nói nhiều, Hắc Sơn Yêu Vương cũng biết thân phận mình, không dám hỏi nhiều nữa, mang theo đầy bụng tâm sự khẽ gật đầu, đáp ứng yêu cầu của Thương Thiên. "Ân, ngươi xem, sớm như vậy không phải là cả nhà cùng vui sao?" Nghe Hắc Sơn Yêu Vương đáp ứng, Thương Thiên cười gật đầu, dùng ngữ khí bất đắc dĩ nói. "Ngạch..." Hắc Sơn Yêu Vương

nghe vậy sắc mặt cứng đờ, trong lòng dâng lên vô tận khổ ý.

Ai biết ngài là đại nhân vật lợi hại như vậy a! "Tiền bối chê cười." Hắc Sơn Yêu Vương mặt đầy khổ sở, tâm tình vạn phần sa sút cùng phức tạp, lắc đầu than thở, thanh âm tràn đầy vẻ lạc lõng. "Ha ha...

Không cần làm bộ làm tịch như thế, mau nói cho ta chuyện về cấm khu đi." Nhìn sắc mặt chua khổ của Hắc Sơn Yêu Vương, trên mặt Thương Thiên hiện lên một tia ách nhiên, cười lắc đầu nói. "..." Nghe vậy, khổ ý trên mặt Hắc Sơn Yêu Vương hơi thu liễm một chút, khẽ gật đầu, sau đó bắt đầu hồi ức. "Bất quá..." Đột nhiên, Hắc Sơn Yêu Vương dường như nghĩ đến cái gì, trên mặt hiện lên một tia thần sắc phức tạp, ngẩng đầu liếc Thương Thiên một cái, miệng hơi mở, dục ngôn lại chỉ nhìn hắn, dường như muốn nói cái gì. "Bất quá cái gì?" Thấy Hắc Sơn Yêu Vương thần sắc phức tạp nhìn mình, trên mặt Thương Thiên hiện lên vẻ nghi hoặc, mày hơi nhíu, nhẹ giọng hỏi. "Tiền bối, kỳ thật lời tôi vừa nói thật sự không có lừa ngài, tôi thật sự đối với nơi đó không quen, cũng không rõ ràng tình báo về địa phương kia." Nghe Thương Thiên hỏi, cơ mặt Hắc Sơn Yêu Vương hơi co rút, hiện lên một tia xấu hổ, có chút ngượng ngùng nhìn hắn nói. "Ngươi không phải đang đùa ta chứ?

Ngươi làm sao có thể không biết về nơi đó?

Ngươi không phải đã đi vào rồi lại đi ra sao?" Nghe Hắc Sơn Yêu Vương nói, Thương Thiên trên mặt hiện lên một tia ngạc nhiên, lộ ra thần sắc không thể tin, đối với lời của Hắc Sơn Yêu Vương có chút không vui, cho rằng hắn đang lừa mình.

Thấy trên mặt Thương Thiên hiện lên vẻ uấn nộ, Hắc Sơn Yêu Vương cũng biết lời nói của mình làm cho Thương Thiên không vui, cảm thụ được khí tức khủng bố nhàn nhạt tản ra từ người Thương

Thiên, hắn sắc mặt biến đổi, vội vàng mở miệng giải thích: "Không, tiền bối, ta không có lừa ngài.

Ta nói thật với ngài, kỳ thật ta cũng chỉ là hi lý hồ đồ đi vào, thậm chí tình huống ở bên trong đều không có nắm rõ, liền bị oanh ra ngoài." "Thật sao?" Thấy Hắc Sơn Yêu Vương bộ dáng sát có kỳ sự, không giống như làm giả, Thương Thiên trên mặt có chút nghi lự, nhẹ giọng hỏi. "Là thật!!" Hắc Sơn Yêu Vương nghe vậy vội vàng gật đầu, sợ trả lời chậm sẽ làm Thương Thiên không vui. "Vậy công pháp là chuyện thế nào?

Chẳng lẽ cũng là giả?" Đột nhiên, ánh mắt Thương Thiên như đuốc, quét qua trên người Hắc Sơn Yêu Vương, nhìn thâm hậu pháp lực khí tức đang tràn ngập quanh hắn, xác định đây là khí tức chỉ công pháp đỉnh tiêm mới có, liền hỏi. "...

Đó là ta trước khi bị oanh ra thuận tay bắt được.

Lúc ấy ta cũng không biết đó là cái gì a!" Thấy Thương Thiên có chút không tin, Hắc Sơn Yêu Vương mặt mũi đau khổ, nỗ lực biện giải.

Chương 414

Bất quá lúc nói chuyện thanh âm hơi dừng lại, hiển nhiên cũng cảm thấy lời này dường như không quá đúng, nhưng sự thật là như thế, hắn cũng chỉ đành kiên trì nói tiếp. "Thuận tay một trảo?

Ha ha...

Lời này ngươi nói ra, chính ngươi có tin không?" Nghe Hắc Sơn Yêu Vương nói, Thương Thiên trên mặt hiện lên một tia ách nhiên, có chút buồn cười nhìn hắn, trong lòng lại không quá tin tưởng chuyện này. "Nhưng sự thật là như thế, trùng hợp như vậy, ta cũng không có cách nào a!" Hắc Sơn Yêu Vương nghe vậy cơ mặt co rút, trong lòng xấu hổ không thôi, nhưng cũng có chút bất đắc dĩ nhỏ giọng nói thầm. "Như vậy, ngươi thật sự đối với cấm khu đều không hiểu rõ?" Thấy Hắc Sơn Yêu Vương dường như thật sự không biết gì, Thương Thiên thản nhiên, trên mặt hiện lên một tia thất vọng.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía ngọn núi nguy nga bên ngoài, đôi mắt thâm thúy dường như thấu qua hắc diệu thạch sơn dày đặc, nhìn về phía ngọn núi thần bí kia. "Đúng vậy, ta cũng chỉ hơi biết một chút da lông, nơi đó thật sự quá thần bí, dù cho ta trở thành Kim Tiên, nhưng cũng không dám lại hướng bên trong xông vào!" Hắc Sơn Yêu Vương nghe vậy nhớ lại chỗ khủng bố quỷ dị của cấm khu kia, trên mặt không khỏi hiện lên một tia sợ hãi.

Bởi vì sau khi trở thành Kim Tiên hắn cũng từng đi tới bên ngoài ngọn núi kia, muốn lần nữa xông núi, nhưng lần này theo tu vi tăng lên, hắn phát hiện dưới sự cảm ứng của thần thức, ngọn núi nguy nga kia phảng phất như một đầm nước chết, hào vô ba lan, không cảm nhận được chút sinh mệnh khí cơ nào, cảm giác thần thức của mình

giống như trầm nhập vào trong hỗn độn vô biên vô tận vậy. "Đã đều không biết, vậy giữ ngươi lại có ích lợi gì đây?" Thương Thiên trên mặt hiện lên một tia thần sắc phức tạp, nhẹ nhàng lắc đầu than thở. "Ý gì?" Nghe Thương Thiên lầm bầm lầu bầu, Hắc Sơn Yêu Vương sắc mặt cự biến, chỉ cảm thấy rợn cả tóc gáy, lông tơ sau lưng dựng đứng, một đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm Thương Thiên, vừa kinh vừa sợ hỏi. "Ha ha, không cần khẩn trương, ta không có ý gì khác, ta chỉ muốn ngươi giúp ta dẫn đường mà thôi." Thấy Hắc Sơn Yêu Vương vẻ mặt cảnh giác nhìn mình, Thương Thiên đột nhiên ý thức được lời nói vừa rồi có chút dễ làm người ta hiểu lầm, vội vàng cười lắc đầu giải thích. "Ngọn núi kia cách nơi này rất gần, lấy tu vi của ngài hẳn là chỉ cần trong nháy mắt là có thể đến, cần ta làm gì?" Tuy rằng nghe Thương Thiên giải thích, nhưng Hắc Sơn Yêu Vương trên mặt vẫn bố mãn vẻ cảnh giác.

Muốn ở trong Hồng Hoang thế giới tàn khốc sinh tồn, tuyệt đối không thể không có cảnh giác chi tâm, nếu không hắn cũng sẽ không sống đến hiện tại. "Ta muốn ngươi đi cùng!" Thấy Hắc Sơn Yêu Vương vẻ mặt không tình nguyện, Thương Thiên cũng không giải thích thêm, chỉ thản nhiên nhìn hắn.

Tuy rằng sắc mặt không có biến hóa, nhưng đôi mắt thanh triệt lại thâm thúy vô cùng kia lại cho Hắc Sơn Yêu Vương áp lực vô tận.

Hắc Sơn Yêu Vương bị đôi mắt bình tĩnh kia nhìn chằm chằm, lúc đầu không có gì, nhưng theo thời gian càng ngày càng dài, hắn phát hiện trên người không biết từ lúc nào đột nhiên toát mồ hôi lạnh, lông tơ sau lưng dựng đứng, phảng phất bị một con Thái Cổ hung thú nhìn chằm chằm, làm cho người ta không khỏi hãi nhiên. "Được rồi, ta bồi ngài đi..." Qua một hồi lâu, Hắc Sơn Yêu Vương chỉ cảm thấy trong lòng tim đập thình thịch, phảng phất trái tim đều muốn nhảy ra ngoài, mồ hôi ướt đẫm y phục sau lưng.

Rốt cục, nhịn không được ánh mắt kia nhìn chăm chú, hắn bại trận, có chút nhận mệnh lắc đầu than thở. "Ha ha, thời gian cũng không còn sớm, vậy chúng ta đi thôi." Thấy Hắc Sơn Yêu Vương đáp ứng yêu cầu, Thương Thiên vốn mặt không biểu tình trong nháy mắt hiện lên một tia tươi cười, mở miệng nói.

Đợi Thương Thiên thu hồi ánh mắt, Hắc Sơn Yêu Vương chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ đi, suýt chút nữa ngã ngồi trên mặt đất. "Hô..." Hắc Sơn Yêu Vương như trút được gánh nặng thở ra một hơi, chỉ cảm thấy trên người bị mồ hôi làm ướt đẫm, vừa rồi suýt chút nữa không bị khí thế khủng bố của Thương Thiên hù chết.

Hắc Sơn Yêu Vương nỗ lực bình ổn tâm tư phập phồng, sau đó cố nén bất an trong lòng, đi theo Thương Thiên hướng ra ngoài động phủ.

Vừa ra khỏi động phủ, đập vào mặt là một ngọn núi khổng lồ như cột chống trời đứng sừng sững ở đó, ngọn núi thẳng tắp chọc vào mây trời, phía trên mây mù lượn lờ, quả thực làm cho người ta chấn động. "Tiền bối, đó chính là dãy núi cấm khu, không biết ngài muốn ta làm gì?" Hắc Sơn Yêu Vương nhìn ngọn núi đẹp như tiên cảnh kia, trên mặt không có chút tiếu ý nào, chỉ có vô tận kinh sợ.

Bởi vì trong cảm tri của hắn, ngọn núi này cũng không tú lệ hùng vĩ như mặt ngoài, mà phảng phất một tôn Thái Cổ hung thú, cả người tản ra khí tức nồng đậm khủng bố, chỉ hơi nhìn một cái liền làm cho người ta không khỏi gan run.

Hắc Sơn Yêu Vương hiện tại cũng không hiểu lúc trước mình lấy đâu ra gan chó mà dám xông vào bên trong, có thể sống sót đi ra thật đúng là tam sinh hữu hạnh, Thiên Đạo che chở. "Không vội, đi theo ta!" Nghe Hắc Sơn Yêu Vương hỏi, Thương Thiên lại lắc đầu cười nói.

Nhìn ngọn núi khủng bố như vực sâu ngục tối kia, hắn trên mặt

vẫn thản nhiên tự nhược, mảy may không để ý, phảng phất trước mặt chỉ là một ngọn núi nhỏ bình thường. "Vút!" Đột nhiên, trên người Thương Thiên một trận linh quang lấp lóe, sau đó thân hình hắn hóa thành một đạo quang mang, thẳng vọt lên trời cao, bay về phía ngọn núi lớn kia.

Chương 415

Hắc Sơn Yêu Vương nhìn thân ảnh Thương Thiên đi xa, sắc mặt phức tạp liếc nhìn ngọn núi làm người ta hãi nhiên kia một cái, nội tâm không ngừng giãy dụa cùng xoắn xuýt.

Một hồi lâu sau, cuối cùng hắn cắn răng một cái, hóa thành một cơn gió lốc màu đen, hướng về phía Thương Thiên đuổi theo. "Oanh long!" "Đùng!" Theo hai tiếng vang chấn động điếc tai, hai đạo quang mang một trước một sau đáp xuống đất, cự ly cách tòa cấm khu kia cũng không quá vài trăm mét. "Tiền bối... chúng ta có phải cách quá gần một chút hay không?" Hắc Sơn Yêu Vương vừa mới rơi xuống đất, liền cảm thấy trong không khí dường như nhiều thêm một cỗ khí tức mạc danh, đang không ngừng lượn lờ quanh người hắn.

Tuy rằng không biết là cái gì, nhưng sắc mặt hắn lại trở nên khó coi hơn rất nhiều, thanh âm có chút trầm thấp, nhẹ nhàng dò hỏi. "Không cần, có ta ở đây, sẽ không có việc gì!" Thấy Hắc Sơn Yêu Vương vẻ mặt cảnh giác nhìn trước mắt, trên người không ngừng tản mát ra hắc sắc quang mang u u, dường như đang phòng bị, Thương Thiên trên mặt hiện lên một tia ngạc nhiên, lắc đầu cười nói.

Thương Thiên cũng cảm giác được trong không khí toát ra một cỗ khí tức mạc danh, bất quá không có để ý, bởi vì những thứ này trong mắt hắn thực sự quá không đáng nhắc tới, chỉ là vật phụ đới của tòa ma sơn kia mà thôi, thực sự không cần khẩn trương. "Hát!" Đột nhiên, Thương Thiên hét lớn một tiếng, trên người bộc phát ra một cỗ khí tức huyền chi lại huyền, ngay sau đó trên đỉnh đầu Tam Hoa Tụ Đỉnh, dưới chân càng sinh ra vô tận kim liên.

Theo dị tượng xuất hiện, những khí tức quỷ dị kia đều chuyển

thuấn tức thệ, phảng phất như vừa rồi xuất hiện đều là ảo giác. "Tiền bối... ngươi, trên đỉnh đầu tam hoa?" Tuy rằng khí tức quỷ dị biến mất không thấy, nhưng Hắc Sơn Yêu Vương lúc này không rảnh để ý, ánh mắt hắn hoàn toàn ngưng tụ trên đỉnh đầu Thương Thiên, gắt gao nhìn chằm chằm ba đóa hoa rực rỡ hào quang kia, trên mặt lộ ra nồng đậm vẻ khiếp sợ, có chút không dám tin tưởng mở miệng hỏi.

Nghe thanh âm chấn kinh của Hắc Sơn Yêu Vương, Thương Thiên thu hồi ánh mắt từ trên ngọn núi nguy nga trước mặt, quay đầu nhìn hắn, trên mặt lộ ra một tia tươi cười, nói: "Ha ha, bất quá là Tam Hoa Tụ Đỉnh mà thôi, ngươi sau này cũng có thể!" Đối với biểu hiện của Hắc Sơn Yêu Vương khi thấy Tam Hoa Tụ Đỉnh, Thương Thiên không có quá nhiều ý ngoại.

Dù sao hắn cũng chỉ là một con dã yêu thâm sơn đột nhiên gặp may, cũng không có chân chính kiến thức qua chính thống Đại Đạo pháp môn. "Được rồi, núi đã ở trước mắt, hiện tại ta cần ngươi giúp ta làm một chuyện!" Nhìn Hắc Sơn Yêu Vương mặt đầy kinh thán nhìn tam hoa trên đầu mình, Thương Thiên lắc đầu, mở miệng nói. "Không biết tiền bối có chuyện gì cần ta làm?" Nghe Thương Thiên nói, Hắc Sơn Yêu Vương thu hồi ánh mắt chấn kinh, trên mặt hiện lên một tia khó hiểu, đôi mắt đầy mê mang, nhìn Thương Thiên nhỏ giọng hỏi.

Hắc Sơn Yêu Vương trong lòng không lý giải, Thương Thiên một vị đại năng có thể tùy tiện triệu hoán Tam Hoa Tụ Đỉnh, rốt cuộc có chuyện gì cần một cái Kim Tiên nho nhỏ giúp đỡ, quả thực có chút không hiểu. "Ha ha... không rõ sao?" Nhìn Hắc Sơn Yêu Vương mặt đầy hồ nghi, Thương Thiên thản nhiên cười, lắc đầu. "Hắc Sơn không hiểu, xin tiền bối nói rõ." Hắc Sơn Yêu Vương vẫn mê hoặc không hiểu, trong lòng có vô tận nghi vấn, mày hơi nhíu, ánh mắt nhìn Thương Thiên, lắc đầu nói. "Ta hỏi ngươi, công pháp của ngươi có

phải lấy được từ trong cấm khu không?" Thấy Hắc Sơn Yêu Vương không hiểu dụng tâm của mình, Thương Thiên trên mặt hiện lên một tia bất đắc dĩ, tiếp tục hỏi. "Đúng vậy, cái này ta vừa rồi đã nói." Hắc Sơn Yêu Vương nghe vậy khẽ gật đầu, sau đó lại lắc đầu hỏi: "Nhưng việc này thì có liên hệ gì đâu?" "Đương nhiên có quan hệ rồi, công pháp của ngươi đã là vật trong cấm khu, như vậy khẳng định cũng sẽ cùng cấm khu có chút liên hệ sâu xa.

Ta hiện tại muốn ngươi vận chuyển công pháp, nhìn xem có giống như ta đoán hay không, có thể hay không cùng cấm khu sản sinh một ít biến hóa." Thương Thiên quay đầu nhìn về phía ngọn núi nguy nga thần bí vô cùng trước mắt, trong mắt hiện lên một tia suy đoán không xác định, giải thích cho Hắc Sơn Yêu Vương. "Nga, nguyên lai là như thế!

Tiền bối thật túc trí đa mưu, Hắc Sơn bội phục!" Nghe Thương Thiên giải thích, vẻ nghi hoặc trên mặt Hắc Sơn Yêu Vương càng lúc càng mờ nhạt, cuối cùng lộ ra thần sắc bừng tỉnh đại ngộ, chấn kinh nhìn Thương Thiên, hô lên.

Hắc Sơn Yêu Vương cũng không ngờ Thương Thiên cư nhiên chỉ tùy miệng nói một câu liền có thể suy đoán ra nhiều thứ như vậy, thực sự làm trong lòng hắn đại vi chấn hám.

Phải biết từ khi đạt được thần bí công pháp tới nay, mấy năm thời gian trôi qua, nhưng chưa từng có liên hệ như vậy.

Hắc Sơn Yêu Vương không khỏi có chút thầm tự trách, chẳng lẽ mình cư nhiên ngu dốt không chịu nổi như vậy sao? "Hắc Sơn, đừng lăng lăng nữa, mau lên trước thử xem đi!" Thương Thiên nhìn chằm chằm ngọn núi trước mắt một hồi, đột nhiên trên mặt hiện lên vẻ kỳ quái, bởi vì không cảm nhận được Hắc Sơn Yêu Vương pháp lực ba động.

Hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện Hắc Sơn Yêu Vương cư nhiên ngây ngốc đứng ở nơi đó, không biết đang nghĩ gì, không khỏi mở miệng thúc giục.

Chương 416

"A...

Tiền bối chờ một chút!" Hắc Sơn Yêu Vương bị thanh âm của Thương Thiên làm bừng tỉnh, vội vàng tiến lên chuẩn bị vận chuyển pháp môn. "Hây!" Sợ làm chậm trễ thời gian của Thương Thiên, Hắc Sơn Yêu Vương sau khi hồi thần nhanh chóng tiến lên, mắt sáng lưu chuyển, u u nhìn ngọn núi nguy nga trước mắt, sau đó hét lớn một tiếng, trên người trong nháy mắt toát ra một cỗ khí tức huyền chi lại huyền, nhìn qua huyền diệu cao thâm, làm cho người ta không khỏi hoa mắt.

Khí tức trên người Hắc Sơn Yêu Vương phù hiện, tiên khí lượn lờ uyển chuyển, đem cả thân thể đều sấn thác đến quang thải chiếu nhân, uyển như Thiên Thượng Tiên Nhân hạ phàm, không thể tư nghị. "Hưu!" Đột nhiên, theo khí tức trên người hắn càng phát ra nồng hậu, một đạo khí lưu kỳ diệu từ trong cấm khu phóng ra, lao thẳng về phía Hắc Sơn Yêu Vương. "Ông!" Nhìn ba động khí tức thần bí đột như kỳ lai, giống như tia chớp vồ lấy Hắc Sơn Yêu Vương, Thương Thiên trên mặt hiện lên một tia kinh dị, khí thế trên người không tự chủ được dâng lên, chuẩn bị cưỡng ép ngăn lại, không cho nó thương hại Hắc Sơn Yêu Vương.

Bất quá khí thế trên người Thương Thiên vừa nổi lên, lập tức lại chậm rãi biến mất không thấy, bởi vì hắn đột nhiên phát hiện đạo khí tức kia tựa hồ cùng khí tức trên người Hắc Sơn Yêu Vương có chỗ tương tự, cho nên cũng không ngăn cản nữa, chỉ gắt gao nhìn chằm chằm nơi đó, tùy thời giới bị. "Ngô!" Đạo khí tức thần bí kia nhanh như tia chớp, thoắt cái chui vào trong khí tức lượn lờ quanh thân Hắc Sơn Yêu Vương.

Cùng lúc đó Hắc Sơn Yêu Vương đột nhiên trong miệng không tự chủ được phát ra một tiếng kinh hô, bất quá thanh âm không giống như gặp nguy hiểm, nhìn trên mặt hắn hiện lên một tia thần sắc thư thích, dường như từ trong đó đạt được chỗ tốt.

Nhìn vẻ thư phục thoáng qua trên mặt Hắc Sơn Yêu Vương, Thương Thiên trên mặt hiện lên một tia ngạc nhiên, sau đó ánh mắt như đuốc, không ngừng đánh giá trên người hắn, trên mặt thỉnh thoảng hiện lên vài phần thần sắc phức tạp, dường như đang tư tác.

Không biết qua bao lâu, Hắc Sơn Yêu Vương chỉ cảm thấy sau khi vận chuyển pháp môn, một đạo linh quang thư thích ấm áp đột nhiên chui vào trong cơ thể hắn, sau đó lại có vô tận linh quang dũng nhập tâm thần, Tử Phủ và trong óc.

Theo linh quang chậm rãi cùng Tử Phủ tương dung, hắn chỉ cảm thấy những chỗ không hiểu về công pháp trước kia đều bừng tỉnh đại ngộ, phảng phất được người quán đỉnh, thực sự vừa mừng vừa sợ. "Hô!" Đột nhiên, dưới sự chú thị của Thương Thiên, Hắc Sơn Yêu Vương vốn đang an nhiên nhắm mắt hãm nhập trong đốn ngộ sắc mặt hơi rung động, sau đó tiếng hít thở như trầm tịch lại một lần nữa xuất hiện.

Chỉ thấy hắn hai mắt khẽ mở, cả người rốt cuộc thanh tỉnh lại. "Thế nào?

Cảm giác ra sao?" Thấy Hắc Sơn Yêu Vương mở mắt ra, Thương Thiên trong mắt có chút hiếu kỳ nhìn hắn, nhẹ nhàng hỏi. "Tốt cực kỳ, ta chưa bao giờ cảm giác tốt như vậy!" Hắc Sơn Yêu Vương lúc đầu mới vừa thanh tỉnh chưa kịp từ trong đốn ngộ như mộng như ảo hồi thần, tưởng mình đang ngủ say, nghe thanh âm của Thương Thiên mới chân chính thanh tỉnh.

Nhớ lại tao ngộ vừa rồi, trong mắt hắn lấp lóe vô tận kinh hỉ, cao

hứng nói với Thương Thiên. "Nga?

Nói xem, đều đã xảy ra chuyện gì?" Nghe ngữ khí vui sướng của Hắc Sơn Yêu Vương, Thương Thiên trên mặt có chút hiếu kỳ, hắn cũng phát hiện trên người đối phương mang theo một cỗ cảm giác không giống lúc trước, không khỏi mở miệng hỏi. "Tiền bối, vừa rồi ta mới vận chuyển pháp môn, đột nhiên có một đạo linh quang chui vào thân thể ta." Thấy Thương Thiên có hứng thú, Hắc Sơn Yêu Vương cũng không thèm giấu giếm, mặt mang tươi cười, vui vẻ chia sẻ. "Ân ân, ta biết, ta nhìn thấy nó đi vào." Thấy Hắc Sơn Yêu Vương nói chuyện này, Thương Thiên nhớ tới đạo khí tức thần bí vừa lóe lên, khẽ gật đầu biểu thị đã hiểu. "Sau đó thì sao?" Thương Thiên lại hỏi.

Hắn không tin đạo linh quang kia tiến vào thân thể Hắc Sơn Yêu Vương sau đó không có phát sinh chuyện gì khác. "Sau đó ta phảng phất chịu quán đỉnh, trong đầu đột nhiên nhiều hơn vô số thứ về công pháp của ta, đều là những điều trước kia ta chưa từng hiểu rõ!" Hắc Sơn Yêu Vương nhớ lại chuyện vừa xảy ra, trên mặt rõ ràng mang theo vài phần kinh hỉ không xóa nhòa được, đầy vẻ chấn hám mở miệng nói. "Quán đỉnh?" Thương Thiên nghe vậy trên mặt hiện lên một tia kinh nhạ, không ngờ Hắc Sơn cư nhiên có phúc khí như thế, có thể đạt được đại năng cách thế quán đỉnh, nhìn dáng vẻ khí vận của hắn quả thật không tệ. "Đúng, quán đỉnh, thực sự quá làm cho người ta chấn động." Nghe Thương Thiên nói, Hắc Sơn Yêu Vương trên mặt mang theo một tia khiếp sợ, nặng nề gật đầu, kinh hô nói. "Ân ân, nhìn dáng vẻ vận khí của ngươi không tệ!

Có đại khí vận tại thân a, cư nhiên có thể có phúc duyên như thế." Ánh mắt nhìn Hắc Sơn Yêu Vương, Thương Thiên gật đầu cười nói. "Hắc hắc, đều là công lao của tiền bối, nếu không phải tiền bối bảo ta vận chuyển pháp môn, ta khả năng vĩnh viễn đều sẽ không có vận đạo như thế." Nghe Thương Thiên khen ngợi, Hắc Sơn Yêu Vương tuy

rằng trong lòng vô cùng cao hứng, nhưng cũng không quên sự giúp đỡ của Thương Thiên, vội vàng cười lắc đầu cung duy nói.

Chương 417

"Ân." Đối với lời cung duy của Hắc Sơn Yêu Vương, Thương Thiên cũng không nói nhiều, chỉ khẽ gật đầu đáp ứng.

Cũng là cái lý này, nói cho cùng, thật sự có một chút tác dụng của hắn ở trong đó. "Đúng rồi, vừa rồi có hay không đạt được tin tức tương quan về ngọn núi này?" Một lát sau, Thương Thiên liếc mắt nhìn ngọn núi lớn thần bí khó lường, hỏi Hắc Sơn Yêu Vương. "Ngạch... dường như thật sự không có." Hắc Sơn Yêu Vương nghe vậy nụ cười trên mặt trong nháy mắt cứng đờ, dừng một chút, tư tác một hồi, cuối cùng trên mặt mang theo vài phần nụ cười khổ sở lắc đầu than thở, phát hiện vừa rồi thật sự không có đạt được một đinh điểm đồ vật hữu dụng nào. "Nga..." Ngoài dự liệu của Hắc Sơn Yêu Vương, Thương Thiên sau khi nghe hắn nói xong, trên mặt không có một tia thất vọng, vẫn thản nhiên tự nhược, chỉ khẽ gật đầu, không nói nhiều, dường như đối với điểm này một chút cũng không thèm để ý. "Tiền bối... tiếp theo nên làm thế nào?" Tuy rằng Thương Thiên dường như một chút cũng không quan tâm, Hắc Sơn Yêu Vương lại không dám không để ý, trên mặt mang theo một ít khổ sở, ngẩng đầu nhìn hắn, thật cẩn thận hỏi. "Đã không có tin tức, vậy chúng ta có thể làm sao, đương nhiên là đi vào rồi!" Nghe Hắc Sơn Yêu Vương hỏi, Thương Thiên lắc đầu, ngữ khí bình tĩnh nói.

Chỉ là ánh mắt hắn như đuốc, không ngừng quét thị trên tòa núi lớn nguy nga thần bí trước mắt, ánh mắt lăng lệ dường như có thể xuyên qua vô tận vụ ải, trực tiếp nhìn thấy bí mật bên trong. "A?

Chúng ta muốn đi vào?

Sẽ không có nguy hiểm chứ?" Hắc Sơn Yêu Vương mặt mang

kinh sắc, ưu tâm xung xung hỏi.

Sắc mặt Hắc Sơn Yêu Vương thập phần khó coi, tuy rằng có Thương Thiên ở đây, nhưng nhớ tới lần trước tao ngộ không minh bạch, trong lòng không khỏi sinh ra một cỗ cảm giác vô lực cùng kinh tủng.

Trong ánh mắt hắn lấp lóe quang mang kinh khủng, gắt gao nhìn Thương Thiên, hi vọng hắn có thể suy nghĩ lại rồi hãy quyết định. "Không quan trọng, tuy rằng núi này nhìn có chút cổ quái, nhưng ta không tin có sự tình gì ta vô pháp giải quyết!" Đối với nỗi lo âu của Hắc Sơn Yêu Vương, Thương Thiên lại hào không để ý.

Hắn chưa bao giờ cho rằng ngọn núi này có thể trở thành tảng đá ngáng chân, tối đa chỉ là một cái gia vị điều tiết trong chuyến du lịch Hồng Hoang mà thôi.

Tuy rằng núi nhìn có chút thần bí, nhưng đối với Thương Thiên mà nói, không đáng nhắc tới. "Ha ha...

Tiền bối ngài tu vi tuyệt đỉnh, đương nhiên không sợ, nhưng ta thì thực sự..." Thấy Thương Thiên ý khí phong phát, hào không đem cấm khu khủng bố để vào mắt, Hắc Sơn Yêu Vương trên mặt hiện lên một tia nụ cười khổ sở, trong lòng sợ hãi đánh trống.

Tuy rằng Thương Thiên vô sở gọi, nhưng hắn lại có chút không nắm chắc. "Có ta ở đây, ngươi sợ cái gì?

Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta không thể hộ được ngươi?" Nghe Hắc Sơn Yêu Vương nói, Thương Thiên quay đầu lại, ánh mắt nhàn nhạt liếc nhìn khuôn mặt đầy vẻ lo âu của hắn, mày nhíu lại, dường như có chút không vui mở miệng hỏi.

Nghe ra sự bất mãn trong lời nói của Thương Thiên, Hắc Sơn Yêu Vương nhất thời trong lòng căng thẳng, chỉ cảm thấy rợn cả tóc gáy,

đâu dám nói thế, vội vàng lắc đầu, thành hoàng thành khủng nói với Thương Thiên: "Không, không, tiền bối tu vi cái thế, ta đâu dám nghĩ như vậy.

Chỉ là ta tu vi quá thấp, ta sợ vạn nhất kéo chân sau của tiền bối, làm liên lụy ngài, thực sự là tội lớn tày đình!" Hắc Sơn Yêu Vương còn cẩn thận từng li từng tí đứng ở bên cạnh nhìn Thương Thiên, trong lòng có vô tận sầu khổ, như sóng to gió lớn, phập phồng bất định, sợ chọc giận Thương Thiên. "Đừng nói nhảm, theo ta đi vào!

Thật là lải nhải!" Nhìn Hắc Sơn Yêu Vương vẻ mặt thành hoàng thành khủng, phảng phất như thật sự lo lắng cho hắn, Thương Thiên tuy rằng biết ý tứ của hắn, nhưng cũng không nói nhiều, chỉ có chút không kiên nhẫn thúc giục. "Vâng!" Thấy Thương Thiên sắc mặt hờ hững, thanh âm có chút băng lãnh, Hắc Sơn Yêu Vương cũng biết biểu hiện vừa rồi làm cho hắn có chút bất mãn, vội vàng gật đầu ứng đạo, mảy may không dám lại có tâm tư khác xuất hiện.

Thương Thiên nghe vậy cũng không nói nhiều, chỉ ánh mắt như đuốc, u u nhìn lên ngọn núi cao ngất trước mặt.

Chỉ thấy bên ngoài tòa núi lung tráo sương mù nhàn nhạt, như mộng như ảo, phảng phất như Thiên Thượng Tiên Cảnh, làm cho người ta kinh thán.

Chương 418

Vụ ải (sương mù) như mộng ảo xinh đẹp, nhưng ở trong mắt Hắc Sơn Yêu Vương lại không có chút ý tứ thưởng thức nào, chỉ có vô tận kinh khủng chi ý, hai mắt co rụt lại, phảng phất nhìn thấy không phải là vân vụ như mộng tựa ảo, mà là tuyệt thế đại khủng bố hãn kiến trên thế gian. "Hừ!!

Khu khu một đạo ảo cảnh, lừa được người khác, làm sao có thể lừa được ta!" Nhìn vụ ải phiêu miểu như mộng tựa ảo, trong mắt Thương Thiên linh quang lóe lên, dường như có vạn thiên thế giới sinh sinh diệt diệt, luân hồi bất tức ở trong đó.

Đột nhiên, một đạo kim quang lấp lóe, từ trong đôi mắt hắn cực tốc bắn ra, trực tiếp xuyên thấu màn sương mù nhìn như mộng kia. "Oanh!" Theo một tiếng nổ vang, dưới sự chiếu rọi của kim quang, vụ ải phiêu miểu bất định trong nháy mắt tiêu tán sạch sẽ.

Vụ ải vừa tán, lập tức hình ảnh vô tận khủng bố xuất hiện trước mặt Thương Thiên và Hắc Sơn Yêu Vương.

Chỉ thấy nơi vốn xinh đẹp như mộng cảnh lúc trước, giờ phút này lại phù hiện ra vô số thi thể tàn hài, bạch cốt sâm sâm, cả vùng đất đều giống như ngục quỷ tản phát ra nồng đậm tử khí, thỉnh thoảng có tiếng lệ quỷ kêu rên vang vọng trong đó, làm cho người ta không khỏi rợn tóc gáy. "...

Sao có thể như vậy?" Hắc Sơn Yêu Vương nhìn một màn đột nhiên biến hóa trước mắt, sắc mặt trắng bệch như người chết, hào vô huyết sắc, hai mắt co rụt lại, miệng há to, trong miệng lẩm bẩm nửa ngày, mới vừa kinh vừa sợ thì thào nói.

Hắn cũng không ngờ ngọn núi thần bí ngay bên cạnh động phủ cư

nhiên lại khủng bố như thế, phảng phất như nhân gian địa ngục.

Mới rồi còn định dọn động phủ tới đây, hiện tại xem ra, thật có chút cảm giác tự tìm đường chết.

Bất quá trong lúc kinh khủng, trong lòng lại không khỏi có chút may mắn, bởi vì lần trước sau khi tiến vào cư nhiên không có bỏ mạng ở trong đó, không những nhặt được một cái mạng, còn âm sai dương thác đạt được một môn công pháp.

Hiện tại xem ra, thật sự là dùng hết tất cả vận khí mới có thể có kết quả như vậy. "A, bất quá là một loại chướng nhãn pháp mà thôi, chỉ là không quá cao minh, người bình thường cũng nhìn không ra.

Lần trước ngươi có thể từ bên trong đi vào rồi lại bình an đi ra, thật đúng là mạng lớn phúc lớn!" So với bộ dáng vừa kinh vừa sợ của Hắc Sơn Yêu Vương, Thương Thiên trên mặt muốn thản nhiên hơn nhiều.

Tuy rằng cũng có một chút kinh ngạc, nhưng cũng vẻn vẹn là kinh ngạc mà thôi, rất nhanh liền bình phục tâm tình.

Thấy Hắc Sơn Yêu Vương mặt đầy kinh khủng, trên mặt hắn không khỏi hiện lên một tia hiếu kỳ, lắc đầu cười nói.

Hắn cũng ở trong lòng có chút hiếu kỳ, Hắc Sơn Yêu Vương rốt cuộc bằng vào cái gì mới có thể tại nơi giống như địa ngục này ra vào vô sự, tịnh đạt được một bản bí tịch?

Chẳng lẽ là con riêng của Thiên Đạo?

Thương Thiên trên mặt hiện lên một tia ác thú vị, không khỏi thầm cười. "Oanh long!" Chỉ là Thương Thiên vừa mới sinh ra cái ý nghĩ này, trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng kinh lôi, chấn nhĩ dục lung, phảng phất Thiên Đạo đang cảnh cáo hắn. "Thiết, ta cũng chỉ nói đùa mà thôi, gấp cái gì?

Làm như là thật vậy." Thương Thiên bị kinh lôi dọa cho giật mình, nhất thời mặt lộ vẻ khinh thường, tức giận nói. "Hắc Sơn, không ngờ ngươi cư nhiên lại may mắn như thế, thật sự khó mà tưởng tượng a!" "Ha ha...

Tiền bối chê cười." Hắc Sơn Yêu Vương nhìn nơi giống như địa ngục mạo ra cuồn cuộn tử khí trước mắt, chỉ cảm thấy trên người phát lạnh, nghe Thương Thiên trêu chọc, nội tâm phức tạp vô cùng, không khỏi cười khổ lắc đầu. "Ha ha...

Bất quá cái tên Cấm Khu này gọi đúng rồi, nếu không thủ hạ của ngươi nói không chừng sớm đã không còn thừa mấy mống!" Thấy bộ dáng cười khổ của Hắc Sơn Yêu Vương, Thương Thiên trên mặt lộ ra một vệt tươi cười, cười ha hả, sau đó lại tiếp tục nói. "Ân ân, đúng vậy a!" Nghe Thương Thiên nói, Hắc Sơn Yêu Vương nhìn sâm sâm bạch cốt như địa ngục, trên mặt cũng không khỏi gật đầu, đồng ý cách nói này.

Ngoại vi đã khủng bố như thế, thật không biết bên trong còn có bao nhiêu đại khủng bố cùng hung hiểm đang chờ đợi.

Nghĩ tới đây, Hắc Sơn Yêu Vương trên mặt không khỏi lộ ra một tia may mắn, nếu không phải thiết lập cấm khu, không cho mọi người đi vào, nói không chừng thật sự sẽ tổn thất thảm trọng.

Chương 419

"Được rồi, đừng nói nữa, chúng ta đi vào trước đi!" Thương Thiên đánh giá một hồi giữa sâm sâm bạch cốt, phát hiện bên trong chủng tộc gì cũng có, thi hài phi cầm tẩu thú đều chồng chất cùng một chỗ, cũng nhìn không ra tin tức gì hữu dụng, trên mặt không khỏi hiện lên một tia thất vọng.

Quay đầu phát hiện Hắc Sơn Yêu Vương cư nhiên ngây ngốc đứng ở nơi đó, không biết đang suy nghĩ gì, không khỏi quát một tiếng, làm hắn bừng tỉnh. "Ngạch...

Tiền bối!" Nghe Thương Thiên hô hoán, Hắc Sơn Yêu Vương hồi thần.

Tuy rằng lúc mới bắt đầu trong lòng có chút kinh khủng, nhưng tới hiện tại, vẻ sợ hãi trong lòng cũng tiêu thất không thấy, chỉ mang theo vài phần chấn hám.

Hắn vội vàng gật đầu, sau đó đi theo sau lưng Thương Thiên, chuẩn bị tiến vào nơi giống như vực sâu địa ngục này. "Mấy cái xương cốt này đều là chuyện gì xảy ra a?

Trong này có nhiều bạch cốt như vậy, giống như một phiến chiến trường." Thương Thiên trên người tản ra kim quang nhàn nhạt, lúc này Tam Hoa Tụ Đỉnh, dưới chân bước ra đóa đóa kim liên, cho dù tử khí nồng nặc đến mấy, gặp phải hắn cũng phát ra thanh âm "tư tư", sau đó hóa thành một làn khói xanh.

Ánh mắt hắn nhẹ nhàng quét thị các nơi trong núi, không ngoài ý muốn, liên tục đi mấy trăm bước, quanh thân đều là vô tận sâm sâm bạch cốt, phảng phất tiến vào một đại dương làm bằng xương cốt.

Hắc Sơn Yêu Vương nhìn sâm sâm bạch cốt bên người, trong lòng

lại nơm nớp lo sợ, bởi vì hắn phát hiện trong này đại bộ phận bạch cốt đều lấp lóe quang mang ngọc thạch nhàn nhạt, phân minh là biến hóa chỉ có ở tầng thứ Kim Tiên, băng cơ ngọc cốt.

Thậm chí có những khúc xương trên đó còn lấp lóe kim sắc nhàn nhạt, từng tia từng sợi khí tức huyền chi lại huyền lượn lờ bên trên, dường như là di cốt của Đại La Kim Tiên.

Hắc Sơn Yêu Vương càng xem càng kinh tâm, trong đó có một ít xương cốt tuy rằng không biết đã chết bao nhiêu năm, nhưng trên người vẫn tản ra uy áp nồng đậm, làm cho hắn không khỏi rợn tóc gáy, trong lòng run rẩy. "Tiền bối, nơi này sẽ không phải là cổ chiến trường do Thượng Cổ Tam Tộc đại chiến lưu lại chứ?" Nghe Thương Thiên hỏi, Hắc Sơn Yêu Vương nhớ lại nghe đồn, lại nhìn xem vô tận thi hài Kim Tiên, Đại La trong này, trong lòng không khỏi hoảng nhiên.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, hắn có chút không dám tin tưởng nhìn dáo dác xung quanh, cẩn thận từng li từng tí mở miệng hỏi. "Ân!

Có khả năng, nhiều Kim Tiên vẫn lạc như thế, dường như cũng chỉ có lúc đó mới có nhiều Kim Tiên làm quân đội như vậy!" Nghe lời nói có chút không xác định của Hắc Sơn Yêu Vương, Thương Thiên trên mặt lại hiện lên một tia ngạc nhiên, đột nhiên phát hiện Hắc Sơn Yêu Vương nói cũng có chút đạo lý.

Nếu không phải Tam Tộc đại chiến, làm sao có thể có nhiều Kim Tiên vẫn lạc tại cùng một chỗ như vậy. "Nếu là chiến trường Tam Tộc đại chiến, như vậy trong này có chút vấn đề rồi..." Trong mắt Thương Thiên hiện lên một tia nghi lự, đánh giá tứ phía, nhẹ nhàng mở miệng than thở. "Có vấn đề?

Chiến trường không phải đều như vậy sao?" Hắc Sơn Yêu Vương nghe vậy trên mặt hiện lên một tia khó hiểu, hắn không cảm thấy

trong này có chỗ nào cổ quái a, tối đa là người chết quá nhiều, bất quá chiến trường nào mà chẳng như vậy. "Không, cái chết của bọn hắn có cổ quái, dường như đều là vẫn lạc cùng một thời điểm!" Thương Thiên nghe vậy nhẹ nhàng lắc đầu, trên mặt có chút hiếu kỳ nhìn những bộ bạch cốt kia, thanh âm trầm thấp nói. "Cái gì?

Đồng thời chết đi?

Sao có thể?" Nghe Thương Thiên nói, Hắc Sơn Yêu Vương lập tức không thể tư nghị kinh hô một tiếng.

Hắc Sơn Yêu Vương hai mắt trừng tròn xoe, phảng phất muốn lồi ra ngoài, mặt đầy vẻ kinh dung, ngực phập phồng bất định.

Trước là không dám tin nhìn thoáng qua sâm sâm bạch cốt như biển chung quanh, sau đó lại quay đầu nhìn về phía Thương Thiên đang thản nhiên tự nhược, trên người không ngừng run rẩy, chỉ cảm thấy giờ khắc này tâm thần chiến lật bất an, cốt tủy phát lạnh.

Những người này cũng đều là vô thượng Kim Tiên, thậm chí có một ít là đại năng cảnh giới Đại La Kim Tiên, thế nhưng lại đều tại cùng một thời gian bị một loại sức mạnh mạc danh nào đó giết chết.

Chuyện này khủng bố cỡ nào?

Phải biết Hắc Sơn Yêu Vương có thiên đại phúc duyên, cũng mới kham kham tu thành Kim Tiên, tại Hồng Hoang thế giới có thể chiếm núi làm vua, uy bá một phương.

Nhưng ở nơi này, Kim Tiên và Đại La phảng phất như cỏ rác, thành phiến chết đi.

Chương 420

Chuyện này nếu để ngoại giới biết được, không biết sẽ tạo thành bao lớn gợn sóng, khẳng định lại là một trận sóng to gió lớn tịch quyển thiên hạ. "Tiền bối, rốt cuộc là sức mạnh gì, cư nhiên đáng sợ như thế, bọn họ đều là Kim Tiên a!!" Hắc Sơn Yêu Vương nhìn sâm sâm bạch cốt đầy đất, ngây ngốc đứng một hồi lâu, mới làm cho tâm tình kinh sợ vì vừa biết được chân tướng sự tình hơi hòa hoãn lại, nhưng trong lòng đã lưu lại bóng ma nhàn nhạt, hồi lâu không tiêu tan.

Nhìn Thương Thiên sắc mặt thong dong, Hắc Sơn Yêu Vương nhớ lại bộ dáng vừa bị kinh hách của mình, trong lòng không khỏi có chút xấu hổ.

Trong mắt hiện lên một tia tim đập nhanh, từ từ thẩm thị cảnh tượng khủng bố như địa ngục chung quanh, thanh âm trầm thấp hỏi. "Không biết, bất quá có thể tạo thành thương hại như thế, tối thiểu cũng phải là Chuẩn Thánh." Nghe thanh âm còn sợ hãi của Hắc Sơn Yêu Vương, Thương Thiên trên mặt vẫn thong dong, lắc đầu than thở.

Ánh mắt hắn nhẹ nhàng quét qua cốt hải, mảy may không vì cảnh tượng khủng bố mà biến hóa, phảng phất nhìn thấy chỉ là một mặt biển bình tĩnh. "Chuẩn Thánh?!!" Nghe Thương Thiên nói, Hắc Sơn Yêu Vương trên mặt hiện lên một tia chấn hám, nhìn cốt hải chung quanh, trong miệng không khỏi phát ra tiếng kinh hô.

Hắn cũng không ngờ, một cái tiểu yêu vương như mình cư nhiên có hạnh nhìn thấy chiến đấu tràng cảnh do Chuẩn Thánh lưu lại, thực sự trong lòng vừa kinh vừa hỉ. "Ân...

Bất quá, Chuẩn Thánh thực lực dường như còn kém một chút.

Có thể tạo thành thương hại khủng bố như thế, làm cho nhiều

người như vậy đồng thời vẫn lạc, dường như có sức mạnh cấp bậc Thánh Nhân bạo phát tại nơi này!" Một lát sau, Thương Thiên trên mặt hiện lên một tia suy nghĩ, lại cẩn thận tư tác nửa khắc, đột nhiên lắc đầu, có chút không xác định nói. "Cái gì?

Thánh Nhân!!!

Sao có thể??" Hắc Sơn Yêu Vương nghe vậy rốt cuộc không khống chế nổi nội tâm chấn kinh, lập tức mặt lộ vẻ kinh dung, không dám tin tưởng lớn tiếng kêu lên. "Hô hô!" Nghe được cái tin tức cự đại đột như kỳ lai này, trong lòng Hắc Sơn Yêu Vương như dấy lên sóng to gió lớn, ngực phập phồng bất định, trong miệng không ngừng thở hổn hển, mặt đầy thần sắc không thể tin nổi, cả người phảng phất cứng đờ.

Hắn cũng không ngờ, trong này cư nhiên có Thánh Nhân chiến đấu, thực sự làm cho hắn không cách nào giữ được bình tĩnh. "Không... chỉ là sức mạnh cấp bậc Thánh Nhân, cũng không xác định là Thánh Nhân." Nghe tiếng kinh hô của Hắc Sơn Yêu Vương, Thương Thiên trước tiên lắc đầu, sửa lại cách nói. "Sức mạnh cấp bậc Thánh Nhân không phải là Thánh Nhân sao?" Hắc Sơn Yêu Vương có chút không hiểu.

Nghe thanh âm không hiểu của Hắc Sơn Yêu Vương, Thương Thiên trên mặt hiện lên một tia cười khẽ, có chút không để lại dấu vết nhẹ nhàng lắc đầu, trong lòng không khỏi thầm cảm khái.

Hắc Sơn Yêu Vương quả nhiên là một con hồng hoang tiểu yêu hào vô bối cảnh xuất thân, tuy rằng có may mắn tu thành Kim Tiên, nhưng so với những tu sĩ Kim Tiên có truyền thừa khác, nội tình quá nông cạn, ngay cả một ít thường thức giữa các tu sĩ cũng không hiểu rõ lắm. "Có sức mạnh cấp bậc Thánh Nhân, cũng không đại biểu là Thánh Nhân sẽ xuất hiện." Nhìn Hắc Sơn Yêu Vương vẻ mặt mờ mịt

nhìn mình, Thương Thiên trảm đoạn tạp niệm trong lòng, lắc đầu, giải thích cho Hắc Sơn Yêu Vương. "Vậy vì sao lại như thế?

Chẳng lẽ người khác cũng có thể sở hữu sức mạnh Thánh Nhân?" Nghe Thương Thiên nói, Hắc Sơn Yêu Vương trên mặt hiện lên một tia không hiểu, mày nhíu chặt, trừng lớn hai mắt, không thể tư nghị nhìn Thương Thiên.

Dưới Thánh Nhân cư nhiên cũng có tồn tại sở hữu Thánh Nhân chi lực, trong lòng hắn không khỏi có chút hãi nhiên.

Nếu ai ai cũng có thể như thế, vậy Hồng Hoang thế giới sẽ khủng bố đến mức nào. "Ha ha...

Đương nhiên, một số người vì các loại nguyên nhân khác nhau, cũng có thể ngắn ngủi bộc phát ra Thánh Nhân chi lực." Thấy Hắc Sơn Yêu Vương bộ dáng không thể tư nghị, hiển nhiên bị lời nói của mình hù dọa, Thương Thiên trên mặt hiện lên một mạt tiếu ý không đáng kể, lắc đầu cười nói. "Tê...

Có người lợi hại như vậy?" Nghe câu trả lời khẳng định của Thương Thiên, Hắc Sơn Yêu Vương vẻ mặt chấn kinh, miệng há to, không khỏi hít sâu một hơi, không thể tư nghị lẩm bẩm.

Chương 421

Thực sự không dám tưởng tượng, tồn tại dưới Thánh Nhân cũng sở hữu Thánh Nhân chi lực, đó rốt cuộc là tồn tại yêu nghiệt như thế nào, đều làm cho người ta hãi nhiên. "Xuy!" Thấy thần sắc Hắc Sơn Yêu Vương, Thương Thiên trên mặt hiện lên một tia ngạc nhiên, lập tức đoán được hắn có khả năng hiểu sai, không khỏi ách nhiên thất tiếu nhìn hắn, sau đó cười nói: "Không cần khẩn trương như thế, tuy rằng cũng có người có thể cùng Thánh Nhân tranh đấu, như Yêu Tộc Yêu Hoàng, hay là Vu Tộc Tổ Vu, nhưng đó đều là thần nhân mấy cái kỷ nguyên cũng khó xuất hiện, dưới sự ảnh hưởng của Thiên Đạo khí số mới có kết quả đó.

Ngươi không đi trêu chọc bọn hắn, lại có gì phải sợ chứ." "Nga... nguyên lai là như thế, vừa rồi thật sự suýt chút nữa hù chết ta, ta đã nói rồi, làm sao có thể có nhiều yêu nghiệt như vậy." Nghe Thương Thiên giải thích, sắc mặt vốn chấn kinh hãi nhiên của Hắc Sơn Yêu Vương dần dần hòa hoãn lại, có chút bừng tỉnh đại ngộ nói. "Ha ha...

Bất quá cũng có một loại người có khả năng sở hữu một ít đồ vật kham bỉ Thánh Nhân chi lực, nếu ngươi gặp phải, cũng cần cẩn thận." Thấy Hắc Sơn Yêu Vương bộ dáng như trút được gánh nặng, Thương Thiên mỉm cười, lắc đầu, tiếp tục mở miệng nói. "Còn có?

Sao có thể?

Trừ bỏ Yêu Hoàng những nhân vật như thế, còn có ai có thể lợi hại như vậy?" Hắc Sơn Yêu Vương tâm tình mới vừa thả lỏng, lại lập tức nghe được tiếng cười của Thương Thiên, không khỏi thất sắc, sau đó mặt đầy hãi nhiên hỏi.

Hắc Sơn Yêu Vương vẻ mặt kinh dung, không dám tin tưởng nhìn

Thương Thiên.

Nếu nói Yêu Hoàng, Tổ Vu có thể cùng Thánh Nhân so chiêu, trong lòng hắn còn có chút tin tưởng, nhưng nghe Thương Thiên nói còn có người cũng có thể như thế, không khỏi đầu óc hoảng hốt, phảng phất nghe được chuyện không thể nào xảy ra vậy. "Không có gì là không thể?

Những người này không có sức mạnh kham bỉ Thánh Nhân, nhưng đồ vật bảo mệnh trong tay đại đa số đều có." Nhìn Hắc Sơn Yêu Vương bộ dáng không dám tin, Thương Thiên a a cười nói. "Sao có thể?

Nếu trên đời có nhiều người sở hữu Thánh Nhân chi lực như vậy, thế thì Thánh Nhân làm sao có thể cao cao tại thượng, ngồi đến yên ổn được!" Nghe Thương Thiên nói, Hắc Sơn Yêu Vương mặt đầy vẻ kinh nghi, trong đầu xẹt qua vô số suy nghĩ, cuối cùng có chút không giải nhìn Thương Thiên, thanh âm trầm thấp hỏi.

Hắn cũng biết lời này đối với Thánh Nhân cao cao tại thượng là đại bất kính, sợ hãi ngôn ngữ bất kính bị Thánh Nhân nghe thấy, cho nên thanh âm yếu ớt, cơ hồ không thể nghe thấy. "Ha ha...

Ngươi cho rằng Thánh Nhân chi lực là từ đâu tới?" Nghe vấn đề không hiểu của Hắc Sơn, Thương Thiên không khỏi ách nhiên thất tiếu, sau đó vừa lắc đầu, vừa cười nói.

Thương Thiên không ngờ Hắc Sơn Yêu Vương cư nhiên có ý nghĩ như vậy, quả thực làm hắn cảm thấy buồn cười. "Từ đâu tới?" Thấy Thương Thiên bị lời nói của mình chọc cười, Hắc Sơn Yêu Vương cũng biết vừa rồi dường như nói sai, nhưng trong lòng không khỏi trào ra vạn thiên nghi vấn, Thánh Nhân chi lực chẳng lẽ không phải tự tu luyện mà có? "Ha ha...

Ngươi ngẫm lại kỹ xem, Thánh Nhân chi lực, đã gọi là Thánh

Nhân chi lực, đương nhiên là sức mạnh Thánh Nhân mới có a." Thấy Hắc Sơn Yêu Vương không rõ, Thương Thiên trong lòng có chút vô ngữ, thầm phúc phỉ: Con yêu quái này đầu óc sao lại cứng nhắc như thế, một chút cũng không chuyển biến. "Chẳng lẽ là Thánh Nhân ban cho?" Nghe Thương Thiên giải thích rõ ràng như thế, Hắc Sơn Yêu Vương bừng tỉnh đại ngộ, không khỏi kinh ngạc hô lên.

Bất quá vừa dứt lời, Hắc Sơn Yêu Vương trong lòng lại hiện lên một tia nghi vấn, có chút không hiểu nói: "Nhưng Thánh Nhân vì sao phải cho bọn hắn?

Chẳng lẽ không sợ có nguy hiểm sao?" "..." Lúc đầu nghe Hắc Sơn Yêu Vương bừng tỉnh đại ngộ, Thương Thiên trên mặt mang theo vài phần tươi cười, cảm thấy cao hứng vì hắn rốt cuộc cũng hiểu, nhưng lại nghe câu tiếp theo, nụ cười trên mặt Thương Thiên trong nháy mắt cứng đờ.

Hắn nhìn Hắc Sơn Yêu Vương như nhìn một kẻ ngốc, trong lòng không khỏi có chút hoảng hốt, đầu óc tên này rốt cuộc chứa cái gì, không thể bình thường một chút sao. "Ngạch...

Tiền bối, chẳng lẽ tôi nói có gì không đúng sao?" Nhìn thấy Thương Thiên nụ cười cứng lại, cùng với ánh mắt quái dị kia, Hắc Sơn Yêu Vương sắc mặt hơi đổi, có chút nhìn hắn, nhỏ giọng hỏi. "Ta thật sự hoài nghi đầu óc ngươi rốt cuộc trưởng thành thế nào, vấn đề của ngươi sao lại thanh tân thoát tục như thế chứ?" Thương Thiên nghe vậy trên mặt hiện lên một tia co rút, không thể làm gì nói với Hắc Sơn Yêu Vương. "..., Chẳng lẽ tôi vừa rồi nói sai?" Nghe Thương Thiên nói, Hắc Sơn Yêu Vương trên mặt hiện lên một tia cười xấu hổ, san san cười hỏi.

Chương 422

"Không sai, ngươi nghĩ quá nhiều!" Thương Thiên lẳng lặng nhìn hắn, tức giận nói. "Nghĩ nhiều?" Hắc Sơn Yêu Vương có chút không hiểu. "Đương nhiên, nếu không phải là người của mình, Thánh Nhân vì sao phải ban cho Thánh Nhân chi lực chứ?

Chẳng lẽ ăn no rửng mỡ?" Thấy Hắc Sơn Yêu Vương một chút cũng không khai khiếu, Thương Thiên có chút không kiên nhẫn nói. "Tiền bối....." Nghe Thương Thiên đối với Thánh Nhân xuất ngôn bất tốn, Hắc Sơn Yêu Vương nhất thời biến sắc, vội vàng nhỏ giọng ngăn cản, đồng thời không ngừng ngẩng đầu nhìn lên trên, dường như sợ hãi Thánh Nhân nghe thấy. "Sợ cái gì?

Ngươi quản hắn làm gì, không phải ta ở trên người ngươi sao!!" Thấy Hắc Sơn Yêu Vương sợ đầu sợ đuôi, Thương Thiên khinh thường nói.

Có hắn ở đây trấn áp, mạc phi còn sợ đối phương có thể nghịch thiên hay sao? "Ngạch..." Nhìn dáng vẻ tràn đầy khinh thường của Thương Thiên, giữa những cử chỉ nhấc tay nhấc chân đều lộ ra ý coi rẻ Thánh nhân cao cao tại thượng, Hắc Sơn Yêu Vương lập tức trong lòng chấn động, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh hãi nhìn Thương Thiên, có chút không dám tin, trái tim đập thình thịch không ngừng.

Hắc Sơn Yêu Vương giờ khắc này chỉ cảm thấy trái tim phảng phất như muốn nhảy ra ngoài.

Hắn chưa từng thấy qua người bí ẩn nào lại không để Thánh nhân vào mắt như vậy, đó là cảnh giới gì?

Hắc Sơn Yêu Vương càng nghĩ càng thấy tim đập chân run. "Được rồi, nhìn cái bộ dạng ngu ngốc kia của ngươi kìa.

Ta nói cho ngươi biết, những kẻ đó đương nhiên là đệ tử của Thánh nhân rồi, nếu không Thánh nhân ăn no rửng mỡ lại cấp cho người khác sức mạnh có thể uy hiếp ta sao?" Thấy Hắc Sơn Yêu Vương mặt mũi đầy vẻ kinh sợ, ngẩn người nhìn mình, Thương Thiên tưởng hắn đang sợ khổ, không khỏi sầm mặt lại, tức giận nói. "A?

Hóa ra là như thế, thảo nào Thánh nhân không sợ bị thương hại!" Hắc Sơn Yêu Vương đang chìm đắm trong sự chấn kinh và đoán mò về thân phận của Thương Thiên, nghe Thương Thiên giải thích, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, gật đầu kinh hô.

Hóa ra sự thật đơn giản như vậy, hại hắn nghĩ nhiều. "Được rồi, không nói những thứ này nữa, lười nói nhảm với ngươi, chúng ta tiếp tục đi về phía trước." Thấy Hắc Sơn Yêu Vương bày ra vẻ mặt bừng tỉnh, Thương Thiên đột nhiên cảm thấy trong lòng hơi mệt, lắc đầu, có chút vô vị nói.

Tuy rằng cái cấm địa khủng bố bí ẩn này nhìn từ bên ngoài là một ngọn núi cao nguy nga, nhưng lúc này sau khi tiến vào, đi càng ngày càng sâu, Hắc Sơn Yêu Vương đột nhiên phát hiện, dường như từ sau khi đi vào cũng không phải leo núi, mà vẫn luôn đi thẳng về phía trước.

Hắc Sơn Yêu Vương không kìm được ngẩng đầu nhìn về phía trước, phát hiện phía trước vô biên vô tế, phảng phất như một con đường không có điểm cuối, hắn không khỏi kinh hô: "Tiền bối, chúng ta không giống như đang ở trong một ngọn núi a!!" Thương Thiên vẫn giữ vẻ mặt đạm nhiên tự nhược, không có một gợn sóng, dường như đối với tình huống này một chút cũng không ngoài ý muốn, phảng phất đã sớm biết trước. "Bên ngoài kia chỉ là một tầng huyễn cảnh, một cái vỏ bọc mà thôi.

Bên trong này phẳng phất như một cái Tu Di Giới Tử, không biết phạm vi rộng bao nhiêu đâu!" Thấy Hắc Sơn Yêu Vương vẻ mặt khẩn trương, Thương Thiên trên mặt hiện lên một nụ cười, nhẹ nhàng giải thích. "Tu Di Giới Tử?

Đó là thần thông không gian thần bí nhất sao?

Thật thần kỳ a!" Nghe Thương Thiên giải thích, Hắc Sơn Yêu Vương mặt đầy hiếu kỳ nhìn ngó xung quanh, trong miệng không kìm được phát ra tiếng cảm thán.

Đối với loại thần thông không gian đỉnh tiêm này hắn mới chỉ nghe nói qua, chưa từng được thấy tận mắt! "Đừng vội, cẩn thận một chút.

Nơi này từng chịu sức mạnh cấp bậc Thánh nhân lan đến, không gian Tu Di Giới Tử bất ổn, ngàn vạn lần đừng đi loạn, nếu không cẩn thận bị những khe hở không gian kia nuốt chửng đấy." Thấy Hắc Sơn Yêu Vương tò mò nhìn quanh, Thương Thiên sắc mặt lại không thoải mái như vậy, giọng điệu có chút trầm thấp nhắc nhở.

Bởi vì hắn đột nhiên phát hiện không gian nơi này đang ấp ủ một luồng sức mạnh mãnh liệt, thập phần vặn vẹo hỗn loạn, dường như giây tiếp theo sẽ sụp đổ. "Hả?

Chương 423

Nơi này nguy hiểm như vậy sao?" Nghe Thương Thiên nhắc nhở, Hắc Sơn Yêu Vương sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, ánh mắt gắt gao đánh giá chung quanh, dưới chân cẩn thận từng li từng tí, sợ hãi không cẩn thận đạp vào khe hở không gian, hóa thành một vũng bùn nhão.

Hắc Sơn Yêu Vương ánh mắt cảnh giác nhìn quanh thân, thân thể thời khắc căng thẳng, làm xong vạn toàn chuẩn bị, sợ hãi đột nhiên bạo phát ra một đạo khe hở không gian khủng bố cuốn lấy mình.

Khác với vẻ mặt đầy khẩn trương của Hắc Sơn Yêu Vương, Thương Thiên sắc mặt bình tĩnh không gợn sóng, ánh mắt đạm nhiên tự nhược nhìn ngó xung quanh, một chút cũng không lo lắng khe hở không gian tùy thời bạo phát, bởi vì những thứ này đối với hắn mà nói không tạo thành thương tổn bao lớn, thậm chí không cách nào thương hại hắn. "Tiền bối...

Ngài không lo lắng không gian đột nhiên sụp đổ sao?" Nghe lời Thương Thiên nói xong, Hắc Sơn Yêu Vương vẫn luôn cẩn thận đánh giá không gian bốn phía, sắc mặt càng nhìn càng khó coi, trên mặt bò đầy vẻ khẩn trương và lo âu.

Bởi vì hắn phát hiện trong không gian quả nhiên có khe hở nhỏ bé chớp động, theo việc tiến lên, dường như khe hở cũng càng ngày càng nhiều, không gian phảng phất muốn tùy thời sụp đổ.

Nhìn thấy cảnh này, Hắc Sơn Yêu Vương rốt cuộc nhịn không được, nhìn Thương Thiên đang đi phía trước, không khỏi nhỏ giọng hỏi thăm. "Không sao, tuy rằng nhìn rách nát, nhưng theo ta quan sát, ít nhất có thể kiên trì vài ngàn năm nữa!" Nhìn Hắc Sơn Yêu Vương vẻ

mặt khẩn trương, Thương Thiên nhẹ nhàng lắc đầu, bình tĩnh nói. "Nga." Hắc Sơn Yêu Vương nghe vậy, tâm trạng thấp thỏm bất an trong lòng hơi bình ổn lại một chút, nhưng trên mặt vẫn mang theo chút ít vẻ khẩn trương, ánh mắt cảnh giác nhìn ngó tứ phía. "Oanh long oanh long!" Đột nhiên, phía trước vang lên một trận nổ lớn, phảng phất như có ngọn núi lớn sụp đổ.

Hắc Sơn Yêu Vương vốn đang căng thẳng, nghe tiếng nổ bất thình lình này liền bị giật mình, tim đập thình thịch, trên người tản mát ra hắc sắc quang mang nhàn nhạt, bao phủ bề mặt thân thể, nhìn qua giống như một tầng hộ giáp mỏng.

Hắc Sơn Yêu Vương ánh mắt khẩn trương nhìn về phía xa, dường như muốn nhìn rõ rốt cuộc nơi đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng hiện thực lại làm hắn thất vọng.

Bởi vì phía trước không biết từ lúc nào đã di mạn sương mù mông lung nhàn nhạt, sương mù cổ quái vô cùng, cho dù là thần thức Kim Tiên phát ra cũng chỉ có thể vươn ra khoảng cách trăm mét, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy một chút ánh sáng, phía trước mơ hồ không chịu nổi. "Tiền bối, phải làm sao bây giờ..." Mắt thấy phía trước không cách nào nhìn thấu, Hắc Sơn Yêu Vương trên mặt mang theo chút ít vẻ khẩn trương nhìn về phía Thương Thiên, có chút bất định hỏi. "Hẳn là không có việc gì, đi theo ta là được!" Thương Thiên nghe vậy lắc đầu, ngữ khí bình tĩnh nói.

Lời vừa dứt, trên đầu Thương Thiên vẫn luôn hiện ra Tam Hoa, trong đó một đóa tản mát ra hào quang nồng đậm, thôi xán vô cùng.

Dưới ánh hào quang chiếu rọi, sương mù mông lung vốn bao quanh trong nháy mắt tiêu tán, lộ ra một con đường nhỏ trải đầy xương trắng. "Hít..." Hắc Sơn Yêu Vương nhìn bạch cốt dưới chân, sắc mặt đại biến, hít sâu một hơi khí lạnh, một chút cũng không biết

mình đã đi lên con đường sâm sâm bạch cốt này từ lúc nào, trong lòng không khỏi hãi nhiên, rợn cả tóc gáy. "Theo sát bước chân của ta!" Nhìn con đường nhỏ lót bằng xương trắng âm u, trên mặt Thương Thiên hiện lên một tia kinh dị, cũng không giải thích nhiều, dặn dò Hắc Sơn Yêu Vương một câu rồi cất bước đi về phía trước. "Tiền bối..." Hắc Sơn Yêu Vương vừa muốn mở miệng hỏi, đột nhiên phát hiện nơi Thương Thiên đi qua trên mặt đất đều lưu lại từng đóa hoa sen vàng, lời đến bên miệng lập tức nuốt xuống.

Hắc Sơn Yêu Vương phát hiện mỗi khi Thương Thiên đi một bước, trên mặt đất sẽ lưu lại một đóa kim liên kim quang lấp lánh.

Kim liên không lớn, lại cũng có thể dung nạp một người đứng thẳng, hào quang thôi xán, chớp động khí tức huyền diệu khó nói nên lời.

Hắc Sơn Yêu Vương vừa mới đạp lên, lập tức cảm giác một luồng khí tức ấm áp tường hòa dũng mãnh lan tràn toàn thân, trong nháy mắt khiến tâm tình vốn có chút khẩn trương đều bình phục lại.

Cứ như vậy, Thương Thiên bộ bộ sinh liên, Hắc Sơn Yêu Vương cũng chậm rãi đi theo phía sau, ánh mắt lại thỉnh thoảng nhìn về phía trước, không quên tiếng nổ chấn động màng nhĩ vừa nghe thấy, muốn biết phía trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đột nhiên, Thương Thiên đi ở phía trước dừng bước, trong mắt hắn chớp động kim quang nhàn nhạt, bắn thẳng vào trong sương mù, dường như đã phát hiện ra điều gì. "Tiền bối?

Có phát hiện gì không?" Nhìn cử động của Thương Thiên, tuy rằng đứng trong kim liên, nhưng thân thể Hắc Sơn Yêu Vương không khỏi căng cứng, trên người tản mát ra khí tức màu đen nồng đậm, lưu chuyển không ngừng quanh thân thể. "Sất!" Nghe Hắc Sơn Yêu Vương hỏi thăm, Thương Thiên sắc mặt khẽ động, sau đó đột nhiên

quát lên một tiếng chói tai.

Một đạo quang mang thánh khiết minh lượng từ trên người hắn bạo phát ra, giống như thiên thần hạ phàm, tản mát ra khí thế mãnh liệt.

Quang mang thánh khiết thôi xán tứ xạ, trong nháy mắt xuyên thủng sương mù mấy trăm mét chung quanh.

Chương 424

Sương mù tan hết, trong nháy mắt một cái hố sâu cực lớn xuất hiện trước mặt Hắc Sơn Yêu Vương.

Hố sâu rộng ước chừng trăm trượng, sâu không thấy đáy.

Tuy rằng có quang mang thánh khiết chiếu rọi, nhưng bên trong hố sâu không ngừng tản mát ra khói đen nồng đậm, dường như giống sương mù vừa xuất hiện, bất quá lại càng thêm nồng hậu hơn.

Trong nháy mắt nhìn thấy hố sâu hắc ám, Hắc Sơn Yêu Vương vốn đã cảm thấy trong lòng thấp thỏm bất an, dường như bên trong ẩn tàng đại khủng bố.

Khi ánh mắt hắn quét qua hố sâu, đồng thời cảm giác một luồng tầm mắt mạc danh rơi vào trên người mình, phảng phất bên trong hố sâu có thứ gì đó đang nhìn hắn.

Thấy vậy, Hắc Sơn Yêu Vương vội vàng thu hồi ánh mắt, không dám nhìn vào bên trong nữa, sau đó khẩn trương nhìn Thương Thiên đứng bên cạnh, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Tiền bối...

Cái hố to này là thứ gì a?" "Không rõ lắm, bất quá tiếng vang vừa rồi hẳn là từ nơi này phát ra." Thương Thiên nghe vậy cũng nhẹ nhàng lắc đầu, hắn cũng không biết lai lịch cái động này, bất quá có thể xác định, âm thanh sụp đổ vừa rồi bắt nguồn từ nơi này. "Hả?

Chẳng lẽ vực sâu này là do vừa rồi sụp đổ mới xuất hiện?" Hắc Sơn Yêu Vương nghe vậy không khỏi liếc mắt nhìn hố sâu hắc ám u u thâm thúy kia một cái, sau đó lại vội vàng quay đầu thu về, không dám tin tưởng hỏi. "Ân." "Vậy cái hố to này vì sao vừa rồi lại sụp đổ chứ!" Hắc Sơn Yêu Vương trên mặt hiện lên một tia mê mang, có chút khó hiểu nhỏ giọng nỉ non. "Nhìn chỗ kia!" Thương Thiên không trả

lời câu hỏi của hắn, chỉ liếc mắt nhìn về phía một bên vực sâu, nói với Hắc Sơn Yêu Vương. "..." Hắc Sơn Yêu Vương thuận theo ánh mắt hắn nhìn lại, đột nhiên phát hiện nơi đó dường như có mấy đạo vết cào thật sâu, không khỏi lộ ra thần sắc nghi hoặc, có chút không hiểu đó là chuyện gì. "Nhìn kỹ xem, cái kia giống cái gì?" "Giống cái gì?" Hắc Sơn Yêu Vương nhìn nơi đó trầm ngâm không nói, đột nhiên, trong đầu linh quang nhất thiểm, lập tức kinh hô: "Móng vuốt!!" Nghe Thương Thiên nhắc nhở, Hắc Sơn Yêu Vương nhìn kỹ lại, sắc mặt trong nháy mắt đại biến, lộ ra vẻ kinh khủng không thể tin, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, lông tóc đều dựng đứng. "Tiền...

Tiền bối, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, tại sao lại có vết móng vuốt xuất hiện ở đây." Hắc Sơn Yêu Vương ngây người đứng đó một lúc lâu, thân thể không ngừng phát run.

Hồi lâu sau mới hơi hoàn hồn, tuy rằng trong lòng đã sợ đến mức không chịu nổi, nhưng vẫn còn tồn tại may mắn, ánh mắt gắt gao nhìn Thương Thiên, mở miệng hỏi, dường như muốn nghe được đáp án khác với suy đoán của mình. "Ngươi nói xem?" Thấy Hắc Sơn Yêu Vương cư nhiên trong lòng còn ôm may mắn, Thương Thiên liếc hắn một cái, lắc đầu, không trả lời vấn đề của hắn mà chỉ hỏi ngược lại một câu. "...

Hẳn là vậy đi!" Hắc Sơn Yêu Vương trên mặt rõ ràng thêm một tia kinh sợ, tuy rằng trong lòng vạn bàn không muốn chấp nhận sự thật này, nhưng cuối cùng đành bất đắc dĩ thừa nhận. "Ha ha..." Thấy Hắc Sơn Yêu Vương mặt mũi đầy vẻ giãy dụa, Thương Thiên trên mặt hiện lên một tia cười khẽ.

Hắc Sơn Yêu Vương mặt đầy vẻ khẩn trương, ánh mắt đầu hướng về vực sâu đang bốc lên hắc vụ cuồn cuộn, có chút kiêng kị.

Thật sự khó có thể tưởng tượng dưới lòng đất khủng bố này lại

có thể có quái vật bò ra, có thể sinh tồn dưới lòng đất, càng làm cho người ta không khỏi đảm hàn. "Tiền bối, cái này... dưới đáy rốt cuộc có cái gì a?" Một lát sau, Hắc Sơn Yêu Vương thu hồi ánh mắt, nhưng mặt vẫn căng thẳng như dây đàn, run rẩy hỏi. "Không biết, có khả năng liên tiếp với một góc địa ngục, lại có khả năng biến thành một tòa hiểm địa." Thương Thiên liếc mắt nhìn vực sâu thâm thúy khủng bố tản ra khí tức màu đen u u, trong mắt chớp động kim quang nồng đậm, phảng phất như một đạo tia chớp vàng bắn vào bên trong.

Nhưng kim quang một đường đi xuống, bôn tập mấy trăm trượng, nơi đi qua chỉ thấy hắc vụ cuồn cuộn vô tận, chút nào không nhìn thấy đáy, thật sự làm cho người ta không khỏi sinh lòng hàn ý.

Hắc Sơn Yêu Vương cũng thuận theo ánh kim quang như thiên uy nhìn lại, sau khi thấy bóng tối một mảng vô biên, thân thể không khỏi run rẩy, không dám tưởng tượng quái vật bò ra từ vực sâu địa ngục thâm thúy khủng bố như vậy rốt cuộc đáng sợ đến mức nào. "Tiền bối, vậy cái thứ bò ra từ nơi này đã đi đâu rồi?" Hắc Sơn Yêu Vương thần sắc khẩn trương, ánh mắt như đuốc, cảnh giác đánh giá tứ phía xung quanh, dường như muốn tìm ra con quái vật đã biến mất không thấy kia.

Nhưng xung quanh di mạn sương mù vô tận lại làm hắn lập tức bị thất vọng.

Tuy rằng sương mù nhìn nhẹ nhàng, chỉ là một tầng mỏng manh, nhưng không biết bên trong ẩn tàng sức mạnh thần bí quỷ dị gì, dù hắn vận chuyển pháp lực Kim Tiên cũng chỉ có thể nhìn ra mấy chục mét, còn lại những nơi khác giống như một mảnh hắc ám mang mang vô tế, không thể nhìn thấy.

Chương 425

"Hẳn là không chạy bao xa, ngay tại xung quanh chúng ta, đừng chạy quá xa." Thương Thiên ánh mắt kim quang thôi xán như hai đạo lợi nhận, đâm rách hết thảy hắc ám trước mắt, quét khắp nơi trong bóng tối vô tận, nhưng cũng không thể phát hiện ra dấu vết quái vật thần bí kia để lại, phảng phất như đã hư không tiêu thất. "Tiền bối, thế nào, có phát hiện dấu vết gì không?" Thấy hai mắt Thương Thiên như hai cột sáng vàng rực rỡ quét nhìn trong hắc vụ, Hắc Sơn Yêu Vương lộ ra vẻ kỳ vọng, hy vọng có thể phát hiện sinh vật thần bí kia.

Thấy Thương Thiên thu hồi ánh mắt, hắn vội vàng không kịp chờ đợi tiến lên hỏi. "Ngô...

Không phát hiện được thứ gì hữu dụng, phảng phất như đã biến mất." Thương Thiên thu liễm kim quang trong mắt, cuối cùng ngưng tụ thành con ngươi mang theo màu vàng nhạt, nghe Hắc Sơn Yêu Vương hỏi thăm liền nhẹ nhàng lắc đầu. "..." Nghe Thương Thiên nói, ánh mắt vốn đầy hy vọng của Hắc Sơn Yêu Vương trong nháy mắt ảm đạm xuống.

Ngay cả nhân vật lợi hại như Thương Thiên cũng không thể phát hiện thân ảnh quái vật kia, vậy hành động tiếp theo có chút nguy hiểm rồi.

Lúc này trong lòng Hắc Sơn Yêu Vương nổi lên vô tận gợn sóng, vô số ý niệm sinh ra, giãy dụa, thậm chí đột nhiên sinh ra một loại xúc động muốn đào tẩu khỏi nơi này.

Mới vừa từ bên ngoài tiến vào, thậm chí ngay cả vùng ngoài của hạch tâm đều chưa chạm đến, đã xuất hiện sâm sâm bạch cốt như núi như biển.

Hiện tại lại có hắc vụ vực sâu vô tận quỷ dị và quái vật kinh khủng xuất hiện, trong lòng hắn thật sự có chút lo âu, sợ mình bỏ mạng tại nơi này.

Nhưng vừa mới sinh ra ý nghĩ này, Thương Thiên dường như có thể nhìn thấu nội tâm hắn, ánh mắt đang quan sát hắc vụ đột nhiên quét qua người hắn, trong nháy mắt đem tâm tư nhỏ của Hắc Sơn Yêu Vương dọa cho vỡ nát, hắn cũng không dám đắc tội Thương Thiên. "Tiền bối, đã không phát hiện tung tích quái vật ở phía trên, vậy có khi nào nó không thành công bò lên, chỉ vội vàng lưu lại một đạo vết cào, sau đó lại rơi xuống vực sâu khủng bố kia không?" Hắc Sơn Yêu Vương nhìn vết cào quái dị kia, trầm ngâm một lát, đột nhiên linh quang nhất thiểm, có chút kinh hỉ mở miệng nói. "Ân...

Ngươi nói cũng không phải không có đạo lý, có khả năng thật sự lại rơi xuống, tiếng vang cực lớn vừa rồi là do nó rơi xuống phát ra." Thương Thiên nghe vậy trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc, ánh mắt nhìn hắn một cái, sau đó lại chuyển hướng vết cào trên mặt đất, có chút kinh nghi bất định nói. "Đúng vậy, khẳng định quái vật rơi xuống rồi, nếu không khả năng nửa ngày một điểm động tĩnh cũng không có." Thấy Thương Thiên cũng có chút tin tưởng suy đoán của mình, Hắc Sơn Yêu Vương mặt mang theo hỉ sắc không giấu được, cười ha hả kêu lên.

Hắn cho rằng quái vật không ở đây, hết thảy vừa mới phát sinh đều là tự dọa mình. "Đừng vội, cẩn thận một chút, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất." Nhìn Hắc Sơn Yêu Vương cười tủm tỉm, sắc mặt Thương Thiên lại vẫn như giếng cổ không gợn sóng, mở miệng dặn dò. "Vâng!" Nghe Thương Thiên dặn dò, Hắc Sơn Yêu Vương tuy rằng đáp một tiếng, nhưng cũng không còn sợ hãi như vừa rồi, ý cảnh giác trong lòng cũng giảm bớt một chút, bởi vì hắn cảm thấy không còn uy hiếp, không cần quá khẩn trương.

Đã làm rõ sự tình nơi này, Thương Thiên cũng đối với cái vực sâu này không còn hứng thú, cất bước rời đi, tiếp tục đi vào bên trong, mục tiêu của hắn là ở thâm xử cấm khu.

Hắc Sơn Yêu Vương tuy rằng đối với vực sâu thần bí khủng bố kia có chút tò mò, nhưng thấy Thương Thiên đã đi, không còn thần quang che chở, đối mặt với vực sâu hắn trong lòng cũng không khỏi rùng mình, vội vàng chân đạp kim liên, đuổi theo. "Tiền bối...

Chờ ta một chút!" Nhìn thân ảnh Thương Thiên càng đi càng xa, thần quang thôi xán vốn bao phủ trên người mình cũng càng ngày càng đạm bạc, phảng phất giây tiếp theo sẽ biến mất, Hắc Sơn Yêu Vương không khỏi cấp hô một tiếng, rảo bước đuổi theo.

Kỳ thật Thương Thiên cách Hắc Sơn Yêu Vương cũng không xa, chỉ ba hai bước chân liền đuổi kịp, hắn chẳng qua là tự mình dọa mình mà thôi.

Đuổi kịp Thương Thiên, nhìn thần quang vô tận thôi xán bao phủ trên người, Hắc Sơn Yêu Vương trong lòng không khỏi sinh ra một cảm giác bình tĩnh an toàn.

Thương Thiên tịnh không để ý tới Hắc Sơn Yêu Vương đại kinh tiểu quái, dưới chân vẫn bình ổn, tuy rằng nhìn chậm, nhưng mỗi lần kim liên chớp động lại bước ra vài mét, thật sự làm người ta kinh thán. "Tiền bối, phía trước còn bao xa a, chúng ta đều đi lâu như vậy, chút nào không nhìn thấy điểm cuối, ta sẽ không phải lại tiến vào huyễn cảnh rồi chứ?" Hắc Sơn Yêu Vương đi theo sau lưng Thương Thiên, nhìn hai bên hắc vụ không ngừng chớp động, chỉ cảm thấy phảng phất đã đi mấy vạn năm, lại chút nào không có điểm cuối, trong lòng không khỏi có chút nóng nảy lo âu hỏi. "Không vội, ta nhìn rồi, nơi này không có huyễn cảnh, hết thảy đều là thật, chỉ là thuật không gian mà thôi!" Thương Thiên nghe vậy nhẹ nhàng lắc đầu, ngữ khí

bình tĩnh, đối với tình huống này một chút cũng không ngạc nhiên. "Vậy sao...

Ta cảm thấy hết thảy đều giả dối như vậy chứ?" Nghe Thương Thiên nói, Hắc Sơn Yêu Vương tuy rằng trong lòng có nghi vấn, nhưng cũng chỉ có thể thôi.

Ánh mắt Thương Thiên khẳng định lợi hại hơn hắn nhiều, đã Thương Thiên đều nói không có việc gì, hắn lại có cái gì có thể lo lắng đâu.

Chương 426

"Oanh long!" Đột nhiên, trong hắc vụ cuồn cuộn vang lên một tiếng nổ lớn như sơn băng địa liệt, chấn nhĩ dục lung.

Thương Thiên thì không sao, nhưng Hắc Sơn Yêu Vương trên mặt không khỏi hiện lên một tia thống khổ.

Bởi vì thanh âm khủng bố kia mang theo chút ít sức mạnh quỷ dị, làm linh hồn hắn không khỏi nhói đau, dường như bị sức mạnh mạc danh làm bị thương. "Hừ!" Thấy Hắc Sơn Yêu Vương cư nhiên dưới sự che chở của thần quang mà vẫn bị thương hại, gương mặt vốn đạm nhiên tự nhược của Thương Thiên không khỏi hiện lên một tia băng lãnh.

Ánh mắt hắn như đuốc, phát ra hàn quang lãnh liệt, trong miệng hừ lạnh một tiếng.

Lập tức càng nhiều thần quang thôi xán từ trên người hắn phát ra, vô cùng vô tận, đem tất cả hắc vụ chung quanh khu trừ sạch sẽ, tạo thành một vòng tròn hào quang cực lớn giữa hắc vụ vô biên.

Trong đó kim quang thôi xán, hào quang tứ xạ, trong không khí vang lên tiếng tụng kinh ca tụng nhàn nhạt, thánh khiết vô cùng.

Dưới sự chiếu rọi của vô tận thần quang, trong tai Hắc Sơn Yêu Vương vang lên tiếng ca tụng, lập tức chỉ cảm thấy sâu trong linh hồn dũng nhập một luồng khí tức ấm áp cuồn cuộn không dứt.

Linh hồn vốn bị tổn thương bởi sức mạnh thần bí kia trong nháy mắt khôi phục, thậm chí càng thêm ngưng thực. "Đa tạ tiền bối cứu mạng chi ân!" Một lát sau, Hắc Sơn Yêu Vương hoàn hồn, nhìn Thương Thiên hào quang tứ xạ, cảm nhận linh hồn càng thêm ngưng luyện, vội vàng cúi đầu nói lời cảm tạ. "Không cần, ta ngược lại

muốn nhìn xem, thứ không có mắt nào cư nhiên dám khiêu khích ta!" Thấy Hắc Sơn Yêu Vương hồn thân tản phát sinh cơ nồng đậm, không còn vẻ thống khổ vừa rồi, Thương Thiên nhẹ nhàng lắc đầu.

Sau đó ánh mắt hắn đầu hướng về phương xa, nơi vừa truyền đến âm thanh, giọng nói lãnh liệt như gió lạnh, bình tĩnh lại vô tình.

Thương Thiên lúc này trong lòng dị thường phẫn nộ, uyển như nham thạch nóng chảy viễn cổ phun trào.

Trước khi tiến vào hắn đã nói với Hắc Sơn Yêu Vương sẽ bảo đảm an toàn, nhưng hiện tại Hắc Sơn Yêu Vương lại bị sức mạnh không biết tên làm bị thương.

Tuy rằng đã được cứu chữa, nhưng trong lòng hắn lại phảng phất như chịu khiêu khích, thiêu đốt vô tận nộ hỏa. "Hát!" Thương Thiên hai mắt như đuốc, phát ra vô tận thần quang, trực tiếp lao vào trong hắc vụ vô tận phía trước.

Tuy rằng hắc vụ cuồn cuộn, nhưng dưới nộ hỏa của Thương Thiên lại giống như một tầng màn vải mỏng manh, dễ dàng bị ánh mắt hắn chọc thủng, hình thành hai cái lỗ hổng cực lớn trong hắc vụ, hiển lộ dị thường quỷ dị. "Ngao!" Đột nhiên, dường như kim quang vô tận chạm vào thứ gì đó, trong hắc vụ lại vang lên một tiếng kêu rên thê lương, tiếng vang chấn thiên động địa.

Hắc vụ vô tận cũng theo tiếng vang điên cuồng dũng động, phảng phất như thủy triều hạo hạo đãng đãng, làm người ta chấn kinh. "Tiền bối, cẩn thận a!" Nghe tiếng kêu gào khủng bố chấn nhĩ dục lung cùng hắc vụ dũng động như thủy triều, Hắc Sơn Yêu Vương sắc mặt trong nháy mắt đại biến, nhìn thân ảnh Thương Thiên, không khỏi kinh hô.

Hắn cũng không ngờ trong hắc vụ cuồn cuộn thật sự cất giấu một con hung thú khủng bố, lại bị thần quang trong mắt Thương Thiên chọc giận. "Hừ!

Ta tưởng là thứ gì, hóa ra là một con nghiệt súc đang kéo dài hơi tàn!" Thương Thiên không để ý tới Hắc Sơn Yêu Vương, trong mắt ánh mắt càng thêm xán lạn, phảng phất như đôi đinh sắt nhìn thẳng vào nơi vừa gào thét, trong nháy mắt nhìn thấy một con hung thú tướng mạo dữ tợn xuất hiện tại đó.

Chỉ thấy con quái vật kia toàn thân tản mát hắc vụ nồng đậm, trên người xương trắng nhô ra lởm chởm, dịch thể màu đen niêm trù ghê tởm từ trên người chậm rãi nhỏ xuống, giống như một cái xác chết đã thối rữa.

Quái vật kia dùng hai cái móng vuốt thối rữa không ngừng cắm những khúc xương trắng trên mặt đất vào người mình.

Tuy rằng nhìn giống như đang tự sát, nhưng Thương Thiên lại biết rõ, nó đang cắn nuốt sức mạnh Đại La Kim Tiên tàn lưu trên xương cốt để đạt được mục đích kéo dài sự sống. "Hống!" Dường như nghe được tiếng nhục mạ khinh thường của Thương Thiên, quái vật kia mạnh mẽ ngẩng đầu, lộ ra một đôi hốc mắt trống rỗng thâm thúy thối rữa, nhìn chằm chằm về phía bên này.

Trong nháy mắt có vô tận sức mạnh tà ác từ trong hốc mắt trống rỗng kia cực tốc lan tràn, dường như muốn đem Thương Thiên cắn nuốt hầu như không còn. "Điêu trùng tiểu kỹ!" Nhìn khí tức tà ma đang gào thét lao tới, trên mặt Thương Thiên hiện lên một tia khinh thường, hừ lạnh một tiếng.

Lập tức một đạo lôi điện kim quang lấp lánh bay ra, hung hăng va chạm vào khí tức hắc sắc tà ác quỷ dị kia.

Chương 427

Trong không trung bạo phát ra một đoàn quang mang xán lạn, giống như một vầng thái dương đột nhiên dâng lên. "Tư tư tư!" Theo một tiếng vang nhỏ, hắc sắc khí tức trong nháy mắt tiêu thất hầu như không còn.

Sức mạnh lôi đình khủng bố sau khi kích hủy đoàn hắc ám khí tức kia cũng không có ý tứ tiêu tán, vẫn tản mát ra quang mang thịnh liệt.

Từng con rắn lôi điện màu vàng tán loạn tứ phía, chậm rãi lan tràn, không ngừng cắn nuốt khu trừ hắc vụ quỷ dị chung quanh.

Hắc vụ chậm rãi biến mất, kim sắc lôi đình chi xà lại đang nhanh chóng khuếch trương.

Dưới ánh mắt chấn hám của Hắc Sơn Yêu Vương, từ một đoàn kim quang to bằng nắm tay cực tốc khuếch đại thành một mảnh lôi hải thôi xán đoạt mục, kim quang chói mắt làm người ta không khỏi nhắm mắt. "Hống!" Nhìn thấy công kích bị hóa giải, lại thấy biển lôi đình nóng rực đang nhanh chóng lan tràn, dường như không bao lâu nữa sẽ uy hiếp đến mình, con quái vật toàn thân thối rữa chảy mủ kia trương cái miệng lớn thối nát, trong miệng không ngừng rớt xuống thịt nát.

Theo tiếng gào thét của nó, trong hai hốc mắt đen kịt trống rỗng kia đột nhiên lan tràn ra sương mù màu đen nhàn nhạt, sau đó bên trong lóe lên một trận ánh sáng đen ngòm, dường như mọc lại một đôi con ngươi.

Nghe tiếng gào thét chấn nhĩ dục lung, Hắc Sơn Yêu Vương không tự chủ được nhìn về phía quái vật kia, vừa vặn nhìn thấy đôi con ngươi đen kịt tỏa sáng.

Trong nháy mắt chỉ cảm thấy một luồng hàn khí mạc danh từ đáy lòng sinh ra, rợn cả tóc gáy, dường như có một ác ma khủng bố thông qua ánh mắt quái vật kia chiếu rọi vào.

Cảm thụ được nguy cơ trí mạng, Hắc Sơn Yêu Vương trong nháy mắt cảnh báo đại tác, vội vàng bình tĩnh tâm thần, nhắm mắt lại không dám nhìn đôi con ngươi u thâm khủng bố kia nữa.

Không còn đối thị với đôi con ngươi khủng bố kia, nguy cơ trí mạng trong lòng trong nháy mắt giảm bớt rất nhiều, nhưng hắn vẫn còn sợ hãi, khuôn mặt vốn hồng nhuận trở nên trắng bệch, ngực phập phồng không ngừng, miệng thở hổn hển, phảng phất như người sắp chết đuối. "Ai!

Lại trúng chiêu rồi?

Cũng may phản ứng đủ nhanh, nếu không ta có cứu được thì ngươi cũng phải đau khổ một trận." Nhìn Hắc Sơn Yêu Vương không ngừng thở hổn hển, Thương Thiên mày khẽ nhíu, trên mặt hiện lên một tia bất đắc dĩ, lắc đầu nói. "Vừa rồi thật sự quá nguy hiểm a!

Ta chỉ hơi nhìn đôi mắt kia một cái, trong nháy mắt cảm thấy trong lòng dường như có một khí tức khủng bố sinh ra, muốn từ bên trong nhảy ra vậy." Hắc Sơn Yêu Vương hơi bình phục tâm tình kinh sợ, khóe mắt liếc về hướng quái vật, nhưng nhớ tới tao ngộ vừa rồi, chưa kịp nhìn thấy thân ảnh quái vật liền vội vàng thu hồi, có chút kinh hồn bất định nói với Thương Thiên. "Ngươi cũng cơ linh đấy, nếu không tâm thần ngươi có khả năng đều bị hủ thực, sau đó biến thành bộ dáng kia." Thương Thiên trên mặt hiện lên một tia cười, cười tủm tỉm nhìn Hắc Sơn Yêu Vương, trêu chọc nói. "Hít...

Ta mới không muốn biến thành bộ dáng kia, nếu không ta thà chết còn hơn!" Nghe Thương Thiên nói, Hắc Sơn Yêu Vương sắc mặt trong nháy mắt biến đổi đủ màu, trong mắt đầy ý kinh tủng.

Hắn ngàn vạn lần không muốn biến thành quái vật kia, toàn thân chảy mủ, thối rữa không chịu nổi, vừa nghĩ đến khả năng đó, trong lòng liền run rẩy không ngừng, so với giết hắn còn khó chịu hơn. "Ha ha." Nghe giọng nói còn sợ hãi của Hắc Sơn Yêu Vương, Thương Thiên cười cười không nói thêm.

Hắn không nói cho Hắc Sơn Yêu Vương biết, lời vừa rồi hắn nói còn nhẹ, khả năng kết cục chân thật so với hắn nói còn thê thảm hơn. "Tiền bối, con quái vật kia có phải cũng là vì bị luồng khí tức thần bí đó hủ thực, cuối cùng mới biến thành bộ dáng như bây giờ không?" Một lát sau, Hắc Sơn Yêu Vương trong lòng tỉnh táo lại, hơi liếc nhìn thân ảnh quái vật kia, nhưng không dám nhìn vào mắt nó, vội vàng thu hồi ánh mắt rồi dùng ngữ khí phức tạp nhẹ giọng hỏi. "Ân.

Thật sự có khả năng giống như ngươi nói, nó vốn cũng là một sinh linh bình thường, chỉ là linh hồn bị một luồng sức mạnh tà ác hủ thực ô nhiễm, cuối cùng mới sa đọa thành bộ dáng như vậy." Nghe Hắc Sơn Yêu Vương suy đoán, Thương Thiên cẩn thận nhìn thoáng qua gia hỏa kia, tuy rằng không nhìn ra thân phận chủng tộc của nó, nhưng vẫn nhẹ nhàng gật đầu khẳng định. "Hít...

Rốt cuộc là sức mạnh kỳ quái gì, cư nhiên khủng bố như thế, chỉ hơi đối thị một cái liền bị cảm nhiễm xâm thực!" Nghe Thương Thiên nói, Hắc Sơn Yêu Vương biến sắc, há hốc mồm, lẩm bẩm tự nói không dám tin. "Tiền bối, ngài kiến đa thức quảng, có biết là sức mạnh gì tạo thành không?" Hắc Sơn Yêu Vương hồi thần từ trong chấn kinh, thấy Thương Thiên đang nhìn chằm chằm quái vật kia từ xa, không khỏi khó hiểu hỏi. "Không biết." Thương Thiên nghe vậy lập tức lắc đầu.

Chương 428

Hắn tuy kiến đa thức quảng nhưng cũng chưa từng gặp qua sức mạnh quỷ dị như thế này.

Nhìn khí tức tà ác vô cùng, dường như là sức mạnh địa ngục, nhưng lại còn thâm sâu hơn cả sức mạnh địa ngục một bậc, những thứ này làm Thương Thiên trong lòng có chút mê mang. "Sao?

Ngay cả ngài cũng không biết, vậy rốt cuộc là sức mạnh gì a!" Thấy Thương Thiên cũng nhìn không ra lai lịch sức mạnh kia, Hắc Sơn Yêu Vương không khỏi hiện lên vẻ kiêng kị. "Xem ra nơi này ẩn tàng bí mật rất lớn a, trước có nghi là sức mạnh Thánh nhân tàn lưu, hiện tại lại có sức mạnh thần bí quỷ dị như vậy, thật sự làm cho người ta tò mò!" Nhìn trước mắt mênh mông một mảnh phảng phất như hỗn độn vô tận, ánh mắt Thương Thiên chớp động bất định, trên mặt hiện lên vẻ hiếu kỳ, trong miệng không tự chủ được phát ra cảm khái. "Ngạch..." Hắc Sơn Yêu Vương vốn đã có chút sợ hãi, nhưng khi nghe Thương Thiên dường như càng thêm hứng thú, cơ mặt lập tức co rút, trong lòng không khỏi âm thầm oán thầm, tên này quả thực không phải người. "Ai!

Càng nói càng kích động, ta đều có chút không kịp chờ đợi!

Được rồi, trước tiên giải quyết điệu phiền toái trước mắt đi!" Thương Thiên đứng ngẩn người trầm tư một hồi, cuối cùng nhìn về phía quái vật dữ tợn kia như thợ săn nhìn con mồi, tràn đầy tự tin. "Ngao!" Dường như cảm nhận được sát ý nhàn nhạt ẩn tàng trong ánh mắt Thương Thiên, quái vật kia trong nháy mắt bị chọc giận, rống to một tiếng, con ngươi đen kịt u quang đại thịnh, trên người từng cây xương trắng dựng ngược, giống như một con nhím vũ trang đến tận

răng. "Hừ!

Giãy dụa trước khi chết mà thôi!" Nhìn bộ dáng dữ tợn của quái vật, Thương Thiên cười nhạt khinh thường. "Ông!" Thương Thiên mặt không đổi sắc, đột nhiên, không có chút dấu hiệu nào, trên người hắn mạch địa lưu chuyển hào quang, vô tận thần quang thôi xán đem cả người bao vây.

Trong mắt Hắc Sơn Yêu Vương, hắn phảng phất như một vị Thánh nhân kim quang chói lọi hạ phàm, làm người ta không khỏi sinh lòng kính sợ, có một loại cảm giác muốn cúi đầu thần phục. "Oanh long long!" Thần quang lưu chuyển, khí thế trên người Thương Thiên nhanh chóng tăng lên, khí tức cường đại khủng bố xông thẳng lên trời, hắc vụ nồng đậm mấy ngàn mét chung quanh trong nháy mắt tiêu tán vô ảnh vô tung.

Không còn hắc vụ che đậy, thân thể quái vật kia triệt để bại lộ trong mắt Hắc Sơn Yêu Vương.

Nhìn những dịch thể chảy mủ thối rữa kia, nghĩ đến mình vừa rồi có khả năng biến thành bộ dáng này, hắn không khỏi rùng mình, da đầu tê dại. "Hống!" Quái vật kia mất đi hắc vụ che chở, bộ dáng bại lộ, lập tức thê lương gào thét.

Dường như vì mất đi sự yểm hộ, trong lòng cảm giác nguy cơ sắp xuất hiện. "Đi!" Tuy rằng quái vật nộ hống, xương trắng dữ tợn muốn phản phác, nhưng Thương Thiên không cho nó cơ hội cuối cùng.

Trong con ngươi cổ tỉnh vô ba lóe lên hàn quang lãnh liệt, một đạo thiểm điện trắng lóa cường đại cực hạn từ trong tay hắn huy xuất, phát ra tiếng tích tích ba ba trong không trung, giống như một biển lôi đình vô tận ập thẳng vào người quái vật. "Ngao!" Quái vật kia tuy bị sức mạnh thần bí hủ thực chỉ còn lại bản năng sinh tồn, nhưng cảm

nhận được uy hiếp của lôi đình, cũng không khỏi phát ra tiếng gào thét cực lớn.

Xương trắng sâm sâm trên người nó mở ra, hắc sắc u quang chớp động, cuối cùng như một trận mưa tên, nhanh chóng bắn ra, nhanh như tia chớp. "A!!

Tiền bối cẩn thận a!" Hắc Sơn Yêu Vương vừa rồi vẫn bị khí tức khủng bố Thương Thiên bạo phát chấn nhiếp, vẫn luôn không nói gì, chỉ ngẩn người quan sát.

Nhưng hiện tại thấy quái vật bắn ra vô số xương trắng như mưa, cảm nhận sức mạnh khủng bố ẩn chứa trong đó, sắc mặt không khỏi biến đổi, kinh hô nhắc nhở Thương Thiên tránh né. "Oanh long long!" Thương Thiên đối với lời nhắc nhở của Hắc Sơn Yêu Vương chút nào không để ý, thân hình vẫn sừng sững đứng đó, ánh mắt du du nhìn hai đạo sức mạnh sắp va chạm.

Rốt cuộc, theo một tiếng nổ kinh thiên động địa, hai luồng sức mạnh hung hăng đụng vào nhau.

Khí lãng khủng bố hướng tứ phía trút xuống, không biết tồi hủy bao nhiêu núi xương, nhất thời trong không trung đổ xuống một trận mưa xương trắng, nhìn làm người ta nổi da gà. "Hát!!" Hắc Sơn Yêu Vương cũng không ngoại lệ, dưới sự trùng kích của lực lượng kinh khủng như thế, tu vi Kim Tiên phảng phất như một người bình thường.

Chương 429

Nhìn mảnh vụn xương cốt phợp trời cái địa rơi xuống, sắc mặt hắn đại biến, vội vàng quát lên một tiếng.

Lập tức trên người bạo phát ra một luồng khí tức huyền diệu, sau đó một ngọn núi màu đen u u xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, chớp động hào quang thôi xán, hình thành một đạo phòng ngự dày đặc, chắn đi mưa quang vũ rơi xuống từ trên trời.

Vì an toàn, hắn đem bản thể hình chiếu đều triệu hoán ra.

Tên này thật đúng là biết lo tính mạng a, không ở dưới tầm mắt nhưng cũng là biện pháp tốt nhất. "Phanh phanh!" Xương cốt khủng bố như một trận quang vũ, mang theo sức mạnh khủng bố của quái vật và Thương Thiên từ trên trời giáng xuống, hung hăng đánh vào ngọn núi đen dày nặng chất phác mà Hắc Sơn Yêu Vương triệu hoán ra.

Tuy rằng trên Hắc Sơn hào quang chớp động, nhưng đối mặt với mưa xương liên miên bất tuyệt như thế cũng không khỏi có chút lắc lư, dường như có chút miễn cưỡng. "Nha!!

Cho ta lên!!" Cảm thụ hư ảnh Hắc Sơn dường như có chút bất ổn, Hắc Sơn Yêu Vương sắc mặt trầm xuống, mắt gắt gao trừng lớn, trong miệng gian nan quát lên một tiếng.

Khí tức trên người hắn càng mạnh hơn một bước, Hắc Sơn trên đầu cũng trở nên càng thêm hậu trọng, hào quang vốn bất ổn dưới sự oanh kích của mưa xương cũng chậm rãi trở nên ổn định, rốt cuộc cũng kháng trụ được dư ba khủng bố. "Hô..." Khó khăn lắm mới kháng trụ được dư ba từ trận chiến, vẻ mặt ngưng trọng của Hắc Sơn Yêu Vương rốt cuộc cũng giãn ra một chút, nhẹ nhàng thở ra một hơi,

sau đó ánh mắt hướng về chiến trường của Thương Thiên và quái vật.

Tuy rằng vừa rồi Thương Thiên nhìn qua bạo phát sức mạnh rất lớn, nhưng cũng không chân chính xuất lực, cho nên mới bị trận mưa xương của quái vật chặn lại. "Hống!" Nhìn thấy sức mạnh lôi đình của Thương Thiên bị chặn lại, quái vật kia dường như có chút đắc ý, cái miệng mở ra lộ dịch nhầy ghê tởm bên trong, phát ra tiếng gào thét cực lớn, dường như đang thị uy với Thương Thiên. "Hừ!!

Nghiệt súc, dám càn rỡ!" Thấy quái vật cư nhiên dám thị uy, Thương Thiên nhíu mày, gương mặt đạm nhiên lộ ra một tia uấn nộ, trong mắt hàn quang lóe lên, giọng nói băng lãnh thốt ra, phảng phất từ đáy băng xuyên vạn năm rít gào. "Đốt!!" Đột nhiên, theo một tiếng lệnh, trên người hắn thần quang chớp động, sau đó một cây trường thương hoàn toàn cấu thành từ thần quang thôi xán xuất hiện trên tay phải hắn.

Thương tiêm hào quang thôi xán, hốt ẩn hốt hiện, lại mang theo sức mạnh vô tận khủng bố.

Nhìn trường thương hào quang thôi xán trong tay, trên mặt Thương Thiên hiện lên một tia cười thần bí.

Đột nhiên, hắn mạnh mẽ ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía quái vật xa xa, tay phải giơ lên, bất thình lình huy động về phía trước.

Thần thương như một mũi tên rời cung, cực tốc bay đi, nhanh như tia chớp, mang theo khí thế vô tận, phảng phất muốn đem quái vật kia một kích xuyên thủng. "Ngao!" Nhìn thần thương khủng bố đang lao tới, quái vật kia phát ra tiếng nộ hống, xương trắng trên người dữ tợn, dường như lại muốn giống vừa rồi chặn lại lôi đình chi hải mà ngăn cản thần quang cực tốc tập kích. "Phốc thử!" Nhưng lần này dường như nó đã thất tính, xương trắng trên người vừa mới mở ra, u quang chớp động, còn chưa kịp bắn ra thì đạo thần thương khủng bố kia đã

đột nhiên lóe lên giữa không trung, giây tiếp theo xuất hiện ngay trên đỉnh đầu nó.

Theo một tiếng thúy vang, trường thương quang mang thôi xán xuyên thủng đầu lâu nó, mang theo một dòng máu đen, hung hăng cắm xuống đất, phát ra tiếng trầm muộn.

Thanh âm vừa dứt, u quang chớp động trên xương trắng của quái vật lập tức tắt ngấm, trong nháy mắt uể oải xuống. "Oanh long long!" Trong ánh mắt chấn hám của Hắc Sơn Yêu Vương, thân ảnh dữ tợn khủng bố kia chậm rãi nghiêng đi, cuối cùng ngã rầm xuống đất, phát ra một tiếng vang thật lớn, bụi đất mù mịt.

Chỉ có cây trường thương hào quang thôi xán cắm trên đầu nó vẫn đang chớp động quang mang, hiển thị một luồng khí thế phi phàm. "Ngạch...

Tiền bối, chết rồi?" Hắc Sơn Yêu Vương ngẩn người nhìn thân ảnh to lớn ngã trên mặt đất, hồi lâu sau mới phản ứng lại rốt cuộc vừa xảy ra chuyện gì, trên mặt hiện lên một tia kinh sắc, quay đầu nhìn về phía Thương Thiên đang lẳng lặng đứng đó như người không có việc gì, yết hầu giật giật, không tự chủ được nuốt nước miếng, có chút không dám tin nhẹ giọng hỏi. "Đương nhiên!

Một con nghiệt súc nho nhỏ, ngươi tưởng rằng có thể chống đỡ dưới tay ta bao lâu?" Nghe giọng Hắc Sơn Yêu Vương, Thương Thiên đạm nhiên nhìn thân ảnh to lớn kia, có chút khinh thường mở miệng nói. "..." Hắc Sơn Yêu Vương nghe vậy lập tức trầm mặc không nói.

Chương 430

Vừa rồi hắn rõ ràng rành rành cảm thụ được sức mạnh của quái vật kia, chỉ dư ba chiến đấu cũng suýt chút nữa làm hắn gặp nạn, hiện tại nghe Thương Thiên nói khinh miêu đạm tả như vậy, chút nào không đem quái vật để vào mắt, trong lòng không khỏi có chút chấn kinh. "Hưu!" Đột nhiên, trong lúc hai người đang nói chuyện, dưới bóng ma của thân thể to lớn kia, một cái huyễn ảnh ẩn ẩn ước ước phù hiện, sau đó giống như một tia chớp, cực tốc bắn về phía người Hắc Sơn Yêu Vương.

Tuy rằng trong nháy mắt huyễn ảnh bay tới Hắc Sơn Yêu Vương có sở cảnh giác, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn lại, nhưng thân thể hắn lại không phản ứng nhanh bằng ý thức, chỉ có thể trơ mắt nhìn huyễn ảnh như tia chớp kia bay tới.

Cái bóng trong đồng khổng càng ngày càng lớn, tuy muốn tránh né nhưng lại vô năng vi lực.

Đột nhiên, mắt thấy huyễn ảnh kia đã đến trước mặt Hắc Sơn Yêu Vương, chỉ cách vài thước, dường như giây tiếp theo sẽ tiến vào trong cơ thể hắn.

Ngay cả Hắc Sơn Yêu Vương lúc này trong lòng cũng chỉ còn lại vô tận tuyệt vọng, dường như có thể nhìn thấy kết cục của mình. "Đốt!" Nhưng đột nhiên, một tiếng quát chói tai vang lên.

Chỉ thấy trên mặt Thương Thiên hiện lên một tia lãnh ý, trong tay phù văn chớp động, một đạo kim quang trực tiếp bắn về phía huyễn ảnh kia, nhanh như tia chớp. "Nha!" Dường như cảm nhận được nguy cơ trí mạng, huyễn ảnh kia phát ra một tiếng tiêm khiếu chói tai, ảnh tử trên người chớp động u quang, muốn nhanh chóng tiến vào cơ thể

Hắc Sơn Yêu Vương.

Nhưng so với tốc độ của Thương Thiên vẫn kém rất nhiều, u quang chớp động, chưa kịp gia tốc thì kim quang như lôi đình kia đã đến trước mặt, trong nháy mắt đem nó bao phủ lại. "Chi chi!" Đạo kim quang hóa thành một cái lồng giam, đem huyễn ảnh kia lao lao vây khốn.

Mặc cho nó hoành trùng trực tràng cũng không cách nào đào thoát nửa phân, chỉ có thể phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương trong miệng, giống như một con chuột bị bắt. "Hô..." Lúc này Hắc Sơn Yêu Vương rốt cuộc hoàn hồn, vẻ tuyệt vọng trên mặt chưa tan hết, nhìn huyễn ảnh màu đen bị bắt giữ kia, không khỏi thở hổn hển, chỉ cảm thấy lưng mình đã bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm. "Hừ!!

Thật sự tưởng rằng ta không biết sao?

Sớm chờ ngươi đấy!" Thương Thiên ánh mắt như đuốc, không ngừng đánh giá huyễn ảnh kia, cười lạnh nói.

Nhìn huyễn ảnh màu đen đang tán loạn trong thần quang bao phủ, trên mặt Thương Thiên hiện lên một tia cười khinh thường.

Vừa rồi trong nháy mắt quái vật kia ngã xuống đất, hắn đã phát hiện nơi đó dường như có một luồng khí tức khác tồn tại, cho nên lúc ấy suy đoán có khả năng có thứ khác.

Nhưng vì để hấp dẫn nó ra, hắn mới giả vờ như không biết, để Hắc Sơn Yêu Vương dụ nó xuất hiện. "Chi chi!" Huyễn ảnh kia nhảy lên nhảy xuống trong lồng giam thần quang, thân ảnh hóa thành một đạo tàn ảnh màu đen phiêu phù bất định, nhưng vô luận chạy trốn thế nào cũng không thể bước ra khỏi phạm vi thần quang một bước. "Tiền bối...

Ngài sớm biết có thứ này sao?" Lúc này Hắc Sơn Yêu Vương đã

từ trong nỗi sợ hãi cận kề cái chết hoãn lại, nhưng sắc mặt có chút khó coi, tái nhợt vô lực, phảng phất như bị trọng thương.

Ánh mắt hắn gắt gao nhìn huyễn ảnh đang tán loạn kia, vừa rồi suýt chút nữa chết trong tay nó, trong lòng không kìm được dâng lên cảm giác vừa hận vừa sợ.

Sau đó hắn nỗ lực nín thở, quay đầu nhìn về phía Thương Thiên, có chút kinh nghi bất định hỏi. "Ân.

Thần thức của ta tương đối linh mẫn." Thương Thiên ánh mắt vẫn đang đánh giá huyễn ảnh quỷ dị thần bí kia, nghe vậy nhẹ nhàng gật đầu, không nói thêm nữa.

Tuy rằng vừa rồi dùng Hắc Sơn Yêu Vương làm mồi nhử, nhưng theo hắn thấy cũng không cần nói nhiều, bởi vì hắn có nắm chắc tuyệt đối giữ được tính mạng Hắc Sơn Yêu Vương. "..." Nghe Thương Thiên trả lời khẳng định, nghĩ đến việc mình vừa bị dùng làm mồi nhử, Hắc Sơn Yêu Vương trong lòng không khỏi có chút khó chịu, buồn bực vô cùng.

Nhưng vô luận có lời gì cũng không thể nói ra, chỉ đành nghẹn ở trong lòng, cửu cửu bất ngôn.

Thấy Hắc Sơn Yêu Vương trầm mặc không nói, Thương Thiên cũng không để ý tới.

Chương 431

Chỉ thấy hắn nhìn huyễn ảnh đang bay múa cấp tốc không ngừng kia, trong tay đột nhiên toát ra một điểm kim sắc quang mang, vô cùng thánh khiết, làm người ta không khỏi muốn trầm mê vào trong đó. "Hưu!" Đột nhiên, một tiếng xé gió nhẹ vang lên, điểm sáng nhỏ kia trong ánh mắt khó hiểu của Hắc Sơn Yêu Vương hóa thành một đường chỉ vàng, lao thẳng vào trong lồng giam thần quang. "Tiền bối, ngài muốn làm gì?" Hắc Sơn Yêu Vương nhìn cử động của Thương Thiên, đột nhiên có chút không hiểu ra sao, không khỏi tò mò hỏi thăm. "Ta thử xem lai lịch của nó!" Thương Thiên nghe vậy đầu cũng không quay lại mở miệng nói, ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm huyễn ảnh kia, muốn triệt để hiểu rõ lai lịch của nó. "Nga nga..." Hắc Sơn Yêu Vương nghe vậy như có điều suy nghĩ gật đầu đáp.

Kỳ thật trong lòng hắn không rõ, Thương Thiên đã bắt được thứ quỷ dị nhỏ bé này, vì sao không giết quách đi. "Nha!" Đạo kim quang vừa chạm vào thần quang, lập tức bên trong bị một trận khí tức thánh khiết bao phủ.

Cảm thụ khí tức khủng bố trong đó, huyễn ảnh vốn đang nhảy nhót lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết chói tai, phảng phất như chịu thương tổn cực lớn.

Chỉ thấy khí tức màu đen bao phủ trên người nó bị thánh quang xâm thực, không ngừng phát ra tiếng xèo xèo, phảng phất giây tiếp theo sẽ biến mất. "Tiền bối, sao vậy?" Nhìn biến cố bất thình lình của huyễn ảnh, Hắc Sơn Yêu Vương khó hiểu hỏi. "Ha ha...

Bị dương khí tinh thuần ta phát ra làm bị thương rồi!" Nghe Hắc Sơn Yêu Vương hỏi thăm, trên mặt Thương Thiên lộ ra một nụ cười

nhạt, lắc đầu cười nói.

Nhìn suy đoán của mình có chút chứng thực, Thương Thiên trong lòng vô cùng cao hứng, đối với bí mật nơi này đột nhiên có nhận thức mới. "Tiền bối, ngài cười cái gì?

Có phát hiện gì không?" Nhìn nụ cười cao hứng trên mặt Thương Thiên, Hắc Sơn Yêu Vương có chút không hiểu, chẳng lẽ phát hiện chỗ nào không giống bình thường?

Hắn thầm đoán. "Ta cười cái thứ nhỏ bé này ngốc đến đáng yêu, ha ha...

Gặp ta cư nhiên không chạy, còn dám ở chỗ này, tịnh dưới mí mắt ta tiến hành xâm thực, thật sự có chút nực cười!" Thương Thiên nhìn huyễn ảnh đang kêu thảm thiết, cười ha hả.

Nếu ngay từ đầu, trong nháy mắt quái vật kia tử vong, huyễn ảnh này trực tiếp bỏ chạy thì khả năng còn có hy vọng sống sót.

Nhưng không ngờ nó lòng tham không đáy rắn nuốt voi, lại nhớ thương thân thể Hắc Sơn Yêu Vương, thật sự làm cho người ta buồn cười. "Ngạch..." Hắc Sơn Yêu Vương nghe vậy trong lòng căng thẳng, trong đầu lại không tự chủ được nhớ lại cảm giác tuyệt vọng khi đối mặt nguy hiểm vừa rồi, trong lòng không khỏi run rẩy.

Loại cảm giác vô lực khi đối mặt tử vong, trơ mắt chứng kiến cái chết của mình, thật sự làm người ta kinh hãi. "Không cần khẩn trương, có ta ở đây, nó còn có thể lật trời không thành?" Dường như nhìn ra vẻ khẩn trương sợ hãi của Hắc Sơn Yêu Vương, Thương Thiên liếc mắt nhìn hắn, giọng nói có chút uy nghiêm.

Nghe giọng nói của Thương Thiên, Hắc Sơn Yêu Vương chỉ cảm thấy sâu trong linh hồn bị một tiếng nói vĩ đại đánh thức, nỗi sợ hãi trong lòng lập tức quét sạch sành sanh. "Đa tạ tiền bối!" Cảm giác tạp

niệm trong lòng trong nháy mắt đều bị quét sạch, Hắc Sơn Yêu Vương chỉ cảm thấy tâm linh thanh triệt vô cùng, không còn bất kỳ trở ngại nào nữa, dường như giây tiếp theo có thể bước vào cảnh giới tiếp theo.

Hắn lập tức mặt đầy hỉ sắc, vội vàng cúi đầu cung kính nói lời cảm tạ với Thương Thiên.

Đồng thời trong lòng hắn cũng không khỏi sinh ra một cảm thụ mãnh liệt: Khó trách những người đó đều thích đi theo đại lão, hóa ra có chỗ tốt như thế này!

Không chỉ có chỗ dựa, đại lão tùy tay vung lên cũng có thể đối với những người cảnh giới thấp sản sinh tác dụng lớn như vậy, thật sự làm người ta không dám tưởng tượng.

Hắc Sơn Yêu Vương càng nghĩ trong lòng càng nóng rực, đột nhiên sinh ra một loại ý nghĩ, muốn sau này vẫn luôn có thể đi theo bên cạnh Thương Thiên.

Tuy rằng nguy hiểm một chút, nhưng có Thương Thiên ở đây cũng sẽ không có nguy cơ sinh tử, tương phản chỗ tốt lại rất nhiều.

Chương 432

"Nhìn ta làm gì?" Thương Thiên đang nghiên cứu huyễn ảnh kia, đột nhiên cảm thụ một ánh mắt mãnh liệt đang chú thị mình, trong lòng không khỏi sinh ra một cỗ quái dị.

Quay đầu nhìn sang bên cạnh, vừa vặn thấy ánh mắt Hắc Sơn Yêu Vương như đuốc gắt gao nhìn chằm chằm mình, hỏa nhiệt vô cùng, phảng phất muốn ăn tươi nuốt sống hắn, lập tức rùng mình một cái, vội vàng quát lên. "Ngạch...

Ngại quá, tiền bối, vừa rồi thất thần!" Nghe tiếng quát của Thương Thiên, Hắc Sơn Yêu Vương lập tức giống như bị gậy đánh vào đầu, lập tức hoàn hồn.

Khi thấy Thương Thiên dùng ánh mắt khó hiểu nhìn mình, hắn vội vàng lắc đầu giải thích, hiện tại có chút không tiện nói thật với Thương Thiên.

Tuy nhiên Hắc Sơn Yêu Vương đã quyết định trong lòng, sau này sẽ đi theo bên cạnh Thương Thiên, nhưng hiện tại không biết ý của Thương Thiên ra sao, cho nên đối mặt với câu hỏi của y, hắn cũng không dám nói nhiều, chỉ đành liên tục lắc đầu.

Thấy Hắc Sơn Yêu Vương có vẻ hơi kỳ quái, trong lòng Thương Thiên tuy có chút nghi ngờ nhưng cũng không quá để ý, bởi vì lúc này sự chú ý của y đã hoàn toàn bị ảo ảnh kỳ lạ kia hấp dẫn.

Vừa rồi y đột nhiên cảm thấy trên người ảo ảnh quỷ dị kia dường như có cảm giác quen thuộc, giống như đã gặp ở đâu đó, cho nên có chút không thể chờ đợi muốn đi nghiên cứu.

“Sao vậy, tiền bối, ngài đã tìm ra manh mối gì chưa?” Thấy Thương Thiên không để ý đến mình nữa, Hắc Sơn Yêu Vương bất

giác thở phào nhẹ nhõm, nhưng để che giấu tốt hơn biểu hiện khác thường vừa rồi, hắn nghĩ ra một cách, vội vàng chuyển chủ đề hỏi.

"Ừm... khí tức trên người nó dường như đã gặp ở đâu đó, có chút quen thuộc..." Nghe Hắc Sơn Yêu Vương hỏi, Thương Thiên khẽ gật đầu, nói với vẻ không chắc chắn.

"A, đã tìm ra manh mối rồi sao?" Hắc Sơn Yêu Vương vốn chỉ muốn chuyển chủ đề, không hề nghĩ rằng Thương Thiên có thể nhanh như vậy đã phát hiện ra điều gì, cho nên khi nghe lời của Thương Thiên, hắn nhất thời kinh ngạc, không thể tin nổi mà kinh hô.

"Đương nhiên.

Có gì đáng ngạc nhiên lắm sao?" Thương Thiên vốn đang suy tư xem rốt cuộc đã gặp khí tức quen thuộc kia ở đâu, đột nhiên bị tiếng kinh hô của Hắc Sơn Yêu Vương làm phiền, bất giác nhíu mày, có chút khó hiểu nhìn hắn, hỏi.

"Ặc... không có gì, ta vừa rồi quá kinh ngạc thôi!

Tiền bối, ngài cứ bận đi!" Thấy Thương Thiên có chút không vui nhìn mình, sắc mặt Hắc Sơn Yêu Vương nhất thời hơi biến đổi, gượng cười, ngại ngùng lắc đầu nói.

"Ừm..." Thấy Hắc Sơn Yêu Vương bộ dạng tươi cười lấy lòng, mà sự chú ý của Thương Thiên vốn đang ở trên người ảo ảnh kia, y cũng không tiếp tục truy hỏi, quay đầu lại tiếp tục quan sát.

"Phù..." Thấy Thương Thiên không để ý, Hắc Sơn Yêu Vương nhất thời âm thầm thở phào, cũng biết vừa rồi mình đã quá kinh ngạc, khiến người khác nghi ngờ.

Vốn trong lòng đang thấp thỏm không yên, tưởng rằng Thương Thiên sẽ hỏi mình, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, không ngờ Thương Thiên lại không có hứng thú với hắn, nhất thời cảm thấy may mắn vô

cùng.

“Rốt cuộc là đã gặp ở đâu nhỉ?” Thương Thiên nhìn ảo ảnh ngày càng suy yếu dưới thánh quang, không còn sức mạnh chống đỡ, khí tức của nó gần như đã lộ ra hết, nhưng dù Thương Thiên có nhớ lại thế nào cũng không ra đã gặp loại khí tức này ở đâu.

“Tiền bối, ngài không nhận ra thứ này sao?” Thấy Thương Thiên khổ sở suy tư, trên mặt Hắc Sơn Yêu Vương thoáng qua một tia ngạc nhiên, có chút khó hiểu hỏi.

Hắn không ngờ trên thế giới này lại có thứ mà Thương Thiên không biết, bất giác có chút tò mò.

“Khí tức trên người nó, ta không nhớ đã gặp ở đâu!” Nghe lời Hắc Sơn Yêu Vương, Thương Thiên chỉ vào ảo ảnh trong lồng, có chút bất đắc dĩ nói.

“...” Hắc Sơn Yêu Vương nghe vậy liền nhìn vào trong lồng, chỉ thấy trong thần quang vô tận, ảo ảnh kia lúc này đã trút bỏ khí tức đen kịt nồng đậm vốn có, chỉ còn sương đen nhàn nhạt thoáng qua, hoàn toàn không còn bộ dạng khủng bố lợi hại như trước.

Hắc Sơn Yêu Vương nhìn thân ảnh yếu ớt kia, cũng bất giác lâm vào trầm tư.

“Tiền bối, khí tức trên người nó chẳng phải có chút tương tự với khí tức của Thánh nhân đã xuất hiện trước đó sao?” Hắc Sơn Yêu Vương mày nhíu chặt, khổ sở suy tư.

Đột nhiên, trong đầu hắn lóe lên một tia linh quang, hắn mạnh mẽ mở mắt nhìn ảo ảnh đang yếu ớt dị thường kia, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin nổi, nói với giọng không dám chắc.

Nói xong, trong lòng Hắc Sơn Yêu Vương cũng bất giác có chút hoài nghi, bởi vì suy đoán này thực sự quá táo bạo, quả thực là chuyện

hoang đường.

Thánh nhân cao cao tại thượng cao quý biết bao, sao lại có thể có mối liên hệ đặc biệt với một ảo ảnh quỷ dị tà ác như vậy.

Chương 433

Cho nên sau khi nói xong, không đợi Thương Thiên lên tiếng, Hắc Sơn Yêu Vương đã vứt bỏ ý nghĩ này, cảm thấy suy đoán của mình thật nực cười.

"Hửm?" Thương Thiên vốn đang cố gắng hồi tưởng, đột nhiên nghe lời của Hắc Sơn Yêu Vương, trên mặt nhất thời thoáng qua vẻ kinh ngạc, y quay đầu nhìn vào cái lồng thần quang rực rỡ, chỉ thấy ảo ảnh vốn dị thường hung mãnh kia lúc này dưới sự chiếu rọi của thánh quang vô tận đã trở nên uể oải, khí tức màu đen trên người đang dần tan biến, chỉ còn từng sợi lượn lờ trên đó.

Thần thức của y rơi trên người ảo ảnh, cẩn thận dò xét khí tức trên người nó.

"Chậc chậc... thật sự có chút quan hệ!" Đột nhiên, trên mặt Thương Thiên thoáng qua vẻ kinh dị, bởi vì sau khi dò xét tỉ mỉ, y thật sự phát hiện trên người ảo ảnh kia tỏa ra một chút khí tức tương tự với luồng sức mạnh của Thánh nhân trước đó, giống như cùng một nguồn gốc.

Nghĩ đến đây, trên mặt Thương Thiên bất giác lộ ra vẻ khó hiểu, đột nhiên có chút không rõ tại sao Thánh nhân lại có liên quan đến một vật nhỏ quỷ dị như vậy.

"Tiền bối?

Không lẽ thật sự có quan hệ sao?

Ngài đừng lừa ta đấy." Nghe tiếng cảm thán kinh dị của Thương Thiên, Hắc Sơn Yêu Vương vốn đang nghi ngờ vì suy đoán lung tung của mình, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ kinh hãi, không thể tin nổi nhìn ảo ảnh bị thần quang bao phủ, rồi lại quay đầu ngơ ngác nhìn Thương

Thiên, không dám tin mà hỏi.

“Đương nhiên không lừa ngươi, ta lừa ngươi làm gì, dường như nó thật sự có chút tương tự với khí tức của Thánh nhân kia.

Tuy giấu rất sâu, nhưng dưới thần nhãn của ta, vẫn lộ ra một tia dấu vết!” Thấy vẻ mặt không dám tin của Hắc Sơn Yêu Vương, Thương Thiên cười lắc đầu nói.

“Sao có thể?

Dựa vào nó, sao có thể liên quan đến Thánh nhân được?” Hắc Sơn Yêu Vương không dám tin vào tin tức đột ngột này, tiếp tục nghi ngờ lẩm bẩm.

Tin tức này đối với hắn quả thực quá chấn động.

Phải biết trong mắt những người như họ, Thánh nhân đại diện cho sự tồn tại vĩ đại nhất, sao có thể dính líu đến thứ tà ác quỷ dị như vậy, thực sự đã lật đổ nhận thức của hắn.

“Ha ha... ngươi thấy còn quá ít!” Thấy vẻ mặt không tin của Hắc Sơn Yêu Vương, trên mặt Thương Thiên thoáng qua vẻ khinh thường, cuối cùng cười lắc đầu giáo huấn.

Hắc Sơn Yêu Vương không biết chuyện của những Thánh nhân cao cao tại thượng kia, nhưng Thương Thiên lại hiểu rất rõ.

Đừng thấy mấy người đó cao cao tại thượng, bộ dạng không ai bì nổi, nhưng họ cũng đều là sinh linh Hồng Hoang, cũng có thất tình lục dục, cũng có tranh chấp lợi ích, cũng không phải hoàn mỹ.

“Ai...” Hắc Sơn Yêu Vương nghe vậy, trên mặt bất giác lộ ra vẻ thất vọng, lời của Thương Thiên thực sự khiến hắn khó chấp nhận.

“Được rồi, đừng có bộ dạng đó nữa, mấy tên đó thì có gì lợi hại, chẳng phải cũng có thất tình lục dục sao, đừng nghĩ họ tốt đẹp quá!”

Thấy Hắc Sơn Yêu Vương sắc mặt u ám, phảng phất như vừa chịu đả kích nặng nề, trên mặt Thương Thiên thoáng qua nụ cười khinh thường, lắc đầu nói.

"Nhưng đó là Thánh nhân a!

Sao có thể như vậy!" Hắc Sơn Yêu Vương vẫn chưa hoàn hồn sau cú sốc kinh hoàng trước đó, ánh mắt ngơ ngác nhìn chằm chằm vào thần quang ở xa, miệng lẩm bẩm một cách yếu ớt, vô hồn.

"Hừ!" Thấy Hắc Sơn Yêu Vương bộ dạng mất hồn mất vía, không biết còn tưởng hắn gặp trắc trở trong chuyện tình cảm, thấy hắn lại yếu đuối như vậy, trên mặt Thương Thiên thoáng qua vẻ ghét bỏ, bất giác quát lớn một tiếng, đánh thức hắn!

"Tiền bối... thực sự xin lỗi, vừa rồi để ngài chê cười rồi, ta suýt nữa nhập ma!" Hắc Sơn Yêu Vương bị Thương Thiên quát lớn một tiếng, như sấm vang bên tai, nhất thời tỉnh lại từ trong cơn mê muội.

Hắn ngay lập tức nhớ lại biểu hiện không ra gì của mình lúc trước, trên mặt tức thì lộ vẻ xấu hổ, cúi đầu thật sâu, ngại ngùng cảm tạ Thương Thiên.

Thật xấu hổ, trước đó còn nảy sinh ý nghĩ đi theo Thương Thiên, không ngờ lại mất mặt như vậy trước mặt y, trong lòng càng thêm hổ thẹn.

"Ừm." Thương Thiên không nói nhiều, chỉ khẽ gật đầu, không nói thêm gì.

Thấy Thương Thiên dường như không để ý đến mình, Hắc Sơn Yêu Vương cũng biết biểu hiện tệ hại vừa rồi đã khiến hắn hoàn toàn mất điểm trước mặt y, trong lòng bất giác có chút thấp thỏm, lo lắng về chuyện đi theo Thương Thiên.

Chương 434

Hắn sợ sau này có nói với Thương Thiên, y cũng có thể sẽ không muốn hắn đi theo, nhất thời không khỏi lo lắng cho tiền đồ và tương lai của mình.

Hắc Sơn Yêu Vương đang âm thầm lo lắng, còn Thương Thiên thì vẫn vững vàng đứng đó, ánh mắt như đuốc, không ngừng quan sát ảo ảnh kia, trong đầu nảy sinh vô số ý niệm, biến đổi trong nháy mắt, đều đang suy nghĩ tại sao lại xuất hiện tình huống kỳ lạ như vậy.

"Tại sao nhỉ..." Miệng Thương Thiên bất giác phát ra tiếng nói khó hiểu, có chút không rõ.

Hắc Sơn Yêu Vương vốn đang lo lắng cho tương lai, nghe lời của Thương Thiên, trong mắt nhất thời lóe lên tinh quang, đột nhiên hắn nghĩ ra nên làm gì để cứu vãn hình ảnh của mình trong lòng Thương Thiên.

"Tiền bối, liệu có phải là tâm ma của Thánh nhân không ạ?" Nhìn vẻ mặt khó hiểu của Thương Thiên, trong đầu Hắc Sơn Yêu Vương lóe lên linh quang, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào y, cẩn thận mở miệng nói.

"Ồ?" Thương Thiên nghe vậy, trên mặt bất giác thoáng qua vẻ kinh ngạc, sau đó ánh mắt nhìn sang Hắc Sơn Yêu Vương đang đứng bên cạnh, có chút tò mò hỏi, "Sao ngươi lại nảy ra ý nghĩ như vậy, thật có chút thú vị!" "Tiền bối, chẳng phải ngài vừa nói sao, Thánh nhân cũng có thất tình lục dục, tranh chấp lợi ích, vậy thì chắc chắn cũng sẽ có tâm ma trong người, cho nên ta mới nghĩ như vậy." Thấy sắc mặt Thương Thiên, trong lòng Hắc Sơn Yêu Vương bất giác bình tĩnh lại, bởi vì hắn biết chuyện của mình đã ổn, vội vàng mở miệng

giải thích.

“Ha ha... không ngờ ngươi cũng có lúc lanh lợi như vậy, không tệ, không tệ!” Thương Thiên nhìn Hắc Sơn Yêu Vương đang mong chờ nhìn mình, cười gật đầu tán thưởng.

“Hì hì... tiền bối quá khen rồi, ta chỉ đột nhiên nghĩ vậy thôi!” Nghe Thương Thiên khen ngợi, trên mặt Hắc Sơn Yêu Vương lộ ra nụ cười rạng rỡ không thể che giấu, trong lòng vô cùng vui vẻ, nhưng để tỏ ra khiêm tốn, hắn lắc đầu nói.

“Không cần như vậy, ta vừa nghĩ nửa ngày cũng không hiểu, ngươi linh quang chợt lóe, lại có ý nghĩ như vậy, xem ra cũng có chút tuệ căn.” Thấy bộ dạng khiêm tốn của Hắc Sơn Yêu Vương, Thương Thiên lắc đầu cười nói.

“Vâng.” Nghe lời của Thương Thiên, Hắc Sơn Yêu Vương vội vàng cười tươi gật đầu đáp.

“Tiền bối, thứ này thật sự là tâm ma của Thánh nhân sao?” Lặng đi một lúc, Hắc Sơn Yêu Vương liếc nhìn ảo ảnh trong thánh quang, trong lòng dâng lên một trận hiếu kỳ, hỏi.

“Vừa phải, cũng vừa không phải.” Thương Thiên nghe vậy, ánh mắt chuyển hướng đến đó, trong con ngươi thần quang rực rỡ, dường như có thần quang thái cổ khai thiên tích địa sinh ra, có thể chiếu thấu mọi bí mật ẩn giấu.

Y trầm ngâm một lúc, sau đó nói với giọng đầy ẩn ý.

“Vừa phải?

Cũng vừa không phải?” Hắc Sơn Yêu Vương bị câu đố của Thương Thiên làm cho ngẩn ngơ, ý là sao?

Vừa phải, lại vừa không phải, còn có cách nói như vậy sao.

“Tiền bối, ý ngài là sao?

Ta không hiểu.” Hắc Sơn Yêu Vương lẩm bẩm suy nghĩ một lúc, vẫn không hiểu, bất giác quay đầu nhìn y, khó hiểu hỏi.

“Ta nói phải, là vì thứ này quả thực nên là do tâm ma của Thánh nhân sinh ra.” Nhìn Hắc Sơn Yêu Vương đang ngơ ngác nhìn mình, Thương Thiên cười nói, “Vậy thì đúng rồi, nhưng tại sao lại có không phải?

Đó là ý gì?” Hắc Sơn Yêu Vương nghe vậy, vẻ mặt không những không bớt hoang mang mà còn nồng đậm hơn, tiếp tục hỏi.

“Ha ha... ta nói không phải, là vì nó cũng không phải là tâm ma thật sự của Thánh nhân, chỉ là do một luồng khí tức của tâm ma Thánh nhân tạo thành mà thôi.” Thấy bộ dạng không thể chờ đợi của Hắc Sơn Yêu Vương, Thương Thiên tiếp tục nói.

“Hít... chỉ là một luồng khí tức?” Nghe lời của Thương Thiên, sắc mặt Hắc Sơn Yêu Vương nhất thời đột biến, hít một hơi khí lạnh, hai mắt trợn tròn, không thể tin nổi nhìn Thương Thiên, vô cùng chấn kinh trước lời giải thích của y.

“Ha ha...

đương nhiên, nếu không ngươi nghĩ tâm ma của Thánh nhân chỉ có như vậy thôi sao?

Tâm ma của họ có khi còn không thua kém gì bản thân Thánh nhân!” Thấy bộ dạng kinh ngạc của Hắc Sơn Yêu Vương, cái miệng há to của hắn phảng phất có thể nuốt trọn một quả dưa hấu, Thương Thiên có chút buồn cười nhìn hắn, lắc đầu than thở.

Lời của y không hề lừa gạt Hắc Sơn Yêu Vương.

Chương 435

Tâm ma của Thánh nhân, đó không phải là sự tồn tại bình thường, bởi vì là tâm ma, nên không hề có bất kỳ sự kiêng dè nào, tàn bạo vô cùng, sức mạnh phát huy ra có khi còn lợi hại hơn cả Thánh nhân.

"Phanh phanh..." Hắc Sơn Yêu Vương ngơ ngác đứng đó, một trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, đập không ngừng.

Hắn không thể ngờ ảo ảnh khiến hắn không có chút sức phản kháng nào trước đó lại chỉ là do khí tức còn sót lại của tâm ma Thánh nhân gây ra, vậy Thánh nhân thật sự sẽ khủng bố đến mức nào, thực sự không dám tưởng tượng.

"Được rồi, tĩnh tâm lại, đừng nghĩ nhiều, Thánh nhân không phải là thứ mà ngươi hiện tại có thể tưởng tượng, chúng ta giải quyết chuyện trước mắt đã!" Nhìn lồng ngực phập phồng của Hắc Sơn Yêu Vương, Thương Thiên dường như có thể nghe thấy tiếng tim đập thình thịch của hắn, trên mặt thoáng qua một nụ cười, lắc đầu khuyên nhủ.

Rốt cuộc đã gặp khí tức tương đồng này ở đâu nhỉ?

Thương Thiên nhìn bóng đen trước mặt, cố gắng lục lọi trong ký ức, cố gắng tìm ra một vài manh mối.

Thấy Thương Thiên nhìn ảo ảnh trầm mặc không nói, Hắc Sơn Yêu Vương tưởng y cũng gặp phải vấn đề khó, bèn thăm dò: "Hay là, chúng ta rời khỏi đây trước, lỡ như lát nữa tình hình càng nguy hiểm hơn, chạy cũng không thoát, dù sao vấn đề cũng sẽ giải quyết được thôi mà." "Nguy hiểm?" Thương Thiên nghe vậy cười lạnh, đương nhiên y biết thực ra Hắc Sơn Yêu Vương đã sợ, chẳng qua là tìm một lý do để bỏ chạy, nhưng Thương Thiên lại không lo lắng về điều này,

“Vị Thánh nhân này, ta dường như đã gặp qua.” Cụ thể gặp ở đâu, không biết vì sao y vẫn không thể nhớ lại được, nhưng có thể chắc chắn, đó là chuyện xảy ra trước khi y xuyên không đến đây.

Thôi vậy, chỉ là một ý niệm, khí tức tương đối yếu ớt, gặp phải tâm ma thật sự có hiểu ra được hay không cũng chưa biết.

Nghĩ vậy, Thương Thiên giơ tay vung lên, từ đầu ngón tay bắn thẳng ra một đạo kim quang mạnh mẽ, đánh vào ảo ảnh.

Ảo ảnh vốn đã không còn uy thế như trước, chịu đòn này liền dần dần tan rã, biến thành một đám sương đen.

Hắc Sơn Yêu Vương ở bên cạnh càng sợ hãi không nhẹ, trước đó vốn chỉ nghĩ Thương Thiên mạnh hơn mình, không ngờ ảo ảnh khiến hắn không có sức chống cự lại bị Thương Thiên một chỉ đánh cho tan thành tro bụi, thật là khủng bố.

Vốn tưởng sương đen sẽ tan biến, nhưng lại có một chùm sáng bay ra từ chính giữa đám sương.

Thương Thiên đưa tay ra đỡ lấy, phát hiện đó chỉ là một khối ký ức hỗn tạp với chấp niệm mãnh liệt.

Thương Thiên vui mừng, đúng là mòn gót sắt tìm không thấy, đến khi có được lại chẳng tốn chút công phu.

Vốn đã từ bỏ việc truy cứu đến cùng, không ngờ vào thời khắc cuối cùng đáp án lại tự tìm đến cửa.

Khối ký ức bị niệm lực của Thương Thiên đẩy một cái, những thứ ẩn giấu bên trong liền mở ra.

Để đảm bảo có thể nhìn rõ, y trực tiếp rót pháp lực vào trong đó, ký ức được pháp lực, không ngừng khuếch đại, cuối cùng chùm sáng biến mất, tiếp theo không khí bắt đầu vặn vẹo, bản thân ký ức đã trực tiếp ảnh hưởng đến không gian vốn không ổn định, biến thành một ảo

cảnh.

"..." Thấy Thương Thiên thành thạo sử dụng thần thông như vậy, Hắc Sơn Yêu Vương kinh ngạc đến nói năng lộn xộn.

Thương Thiên chỉ làm một động tác ra hiệu im lặng, yên lặng cảm nhận mọi thứ sắp xảy ra.

Theo hình ảnh dần dần chuyển đổi, Thương Thiên ý thức được ký ức này có mối quan hệ rất lớn với mình.

Ầm!

Một trận mây đen bao phủ, sấm chớp rền vang, xen lẫn tiếng sấm gián đoạn, ánh chớp thỉnh thoảng chiếu rọi một vùng đất đen kịt, hoang vu không một ngọn cỏ, tăng thêm vô số cảm giác áp bức.

Sau đó, trong tiếng sấm xen lẫn tiếng gió gào thét, phía trước và phía sau xa xa xuất hiện những chấm đen dày đặc, tụ tập thành đàn.

Thương Thiên vừa vặn bị kẹp ở chính giữa, nhưng dường như không hề bị ảnh hưởng, đứng yên ở đó, không nhúc nhích.

"Trận chiến đó," Thương Thiên tốt bụng nói với Hắc Sơn Yêu Vương ở bên cạnh đã bị chấn động đến không nói nên lời, "nên là một phần nhỏ của Vu Yêu Đại Chiến." Những chấm đen từ từ tiến lại gần, nhìn kỹ, một bên chấm đen xung quanh bắt đầu tỏa ra ánh sáng mờ ảo, một bên chấm đen khác lớn hơn một chút, từ xa truyền đến tiếng gầm trầm thấp.

Một bên là Yêu tộc Thiên đình, một bên là Vu tộc.

"Thật nực cười." Thương Thiên bất giác buột miệng.

Hú!

Bên phía Vu tộc truyền đến một tiếng hú dài, sau đó phía sau những chấm đen nhanh chóng dâng lên một vầng trăng khổng lồ,

chiếu sáng rực cả vùng đất âm u bên cạnh, bóng dáng của các tộc nhân Vu tộc cũng bắt đầu rõ ràng, dưới ánh trăng tôn lên, ngược lại càng giống tiên gia trên Thiên đình.

"A, yêu ma đánh nhau, dùng pháp khí sao?" Sau khi biết đây chỉ là ảo cảnh, Hắc Sơn Yêu Vương vẫn phải mất một lúc mới bình tĩnh lại và cuối cùng đưa ra câu hỏi.

Chương 436

Hắc Sơn Yêu Vương tuy chiếm núi làm vua, không thuộc bất kỳ thế lực nào, chỉ là một kẻ vô danh trong vô số yêu ma quỷ quái, nhưng thân là yêu, hắn vẫn có chút tự giác của Yêu tộc.

Thấy cảnh tượng này, hắn cho rằng Vu tộc chiếm ưu thế, tự nhiên không tránh khỏi lo lắng.

Thương Thiên cười cười, khinh miệt nói: "Chỉ là trò bịp bợm thôi, hữu hình vô thực, chỉ để tranh giành khí thế bề ngoài, bản thân không có bất kỳ uy năng nào." Nghe lời này, Hắc Sơn Yêu Vương cũng thở phào nhẹ nhõm, ở bên cạnh có chút đùa giỡn phụ họa: "Vu tộc bẩm sinh dã man, vọng tưởng thống nhất Hồng Hoang, như lời đạo hữu nói, thật là nực cười." Thương Thiên không trả lời, chỉ chuyên chú nhìn hai đội quân ngày càng tiến lại gần.

Vu tộc là do tinh huyết của Bàn Cổ sau khi khai thiên tích địa hóa thành, nguyên thần lạc ấn đều thuộc về Tam Thanh, bản thân có đại pháp lực nhưng không khai linh khiếu, sinh tính tàn bạo.

Vì vậy, thứ giống như mặt trăng kia, không thể nào được đám người man rợ này dùng để phô trương, chỉ là trong ảo cảnh, mọi thứ đều là hư ảo.

Thương Thiên có thể nhìn thấu sự thật, nhưng không thể nhìn thấy vùng đất bị ảo cảnh che phủ.

Hai quân tiến lại gần, hình thái khác nhau.

Trên người Vu tộc kim quang đại thịnh, tốc độ rõ ràng nhanh hơn, hẳn là đã nhận được tác dụng của mặt trăng kia, cường hóa thân thể.

"Pháp lực cường đại, nhưng không có linh khiếu, dùng phương

pháp như vậy thật là lãng phí.” Thương Thiên lắc đầu, nhưng trên mặt lại có vẻ hứng thú nhìn cảnh tượng.

Vu Yêu Đại Chiến kéo dài mấy trăm năm, theo trí nhớ của Thương Thiên, vài năm nữa sẽ có một trận đại chiến kết thúc.

Cấp độ này ngay cả bụi bặm cũng không bằng, điều Thương Thiên tò mò là, không phải uy năng của Thánh nhân ẩn giấu trong cuộc chiến, mà là nguyên nhân của tâm ma.

Hai quân gặp nhau, tiếng hò hét chấn động tai, đương nhiên phần lớn phát ra từ phía Vu tộc, chiến huống kịch liệt, ít nhất cũng khiến Hắc Sơn Yêu Vương xem đến nhiệt huyết sôi trào: “Đại chiến như vậy, có thể nhìn một lần, chết cũng không hối tiếc!” Ếch ngồi đáy giếng.

Thương Thiên thầm than trong lòng một câu, cũng không nói ra.

Sau đó, vô số chấm đen chấm đỏ rơi xuống, kèm theo ánh sáng đủ màu và dư âm của pháp lực, thi thể, hoặc những mảnh vỡ thân thể, số lượng lớn đến mức nhanh chóng khiến mặt đất nhuốm đủ màu sắc lốm đốm.

Thấy cảnh này, Thương Thiên hứng thú bình luận một câu: “Khá đẹp.” Đổi lại là ánh mắt phức tạp kinh ngạc của Hắc Sơn Yêu Vương.

Tốc độ trôi qua của thời gian trong ảo cảnh không theo tỷ lệ, quyết định bởi mức độ chi tiết của ký ức.

Chẳng mấy chốc, cảnh chiến tranh kết thúc, hai quân còn lại không nhiều, ánh trăng kia cũng dần dần mờ đi, dường như không đủ sức chống đỡ.

Quân đội hai bên tự rút lui.

Vu Yêu Đại Chiến, không thể nói ai thắng ai thua, những nhân vật

nhỏ như vậy ngay từ đầu đều là pháo hôi, kết cục thật sự chỉ có những đại năng mới có thể quyết định.

Thương Thiên thầm nghĩ, đương nhiên không nói cho Hắc Sơn Yêu Vương biết, nếu không lại một trận "ngài nói với ta một đám Đại La Kim Tiên chỉ là pháo hôi", lải nhải không dứt.

Mặt trăng bị bỏ lại tại chỗ, nhấp nháy rơi xuống, đồng thời cảnh sắc xung quanh bắt đầu từ ngoài vào trong chìm vào bóng tối.

Thương Thiên vội vàng bay qua, Hắc Sơn Yêu Vương ở phía sau vội vàng theo kịp.

Cuối cùng chỉ còn lại một mảnh đất nhỏ, mặt trăng sớm đã mất hình dạng, chỉ còn lại một khối ánh sáng chiếu rọi trên mảnh đất còn sót lại.

Thương Thiên và Hắc Sơn Yêu Vương đứng bên ngoài bóng tối, nhìn vào giữa.

Chính giữa ánh sáng là một nữ tử đang đứng, ôm đầu khóc nức nở, tiếng khóc không lớn không nhỏ, nhưng lại vô cùng bi thương.

Hắc Sơn Yêu Vương không nhận ra, nhưng Thương Thiên lại nhận ra, người này chính là người quen cũ của Thương Thiên ở thế giới trước, được thế giới đó mệnh danh là Ma Tổ Hắc Âm.

Năm mươi sáu tỷ năm là một kiếp số, bất kể là thế lực nào, các nhân vật khác nhau đều không ngừng nỗ lực để có thể vượt qua kiếp nạn đó.

Chỉ có Ma giáo giáo chủ Hắc Âm đi ngược lại, tu luyện pháp môn nghịch thiên đạo, nhưng không biết vì sao vẫn chưa bị thiên đạo trừng phạt.

Các thế lực biết không rõ nguyên nhân, nên rất kiêng dè.

Hắc Âm cũng không quan tâm, ngày càng ngang ngược.

Chương 437

Chỉ có Thương Thiên trời không quản đất không lo, tự tại tiêu dao, quen biết Hắc Âm trở thành bạn tốt, lại vì bản thân y luôn lang thang phóng khoáng, chưa bao giờ để tâm đến lời bàn tán của người khác, nên các thế lực cũng không nói gì.

Bây giờ Thương Thiên đã xuyên không, xóa bỏ nhân quả của bản thân, trở thành một vị khách đột ngột.

Nàng vì theo đuổi sự hoàn mỹ, dùng phương pháp này để trốn thoát khỏi thiên đạo, dùng phương pháp đặc dị để tránh kiếp số, nhưng bây giờ rõ ràng đã thất bại.

Nhưng may mắn là đã tranh thủ được nhiều thời gian hơn, có thể tìm kiếm phương pháp khác.

Khi xưa quen biết, Thương Thiên có lẽ là người đầu tiên biết Ma giáo giáo chủ Hắc Âm đường đường là một nữ tử xinh đẹp, tư dung tuyệt thế.

Y không chỉ xưng huynh gọi đệ với nàng, lại thêm Thương Thiên không tham gia vào tranh đấu của bất kỳ thế lực nào, chưa bao giờ có mâu thuẫn, vì vậy cũng chưa bao giờ biết Hắc Âm là ai, chỉ nghe đồn là do hỗn độn ma khí trong Hồng Mông hóa thành, thậm chí có lời đồn nàng được Hồng Mông Tử Khí, có thể thành Thánh.

Nghe những lời đồn đó, Thương Thiên cũng không để trong đầu, tin cũng được không tin cũng được, làm việc theo tâm.

Nhưng bây giờ lại đến lượt Thương Thiên kinh ngạc một phen.

Hắc Âm bây giờ sao lại ra nông nỗi này, chỉ là một nữ tử Vu tộc bình thường.

Vì ảo cảnh chỉ có ngoại hình, cũng không biết nội tại ra sao.

Hắc Sơn Yêu Vương thấy Thương Thiên sững sờ, lần này đã học khôn, chỉ hỏi: "Người này ngài quen sao?" Thương Thiên hiếm khi gật đầu, cho hắn một câu trả lời, Hắc Sơn Yêu Vương lập tức lấy lòng: "Không hổ là đạo hữu, kết giao rộng rãi, ngay cả một Vu tộc bình thường cũng không chê!" Hắc Sơn Yêu Vương vốn tưởng Thương Thiên là một người tu vi khá cao, kết giao có thể được chút lợi lộc.

Nhưng qua những trải nghiệm trước đó, hắn mới hiểu y không phải loại người bình thường, thậm chí sau này có thể thành Thánh, đi theo y có bao nhiêu phúc báo đều không tính hết, cho nên hạ quyết tâm đi theo.

Nhưng Thương Thiên lại thầm phỉ nhổ, Ma giáo giáo chủ đường đường bị nói thành một thành viên Vu tộc, thật không chê hắn có dã tâm lớn.

"Ai?" Một giọng nữ truyền đến, không cần nói cũng biết, chính là Hắc Âm.

Nàng lúc này đã ngừng khóc, đôi mắt đen kịt sâu thẳm không có chút ma khí, lúc này lại đang nhìn hai người đang đứng trong bóng tối.

Lần này đến lượt Thương Thiên và Hắc Sơn Yêu Vương kinh ngạc, vì sao vật hư ảo trong ảo cảnh lại có ý thức?

Lẽ nào...

Thương Thiên nghĩ ra điều gì đó, trong lòng kinh hãi, vội vàng sắp xếp lại dòng suy nghĩ, tâm niệm vừa chuyển, lập tức hạ quyết tâm, bước lên phía trước, đi vào trong ánh sáng.

Trước đó, Thương Thiên đã làm hai việc: một là dùng thần thông định trụ Hắc Sơn Lão Yêu, tránh làm loạn kế hoạch; hai là biến đổi y

phục của mình, biến thành đạo phục màu xanh xám, vì màu sắc này chính là màu y phục Thương Thiên mặc khi lần đầu gặp Hắc Âm, cũng là y phục y yêu thích khi nhàn du bốn phương, chính là hành vi bình thường, chỉ là không để ý đến người khác.

Thế giới trước, Hắc Âm từng nói: "Tự tại tiêu dao, vẻ ngoài mộc mạc, nội hàm đại năng." Sau đó hiếm khi mỉm cười.

Thương Thiên sửa lại đạo bào, thay đổi sắc mặt, bước một bước lớn về phía trước, tự nhiên từ trong bóng tối bước vào ánh sáng, đối mặt với Hắc Âm.

Nếu Hắc Sơn Yêu Vương lúc này nhìn thấy Thương Thiên chính diện, chỉ có thể nghĩ rằng đây là một Thánh nhân du ngoạn ngoài thế gian.

"Bần đạo Thương Thiên, ra mắt đạo hữu." Bất kể ở thế giới trước, hay thế giới sau khi xuyên không, tính cách cô ngạo của Thương Thiên đều khiến y gần như không bao giờ cúi đầu hành lễ với người khác.

Nhưng cũng chỉ là gần như, Thương Thiên cho rằng, một lễ này, đáng giá.

Không phải vì Ma giáo giáo chủ, đại năng có khả năng thành Thánh nhất, mà là người Thương Thiên công nhận, có duyên.

Bạn cũ hay bạn mới, trùng phùng hay sơ kiến, đều không để tâm.

Sắc mặt Hắc Âm không thay đổi chút nào, vẫn là bộ dạng khóc lóc lúc nãy.

Sau khi giọt lệ cuối cùng rơi xuống, nàng từ từ đứng dậy, nhìn thẳng vào Thương Thiên.

Thương Thiên cũng không sợ hãi, tự nhiên đánh giá Hắc Âm từ trên xuống dưới.

Nàng mặc một bộ tế tự bào của Vu tộc, màu đen pha đỏ, vốn nên toát ra tà tính nặng nề, nhưng trên người Hắc Âm lại chỉ đơn thuần là một bộ đạo bào, ngược lại còn tôn lên một chút mỹ diễm.

Chương 438

“Vị đạo hữu này, có thể cho biết vì sao lại khóc?

Thân nhân tang mệnh?

Tộc nhân bị ngược đãi?” Thương Thiên theo kế hoạch, lớn tiếng hỏi ảo ảnh trước mắt, hoặc là sự thật.

“Thân nhân của ta đã sớm qua đời, tộc nhân nuôi dưỡng ta, ta và họ cũng không thân cận, ta chỉ là công cụ được họ bồi dưỡng.

Bây giờ đại chiến mấy trận, ân tình đã hết, không ai nợ ai.” Hắc Âm cũng đáp lại, giọng nói lạnh lùng toát ra một tia đoan trang.

Hắc Sơn Yêu Vương vẫn ở trong bóng tối lúc này đã sững sờ, cấm chế không biết tự lúc nào đã được giải khai.

Vì vừa rồi Thương Thiên truyền âm bảo hắn không được nói, nên mới ở bên ngoài quan sát.

Tại sao ảo cảnh lại có thể đối thoại, tại sao Thương Thiên lại làm ra bộ dạng như vậy, lời nói lại có ý gì?

Nhưng Hắc Sơn Yêu Vương có một loại trực giác, hai người này, đều không đơn giản.

“Vậy có phải vì chiến tranh không thắng mà khóc?

Vì tranh một vật, hy sinh rất lớn, nhưng lại không biết ý nghĩa là gì.” Thương Thiên truy vấn.

Hắc Âm lắc đầu, trên mặt có thêm một tia trịnh trọng: “Đều không phải, ta khóc, là vì trời đất này.” Ầm ầm!

Trên đầu truyền đến một trận sấm sét, Thương Thiên hiểu rõ, đó là âm thanh của thiên đạo bên ngoài ảo cảnh, thiên đạo không cho phép

bất kỳ sự vũ nhục nào.

Sắc mặt Hắc Âm không đổi, như chưa từng nghe thấy gì.

Thương Thiên mỉm cười, gật đầu, Hắc Âm vẫn chưa thay đổi, tính cách mà Thương Thiên quen biết, vẫn luôn như vậy, không sợ vạn sự vạn vật, giống như Thương Thiên, vì vậy mới kết bạn.

"Thiên đạo sinh sôi không ngừng, vạn vật nhờ đó mà sinh trưởng, sau đó quy về luân hồi, tuần hoàn lặp lại, khóc vì cớ gì?" "Chính vì như vậy, vạn vật đều là đồ chơi.

Chiến tranh hay hòa bình, phát triển hay hưng suy, tất cả trong mắt nó, đều là một loại kế hoạch, đùa bỡn với sự tuần hoàn lặp lại.

Ta thấy vậy, lại thấy chúng sinh rõ ràng biết thế nhưng vẫn cam nguyện tranh đoạt, trong lòng bất bình, vì vậy mà khóc, ngài lại sao không hiểu?" Ầm ầm ầm!

Những tiếng sấm kinh thiên liên tiếp phá vỡ không khí, cũng phá vỡ ảo cảnh, thẳng tắp đánh xuống ảo ảnh Hắc Âm.

Nhưng dường như chỉ đánh trúng một bóng hình hư ảo.

"Nguyên lai là vậy, nguyên lai là vậy!" Thương Thiên lại cười lớn.

Hắc Âm hướng Thương Thiên thi lễ: "Đại ân không lời nào tạ hết, sau này sẽ có ngày gặp lại!" Rồi cùng với ảo cảnh rách nát tan biến vào trong bóng tối.

Hắc Sơn Yêu Vương ở bên cạnh, lại ngơ ngác nhìn chằm chằm vào Thương Thiên.

Thương Thiên chỉ mỉm cười, phất tay, bảo Hắc Sơn đi theo, trong lòng lại đã hiểu rõ.

Nguyên lai Hắc Âm là người trong Vu tộc, Vu tộc tuy đa số bạo

ngược, nhưng vẫn có người mưu trí, nghiên cứu ra công pháp quỷ dị muốn dùng nó để trốn tránh đại kiếp.

Nhưng công pháp này đại nghịch bất đạo, chỉ có thể dùng tộc nhân làm thí nghiệm, không biết đã chết bao nhiêu, cuối cùng có Hắc Âm là thành công.

Vu tộc phái nàng ra chiến trường, nghiệm chứng kết quả.

Trận đại chiến đó, Vu tộc thương vong quá nửa, Hắc Âm giả chết, nhưng lại lặng lẽ độ kiếp thành Thánh.

Để che giấu, nàng một kích đánh chết hai quân, rồi ẩn mình trong tâm ma, tự phong ấn.

Mấy trăm năm, chỉ để đợi một người hữu duyên đến đây, gặp được chuyện này, mới có thể giải thoát.

Chương 439

Quả nhiên là Ma giáo giáo chủ, một ván cược, đủ hào phóng.

Ảo cảnh hoàn toàn biến mất, trời đất khôi phục như cũ, cũng không phải là Ma Sơn ban đầu, mọi thứ quy về một dãy núi cằn cỗi.

Xương người rải rác khắp nơi.

Cũng là do ma khí tản ra tạo thành, Thương Thiên tuy chưa thể dò xét, nhưng vẫn chưa chú ý, đây là uy năng của Thánh nhân.

Trong lòng kinh ngạc, ở thế giới trước, Thương Thiên mới bán bộ thành Thánh, tự cho rằng có thể chống lại Thánh nhân, nay những gì thấy được, mới hiểu mình nông cạn đến vậy.

Thành Thánh, cũng không có quy tắc cố định, hoặc quy tắc ở trong cõi u minh.

Có Bàn Cổ khai thiên, đáng tiếc thân vẫn, sau đó nguyên thần hóa Tam Thanh, đều có thể dùng công đức thành Thánh.

Vu tộc thì do mười hai Tổ Vu hợp nhất, được Hỗn Độn Chung để dĩ lực thành Thánh, thậm chí phát động đại chiến không màng trời đất rung chuyển, sinh linh đồ thán.

Sau này có Hắc Âm trốn thoát quy tắc, thân hóa ngoài khuôn khổ.

Còn Hắc Âm thấy ở thế giới trước, đó là một bí ẩn.

Hoặc là không có ai giải được tâm ma đó, cuối cùng làm một sự cân nhắc, bắt đầu lại từ đầu, cũng có thể đã thành Thánh, ngao du ngoài trời đất, Ma giáo giáo chủ kia chỉ là một phân thân.

Thánh nhân không được can dự vào đại sự thế gian, nhưng Hắc Âm dùng pháp môn quỷ dị, bản thân đã thoát khỏi sự khống chế,

muốn làm ra đại sự gì, đều tùy vào cá nhân.

Hắc Sơn Yêu Vương ở bên cạnh, thấy cảnh tượng này, nhìn trái nhìn phải, bỗng nhiên hưng phấn chạy về một hướng.

Thương Thiên thấy vậy, cũng không khỏi tò mò đi theo, chỉ thấy Hắc Sơn Yêu Vương phi như bay vào một sơn động không bắt mắt, ngay cả thuật phi hành cũng không dùng.

Yêu tộc bẩm sinh nhục thể dù nhanh đến đâu, cũng không bằng Thương Thiên tâm niệm vừa động, lóe người đến trước mặt Hắc Sơn Yêu Vương.

"Ở đây, ngày đó ta rõ ràng ở ngoài núi, gặp nguy hiểm trốn vào sơn động, sau đó thấy một cuốn sách lơ lửng trên thạch đài, nhặt lên, rồi quái vật ngoài sơn động biến mất." Hắc Sơn gấp gáp nói, từ ngữ khí không khó cảm nhận được lời này tuyệt không phải giả.

Nghe vậy, Thương Thiên đáp: "Nhưng ta rõ ràng ở chính giữa núi mà, đâu ra ngoại vi, ngọn núi này nhìn một cái là hết, một thoáng là qua, lúc đó ngươi tìm đâu ra." Hắc Sơn Yêu Vương miệng nhanh tâm chậm, nghe Thương Thiên nói một hồi không khỏi sững sờ.

Thương Thiên sao lại không biết, ngọn núi này không phải ngọn núi lúc nãy.

Từ lúc bắt đầu bước vào, đã tiến vào không gian do Hắc Âm tạo ra, Hắc Sơn Yêu Vương không biết đã đụng phải khe nứt nào, mới vào được sơn động của không gian bên ngoài, tâm ma trong không gian tự nhiên không ra được.

Hôm nay thiên hạ lại có thêm một vị Thánh nhân, mà Thánh nhân này lại là người quen cũ của Thương Thiên, chịu ơn của Thương Thiên.

Đối với người như Thương Thiên trời không quản đất không lo,

làm việc theo tâm, đương nhiên chỉ có tốt không có xấu.

Chỉ không biết lão già Hồng Quân kia sẽ gấp gáp đến mức nào.

Thôi vậy, trời đất biến sắc, Thương Thiên chỉ cảm thấy trong hỗn độn cuồn cuộn ngoài thiên ngoại thiên mơ hồ hiện ra thứ gì đó.

Thương Thiên lập tức phóng ra thần niệm, sau đó hiểu rõ thông điệp mà Hồng Quân đang truyền đến tất cả đại năng trong trời đất: "Tử Tiêu Cung lần cuối giảng đạo, người hữu duyên đến trước được chỗ." Vài chữ ngắn ngủi, không còn lời nào nữa.

Nếu là người khác, hoặc là Thương Thiên ở thế giới trước, chắc chắn sẽ không nhận ra hàm ý trong nửa câu sau, nhưng sau khi trải qua mọi chuyện, liền biết Hồng Quân muốn trong lần giảng đạo này, tuân theo ý của đại đạo, phân định Thánh vị.

Thế giới trước Thương Thiên đến đúng lúc, được một vị trí, sau đó nhờ công đức cứu chúng nhân trong đại chiến mà tiếp cận thành Thánh, lần này, y có dự tính khác.

Nhưng, với tu vi và kiến thức của y, ở thế giới này dù thế nào cũng không thể quá kém.

Thấy Thương Thiên đột nhiên trầm mặc, Hắc Sơn Yêu Vương đã có kinh nghiệm, chỉ đứng yên một bên chờ đợi.

Đợi Thương Thiên hành động lần nữa, hắn lập tức tiến lên hỏi: "Hay là sau này ta theo đạo hữu lăn lộn nhé?" Thương Thiên không khỏi mỉm cười, câu nói này trước thì đạo hữu, sau lại "lăn lộn" một từ đơn giản thô thiển, từ miệng một yêu vương nói ra, khá thú vị.

Thương Thiên cũng hiểu mục đích của câu nói này.

Chương 440

Dưới thiên đạo, rất nhiều sinh linh đang ở trong trạng thái mông muội, chưa khai linh khiếu, trừ Vu tộc mang tinh huyết Bàn Cổ bẩm sinh có đại pháp lực nhưng tính tình vẫn bạo ngược ra, đều sống trong một loại mờ mịt.

Một phần nhỏ có được cơ duyên, tu vi, liền theo đuổi trường sinh, có kẻ mạnh liền tự phong làm vua, hoặc muốn làm nên đại sự trong thiên hạ.

Kẻ có đại cơ duyên, đại phúc báo thật sự, có thể nhìn thấu thiên cơ, tự tìm đường trốn kiếp số.

Hắc Sơn Yêu Vương rõ ràng thuộc loại có được chút cơ duyên, tự lập làm vua trên núi, an ổn có lẽ được ngàn năm.

Nay lại gặp Thương Thiên, may mắn thấy được các loại chuyện lạ, liền tiến thêm một bước.

Nếu vì nể tình đã ở bên nhau lâu như vậy, Thương Thiên có lẽ sẽ đi giúp một tay, nhưng trong lòng y có một khúc mắc, bèn quyết định thử Hắc Sơn Yêu Vương.

"Ta hỏi ngươi, nữ tử vừa rồi nói, sinh linh trong thiên hạ đều là đồ chơi, nhưng chúng sinh đều yếu đuối, hơi có phản kháng liền sẽ thân tiêu, nếu có đại chí hướng, nhưng không được thiên đạo cho phép, sẽ có đại kiếp số.

Ngay cả thần tiên Thiên đình cũng run rẩy, sợ phạm phải thiên điều, ngươi một tiểu yêu, làm sao đối phó?" Thương Thiên nói cực kỳ nghiêm túc, cũng khiến Hắc Sơn Yêu Vương hiểu ra một chút ý tứ, liền đáp: "Ta chỉ là một tiểu yêu, không nhìn thấu được thiên đạo, đương nhiên cũng không biết thiên đạo thế nào, cũng không hiểu thiên

đạo làm gì, cấm gì, vậy tự nhiên không cần sợ hãi!" Câu trả lời khiến Thương Thiên vừa tức vừa cười, nhưng cũng có chút kinh ngạc.

Vốn dĩ, nếu yêu vương thẳng thắn nói không sợ, thu làm đệ tử cũng không phải không thể, nhưng hiện tại tuy không sợ, nguyên nhân lại là luận điệu mới mẻ "kẻ không biết thì không sợ" như vậy.

Thôi, Thương Thiên nói một tiếng được.

Hắc Sơn kinh hỉ, không ngờ y lại đồng ý đơn giản như vậy.

Thương Thiên lập tức ngăn Hắc Sơn Yêu Vương đang hành lễ bái sư lại, nói: "Ta tán thưởng dũng khí của ngươi, không luận nguyên nhân, nhưng từ nay về sau đổi tên thành Hắc Sơn, là Hắc Sơn Đạo Nhân, yêu hình cũng phải thoát đi, ta tặng ngươi một chút linh khí, dựa vào đó tự tu luyện trước, đợi ta trở về tìm, hy vọng ngươi có thể ổn định cảnh giới Kim Tiên, nhưng tuyệt đối không được bước ra bước tiếp theo.

Cứ như vậy, ta đi trước." Nói xong, Thương Thiên hướng hư không vồ một cái, liền vồ ra một đoàn linh khí nồng đậm, hướng tam hoa trên đỉnh đầu Hắc Sơn Yêu Vương rót vào, gật đầu, liền lập tức bay về phía Tử Tiêu Cung.

Khác với di hình hoán ảnh, Tử Tiêu Cung ở Tam Thập Tam Thiên tự nhiên cấm sử dụng mọi thuật pháp không gian, tiện thể ảnh hưởng luôn cả cảnh giới từ Cửu Trọng Thiên trở đi, cho nên mỗi lần giảng đạo, mọi người chỉ có thể bay đến, cũng khiến một số kẻ vô năng nản lòng.

Vì gần như không ai hiểu hàm ý đằng sau lời của Hồng Quân, mọi người không vội không từ, theo kinh nghiệm cũ từ từ đi đến, thậm chí có kẻ lười còn chưa động thân.

Suốt đường đi vắng vẻ, chỉ ở Tam Trọng Thiên gặp hai người

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tiện đường, hai người cũng không né tránh chuyện trước đó, mặt dày hướng Thương Thiên chào một tiếng đạo hữu tốt, Thương Thiên cũng không để ý, tăng tốc bay thẳng qua.

Ở Lục Trọng Thiên gặp Hồng Vân Đạo Nhân, người này là do đám mây hồng đầu tiên sau khi khai thiên tích địa hóa thành, Thương Thiên khá có hảo cảm, bèn cười gật đầu đáp lại lời chào của Hồng Vân, nhưng chỉ thầm than trong lòng.

Không biết tự lúc nào đã đến Cửu Trọng Thiên, chính là Lăng Tiêu Cung.

Ngoài cửa cung, Nữ Oa, Đông Hoàng hai người vừa ra, đang vội vã đi lên, đụng phải Thương Thiên, nhưng không biết đối mặt thế nào, Nữ Oa còn ấp úng ở cửa cung, trên mặt thậm chí còn lộ ra một vệt hồng.

Ngược lại Thương Thiên lại hào phóng tiến lên chào hỏi, quay sang Nữ Oa hỏi: "Không phải đã rút khỏi Yêu tộc rồi sao?

Bây giờ sao lại ở đây nhớ bạn cũ?" Sau đó cười một cách thâm ý, trong lòng đã hiểu rõ.

Nữ Oa cuối cùng giải thích: "Ta cũng nghe thấy trong Hồng Mông có Hồng Quân truyền tin, mới đến đây nghe giảng đạo.

Đi qua Cửu Trọng Thiên, trong lòng khó tránh khỏi hoài niệm, tự nhiên đến xem một chút, ta cũng chưa bao giờ vi phạm ước định, đi gặp Đế Tuấn!" Bốn chữ cuối cùng ngữ khí đặc biệt nhấn mạnh, nghe mà Thương Thiên không nhịn được cười, chỉ một câu nói đùa, lại bị nàng coi là thật.

Đông Hoàng cũng rất vui khi gặp lại bạn cũ, có thể không kể chuyện xưa, bèn mỉm cười hỏi Thương Thiên: "Đạo hữu dạo này có khỏe không?

Lâu rồi không gặp, không biết lại đi đến động thiên phúc địa nào?" Thương Thiên xua tay: "Chỉ đi dạo loanh quanh, tiện thể gặp một người bạn, cũng không phải nhân vật lớn gì, các ngươi đều không quen." Đông Hoàng đáp: "Đã là bạn, bạn của ngươi chẳng phải là bạn của ta sao, sau này nếu nguyện ý gia nhập Yêu tộc, trăm quan Thiên đình chắc chắn có một vị trí của ngươi.

Thiên tài địa bảo, xem mặt mũi đạo hữu cũng có thể chia nhiều hơn một chút." Tỏ ra thân thiện, xuất phát từ hữu nghị đương nhiên cũng xuất phát từ lôi kéo.

Dù sao tồn tại mạnh mẽ như Thương Thiên, gia nhập bất kỳ bên nào đối với bên đó đều là thu hoạch không nhỏ.

Thương Thiên chỉ mỉm cười, thầm nghĩ người bạn kia bây giờ có lẽ một tay có thể khiến Thiên đình đổi chủ.

"Đúng vậy, để người bạn đó đến, không chừng là một nữ tử xinh đẹp, có thể làm Thánh nữ mới, khiến ngươi thần hồn điên đảo đấy." Nữ Oa đang ở bên cạnh đột nhiên nói một câu như vậy.

Đông Hoàng thấy vậy, lập tức tiến lên giảng hòa: "Nói gì vậy, vị trí Thánh nữ sao có thể tùy tiện, huống hồ sau này nàng nguyện ý trở về, vị trí vẫn luôn giữ cho nàng." Nguyên là Nữ Oa vừa rồi bị một câu trêu chọc, bản thân đang buồn bực, bây giờ lại nghe hai người thản nhiên nói về bạn bè, lại không biết tức giận từ đâu ra, buột miệng nói.

Chương 441

Ý thức được lời nói của mình, Nữ Oa lập tức ngậm miệng, cũng không nói nhiều.

"Đã cùng đi nghe giảng đạo, vậy không bằng cùng đi." Thương Thiên tâm tình khá tốt, chủ động đưa ra lời mời.

Đông Hoàng đương nhiên sẽ không từ chối cơ hội lôi kéo tốt như vậy, vội vàng đồng ý.

Lại không biết đi bao lâu, vào trong Tử Tiêu Cung, Thương Thiên phát hiện mình không phải là người đầu tiên đến, Tam Thanh sớm đã ngồi trên ba trong bảy cái bồ đoàn.

Tam Thanh thấy y đến, Thông Thiên Giáo Chủ lập tức thân thiện chào hỏi, thậm chí còn mặt dày hỏi thăm Thương Thiên, khiến Thương Thiên tức không nói nên lời.

Nhưng vì kế hoạch trong lòng, cũng không nói gì, thầm nghĩ quân tử báo thù mười năm chưa muộn.

Thái Thượng Lão Quân, thủ lĩnh của Tam Thanh vốn trầm mặc ít lời, hiếm khi thở dài một tiếng, nói: "Chư vị, sự không nên chậm trễ, mau ngồi đi." Người khác có lẽ sẽ cảm thấy chỉ là chào hỏi lễ tiết, chỉ ngạc nhiên vì ngài chủ động, chỉ có Thương Thiên hiểu Thông Thiên đang tốt bụng một cách mù quáng.

Thương Thiên hỏi: "Ngài bình thường chủ trương vô vi, sao bây giờ đột nhiên chỉ bảo ta rồi?" Thái Thượng Lão Quân chỉ thở dài, cũng không nói nhiều.

"Đạo vô vi, không gì không làm.

Chư vị mau ngồi." Truyền đến giọng của Hồng Quân.

Tiếp theo, Hồng Quân mặc y phục vân ế vân văn, xuất hiện từ hư không trước mắt mấy người.

Theo bộ dạng của ngài, Thái Thượng Lão Quân và ngài không quen, nhưng Thông Thiên Giáo Chủ xử sự khéo léo chào hỏi cũng chỉ ngồi trên bồ đoàn không nhúc nhích.

Đông Hoàng ý thức được điều gì đó, gọi Nữ Oa và Thương Thiên ngồi vào bốn bồ đoàn còn lại.

Nữ Oa không hiểu lý do nhưng cũng ngồi xuống theo, Thương Thiên lại cười lạnh một tiếng, khoanh tay đứng tại chỗ.

"Đạo hữu có điều gì kiêng dè sao?

Không cần lo lắng, mọi thứ đều đã được định sẵn, nhưng dưới sự định sẵn đó, lựa chọn thế nào, thì tùy vào đạo hữu." Hồng Quân thấy vậy, cũng không hỏi lý do, chỉ theo thói quen nói ra những lời nước đôi.

Chỉ còn lại năm người ngồi trên bồ đoàn không hiểu rõ.

Đợi một lúc, thấy không có ai đến, Hồng Quân tự mình bắt đầu giảng đạo.

"Thiên đạo không có khởi đầu, sinh ra từ hư vô, vĩnh tồn trong thế gian, không nơi nào không có trong thế giới, ngoài thế giới."...

Vẫn là một trận trình bày dài dòng.

Trong lúc đó, lại đến Thiên đình Yêu sư Côn Bằng, Hồng Vân Đạo Nhân.

Nói hồi lâu, Hồng Quân đột nhiên trầm mặc.

"Vì vậy, thiên đạo định bảy Thánh vị, người có vị trí này có thể chứng đạo, vô lượng kiếp số, được biết đến." Nói xong, cả tọa đều kinh ngạc.

Kẻ ngốc lúc này cũng hiểu, bảy cái bồ đoàn, chính là bảy Thánh vị.

Thật trùng hợp, lúc này, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đến.

Hồng Vân thấy vậy, lại nói: "Vị trí Thánh nhân, người có năng lực thì được, ta tự thấy mình vô năng, cam nguyện nhường chỗ." Thương Thiên thầm nghĩ, Hồng Vân là người tốt nhất trong thế giới Hồng Hoang, cũng là người xui xẻo nhất, còn giữa hai điều này có quan hệ nhân quả hay không, Thương Thiên lười nghĩ.

Hồng Vân đứng dậy, tiện thể để lại Hồng Mông Tử Khí mà Hồng Quân vừa phân phát trên bồ đoàn.

Chuẩn Đề thấy vậy, lập tức tiến lên, chiếm lấy vị trí, xác định an ổn rồi cười lớn: "Ha ha, xem ra Thánh vị có duyên với ta, ta đương nhiên không nhường." Cũng không quan tâm đến Tiếp Dẫn đang đứng bên cạnh với sắc mặt phức tạp.

"Thánh vị, người hữu duyên, người có năng lực ngồi." Hồng Quân lạnh lùng lại nói một câu như vậy, nhất thời khí thế biến đổi, mọi người nhìn Tiếp Dẫn không biết xấu hổ, rồi lại nhìn Thương Thiên đang đứng ở một bên.

Bây giờ danh hiệu của Thương Thiên, truyền ra không xa.

Chương 442

Câu nói này của Hồng Quân chính là nói với Thương Thiên, vừa rồi có lẽ không biết, bây giờ nói cho biết Thánh vị, lại cho một cơ hội, mặt mũi này, không thể không cho chứ?

Nhưng Thương Thiên thật sự là kẻ không cho người khác mặt mũi, coi như không nghe thấy gì, đứng một bên không nhúc nhích, ánh mắt không ngừng quét qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn vừa rồi còn một bộ dạng từ bi, ngay sau đó lập tức ra tay, một cây kim cương xử đâm thẳng về phía Côn Bằng không có chuẩn bị.

Côn Bằng vốn là kẻ yếu nhất trong mọi người, bị Tiếp Dẫn một đòn đánh lén như vậy, lập tức bị đánh bay ra ngoài.

Không biết Tiếp Dẫn lại dùng thần thông gì, Côn Bằng lại lần nữa rơi xuống đất, lún vào mặt đất, thần thức của Thương Thiên cảm ứng được hắn đang rơi thẳng xuống không trung.

"Thủ đoạn ti tiện, xứng với đại đạo sao?" Nữ Oa không hề che giấu sự tức giận.

Lúc này Tiếp Dẫn đã ngồi lên bồ đoàn, thản nhiên nói: "Hồng Quân Đạo Tổ giảng đạo, chúng ta vẫn luôn tận tâm lắng nghe, tình huống như vậy càng cầu còn không được, sao lại ti tiện?

Mọi hành vi các vị đều nhìn thấy." Hồng Quân mặt không biểu cảm, như thể mọi chuyện đều không xảy ra, gật đầu: "Thánh vị đã định, xin hãy nhớ đại đạo vô tình, vô nghĩa, vô niệm, là nơi Thánh nhân tồn tại." Chính như mọi tranh đoạt ân oán vừa rồi, đại đạo nhìn thấy trong mắt, nhưng không nói, không gì ngoài quy tắc, không gì

ngoài, vô vi.

Thương Thiên trong lòng lại đang nghĩ đến màn kịch hay tiếp theo.

Trải qua một phen như vậy, Hồng Quân tiếp tục giảng đạo, nhưng đột nhiên thay đổi phong cách lớn, từ việc giảng về trời đất vạn vật, sinh sôi không ngừng, vận hành không nghỉ, đến nay giảng về sinh diệt, qua lại, tuần hoàn, đại đạo giữa trời đất chính là luân hồi.

Cái gọi là Thánh nhân nhảy ra khỏi đại đạo, tức là nhảy ra khỏi bản thân thế giới, trở thành một phần của hỗn độn, nhưng không bị hỗn độn nuốt chửng, chỉ vì họ tuân thủ thiên đạo, duy hộ thiên đạo.

Mọi người nghe giảng sắc mặt nghiêm túc, dường như đều có suy nghĩ riêng, chỉ có Thương Thiên đi đi lại lại trong Tử Tiêu Cung.

Mọi người biết tính cách của y, hoặc là không để ý, hoặc là không dám hỏi, cũng không có gì để nói.

Nhìn ra cửa, từ khi Hồng Quân giảng về việc định đoạt Thánh vị, cửa lớn Tử Tiêu Cung đã lặng lẽ đóng lại, sau đó không có ai vào, cũng không có ai gõ cửa xin vào, hoặc có thứ gì đó đã cách ly mọi thứ bên ngoài.

Thương Thiên cũng không phải không thể đưa thần thức ra ngoài, cưỡng ép phá vỡ rào cản xem thử thứ bên ngoài, nhưng Thương Thiên không muốn kinh động quá nhiều.

Nhìn bảy vị Thánh nhân trên bảy bồ đoàn, Thương Thiên trong lòng đã hiểu rõ vận mệnh, trừ Nữ Oa ra cũng không quan tâm.

"Có đó không?" Đột nhiên một giọng nữ truyền đến, Thương Thiên nhìn quanh bốn phía, không có ai nói, thậm chí không có ai nhận ra, vậy chắc chắn có thứ gì đó truyền âm vào.

Nhưng làm sao có thể qua mặt Hồng Quân, qua mặt Tử Tiêu Cung do thiên đạo tạo ra?

“Hắc Âm?” Thương Thiên thử niệm một cái tên trong lòng.

“Lâu rồi không gặp.” Giọng nữ trả lời, đã khẳng định.

Nhưng lại khiến Thương Thiên kinh ngạc: “Tại sao lại lâu rồi không gặp?

Ngươi đã gặp ta sao?” Vừa nói xong, trong lòng bỗng nhiên có một suy đoán.

“Lâu rồi không gặp không nhất định là đã gặp.

Cũng có thể là người chưa từng gặp lại trùng phùng.” Vẫn là giọng điệu bình tĩnh xuất hiện như một câu trần thuật, xem ra không phải Hắc Âm trực tiếp nói, mà thông qua phương thức nào đó biến thông tin thành âm thanh truyền vào.

“...Làm sao ngươi nhìn thấy?” Suy nghĩ một lúc, Thương Thiên trong lòng càng kinh ngạc.

Để xuyên không, một trong những cái giá Thương Thiên phải trả là xóa bỏ mọi nhân quả của bản thân trong quá khứ, từ khoảnh khắc xuyên không, dấu vết sau đó liền không tồn tại, một người đột ngột xuất hiện giữa trời đất, chỉ có thể biết, nhưng không thể chứng minh.

Hắc Âm dùng phương pháp ngao du thời gian, cũng chỉ có thể nhìn thấy tương lai không có y.

Khoan đã...

Lời tiếp theo của Hắc Âm đã chứng thực đáp án của Thương Thiên: “Trước khi ngươi xuyên không mọi thứ, trong đường hầm thời gian đã rơi vào một khe nứt, ta ở đó nhìn thấy ký ức của ngươi.” Thương Thiên lúc đầu rơi vào khe nứt, cũng tự biết mình xui xẻo.

Không gian trong khe nứt không thể gọi là không gian, thậm chí không thể gọi là hỗn độn, không thể có thời gian, đừng nói đến thiên

đạo, ngay cả "cơ" cơ bản nhất hình thành đạo cũng không có dấu vết.

Chương 443

Không hề khoa trương, đó là sự tồn tại mà ngay cả Hồng Mông cũng không thể định nghĩa là "phi tồn tại".

Vì vậy sự tồn tại đó chỉ tồn tại trong suy đoán không chắc chắn, gặp được đã cực kỳ khó, vậy mà bị Thương Thiên đụng phải.

Lúc đó trong lòng nghĩ chắc chắn sẽ chết, bèn để lại một phần ký ức, dù sao cũng không đến nỗi thật sự không dấu vết mà biến mất.

Chỉ là sau đó... sau đó thế nào rồi?

Mỗi khi nghĩ đến đây, Thương Thiên chỉ cảm thấy đầu óc một trận đau nhói.

"Đó không phải là ký ức chỉ rơi vào khe nứt đường hầm, còn việc ra khỏi đó thế nào, là điều ta kinh ngạc nhất.

Ở thế giới đó ngươi cũng là bạn của ta, vậy ta tạm thời cũng coi ngươi hiện tại là người bạn mà ta lúc đó công nhận.

Ta nói với ngươi một số sự thật, dùng những thứ này hy vọng có thể nói cho ta những gì ngươi thấy." Câu nói này được nói cực kỳ chi tiết, theo sự hiểu biết của Thương Thiên, đây là lời thỉnh cầu thành khẩn được phát ra khi Hắc Âm cực kỳ nghiêm túc.

Nhưng Thương Thiên cũng nói thật: "Ta cũng không nhớ rõ những gì đã xảy ra sau đó, mỗi lần cố gắng hồi tưởng đều cảm thấy bị cản trở, rồi sau đó là thế giới này."...

Một khoảng im lặng ngắn ngủi, dường như đang suy nghĩ nội dung trong câu nói của Thương Thiên.

"Được, vậy ngươi có thể chỉ nói cho ta những gì ngươi biết, và suy đoán." Một lúc lâu sau, giọng nói tiếp tục vang lên.

Tiếp theo, là lời kể của giọng nói đó.

“Ta dường như đã thành Thánh, nhưng lại là Thánh nhân không được thiên đạo công nhận.” Không nghe ra bất kỳ ngữ khí nào, càng thêm mỏng manh lạnh lùng.

Nhưng đủ để chấn động.

Từ khi có Thánh vị, mọi thứ đều do thiên đạo kiểm soát và công nhận, bản thân Thánh nhân có thể là đại danh từ của thiên đạo.

“Ta vẫn luôn tu luyện một loại công pháp kỳ dị, phương pháp đó cực kỳ quỷ dị, sau này sẽ nói chi tiết, nhưng trong quá trình đó, ta cảm thấy liên hệ với thế giới này ngày càng yếu đi.

Đó là một cảm giác cực kỳ vi diệu, ta không thể miêu tả.

Sau khi nói cho tộc nhân biết, tộc trưởng vui mừng khôn xiết, nói ta là hy vọng của Vu tộc, không ngừng phái ta ra chiến trường.” “Sau này ta tưởng rằng, đó là thành Thánh, nhưng trước đó ta phát hiện Thánh nhân hình như không liên quan gì đến con đường ta đi.

Thánh nhân tuân theo thiên đạo, duy hộ thiên đạo, quá trình ta thành Thánh dường như là một kiếp nạn, một kiếp nạn mà ông trời giáng xuống cho ta.

Để tránh né, ta chỉ có thể tạo ra một giả tượng ta đã chết trong đại chiến, lừa dối thiên đạo, dường như không thể, nhưng công pháp ta vẫn luôn tu luyện dường như đã lừa được thiên đạo.” “Ta ẩn trong cái xác đó thành Thánh, sau đó thế giới bên ngoài phát triển thế nào ta không biết, chỉ cần có người hủy diệt cái xác của ta, ta có thể giải thoát ra ngoài.

Rõ ràng.” “Ngươi đã cứu ta.

Đồng thời ta phát hiện ta có thể nhìn thấy mọi thứ, cũng có thể thoát ly mọi thứ, nhưng đó không phải là chuyện tốt, ta nhìn thấy tình

cảm của vạn vật thế gian, thậm chí, thiên đạo đối với ta có địch ý cực lớn.

Ta chỉ có thể rời khỏi thế giới này để tránh né, không phải ta sợ hãi, ta có việc phải làm chưa làm xong, sẽ không bỏ cuộc." Nghe Hắc Âm nói một hồi như vậy, Thương Thiên gật đầu, trong lòng đã hiểu rõ.

Lúc này Tử Tiêu Cung giảng đạo kết thúc, Hồng Quân nói với mọi người: "Đây là lần cuối cùng ta giảng đạo, từ nay về sau ta sẽ ngao du ngoài hỗn độn, các vị có duyên vượt qua đại kiếp, liền có thể gặp lại ta." Nói xong, đứng dậy, nhắm mắt, theo thông lệ, là đang tiễn khách.

Thương Thiên đương nhiên cũng nhớ thế giới trước Hồng Quân cũng nói như vậy, cuối cùng có lẽ thật sự đã đi, nhưng may nhờ có Hắc Âm, lần này lời hứa duy nhất của Đạo Tổ Hồng Quân có lẽ không thể thực hiện được rồi.

Nghĩ đến đây, Thương Thiên ngược lại có chút mong chờ, sau này thế giới này sẽ biến thành thế nào, bất luận ra sao, đều sẽ không nhàm chán như thế giới trước, không đến nỗi một cái liếc mắt là thấy hết.

Giảng đạo vừa kết thúc, liền không còn nhiều những quy tắc kỳ quái đối với đại đạo và thiên đạo nữa.

Nữ Oa xông đến trước mặt Tiếp Dẫn đang định rời đi, chất vấn: "Tại sao lại cướp đi vị trí vốn thuộc về Côn Bằng của Thiên đình chúng ta, vì để thành Thánh, lại có thể hèn hạ như vậy?

Lúc ngày đêm hoằng dương từ bi đi đâu rồi?

Chương 444

Cho chó ăn rồi sao?" Nói rồi định động thủ, bị Đông Hoàng kéo lại.

Tiếp Dẫn thấy vậy, vẫn mặt dày mỉm cười, nói: "Theo bần đạo được biết, đạo hữu không phải là người trong Yêu tộc, chỉ là một tán khách giữa trời đất, sao lại tự xưng là Thiên đình?

Sao lại đến đòi lễ phải với Tây phương giáo của ta?" Lời nói toàn là vô lại.

Đông Hoàng bước lên, sắc mặt cũng không mấy thiện cảm: "Chuyện hôm nay, Thiên Đình ta ghi nhớ rồi, chắc chắn sẽ không bỏ qua, hai vị, sau này còn gặp lại." Nói xong, y kéo Nữ Oa nhường ra một lối, mặc cho hai người kia rời đi.

Thực lực Thiên Đình, vượt xa Yêu tộc, hai bên đều có hai vị trí Thánh nhân, xem ai có thể thành Thánh trước, dường như đây là một cuộc chiến thời gian.

Lúc này, Thương Thiên dùng truyền âm nói với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề: "Hai vị bảo trọng, trên đường cẩn thận." Trước kia dù thế nào, bọn họ đều có thể mặt dày mày dạn tiếp lời, nhưng nghe câu này, trong lòng không khỏi chùng xuống, rõ ràng là lời nói có ẩn ý.

"Chúng ta mau rời đi thôi," Tiếp Dẫn nói.

"Được, mau lên." Chuẩn Đề đáp.

Giọng điệu có phần khẩn trương.

Bấy giờ, tại Tử Tiêu Cung.

"Mấy vị cứ đi trước đi, Tử Tiêu Cung lớn thế này, cũng rất đẹp, một ngày nữa sẽ đóng lại, trong lòng ta không nỡ, quyết định ở lại đây

thêm một chút.” Thương Thiên hành lễ với Nữ Oa và Đông Hoàng, làm một thủ thế mời.

Nếu là bình thường, chắc chắn sẽ có lời qua tiếng lại, nhưng hôm nay ai cũng lo lắng cho Côn Bằng, dù sao cũng là Yêu sư của Thiên Đình, nên bèn rời đi ngay.

Sau đó, Tam Thanh lần lượt cáo biệt, với Thông Thiên giáo chủ, Thương Thiên vẫn thêm một câu: “Bảo trọng, trên đường cẩn thận.” Thông Thiên chỉ sững sờ một lúc, rồi cười nói: “Vậy ta cũng chúc đạo hữu sớm ngày tìm được cơ duyên, thành Thánh độ kiếp.” Lời uy hiếp, y sao lại không hiểu, nhưng nào có sợ hãi.

Hồng Quân đã mở mắt, vì câu nói kia của Thương Thiên mà ở lại.

Sau khi Tam Thanh, Đông Hoàng, Nữ Oa rời đi, chỉ còn lại Hồng Quân trong cung đang nhìn Thương Thiên.

Y cũng không tiện hỏi, vào thời khắc mấu chốt, nhất định phải làm tốt việc cuối cùng.

Hồng Quân như vậy, Thương Thiên cũng vậy.

Thương Thiên cũng không sợ ánh mắt cảnh giác của Hồng Quân, đi đi lại lại, mãi cho đến khi Hồng Quân không nhịn được nữa, hỏi: “Không biết đạo hữu có việc gì quan trọng, cửa lớn Tử Tiêu Cung sắp đóng lại, mời mau chóng rời đi.” “Dù sao vẫn còn thời gian, cửa đóng rồi, ta làm việc của ta, chúng ta không liên quan gì đến nhau, ngươi lại lo lắng cái gì?

Không cần lo cho Thiên Đạo của ngươi đâu!” Lời nói của Thương Thiên quả thực khiến Hồng Quân nghẹn lời, lúc này, Thương Thiên đi vòng ra sau lưng Hồng Quân, ngồi xuống một chiếc bồ đoàn.

Đó không phải là bồ đoàn Thánh vị ban nãy, mà là chiếc bồ đoàn Hồng Quân Đạo Tổ ngồi khi giảng đạo.

Hồng Quân vừa định mở miệng, lại bị một giọng nói ngăn lại.

“Ý muốn làm gì.” Giọng nói hỏi Thương Thiên, ngữ khí bình thản, không chút gợn sóng.

“Ý muốn làm gì?” Thương Thiên không đáp mà hỏi ngược lại.

“Vô dục, vô vi.” Giọng nói kia đáp.

“Nhưng ngươi đã hỏi một câu, chẳng phải là 'vi' sao?

Chẳng phải đang muốn ta trả lời sao?” “...” Hồi lâu sau, giọng nói đó, cũng là Hồng Mông, đáp: “Để bình một chuyện, giải một nút thắt.” “Nút thắt gì?” “Không biết.” “Vậy hôm nay ta thay thế vị trí của Hồng Quân, được không?” “Sau khi y rời đi, ngươi có thể có được vị trí này, thành hay không là ở ngươi, cũng giống như những vị trí Thánh nhân kia.” Hồng Quân trước là kinh ngạc, sau là kinh ngạc thán phục.

Cuộc đối thoại kết thúc, Hồng Quân chỉ nói: “Sau này ắt có thành tựu.” Tiếp đó, y trang trọng chắp tay với Thương Thiên, thân hình tan vào hư không.

Đạo Tổ thần du thiên ngoại, thân hóa vào giữa đất trời, lúc này một con hồ điệp lượn lờ bay tới, đậu trên lòng bàn tay đưa ra của Thương Thiên.

Cửa lớn Tử Tiêu Cung chậm rãi khép lại, nhưng bị Thương Thiên phất tay một cái, lại mở ra.

Đại đạo vô tình, không phân thiện ác, chỉ tại nhân vi.

Chương 445

Thương Thiên ngồi lên vị trí của Hồng Quân, có thể trở thành Hồng Quân, đó là quy tắc tiềm ẩn mà Đại đạo để lại.

Cửu Trọng Thiên.

"Ngươi thật sự không quay lại sao?" Đông Hoàng hỏi Nữ Oa sắp rời đi, muốn dùng tư cách bằng hữu để níu kéo.

"Không, chuyện ta đã hứa sẽ không hối hận, ta sẽ không quay lại Thiên Đình, không làm Thánh nữ của Yêu tộc nữa." Nữ Oa dứt khoát nói, trong mắt không tránh khỏi có chút luyến tiếc.

"Ồ, ai mới nói sẽ không bao giờ bước chân vào Thiên Đình nửa bước, bây giờ lại đang đứng đây không biết đang tình chàng ý thiếp với ai nhỉ?" Kể từ sau mâu thuẫn lần trước, Hỏa Phượng Hoàng cũng không còn làm bộ làm tịch nữa, ngược lại không hề che giấu sự chua ngoa cay nghiệt của mình, cậy mình là quý tộc, những người khác cũng chỉ dám giận mà không dám nói.

Nữ Oa đứng bên cạnh cũng chỉ sững sờ, tự thấy mình đuối lý, liền mặc cho "tỷ muội" ngày xưa ở đó châm chọc mỉa mai.

Đông Hoàng vẫn thích Hỏa Phượng Hoàng, tuy không đến mức biểu hiện e thẹn như vậy, nhưng cũng không tiện đối đầu gay gắt, chỉ cảm thấy khó xử.

Hỏa Phượng Hoàng thấy vậy, được hời còn khoe mẽ, tiếp tục kể lể những điều không tốt của Nữ Oa, dường như Nữ Oa mới là kẻ tâm cơ, mưu đồ bất chính, còn mình là nạn nhân vô tội thuần khiết, đúng là một đóa bạch liên hoa.

"Đừng nói nữa, ta đi, ta đi ngay bây giờ, sẽ không bao giờ quay lại

nữa!" Nữ Oa vừa tức vừa vội, cắn răng nói ra một câu ngoan độc, khiến Đông Hoàng kinh ngạc.

"Được, nếu ngươi vẫn muốn quay lại, cửa lớn Yêu tộc..." Đông Hoàng cố gắng nói vài câu, nhưng giọng nói chói tai của Hỏa Phượng Hoàng lại vang lên: "Tỷ tỷ tốt của ta ơi, lần trước không phải nói vĩnh viễn không quay lại sao?

Bây giờ lại ở đây thề thốt gì nữa?

Lẽ nào lần sau lại xuất hiện ở đây, lúc cùng phu quân của ta tình tứ, cũng thề như vậy sao?" "Ngươi!" Nữ Oa tức đến đỏ bừng mặt, không nói nên lời.

"A!" Hỏa Phượng Hoàng đột nhiên hét lên một tiếng thất thanh, một thanh đao bay tới, dính đầy máu tươi cắm ngang trên mặt đất, cách đó không xa là bàn tay phải bị chém đứt của Hỏa Phượng Hoàng.

"Là ai?!" Đông Hoàng lập tức cảnh giác, đại trận Cửu Trọng Thiên vô cùng huyền ảo, ngay cả Hồng Quân cũng chưa chắc có thể lẻn vào mà không một tiếng động, huống chi là tung ra một đòn tấn công mạnh mẽ như vậy.

Lẽ nào là Thương Thiên?

Không, Đông Hoàng từng giao đấu với Thương Thiên, có lẽ Thương Thiên làm được như vậy, nhưng khí tức quỷ dị trên thanh đao tuyệt đối không phải do Thương Thiên sử dụng.

Đông Hoàng vội vàng ôm Hỏa Phượng Hoàng vẫn đang kêu đau ở bên cạnh, nhanh chóng đi tìm y giả, chỉ để lại Nữ Oa chưa hoàn hồn sau biến cố vừa rồi.

Ba mươi ba tầng trời.

Thương Thiên nói với người mặc đồ đen đứng bên cạnh: "Lần này đa tạ ngươi.

Ta và Thiên Đình tạm thời phải giữ chút thể diện.” Hắc Âm cười khẩy: “Không có gì to tát, chúng ta bây giờ là đồng minh cùng một chiến tuyến, mục đích của ngươi cũng là mục đích của ta.

Ta bây giờ không tiện ở lại lâu, xin cáo từ trước.” Nói xong, y biến mất vào không trung.

Thương Thiên tâm niệm vừa động, đã hiện thân trước cửa Cửu Trọng Thiên.

“Lẽ nào, thật sự là ngươi làm?” Nữ Oa thấy vậy, kinh ngạc thốt lên, rồi lập tức bịt miệng, xua tay ra hiệu cho Thương Thiên mau rời đi.

Thương Thiên không lùi mà tiến, nhìn thanh đao trên đất, nói: “Đao tốt!” Lại nhìn thấy vết máu trên đất, “kinh ngạc” nói: “Vừa rồi ở đây, đã xảy ra chuyện gì?” Giọng nói vừa dứt, một đám thiên binh ùa ra, vây chặt lấy Thương Thiên.

“Bắt lấy thích khách!!!” Tiếng hô vang trời, Thương Thiên ra vẻ bị oan uổng, trong lòng lại cười lạnh.

Không hổ là Thiên Đình, đám thiên binh, ai nấy đều có tu vi Tán tiên, mênh mông cuồn cuộn, có một khí thế khác biệt.

Nữ Oa sớm đã bị đẩy ra ngoài.

Lúc này Đế Tuấn nghe tiếng chạy tới, thấy cảnh tượng này, lại thấy Nữ Oa và Thương Thiên, người bị y coi là tình địch, trên đất có đao gãy và vết máu, trong đầu lập tức hình dung ra một khung cảnh vừa mới xảy ra, tức không có chỗ xả, liền nổi giận, nói: “Bắt hắn lại cho ta, tống vào thiên lao!” Nếu là Thương Thiên bình thường, lúc này chắc chắn đã ba chân bốn cẳng dọn dẹp sạch sẽ đám thiên binh này, tiện thể đại náo thiên cung, nhưng bây giờ, y chỉ tiếp tục bày ra vẻ mặt vô tội, mặc cho thiên binh trói mình lại.

Nữ Oa lúc này vội vàng ngăn cản: "Phượng Hoàng muội muội không phải do hắn làm bị thương, vừa rồi ta ở đây!" Nhưng Đế Tuấn nào có nghe, vốn đã có chút bất mãn với Thương Thiên, tùy tiện tìm một lý do cũng muốn chỉnh Thương Thiên một trận, huống chi có cơ hội tốt như vậy, lại thêm giọng điệu như ban ngày ban mặt nói dối của Nữ Oa, khiến Đế Tuấn giận từ trong lòng, càng quyết tâm không để Thương Thiên yên.

Thương Thiên lúc này mới nói: "Không sao, người trong sạch tự nhiên sẽ trong sạch, nếu muốn đối xử bất công với ta, trước tiên hãy nghĩ đến hậu quả." "Hậu quả?

Chương 446

Ta lại muốn xem ngươi mang lại hậu quả gì cho ta!" Đế Tuấn đã tức giận tột độ, cũng không lo lắng hậu quả gì, bản thân y cũng không phải người suy nghĩ chu toàn, so với người anh em ruột Đông Hoàng trời sinh sáng suốt cũng có sự khác biệt một trời một vực.

Nữ Oa có chút lo lắng, đang định nói thêm gì đó, lại nghe Thương Thiên truyền âm nói: "Không cần, ta cố ý bị bắt, ta tự có cách." Dừng một chút, Thương Thiên bổ sung: "Yên tâm, ta sẽ không làm gì bất lợi cho Yêu tộc." Câu thứ hai vừa dứt, Nữ Oa mới yên tâm, không biết vì sao, luôn cảm thấy lời nói của Thương Thiên rất đáng tin cậy.

So với Thiên Đình trong ký ức của Thương Thiên, lần đầu tiên quan sát kỹ thiên cung chỉ do Yêu tộc xây dựng, không hề đơn sơ như trong lòng y nghĩ, ngược lại có một phong cách riêng.

Dường như qua một lúc, Đế Tuấn đã nguôi giận đi không ít, suy nghĩ kỹ càng, liền cho Thương Thiên vào một nơi vốn dùng để tạm giam các tiên nhân cấp cao, Thương Thiên lại không để ý, đi vào nằm xuống, như thể đã về nhà mình.

"Khoan đã, đợi một chút." Thương Thiên đột nhiên gọi người lính vốn định rời đi.

Binh lính sớm đã nghe danh hiệu của Thương Thiên, trong quá trình áp giải đều có phần sợ hãi, thấy Thương Thiên vào trong liền lập tức bỏ chạy, lúc này đột nhiên bị gọi lại, sợ đến mức không được, ngược lại có chút rụt rè tiến lên: "Có... có chuyện gì?" Nói ra một câu còn không rõ ràng.

Thương Thiên không để ý, đi thẳng vào vấn đề: "Ta hỏi ngươi, cái tên Đế Tuấn kia, chuẩn bị lúc nào thẩm vấn ta, định tội ta?" Binh lính

kinh ngạc, vốn tưởng Thương Thiên sẽ đưa ra yêu cầu quá đáng, hoặc đơn giản là làm khó dễ, thậm chí có chút lo lắng bị tiện tay bóp chết, cuối cùng lại là... một câu hỏi?

"Theo quy củ của Thiên Đình, tội nhẹ thì sau ba ngày, nếu làm Thiên hậu bị thương, là trọng tội, có thể phải đợi đến bảy bảy bốn mươi chín ngày." Binh lính lập tức trả lời theo quy củ.

"Được được được, không có chuyện gì, đi đi." Nói xong, thấy binh lính chạy như ma đuổi, y lại suy tư, quy củ này không giống do Đế Tuấn đặt ra, không đến mức tâm cơ như vậy, hẳn là của Đông Hoàng.

Tội càng lớn, càng phức tạp, liên lụy càng nhiều, cũng nên dành nhiều đường lui hơn.

Thế là Thương Thiên ở trong lao bảy ngày, phòng giam trống rỗng chỉ chứa được nhục thân của Thương Thiên, thần thức sớm đã dò xét khắp Cửu Trọng Thiên một lượt, sau này nếu thật sự đại náo thiên cung chắc cũng có thể toàn thân trở ra.

Tiên nhân không cần ăn uống, nhưng theo cái gọi là lễ số vẫn được cấp cho, trong thời gian này Nữ Oa, Đông Hoàng cố gắng gặp Thương Thiên, nhưng đều bị Thương Thiên từ chối, lý do là, để sau hãy bàn.

Ngày thứ bảy, có mấy người ăn mặc như tướng lĩnh đến áp giải Thương Thiên, nói là áp giải, không bằng nói là hộ tống, bốn người đứng ngay ngắn ở phía trước, sau, trái, phải, tạo thành một vòng vây, giống như bốn vệ sĩ tận tụy.

Gần Trảm Yêu Đài, là nơi dùng để thẩm vấn trọng phạm, nhưng dựa vào ký ức mấy ngày nay của Thương Thiên, hướng đi hiện tại hoàn toàn khác, thậm chí rõ ràng là đi đến... cung điện phòng ngủ của Hỏa Phượng Hoàng.

Thương Thiên mấy ngày nay cũng đã tìm hiểu rõ tình hình, một đòn chém của Hắc Âm, uy lực tự nhiên vô cùng, lại xen lẫn chú thuật trong công pháp, muốn tiếp xúc một chút cũng không đơn giản, Hỏa Phượng Hoàng mấy ngày nay ngày đêm bị đau đớn hành hạ, Đông Hoàng không nỡ lòng, mời Thương Thiên giúp đỡ, nhưng Đế Tuấn ở bên cạnh thái độ kiên quyết, thế là chuẩn bị lén tìm Thương Thiên, nhưng Thương Thiên kiên quyết từ chối.

Cuối cùng không còn cách nào, thậm chí không tiếc dùng vị trí của bản thân để ép buộc, cuối cùng mới có được lời hứa sẽ mời Thương Thiên đến xem xét vết thương của Hỏa Phượng Hoàng vào ngày xét xử.

Quả nhiên, tại tẩm cung, Đông Hoàng sớm đã đợi ở ngoài cửa, vừa thấy Thương Thiên, vội vàng chạy tới, hành một đại lễ.

Thương Thiên đương nhiên giả vờ không biết gì, hỏi: "Huynh đệ làm gì vậy?

Ta không chịu nổi đâu!" Đông Hoàng nói: "Xin đạo hữu giúp một tay, nếu chịu, sau chuyện này, dù kẻ tấn công thiên cung thật sự là đạo hữu, cũng sẽ không truy cứu, nếu không chịu, ở đây ta không đi!" Nói xong, y quỳ thẳng xuống.

Khí lượng thật tốt!

Thương Thiên thầm khen ngợi trong lòng.

Ban đầu nâng tư thù làm Hỏa Phượng Hoàng bị thương lên thành tấn công hoàng hậu Thiên giới, là vì công, dùng thân phận bằng hữu quỳ xuống cầu xin, hiểu rõ bên mình đuối lý, nguyện ý bồi tội, là vì tư.

Công tư đều lo, minh lý trung chính, trong lòng lại có kế mưu.

Đã đến nước này, Thương Thiên nói: "Được, việc này ta giúp, nhưng ta có mấy lời muốn nói." Đông Hoàng từ từ đứng dậy, nói:

“Cảm ơn huynh đệ, có lời gì cứ nói thẳng.” Thương Thiên cũng thẳng thắn: “Một, cánh tay phải của Hỏa Phượng Hoàng dù thật sự do ta chém đứt, đó cũng là tội đáng phải chịu, ta cũng không hối hận, hôm nay giúp đỡ lần này, là nể mặt ngươi, ngươi cũng biết tính cách của ta, nếu ta thật sự không muốn, hôm nay ta lật tung Thiên Đình này, cũng đừng mong ả sau này có thể bay được nữa.” Đông Hoàng gật đầu, những người khác có mặt lại kinh ngạc, vốn tưởng Thương Thiên sẽ nói, nếu thật sự không muốn, thà ngọc đá cùng tan, lời nói bên miệng lại biến thành lật tung Thiên Đình, há chẳng phải quá ngông cuồng sao?

Cũng chỉ có Đông Hoàng biết, y có vốn để ngông cuồng.

“Hai, ta từ trước đến nay không chiếm không lợi của người khác, cũng sẽ không vô cớ giúp người khác làm chuyện mình không muốn, cho nên ngươi cũng phải đồng ý với ta một điều kiện, điều kiện này ta chưa nghĩ ra, nhưng ta đảm bảo, sẽ không khiến ngươi quá khó xử.” Đông Hoàng có chút do dự, cũng gật đầu, hỏi: “Còn không?” Thương Thiên nghe ba chữ này, không nhịn được cười, nói: “Hết rồi hết rồi, ngươi coi ta là ai vậy?

Được hời còn khoe mẽ?” Nói xong, hai người đi về phía tẩm cung của Hỏa Phượng Hoàng.

Chương 447

Chưa đi vào, đã nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn của Hỏa Phượng Hoàng từ xa, xem ra uy lực của chú thuật không nhỏ.

Trên mặt Đông Hoàng cũng không che giấu được sự đau lòng, thấy vậy, Thương Thiên không nhịn được cảm thán, người mình thích lại là một người bản tính thiện lương thuần khiết.

Y không thích loại người này, nói trắng ra là ngốc.

Tẩm cung bài trí vô cùng xa hoa, cũng cực kỳ lãng phí, Hỏa Phượng Hoàng cũng ham hư danh, theo như Thương Thiên mấy ngày nay dò la, từ miệng những thị tòng đó biết được, Hỏa Phượng Hoàng gả cho Đế Tuấn, lại càng bị lạnh nhạt hơn trước, Đế Tuấn đi đâu cũng không muốn đến tẩm cung.

Hỏa Phượng Hoàng cảm thấy tủi thân, nội tâm vốn hư vinh nóng nảy càng không thể chịu đựng được, liền trút giận lên những thị tòng đó, thậm chí cả những tiên nhân khác, có người sợ hãi, có người lười để ý, nhưng cái tên Hỏa Phượng Hoàng, đã mang một ý nghĩa miệt thị sâu sắc.

Hỏa Phượng Hoàng thấy có người đến, vội vàng nhìn một cái, thấy Thương Thiên, cố nén đau nói: "Ngươi, đến làm gì?!

Giết ta sao?

Nói cho ngươi biết, không có cửa đâu!

Ta bây giờ là phu nhân Thiên Đế, ai dám động đến ta? ...

Đông Hoàng!

Ngươi ở đây, mau đuổi hắn ra ngoài, mau!

Ngươi không nghe thấy sao?

Không phải ngươi thích ta sao?

Vậy mau đuổi hắn ra ngoài đi!" Nghe những lời Hỏa Phượng Hoàng nói trong cơn đau đớn, lại nhìn vẻ mặt đặc sắc của Đông Hoàng sau khi nghe những lời đó, Thương Thiên vội vàng vận khí pháp lực để... không bật cười.

Thường nói người đáng ghét ắt có chỗ đáng thương, nhưng Thương Thiên chỉ cảm thấy người đáng ghét ắt có chỗ đáng cười.

Hỏa Phượng Hoàng cũng không nói gì nữa, tiếp tục nằm trên giường, trên mặt lộ ra vẻ đau đớn.

Đông Hoàng thấy vậy vội vàng nói với Thương Thiên: "Xin hãy nhanh một chút!" Thương Thiên thong thả đi lên, không để ý đến những lời chửi mắng yếu ớt của Hỏa Phượng Hoàng, đưa thần thức vào cánh tay phải của ả, một luồng hắc khí.

"Hắc Âm, có đó không?

Mau ra đây!" Ý thức dường như không thể tiếp xúc với luồng hắc khí đó trong tình huống không làm Hỏa Phượng Hoàng bị thương, Thương Thiên muốn tìm hiểu từ người tu luyện hệ linh.

"Sao rồi?" Giọng Hắc Âm vang lên sau lưng, Thương Thiên quay đầu, Hắc Âm đã trực tiếp hiện ra trong tẩm cung, không giống Đông Hoàng chỉ hỏi có chuyện gì, ý thức của Thương Thiên cho thấy chỉ có mình y mới thấy được Hắc Âm.

"Không sao." Nói xong quay đầu, trong lòng kể lại chi tiết tình hình cho Hắc Âm.

Hắc Âm nghe xong lại cười, nói: "Trước kia không phải ngươi hận Hỏa Phượng Hoàng đến chết sao?

Sao không nhân lúc này giết ả đi?

Cơ hội tốt, để ả chịu đủ mọi giày vò, sống không bằng chết, giải tỏa hận thù trong lòng." "Không." Thương Thiên chỉ đơn giản trả lời một chữ.

"Ngươi, sợ sao?

Yên tâm, bây giờ trên dưới Thiên Đình, không ai đánh lại ngươi, ta thậm chí có thể giúp ngươi, đại náo Thiên Đình, trở thành chủ nhân mới của Thiên Đình, rồi đi đòi lại Nữ Oa, một người giáo hóa chúng sinh, một người tạo ra con người, tích lũy vô thượng công đức, sau khi thành Thánh phi thăng thiên ngoại, có gì không tốt?" Lời nói của Hắc Âm cực kỳ dụ dỗ.

"Không, ta có thể, nhưng ta sẽ không làm.

Đông Hoàng thành khẩn cầu xin, ta lúc đó lại đột nhiên đổi ý, lợi ích tuy lớn nhất, nhưng lại trái với tâm của ta." "Nhưng Thánh nhân không cần tâm." "Cho nên Thánh nhân là Thánh, quân tử là người." Cho nên...

Chương 448

thế giới trước, Thương Thiên đã từ bỏ việc thành Thánh, dùng sức mạnh vô thượng mà Đại đạo ban cho để tiến hành xuyên không.

"Quân tử? ...

Được rồi, tùy ngươi." Giọng Hắc Âm khựng lại, đã đi đến trước mặt Hỏa Phượng Hoàng, tay phất một cái, liền xua tan luồng hắc khí đó, rồi biến mất vào không trung.

Sau đó, Thương Thiên vận dụng kiến thức của mình, từ trong hư không lấy ra một số dược liệu, liền giúp Hỏa Phượng Hoàng tái sinh chi bị đứt, cánh tay mới sinh trắng nõn, như mới chào đời.

Rồi trong lòng quyết định, để Hỏa Phượng Hoàng ngủ say, y không muốn có giao tiếp trực diện với nữ nhân này, có thể lần sau gặp mặt, là lúc giết ả.

Thấy Thương Thiên hoàn thành, Đông Hoàng vội vàng chạy lên xem xét.

Thấy Hỏa Phượng Hoàng đã hồi phục, niềm vui trên mặt không thể tả xiết, Thương Thiên ở bên cạnh lại thấy bất lực.

"Vậy xin ngươi cũng đừng quên yêu cầu của ta." Hồi lâu sau, Thương Thiên không nhịn được ngắt lời Đông Hoàng vẫn đang tỉ mỉ chăm sóc cơ thể Hỏa Phượng Hoàng.

"Ừ, vậy huynh đệ, có cần giúp đỡ gì cứ nói, ta nhất định vạn tử bất từ!" Lúc vui vẻ lời nói cũng kích động.

"Được," Thương Thiên nói, "Vậy xin hãy phái người áp giải ta đến đài thẩm phán, để người anh trai tốt của ngươi, Đế Tuấn, phán tội ta cho tốt, tội ta đều nhận, trừng phạt ta đều chịu, chỉ cầu làm theo

kế hoạch trong lòng.” ???

“Huynh đệ... vừa rồi không phải vì chữa trị mà hao phí quá nhiều tinh lực sao, có muốn nghỉ ngơi một chút không?” Đông Hoàng thực sự không thể tưởng tượng những lời này lại phát ra từ miệng Thương Thiên.

Rồi Thương Thiên lặp đi lặp lại giải thích, cuối cùng cũng để Đông Hoàng hiểu được lựa chọn và yêu cầu ban đầu của Thương Thiên.

Thế là trên đài thẩm phán, Đông Hoàng ngơ ngác và Đế Tuấn ngơ ngác, cùng với Nữ Oa xông vào.

Thương Thiên không quên trêu chọc: “Ngươi không phải là người của Yêu tộc nữa cũng đến đây xem náo nhiệt, không mong ta bị phán tử sao?” Nữ Oa không có tâm trí trả lời, chỉ một mực lo lắng nói gì đó với Đông Hoàng và Đế Tuấn.

Đế Tuấn thấy Nữ Oa vì Thương Thiên mà cầu xin như vậy, thậm chí không tiếc vi phạm lời thề, trong lòng vừa tức vừa hận, ngơ ngác thì ngơ ngác, thầm nghĩ, đã tự dâng đến cửa, vậy đừng trách ta vô tình!

“Đạo nhân Thương Thiên, không có tâm tu chính đạo, lại nhiều lần phạm vào Thiên Đình của ta, thậm chí chém đứt cánh tay phải của Phượng Hoàng, tội đáng tru di!” Lời nói cũng thật quang minh chính đại, nhưng những người có mặt không một ai thật sự tin vào nội dung bên trong.

“Thiên Đình đã thành ra thế này rồi sao?” Giọng Hắc Âm vang lên, ngữ khí tràn đầy bất lực và mất mát.

“Còn phải xem là ai, một người không được, trí thông minh không đủ, tình thương lại kém cỏi làm Thiên Đế, Thiên Đình có thể tốt mới

lạ.” Thương Thiên đáp lại trong lòng.

Hắc Âm lần này đổi một bộ dạng khác, mặc một chiếc váy dài đen tuyền, trên đó điểm xuyết những viên bảo thạch nhỏ li ti phát sáng, giống như khoác cả dải ngân hà lên người.

Nhìn dáng vẻ thong dong của Thương Thiên, Đế Tuấn cũng không hiểu, trực tiếp hỏi: “Nếu đã như vậy, ngươi sắp chết trên Trảm Yêu Đài, có lời gì muốn nói không?” Thương Thiên không đáp mà hỏi ngược lại: “Lời nói?

Ta nói với ai?” “Với ta, ngươi có từng hối hận về những việc đã làm không?” “Hối hận?” Thương Thiên thầm nghĩ, lát nữa người hối hận là ai còn chưa chắc.

“Ta ở đây, nếu ta, là Thiên Đế, quyết không để Thiên Đình thành ra thế này, chính không ra chính, tà lại ngang ngược, làm bậc đế vương, lẽ nào lại như vậy?!” Một câu nói như sấm sét, vang vọng khắp thiên cung.

Mọi người nhất thời sững sờ.

Hắc Âm như có điều suy nghĩ, khóe miệng khẽ nhếch lên một cách vô thức.

Hắc Âm đột nhiên nói: “Nếu ngươi là trời, sẽ như thế nào?” Thương Thiên: “Không có chữ 'nếu'.” “Bởi vì Thương Thiên, vốn là trời.” Hắc Âm biến mất, mang theo một trận gió, dường như vội vã đi đâu đó.

Đế Tuấn hét lớn một tiếng, muốn phá vỡ bầu không khí kỳ lạ, nhưng vô ích, thế là nói: “Hành hình!” Trảm Yêu Đài, lưỡi đao trên được luyện bằng máu rồng, bệ dưới làm bằng đá xanh, có thể giết cả những vị thần hung ác nhất.

Nay Yêu tộc nắm quyền Thiên Đình, gọi là Trảm Yêu Đài hay

Trảm Tiên Đài cũng không sao, Thương Thiên một bên nghiên cứu xem có thể đỡ được một đòn của Trảm Yêu Đài hay không, một bên truyền âm cho Nữ Oa: "Không cần lo lắng, mọi thứ đều nằm trong kế hoạch, ta sẽ không chết." Nữ Oa nghe xong, nửa tin nửa ngờ, chỉ không còn như trước nữa.

Mắt thấy Thương Thiên bị áp lên Trảm Yêu Đài, lưỡi đao màu xanh khổng lồ dưới sự truyền vào của pháp lực của quan chấp hành phát ra ánh sáng màu xanh, phảng phất như muốn nuốt chửng tội nhân trên đài.

Chương 449

Để giết gà dọa khỉ, mỗi lần hành hình đều mời các tiên nhân đến xem, thấy cảnh này, ai nấy đều không khỏi kinh hãi.

Hiện tại Nữ Oa ở bên cạnh, Đông Hoàng đi theo cũng không hiểu tại sao, mơ hồ cũng có chút lo lắng, nhớ lại lần đầu gặp Thương Thiên, dường như chưa bao giờ thật sự hiểu được người này.

Bách quan Thiên Đình cũng vậy, có người biết chuyện, mang tâm thái xem náo nhiệt, có người không biết chuyện, chỉ đơn thuần nghĩ rằng một phạm nhân nào đó của Thiên Đình bị xử tử.

Cuối cùng, dưới sự truyền vào pháp lực của mấy người hành hình, lưỡi đao trên Trảm Yêu Đài bắt đầu nhanh chóng hạ xuống, tim của mọi người đều thót lên cổ họng, cũng có một số người không nỡ nhìn thẳng, quay đầu đi.

Rồi trước khi lưỡi đao chạm đến cổ Thương Thiên, trên trời sấm sét dày đặc, một tia sét đánh thẳng vào Thương Thiên, ánh sét lóe lên, rồi lại khôi phục như cũ, phảng phất như chuyện vừa rồi trong nháy mắt chưa từng xảy ra, nhưng lưỡi Trảm Yêu Đao bị gãy, và Trảm Yêu Đài gần như cháy khét khiến mọi người không khỏi kinh ngạc.

Sắc mặt Đế Tuấn càng tái đi, bởi vì vừa rồi, y đã nghe được Thiên Đạo truyền âm, đó là giọng nói mà mỗi lần Hồng Quân giảng đạo đều nghe thấy, giống hệt nhau, chỉ có ngữ khí và khẩu khí đã thay đổi, mang theo sự phẫn nộ của bậc bề trên bị xúc phạm.

"Sao dám xâm phạm người phát ngôn của Thiên Đạo?!" Tuy không biết vì sao, nhưng rõ ràng, Thương Thiên hiện tại chính là Hồng Quân, còn Hồng Quân thật sự sớm đã vân du thiên ngoại, phải không?

Ngay lúc tất cả những người xem đang kinh ngạc, Thương Thiên nói: "Có lẽ chư vị cũng giống ta, đều vì lưỡi đao không chém đứt được cổ của ta, bởi vì Trảm Yêu Đài này vốn sinh ra từ vận khí của Thiên Đạo, mà Thiên Đạo không chém Thánh nhân, ở đây cũng xin Thiên Đế cho ta một chút thể diện, xem như ta cũng đã đoạt được Thánh vị, tha cho ta một mạng." Các tiên nhân bắt đầu bàn tán xôn xao.

Đế Tuấn càng thêm khó hiểu, tại sao y không nhân cơ hội giết mình, hoặc trực tiếp tế ra Hồng Mông Tử Khí của Thiên Đạo để thể hiện thân phận, mà hành vi hiện tại lại kỳ lạ như vậy.

Lần giảng đạo cuối cùng trước đó, Đế Tuấn vì lười nghe Hồng Quân lảm nhảm, tùy tiện tìm một lý do phái Đông Hoàng đi thay, giờ hối hận không thôi, thế là đem lần giảng đạo đó dò la một lượt, chỉ biết Thương Thiên cuối cùng đã ở lại Tử Tiêu Cung, chuyện xảy ra sau đó cũng không biết.

"Thế nào?

Thiên Đế?" Thấy Đế Tuấn một mực im lặng, mọi người chỉ nghĩ Đế Tuấn đang suy nghĩ cách xử lý, nhưng không ai biết được nội tâm của y.

Nữ Oa ở bên cạnh thở phào nhẹ nhõm, Đông Hoàng chỉ cảm thán, vì sao Thương Thiên lại ra bài trái với lẽ thường như vậy, hay đây mới chính là phản sáo lộ, quá thông minh?

"Vậy tha đi, tạm thời." Đế Tuấn trong lòng kinh ngạc, phát hiện ngoài việc đồng ý câu hỏi chủ động cho mình một lối thoát của Thương Thiên, không còn lựa chọn nào khác.

"Đang hạ một ván cờ lớn." Hắc Âm không biết lúc nào đã xuất hiện trước mặt Thương Thiên.

“Hôm nay đạo nhân Thương Thiên vì Thánh vị, tạm không được giết, nhưng phải hối cải, cho đến ngày Hỏa Phượng Hoàng khỏi hẳn.” Đế Tuấn vẫn đưa ra phán quyết cuối cùng, nhưng không có chút uy tín nào, sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào đạo nhân Thương Thiên, cũng như những đặc quyền mà Thánh nhân tương ứng thực sự có.

Đông Hoàng lập tức nói: “Hỏa Phượng Hoàng đã bình phục, do đó Thương Thiên đạo hữu có thể tự mình rời đi, nhưng ta đại diện Thiên Đình gửi lời mời đến đạo hữu, hy vọng đạo hữu có thể gia nhập Thiên Đình, quản lý Tam giới, độ đại kiếp số, được đại công đức, đại tạo hóa.” Sắc mặt Đế Tuấn trầm xuống, một người cực kỳ coi trọng thể diện trước bị Thương Thiên vả mặt, sau đó bị em trai ruột của mình vả mặt trước đông đảo quần chúng, uy nghiêm của chủ nhân Thiên Đình còn đâu?

“Không cần, ta trời sinh tự do, không thuộc về đâu, từ biệt, hữu duyên tái kiến!” Thương Thiên đơn giản nói xong một câu, biến mất trước mặt đông đảo quần chúng.

Mọi người đều kinh ngạc, Trảm Yêu Đài có phong thần đại trận, có thể cấm chỉ mọi pháp thuật, ngay cả Chuẩn Thánh cũng chỉ tương đương với một Tán tiên, cộng thêm trận pháp bốn phương có thiên binh thiên tướng trấn giữ, lời đồn trừ phi Thánh nhân đích thân đến, đều sẽ bị nhốt trong đó không có cách nào.

Lúc này mới hiểu Thương Thiên vốn không phải nhân vật đơn giản.

Thương Thiên lại không ngờ đến màn này, kinh ngạc nhìn cuộc thảo luận tiếp theo từ bên ngoài trận pháp.

Nữ Oa đối với Thương Thiên đã hoàn toàn thay đổi cách nhìn, từ ban đầu là một người tu luyện có thiên phú tương đối mạnh, gặp đại khí vận có cơ hội độ một kiếp, đến nay hoàn toàn kinh ngạc.

Trên Trảm Yêu Đài, một mảnh xôn xao.

Chuyện kết thúc, Đế Tuấn không nói cho bất kỳ ai thân phận của Thương Thiên, từ đó đóng cửa, đối ngoại là để nâng cao tu vi, chỉ có Đông Hoàng nhận ra sự khác thường của anh trai, Hỏa Phượng Hoàng không biết vì sao, an phận hơn rất nhiều, không còn truy cứu chuyện Nữ Oa tự ý vào thiên cung, giống như Đế Tuấn bắt đầu trầm mặc.

Đông Hoàng cũng không biết nguyên nhân sâu xa, chỉ biết cả hai bên đều cần thời gian, cũng không muốn làm phiền, đành một mình gánh vác lo lắng cho Thiên Đình, lúc buồn chán lại nghĩ đến Thương Thiên đang tiêu dao ở nơi nào, lại có chút ngưỡng mộ, cúi đầu nhìn thấy rất nhiều tấu chương chưa phê duyệt, thở dài một hơi, tiếp tục viết.

Nữ Oa rời khỏi Thiên Đình, một mực ở hạ giới, tìm một khu rừng núi trống trải, vừa tu luyện, vừa đi dạo, nhìn thấy những yêu tộc bị bỏ rơi tàn tật trong cuộc chiến Vu Yêu, đều mang về chữa trị, sau đó lại thả đi, các yêu tộc đều biết thân phận của nàng, chỉ cúi đầu bái tạ, hứa hẹn sau này có cơ hội nhất định báo ân, rồi rời đi, tự tìm đường sống.

Thỉnh thoảng gặp Vu tộc, thấy họ đáng thương, cũng sẽ cho họ một tia sinh cơ, thả họ đi.

Ngày qua ngày, công đức dần dần tích lũy, rồi một ngày nọ, Nữ Oa từ trong tĩnh tọa đứng dậy, ra ngoài quan sát, nhìn thấy khói lửa chiến tranh ở xa, mới nhận ra cuộc chiến Vu Yêu kịch liệt đến mức nào, đã lan đến cả mảnh đất như đào nguyên này.

Không biết vì sao, trong lòng trĩu nặng, có một luồng u uất bồi hồi trong tâm, thở dài một hơi.

Một tiếng thở dài, khiến cảnh sắc phía trước vặn vẹo, từ trong đó lan ra một luồng hắc khí, sau đó một nữ tử tuyệt mỹ mặc đồ đen xuất hiện trước mắt, tay phải lại cầm một bọc đồ trắng tinh, bí ẩn như

chính nữ tử.

Chương 450

Nữ tử đó nhắm mắt, như cười như không, im lặng không nói, không biết tại sao, Nữ Oa cảm thấy nữ tử này có một cảm giác quen thuộc.

Nhưng, sự quen thuộc đó rốt cuộc từ đâu ra, lại không rõ.

Thôi, cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, có những chuyện, căn bản không cần nằm trong phạm vi suy nghĩ của mình.

"Vì sao không mở mắt." Nữ Oa cũng không biết vì sao lại nói ra câu này, bởi vì vốn định hỏi nữ tử là ai.

Nữ tử không mở miệng, ngẩng đầu, sau đó vẫn nhắm mắt, nhưng dường như đang nhìn Nữ Oa, hồi lâu, nữ tử nói: "Ta không thể mở mắt, ta mở mắt nhìn thế giới, thế giới cũng sẽ thấy ta.

Ngươi thì sao?

Có nỡ lòng nhìn thế giới này không?" Sau đó tay phải chỉ về phía khói lửa xa xa, Nữ Oa hiểu, mỗi khi yêu tộc trong chiến tranh gần kề cái chết, đều sẽ chọn tự bạo, cơ thể họ trước tiên phồng lên, sau đó biến đỏ, rồi sau đó, nổ tung, sau khi nổ tung không còn lại gì, chỉ từ trung tâm bốc lên một làn khói rất khó nhìn thấy.

Số lượng phải nhiều đến mức nào, mới đến mức này?

Nữ Oa lắc đầu, có chút bi thương.

"Vậy ngươi có thể thay đổi mọi thứ không?" nữ tử hỏi.

Nữ Oa lắc đầu, u uất càng thêm nặng.

"Vậy thì..." nữ tử đột nhiên cười, mang theo ý cười nói ra một câu, "Vậy ngươi có thể sáng tạo ra tương lai." Nữ Oa sững sờ, sau đó

những công đức đã tích lũy trước đó dường như phát ra, phúc đến lòng cũng sáng.

Nữ tử gật đầu, trước mắt Nữ Oa lại một trận vặn vẹo, nữ tử liền biến mất, chỉ để lại trước mắt một nắm đất vàng, một cây roi mây, một ao nước.

Ở Thiên Đình nhiều ngày, Nữ Oa nhận ra những thứ này, sau khi Bàn Cổ khai thiên, trọc khí tụ tập thành Cửu Thiên Tức Nhưỡng, trong đất của Thiên Đình, cũng được coi là vật quý giá.

Một ao nước, là Cửu Thiên Khinh Linh Chi Thủy trong ao của Thiên Đình.

Hai thứ này vừa hay ở hai đầu của Thiên Đình, chưa từng tụ tập, cũng bị cấm tụ tập, nguyên nhân không rõ, chỉ biết Đông Hoàng và Đế Tuấn hiếm khi có ý kiến thống nhất.

Nhưng trong lòng Nữ Oa luôn cảm thấy, hai thứ này tuy tính chất khác nhau, là hai thái cực, nhưng kết hợp lại sẽ có đại tạo hóa, đại sinh cơ.

Lời nói của nữ tử vừa rồi, vang vọng bên tai Nữ Oa, đó không phải là một loại ám thị, mà là một sự khải thị, một sự dẫn dắt, một sự điểm phá.

Điểm phá điều mà Nữ Oa luôn muốn làm trong lòng, một ý tưởng luôn vì không có đủ can đảm mà chưa dám thực hiện.

Đó chắc chắn là sự khích lệ, Nữ Oa nghĩ vậy.

Thế là nàng trộn đất và nước lại, phỏng theo hình dáng của mình, nặn ra một người đất.

Người đất cử động, nhảy nhót tung tăng, Nữ Oa vui mừng, lại dùng roi mây có gai đâm rách ngón tay, nhỏ một giọt tinh huyết lên đó.

Thế là cơ thể người đất có chút thay đổi vi tế, bề mặt màu vàng trở nên mịn màng hơn.

Cơ thể.

Trong lòng Nữ Oa có một khái niệm.

Sau đó người đất mở miệng, gọi một tiếng "mẹ".

"Ngươi nên có một cái tên." Nữ Oa nói.

"Thiên địa tứ hải, chiến tranh vô cùng, ta không cầu đoạt được thiên hạ, càng không hy vọng đi tranh giành với những người đó, chỉ cầu có thể ở trong thiên hạ rộng lớn này, tìm một nơi an thân, bảo toàn sự tồn tại." "Hữu Sào." Người đó gật đầu, phấn khích đi vòng quanh Nữ Oa.

Sau đó Nữ Oa nặn người thứ hai.

"Thế giới khai hóa chưa hoàn thiện, có nhiều nơi lạnh lẽo, ta không mong có thể tìm được nơi ở ấm áp khắp nơi, chỉ mong có thể sáng tạo ra nó." "Toại Nhân." Sau đó Nữ Oa nặn người thứ ba, thứ tư, Thần Nông, Hiên Viên.

Chương 451

Nữ Oa thấy những người nhỏ bé nhảy nhót tung tăng này, trong lòng có nhiều hy vọng, cũng có nhiều ưu sầu.

Những đứa trẻ này yếu ớt như vậy, cô đơn một mình làm sao sống sót, lại không có đồng loại tồn tại.

Thế là Nữ Oa nhấc roi mây đó lên, hòa với nước bùn, dùng roi mây quất, rồi những giọt bùn văng ra rơi xuống đất, cũng hình thành những người nhỏ bé giống hệt như vậy, nhảy nhót tung tăng.

Nữ Oa cảm thấy chưa đủ, thế là quay về Thiên Đình.

Đất và nước đều ở rìa Thiên Đình, do đó không bị ai phát hiện, liền trộm một lượng lớn về, rồi phấn khích vui vẻ bắt đầu sáng tạo.

Ngày đêm không ngừng nghỉ.

Chiến tranh ngày càng lan rộng, Nữ Oa mang họ đi đến những nơi xa xôi, thế ngoại đào nguyên, có động lực, luôn có thể tìm được nơi ổn định trong thế giới Hồng Hoang.

Nếu lạnh, có người sinh lửa, nếu có dã thú, có người xua đuổi, nếu đói, cũng có người cày cấy.

Những người này, khác với những chủng tộc cao ngạo kia, biết học hỏi, biết làm thế nào để khám phá.

Thế là Nữ Oa yên tâm.

Cuối cùng có một ngày, Nữ Oa tinh thần kiệt quệ, quay về căn nhà nhỏ, nằm trên đất.

Những người nhỏ bé đều vây quanh, tụ tập lại, lo lắng cho mẹ của họ.

Nữ Oa nhìn những người tràn đầy sức sống này, vui mừng, nói: "Ta có chút mệt, nên cần nghỉ ngơi.

Còn nghỉ ngơi bao lâu, ta cũng không rõ.

Nhưng ta yên tâm, các con có thể sống trên thế giới này.

Nhớ tránh né nguy hiểm, nhưng cũng nhớ không sợ khó khăn, có kẻ thù, cũng phải đoàn kết.

Phải tin rằng, thế giới này nhất định sẽ chừa cho các con một con đường." Nói đến đây, Nữ Oa sững sờ.

Thế giới này, một thế giới như vậy, đâu có chừa lại một con đường nào?

Không được!

Nữ Oa gắng gượng, muốn đứng dậy, vì nàng không thể ngủ.

Thương Thiên đang du ngoạn khắp nơi, cảm nhận được một luồng sức mạnh từ sâu trong Thiên Đạo lan ra.

Đó là khí tức thuần túy từ Hỗn Độn, Thiên Đạo đang diễn sinh, đang tìm kiếm một nơi ký thác, bởi vì đã có một nơi ký thác.

Vị Thánh nhân đầu tiên!

Thương Thiên truy tìm theo hướng khí tức chỉ dẫn, lại thấy Nữ Oa, xung quanh là một đám người nhỏ bé, trên đầu tường vân dày đặc, có đại công đức.

Công đức thành Thánh.

Nhưng, không phải quá sớm sao, trong thế giới trước, Nữ Oa tạo ra con người sau khi Tam Thanh thành Thánh, bây giờ... vì sao lại có biến cố?

"Là ta làm." Hắc Âm xuất hiện, nói với Thương Thiên, ngữ khí

bình tĩnh.

“Ngươi, dựa vào đâu?” Thương Thiên có chút tức giận, y cũng là một con người, “Ngươi có biết bây giờ nhân loại ra đời, sẽ phải chịu bao nhiêu khổ nạn không?

Có thể sẽ bị hủy diệt không?” “Ngươi nên xem thường sức mạnh của một người mẹ,” Hắc Âm cười, mắt híp lại thành một đường, “Ngươi cứ một mình hạ cờ, ta chẳng còn cảm giác tham gia nữa, ta cũng không phá hỏng kế hoạch của ngươi, chỉ trên cơ sở này, bày một ván cờ, đối với kế hoạch của ngươi chỉ có lợi chứ không có hại.” Thương Thiên có chút kinh ngạc, phát hiện mình từ trước đến nay đều xem thường người này.

Chương 452

Giống như tất cả mọi người trên thế gian đều xem thường y vậy.

"Ngươi có phát hiện không, lần thành Thánh này, có một số điểm không giống trong ký ức của ngươi?" "Ta biết, trong kế hoạch của ta, Nữ Oa tuyệt đối an toàn." "Ta cũng không nói gì, ta không có ác ý gì với ngươi, ta chỉ lợi dụng tình cảm của ngươi, để mưu cầu phúc lợi cho tất cả, bao gồm cả ngươi." Thương Thiên vội vàng bay về phía Nữ Oa, nhưng ẩn đi thân hình, quan sát mọi thứ.

Công đức thành Thánh, tất cả công đức viên mãn, một lần rót vào cơ thể, và thông báo cho thiên hạ, từ nay không được can thiệp vào thế sự.

Công đức tường vân chỉ lượn một vòng trên đầu Nữ Oa, rắc xuống một ít thứ, rồi ẩn đi.

"Công đức chưa đầy, vẫn còn chấp niệm?" Thương Thiên lẩm bẩm.

Hắc Âm đi theo Thương Thiên, giải thích: "Thánh mà không phải Thánh, là một lỗ hổng ngoài kế hoạch của Thiên Đạo, cũng chỉ có ta mới làm được." Ngữ khí không giấu được vẻ đắc ý.

Với thân phận không phải Thánh, nhưng có được sức mạnh của Thánh nhân, Thiên Đạo tuyệt đối không cho phép.

Nhưng công đức tích lũy đủ, dù chưa viên mãn, cũng sẽ bị Thiên Đạo phán định là viên mãn, trong đó Hắc Âm lại không biết đã giở trò gì.

Bên Nữ Oa, dùng Thánh lực của mình, trực tiếp ban cho Nhân tộc một thiên phú mà lẽ ra phải có được trong quá trình học tập và cải tạo

không ngừng — Tiên Thiên Đạo Thể.

Và bắt đầu dạy cho nhân loại các loại kiến thức mà bản thân họ khó học được.

Cứ như vậy, qua ba năm.

Thương Thiên cũng mở một nơi gần động phủ của Nữ Oa, tu luyện ba năm.

Năm thứ hai mươi ba, Nữ Oa dạy xong chút kiến thức cuối cùng, trong lòng thầm than, nhân loại thật yếu đuối, cần nghỉ ngơi, cần thức ăn, cần tu luyện từ đầu, may mà lực lĩnh ngộ mạnh, có một số thậm chí tự sáng tạo ra các loại trận pháp, nếu có đại pháp lực, thậm chí không thua kém Yêu tộc.

Chỉ tiếc là không có đại pháp lực đó.

Đến lúc rồi, Thương Thiên nhìn thấy trên động phủ của Nữ Oa mây đen cuồn cuộn, là hình phạt giáng xuống cho người vi phạm Thiên Đạo, chỉ vì là Thánh nhân, nên là Hỗn Độn, là một phần của Thiên Đạo, không được làm hại.

Nhưng ai biết được nếu vượt quá giới hạn đó, sẽ xảy ra chuyện gì?

Đến lúc rồi, Thương Thiên thầm nghĩ, tay phất một cái, mây đen tan đi, có thứ gì đó chìm thẳng vào não hải của Nữ Oa.

Nữ Oa cảm thấy một trận choáng váng, muốn ngủ, giống như lúc vừa tạo ra con người, cảm giác vô lực đó.

Nhìn những đứa con phồn vinh thịnh vượng, đã học được đủ nhiều, ít nhất có thể tìm được một chỗ sinh tồn trong thế giới này, Nữ Oa cuối cùng cũng yên tâm, gọi mấy đứa con lại, dặn dò vài câu, cuối cùng cũng ngủ thiếp đi.

Trong mấy giây trước khi nhắm mắt, Nữ Oa thấy một bóng người cực kỳ quen thuộc nhanh chóng bay đến, khí vị trên người đó cho nàng một cảm giác an tâm.

Thế là giấc ngủ vốn do mệt mỏi sinh ra tự nhiên trở nên ngọt ngào hơn một chút.

Thương Thiên dùng thân phận hóa thân của Thiên Đạo, đón Nữ Oa đi, để nàng ngủ ngon trong động phủ của mình.

"Là Thánh nhân, lại có đại công đức, sẽ không sao đâu." Nhìn Nữ Oa đang ngủ say, Thương Thiên lẩm bẩm.

"Công đức," Hắc Âm lại như ma quỷ xuất hiện bên cạnh Thương Thiên, đưa ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng vuốt ve má Nữ Oa, "trong ký ức của ngươi, sau này nàng sẽ vá trời, cứu thế." "Thật là một người vĩ đại." Hắc Âm lộ ra một nụ cười tán thưởng.

Thương Thiên cũng không để ý, Hắc Âm của thế giới này luôn khác với y, có thêm một chút tính toán, một chút sâu thẳm không nhìn thấu, Thương Thiên với tư cách là người phát ngôn của Thiên Đạo giống như Hồng Quân, lại vẫn không nhìn thấu được sự tồn tại của Hắc Âm.

"Ta muốn đi du ngoạn thiên ngoại." Thương Thiên nói.

"Ngươi muốn biết thân phận của ta sao?" Hắc Âm trêu chọc, nhưng không có chút ý cười.

Thương Thiên không tỏ thái độ, vì đó quả thực là một trong những mục đích của y, Thương Thiên của trước kia có chút e dè, vì sự không biết luôn mang lại một chút đáng sợ, nhưng bây giờ đã được làm người phát ngôn, Thiên Đạo thậm chí là Đại đạo ít nhiều cũng sẽ bảo vệ y, ít nhất vào thời khắc quan trọng sẽ cho một chút gợi ý.

Mặc dù điều tò mò nhất thực ra là trong khe nứt không gian đó, nơi

mà ngay cả Đại đạo cũng chưa chạm tới.

Phía bên kia, Nhân tộc.

Chương 453

"Thật sự phải làm vậy sao?

Mẫu thân đại nhân vừa dặn chúng ta phải học cách tự vệ, không đi trêu chọc những đại năng không nên trêu chọc!" Trong một cái lều, một người đàn ông trung niên có chút tức giận phản bác một thanh niên đang ngồi ngay ngắn.

Tuổi thọ của con người rất ngắn, dài thì 60 năm, ngắn thì 20 năm, đối với những người có năng lực trong thế giới Hồng Hoang, không bằng một khoảnh khắc.

"Nhưng Nhân tộc ta mới hưng khởi, đã có Tiên Thiên Đạo Thể, đã không còn là kẻ yếu nhất trong trời đất, tại sao phải rụt rè?

Tài nguyên trong trời đất có hạn mà sinh linh không ngừng gia tăng, nếu bây giờ không đi giành lấy một chỗ đứng, sau này nhân loại sẽ sinh tồn thế nào?

Lại chẳng phải là lãng phí tất cả những gì Mẫu thân đã dạy cho chúng ta sao?!" Thanh niên Hiên Viên hùng hồn nói, khiến một đám thần tử không thể phản bác.

"Vậy được, từ hôm nay, Nhân tộc không còn trốn trong núi nữa, hãy đi ra ngoài, tìm kiếm linh mạch bảo địa, cùng nhau độ đại kiếp!" Ý kiến được thống nhất, Hiên Viên bước ra khỏi lều, tuyên bố với đám người đã đợi sẵn bên ngoài.

"Nhân tộc hưng thịnh!" Tất cả mọi người đứng dậy, phấn khích hô vang khẩu hiệu.

Thiên Đình.

"Thật sự như vậy.

Mười hai Tổ Vu đã luyện được thuật hợp thể, tái hiện uy năng của Bàn Cổ sao?" Đế Tuấn ngồi trên ngai vàng nhíu mày, cuộc chiến Vu Yêu kéo dài đã lâu, đến lúc quan trọng, lại bị đối phương chiếu tướng.

Hỏa Phượng Hoàng không ngừng cầu xin, mới đổi được một ngày đi theo Đế Tuấn, nghe bàn chính sự sau tấm bình phong, lại nghe được tin xấu.

Thấy Đế Tuấn ưu sầu, trong lòng cũng không khỏi phiền muộn.

"Cuộc chiến Vu Yêu, vốn là Vu tộc đã mưu tính từ lâu, dương ngôn không giao ra Hỗn Độn Chung của ta sẽ san bằng Thiên Cung, khẩu khí thật lớn.

Nhưng Vu tộc do tinh huyết của Bàn Cổ chuyển sinh, lại thiên tính dã man, vốn thế quân lực địch, nhưng bây giờ..." Đông Hoàng cuối cùng cũng không nhịn được mà than phiền, quần thần im lặng, vì theo xu thế này, trận chiến này Thiên Đình chắc chắn sẽ thua.

"Thiếp thân có lời muốn nói!" Hỏa Phượng Hoàng không màng ngăn cản, xông ra khỏi bình phong, khiến mọi người kinh ngạc, "Gia tộc của thiếp thân có một bí pháp, có thể rèn đúc binh khí vô cùng hung hiểm, đừng nói là đám người Vu tộc, Tổ Vu thấy cũng phải kiêng dè ba phần, đúng không ạ?

Phụ thân!" Phượng Hoàng là tộc đứng đầu trong quý tộc Yêu tộc, mỗi người đều sẽ cử người đảm nhiệm trưởng lão, cha của Hỏa Phượng Hoàng là một trong số đó, chỉ một mực im lặng, vừa rồi trong lúc thảo luận gần như không hó hé, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào vị lão thần tóc đã hoa râm.

"Thần, vốn cũng có một binh khí, xin bệ hạ yên tâm, thần nhất định sẽ dốc toàn lực của cả tộc để rèn đúc một binh khí có thể giúp Thiên Đình đánh thắng trận." "Tốt!" Đế Tuấn vô cùng vui mừng,

Phượng Hoàng nhất tộc nói một là một, hai là hai, tuy thích im lặng, nhưng một khi đã nói, tuyệt đối có thể ổn định lòng người, "Trẫm phái một vạn thiên binh trợ giúp!" "Không cần, thần chỉ cần một năm, một năm sau sẽ dâng lên." Tẩm cung của Hỏa Phượng Hoàng.

"Ngươi làm gì vậy?!

Ngươi có biết thanh đao đó cần tinh hồn để chế tạo, càng thuần khiết càng tốt, nhưng Vu tộc không có hồn phách, lẽ nào ngươi muốn ta đi giết thiên binh thiên tướng?" "Phụ thân đừng lo, Nữ Oa đã rút khỏi Yêu tộc tạo ra một chủng tộc yếu đuối là Nhân tộc, sau đó không biết đi đâu, nay ta phái người xúi giục họ ra khỏi núi, đi vào tầm mắt của ta, bản thân yếu đuối ở thế giới này đều sẽ bị giày vò, không bằng ta để họ giải thoát sớm một chút." Hỏa Phượng Hoàng tâm cơ cực sâu, từ khi biết Đế Tuấn vẫn còn nhớ nhung Nữ Oa, một mực nghiến răng nghiến lợi muốn báo thù, càng không tiếc nắm bắt mọi cơ hội.

"Ai..." Cha của Hỏa Phượng Hoàng bất lực, Phượng Hoàng nhất tộc vốn nói là làm, hôm nay nếu không phải vì bảo vệ con gái, quyết không nói ra lời hứa đó, sau khi hoàn thành, cần một năm thời gian, vốn là để lên kế hoạch bỏ trốn.

Nhưng cái giá quá cao, ai mà không muốn dựa vào một thế lực lớn trên thế giới này.

Độ qua đại kiếp số kia cũng chưa biết thế nào.

Đành phải vậy.

"Vương!

Không hay rồi, thám tử đi do thám đường mãi chưa về, phái người đi kiểm tra, phát hiện chết trên đường, nhưng cơ thể không hề tổn thương, chỉ là không còn mệnh tuyến!" Trong lều ngoài núi, Hiên Viên nghe binh sĩ báo cáo, càng thêm bối rối, lẽ nào nhanh vậy đã bị kẻ địch

để mắt tới?

“Không còn mệnh tuyến, lẽ nào bị rút hồn phách?” Hiên Viên hỏi.

“Đang mời thuật sĩ kiểm nghiệm, sơ bộ đoán là bị yêu thú phệ hồn nuốt chửng.” “Không thể, yêu thú phệ hồn chưa bao giờ không để lại bất kỳ vết thương nào, hỏi xem trên thi thể có dấu vết gì không.” Hiên Viên trong lòng có chút hoảng loạn, nhưng phải duy trì vẻ bình tĩnh bề ngoài.

Binh sĩ đó ra ngoài, mãi không quay lại, Hiên Viên có chút sốt ruột, liền không nhịn được ra khỏi lều, nhìn thi thể của thám tử nằm trên đất, và người đang đặt tay phải lên thi thể, nhắm mắt suy nghĩ...

“Thần Nông thị, có phát hiện gì không?” Khi Nữ Oa dạy dỗ, mọi thứ về cày cấy, y dược đều nói cho người có thiên phú nhất là Thần Nông, còn vị trí hoàng đế thì giao cho Hiên Viên, Hiên Viên vẫn luôn cảm thấy, trời lớn đất lớn, ăn là lớn nhất, chân lý mà Nhân tộc luôn tín phụng, cũng nên để Thần Nông làm vua.

Chương 454

“Bị yêu thuật lấy đi hồn phách,” hồi lâu, Thần Nông đứng dậy, nhìn về phương xa, “nếu không sai, hẳn là Yêu tộc đang tìm hồn phách để luyện chế gì đó.” “Tại sao không lấy hồn phách của Vu tộc?

Nhân tộc ta không tranh với đời, Mẫu thân cũng là người bên Yêu tộc, tại sao lại hãm hại chúng ta?

Ngươi có nhầm không?” Hiên Viên có chút không tin vào phán đoán của Thần Nông.

Thần Nông lắc đầu, nói: “Lúc đó Mẫu thân đã nói với ta, bà có một người em gái, công chúa của Phượng Hoàng nhất tộc, có chút ân oán chưa rõ, có thể sẽ tìm chúng ta báo thù, lại nói nàng sẽ dùng hồn phách để luyện chế đao, nghe nói Yêu tộc gần đây trong chiến tranh liên tiếp bại lui, nay xem ra là nhân cơ hội này ra tay với Nhân tộc chúng ta rồi.” “...” Hiên Viên có chút do dự, “Vậy làm sao?

Tuyên chiến với Yêu tộc?

Nhưng Mẫu thân...” “Mẫu thân không phải là người trong Yêu tộc, nhưng dường như vẫn luôn có tình cảm với Yêu tộc, ta cũng do dự, nhưng ta cảm thấy Mẫu thân càng không muốn thấy con cái của mình bị tổn thương.

Dù người làm hại là người nhà cũ của bà.” Thần Nông bày tỏ lập trường.

“...Được.” Hiên Viên quyết định, quay về lều.

“Không hổ là Nữ Oa, đã sáng tạo ra một chủng tộc, tốt, tốt!” Hồng Vân đạo nhân vẫn luôn ở không xa Nhân tộc, quan sát nhất cử nhất động của họ, rồi nhìn sang Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang đứng bên

cạnh, hỏi: "Không biết hai vị đạo hữu tìm ta là vì mượn ta cái gì?" Tiếp Dẫn không nói, Chuẩn Đề hành lễ: "Lần này, đương nhiên là vì mượn đạo hữu... mạng!" Nói xong từ dưới chân sinh ra rất nhiều hoa sen, những đóa sen xanh đó lại tức thì nổ tung, hóa thành vô số cánh hoa bay lượn, tấn công về phía Hồng Vân.

Ngoài Hỗn Độn, Thương Thiên rời khỏi thế giới Hồng Hoang, mới phát hiện Hỗn Độn đã không còn như mình tưởng tượng.

Trước kia đi vào Hỗn Độn là để xuyên không, cũng không phải với tư thái Thánh nhân, chỉ thấy một mảng bóng tối vô quy luật, và một chút sợ hãi, lo lắng cho những sự vật trong bóng tối.

Nay với tư cách là người phát ngôn của Thiên Đạo, tuy vẫn thấy một mảng bóng tối, nhưng lại cảm giác trong bóng tối xen lẫn những thứ mờ ảo, huyền diệu.

Càng nhìn chăm chú, càng có thể nhìn ra nhiều hơn, Thương Thiên cảm giác tu vi của mình đang dần tăng lên.

Nói thật, đối với y, tu vi tăng lên cực kỳ quan trọng, nhưng đồng thời, cũng là lẽ dĩ nhiên.

Kiếp trước là vua của trời đất, Hồng Mông Đế Chủ, kiếp này của y, cũng là bá chủ vô thượng.

Dùng sức mạnh để thành Thánh, hay chứng đạo thành Thánh, vẫn luôn là lựa chọn mà Thương Thiên do dự.

Nhưng chưa bao giờ nghĩ đến công đức thành Thánh, có lẽ với uy năng thông thiên của quá khứ có thể làm ra vô số công đức, nhưng không phù hợp với bản tính tự do tự tại, có những người y không muốn cứu, có những người y cho là không đáng giúp.

Chứng đạo, trong lòng Thương Thiên luôn mơ hồ, Thương Thiên hiểu rõ mình có một con đường của riêng mình, nhưng không thể suy

nghĩ rõ ràng đó là gì.

Dùng sức mạnh để thành Thánh, thế giới trước Thương Thiên đã đoán được một chút, nhưng trước khi thành Thánh đã chọn từ bỏ, xuyên vào thời không này.

Nay sức mạnh ẩn chứa trong Hỗn Độn huyền diệu vô cùng, tựa như bản thân Hỗn Độn, càng đẩy nhanh bước chân thành Thánh của Thương Thiên, nhưng nếu Thương Thiên tiếp tục, lại đi theo con đường cũ của thế giới trước, dùng sức mạnh để thành Thánh.

Nhưng với thân phận người phát ngôn của Thiên Đạo mà thành Thánh, lợi ích lại càng nhiều, đó mới là điểm do dự của Thương Thiên.

Đột nhiên, trong bóng tối của Hỗn Độn lóe lên một tia sáng, chỉ trong một thoáng, thậm chí giống như ảo giác.

Nhưng đã bị Thương Thiên bắt được, và bay theo tia sáng đó.

Thiên Đình, Hỏa Phượng Hoàng.

"Sao?

Đám Nhân tộc đó phản kháng, thiên binh của ta không chiếm được lợi thế sao?" Hỏa Phượng Hoàng vừa tức vừa vội, đám Nhân tộc đó hoàn toàn không yếu như y nghĩ.

"Không phải là không chiếm được lợi thế.

Mà tổn thất thảm trọng." Sắc mặt cha của Hỏa Phượng Hoàng cực kỳ xấu, đám Nhân tộc đó không biết học được đạo pháp từ đâu, uy lực thậm chí có thể sánh ngang với Vu tộc, phải...!!!

"Mau!

Chương 455

Mau để thiên binh ngừng tấn công, không được lấy hồn phách của Nhân tộc nữa, nếu không" cha của Hỏa Phượng Hoàng đột nhiên cấp thiết nói với tướng quân đang nghe lệnh ngoài cửa.

"Sao phải lo, tuy chúng mạnh, nhưng ta phái thêm người, thu đủ hồn phách rồi đi.

Tuy pháp thuật mạnh, nhưng bản thân cũng yếu ớt vô cùng, sợ gì chứ?

Lại không thể..." Hỏa Phượng Hoàng vốn cũng nghĩ vậy, nhưng nói nói cũng nhận ra có điều không ổn, "Nếu chúng liên hợp với Vu tộc, pháp lực mạnh mẽ của Vu tộc cộng với thuật pháp tinh diệu đó!" "Ai, ta đã quá xem thường đám người đó." Một ngày trên trời, một năm dưới đất.

Khi vị tướng quân đó xuống, chỉ thấy thi thể của thiên binh và Nhân tộc, Vu tộc hỗn tạp.

Lúc bị Nhân tộc bắt, trên đài hành hình được dựng đơn sơ bằng gỗ và đá nhưng lại khắc họa đại trận tinh diệu, từ trong đám người mơ hồ thoáng thấy một nữ tử toàn thân áo đen, vô cùng xinh đẹp, vẻ đẹp mà lúc đó vẫn có thể chú ý đến.

Nhưng không biết vì sao, nữ tử đó nhíu mày, đang lo lắng điều gì đó.

Lo lắng gì chứ?

Trận chiến này Thiên Đình đã định thất bại rồi.

Vu tộc và Nhân tộc liên hợp, đại pháp lực và đại trận pháp, đánh cho Thiên Đình không còn sức chống cự.

Đế Tuấn mang theo Đông Hoàng Chung ra trận, lệnh cho toàn thể Vu tộc chết, hoặc đầu hàng, dùng nghi thức để Hỗn Độn Chung đổi chủ.

Vu tộc hưng phấn không thôi, đều tiến lên, Nhân tộc lặng lẽ rời đi, đến Hồng Hoang khai phá một con đường sống.

Trên nghi thức, Đế Tuấn dùng bản thân hiến tế cho Hỗn Độn Chung, kích phát sức mạnh bạo liệt của Hỗn Độn Chung, trọng thương mười hai Tổ Vu, tộc nhân Vu tộc tổn thương thảm trọng.

Vu Yêu quyết chiến, một trận chiến chỉ trong một khoảnh khắc.

Cũng là trận đại chiến đầu tiên trong lịch sử Hồng Hoang kết thúc với sự thất bại của cả hai bên.

Vu tộc suy yếu, Thiên Đình vô chủ, Phượng Hoàng nhất tộc phản bội bỏ trốn.

Thế giới này, từ trước đến nay không tha cho ai, bất kỳ kẻ nào dám phá hoại bầu trời, tất sẽ phải chịu sự báo thù của thế giới này, của trời đất này.

Dù là chủng tộc từng huy hoàng vô cùng cũng vậy.

Cuộc chiến Tam tộc kết thúc, Thương Thiên bay theo một tia sáng lúc đó đã được một thời gian.

Vận rủi của Hồng Vân mới chỉ bắt đầu.

Những đóa sen xanh bay lượn do Chuẩn Đề phát ra tức thì nổ tung trước mặt Hồng Vân, vô số cánh hoa bao vây lấy Hồng Vân.

May mà Hồng Vân phản ứng kịp thời, nhanh chóng tìm một hướng né tránh, nhìn thấy nửa bên áo trên người bị những cánh hoa đó cắt thành từng mảnh, Hồng Vân trong lòng kinh hãi.

Chuẩn Đề nói thật, hai người họ thật sự muốn mượn mạng của y.

Đôi lúc Hồng Vân cũng nghĩ, rõ ràng mình đối xử tốt với ai, nhường nhịn người khác, tại sao luôn gặp xui xẻo nhỉ.

Tên Hồng Vân nghe cũng không giống một cái tên xui xẻo, đơn giản cũng là một đám mây màu đỏ, thật vui mừng, huống chi cũng gần âm với "hồng vận", cả ngày lại gặp phải chuyện xui xẻo.

Hồng Vân lại không biết, chính vì là người tốt quá mức, nhường chỗ ngồi cho Chuẩn Đề, hại cả Côn Bằng cũng bị đẩy xuống, vô duyên với Thánh vị.

Trước khi Hồng Quân giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, các tiên nhân đã ngồi ở phía trước.

Trước Hồng Vân và Côn Bằng, đã có năm người ngồi trên bồ đoàn, hai người vốn là hai người cuối cùng ngồi trên bồ đoàn đó, lúc hai người ngồi xuống nghe đạo, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mới đến.

Một câu của Hồng Quân "Thiên Đạo định ra bảy Thánh vị, người có vị trí này có thể chứng đạo, vô lượng kiếp số, được biết." khiến cho chỗ ngồi biến chất.

Mọi người hiểu rõ vị trí đó đại diện cho Thánh vị, ngồi trên vị trí đó, có duyên với vị trí Thánh nhân.

Chương 456

Thánh nhân là cảnh giới mà người tu luyện hằng mơ ước, không phải Thương Thiên vì đạt được Thánh vị mà xuyên không đến đây, ở đây những người này, hiện tại có thể một Thánh nhân cũng không có, nếu có người thành Thánh trước, những người khác có còn cơ hội hay không chưa chắc.

Có ai, không muốn mình trở nên mạnh hơn chứ?

Hồng Vân sau khi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đến, đã nhường ra vị trí của mình, tiện thể để lại đạo Hồng Mông Tử Khí vừa được phân cho, người tốt làm đến mức này, không xui xẻo ai xui xẻo.

Vì đã có hành động nhường chỗ, Thương Thiên lại không có ý với cơ hội này, Chuẩn Đề đã ngồi lên vị trí đó, Tiếp Dẫn sao lại bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Thế là, trong số những người còn lại, Côn Bằng thực lực yếu nhất bị Tiếp Dẫn ngầm hại, rơi xuống đất, vô duyên với Thánh vị.

Hôm nay không biết vì sao Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người lại tìm Hồng Vân gây phiền phức, nhưng Hồng Vân sau này cũng không tránh được Côn Bằng tìm phiền phức.

Thực lực của Hồng Vân, thực ra còn mạnh hơn cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nhưng đã quen làm người tốt, huống chi chết cũng không biết vì sao hai người này lại tìm mình gây phiền phức, lẽ nào nhường chỗ cũng nhường sai sao?

Thực ra việc Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề làm, cũng là một hành động mạo hiểm, nhưng vì món đồ trên người Hồng Vân, đáng để mạo hiểm một lần.

Con đường của người tu luyện là vậy, đầy rẫy mạo hiểm và kỳ ngộ, nhưng hai người họ đến từ phương Tây tương đối thiếu linh khí, cảm thấy người ở đây có chút coi thường họ, nỗ lực phát triển cũng không bằng người khác, nên hai người chỉ có thể nghĩ ra những ý đồ lệch lạc.

Hồng Vân cũng không phải hoàn toàn không có vận may, trên người y có một món đồ mà Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người hằng mơ ước — Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô.

Đó là tiên thiên linh bảo mà Hồng Vân ngẫu nhiên có được, tiên thiên linh bảo dù là những người có tu vi cao cũng sẽ tranh giành một phen.

Dù sao thứ này không thể luyện chế, có thể nói là vô cùng hiếm có.

Tiên Thiên Linh Bảo một khi xuất thế, tất sẽ dẫn phát dị tượng, cho nên luôn khiến chúng nhân tranh đoạt, cơ bản đều tụ hội về tay những kẻ có thế lực nhất.

Năm xưa khi Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô xuất thế cũng như vậy.

Thiên địa băng giải, phương viên trăm dặm đều rung chuyển; đại địa nứt toác, mấy chục dặm đất đai đều sụp xuống lòng đất.

Vô số người đều nhìn thấy một đoàn tinh quang phóng lên cao, quang mang thôi xán, thật lâu không tan.

Thế nhưng khi mọi người lần lượt chạy tới nơi phát ra quang mang, ngoại trừ một cái hố to, thì không còn nhìn thấy bất kỳ vật gì nữa.

Quang mang biến mất, trong vòng mấy chục dặm ngay cả một sinh vật sống cũng không thấy.

Mọi người nhao nhao suy đoán là bảo vật gì, nhưng vì không ai tận mắt nhìn thấy, quang mang tuy mãnh liệt lại không giống dáng vẻ

khi Linh Bảo xuất thế, cuối cùng cho rằng căn bản không có Linh Bảo nào cả, chỉ là địa chấn mà thôi.

Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề ban đầu cũng cho là như vậy, nhưng về sau vô tình nghe được, Linh Bảo kia thực ra đã bị Hồng Vân lấy đi.

Vì thế mới có màn kịch hôm nay.

Hồng Vân không biết hai người kia có tàng giấu chiêu thức gì chưa tung ra hay không, dù bề ngoài thực lực bọn hắn không bằng mình, nhưng dám quanh minh chính đại tìm phiền toái, phía sau hẳn là có người chống lưng.

Hồng Vân không dám thác đại, chỉ đành cẩn thận ứng phó.

Kỳ thực Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong lòng cũng có chút không chắc chắn.

Bọn hắn chỉ nghe nói Hồng Vân có một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng chưa từng thấy qua, hiện tại cũng không thấy Hồng Vân sử dụng.

Nếu như bị người ta lừa, cuối cùng Linh Bảo không đoạt được, hai người lại đắc tội với người khác thì không hay.

Nhưng Hồng Vân là tên 'người hiền', làm áo cưới cho kẻ khác.

Lợi ích tới tay sao có thể để bay mất được chứ?

Huống chi, bọn hắn biết có người muốn đánh chủ ý lên Hồng Vân.

Tức tiện hiện tại không tìm Hồng Vân gây phiền phức, ngày tháng sau này của Hồng Vân cũng sẽ không dễ chịu, chi bằng...

Chương 457

Hai người không hẹn mà cùng nhìn thấy một bóng người nào đó, bèn liếc mắt nhìn nhau, cùng Hồng Vân tùy tiện ứng phó vài chiêu rồi bỏ chạy.

Bóng người kia tự nhiên không phải là Thương Thiên.

Tuy rằng Thương Thiên đã rời đi được một thời gian, nhưng trước mắt vẫn chưa ai phát hiện ra.

Hồng Vân không hiểu hai người kia tranh giành cái gì, làm cái gì.

Nhưng đa sự không bằng thiểu sự, Hồng Vân quyết định dẹp đường hồi phủ.

Vừa về đến địa bàn của mình không bao lâu, Hồng Vân đang chuẩn bị tu luyện một chút, lại nghe bên ngoài dường như có thanh âm, bèn dùng thần thức tham dò ra xem, chỉ thấy Yêu Sư Côn Bằng đang triều hướng động phủ đi tới.

Kể từ lần trước tại Tử Tiêu Cung, Côn Bằng hào vô phòng bị bị Tiếp Dẫn dùng Kim Cương Xử đả thương, sau đó không còn gặp lại.

Không biết hôm nay hắn tìm đến có chuyện gì.

Nhưng trực giác Hồng Vân mách bảo, sẽ không phải là chuyện tốt.

Hồng Vân xui xẻo trải qua nhiều chuyện, giống như cửu bệnh thành lương y, tiên thiên có dự cảm.

Côn Bằng tìm đến, quả thực không phải vì chuyện tốt lành gì.

Trong nháy mắt, Côn Bằng đã xuất hiện trước mặt Hồng Vân.

Hồng Vân khách khí mở miệng: “Côn Bằng Yêu Sư, không biết hôm nay tiền lai là vì chuyện gì?

Có chỗ nào cần bần đạo giúp đỡ chăng?" Biểu tình của Côn Bằng nhìn không ra hỉ nộ, đạm đạm mở miệng nói: "Ngô chân chính có một chuyện muốn thỉnh Hồng Vân đạo trưởng giúp đỡ." "Là chuyện gì, Yêu Sư cứ nói, nếu có chỗ dùng được Hồng Vân, ta nhất định..." Hồng Vân thấy đối phương dường như thật sự chỉ muốn nhờ giúp đỡ, thoáng buông lỏng cảnh giác.

Nghĩ thầm mình chưa làm chuyện gì xấu, chắc không có việc gì đâu, liền thuận miệng đáp.

Hồng Vân theo thói quen định nói ra mấy lời khách sáo kia, nhưng lời còn chưa dứt, đã bị Côn Bằng cắt ngang.

Lúc này, trên mặt Côn Bằng mang theo nụ cười ngoạn vị, nói: "Thỉnh Hồng Vân đạo trưởng đem Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô tặng cho tại hạ, tại hạ có lẽ sẽ lược biểu lòng cảm kích." "Được a, Côn Bằng huynh, ta..." Hồng Vân đạo trưởng lời chưa nói hết, đột nhiên ý thức được điều gì, vội vàng ngậm miệng lại.

Đó chính là Tiên Thiên Linh Bảo a!

Sao Côn Bằng lại biết được?

Hắn chưa từng sử dụng ở bên ngoài a.

Suýt chút nữa đã đáp ứng tặng cho người ta, Hồng Vân cảm thấy hô hấp đều trở nên nặng nề.

Khai vui cười gì chứ, đó là Tiên Thiên Linh Bảo, người biết đến đều không có mấy ai.

Đừng nói là mượn, ngay cả cho mượn cũng không nỡ, làm sao có thể tặng không?

Nhìn phản ứng của Hồng Vân, Côn Bằng cười lạnh nói: "Đạo trưởng không phải nói, việc gì cũng có thể giúp sao?

Xem ra đạo trưởng thật khó xử a!" Côn Bằng tay đỡ trán, giả bộ làm ra vẻ nan kham nói: "Vậy lao phiền đạo trưởng, đem Hồng Mông Tử Khí vốn thuộc về ngô giao ra đây, ngô cũng tốt hơn tiếp cận Thánh Nhân một bước a." Nói xong, ánh mắt Côn Bằng nhìn về phía Hồng Vân trở nên sắc bén.

Hồng Vân vừa nghe, Côn Bằng lại muốn Hồng Mông Tử Khí, hắn đâu còn thứ đó.

Năm đó đạo Hồng Mông Tử Khí kia đều đã nhường cho Chuẩn Đề rồi.

"Yêu Sư nói đùa, ta làm gì có thứ đó.

Hôm ấy tại Tử Tiêu Cung, ta đã nhường cho Chuẩn Đề đạo nhân rồi." Hồng Vân đánh cái ha ha ứng phó.

"Tốt a, rốt cuộc cũng nhắc tới Tử Tiêu Cung.

Chương 458

Vậy chúng ta tính món nợ cũ tại Tử Tiêu Cung hôm đó, ngươi hại ta thê thảm như thế nào." Côn Bằng nghiến răng nghiến lợi nói.

"Ngày đó tại Tử Tiêu Cung, ta tịnh vị đắc tội với ngươi đi?" Hồng Vân ngập ngừng nói.

"Ngày đó, nếu không phải ngươi muốn làm người tốt, nhường ra một vị trí cho Chuẩn Đề đạo nhân, ngô lại há có thể bị Tiếp Dẫn đạo nhân dùng Kim Cương Xử ám toán, ngã xuống đài, thương thế đến nay mới khỏi hẳn." Côn Bằng nói xong, bước tới trước hai bước, càng thêm tới gần Hồng Vân.

Thân là Yêu tộc, Côn Bằng sinh ra vốn cao lớn, giờ phút này bức cận trước mặt Hồng Vân, giống như một bức tường thành, áp bách cảm trong lòng Hồng Vân càng sâu.

"Nếu không phải tại ngươi, ngô lúc này đã là đệ tử tọa hạ của Hồng Quân Đạo Tổ rồi, nói không chừng ngô sẽ trở thành Thánh Nhân.

Hồng Vân, ngươi hại ngô thật khổ a!" Côn Bằng mục tỳ dục liệt, trong mắt phảng phất đều phun ra lửa, hận không thể đem Hồng Vân đạo nhân trực tiếp thiêu thành tro.

Côn Bằng lại không nói, cho dù lúc ấy Hồng Vân nhường chỗ, cũng không phải rõ ràng nhường cho Chuẩn Đề.

Lúc ấy Thương Thiên cũng ở bên cạnh, dựa theo năng lực của Thương Thiên, lý ứng ngồi ở chỗ đó.

Thương Thiên lý ứng thành Thánh, hắn không biết Thương Thiên là Thiên Đạo đại ngôn nhân, Thương Thiên cũng không hiếm lạ cái

Thánh vị như vậy.

Hồng Vân cảm thấy mạc danh kỳ diệu, bất đắc dĩ nói: "Nếu nói như vậy, ngươi nên đi tìm Tiếp Dẫn đạo nhân tính sổ a, sao có thể trách ta làm lỡ ngươi trở thành Thánh Nhân được?

Cho dù có trách nhiệm của ta, lại cùng ta tính sổ thế nào đây?" Hồng Vân câu cuối cùng mang theo chút tức giận.

Chưa thấy qua, một cái Côn Bằng cũng có thể quái lên đầu hắn.

Cho dù hắn không nhường chỗ cho Chuẩn Đề, Côn Bằng cũng không nhất định có thể ngồi vững cái vị trí kia.

"Đã như thế, vậy thì đi chết đi!" Côn Bằng nói xong, hướng về phía Hồng Vân công kích.

Tại một góc khuất, một bóng đen yểu điệu đứng sừng sững ở đó, quan sát trận tranh đấu.

Sức mạnh cá nhân của Côn Bằng so không bằng Hồng Vân, thế nhưng hắn cũng không phải không có chuẩn bị.

Đã chuẩn bị tìm đối phương gây phiền toái, sớm đã chuẩn bị xong chiêu số.

Thực lực không đủ, dùng chiến thuật bù.

Côn Bằng từ sau lưng móc ra một lá cờ màu đen, lá cờ có chín góc, trên mỗi góc đều có đồ án khác nhau, có hình giống hổ, có hình giống rắn, có hình giống chim...

Côn Bằng cầm lá cờ huy vũ, sau lưng bốc lên một trận khói đen, càng lúc càng nồng, dần dần nhìn không rõ bên trong có thứ gì.

Hồng Vân cảm thụ không được trong sương mù có tồn tại lợi hại gì, tạm thời không để trong lòng.

Dần dần, sương mù càng lúc càng lớn, Hồng Vân từ từ ngay cả

Côn Bằng cũng không nhìn thấy nữa.

Thần thức tham dò ra, y nguyên cảm thụ không được trong sương mù có gì.

Hồng Vân hoài nghi đây chỉ là Côn Bằng dùng chướng nhãn pháp, dứt khoát nhắm mắt lại, chỉ dùng thần thức đi cảm thụ, đi phán đoán tình huống chung quanh, xem có động tĩnh gì không.

Đột nhiên, Hồng Vân nhíu mày.

Hắn cảm thụ được, chung quanh đột nhiên xuất hiện mấy đạo khí tức, mà trước khi hắc vụ xuất hiện, hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của chúng.

Rõ ràng, địch phi hữu, đối phương hẳn là do Côn Bằng thông qua hắc vụ làm ra.

Hồng Vân đếm đếm, xuất hiện thêm tám đạo khí tức.

Nhưng tình huống hiện tại, tám đạo khí tức xuất hiện thêm kia dường như đã bao vây lấy hắn.

Hồng Vân hảo hảo cảm thụ một chút, trước mắt, chỉ có hướng Tây Nam là có một cái khuyết khẩu.

Chương 459

Bất quản tam thất nhị thập nhất, mạc danh kỳ diệu bị bao vây, khẳng định sẽ không có chuyện tốt.

Cho nên, Hồng Vân ngưng khí, hướng phía Tây Nam vọt tới, muốn phá vây.

Hồng Vân đang vọt được nửa đường, đột nhiên chính phía trước có một luồng gió lớn cường kính thổi tới.

Hồng Vân không tránh né, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi vòng vây.

Càng tiếp cận đạo gió lớn kia, Hồng Vân mới cảm giác không đúng.

Trong gió dường như giáp tạp phong nhận với mật độ cực cao, nếu ngạnh bính lên phong nhận, e rằng cũng phải chịu chút da thịt chi khổ.

Bất đắc dĩ, Hồng Vân đạo nhân hướng một bên né tránh.

Lại không ngờ, vừa né tránh, liền bỏ lỡ cơ hội rời đi cuối cùng.

Tại thời điểm lao ra, Hồng Vân đạo nhân mới phát hiện, khuyết khẩu vừa rồi đã bị bổ sung.

Nhìn dáng vẻ, kẻ bổ sung vào khuyết khẩu kia thực lực thuộc loại mạnh nhất trong chín người.

Hồng Vân mở mắt, trước mắt thình lình chính là Côn Bằng.

Hắn chặn ngay tại địa phương vừa rồi Hồng Vân định lao ra.

Xem ra, đạo phong nhận kia là do hắn phát xuất.

Hồng Vân đạo nhân nhìn xuống dưới chân, hắc khí như ẩn như

hiện dường như đã cấu thành một cái trận pháp.

Hắn ám ám cười khổ, xem ra đã bị chín người vây khốn rồi.

Sớm biết như thế, vừa rồi chịu chút da thịt chi khổ cũng phải xông ra ngoài.

Ngày hôm nay xong rồi, tiếp liền hai nhóm người đối với hắn bất lợi, cũng không biết có thể đào thoát kiếp nạn này hay không.

Hồng Vân điều chỉnh tư thái, mục quang nhìn thẳng Côn Bằng, nói: "Côn Bằng, hôm nay ngươi thật sự muốn làm khó dễ ta sao?" Côn Bằng mở miệng hồi đáp: "Ngô vừa rồi đã nói với ngươi, thù hận giữa ta và ngươi quan hệ đến cơ hội thành Thánh của ngô.

Ngươi cảm thấy, ngô có thể dễ dàng buông tha ngươi sao?" Nghe Côn Bằng trả lời, Hồng Vân biết đã triệt để không có biện pháp hòa giải cùng Côn Bằng.

Hắn cảm thấy mình hủy đi cơ hội thành Thánh của đối phương, cũng không có năng lực phá giải Cửu Trọng Yêu Ma Trận.

Cái gọi là Cửu Trọng Yêu Ma Trận, là một loại trận pháp do Yêu tộc phát minh và sử dụng.

Trận pháp do chín chủng tộc yêu tộc tinh anh khác nhau tổ thành.

Sau khi chín người tổ thành trận pháp, thực lực liền có thể tăng lên gấp mười, có thể đạt tới sức công kích của tám trăm yêu tộc cùng đẳng cấp tu vi.

Một khi tổ thành trận pháp liền rất khó bị giải khai, nếu bị vây ở bên trong, độ khó phá trận cũng sẽ tăng lên gấp bội.

Hắc yên càng lúc càng nồng, Hồng Vân cảm giác tâm thần trục tiệm hoảng hốt, lập tức bế khí, đem thần thức khuếch trương tới mức lớn nhất, hi vọng có thể tìm được một tia sinh cơ.

Tại dưới sự cảm tri cực đại của thần thức, chín tên yêu ma hình thái khác nhau kia dần dần tới gần, khí tức trên thân cũng càng thêm phân minh: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ mỗi loại một cái, bốn kẻ còn lại phân biệt có hình thái khác biệt, chính hợp Tứ phương Ngũ hành chi đạo.

Nếu là Hồng Vân vừa rồi, trong lòng khẳng định quyết kế phải thân tử đạo tiêu, nhưng hiện tại nhất nhất tham minh, trong lòng hắn đại hỷ.

Côn Bằng đang ở ngoài trận pháp du nhàn chờ đợi, nhưng nửa khắc trôi qua, vẫn không có tin tức thu thập yêu tinh trong trận.

Hắn đang muốn đi vào xem xét, bỗng nhiên một trận hồng quang phá tan hắc vụ, thẳng tắp triều Côn Bằng tập tới.

Côn Bằng vốn hào vô phòng bị, đương hạ bị thương.

Chương 460

Hắc vụ tiêu tán, tại chỗ chỉ lưu lại pháp khí vỡ vụn, đâu còn tung ảnh của mấy tên yêu ma kia.

"?!" Côn Bằng kinh ngạc, tay chỉ vào Hồng Vân hào phát vô thương, nhưng khi thấy trên tay Hồng Vân cầm cái hồ lô toàn thân xích hồng đang phát ra quang mang, trong lòng hắn giật mình, tay buông thõng xuống, sau đó đột nhiên cười lạnh: "Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô, ngô đại ý rồi!" Hồng Vân có chút đắc ý nói: "Ta cũng không ngờ, ngươi sẽ để cho linh hồn trong trận pháp công kích ta, đây không phải chính là cấp dưỡng liệu cho hồ lô của ta sao?" Sau đó Hồng Vân giơ hồ lô lên, đối với Côn Bằng nói: "Chúng ta vốn không oán không cừu, đâu đến mức phải như thế này.

Cảm ơn ngươi đã cho ta minh bạch một đạo lý, thế gian phải học được tính toán, ngươi đối với người khác thế nào, không đại biểu người khác sẽ dĩ đức báo đức." "Chờ một chút!" Côn Bằng đột nhiên gọi lại Hồng Vân, "Ngươi còn nhớ rõ năm đó ngô bị đánh rớt Thánh vị như thế nào không?" "Bị dùng Kim Cương Xử đánh lén, ta nghe đồn đại là như thế.

Sao?

Muốn bán thảm sao?" Hồng Vân cười lạnh lắc đầu, lần nữa tế xuất hồ lô, đem pháp lực quán chú vào.

Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô có thể đánh tan tam hồn thất phách, thượng bất đắc bích lạc, hạ bất đắc hoàng tuyền, tận tán vu hỗn độn.

Uy lực so với sáu cái hồ lô khác thì không lớn bằng, nhưng năng lực "trảm thảo trừ căn" của nó thì các bảo vật khác không pháp bỉ nghĩ.

Chỉ trách Côn Bằng tự cho là năng lực cao siêu, không ngờ hồ lô có thể thôn phệ hết thảy linh thể, nhìn tình hình dường như đã đem linh thể hấp thu hết rồi.

"Thực sự là đồ tốt." Côn Bằng thầm nghĩ.

Phốc xích một tiếng, Hồng Vân cảm giác sau lưng đau nhói, cúi đầu phát hiện một thanh trường thương đã xuyên thấu thân thể mình.

"!" Hồng Vân nhìn về phía Côn Bằng đang mang theo nụ cười âm ngoan, mới minh bạch câu hỏi vừa rồi của hắn có hàm ý gì.

"Lúc đó ngô bởi vì bị đánh lén mà bị đánh hạ tọa vị, hôm nay ngươi bởi vì bị ngô đánh lén mà mất đi hồ lô, công bằng rồi." Côn Bằng nói xong, đứng dậy phủi phủi đạo bào, tiến lên chuẩn bị cấp cho Hồng Vân một kích cuối cùng.

"Vị đạo hữu này, sao phải gấp gáp thu bảo vật như vậy?" Đột nhiên từ xa truyền đến một tiếng nói, làm cho tâm thần Côn Bằng chấn động, động tác cứng lại.

Chỉ một thoáng, một trận thanh phong đem Hồng Vân nhiếp đi.

Côn Bằng liên mang hướng chung quanh tham khán, lại chỉ cảm thấy khí tức trong không khí có biến hóa tế vi, lúc thì bình ổn, lúc thì cuồng táo.

Tỉ mỉ tư khảo, phát giác không phải đối thủ dễ chọc, hắn chỉ tùy ý đối với không khí thi lễ một cái, nói: "Vị đạo hữu này, ngô cùng Hồng Vân kia vốn có chút tư cừu muốn giải quyết, không bằng nếu đạo hữu muốn bảo vật, tại hạ có thể bán một cái mặt mũi, nhưng không biết phủ khả dĩ thỉnh đạo hữu hiện thân nhất tự?" "Có thể, có thể, đã lâu không gặp, cũng không biết gần đây Thiên Đình thế nào." Thình lình, Thương Thiên xuất hiện tại sau lưng Côn Bằng, "Nghe nói Đế Tuấn chết rồi, Hỏa Phượng Hoàng đâu?

Ngươi có biết tin tức gì không?" ...

Cửu Trọng Thiên, Thiên Đình.

"Hồi bẩm huynh đệ." Lúc này Đông Hoàng đã trở thành tân Thiên Đế, trên mặt lại lộ vẻ mệt mỏi tân khổ.

Vu Yêu đại chiến, hai tộc chiết tổn nghiêm trọng, cộng thêm Phượng Hoàng nhất tộc phản đào, Thiên Đình hiện nay có thể nói là một đống lạn than.

Thương Thiên tại trong Hỗn Độn ngao du cũng nghe Hắc Âm nói về việc này, nhưng Hắc Âm cũng nói, hết thảy đều nằm trong kế hoạch, không ngờ lại biến thành bộ dáng này.

Nhìn Thiên Đình ảm đạm như bây giờ, trong lòng Thương Thiên có chút cảm khái.

Dù sao những người hắn thích và bằng hữu không nhiều đều ở tại Thiên Đình.

Tuy rằng có tồn tại như Đế Tuấn và Hỏa Phượng Hoàng, nhưng hiện giờ một kẻ chết, một kẻ chạy.

Dường như liệu được suy nghĩ của Thương Thiên, Hắc Âm lại lấy trạng thái chỉ có Thương Thiên mới nhìn thấy mà hàng lâm: "Trong ký ức nguyên bản, Thiên Đình tổn hại, Nhân tộc hưng thịnh, sau đó thế giới đi theo lịch sử của Nhân tộc, đúng không?" Sau đó Thiên Đình tại hưu dưỡng sinh tức bắt đầu chậm rãi ảnh hưởng nhân gian, Phật giáo bên kia cũng không đoạn triêm nhiễm nhân quả, đều là vì chiếm hữu tuyệt đại bộ phận khí vận thế gian của Nhân tộc.

"Có gì không tốt sao?" Thương Thiên lẩm bẩm.

Hắn cũng là Nhân tộc, tự nhiên cao hứng nhìn thấy cảnh đó.

"Vì sao lại tốt?

Các tộc loại khác không thể tồn tại ư?

Hoặc là khi Nhân tộc phục hưng, những chủng tộc tàn tổn tích toàn cừu hận kia lặng lẽ đợi tại góc tối kế hoạch đánh cược một lần, sau đó cừu báo thù, oán báo oán, cuối cùng tại một cái đại chiến nào đó, hết thảy hủy hoại chỉ trong chốc lát, hết thảy tiến nhập một cái luân hồi, trọng tân khai thủy, chẳng lẽ mới hợp ý Thiên Đạo?" Đoạn lời này của Hắc Âm thực sự xuất hồ ý liêu, khiến Thương Thiên trực tiếp ngẩn người một hồi lâu.

Chương 461

Cùng Đông Hoàng nói vài câu, Thương Thiên lưu lại một bình đan dược, dặn dò vài câu rồi rời đi.

Đan dược kia chỉ có tác dụng trị liệu đơn giản, nhìn ra được Đông Hoàng trọng thương trong đại chiến vẫn chưa khỏi hẳn, nhưng cũng chỉ là trị liệu mà thôi, Yêu tộc suy yếu đã là tất nhiên.

"Hắc Âm, ta biết ngươi đang ở đây." Thương Thiên trong lòng hoán đạo.

"Ngươi nhận đồng ta?" Hắc Âm không có hiện hình, chỉ đối với tâm thần Thương Thiên đáp lại.

"Tại kế hoạch cuối cùng, Thiên Đạo, Đại Đạo của thế giới này còn tồn tại hay không?

Thế giới này về sau lại sẽ ra sao?" Thương Thiên hiếm thấy phao ra một chuỗi vấn đề, những điều này hắn cũng thật tâm muốn biết.

"Đều tại, cũng đều không tại.

Sẽ không thể tứ ý vọng vi nữa," ngữ cú tuy cuồng vọng nhưng ngữ khí lại phi thường ôn nhu, đích xác là nhân cách của Hắc Âm, "Về phần tương lai, ta làm sao biết sẽ ra dáng vẻ gì." Vu Tộc.

"Thật sự xác định rồi?" Tại Vu Tộc đại điện, Xa Bỉ Thi trực tiếp đứng dậy, dường như đối với quyết định này kinh ngạc.

"Không sai, huynh trưởng.

Trận đại chiến này, muội vốn không ủng hộ, chỉ tuân tuần ý kiến của các huynh.

Không phải muội nhân từ, muội chỉ cảm thấy không có ý nghĩa.

Muội vốn có pháp của riêng mình, cho nên các huynh không cần lo lắng muội bị đả kích." Trong Thập Nhị Tổ Vu, Hậu Thổ thân hình kiều nhỏ lẳng lặng ngồi trên ghế, "Muội sẽ hóa thân Luân Hồi, bang trợ tất cả linh hồn thế gian có thể vãng phục bất tức." "Quá sớm," Thương Thiên đứng tại phía trên đại điện, vốn là đại ngôn Thiên Đạo, chuyến du lịch trong Hỗn Độn kia đã sớm để hắn đạt tới cảnh giới Thánh Nhân thậm chí cao hơn, có thể ung dung ẩn đi thân hình.

Thương Thiên ngẩng đầu, thấy trong thiên khung công đức tường vân mật bố, đang muốn quán chú xuống.

Hạo đãng đường hoàng, thương thương vô cùng.

Thâm trầm uy áp, bàng bạc vô song.

Một đạo thâm trầm công đức chi lực, lại vĩ ngạn như thế, cơ hồ có thể cùng Bổ Thiên công đức đánh đồng!

"Tạm biệt, các vị đạo hữu." Hậu Thổ cuối cùng dùng đạo hữu xưng hô, đã hạ định quyết tâm.

Các Tổ Vu còn lại cũng không còn trở lan.

Vu Tộc hiện nay so với Thiên Đình cũng chẳng khá hơn là bao, Tiên Thiên Chí Bảo bạo tạc tư vị cũng không dễ chịu.

Tại trong mắt các Tổ Vu khác, Hậu Thổ là đang trốn tránh mà thôi, hiện kim cũng không rảnh quản một kẻ đào binh.

Các Tổ Vu chậm rãi rời đi, công đức tường vân lập tức quán chú, lại bị Hắc Âm đánh gãy, hướng bên trong ném vào một đoàn lục sắc quang.

Sau đó cả đám công đức tường vân do xích hồng biến thành tử sắc, như yên vụ triều Hậu Thổ bay tới.

"Hồng Mông Tử Khí, để nàng thành Thánh," Thương Thiên ngữ

khí bình tĩnh.

Hắc Âm ngay từ đầu hướng Thương Thiên tác yếu Hồng Mông Tử Khí, Thương Thiên đại khái đã đoán được nàng muốn làm gì, "Luận công đức có thể thành Thánh, chỉ thiếu đi Bàn Cổ nguyên thần phân xuất, giống như một lời nguyền rủa vậy." Nghĩ nghĩ, Thương Thiên lại hỏi: "Để Hậu Thổ nương nương thành Thánh, ngươi muốn làm gì?" "Không biết," Hắc Âm lắc đầu, chân thành hồi đáp, "Ta biết nàng sẽ dùng sức mạnh Thánh Nhân làm gì.

Vốn dĩ Thiên Đạo sẽ hạn chế Thánh Nhân tác vi, nhưng ta đang từng bước ảnh hưởng Thiên Đạo quy tắc rồi." "Tại sao lại là nàng?" Thương Thiên dường như đã quen với việc Hắc Âm không ra bài theo lẽ thường, thanh âm phản nhi bình tĩnh.

"Năm đó tại Vu Tộc, nàng là một trong số ít người yêu hòa bình, cũng từng cứu ta.

Ta đơn thuần tương đối thích nàng, người như vậy thành Thánh, mới là chính thường." Hắc Âm nhìn Hậu Thổ đang hấp thu công đức cùng Hồng Mông Tử Khí, dần dần phát sinh cải biến, mỉm cười.

Công đức thành Thánh, thiên địa dị biến.

Lúc này các Tổ Vu đã rời đi đều sát giác được, cùng các sinh linh khác trong thiên địa đồng loạt quay đầu lại.

Chương 462

Nhưng hành vi Hậu Thổ nương nương hóa sinh Luân Hồi đồng thời sản sinh ra một mảng màu đen nồng trọng từ dưới chân nàng diễn sinh, hắc sắc này không mang theo bất kỳ tà ác khí tức nào, chỉ có sự hồn hậu cùng thâm trầm của đại địa.

Trong nháy mắt, vạn vật đại địa đều bị loại nhan sắc này bao phủ, lập tức lại rút đi.

Có sinh linh chỉ ngắn ngủi kinh ngạc, phát hiện cũng không phát sinh chuyện gì, liền ai làm việc nấy, dường như không bị ảnh hưởng.

"Chân chính từ bi, thuần túy bao dung," Hắc Âm ở một bên bình giới.

"Ngươi nói đúng," Thương Thiên gật đầu đồng ý, "Chỉ là thiện tự vi phạm Đại Đạo ý nguyện như vậy, nếu tái phát triển xuống dưới, Đại Đạo sẽ xuất thủ can thiệp.

Nói thật, hiện tại ta đấu không lại Đại Đạo." Hắc Âm thần sắc ngừng lại, bất quá trong nháy mắt lại khôi phục nụ cười ban đầu: "Cảm ơn lời nhắc nhở của ngươi, ta đã biết." Trong sơn động, Nữ Oa nằm trên ngọc sàng phảng phất bị cảm triệu, tay đỡ trán chống thân thể ngồi dậy, nhìn thấy Thương Thiên đang đứng một bên.

"Ta ngủ bao lâu rồi?" Nữ Oa hỏi.

"Không lâu, mấy trăm năm," đối với nhân loại, mấy trăm năm là kỳ mạn trường, nhưng đặt tại trên thân Yêu tộc như Nữ Oa, cũng chỉ là chợp mắt một lát.

Dứt lời, Thương Thiên đem một đoạn ký ức chú nhập vào thức hải Nữ Oa.

Đó là hết thảy những gì Thương Thiên đứng tại Thiên Đạo thị giác chứng kiến trong thời gian Nữ Oa trầm thụy.

"Tốt," xem hết những ký ức kia, Nữ Oa trầm mặc một hồi mới thốt ra một câu, "Những người ta để ý đều hảo hảo sống sót, cảm ơn đan dược ngươi tặng." "Dường như nàng đã nhìn thấu rất nhiều chuyện." Thương Thiên cũng chỉ mỉm cười đáp lại.

"Không có biện pháp, Thiên Đạo vô thường, trong ký ức của ngươi xen lẫn những thứ khác." Nữ Oa đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng Thương Thiên, "Ngươi nhìn thấu thế gian hết thảy, một lần trọng sinh, có thể thành Thánh Nhân chi thượng Thánh Nhân, tuyệt đối bất tử bất diệt, nhưng vì sao lại phải làm như vậy, để bản thân hãm nhập cảnh địa bị chế tài?!" "Ta sao..." Thương Thiên ngừng lại, đối mặt với ánh mắt của Nữ Oa, "Nàng là đang lo lắng cho ta?" "Trả lời ta!" Nữ Oa ngữ khí có chút tiêu cấp.

"Được rồi được rồi..." Thương Thiên phất tay áo, ngồi xuống bên cạnh Nữ Oa, "Người phải thừa đam phong hiểm không chỉ có ta, còn có người khác." Dứt lời phi thân rời đi.

Từ không biết lúc nào, Thương Thiên liền cảm tri không thấy khí tức của Hắc Âm.

Quả nhiên...

Chỉnh cái Hồng Hoang thế giới đều không có khí tức Hắc Âm, thay vào đó là dị biến thành Thánh không ngừng.

Tam Thanh chứng đạo thành Thánh, dùng Bàn Cổ Phiên trọng hiện Khai Thiên Tích Địa uy năng, nhân thử thiên địa gian tạo hóa trọng hiện, vạn vật phục tô, đại địa vì đại chiến thụ tổn thương phản nhi sinh cơ bột bột.

Đông Hoàng dĩ lực thành Thánh, đái lĩnh Thiên Đình từ Cửu Trọng

Thiên thăng lên Tam Thập Tam Thiên, trực bức Đạo Tổ Lăng Tiêu Cung.

Thương Thiên sớm đã mở ra đại môn Lăng Tiêu Cung, để Đại Đạo cơ mật mặc người cung duyệt lãm.

Thiên Đình chúng tiên giờ phút này ngồi trên những bồ đoàn tăng thêm, tĩnh tâm cảm ngộ.

Nhưng đều giống như Nữ Oa, vi Thánh, lại phi Thánh.

Không có Thánh Nhân Đạo cùng Lực, lại không tiếp thu bất kỳ chế ước nào.

Cũng không cần tuân thủ chỉ lệnh Thiên Đạo hủy diệt hết thảy chu phục thủy.

Đại Đạo không cho phép tồn tại như vậy.

Cầm tặc tiên cầm vương, những mũi nhọn này vốn nên chỉ hướng Thương Thiên cùng Hắc Âm.

Đại Đạo sẽ thanh lý bọn hắn trước, sau đó mới túc thanh hết thảy.

Nhưng Thương Thiên nhất ngữ thành sấm, hết thảy không biết vì sao lại biến thành Hắc Âm thừa đam.

Hỗn Độn chi ngoại, vô cùng hư không, giống như liệt phùng mà Thương Thiên gặp phải trong quá trình xuyên việt: Vô Đạo.

Vô Đạo, mới có thể dung Đạo.

Đại Đạo tại hư không đầu xạ ra một cái thực thể, đứng tại đối diện Hắc Âm.

Chương 463

Hắc Âm một thân hắc bào cũng tàn phá không chịu nổi, sắc mặt thương bạch.

"Đến rồi à." Nhìn thấy Thương Thiên cấp thông thông chạy tới, Hắc Âm gian nan cười một tiếng, "Sao rồi?

Có làm được không?" Hắc Âm lúc này một điểm cũng không giống một vị lão mưu thâm toán Vu Tộc thiên tài, chỉ là một cô bé như ngoại biểu, ngữ khí cũng lộ ra vẻ yếu ớt.

Đại Đạo hóa thành nhân hình, hóa thành một cái nhân tộc phổ thông mô dạng.

Hắc Âm nhận ra được, bởi vì Thương Thiên nhận ra được.

Đó là một thanh y thư sinh, hành tẩu chi gian cũng có một cỗ thư sinh ý khí, phong lưu một phân, du nhiên ba phân, nhưng đợi đến khi mở miệng, lại bá đạo mười phân.

"Hà chí vu thử?" Đơn giản bốn chữ, sung mãn vô số uy nhiếp.

"Đều là kỳ nhân, về sau có cơ duyên ta đều bồi dưỡng, làm tả bàng hữu tí của ta, dưới một người..." "Hết thảy chi thượng, hết thảy trong mắt ngươi đều là sâu kiến, chỉ cần không vi phạm quy tắc cơ bản của ngươi.

Hết thảy chúa tể, ngươi chỉ sẽ trầm thụy...

Nhưng, nhưng hà chí vu thử?!" Lúc này ngữ khí thư sinh sung mãn phẫn nộ.

"Quy tắc cơ bản của ngươi ta vô pháp tiếp thụ." Thương Thiên mở miệng, tí nào không sợ hết thảy cơ bản, "Vô pháp tiếp thụ an bài sinh tồn hủy diệt." "Ngươi đang sợ hãi hủy diệt, như vậy là không

đúng.” Thư sinh mỉm cười, giống như một lão sư đang giáo đạo một học sinh vô tri, nhưng học sinh này thiên thiên cực kỳ ngoan cố.

“Nói nhiều vô ích.” Thương Thiên chỉ nói một câu, nửa câu sau tùy ý nuốt xuống, thấy thư sinh tay vung lên, một thanh kiếm từ trong bao khỏa sau lưng bay ra, trực tiếp khảm đứt cánh tay phải của Hắc Âm.

“Mau đi.” Hắc Âm chỉ thốt ra hai chữ, rồi ngã xuống.

“Không đi sao?

Cô bé kia đã đem nhân quả đều thừa đam tại trên thân nàng, ta có thể không giết ngươi.

Kỳ thực nếu có thể, cả hai ta đều không muốn giết.” Thư sinh than thở.

“Ngươi xem đây là cái gì?” Thương Thiên trong tay lấy ra một vật, là thứ nhặt được trong liệt phùng kia, cũng không phải vật, bởi vì đó chỉ là một cái liệt phùng.

Liệt phùng trong liệt phùng.

Hư vô chi ngoại, tại Đại Đạo chi ngoại.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì!” Thư sinh sắc mặt đại biến, muốn đào ly.

Nhưng không kịp nữa, liệt phùng kia tấn tốc khuếch đại, đem Thương Thiên, Hắc Âm, cùng Đại Đạo hóa sinh thư sinh kia bao khỏa vào trong. ...

“Hảo hiểm, xem ra ngày tháng bình tĩnh đã lâu, đã như vậy, thêm chút náo nhiệt đi!” Một đạo tàn hồn thư sinh từ trong liệt phùng phiêu xuất, toàn thân tản phát ra quang lượng dị dạng.

“Không tốt, đại ý rồi!” Thương Thiên cẩn khẩn lui về phía sau, nhân gian thuấn gian hình thành một cái quang thuẫn, đem hắn nghiêm

nghiêm thực thực tráo trụ.

“Hừ, ngươi tưởng ta muốn công kích sao?

Không có khả năng!” Thư sinh hừ lạnh một tiếng, phiêu tại bán không.

Thuấn gian, linh hồn hắn tứ phân ngũ liệt.

“Tiểu tử, loạn thế sẽ để ngươi hảo hảo hưởng thụ, để ngươi thể hội thống khổ, để ngươi biết thế nào là tuyệt vọng!” Thư sinh nói xong di ngôn cuối cùng, liền tại không trung hóa thành mạn thiên phi linh.

“Ngô quả nhiên xem thường ngươi, không có nhục thể cùng linh hồn mà cư nhiên cường hãn như thế, nhưng hiện tại e rằng không được rồi, nếu ván cờ này không bị phá hoại, ngô muốn xem ngươi có thể dấy lên bao nhiêu tinh phong huyết vũ!” Thương Thiên cười lạnh, gia hỏa này triển hiện thực lực không tiền đích cường đại, nhưng mà, cũng chỉ là một đóa hoa lửa mà thôi, phiến khắc chi gian liền điêu linh.

“Đừng có ở đó mà phát ngốc nữa, hiện tại chỉnh cái thế giới xuất hiện hỗn loạn rồi, những thứ kia toàn bộ đều bị phóng ra, không biết là sức mạnh gì đã đả phá toàn bộ phong ấn.” Thương Thiên đang đối với thứ trong tay phát ngốc, Nữ Oa giờ khắc này đột nhiên xuất hiện, sắc mặt có chút thương bạch, trong tay đang tích trích tiên huyết, hiển nhiên khẳng định đã bị trọng thương.

Chương 464

"Phát sinh chuyện gì?" Thương Thiên không khỏi có chút hiếu kỳ, rốt cuộc là kẻ nào có thể đem Nữ Oa thương thành cái dạng này?

Dù sao trong thế giới này không có mấy người có thể thương tổn nàng, cư nhiên có thể khiến Nữ Oa thụ trọng thị như thế, e rằng không phải là gia hỏa đơn giản.

"Những ác ma bị phong ấn dưới lòng đất toàn bộ đều bị phóng thích rồi, vừa rồi ta bị cấp vây công, bất đắc dĩ ta bính tẫn toàn lực mới đào thoát, nhưng chỉnh cái Thiên Giới coi như gặp tai ương rồi, lánh ngoại..." Nữ Oa lời còn chưa dứt, chỉ thấy một thanh hắc sắc trường kiếm trực tiếp xuyên qua bụng nàng.

"Khả ác!" Thương Thiên biết địch nhân đã tới, nhưng lại kinh ngạc vì gia hỏa này đến tiễu vô thanh tức, căn bản không có bất kỳ cảm giác nào.

Gia hỏa này đến tột cùng là từ đâu tới, hắn hoàn toàn không cảm tri được.

Phải biết, lấy thực lực của hắn, nếu có địch nhân ở phụ cận, tịnh lại có sát khí, hắn nhất định có thể cảm tri được.

Nhưng hôm nay vì sao không cảm giác được, khiến hắn cảm thấy thập phân kỳ quái.

"Mau chạy đi, những gia hỏa này căn bản không phải đối thủ bình thường, một đám lại một đám lao lên, chỉ có một mình ngươi, căn bản đánh không lại!" Nữ Oa nói.

"Lúc này ta làm sao có thể phao khí ngươi mà đào tẩu chứ.

Ta đã thất đi một người quan trọng rồi, không thể lại thất khứ

thêm nữa.

Dù sao chúng ta cũng tương thức một tràng, ta không có khả năng vô tình mà phao hạ ngươi!" Thương Thiên thu lại liệt phùng trong tay, sau đó huyễn hóa ra một thanh trường kiếm, bởi vì hắn biết đối diện tên kia nếu dùng liệt phùng thu vào, hắn cũng sẽ không chết, nói không chừng còn có thể bò ra ngoài.

Lúc đó linh hồn hắn lại dấy lên phong lãng thì không phải chuyện tốt.

"Gia hỏa này thật sự không biết tốt xấu nha, người ta đều bảo ngươi chạy, ngươi lại thiên thiên không chạy.

Đã muốn đi chết như vậy, thì ta thành toàn cho ngươi, để ngươi đi thể nghiệm tư vị dưới địa ngục!" Nữ Oa trực tiếp bị chủ nhân của thanh hắc sắc trường kiếm kia đánh bay.

Tùy hậu, chỉ thấy một cái cao đại thú nhân, trong tay cầm một thanh hắc sắc trường kiếm, miệng mọc răng nanh, nhìn qua thập phân khủng bố.

Hắn trực tiếp đê hống một tiếng, xách theo hắc sắc trường kiếm trong tay, trực lăng lăng hướng về phía Thương Thiên lao tới.

"Muốn chết!" Thương Thiên liếc mắt liền nhìn ra, công kích của gia hỏa này toàn là phá trán, có thể nói là lỗ hổng chồng chất.

Phá trán như vậy nếu không thể nắm lấy cơ hội giải quyết hắn, thì thật sự quá khôi hài rồi.

"Tứ liên, Đoạt Mệnh Câu Hồn Kiếm, phá!" Thanh trường kiếm trong tay Thương Thiên đột nhiên biến hóa thành bốn thanh, trên thân kiếm đều lượn lờ sức mạnh cường đại.

Dưới sự khu sử của ý niệm cường đại, chúng bắt đầu phi khoái di động, tốc độ tương đương nhanh, so với thiểm điện còn muốn nhanh

hơn.

“Hả?” Tên quái vật thú đầu nhân thân kia thấy có càng nhiều trường kiếm hướng mình bay tới, không khỏi có chút giật mình, sau đó xoay người muốn chạy.

“Tưởng rằng chạy được sao?

Những thứ này truy đến ngàn dặm cũng phải đem ngươi diệt trừ, cho nên, vô luận như thế nào ngươi đều chạy không thoát!” Thương Thiên cười lạnh một tiếng, xem ra gia hỏa này tịnh không biết thuộc tính của mấy thanh trường kiếm kia.

Dù là địch nhân thế nào, một khi đã xác định mục tiêu thì chỉ khi tiêu diệt được mới chịu bỏ qua.

“Hừ!” Tên quái vật thấy mấy thanh kiếm cứ bám riết lấy mông mình, dường như căn bản không cắt đuôi được, bèn buông bỏ ý định đào tẩu.

Dù sao cứ chạy mãi cũng sẽ tiêu hao thể lực, chi bằng xoay người liều mạng, vạn nhất thắng thì sao.

Hắn đem hắc sắc trường kiếm trong tay chắn ngang trước ngực, sau đó xoay tròn một vòng tại chỗ, chỉ thấy một cỗ sức mạnh cường đại từ trong thân thể bộc phát ra.

“Yêu nghiệt, quả nhiên là thứ khó đối phó.

Minh minh vừa rồi công kích lỗ hổng chồng chất, nhưng cư nhiên lại tránh được một điểm.

Đương nhiên nếu ta không có vũ khí phá giáp, e rằng da dày thịt béo của ngươi căn bản đánh không thủng!” Thương Thiên cười lạnh một tiếng.

Chương 465

Hắn có chút khinh địch, tưởng đối phương chỉ là tiểu yêu quái bình thường có thể khinh tùng giải quyết, nhưng lại quên mất một việc: Kẻ này có thể tiễu vô thanh tức kích trúng Nữ Oa, tịnh có thể tiễu vô thanh tức tới gần.

Hắn há lại là nhân vật đơn giản?

Cho nên tuyệt đối không thể xem thường, nếu không có khả năng sẽ biến thành giống như Nữ Oa.

Lúc này Nữ Oa nằm trên mặt đất, nhìn qua thoi thóp, không biết có chết hay không.

Đường đường là một vị Thần, chẳng lẽ lại bị một con tiểu quái vật giết chết sao?

Truyền đi ra ngoài thật mất mặt.

"Đã như vậy, đừng trách ta sử dụng thủ đoạn cường ngạnh.

Dù sao gia hỏa ngươi da dày thịt béo, vũ khí bình thường nại hà không được.

Nhưng tiếp sau đây, nếu ngươi còn có thể đề kháng được, thì ta thật sự không còn lời nào để nói!" Thương Thiên từ trong tay huyễn hóa ra một thanh trường đao, đây là vũ khí hắn thục tất nhất.

Từ lúc bắt đầu tu hành, hắn đã tu luyện đao pháp, bởi vì cảm thấy đao là vũ khí đáng tin cậy nhất, sát thương cũng khủng bố nhất.

Cho nên, hắn đã đem trường đao tu luyện tới cảnh giới tối cao, vô luận là thân thể thế nào, mình đồng da sắt cũng chiếu dạng có thể bổ thành hai nửa.

Tên quái vật kia nghe xong, phản nhi không có sợ hãi, trong mắt bốc lên chiến ý, thập phân hưng phấn, giơ hắc sắc trường kiếm trong tay lao tới.

"Đã không biết sống chết như thế, vậy ta đành kết liễu sinh mệnh của ngươi.

Bất quá trước đó ta phải biết ngươi rốt cuộc là thứ gì, từ đâu chui ra!" Thương Thiên đem trường đao trong tay vung lên, hai luồng đao khí trực tiếp xuyên qua thân thể quái vật, tên quái vật kia trực tiếp ngã xuống đất.

Nhưng ý chí lực của hắn kiên cường, vẫn quỳ rạp trên mặt đất.

"Chậc, ta đã nói rõ ràng rồi, đấu với ta không có bất kỳ phần thắng nào.

Dựa vào thực lực của ngươi, muốn đánh thắng ta, e rằng phải tu luyện thêm hai vạn năm nữa!" Thương Thiên thiểm thân, xuất hiện trước mặt quái vật, căn bản không cho hắn cơ hội suyễn tức, dùng trường đao băng lãnh khống chế lại.

Trường đao giá trên cổ hắn, hàn khí tỏa ra âm u.

"Nói, ngươi rốt cuộc từ đâu tới?

Vì sao muốn tập kích chúng Thần?

Ngươi có biết tập kích Thần là tử tội, đến lúc đó hồn phi phách tán cũng không đủ đền tội!" Thương Thiên băng lãnh hỏi.

Dù sao yêu ma bình thường căn bản không dám đối kháng cùng Thần, hạ tràng chỉ có một, đó là hồn phi phách tán.

Trong chúng Thần có rất nhiều cường giả, lần này bị đánh lén cư nhiên là Nữ Oa, mà Nữ Oa trước đó rõ ràng đã bị trọng thương.

Gia hỏa này giống như một tên truy binh.

Cho nên hắn khẳng định biết được một ít tin tức.

“Ngô!” Tên quái vật căn bản không nói được, há mồm chỉ có thể phát ra thanh âm ô ô, trong đôi mắt tràn đầy thống khổ.

Vừa rồi gia hỏa này hẳn là bị ai đó thi pháp thuật, mới biến thành bộ dạng này, nếu không cũng không dám đánh lén Thần.

“Giải!” Thương Thiên thở dài một hơi, sau đó đặt tay lên đầu hắn, đem pháp thuật thi triển trên người hắn giải khai.

Pháp thuật kia không hề yếu ớt, nhưng ngay tại thuấn gian giải khai, pháp thuật đột nhiên biến thành một con bồ câu, sau đó bay vụt đi.

“Không tốt, thứ này khẳng định quay về thông phong báo tín rồi, thật sự là bị chơi một vố!” Thương Thiên vốn định một đao trảm hạ con bồ câu, nhưng nó bay quá nhanh.

Chương 466

"Thôi, chạy thì chạy đi, ta đều muốn xem xem chủ nhân của nó là thứ gì, cư nhiên dám quản không được tay chân, muốn cùng chúng Thiên Thần đối kháng, vô nghi là muốn chết!" Thương Thiên thấy con bồ câu trong nháy mắt đã vô ảnh vô tung, liền không đuổi theo nữa.

Gần đây thứ đồ chơi này bay phi thường nhanh, lại cực kỳ thiện trường ẩn tàng, muốn tìm được e rằng phải tốn chút thời gian.

Hắn không có thời gian lãng phí, dù sao hiện tại Nữ Oa cần cứu trị, vừa rồi bắt được một tù binh, cần thẩm vấn, nói không chừng có thể từ trong đó nhận ra một ít manh mối.

"Pháp thuật bố trí trong thân thể ngươi ta đã giải khai, cho nên hiện tại có thể nói chuyện bình thường rồi.

Đem những gì ngươi biết toàn bộ nói ra, yên tâm ta tuyệt đối sẽ không giết ngươi, cũng sẽ không giao ngươi cho Thiên Đình.

Đây coi như là một lần hợp tác, cũng là một lần giao dịch của chúng ta đi!" Thương Thiên thu hồi trường đao, thanh đao như huyễn ảnh tiêu thất tại không trung.

Tên quái vật trợn mắt há hốc mồm.

Hồi lâu sau, hắn mới phản ứng lại.

"Loạn thế bộc phát rồi, chỉnh cái thế giới đều bắt đầu bộc phát.

Yêu ma quỷ quái toàn bộ đều chạy ra, phong ấn dường như đều bị phá vỡ.

Có Ma Thần lợi hại hơn hàng lâm tại thế giới này, pháp thuật trên người ta đều do hắn một tay bố trí!" Tên quái vật giọng nói có chút nghẹn ngào, dường như bị Ma Thần kia chiết ma đến không còn hình

người.

“Vậy vì sao hắn muốn làm như thế?

Mục đích của hắn rốt cuộc là gì?

Vì thống trị thế giới này sao?

Hay còn mục đích nào khác!” Thương Thiên cẩn khẩn truy vấn.

“Mục đích của hắn là hủy diệt thế giới này, để thế giới từ đây hãm nhập trong hắc ám.

Không chỉ có mình ta, còn có rất nhiều Thần Tiên cũng bị khống chế, Yêu tộc chúng ta cũng toàn bộ đều bị khống chế!” Quái vật cúi đầu nói.

“Nói như vậy, xem ra hết thảy nguyên nhân đều tại trên người gia hỏa kia.

Cổ kế là cục diện cuối cùng do tên Thư sinh kia trước khi chết thiết hạ.

Thật không ngờ một kẻ sắp chết lại tìm cho ta phiền toái lớn như vậy, lời hắn nói lúc nãy xác thực là thoại trung hữu thoại nha!” Thương Thiên nghe xong, thở dài một hơi.

Quả nhiên tên Thư sinh kia không đơn giản, xác thực là một gia hỏa tà khí.

Thực lực của hắn hiện tại vẫn chưa lộng thanh sở, bất quá khẳng định không phải đối thủ của mình.

Nhưng hắn rốt cuộc đóng vai trò gì, lai lịch ra sao, vẫn còn phải hoài nghi.

“Ngay cả Yêu tộc đều bị khống chế, hiển nhiên không quá khả năng đi?

Gia hỏa kia mới vừa vặn phục xuất, thực lực sao có thể cường đại như vậy?

Chẳng lẽ Yêu Vương không ở đó sao?

Chẳng lẽ đều không có biện pháp ngăn cản sao!" Thương Thiên không khỏi bắt đầu có chút lo âu.

Nếu ngay cả Yêu Vương đều bị khống chế, chỉ có thể minh chứng gia hỏa kia thật sự cường đại, cường đại đến mức Yêu Vương cũng chỉ có thể bị miểu sát.

"Tịnh không phải, quái vật giống như ta không chỉ có một, tổng cộng đào thoát được mười cái, tuyệt đại bộ phận đều bị hắn công chiếm, dường như đang uấn nhưỡng âm mưu lớn hơn.

Ta vốn là một tiểu Thần Tiên, sau khi phát hiện tình huống liền xuống dưới xem xét, nhưng không ngờ bị hắn khống chế." Tên quái vật thở dài, chỉ thấy sừng trên đầu bắt đầu chậm rãi tiêu tán, dần dần, những thứ đen sì trên mặt cũng biến mất, lộ ra khôi giáp và khuôn mặt thật, xác thực là Thiên Binh Thiên Tướng trên trời.

Chương 467

“Những sự tình kia ngươi làm sao biết được?

Theo thường lý bị khống chế rồi, không nên nghe được những chuyện này nha.” Thương Thiên có chút hiếu kỳ.

Gia hỏa này một bên nói là từ Yêu tộc, một bên lại là Thiên Binh Thiên Tướng, giữa hai bên dường như có chút mâu thuẫn.

“Không sai, ta xác thực từ bên Yêu tộc tới, cũng xác thực bị hắn khống chế.

Nhưng ta phụng chỉ lệnh bên trên, tiềm nhập vào Yêu tộc chuẩn bị trộm lấy tình báo, lại không ngờ bị ma đầu kia khống chế!” Thiên Binh Thiên Tướng có chút đồi phế, nhẹ nhàng thở dài.

Nhiệm vụ không hoàn thành, hắn không khỏi có chút rợn tóc gáy, dù sao bên trên đối với kẻ không hoàn thành nhiệm vụ trừng phạt phi thường nghiêm khắc.

“Vì sao lại phái ngươi đi Yêu tộc trộm tình báo?

Chẳng lẽ Thần Tiên lại muốn cùng Yêu tộc khai chiến sao?

Không thể nào, giữa hai tộc không phải đã đàm phán hòa bình cộng xử rồi sao?” Thương Thiên cảm thấy kỳ quái.

Hòa bình điều ước đã định, tuyệt đối sẽ không lần nữa bộc phát chiến tranh, nhưng cư nhiên tư tự phái phát gián điệp, xem ra có người muốn khai chiến.

“Nguyên nhân là như vầy, ta nhận được một cái tình báo, Yêu tộc đang chuẩn bị chiếm lĩnh Thiên Đình, tịnh chuẩn bị thống trị chỉnh cái Tam Giới.

Cho nên, người bên trên phái ta đi trộm lấy tình báo, xem xem rốt cuộc có thật hay không!" Tên Thiên Binh gãi gãi đầu.

"Nguyên lai là thế.

Vậy không biết ngươi có trộm được tình báo hay không?

Rốt cuộc bọn hắn có phải đang chuẩn bị thống trị Tam Giới, chuẩn bị bộc phát chiến tranh mới?" Thương Thiên cẩn khẩn truy vấn, đây là vấn đề nghiêm túc.

Nếu chiến tranh bộc phát, vô số sinh linh lại hãm nhập thủy thâm hỏa nhiệt.

Cho nên sự tình này tất tu phải xử lý nghiêm túc, thiên vạn không thể đánh qua loa.

"Ta chưa kịp chân chính xác nhận thì ma đầu kia xuất hiện, trước tiên khống chế Yêu Vương, sau đó đem tất cả chúng ta đều khống chế!" Thiên Binh Thiên Tướng nhớ lại họa diện trong đầu, hiện tại thật sự hậu sợ.

Có không ít yêu quái vì phản kháng ma đầu kia mà bị đánh đến hồn phi phách tán, xương cốt không còn.

Những kẻ ngoan ngoãn nghe lời tuy bị khống chế nhưng ít nhất còn giữ được xác, chỉ là không còn tư duy, linh hồn bị cấm cố.

"Chiếu theo lời ngươi nói, sự kiện này phát sinh trùng hợp với thời gian ta tiêu diệt tên Thư sinh kia.

Hiện tại hết thảy đều có khả năng là do tên Thư sinh làm, dù sao lời hắn nói lúc lâm tẩu rất khả nghi!" Thương Thiên tỉ mỉ cân nhắc.

Thư sinh vừa chết, Thiên Binh Thiên Tướng xuất hiện, Nữ Oa cũng xuất hiện trọng thương.

Xem ra Nữ Oa hẳn là ở phụ cận.

“Vậy Nữ Oa đại nhân vì sao lại bị trọng thương?” Thương Thiên cảm thấy giữa các sự kiện khẳng định có mâu thuẫn.

“Nghe nói Nữ Oa đại nhân đến Yêu tộc để trị bệnh cho gia hỏa nào đó, nhưng vừa đến thì nơi đó đã biến thành dạng này.

Ma đầu kia sớm đã xuất hiện.

Nữ Oa đại nhân muốn thu phục ma đầu, nhưng ma đầu quá lợi hại, căn bản đánh không lại, nên bị trọng thương rồi bỏ chạy.

Cuối cùng đại ma đầu phái ta truy bắt ngài ấy về!” Thiên Binh thở dài.

“Vậy cứ như thế đi, ngươi mau chóng về Thiên Tân bên kia hối báo tình huống.

Chương 468

Ta sẽ đi xem xem rốt cuộc là tình huống gì!" Thương Thiên cúi đầu tư khảo phiến khắc, cảm thấy sự tình này không thể một mình giải quyết, liên lụy quá rộng, cần Thiên Chúng cùng hợp sức.

"Đinh!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ: Sau khi dẹp yên bạo loạn này sẽ nhận được một túi quà lớn!" Đang lúc do dự, Hệ thống đột nhiên xuất hiện, đề xuất một điều kiện thập phân dụ nhân.

Một túi quà lớn a!

Nếu hoàn thành nhiệm vụ có thưởng, lại có động lực rồi.

Dù sao lúc này bôn trứ tưởng lệ mà đi, mới mặc kệ cái gì Thương Thiên đại sự, chỉ quản phần thưởng có lấy được hay không.

"Bất quản, sự tình đã phát sinh, ta nhất định phải quản.

Hiện tại ngươi đi Thiên Đình báo tín, ta đi Yêu tộc xem xét." Thương Thiên vừa định hành động thì tên Thiên Binh đột nhiên nhận được tin tức.

"Không xong, Thiên Đình bên kia không về được nữa.

Ta vừa nhận được tin, Thiên Thể bên kia phát sinh tai nạn trọng đại, tất cả các cửa đều đã phong tỏa, hiện tại Thiên Đình nội bất xuất ngoại bất nhập." "Cái gì?

Đám gia hỏa kia cư nhiên nhiều tiền không chi trì, bắt đầu công đánh Thiên Đình rồi sao?

Tốc độ nhanh như vậy, hoàn toàn không cho người ta cơ hội thở dốc, quả thực là muốn tạo phản!" Thương Thiên suýt chút nữa thổ

huyết.

Đám gia hỏa này cũng quá tự tin đi?

Dám trực tiếp công chiếm Thiên Đình?

Hiện tại Thiên Đình đã khởi động tự động phòng ngự.

Nếu như thế, hẳn là các Thần Tiên đánh không lại yêu quái mới phải.

Nếu đánh được thì đã sớm diệt rồi, sao phải tự động phòng ngự?

"Tin tức truyền được một nửa thì đột nhiên tạm dừng, phía sau còn một đoạn nội dung lớn ta căn bản không xem được.

Cho nên rốt cuộc phát sinh chuyện gì ta cũng không rõ, nhưng e rằng không phải chuyện đơn giản, đã khởi động tự động phòng ngự thì khẳng định gặp phải cường địch!" Thiên Binh vò đầu nói.

"Xem ra sự tình lần này không nhỏ.

Ta nhớ năm xưa khi tên kia đại náo Thiên Đình cũng không xuất động tự hành bảo hộ, lần này cư nhiên xuất hiện, e rằng sự tình không đơn giản!" Thương Thiên suy nghĩ phiến khắc, phát hiện trong đó đại hữu nguyên nhân.

Cổ kế gặp phải tối cường địch nhân, bởi vì tự động bảo hộ là bị động bảo hộ, chứng tỏ các Thần Tiên đang đối mặt nguy hiểm tính mạng.

"Không được, ta phải mau chóng đi xem một chút!" Hai người vội vã hướng về phía Thiên Đình.

Dù sao Thiên Đình thực lực mạnh nhất, nếu Thiên Đình đều bị chinh phục, Tam Giới còn ai có thể đối kháng?

"Chờ chút, chúng ta đi như vậy có bị giết chết không?

Dù sao địch nhân khẳng định sẽ tứ xứ tìm kiếm viện binh, bố hạ mai phục.

Chúng ta đại đại liệt liệt xông vào, e rằng không ổn đâu!" Tên binh sĩ đột nhiên chỉnh lại cái mũ, có chút sợ hãi nói.

"Sợ cái gì chứ?

Không phải có ta ở đây sao?

Nếu có mai phục, ta khẳng định sẽ yểm hộ cho ngươi chạy trước.

Chương 469

Ngươi cũng nên tin tưởng ta một chút chứ, thực lực ta tuy không mạnh, nhưng có ta ở đây, còn sợ ta bảo hộ không được ngươi sao!" Thương Thiên vỗ vỗ đầu hắn, vẻ mặt tự tin.

Nhưng vừa đi được mấy bước, đột nhiên đụng phải một cái kết giới.

Kết giới kia không có bất kỳ hình dạng nào, giống như không khí trong suốt, nhưng chạm vào lại thấy xác thực có thứ gì đó chặn lại.

"Sao vậy?

Đột nhiên không đi tiếp được?" Tên binh sĩ thấy thế, biết phía trước xảy ra chuyện, vội vàng lấy vũ khí ra phòng bị.

"Không cần khẩn trương như vậy.

Trước mặt ta có thứ gì đó chặn lại, hẳn là một cái kết giới.

Kết giới này dường như rất kiên ngạnh, bị ta đụng vào mà không vỡ, xem ra không đơn giản!" Thương Thiên xoa xoa đầu, vừa rồi đụng một cái cư nhiên thấy đau, thật kỳ quái.

Ở đây làm gì có kết giới nào có thể chặn được hắn, lại còn đụng không vỡ?

Cho nên hắn hoài nghi khẳng định đã xảy ra chuyện phi thường.

Hắn bắt đầu quan sát, tên Thiên Binh kia cũng đi theo sát bên cạnh, không rời nửa bước, sợ có địch nhân nhảy ra giết mình.

"Này này này, ngươi cũng quá nhát gan rồi đấy.

Thân là Thiên Binh Thiên Tướng sao có thể khiếp nhược như vậy?

Được rồi, ta sẽ bảo hộ ngươi.

Ở đây ta cảm tri không thấy sát khí, cho nên không có địch nhân đâu, không cần thiết phải sợ hãi như thế!" Thương Thiên thực sự cạn lời.

Đám Thiên Binh Thiên Tướng này đúng là tôm tép nhãi nhép, so với Đông Hải Long Vương cũng là kẻ tám lạng người nửa cân.

Rõ ràng là Thiên Binh, lại nhát gan như chuột, tham sống sợ chết.

Theo thường lý, chết đi rồi cũng sẽ không đạp nhập lục đạo luân hồi, hẳn là sẽ được phục sinh chứ, sao phải sợ hãi như vậy?

"Được voi đòi tiên à?

Vừa rồi còn lén lén lút lút sau lưng ta, giờ đã ôm chặt lấy cánh tay ta rồi, đại ca, dù gì cũng là một thiên binh thiên tướng, cho ta chút tôn nghiêm được không?" Thương Thiên thực sự cạn lời.

Hắn chưa từng thấy thiên binh nào hèn nhát như vậy, có lẽ đây là lần đầu hắn gặp một kẻ nhát gan đến thế, dù sao thì trước đây lúc tác chiến bọn họ đều vô cùng mạnh mẽ, nhưng sao hôm nay lại đụng phải một tên nhát cáy thế này?

Đúng là quá nhát gan rồi, làm mất hết cả mặt mũi của thiên binh thiên tướng.

Gã này sao lại nhát gan đến vậy, làm thế nào mà lên được chức thiên binh thiên tướng cơ chứ?

"Không, ta có thể cảm nhận được.

Vì trong tiểu đội, ta thuộc loại hình cảm tri, ta có thể cảm nhận được xung quanh có luồng sức mạnh cường đại hay không.

Luồng sức mạnh này vô cùng mạnh mẽ, tuy không có sát khí nhưng tuyệt đối không dễ chọc, cho nên ta rất sợ." Tên thiên binh đó nhìn ngó xung quanh, dường như có thứ gì đó khiến hắn vô cùng

kiêng kỵ, thứ đó thập phần cường đại, e rằng không thể cứu người dưới tay nó được.

"Không biết ngươi sợ cái gì, dù sao ở đây cũng có một kết giới, kết giới này chắc hẳn là do có người bố trí, không cần phải sợ hãi, có lẽ người đó đã đi rồi." Thương Thiên có chút bất lực thở dài, gã này sao lại đa nghi như vậy, dù gì cũng là một thiên binh thiên tướng mà.

Nếu là ta thì đã sớm loại bỏ loại người này rồi.

Thật không biết gã này ban đầu làm sao lên được chức thiên binh thiên tướng, lẽ nào đi cửa sau?

Hay là gian lận trong kỳ thi?

Chương 470

“Thật đấy, gần đây có một luồng sức mạnh vô cùng cường đại, chắc ngươi không cảm nhận được đâu.

Sức mạnh này thập phần mạnh mẽ, nhưng lại đột nhiên trở nên vô cùng nguy hiểm, nên rất dễ bị bỏ qua.

Nhưng ta thì khác, thực lực của ta rất yếu, nên có thể cảm nhận được những biến động nhỏ nhất!” Tên thiên binh đó thấy hắn không tin thì trở nên lo lắng, vội vàng khoa tay múa chân, cố gắng giải thích cho rõ ràng, chứng minh những gì mình nói không sai, nhưng nhất thời lại không đưa ra được bằng chứng.

“Thôi được rồi, căn bản không có gì cả.

Vừa rồi ta cũng đã cảm nhận thử, không hề có gì hết, ngươi cũng không cần phải đa nghi như vậy.

Chắc chắn là do bị ảnh hưởng bởi tên đại ma đầu kia nên mới thành ra thế này, không cần lo lắng, chuyện này nhất định sẽ được giải quyết ổn thỏa!” Thương Thiên rất tự tin vào thực lực của mình, chẳng phải chỉ là vài tên đại ma đầu thôi sao?

Nếu đã bị phong ấn được thì chứng tỏ chúng không phải không có nhược điểm, cũng không phải vô địch.

Cho nên lần này không phải là phong ấn nữa, mà là khiến chúng hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

“Nhưng ngươi thật sự không quan tâm sao?

Dù gì ta cũng là loại hình cảm tri, dù không có gì, nhưng cũng không thể nào như vậy được, ta có thể cảm nhận rõ ràng ở chỗ đó!” Tên thiên binh đột nhiên chỉ thẳng về phía trước, sau đó nơi đó đột

nhiên xảy ra một vụ nổ lớn.

“Mau tránh ra!” Thương Thiên vội vàng kéo hắn ra, bởi vì từ dưới vụ nổ đó, một thanh trường đao bay thẳng ra.

“Thấy chưa thấy chưa, ta đã nói là gã đó thật sự tồn tại mà, ngươi còn không tin ta.

Tốt lắm, giờ thì lòng tự tôn của ngươi bị tổn thương rồi chứ, lần này thì ngươi nên tin ta rồi nhỉ?

Ta đã nói là có thì chắc chắn là có, dù sao ta cũng là người thuộc loại hình cảm tri, cho nên chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay, ta đều có thể dễ dàng cảm nhận được!” Tên thiên binh lúc này mừng rỡ nhảy múa, vô cùng phấn khích.

Dường như cuộc tập kích vừa rồi không khiến hắn sợ hãi, ngược lại còn làm hắn cảm thấy vô cùng vui vẻ, bởi vì những gì hắn nói bây giờ đã được chứng thực.

Hắn không nói dối, thứ đó quả thật tồn tại, và bây giờ nó đã xuất hiện tấn công rồi, cho nên lời hắn nói không sai.

“Xì, đến lúc này rồi mà còn không lo lắng, ngươi lo chuyện ta có đoán đúng hay không để làm gì?

Đoán đúng thì đã sao?

Thực lực của đối phương e là không thấp đâu!” Thương Thiên lộ vẻ mặt khinh thường, bởi vì gã này thật sự quá sơ suất rồi.

Làm sao có thể làm thiên binh thiên tướng được chứ, dù sao thiên binh thiên tướng đều phải trải qua tuyển chọn nghiêm ngặt.

Kẻ sơ suất, lười biếng như vậy khi đối mặt với địch nhân, e rằng sẽ là người chết sớm nhất.

Nhưng không ngờ đám người trên kia lại để hắn đi làm nội gián,

thật khiến người ta không thể tin nổi.

Hắn không khỏi lo lắng cho Nữ Oa, vội vàng nhìn vào Nữ Oa trong túi bách bảo, bởi vì trước khi đi, hắn đã đặt Nữ Oa vào trong đó.

Dù sao nàng cũng bị thương nặng, vết thương này có thể nói là rất nghiêm trọng, nếu muốn chữa trị thì trong một chốc một lát không thể nào chữa khỏi được.

Cho nên, hắn chỉ có thể tạm thời đặt nàng trong túi bách bảo, trước tiên bồi dưỡng cho nàng, không để nàng chết đi, sau đó đợi có thời gian sẽ từ từ giúp nàng chữa thương, vết thương của nàng quá nghiêm trọng rồi.

Có thể sẽ tiêu hao rất nhiều sức mạnh, nên trước tiên giải quyết chuyện trước mắt, sau đó giúp nàng chữa thương cũng được.

"Mà này, Nữ Oa đại nhân không sao chứ!" Tên thiên binh cũng vội nhìn Nữ Oa trong túi bách bảo, phát hiện sắc mặt nàng lúc này trắng bệch.

Hơn nữa sức mạnh trên người nàng lúc ẩn lúc hiện, trông như sắp biến mất, hắn không khỏi bắt đầu lo lắng.

Dù sao nếu không phải vì nhát kiếm kia của hắn, có lẽ không cần phải lo lắng, nhưng vì hắn đã tấn công, cho nên có thể đã phạm tội rồi.

Bởi vì hắn đã làm một vị thượng thần bị thương.

Chương 471

"Ai, ta cũng không biết tình hình thế nào, bây giờ dù sao nàng cũng đang hôn mê bất tỉnh.

Theo lý thường mà nói, chắc sẽ không chết đâu, dù gì cũng là một cường giả, nếu dễ chết như vậy thì cũng quá yếu rồi.

Cho nên ngươi không cần lo, cũng không cần lo sẽ bị trách tội.

Đến lúc đó, ta sẽ đi gặp cấp trên của ngươi, ta sẽ giải thích rõ ràng!" Thương Thiên nhìn ra được sự lo lắng trong mắt hắn, lo rằng sau này sẽ bị trừng phạt, thực ra cũng không dễ bị phạt đến vậy.

Hắn cũng là bị khống chế mới làm ra nhiều chuyện như vậy, cho nên cũng không thể hoàn toàn trách hắn, chỉ có thể trách tên đại ma đầu kia quá ghê tởm.

"Đúng rồi, vừa rồi không phải ngươi cảm nhận được gã kia sao?

Gã đó ở đâu?" Thương Thiên đột nhiên nhớ ra một chuyện, dường như đã quên mất một gã nào đó.

"Nếu ta đoán không lầm, gã đó lúc này hẳn là đang ở dưới chân chúng ta, hơn nữa thực lực của hắn dường như đang không ngừng suy yếu, nhưng có lúc lại đột nhiên mạnh lên, nên không thể cảm nhận được bình thường.

Nhưng đối với một người có khả năng cảm tri mạnh như ta, thì ta có thể dễ dàng cảm nhận được!" Thiên binh nói.

"Không biết gã đó là ai, nhưng nếu trốn dưới chân chúng ta thì e là một chuyện phiền phức.

Nếu hắn không ra, e rằng ta cũng không có cách nào đối phó, phải tìm cách khiến hắn ra mặt, không ra mặt thì khó đối phó lắm!"

Thương Thiên thở dài một hơi.

Tuy thực lực của hắn mạnh, nhưng lại không rõ lai lịch đối phương, cũng không biết đối phương là nhân vật thế nào.

Ẩn nấp dưới chân, hắn có thể cảm nhận được mảnh đất này vô cùng cứng rắn.

Nếu muốn phá hủy thì cũng không phải không thể, nhưng một khi phá hủy, đến lúc đó sẽ vì tập trung chú ý phá vỡ mảnh đất này mà bị đột kích bất ngờ, lúc đó đúng là trộm gà không được còn mất nắm thóc.

"Ta thấy cái kết giới này… hình như là của một vị đại nhân nào đó!" Tên thiên binh đó cẩn thận nghiên cứu kết giới, rồi đột nhiên như nhớ ra điều gì, bèn vỗ đầu một cái.

"Vậy mau nói xem thứ này có lai lịch gì, là do ai bố trí, chủ nhân của nó là ai?

Ngươi có nhận ra không!" Thương Thiên vội vàng truy hỏi, vì hắn luôn cảm thấy gã này chắc chắn biết điều gì đó.

"Đa Trọng Vân, chắc là không sai đâu.

Gã đó là cao thủ số một toàn cõi Thần giới, đương nhiên ta nói cao thủ số một là về phương diện bố trí kết giới.

Kết giới của hắn một khi đã bố trí thì người thường không thể phá vỡ, cường giả mạnh hơn muốn phá cũng phải mất một thời gian nhất định!" Tên thiên binh đó lắc lắc đầu, rồi cẩn thận hồi tưởng lại thông tin trong đầu.

Dù sao từ sau khi bị khống chế, hắn cảm thấy trí nhớ của mình cứ giảm sút, nhiều ký ức đã bị xóa đi.

"Vậy tại sao gã đó lại bố trí kết giới ở đây?

Luồng sức mạnh này mang theo một cỗ tà khí, nhìn thế nào cũng không giống sức mạnh của thần tiên.

Sức mạnh của thần tiên là thuần chính, có chính cương chi khí, nhưng loại sức mạnh này rõ ràng ẩn chứa một cỗ tà khí, chắc chắn không phải người tốt, có phải ngươi đã nhìn lầm rồi không!" Thương Thiên cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Những kẻ đó, nếu là thần tiên thì sức mạnh ẩn chứa trong kết giới này không thể nào xen lẫn một tia tà ác được.

Dù sao sức mạnh của thần tiên đều là chính dương, không thể nào có loại tà ác đó.

"Ta dám cược, ta tuyệt đối không đoán sai, chính là gã đó, ta hoàn toàn không đoán sai, cũng không nhìn lầm!" Tên thiên binh tỏ vẻ chắc chắn, vô cùng tin tưởng rằng mình không sai, chính là gã đó.

"Nhưng nếu đúng là hắn, thì trong sức mạnh của hắn lại có một cỗ tà ác chi lực.

Nhưng nếu gã đó bị khống chế, vậy thì lại là chuyện khác!" Thương Thiên vuốt ve kết giới, đột nhiên phát hiện Thiên đình có thể đã gặp phải nguy nan.

Vì chỉ có như vậy mới giải thích được.

Chương 472

Chỉ có như vậy mới có thể giải thích được.

"Hai tên các ngươi, lại dám động loạn trong kết giới của ta, lẽ nào không biết sao?

Ở trong này mà động loạn thì sẽ mất đi càng nhiều sức mạnh, đến lúc đó sẽ bị hút cạn thành một bộ xương khô, rồi chết ở trong này." Ngay lúc hai người đang mỗi người một suy nghĩ, đột nhiên xuất hiện một giọng nói.

Hai người vội vàng nhìn về hướng phát ra tiếng nói, chỉ thấy một người tóc tai bù xù, đôi mắt đen kịt, cái kiểu đen hoàn toàn, không có cảm giác có tròng mắt.

Tóm lại, trong hốc mắt hắn là một màu đen, một mảng đen ngòm.

"Gã này là ai?

Lại dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với ta, lẽ nào không biết ta là ai sao!" Thương Thiên không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, gã này lại không biết hắn là ai, đúng là quá trẻ người non dạ rồi.

Dù sao hắn cũng là người có tiếng tăm trong tam giới, gã này lại không nhận ra, thật khiến người ta tức giận.

"Đa Trọng Vân đại nhân, trông ngài còn đẹp trai hơn trong tranh, trời ạ, quả nhiên người thường không thể sánh bằng ngài.

Ngài cũng đã ra ngoài rồi sao, lẽ nào bên Thiên đình thật sự đã xảy ra chuyện?

Có vấn đề gì mà ngài phải bố trí kết giới ở đây?" Tên thiên binh thiên tướng lúc này lại như cá gặp nước, cả người reo hò nhảy nhót, rồi lon ton chạy về phía người đó.

“Đợi đã, ngươi là tiểu bối vô danh nào đó ta không quen, nhưng ta phải nhắc nhở ngươi, ta đã bị khống chế.

Bây giờ, nhân cách của ta là ta, nhưng thân thể ta không còn là của ta nữa, bị người khác điều khiển.

Nếu ngươi lại gần, có khả năng sẽ bị ta tấn công.” Gã đó đột nhiên đưa một tay ra ngăn lại, rồi thở dài một hơi.

“Đại nhân, một nhân vật lợi hại như ngài, ai có thể khống chế được ngài chứ?

Ngài đừng đùa với tôi nữa, dù sao thực lực của ngài mạnh như vậy, không ai có thể khống chế được ngài đâu, cho nên ngài đừng đùa nữa!” Tên thiên binh lúc này hai tay cứng đờ giữa không trung, có vẻ hơi lúng túng.

Dù sao hắn cũng là hảo tâm xông tới, kết quả lại bị dội một gáo nước lạnh.

“Này, gã này bị sao vậy?

Háo hức chạy tới mà bị người ta phũ phàng như thế không thấy ngại à?

Người ta đã nói vậy rồi, còn đứng đó làm gì?

Mau quay lại đi!” Thương Thiên không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, gã này đúng là một cây cỏ đầu tường, bên nào mạnh thì theo bên đó.

Chỉ e là hắn không biết, thực lực của ta có thể mạnh hơn gã kia một chút, tuy tạm thời chưa biết, nhưng sau này sẽ hiểu thôi.

“Cả hai đừng lại gần ta, thân thể ta bây giờ không do ta khống chế nữa rồi, có người đang ở sau màn điều khiển thân thể ta.

Cho nên nếu hai ngươi lại gần, có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Ta cũng không muốn làm hại các ngươi, tuy không quen biết hai ngươi, nhưng ta hảo tâm nhắc nhở, mau rời khỏi nơi này đi!" Đa Trọng Vân nói.

"Này, gã này rốt cuộc bị sao vậy?

Sao lại không thể điều khiển được thân thể mình!" "Những chuyện này không phải hai tên các ngươi có thể quản được, dù sao chuyện này cũng nguy hiểm và nghiêm trọng.

Gã đó thực lực rất mạnh, ngay cả ta cũng không đánh lại, điểm này ta không thể không thừa nhận.

Cho nên, hai ngươi cũng không cứu được ta, cũng không giúp được ta, nên đừng hỏi tại sao nữa, mau rời khỏi đây đi, dù sao nơi này cũng là để thu thập các thiên binh thiên tướng!" Đa Trọng Vân thở dài.

Thực ra tất cả là tại hắn quá sơ suất, quá xem thường địch nhân, kết quả là trúng bẫy của địch, thân thể cũng bị địch nhân chiếm đoạt.

Chương 473

Bây giờ căn bản không thể thoát khỏi chú ngữ này, cho nên tạm thời chỉ có thể chấp nhận sự khống chế của kẻ địch.

Kẻ địch này là một kẻ xấu xa, mục đích của hắn là thu thập càng nhiều thần tiên càng tốt, sau đó hấp thụ năng lượng của họ.

Như vậy hắn có thể có được sức mạnh vô cùng to lớn, trở nên mạnh hơn, rồi có thể thống trị toàn bộ tam giới ngũ hành.

"Vậy thì ta phải tìm cách cứu ngài chứ, không có bất kỳ thông tin nào cũng không được.

Hơn nữa, với tư cách là trợ thủ đắc lực và lợi hại nhất của Thiên giới, ngài không thể chết được.

Nếu ngài chết, vậy thì Thiên đình lại thiếu đi một chiến lực nữa.

Cho nên dù thế nào cũng phải cứu ngài về, hay là tôi đi Thiên đình mời cứu binh nhé!" Thiên binh nói.

"Vô dụng thôi, không quay về đó được nữa rồi, cầu thang lên trời đã bị chiếm lĩnh.

Nơi đó đã tan tác, tất cả thần tiên đều đã chạy thoát ra ngoài, không biết bây giờ ra sao rồi.

Nhưng tuyệt đối đừng quay về đó, nếu quay về đó thì chẳng khác nào tự chui đầu vào lưới!" Đa Trọng Vân vừa nghe đến hai chữ Thiên đình, ánh mắt đột nhiên trở nên có chút lạnh lẽo, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Dựa vào hai điểm này, Thương Thiên có thể thấy, bên Thiên đình chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn, nếu không hắn sẽ không có biểu cảm như vậy.

“Này, huynh đệ, nếu đã biết bên Thiên đình xảy ra chuyện nghiêm trọng, vậy phiền ngươi cho ta biết bên đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Rốt cuộc đã có chuyện gì, ta bây giờ cũng đang tìm cách giải quyết chuyện này, nhưng ta không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!” Thương Thiên biết gã này chắc chắn biết một số chuyện, cho nên quyết định hỏi xem rốt cuộc hắn đã làm những gì.

Dù sao có lúc biết một số nội dung vẫn tốt hơn là không biết gì, dù sao lần này đối mặt với kẻ địch là một ẩn số.

“Nói cho ngươi cũng vô dụng, bằng thực lực của ngươi căn bản không thể đối phó.

Tuổi của chúng quá cao, số lượng lại vô cùng nhiều, căn bản không thể đối phó.

Cho nên không thể không từ bỏ Thiên đình, chạy thoát ra ngoài, nhốt toàn bộ đám quái vật đó ở trong Thiên đình!” Đa Trọng Vân khẽ thở dài, không khỏi nhớ lại trận chiến đó.

Trận chiến đó quả thực quá kinh khủng, đối phương không phải là quái vật bình thường, cũng không phải yêu ma gì, mà là những con ma lợi hại, thực lực mạnh, số lượng lại đông, con nào con nấy đều vô cùng ghê tởm.

Căn bản không thể giết chết, hơn nữa còn có khả năng thao túng thân thể người khác.

“Thật sự lợi hại đến vậy sao?

Ta lại thấy chắc là không lợi hại đến thế đâu, vậy mà ngay cả Thiên đình cũng không thể chống lại, đám đó rốt cuộc là quái vật gì mà lại mạnh mẽ đến vậy!” Thương Thiên không khỏi có chút tò mò, đám quái vật đó rốt cuộc là quái vật gì mà lại mạnh mẽ đến thế, ngay

cả Thiên đình cũng không thể chống lại, buộc phải nhường cả Thiên đình cho chúng.

Xem ra chuyện này có lớn có nhỏ, không thể cứ thế cho qua được, vì tình hình ban đầu e rằng không đơn giản.

Xem ra khởi đầu của chuyện này, tất cả đều liên quan đến tên thư sinh kia, tên thư sinh đó mới là kẻ đầu sỏ gây ra mọi chuyện.

Chắc chắn đều do hắn chủ đạo, tất cả cũng chắc chắn là do hắn làm lúc sắp chết.

Bây giờ hắn cuối cùng cũng hiểu tại sao.

Con người sống trong thế giới yên tĩnh này quá lâu, đã quên mất hắn là ai, cho nên hắn muốn tạo ra một chút náo nhiệt cho thế giới này.

Nhưng đây không phải là một chút náo nhiệt, mà là khiến toàn bộ người trong tam giới ngũ hành đều náo nhiệt.

Không chỉ đơn giản là náo nhiệt, mọi người náo nhiệt xong, có khả năng sẽ mất mạng, thật là cạn lời.

Những con quái vật hắn thả ra e rằng cũng không phải quái vật bình thường, đó có thể là ma đầu.

Nhưng nếu là ma đầu thì sao có thể chống lại thần tiên được chứ, hơn nữa, chưa từng nghe nói có đại ma đầu nào có thể đối kháng với thần tiên.

Chương 474

Dù sao từ xưa đến nay, những đại ma đầu đối kháng với thần tiên đều đã bị tiêu diệt hết rồi.

Cho nên lần này thứ xuất hiện e rằng không đơn giản, ngay cả con đường lên Thiên đình cũng bị chiếm lĩnh, vậy chuyện sau này càng khiến người ta không thể đoán trước được.

"Nhưng cũng không thể như vậy được, lẽ nào cứ nhẫn tâm nhìn ngài làm chó săn cho kẻ khác sao?

Dù gì ngài cũng là thần tượng của ta, ta nhất định phải cứu thần tượng của mình, nếu không, sao ta có thể nhẫn tâm rời đi được!" Tên thiên binh vẻ mặt có chút khó xử, dù sao đây cũng là thần tượng của hắn, thần tượng của hắn lợi hại như vậy mà lại bị khống chế, hắn không muốn nhìn thần tượng bị người ta sử dụng như chó săn.

"Ồ ồ ồ, vừa rồi còn nhát gan như quỷ nhát, tham sống sợ chết, sao thế?

Bây giờ lại không sợ nữa rồi à, vì thần tượng của ngươi mà lại có dũng khí lớn như vậy sao, ta thật không nhìn ra đấy!" Thương Thiên nghe lời của gã đó, không khỏi bắt đầu trêu chọc hắn.

Gã đó rõ ràng là kẻ nhát gan sợ chết, bây giờ lại tỏ ra dũng cảm.

"Ngươi không biết đâu, vừa rồi ta sợ chết, đó là vì sinh mệnh chỉ có một lần, tuy ta có thể phục sinh, nhưng ngươi không biết đó thôi, chết đi và tái sinh, đó hoàn toàn là hai người khác nhau, cho nên ta không muốn chết.

Nhưng ngươi phải biết một chuyện khác, nếu tín ngưỡng của một người bị hủy hoại, vậy thì dù mất đi sinh mệnh cũng phải bảo vệ tín

ngưỡng đó!" Sắc mặt của tên thiên binh thiên tướng lúc này vô cùng kiên định, biểu cảm cũng vô cùng kiên định, ánh mắt lộ ra cũng là tín ngưỡng kiên định.

"Ồ ồ ồ, không nhìn ra nha, vẻ ngoài của ngươi thì ra lại có một mặt thâm sâu bất lộ như vậy!" Thương Thiên cười, gã này.

Kẻ càng yếu đuối, lại càng thích tỏ ra kiêu ngạo, phảng phất như thái độ của mình cứng rắn hơn một chút thì có thể trở nên mạnh mẽ hơn vậy.

Thật nực cười!

"Lần này ta thật sự không có tâm trạng nói nhảm với ngươi nữa, gã kia bắt đầu thao túng thân thể ta rồi.

Nhiệm vụ bây giờ của ta là tiêu diệt hai ngươi, dù sao giữa hai ngươi, gã kia thực lực không tồi, gã đó muốn hấp thu sức mạnh của hắn, sau đó trở nên mạnh hơn!" Giọng điệu của Đa Trọng Vân đột nhiên trở nên có chút lạnh lẽo, và có cảm giác nặng nề, dường như đang cố gắng kiềm chế thứ gì đó.

Nhưng, căn bản không thể kiềm chế được những thứ đó, chúng dường như sắp đột phá thân thể hắn, nhưng hắn vẫn đang liều mạng kiềm chế.

"Mau đi đi, sao còn không đi?

Nếu không đi nữa thì không kịp đâu, các ngươi căn bản không đấu lại ta.

Cho nên ta khuyên các ngươi mau đi đi, nếu không hai ngươi có khả năng sẽ chết ở đây.

Bây giờ các ngươi không nên chết ở đây, nên đi tìm tất cả các thần tiên, tập hợp họ lại cùng nhau đối phó với gã đó, nếu không toàn bộ tam giới ngũ hành e rằng sẽ bị hủy diệt ở nơi này!" Giọng nói của Đa

Trọng Vân nghe có chút gấp gáp, thậm chí có chút cuồng bạo, dường như không thể kiềm chế được thứ trong cơ thể nữa, thứ đó sắp bùng nổ rồi.

"Làm sao bây giờ?

Phải có cách cứu ngài chứ, không thể nhìn ngài bị một kẻ xấu khống chế được.

Ngài cũng là hình tượng của cả Thiên giới, nếu bị kẻ xấu khống chế, vậy thì còn gì là hình tượng của Thiên đình nữa.

Cho nên chúng ta nhất định phải cứu trợ, hôm nay ta sẽ không đi đâu hết!" Thiên binh rút vũ khí ra, vì hắn đã hạ quyết tâm rồi.

Tất cả đều đã quyết tâm, vì trong lòng hắn hiểu rõ, là một thiên binh thiên tướng, nên bảo vệ thế giới này, bảo vệ tam giới ngũ hành.

Từ lúc sinh ra đã được dạy dỗ như vậy, cho nên hắn chưa bao giờ lùi bước trước bất kỳ cường địch nào, cũng chưa bao giờ sợ hãi bất kỳ cường địch nào.

"Gã này, nếu ngươi còn không biết điều, có thể sẽ mất mạng đấy.

Ta nói cho ngươi biết, với thực lực hiện tại của ngươi, căn bản không thể đối kháng với ta.

Ta muốn tiêu diệt ngươi, căn bản không cần thời gian, chỉ cần một giây là có thể giải quyết xong.

Hai ngươi mau đi đi, nếu không có khả năng sẽ chết ở đây.

Ta không muốn giết các ngươi, ta không muốn tay mình lại vấy thêm máu tươi của các ngươi, dù sao ta đã giết quá nhiều người rồi!" Chỉ thấy thân thể hắn đột nhiên bắt đầu động, trong nháy mắt trong tay đã có thêm hai thanh đao kiếm.

Chương 475

Hai thanh đao kiếm đó không phải là vũ khí bình thường, chắc hẳn là vũ khí cấp thần trở lên, xem ra uy lực vô cùng lớn.

Nếu tên tiểu binh kia muốn chống đỡ, e rằng căn bản không chống đỡ nổi.

Điểm này, Thương Thiên trong lòng hiểu rõ hơn ai hết.

Nếu một đao một kiếm kia chém xuống, vậy thì tên thiên binh thiên tướng đó có khả năng sẽ mất mạng vì thế, tuyệt đối sẽ chết.

Điểm này hắn trong lòng hiểu rõ hơn ai hết.

"Mau đi đi, nhân lúc ta bây giờ còn có thể kiềm chế nó, không để nó ra tay, mau chạy đi, có thể chạy bao xa thì chạy.

Nếu còn chần chừ, thì căn bản không chạy được nữa đâu, đến lúc đó đừng trách ta, vì thân thể ta không phải là thân thể của ta, ta không thể thao túng được thân thể của mình!" Đôi mắt của Đa Trọng Vân đột nhiên trở nên đỏ ngầu.

Giọng điệu càng thêm gấp gáp.

"Ta đã nói không đi là không đi, ta tuyệt đối sẽ không đi!

Sao ta có thể dễ dàng bỏ lại tín ngưỡng của mình, bỏ lại thần tượng của mình mà chạy trốn chứ?

Đó tuyệt đối không phải là chuyện một chiến sĩ nên làm.

Là một chiến sĩ, vậy thì ta nên vì trái tim mình, vì thần tượng của mình, vì tất cả những gì ta bảo vệ mà chiến tử sa trường.

Cho nên hôm nay dù thế nào ta cũng sẽ không làm một kẻ đào binh!" Thiên binh trực tiếp cầm vũ khí trong tay xông lên, trong lòng

hắn hiểu rõ.

Trong lòng hắn có tín ngưỡng, có đạo, có những thứ cần bảo vệ, cho nên tuyệt đối không thể lùi bước, cũng tuyệt đối không thể trốn tránh.

Bởi vì hôm nay trốn tránh, chính là nỗi đau khổ sau này.

Rầm!

"Khốn kiếp, ta đã sớm bảo ngươi chạy, ngươi lại cứ không nghe ta.

Bây giờ thì hay rồi, bị ta một cước tiêu diệt.

Ta đã nói rõ từ trước, ngươi căn bản không phải đối thủ của ta, nhưng tại sao lại cố chấp như vậy chứ?

Tín ngưỡng của ngươi, những thứ đó chỉ có người sống mới có thể có.

Bây giờ là một người đã chết, chắc không thể nhắc đến tín ngưỡng nữa rồi!" Đa Trọng Vân nhìn song kiếm trong tay mình chém xuống, trái tim hắn co thắt dữ dội.

Hắn không muốn giết người, cũng không muốn ra tay, nhưng không có cách nào, hắn không thể khống chế được, vì thân thể hắn đang bị người khác thao túng.

Hắn cố gắng giãy giụa thoát khỏi sự khống chế của gã đó, nhưng gã đó lại khống chế hắn rất chặt, căn bản không có cách nào thoát ra được.

Sức mạnh của gã đó mạnh hơn hắn, hắn cũng không thể chống lại.

"Khốn kiếp, sẽ có một ngày ta bắt ngươi phải trả giá.

Dù sao tất cả những bi thương hiện tại đều do ngươi gây ra, cho

nên sẽ có một ngày ngươi phải trả lại gấp bội!" Thương Thiên có thể một quyền đấm xuống đất, nhưng khi tất cả bụi bặm tan đi, hắn đột nhiên phát hiện trước mặt lại đang đứng hai người.

"Chuyện gì vậy?

Không phải ngươi nên chết rồi sao?

Vừa rồi căn bản không thể nào đỡ được, cho nên không thể nào còn sống được!" Hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy chính là tên chiến sĩ vừa rồi, nhưng lúc này hắn lại hoàn toàn không hề hấn gì, như một người không có chuyện gì xảy ra bước ra, mặt cười toe toét nhìn hắn.

"Này này này, ngươi đang nhìn đâu vậy?

Chương 476

Ta cũng không sao mà?

Tuy ta không đỡ được công kích của ngươi, thực lực yếu, nhưng ngươi nên tin vào thực lực của ta chứ, muốn đỡ được công kích của ngươi e rằng đơn giản thôi.

Cho nên cũng không cần kinh ngạc, dù sao chỉ bằng thực lực của gã này không thể đối phó được, nếu đã vậy, ta giúp gã này một tay!" Thương Thiên cười nói.

"Đi đi, các ngươi thật sự không đối phó được ta đâu, vì thực lực của ta đã đột phá một cảnh giới, trở nên cuồng bạo hơn trước.

Ta giống như một cái xác chết không có cảm giác và đau đớn, cho nên bất kỳ công kích nào đối với ta dù có bị thương nặng cũng vô dụng, ta vẫn có thể đứng vững như thường, cho nên đi đi!" Đa Trọng Vân thở dài, trong lòng hắn hiểu rõ hơn ai hết, bây giờ rốt cuộc là tình trạng gì, trong lòng cũng hiểu rõ hơn ai hết nguy hại lớn đến mức nào, cho nên không muốn làm hại thêm nhiều người nữa.

Vì số người chết trong tay hắn đã quá nhiều rồi.

"Đang nói đùa à, bảo ta đi?

Nói cho ngươi biết, trong từ điển của ta không có hai chữ đào tẩu, bảo ta chạy trốn à, hoàn toàn không có khả năng.

Vì ta chưa bao giờ muốn làm đào binh, hơn nữa đối mặt với khó khăn, ta phải nghênh khó mà lên, giải quyết khó khăn này mới là tốt nhất!" Thương Thiên đứng ra, vì hắn biết lúc này ngay cả một chiến sĩ cũng đã làm gương, hắn là một đại thần cũng không thể không đứng ra làm gương chứ.

Dù sao cũng là một cường giả mà, nếu cứ thế lùi bước, chẳng phải là mất mặt sao.

Cho nên, hắn quyết định đứng ra, dù sao đối mặt với cao thủ này, hắn cũng muốn biết gã này rốt cuộc lợi hại đến mức nào, rốt cuộc có lợi hại không.

Nếu có lợi hại, vậy thì đừng đi thực hiện nhiệm vụ này nữa, dù sao nếu ngay cả hắn cũng mạnh hơn mình, vậy đi thực hiện nhiệm vụ, đối mặt với tên đại boss kia chẳng phải là bị boss kia đấm nát sao?

"Ta đã nói rồi, các ngươi không thể đánh thắng ta đâu, cho nên đi đi.

Ta không muốn tay mình lại vấy thêm máu của quá nhiều người vô tội nữa, cho nên ta cầu xin các ngươi được không, mau đi đi, đi càng xa càng tốt!" Đa Trọng Vân nói.

"Không được, ta đã nói ta muốn cứu ngươi, thì ta nhất định sẽ cứu.

Ta tuyệt đối sẽ không phản bội đạo lý và tín niệm của mình, vì tín niệm và đạo lý vô cùng quan trọng, cho nên ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ, cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ!" Giọng điệu của thiên binh vô cùng kiên định, vì hắn hiểu rõ họ là một thể, cùng một chiến tuyến, vốn là người qua đường, tuy bị khống chế, nhưng hắn biết, phải cứu được người này, vì thực lực của hắn mạnh, chắc chắn có thể giúp một tay cứu thế giới.

Cho nên, hắn cũng tuyệt đối sẽ không từ bỏ, vì trong lòng hắn hiểu rõ hơn ai hết, tín ngưỡng và thần tượng trong lòng hắn đều vô cùng quan trọng.

Không có cái nào có thể từ bỏ, cho nên phải kiên trì đến cùng, dù có mất đi sinh mệnh, mất đi tất cả, thì cũng phải liều mạng bảo vệ.

Đạo nghĩa mà hắn kiên trì, tín ngưỡng mà hắn kiên trì, tất cả những gì hắn kiên trì, vì đó là tín ngưỡng của hắn, là đạo mà hắn tin.

"Làm vậy không đáng đâu, ngươi biết không?

Ngươi có thể sẽ mất mạng vì thế, đó là điều ta không muốn thấy nhất.

Ý tốt của ngươi ta xin nhận, nhưng làm vậy thật sự không đáng!" Đa Trọng Vân cảm kích hai gã này, hai gã này khiến hắn hiểu ra ý nghĩa của đồng đội.

Cũng chính hai gã này khiến hắn một lần nữa hiểu ra, thì ra đồng bạn quan trọng đến nhường nào.

Thì ra sức mạnh của một người không phải là mạnh nhất, khi sức mạnh của tất cả mọi người hội tụ lại, đó mới là sức mạnh mạnh nhất.

Trên thế giới này, lợi hại nhất không phải là cường giả.

Khi mọi người đoàn kết lại, sức mạnh phát huy ra mới là mạnh nhất, vì đó sẽ là một thời đại vĩnh hằng.

Điều này khiến hắn không khỏi nhớ lại lúc ban đầu một mình đối mặt với nhiều quái vật như vậy, vì hắn cảm thấy không cần đồng đội, một cường giả không cần đồng đội, không cần bạn bè.

Bây giờ mới biết, thì ra cường giả sở dĩ mạnh là vì có một nhóm bạn tốt.

"Chuẩn bị giác ngộ đi, ta sắp ra tay rồi đây.

Đừng làm nhục danh dự cao thủ số một Thiên giới nhé, đệ đệ, dù sao ngươi cũng là cao thủ số một Thiên giới, nếu bại trong tay ta, đến lúc đó truyền ra ngoài sẽ mất mặt lắm đấy!" Thương Thiên trực tiếp biến ra hai thanh trường kiếm trong tay rồi bay tới.

Chương 477

Dù sao hắn biết gã trước mặt không phải là một nhân vật đơn giản, hơn nữa còn là cao thủ số một của Thiên giới, cho nên cũng không thể sơ suất.

Dù sao đối mặt với nhân vật lợi hại như vậy, nếu còn sơ suất, thì không chết thảm mới lạ.

Đa Trọng Vân cũng có thể dễ dàng cảm nhận được, thực lực của gã này tuyệt đối không dưới hắn, gã này dường như còn mạnh hơn hắn một chút.

Tuy bản thân hắn không muốn phản kháng, nhưng kẻ điều khiển sau lưng lại không có ý định làm vậy.

Ý của kẻ điều khiển là muốn điều khiển tay hắn, sau đó tiêu diệt hai kẻ trước mặt.

Dù sao bây giờ một người đang xông tới, sức mạnh của gã này quá cường đại, kẻ điều khiển chắc hẳn đã để mắt đến sức mạnh của gã này, cho nên muốn hấp thụ sức mạnh của hắn.

"Ngươi phải cẩn thận đấy, ta không có năng lực gì khác, nhưng ta là người biết bố trí trận pháp.

Trận pháp của ta rất mạnh, người bình thường căn bản không thể đột phá ra ngoài.

Cho nên tuyệt đối, đừng xông vào trong trận pháp của ta." Đa Trọng Vân tuy có thể cảm nhận được thực lực của gã trước mặt rất mạnh, nhưng cũng không thể lơ là.

Dù sao tuy thực lực của gã này cường đại, nhưng nếu nói cho hắn biết cả khuyết điểm và ưu điểm của mình, vậy thì đối phó hắn cũng

dễ hơn.

Trông hắn vô cùng mâu thuẫn và phức tạp, dù sao bây giờ cũng đang quyết đấu với hắn, nhưng lại cứ nói cho hắn biết cả khuyết điểm và ưu điểm, khao khát bị hắn đánh bại, thật sự có chút buồn cười và trào phúng.

"Thì ra là vậy, nếu đã thế, vậy thì ta nghĩ ngươi không có thời gian bố trí trận pháp đâu, đệ đệ.

Bố trí trận pháp cũng cần thời gian, cho nên, ta sẽ không cho ngươi bất kỳ thời gian và cơ hội nào đâu, điểm này ngươi phải rõ ràng!" Thương Thiên nghe lời hắn xong, cũng gật đầu với người lạ này.

Xem ra gã này rất lợi hại, vì nếu hắn biết bố trí trận pháp, vậy thì chứng tỏ hắn là cao thủ số một ở Thiên giới cũng không phải là hữu danh vô thực, cũng không phải là cái danh hão.

Thần tiên biết bố trí trận pháp, đơn độc bố trí trận pháp, e rằng đều rất lợi hại.

Cho nên, hắn tuyệt đối không dám xem thường gã trước mắt, nên bây giờ chỉ có thể biến bị động thành chủ động tấn công, như vậy có lẽ mới có thể dễ dàng đánh bại hắn hơn.

"Ngươi phải cố lên nhé, ngoài ra đừng làm ngài ấy bị thương, nếu bị thương thì e rằng cũng không hay lắm, cho nên nhất định phải chữa trị cho ngài ấy, đừng để ngài ấy bị thương là được rồi!" Thiên binh đứng bên cạnh có chút lo lắng hét lên.

Dù sao danh hiệu Thương Thiên này ai mà chưa từng nghe qua, gã này nổi tiếng là kẻ tàn nhẫn, đặc biệt là lòng dạ đen tối, đặc biệt thích đánh người đến chết, cho nên hắn đặc biệt lo lắng thần tượng của mình có bị đánh chết không, đây là điều hắn lo lắng nhất.

Cho nên, hắn không khỏi dặn dò vài câu.

“Đến đây!” Đa Trọng Vân hai tay giang ra, chỉ thấy một ngôi sao năm cánh từ trong tay hắn đột nhiên xuất hiện, ngôi sao năm cánh đó xoay hai vòng, rồi bay lên trời.

Tay kia của hắn lại xuất hiện một hình tam giác, sau đó hình tam giác đó trực tiếp bao vây lấy Thương Thiên, Thương Thiên trong nháy mắt bị nhốt ở bên trong.

“Không hổ là thần tượng của ta, lại có thể trong thời gian ngắn như vậy bố trí ra hai trận pháp, cũng quá khủng bố rồi!” Tên thiên binh thấy cảnh này, đứng bên cạnh vỗ tay reo hò.

Dù sao tín ngưỡng mà hắn sùng bái, thần tượng mà hắn sùng bái không hề yếu, dù sao cũng là cao thủ số một Thiên giới.

Hơn nữa, ở trước mặt gã này, nếu Thương Thiên muốn đối phó, vậy thì phải có tốc độ nhanh hơn, vì tốc độ bố trí trận pháp của gã đó cực kỳ nhanh, có thể nói trong một giây bố trí sáu trận pháp cũng không sai.

Dù sao đã từng có một vị lão thần tiên so tài với hắn, thần tượng của hắn đã bố trí sáu trận pháp trong một giây.

Phải xem tốc độ tay nhanh đến mức nào, còn bao gồm cả niệm chú ngữ nữa, nhưng hắn lại vượt qua giới hạn đó, trong một giây trực tiếp tung ra sáu trận pháp, vị lão thần tiên đó trực tiếp nhận thua tại chỗ.

“Trời ạ, gã này quả là biến thái, dù là trận pháp cũng không thể nhanh như vậy được, sao có thể nhanh đến thế chứ, trong thời gian ngắn như vậy, trực tiếp biến hóa thành hai cái, cũng quá khủng bố rồi.

Lẽ nào là tay nhanh như chó?

Rốt cuộc độc thân bao nhiêu năm rồi!” Thương Thiên quả thực không còn lời nào để nói, vừa rồi hắn còn nói ta đã nói cho ngươi biết

nhược điểm rồi, tự tin tràn đầy tưởng rằng đã tìm được cách đối phó với hắn.

Nhưng bây giờ mới phát hiện thì ra đó chỉ là bắt đầu, gã này quả thực quá biến thái, quả nhiên không hổ là cao thủ số một Thiên giới.

Chương 478

Lại có thể trong thời gian ngắn như vậy, bố trí ra hai trận pháp.

Quả thực khiến hắn không thể tin nổi, không thể chấp nhận được.

Gã này cũng quá khủng bố rồi, may là ở phương diện khác chắc không giỏi lắm, e rằng cũng chỉ giỏi ở phương diện này, nếu không thì chắc chắn không đánh lại.

Gã này quả là yêu nghiệt trong đám yêu nghiệt, biến thái trong đám thần tiên.

"Ta đã nói từ trước rồi mà, đừng xem thường ta.

Ta không biết bố trí trận pháp, tuy đó là một việc tốn thời gian, và cũng là một việc tốn tinh lực, nhưng ở chỗ ta lại căn bản không cần những thứ đó.

Cho nên cũng đừng xem thường ta, lấy thực lực thật sự ra đi, nếu không thì có chút phiền phức đấy!" Đa Trọng Vân thở dài, dù sao ưu điểm của người này là ở phương diện bố trí trận pháp.

Tốc độ của ai cũng không thể nhanh bằng hắn được, hắn là người được Thiên giới công nhận có tốc độ tay nhanh nhất, có thể bố trí chín trận pháp trong thời gian ngắn.

Cũng có thể bố trí chín trận pháp trong vòng một phút, thần tiên bình thường và những thần tiên rất giỏi bố trí trận pháp khác đều không làm được.

Vì trong vòng một phút phải bố trí chín trận pháp, phải bao gồm cả niệm khẩu quyết, có những chú ngữ, ngoài ra còn phải vẽ vòng tròn, vẽ hình, nhưng hắn lại bỏ qua tất cả những thứ đó.

Gã này có thể nói là một kẻ biến thái.

“Ta đã nói rồi, thần tượng nhà ta không yếu như vậy đâu, dù sao cũng là cao thủ số một được Thiên giới công nhận, sao có thể yếu như vậy chứ.

Dù sao cũng lấy toàn bộ thực lực của ngươi ra đi, cứ đánh như vậy cũng quá mất mặt rồi, như vậy có đáng không chứ, mau lấy toàn bộ thực lực của ngươi đi!” Tên thiên binh hét lên.

“.....” Thương Thiên quả thực cạn lời, vừa rồi, lúc hắn lấy ra thực lực, lại sợ làm thương thần tượng của hắn, lại không cho hắn lấy ra thực lực, lại muốn hắn khuất phục.

Bây giờ, thần tượng của hắn thể hiện ra thực lực mạnh mẽ như vậy, lại bắt đầu chê thực lực của hắn không đủ.

Gã này quả thực không phải đàn ông, hơn nữa, có cần phải như vậy không?

Bây giờ hắn thật sự đau đầu, không chịu nổi gã này nữa rồi.

Nếu có cơ hội, nhất định phải đá gã này đi thật xa.

Nhưng cơ hội sắp đến rồi, chỉ cần cứu được gã này ra, thì để hắn và gã kia hai người song túc song phi, để hai người họ bỏ trốn với nhau.

Đến lúc đó lại đến Thiên đình xem xét, sau đó hoàn thành nhiệm vụ, nhận gói quà lớn.

Dù sao bây giờ hắn coi trọng nhất là gói quà lớn, vì phần thưởng trong gói quà lớn chắc chắn rất phong phú.

Chỉ cần có thể nhận được phần thưởng trong gói quà lớn, vậy thì có thể một bước phong thần, thực lực cũng sẽ nhờ đó mà tăng mạnh.

Điểm này trong lòng hắn hiểu rõ hơn ai hết, tuy thực lực của hắn bây giờ đã là mạnh nhất rồi, nhưng cần phải mạnh hơn nữa.

Tuy thực lực mạnh rồi, nhưng không thể hoàn toàn miêu sát được những người có thực lực tương đương, chỉ chênh lệch một chút xíu.

Cho nên, đây là nỗi băn khoăn lớn nhất thế gian, phải trở nên mạnh hơn, có thể luôn luôn tỏ ra như vậy với tất cả mọi người, mới là điều hắn hài lòng nhất.

“Huynh đệ, có thể nói cho ta biết, cái trận pháp hình tam giác này nên phá giải thế nào không?

Ta vừa xem qua, cảm thấy nó rất phức tạp, ta không biết phá giải, nói cho ta biết đi để ta cũng đỡ tốn chút sức lực, nếu không thì quá lãng phí thời gian và tinh lực của ta rồi!” Thương Thiên cúi đầu nhìn, bị trận pháp hình tam giác này bao vây, cũng không biết nên giải thế nào.

Gần đây nếu muốn thật sự giải khai, phải cẩn thận quan sát, không chừng thật sự có thể giải khai, nhưng hắn không muốn lãng phí sức lực của mọi người.

“Ngươi có thấy ba góc hợp thành ba cạnh không, đó chính là nhược điểm.

Chỉ cần phá hủy ba chỗ đó, vậy thì trận pháp này tự nhiên sẽ bị phá vỡ.

Chương 479

Nhưng cái này không có tính uy hiếp, vì nó chỉ hạn chế hành động của ngươi thôi.

Cái mà ta vừa phóng ra mới là đáng sợ nhất!" Đa Trọng Vân thở dài.

"Cái mà ngươi vừa phóng ra là cái gì vậy, ta nhớ hình như là một ngôi sao năm cánh, thứ đó có tác dụng gì vậy!" Thương Thiên gãi gãi sau gáy, cẩn thận nhớ lại.

Vừa rồi gã đó quả thực phóng ra hai cái, một ngôi sao năm cánh, một hình tam giác, ngôi sao năm cánh là cái được phóng ra trước, cũng không biết ngôi sao năm cánh đó để làm gì, dù sao cũng đã bay lên trời rồi.

Dù sao bây giờ cũng chưa thấy nó hạ xuống.

"Những thứ đó cũng không có tác dụng gì, nó bay lên đó để tích tụ sức mạnh thôi.

Đợi sức mạnh tích tụ đủ, nó sẽ phát ra một chùm tia sáng mạnh mẽ và có tính hủy diệt, sau đó trực tiếp bắn từ trên xuống, trực tiếp đánh ngươi tan xương nát thịt!" Đa Trọng Vân nói hết ra, dù sao bây giờ hắn đang bị người khác hoàn toàn thao túng.

Nhưng, miệng của hắn lại không bị thao túng, nói chuyện có thể khống chế, chỉ có tay chân và thân thể là không thể khống chế thôi, bị gã đó khống chế rất chặt, cũng không thể giãy thoát được.

"Trời ạ, có thể đừng ác như vậy không?

Vừa lên đã chơi lớn như vậy, biết không?

Đang muốn giết ta đấy à, một chiêu này là muốn miêu sát ta sao.

Nếu lúc đó ta không tránh được, vậy chẳng phải là trực tiếp xuống suối vàng rồi sao?

Cũng quá độc ác rồi!" Thương Thiên chưa bao giờ nghĩ tới, hai trận pháp trông đơn giản như vậy, lại âm hiểm độc ác đến thế.

Vừa rồi hắn còn nghĩ không có gì to tát, vừa rồi cũng đã nói trận pháp hình tam giác kia không gây thương hại gì cho hắn, cho nên hắn càng không lo lắng.

Nhưng khi biết đến ngôi sao năm cánh kia, cả người hắn biến sắc.

Tia sáng hủy diệt trực tiếp đánh hắn tan xương nát thịt, may là vừa rồi hắn đã hỏi, nếu không hỏi mà cứ tiêu hao thêm chút thời gian nữa, không chừng ngôi sao năm cánh kia đã tích tụ đủ năng lượng, sau đó lúc đó bị hủy diệt, tan xương nát thịt cũng không còn.

"Vậy có thể trách ta được sao?

Thân thể ta bây giờ đang bị người ta thao túng, vừa rồi bảo ngươi chạy ngươi lại không chạy, cứ đòi cứu ta.

Nhưng muốn cứu ta thì phải tùy cơ ứng biến, thực lực của ngươi mạnh, nếu nghiêm túc đánh, ta không phải là đối thủ của ngươi!" Đa Trọng Vân nhún nhún vai, thực ra hắn cũng rất bất lực.

Dù sao hắn cũng không muốn làm vậy, nhưng người đang điều khiển sau lưng lại không nghĩ vậy.

Ngay từ đầu đã hạ quyết tâm muốn một chiêu giải quyết hết đám người trước mặt, dù sao gã trước mặt này đối với hắn uy hiếp khá lớn, cho nên phải ưu tiên giải quyết.

Cho nên, hắn cũng không có cách nào.

"Xem ra tình hình này, thì chỉ có thể nhanh chóng giải quyết trận đấu thôi.

Dù sao cứ kéo dài thế này, cũng không biết rốt cuộc hắn có những năng lực gì, cũng không biết rốt cuộc hắn sẽ bố trí những trận pháp gì.

Cho nên, trước tiên bình tĩnh giải trừ sự khống chế này đã, nếu không, đến lúc đó ta chết thế nào cũng không biết!" Thương Thiên thở dài, gã này quả nhiên không hổ là cao thủ số một Thiên giới, quả nhiên vô cùng khó đối phó.

Tuyệt đối không thể xem thường gã này nữa, cho nên tiếp theo tuyệt đối không thể xem thường gã này nữa, dù sao thực lực của gã này thật sự mạnh mẽ, phải nghiêm túc đối đãi.

Hắn vung tay chém một đường, trực tiếp chém đứt trận pháp hình tam giác đó.

Dù sao vừa rồi gã đó đã nói cho hắn biết nhược điểm rồi, cho nên, sau khi biết nhược điểm, thì đơn giản rồi, trực tiếp loại bỏ nó.

Nhưng tiếp theo phải đối mặt với thứ trên trời kia, e rằng có chút khó giải quyết.

Dù sao thứ đó cũng không biết lúc nào sẽ tấn công, đây là điều khiến hắn phiền não nhất.

Chương 480

“Này huynh đệ, có thể nói hết một lần không?

Nhược điểm đó rốt cuộc là gì?

Cái thứ đang bay trên đầu kia, cái ngôi sao năm cánh vừa bay lên đó, rốt cuộc khi nào mới tấn công ta vậy?

Ta bây giờ sợ lắm, dù sao cứ làm thế này, ta căn bản không có khả năng phòng bị gì cả, nói cho ta biết nhược điểm của thứ đó đi!” Thương Thiên bắt đầu mặt dày, dù sao trận chiến này vốn không công bằng, hắn cũng không muốn đánh trận này, cho nên cũng không muốn lãng phí nhiều thời gian đi tìm nhược điểm của thứ đó, cứ hỏi thẳng cho xong, như vậy tiêu hao ít hơn, lại tiết kiệm thời gian.

“Gã này thật lười biếng, có thể không làm thì cố gắng không làm, cứ hỏi ta.

Vậy thế này đi, thứ đó không có cách giải trừ đâu.

Thứ đó bây giờ chắc đang ẩn nấp ở một nơi nào đó trên đầu ngươi, nếu không giải quyết được nó, đến lúc đó thật sự là tứ bề thọ địch, tám mặt mai phục, trốn cũng không trốn được!” Đa Trọng Vân thở dài.

Tên của gã này, tên là Thương Thiên, rõ ràng hắn đã từng nghe qua, tuy không quen thuộc, nhưng đã từng nghe người ta nhắc đến.

Thực lực của gã này rất lợi hại, người bình thường đánh với hắn căn bản không đánh lại, có thể nói là người mạnh nhất trong cả Thiên giới, chắc hẳn trong tam giới ngũ hành này cũng không ai có thể sánh ngang, cho nên gã này thật sự là một cường giả trong các cường giả.

Nhưng hôm nay, cuối cùng cũng được gặp, nhưng thái độ và thói

quen của gã này thì quả thực quá lười biếng rồi, lại còn cứ dựa vào người khác, hoàn toàn không muốn ra tay.

Vì từ vừa rồi đến giờ, trong lòng hắn hiểu rõ, gã này hoàn toàn chưa dùng sức, cũng chỉ vung hai đường đao.

Sau đó thì không làm gì khác, gã này thật sự quá khó chơi rồi, lẽ nào cao nhân bình thường đều không lộ tài năng sao?

"Vậy sao, vậy thì có chút phiền phức rồi.

Ta phải mất chút thời gian để tìm, ta thật sự không muốn mất thời gian.

Nếu đã vậy, thì cứ mặc nó đánh xuống đi, dù sao ta cũng không tránh, đến lúc đó sống chết toàn bằng ý trời.

Nhưng bây giờ ta phải giải quyết sự khống chế của ngươi trước đã!" Thương Thiên giơ thanh tàng đao trong tay lên, hắn không có tâm trạng để ý đến thứ trên kia nữa.

Thứ đó không cần biết lúc nào tấn công, bây giờ hắn không hề lo lắng, vì hắn căn bản không sợ hãi.

Thanh đao trong tay hắn, vung lên định chém đứt những sợi dây kia.

Vì hắn có thể dễ dàng nhìn ra, toàn thân gã đó đều bị dây quấn quanh, gã đó bị khống chế e rằng là do những sợi dây này, cho nên, hắn cảm thấy chỉ cần chém đứt hết những sợi dây này, thì gã đó có thể khôi phục tự do rồi.

Đến lúc đó, hắn cũng nhẹ nhõm, nhiệm vụ cũng hoàn thành.

Đương nhiên chỉ là nhiệm vụ này hoàn thành thôi, phía sau còn có một nhiệm vụ lớn hơn.

"Đợi đã, những sợi dây này không thể dễ dàng chém đứt được

đâu.

Nếu ngươi chạm vào, có thể cũng sẽ biến thành giống ta đấy.

Ta có mấy huynh đệ đều vì cứu ta như vậy mà bị khống chế hết!" Đa Trọng Vân vội vàng ngăn gã này lại, gã này thật sự quá sơ suất rồi, ngay cả chút chuyện này cũng không nhìn ra.

Người ta đã để lộ ra sơ hở, vậy thì tuyệt đối không thể dễ dàng để lộ ra như vậy được, chắc chắn là có ý đồ, cho nên chắc chắn có cạm bẫy.

Gã đó lại không nghĩ ngợi, cứ thế chém đứt sợi dây, chẳng phải là trúng kế của người ta sao?

Gã này rốt cuộc làm sao trở thành cường giả được vậy, một người ngốc như vậy trong chiến đấu lại có thể bách chiến bách thắng, thật sự không nhìn ra, gã này thật sự có lợi hại như vậy.

"Thì ra là vậy, vậy để ta xem cuối cùng nó có khống chế được ta không.

Nếu có thể khống chế được ta, hôm nay ta theo họ của ngươi.

Thật sự tưởng gã đó lợi hại lắm sao?

Chương 481

Đùa à, lại để lại cho ta cạm bẫy như vậy!" Thương Thiên lại không quan tâm nhiều như vậy, trực tiếp vung đao chém lên sợi dây đó.

Sợi dây đó không có màu sắc, trừ khi mắt của ngươi đặc biệt, mới có thể nhìn ra sự tồn tại của sợi dây đó.

Khi song đao chém xuống, sợi dây đó lại không hề đứt.

Kết quả mà Đa Trọng Vân dự liệu trong lòng cũng không xuất hiện, gã đó không bị khống chế, ngược lại còn bình tĩnh thu lại song kiếm trong tay, sau đó ngồi xuống cẩn thận nghiên cứu sợi dây quấn trên người hắn.

"Trời ạ, gã này rốt cuộc làm bằng gì vậy?

Sợi dây này cũng quá cứng rồi, hai thanh đao của ta chém xuống hoàn toàn không hề hấn gì.

Thứ này mỏng như vậy, nếu rút hết ra, rồi làm thành một cái nhuyễn giáp, đến lúc đó ai đánh ta cũng không sao!" Thương Thiên tỏ vẻ kinh ngạc, vì hắn lại phát hiện ra một bảo bối, có thể nói là bảo bối thật sự rồi.

Dù sao cứng như vậy, sợi dây này e rằng chắc chắn là bảo bối thật sự, không thể giả được.

"Đại ca, phòng ngự trên người ngài cao như vậy, dày như vậy, vừa rồi ngay cả sợi dây này cũng không thể khống chế được ngài, lẽ nào còn thiếu phòng ngự sao?

Mau tìm cách phá trừ sợi dây đó đi!" Đa Trọng Vân thực sự cạn lời, cũng cuối cùng hiểu tại sao gã này lại sơ suất như vậy.

Vì trên người gã này tổng cộng có bảy lớp phòng ngự, bảy lớp phòng ngự vô cùng cứng rắn, nếu muốn đánh vỡ, e rằng không phải là chuyện đơn giản.

Cho nên hắn căn bản không cần lo lắng bị người khác tấn công.

Khó trách gã này cứ sơ suất, chuyện gì cũng không quan tâm, thì ra lực phòng ngự trên người cao như vậy.

"Được rồi được rồi, ta lại cẩn thận xem xét sợi dây trên đầu ngươi, dù sao những sợi dây quấn ở tay và chân không giống nhau, sợi dây trên đầu ngươi cũng không giống!" Thương Thiên vừa đứng lên, chỉ thấy trên trời một tia sét đánh xuống, chính xác hơn không phải là một tia sét, mà là một chùm tia sáng trực tiếp bắn vào mặt hắn.

"Mẹ kiếp, ta vừa mới rửa mặt, còn cả kiểu tóc ta vừa mới làm, bây giờ bị ngươi làm rối hết cả rồi!" Thương Thiên suýt nữa thì chửi thề, sờ sờ mặt mình.

Vừa rồi chùm tia sáng đó chắc là công kích do ngôi sao năm cánh kia phát ra.

Công kích đó khá mạnh, lại có thể đánh vỡ lớp phòng ngự đầu tiên của hắn.

"Ta khuyên ngươi, lực phòng ngự này cũng quá mạnh rồi, như một người không có chuyện gì xảy ra vậy, giống như gió thổi vào mặt thôi!" Đa Trọng Vân suýt nữa thì ngất tại chỗ, gã này là con rùa sao?

"Huynh đệ, lực phòng ngự này thật sự mạnh, xem ra thực lực của ngươi quả thực rất mạnh.

Nếu công kích của ta không có bất kỳ hiệu quả nào, vậy thì tiếp theo ngươi có thể thả tay làm rồi, chém đứt hết những sợi dây trên người ta đi.

Vì ta bị những sợi dây này khống chế, nếu không có những sợi dây

này, ta đã sớm khôi phục tự do rồi.” Đa Trọng Vân bây giờ cuối cùng cũng hiểu, tại sao những người đó lại nói gã này là cao thủ.

Gã này quả nhiên là cao thủ, chỉ bằng khả năng phòng ngự này, đã không phải là kẻ yếu rồi, có thể nói là đáng nể.

Dù sao hệ số phòng ngự cao như vậy, bằng công kích của hắn hoàn toàn không thể đánh vỡ, nếu người khác tấn công, e rằng cũng vậy.

Cho nên, hắn tin vào số mệnh, gã này có đủ năng lực để chém đứt mấy sợi dây này.

Vì mấy sợi dây này tuy trông bình thường, không có năng lực đặc biệt gì, nhưng lại vô cùng cứng rắn.

Nếu muốn chém đứt, e rằng không phải là chuyện dễ dàng, ngoài ra bất kỳ ai chạm vào đều sẽ bị khống chế.

Cho nên, đây cũng là một chuyện rất phiền phức.

Nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều đến vậy, dù sao gã trước mặt này nếu lực phòng ngự mạnh như vậy, vậy thì chắc hẳn hoàn toàn có thể chống lại được, cho nên không có bất kỳ lo lắng nào, vì gã này đủ sức hoàn thành.

“Mấy thứ này trông không cứng lắm nhỉ, cũng không có thương hại gì.

Nhưng ta lại phát hiện mấy sợi dây này không tầm thường, chắc chắn là bảo bối.

Chương 482

Vấn đề là, thứ này phá giải thế nào đây, ta vừa dùng sức lớn như vậy cũng không chém đứt được nó.” Thương Thiên sờ sờ sau gáy, tuy mấy sợi dây này tạm thời không gây uy hiếp gì cho hắn, nhưng nếu muốn phá giải, e rằng cũng không phải là chuyện dễ dàng, cho nên bây giờ phải tìm cách phá giải mấy sợi dây này.

“Ta cũng không biết mấy sợi dây này làm bằng gì, dù sao mấy sợi dây này rất mỏng, nhưng chúng lại có khả năng lây nhiễm đặc biệt.

Một khi bị khống chế, vậy thì tuyệt đối bị khống chế rất chặt, căn bản không có cơ hội phản kháng, chỉ có thể mặc cho nó thao túng, cũng không thể phản kháng!” Đa Trọng Vân thở dài.

Tất cả là tại hắn quá khinh địch, nếu không quá khinh địch, không hấp tấp truy kích địch nhân, thì cũng không gây ra kết quả như bây giờ.

Vì ngay từ đầu, khi những đại ma đầu đó xâm nhập kinh tế, hắn là người đầu tiên đứng ra.

Lúc đó, những đại ma đầu đó rõ ràng không đánh lại hắn, vì thực lực của chúng chưa hoàn toàn khôi phục, sau đó chúng bỏ chạy, hắn liền truy kích, kết quả đuổi đến một sơn động, bị sợi dây này quấn lấy.

Lúc đầu hắn cũng không để ý.

Nhưng đến cuối cùng, hắn mới phát hiện ra mình đã trúng bẫy của người khác.

Thì ra chúng cố ý dụ hắn vào, sau đó không kìm được lòng mà để sợi dây đó quấn lên người mình.

Tác dụng của sợi dây đó là có thể khống chế hắn, khiến hắn không thể hành động, và mặc cho nó thao tác.

Hắn cũng không thể phản kháng.

“Huynh đệ, không ổn rồi, mấy sợi tơ này thật sự quá khó để gỡ bỏ, chúng không dễ gì phá hủy được, vô cùng chắc chắn, ta hoàn toàn không thể phá hủy nổi.

Vừa rồi ta dùng đao chém cũng không thể chặt đứt, xem ra thứ này e rằng nhất thời không thể phá hủy hoàn toàn được, có lẽ phải đợi một lúc!” Thương Thiên cẩn thận nghiên cứu sợi tơ kia.

Dù sao ở đây cũng có đến mấy trăm sợi, nếu nghiên cứu từng sợi một thì e là không thể, vì vậy hắn tìm ra sợi đặc biệt nhất trong số đó để nghiên cứu và phát hiện ra một bí mật.

Những sợi tơ này không phải vật chết, mà là những sinh mệnh thể tồn tại.

Chúng có sinh mệnh, nhưng lại không có sinh mệnh, điểm này khiến hắn vô cùng hiếu kỳ.

Bởi vì những sợi tơ này không thể nào có sinh mệnh được, tại sao ư?

Vì chúng quá nhỏ, gần như không thể nhìn thấy bằng mắt thường, phải nhìn thật kỹ mới phát hiện ra sự tồn tại của chúng.

Nhưng khi quan sát kỹ vừa rồi, hắn đột nhiên phát hiện những sợi tơ này có sinh mệnh, chúng có hô hấp, có tim đập.

Nếu cảm nhận cẩn thận, có thể cảm giác được tim đập và hơi thở của chúng.

Chuyện này thật quá kỳ lạ, rốt cuộc là sao?

“Chuyện này thật kỳ quái, nhưng ta vẫn có thể cảm nhận được

những sợi tơ này không phải thứ đơn giản, e rằng chúng còn lợi hại hơn.

Đương nhiên ta cũng chỉ đoán vậy thôi, phải nghiên cứu cẩn thận mới biết được, chỉ nhìn thôi thì không thể nhìn ra cái gì!" Đa Trọng Vân thở dài một hơi.

Kỳ thực, hắn đã sớm nghiên cứu cẩn thận những sợi tơ này, nhưng không tìm ra được gì.

Điểm khác biệt duy nhất là hắn phát hiện ra chúng đều có đặc trưng của sinh mệnh, chắc hẳn tên kia cũng biết, nhưng lúc đó không nói ra, bởi vì điều khiến hắn kỳ lạ là những sợi tơ này dường như cũng có quá trình trao đổi chất.

"Mấu chốt là nếu thứ này có đặc trưng của sinh mệnh, vậy ta có chút không hiểu, chúng sống sót bằng cách nào?

Chúng cũng cần năng lượng chứ, cũng cần trao đổi chất, cũng giống như ăn uống vậy, chẳng lẽ chúng giống thần tiên không cần ăn uống sao?

Thần tiên không ăn, nhưng cũng cần hấp thu linh lực để duy trì!" Thương Thiên nói đến nửa chừng thì đột nhiên dừng lại, hắn chợt nghĩ đến một vấn đề, hắn đã từng đọc được về một thứ tương tự trong một cuốn sách, một loại quái vật gọi là trùng.

Tuyến trùng, không sai, hẳn là loại quái vật này.

Loại quái vật này được ghi chép là vô cùng ghê tởm, cực kỳ nhỏ bé, chỉ lớn bằng một sợi tơ mảnh, không cần ăn uống, giống như thần tiên không cần năng lượng, chỉ sống bằng cách hấp thụ linh lực.

Chương 483

Nếu chúng sống bằng cách hấp thu linh lực, vậy những sợi tơ quấn quanh người tên này chắc chắn đang hấp thu tiên khí trên người hắn để duy trì sự sống, nếu không thì không thể nào sống sót được.

"Ngươi phát hiện ra gì rồi?

Mau nói cho ta biết!" Đa Trọng Vân dường như cũng nhận ra người trước mặt đã phát hiện ra đặc điểm của thứ này, vì vậy hắn vội vàng hỏi.

Lúc này chỉ cần hai người hợp tác, chắc chắn sẽ biết được, khi hai người trao đổi thông tin với nhau, có thể sẽ tìm ra cách phá giải.

"Ta cảm thấy chắc chắn là tiên khí hoặc linh lực trên người ngươi đang duy trì sự sống cho chúng, nếu không có những thứ đó, chúng không thể sống sót được.

Hơn nữa ngươi là thần tiên, những thứ tà ác này căn bản không thể đến gần cơ thể ngươi được, ta nghĩ có khả năng những thứ này là một phần của cơ thể ngươi!" Thương Thiên đột nhiên phát hiện ra những thứ này không hề đơn giản, chúng dường như cũng không phải vật bình thường, bởi vì trông chúng không tà ác cũng không ghê tởm.

Hơn nữa, nếu người trước mặt là một thần tiên, vậy hắn phải có tiên thể hộ thân, tuyệt đối sẽ không bị những thứ này làm hại.

Những thứ này vô cùng lợi hại, nếu muốn chiếm hữu cơ thể hắn, vậy cũng phải phá vỡ lớp phòng ngự của cơ thể này trước.

Dù sao với tư cách là một thần tiên, lại thêm chính tà bất lưỡng lập, những thứ tà ác này muốn đến gần e rằng không đơn giản.

Vì vậy, chỉ có thể chứng minh một vấn đề, đó là những thứ này

vốn dĩ đã ở trên người hắn, nếu không chúng không thể nào lặng lẽ không một tiếng động mà bám vào người hắn, còn khống chế được hắn, khiến bản thân hắn cũng không thể phát hiện ra.

"Ý của ngươi là những thứ này không đơn giản, nhưng cũng không nhìn ra được nguyên do, vậy điểm yếu của chúng ở đâu?

Chúng ta vẫn phải tìm ra điểm yếu của chúng, dù sao sau khi tìm ra điểm yếu của loại vật này, chúng ta mới có thể giải quyết được nó, nếu không thì không thể nào giải quyết được!" Đa Trọng Vân thở dài, dù sao thứ này đã trói buộc hắn nhiều ngày rồi, hắn vẫn luôn bị nó khống chế, không thể phản kháng, cũng không thể chống cự.

Dù sao thứ này quá mạnh, căn bản không thể chống lại, mỗi lần phản kháng đều gây ra tổn thương cực lớn cho hắn.

Vì vậy, hắn không dám phản kháng nữa, dù sao mỗi lần hắn cố gắng phản kháng, cơ thể hắn sẽ phản xạ lại, giống như một tấm gương, ngươi làm gì trước gương thì thứ trong gương cũng làm y hệt, giống như hình ảnh phản chiếu, cho nên hắn có thể cảm giác được mình và thứ này dường như có liên quan đến nhau.

"Ngươi đừng cử động lung tung, để ta quan sát kỹ lại.

Vừa rồi ta đã đưa ra một giả thuyết, không biết có thành lập hay không, cho nên để ta nghiên cứu kỹ hơn, suy ngẫm một chút, biết đâu ta có thể nhìn ra được thứ này là cái gì, dù sao nó cũng không phải thứ đơn giản!" Thương Thiên cúi đầu xuống, trước tiên dùng một con dao găm ngắn khều một sợi tơ, sau đó dùng mắt quan sát kỹ, phát hiện những sợi tơ này ẩn hiện trong hư không, lại có một tia linh lực đang lưu động, xem ra cái gọi là khuyết điểm và nhược điểm hắn là ở chỗ này.

Chỉ cần thứ này dựa vào linh lực để duy trì, vậy nhất định có cách tìm ra sơ hở từ trong đó.

Dù sao vạn vật trong vũ trụ, bất kể là thứ gì, cũng không thể rời khỏi năng lượng, không có thức ăn cũng không được.

Con người không thể rời khỏi thức ăn, vì thức ăn có thể cung cấp năng lượng.

Tu sĩ không thể rời khỏi linh lực hoặc tiên lực, một khi rời khỏi linh lực hoặc tiên lực, họ sẽ mất đi sức mạnh, không có pháp thuật, trở nên không khác gì phàm nhân.

Nhưng cũng chính vì có hai thứ này, nên chúng mới trở thành khuyết điểm chí mạng của loài người.

Có những thần tiên một khi thiếu đi hai thứ này cũng sẽ có khuyết điểm chí mạng.

Ngay cả những yêu quái, ma tộc, tự nhiên cũng không thể thiếu những thứ này.

"Tiếp theo ngươi hãy nhẫn nại một chút, ta sẽ tung ra một đòn tấn công mạnh, dù sao tên này đã có sinh mệnh, vậy chứng tỏ lực phòng ngự của nó rất cao, chỉ cần ta phá vỡ lớp phòng ngự, là có thể bắt được nó, một chiêu giải quyết.

Đến lúc đó ngươi sẽ được tự do!" Thương Thiên rút ra hai thanh trường kiếm từ sau lưng.

Dù sao, việc cần làm bây giờ là nhanh chóng tiêu diệt thứ này.

Nếu nó đã có sinh mệnh, vậy thì cứ để nó chết đi là xong.

Chỉ cần thứ này chết đi, những sợi tơ kia cũng vô dụng.

Một khi chúng đã vô dụng, hắn có thể thoát khỏi sự khống chế, lúc đó vạn sự đại cát, mọi chuyện đều kết thúc, đến đây là đủ rồi, tất cả đều kết thúc.

Vì vậy, hắn vội vàng giơ song kiếm lên, sau đó tích tụ sức mạnh

cường đại, trực tiếp chém xuống.

Chương 484

Nhưng ngay khoảnh khắc chém xuống, chỉ thấy trên người Đa Trọng Vân đột nhiên bộc phát ra một luồng sức mạnh cường đại, trực tiếp đánh bay cả người Thương Thiên ra ngoài.

Hắn hoàn toàn không có chút thời gian phản ứng, bị đánh bay ra ngoài một cách bất ngờ.

May mắn là bản thân lực phòng ngự của hắn vô cùng cứng rắn, cho nên không có chuyện gì.

Sau khi bị đánh bay ra ngoài, đợi đến khi ổn định lại thân hình, hắn phát hiện ánh sáng trên người tên kia lại biến mất.

Chuyện gì vậy?

Tại sao khi ta tấn công hắn, ánh sáng trên người hắn lại bộc phát ra làm ta bị thương?

Thứ đó không phải tạm thời đã mất đi sự điều khiển rồi sao?

Chẳng lẽ nó có thể tự điều khiển?

Hơn nữa đòn tấn công này không giống như phát ra từ trong cơ thể hắn, mà giống như đòn tấn công do những sợi tơ kia phát ra, và dường như là để bảo vệ.

Thương Thiên thầm nghĩ trong lòng, phỏng đoán của mình hắn đã được chứng thực, xem ra những thứ đó hắn là có liên quan mật thiết với tên kia, hắn là đã bị buộc vào nhau.

Nói một cách dễ hiểu hơn, chúng đang ở trên cùng một con thuyền, là châu chấu trên cùng một sợi dây, xem ra đã bị buộc chặt vào nhau.

Nếu muốn tấn công mấy sợi tơ đó, e rằng tên kia cũng sẽ bị phản

phệ vì đòn tấn công, lúc đó cũng sẽ bị trọng thương.

Nếu nghiêm trọng hơn, có khả năng sẽ chết vì đòn tấn công của mình, cũng không phải là không có khả năng, dù sao đòn tấn công của mình rất mạnh.

"Này, tên kia vừa rồi ngẩn người ra làm gì vậy?

Vừa rồi luồng sáng phát ra từ trên người ta là thứ gì vậy?

Ta rõ ràng cảm thấy sức mạnh trên người ta không hề có bất kỳ sự lưu động nào!" Đa Trọng Vân cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái, vừa rồi sức mạnh trên người hắn căn bản không hề có bất kỳ sự lưu động nào, hắn cũng có thể cảm nhận rõ ràng cơ thể mình, căn bản không hề vận dụng năng lượng, cũng không hề phát ra đòn tấn công, nhưng luồng sáng trắng đó lại giống như đột nhiên xuất hiện.

"Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, giống như phản ứng bản năng vậy.

Nhưng ngươi đã nói sức mạnh trong cơ thể ngươi căn bản không hề có bất kỳ sự lưu động nào, vậy thì đó căn bản không phải là phòng ngự bản năng của cơ thể, vậy thì có khả năng là mấy sợi tơ quấn quanh ngươi đã phản ứng theo bản năng!" Thương Thiên sau khi nghe lời hắn nói, cẩn thận cảm ứng xung quanh, phát hiện xung quanh không có người nào khác.

Hơn nữa, nếu có người khác, thì ngay từ đầu hắn đã có thể cảm nhận được rồi.

Vì vậy, không nên có người nào đang trốn xung quanh giở trò trong bóng tối.

Có khả năng là mấy sợi tơ kia đã phòng ngự theo bản năng, bởi vì chúng cũng có đặc trưng của sinh mệnh thể.

Nếu có sinh mệnh thì sẽ không chết nhanh như vậy.

Nếu không chết nhanh như vậy, vậy thì có khả năng chúng sẽ có biện pháp phòng ngự, vừa rồi hẳn là biện pháp phòng ngự của chúng.

"Tiểu tử, ta biết ngươi muốn làm gì.

Ngươi đã phát hiện ra bí mật của mấy sợi tơ này rồi, đã phát hiện ra gần hết rồi.

Nhưng, có một điểm ta muốn nói cho ngươi biết, hẳn ngươi cũng đã đoán ra rồi, mấy sợi tơ này và tên kia liên kết với nhau, cũng có nghĩa là chỉ cần mấy sợi tơ này chết đi, tên kia cũng có khả năng sẽ chết, cho nên ta khuyên ngươi đừng hành động thiếu suy nghĩ!" Ngay khi Thương Thiên đang suy nghĩ bước tiếp theo nên làm gì, đột nhiên một giọng nói âm u vang lên, giọng nói này dường như truyền đến từ ngàn dặm xa xôi.

Bởi vì khi hắn vừa bắt được giọng nói này, hắn mới phát hiện nó truyền đến từ một nơi rất xa, căn bản không thể bắt được, vì vậy hắn cũng không thể lần theo nguồn gốc của giọng nói này để tìm người đó.

"Ngươi rốt cuộc là ai?

Tại sao lại muốn khống chế hắn?

Những gì ngươi làm, tất cả những gì ngươi làm rốt cuộc là vì cái gì?

Chương 485

Chẳng lẽ ngươi cam tâm nhìn thế giới này chìm vào bóng tối sao?

Ngươi thích nhìn thế giới này rơi vào hỗn loạn đến vậy sao!" Thương Thiên không khỏi có chút tức giận, nếu tên này đang ở trước mặt hắn, lúc này hắn hận không thể đấm đá hắn một trận, cho hắn một trận nên thân.

Để hắn biết đạo lý làm người cơ bản, dù sao những gì hắn đang làm đang uy hiếp cả thế giới này, cả tam giới ngũ hành đều bị uy hiếp.

"Tất cả những gì ta làm chẳng qua là để giải quyết vấn đề thực sự.

Vấn đề lớn nhất của thế giới này là chiến tranh.

Bởi vì sự tồn tại của chiến tranh mà đã có không biết bao nhiêu sinh mạng đã chết, vậy hy sinh mấy mạng người này thì có là gì?

Ngươi không hiểu, chỉ có ta mới có thể giải quyết triệt để cuộc chiến này.

Như vậy sẽ không còn chiến tranh nữa, lúc đó cũng sẽ không có ai chết nữa!" Giọng nói đó âm u nói, dường như rất căm hận thế giới này, dường như thế giới này đã từng làm chuyện có lỗi với hắn, dường như thế giới này đã khiến hắn rơi vào tuyệt vọng.

Giọng điệu của hắn vô cùng bi phẫn.

"Ta lại không thấy ngươi đang giải quyết cuộc chiến tranh này, ngược lại ta thấy ngươi đang thêm cược cho một cuộc chiến tranh, và đang điên cuồng tạo ra chiến tranh.

Bởi vì trước khi ngươi xuất hiện, mọi người đều sống hòa thuận, không có chiến tranh không có tranh chấp.

Nhưng sau khi ngươi xuất hiện, dường như mọi thứ đều đã thay đổi!" Thương Thiên vốn đang cười, nhưng đây là một chủ đề nghiêm túc.

Dù sao tên này lại đột nhiên nhảy ra nói muốn giải quyết chiến tranh, giải quyết triệt để chiến tranh, rõ ràng là đang nói đùa, rõ ràng là đang lừa người.

Miệng thì nói là giải quyết tận gốc, nhưng bản thân lại đang tạo ra chiến tranh.

"Ngươi không biết, ngươi chỉ có thể nhìn thấy bề ngoài hòa thuận, không có tranh chấp không có chiến tranh.

Nhưng có lẽ trong lòng ngươi còn rõ hơn ta, bao nhiêu năm qua minh tranh ám đấu, câu tâm đấu giác, những chuyện này e rằng ngươi biết không ít hơn ta, hẳn là còn rõ hơn ta.

Cho nên đừng nói với ta là không có tranh chấp không có chiến tranh, chẳng qua là ngòi nổ đó chưa bị kích hoạt mà thôi, cho nên chiến tranh chưa bùng nổ, ngòi nổ cũng chưa được châm!" Giọng nói đó lạnh lùng mà tang thương, dường như đã trải qua ngàn năm, đã từng có khát vọng đối với thế giới này, sau đó bị tổn thương đầy mình.

"Nhưng ngòi nổ đó vẫn chưa được châm, nhưng sau khi ngươi xuất hiện, ngòi nổ đó đã được châm rồi.

Cuộc chiến tranh này bùng nổ lấy ngươi làm trung tâm, ngươi có biết không?

Cho nên ngươi phải chết.

Hơn nữa ngươi nghĩ ngươi thật sự có thể giải quyết chiến tranh sao?

Chỉ cần còn có tư tâm tồn tại, chỉ cần còn có công danh lợi lộc,

vậy thì chiến tranh là điều tất yếu!" Thương Thiên cười lạnh hai tiếng, dù sao nếu muốn thế giới này không có chiến tranh, đó là điều không thể.

Trừ khi trên thế giới này không còn sinh mệnh, bởi vì trong mắt bất kỳ ai, bất kể là động vật, thần tiên, yêu quái hay con người, trong lòng mỗi người đều có tư tâm, ít nhiều đều có một chút dục vọng.

Chỉ cần dục vọng còn tồn tại, thế giới này sẽ luôn có chiến tranh, cuối cùng sẽ có tranh chấp, vẫn sẽ có câu tâm đấu giác, vẫn sẽ có mâu thuẫn.

"Nếu đã như vậy, vậy thì ta sẽ để thế giới này trải nghiệm đau khổ, để chúng lĩnh ngộ đau khổ, để chúng hiểu rõ đau khổ, để chúng biết chiến tranh đáng sợ như thế nào.

Chỉ có để chúng nhận thức từ trong tâm, cuối cùng để chúng nếm trải đau khổ thực sự, chúng mới phát hiện ra chiến tranh đáng sợ đến nhường nào, mới không đi chủ động gây chiến nữa!" Giọng nói đó lạnh lùng và thờ ơ, dường như đối với chuyện này đã nắm chắc trong tay, dường như đã lên kế hoạch cho chuyện này từ lâu, có trăm phần trăm tự tin có thể hoàn thành được chuyện này.

"Cho nên ngươi đã lặng lẽ gây chiến, cho nên ngươi đã tấn công thiên đình, cho nên ngươi đã châm ngòi nổ, cho nên ngươi để tất cả sinh mệnh đều rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng.

Nếu ngươi muốn làm như vậy, vậy thì xin lỗi, thế giới này không có chỗ cho ngươi dung thân!" Giọng Thương Thiên lạnh lùng mà bình thản, bởi vì trong lòng hắn biết rõ, đối với một tên cực đoan như vậy, không có gì tốt đẹp để nói cả.

Mục tiêu duy nhất chỉ có một, đó là giải quyết hắn.

Bởi vì chỉ có giải quyết được tên đó, mọi thứ mới có thể trở lại

như xưa, thế giới này cũng sẽ khôi phục lại dáng vẻ hòa bình.

Chương 486

Đây là việc bắt buộc phải làm, cũng là việc không thể không làm.

"Được rồi, được rồi, ta và ngươi không có gì để nói nữa.

Bây giờ ta chỉ cần hấp thu sức mạnh của ngươi, sức mạnh của ta có thể lên một tầm cao mới.

Đến lúc đó chỉ cần ta có thể thống trị thế giới này, có thể thống trị cả tam giới ngũ hành, lúc đó chiến tranh nhất định sẽ bị ta giải quyết triệt để." Giọng nói đó nghe có vẻ có chút không kiên nhẫn, xen lẫn một tia lạnh lùng và sát khí.

"Cẩn thận một chút, cơ thể ta dường như lại bị hắn điều khiển rồi.

Lần này dường như hắn muốn toàn lực ứng chiến, và dường như đã kích hoạt toàn bộ sức mạnh trong cơ thể ta, có lẽ là muốn đồng quy vu tận với ngươi, cho nên ta đề nghị ngươi mau chạy đi!" Sắc mặt Đa Trọng Vân trở nên vô cùng khó coi, bởi vì trong lòng hắn biết rõ, sức mạnh trong cơ thể đang lưu động, và đang hội tụ với số lượng lớn, chứng tỏ tên kia đang khống chế hắn muốn đồng quy vu tận với Thương Thiên.

Nếu hai luồng sức mạnh khổng lồ này va chạm, không có khả năng sống sót.

"Chạy trốn à?

Ta làm sao có thể chạy trốn chứ?

Yên tâm, cả đời này việc ta không bao giờ làm nhất chính là chạy trốn, bởi vì ta chưa bao giờ chạy trốn.

Hoặc là hoàn thành nhiệm vụ này, hoặc là chết ở đây.

Dù sao quy tắc sống của ta là như vậy, tuyệt đối không lùi bước.” Thương Thiên cười lạnh hai tiếng, bởi vì trong từ điển cuộc đời của hắn không có hai chữ “chạy trốn”, cũng không có hai chữ “nhận thua”.

Cho nên nhiệm vụ lần này chỉ có thể hoàn thành, tuyệt đối không thể bỏ chạy, bởi vì bỏ chạy thực sự là việc không nên làm.

Dù sao với tư cách là một cường giả, gánh vác nhiệm vụ cứu vớt cả thế giới, hiện tại cả tam giới ngũ hành đều đã đại loạn, hắn phải đứng ra.

“Quy tắc đó quả thực là một điều tốt, nhưng ta khuyên ngươi đừng cứng đối cứng, vì ngươi không đỡ nổi đâu.

Hơn nữa sức mạnh của ta lớn như vậy, nếu từ khoảng cách gần nhất, e rằng ngay cả tên kia cũng không đỡ nổi, cho nên ta đề nghị ngươi mau rút lui đi!” Đa Trọng Vân lắc đầu, hắn không hy vọng người trước mặt làm như vậy.

Mặc dù tên này có thủ đoạn phòng ngự vô cùng mạnh mẽ, nhưng có một vấn đề phiền phức, sức mạnh này, bất kỳ thủ đoạn phòng ngự nào cũng không có tác dụng, cho nên hắn không hy vọng nhìn thấy Thương Thiên chết trước mặt mình.

“Đừng nói nhảm nữa, thần tượng của ta.

Ta đã quyết định phải cứu ngài, không thể nào thích chạy trốn được.

Dù sao chạy trốn thực sự không phải là việc ta có thể làm.

Cho nên nếu ta đã chọn cứu ngài, vậy thì sẽ không chạy trốn.

Yên tâm, ta nhất định sẽ cứu được ngài, cho dù phải hy sinh mạng sống của ta!” Người lính nhỏ lúc này nhảy ra, trên mặt là niềm tin kiên định.

Dù sao từ nhỏ, từ khi chưa trở thành thiên binh, hắn đã sùng bái người trước mặt này.

Bởi vì tín ngưỡng đối với người này, hắn mới trở thành thiên binh.

Cũng chính vì người này, hắn mới luôn kiên cường sống sót, cũng chính vì người này mới có được ngày hôm nay.

Vì vậy, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc.

Bởi vì người kia còn chưa bỏ cuộc, hắn cũng không thể bỏ cuộc.

Làm lính đào ngũ, đó thực sự là không có tôn nghiêm.

Dù sao với tư cách là một chiến binh không thể lùi bước, đó là lính đào ngũ, là phế vật.

“Tại sao phải làm vậy?

Chương 487

Làm như vậy đối với ngươi có lợi ích gì?

Làm như vậy đối với ngươi căn bản không có bất kỳ lợi ích nào, tại sao cứ phải cố chấp như vậy?

Hơn nữa tiếp tục như vậy có khả năng tất cả chúng ta đều sẽ chết!" Đa Trọng Vân thở dài, thật sự không hiểu, cũng thật sự không rõ.

Dù sao bây giờ đã đến thời khắc sinh tử quan đầu, nếu thật sự còn không biết, vậy thì thật sự không còn cơ hội nào nữa.

Dù sao trước đó còn có một tia hy vọng sống, nhưng nếu bây giờ thật sự muốn cứng đối cứng, thật sự không còn chút hy vọng sống nào.

Dù sao luồng sức mạnh trong cơ thể hắn vô cùng mạnh mẽ, nếu một khi phát nổ, hậu quả đó không thể tưởng tượng được, một hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Cho nên, hắn phải đi, nếu không đi có thể sẽ bị nổ chết mãi mãi.

"Được rồi, được rồi, không cần lo lắng thực lực của ta ra sao, trong lòng ngươi không phải không rõ ràng.

Cho nên hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề này.

Nếu ta đã nói ta có cách có thể cứu ngươi, vậy thì ta không có lý do gì để chạy trốn.

Cho nên ta nhất định phải cứu ngươi ra ngoài, nếu không cứu được ngươi, ta làm sao có thể yên lòng được!" Thương Thiên mỉm cười, tỏ vẻ hoàn toàn không có chút lo lắng nào, cũng bảo đối phương đừng lo lắng.

Bởi vì thực lực của hắn mạnh mẽ, căn bản không sợ bất cứ thứ gì.

Vì vậy, hoàn toàn không cần lo lắng, chỉ cần thả lỏng, sau đó chờ đợi kế hoạch là được.

Dù sao có gì khó khăn đâu, lực phòng ngự của cơ thể hắn tuy không mạnh, nhưng cũng không phải không có hậu chiêu.

"Như vậy thật sự không được đâu, bởi vì luồng năng lượng đó nếu một khi phát nổ, uy lực tổn thương của nó vô cùng lớn, và phạm vi cũng vô cùng rộng.

Cho nên nếu bị trúng đòn, vậy thì chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì, điểm này trong lòng ngươi phải suy nghĩ cho rõ ràng!" Đa Trọng Vân thật sự không thể lay chuyển được hai tên này.

Nếu hai tên này đã quyết định rồi, vậy thì hắn cũng không thể phản bác được nữa.

Dù sao nếu họ đã thành tâm thành ý cứu mình như vậy, vậy thì đương nhiên cũng không cần thiết phải nhất định cản họ đi, đành phải ngựa chết xem như ngựa sống mà chữa trị.

Dù sao nếu đã quyết định rồi, vậy thì ta thử một lần xem sao.

Dù sao cũng chưa thử, không thử thì làm sao biết sẽ không thành công chứ.

Cho nên chỉ có thể thử một lần, chỉ có thể ngựa chết xem như ngựa sống mà chữa trị, đánh cược một phen xem xe đạp có biến thành xe máy được không.

Trong lòng hắn thầm cầu nguyện, hy vọng nhất định có thể thành công.

Nếu không thể thành công, vậy thì sẽ có ba người chết đi.

Hắn chết thì không sao, nhưng hai người vô tội này lại bị kéo vào một cách vô cớ, bây giờ nếu hai người họ phải chết, thật sự là rất mất mặt, vô cùng không có thể diện.

"Nhìn thứ này xem, thứ này có thể chống lại mọi tổn thương, bất kể là công kích gì, dù sao chỉ cần ta mặc nó vào, bất kỳ đòn tấn công nào đối với ta đều không có hiệu quả.

Cho nên không cần lo lắng chuyện nhỏ này, ta có thể dễ dàng giải quyết được!" Thương Thiên đột nhiên đưa tay ra phía trước, sau đó biến ra một bộ áo giáp.

"Tên ngốc kia!" "Làm gì gọi ta vậy?

Ta có tên, tên của ta là A Dã, sau này cứ gọi ta tên đó là được, đừng gọi ta là tên ngốc, ta đâu phải tên ngốc, ta vốn dĩ không ngốc, ta thông minh lắm!" Người thiên binh kia rất không tình nguyện đi tới.

Dù sao tên này miệng lưỡi chưa bao giờ nể nang, mỗi lần đối với hắn đều là châm chọc mỉa mai, cho nên hắn rất không thích tên này.

Nhưng, lúc này đây, hắn lại phải dựa vào người trước mặt này, chỉ có thể dựa vào người trước mặt này mới có thể cứu được thần tượng của mình, nếu không, chỉ dựa vào sức mạnh của mình thì không thể làm được gì.

Chương 488

“Mặc cái này vào, thực lực của ngươi quá yếu, ở đây căn bản chẳng là cái thá gì.

Cho nên, ngươi phải mặc cái này vào, sau khi mặc vào, thứ này có thể bảo vệ ngươi, có thể giữ lại cho ngươi một cái mạng chó, miễn cho lát nữa cứu được thần tượng của ngươi, lúc đó ngươi lại chết đi, vậy thì đáng tiếc lắm!” Thương Thiên đưa bộ áo giáp vào tay hắn, sau đó giọng điệu vô cùng trào phúng.

“Nhưng ngươi đưa áo giáp cho ta rồi, vậy ngươi thì sao?

Dù sao vừa rồi ngươi cũng đã nghe thấy uy lực của nó rồi, tổn thương lớn như vậy, ngươi cũng không đỡ nổi đâu.

Hay là ta chết thì chết đi, ngươi mặc bộ áo giáp này vào đi.

Dù sao cũng chỉ có ngươi mới cứu được ngài ấy ra, cho nên, ngươi phải bảo vệ tốt bản thân, nhất định phải cứu được ngài ấy ra!” Người lính nhỏ nhìn bộ áo giáp trong tay mà ngẩn người, bởi vì trong lòng hắn biết rõ thực lực của mình, quả thực cần được bảo vệ.

Bởi vì nếu không có bộ áo giáp này bảo vệ, có thể sẽ bị luồng sức mạnh kia tiêu diệt.

Nhưng, trong lòng hắn lại nghĩ, nếu người trước mặt này bị luồng sức mạnh kia tiêu diệt, vậy thì còn ai có thể cứu được thần tượng của hắn chứ?

“Không cần lo cho ta, ta còn tốt hơn ngươi nhiều.

Thực lực của ta mạnh hơn ngươi không biết bao nhiêu lần.

Hơn nữa ta đâu chỉ có một bộ áo giáp, nhìn xem trong tay ta không phải lại có thêm một bộ áo giáp sao!” Thương Thiên tay kia cũng đột

nhiên đưa ra, trực tiếp trong tay lại có thêm một bộ áo giáp.

Bộ áo giáp này dường như còn tốt hơn bộ kia một chút, sức mạnh trên đó dường như cũng mạnh hơn, hiệu quả phòng ngự dường như cũng lợi hại hơn một chút.

"Ta hiểu rồi, vừa rồi ta còn khá cảm động, tưởng rằng ngươi nhường áo giáp cho ta, nhưng không ngờ, hóa ra trong tay ngươi có cái tốt hơn.

Tên này, ta vừa mới có hảo cảm với ngươi, bây giờ lại!" A Dã thực sự không nói nên lời, vừa rồi còn vô cùng cảm động, hóa ra tên này cũng không xấu xa như vậy, cũng không lạnh lùng vô tình như vậy.

Nhưng bây giờ mới phát hiện, hóa ra tên này quả nhiên là lạnh lùng vô tình.

"Sao nào, ngươi đứng xa như vậy, cho nên, mặc bộ áo giáp này là đủ để đảm bảo tính mạng của ngươi, để ngươi không chết không bị thương là được rồi.

Ta ở gần như vậy, cho nên, ta đương nhiên phải có một bộ tốt hơn, nếu không ta ở gần như vậy, lúc đó tổn thương cao ta không chống đỡ được thì sao!" Thương Thiên thực sự có chút không nói nên lời, tên này thật sự có chút ngốc nghếch.

"Thảo luận đủ chưa, nếu đã thảo luận xong vậy thì bắt đầu đi.

Ta nói cho các ngươi biết, thế giới này sẽ có đồng chí của ta, ta cũng cuối cùng sẽ đồng hóa thế giới này.

Cho nên các ngươi hãy biến thành bộ xương khô trước đi, dù sao vương tọa được xây nên từ hàng ngàn vạn bộ xương khô!" Trong không khí truyền đến một giọng nói lạnh lùng, giọng nói đó chính là của người đang ở cách ngàn dặm thao túng người trước mặt này.

“Tên này âm mưu quỷ kế nhiều vô số kể, nhưng lại có hùng tâm báo thù lớn như vậy, ta cũng không thể không bội phục.

Nhưng, ta nói trước, nếu ngươi có thể giết được ta, hôm nay ta tuyệt đối tin ngươi.

Nhưng nếu không giết được ta, vậy thì ta chỉ có thể nói một câu, ngươi chỉ có thể xuống địa ngục mà thực hiện những hùng tâm báo thù đó!” Thương Thiên vừa nói xong, đột nhiên từ bên hông rút ra hai thanh trường kiếm, sau đó trực tiếp lao về phía Đa Trọng Vân.

Sau đó, hắn lóe lên một cái đã ra sau lưng y, rồi giơ thanh kiếm trong tay lên định chém xuống.

Nhưng đột nhiên một luồng sáng mạnh mẽ bùng phát ra, trực tiếp đánh bay hắn ra ngoài.

May mà hắn đã sớm chuẩn bị, vì đã có chuẩn bị nên lập tức ổn định lại thân hình, không bị đánh bay đi.

“Dùng lại trò mèo này trước mặt ta lần thứ hai không có tác dụng gì đâu, vì ta đã sớm có phòng bị rồi.

Cho nên, dẹp mấy trò mèo này đi, mau lấy bản lĩnh thật sự ra đây, bằng không ngươi không cản được ta đâu!” Thương Thiên lại một lần nữa giơ trường kiếm trong tay lên định chém xuống, bởi vì hắn biết rõ, chỉ có chặt đứt mấy sợi tơ này, mới có thể cắt đứt liên hệ.

Nhưng hắn cũng biết, nếu mấy sợi tơ này bị thương, vậy thì con rối cũng sẽ bị tổn thương.

Cho nên, hai thanh kiếm trong tay hắn chính là Tuyệt Tình Kiếm.

Chương 489

Nó có thể chặt đứt mọi quan hệ.

Cũng có nghĩa là khi mấy sợi tơ này bị chặt đứt, con rối cũng sẽ mất đi mọi liên hệ với thế giới bên ngoài, và sẽ không còn làm hại bản thân con rối nữa.

"Phải tranh thủ thời gian, luồng sức mạnh trong cơ thể ta sắp tích tụ xong rồi.

Ta hiện tại đang cố gắng áp chế nó, không để nó bộc phát ra.

Nhưng, ta không thể áp chế được bao lâu, vì cơ thể ta vốn không nằm trong sự khống chế của ta.

Cho nên phải tranh thủ thời gian, nếu trong thời gian ta áp chế mà ngươi không chặt đứt được mấy sợi tơ này, vậy thì xong đời rồi!" Đa Trọng Vân lúc này trên trán đầy mồ hôi, xem ra hắn đang cố gắng hết sức, áp chế sự lưu động của sức mạnh trong cơ thể.

Bởi vì trong lòng hắn biết rõ, chỉ có ngăn chặn được sự lưu động của sức mạnh, sự tụ tập sẽ không nhanh, như vậy sẽ không bùng nổ quá nhanh.

"Thật vất vả cho ngươi, ngươi cứ tạm thời cố gắng áp chế đi.

Dù sao thứ này cần chút thời gian, vì nó là vật sống, có ý thức phản kháng, và có thể ngăn cản ta!" Thương Thiên thở dài một hơi, dù sao loại vật này hắn cũng chưa từng thấy qua, bây giờ là lần đầu tiên đối phó, đương nhiên cần phải học hỏi chút kinh nghiệm trước, nếu không e rằng không dễ đối phó.

Hơn nữa thứ này vô cùng cứng rắn, vừa rồi rõ ràng đã chém một lần, nhưng không hề bị tổn thương.

“Chờ đã, hay là chúng ta nghỉ ngơi trước đi.

Thần tượng, hay là ngài cứ tạm thời cố gắng áp chế, ta thấy hắn hẳn là chưa nghỉ ngơi đủ, ta bây giờ bổ sung cho hắn chút thể lực đi, nếu không căn bản không thể chặt đứt được mấy sợi tơ trong cơ thể, nếu không nghỉ ngơi đủ, lát nữa chắc không còn sức!” Khi hai người đều đang liều mạng nỗ lực, người lính nhỏ bên cạnh đột nhiên đứng ra, lúc này mặt mày hớn hở, vẻ mặt cũng vô cùng phấn khởi, dường như có chuyện gì đó khiến hắn vô cùng vui mừng.

“Lúc này ngươi vui vẻ cái nỗi gì vậy?

Ta ở đây liều sống liều chết nỗ lực, ngươi ở đó cười cái gì?

Bảo ta bổ sung thể lực, ngươi có biết ngươi bị bệnh não không?

Bây giờ là thời khắc quan trọng, lại bảo ta đi bổ sung thể lực.

Ngươi có biết hắn ở nhà bao lâu không?

Ai mà biết được!” Thương Thiên thực sự không nói nên lời, tên này đúng là bị bệnh não mà.

Mình ở đây liều sống liều chết nỗ lực, tên này lại một câu bảo mình đi bổ sung thể lực trước.

Tưởng mình là ai chứ, tưởng mình là lãnh đạo cấp trên sao, tưởng có thể quản được mình sao?

Hơn nữa mình cũng không chịu sự quản chế của bất kỳ ai.

Hắn cũng không thích nghe người khác quản chế, hơn nữa, giữa trời đất này lại có ai có thể quản được hắn chứ.

Thật là có chút không nói nên lời, tên này thật là… “Đừng quan tâm, cứ tạm thời như vậy đi.

Chúng ta nghỉ ngơi trước, bàn bạc kỹ đối sách, sau đó một chiêu hoàn thành không được sao?

Cần gì phải phiền phức như vậy!" A Dã vừa nói vừa nháy mắt, dường như đang ra hiệu cho hắn điều gì đó.

Thương Thiên là người thông minh, lập tức hiểu ra, tên này có khả năng có chuyện muốn nói với mình, cho nên hắn quyết định diễn kịch, cứ diễn như vậy đi.

"Được rồi, được rồi, nếu đã như vậy, vậy thì ta đi nghỉ ngơi một lát.

Vừa hay thể lực của ta cũng không đủ.

Huynh đệ, ngươi cứ cố gắng áp chế đi, dù sao thể lực ta không đủ cũng không dễ hành động.

Cho nên, trước tiên phiền ngươi tốn chút tinh thần, cố gắng áp chế!" Thương Thiên ngáp một cái, sau đó đi ra chỗ khác.

Chương 490

Hai người họ đi đến phía đối diện lưng của tên kia, để tên kia không nhìn thấy hai người đang làm gì.

“Chuyện gì vậy?

Hai tên này định làm gì!” “Vừa rồi, ta kinh ngạc cảm ứng được, ta có thể cảm ứng được tên kia không hề ở cách ngàn dặm, mà hẳn là ở gần đây.

Bởi vì ta thấy được, mấy sợi tơ kia dường như không dài lắm.

Ta vừa rồi cẩn thận cảm ứng một lần, tuy rằng tốn rất nhiều sức lực của ta, nhưng ta đã cảm ứng được, vị trí của tên đó hẳn là cách ta không quá 500 mét.

Nếu ta có thể tìm được tên đó, vậy thì mọi chuyện đều tốt đẹp!” Người lính nhỏ thở dài một hơi, sau đó ra hiệu, rồi nói ra toàn bộ những gì mình vừa nghĩ trong lòng.

“Nếu ở trong phạm vi của ta, trong vòng 500 mét, cũng không quá rộng.

Nếu như vậy, vậy thì ta chỉ có thể dùng một biện pháp!” Thương Thiên nghe lời hắn nói xong, ánh mắt sáng lên.

“Chẳng lẽ ngươi có cách hay sao?

Nhưng phải biết là trong phạm vi 500 mét, tuy không xa cũng không gần, phạm vi lớn như vậy, trong vòng 500 mét, ngươi có thể biết hắn trốn ở đâu không?

Nếu tìm, ta phải tìm rất lâu, ngươi có thể đảm bảo trước khi ta tìm thấy, thần tượng nhất định có thể áp chế được luồng sức mạnh đó không!” Người lính nhỏ không khỏi có chút lo lắng, tên này nhìn qua

là loại đầu óc đơn giản tứ chi phát triển.

Chỉ cần nhìn tình hình hắn đối đầu với thần tượng vừa rồi là biết, tên này chỉ biết dùng sức mạnh.

"Ai nói ta không có cách hay chứ?

Ta nói cho ngươi biết, ta có một chiêu gọi là Thương Long Xuất Hải, chiêu này là công kích phạm vi.

Chỉ cần ta sử dụng chiêu này, trong vòng 500 mét tuyệt đối sẽ bị ta tấn công, bị ta làm hại.

Hơn nữa đáng sợ nhất là ở đây toàn là núi cao rừng rậm, ta san phẳng nơi này thành bình địa thì tên kia chắc chắn sẽ hiện thân!" Thương Thiên đột nhiên nở một nụ cười xấu xa, bởi vì trong lòng hắn đã sớm có một cách.

Nếu là công kích phạm vi, vậy thì ở đây vừa hay có một cách có thể đối phó với phạm vi này.

Hơn nữa, trong vòng 1000 mét, hắn cũng có kỹ năng, vẫn có thể san phẳng cả 1000 dặm, toàn bộ đều san thành một lớp bình địa.

Dù sao hắn có thực lực này, hơn nữa chỉ có 500 mét thôi, dùng một chiêu Thương Long Xuất Hải, hoàn toàn có thể giải quyết chuyện này một cách dễ dàng.

"Nhưng nếu như vậy, những sinh mệnh trong vòng 500 mét chắc chắn sẽ bị tổn thương.

Dù sao chiêu đó là công kích phạm vi, cũng sẽ bị tổn thương, lúc đó ai chịu trách nhiệm chứ?

Hơn nữa nếu làm hại đến thần tượng của ta thì sao!" A Dã biết tên này không nghĩ ra được cách gì hay ho, liếc mắt một cái, sau đó nói ra toàn bộ khuyết điểm của cách này.

“Điểm này ta thì không có, nhưng theo ta được biết, ngươi hẳn là loại cảm tri.

Ta vừa rồi cũng cảm tri xung quanh không còn sinh mệnh nào rồi, toàn bộ sinh mệnh xung quanh đều đã bị hấp thụ hết rồi.

Hơn nữa thần tượng của ngươi, lúc đó mặc khôi giáp vào, sau đó ta lại phát động một chiêu không phải là không có chuyện gì sao!” Thương Thiên nhàn nhạt nói.

“Nếu ngươi có thể cảm nhận được sinh mệnh của người khác, tại sao lại nói ở đây không còn sinh mệnh nào nữa?

Tên kia không phải là sinh mệnh sao!” A Dã thở dài.

“Tên kia đương nhiên biết ta có thể cảm nhận được sinh mệnh, cho nên hắn đã che giấu khí tức sinh mệnh của mình, ta đương nhiên không cảm nhận được.

Nhưng, những sinh mệnh khác sẽ không làm như vậy, nhưng ta cũng không cảm nhận được, chứng tỏ những sinh mệnh khác đều đã gặp nạn rồi!” Thương Thiên nói.

“Cũng đúng là có lý nga, quả thực có lý.

Chương 491

Nhưng chúng ta tiếp theo nên làm gì?

Nếu tên kia phát hiện ra ta sử dụng một chiêu đó thì phải làm sao!" A Dã nói.

"Đây cũng là điều ta đang lo lắng, nếu bị tên kia phát hiện thì phải làm sao.

Hơn nữa tên kia vô cùng giảo hoạt, nếu hắn trốn dưới lòng đất, lúc đó e rằng cũng không phải chuyện tốt.

Nếu hắn trốn trong hang núi gần đây thì lại là chuyện tốt!" Thương Thiên thở dài.

"Vô dụng thôi, không thể tìm được ta đâu.

Hơn nữa, tìm được ta thì có thể làm gì chứ?

Ngươi nghĩ nhất định đánh được ta sao?

Tuy thực lực của ngươi mạnh, nhưng trước mặt ta, đó căn bản không đáng kể.

Dù sao sức mạnh hiện tại của ta đã khôi phục lại thời kỳ đỉnh cao." Trong không khí, giọng nói đó lại một lần nữa vang lên.

Lúc này giọng nói đó có vẻ vô cùng đắc ý, và dường như kế hoạch đã hoàn thành, lúc này đây vô cùng thả lỏng.

"Yo yo yo, nói khoác không cần viết nháp sao?

Bản lĩnh chém gió thì giỏi lắm.

Nhưng, nếu không có bản lĩnh đó thì đừng chém gió, kẻo sau này bị ta tìm ra, đánh cho mặt mày sưng vù, hoa rơi nước chảy, vậy thì thật là mất mặt!" Thương Thiên cười lạnh hai tiếng.

Dù sao tên này tuy trốn trong bóng tối, nhưng lúc này hắn không cảm thấy thực lực của hắn mạnh đến mức nào, vì khoảng cách quá xa, căn bản không thể cảm nhận được.

Đương nhiên đó không phải vấn đề, thực lực của tên kia mạnh thì đã sao.

Dù sao trong thế giới này hắn là người mạnh nhất, cho nên căn bản không cần lo lắng, chỉ cần hắn xuất hiện, cũng chỉ bị miểu sát trong nháy mắt, điểm này không cần nói nhiều.

Chỉ là trước mắt, phải tìm ra hắn.

"Chờ đã, chúng ta phải tìm trước đã, ở đây đấu võ mồm với hắn cũng vô dụng.

Hơn nữa hai người các ngươi cứ chém gió đi, mấu chốt là phải cứu thần tượng của ta ra trước đã.

Bây giờ ngài ấy đang bị khống chế, bệnh tình lại không tìm ra được, bây giờ các ngươi ở đây nói khoác lác, hai người các ngươi đều đang nói khoác lác, mau tìm cách đi." A Dã đương nhiên thực sự không chịu nổi tên trước mặt này nữa, bởi vì tên này động một chút là thích nói khoác lác.

Mặc dù tên này là cường giả được cả tam giới công nhận, nhưng hắn không hề thấy được uy nghiêm của một cường giả ở đâu, ngược lại trông giống như một tên vô cùng điệu đà.

"Không được, tên kia lại đang tích tụ sức mạnh khổng lồ, chuẩn bị khống chế lại cơ thể ta.

Vừa rồi hắn đã mất đi sự điều khiển đối với cơ thể ta, nhưng cơ thể ta không thể động đậy.

Nhưng bây giờ hắn lại đang thử khống chế lại cơ thể ta, thực lực của tên này quả thực không tầm thường, đừng xem thường tên này!"

Đa Trọng Vân thở dài, dù sao cơ thể mình là rõ nhất, thực lực của tên kia quả thực mạnh mẽ.

Cho nên, tuyệt đối không thể xem thường đối phương, dù sao đối phương cũng là một yêu ma chuyển thế.

Dù sao tên này cũng đã bị phong ấn mấy ngàn năm, nói thật thực lực của tên này quả thực mạnh, mạnh hơn trước không ít, xem ra là do đã hấp thu sức mạnh, cho nên thực lực trở nên vô cùng mạnh mẽ, nếu không thực lực sẽ không trở nên mạnh mẽ như vậy.

Dù sao tên này hẳn là dựa vào việc hấp thụ sức mạnh của người khác để chuyển hóa thành sức mạnh của mình.

Thực lực của tên này quả thực mạnh mẽ, để tên này sống cũng là một tai họa, phải tìm cách giải quyết hắn đi, nếu không sau này đồng nghĩa với việc có thêm một kẻ địch.

Dù sao bây giờ có Thập Đại Ma Đầu, Thập Đại Ma Đầu đều là những nhân vật vô cùng lợi hại, mặc dù đều chưa từng thấy qua.

Chương 492

Nhưng cũng đã từng nghe qua, đó là một câu chuyện xưa cũ.

"Điều này tự nhiên không cần lo lắng cho thần tượng của ngươi, ta có thể dễ dàng giải cứu ngài ấy ra.

Bởi vì vừa rồi ta đã nghĩ ra một cách, chỉ cần dùng vũ khí trong tay ta, là có thể dễ dàng chặt đứt liên hệ giữa ngài ấy và tên kia.

Lúc đó, ngài ấy có thể thoát khỏi sự khống chế của tên kia, sau đó khôi phục tự do!" Thương Thiên đột nhiên từ sau lưng rút ra hai thanh trường kiếm mang theo hắc sắc kiếm khí.

Kiếm khí trong tay hắn xoay quanh cơ thể, chỉ thấy tay hắn nhẹ nhàng vung lên, hai đạo kiếm khí bay ra.

Hai đạo kiếm khí sau khi bay ra, không còn là hắc sắc kiếm khí nữa, mà trở nên ngũ sắc lục sắc.

Các thuộc tính trong đó cũng bắt đầu thay đổi, năm loại thuộc tính Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ không ngừng hoán đổi biến hóa, và uy lực của năm loại thuộc tính cũng đang tăng lên nhanh chóng.

"Điên rồi, làm như vậy có khả năng sẽ làm hại đến ngài ấy.

Hơn nữa đây là công kích phạm vi, lại không chính xác, cho nên dễ làm hại đến thần tượng của ta!" A Dã sợ hãi, dù sao đây là công kích phạm vi.

Trong lòng hắn còn rõ hơn ai hết, thực lực của tên này vốn đã mạnh, lại là công kích phạm vi, nếu không nắm chắc độ chính xác, có khả năng sẽ làm hại đến thần tượng của hắn.

"Ngươi hiểu cái gì, ngươi tưởng như vậy sao?

Tuy đây là công kích phạm vi của ta, nhưng công kích phạm vi cũng có độ chính xác chứ, cũng có một phạm vi.

Hơn nữa, ta công kích sợi tơ sau lưng hắn, cho nên ngươi lo lắng cái gì chứ, sợ chết đến vậy sao?

Hơn nữa ngươi có quan tâm đến thần tượng của mình không vậy?

Ta thấy không phải là quan tâm đâu, là đoạn tụ, hẳn là thích hắn mới đúng!" Thương Thiên thực sự có chút không nói nên lời, tên này quá đáng sợ, đúng là yêu mà, rõ ràng là đoạn tụ.

Hai người đàn ông lớn với nhau cũng không nên sùng bái một người đàn ông như vậy, đúng không?

Thật là khiến hắn cảm thấy không nói nên lời.

"Cái gì gọi là đoạn tụ chứ?

Ta đó là sùng bái, coi ngài ấy là tín ngưỡng của ta.

Dù sao tên đó là cường giả đệ nhất thiên giới, hơn nữa, vốn dĩ là thần tượng của ta, ta quan tâm đến thần tượng của ta không được sao?

Ngươi ở đó nói bậy!" A Dã cũng không chịu thua kém, dù sao thiếu chút nữa đã bại lộ thân phận của mình.

Kỳ thực hắn còn có một thân phận khác, vẫn chưa nói ra.

Nhưng, hắn sẽ nói ra vào một thời cơ thích hợp, dù sao thân phận này, nói ra có thể sẽ gây chấn động, cho nên phải có một cơ hội thích hợp.

Ầm!

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, sợi tơ sau lưng Đa Trọng Vân bắt đầu điên cuồng múa may.

Những sợi tơ này phát ra ánh sáng ngũ sắc lục sắc.

Ánh sáng này lúc thì yếu, lúc thì mạnh, giống như sức mạnh trong cơ thể đang lưu động ra ngoài, và hai luồng sức mạnh đang va chạm vào nhau, sau đó phân tán ra.

"Sắp xong rồi, chỉ cần hai luồng sức mạnh phân tán ra là không có vấn đề gì nữa.

Dù sao hai luồng sức mạnh liên kết với nhau chắc chắn sẽ gây ra phiền phức, nhưng chỉ cần không liên kết với nhau, sẽ không có vấn đề gì nữa!" Thương Thiên xác nhận suy đoán của mình không sai, là chính xác.

Lúc này cũng đúng vậy.

Chương 493

"Thành công rồi sao?

Chẳng lẽ thật sự thành công rồi sao?

Ta có thể cảm giác được thứ đó trong cơ thể ta không còn nữa, thứ vẫn luôn níu kéo thần kinh của ta cũng đã biến mất, chẳng lẽ tên kia thật sự thành công rồi sao?

Nhưng cảm giác có chút kỳ quái!" Đa Trọng Vân cảm thấy đau đớn đến xé lòng, và hắn cũng có thể cảm nhận rõ ràng có một thứ gì đó trong cơ thể mình đang bị phân tách ra ngoài.

Hắn có thể cảm nhận được có một loại sức mạnh, hiện tại đang bị rút ra ngoài, bị một loại sức mạnh khác rút ra ngoài, đang cố gắng rút sức mạnh trong cơ thể hắn ra ngoài.

Hắn đã nhẫn nại rất lâu, cuối cùng luồng sức mạnh trong cơ thể hắn cũng đã bị rút ra ngoài.

Hắn chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới đều nhẹ nhõm, dường như không còn gánh nặng, và cảm thấy tinh thần sảng khoái.

"Tốt quá rồi, cuối cùng cũng được cứu rồi.

Ta còn tưởng cả đời này ta sẽ không gặp được ngài nữa, ta còn tưởng chúng ta lại phải chia ly lần nữa, cuối cùng ngài cũng đã trở về bên cạnh ta!" A Dã lúc này là người kích động nhất, hạnh phúc nhất, trực tiếp chạy tới, ôm chầm lấy người kia, sau đó những giọt nước mắt hạnh phúc từ trong khóe mắt tuôn ra.

"Trời ạ, hai tên này, hai người đàn ông lớn ôm nhau như vậy còn ra thể thống gì nữa?

Không phải đoạn tụ, không phải pha lê, cũng quá ghê tởm rồi, có

thể buông ra được không?

Thật là ghê tởm ta, chúng ta bây giờ có một việc quan trọng hơn cần phải làm, chúng ta phải đi tìm tên kia!" Thương Thiên thực sự có chút không nhìn nổi nữa, dù sao hai tên này thực sự quá sến sẩm rồi.

Giữa thanh thiên bạch nhật, hai người đàn ông lớn ôm nhau, còn ra thể thống gì nữa.

Dù sao nam nữ thụ thụ bất thân là bình thường, nhưng hai người đàn ông với nhau mà ôm nhau như vậy, e rằng cũng không ra gì.

"Ai nói với ngươi ta nhất định là nam, hơn nữa ta cũng đâu có nói ta là nam.

Từ đầu ta cũng đâu có nói cho ngươi biết giới tính của ta, ta là một cô gái, một cô gái xinh đẹp, dịu dàng, phóng khoáng, đừng coi ta là con trai nữa được không!" A Dã đột nhiên quay người, sau đó trên người phát ra ánh sáng mạnh mẽ.

Sau đó, đã xảy ra sự thay đổi kinh thiên động địa, bộ khôi giáp đang mặc đột nhiên biến thành một chiếc váy, một mái tóc dài, và cả người hoàn toàn thay đổi, biến thành một tiểu tiên nữ xinh đẹp động lòng người, khiến người ta nhìn thấy không khỏi muốn nhìn thêm vài lần.

"Trời ạ, trời ạ, cũng quá không thể tin được rồi.

Đại ca ơi, chẳng lẽ là nữ giả nam trang?

Không thể nào, nếu là nữ giả nam trang, ta cũng nên có thể tra ra được, nhưng ta căn bản không hề phát hiện ra, cũng quá biến thái rồi, nhìn mà ta thật sự nổi cả da gà rồi!" Thương Thiên nhìn thấy một màn này, thật sự sắp thổ huyết rồi.

Tên này quả nhiên là con gái, nhưng tại sao trước đó lại không phát hiện ra chứ?

Thật là quá đáng sợ rồi.

Hơn nữa tên này rõ ràng là con gái, tại sao lại phải giả làm con trai chứ?

“Cái gì gọi là không nhìn ra chứ?

Ngươi có thấy người đàn ông nào trắng trẻo non nớt như vậy không?

Hơn nữa ta đã ẩn giấu tất cả thông tin, nếu không cẩn thận cảm nhận, ngươi có thể cảm nhận ra được sao!” “Ta thật sự phục ngươi rồi, tại sao nhất định phải nữ giả nam trang chứ?

Cứ giả làm con gái như vậy không được sao?

Hơn nữa, giả làm con gái như vậy, biết đâu ta sẽ đối xử dịu dàng với ngươi, cũng không đến nỗi như trước đây, không phải sao?

Tên này không biết điều!” Thương Thiên thực sự không nói nên lời, thật sự phục tên này, lại cứ thất bại rồi lại chiến đấu.

Nhưng, bây giờ cũng không phải lúc để băn khoăn những vấn đề này nữa.

Chương 494

Vấn đề lớn nhất bây giờ là tìm tên kia, dù sao tên kia bây giờ mới là quan trọng nhất.

Bởi vì chỉ cần tên kia còn sống, chắc chắn sẽ khiến hắn trong lòng bất an.

Dù sao tên kia không phải người tốt, phải nhanh chóng xử lý hắn đi.

Hắn có thể khống chế một người, vậy thì có thể khống chế nhiều người.

Cho nên, lúc đó lỡ như lại có người lợi hại bị khống chế, lúc đó lại là một chuyện phiền phức.

Cho nên, phải nhanh chóng tìm ra tên đó, sau đó giải quyết hắn đi.

"Được rồi, được rồi, ta đang ngủ trưa cũng bị ngươi gọi ra, cho nên ta rất cảm kích ngươi.

Nếu đã như vậy, tên bên trong đó để ta cứu chữa đi.

Dù sao ta cũng là một người biết y thuật.

Hơn nữa, khí tức sinh mệnh của tên đó đang dần dần suy yếu, chắc không sống được mấy ngày nữa, lúc đó chết rồi chắc ngay cả cơ hội hối hận cũng không có!" A Dã chớp chớp mắt, vẻ mặt tinh nghịch nói.

Dù sao trong lòng cô biết rõ, bây giờ là lợi dụng lẫn nhau, giúp đỡ lẫn nhau.

Hơn nữa, tuy cô là loại cảm tri, nhưng cũng là một tiểu tiên nữ có y thuật cao siêu, đối với việc chữa bệnh cứu người, cũng rất giỏi.

“Nếu đã như vậy, vậy thì làm phiền ngươi rồi.

Ngươi hãy chữa trị cho hắn cho tốt, vào trong đó chữa trị là được rồi.

Chuyện nhỏ này, ta và tên này sẽ đi tìm tên kia báo thù.

Tên kia không nên sống nữa, sống thì sớm muộn gì cũng là một tai họa!” Thương Thiên đưa tay ra vỗ vỗ vào Đa Trọng Vân đang vẻ mặt mờ mịt.

“Huynh đệ, ngươi sao vậy?

Sao lại mờ mịt như vậy?

Từ vừa rồi đến giờ đều mờ mịt như vậy, chẳng lẽ ngươi đang nghi ngờ năng lực của ta, ý tốt của ngươi lại biến thành tên kia sao?

Chẳng lẽ ngươi quen biết tên kia sao?

Không thể nào!” Thương Thiên cảm thấy vô cùng kỳ quái, tên này từ vừa rồi đến giờ đều rất kỳ quái, và biểu hiện nhất cử nhất động của hắn cũng rất kỳ quái, tên này rốt cuộc là sao?

“Không có gì, ta chỉ cảm thấy cô gái nhỏ đó có chút quen mắt, nhưng không nhớ đã gặp ở đâu.

Nhưng, ta lại không nhớ rốt cuộc đã gặp ở đâu.

Ta chỉ cảm thấy ta nên quen biết cô ấy, và có một đoạn quá khứ không muốn nhớ lại với cô ấy, nhưng ta lại không nhớ ra được!” Đa Trọng Vân thở dài, bởi vì hắn luôn cảm thấy người trước mặt này đã gặp ở đâu đó, cô gái này rất quen mắt, luôn cảm thấy nên quen biết.

Bởi vì hắn đã từng giao lưu với cô gái này một khoảng thời gian, nhưng lại không nhớ đã gặp cô gái này ở đâu, cũng không biết đã từng xảy ra chuyện gì với cô gái này.

Tên này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

“Được rồi, được rồi, bây giờ không phải là lúc để băn khoăn vấn đề này.

Chúng ta bây giờ phải nhanh chóng tìm tên kia.

Gần đây thực lực của tên kia rất mạnh, chúng ta phải nhanh chóng ngăn chặn hắn.

Bởi vì ta vừa rồi cảm giác được, từ lúc bắt đầu giao thủ với ngươi, thực lực của hắn không mạnh, nhưng thực lực của hắn đang dần dần trở nên mạnh hơn, cũng có nghĩa là hắn đang hấp thu sức mạnh khác.

Chương 495

Ta không thể để hắn phát triển như vậy nữa, bởi vì nếu cứ để hắn phát triển như vậy, lúc đó ta e rằng không thể ngăn chặn được!" Trong lòng Thương Thiên rõ hơn ai hết, thực lực của tên nội gián kia đang tăng lên vô hạn, hẳn là đang hấp thu một loại sức mạnh nào đó.

Cho nên, phải nhanh chóng ngăn chặn hắn.

Bởi vì nếu sức mạnh hắn hấp thu đạt đến một mức độ nhất định, hắn sẽ trở nên mạnh hơn, lúc đó cuối cùng e rằng còn phiền phức hơn.

Thứ hắn ghét nhất là chuyện phiền phức, dù sao phiền phức càng nhỏ càng tốt.

Dù sao phiền phức lớn rồi sẽ cảm thấy đau đầu.

Hơn nữa, hắn là để hoàn thành nhiệm vụ, cho nên tuyệt đối không thể lãng phí quá nhiều thời gian ở đây, phải nhanh chóng giải quyết.

"Đúng vậy, đừng vội vàng.

Thực lực của tên kia tuy mạnh mẽ, cũng đang dần dần trở nên mạnh hơn, dù sao thực lực của tên kia không có giới hạn, có thể miễn cưỡng vô hạn, cũng là một trong những ưu điểm của hắn.

Nhưng chúng ta nếu muốn đánh bại hắn, vậy thì trước tiên phải hiểu đối phương, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.

Dù sao chúng ta cứ mù quáng xông lên quyết đấu với hắn, e rằng không phải là chuyện dễ dàng.

Hơn nữa đáng sợ hơn là tên kia trốn ở đâu chúng ta cũng không biết!" Đa Trọng Vân thở dài, vừa rồi tên kia còn lười biếng như vậy, nhưng bây giờ lại siêng năng như vậy, tích cực như vậy, khiến hắn có

chút không phục.

Tên này, dù sao cũng là cường giả đệ nhất thiên giới, tính tình của tên này lại như vậy, lúc này lại có chút bất ngờ.

Hơn nữa tên này dù sao cũng lợi hại, cường giả cũng không đến nỗi không có tôn nghiêm như vậy.

Hơn nữa tên này lại không có ý thức suy nghĩ về sau, nếu suy nghĩ một chút, vừa rồi cũng không khó khăn như vậy.

Hơn nữa thực lực của tên này mạnh, nhưng lại không bao giờ động não.

"Theo như ngươi nói, vậy thì ngươi chắc chắn biết tên kia, nhất định hiểu rõ về quá khứ của tên kia.

Cho nên có cao kiến gì thì mau nói ra đi, chúng ta không thể lãng phí thời gian nữa.

Nhanh lên, ta phải nhanh chóng đến thiên đình xem một chút, bởi vì bên thiên đình chắc chắn đã xảy ra chuyện, ta phải đi xem xem, nếu không trong lòng không yên.

Hơn nữa ngươi cũng e rằng muốn đến thiên đình xem xem chứ!" Thương Thiên thở dài, dù sao trong lòng hắn biết rõ, nếu hoàn thành nhiệm vụ này thì càng sớm càng tốt.

Dù sao mấy tên ma đầu này mới vừa giáng lâm thế giới này, thực lực chưa hoàn toàn khôi phục, cho nên đối phó không khó.

Nếu đợi đến khi chúng khôi phục toàn bộ thực lực, lúc đó mới phiền phức.

Đó là một chuyện vô cùng không tốt.

"Chuyện của gã đó ta đều biết hết, bởi vì trước đây, ta từng đọc một cuốn sách.

Cuốn sách đó là một bản Thiên Thư, nhưng lại không giống với những Thiên Thư bình thường khác, vì nó có chữ.

Thiên Thư thông thường đều không có chữ, nhưng cuốn đó lại có.

Cuốn Thiên Thư ấy phải đợi một người hữu duyên mới có thể mở ra hoàn toàn, ta khi đó cũng chỉ đọc được vài trang đầu, cho nên mới biết về gã đó!" Đa Trọng Vân thở dài một hơi.

Thuở trước, khi truy lùng mấy tên ma đầu trong sơn động kia, hắn cũng không phải không giãy giụa.

Khi đó, mấy tên ma đầu biết không thể giải quyết hắn trong một sớm một chiều nên đã nhốt hắn vào trong động.

Trong động có đồ vật, thế là hắn bắt đầu lật tìm, xem có thể tìm được thứ gì để thoát ra ngoài không, cuối cùng lại tìm ra một cuốn Thiên Thư.

Trong cuốn Thiên Thư đó ghi lại câu chuyện về mười tên ma đầu, bao gồm cả điểm yếu, khuyết điểm và những chuyện đã xảy ra trong quá khứ của chúng đều được ghi chép lại.

Chương 496

Chỉ cần đọc hết ba cuốn sách đó là có thể có cách đối phó.

"Nếu đã như vậy thì mau lên đi, thời gian không đợi ai đâu.

Chúng ta phải nắm chặt thời gian giải quyết việc này cho xong, càng nhanh càng tốt.

Hơn nữa, nếu ngươi đã biết, vậy chắc cũng biết điểm yếu của hắn, biết tất cả đặc điểm của hắn.

Như vậy thì tốt quá rồi, đối phó sẽ dễ dàng hơn nhiều, không cần phải như trước kia, vừa lừa gạt vừa phải đoán mò đặc điểm của hắn, rồi mới nghĩ cách đối phó!" Thương Thiên nghe gã này lại biết về thứ đó thì không khỏi mừng rỡ.

Chỉ cần có thể hiểu rõ kẻ địch thì sẽ dễ đối phó hơn nhiều.

Dù sao người xưa cũng nói, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Cho nên, chỉ khi hiểu đủ về phe địch thì mới có thể dễ dàng hơn, và mới có thể nắm chắc một trăm phần trăm đánh bại đối phương, giành lấy thắng lợi.

"Nếu đã vậy thì ngươi chuẩn bị nghe cho kỹ đi, đây là một câu chuyện rất phi thường.

Câu chuyện của gã đó dường như rất khúc chiết, có thể nói gã cũng là một người có câu chuyện.

Gã làm mọi việc e rằng cũng không phải không có mục đích, chỉ là muốn thế giới này được hòa bình!" Đa Trọng Vân khẽ thở dài.

Trong lòng hắn hiểu rõ, bởi vì hắn cũng đã xem qua quá khứ của

gã đó.

Bề ngoài gã không màng đến mọi thứ, nhưng trong lòng hắn biết rất rõ, gã làm những việc đó không phải không có nguyên nhân, cũng có nỗi khổ riêng, mà nỗi khổ trong lòng đó không ai có thể thấu hiểu, cũng không ai có thể lĩnh ngộ được.

Thực ra trong lòng gã còn đau khổ hơn bất cứ ai, khó khăn hơn bất cứ ai.

Nhưng gã không hề nói ra, ngược lại còn biến tất cả đau khổ thành sức mạnh, hóa bi phẫn thành sức mạnh, rồi bắt đầu hoàn thành mục tiêu của mình.

Gã muốn tạo ra một thế giới không có chiến tranh, không có tranh chấp.

Gã muốn tạo ra một thế giới mà ở đó không còn chiến tranh, không còn giết chóc, cũng không còn cái chết.

Sẽ không còn bất cứ ai phải lưu lạc khắp nơi, mất đi người thân yêu nhất.

"Vậy mau kể đi, ta xin rửa tai lắng nghe.

Ta cũng muốn xem rốt cuộc là quá khứ thế nào đã khiến hắn biến thành bộ dạng này.

Một kẻ muốn hủy diệt thế giới e rằng đã trải qua tai ương không hề đơn giản, cho nên, ta muốn biết rốt cuộc hắn đã trải qua những gì." Thương Thiên tràn đầy mong đợi, trong lòng vô cùng háo hức.

Hắn biết một người muốn hủy diệt thế giới chắc chắn có nỗi khổ riêng, chắc chắn có nguyên nhân của mình.

Vì vậy, hắn quyết định nghe xem rốt cuộc là nguyên nhân gì đã khiến gã quyết định hủy diệt thế giới này, quyết định tái tạo lại thế

giới này.

“Vậy được rồi, câu chuyện bắt đầu như thế này, ta bắt đầu kể đây.” Tương truyền có một thế giới song song, trong thế giới đó, người và thần cùng chung sống, rất vui vẻ và hạnh phúc.

Khi đó không có chiến tranh, cũng không có bất kỳ sự kỳ thị nào, cũng không có bất kỳ tư tâm nào, mọi người đều sống hòa thuận với nhau.

Sau đó, không biết từ lúc nào, chiến tranh bắt đầu xuất hiện, con người bắt đầu có tư tâm, có dục vọng.

Họ bắt đầu tranh đoạt lãnh địa, muốn trở nên mạnh hơn.

Thế là, họ bắt đầu tàn sát lẫn nhau, kỳ thị lẫn nhau, tranh đoạt địa bàn của nhau, phát động chiến tranh với nhau, đối đầu với nhau.

Thế là, có tranh đấu công khai và ngấm ngầm, có đấu đá mưu mô, có tranh chấp, có phân chia đẳng cấp, có chiến tranh.

Nếu ta nhớ không lầm, gã đó hẳn là vị hoàng đế đầu tiên của Nhân tộc, cũng là Nhân Hoàng đầu tiên, một kẻ vô cùng lợi hại.

Chương 497

Hắn không hy vọng chiến tranh lại nổ ra, cũng không hy vọng trên thế giới này lại có người chết.

Hắn hy vọng Nhân, Thần, Tiên, Yêu giới có thể đoàn kết hợp tác, sống hòa thuận và không còn chiến tranh nữa.

Quan điểm này nhanh chóng nhận được sự đồng tình của một vị công chúa Yêu giới.

Vị công chúa đó có suy nghĩ giống hệt hắn, cũng hy vọng xây dựng một thế giới hài hòa, tốt đẹp, không có chiến tranh, để thế giới này từ đó không còn sinh mệnh nào phải chết đi, không còn khói lửa chiến tranh.

Nhưng nỗ lực của hai người họ không thể cứu vãn được sự phẫn nộ giữa các vị thần.

Bất kể là Yêu tộc hay Nhân loại, mỗi người đều có dục vọng riêng, có tư tâm riêng, đều chỉ nghĩ cho bản thân, vì trong lòng họ chỉ có lợi ích của mình, chưa bao giờ nghĩ đến người khác.

Thế là chiến tranh bùng nổ.

Chiến tranh thì tốt đẹp, nó giúp người ta giành được lợi ích, nhưng nó cũng khiến người ta phải lưu lạc khắp nơi.

Cho nên chiến tranh chẳng tốt đẹp gì, trong mắt những kẻ thống trị thì nó tốt đẹp, nhưng trong mắt những người dân tay không tấc sắt, chiến tranh là thứ lạnh lùng, tàn nhẫn, vô cùng vô tình.

Bởi vì chiến tranh khiến họ phải lưu lạc, khiến nhà tan cửa nát, khiến họ mất đi tất cả, khiến họ phải xa cách người mình yêu thương nhất.

Thế là hắn đứng ra, ngăn cản tất cả, muốn mọi thứ trở lại như ban đầu, tốt đẹp như trước kia.

Hắn biết thế giới này vốn dĩ rất tốt đẹp, chỉ là sau này có thêm một vài yếu tố mới biến thành bộ dạng này.

Cho nên hắn ngăn cản tất cả, muốn mọi thứ trở nên tốt đẹp hơn, muốn mọi thứ trở lại như nguyên bản.

Nhưng dù là Thần, Tiên hay Yêu giới đều không ủng hộ hắn, ngay cả những người dân mà hắn hết lòng ủng hộ cũng phản bội hắn.

"Thế cũng thật đáng thương, là một kẻ thống trị mà ngay cả người dân mình cai quản cũng phản bội.

Gã này dù có cực đoan đến đâu e rằng cũng phải trốn tránh thế giới này thôi, dù sao ngay cả người thân cận nhất cũng phản bội, e là không còn lý do gì để sống tiếp nữa rồi!" Thương Thiên cười.

Là một kẻ thống trị của Nhân tộc, cuối cùng ngay cả thần dân cũng không còn tin tưởng, ngay cả thần dân cũng ruồng bỏ, vậy thì ý nghĩa sống tiếp còn ở đâu nữa?

Hoàn toàn không còn ý nghĩa gì cả, vì sống tiếp chỉ là một sự sỉ nhục.

"Không, hắn không hề từ bỏ, ngược lại còn kiên định hơn với suy nghĩ của mình.

Hắn tin rằng con người vẫn còn cơ hội trở lại như xưa, trở lại với sự ngây thơ thuở ban đầu.

Vì sự lương thiện thuở ban đầu, họ có thể sống hòa thuận với nhau mãi mãi.

Cho nên, hắn quyết định thực thi kế hoạch, muốn làm cho thế giới này trở nên tốt đẹp hơn!" Đa Trọng Vân thở dài.

Đó mới là lúc câu chuyện thực sự bắt đầu.

Bởi vì nếu muốn hoàn thành nhiệm vụ này, hoàn thành hoài bão vĩ đại trong lòng, chắc chắn cần có người giúp đỡ.

Chỉ dựa vào sức mạnh của một mình hắn thì hoàn toàn không đủ.

Thế là, hắn đi khắp nơi tìm người, tìm những người cùng chung chí hướng, cùng hắn hoàn thành đại sự này.

Suy nghĩ của hắn được người khác ủng hộ, rất nhiều người đều tìm đến, nguyện ý đầu quân, và nguyện từ đó về sau đều nghe theo hắn, cho đến khi thế giới này trở nên hài hòa tốt đẹp, không còn chiến tranh mới thôi.

Thế là, hắn bắt đầu thực hiện kế hoạch.

Kế hoạch ban đầu là giáo huấn lại tất cả mọi người.

Trong lòng hắn hiểu rõ, bởi vì những chuyện này chắc chắn là do tư tưởng mà kẻ thống trị truyền bá mới khiến mọi người trở nên như vậy.

Chương 498

Thế là, hắn thành lập một tổ chức, tổ chức này chuyên ám sát những nhân vật cấp cao, cũng là chuyên ám sát những kẻ thống trị.

Mục đích của hắn là giết sạch những kẻ thống trị này, sau đó để những người lương thiện và có hoài bão tốt đẹp hơn tiếp nhận vị trí đó, rồi truyền thụ tư tưởng hòa bình tốt đẹp cho người dân.

Bởi vì hắn tin chắc chỉ có như vậy, thế giới này mới có thể trở nên tốt đẹp trở lại.

Chỉ có như vậy, cả thế giới mới không còn chiến tranh, không còn tranh chấp, sẽ trở nên hòa hợp như xưa.

Nhưng nhiệm vụ của hắn cuối cùng đã thất bại, vì thực lực chênh lệch quá lớn.

Chênh lệch thực lực thật sự quá lớn, dù sao mỗi một kẻ thống trị đều có thực lực rất mạnh, nếu không sao có thể trở thành kẻ thống trị được?

Cho nên việc đi ám sát một kẻ thống trị không phải là chuyện dễ dàng, dù sao kẻ thống trị đều là những kẻ có thực lực cao cường.

Cho nên, trong lòng hắn hiểu rõ, nếu muốn thay đổi tất cả, thì phải trở nên mạnh hơn.

Nếu không trở nên mạnh hơn, thì vẫn không thể thay đổi được gì.

Bởi vì trong thế giới này, tất cả đều lấy thực lực làm cơ bản.

Cho nên hắn hạ quyết tâm nhất định phải trở nên mạnh mẽ hơn nữa, nếu không thì không thể thay đổi được thế giới này.

Chỉ khi có được thực lực mạnh mẽ, mới có thể thay đổi thế giới

này.

Cho nên hắn quyết định nỗ lực trở nên mạnh mẽ.

"Trở nên mạnh mẽ không phải là chuyện dễ dàng.

Câu chuyện chắc không đến mức sáo rỗng như vậy chứ, nói muốn mạnh là mạnh ngay e là không thể nào.

Sau đó hắn lại trải qua những gì?

Chắc là có liên quan đến năng lực đặc biệt kia của hắn nhỉ?

Dù sao năng lực đặc biệt đó có thể mạnh lên vô hạn, thật sự có chút đáng sợ!" Thương Thiên thở dài một hơi.

Quả nhiên mỗi người trở thành bộ dạng hiện tại đều có nguyên nhân của nó, dù sao tất cả đều có nỗi khổ riêng.

Trong lòng hắn hiểu rõ, dù sao mỗi người sinh ra đều là người tốt, chỉ là thế giới này đã thay đổi họ, khiến họ từ đó trở thành người xấu, khiến họ từ đó trở nên khác biệt với người khác, khiến tâm lý của họ trở nên đen tối.

"Được rồi, được rồi, đừng ngắt lời nữa, để ta kể nhanh lên, kể xong ta còn phải đi tìm hắn!" Đa Trọng Vân thở dài.

Hắn lại sao không biết chứ, thực ra thế giới này vốn dĩ mọi thứ đều tốt đẹp, thế giới này vốn dĩ lương thiện.

Nhưng cuối cùng đã bị đủ loại ô nhiễm, cho nên, nó không còn tốt đẹp nữa, trở nên đen tối, trở nên đầy mưu mô đấu đá, không còn như xưa nữa.

Sau đó hắn bắt đầu một quá trình tu luyện hoàn toàn mới, vì hắn biết chỉ có mạnh mẽ mới có năng lực thay đổi thế giới này.

Cho nên, hắn không còn ảo tưởng rằng mình có thể thay đổi thế giới này nữa.

Nhưng, vạn lần không ngờ trong lúc hắn tu luyện, gia đình của hắn lại bị hãm hại, bởi vì đại chiến Tam Giới Ngũ Hành lại một lần nữa bùng nổ.

Chiến tranh là tàn khốc, chiến tranh là vô tình, chiến tranh không phân biệt bạn thù, chiến tranh chưa bao giờ quan tâm đến ai, cũng chưa bao giờ quan tâm đến giá trị tồn tại.

Bởi vì yêu cầu duy nhất của chiến tranh là cướp đoạt sinh mạng, hấp thụ máu tươi.

Người nhà của hắn đã chết trong trận chiến đó, chết vô cùng thảm thương, về cơ bản là hồn bay phách tán, ngay cả linh hồn cũng bị nghiền nát, không còn tồn tại trên thế giới này nữa.

Khi hắn xuất quan lần nữa, thực lực đã tăng cường không ít, nhưng mới phát hiện người nhà đã chết.

Chương 499

Thế là, hắn nổi trận lôi đình, tuyên chiến với cả thế giới, hủy diệt cả thế giới.

Và cuối cùng hắn đã thành công, thống trị toàn bộ thế giới, tất cả thần tiên, tất cả yêu quái, tất cả ma quỷ, đều bị hắn thống trị, đều bị hắn khuất phục.

Nhưng cuối cùng hắn lại mềm lòng, vì bản chất hắn là một người lương thiện.

Cho nên, hắn không hề hủy diệt thế giới này.

Hắn biết hận thù dù sao cũng chỉ là hận thù, nếu hôm nay hắn hủy diệt thế giới này, không chừng sau này lại có thứ khác xuất hiện.

Hơn nữa, giấc mơ ban đầu của hắn là muốn thế giới này trở nên tốt đẹp.

Cho nên, thứ đầu tiên hắn muốn tiêu trừ chính là hận thù.

Bởi vì hận thù là một phản ứng dây chuyền, giống như ngươi giết cha ta, sau đó ta vì báo thù mà giết cha ngươi, ngươi vì báo thù lại giết ta, con trai ta vì báo thù lại giết ngươi, con trai ngươi vì báo thù lại giết con trai ta.

Cứ tiếp tục một vòng luẩn quẩn ác tính như vậy sẽ vĩnh viễn không thể tiêu trừ được.

Cứ như vậy thì chiến tranh sẽ mãi tồn tại, mưu mô đấu đá cũng sẽ mãi tồn tại, giết chóc sẽ không ngừng lại, mọi thứ sẽ tồn tại, mọi thứ cũng sẽ tiêu tan.

Đó là một vòng luẩn quẩn ác tính, hắn muốn tự mình kết thúc tất cả, tự mình giải quyết tất cả, chỉ có như vậy mới là tốt nhất.

“Vậy theo lý thì hắn phải thành công rồi chứ, vì hắn đã thống trị cả thế giới, ngay cả Tam Giới Ngũ Hành cũng bị thống trị, ngay cả thần tiên cũng bị hắn khuất phục, ngay cả yêu tộc cũng bị hắn dọa sợ.

Lẽ ra hắn đã phải hoàn thành rồi chứ, thế giới hiện tại có thể trở nên hoàn mỹ rồi, tại sao sau này lại biến thành bộ dạng đó?” Thương Thiên có chút không hiểu.

Dù sao đã thống trị Tam Giới, Ngũ Hành đều bị thống trị, hắn lại là người mạnh nhất trong cả thế giới, hoàn toàn có năng lực thay đổi tất cả, hoàn toàn có năng lực khiến mọi thứ tuân theo mình, nhưng tại sao lại biến thành bộ dạng sau này?

Đây là điểm hắn không hiểu nhất, lẽ nào sau đó lại xảy ra chuyện gì không thể miêu tả được sao?

Tình tiết không thể sáo rỗng đến vậy chứ, lẽ nào sau đó lại có binh biến?

“Không đúng, những gì ngươi thấy chỉ là bề ngoài mà thôi, thực ra còn có sự thật sâu xa hơn!” Đa Trọng Vân thở dài.

“Nói to lên một chút xem nào, ta ở trong này không nghe thấy gì cả.

Ta bị nhốt trong này chữa thương chán chết đi được, nên nói to lên một chút cho ta nghe với, chứ không thì chán lắm, chẳng có chút không khí gì cả!” A Dã lúc này ở trong túi bách bảo bất mãn la lên.

Bởi vì nàng cứ ở trong túi bách bảo mãi, vết thương của gã trước mặt lại nghiêm trọng, phải chữa trị cẩn thận, nếu không chắc chắn không sống được bao lâu.

Nhưng bây giờ lại quá nhàm chán, vừa phải kiềm chế, lại vừa không có việc gì làm.

“Ai, được rồi, được rồi, ta cũng đủ ý tứ rồi đấy nhé.

Chữa thương thì lo chữa thương đi, được không?

Lỡ như hắn muốn giết ta, ta mà chết thì ngươi có chịu trách nhiệm được không?

Ngươi cũng nên biết thân phận của ta, nên biết ta quan trọng đến mức nào, cho nên nghiêm túc một chút!" Thương Thiên có chút cạn lời, vỗ vỗ vào túi bách bảo.

Gã này thật là, suốt ngày không biết yên tĩnh một chút.

Hơn nữa, chuyện chữa thương sao có thể lơ là được?

Chuyện này sao có thể làm qua loa được, đây là chuyện liên quan đến sinh tử của người ta mà lại lơ là như vậy.

"Mặc kệ ngươi, nếu ngươi còn thái độ đó, ta sẽ không chữa trị cho ngươi nữa đâu.

Dù sao gã này cũng không sống được bao lâu nữa, chữa trị cho hắn tốn không ít tu vi của ta.

Chương 500

Hơn nữa, thực lực của ta cao như vậy, ta có thể lơ là một chút, thì sao nào, không được à?

Cho nên ta muốn nghe!" A Dã vốn là một chủ nhân không chịu thua kém, cho nên sau khi nghe lời của gã này, càng không chịu thua kém hơn.

Cho nên tuyệt đối không cần phải chiều chuộng gã đó, phải đối đầu với gã đó, dù sao gã đó vốn không phải là một kẻ dễ ưa, lạnh lùng vô tình, tham lam lợi ích.

"Thôi thôi, bà cô ơi, ta sai rồi được chưa?

Thật hết cách với ngươi rồi.

Nghe thì nghe đi, ta cũng không quản nữa, nhưng vết thương của hắn ngươi phải chữa cho ta cho tốt, nếu không đến lúc đó sẽ phiền phức lắm.

Vốn dĩ thân phận của hắn quan trọng, có thêm một phần sức mạnh thì ta cũng có thêm một phần thắng lợi mà!" Thương Thiên thật sự có chút cạn lời, đối phó với tiểu cô nãi nãi trước mặt này thật sự có chút khó khăn.

"Thôi thôi, hai người đừng cãi nhau nữa, suốt ngày cãi qua cãi lại, thật là một đôi oan gia.

Hôm nay để ta kể xong câu chuyện đã, dù sao chúng ta cũng phải nhanh chóng kể xong rồi đi tìm hắn.

Dù sao gã đó hiện tại đang không ngừng mạnh lên, thứ hắn tu luyện hẳn là một loại kỹ thuật, một thứ đáng sợ.

Cho nên chúng ta phải nhanh chóng đi ngăn cản, nếu một khi hắn

tu luyện thành công, chúng ta sẽ tiêu đời.

Dù sao không chỉ có một ma đầu, mà còn có chín ma đầu nữa!" Đa Trọng Vân thở dài.

Nếu chỉ có một gã, vậy thì khá dễ đối phó.

Nhưng vấn đề mấu chốt là có tổng cộng mười gã, và bốn gã trong số đó đã kết thành một liên minh.

Thử nghĩ xem, mười tên xấu xa này thực lực đã mạnh, sau đó hợp tác lại thì có thể trở thành liên minh mạnh nhất, rồi quyết định hủy diệt thế giới này, sau đó tái tạo lại.

Nếu muốn thanh tẩy toàn bộ một lần, sau đó tái tạo lại thế giới, vậy thì thật quá đáng sợ.

Dù sao thế giới này duy trì được bộ dạng hiện tại đã không dễ dàng gì, dù sao thế giới này cũng tốt đẹp, không có gì đáng sợ, cũng không như trước kia.

Nhưng hiện tại điều họ muốn là hủy diệt thế giới này.

Con người của thế giới này đã thích nghi với môi trường này, nếu lại hủy diệt thế giới, vậy thì chỉ có thể vùng lên phản kháng.

Nhưng sức mạnh của mười gã đó không phải tầm thường, dù sao cũng từng là cao thủ, từng là cường giả một thời, cho nên đối phó cũng không phải chuyện dễ dàng.

"Thôi thôi, mau kể đi.

Ta đang vội xử lý xong mấy việc này đây.

Vốn dĩ ta không tham gia vào, ta định vào trong hư không tu luyện thêm mấy chục năm, nhưng không ngờ lại gặp phải chuyện như vậy.

Thôi thì, ai bảo ta lại thích giúp người làm niềm vui chứ!" Thương Thiên thở dài một hơi.

Vốn dĩ hắn không muốn quản những chuyện này, vì trong lòng hắn hiểu rõ, chuyện của họ không liên quan đến hắn.

Chỉ cần không đụng đến lợi ích của hắn, chỉ cần không liên quan đến hắn thì không có vấn đề gì, hắn sẽ không xen vào, cũng không quản.

Nhưng không còn cách nào khác, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ có phần thưởng, cho nên hắn không thể không hoàn thành.

Dù sao phần thưởng chắc chắn rất phong phú, điểm này trong lòng hắn rõ hơn ai hết.

Cho nên, trong lòng hắn quyết định nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ này.

Ai bảo hắn lại khao khát phần thưởng đến vậy chứ, dù sao phần thưởng mà hệ thống ban phát e rằng không đơn giản, cho nên nếu có thể nhận được phần thưởng mà hệ thống ban phát, vậy thì tuyệt đối vô địch.

Chương 501

“Thôi đi, gã này nói nghe hay thật đấy.

Ta thấy, chắc chắn là có lợi lộc gì đó, nếu không có lợi lộc thì ngươi sẽ giúp đỡ sao, thật nực cười.

Gã này chắc chắn là vì lợi ích, nếu không thì sao lại ở lại, thật buồn cười.

Giống như loại người tham lam lợi ích nhỏ nhặt này!

Lẽ nào thật sự sẽ vui vẻ giúp người sao?

Hừ, ta suýt nữa thì tin rồi!” A Dã nghe lời của gã đó mà suýt nữa ói ra.

Gã này ngay cả lời nói dối cũng nói ra được, đó mà gọi là vui vẻ giúp người sao, đó rõ ràng là có lợi lộc mới làm, có được không?

Cho nên, nàng trực tiếp vạch trần.

“Thôi thôi, đừng vạch trần ta nữa.

Vốn dĩ ta cũng có lòng tốt cứu vớt thế giới này, hơn nữa chuyện này vốn không liên quan đến ta, dù sao cũng không xâm phạm đến lợi ích của ta, phải không?

Cho nên, thế giới này ta thấy sao cũng được, chỉ cần không liên quan đến ta là được, chỉ cần không chọc vào ta thì không có vấn đề gì.

Nhưng thấy tất cả sinh mệnh đều đang chịu tai nạn này, ta quyết định cứu!” Thương Thiên thở dài một hơi.

Mặc dù đúng là có lợi lộc, vì hệ thống đã giao cho hắn một nhiệm vụ như vậy, cho nên phải hoàn thành.

Nhưng, hắn cũng không phải chỉ vì nhiệm vụ đó, cũng không phải

chỉ vì phần thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ.

Mục đích cuối cùng là để cứu vớt, dù sao hắn cũng không nỡ nhìn những sinh mệnh này sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng, cũng không nỡ nhìn họ sống trong bóng tối, cũng không muốn để họ từ đó về sau không còn thấy được ánh sáng.

Cho nên, là một cường giả thì phải có trách nhiệm của một cường giả, phải chịu trách nhiệm.

Dù sao mình là một cường giả, vậy thì nên làm những việc mà một cường giả nên làm, bảo vệ thế giới này, thủ hộ thế giới này.

"Thôi thôi, ta kể tiếp chuyện sau đây.

Chuyện sau đây có thể hơi phức tạp, nếu không nghe kỹ, lúc đối phó e rằng đều có liên quan đến những gì ta sắp kể!" Đa Trọng Vân thở dài.

Sau đó gã đó đã bị phản bội, mấy huynh đệ thân cận nhất đã phản bội hắn, vì huynh đệ của hắn muốn cách mạng, muốn một lần nữa thay đổi thế giới này, muốn làm cho thế giới này trở nên tốt đẹp hơn.

Hắn không thể ngăn cản được.

Thế là, người phụ nữ hắn yêu nhất, cũng là công chúa Ma tộc kia đã bị giết chết.

Thế là, hắn từ đó chìm vào trong bóng tối, sa ngã vào bóng tối, giao thân thể mình cho bóng tối.

Hắn biết thực lực của mình còn xa mới đủ.

Thế là, hắn đã ký một khế ước với bóng tối, dâng hiến thân thể mình cho bóng tối, và bóng tối sẽ cho hắn sức mạnh vô cùng mạnh mẽ để hắn đi thay đổi thế giới.

Thế là, giao dịch này đã được thực hiện.

Hắn đã để thân thể mình sa ngã vào trong bóng tối, sau đó nhận được sức mạnh của bóng tối, trở nên vô cùng mạnh mẽ, cũng hủy diệt thế giới đó.

Thế giới đó từ đó về sau chìm trong một mảng bóng tối, hắn cũng biến thành một ma vương.

Cuối cùng tất cả sinh mệnh đều chìm trong cảnh nước sôi lửa bỏng.

Sau đó, các cường giả của vài thế giới khác xuất hiện, rồi phong ấn hắn.

Chương 502

Nhưng trong nội tâm của hắn vẫn còn một tâm ma, luôn muốn thay đổi chuyện này, muốn hủy diệt thế giới này, muốn hủy diệt tất cả sinh mệnh, sau đó tái tạo lại, thanh tẩy toàn bộ, rồi bắt đầu lại một lần nữa.

"Thật quá đáng sợ, lại đi giao dịch với bóng tối, lẽ nào hắn không biết sao?

Cái giá của việc giao dịch với bóng tối là đánh mất chính mình.

Xem ra gã đó hẳn đã đánh mất chính mình rồi.

Vốn dĩ cũng là một người tốt, chỉ là đã đánh mất chính mình, mất đi tất cả mà thôi.

Cũng là một kẻ đáng thương, lát nữa ra tay ta sẽ nhẹ tay một chút, dù sao cũng là một kẻ đáng thương!" Thương Thiên thở dài một hơi.

Thật không ngờ gã này lại có quá khứ như vậy.

Nhưng điều đó không cản trở bước chân hoàn thành nhiệm vụ của hắn, vì chỉ cần là kẻ địch, đều phải bị trừ khử.

Thực ra trong quá trình này, Đa Trọng Vân vẫn luôn đi theo sau Thương Thiên, đối với tình cảnh hiện tại vô cùng chấn động, đặc biệt là thực lực và tu vi mà Thương Thiên thể hiện ra trong quá trình đó, mạnh mẽ đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Trước đó hắn đã đánh bại mấy Ma vương đạt đến Thần Thông Cảnh!

Trong khi đó, tu vi của Thương Thiên chỉ mới là Đan Luân Cảnh.

Việc vượt cấp khiêu chiến như vậy, không một tu luyện giả nào

có thể bình tĩnh chấp nhận được.

Bất luận ai nhìn thấy cảnh tượng này, chắc chắn cũng không dám tin, tâm thần chấn động.

Bây giờ, đám đồng bạn của Đa Trọng Vân đều đã ngậm miệng lại, không còn nói những lời khoác lác như trước khi gặp Thương Thiên nữa.

Một nhân vật nghịch thiên như vậy sao có thể là người mà họ có thể khiêu khích và giết chết được?

Việc này không gọi là mai phục, tập kích, ám sát, mà gọi là tự làm tự chịu, hoàn toàn là bánh bao thịt ném chó, có đi không có về, một vụ làm ăn lỗ vốn, không ai chịu làm chuyện ngu ngốc như vậy.

Thấy đám đồng bạn đều trở nên sợ sệt, Đa Trọng Vân nuốt nước bọt liên tục.

Là người khởi xướng, lẽ nào hắn còn có gan đó sao?

Hoàn toàn không có.

Cho nên khi thấy Thương Thiên sắp rời đi, rõ ràng là thích khách nhưng Đa Trọng Vân và những người khác chỉ có thể đứng tại chỗ, trơ mắt nhìn hắn từng bước rời đi, không dám làm bất cứ hành động cản trở nào.

Họ thà bồi thường số tiền không hoàn thành nhiệm vụ, cũng không muốn vì một nhiệm vụ không thể hoàn thành mà đi toi mạng một cách vô ích.

Nhưng lại có một nghi vấn xuất hiện trong đầu hắn.

"Bây giờ hắn định đi đâu, lẽ nào, giết mấy Ma vương Thần Thông Cảnh còn chưa đủ sao?" Hắn nhìn.

Sắc mặt Thương Thiên bây giờ tuy bình tĩnh, nhưng dưới vẻ bình

tĩnh đó, dường như đang ẩn chứa một ngọn lửa giận chưa được phát tiết, giống như có người đang nằm trong kế hoạch báo thù của hắn.

Nếu thật sự có người sắp bị báo thù, Đa Trọng Vân không khỏi cảm thấy bi ai cho người đó, rơi vào tay Thương Thiên, sao có thể có đường sống được?

Hành vi của Thương Thiên, không chỉ khiến Đa Trọng Vân đang quan sát ngấm ngầm suy nghĩ miên man, mà cũng khiến A Dã bên cạnh có chút bối rối, không rõ Thương Thiên bây giờ rốt cuộc muốn đi đâu, không nhịn được mà mở miệng hỏi.

"Đại ca, bây giờ huynh định đưa ta đi đâu?

Hướng này hình như không phải là đường về của chúng ta, lẽ nào huynh không định đưa ta về nhà sao?" A Dã trong lòng nghĩ, tình cảm của mình và Thương Thiên không tốt lắm, nhưng xem xét việc mình xinh đẹp như vậy, cũng nên đưa về nhà chứ?

Nhưng hướng này, càng đi càng hoang vắng, hoàn toàn không giống như muốn vào thành.

Ngay cả nhà cũng không có, hai người sao có thể ngủ cùng nhau được?

Chương 503

Trên mặt Thương Thiên vẫn không có biểu cảm gì, nghe A Dã bên cạnh hỏi, cũng không quay đầu lại liếc nhìn nàng, sau đó lại dời tầm mắt về phía trước, miệng nhàn nhạt nói: "Về nhà?

Ha, ta đi đến nhà người khác, đến nhà của Ma Huyết Môn, bảo họ làm cho ta một cái giường." Ý của làm một cái giường, không gì khác chính là làm một cỗ quan tài!

Đối với những lời nói bóng gió như vậy, A Dã dù không hiểu rõ ý nghĩa, nhưng từ ngữ khí của Thương Thiên, cũng có thể đoán ra được đôi chút.

Khi không biết mục đích, nàng còn bối rối, bây giờ biết mục đích, nàng lại im lặng.

Bởi vì việc Thương Thiên muốn làm quá bá đạo, không chỉ giết mấy Ma vương trên đường là chưa đủ, giết xong còn muốn truy đến tận sào huyệt của ma giáo để giết.

Nếu mấy Ma vương kia còn sống, chắc chắn sẽ hối hận vô cùng, gặp phải một chủ nhân bá đạo như vậy!

Không bao lâu, Thương Thiên và A Dã đã đi đến Phượng Dương sơn mạch trong Duyệt Châu, một dãy núi liên miên bất tuyệt, nhìn từ xa, giống như một con rồng dài uốn lượn, nhưng con rồng dài phong cảnh vô hạn này, lại bị chém thành hai nửa từ trăm năm trước.

Theo lời đồn là do tông chủ đời đầu của Ma Huyết Môn, vì để xây dựng tông môn, đã tự tay chém ra một hẻm núi!

Uy lực như vậy, chỉ nghe thôi đã khiến người ta kinh ngạc, A Dã bây giờ lại tận mắt chứng kiến, không khỏi tràn đầy kính sợ đối với

Ma Huyết Môn sắp đến.

Một tông môn có nội tình như vậy, hẳn không phải là sức một người có thể địch lại được chứ?

Nhưng nàng đã sai, mặc dù đại ma đầu đời đầu của Ma Huyết Môn mạnh mẽ vô song, có uy lực dời non lấp biển, nhưng truyền nhân của hắn lại một đời không bằng một đời, đến ngày nay đã sớm không bằng xưa.

Chưa đợi hai người đến gần phúc địa của Ma Huyết Môn, chỉ mới ở vòng ngoài, đã bị mấy tên đệ tử đang tuần tra chặn lại.

"Cẩu nam nữ từ đâu đến, có biết đây là đâu không?

Còn đi vào trong, không muốn sống nữa à?!" Giọng điệu này, giống như sợ người khác không biết ma giáo là ác nhân, khiến A Dã vốn có chút kính sợ lập tức nổi giận, nhưng nàng không nói gì, vì nàng biết người tàn nhẫn bên cạnh mình sẽ dạy dỗ loại người này tốt hơn.

"Ồ, vậy ngươi nói cho ta biết đây là đâu?" Mắt Thương Thiên bình tĩnh như đầm sâu, lặng lẽ nhìn mấy người phía trước.

Đệ tử Ma Huyết Môn vốn kiêu ngạo, không biết vì sao, nhìn thấy ánh mắt này lại có chút rùng mình, đặc biệt là theo thời gian càng lâu, càng cảm thấy lạnh gáy, giống như bị một con dã thú đáng sợ nhìn chằm chằm, ánh mắt đó chính là vẻ lạnh lùng của dã thú khi đi săn.

Nhưng do thói quen hình thành lâu dài, cho nên dù cảm thấy có chút nguy hiểm, cũng không hề thu liễm: "Thứ chết tiệt, lão tử sẽ móc mắt ngươi ra ngay bây giờ!" Thương Thiên đột nhiên cười.

"Được!" "Cười cái mẹ ngươi, đi chết đi!" Đệ tử Ma Huyết Môn không ưa nhìn nụ cười của người khác, rút vũ khí đeo bên hông ra chuẩn bị chém đầu Thương Thiên.

Vút!

Một luồng gió mạnh đột nhiên ập đến, không có bất kỳ dấu hiệu nào!

Cùng với luồng gió mạnh đó, trên người Thương Thiên đột nhiên bộc phát khí thế đáng sợ.

Dưới ánh nắng mặt trời, chỉ thấy trước mắt đột nhiên lóe lên một tia sáng bạc phản chiếu từ lưỡi đao.

Chỉ một kiếm.

Bốn tia máu bắn ra!

Thân thể không đầu của mấy tên đệ tử ma môn vẫn đứng tại chỗ, chỉ là không còn nghe thấy tiếng nói của họ nữa.

Không thể mở miệng được nữa.

Lúc này, Thương Thiên nhàn nhạt thu kiếm lại, dường như không thấy cảnh tượng vừa rồi, từ bên cạnh họ, bước đi trên vũng máu của họ một cách chậm rãi.

Ma Huyết Môn, từng là đại phái ma giáo, nay tu vi của đệ tử tuần tra tông môn còn chưa nhập Huyền Cảnh, sa sút đến mức nào, sao có thể cản được Thương Thiên?

A Dã thấy cảnh này cũng không nói gì, chỉ im lặng đi theo sau Thương Thiên.

Trên đường đi, Thương Thiên lại gặp hai tốp tuần tra nữa.

Chương 504

Cũng gần như không khác gì mấy người vừa rồi, những tên đệ tử ma môn này mở miệng là không muốn sống, ban đầu khiến A Dã tức giận, nhưng nghe nhiều rồi, ngược lại cảm thấy buồn cười.

Cảm giác như họ cố tình cho Thương Thiên lý do để giết, thật quá phối hợp.

Lẽ nào Ma Huyết Môn có thể tiên tri, biết trước Thương Thiên sẽ đến gây chuyện, nên cố ý phối hợp với Thương Thiên?

Không, nơi vừa gặp những đệ tử tuần tra đó, cũng chỉ là vòng ngoài của Ma Huyết Môn mà thôi.

Khi Thương Thiên bước lên một bậc thang đá trong hẻm núi, hắn lập tức biết, đây mới thực sự là nội bộ tông môn.

Bởi vì ở bên ngoài, căn bản không cảm giác được có gì đặc biệt, khi vào bên trong Ma Huyết Môn thực sự, mới có thể cảm nhận được huyền khí nồng đậm trong không khí, và một mùi máu tanh mà ma giáo rất yêu thích.

Đối với mùi vị trong không khí, Thương Thiên khinh thường.

Chỉ là một Ma Huyết Môn nho nhỏ, tông môn có chút nội tình này thì sao chứ?

Lần này hắn muốn một mình đồ sát, cho thiên hạ một phen hả hê!

"Thương đại ca, ta cảm thấy hình như bị áp chế, huyền khí trong cơ thể có chút cuồng bạo, nếu không tập trung tinh thần thì không thể điều động được?" A Dã đột nhiên mở miệng, có chút căng thẳng hỏi Thương Thiên.

Thương Thiên quay đầu lại nói: "Chỉ là một thủ đoạn trận pháp

nhỏ mà thôi, chỉ cần vận hành công pháp là có thể dễ dàng phá giải." A Dã âm thầm gật đầu, sau đó vận chuyển công pháp, nhưng không giống như Thương Thiên nói, vận chuyển công pháp rồi mà vẫn có cảm giác như trước, không khỏi lại hướng ánh mắt cầu cứu về phía Thương Thiên.

Lúc này, Thương Thiên mới nói nốt nửa câu sau: "Đương nhiên, đã là một trận pháp, thì chắc chắn sẽ có hiệu quả của nó, cho nên khi cấp bậc công pháp chưa đạt đến một độ cao nhất định, thì không thể phá giải, trừ phi có người có thể đi phá hủy trận cơ được thiết lập bên trong." "...!" A Dã có chút muốn khóc không ra nước mắt.

Đại ca có cần phải đùa người như vậy không, vậy chẳng phải, mình đi theo Thương Thiên vào đây, không những không có tác dụng gì, thậm chí còn trở thành gánh nặng sao?

May mà lo lắng của nàng không thành sự thật, ngay khi nàng đang suy nghĩ, bàn tay lớn của Thương Thiên đã đặt lên vai nàng.

"Bình tâm tĩnh khí, theo huyền khí của ta mà điều động công pháp." Giọng nói của Thương Thiên truyền đến bên tai nàng.

Sau đó nàng quả nhiên cảm nhận được huyền khí mà Thương Thiên truyền vào cơ thể.

Trong lúc này, thực ra nàng có thể kháng cự lại huyền khí của Thương Thiên, dù sao đó cũng là cơ thể của nàng, cơ thể nàng cũng đang vô thức kháng cự lại Thương Thiên, sợ rằng Thương Thiên là kẻ địch.

Nhưng A Dã biết Thương Thiên đang làm gì, nên đã trực tiếp chủ động gỡ bỏ sự kháng cự, tiếp nhận huyền khí của Thương Thiên tiến vào, sau đó điều động huyền khí của mình, dưới sự hỗ trợ của công pháp, đi theo vận chuyển.

Quả nhiên, sau khi tiến hành một tiểu chu thiên, A Dã, người trước đó cảm thấy bị một lớp áp chế không thể tả được che phủ, lúc này dần cảm thấy thanh tỉnh.

Mọi dị thường trong cơ thể đều từ từ biến mất.

Nàng không khỏi cảm kích liếc nhìn Thương Thiên.

Đối với điều này, Thương Thiên không có biểu hiện gì, chỉ là một việc nhỏ mà thôi.

Sau khi áp chế của trận pháp được giải trừ, hai người tiếp tục đi về phía trước, hiên ngang đi trên con đường lớn của Ma Huyết Môn.

Nhưng người của Ma Huyết Môn hiện tại không tập trung ở đây, cũng không như A Dã đoán, họ không biết Thương Thiên sắp đến, mà có lẽ bình thường cũng không có ai ở đây, không dám có ai dám đi vào một môn phái ma giáo.

Cho nên ngoài mấy tốp đệ tử tuần tra ở bên ngoài, bên trong ngay cả một đệ tử gác cổng tượng trưng cũng không có.

Đi thẳng vào một nơi không biết là đâu, mới thấy có mấy bóng người.

"Thiết huyền thạch?" Nhìn thấy thứ trong giỏ sau lưng những tên đệ tử ma môn đó, mắt Thương Thiên sáng lên.

A Dã vốn không nhận ra, lúc này nghe thấy cái tên này, không khỏi nhìn kỹ một chút, phát hiện quả nhiên là thiết huyền thạch, liền lộ ra vẻ mặt vô cùng vui mừng.

Không ngờ, ở một nơi như Ma Huyết Môn, lại có thiết huyền thạch.

Vốn dĩ thiết huyền thạch là thứ dùng để tu luyện, dù là cấp thấp, xuất hiện trong một môn phái cũng không có gì lạ.

Chương 505

Nhưng những gì họ thấy bây giờ lại khác, bình thường thiết huyền thạch đều được bảo quản ngay ngắn trong kho của tông môn, đâu có chuyện bị tùy ý đeo sau lưng như bây giờ?

Trừ phi là cố ý để người khác cướp, vậy thì chỉ còn lại một khả năng, đó là, nơi này có một mỏ thiết huyền thạch!

Việc mà đệ tử Ma Huyết Môn đang làm chính là đào mỏ!

"Thương đại ca, chúng ta có nên…!?" Hai mắt A Dã đều phát ra những ngôi sao nhỏ, trái tim nhỏ bé kích động đập thình thịch.

Đó là thiết huyền thạch đó, nếu có được một mỏ như vậy, có thể ngay lập tức giàu có địch quốc!

"Muốn thì đi đi." Thương Thiên cười nói.

Khiến A Dã không vui mà chu môi lên.

Gì chứ, nếu không phải đi theo Thương Thiên, nàng mới không có suy nghĩ này.

Nàng biết Thương Thiên đến đây làm gì, đã không phải là khách, vậy thì thuận tiện thu luôn mỏ thiết huyền thạch chắc cũng không sao chứ?

"Hừ, không đi thì không đi!" A Dã không vui.

Khiến Thương Thiên không nhịn được cười: "Đầu óc nhỏ của ngươi bị chập mạch rồi à, cũng không phải là không muốn, muốn có được mỏ thiết huyền thạch này, trừ phi sau này ngươi sống ở Ma Huyết Môn, nếu không thì làm sao được?

Vấn đề là, Ma Huyết Môn có cho ngươi ở không?

Ma Huyết Môn cho ngươi ở, các ma giáo khác có cho ngươi ở không?

Dù ta có công hạ được Ma Huyết Môn, chỉ cần tung tin ra ngoài, ngay lập tức sẽ có một đám người đến tranh giành với ta, lúc đó có giữ được hay không là một chuyện, giữ được rồi cần phải trả giá những gì lại là chuyện khác, cho nên, đừng có suy nghĩ này nữa." Trái tim vốn có chút bị mỡ heo che lấp, không nhịn được mà nảy sinh lòng tham của A Dã, sau khi nghe Thương Thiên phân tích bình tĩnh, lập tức nguội lạnh.

Những gì Thương Thiên nói là lý trí, cũng là thực tế.

Ngay khi A Dã cúi đầu có chút tự ti, Thương Thiên lại nói: "Nhưng, muốn có được mỏ thiết huyền thạch này, không nhất định phải chiếm hữu nó." "Ý gì?" A Dã có chút không theo kịp.

"Hấp thu trực tiếp huyền khí của mỏ thiết huyền thạch là được rồi." Thương Thiên lộ ra một nụ cười gian xảo.

Nhưng A Dã căn bản không hề động lòng, thậm chí còn dùng ánh mắt cạn lời nhìn Thương Thiên.

Nàng cũng muốn hấp thu trực tiếp huyền khí của một mỏ khoáng, nhưng có làm được không?

Nếu có bản lĩnh đó, cần gì phải đi theo hắn?

Sớm đã đứng ra, trực tiếp uy hiếp Ma Huyết Môn giao ra mỏ thiết huyền thạch rồi!

Ngay khi nàng đang chìm trong oán niệm.

Thương Thiên bắt đầu chuẩn bị, từ trong nhẫn không gian, lấy ra hai viên kim huyền thạch khiến A Dã lập tức nghẹt thở, khắc họa một vài thứ trên mặt đất.

Sau đó A Dã nhìn thấy, hai viên kim huyền thạch dùng làm trận cơ kia, dần dần bắt đầu tỏa ra một ít huyền khí, lan ra bốn phía.

Nồng độ huyền khí cao đến mức, thậm chí xuất hiện sương mù có thể làm mờ tầm nhìn!

Các đệ tử Ma Huyết Môn xung quanh đang vác khoáng, đột nhiên bị sương mù che khuất tầm nhìn, ban đầu tưởng có địch tập kích, định chạy đi báo cáo.

Nhưng sau khi thăm dò một chút, phát hiện chỉ là hiện tượng triều tịch do huyền khí tụ tập quá nhiều gây ra, liền không có động tĩnh gì nữa.

"Kỳ lạ, hôm nay cũng không đào được bao nhiêu, lại xuất hiện huyền khí triều tịch, có cần phải báo cho tông chủ không?" "Ngươi ngốc à, có lợi thì cứ lén lút hưởng là được rồi, nếu báo cho tông chủ, các đệ tử khác biết, chắc chắn sẽ đến tranh giành với chúng ta.

Đám đệ tử tầng dưới như chúng ta thì có được lợi ích gì, ngay cả nước canh cũng không húp được!" "Nói cũng phải, hắc hắc." "Nếu tông chủ sau này biết thì sao?" "Thì sao chứ, đều đã tiêu tan rồi, ta cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Hơn nữa ta cũng không hấp thu được bao nhiêu, huyền khí triều tịch sau khi bình tĩnh lại sẽ bị hút trở lại vào huyền thạch, chắc chắn ngài ấy sẽ nhắm một mắt mở một mắt, coi như không có chuyện gì xảy ra." Các đệ tử Ma Huyết Môn bàn tán xôn xao.

Chương 506

Nhưng từ lời nói của họ có thể thấy được không khí trong tông môn, cũng giống như hình dung về ma giáo bên ngoài, đều là một đám người ích kỷ, tự lợi tụ tập lại, loại người này nếu có phát hiện gì mà lại đi báo cho người khác thì mới là có quỷ.

Thương Thiên và A Dã liền lợi dụng điểm này, cứ thế hiên ngang đi vào trong mỏ khoáng trước mặt họ.

Thực ra một tông môn sở hữu mỏ huyền thạch không phải là hiếm, thậm chí một tông môn khi thành lập, vốn phải được xây dựng trên mỏ huyền thạch, chỉ có như vậy mới có thể cung cấp đủ cho một tông môn.

Nếu không chỉ đi mua, có thể trực tiếp mua đến mức tông môn phá sản.

Hai người đi vào sâu trong mỏ khoáng, cảm nhận được huyền khí cuồn cuộn bên trong, đều không khỏi hít sâu một hơi.

"Huyền khí thật nồng đậm, nếu ngày nào cũng tu luyện ở đây, chắc chắn tiến độ không chậm hơn đãi ngộ của đệ tử nội môn của những đại tông môn kia!" A Dã không nhịn được mà cảm thán, khi nói cũng tràn đầy ngưỡng mộ.

Ai cũng biết, sở dĩ đệ tử của các đại tông môn tu luyện thần tốc, là vì tài nguyên tu luyện của họ vượt xa người thường có thể so sánh được.

Ví dụ như mỏ huyền thạch, trong mắt người thường giống như một kho báu như núi vàng.

Trong mắt đệ tử tông môn, chỉ là một phúc địa có thể vào tu luyện

một thời gian mà thôi.

Đối với những thánh tử của các tông môn kia thì còn khoa trương hơn, thậm chí có thể lớn lên ở những nơi như vậy, cho nên mới có thể tu luyện như cá gặp nước, vượt xa cảnh giới tu luyện của những người cùng tuổi một đoạn dài!

Không để ý đến lời cảm thán của nàng, Thương Thiên thì đang tìm kiếm điểm tu luyện tốt nhất ở đây.

Giống như một vòng xoáy, mỗi vòng xoáy đều có vị trí trung tâm của nó.

Trong một mỏ khoáng có nồng độ huyền khí cao như vậy, chắc chắn có sự tồn tại như vậy, nếu không cũng sẽ không tự nhiên sinh thành một mỏ khoáng ra.

Nếu có thể tìm được một nơi như vậy, tu luyện chắc chắn sẽ hiệu quả gấp đôi.

Không lâu sau, Thương Thiên trong lòng vui mừng, nhìn thấy một bệ đá.

Bệ đá này hiển nhiên được xây dựng sau này, mục đích của người xây dựng, không cần phải nói, cũng giống như của Thương Thiên, đây chính là trung tâm của cả mỏ khoáng!

Điều này trực tiếp tạo điều kiện cho Thương Thiên, hắn nhanh chóng ngồi lên trên đó.

Cảm nhận được tấm da hung thú cao cấp mềm mại được trải trên bệ đá, Thương Thiên không khó đoán ra, nơi này bình thường, chắc chắn là nơi mà chỉ những người có địa vị cao quý như tông chủ mới có thể ngồi lên!

Nhưng khi chú ý đến hành động của Thương Thiên, A Dã có chút sụp đổ.

“Không phải chứ đại ca, lẽ nào huynh thật sự định tu luyện ở đây?” A Dã đều cho rằng những lời trước đó của Thương Thiên chỉ là nói đùa.

Nếu có thời gian tu luyện, bỏ những viên thiết huyền thạch đó vào nhẫn không gian không phải là hợp lý hơn sao?

Nhưng, bây giờ nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Thương Thiên, nàng không nói gì nữa, vì Thương Thiên này đang nghiêm túc!

Tiếp theo, A Dã liền thấy Thương Thiên một cách tự nhiên như vậy, ngồi ở sâu trong một mỏ khoáng của ma giáo, vô cùng tự nhiên mà tu luyện.

Còn mình thì đang hộ pháp cho hắn, thực lực yếu kém… A Dã có chút muốn cạy đầu Thương Thiên ra xem, rốt cuộc hắn nghĩ gì, mới có thể yên tâm như vậy mà tu luyện ở đây?

Bất đắc dĩ, A Dã cảm thấy không thể ngồi không, nếu không sẽ quá thiệt thòi.

Thế là nhân lúc này, nàng ở xung quanh nhặt một ít thiết huyền thạch rải rác ném vào trong nhẫn không gian, như vậy khi đi, cũng có một khoản thu hoạch lớn, không hề thiệt thòi chút nào.

Thậm chí nhặt nhặt, không nhịn được mà cười thành tiếng, cảm giác nhặt tiền này thật quá thoải mái!

Thương Thiên thì chìm đắm trong tu luyện.

Theo công pháp vận chuyển, huyền khí xung quanh giống như con mèo ngửi thấy mùi tanh, điên cuồng ùa vào trong cơ thể Thương Thiên.

Hơn nữa, do thể chất của Thương Thiên, giống như biển lớn hoàn toàn không có giới hạn, bất kể bao nhiêu huyền khí cũng không hề từ chối.

Chương 507

Không lâu sau, đã khiến A Dã bên ngoài nhận ra điều bất thường.

Sau đó nàng quay đầu lại, há hốc mồm nhìn vị trí của Thương Thiên.

Giống như huyền khí triều tịch mà Thương Thiên gây ra trước đó, nơi Thương Thiên đang ở, xuất hiện một làn sương trắng dày đặc, dường như đang bị một lực hút nào đó, không ngừng chui vào trong cơ thể Thương Thiên.

Nếu có từ nào để hình dung, thì từ đầu tiên A Dã có thể nghĩ ra bây giờ chính là kình hấp (hút như cá voi)!

Thật quá đáng sợ, người thường tu luyện, đâu có xảy ra dị tượng lớn như vậy.

So với một tu luyện giả, hắn càng giống một con hung thú khổng lồ đang thôn hấp thổ nạp!

Điều kinh ngạc nhất là, cảnh tượng như vậy, sau khi xảy ra hoàn toàn không có ý định dừng lại!

Hiện tượng huyền khí triều tịch trong cả mỏ khoáng cũng ngày càng rõ ràng.

"Đại ca đừng như vậy chứ, đây là ở ma giáo, làm như vậy mà bị nhìn thấy, không phải sẽ bị đánh đến chết sao!" A Dã trong lòng gào thét, đừng nói là chủ nhân của mỏ khoáng, ngay cả nàng nhìn thấy cũng thấy đau lòng.

Nàng càng nhanh chóng hơn thu thập những viên thiết huyền thạch bên cạnh, sợ rằng huyền khí trong những viên thiết huyền thạch này đều bị Thương Thiên hút hết.

Chẳng trách Thương Thiên lại nói những lời như trực tiếp tu luyện ở đây, hành vi này đổi lại là người khác chắc chắn không làm được đâu!

Thật là yêu quái!

Nhưng Thương Thiên chìm đắm trong tu luyện hoàn toàn không nghĩ đến những điều này, việc hắn cần làm bây giờ là tu luyện với điều kiện nhanh hơn và tốt hơn.

Nơi này không nghi ngờ gì là đủ tiêu chuẩn, dù mỏ khoáng này cấp bậc không cao, nhưng trong tình huống không có ai tranh giành, đều là của ta, hoàn toàn có thể cung cấp đủ cho bất kỳ ai tu luyện!

Dù sao, một mỏ khoáng thông thường là nền tảng của một tông môn trong hàng trăm, hàng nghìn năm, sao có thể ngay cả một người cũng không thể thỏa mãn được?

Hiệu quả đạt được cũng vô cùng rõ rệt, thời gian chỉ mới trôi qua một khắc, thu hoạch mà Thương Thiên tu luyện ở đây, đủ để so với huyền khí tu luyện ở bên ngoài một năm còn nhiều hơn!

Rất nhanh, hắn đã đạt đến kỳ bão mãn của cảnh giới hiện tại.

Thậm chí có thể đột phá rồi!

Thương Thiên trong lòng có chút động lòng, hiện tại hắn đang ở Đan Luân Cảnh Bát Trọng, chỉ cần đột phá Cửu Trọng, vậy thì cách Thần Thông Cảnh cũng chỉ còn một bước nữa.

Đến lúc đó khi đối mặt với cường giả Thần Thông Cảnh, hoàn toàn không cần phải vất vả vượt cấp khiêu chiến như bây giờ, trực tiếp ra tay là có thể dễ dàng chiến thắng!

Nhưng cuối cùng Thương Thiên đã nhịn lại.

Hiện tại không phải là không thể đột phá, một khi lựa chọn đột

phá, động tĩnh gây ra tuyệt đối lớn hơn hiện tại rất nhiều.

Hậu quả gây ra lúc đó, Thương Thiên không thể lường trước được, cũng không muốn thấy.

Muốn giết Ma Huyết Môn, cũng không thể bị coi như rùa trong hũ ở nơi này, bị người khác bao vây tầng tầng lớp lớp.

Cho nên, trong tình huống viên mãn, Thương Thiên không tiếp tục hấp thu huyền khí nữa, mà lợi dụng lượng huyền khí khổng lồ đó, làm những việc khác… …Hai người không biết, hiện tại trên dưới Ma Huyết Môn, đều đã biết ba tốp đệ tử tuần tra ở bên ngoài đều đã bị chém giết.

Đệ tử Nhập Huyền Cảnh, có thể trong mắt tông môn, không phải là quân cờ có thể dễ dàng hy sinh, nhưng điều quan trọng bây giờ không phải là cái đó, mà là có người dám làm chuyện ngang ngược như vậy trên địa bàn của Ma Huyết Môn.

"Có người dám gây sự ở Ma Huyết Môn của ta, lẽ nào chán sống rồi sao?

Có điều tra không, gần đây có ai đang đối đầu với Ma Huyết Môn của ta không?" "Nói như vậy, không bằng hỏi có môn phái chính đạo tự cho là đúng nào không muốn giết Ma Huyết Môn của ta?" "Hình như nói vậy cũng không sai, nhưng đám môn phái danh môn chính phái kia, không phải đều đánh chiêu bài trừ gian diệt ác, thân trương chính nghĩa để đi giết người sao?

Ma Huyết Môn của chúng ta thời gian này đều yên phận ở đây, nếu vì danh vọng mà đến gây sự với chúng ta, hoàn toàn không cần thiết, sao có thể không tiếng động mà đi giết đệ tử vòng ngoài." "Ừm, tác phong quả thực không giống đám ngụy quân tử kia." Mấy vị trưởng lão của Ma Huyết Môn ngồi lại thương nghị.

Nhưng ngay lúc đang thương nghị, một đạo phi kiếm truyền thư từ bên ngoài bay vào.

Chương 508

Mở tờ giấy trên phi kiếm ra xem, lập tức sắc mặt biến đổi.

Có một thanh niên tên là Thương Thiên, đang không ngừng chém giết các nhân vật của ma giáo, đối tượng bị hắn giết, đều là những đại năng có tiếng trong ma giáo, toàn bộ đều là cao thủ Thần Thông Cảnh!

Ma vương cuối cùng chết, là người ở gần Ma Huyết Môn nhất!

"Lẽ nào, người tên Thương Thiên này, tìm đến chúng ta rồi sao?" "Thật ngông cuồng!

Một tiểu bối Đan Luân Cảnh, dám đồ sát nhân sĩ ma giáo của ta như vậy, không giết không giải được mối hận trong lòng ta!" Vừa nói lời hung hãn, vừa lùi lại ngồi xuống.

Đều không phải kẻ ngốc, ai mà không nhìn ra chiến tích gần đây của Thương Thiên đều rất quỷ dị, rõ ràng thấp hơn một đại cảnh giới, lại nhiều lần đánh giết cao thủ Thần Thông Cảnh.

Nếu một lần là may mắn, mọi người còn tin, nhưng nếu lần nào cũng như vậy, thì không thể không xem xét thực lực, không phải là người mà họ có thể khiêu khích được.

"Bây giờ làm sao, tiểu bối tên Thương Thiên này rõ ràng là nhắm vào Ma Huyết Môn của chúng ta, nếu chúng ta cứ im lặng không ứng đối, e rằng ngày mai sẽ trở thành trò cười cho đồng môn." "Hay là chúng ta đi gặp Thương Thiên này một phen?" "Không được, ta hiện đang ở thời kỳ đột phá quan trọng, không thể dễ dàng động dụng huyền khí, nếu không sẽ bị tẩu hỏa nhập ma!" "Vậy ta cũng không được, ta chủ yếu tu luyện đan dược, bảo ta hạ độc chết một thành người thì được, nhưng bảo ta hạ độc chết một người Đan Luân Cảnh, có chút khó khăn." Đám lão gia hỏa này tự nhiên mà đùn đẩy cho nhau.

Cuối cùng, đại trưởng lão của Ma Huyết Môn, một lão già râu dài, nói một câu ngắn gọn.

"Người này không trừ, Ma Huyết Môn của ta khó mà yên ổn." Rõ ràng, Thương Thiên đã giết đến đây, chắc chắn là kẻ đến không thiện!

Ma Huyết Môn, từng uy phong đến mức nào, không chỉ có thể hiệu lệnh các ma giáo khác, nơi đi qua còn khiến tất cả các môn phái chính đạo đều phải co cổ lại, run sợ!

Nay, lại bị một thanh niên như vậy giết đến tận cửa, mấy vị trưởng lão lại ngay cả dũng khí đối đầu cũng không có, bi ai đến mức nào?

Tần Thiên Sơn nhìn những vị trưởng lão này, sắc mặt vô cùng không tốt.

"Tóm lại, trước tiên hãy tìm tung tích của Thương Thiên này, đến lúc đó ta sẽ đi gặp hắn một phen." Ngay khi đang cau mày khổ sở suy nghĩ Thương Thiên đang ở đâu.

Hoàn toàn không ngờ, người được coi là đại địch, Thương Thiên, lúc này đang tu luyện ở nơi trọng địa của tông môn, mỏ huyền thạch.

Không chỉ tu luyện đến mức độ hài lòng, hiện tại Thương Thiên ngoài việc tu luyện cảnh giới, còn lợi dụng lượng huyền khí lớn này, gột rửa thân thể và đan điền của mình!

Thân thể của hắn dưới sự gột rửa của huyền khí lần này qua lần khác, dần dần tỏa ra ánh sáng trong suốt như ngọc thạch.

Nhìn qua vô cùng thần thánh, giống như một vị cao tăng đang ngồi thiền.

Đan điền của hắn, thì càng thêm kiên cố, tin rằng dù có bị người khác trực tiếp công kích vào đan điền, cũng sẽ không xuất hiện thương thế quá lớn, tăng cường rất nhiều khả năng phòng ngự của

hắn.

Mọi thứ, đều được xây dựng trên lượng huyền khí khổng lồ.

A Dã ở bên ngoài lúc này đã dừng động tác nhặt thiết huyền thạch, vì những viên thiết huyền thạch có thể nhặt được xung quanh, đều đã bị nàng nhặt đi rồi, những viên không thể nhặt được, đều đã bị Thương Thiên hút cạn.

Người này thực sự quá đáng sợ, từ đầu đến giờ, động tác hấp thu huyền khí một khắc cũng không dừng lại, giống như vĩnh viễn không có điểm dừng.

Trong tình huống không có việc gì làm, A Dã ngồi xuống đất, cũng bắt đầu tu luyện theo Thương Thiên.

Sau đó nàng kinh ngạc phát hiện, mình đã làm sai rồi!

Bởi vì lúc này mới phát hiện, trong tình huống này ngồi bên cạnh Thương Thiên tu luyện, không những không xảy ra tình huống tranh giành huyền khí với Thương Thiên, mà ngược lại, huyền khí ở đây có đủ nhiều, cho nên lượng huyền khí lớn như vậy tụ tập lại, không chỉ Thương Thiên hấp thu không hết, mình cũng có thể một lần hấp thu được nhiều huyền khí hơn!

Cũng có nghĩa là, trong cùng một khoảng thời gian, nàng có thể hấp thu được lượng huyền khí nhiều hơn gấp mấy chục lần!

Hiểu được lợi ích này, A Dã vô cùng hối hận, trước đó nhặt cái gì chứ!

Tu luyện một lúc như vậy, cảm thấy huyền khí hấp thu được còn nhiều hơn cả huyền khí trong nhẫn không gian!

Sớm biết như vậy, đã sớm làm rồi!

Nhưng hối hận cũng không kịp, bây giờ chỉ có thể cố gắng hết

sức, trước khi Thương Thiên dừng lại, cố gắng hết sức tu luyện.

Chương 509

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Dị động trong mỏ khoáng, cuối cùng cũng đã thu hút sự chú ý của các đệ tử Ma Huyết Môn khác.

Mọi người đều dừng động tác ngồi thiền tu luyện, đứng dậy.

“Huyền khí triều tịch lần này kéo dài lâu như vậy sao?

Lẽ nào lại xuất hiện thiết huyền mẫu?” “Không đúng, nếu xuất hiện thiết huyền mẫu, hẳn phải là do có người đào ra chứ, có ai đào không?

Thứ này đừng có mà giấu giếm, bị tông chủ trưởng lão biết, chết đầu tiên đó!” “Cần ngươi nói sao?

Ai dám giấu thiết huyền mẫu!” “Không có, ta đều không có đào.” Sau một hồi tranh cãi, có người muốn đi vào xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Ngươi muốn đi thì đi, ta không vào đó lãng phí thời gian đâu, dù sao ta cũng đã đào đủ nhiệm vụ rồi.” “Ồ, lẽ nào ngươi nghi ngờ có người ở bên trong giở trò?

Đừng đùa nữa, nếu bị bắt, sẽ bị tra tấn đến chết đó!” “Càng không thể có người ngoài, ai có thể trong tình huống không bị phát hiện mà phá vỡ trận pháp của chúng ta?” “Thôi được rồi, xem ra ta nghĩ nhiều quá rồi.” Cuối cùng, kết quả thương nghị là rời khỏi đây, mang những viên thiết huyền thạch đã đào được về giao nộp.

Ma Huyết Môn từ khi sáng lập đến nay, đã trải qua không biết bao nhiêu đại chiến, vị trí tông chủ cũng thay đổi vô số lần, nhưng chưa từng có ai dám dễ dàng xông vào.

Dù cho hiện tại đã sa sút, nhưng kẻ nào muốn xông vào Ma Huyết Môn cũng phải cân nhắc đến nội tình và thực lực của mấy vị tu sĩ Thần Thông Cảnh của bản môn.

Vì vậy, bất luận thế nào cũng không thể có chuyện đó.

Vậy mà Thương Thiên không những dám xông vào, còn vô tình đi vào trong mỏ Huyền Thạch!

Cũng vì vậy, sau khi phát hiện Thương Thiên có thể đã đột nhập, bọn họ tìm kiếm khắp nơi cũng không thể tìm ra vị trí của hắn, căn bản không ai ngờ được, Thương Thiên lại to gan đến mức tiến vào trong mỏ, không những không trốn, mà còn tu luyện một cách đường hoàng ở bên trong!

Một khi đã tu luyện, liền kéo dài suốt ba ngày.

Trong ba ngày này, dưới sự cọ rửa không ngừng của huyền khí, bề mặt cơ thể Thương Thiên trở nên trong suốt vô cùng, tựa như lục địa thần tiên, còn nội tạng đan điền bên trong càng được tôi luyện đến mức cực kỳ tinh thuần.

Thậm chí, cảm giác bão hòa còn khiến Thương Thiên thấy khó chịu!

Sự khó chịu này, không phải là khó chịu thật sự, mà là cảm giác giống như đã sảng khoái đến cực điểm, muốn phát tiết nhưng lại cố nhịn không phát tiết, một cảm giác bứt rứt! "Thật sự không nhịn được nữa!" Thương Thiên cảm giác toàn thân đang run rẩy, bây giờ nếu không đột phá, hắn sẽ cảm thấy cả người ngứa ngáy không yên.

Trong tình huống này, hắn mở bừng hai mắt, một đạo tinh quang đột nhiên bắn ra, khiến A Dã đang quan sát bên cạnh giật nảy mình. "Lát nữa bất kể ai đến gần, giết không tha!" Nói xong câu đó, Thương Thiên lại nhắm hai mắt lại.

A Dã thì bị dọa cho toàn thân giật bắn, Thương Thiên định làm gì, sao đột nhiên lại nói những lời như vậy?

Chẳng lẽ hắn biết có thể có người sắp vào kiểm tra?

Trong mấy ngày tu luyện không ăn không uống này, làm sao hắn biết được bên ngoài có người vào xem xét chứ?

A Dã không ngốc, nàng chắc chắn Thương Thiên định làm chuyện lớn, mà chuyện này, có thể sẽ dẫn người khác tới.

Trong tình huống hiện tại, việc hắn làm chắc chắn có liên quan đến tu luyện. "Định đột phá sao?" A Dã giật mình, mới qua bao lâu, Thương Thiên đã có thể tấn cấp Đan Luân Cảnh cửu trọng rồi ư?

Nếu đột phá ngay trong nội bộ ma giáo, lá gan của Thương Thiên lớn đến mức nào chứ, lá gan đã lớn, nàng phải giúp hộ pháp, sau đó giết người của ma giáo ở đây sao? "Ta muốn sống thêm mấy ngày nữa..." A Dã muốn khóc mà không có nước mắt, phải làm sao bây giờ.

Ngay lúc A Dã đang khổ não.

Chương 510

Ầm!

Huyền khí vốn đang lượn lờ như mây mù, vào lúc này, phảng phất như bị kích thích, cuồn cuộn giữa không trung, tựa như mây dông phát ra tiếng sấm rền.

A Dã bị dọa đến biến sắc, thảo nào Thương Thiên lại dặn dò cảnh giới trước, nếu không có người vào kiểm tra mới là chuyện lạ!

Nhưng, chỉ là đột phá Đan Luân Cảnh mà có biến hóa như vậy, có phải hơi quá khoa trương rồi không!

A Dã không nhịn được mà so sánh trong lòng, những tu sĩ Đan Luân Cảnh khác so với Thương Thiên, quả thực một trời một vực.

Nếu không biết tu vi của Thương Thiên, thậm chí nàng còn tưởng rằng có đại lão Thần Thông Cảnh nào đó đang đột phá, nếu không sao có thể gây ra dị tượng?

Đùng đùng đùng!

Không chỉ huyền khí trên không trung, mà trong cơ thể Thương Thiên cũng đang phát ra những âm thanh như sấm rền, tựa như gông xiềng đang không ngừng bị phá vỡ.

Động tĩnh như vậy khiến không ít đệ tử đang khai thác Thiết Huyền Thạch ở bên ngoài đều bị kinh động.

Vào lúc này, không kiểm tra cũng không được nữa rồi.

A Dã siết chặt vũ khí trong tay, chuẩn bị sẵn sàng. "Bên trong có chuyện gì vậy, chẳng lẽ có dị bảo xuất thế?" "Hay là đi bẩm báo trưởng lão trước?" "Dễ dàng làm phiền trưởng lão không tốt, ta vào trong thăm dò xem sao, báo lại sau cũng chưa muộn." "Nói cũng phải,

tính khí của mấy vị trưởng lão đó đều không tốt lắm!" Các đệ tử khai khoáng bàn tán xôn xao, sau đó liền thương lượng rồi cùng nhau đi vào.

A Dã vểnh tai, nghe thấy những âm thanh này, lập tức mở cửa hầm mỏ ra.

Đã vậy Thương Thiên đã nói, người đi vào giết không tha, nàng cũng không cần phải bận tâm nhiều như vậy, cứ thế mở cửa, mặc cho bọn họ đi thẳng vào.

A Dã siết chặt vũ khí trong tay, vô cùng căng thẳng nhìn ra ngoài cửa.

Không biết kẻ xui xẻo đầu tiên bước vào sẽ là ai đây? "Kỳ lạ, cảm giác nguyên lực trong hầm mỏ này không còn nồng đậm như trước nữa?" "Đúng là chuyện lạ." "Đừng nói nhiều nữa, vào xem rồi tính, ủa ai mở cửa vậy." Tiếng kinh hô truyền đến từ cửa, rồi tiếng bước chân dồn dập vọng vào.

Nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần, A Dã biết mình và Thương Thiên đang ẩn nấp trong góc sắp bị phát hiện.

Ầm!

Lại một tiếng sấm rền vang trời điếc tai.

A Dã và các đệ tử vừa bước vào đều giật mình.

Chỉ thấy trên người Thương Thiên, toàn thân có lôi điện bao quanh, tiếng lách tách của lôi điện vang lên không ngớt, những tia chớp màu tím liên tục lóe lên.

Từng tia chớp màu tím to như thùng nước uốn lượn quanh người Thương Thiên như du long, khí thế đó thậm chí còn đáng sợ hơn cả cường giả Thần Thông Cảnh đột phá.

A Dã không khỏi thầm tắc lưỡi, mình đã cứu một con quái vật như thế này sao?

Các đệ tử bên ngoài bắt đầu bàn tán xôn xao, ban đầu còn mang tâm tình vui sướng phát hiện thiên tài địa bảo mà vào xem xét, giờ đây không khỏi sắc mặt ngưng trọng. "Tình hình gì đây?" "Xem ra dị bảo này tính khí không tốt lắm a." Đệ tử đi đầu dừng bước, rõ ràng động tĩnh lớn như vậy bên trong, dị bảo này tuyệt đối không thể dễ dàng thu phục.

Mấy người ra hiệu bằng mắt, quyết định báo cáo tình hình ở đây cho trưởng lão trước. "Kỳ lạ, sao không có ai vào vậy?" A Dã căng thẳng chờ đợi nửa ngày trời cũng không thấy bóng người, lúc này Thương Thiên đang đột phá đột nhiên mở bừng mắt.

A Dã nhìn theo, và cũng chính vào khoảnh khắc đó, nàng nhìn thấy trong đáy mắt Thương Thiên vẫn còn một tia lôi điện màu tím đen chưa tan đi.

Tia lôi điện màu tím đen lượn lờ trong đáy mắt Thương Thiên, trong con ngươi ẩn hiện lôi điện lóe lên, quanh thân tỏa ra một luồng uy áp bức người.

Chương 511

Thương Thiên hoạt động cổ tay, xua tan lớp sương mù dày đặc bên cạnh, từng tia lôi điện dần ẩn đi, vào khoảnh khắc hắn đứng dậy, có thể nghe rõ tiếng xương cốt giòn tan phát ra từ bên trong, đó là do xương cốt ma sát.

A Dã biết hắn đã đột phá Đan Luân Cảnh cửu trọng. "Đột phá rồi?" Mặc dù đã biết, nhưng không hiểu vì sao, nàng vẫn không nhịn được mà vô thức hỏi một câu. "Ừm." Thương Thiên gật đầu, rồi khẽ nhướng mày, hứng thú nhìn ra ngoài cửa. "Bọn chúng không dám vào, chắc là do thanh thế đột phá của ta quá lớn, người của ma giáo cũng chẳng hơn gì." A Dã mấp máy môi nhưng không nói gì.

Nếu không phải vì cảnh tượng Thương Thiên uy hiếp trước đó, thật ra, dáng vẻ đột phá của hắn thực sự quá đáng sợ!

Một Đan Luân Cảnh bình thường làm gì có chuyện đáng sợ như vậy, cảm giác như một cường giả Thần Thông Cảnh đang độ kiếp vậy.

Sự khoan khoái sau khi đột phá khiến Thương Thiên thoải mái duỗi tay, rồi khẽ nhíu mày, lớp cáu bẩn trên người dính trên bề mặt da, khiến hắn cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Nhưng hiện tại có A Dã bên cạnh, lại là một nữ tử, tự nhiên không tiện thay quần áo trước mặt nàng, vì vậy hắn chỉ có thể nhẫn nhịn.

Ngoài cửa hầm mỏ, từng luồng âm sát chi khí từ từ hội tụ, dần dần hình thành một hình người.

Các đệ tử đang chờ đợi bên ngoài cửa thấy bóng người đó, vội vàng quỳ xuống hô lớn: "Bái kiến Nhị trưởng lão." Nhị trưởng lão

trông khá ra dáng người, chỉ có điều giữa hai hàng lông mày ẩn hiện khí tức bạo ngược, khiến người ta liếc mắt một cái là nhận ra người này tuyệt không phải tầm thường, khí áp quanh thân cũng vô cùng đáng sợ, e rằng còn mạnh hơn cả Thần Thông Cảnh.

Hắn vuốt râu, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Nghe nói có dị bảo xuất thế, nhưng sau khi ta đến đây, ngược lại không cảm nhận được khí tức lôi điện mà các ngươi nói?" Hắn là cường giả Thông Thiên Cảnh, đối với sự tạo hóa của trời đất vạn vật tự nhiên cảm ngộ rất sâu, lúc nãy khi Thương Thiên đột phá, hắn quả thực có thể mơ hồ cảm nhận được khí tức lôi điện, nhưng hiện giờ ở cửa hầm mỏ, lại hoàn toàn không cảm nhận được một chút khí tức lôi điện nào, khiến hắn vô cùng tò mò. "Nhị trưởng lão, chúng đệ tử vẫn luôn canh giữ ở cửa, nếu bên trong thật sự có dị bảo, cũng sẽ không mất được đâu." Người dẫn đầu cúi đầu nói.

Nhị trưởng lão gật đầu, tỏ vẻ rất đồng tình với việc đám đệ tử không tự tiện xông vào. "Cách làm của các ngươi rất đúng, vạn nhất dị bảo có nguy hiểm, e rằng vào trong sẽ thi cốt không còn." Không hề khoa trương, với đám đệ tử Đan Luân Cảnh này, đối mặt với luồng khí tức mạnh mẽ đến mức cả hắn cũng có thể cảm nhận được, nếu thật sự có nguy hiểm, e rằng chết không còn một mảnh vụn.

Mấy tên đệ tử toát mồ hôi lạnh, kinh ngạc nhận ra cách làm vừa rồi của mình sáng suốt đến mức nào.

Nhị trưởng lão bước một bước dài, đi đầu vào cửa, sự nguy hiểm của dị bảo trong hầm mỏ chỉ nhắm vào mấy tên đệ tử đó, đối với hắn tự nhiên không hề sợ hãi.

Vừa bước vào hầm mỏ, Nhị trưởng lão liền cảm nhận được một luồng khí tức lôi điện cực kỳ nhạt.

Nhị trưởng lão thầm nghĩ không ổn, lúc đầu khí tức ngoại tiết, sau

đó từ từ thu liễm khí tức, đây là cách làm của những dị bảo đã khai mở linh trí.

Nếu đã khai mở linh trí, đẳng cấp của dị bảo đó không thể nào biết được, nó chắc chắn sẽ ẩn trốn, tuyệt đối sẽ không ngốc nghếch ở đó chờ hắn đến phát hiện.

Nghĩ đến đây, trái tim vốn không gợn sóng của Nhị trưởng lão cũng không khỏi có chút dao động, nếu để một dị bảo đã khai mở linh trí trơ mắt trốn thoát ngay trước mắt mình, đó mới là tội lớn nhất.

Nghĩ đến đây, khí tức của hắn có chút hỗn loạn, nhưng ngay sau đó lại điều chỉnh lại.

Trong góc sâu nhất của động huyệt, Thương Thiên và A Dã không hề bỏ qua động tĩnh Nhị trưởng lão tiến vào.

Mặc dù Nhị trưởng lão đã cố che giấu tiếng bước chân, với thân là cường giả Thông Thiên Cảnh, việc ẩn giấu khí tức của mình là vô cùng dễ dàng.

Nhưng ai bảo lại có con quái vật như Thương Thiên, có thể dễ dàng cảm nhận được sự xuất hiện của hắn.

Thương Thiên không khỏi nhíu mày nói: "Có người vào, rất mạnh, ít nhất cũng mạnh hơn Thần Thông Cảnh." "Thông Thiên Cảnh." Ngoài dự liệu, A Dã đã báo ra cấp bậc của người đó một cách chính xác. "Người đó và ngươi có quan hệ gì?" A Dã mím chặt môi, rõ ràng không muốn nói, nhưng nàng và Thương Thiên có khế ước, cũng không thể nói dối hắn, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Sư phụ của ta, Nhị trưởng lão ma giáo." "Sư phụ?" Con ngươi Thương Thiên đảo một vòng. "Người trong ma giáo có coi trọng tình thầy trò không?" "Có thể coi trọng, nhưng loại đồ đệ như ta thường chỉ là chân sai vặt cho sư phụ thôi." A Dã lắc đầu. "Vậy xem ra cũng không có tác dụng gì nhiều." Thương Thiên cười lạnh một tiếng, không nói gì thêm.

"Ngươi nói vậy là có ý gì?" A Dã trợn tròn mắt hạnh, tức giận nói, "Ngươi chê ta vô dụng, vậy giữ ta lại làm gì?" Thương Thiên tiếp tục cười lạnh, không nói gì, chỉ nhìn quanh góc hang.

Chương 512

Cái góc này không tốt cũng không xấu.

Trước đó để trốn tránh sự truy sát của người ma giáo, hắn đã trốn vào nơi sâu nhất của hầm mỏ này, cũng nhờ vào nguyên khí nồng đậm ở đây mà tu luyện thuận lợi đột phá.

Nhưng bây giờ cũng chính vì cái góc này, ngoài cửa lớn ra không còn con đường nào khác để thoát thân.

Ngoài cửa có một cường giả Thông Thiên Cảnh đang rình rập, thế cục này đối với hắn quả thực là một con đường chết.

A Dã ít nhất cũng là đệ tử của cường giả ngoài cửa đó, hắn sẽ không giết nàng.

Còn hắn, mặc dù đã là Đan Luân Cảnh cửu trọng, nhưng đối mặt với Thông Thiên Cảnh, cũng chỉ như một con kiến có thể bị bóp chết bằng một tay mà thôi.

Nghĩ đến đây, Thương Thiên không khỏi cười khổ.

Chẳng lẽ mình vất vả tu luyện, bây giờ lại phải vì một lý do nực cười như vậy mà chết trong tay đám người ma giáo này sao?

Trong lòng hắn bùng lên ý chí chiến đấu!

Không!

Dù phải chết, cũng phải chết một cách quang minh chính đại, oanh oanh liệt liệt, tuyệt không thể co ro trong một góc như thế này, như cá sa lưới, bó tay chờ chết.

Thương Thiên quyết định liều một phen. "Sư phụ của ngươi có nhược điểm gì không?" A Dã hơi sững sờ, rồi ngay lập tức lắc đầu.

A Dã đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó trong lòng dâng lên sự chấn động cực lớn. "Ngươi muốn động thủ với sư phụ của ta?" Nàng mở to mắt, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Thương Thiên, nàng chấn kinh đến mức lẩm bẩm. "Thế giới này thay đổi rồi sao?

Một tên Đan Luân Cảnh cũng dám đối đầu với Thông Thiên Cảnh?" "Thông Thiên Cảnh thì sao chứ?" Thương Thiên chiến ý lẫm liệt.

Từ khi hắn bước trên con đường này, chuyện vượt cấp khiêu chiến còn thiếu sao?

Đừng nói là Thông Thiên Cảnh, dù có mạnh đến thông thiên đi nữa, hắn cũng phải thử thách một phen!

A Dã ngẩn người một lúc, dường như bị chiến ý của Thương Thiên lây nhiễm, trong mắt ẩn hiện tinh hoa lấp lánh.

Chỉ có nàng mới biết, thân là đệ tử của Nhị trưởng lão, theo lý địa vị trong ma giáo rất cao, nhưng trên thực tế, trong ma giáo không ai coi nàng ra gì, thậm chí cả sư phụ nàng cũng chỉ xem nàng như một a hoàn, bình thường động một chút là đánh mắng, những việc nhỏ nhặt tùy tiện đều bắt nàng đi làm.

Mặc dù tu vi đã tăng lên, nhưng trái tim lạnh lẽo đó lại không thể bù đắp được.

Nhưng vì tu vi, nàng không có cách nào thoát khỏi sư phụ của mình.

Nhưng bây giờ dường như có một cơ hội, một cường giả đã đứng trước mặt nàng!

A Dã nào đâu muốn trốn thoát, không muốn rời khỏi nơi này.

Nhiều năm nhẫn nhục cầu sinh đã sớm khiến trái tim nàng như tro tàn, nay có cơ hội, tự nhiên không muốn từ bỏ.

Vì thế, nàng bắt đầu suy nghĩ kỹ lưỡng. "Nếu nói là nhược điểm, đại năng Thông Thiên Cảnh đã sớm rèn luyện nhục thể, tôi luyện chiến ý, làm sao có thể có nhược điểm.

Nhưng ngươi vận khí tốt, gặp phải sư phụ của ta, ông ta chỉ là một Thông Thiên Cảnh giả." "Thông Thiên Cảnh giả?" "Đúng vậy, sư phụ ta những năm đầu ở Thần Thông Cảnh từng bị thương, trong thức hải tinh thần có ám thương, mặc dù đã tiến vào Thông Thiên Cảnh nhưng cũng không chữa khỏi được vết thương đó, cho nên tinh thần cảnh giới dễ bị bất ổn, có tâm ma.

Nếu ngươi thật sự muốn đối phó với ông ta, chỉ cần có thể dẫn dụ tâm ma của ông ta ra, sẽ dễ dàng hạ thủ hơn." "Tâm ma..." Thương Thiên trầm ngâm một lát, đồng thời cũng không lơ là cảm giác bên ngoài, chỉ cảm thấy khí tức của Nhị trưởng lão ngày càng đến gần, trong lòng lập tức có chủ ý.

Chương 513

A Dã đối với khí tức của sư phụ mình quen thuộc vô cùng, thấy ông ta ngày càng đến gần, sắc mặt A Dã càng lúc càng tái nhợt, buộc phải gợi lại những ký ức không tốt đẹp trong lòng.

Lúc này, trong tay Thương Thiên không ngừng vung ra từng lá cờ trận, cờ trận chìm vào các góc, hóa thành những điểm sáng nhỏ lóe lên một lát rồi biến mất.

Cảm nhận được sự dao động trong không khí, sắc mặt A Dã lại thay đổi.

Mặc dù tu vi không cao, nhưng dù sao cũng đã ở bên cạnh Nhị trưởng lão nhiều năm như vậy, nhãn lực cũng có.

Theo từng lá cờ trận chìm vào trận điểm, uy áp của pháp trận cũng dần dần hiện ra, giống như một pho tượng khổng lồ đang nhìn xuống A Dã.

A Dã sắc mặt kinh hãi.

Khí tức mạnh mẽ như vậy, nàng chỉ từng cảm nhận được trên người sư tôn.

Hiển nhiên, trận pháp mà Thương Thiên đang bố trí, có uy lực của Thông Thiên Cảnh, vậy thì ít nhất cũng phải là Bát phẩm trận pháp!

Bát phẩm Trận Pháp Sư a!

Ngay cả ma giáo cũng không có tồn tại như vậy!

Trong phút chốc, ánh mắt A Dã nhìn Thương Thiên trở nên nóng rực.

Nàng không thể nào ngờ được, thiếu niên trông có vẻ không nổi

bật này, lại là một Bát phẩm Trận Pháp Sư!

Để không bị phát hiện, mỗi lần Thương Thiên bố trí một lá cờ trận đều sẽ thêm vào một pháp trận ẩn nấp, như vậy không sợ người khác phát hiện có nguy hiểm ẩn giấu, sở dĩ A Dã có thể cảm nhận được, là có nguyên nhân khác.

Lúc này, cảm nhận được khí tức của người kia đang dần đến gần, con ngươi Thương Thiên lạnh đi, toàn thân cơ bắp đều căng cứng, thực sự quá căng thẳng.

Hắn có chút căm hận học nghệ không tinh, nếu cảnh giới trận pháp của hắn có thể lên thêm một tầng nữa, bố trí ra Cửu phẩm trận pháp, vậy thì chắc chắn có thể tiêu diệt tồn tại Thông Thiên Cảnh, đâu cần phải đau đầu như vậy.

Hiện tại, trận pháp hắn bố trí chỉ là một Bát phẩm trận pháp, chỉ ngang bằng với Thông Thiên Cảnh, huống hồ hắn chỉ bố trí một huyễn trận, nếu không có cách nào dẫn dụ ra tâm ma của người kia, e rằng lúc đó chỉ có thể để lại A Dã ở đây làm vật tế.

Thương Thiên thở dài một tiếng, dược liệu cần thiết cho trận pháp này hắn cũng không có, thực sự là trời đưa vào tuyệt cảnh.

Tiếng thở dài của hắn khiến A Dã sợ đến dựng tóc gáy, nàng mới đột nhiên tỉnh táo lại từ sự phấn khích khi gặp được một Bát phẩm Trận Pháp Sư, hắn là tên ngốc sao?

Bát phẩm trận pháp, chung quy cũng chỉ là vật chết, làm sao có thể chống lại sư phụ của nàng?

Huống hồ dù có chống lại được sư phụ, chẳng lẽ lại có cách thoát ra khỏi trận pháp này sao?

Nếu không ra được, năng lượng của trận pháp tiêu hao lẫn nhau thì có thể chống đỡ được bao lâu?

Trong mắt A Dã nhuốm màu tuyệt vọng, tính khí của sư phụ nàng biết rõ, nếu để sư phụ biết nàng ở cùng với kẻ bị môn phái truy nã, tuyệt đối sẽ không để lại tính mạng cho nàng.

Chẳng lẽ, hôm nay thật sự phải bỏ mạng ở đây sao? "Trời không tuyệt đường người, hà tất phải bi quan như vậy." Ánh mắt Thương Thiên chăm chú nhìn vào con đường nhỏ dẫn vào góc, nhưng miệng vẫn giữ giọng điệu cà lơ phất phơ không đổi.

Mặc dù bi quan nhưng không tuyệt vọng, dù sao Bát phẩm trận pháp cũng không phải vật tầm thường, nếu ngay cả một Thông Thiên Cảnh giả như thế này cũng không giải quyết được, vậy thì hắn nên treo cổ tự tử cho xong.

Nhị trưởng lão đi vào sâu hơn, không phát hiện bất kỳ điều gì bất thường, khắp nơi đều là những quặng đá đen kịt, nhưng huyền khí nồng đậm của mỏ Huyền Thạch quả thực khiến người ta sảng khoái tinh thần.

Chỉ là, càng không có gì bất thường lại càng bất thường.

Sự dao động mạnh mẽ như vậy ngay cả hắn cũng chú ý tới, chẳng lẽ thiên tài địa bảo xuất thế lại sấm to mưa nhỏ, chỉ là một thiên tài địa bảo tầm thường mà thôi sao?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện liền bị hắn bác bỏ.

Nếu thật sự là thiên tài địa bảo tầm thường như vậy, e rằng sớm đã bị phát hiện khí cơ, làm sao có thể ẩn giấu khí tức đến tận bây giờ.

Chương 514

Càng bình thường, lại càng không bình thường.

Giống như tên tiểu tử trà trộn vào gần đây, đại náo ma giáo, cũng không biết là nhân vật của phe nào, trông thì bình thường vô cùng nhưng lại lợi hại đến thế, ẩn nấp mấy ngày rồi mà vẫn chưa tìm ra.

Ma giáo trên dưới đều đã lật tung lên cũng không thấy người, ngoài mỏ Huyền Thạch ra, ngay cả điện của giáo chủ cũng đã tìm không ít lần...

Chờ đã, mỏ Huyền Thạch...

Dường như đột nhiên nghĩ ra điều gì, Nhị trưởng lão đột nhiên mở to mắt, đứng yên tại chỗ không chịu đi thêm một bước nào.

Nếu tên tiểu tử đó thật sự trốn trong mỏ Huyền Thạch, e rằng sớm đã bị huyền khí nồng đậm làm cho no chết rồi, đã ba ngày rồi, không thể nào gây ra động tĩnh lớn như vậy được.

Nhưng tên tiểu tử đó, một thân kỹ năng tầng tầng lớp lớp, nếu thật sự có pháp môn để sống trong mỏ Huyền Thạch nhiều ngày như vậy cũng không chừng.

Hơn nữa, không hiểu vì sao, nội tâm của hắn mách bảo, ở nơi sâu nhất của hầm mỏ, có một mối nguy hiểm ẩn giấu đang chờ đợi.

Nhưng, mỏ Huyền Thạch này thì có thể có nguy hiểm gì chứ?

Rốt cuộc là chỗ nào không đúng?

Lúc này, một dao động không khí nhẹ đến mức gần như không thể bị người ta phát hiện truyền đến từ phương hướng mà hắn cảm thấy nguy hiểm.

Nhị trưởng lão lập tức mừng rỡ, hiển nhiên là thiên tài địa bảo đó không kìm được nữa, muốn trốn chạy nên vô tình tiết lộ khí tức. "Hắc, tiểu bảo bối, ta đến đây!" Không nói nhiều nữa, Nhị trưởng lão tung người bay về phía sâu, nhưng lớp hộ thuẫn không ngừng dày lên trên người lại cho thấy sự cảnh giác của Nhị trưởng lão.

Hiển nhiên, cảm giác bất an trong lòng đã khiến Nhị trưởng lão bắt đầu tăng cường phòng ngự thuẫn.

Cường giả Thông Thiên Cảnh đáng sợ đến mức nào, trong chớp mắt đã đến nơi, Nhị trưởng lão cảnh giác dùng thần thức quét xung quanh, nhưng không phát hiện bất kỳ điều gì bất thường, lúc này mới cẩn thận đáp xuống đất, đưa thần thức thăm dò vào lòng đất, tìm kiếm từng tấc một.

Thiên tài địa bảo đều thích huyền khí nồng đậm, vì vậy theo lối mòn suy nghĩ, Nhị trưởng lão tự nhiên cho rằng thiên tài địa bảo cũng ở dưới lòng đất.

Nào ngờ, ở nơi cách hắn một mét, trong huyễn trận, Thương Thiên và A Dã gần như không dám thở mạnh, hơi thở ra cố gắng kéo dài như du long, không gây ra một chút động tĩnh nào. "Quả nhiên có pháp bảo thuộc tính lôi ra đời." Thần thức của Nhị trưởng lão quét qua một tảng đá mà Thương Thiên ngồi khi đột phá, trên đó còn sót lại khí tức thuộc tính lôi, lúc này càng củng cố thêm niềm tin của Nhị trưởng lão.

Hầm mỏ có pháp trận, sâu xuống ba trăm trượng đều bị pháp trận bao vây, Nhị trưởng lão tin chắc pháp bảo thuộc tính lôi không thể thoát khỏi lòng bàn tay của mình, vì vậy hắn quét từng tấc một, tỉ mỉ vô cùng.

Chẳng mấy chốc, Nhị trưởng lão phát hiện một tảng đá vỡ, huyền khí thuộc tính lôi nồng đậm trên đó khiến hắn cười toe toét, nhưng ngay sau đó, tảng đá đó lại phun ra một làn khói màu xanh lục, đột

ngột phả vào mặt hắn. "Chết tiệt!

Thứ gì vậy!" Nhị trưởng lão phẫn nộ lau mặt, nhưng khoảnh khắc tiếp theo lại phát hiện cảnh tượng trước mắt đã biến thành một thế giới khác.

Trong khu rừng âm u bí hiểm, từng cây cổ thụ cao đến ba trăm trượng, che trời khuất nắng, trong rừng tối đen chỉ có ánh sáng của đom đóm chiếu rọi.

Trước mặt Nhị trưởng lão, một đám sinh vật hình người dùng cỏ khô che những bộ phận quan trọng, toàn thân đen kịt, trong con ngươi màu xanh lục đầy vẻ điên cuồng của dã thú đang nhìn chằm chằm vào hắn! "Tại sao lại xuất hiện!" Nhị trưởng lão trong phút chốc sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt vốn ra dáng người giờ đây đầy vẻ đau khổ, tuyệt vọng và không cam lòng.

Toàn thân hắn run rẩy, răng va vào nhau lập cập, môi trên dưới mấp máy, hai chân run rẩy, dường như đã hoàn toàn quên mất mình là một cường giả Thông Thiên Cảnh tung hoành một phương, đối mặt với những sinh vật hình người chỉ có Thần Thông Cảnh này hoàn toàn có thể tùy tay vung là diệt.

Chẳng mấy chốc, run rẩy một hồi, trên chiếc quần đắt tiền của Nhị trưởng lão xuất hiện một vài vết nước.

Thương Thiên và A Dã ở bên cạnh nhìn dáng vẻ sợ hãi của Nhị trưởng lão vô cùng hứng thú. "Tâm ma của sư phụ ngươi rốt cuộc là cái gì, đáng sợ như vậy." Thương Thiên cảm khái nói.

Một cường giả Thông Thiên Cảnh đường đường, lại bị dọa đến tè ra quần, nếu chuyện này truyền ra ngoài, e rằng người khác sẽ cho là chuyện lạ thế gian, nhưng cảnh tượng chân thực trước mắt, thực sự khiến người ta khó mà quên được.

Chương 515

"Ta cũng không biết, chuyện sư phụ có tâm ma là Đại trưởng lão nói cho ta biết, ta hoàn toàn không biết rõ." A Dã lắc đầu, nhìn sư phụ trong huyễn cảnh, trong mắt có chút u sầu.

Thương Thiên ngoài việc chú ý đến Nhị trưởng lão trong huyễn cảnh, cũng không quên chú ý đến A Dã, khi nhìn thấy vẻ u sầu cực nhạt trong mắt nàng, Thương Thiên khẽ cười một tiếng.

Quả nhiên, con người đều có khuynh hướng bị ngược đãi.

Ngay sau đó, hắn không còn để tâm đến nàng nữa, mà tập trung vào Nhị trưởng lão.

Nhị trưởng lão sợ hãi những sinh vật hình người này, Thương Thiên cũng không hề mập mờ, pháp trận này chỉ cần kẻ xâm nhập bước vào một bước sẽ tự động khởi động, trừ khi thực lực có thể phá vỡ pháp trận, hoặc là thực lực về trận pháp cao hơn Thương Thiên, có thể phá giải pháp trận.

Điều Thương Thiên lo lắng là, Nhị trưởng lão có thể phá vỡ huyễn trận này, dù sao dược liệu trong tay hắn không nhiều, những thứ này đều là chắp vá mà thành, thật sự bị phá vỡ cũng là chuyện bình thường, dù sao nó cũng chỉ là một huyễn trận cấp tám giả.

Nhưng hiện tại, rõ ràng hắn đã lo xa.

Nhị trưởng lão cực kỳ sợ hãi những người trước mặt.

Bởi vì hắn, từng gặp phải chúng khi còn ở Thần Thông Cảnh, đó là một chuyện vô cùng đáng sợ, hắn lạc vào một khu rừng kỳ lạ, trong khu rừng đó có đủ loại sinh vật kỳ quái, kỳ quái nhất, chính là những con quái vật hình người trước mặt, được gọi là Thú Giao Phối!

Loại sinh vật này, chỉ vì giao phối mà sinh ra, tu vi lại cực kỳ mạnh mẽ, lúc đó hắn ở Thần Thông Cảnh, đối mặt với những tồn tại mạnh mẽ này căn bản không có cách nào trốn tránh, bị bắt về, làm công việc giao phối suốt mười năm.

Mười năm!

Mỗi ngày đều phải làm việc trước mặt vô số Thú Giao Phối!

Nhị trưởng lão cảm thấy mình có thể trốn thoát đã là một kỳ tích, dù sao, lúc đó cùng làm công việc giao phối với hắn cũng không thiếu cường giả khác, nhưng đều thương thì thương, tàn thì tàn.

Cũng chính vì vậy, Nhị trưởng lão khó khăn lắm mới trốn thoát được, bèn đi theo ma đạo, bởi vì hạ thân của hắn đã bị phế, chỉ có thể tu luyện lại công pháp, vừa hay lại được một bản Quỳ Hoa Bảo Điển, Quỳ Hoa Bảo Điển mở đầu liền có một câu...

Dục luyện thần công, tất tiên tự cung!

Thương Thiên lạnh lùng cười một tiếng, khởi động pháp trận.

Huyễn trận công kích vào lòng người, moi móc ra chuyện mà Nhị trưởng lão sợ hãi nhất, trong chớp mắt, những sinh vật hình người trong huyễn trận liền lao về phía Nhị trưởng lão, Nhị trưởng lão phát ra tiếng kêu thảm thiết, giống hệt như tiếng của một loài động vật nào đó khi giao phối.

Ngay sau đó, Thương Thiên và A Dã đã được chứng kiến một màn thiến sống động, cuối cùng, đầu Nhị trưởng lão bốc khói, rõ ràng đã tẩu hỏa nhập ma.

Lúc này, cũng có đệ tử vào thăm dò tình hình.

Huyễn trận có thể duy trì đến bây giờ đã là không tồi, chẳng mấy chốc liền tan rã, Nhị trưởng lão xông ra, trừng đôi mắt đỏ ngầu nhìn hai người, A Dã che miệng, đôi mắt đẹp long lanh ngấn nước.

Mặc dù hận Nhị trưởng lão, nhưng dù sao ông ta cũng đã nuôi nấng nàng lớn lên, giống như nửa người cha, cũng quá chịu tội rồi.

Nhưng nào ngờ, Thương Thiên lại không hề nương tay, huyễn trận có thể giải quyết được Nhị trưởng lão là một niềm vui bất ngờ, bây giờ nhân cơ hội bổ thêm một nhát mới là đúng.

Hắn dứt khoát rút trường đao chém ngã Nhị trưởng lão tuy đã tẩu hỏa nhập ma nhưng không thể thi triển được thực lực, chẳng mấy chốc Nhị trưởng lão đã bị chém chết.

Thương Thiên chân đạp lên thi thể Nhị trưởng lão, khinh thường đạp lên mặt thi thể. "Ai dám," hắn dừng lại, ánh mắt lạnh lùng quét qua đám đệ tử ma đạo xung quanh, "đến đây chịu chết!" Uy áp bùng phát, khí áp biến đổi làm chấn động một vùng bụi đất.

Khí áp đột ngột ập tới, đám đệ tử ma đạo ở một bên bất giác lùi lại từng bước, sau khi nhìn trái nhìn phải trao đổi ánh mắt, một tên tiểu lâu la thiếu tự tin mới lí nhí để lại một câu: "Cho ta... cho ta chờ đó!" rồi nhanh chóng quay đầu bỏ chạy.

Một người chạy giống như mở đầu, tất cả các đệ tử lập tức tan tác như chim vỡ tổ. "Sư phụ... sư phụ!" A Dã khóc thét, sau khi Nhị trưởng lão chết đi, nàng giống như mất đi trụ cột mà quỳ sụp xuống đất.

Chương 516

Khi Thương Thiên thành công đẩy lui những đệ tử ma đạo khác, A Dã ở phía sau lưng Thương Thiên, nơi hắn không nhìn thấy, đã đứng dậy, ngón tay cắm sâu vào lòng bàn tay. "Trả lại mạng cho sư phụ ta!" Khoảnh khắc này A Dã lại đột phá được sự ràng buộc của khế ước, tại chỗ vận khí dậm một chân xuống đất, lại để lại một cái hố nông, thân hình như một viên đạn bắn ra!

Bàn tay phải đưa ra ẩn hiện ánh sáng, lại là sát chiêu mạnh nhất, mang theo quyết tâm tử chiến tấn công hắn.

Lúc này Thương Thiên thực sự không chú ý đến A Dã sau lưng.

Theo sự ràng buộc của khế ước, A Dã không có mệnh lệnh của hắn, căn bản không thể động đậy mới đúng.

A Dã gần như đã lấy được mạng của hắn, nhưng Thương Thiên dựa vào năng lực cảm tri siêu phàm, vừa vặn tránh được, chưởng phong sắc bén làm vỡ nát tóc, lại còn cắt đi một lọn.

Hắn nhíu mày, một kích tất sát, không chút thương tiếc đánh mạnh vào bụng nàng, cứng rắn đánh bay nàng ra ngoài.

A Dã bị thương rất nặng.

Nàng vừa định lật người lại thì đã phun ra một ngụm máu tươi.

Mấy đệ tử ma đạo cuối cùng định xem kịch cũng nhanh chóng chạy xa. "Ha ha ha ha!" A Dã lau vết máu ở khóe miệng, trong mắt lại có thể thấy lệ hoa, "Đồ nhi vô dụng, không thể báo thù cho sư phụ!" Thương Thiên cười lạnh một tiếng: "Không phải ngươi nói ông ta vô tình vô nghĩa sao?

Không phải ngươi là chân sai vặt sao?

Cũng tình sâu nghĩa nặng đấy chứ." A Dã mắt hạnh đẫm lệ, cắn chặt môi dưới, lại một chưởng ẩn chứa sức mạnh, ấn về phía ngực mình.

Thương Thiên một cước đá vào tay phải đang định tự sát của nàng, đang định nói gì đó, dường như cảm ứng được điều gì, quay người định rời đi, nhìn lướt qua A Dã đang ngã trên đất, suy nghĩ một chút, liền ôm ngang eo A Dã, mấy lần nhảy vọt, nhanh chóng biến mất.

Khi A Dã tỉnh lại lần nữa, Thương Thiên đang ngồi bên đống lửa khều lửa.

A Dã thấy vậy, định đứng dậy, lại phát hiện tay chân mình bị trói ngược vào một cái cây. "Tên khốn!" Nước mắt A Dã chảy ra.

Dáng vẻ của sư phụ lúc chết, khiến A Dã không thể kìm được nước mắt.

Thương Thiên khều đống lửa mấy cái, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời khu rừng. "Còn khóc nữa ta giết ngươi." Hắn không kiên nhẫn mà dùng sức khều đống lửa, lửa tóe ra một tia lửa lớn, tiếng lách tách càng khiến người ta phiền muộn.

A Dã tức giận giãy giụa, nhưng lần này Thương Thiên lại khóa cả linh lực của nàng.

Hoàn toàn khiến nàng không có sức phản kháng.

Khi trời tờ mờ sáng, Thương Thiên đang ngồi trước đống lửa vứt đi cành cây đã cháy đen, một tay chém ngất A Dã, lại tiếp tục lên đường.

A Dã mấy ngày hoàn toàn sống trong mê man, Thương Thiên liên tục mấy ngày không ngủ không nghỉ mang theo nàng đi về phía bắc.

Sau ba ngày liên tục, A Dã mới phát hiện ra mục đích của Thương

Thiên. "Ngươi muốn đi cực bắc?" A Dã lại bị trói vào cây, lần này đến nửa đêm mới tỉnh lại.

Nàng phát hiện mấy ngày nay lá cây mà Thương Thiên trói nàng ngày càng nhỏ, hôm nay còn trực tiếp biến thành cây lá kim.

Đây là loại cây chỉ có ở phương bắc.

Cộng thêm trên đường đi khói bếp nhân gian ngày càng thưa thớt.

A Dã không phải kẻ ngốc, tự nhiên có thể suy đoán ra.

Chương 517

"Không ngốc." Thương Thiên hiếm khi để ý đến nàng.

Lần này Thương Thiên cũng trở nên vô cùng cẩn thận, thậm chí ngay cả lửa cũng không nỡ đốt.

Lúc này, một tiếng thú gầm đột nhiên vang lên. "Gào!" Thương Thiên lập tức cảnh giác nhìn về phía phát ra tiếng thú gầm.

Hai luồng sức mạnh gần như ngang bằng với thực lực của hắn va chạm vào nhau, sóng xung kích ở nơi xa như vậy cũng có thể cảm nhận được rõ ràng.

Thương Thiên nhìn lên trời, mây ở đó vì xung kích quá mạnh mà xuất hiện một lỗ hổng.

Hắn suy tính cẩn thận, quả quyết dậm chân một cái, lóe người lao về phía nơi xảy ra xung kích.

Đúng như hắn dự đoán, hai con ma thú không dưới cấp bậc Kim Đan đang tranh giành địa bàn.

Một con hình dạng giống bọ cạp, càng lại một lớn một nhỏ, cái lớn đầy cảm giác sức mạnh, cái nhỏ lại lóe lên ánh sáng tím nhàn nhạt.

Đuôi bọ cạp cong vút nhưng ngòi châm lại không quá bắt mắt.

Đối đầu với nó, là một con động vật nhỏ nhắn giống như sư tử con.

Thân hình không lớn nhưng ánh mắt lại vô cùng hung ác, khóe miệng chảy ra nước dãi nhớp nháp, lúc này đang bày ra tư thế đối đầu tiêu chuẩn của động vật họ mèo, nhìn chằm chằm con bọ cạp đối diện.

Kiếm lời to rồi.

Đây là ý nghĩ đầu tiên của Thương Thiên.

Con bọ cạp, là một loại Cự Lực Hạt cực kỳ hiếm thấy không có độc tính nhưng chuyên về sức mạnh.

Sức mạnh là một ưu thế lớn của loài này.

Con đối diện, là Ám Cốt Linh Miêu.

Vẫn có sự nhanh nhẹn của loài mèo, nhưng khác biệt là, Ám Cốt Miêu có sức mạnh công kích linh hồn.

Lúc này vì đặc tính của họ mèo, chỉ cần thể hiện một chút mất tập trung là có thể bị tóm được điểm chí mạng.

Vì vậy Cự Lực Hạt không thể không tập trung chú ý nhìn Ám Cốt Miêu.

Còn con mèo, tự nhiên càng không thể chú ý đến nơi khác.

Thương Thiên, vừa hay trở thành điểm mù.

Ám Cốt Miêu đi vòng quanh Cự Lực Hạt ngược chiều kim đồng hồ, bước chân linh hoạt nhẹ nhàng.

Ngược lại Cự Lực Hạt, trên mai có mấy vết thương, xem ra trong cuộc giao phong trước đó hoàn toàn rơi vào thế yếu, bây giờ dưới sự kiềm chế của Ám Cốt Miêu càng thêm vụng về xoay vòng, quả thực không theo kịp bước chân linh hoạt của Ám Cốt Miêu.

Ám Cốt Miêu nhanh chóng vòng ra sau, lập tức hướng về phía đuôi bọ cạp của Cự Lực Hạt mà cắn tới, theo nó thấy, chỉ cần cắn đứt cái đuôi bọ cạp này, vậy thì nhất định sẽ giống như những con bọ cạp khác mất đi năng lực chiến đấu, hoàn toàn trở thành thức ăn trong miệng nó.

Thương Thiên nhìn động tác của Cự Lực Hạt, luôn cảm thấy có

chỗ nào đó không ổn.

Ngay khi Ám Cốt Linh Miêu tưởng rằng mình đã thành công tấn công vào ngòi châm của bọ cạp, Cự Lực Hạt vốn dĩ có vẻ như vì bị thương mà động tác chậm chạp, đột nhiên cái càng phải thô to của nó mạnh mẽ đập xuống đất, lực phản chấn làm cho thân thể khổng lồ của Cự Lực Hạt cũng bị hất tung lên trời, rồi quất đuôi một cái, một cây đại thụ bị gãy ngang, đồng thời mượn lực, con Cự Lực Hạt vốn chỉ nổi tiếng về sức mạnh này lại trực tiếp xoay người đối mặt với Linh Miêu đang đánh lén sau lưng.

Khoảnh khắc này quả thực là lúc nhanh lúc chậm, động tác hoàn thành gần như không đến ba giây, Linh Miêu vì đang ở trên không trung, thân hình Cự Lực Hạt vừa xoay một cái, trực tiếp mặt đối mặt, nó vội vàng vẫy đuôi, khống chế thân thể lướt sang trái, nhưng lại trúng ngay vào ý đồ của Cự Lực Hạt, càng trái quét ngang một cái, Linh Miêu trực tiếp kêu lên một tiếng thảm thiết, ngã xuống đất không dậy nổi.

Trong đôi mắt nhỏ bé của Cự Lực Hạt lóe lên một tia đắc ý giảo hoạt, nó chậm rãi tiến về phía Ám Cốt Miêu.

Ám Cốt Miêu bị trọng thương hoàn toàn trên đất, động vật họ mèo linh hoạt gần như không có năng lực phòng ngự, huống hồ lại là một đòn toàn lực chính diện của một loài thiện về sức mạnh.

Chương 518

Ngoài việc giãy giụa hấp hối, thực sự hoàn toàn không làm được việc gì khác.

Cự Lực Hạt dương dương đắc ý dùng càng phải kẹp lấy Linh Miêu, định xé ra cho vào miệng, sau lưng đột nhiên có một luồng gió mạnh ập tới.

Lúc này Cự Lực Hạt đã kiệt sức lại đang bắt được thức ăn, không còn cảnh giác như trước, nó ước lượng lực đạo này, cảm thấy hoàn toàn nằm trong phạm vi mà mai của nó có thể chịu đựng được.

Thậm chí ngay cả ý muốn quay người cũng không có.

Thương Thiên, đang chờ đợi khoảnh khắc lơi lỏng này.

Tay trái của hắn, chỉ là một chiêu thức bình thường, nhưng tay phải lúc này lại đang nắm chặt sát chiêu lớn nhất.

Khi Cự Lực Hạt cảm thấy không ổn thì đã không kịp, chỉ có thể dùng mai cứng rắn chống đỡ một đòn.

Một đòn của Thương Thiên, giống như toàn bộ sức mạnh quân đội tập trung vào một điểm, mai của Cự Lực Hạt trực tiếp tại điểm đó, bắt đầu nứt ra từng mảng lớn, liền với cả da thịt, nứt ra một vết thương sâu hoắm, vết thương trực tiếp sâu đến tận tim, ngay cả cơ hội giãy giụa cũng không có.

Kẻ thắng vừa rồi, lại là con bọ ngựa.

Ám Cốt Linh Miêu trong càng của nó đang co giật hấp hối, ánh mắt lại lóe lên một tia khoái trá, rồi cũng trút hơi thở cuối cùng.

Thương Thiên lại bồi thêm cho Cự Lực Hạt và Ám Cốt Linh Miêu mỗi con một đao, dù sao nếu không chết hẳn, ở trong rừng rậm này

chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Sau khi xác định cả hai đều đã chết hẳn, không còn chút khí tức nào, hắn mới bắt đầu mổ xẻ thi thể của chúng.

Trong da thịt, Thương Thiên cẩn thận lật tìm, mặc dù kim đan không phải là thứ dễ kiếm như vậy, nhưng cũng ôm chút hy vọng.

Trong da thịt của Ám Cốt Linh Miêu quả nhiên cũng không phát hiện, trong túi da trống rỗng, thảo nào không có trí thương.

Chuyển sang mai của Cự Lực Hạt, thứ này thực ra là một dược liệu phòng ngự khá tốt, mặc dù với đẳng cấp của Thương Thiên, tự nhiên hoàn toàn không dùng đến, nhưng một đồng tiền cũng làm khó anh hùng thiên hạ, thứ này vừa nhẹ vừa có phòng ngự cao, ở những thôn trang xa xôi, đây là một món đồ tốt.

Thương Thiên lại mổ xẻ tự nhiên tốn chút tâm tư.

Sau khi mổ xẻ xong lồng ngực có khả năng có kim đan nhất mà không phát hiện, hắn định tùy tiện thu dọn rồi rời đi.

Dù sao trong khu rừng yêu thú này, con người là kẻ thù chung, phải xem xét đến an toàn của bản thân. "Cạch." Khi đang vội vàng mổ xẻ chân bọ cạp, cảm giác mà lưỡi đao chạm phải, có chút không đúng.

Nhưng chưa đợi hắn đưa ra phán đoán, bên ngoài đột nhiên xuất hiện một luồng khí tức cực kỳ khổng lồ.

Khí tức mạnh mẽ đến mức, phảng phất có thể đột phá gông cùm của trời cao, dấy lên trăm vạn trượng sóng lớn, hai con yêu thú vốn đang trong cuộc đấu, dưới luồng khí tức này đều run lẩy bẩy, không còn chút đấu chí nào. "Hả?" Thương Thiên nhíu chặt mày, người này chưa hiện thân đã thi triển khí thế, rõ ràng là kẻ đến không thiện. "Chưởng Trung Địa Ngục!" Trên không trung vang lên một tiếng quát lớn.

Sau đó Thương Thiên nhìn thấy, một bàn tay đen cực kỳ khổng lồ đang nghiền ép về phía hắn.

Nếu bị đánh trúng, dù cho thân thể của Thương Thiên đã được tôi luyện cực kỳ mạnh mẽ trước đó, cũng không thể chịu đựng được.

Đương nhiên, Thương Thiên không hề khiếp sợ.

Đã không thể cứng đối cứng, tự nhiên phải dương trường tị đoản, hắn lập tức sử dụng độn thuật, rời xa khỏi vị trí ban đầu.

Pằng!

Một tiếng nổ lớn.

Ngọn núi vừa rồi còn bị cây cối rậm rạp che phủ, trong chớp mắt đã biến thành một cái hố khổng lồ.

Chương 519

Hai con yêu thú vừa rồi đang tranh đấu trên đỉnh núi, đều đã biến mất không thấy, e rằng dưới uy lực của một chưởng đó, sớm đã hóa thành tro bụi.

Uy lực vô cùng kinh khủng! "Ma Huyết Môn không có cường giả như vậy, không phải..." Thương Thiên đã trốn đến một nơi xa, nhìn về phía bóng người ở hướng ra chưởng, lộ ra một nụ cười nhạt.

Sở dĩ hắn có thể trốn thoát, là vì một chưởng đó tuy mạnh mẽ, nhưng không thể khóa chặt khí tức của hắn, từ đó khiến hắn gần như không tốn chút sức lực nào đã trốn thoát.

Dựa vào đó để phán đoán, thực lực của người này cũng chỉ là Thần Thông Cảnh.

Đã như vậy, Thương Thiên cảm thấy chưa chắc không có một trận chiến!

Đương nhiên, hiện tại hắn thậm chí còn cảm thấy người này phải giết không thể tha, bởi vì một Thần Thông Cảnh có thể phóng ra chiêu thức mạnh mẽ như vậy, không còn nghi ngờ gì nữa, Chưởng Trung Địa Ngục, chính là võ kỹ chí cường của Ma Huyết Môn truyền thừa đến nay!

Làm sao có thể khiến Thương Thiên không động lòng? "Nghiệt chướng, còn dám chạy!" Đại trưởng lão Tần Thiên Sơn tức đến nứt cả tròng mắt, làm như vậy mà vẫn không thể bất ngờ đánh giết được Thương Thiên.

Nhưng lão sẽ không cho rằng Thương Thiên có thực lực để trốn tránh, dù sao cũng chỉ là một tiểu bối Đan Luân Cảnh, sao có thể cứng rắn chống lại bí kỹ của lão tổ tông môn?

Sở dĩ hắn có thể trốn thoát, hẳn là vì có võ kỹ chạy trốn bảo vệ.

Nếu không một tiểu bối như vậy, sớm đã bị những Thần Thông Cảnh kia giết đến không thấy bóng dáng. "Lão đầu, ta cùng ngươi làm một giao dịch, ngươi để ta đi, ta không giết ngươi." Thương Thiên đứng ra, mang theo ý cười nói.

Tự nhiên hắn sẽ không thật sự đi, nếu không đã sớm đi rồi, chỉ là một chút khiêu khích mà thôi.

Không phải lần đầu tiên giao thủ với loại lão già này, Thương Thiên có thừa kinh nghiệm, những lão già quen sống trong nhung lụa này, cho rằng địa vị tôn quý, lại được người bên cạnh cung kính lâu dài, cảm thấy tất cả mọi người đều phải đối xử với mình như vậy.

Một khi bị khiêu khích, phẳng phất như biến thành con trâu điên đỏ mắt, hận không thể xé nát mọi thứ trước mắt.

Đối với một trận chiến đấu, hành vi này vô cùng nguy hiểm, dễ dàng lộ ra sơ hở để người khác lợi dụng.

Đương nhiên, tình huống này, chính là điều Thương Thiên muốn! "Không giết ta?

Ha ha ha!

Tiểu nhi miệng còn hôi sữa vô tri, thật sự cho rằng Ma Huyết Môn của ta không ai có thể trị được ngươi sao?!

Chết đi cho ta!" Quả không ngoài dự đoán, sự phẫn nộ trong lòng Tần Thiên Sơn bị Thương Thiên đổ thêm dầu vào lửa, bùng cháy đến cực hạn.

Chân lão bạo động, mang theo tiếng gió lẫm liệt, không hề lưu lại chút sức lực nào nhanh chóng lướt về phía Thương Thiên, chưa đến trước mặt Thương Thiên, đã làm động tác vung quyền tay phải.

Điều này khiến Thương Thiên thầm cười không thôi, người trúng kế, quả nhiên sẽ không che giấu mục đích của mình.

Thực ra không phải tâm cảnh của Tần Thiên Sơn không đủ, mà là vì lão thực sự quá tức giận, đầu tiên là thân phận của Thương Thiên, trước khi đến Ma Huyết Môn, đã đánh giết mấy vị cao thủ ma đạo đã thành danh từ lâu.

Sau khi đến Ma Huyết Môn, càng coi Ma Huyết Môn như một quả hồng mềm, không những tùy ý sát hại đệ tử tuần tra, sau đó còn che giấu thân phận, tiến vào mỏ tuyệt mật của tông môn lén lút tu luyện, trộm đi lượng lớn Thiết Huyền Thạch, và còn khuấy động hấp thu phần lớn huyền khí trong mỏ, không có mấy chục năm công phu, chắc chắn sẽ không khôi phục được.

Mặc dù người trộm Thiết Huyền Thạch không phải Thương Thiên mà là A Dã.

Nhưng vừa rồi, hành vi đánh giết Nhị trưởng lão của Ma Huyết Môn, càng là chà đạp lên mặt mũi của Ma Huyết Môn!

Những hành vi này, khiến Tần Thiên Sơn đều cảm thấy vừa rồi mình có chút bốc đồng, không nên dùng chiêu thức mạnh như vậy, lỡ như đánh Thương Thiên thành tro bụi, thì dùng cái gì để tra tấn báo thù một cách thảm khốc?

Trong một khoảnh khắc, Tần Thiên Sơn suy nghĩ vạn ngàn, nhưng lão không hề cảm thấy có gì không ổn, kết cục của trận chiến này ngay từ đầu đã được định đoạt.

Chương 520

Một tu sĩ Đan Luân Cảnh nho nhỏ, dù cho là đại viên mãn, thì sao có thể đối kháng với Thần Thông Cảnh bát trọng?

Tất chết không nghi ngờ! "Lão đầu, ngay cả tuyệt chiêu của ngươi cũng không đánh trúng ta, ngươi cho rằng công kích bình thường có hiệu quả sao, có phải quá xem thường ta rồi không?" Khi quyền đầu của Tần Thiên Sơn vung ra, Thương Thiên thậm chí còn có thời gian cười đáp lại.

Nói xong, thân hình hắn biến mất tại chỗ.

Khiến cho quyền đầu của Tần Thiên Sơn đánh vào khoảng không. "Hử?" Tần Thiên Sơn nhíu mày, tên này chạy đi đâu rồi?

Chưa đợi lão phản ứng, giọng nói của Thương Thiên lại vang lên lần nữa. "Ngươi đang tìm ta sao?

Hay là chúng ta ngồi xuống nói chuyện một chút đi, động thủ quá mất hòa khí, đến mỏ khoáng tâm sự mấy ngày mấy đêm thì sao." Trong giọng nói của hắn thậm chí còn mang theo ý cười.

Lông mày Tần Thiên Sơn không ngừng giật giật, hiện tại một bụng lửa giận, phảng phất như sắp nổ tung, nhưng lại không có chỗ phát tiết. "Nghiệt chướng, ngông cuồng như vậy, không sợ ta bắt được, rút gân lột da khóa cốt dương hôi ngươi sao!" Nhưng lão không hề động thủ ngay lập tức, lão không phải kẻ ngốc.

Nếu vì không đánh trúng đối thủ, mà bị tức giận đến mức liên tục đi công kích, vậy thì người này cách cái chết cũng không xa nữa.

Tần Thiên Sơn vừa nói xong, tất cả sự chú ý của lão đều đặt lên môi trường xung quanh, lão muốn từ đó quan sát ra lộ tuyến hành

động và thói quen của Thương Thiên, tìm ra quy luật từ đó phá giải độn thuật quỷ mị của Thương Thiên. "Nếu ngươi có thể làm được thì ta không ngại." Thương Thiên thờ ơ nhún vai.

Trên thực tế, trong lòng hắn lại có chút kiêng kỵ.

Lão già này, bây giờ vẫn có thể nhẫn nhịn, cho thấy tâm cảnh tu vi phi thường cao, khiêu khích đến mức độ này, cũng không thể ảnh hưởng đến sự phát huy của lão già ở mức độ lớn nhất.

Đã như vậy, Thương Thiên cũng không tiếp tục đùa giỡn với lão nữa.

Hắn có thể giết Thần Thông Cảnh, bây giờ đã đột phá, càng có thể làm được!

Hắn điều động toàn thân huyền khí cuồn cuộn về phía đan điền, theo khí hải trong đan điền cuộn trào, một đạo kim quang phá kén mà ra, phảng phất như giữa trời đất tối tăm đột nhiên sinh ra một tia sáng vàng!

Thí Thần Phiên!

Thương Thiên trầm giọng hô lên, trong tia sáng vàng trong đan điền sinh ra một lá cờ tỏa ra huyết khí, tỏa ra khí thế cực kỳ khủng bố xông ra khỏi đan điền!

Vừa mới xuất hiện bên ngoài, đã khiến sắc mặt Tần Thiên Sơn đại biến.

Chí bảo?

Tên tiểu tử này có thể có chí bảo!?

Một Đan Luân Cảnh nho nhỏ sao có thể sở hữu chí bảo, phải biết rằng ngay cả toàn bộ Ma Huyết Môn, dù cho là lão tổ Ma Huyết Môn ngàn năm trước cũng không thể có được chí bảo!

Sự tồn tại của chí bảo, không chỉ quý giá, mà còn khiến các thế lực lớn tranh đoạt, thậm chí vì nó mà không màng sống chết!

Càng hiếm hơn, trong tình huống số lượng có hạn, dù cho thực lực đủ để sánh ngang với các thế lực lớn, cũng không thể tìm kiếm lại chí bảo, bởi vì nó thực sự quá ít, muốn cũng không có, trừ khi đi cướp của các thế lực sở hữu chí bảo!

Nhưng, đã sở hữu chí bảo, vậy thì có thực sự cướp được không?

Khó, quá khó!

Vì vậy, khi nhìn thấy Thương Thiên sở hữu chí bảo, toàn bộ đại não của Tần Thiên Sơn đều trống rỗng, tất cả sự chú ý đều bị chí bảo thu hút!

Chương 521

Không hề khoa trương mà nói, hiện tại tất cả mọi thứ của Ma Huyết Môn trên dưới cộng lại, có lẽ cũng không bằng lá cờ trước mắt!

Thứ khiến người ta thèm nhỏ dãi như vậy, có thể khiến người ta không tham lam sao?

Trong một khoảnh khắc, trong mắt Tần Thiên Sơn tràn ngập ánh mắt tham lam.

Thù hay không thù cũng không còn quan trọng nữa, quan trọng chỉ có một điểm, nhất định phải có được chí bảo này!

Dù cho phải trả giá bằng mọi thứ, cũng phải giết Thương Thiên đoạt chí bảo! "Ngươi muốn sao?

Có bản lĩnh thì cướp đi." Thương Thiên cười lạnh một tiếng.

Tần Thiên Sơn không phải người đầu tiên có suy nghĩ này, cũng không phải người cuối cùng.

Nhưng không hề có ngoại lệ, những người có suy nghĩ này, đều đã chết!

Nhưng Tần Thiên Sơn không hề cảm thấy sự uy hiếp của Thương Thiên có tác dụng, bảo vật cấp chí bảo, Tần Thiên Sơn hiện tại có thể điều khiển, nhưng hắn thì có thể phát huy được bao nhiêu uy lực?

Chưa đến một phần mười mà thôi.

Vào lúc này.

Vù!

Đột nhiên nổi lên một trận gió lớn.

Âm hàn như địa ngục, phảng phất như cương phong cạo xương xẻo thịt từ địa ngục thổi đến nhân gian!

Tần Thiên Sơn không thể tin được mà mở to mắt, nhìn lá Thí Thần Phiên đang bay phấp phới trên không trung, ý niệm vừa mới nảy sinh, trong chớp mắt đã bị sự thật phá vỡ.

Rõ ràng cảnh giới chỉ mới là Đan Luân Cảnh, lại có thể phát huy ra uy lực khủng bố như vậy, e rằng đổi lại là lão sử dụng, cũng không làm được đến mức độ này?

Chẳng lẽ đây là lý do Thương Thiên có thể sở hữu chí bảo đẳng cấp như vậy.

Tần Thiên Sơn lúc này không có thuốc hối hận để ăn, nếu sớm biết sẽ phát triển thành như vậy, trước đó lão cũng sẽ không khinh thường Thương Thiên như thế, để hắn dễ dàng phát huy uy lực của chí bảo đến cực hạn.

Nếu có thể ngăn cản sớm hơn, không chừng ngay cả chí bảo này, Thương Thiên cũng không dùng được!

Nhưng trong lòng có hối hận đến đâu, đến bây giờ cũng vô ích.

Nhìn Thí Thần Phiên sắp đối mặt, trong lòng Tần Thiên Sơn cảm thấy uy hiếp, chỉ đành tế ra pháp bảo hắc đao của mình.

Huyền khí của Thần Thông Cảnh bát trọng phảng phất như sóng biển được vận chuyển ra, bao bọc toàn thân Tần Thiên Sơn, đối mặt với Thí Thần Phiên khủng bố tột cùng, Tần Thiên Sơn đã vận dụng thực lực đến cực hạn. "Đi!" Lão hét lớn một tiếng, hắc đao pháp bảo lơ lửng trước người lập tức bắn ra.

Thương Thiên nhìn cảnh tượng Tần Thiên Sơn đối phó, khóe miệng khẽ nhếch lên, hoàn toàn không cần lo lắng.

Pằng!

Hắc đao bắn thẳng vào Thí Thần Phiên.

Nhưng, ngoài tiếng nổ đó ra, không còn có bất kỳ tình huống nào xảy ra, lá Thí Thần Phiên kia vẫn bay phấp phới trong không trung, thổi ra luồng cương phong như từ địa ngục cạo xương!

Nhìn cảnh này, mắt Tần Thiên Sơn trợn to, vạn vạn lần không ngờ đến kết quả này.

Đòn công kích của lão, ngay cả làm cho chí bảo của Thương Thiên dao động cũng không làm được!

Chương 522

"Không thể nào!" Nhưng bất kể hiện tại có thể hay không.

Khi cương phong của Thí Thần Phiên thổi đến một mức độ nhất định. "Ầm!" Một tiếng nổ lớn cuồng bạo điếc tai!

Tất cả cương phong, toàn bộ đều cuồn cuộn về phía Tần Thiên Sơn!

Đi kèm với cương phong, là những vệt đen nhỏ.

Tần Thiên Sơn không biết những vệt đen đó là gì, nhưng có một điểm tuyệt đối hiểu rõ, những vệt đen đó, không thể bị chạm phải, nếu không tuyệt đối sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng!

Nhưng tình huống hiện tại không thể tránh được, bởi vì phạm vi ảnh hưởng của cương phong quá lớn, không phải là né tránh là có thể thoát được.

Bởi vì phạm vi công kích của Thí Thần Phiên, có thể bao phủ cả một ngọn núi. "Chưởng Trung Địa Ngục!" Không còn đường lui, Tần Thiên Sơn cắn răng đánh ra võ kỹ mạnh nhất.

Chỉ thấy toàn thân lão tỏa ra ánh sáng màu xám, sau đó một bàn tay khổng lồ màu đen từ tay lão đánh ra, nghênh đón luồng cương phong khủng bố kia.

Pằng pằng pằng!

Hai thứ va chạm, tạo ra những tiếng nổ lớn liên tục không ngừng.

Nhưng, những tiếng nổ này không hề vì thời gian trôi qua mà dừng lại.

Bởi vì những luồng cương phong kia đang liên miên không dứt

thổi tới, Tần Thiên Sơn hiện tại không có bất kỳ biện pháp nào, vì để sống sót, chỉ đành lại một lần nữa đánh ra Chưởng Trung Địa Ngục.

Nhưng với huyền khí của lão, trong tình huống không có hồi phục, liên tục đánh ra ba lần Chưởng Trung Địa Ngục, đã vô cùng miễn cưỡng, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng thật sự chỉ có thể chết ở đây. "Tốt!" Tần Thiên Sơn nhìn Chưởng Trung Địa Ngục một lần nữa, trong tiếng nổ không ngừng tiêu hao cương phong, khiến cho uy lực của cương phong nhỏ đi rất nhiều, làm cho lão thầm thở phào một hơi.

Chỉ là...

Thương Thiên vào lúc này, lại bắt đầu kết thủ ấn, trong ánh mắt nứt toác của Tần Thiên Sơn, hắn đánh thủ ấn đã kết xong vào Thí Thần Phiên.

Rõ ràng Thí Thần Phiên vừa rồi bắt đầu suy yếu dần, vào lúc này, đột nhiên lại bùng nổ một luồng khí thế, cương phong vừa bị suy yếu, lúc này trở nên càng thêm cuồng bạo!

Thậm chí còn mạnh hơn cả lúc ban đầu. "Nghiệt chướng ngươi dám!" Tần Thiên Sơn hận đến nghiến răng nghiến lợi toàn thân phát run.

Vốn dĩ toàn lực ra tay để giết một Đan Luân Cảnh đã là sỉ nhục, hiện tại càng sỉ nhục hơn là bị một Đan Luân Cảnh ép vào tuyệt cảnh.

Nếu là trong một trận đấu bình thường, bị đánh bại sẽ cảm thấy đối phương là một siêu cấp thiên tài.

Nhưng trong tình huống này, nếu không phải Thương Thiên sở hữu chí bảo, sao lão lại rơi vào tình cảnh này!? "Dựa vào ngươi mà cũng đòi cướp đồ của ta, sao không mở to mắt soi gương xem lại đức hạnh của mình đi." Thương Thiên khinh thường nói.

Càng khiến Tần Thiên Sơn tức đến muốn hộc máu.

Nhưng, hiện tại lão không cần phải tức đến hộc máu nữa.

Bởi vì luồng cương phong phẳng phất như vô cùng vô tận, lúc này đã thổi đến trước mặt Tần Thiên Sơn. "Pằng!" Cả ngọn núi, dưới một đòn này, đã bị gọt đi một mảng!

Tần Thiên Sơn đã dùng hết toàn lực phòng ngự vào thời khắc cuối cùng, cũng dưới uy lực khủng bố này, bị đánh vào trong hố sâu, toàn thân trên dưới đều chảy máu tươi, xem ra chỉ còn hơi tàn.

Chương 523

Thanh thế này cũng quá lớn.

Những người còn lại của Ma Huyết Môn đều đã đuổi tới, nhìn thấy người không quen biết đang đứng trên cao, lập tức biết đó là kẻ địch.

Còn về Đại trưởng lão Tần Thiên Sơn, khi nhìn thấy lão nằm trong hố sâu sống chết chưa rõ, tất cả đều giật mình.

Ngay cả Đại trưởng lão thực lực cường đại cũng bị đánh bại sao?

Nhưng tên tiểu tử đó rốt cuộc là ai, rõ ràng trông còn trẻ, cũng không có khí tức khủng bố gì, thậm chí còn xa xa không bằng cảm giác áp bức mà các trưởng lão mang lại?

"Chẳng lẽ là Thương Thiên?

Kẻ gần đây đã liên tiếp sát hại cao thủ Ma Giáo của ta!" "Là thiên tài tuyệt thế có thể vượt cấp khiêu chiến đó ư!?" "Thì ra là ngươi, thảo nào ngay cả Đại trưởng lão cũng bại trong tay ngươi." "Báo cáo, bây giờ có cần đi không..." "Hả?

Còn không mau đi cứu Đại trưởng lão!" Khi đám đệ tử nghe thấy tên người này là Thương Thiên, ai nấy đều giật nảy mình.

Hiển nhiên bọn chúng đã sớm nghe qua sự tích của hắn, nhưng không ngờ có ngày Ma Huyết Môn lại bị người ta tìm đến tận cửa.

Không ít kẻ đã sợ hãi, rụt rè không dám tiến lên, chỉ dùng ánh mắt kính sợ quan sát Thương Thiên.

Dường như bọn họ không thể tin vào cảnh tượng trước mắt, dù sao thì chuyện vượt cấp khiêu chiến quá mức hoang đường, gần như không ai tin là thật.

Cho dù sự thật đang diễn ra ngay trước mắt… Nhìn đám đệ tử Ma Huyết Môn, Thương Thiên không hề ngăn cản, thậm chí còn đứng yên tại chỗ nhìn chúng đến cứu Tần Thiên Sơn.

Đối với việc này, Thương Thiên mỉm cười nói: "Phải đa tạ sự khoản đãi của các ngươi, nếu không phải tu luyện trong mỏ huyền thạch của Ma Huyết Môn lâu như vậy, ta muốn đột phá không biết phải mất mấy tháng, càng không có nhiều huyền khí để chống đỡ cho ta sử dụng chí bảo đánh bại ngươi." Tần Thiên Sơn vốn sắp chết, vừa được một đệ tử cho uống một viên đan dược, yếu ớt mở mắt tỉnh lại, nghe câu nói của Thương Thiên, suýt nữa lại ngất đi.

Nếu Thương Thiên không nói, có lẽ lão sẽ không nghĩ tới, nhưng bây giờ được hắn nhắc nhở, lão thật sự cảm thấy, e rằng mọi chuyện đúng như Thương Thiên đã nói.

Dù sao muốn sử dụng chí bảo, tuyệt đối không phải là một việc dễ dàng.

Nhưng bây giờ, Thương Thiên, kẻ đã đánh bại lão, lại đang đứng đó với vẻ mặt ung dung, rõ ràng là hắn đã tích trữ không biết bao nhiêu huyền khí trong mỏ khoáng của tông môn lão.

Mỏ huyền thạch của mỗi môn phái đều là trọng địa trong trọng địa, bị người khác lẻn vào đã là một loại sỉ nhục.

Bây giờ lại bị kẻ được hưởng lợi từ việc tu luyện trong mỏ khoáng đánh bại, nếu tin này truyền ra ngoài, không biết sẽ khiến bao nhiêu kẻ cười rụng răng.

Chuyện này, Tần Thiên Sơn sao có thể không tức giận!

Trong đám đệ tử kia, không ít người vừa từ khu mỏ khoáng chạy đến, nghe vậy lập tức hiểu ra chuyện gì đã xảy ra trước đó.

"Thì ra thủy triều huyền khí bất thường đó là do động tĩnh hắn tu

luyện bên trong gây ra!" "Vậy là không có thiên tài địa bảo nào rồi?

Thế thì Nhị trưởng lão bây giờ…" "Có lẽ cũng bị giết rồi…" "Trời ạ, hai vị trưởng lão của môn phái chúng ta đều chết trong tay hắn, chẳng phải là hắn đã vượt cấp khiêu chiến đánh bại hai vị cao thủ Thần Thông Cảnh sao, Thương Thiên này quá yêu nghiệt rồi!" Đám đệ tử đều há hốc mồm, kinh hãi nhìn bóng lưng Thương Thiên.

Dù chuyện này xảy ra sẽ khiến cả tông môn hổ thẹn, nhưng bọn họ vẫn không thể không bội phục Thương Thiên, kẻ đã làm nên một kỳ tích hoàn toàn phá vỡ mọi nhận thức!

Trong số những người vừa đến, có các trưởng lão khác của Ma Huyết Môn, nghe những lời ngông cuồng của Thương Thiên, sao có thể nhịn được, tức giận rút kiếm xông lên.

"Tiểu tạp chủng, đi chết đi!" Nhìn dáng vẻ phẫn nộ của bọn họ, Thương Thiên khinh thường nói: "Ngay cả lão già Thần Thông Cảnh bát trọng kia còn đang nằm trên đất, dựa vào các ngươi thì làm được gì ta?" Nghe những lời này, tổng cộng ba vị trưởng lão có mặt tại hiện trường không còn nhịn được sự thôi thúc muốn ra tay.

Bất kể sĩ diện hay không, ba vị Thần Thông Cảnh sơ kỳ cùng nhau xông lên, định chém giết Thương Thiên, một tu sĩ chỉ mới ở Đan Luân Cảnh.

"Tiểu tạp chủng dám ngông cuồng, ngươi vừa mới trải qua một trận đại chiến, bây giờ ba người chúng ta cùng lên, ngươi không chết cũng phải trọng thương!

Chết trong tay bọn ta, chỉ có thể trách ngươi đã ăn gan hùm mật gấu, dám xông vào Ma Huyết Môn gây rối!" Nghe những lời phẫn nộ đó, Thương Thiên bĩu môi, cái gì mà trải qua một trận đại chiến?

Vừa rồi có đại chiến sao?

Đó chỉ là nghiền ép đơn phương mà thôi!

Chương 524

Bây giờ thêm ba người thì đã sao, chỉ là tu sĩ Thần Thông Cảnh tam tứ trọng, có thêm mấy người nữa cũng không thể thay đổi được kết cục nào.

Bởi vì công kích của Thí Thần Phiên, là công kích phạm vi lớn!

Đương nhiên, chuyện này Thương Thiên không có nghĩa vụ phải nhắc nhở đối phương.

Tần Thiên Sơn biết rõ điều này thì lại đang suy yếu vô cùng, căn bản không thể ngăn cản cuộc tấn công của mấy người kia.

Thấy bọn họ sắp lao đến trước mặt.

Thương Thiên mới một lần nữa kết xuất thủ ấn, đánh vào trong Thí Thần Phiên.

"Ầm!" Quát Cốt Cương Phong vốn đã ngừng lại trước đó, một lần nữa sinh ra trên không trung.

Âm thanh rít gào khiến người ta tê cả da đầu vừa vang lên, đã khiến ba vị trưởng lão nảy sinh ý nghĩ không lành trong lòng.

Nhưng không đợi bọn họ phản ứng.

"Ầm ầm ầm!" Cương phong với thế không thể cản phá quét ra.

Như chẻ tre khô, mục nát, nó lao về phía ba vị trưởng lão trên không trung.

Xoẹt!

Ba người như một tấm vải rách, bị xé nát, phun ra một mảng sương máu lớn trên không trung.

Trong nháy mắt.

Ba vị tu sĩ Thần Thông Cảnh sơ kỳ, chết không toàn thây!

Cả hiện trường lặng ngắt như tờ, nhìn sương máu trên không, đệ tử Ma Huyết Môn như biến thành người câm, trợn to mắt, há hốc mồm im lặng nhìn, một lúc lâu cũng không ngậm miệng lại được.

Thật sự quá khó tin!

Thương Thiên, một tu sĩ Đan Luân Cảnh, thực lực lại có thể mạnh đến mức này!

Thần Thông Cảnh sơ kỳ yếu đến mức không thể giãy giụa trước mặt hắn sao?

Đây không thể gọi là mạnh nữa rồi.

Thực lực này mạnh đến mức khiến người ta khủng bố!

Trên đời sao có thể tồn tại một thiên tài như vậy, quá bất công rồi!

Đặc biệt là ngay cả trưởng lão cũng không có đất để phản kháng, vậy bọn họ, với tư cách là đệ tử, chẳng phải ngay cả tư cách nói chuyện trước mặt Thương Thiên cũng không có sao?

Càng đừng nói đến đối chiến.

Không hẹn mà cùng, tất cả mọi người đều lùi lại một bước, buông vũ khí trong tay xuống.

Đối mặt với loại người này, có cần thiết phải cầm vũ khí không?

Tần Thiên Sơn đang được người dìu, lúc này, cuối cùng cũng phun ra một ngụm máu đen, hai mắt rỉ máu nhìn mọi thứ trước mắt.

Tông môn tổng cộng chỉ có bảy tám vị trưởng lão Thần Thông Cảnh, vậy mà đã tổn thất hơn một nửa rồi sao… "Thương Thiên, lẽ nào ngươi muốn cùng Ma Huyết Môn ta không chết không thôi sao!" Tần Thiên Sơn yếu ớt hét lớn.

“Thế nào, chẳng lẽ ta giết nhiều trưởng lão của các ngươi như vậy, mà vẫn có thể hòa khí đàm phán sao?

Ngươi nói cũng đúng, nên là không chết không thôi, chỉ là đáng tiếc quá, Ma Huyết Môn không có tư cách để không chết không thôi với ta, cho nên cũng không có tư cách đàm phán.” Thương Thiên tiếc nuối lắc đầu.

Chương 525

Nghe xong, Tần Thiên Sơn lại phun ra một ngụm máu đen, hoàn toàn là bị sự ngông cuồng của Thương Thiên làm cho tức chết.

Càng tức hơn là Thương Thiên lại có tư cách nói những lời này!

Dựa vào sự tồn tại của Thí Thần Phiên, e rằng bây giờ tất cả Thần Thông Cảnh sơ kỳ, dù có thêm mấy chục, thậm chí hàng trăm người, kết cục cũng chỉ có một, đó là chết!

Trong tình huống này, số lượng không có bất kỳ ưu thế nào, một người đối kháng cả tông môn, lại có gì là không thể?

"Tiểu tử đừng quá kiêu ngạo!

Cẩn thận gió lớn thổi đứt lưỡi!" Tần Thiên Sơn tuy thân mang trọng thương nhưng vì sĩ diện, không chịu khuất phục.

Hôm nay nếu lão chịu thua, sau này Ma Huyết Môn làm sao còn có thể tồn tại trên đời!

Sẽ có ai coi trọng Ma Huyết Môn nữa!

Bao nhiêu năm khổ tâm gây dựng danh tiếng lại bị một tiểu tử như vậy hủy hoại.

Tần Thiên Sơn tự nhiên không phục!

"Ồ?

Xem ra ngươi có vấn đề à." Thương Thiên vốn đã xoay người chuẩn bị rời đi.

Nghe giọng điệu ngông cuồng của Tần Thiên Sơn, hắn lại quay người lại.

Một kẻ bại trận, có tư cách nói lý lẽ sao?

"…" Thấy Thương Thiên cầm chí bảo lại quay người lại, trong lòng Tần Thiên Sơn cũng kinh hãi.

Dù sao vạn nhất thật sự lại liều mạng một lần nữa, với công lực hiện tại của lão chắc chắn không địch lại được.

Đừng nói là công lực hiện tại, ngay cả thời kỳ đỉnh cao Tần Thiên Sơn chẳng phải cũng bị Thương Thiên đập vào trong núi hay sao.

"Vậy ta sẽ thỏa mãn yêu cầu của ngươi." Thương Thiên nhanh chóng kết ấn trong tay, đối với một đám nghiệt đồ Ma Huyết Môn, hắn không có bất kỳ hảo cảm nào.

Giết một tên bớt một tên, giết hai tên bớt một đôi!

"Hét!" Thấy tay Thương Thiên lại bắt đầu kết ấn, Tần Thiên Sơn hiểu rằng Thương Thiên lại định ra tay!

Hét lớn một tiếng, Tần Thiên Sơn cũng ngưng tụ toàn bộ sức mạnh vào trong tay.

"Chưởng Trung Địa Ngục!" Tần Thiên Sơn nhảy lên không, chuẩn bị tung ra một kích toàn lực.

Cương phong vù vù lại bắt đầu thổi về phía đám người Ma Huyết Môn!

"Thằng nhãi ranh, ngươi thật sự cho rằng Ma Huyết Môn ta sẽ chịu thua trong tay ngươi sao!" Tần Thiên Sơn trợn mắt giận dữ.

Chưởng Trung Địa Ngục trong tay ngưng tụ ngày càng sâu đậm.

Lần này Thí Thần Phiên sử dụng toàn bộ sức mạnh, cuồng phong dữ dội kẹp theo hắc khí.

Ầm ầm ầm!

Không còn là âm thanh vù vù nữa, cả không gian gần như bị kình phong của Thí Thần Phiên xé toạc!

Dù sao, Tần Thiên Sơn cũng là cao thủ Thần Thông Cảnh, Thương Thiên tuy dựa vào vũ khí chí bảo cường đại có thể nghiền ép Tần Thiên Sơn, nhưng một kích toàn lực của lão cũng không thể xem thường!

Dù sao người sắp chết, sức mạnh bộc phát ra cũng không giống như bình thường.

Chương 526

Ầm!

Lần này Chưởng Trung Địa Ngục va chạm với cương phong, không ngờ Chưởng Trung Địa Ngục của Tần Thiên Sơn lại có thể miễn cưỡng chống đỡ được.

Phù!

Thương Thiên thấy vậy, trong tay lại một lần nữa kết ấn.

"Nếu ngươi muốn liều chết một trận!

Ta xin phụng bồi đến cùng!" Thí Thần Phiên lại một lần nữa vung lên với biên độ lớn, kình phong lại một lần nữa lao về phía Tần Thiên Sơn.

"Phụt!" Một ngụm máu tươi từ miệng Tần Thiên Sơn phun ra, lão không còn có thể chống đỡ được công kích của Thí Thần Phiên nữa, cuối cùng rơi từ trên trời xuống.

Đám người Ma Huyết Môn thấy Tần Thiên Sơn bị đánh bại hoàn toàn rơi xuống, cũng không ai dám tiến lên cứu giúp.

Thương Thiên thấy vậy, lại một lần nữa thúc giục Thí Thần Phiên.

Lần này không còn Chưởng Trung Địa Ngục của Tần Thiên Sơn làm lá chắn.

Cuồng phong dữ dội trực tiếp đập về phía Tần Thiên Sơn đang rơi xuống.

Ầm!

Tần Thiên Sơn dưới sự tàn phá của cuồng phong, trực tiếp nổ

tung trên không trung.

"Trời ạ!" Đám người Ma Huyết Môn nhìn Tần Thiên Sơn chết không có chỗ chôn, lại nhìn Thương Thiên trên không trung, uy nghiêm như một pho tượng thần sừng sững không đổ, ai nấy đều bắt đầu lùi lại.

Đến Tần Thiên Sơn đáng thương còn không chống đỡ được cương phong, làm sao có thể bị việc chạy trốn né tránh được?

Bằng bằng bằng!

Từng trận cuồng phong như làm vỡ bóng bay, thổi đám tặc nhân Ma Huyết Môn nổ tung từng người một.

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp núi đồi, nhưng Thương Thiên đứng vững trên cao không nghe thấy, những âm thanh vỡ vụn đó đều bị kình phong thổi ngược trở lại, không bao lâu sau, khắp núi đồi chỉ còn lại từng vũng máu, Ma Huyết Môn, không một ai sống sót!

Thấy Ma Huyết Môn toàn quân bị diệt, khóe miệng Thương Thiên khẽ nhếch lên.

"Một đám phế vật, dám ngông cuồng trước mặt ta." Không bao lâu nữa, ngoại giới sẽ truyền ra tin tức như thế này: Thương Thiên chỉ bằng thực lực Đan Luân Cảnh, không chỉ chém giết cao thủ Thần Thông Cảnh, mà còn dùng thủ đoạn không rõ, ngay cả cường giả thực lực Thông Thiên Cảnh cũng không là gì trước mặt hắn.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lần này dù sao cũng là may mắn.

Bởi vì Thương Thiên là trận pháp sư cửu phẩm, nếu phải đối đầu trực diện, thật sự cũng phải tốn chút công sức.

Thương Thiên thu hồi Thí Thần Phiên, chậm rãi đáp xuống mặt đất.

“Hửm?” Một chiếc nhẫn không bắt mắt đã thu hút sự chú ý của Thương Thiên.

Đó là trên bàn tay trái bị nổ đứt của Tần Thiên Sơn, trong trận chiến trước đó, Thương Thiên đã phát hiện ra chiếc nhẫn trên tay lão.

Ma Huyết Môn tồn tại nhiều năm như vậy không thể nào không có chút đồ vật gì, huống hồ hôm nay chuyện diệt môn truyền ra ngoài, không lâu sau sẽ có các môn phái khác kéo đến cướp đoạt vật tư.

Nếu có đồ tốt, không bằng để mình hưởng lợi trước.

Lấy chiếc nhẫn xuống, Thương Thiên cẩn thận xem xét hồi lâu cũng không nhìn ra manh mối.

Trên chiếc nhẫn có một viên phỉ thúy màu lục chói mắt đã thu hút sự chú ý của Thương Thiên.

Thương Thiên dùng tay nhẹ nhàng lau chùi, viên phỉ thúy màu lục phát ra ánh huỳnh quang màu xanh nhạt.

Chương 527

"Ủa?

Lại có công hiệu này?" Thương Thiên kinh ngạc.

"Rốt cuộc là cái gì?" Thương Thiên cầm chiếc nhẫn quan sát hồi lâu cũng không tìm ra được sự ảo diệu trong đó.

"Bảo vật quan trọng của Ma Huyết Môn." A từ một bên đi tới.

"Bảo vật?

Bảo vật gì?" Thương Thiên không hiểu hỏi.

"Trong chiếc nhẫn này có một thế giới riêng, là chí bảo tối cao của Ma Huyết Môn ta." A bình thản nói.

"Không chỉ Đại trưởng lão có, ta…" Nói đến đây, ánh mắt A dần dần tràn đầy ưu thương.

Không cần nói cũng biết, Tần Thiên Sơn là Đại trưởng lão, người cùng cấp bậc với Đại trưởng lão tự nhiên là sư phụ của A, Nhị trưởng lão.

"Làm sao để sử dụng?" Thương Thiên nhìn chiếc nhẫn rồi lại nhìn A.

"Nếu người ký kết khế ước trước đó của chiếc nhẫn đã chết, chỉ cần nhỏ máu vào là có thể ký kết lại khế ước, nếu không, ngươi cũng không thể nhìn thấy bí mật bên trong chiếc nhẫn." A trầm giọng nói.

"Bí mật bên trong chiếc nhẫn?" Thương Thiên không khỏi nảy sinh hứng thú, dù sao Ma Huyết Môn nhiều năm qua tuy không làm chuyện tốt, nhưng tích trữ chắc chắn không ít.

"Đi, ta phải đi lấy một số thứ." Cầm chiếc nhẫn, Thương Thiên

quay đầu lại nhìn A, cũng không nỡ nói thẳng với y là đi lấy đồ trên thi thể sư phụ y.

A đối với cái chết của sư phụ cũng có không ít đau thương, nếu còn phải động đến di vật của người, ai… Cũng không biết trong lòng A sẽ nghĩ thế nào.

"Ồ." A đi theo phía sau, tuy miệng không muốn, nhưng vẫn đi cùng.

Gặp lại lần nữa đi, cũng là lần cuối cùng rồi.

Dù sao, nhiều năm như vậy, đó vẫn là sư phụ của mình.

Một ngày làm thầy, cả đời làm cha!

Chân lý bất biến, ngẩng đầu, bước đi.

Đi thôi, cho dù không muốn đối mặt, chẳng phải cũng phải đối mặt sao!

Giúp ngươi lần nữa vậy.

Quả thật Ma Huyết Môn không làm chuyện tốt, A cũng biết điều đó.

Chỉ là y không muốn tham gia, cũng không biết nên ngăn cản như thế nào mà thôi.

Không bao lâu sau, đã tìm thấy thi thể của Nhị trưởng lão, Thương Thiên từ trên tay ông ta lấy xuống một chiếc nhẫn khác.

"Xem ra đã đủ rồi nhỉ!" Lần này chiếc nhẫn trên tay không phải màu lục, mà là đá phỉ thúy màu vàng.

Dùng tay nhẹ nhàng sờ vào, có những vệt ánh sáng lưu chuyển.

"Tích huyết nhận chủ đi!" A ở một bên thúc giục một câu, không muốn ở bên cạnh thi thể sư phụ quá lâu.

Dù sao cũng có cảm giác như một đứa đệ tử bất hiếu, rõ ràng sư phụ ở đó chết một cách đau đớn như vậy, mà đồ đệ này lại không giúp đỡ.

Càng không giúp báo thù, càng đáng hận hơn là lại ở cùng kẻ thù.

Hai người bọn họ ngày ngày đi cùng nhau, đã lâu như vậy rồi.

Chương 528

“Ta dạy ngươi cách sử dụng, ta nên đi rồi.

Thiên hạ rộng lớn, chúng ta có duyên sẽ gặp lại.” A suy nghĩ một hồi, rồi chỉ nói với Thương Thiên một câu như vậy.

Thương Thiên nhìn bóng lưng rời đi của A, cũng không có quá nhiều lời từ biệt.

Quả thật hai người có ràng buộc, nhưng, cuối cùng nếu mục tiêu của hai người không giống nhau, đi cùng nhau cũng không đi được xa.

Không bằng sớm để y đi.

Cầm hai chiếc nhẫn, đều nhỏ máu tươi của mình vào.

Trong khoảnh khắc, cả người Thương Thiên cảm nhận được một lực hút của không thời gian.

Thương Thiên lập tức ngưng tụ toàn bộ huyền khí chuẩn bị kháng cự, nhưng, trước sức mạnh tuyệt đối, mọi kỹ xảo đều vô dụng!

Thương Thiên bị hút vào một không gian thần bí.

“Nơi nào đây?” Thương Thiên không khỏi nhíu mày.

Ở đây không có bất kỳ huyền khí nào, hắn vận hành cơ thể mình, vẫn có thể hoạt động bình thường, xem ra nơi này chỉ là không có huyền khí.

Nhưng nếu bị thương, dưỡng thương ở đây cũng là một lựa chọn không tồi.

Phóng tầm mắt nhìn ra xa, bên trong có những bệ đá.

Giống như những bệ đá, Thương Thiên đi tới xem, quả thật trên những trụ đá có đặt đồ vật, gần như mỗi một trụ đá đều có đặt một

vật phẩm.

Xem ra bảo tàng của Ma Huyết Môn đều ở đây rồi, nơi này không chỉ có đồ của Ma Huyết Môn, mà còn có những thứ cướp được từ các môn phái nhỏ khác.

Có đủ loại binh khí, có từng cuốn công pháp điển tịch.

Ở phía xa có một thứ phát ra ánh sáng đỏ sẫm, Thí Thần Phiên trong tay hắn cũng có sự cộng hưởng.

Xem ra là vũ khí có năng lực tương tự Thí Thần Phiên.

Thương Thiên đi tới cầm lên xem, là một cái ấn ký ngọc tỷ khổng lồ, ngọc tỷ ấn chia làm ba phần, phía trên điêu khắc một con vật hung thần ác sát, giống như một con sư tử lớn có cánh, nhưng con sư tử lớn này lại có một cái mỏ giống như dơi.

Trên đầu sư tử cũng không có lông.

Rốt cuộc là con vật gì?

Thương Thiên trong lòng thầm lẩm bẩm, con vật này trông thật đáng sợ.

Rốt cuộc là thứ gì?

Cầm ấn ký ngọc tỷ lên, phía dưới có một cuốn sách, trên đó sạch sẽ như mới, "Xem ra ở đây không có chút bụi bặm nào." Thương Thiên vừa khen ngợi vừa dùng ánh mắt quan sát không gian ở đây.

Hang động này rất lớn, với thân pháp của Thương Thiên, cũng phải tốn chút công sức.

Mở cuốn sách nhỏ ra, bốn chữ lớn "Thôn Thiên Ma Sư" đập vào mắt, "Trên đời có loại ma vật như vậy sao?" Thương Thiên nhìn vào ghi chép, ánh mắt dần dần tràn đầy kinh ngạc.

Thôn Thiên Ma Sư là trấn trạch thần thú của Ma Huyết Môn, nên

gọi là trấn trạch ma thú.

Thôn Thiên Ma Sư mở miệng có thể nuốt vạn vật trời đất, vỗ cánh có thể bay thẳng lên trời.

Một chưởng hạ xuống, cao thủ Thông Thiên Cảnh cũng không có sức chống cự.

Hoàn toàn là sức mạnh lăng giá trên cả Thông Thiên Cảnh.

Chương 529

Thương Thiên tiếp tục lật xem cuốn sách nhỏ, trên sách ghi lại những việc mà Thôn Thiên Ma Sư đã làm trong đời.

"Thôn Thiên Ma Sư bắt bách tính xây cho nó một ngôi miếu để thờ cúng.

Mỗi tuần đều phải cúng dâng đồng nam đồng nữ mới sinh, chỉ cần không cúng dâng đúng thời gian và yêu cầu, Thôn Thiên Ma Sư sẽ khiến bách tính không nhìn thấy mặt trời, mỗi ngày đều là đêm khuya.

Bách tính bị giày vò khổ không kể xiết cũng không dám oán thán, lo sợ Thôn Thiên Ma Sư báo thù, bách tính chỉ có thể nuốt giận vào trong, đem con cái mới sinh của mình dâng lên cho nó.

Cho đến khi một vị đại sư không thể nhìn nổi nữa, quyết định thu phục con ác ma giày vò bách tính này.

Vị đại sư đó dẫn theo rất nhiều đồ đệ, nhân lúc Thôn Thiên Ma Sư đang ngủ, đã có một trận đại chiến.

Bách tính xung quanh biết được chuyện này, đều tự phát hăng hái đến giúp, ngay cả những ông lão, bà lão bảy tám mươi tuổi cũng cầm cuốc và dao phay chạy tới.

Đại sư hét lớn một tiếng "Lên nào!".

Mọi người đều ra tay.

Đồ đệ của ngài vây Thôn Thiên Ma Sư trong một trận pháp, mỗi người đều niệm chú trận pháp.

Sắc mặt Thôn Thiên Ma Sư không chút thay đổi, nếu là ác ma bình thường chắc đã đau đớn không chịu nổi.

Thay đổi trận liệt, họ bắt đầu rút ra những mũi tên sắc bén, đâm về phía tim của nó, một người thu hút sự chú ý của Thôn Thiên Ma Sư, một người khác đi ám sát.

Nhưng phản ứng của Thôn Thiên Ma Sư cực nhanh, với tốc độ như điện xẹt, nó đã phản kích người ám sát.

Chỉ nghe "Bằng" một tiếng, người ám sát ngã xuống đất, miệng phun đầy máu tươi, vẻ mặt cực kỳ đau đớn.

Những người khác thấy cảnh này, muốn báo thù cho người đó, liền xông lên, chỉ thấy Thôn Thiên Ma Sư một cước đá văng họ vào tường, mỗi người đều phun máu, dùng tay áo lau máu trên miệng, kiên cường đứng dậy.

Lúc này đại sư không còn nhịn được nữa, "Vút" một tiếng, bay lên đầu Thôn Thiên Ma Sư, dùng hai chân kẹp chặt đầu nó, rồi xoay.

Không ngờ sức của Thôn Thiên Ma Sư lại lớn đến vậy, không xoay được.

Chỉ thấy đại sư dùng nội lực đánh một chưởng vào Thôn Thiên Ma Sư, nhưng nó không hề có biến hóa gì.

Thấy cảnh này, các đồ đệ đồng loạt xông lên, chỉ nghe thấy tiếng "rắc rắc rắc", cùng với tiếng gào thét của bách tính "Ta phải giết ngươi!" Thôn Thiên Ma Sư: "A" một tiếng, nội lực bộc phát, tất cả mọi người đều bị hất văng xuống đất, phun ra từng ngụm máu tươi.

Cứ như vậy chém giết, trong nháy mắt trời đã sáng, sau một đêm chiến đấu, rất nhiều người thể lực đã không còn chịu đựng nổi, nhưng Thôn Thiên Ma Sư vẫn tràn đầy tinh lực.

Kết quả cuối cùng, chiến trận thảm bại, rất nhiều đồ đệ đều hy sinh, ngay cả ngài cũng bị tàn tật suốt đời.

Thôn Thiên Ma Sư đã ăn hết thi thể của tất cả mọi người.

Có người của Ma Giới muốn thu phục nó, để thống nhất Ma Giới và Tiên Giới.

Người của Ma Giới nghe được chuyện xảy ra ngày hôm đó, liền quyết định quyết chiến với Thôn Thiên Ma Sư.

Sáng sớm ngày hôm sau, người của Ma Giới đã đến nơi ở của Thôn Thiên Ma Sư, hét lớn một tiếng: "Mau ra đây cho ta, ta tha cho ngươi không chết!".

Thế là Thôn Thiên Ma Sư liền ra ngoài chiến đấu với người của Ma Giới.

Kết quả cuối cùng Thôn Thiên Ma Sư đại thắng, người của Ma Giới chiến bại.

Từ đó đến nay không ai dám thách đấu Thôn Thiên Ma Sư nữa." Thương Thiên thầm nghĩ: "Chẳng lẽ ta không đánh được nó sao?

Huống hồ ta có Thí Thần Phiên và Ngọc Tỷ, chẳng lẽ ta lại sợ nó sao." Thương Thiên đặt cuốn sách trong tay xuống, sau đó thử thao tác nhẫn không gian.

Lần này, Thương Thiên không còn chật vật như lúc đi vào, mà đứng vững trên mặt đất.

Chương 530

"Thật không tệ, chiếc nhẫn này." Thương Thiên sờ sờ chiếc nhẫn trên tay, sau này sử dụng sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nếu trong chiếc nhẫn này có nhiều đồ như vậy, vậy thì trong chiếc nhẫn kia có những thứ gì nhỉ?

Thương Thiên không nhịn được muốn vào xem thử.

Một giọt máu từ đầu ngón tay nhẹ nhàng được nặn ra, nhỏ lên chiếc nhẫn không gian khác.

Nhẹ nhàng, giọt máu xoay tròn rồi dần dần dung nhập vào chiếc nhẫn.

Thương Thiên khẽ vận công, không gian lại một lần nữa xuất hiện vặn vẹo, trên mặt Thương Thiên lộ ra một nụ cười.

"Khá dễ nắm bắt đấy." Nếu để người khác nhìn thấy, thật không biết sẽ sợ đến mức nào!

Nhẫn không gian!

Đó là thứ được ngưng tụ từ trận pháp do trận pháp sư cửu phẩm bố trí.

Ngay cả cường giả Đan Luân Cảnh cũng không thể thao tác được.

Thương Thiên vậy mà lại dễ dàng khống chế được.

"Ầm!" "Gầm!" Từ trong chiếc nhẫn thứ hai truyền ra tiếng gầm thét của mãnh thú.

"Trời đất của ta!

Đây là cái gì!" Thương Thiên quả thực không dám tin vào những gì trước mắt mình.

Trước mắt Thương Thiên đang đứng một con Thôn Thiên Ma Sư thực sự.

Ngay cả hơi thở từ miệng Thôn Thiên Ma Sư cũng thực sự phả vào mặt Thương Thiên.

Trời đất ơi!

Ta có thể chọn rút lui được không?

Đây là ý nghĩ duy nhất trong lòng Thương Thiên.

Trước khi xem cuốn sách nhỏ kia, nếu gặp một con Thôn Thiên Ma Sư, Thương Thiên có gan đánh một trận.

Nhưng sau khi xem ghi chép, nếu Thương Thiên gặp nó, trong lòng cũng phải đắn đo.

Dù sao, Thôn Thiên Ma Sư là một ma thú thực sự!

Bây giờ Thương Thiên gặp phải cũng chỉ có thể liều mạng một phen!

Tay trái vội vàng tế ra Thí Thần Phiên!

Trong tay nhanh chóng kết xuất mấy ấn.

Thí Thần Phiên bắt đầu ngưng tụ từng trận gió lốc sau lưng, toàn bộ thổi về phía Thôn Thiên Ma Sư.

Một trận đại chiến, sắp nổ ra!

Thôn Thiên Ma Sư vẫn không nhúc nhích, Thương Thiên thầm nói: "Quả thật rất lợi hại, nhưng ta cũng không sợ." Lúc này Thôn Thiên Ma Sư một vuốt đánh cho Thương Thiên lộn nhào, Thương Thiên cầm Thí Thần Phiên lại nhắm vào Thôn Thiên Ma Sư vung mấy cái, chỉ thấy Thôn Thiên Ma Sư nhảy dựng lên.

Nó gầm lên một tiếng về phía Thương Thiên, Thương Thiên

không đứng vững, lùi lại mấy bước, hắn nhân cơ hội liên tiếp vung Thí Thần Phiên năm lần, chỉ thấy lông của Thôn Thiên Ma Sư biến mất, biến thành một con Thôn Thiên Ma Sư trọc lóc.

Thôn Thiên Ma Sư vung vuốt ra, hướng về phía Thương Thiên, Thương Thiên bị đánh ngã lăn trên đất mấy vòng, đột nhiên từ trong túi áo rơi ra một cái ngọc tỷ.

Chương 531

Thôn Thiên Ma Sư đột nhiên dừng lại, hỏi nó: "Ngọc tỷ này ở đâu ra, tại sao lại ở chỗ ngươi?" Thương Thiên nói: "Ta lấy được từ một không gian khác khi đi vào qua chiếc nhẫn." Thôn Thiên Ma Sư nhìn chằm chằm vào hắn, "Đó là một khế ước giữa ta và người khác.

Nếu ngươi đã có ngọc tỷ, ta sẽ phục tùng ngươi.

Không ra tay nữa." "Cái…?" Xong rồi sao?

Thương Thiên quả thực không dám tin vào tai mình.

Thuần hóa thành công Thôn Thiên Ma Sư, trên mặt Thương Thiên cuối cùng cũng lộ ra vẻ nhẹ nhõm.

Dù sao ma vật này quả thật khó thuần hóa.

Nhưng Ma Huyết Môn thật sự đã giấu một con ma vật đáng sợ như vậy.

Mà, những thứ này không phải đã sớm nên bị tuyệt chủng rồi sao?

Thương Thiên nêu ra nghi vấn về việc Thôn Thiên Ma Sư lẽ ra đã sớm nên tuyệt chủng.

"Phàm nhân, ngươi hiểu được gì?" Thôn Thiên Ma Sư mở miệng nói!

"Ngươi lại có thể nói chuyện đàng hoàng với ta, thật khiến ta bất ngờ." Thương Thiên lau mồ hôi trên trán.

Một trận đánh nhau đều diễn ra trong nhẫn không gian, không có huyền khí từ bên ngoài bổ sung, sau khi trận chiến kết thúc, Thương Thiên không có bất kỳ sự bổ sung nào.

Cho nên cả người đều tỏ ra vô cùng mệt mỏi.

“Hừ, nếu không phải năm đó bị lão tổ Ma Huyết Môn giam cầm ở đây.

Ngô bối há lại ở lại một đại lục cấp bậc như thế này!” Trong mắt Thôn Thiên Ma Sư tràn đầy hận thù.

“Hả?

Đại lục cấp bậc này?” Thương Thiên nghe mà đầu óc mơ hồ.

Chẳng lẽ ngoài đại lục hiện tại, còn có đại lục khác sao?

“Nơi ngươi đang ở là đại lục thấp kém nhất, một đại lục cấp thấp ngay cả tên cũng không có.” Thôn Thiên Ma Sư tiếp tục nói, hoàn toàn không chú ý đến sự nghi ngờ của Thương Thiên.

“Vậy ngươi từ đâu đến?

Là một đại lục cao cấp như thế nào?” Thương Thiên đối với Thôn Thiên Ma Sư vô cùng khinh thường nói.

Dù sao ai ai cũng yêu quê hương của mình, nếu có người nói quê hương mình không tốt, đều sẽ nổi giận đùng đùng.

Huống hồ trong miệng Thôn Thiên Ma Sư, không phải là không tốt nữa.

Mà là, “thấp kém nhất”, “ngay cả tên cũng không có!”.

Những từ hình dung như vậy, có mấy ai chịu nổi?

“Ngô bối đến từ đại lục cấp ba, là bá chủ một phương của Ma Thú Vực Sâu ở đại lục cấp ba.” Thôn Thiên Ma Sư vừa nói, vừa kiêu ngạo ngẩng đầu.

“Đại lục cấp ba?

Chưa từng nghe nói?” Thương Thiên đối với lời của Thôn Thiên Ma Sư dần dần có hứng thú.

Ngoài người còn có người, ngoài trời còn có trời!

Xem ra lời này không phải không có đạo lý!

Chương 532

Nếu thật sự như Thôn Thiên Ma Sư nói, đại lục được phân chia cấp bậc, vậy thì đại lục cao cấp hơn, hẳn là có sự tồn tại của những người mạnh hơn.

Đối với Thương Thiên, có thể tu luyện tốt hơn, là chuyện tốt nhất.

"Đúng vậy, đại lục được chia thành chín cấp, cửu cực đại lục là thấp nhất, đại lục thấp hơn nữa, cũng được gọi là đại lục toái phiến.

Mỗi đại lục đều có đặc điểm riêng, đại lục càng cao cấp, cường giả tồn tại càng nhiều.

Ta từng nghe nói, trên đại lục cấp một, có một nơi gọi là Thần Cảnh.

Nhưng ta chưa từng đi." Thái độ đối xử với đứa trẻ nghiêm túc, tương đối nhân nghĩa, đứa trẻ nghiêm túc, chính là Thương Thiên bây giờ.

Chỉ thấy Thương Thiên ở một bên nghiêm túc lắng nghe lời của Thôn Thiên Ma Sư, dáng vẻ suy tư nghiêm túc giống như một đứa trẻ ngoan ngoãn đang trong giờ học.

"Vậy ngươi nói cho ta biết cửu cấp đại lục phải đi như thế nào?" Thấy Thôn Thiên Ma Sư dừng lại, Thương Thiên cũng từ trong ảo tưởng thoát ra.

A đã đi rồi, Ma Huyết Môn cũng bị Thương Thiên giết sạch rồi, nếu thật sự như Thôn Thiên Ma Sư nói, ở trong cái đại lục toái phiến này, Thương Thiên không có lý do gì để ở lại nữa.

Không có người quyến luyến, không có việc quyến luyến.

Tự nhiên phải bước lên hành trình, tiếp tục tiến về phía trước!

“Nếu ngươi muốn đi, ta có thể đồng ý.” Thôn Thiên Ma Sư nhìn Thương Thiên, “Nhưng, ta có một điều kiện.” Lại còn ra điều kiện!

“Nói đi, điều kiện gì?” Thương Thiên đã chuẩn bị sẵn tâm lý để rời khỏi nơi này.

Tự nhiên đối với việc ra điều kiện cũng không có ý kiến, dù sao cũng không có gì cả.

Có cũng không có gì đặc biệt quan trọng.

Trừ Thí Thần Phiên ra, ước chừng đều có thể cân nhắc tặng cho Thôn Thiên Ma Sư.

Thương Thiên nhìn chằm chằm vào mắt Thôn Thiên Ma Sư, không hề có bất kỳ sự né tránh nào.

Thương Thiên hai tay chắp sau lưng, đối mặt với Thôn Thiên Ma Sư mạnh mẽ như vậy, Thương Thiên không có bất kỳ sự sợ hãi nào.

Thương Thiên trong lòng hiểu rõ, nếu đã ra điều kiện, đôi bên chắc chắn đều phải nhượng bộ.

Ít nhất về mặt khí thế, không thể thua!

Thôn Thiên Ma Sư một lúc lâu không nói gì, cứ nhìn chằm chằm vào Thương Thiên, giống như đang đánh giá xem hắn có năng lực hay không.

Cứ như vậy một người một ma thú, bốn mắt nhìn nhau, đứng ở đó một hồi, cuối cùng Thôn Thiên Ma Sư đã phá vỡ cục diện bế tắc, “Đưa ta về nhà.” “Khụ khụ khụ.” Thương Thiên nín một hồi lâu, đột nhiên nghe thấy một yêu cầu không có yêu cầu như vậy, nhất thời cười sặc sụa.

Thương Thiên tưởng rằng Thôn Thiên Ma Sư sẽ đưa ra điều kiện đại nghịch bất đạo gì đó, ví dụ như cùng nó đi giết bao nhiêu người

chẳng hạn.

Hoặc là đòi Thương Thiên những kỳ bảo quý giá, nếu thật sự đòi những thứ đó, Thương Thiên cũng không phải không có, trong nhẫn đâu đâu cũng là những quả đó, đều là thần vật quý giá, tùy tiện ăn một quả, e rằng công lực cũng sẽ tăng mạnh.

Nhưng Thôn Thiên Ma Sư một cái cũng không động, điều này cho thấy thứ Thôn Thiên Ma Sư muốn không phải là những thứ này.

“Buồn cười lắm sao?” Thôn Thiên Ma Sư hiển nhiên có chút không vui vì Thương Thiên cười nhạo.

“Không có không có.

Ta chỉ đứng lâu nên cổ họng có chút không thoải mái thôi.” Thương Thiên cũng nhìn ra Thôn Thiên Ma Sư không vui, cũng không cãi lại, đơn giản qua loa cho xong chuyện.

“Phàm nhân, ta muốn ngươi đưa ta về đại lục cấp ba.” Thôn Thiên Ma Sư tiếp tục nói.

“Ngươi chưa từng thấy đại lục cao cấp hơn, không biết thế giới đó đáng sợ như thế nào đâu.” “Chuyện ta đã đồng ý, ta tự nhiên sẽ làm.

Chương 533

Ngươi cũng không cần lo lắng quá nhiều.” Thương Thiên từ trước đến nay không phải là người không giữ lời.

“Được, ta tin ngươi.” Thôn Thiên Ma Sư bảo Thương Thiên đến chiếc nhẫn kia lấy ra một quyển trục không bắt mắt.

Thương Thiên không tình nguyện đi một chuyến, lấy về.

“Liệp…” Hai chữ phía sau đều không nhìn rõ, hiển nhiên quyển trục này đã có tuổi, xem ra cũng là một quyển tàn quyển, nếu muốn tu luyện, nhất định phải sửa chữa trước mới được.

Nếu không, tu luyện một công pháp tàn quyển, dễ bị tẩu hỏa nhập ma.

“Đưa cho ta.” Thôn Thiên Ma Sư không hề có biểu hiện gì khác thường vì sự thiếu kiên nhẫn của Thương Thiên.

Ong… một tiếng động chói tai, một đám sương mù màu đen bao phủ quyển trục.

Ầm!

Một luồng sức mạnh cường đại làm nổ tung đám sương mù màu đen.

“Cầm lấy đi.” Thôn Thiên Ma Sư không chút cảm xúc nói, “Trước tiên luyện tốt cái này đi, ta sẽ đợi.

Luyện ở trong này.

Ra ngoài sẽ bị người khác phát hiện.” Lại một lần nữa hiện ra trước mắt, là một quyển trục đã được sửa chữa hoàn toàn.

Trên đó viết ba chữ lớn!

Liệp Thần Chú!

Mở quyển trục ra từ từ, trong quyển trục tỏa ra sức mạnh nồng đậm ẩn chứa bên trong.

Thương Thiên không khỏi nảy sinh một cảm giác khác lạ đối với Thôn Thiên Ma Sư, gã này nhất định đã chờ đợi.

"Trước đây ta không phát hiện có công pháp như vậy?" Thương Thiên nghi hoặc hỏi Thôn Thiên Ma Sư, nhưng lần này Thôn Thiên Ma Sư dường như không định trả lời.

"Này.

Tại sao ngươi lại ở đây?" Trong lòng Thương Thiên thực sự có quá nhiều câu hỏi, hôm nay nếu Thôn Thiên Ma Sư không giải thích rõ ràng, e rằng sẽ không xong.

"Không liên quan đến ngươi, chỉ là một cuộc thi đấu thôi." Thôn Thiên Ma Sư nhắm mắt trả lời một câu duy nhất, sau đó nhắm mắt lại, hiển nhiên định ngủ một giấc ngon lành.

Được lắm, đúng là mượn ma giết lừa mà!

Thương Thiên trong lòng tức giận mắng một câu.

Nghiêm túc nhìn quyển trục, Liệp Thần Chú.

Là chú thuật có thể săn giết cả thần sao, đó phải là chú pháp mạnh mẽ đến mức nào!

Thần Thông Cảnh, Thông Thiên Cảnh, nếu đi lên nữa, hẳn là vạn vật quy nhất, Nhập Thần.

Thần Cấp!

Lên nữa là Thần Vương!

Thần Thánh!

Thần Tôn!

Sức mạnh cao hơn nữa, Thương Thiên chưa từng nghe nói.

Chương 534

Ngay cả mấy cảnh giới này… Ít nhất ở đại lục mà Thương Thiên đang ở, từng xuất hiện cường giả Thần Cấp, nhưng cường giả Thần Cấp hẳn là ít khi lộ diện.

Cho đến nay vẫn chưa gặp mặt.

Trong nhiều trận chiến trước đây, cũng chưa từng thấy cường giả Thần Cấp ra tay.

Nhưng, lão tổ Ma Huyết Môn năm xưa hẳn là đã vượt qua Thần Cấp.

Thương Thiên ngồi xuống, vận hành huyền khí trong cơ thể bắt đầu đi khắp kinh lạc toàn thân, "Hửm?" Thương Thiên kinh ngạc phát hiện, bên trong nhẫn không chỉ không hấp thu được huyền khí, mà còn có từng luồng huyền khí ngưng kết thành dòng chảy vào!

Nguyên nhân trước đó không cảm nhận được huyền khí, chính là vì khí tức bên trong quá nồng đậm.

Cho nên nhất thời không cảm nhận được bất kỳ huyền khí nào, thay vào đó là một luồng linh khí chưa từng trải nghiệm qua!

Tĩnh tâm ngưng thần, linh khí nhập thể.

Sau vài lần hấp thu ngắn ngủi, công lực của Thương Thiên lại có dấu hiệu sắp đột phá Thông Thiên Cảnh!

Tu luyện trong nhẫn, không có ai đến làm phiền, cũng chính hợp ý của Thương Thiên.

Liệp Thần Chú, thiên phú của Thương Thiên dị bẩm, ngay cả người có thiên phú dị bẩm như vậy khi tu luyện loại chú pháp này, cũng nhiều lần không thành công.

Thương Thiên mỗi lần đều không có cách nào ngưng tụ tốt luồng khí đó thành hình kim, càng đừng nói đến việc thúc đẩy công kích về phía trước đánh trúng mục tiêu.

Không ngừng thử nghiệm, không ngừng nâng cao kỹ xảo ngưng tụ huyền khí.

Sau năm ngày năm đêm được linh khí tôi luyện, Thương Thiên đột nhiên nhắm chặt hai mắt, linh khí xung quanh thân thể nhanh chóng xoay tròn, trong nhẫn không gian, rõ ràng là một bộ dạng sắp đột phá.

Thôn Thiên Ma Sư đang ngủ say ở một bên khẽ mở mắt, "Tiểu tử giỏi, xem ra chuyện về nhà của ta, cũng chỉ có ngươi mới làm được." Lời vừa dứt, mí mắt Thôn Thiên Ma Sư cũng cụp xuống.

Lại tiếp tục ngủ!

Linh khí xung quanh Thương Thiên cứ xoay tròn nhanh chóng suốt một ngày một đêm, Thông Thiên Cảnh thì ra là như vậy, Thần Thông Cảnh thì ra là thế.

Khóe miệng Thương Thiên đột nhiên xuất hiện một nụ cười.

Hai tầng cảnh giới liên tục đột phá!

Nhưng Thương Thiên ở trong nhẫn không nhìn thấy, thế giới bên ngoài nhẫn, mây đen cuồn cuộn.

Từng đạo thiên lôi đều vì không tìm thấy mục tiêu, không ngừng đánh xuống mặt đất.

Một đạo lôi đánh xuống mặt đất một cái hố sâu không thấy đáy, nếu đánh trúng người Thương Thiên, cũng không biết Thương Thiên có thể chống đỡ được mấy đạo thiên lôi.

Nghịch thiên hành, tất bị trời phạt!

Nhưng Thương Thiên, là thiên chi kiêu tử.

Làm sao có thể không nghịch thiên hành?

"Ồ, tiểu tử ngươi thật không tầm thường.

Lại dám liên tục đột phá hai tầng cảnh giới." Thôn Thiên Ma Sư không khỏi có chút nhìn Thương Thiên bằng con mắt khác.

Ầm ầm ầm.

Mây đen trên trời bắt đầu ngưng tụ sâu hơn, xem ra, một lần thiên lôi mạnh hơn sắp giáng xuống.

Các cường giả từ xa xa đều dừng lại quan sát.

Chương 535

Thiên lôi mạnh mẽ như vậy, là lần đầu tiên họ thấy, cường giả Thông Thiên Cảnh cũng không thể chống đỡ được một lần thiên lôi.

Thiên lôi quả thật ngày càng đậm.

Rốt cuộc là ai đang độ kiếp ở đây?

Từ xa xa đi tới một người mặc chiến bào màu tím đen, cả người khoác áo giáp màu tím đen, lưu chuyển huyền khí nồng đậm trong đó.

Người đó khẽ mở mắt, một luồng dao động mạnh mẽ lập tức xông ra.

Uy áp của cường giả Thần Cấp.

Lôi Ân, một cường giả Thần Cấp đã sớm bước vào Thần Cấp, nhưng đã lâu không đột phá lần nữa.

Sức mạnh siêu việt Thần Cấp, thiên lôi siêu việt Thần Cấp.

Lôi Ân đã từng độ kiếp từ rất lâu trước đây, nhưng Lôi Ân lúc đó, không hề trải qua kiếp nạn lớn như vậy.

Xem ra có người thực lực mạnh hơn hẳn, mới có thể chiêu dụ thiên lôi mạnh mẽ như vậy.

Lại là người như thế nào mới có thể sở hữu sức mạnh cường đại như thế?

Lôi Ân ở cách đó mấy vạn dặm, chăm chú nhìn, thúc giục thần thức.

Một luồng sóng văn mạnh mẽ quét ngang vạn mét.

Quét qua không gian mà Thương Thiên đang ẩn nấp.

“Không thể nào!

Đều không phát hiện được?” Lôi Ân không khỏi nhíu mày.

Cường giả Thần Cấp mạnh hơn, hẳn là sẽ cảm nhận được khí tức mới phải.

Đều không có.

Mở hai mắt ra Lôi Ân trực tiếp dùng ánh mắt quét qua nơi đó.

“Lại thật sự không có!” Lôi Ân trong lòng kinh hãi!

Chẳng lẽ là thiên lôi bất ngờ?

Không thể nào!

Thiên lôi mạnh mẽ như vậy, chưa từng xuất hiện!

Nhất định là có cường giả độ kiếp, người như vậy.

Mạnh đến mức ngay cả hắn cũng không có cách nào tìm ra!

Điều khiến Lôi Ân vạn lần không ngờ tới là, không phải không tìm thấy, mà là người ta đang trốn trong một không gian khác!

Thiên lôi ngưng tụ sức mạnh càng cường đại hơn.

Ầm ầm ầm!

Dãy núi bị bổ đôi!

Có một cường giả Thần Thông Cảnh không muốn sống tiến lên muốn dùng thiên lôi tôi thể, vừa mới bay tới.

Chương 536

Một đạo thiên lôi ầm ầm trực tiếp đánh vị cường giả Thần Thông Cảnh này thành mảnh vụn.

Khiến không ít người xung quanh quan sát đều hít một hơi khí lạnh.

Trời đất ơi!

Chỉ chạm vào thôi!

Ngay cả một chút cặn cũng không còn!

Rốt cuộc là ai đang làm gì ở đây, mới gây ra thiên khiển như vậy.

"Rốt cuộc ngươi mạnh đến đâu, rốt cuộc sẽ đi được bao xa?" Trong đám người đang quan sát từ xa, có bóng dáng của A.

A tuy đã rời đi, nhưng nếu nói một chút cũng không quan tâm đến Thương Thiên, đó cũng là không thể.

Dù sao mối quan hệ của hai người, rất vi diệu.

"Hy vọng ngươi có thể bình an vượt qua kiếp nạn lần này!" A trong lòng thầm cầu nguyện cho Thương Thiên.

Nếu có thể bình an vượt qua kiếp nạn lần này, vậy thì thực lực của Thương Thiên tất sẽ lại một lần nữa vững vàng đề thăng một đại cảnh giới!

"Hửm?

Cảnh giới?" Thương Thiên hai mắt khẽ mở, một luồng sức mạnh cường đại từ sâu trong đôi mắt bùng phát ra.

Xuyên qua không gian, đối diện với vị trí mà Lôi Ân vừa ở.

Toàn thân Lôi Ân chấn động!

Bị sức mạnh cường đại như vậy quét qua.

Lôi Ân yếu đến mức ngay cả đất để phản kháng cũng không có.

“Sức mạnh của thần sao?” Thương Thiên nhìn hai tay mình.

Nếu đột phá Thần Cảnh, là liên tục đột phá ba cấp rồi!

“Không được, nếu liên tục đột phá, sức mạnh tất sẽ phiêu hốt không định.

Không thể quá tham lam.” Thương Thiên trong lòng hiểu rõ, chuyện đột phá, không thể vội vàng!

Nếu liều mạng bộc phát toàn bộ sức mạnh, không chắc đã có thể đột phá đến đó.

Nhưng đột phá như vậy không có ý nghĩa gì.

Hạ cấp!

Là quyết định của Thương Thiên!

Nếu để người khác biết được, thật không biết phải mất mặt đến mức nào.

Tất cả mọi người đều dốc hết toàn lực tu luyện, chỉ vì để thăng cấp!

Để nâng cao sức mạnh lên các cảnh giới khác nhau!

Nhưng Thương Thiên không cầu những thứ hư vô đó.

Sức mạnh nên vững vàng, ổn định.

Chương 537

Cho nên, hạ cấp!

Thương Thiên ngưng tụ sức mạnh, bắt đầu nén lại.

Sức mạnh của Thần Cảnh bắt đầu dần dần nhạt đi, sức mạnh trầm hậu một lần nữa tiến vào cơ thể Thương Thiên.

"Ồ?" Thôn Thiên Ma Sư đang ngủ say ở một bên mở mắt nhìn Thương Thiên, vẻ mặt vô cùng khó hiểu.

Lần đầu tiên thấy có người liều mạng hạ cấp.

"Thằng nhãi ranh thì ra là vậy," với thực lực của Thôn Thiên Ma Sư, tự nhiên có thể dễ dàng cảm nhận được suy nghĩ của Thương Thiên.

"Phát triển ổn định, quả thật là một cách hay." Đối với hành vi như vậy, Thôn Thiên Ma Sư có chút tán thưởng gật đầu.

Ầm!

Bên trong nhẫn không gian bắt đầu xuất hiện những vết nứt không gian, "Hửm?" Thôn Thiên Ma Sư mở hai mắt ra, có một dự cảm không lành.

"Chỉ là một tiểu tử Thần Thông Cảnh, sao có thể gây ra uy áp lớn như vậy." Trong ánh mắt Thôn Thiên Ma Sư xuất hiện một tia lo lắng.

Bên trong nhẫn không gian vốn không có gia trì, chỉ một mình Thương Thiên Thần Thông Cảnh, không thể khống chế được không gian bên trong nhẫn không gian.

Chỉ có sức mạnh đủ lớn mới có thể khống chế được, và khai phá không gian bên trong.

Nếu uy áp bên trong quá mạnh, nhẫn không gian sẽ bị áp nát.

Xem ra không ra tay không được rồi, Thôn Thiên Ma Sư chậm rãi giơ vuốt phải lên.

Hắc ma khí trào ra, chậm rãi bao vây xung quanh Thương Thiên.

Vuốt phải của Thôn Thiên Ma Sư khẽ nắm lại thành quyền, chỉ thấy ma khí nghe theo chỉ lệnh của Thôn Thiên Ma Sư, dần dần bao bọc lấy huyền khí của Thương Thiên.

Huyền khí của Thương Thiên sau khi bị bao bọc bắt đầu tìm kiếm lối thoát khắp nơi, toàn bộ quả cầu bắt đầu không ngừng va chạm, cố gắng thoát ra khỏi vòng vây.

Nhưng, ma khí của Thôn Thiên Ma Sư ngày càng nồng đậm, bao vây ngày càng chặt.

Dần dần Thôn Thiên Ma Sư bắt đầu dùng sức phóng thích ma khí, ma khí ngày càng nồng đậm bao vây quanh thân Thương Thiên.

Ong ong… ma khí phát ra tiếng ma sát chói tai, có thể tưởng tượng được uy áp bên trong mạnh mẽ đến mức nào, dần dần những vết nứt không gian trong nhẫn bắt đầu tự mình sửa chữa lại.

"Xem ra không sao rồi," Thôn Thiên Ma Sư buông ma trảo xuống, một lần nữa nhắm mắt lại.

Chìm vào giấc ngủ.

Phần còn lại là xem Thương Thiên rồi.

Đùng!

Sau một tiếng nổ lớn, huyền khí quanh thân Thương Thiên bắt đầu lưu chuyển ổn định, không còn bạo tẩu nữa.

Thần Thông Cảnh hậu kỳ.

Dùng hết sức lực để áp chế, cuối cùng đã áp chế sức mạnh trở lại từ Thần Cấp.

Sau khi đột phá, Thương Thiên ngồi tại chỗ, cẩn thận cảm nhận sự thay đổi của cơ thể mình.

Hiển nhiên, Thương Thiên không hề biết những gì đã xảy ra trong khoảng thời gian đột phá.

Càng không biết rằng để giúp hắn, Thôn Thiên Ma Sư cũng đã ra tay tương trợ.

Chương 538

Một lúc sau, Thôn Thiên Ma Sư dần dần mở mắt, "Nắm bắt tốt chưa?" Thôn Thiên Ma Sư hỏi Thương Thiên.

"Ừm." Thương Thiên đối với Thôn Thiên Ma Sư không có hảo cảm.

Đương nhiên hắn cũng không biết nếu không có sự giúp đỡ của Thôn Thiên Ma Sư, nhẫn không gian đã sớm vỡ nát.

Tất sẽ bị thiên lôi đánh trúng, có khả năng sẽ mất mạng nơi suối vàng.

"Vậy bây giờ ngươi định làm gì?

Đưa ta đi cửu cấp đại lục sao?" Thương Thiên không hiểu hỏi Thôn Thiên Ma Sư.

Gã này miệng thì nói muốn hắn đưa về nhà.

Nhưng phải làm thế nào, Thương Thiên không biết, Thôn Thiên Ma Sư cũng không nói.

"Đúng vậy, nhưng cần một người giúp đỡ." Thôn Thiên Ma Sư nhìn Thương Thiên.

"Ai?" Thương Thiên ở đại lục này, chỉ mới Đan Luân Cảnh đã có thể vượt cấp cường sát hai đại cao thủ Thần Thông Cảnh và Thông Thiên Cảnh, càng có thể dựa vào sức một mình diệt môn Ma Huyết Môn.

Với thân phận như vậy, cần người giúp đỡ như thế nào?

Nhưng, Thương Thiên không phải là một người kiêu ngạo.

Nếu Thôn Thiên Ma Sư đã đề xuất cần người giúp đỡ, Thương

Thiên cũng có chút tò mò.

"Đến rồi." Thôn Thiên Ma Sư chậm rãi nói.

Thương Thiên rời khỏi nhẫn không gian, trong nháy mắt không thể động đậy.

Thần Vực!

Cường giả Thần Cấp!

Thương Thiên bị định tại chỗ không thể động đậy, trước mặt đứng một nam tử mặc bào tử màu tím đen, người đó chính là Lôi Ân.

"Ngươi có biết vừa rồi ở đây đã xảy ra chuyện gì không?" Hiển nhiên Lôi Ân không cho rằng người hắn cần tìm là tiểu tử Thần Thông Cảnh trước mắt này.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Ánh mắt Thương Thiên len lén liếc nhìn xung quanh, nhìn thấy thung lũng bị thiên lôi phá hủy.

Trong lòng kinh hãi!

Chẳng lẽ là do lúc độ kiếp vừa rồi gây ra sao?

Cần phải hỏi sao?

Trừ người như Thương Thiên, còn có ai có thể lúc độ kiếp chiêu dụ thiên lôi trừng phạt mạnh mẽ như vậy.

"Chỉ là một Thần Thông Cảnh nhỏ bé, tại sao lại ở đây?" Lôi Ân không thu lại khống chế Thần Vực, trong không gian Thần Vực này, chỉ có Lôi Ân mới là chúa tể, là quyền lợi mà trời cao ban cho thần.

Cũng là uy áp của cường giả Thần Cấp!

Không gian khóa chặt!

Dưới trận thiên lôi thảm khốc vừa rồi, ngay cả Lôi Ân cũng không dám tiến lên.

Nếu không có người độ kiếp ở đây, vậy nhất định có thiên địa kỳ bảo hiện thế.

Chẳng lẽ bảo bối này đã bị tiểu tử Thần Thông Cảnh này nhanh chân lấy đi rồi?

Chương 539

Lôi Ân là một trong số ít cường giả Thần Cấp trên đại lục này, cướp đi bảo bối này, là chuyện bình thường!

"Không cân nhắc để ta giúp một tay sao?" Trong nhẫn truyền ra giọng nói của Thôn Thiên Ma Sư.

Quả thật nếu không có Thôn Thiên Ma Sư, ngay cả cơ hội thoát khỏi Thần Vực này cũng không có.

Làm sao đánh với đối phương!

"Ta nên để ngươi ra sao?" Thương Thiên trong lòng đáp lại.

Có chiếc nhẫn này, Thương Thiên phát hiện có thể tùy ý giao lưu với Thôn Thiên Ma Sư, không cần phiền phức.

Cũng có thể tùy tâm sở dục lấy đồ vật ra.

"Chỉ cần ngươi động một ý niệm, ta có thể ra ngoài." Giọng nói của Thôn Thiên Ma Sư lại vang lên.

Nhưng đối với việc ra ngoài, giọng nói dường như mang theo một chút vui vẻ, có ý cấp bách.

"Hình như rất vội muốn ra ngoài?" Thương Thiên cũng có chút đề phòng.

Thực lực của Thôn Thiên Ma Sư, Thương Thiên đã chứng kiến, toàn lực ứng phó cũng chưa chắc có thể đánh một trận với nó, cường giả Thần Cấp, Thôn Thiên Ma Sư cũng không để vào mắt.

Đó phải là sức mạnh đáng sợ đến mức nào!

Ít nhất cho thấy thực lực của Thôn Thiên Ma Sư cao hơn Thần Cấp!

Vậy là ai mới có thể phong ấn nó trong nhẫn?

Ít nhất, dựa vào sức mạnh hiện tại của mình, là không được.

"Tiểu tử!

Ta đang hỏi ngươi đấy!

Không nghe thấy sao?" Thương Thiên cứ mải giao lưu với Thôn Thiên Ma Sư, hoàn toàn không nhìn Lôi Ân.

Trong mắt Lôi Ân, đây là sự coi thường trắng trợn!

Dám coi thường cường giả Thần Cấp!

Tìm chết!

"Nếu không có gì để nói, thì để lại di ngôn đi." Lôi Ân càng lúc càng tức giận, bộ dạng không nói không rằng của Thương Thiên, càng chứng thực suy nghĩ của Lôi Ân, đã xuất hiện một khoáng thế kỳ bảo!

Và đã bị Thương Thiên lấy đi!

Nếu đã vậy, thì giết người đoạt bảo!

Trước khi trở thành cường giả Thần Cấp, Lôi Ân từng làm cường đạo và sát thủ, cả thiên hạ đều biết.

Oan hồn dưới tay Lôi Ân, nếu tính sơ sơ, cũng đủ mấy chục thành trì.

Có một vụ án!

Lôi Ân từng nhận một nhiệm vụ, giết sạch người của một thành trì, chỉ trong một đêm.

Lôi Ân vốn không có ý định đó, càng quyết không đồng ý yêu cầu của đối phương.

Nhưng vào ngày hôm đó, khi Lôi Ân đến thành trì đó ăn cơm, nghỉ ngơi.

Chương 540

Một đứa trẻ chỉ vào Lôi Ân, nói Lôi Ân là một tên khốn, một tên sát nhân.

Sau đó gia đình đứa trẻ không hề ngăn cản.

Chỉ vì một chuyện như vậy, chiều hôm đó, toàn bộ thành trì trên dưới, không một ai sống sót!

Tất cả đều bị Lôi Ân trong cơn tức giận giết sạch!

Có thù tất báo!

Tính cách không có chuyện cũng tìm chuyện!

Dáng vẻ của Lôi Ân, trên mặt Lôi Ân cũng có những vết sẹo để lại từ trước khi tiến vào Thần Cấp.

Nhưng mọi lời đồn về Lôi Ân, đều từ sau khi Lôi Ân tiến vào Thần Cấp thì im bặt.

Có một lời đồn, một lời đồn cho rằng Lôi Ân lúc tiến vào Thần Cấp, dường như bị thương nặng, từng chịu ơn người khác, cho nên đã đồng ý với đối phương sẽ không giết người nữa.

Nhưng với tính cách của Lôi Ân, báo ơn không mấy khả năng, nếu là đồng ý với người khác, càng không thể.

Lôi Ân vốn là một sát thủ giết người như ngóe, sao có thể vì vấn đề tình cảm mà đồng ý rửa tay gác kiếm!

Còn có một lời đồn, Lôi Ân lúc tiến vào Thần Cấp, đã bảo đảm với một thần cao cấp hơn sẽ không làm những chuyện vô đạo đức nữa, nhưng không có ai tấn thăng Thần Cấp.

Cho nên cách nói này cũng không có nhiều căn cứ.

Dù sao mọi người ngay cả cách tấn thăng Thần Cấp cũng không biết.

Có một lời đồn đáng tin cậy hơn, sau khi Lôi Ân tiến vào Thần Cấp, không còn tiện ra tay với người bình thường, sẽ bị mang tiếng ức hiếp kẻ yếu, cách nói này tương đối đáng tin.

Nhưng mọi người không biết, nguyên nhân thực sự khiến Lôi Ân không còn ra tay nữa, là vì sau khi thăng cấp Thần Cấp, đã lâu không có dấu hiệu đột phá nữa.

Cũng không có thăng cấp sức mạnh và kỹ xảo nữa.

Sau khi tiến vào Thần Cấp, Lôi Ân cảm nhận được trên Thần Cấp còn có không gian mạnh mẽ hơn.

Có thể nói, trong mắt thần, thần là nhỏ bé, nhỏ bé đến mức khiến Lôi Ân cảm thấy sợ hãi!

Cảm giác sợ hãi này Lôi Ân chưa từng trải qua, cho nên Lôi Ân cũng thu tay, lợi dụng tiền tài trước đây, từ từ sống qua ngày.

Nhưng, hôm nay Lôi Ân cảm thấy thiên lôi như vậy nhất định đã thu hút cường giả nào đó, nếu không có, vậy nhất định là thiên địa sản vật xuất hiện.

Đối với việc đột phá sau Thần Cấp, Lôi Ân thực sự rất cần!

Cũng rất khao khát!

Nếu đã lấy đi thứ hắn muốn, vậy Lôi Ân tự nhiên phải lấy lại.

Huống hồ chỉ là một Thần Thông Cảnh nhỏ bé.

Trong mắt Lôi Ân căn bản không là gì.

“Không mau để ta ra ngoài?” Giọng điệu của Thôn Thiên Ma Sư bắt đầu có chút lo lắng.

Bởi vì ở trong nhẫn, Thôn Thiên Ma Sư cảm nhận được Lôi Ân bên ngoài, đã hạ sát thủ.

"Để ngươi ra, đều là chết.

Ngươi ra ngoài rồi e rằng sẽ không trở về, không phải sẽ lập tức giết sạch tất cả mọi người trên đại lục này để đền mạng sao?" Thương Thiên lo lắng nhất là Thôn Thiên Ma Sư sau khi ra ngoài, sẽ không nghe lời.

Chương 541

“Ngươi không nhớ ước định của chúng ta sao?

Ta nghe lệnh ngươi.

Ngươi lại lo lắng cái gì.” Thôn Thiên Ma Sư không hiểu Thương Thiên rốt cuộc lo lắng chuyện gì sẽ xảy ra.

“Ta làm sao xác định được ngươi sẽ tuân thủ ước định?” Thương Thiên cũng biết nếu không đồng ý với Thôn Thiên Ma Sư nữa, thì sắp không xong rồi.

“Đồng ý là được rồi, nếu ngươi tin ta.

Hãy thả ta ra, ta cần ngươi đưa ta về nhà.” Thôn Thiên Ma Sư hiển nhiên đã sốt ruột.

Đưa ta về nhà, câu nói này.

Khi Thôn Thiên Ma Sư nói ra câu nói mang theo tình cảm này, Thương Thiên liền quyết định thả gã này ra.

“Được!” Thương Thiên lập tức vận chuyển huyền khí, mở nhẫn không gian ra.

Trước đó Thương Thiên vẫn luôn đối thoại với Thôn Thiên Ma Sư, hoàn toàn không chú ý, Lôi Ân đã hạ sát thủ ngay trước mắt hắn.

Lưỡi đao lớn của Lôi Ân sắp chém vào cổ Thương Thiên.

Ong.

Toàn bộ không thời gian bắt đầu chấn động, tay của Lôi Ân bắt đầu không thể cử động, giống như thủ đoạn mà Lôi Ân vừa mới phóng thích Thần Vực bắt lấy Thương Thiên.

“A!

Ai!" Lôi Ân sợ đến không nhẹ.

Sau khi tấn thăng Thần Cấp, Lôi Ân biết, Thần Cấp không phải là cấp bậc cao nhất thật sự, trên Thần Cấp còn có thực lực!

Thần Cấp cũng chỉ là một cấp bậc nhỏ bé!!

"Ngươi!

Rốt cuộc là ai!" Trước mắt Lôi Ân xuất hiện một con Thôn Thiên Ma Sư.

Ma Sư chỉ ngáp một cái, cả thung lũng nổi cuồng phong.

Sức mạnh trong gió giống như có những lưỡi dao tồn tại trong gió.

"Dừng tay!" Thương Thiên thấy cảnh này vội vàng hét lên!

Đây chỉ là sức mạnh mà Thôn Thiên Ma Sư phóng thích sơ qua, nếu thật sự triển khai quyền cước.

Lôi Ân, cũng chỉ có phần bị miểu sát.

Nghe thấy tiếng của Thương Thiên, Thôn Thiên Ma Sư vẫy vẫy vuốt.

"Được thôi, ta nể mặt ngươi." Thôn Thiên Ma Sư vô cùng lười biếng vươn vai.

"Ai nha, đã lâu rồi không ra ngoài đi dạo một vòng." Thôn Thiên Ma Sư ở trong chiếc nhẫn này không biết đã bao nhiêu năm.

Bất thình lình được ra ngoài, rất hưng phấn.

Nhưng Lôi Ân ở một bên thì không tốt như vậy.

Vốn đã biết, trên Thần Cấp còn có cường giả.

Chương 542

Nhưng, vạn lần không ngờ lại gặp phải một người.

“Ngoài chạy ra, còn có thể làm gì!” Trong lòng Lôi Ân chỉ có suy nghĩ này.

Đúng vậy!

Ngoài chạy ra!

“Này, nhân loại, ngươi có thấy một thứ gì đó có lông màu trắng không.” Thôn Thiên Ma Sư giống như đang thẩm vấn con mồi mà thẩm vấn Lôi Ân.

Lôi Ân bị nhìn đến kinh hồn bạt vía.

Mắt Lôi Ân nhìn Thương Thiên, giọng nói mang theo âm điệu run rẩy, “Ngươi rốt cuộc là ai!” Một Thần Thông Cảnh nhỏ bé, lại có thể mang theo một con vật mạnh mẽ như vậy.

Chỉ có thể chứng tỏ một vấn đề, Thương Thiên tuyệt đối không đơn giản!

“Chủ nhân!” Lôi Ân gào thét vô số lần, chờ đợi câu trả lời, nhưng đáng tiếc, Thương Thiên không hề đáp lại.

“Kẻ giao ước của ta,” Thôn Thiên Ma Sư trả lời Lôi Ân.

Không cần Lôi Ân phải rút Thần vực về làm gì, chút Thần vực mà hắn phóng ra sớm đã bị Thôn Thiên Ma Sư phá hủy hoàn toàn.

“Một tên Thông Thần cảnh nho nhỏ, có thể nào cam tâm tình nguyện ký khế ước với ngươi được?” Lôi Ân hiển nhiên không thể nào tin nổi.

Nếu nói Thương Thiên là một cường giả Thần cấp ký kết khế

ước với một ma thú Thần cấp, Lôi Ân sẽ tin.

Nhưng con ma thú trước mắt này, Lôi Ân còn không biết tên là gì!

Càng không biết đây chính là thần thú của Ma Huyết Môn năm xưa, Thôn Thiên Ma Sư!

"Bởi vì ta cần ngươi đưa ta về nhà.

Nếu ngươi nguyện ý đi theo, ta sẽ giữ lại cho ngươi một mạng." Thôn Thiên Ma Sư chẳng hề để Lôi Ân vào mắt, "Còn nếu không đồng ý, ta sẽ giết ngươi.

Tốt nhất là nhanh lên một chút, ta hơi vội." Đối với những lời của Thôn Thiên Ma Sư, Lôi Ân tin tưởng một trăm phần trăm.

Đã bao nhiêu năm nay, hắn với thực lực Thần cấp chưa từng gặp lại đối thủ.

Hôm nay không chỉ Thần vực bị người ta tùy tiện đập nát, mà bản thân cũng bị đối phương cố định không thể động đậy.

Thật là một kẻ xui xẻo!

"Ta đồng ý!

Ta đồng ý!" Nếu Lôi Ân không bị trói buộc, e rằng lúc này hắn đã quỳ xuống cầu xin Thôn Thiên Ma Sư tha mạng rồi.

"Tốt." Thôn Thiên Ma Sư thấy Lôi Ân không có động tác gì khác lạ, liền giải trừ khống chế.

"Từ hôm nay, ngươi phụ trách sắp xếp chuyện sinh hoạt cho ta, ta cần phải lên đường.

Ngươi là phó nhân của ta." Một phó nhân Thần cấp!

Ai mà có thể tưởng tượng được chứ.

Trong lòng Lôi Ân vô cùng không phục, nhưng lại không dám

phản kháng.

Dù sao hậu quả của việc không đồng ý, Thôn Thiên Ma Sư vừa mới nói rồi: không đồng ý thì giết.

Vô cùng đơn giản, nhưng cũng mang theo cảm giác cực kỳ bá khí.

Chương 543

"Được rồi, bộ dạng này ta cũng không thoải mái." Thôn Thiên Ma Sư ngáp một cái, cái miệng vừa há ra đã khiến Thương Thiên căng thẳng tột độ.

Hắn thật sự lo rằng Thôn Thiên Ma Sư ngáp một cái có thể hút cả sơn cốc này vào trong bụng.

Hú~ Một làn gió nhẹ lượn quanh Thôn Thiên Ma Sư, rồi thân hình nàng chậm rãi đáp xuống đất.

Hình dáng bên trong lớp sương mù màu đen khiến người ta nhìn mà muốn chảy máu mũi.

Một nữ tử mặc bộ y phục bó sát màu đen, chậm rãi bước ra.

"Lại là giống cái!" Lần này Thương Thiên thật sự không nhịn được nữa!

Từ lúc Thôn Thiên Ma Sư yêu cầu hắn đưa về nhà, Thương Thiên đã cảm thấy con Thôn Thiên Ma Sư này khác xa so với hình tượng kinh khủng trong tưởng tượng.

Nhưng hiện tại, điều hắn vạn lần không ngờ tới là, tên này lại là một Thôn Thiên Ma Sư giống cái!

Trời đất ơi!

Thật quá kích thích!

Thương Thiên không khỏi chép miệng: "Trông cũng xinh đấy!" Nếu nói về kẻ dám trêu chọc, chắc chắn phải kể đến Thương Thiên.

Đối mặt với một Thôn Thiên Ma Sư mạnh mẽ như vậy, đổi lại là Lôi Ân đứng bên cạnh, chắc đã sợ đến tè ra quần.

Vậy mà Thương Thiên lại còn ở đây nói đùa được.

“Được rồi, được rồi, không đùa nữa.

Nhà của ngươi ở đâu?” Thương Thiên quay lại chuyện chính, bắt đầu nghiên cứu việc đã hứa với Thôn Thiên Ma Sư là đưa nàng về nhà.

“Nhà của ta,” Thôn Thiên Ma Sư nhìn lên trời, vẻ mặt đầy hoài niệm, “ở Cửu Cấp Đại Lục.” “Cửu Cấp Đại Lục?

Đó là tên của Thiên Ngoại Cảnh Giới sao?” Lôi Ân lên tiếng hỏi.

“Thiên Ngoại Cảnh Giới?” Thương Thiên khó hiểu nhìn Lôi Ân.

Hiển nhiên, người chưa tiến vào Thần cấp thì chưa được thấy cảnh tượng khi tấn thăng Thần cấp.

Năm xưa khi Lôi Ân tấn thăng Thần cấp, vì sức mạnh quá lớn làm không gian vỡ nát, Lôi Ân từng có may mắn nhìn thấy cảnh giới bên ngoài không gian.

Khi đó hắn thử phóng thần thức vào thăm dò, nhưng lại bị một luồng sức mạnh từ bên trong tùy tiện đánh bật ra.

Ngay khoảnh khắc đó, Lôi Ân biết rằng, trên cả Thần cấp, vẫn còn những tồn tại mạnh mẽ hơn, và đại lục này không phải là nơi sinh tồn duy nhất.

“Ngươi cũng biết tên đó à!” Thôn Thiên Ma Sư mỉm cười, nụ cười lần này kiều diễm trăm bề, tiếng cười trong trẻo như chuông bạc khiến lòng người ngứa ngáy.

“Không dám, không dám.” Lôi Ân lập tức chắp tay, hơi cúi đầu trước Thôn Thiên Ma Sư, không dám nhìn thẳng vào nàng.

“Ta từng thấy trong một điển tịch của nhân tộc.” “Thiên ngoại chi cảnh mà ngươi nói chính là đại lục thứ chín.” Thôn Thiên Ma Sư giải

thích, “Phải rồi, ta có tên, gọi là Thu Thu.” “Trời đất quỷ thần ơi!

Thu Thu!

Cái tên này đúng là đùa nhau mà!” Thương Thiên nghe xong liền ôm bụng cười lớn.

Từ lúc gặp Thôn Thiên Ma Sư đến giờ, nàng chẳng có chút nào giống với dáng vẻ của một thần thú Ma tộc nên có.

Cảm giác của Thương Thiên đối với nàng cũng dần trở nên ôn hòa hơn.

“Cửu Cấp Đại Lục là một đại lục nằm lơ lửng phía trên đại lục này, một đại lục vô cùng rộng lớn.” Thu Thu không để tâm đến sự trêu chọc của Thương Thiên, nghiêm túc nói.

Chương 544

"Vậy chúng ta phải đi thế nào?" Thấy Thu Thu không có ý đùa giỡn, Thương Thiên cũng nghiêm túc suy nghĩ.

"Tự nhiên là ta đưa các ngươi đi," Thu Thu nhìn vào mắt Thương Thiên, trong đó chứa đầy những cảm xúc phức tạp.

"Nhưng ta chỉ có thể đưa các ngươi đến Ngũ Cấp Đại Lục, đoạn đường sau đó các ngươi phải tự đi." "Vậy chúng ta xuất phát thôi!

Đến Ngũ Cấp Đại Lục!" Lôi Ân nghe xong cũng đã chuẩn bị sẵn sàng lên đường.

"Không được.

Phải đến Cửu Cấp Đại Lục trước, sau đó ở Cửu Cấp Đại Lục đáp phi đĩnh để đến Ngũ Cấp Đại Lục." Thu Thu không hề chê Lôi Ân ngốc nghếch, dù sao hắn cũng chưa từng đến đại lục khác.

"Nhưng mà, ở đại lục thứ chín, chúng ta cần linh thạch." "Linh thạch?" Thương Thiên chưa từng nghe nói về thứ này, "Đó là thứ gì?" "Là động lực của phi đĩnh, cũng là phí thông hành của phi đĩnh." Thu Thu tiếp tục trả lời.

"Vậy làm sao chúng ta có được?

Chúng ta cần bao nhiêu?" Đầu óc của Lôi Ân linh hoạt hơn Thương Thiên một chút.

"Vài trăm triệu linh thạch." Thu Thu nói với vẻ mặt căng thẳng.

"Đơn giản.

Chúng ta tiếp tục giết người đi!" Lôi Ân vỗ tay một cái, lại định làm nghề cũ, giết người cướp của!

“Ha ha, e là không được.

Ở Cửu Cấp Đại Lục, giết một người cũng chưa chắc lấy được bao nhiêu linh thạch.” Thu Thu lắc đầu, không đồng tình với cách làm này của Lôi Ân.

“Nhưng...” Không đợi Thu Thu nói xong, Thương Thiên đã ngắt lời: “Vậy ở Cửu Cấp Đại Lục, một người trung bình một năm có thể kiếm được bao nhiêu linh thạch?” Thương Thiên cuối cùng cũng có chút suy nghĩ, biết rằng phải làm việc để kiếm linh thạch.

“Một năm thì chắc khoảng năm mươi linh thạch.” Câu trả lời của Thu Thu đã triệt để dập tắt ý định làm việc chăm chỉ kiếm linh thạch của Thương Thiên.

Thôi khỏi bàn, đến ngày chết già cũng chưa chắc kiếm được nhiều linh thạch như vậy!

“Vậy chúng ta phải làm sao?” Lôi Ân đặt hy vọng cuối cùng lên người Thu Thu, dù sao nhiệm vụ cũng do nàng đề ra, chắc hẳn nàng sẽ có cách giải quyết.

“Cướp!” Câu trả lời của Thu Thu khiến tất cả mọi người kinh ngạc!

Cướp!

Có khác gì với đề nghị giết người của Lôi Ân lúc đầu đâu!

Cũng có khác, là không giết người nữa thôi.

“Ta sẽ mở lối vào Cửu Cấp Đại Lục, theo ta đi,” Thu Thu hiển nhiên không định nói thêm với hai tên này, chỉ muốn nhanh chóng xuất phát, tiến vào Cửu Cấp Đại Lục để có thể sớm ngày về nhà.

Nàng vung tay phải, toàn bộ không gian chấn động, một vết nứt bị Thu Thu dùng sức mạnh xé toạc ra.

“Nơi này?

Sao ta không biết?” Thương Thiên đã ở đây lâu như vậy, nhưng chưa từng phát hiện ra một cơ quan ẩn giấu nào như thế!

“Không phải cơ quan, chỉ là ta tiện tay mở một cái cửa thôi.” Thu Thu nhìn ra sự hoang mang của Thương Thiên.

Lôi Ân cả người đều không ổn, thiếu nữ này rốt cuộc là người thế nào vậy!

Vung tay xé rách không gian, không đi cửa chính, lại còn chọn cách đi cướp!

Quả thật là một nữ ác ma, cũng chẳng trách là thánh thú của Ma Huyết Môn năm xưa.

Chương 545

Quả nhiên là cùng một giuộc.

Thương Thiên theo sau Thu Thu, cùng Lôi Ân ba người bước vào vết nứt không gian, đặt chân lên mặt đất của Cửu Cấp Đại Lục.

Hu hu.

Vừa tiến vào Cửu Cấp Đại Lục đã gặp phải một trận gió lớn dữ dội, nơi đây là một mảnh sa mạc.

Hiển nhiên nếu muốn gặp người thì cần phải đi thêm một lúc nữa.

Thu Thu đi ở phía xa, không hề đợi hai người họ, Lôi Ân ở phía sau phát hiện ra, vội vàng gọi Thương Thiên theo.

Lúc này Thương Thiên và Lôi Ân vẫn chưa giới thiệu lẫn nhau, cách xưng hô của cả hai đều là "Này!".

"Hai người vẫn chưa giới thiệu về nhau nhỉ!

Hình như ta không biết tên các ngươi?" Thu Thu vừa đi vừa nói.

Không có tên, quả thực là một chuyện rất phiền phức.

"Tên của ta là Lôi Ân." Lôi Ân mở lời trước, "Có lẽ ngươi đã nghe qua tên ta, hoặc là chuyện của ta..." "Không có, người tiếp theo." Thu Thu hiển nhiên không có hứng thú với những lời vô nghĩa của Lôi Ân.

"Ta tên Thương Thiên." Lời của Thương Thiên đơn giản dứt khoát.

Thu Thu đi phía trước, khóe miệng khẽ mỉm cười.

Thương Thiên, cái tên nghe cũng hay đấy.

Thu Thu không phải nhân tộc, mà là Ma tộc.

Nếu tính theo tuổi tác, đặt trong nhân tộc, Thu Thu hiện tại chắc chắn là một lão yêu quái tồn tại ngàn vạn năm, nhưng ở trong Ma Thú Chi Sâm của đại lục cấp ba, Thu Thu bây giờ chỉ là một tiểu ma thú ngây thơ chưa hiểu sự đời mà thôi!

Dù sao tuổi thọ của nhân tộc ngắn, nhưng tuổi thọ của ma thú lại rất dài, lại còn có ưu thế bẩm sinh hơn nhân tộc.

"Nghe nói ngươi đột phá Thần cấp rồi biến mất, là vì sao?" Cái tên Lôi Ân, Thương Thiên đã từng nghe qua, đại sát thủ lừng danh như sấm bên tai, Lôi Ân.

Sao Thương Thiên lại không biết chứ!

Đương nhiên, bao gồm cả một vài chuyện của Lôi Ân, Thương Thiên cũng đã nghe nói.

"..." Vẻ mặt Lôi Ân có chút do dự.

"Nhưng không sao!" Thương Thiên thấy vẻ mặt khó coi của Lôi Ân, biết chắc chắn có chuyện.

"Ta từng thấy thế giới này khi thăng cấp lên Thần cấp." Lôi Ân biết mọi người đều đã biết chuyện này, nhưng vẫn nói ra.

"Không chỉ vậy, ta biết trên Thần cấp, còn có tồn tại mạnh mẽ hơn." Lời của Lôi Ân, Thu Thu đều biết.

Là một người từ đại lục cấp ba, sao có thể không biết chuyện của Cửu Cấp Đại Lục chứ?

"Quan trọng nhất là, khi ta thăng cấp lên Thần cấp, ta vừa vặn nhìn thấy một người." Lời của Lôi Ân khiến Thương Thiên cảm thấy kinh ngạc.

Một người?

Một người có thể khiến Lôi Ân biến mất nhiều năm như vậy.

“Thực lực của người đó mạnh đến mức nào ta không thể tưởng tượng được, nhưng ta nghe thấy một câu, một tên cũng không tha!

Sau đó thấy ta đang nhìn, liền muốn giết ta.” Lôi Ân chỉ cần hồi tưởng lại đoạn quá khứ đó, đã sợ đến toát mồ hôi hột.

Chương 546

“Người đó trông thế nào?

Mặc quần áo gì?” Thu Thu bất ngờ lại có hứng thú với chuyện này.

“Một người tóc vàng, mặc một bộ quần áo màu vàng phát sáng.

Trong tay hình như đang ôm một cuốn sách lớn.” Lôi Ân kể lại tất cả những hình ảnh còn lưu trong ký ức của mình.

“Là hắn.” Thu Thu nghiến chặt răng.

Không rõ vì sao, Thu Thu lại tức giận đến vậy về chuyện này.

“Là ai?” Thương Thiên thấy Thu Thu bắt đầu nổi giận, vội vàng hỏi, chủ yếu là hắn sợ lỡ như Thu Thu nổi điên lên, sẽ khó mà dọn dẹp hậu quả.

“Thần tộc, Thần Điện, Điện chủ.” Thu Thu nói từng chữ một, “Hắn đã giết rất nhiều đồng bạn của Ma tộc ta.” Hiển nhiên, Ma tộc và Thần Điện của Thần tộc nhất định đã xảy ra một trận chiến vô cùng đáng sợ, và trong trận chiến đó, Ma tộc chắc chắn đã chịu thiệt không nhỏ.

“Keng keng keng!” Cách đó không xa vang lên tiếng xe ngựa, mắt Thu Thu sáng lên: “Chuẩn bị động thủ!” Thu Thu chỉ huy hai người, tỏ ra vô cùng thành thạo.

“Đi nhanh lên!

Lát nữa không giao được đồ của lão gia, các ngươi sẽ biết tay!” Từng tiếng roi quất vang lên, quất vào đám súc sinh đang kéo xe.

Đó là một con đường đất dài.

Thương Thiên nấp sau một tảng đá lớn: "Ta không thể đồng lõa với hai người được." Thương Thiên kiên trì với chính nghĩa trong lòng.

Dù là giúp người khác về nhà, cũng tuyệt đối không thể làm ra chuyện thương thiên hại lý như vậy.

Dần dần, tiếng bước chân ngày càng gần.

Kỳ lạ?

Súc sinh?

Sao không có tiếng động?

Thương Thiên cũng là lần đầu đến Cửu Cấp Đại Lục, không biết động vật ở đây trông thế nào, cũng có chút tò mò.

Hắn không nhịn được mà lén lút liếc mắt nhìn từ bên cạnh tảng đá, "Trời ơi!" Cảnh tượng trước mắt thật sự khiến Thương Thiên kinh ngạc!

Kéo hàng hóa đi ở đây không phải là động vật, mà là một đám phó nhân mặc quần áo rách rưới!

"Đừng lo chuyện bao đồng, lấy đồ rồi đi!" Thu Thu thấy Thương Thiên có ý định cứu những người này.

Không đợi Thu Thu giải thích, Thương Thiên đã lao ra ngoài như một mũi tên: "Đứng lại!" Hắn lớn tiếng hét lên.

"Trời ạ," Lôi Ân cũng kinh ngạc trước sự dũng cảm của Thương Thiên.

Không biết cảnh giới của những người này thế nào mà Thương Thiên lại dám xông thẳng ra như vậy.

"Kẻ nào!

Dám cản xe của Thủy Tinh Quân ta!" Một tên cầm đầu ngồi trên xe gỗ, phía trước là mấy chục người phu khổ sai đang vất vả kéo xe.

"Thủy Tinh Quân?" Lôi Ân lần đầu nghe thấy cái tên này, nhưng không ngờ rằng, đây lại là rắc rối lớn đầu tiên mà bọn họ chọc phải ở Cửu Cấp Đại Lục!

"Gào!" Thu Thu biến thành ma sư lao thẳng ra ngoài!

Tên cầm đầu ngồi trên xe thấy vậy liền rút thanh kiếm trong tay, bay vọt lên trời, rút kiếm đối đầu với Thu Thu.

Chương 547

“Ma sư!

Nhanh lên!

Bắt lấy nó cho ta!” Tên cầm đầu lớn tiếng hét.

“Rút!” “Rút!” “Rút!” Một đám hộ vệ mặc giáp thủy tinh bên cạnh cũng rút bảo kiếm ra bắt đầu chiến đấu.

Lôi Ân thấy vậy, cũng nghiến răng kèn kẹt, lao ra ngoài.

Thí Thần Phiên xuất hiện trong tay, “Ầm!” Một hộ vệ Thủy Tinh Quân bị đánh bay ra ngoài!

“Tiểu tử cũng lợi hại đấy!” Lôi Ân nhìn Thương Thiên với ánh mắt khác xưa.

Mặc dù Lôi Ân biết Thương Thiên không phải là cường giả Thần cấp, nhưng trong chiến đấu, cũng không có ai lại đi phóng Thần vực ra cả.

Dù sao cũng không biết đối phương rốt cuộc là đối thủ cấp bậc nào.

Hỗn chiến!

Nếu phóng uy áp ra, không cẩn thận sẽ bị người khác đánh lén từ phía sau.

Nhưng nếu chỉ xét về chiến lực đơn thuần, chiến lực của Thương Thiên quả thực rất mạnh mẽ!

Thí Thần Phiên bay cao, Thương Thiên liên tục kết ấn.

Thí Thần Phiên thổi ra từng trận lốc xoáy, cuốn về phía đội quân Thủy Tinh Quân đang xông tới.

Thủy Tinh Quân tập hợp kiếm trong tay lại, cùng nhau chém xuống.

Trên không trung xuất hiện một thanh đại kiếm hình thủy tinh, chém xuống bay về phía Thương Thiên!

Chiêu thức!

"Thủ pháp liên hợp tác chiến!

Mau tránh ra!" Thu Thu đang chiến đấu với đội trưởng Thủy Tinh Quân ở bên cạnh, nhất thời không thể thoát thân.

Lôi Ân thấy vậy, liền lao tới kéo Thương Thiên bay sang một bên.

Xoẹt!

Một luồng đao phong chém qua, thực lực của liên hợp tác chiến!

Đó cũng là sức mạnh của quân đoàn!

Giống như trận pháp mà Thương Thiên tu luyện, quân đoàn có chiến pháp của quân đoàn, ngưng tụ sức mạnh của tất cả chiến sĩ, phóng công kích về một hướng.

Sức mạnh đó thật sự không thể xem thường.

Suy cho cùng, hắn đến từ một mảnh vỡ của đại lục, trên đại lục đó, không có nhiều phương pháp chiến đấu như vậy, càng không có nhiều cường giả như vậy!

Liệp Thần Chú!

Thương Thiên sau khi tiến vào Thông Thần cảnh hậu kỳ có thể dễ dàng ngưng tụ ra từng luồng bạch khí, "Đi!" Thương Thiên điều khiển những luồng bạch khí này bay về phía mục tiêu của chúng!

Phụt!

Từng tên Thủy Tinh Quân sau khi trúng đòn đều hộc máu bay

ngược ra sau.

Chương 548

Ở phía xa, Thu Thu cũng một quyền đấm đầu của thủ lĩnh Thủy Tinh Quân lún sâu vào lòng đất.

"Hù, lâu rồi không ra tay, thật không quen." Thu Thu phủi tay.

"Sao lại chậm vậy?" Trong ký ức của Thương Thiên, Thu Thu đáng lẽ phải rất lợi hại, sao lại mất nhiều thời gian như vậy để đánh bại một tên đội trưởng Thủy Tinh Quân?

Chẳng lẽ chiến lực của đối phương quá mạnh?

Không thể nào!

"Không có gì, lâu rồi không động thủ, muốn đánh tay không một trận thôi." Thu Thu khoanh tay đứng đó nhìn Lôi Ân.

"Hôm nay ngươi hình như không ra sức mấy nhỉ!" "...." Lôi Ân tỏ ra có chút xấu hổ.

Một cường giả Thần cấp, vậy mà sức mạnh tạo ra còn không bằng một tên Thông Thần cảnh như Thương Thiên!

Thật quá mất mặt!

Lúc này Thương Thiên và Thu Thu đi về phía đoàn xe của Thủy Tinh Quân.

Những phó nhân kia quần áo đều vá chằng vá đụp, vừa nhìn đã biết là người đặc biệt nghèo.

Những phó nhân đó thấy Thương Thiên và Thu Thu đi tới, run lẩy bẩy, sợ đến hồn bay phách lạc, vội vàng xông lên vây lấy ba người Thương Thiên và Thu Thu.

Ba người bị vây quanh chỉ có thể nghe thấy đủ loại tiếng cầu xin

tha mạng: “Các vị đại gia tha cho tôi, tôi chỉ là phó nhân.” “Tôi trên có già, dưới có trẻ, cả nhà đều trông cậy vào tôi.” “Nếu tôi chết, vợ con già trẻ của tôi biết sống sao đây.” “Xin các vị, đại nhân có đại lượng, xin hãy tha cho tôi.” Thấy Thương Thiên và Thu Thu không nói gì, bọn họ liền dập đầu lạy lục.

Trán của những phó nhân đó dập đầu đến mức máu tươi chảy ròng ròng, bầm tím từng mảng, trông thật đáng thương, chỉ để giữ lại một mạng sống.

“Sống thật bi ai, thật khiến người ta đau lòng.

Bọn họ cũng là chồng của ai đó, là con trai và con rể của ai đó!” Thương Thiên trong lòng cảm thấy bất bình thay cho họ.

Lôi Ân bình thường giết người như ngóe, căn bản không nghe lọt tai, nội tâm không có một chút thương hại, không có một chút thiện lương nào.

Thu Thu thì càng khỏi phải nói, là người sống ở đại lục thứ ba, căn bản không thèm nhìn những phó nhân mặc đồ rách rưới này, từ trong tâm đã khinh bỉ, cảm thấy bộ dạng dập đầu cầu xin của họ thật đáng ghét.

Nàng cảm thấy sống chết của họ không liên quan gì đến mình, nên cũng không để ý đến những phó nhân đó.

Thương Thiên lương thiện thấy cảnh này, nghĩ đến việc khi đối mặt với người mạnh hơn, mình cũng sẽ như vậy.

Thương Thiên nói với Lôi Ân: “Hay là chúng ta tha cho họ đi, đáng thương quá.” Lôi Ân tức giận nói: “Biết ngay là ngươi lại nổi lòng thiện lương, lòng trắc ẩn lại trỗi dậy.” Thương Thiên đáp: “Mỗi người khi đối mặt với đối thủ mạnh hơn mình, cũng sẽ cầu xin như vậy.” Thu Thu nghe cuộc đối thoại của Thương Thiên và Lôi Ân, nói:

“Nếu là ta, ta sẽ không cầu xin tha mạng, ta phải có chí khí.” “Ta cũng sẽ không đồng tình với những người như vậy.

Nếu ai cũng tha, người đến báo thù chẳng phải sẽ lên đến hàng ngàn hàng vạn sao, lúc đó phải làm thế nào.” Những phó nhân nghe cuộc đối thoại này, cảm thấy cuối cùng cũng có người nói giúp mình, dập đầu lại càng mạnh hơn, tần suất cũng tăng lên, tiếng cầu xin tha mạng cũng lớn hơn.

Thương Thiên lúc này nói: “Mau tha cho họ đi, chúng ta còn phải xem trong đoàn xe của Thủy Tinh Quân có đồ gì tốt không nữa.” Thu Thu và Lôi Ân cũng không thể làm trái ý Thương Thiên, đành tha cho những phó nhân đó.

Họ nghe thấy tiếng cảm tạ: “Đại gia, người tốt sẽ có báo đáp tốt, cảm ơn các vị đại gia.” Thương Thiên hài lòng mỉm cười, đi đến bên cạnh đoàn xe, gọi Thu Thu và Lôi Ân: “Nhanh lên, xem trong xe có đồ gì tốt không.” Chỉ thấy trên xe chở một cái hòm lớn màu đỏ đồng, bên ngoài hòm còn được buộc bằng hai sợi xích sắt to bằng ngón tay, có lẽ là lo lắng những người áp tải này sẽ trộm cắp trên đường vận chuyển.

Thương Thiên trong lòng thầm vui mừng: “Vạn lần không ngờ, buộc xích sắt to như vậy cũng sẽ rơi vào tay ta.” Thương Thiên tiêu sái rút kiếm ra, chém xuống sợi xích sắt trên hòm, chỉ nghe một tiếng “cạch”, sợi xích sắt đứt lìa.

Trên hòm còn có một ổ khóa, tiếp theo một tiếng “cạch”, ổ khóa cũng rơi xuống đất.

Thu Thu và Lôi Ân cẩn thận mở hòm ra, những thứ bên trong vô cùng hấp dẫn, lóa cả mắt.

Thương Thiên chỉ có thể nghe thấy tiếng “oa, oa”, “Hôm nay thu hoạch thật nhiều, nhiều bảo bối quá”.

Trong hòm chứa hai mươi vạn linh thạch, linh thạch dưới ánh nắng mặt trời lấp lánh phát quang, trong suốt như pha lê, lấp lánh như kim cương, vô cùng chói mắt.

Thương Thiên không ngờ trong hòm này lại chứa nhiều linh thạch như vậy, lương của người bình thường một năm mới được bốn năm viên.

Chương 549

“Lần này phát tài rồi, ha ha ha.” Thương Thiên thầm kinh ngạc vui mừng.

Trong lòng hắn thầm nghĩ: “Lần này lại tiến thêm một bước đến việc về nhà rồi, thật quá tốt.” Thu Thu hưng phấn hét lên: “A, lại có áo giáp tốt như vậy, ta lần đầu tiên nhìn thấy.” Lôi Ân nghe Thu Thu gọi vội vàng chạy tới, nhìn thấy áo giáp tốt như vậy không khỏi cảm thán: “Áo giáp tuyệt vời quá, được làm từ thủy tinh của ma thú.” “Khả năng phòng ngự của áo giáp này chắc phải cấp chín, đúng là đồ tốt.” Thương Thiên nói.

Trong hòm có tổng cộng ba bộ áo giáp, vừa vặn mỗi người một bộ, không nhiều không ít.

Lôi Ân mân mê bộ áo giáp, hết sức cẩn thận, sợ làm hỏng nó.

Lôi Ân vô tình chạm vào một cái nút, bộ áo giáp lập tức trở nên rất lớn, đủ để chứa hai người.

“Phanh” một tiếng, áo giáp lại trở nên siêu nhỏ, rất tiện mang theo.

Phía trên có một cái nút để biến nó trở lại kích thước ban đầu.

Lôi Ân vui mừng nói.

Thu Thu lại kinh ngạc kêu lên: “A, ở đây có Phi Thiên Tiểu Ma Tán.” Nghe nói cái ô ma nhỏ bay trời này có nhiều chức năng, có thể đưa người lên trời, có thể làm vũ khí để bắn người khác, chúng ta mau thử xem.

Chỉ thấy Thu Thu chạm vào nút chức năng bay, Phi Thiên Tiểu Ma Tán mang theo Thu Thu bay lên trời, Thương Thiên nói: “Mau xuống đi, đừng bay xa.” Thu Thu nhấn nút hạ xuống, từ từ hạ xuống, an toàn

đáp xuống mặt đất.

Thu Thu lại thử nút bắn, nàng nhắm vào một cái cây bắn tới, chỉ thấy cái cây đó lập tức bị mũi tên chẻ đôi.

Thu Thu không khỏi kinh ngạc: "Phi Thiên Tiểu Ma Tán này lợi hại thật, thứ này ta lấy." Thu Thu vô cùng mãn nguyện cười, ánh mắt tràn đầy sự yêu thích đối với chiếc ô này.

Lôi Ân thấy Thu Thu cầm chiếc ô trong tay, muốn thử, nhưng Thu Thu không cho, có thể thấy Thu Thu thích chiếc ô này đến mức nào.

Lôi Ân thấy Thu Thu không cho thử chiếc ô, liền lấy ra một tiên khí khác từ trong hòm, Mê Hình Chư Cát Liên Nỗ, Lôi Ân đặt cho thứ này một cái tên mới là "Mê Tiểu Xạ Xạ".

Vì cái tên này mà Thu Thu đã trêu chọc Lôi Ân.

Lúc này, Lôi Ân đang mân mê Mê Tiểu Xạ Xạ.

Hắn thử nhấn một cái nút, "vút" một tiếng, một luồng năng lượng bắn ra, năng lượng của luồng sóng này rất lớn, kéo Lôi Ân lùi lại rồi lại tiến lên vài bước.

Lôi Ân đứng không vững, tưởng rằng thứ nhỏ bé này không có năng lượng lớn như vậy, ngã sấp xuống đất.

"Ha ha ha ha ha, đồ ngốc, vậy mà cũng ngã được." Xa xa truyền đến tiếng của Thu Thu.

Lôi Ân tức giận hiện rõ trên mặt, nói: "Ta chẳng qua là xem thường Mê Tiểu Xạ Xạ này thôi, sau này ta nhất định sẽ điều khiển nó thật tốt, lúc đó nó phải nghe lời ta." Thương Thiên lấy ra một bộ quần áo màu đen từ trong hòm, bề ngoài không có gì đặc biệt, nhưng mở ra xem, bên trong có các nút bấm, có ám khí, mỗi nút tương ứng với mỗi loại ám khí, có thể sử dụng khi chiến đấu với kẻ thù.

Thương Thiên mặc thứ này lên người.

Thương Thiên nói: "Mọi người đừng thử tiên khí nữa, mau thu dọn tiên khí và linh thạch này đi." Lúc này Lôi Ân cầm một cái túi lớn, nhanh như chớp cất hết tiên khí và linh thạch vào.

Những phó nhân kia, nhìn thấy bọn họ đã cất hết đồ vào túi, lại nhìn những thi thể của Thủy Tinh Quân đầy đất, máu me đầm đìa, trông thật đáng sợ.

Bọn họ nhìn nhau, trao đổi ánh mắt, hiểu ý nhau, rồi bắt đầu bỏ chạy.

Mỗi phó nhân đều dốc toàn bộ sức lực, dùng hết sức bình sinh, liều mạng chạy, vì họ biết, chỉ có chạy mới có thể sống sót, mới có thể kiếm tiền nuôi vợ con và cha mẹ.

Lôi Ân nhìn những phó nhân chạy xa, trong lòng thầm nghĩ: "Cứ chạy đi, có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay ta sao, ta cứ để các ngươi chạy một lúc." Lôi Ân lại nói: "Nếu để chúng chạy hết, đem chuyện ba người chúng ta cướp đoàn xe của Thủy Tinh Quân nói ra ngoài, chẳng phải ta sẽ gặp phiền phức sao, ta nhất định phải giết hết chúng." Lúc này, Lôi Ân nhìn cảnh tượng đó, bắt đầu giang hai tay, vận khí giết người.

Chỉ thấy đá xung quanh bay lên, bắt đầu va chạm vào nhau, xung quanh là tiếng lá cây "xào xạc" va vào nhau, cát bụi bao phủ cả bầu trời, mây đen giăng kín, ngay cả một con chim nhỏ cũng không còn.

Thương Thiên cầm vũ khí chuẩn bị ngăn cản Lôi Ân, hắn vung vũ khí trong tay, bầu trời lập tức quang đãng, cát bụi cũng không còn, lá cây cũng trở lại yên tĩnh, đá từ từ rơi xuống mặt đất.

Hai người giao thủ ở cự ly gần, đao phong tương kiến, hai người không phân cao thấp, đều lùi lại vài bước.

“Tốt lắm!” Thương Thiên nhìn Lôi Ân, “Ta đã sớm không vừa lòng với ngươi rồi!

Chương 550

Nếu không phải Thu Thu ngăn cản, ta đã sớm giết ngươi rồi!" "Chỉ bằng chút công phu mèo cào của ngươi mà cũng dám động thủ với ta sao?" Lôi Ân vẻ mặt bất bình.

Dù sao trong mắt Lôi Ân, Thương Thiên chỉ là một kẻ yếu chưa đạt đến cấp bậc Thần!

Một Thông Thần cảnh nho nhỏ!

Lại dám đối đầu với một Thần cấp!

"Được!

Hôm nay ta cũng không dùng Thần vực khống chế ngươi!" Lôi Ân cười, dù sao dùng Thần vực cũng có chút ý nghĩa ỷ lớn hiếp nhỏ, mà Thu Thu cũng ở đây, tự nhiên không thể để hắn ngang ngược như vậy.

"Vậy thì tốt!" Khóe miệng Thương Thiên cũng mang theo một nụ cười gian xảo.

Hống!

Hai người đồng thời lao về phía đối phương!

"Đoàng!" Nắm đấm của hai người va vào nhau, Lôi Ân vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Lúc này, Lôi Ân không còn ánh mắt xem thường Thương Thiên như lúc nãy nữa!

Sao có thể!

Sức mạnh trên cả Thần cấp!

Lôi Ân lập tức hiểu ra, tại sao Thu Thu lại chọn một người như

vậy để đưa nàng về nhà.

Đây đâu phải là người!

Đơn giản là một tên biến thái không hơn không kém!

Thông Thần cảnh!

Đối chiến với Thần cấp!

Đôi chân Lôi Ân không ngừng lún sâu vào lòng đất, "Ta thật sự đã xem thường ngươi rồi!" Lôi Ân là loại người miệng cứng, rõ ràng đang ở thế hạ phong, nhưng tính tình không chịu nhận thua.

"Lần này ta sẽ không nhường ngươi nữa!" Lôi Ân hai tay ngưng tụ Lôi Điện chi lực!

Ầm ầm ầm, ngay cả trên trời cũng bắt đầu mây đen giăng kín.

Thương Thiên khẽ nheo mắt nhìn Lôi Ân, xem ra đây mới là thực lực của hắn.

Cường giả Thần cấp ra tay quả nhiên danh bất hư truyền!

Liệp Thần Chú!

Thương Thiên hai tay kết ấn, miệng niệm chú.

"Ầm ầm ầm!" Lôi Ân tay phải vung lên không trung, sấm sét trên trời như thể nghe được mệnh lệnh, hóa thành hình kiếm chém xuống.

Hú, thân hình Thương Thiên khẽ động, hóa thành một hư ảnh, tránh được luồng sấm sét từ trên trời.

Một đòn đánh trượt, một luồng sấm sét khác nhanh chóng nối tiếp chém xuống.

Ầm ầm ầm!

Lần này Thương Thiên giơ Thí Thần Phiên trong tay, trực tiếp đối đầu với luồng sấm sét đang chém xuống!

Chương 551

Đùng!

Lôi điện chi lực hoàn toàn bị Thí Thần Phiên chặn lại.

"Sức mạnh gì đây?" Lôi Ân bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động!

Hôm nay Lôi Ân đã bị Thương Thiên làm cho chấn động không chỉ một lần!

Một Thông Thần cảnh!

Lại dám cầm lợi khí trực tiếp chống lại công kích của một cường giả Thần cấp.

"Được lắm!

Nếu đã như vậy, ta muốn xem ngươi rốt cuộc mạnh đến đâu!" Lôi Ân không cam lòng với hai lần thất bại!

Thương Thiên chỉ cầm Thí Thần Phiên đứng trên không trung, uy nghi như một vị chiến thần hạ phàm, áo choàng màu đen tung bay trong gió.

"A a a a!" Lôi Ân hấp thụ toàn bộ Lôi điện chi lực trên không trung vào tay mình, hóa thành nắm đấm, lao về phía Thương Thiên trên trời.

Thương Thiên cầm Thí Thần Phiên, chỉ pháp khẽ động, mấy động tác kết ấn liên tục theo sau, Thí Thần Phiên phun ra khí đen nồng nặc, chống lại nắm đấm của Lôi Ân.

Lôi Ân bị kẹt trong khe nứt không thể tiến lên.

Lôi Ân một chân đạp trên mặt đất, chân kia hơi khuỵu xuống,

thành thế cung tên phát lực, dẫn Lôi điện chi lực đối kháng với cuồng phong hắc ti của Thương Thiên.

Lôi Ân ở dưới chật vật như vậy, nhưng Thương Thiên lại không hề có chút nào chật vật.

Hắn cầm Thí Thần Phiên từ trên không trung từ từ hạ xuống, một bước lao đến sau lưng Lôi Ân.

"Ngươi dám đánh lén ta!" Lôi Ân phát hiện Thương Thiên không biết từ lúc nào đã lao đến sau lưng mình, vô cùng tức giận, nhưng hắn hoàn toàn quên mất nguyên nhân của trận chiến này là vì cái gì.

"Ta hình như không cần phải đánh lén." Thương Thiên nhún vai.

Lúc này Lôi Ân đang bó tay chịu trói, nhưng hai tay của Thương Thiên lại hoàn toàn rảnh rỗi.

Một khi ra tay, Lôi Ân chắc chắn sẽ không có khả năng chống cự.

"A a a!" Lôi Ân dùng hết sức chống lại cuồng phong, nhưng có thể thấy, hiệu quả rất nhỏ.

"Còn muốn đánh nữa không?" Thương Thiên thu lại Thí Thần Phiên, phủi tay, bộ dạng chuẩn bị rời đi.

Không ngờ!

Lôi Ân lại bỏ qua công kích, lao thẳng về phía Thương Thiên đang quay lưng về phía mình.

Thương Thiên xoay người nghênh chiến!

Ầm ầm!

Một vết nứt lớn xuất hiện trên mặt đất dưới chân hai người.

Thu Thu ở bên cạnh xem náo nhiệt, dù sao cũng là quy tắc của đàn ông, không đánh không quen biết!

Đánh một trận là được rồi!

Hai người trên đường đi trước đó đã kìm nén quá nhiều tức giận, không để họ phát tiết ra, thật không biết lát nữa sẽ gây ra chuyện gì.

Liệp Thần Chú!

Chương 552

Thương Thiên đã sớm niệm xong chú ngữ, ngưng tụ xong Liệp Thần Chú.

Chỉ là vẫn chưa ra tay mà thôi.

Một đòn tấn công mạnh mẽ như vậy xuất hiện trên tay Thương Thiên!

Lôi Ân cũng vội vàng nhận thua.

Không đợi Lôi Ân tích tụ xong sức mạnh lao về phía Thương Thiên, mọi thứ đã quá muộn rồi!

Ong ong ong.

Liệp Thần Chú của Thương Thiên mang theo cả không gian chấn động, bàn tay đẩy về phía trước, trực tiếp bay về phía Lôi Ân.

Thu Thu thấy vậy vội vàng ra tay, một tay kéo Lôi Ân đi.

Ong!

Liệp Thần Chú của Thương Thiên đánh bay ngọn núi ở xa.

Cả ngọn núi rung chuyển, sau đó dần dần, một trận gió lớn thổi qua, cả ngọn núi biến mất, hóa thành tro bụi.

Lôi Ân bị cảnh tượng trước mắt dọa không nhẹ, nếu đòn đó thật sự đánh trúng người hắn, bây giờ hắn thật sự không biết sẽ ra sao nữa!

Đây là thực lực của Thương Thiên sao?

Thật có chút quá đáng sợ!

Cách nhìn của Lôi Ân đối với Thương Thiên đã hoàn toàn thay đổi,

không còn những cảm xúc nhỏ nhặt đó nữa.

Người đàn ông này tuyệt đối là một cao thủ ẩn mình!

Lôi Ân đưa ra đánh giá mới về Thương Thiên!

Và Thương Thiên cũng xứng đáng với cách gọi này!

Từ Đan Luân cảnh bắt đầu giết Thông Thần cảnh!

Thông Thần cảnh đánh bại một Thần cấp cũng không phải là chuyện đáng ca ngợi.

Thương Thiên, một người đàn ông đi ngược lại ý trời!

Nhưng mà, Thủy Tinh Quân rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao lại có một đội ngũ được huấn luyện chỉnh tề như vậy?

"Ngươi có biết đây rốt cuộc là chuyện gì không?" Thương Thiên đối với Cửu Cấp Đại Lục cũng vô cùng không hiểu!

"Là người của Dong Binh Hội, một phiền phức lớn." Thu Thu tuy miệng nói là phiền phức, nhưng nàng trước giờ không phải là người sợ phiền phức.

Phiền phức lớn đến mấy thì sao!

Đánh!

Đánh xong là được rồi!

Thu Thu lúc đầu thai chắc chắn đã chọn nhầm giới tính, một cô gái, dung mạo yêu kiều như vậy, nhưng tính cách lại ngang tàng đến thế!

Thật không dám tin!

Chương 553

“Là phiền phức thế nào!?” Lôi Ân hỏi, lần đầu đến đại lục thứ chín, mọi thứ ở đây đều mới mẻ.

Lôi Ân từng lăn lộn giang hồ quá lâu, đối với quy tắc giang hồ mới đến nơi lạ không nên gây sự, Lôi Ân rất rành!

“...Một loại,” Thu Thu quay đầu, cười với Lôi Ân.

“Một loại phiền phức phải giết người mới giải quyết được!” Trời ơi!

Lời như vậy mà cũng nói ra được!

“Ực.” Lôi Ân sợ đến mức vội vàng nuốt nước bọt.

“Vậy... ta có thể hỏi trước được không,” Lôi Ân cuối cùng cũng định hỏi câu hỏi đã đè nén trong lòng từ lâu.

“Nói đi.” Thu Thu nhìn Lôi Ân, nàng biết nghi vấn trong lòng hắn, chỉ là, từ trước đến nay nàng đều đợi Lôi Ân tự mình hỏi.

“Trên Thần cấp rốt cuộc là gì?” Trong mắt Lôi Ân đều là vẻ nghiêm túc.

“Ngươi bây giờ chỉ là một cường giả Thần cấp nhỏ bé, tình hình hiện tại, chắc là một cửu đẳng thần cấp thôi.” Thu Thu nhìn Lôi Ân, giải thích.

“Cửu đẳng thần cấp, là Thần cấp cấp bậc nào?” Thương Thiên ở bên cạnh nghe mà không hiểu.

“Ngươi còn nhớ lần đột phá trong nhẫn không?” Thu Thu hỏi Thương Thiên.

“Nhớ.” Thương Thiên gật đầu, kinh nghiệm lần đó hắn tự nhiên

nhớ rõ, vì đã liên tục đột phá hai cảnh giới, nên Thương Thiên không chọn đột phá Thần cấp lần nữa.

Trong lòng Thương Thiên hy vọng có thể rèn luyện thật tốt, không nên quá vội vàng.

Dù sao vội vàng không thể thành chuyện lớn.

Chỉ có từ từ tu luyện, mới có thể đi đến tầng thứ mà mình muốn đến.

Nếu không, mọi thứ đều là công dã tràng!

"Lần đột phá đó chắc có thể đột phá lên cấp bốn năm gì đó," Thu Thu nhìn Thương Thiên, "nhưng sau đó ta cảm nhận được ngươi đã áp chế nó, lại áp chế xuống dưới Thần cấp, đúng không?" Nghe mấy câu của Thu Thu, Lôi Ân nghe mà không khỏi rùng mình!

Áp chế!

Ai lại đi chọn cách áp chế năng lực của mình chứ!

Năm xưa Lôi Ân, bị kẹt ở Thông Thần cảnh rất lâu, cuối cùng trong một lần vận hành công pháp mới lần đầu cảm nhận được cánh cửa Thần cấp!

Thế là Lôi Ân vận hành công pháp, mấy lần thử đột phá, đều không thành công.

Nỗi lo trong lòng Lôi Ân cũng là nguyên nhân Thu Thu chọn hắn.

Thực lực hiện tại của Lôi Ân, có lẽ thuộc về đỉnh phong Thông Thần cảnh, sau khi tích lũy lượng lớn huyền khí, mới miễn cưỡng chạm đến rìa của Thần cấp.

Cho nên Thần cấp đột phá trong tình huống này, là vô cùng hư ảo.

Giống như một cú đấm vào bông gòn, đó là Lôi Ân.

Một cú đấm vào đá!

Đó là Thương Thiên!

Dùng đá ném vào bông gòn!

Chương 554

Kết quả hiển nhiên!

Nếu không dùng Thần vực không gian khóa định, chỉ đơn thuần đối kháng sức mạnh, Lôi Ân tuyệt đối không đánh lại Thương Thiên.

"Nhưng mà, vậy ta phải làm gì?" Đây mới là mục đích chính của Lôi Ân!

Tìm ra vấn đề không phải là mục đích!

Giải quyết vấn đề mới là mục đích!

"Ngươi phải từ bỏ toàn bộ sức mạnh trước đây." Thu Thu nhìn Lôi Ân.

"Ngươi có nỡ không?" Ánh mắt Thu Thu ngày càng trở nên sắc bén.

Từ bỏ thực lực Thần cấp, đổi lại là ai sẽ đồng ý chứ?

Năm xưa đã dùng hết mọi cách, mới có thể miễn cưỡng đột phá mà!

"Có... có cách nào khác không?" Lôi Ân hiển nhiên không nỡ từ bỏ thực lực Thần cấp.

"Ha ha ha, ta biết ngươi không nỡ mà." Thu Thu nghe xong lại phá lên cười lớn!

Chẳng lẽ đã sớm có âm mưu rồi sao?

"Thứ ta cần ngươi từ bỏ, là sức mạnh có được sau khi lên Thần cấp, là tất cả kỹ xảo có được, bao gồm cả thần thức của ngươi, đều phải từ bỏ mới được." Thì ra ý của Thu Thu là như vậy, thật sự dọa Lôi Ân một phen.

Ngay cả Thương Thiên ở bên cạnh cũng có chút lo lắng cho hắn.

Nếu hoàn toàn từ bỏ thực lực Thần cấp, phải tu luyện bao lâu nữa, đây không phải là quê hương của hắn, ở đây tu luyện lại từ đầu, một là không có nhiều thời gian như vậy, hai là cũng không có nhiều cơ hội như vậy.

Lỡ như không cẩn thận, lại chọc giận ai đó, cũng là một chuyện phiền phức.

Dù sao trước đó đã gặp phải Thủy Tinh Quân, thực lực của Thủy Tinh Quân, ai cũng biết, đó tuyệt đối không phải là quân đoàn bình thường.

Dong Binh Hội, nhất định sẽ chọc phải một đám người!

Lôi Ân đột phá Thần cấp, xem ra phải có xả mới có đắc.

Thu Thu xem ra đã quyết tâm muốn giúp hắn đột phá.

Lại là vì sao?

Đó là bí mật mà rất lâu sau này mới biết được.

"Ta thử xem." Nói rồi, Lôi Ân ngồi xuống tại chỗ bắt đầu thử.

Thì ra đã lâu như vậy, điểm mù nằm ở đây, là do huyền khí trong cơ thể bị hao tổn.

Hắn bắt đầu vận hành lại từ đầu.

"Thực ra Thần cấp, cũng giống như không phải Thần cấp." Thu Thu ở bên cạnh chậm rãi chỉ đạo Lôi Ân.

Lôi Ân nghe theo chỉ đạo của Thu Thu, bắt đầu vận hành huyền khí theo chỉ dẫn của nàng.

"Ta cảm nhận được rồi." Lôi Ân không khỏi bắt đầu tán thưởng con người của Thu Thu, không đúng, phải là con Thôn Thiên Ma Sư

này!

“Nếu năm xưa khi đột phá ta không áp chế, ta sẽ đột phá đến cảnh giới Thần cấp nào?” Thương Thiên hỏi.

Chương 555

“Ừm... chắc khoảng cấp ba tư gì đó.” Thu Thu ở bên cạnh chống cằm trả lời.

Thần cấp cấp ba hoặc cấp bốn ở Cửu Cấp Đại Lục, đó đều là những cường giả mà các bá chủ các phương tranh nhau kết giao!

Câu nói này, Lôi Ân đang nghiêm túc vận công không nghe thấy, nếu nghe thấy, thật sự sẽ tức đến hộc máu.

“Đạo sinh một, một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật, rồi vạn vật quy về một.

Vạn vật quy về một, chính là nhập thần.

Hiện tại ngươi đã ở thần cảnh, chỉ dựa vào hấp thu thiên địa linh khí, cưỡng ép nâng cao tu vi đạt đến thần cảnh, đối với lý giải về đạo thì còn xa mới đủ.

Giống như bèo trôi trong nước, không có bất kỳ căn cơ nào, tự nhiên cũng không thể tìm thấy cơ duyên đột phá, cho nên việc ngươi cần làm bây giờ, là dựa vào sức mạnh Thần cấp, cảm ngộ thiên địa, kết hợp với sở học của bản thân, tìm ra đạo thuộc về mình, sau đó mới có thể tiếp tục tu hành!” Thu Thu nói xong một tràng, Thương Thiên đứng bên cạnh đầu óc đầy dấu hỏi, tu luyện từ khi nào lại liên quan đến đạo?

Cảnh giới đạo không đủ, thì không thể tiếp tục tu hành sao?

Thương Thiên trong lòng thắc mắc, định mở miệng hỏi, thì Thu Thu như có cảm ứng, trực tiếp nói với Thương Thiên: “Mau nghiêm túc xem cho ta, xem Lôi Ân lĩnh ngộ như thế nào.

Người bình thường đạt đến Thần cấp, trong lòng đều có mầm

mống của đạo, bây giờ chỉ cần kích phát là được.

Cái đạo lý này ở Cửu Cấp Đại Lục, ngay cả một đứa trẻ cũng biết, cũng chỉ có cái đại lục mảnh vỡ đó, tu hành chi đạo, thực sự quá lạc hậu, cho nên ngay cả đạo lý đơn giản nhất cũng không biết.

Ta nói những điều này, cũng chỉ là thuận nước đẩy thuyền, gấm thêm hoa mà thôi, Lôi Ân sớm muộn cũng sẽ ngộ ra.

Bây giờ ngươi có thể xem kỹ Lôi Ân đột phá như thế nào, với thiên phú của ngươi, chắc cũng sẽ có điều minh ngộ!" Nghe lời của Thu Thu, Thương Thiên lập tức ngậm miệng, không nói nữa.

Khoảnh khắc này, Thương Thiên mới biết được, mình rốt cuộc nhỏ bé và vô tri đến mức nào so với Cửu Cấp Đại Lục bao la.

Giống như một con ruồi xanh, Thương Thiên vẫn luôn tự đắc về thiên phú của mình, cũng như tu vi tăng nhanh trên đại lục, vẫn luôn tự mãn, cho rằng mình là tuyệt thế thiên tài.

Nhưng hôm nay sau khi đến Cửu Cấp Đại Lục, mới phát hiện, ngay cả thường thức tu hành đơn giản nhất cũng không biết, chẳng khác nào ếch ngồi đáy giếng.

Thiên tài như hắn, Cửu Cấp Đại Lục không thể nào không có, cộng thêm tám đại lục cấp khác, bảy đại lục cấp khác, trời đất rộng lớn vô biên như vậy, chẳng lẽ không có nhân vật thiên tài yêu nghiệt nào sao?

Điều đó căn bản không thể.

Không chừng, thiên tài mạnh hơn hắn, có khối người ra đó, không thể vì chút thành tích nhỏ hiện tại mà tự mãn, cho rằng người trong thiên hạ đều không bằng mình!

Cho nên, khoảnh khắc này, Thương Thiên hoàn toàn thu lại lòng khinh thị, với một tâm thái thành kính, bình hòa và nghiêm túc hơn, đi

tu hành vấn đạo, cầu được trường sinh, tiêu dao tự tại.

Khoảnh khắc này, Thương Thiên chỉ cảm thấy toàn thân thông suốt, nội tâm một mảnh trong sáng, linh đài thanh u!

Nhận thức về cả trời đất cũng rõ ràng hơn vài phần.

Lúc này, Thương Thiên nhìn lại Lôi Ân, phát hiện cảnh tượng trước mắt đã khác, như thể đã thay đổi một không gian, trời đất càng thêm rõ ràng.

Lôi Ân ngồi xếp bằng ở đó, phảng phất như kết nối với trời đất, cả người như hòa vào trong trời đất.

Linh khí giữa trời đất, đang hội tụ về phía Lôi Ân, quanh thân hắn được bao phủ bởi một lớp sương mù, đang cải tạo thân thể hắn.

Chỉ thấy, khoảnh khắc này, Lôi Ân như thể mở mắt, tay kết một thủ quyết không tên, một cỗ đạo ý không tên, bắt đầu quanh quẩn sinh ra quanh Lôi Ân, lúc ẩn lúc hiện, thần bí khó lường, huyền diệu vô cùng.

Khoảnh khắc này, Thương Thiên cảm thấy không còn nhìn thấu Lôi Ân nữa, một cỗ sát ý lúc có lúc không, đã sinh ra quanh Lôi Ân!

Thu Thu lúc này nhìn Lôi Ân, thầm tán thưởng một tiếng, đạo ý mà Lôi Ân hội tụ, lại là thứ sát chi đạo, tuy chỉ có một chút một sợi, nhưng cũng vô cùng không tồi!

Thu Thu nhìn sang Thương Thiên, thì càng thêm chấn kinh, vì trạng thái của Thương Thiên lúc này vô cùng kỳ đặc, giống như Lôi Ân, rõ ràng là bị quá trình Lôi Ân ngộ đạo ngưng tụ đạo ý làm cho cảm nhiễm, từ đó cũng rơi vào cảnh giới ngộ đạo kỳ đặc.

Chương 556

Tuy trong đó, có việc Thương Thiên đã cảm tri được sức mạnh thần cảnh, đối với thần cảnh có không ít nhận thức, lại nhìn thấy Lôi Ân đích thân ngộ đạo tụ ý, cộng thêm, nàng cũng đã điểm hóa cho Thương Thiên, cho nên Thương Thiên mới tiến vào cảnh giới ngộ đạo kỳ đặc này, là điều mà người thường chỉ có thể gặp mà không thể cầu.

Nhưng mà, công lao lớn nhất trong đó, phải thuộc về thiên phú của Thương Thiên, thực sự quá mạnh mẽ, nếu không cũng sẽ không như vậy.

Điều này khiến Thu Thu cảm khái, thiên phú của Thương Thiên, e rằng thuộc loại mạnh nhất rồi, thực sự quá mạnh mẽ, chỉ không biết, sau này Thương Thiên rốt cuộc có thể đi đến bước nào, có thể trở thành truyền thuyết hay không.

Nghĩ đến đây, Thu Thu cũng không khỏi có chút âm thầm mong đợi, tương lai của Thương Thiên đã định sẵn không tầm thường, không biết lúc đó sẽ dấy lên sóng gió gì.

Khoảnh khắc này, Lôi Ân cảm nhận được ám sát đạo ý trong cơ thể, sự kích động trong lòng khó mà kìm nén, cảm nhận được sức mạnh to lớn, nếu sau này công kích của mình, kèm theo đạo ý lĩnh ngộ được, thì chiến đấu lực chắc chắn sẽ mạnh mẽ đến đỉnh điểm.

Nhưng Lôi Ân cũng cảm nhận được, đạo ý này, tương đối thích hợp dùng để ám sát, hiệu quả mới là lớn nhất, chiến đấu chính diện lại yếu đi vài phần.

Không còn cách nào, nhìn lại cả cuộc đời hắn, hắn là sát thủ mạnh nhất, tinh thông ám sát, giết vô số người, tự nhiên là lĩnh ngộ ra thứ

sát chi đạo ý!

Đồng thời, cảnh giới của hắn, cũng cuối cùng vào khoảnh khắc này, đã thăng cấp!

Lần này thăng cấp hai tầng thứ, sau này chỉ cần từ từ tu luyện là được rồi, đây mới là điều khiến hắn vui nhất.

Bây giờ đã ngộ ra đạo ý ám sát thuộc về mình, cảnh giới cũng đã thăng cấp, vậy thì Thương Thiên chắc chắn không đánh lại mình rồi!

Nghĩ đến đây, Lôi Ân trong lòng vô cùng vui vẻ.

Một Thần cảnh, bị một tu sĩ Thông Thần cảnh đánh bại, nói ra ngoài quả thực là một trò cười, cho nên phải tìm lại thể diện.

Nghĩ đến đây, Lôi Ân bình tĩnh thu công, từ từ đứng dậy, nụ cười trên mặt rạng rỡ như hoa xuân, cũng không thể kìm nén được.

Cảnh giới bị kẹt nhiều năm như vậy, một sớm được ngộ đại đạo thông, cảm giác này, e rằng mỗi người từng trải qua, đều sẽ giống như hắn.

Lôi Ân ngay lập tức nhìn về phía Thu Thu, chắp tay cảm tạ: "Đa tạ đại ân đại đức của Thu Thu cô nương, ân truyền đạo giải hoặc, vô cùng biết ơn, chỉ cầu có thể hộ tống Thu Thu cô nương về nhà." Nếu như trước đây, Lôi Ân bị Thu Thu ép buộc, vẫn luôn nghĩ đến chuyện trốn chạy, thì khoảnh khắc này, Lôi Ân thật tâm muốn ở lại, giúp Thu Thu về nhà.

Ân oán phân minh, là nguyên tắc làm người của Lôi Ân, tuy nhỏ nhen hay báo thù, nhưng cũng không phải là không có ưu điểm nào.

Thu Thu nhìn Lôi Ân, nhàn nhạt gật đầu, "ừm" một tiếng.

Thu Thu giúp Lôi Ân ngộ đạo, tự nhiên cũng có một tầng ý nghĩa trong đó, dù sao mang theo một con hồ ly bất cứ lúc nào cũng có thể

đâm sau lưng, xa xa không bằng một con chó trung thành, sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn vào lúc nguy cấp.

Lôi Ân nhìn câu trả lời không mặn không nhạt của Thu Thu, cũng không mấy để ý, ngay lập tức, ánh mắt đặt lên người Thương Thiên.

Bây giờ việc muốn làm nhất, tự nhiên là phải dạy dỗ Thương Thiên một trận, lấy lại thể diện đã mất.

Để Thương Thiên nhận thức được bản thân, ngươi bây giờ, không mạnh bằng ta, trước mặt ta, đừng quá kiêu ngạo, nếu không ta sợ không nhịn được mà động thủ!

Cho nên ánh mắt Lôi Ân, ngay lập tức nhìn về phía Thương Thiên, nhưng ngay sau đó, sắc mặt hắn có chút không tự nhiên.

Vừa rồi hắn đã tiến vào cảnh giới kỳ đặc đó, đích thân cảm thụ, cộng thêm bây giờ, đã ngộ ra thứ sát đạo ý, cho nên lần này cảm nhận được, Thương Thiên cũng đã tiến vào cảnh giới kỳ đặc đó, e rằng cũng sẽ giống như mình, ngộ ra thứ huyền diệu kia.

Nhưng Thương Thiên, rõ ràng mới là Thông Thần cảnh giới a!

Sao có thể!

Lôi Ân nhìn Thương Thiên, cảm thấy vô cùng tổn thương, vốn vừa mới ngộ ra đạo, cảnh giới cũng đã thăng cấp, đang định đại triển quyền cước, là lúc dương mi thổ khí.

Kết quả hiện thực lại tạt cho một gáo nước lạnh, khiến hắn nhận rõ hiện thực.

Thương Thiên lại cũng ngộ đạo, chẳng phải là, chiến đấu lực của Thương Thiên, cũng sẽ tăng lên rất nhiều, muốn tìm Thương Thiên lấy lại thể diện, e rằng không dễ dàng như vậy nữa rồi!

Lôi Ân vốn tâm trạng vô cùng vui vẻ, nhưng cảnh tượng này,

khiến hắn cười không nổi!

Lôi Ân không khỏi, dài giọng cảm thán một tiếng, thật là người so với người, tức chết người a!

Chương 557

Thu Thu tự nhiên cũng nhìn thấy cảnh tượng này, thấy sắc mặt Lôi Ân, giống như đang diễn kịch, thay đổi nhanh như vậy, cũng cảm thấy thú vị.

Lôi Ân mà muốn so với Thương Thiên, e rằng thật sự không thể so được, chỉ có thể tự tìm khổ vào thân!

Điều Thu Thu quan tâm, tự nhiên là Thương Thiên ngộ ra, rốt cuộc là đạo gì, dù sao đạo cũng có cao thấp, không phải đạo vốn không có cao thấp, những điều này đều do con người phân chia ra, nhưng cũng gián tiếp cho thấy, đạo mà con người cho là mạnh mẽ.

Cho nên, Thu Thu vô cùng tò mò, Thương Thiên rốt cuộc sẽ ngộ ra một con đường như thế nào!

Còn Lôi Ân, thì đứng ngây tại chỗ, khóe miệng co giật, không dám đi quấy rầy, trừ khi không sợ chết, không sợ Thu Thu.

Hắn cảm giác, cảnh giới của mình, tuy đã thăng cấp, nhưng đối mặt với Thương Thiên sau khi ngộ đạo, e rằng cũng không đánh lại được.

Nghĩ đến đây, Lôi Ân thầm thở dài một hơi, mệnh a!

Đến đây, cái tâm muốn tìm lại thể diện của Lôi Ân, cũng đã nhạt đi vài phần, không còn nghĩ đến việc phải tìm lại thể diện nữa, cho nên tâm tình, ngược lại lại trở nên vui vẻ hơn không ít.

Thương Thiên, vào khoảnh khắc này, lại không hề hay biết gì về những chuyện xảy ra bên ngoài, không biết Lôi Ân đã kết thúc hành trình ngộ đạo của mình.

Thương Thiên bây giờ, đang chìm đắm trong trời đất, nhìn thấy

trời đất nhật nguyệt, hoa cỏ cây cối, ngũ hành lôi điện, thế giới vạn vật, đạo ở trong đó.

Thương Thiên dường như chỉ cần một ý niệm, là có thể ngộ được một trong số đó!

Nhưng khoảnh khắc này, Thương Thiên có chút do dự, tuy chỉ trong tầm tay, có thể có được một trong số đó, nhưng hắn cảm giác, những đại đạo này đều không thuộc về mình, đều không phù hợp.

Đại đạo của Thương Thiên, không phải như vậy, cho nên Thương Thiên do dự, rốt cuộc có nên chọn hay không.

Nhưng đây là cơ hội ngàn năm khó gặp, bỏ lỡ một lần, muốn gặp lại lần sau, e rằng khó lại thêm khó!

Cho nên Thương Thiên lúc này, bắt đầu rối rắm, rốt cuộc có nên chọn một cái hay không.

Thương Thiên nhìn những đại đạo ngay trước mắt, trong lòng vô cùng rối rắm, rốt cuộc có nên chọn chúng hay không, nhưng chúng, dường như không phù hợp với lý niệm của mình a!

Tuy trong đó, có vô số đạo pháp cường đại, ví như nhật nguyệt tinh thần, ngũ hành lôi điện, đều là những đại đạo cực kỳ cường đại vô cùng.

Nhưng Thương Thiên cảm giác, những thứ này không phù hợp với bản tâm của mình.

Thương Thiên vẫn luôn làm việc theo bản tâm của mình, gặp chuyện bất bình, gặp người bất bình, nên ra tay thì ra tay, tuyệt đối sẽ không vì đối phương có bối cảnh thế lực mạnh mẽ mà có điều e ngại, trực tiếp ra tay, không vi phạm bản tâm của mình.

Nhưng khoảnh khắc này, Thương Thiên lại có chút dao động, vì những đại đạo này thực sự quá mạnh mẽ, người thường, e rằng cả

đời cũng không gặp được, vậy mà hắn lại gặp được.

Giống như một người nghèo, bước vào núi vàng núi bạc, có chịu đựng được không?

Sẽ không nghĩ đến việc lấy chút vàng bạc đi sao?

Căn bản không thể!

Cho nên khoảnh khắc này Thương Thiên rơi vào rối rắm, hắn có thể cảm nhận được, nếu lựa chọn, bây giờ lấy một trong số đó, thì thành tựu sau này, e rằng sẽ giảm đi rất nhiều, căn bản không thể đạt đến đỉnh núi cao nhất.

Nhưng đối mặt với nhiều cám dỗ như vậy, lại khó mà chống lại.

Thương Thiên rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Khoảnh khắc này, hắn rơi vào hồi ức, về những việc mình đã làm, không ngừng hỏi lại bản tâm của mình.

Tu hành vì điều gì, võ lực cường đại, trường sinh tiêu dao, đại tự tại?

Thương Thiên phảng phất như đã qua rất lâu, lại phảng phất như chỉ qua một khoảnh khắc, cuối cùng, Thương Thiên trong lòng hạ quyết tâm, quyết định không cần những đại đạo này, tất cả tuân theo bản tâm của mình, không quản cám dỗ trở ngại phía trước!

Thế là vào khoảnh khắc này, Thương Thiên đưa tay ra vạch một cái, nhật nguyệt giữa trời đất trước mặt biến mất, lại đưa tay ra lau một cái, tinh ngân hà biến mất.

Chương 558

Thương Thiên từ từ loại bỏ những thứ này, chỉ để nhìn rõ bản tâm của mình.

Dần dần, theo những đại đạo bị Thương Thiên lau đi ngày càng nhiều, lại có một chuôi kiếm khổng lồ xuất hiện trong hư không.

Thương Thiên không dừng lại, tiếp tục từ từ lau, sau đó lộ ra thân kiếm, mặt kiếm, mũi kiếm.

Cho đến cuối cùng, lộ ra một thanh cự kiếm vô cùng to lớn.

Thương Thiên nhìn thanh cự kiếm này, vui vẻ cười, đây mới là bản tâm của mình a!

Kiếm là quân tử trong binh khí, quân tử tự cường không ngừng, đức dày chở vật, là binh khí mà hiệp nghĩa chi sĩ sử dụng, phù hợp nhất với bản tâm của Thương Thiên, kiếm đạo.

Tuy kiếm thuật của Thương Thiên không giỏi, nhưng không sao.

Thương Thiên cảm thấy, mọi thứ đều không muộn, kiếm bây giờ có thể bắt đầu học, mọi sự vật chỉ cần phát hiện, đều không muộn, không nên vì cớ mà từ bỏ.

Bây giờ, Thương Thiên đã nhìn thấy phương hướng của đại đạo, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Trong nháy mắt, Thương Thiên thoát ra khỏi cảnh giới ngộ đạo.

Lúc này trên người Thương Thiên, không có đạo ý xuất hiện, nhưng khí chất của cả người, lại phảng phất như đã thay đổi, cho người ta một cảm giác hiệp cốt đan tâm, vô cùng chính nghĩa.

Lôi Ân khoảnh khắc này, mắt sáng rực lên, Thương Thiên ngộ

đạo, lại không ngộ ra được gì, chẳng phải là, Thương Thiên không còn là đối thủ của Lôi Ân nữa sao!

Cho nên Lôi Ân lúc này vui vẻ, trên mặt ngay lập tức, lại hiện lên nụ cười!

Lôi Ân đang định cười khoái trá thì lập tức nín lại, chỉ có thể mừng thầm trong lòng, bởi vì nếu bây giờ mà thể hiện ra ngoài thì thật quá khó xử!

Cho nên Lôi Ân vẫn biết chừng mực, không cười ha hả hay lên tiếng đả kích.

Nhưng điều Lôi Ân không ngờ tới là Thương Thiên lại bước đến trước mặt hắn, nói: "Lôi Ân huynh đệ, cảm ơn ngươi.

Nếu không có ngươi, ta e rằng cũng không thể tìm ra con đường của mình!" Thương Thiên của giờ khắc này, cả con người đều đã thay đổi.

Hắn đã tìm thấy con đường của mình, đã có được tư cách để tiến tới cảnh giới cường giả tối cao.

Cuối cùng, Thương Thiên bước đến chỗ Thu Thu, mở lời: "Cảm ơn tỷ đã chỉ điểm, nếu không ta cũng không thể tìm ra con người thật của mình.

Chuyện cướp bóc không phù hợp với bản tâm của ta.

Nếu phải cướp đoạt, ta chỉ đứng nhìn tỷ ra tay mà không động thủ cũng không được, sẽ đi ngược lại con đường đại đạo của ta!" Thu Thu nhìn Thương Thiên, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và sững sờ.

Lúc này, thấy Thương Thiên lại nói ra những lời như vậy, nàng cũng đã hoàn toàn xác định.

Nàng vỗ vỗ lên ngực, bình tĩnh nói: "Không ngờ ngươi lại thật sự

bước ra được một bước, tìm thấy phương hướng đại đạo của mình, có được tư cách tiến tới cảnh giới cường giả tối cao.

Thật không đơn giản.” Bởi vì Thu Thu hiểu rất rõ, ở cảnh giới của Thương Thiên mà muốn tìm ra con đường của mình, rồi kiên trì đi tiếp, rốt cuộc khó khăn đến mức nào!

Khi tu sĩ tu hành, đến một cảnh giới nào đó, phát hiện ra mình không thể tiến vào cảnh giới tiếp theo được nữa, lúc đó mới nhận ra mình đã đi sai đường.

Hoặc là tiếp tục cưỡng ép tu luyện, cứ như vậy thì rất ít người có thể trở thành chí cường giả.

Hoặc là lúc đó phải tìm đường mới, tìm con đường thuộc về mình, rồi tiếp tục tu hành.

Thương Thiên lại có thể tìm ra ở cảnh giới này, cho thấy thiên phú của hắn vượt xa rất nhiều người, sẽ đi ít đường vòng hơn so với họ.

Cứ tu hành như vậy, nếu gặp phải bình cảnh, đó là do tự thân tu hành chưa đủ, chứ không phải do con đường sai lầm.

Điều càng không đơn giản hơn là, cốt cách của hắn lại là một hiệp khách.

Chương 559

Đã tìm ra phương hướng rồi thì càng không thể làm trái bản tâm.

Tuy không giống như nàng, làm việc hoàn toàn tùy theo sở thích, nhưng con người như Thương Thiên cũng tốt, ít nhất đáng để kết giao.

Một người bạn thật sự, không cần lo lắng Thương Thiên sẽ giở trò sau lưng, hãm hại người khác.

Thương Thiên nghe Thu Thu trả lời thì vui vẻ cười lớn.

Thu Thu nói đáng để kết giao, ý ngầm là, ta từ bỏ việc cướp bóc và những chuyện trái đạo nghĩa này, nàng sẽ tin tưởng ta, tin rằng ta có thể đưa nàng về nhà.

Lôi Ân đứng bên cạnh thì mặt đầy dấu chấm hỏi, đầu óc như một mớ hồ dán.

Tìm thấy con đường của mình rồi thì không cướp bóc nữa?

Không cướp bóc thì nhiều linh thạch như vậy, làm sao gom đủ?

Hắn thật sự không hiểu nổi.

Nhìn dáng vẻ này, nghe ngữ khí của Thu Thu, dường như Thu Thu còn lợi hại hơn cả hắn, nhưng rõ ràng Thương Thiên còn chưa lĩnh ngộ được một đạo ý nào cả!

Lợi hại ở chỗ nào chứ?

Vì vậy, Lôi Ân không hiểu, một chút cũng không hiểu.

Hắn bèn trực tiếp mở miệng hỏi, thuận tiện hỏi luôn một việc mà trong lòng hắn không biết, đó là sự phân chia cảnh giới Thần cảnh cụ thể, hiện tại hắn rốt cuộc đang ở cảnh giới nào!

Hắn liền nhìn thẳng vào Thu Thu, hỏi: "Thu Thu cô nương, ta muốn hỏi, Thương Thiên rõ ràng chưa lĩnh ngộ được đạo chi chân ý, tại sao lại có được con đường bước tới cường giả tối cao chứ?

Còn ta bây giờ, rốt cuộc đang ở tầng thứ nào?" Thu Thu nghe Lôi Ân hỏi, cũng không giấu giếm, vì đây vốn không phải bí mật gì to tát, sớm muộn gì Lôi Ân cũng sẽ biết.

Bây giờ Lôi Ân đã hỏi, Thu Thu cũng trực tiếp trả lời: "Nói đơn giản, sau này Thương Thiên tu hành sẽ luôn thuận buồm xuôi gió, không gặp phải bình cảnh đại đạo.

Bởi vì đại đạo giữa trời đất cuối cùng cũng sẽ bị cảm ngộ hết, con đường đại đạo sau này cần phải tự mình sáng tạo mới có thể đạt tới cảnh giới tiếp theo.

Thương Thiên đã tìm thấy con đường đại đạo của mình, sẽ gặp ít trở ngại hơn.

Giống như những người khác, ví dụ như tu luyện hỏa diễm.

Sau khi hỏa diễm chi đạo trong trời đất bị cảm ngộ hết, họ cần phải sáng tạo ra hỏa diễm đại đạo của riêng mình.

Nhưng những điều này bây giờ nói với các ngươi còn quá sớm, ngay cả ta cũng còn xa mới đạt tới tầng thứ đó.

Với cảnh giới của các ngươi, nghe quá nhiều sẽ có ảnh hưởng, ta sẽ không nói chi tiết nữa.

Về phần cảnh giới của ngươi, là Nhập Thần tầng thứ ba.

Thần cảnh chia làm: Nhập Thần, Chân Thần, Thần Vương, Thần Thánh, Thần Tôn.

Mỗi cảnh giới lớn lại chia làm chín tiểu tầng thứ.

Ngươi hiện đang ở Nhập Thần tầng thứ ba, là bước đầu tiên của

Thần cảnh.

Ta chỉ cho ngươi biết năm cảnh giới của toàn bộ Thần cảnh.

Những cảnh giới sau này nói cho ngươi cũng vô dụng, vì hiện tại ngươi không tiếp xúc được.

Cứ từ từ tu luyện đi, đặc biệt là Thương Thiên, đừng tưởng tìm được con đường của mình là có thể kê cao gối ngủ, ngươi còn chưa vào Nhập Thần cảnh giới đâu, phải càng nỗ lực tu hành hơn nữa." "Ta biết rồi, Thu Thu tỷ!" Thương Thiên đáp lại.

Đối với Thương Thiên, hắn tu luyện vẫn luôn rất khắc khổ, càng sẽ không vì bây giờ tìm được con đường của mình mà bắt đầu lười biếng, điều đó không phù hợp với tính cách của hắn.

Chương 560

Càng có cơ hội, Thương Thiên sẽ càng nỗ lực hơn!

Thu Thu lại có chút ngạc nhiên, Thương Thiên lại gọi nàng là tỷ, nhưng nàng cũng không từ chối mà vui vẻ chấp nhận!

Thương Thiên cũng hiểu rõ, tuy rằng vì không gian giới chỉ mà hắn có thể áp chế Thu Thu, nhưng nếu cần nàng giúp đỡ thì thực lực của nàng lại cao hơn hắn rất nhiều, tuổi tác cũng lớn hơn hắn, gọi một tiếng tỷ cũng không có vấn đề gì.

Ngược lại, điều này còn có thể kéo gần quan hệ giữa hai người, hà cớ gì mà không làm!

Lôi Ân đứng bên cạnh cũng đã nghe hiểu ý của Thu Thu, sau này thành tựu của Thương Thiên sẽ vượt xa hắn, trừ phi Lôi Ân cũng tìm được con đường của mình, hoặc là đạo ý ám sát hiện tại chính là con đường của hắn.

Nhưng rất nhanh, Lôi Ân lắc lắc đầu, không nghĩ tới những chuyện đó nữa.

Vốn dĩ có thể đến được đại lục cao cấp hơn, cảnh giới được đề thăng đã khiến hắn cảm thấy vui vẻ và mãn nguyện rồi.

Bây giờ nghĩ những chuyện vẩn vơ đó cũng không có ý nghĩa gì, dù sao Thương Thiên hiện tại cảnh giới còn thấp hơn hắn, cũng đánh không lại hắn vì chưa lĩnh ngộ đạo ý.

Nhưng điều hắn biết bây giờ là Thương Thiên không cướp bóc nữa, Thu Thu cũng đã đồng ý, vậy linh thạch từ đâu ra?

Đó là mấy trăm triệu linh thạch đó!

Nếu đi làm việc, e rằng cả trăm kiếp cũng không đủ!

Căn bản không kiếm được nhiều linh thạch như vậy.

Nào có giống như bây giờ, tùy tiện cướp một chuyến là được hai mươi vạn linh thạch, chẳng cần mấy năm là có thể kiếm đủ!

Hoàn toàn không tốn công tốn sức.

Vì vậy Lôi Ân hiện tại muốn hỏi Thương Thiên, nếu không cướp nữa, rốt cuộc định đi đâu để kiếm nhiều linh thạch như vậy, giúp Thu Thu về nhà, về đại lục cấp ba.

Vấn đề này không chỉ Lôi Ân muốn hỏi, mà ngay cả Thu Thu cũng rất muốn hỏi.

Không dựa vào cướp bóc nữa, vậy phải dựa vào việc kiếm linh thạch rồi!

Nhưng Thu Thu lại nhanh hơn Lôi Ân một bước, trực tiếp hỏi Thương Thiên: "Hảo đệ đệ, ta đã phối hợp với đệ, không đi cướp bóc nữa, cùng đệ đi chung một con đường.

Nhưng không cướp bóc nữa, chúng ta phải đi đâu để kiếm linh thạch đây?

Mấy trăm triệu linh thạch đó!" Thương Thiên nghe vậy khẽ cười, vấn đề này hắn đã có tính toán trong lòng!

Mấy trăm triệu linh thạch của Thu Thu là để đi phi đĩnh đến Ngũ Cực Thiên.

Vì vấn đề khoảng cách, nó giống như người phàm đi xe ngựa, phí xe một cây số và hai cây số không thể nào giống nhau được.

Vì vậy có thể rút ngắn khoảng cách, định ra một kế hoạch nhỏ, có thể đi đến đại lục cấp tám trước.

Thương Thiên tin rằng, chắc chắn có phương pháp khác để đến đại lục cấp tám!

Vì vậy Thương Thiên trực tiếp hỏi Thu Thu: “Thu Thu tỷ, nếu từ đại lục của ta có thể trực tiếp phá vỡ không gian đến đại lục cấp chín, vậy thì để đến Ngũ Cực đại lục, chắc không chỉ có một cách là ngồi phi đĩnh đâu nhỉ, hẳn phải có con đường khác chứ!” Thu Thu đảo cặp mắt trắng dã, cạn lời.

Nếu thật sự đơn giản như Thương Thiên nói, nàng đã sớm phá vỡ không gian về nhà rồi.

Nhưng đại lục cấp chín có quy tắc thiên địa hoàn chỉnh, có sức mạnh áp chế, có thể phá vỡ không gian, xuyên qua đại lục đều là siêu cấp cường giả.

Nàng làm không được.

Đại lục cấp chín này đâu phải là mảnh vỡ đại lục nơi Thương Thiên ở!

Hiện tại bị nhốt trong giới chỉ, nàng căn bản không thể làm được.

Chương 561

Vì vậy Thu Thu nhất thời không nói nên lời.

Lúc này, Lôi Ân cũng đang đứng bên cạnh lắng nghe.

Ở cấp bậc Nhập Thần, hắn tự nhiên cảm nhận được sự áp chế mạnh mẽ của quy tắc thiên địa, căn bản không thể nào phá vỡ thiên địa để đến một thế giới khác.

Thấy Thu Thu cạn lời, hắn tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này để chế nhạo Thương Thiên, lấy lại thể diện.

Dù sao hắn cũng là người trưởng thành bị một đứa trẻ mắng mấy câu, tính tình vô cùng không tốt, thù dai, không thể nào quên được chuyện Thương Thiên làm hắn mất mặt.

Vì vậy Lôi Ân lúc này không khách khí nói với Thương Thiên: "Thương Thiên huynh à!

Ta còn tưởng huynh có chủ ý gì hay, hóa ra lại là cái chủ ý tệ hại này!

Huynh chưa đến cấp Nhập Thần, e là không cảm nhận được, quy tắc của phương thiên địa này mạnh hơn nhiều so với đại lục chúng ta ở trước đây, căn bản không có cách nào phá vỡ không gian của thế giới này để đến thế giới khác.

Nếu muốn xuyên việt không gian trong phạm vi thế giới này thì được, chứ muốn xuyên qua cả thiên địa thì thật sự không được đâu!" Thương Thiên không để ý đến lời của Lôi Ân, xem ra Thu Thu đã hiểu lầm ý của hắn.

Hắn cũng không phải kẻ ngốc, lại thêm việc cảm nhận được sức mạnh Thần cảnh, tự nhiên cũng hiểu được một chút.

Muốn phá vỡ một phương thiên địa hoàn chỉnh để đến một phương thiên địa khác là chuyện vô cùng gian nan, rất ít người có thể làm được, đều là những siêu cấp cường giả mới có khả năng đó.

Ý của Thương Thiên là, ngoài cách này ra, còn có con đường nào khác không.

Ví dụ như ở đại lục của hắn, đạt đến Thần cảnh, mượn sức mạnh của lôi kiếp có thể phá vỡ hư không phi thăng đến đại lục cấp chín.

Đại lục cấp chín chắc cũng nên như vậy.

Vì vậy, giờ phút này, Thương Thiên chuẩn bị giải thích cho rõ ràng.

Đối với toàn bộ kế hoạch kiếm tiền, Thương Thiên cũng đã có một vài ý tưởng, nên ngay lúc này hắn lại nói: "Tỷ hiểu lầm rồi, ý của ta là, chúng ta có thể đến đại lục cấp tám trước, như vậy thì phí phi đĩnh sẽ ít hơn nhiều!

Từ đại lục cấp chín đến đại lục cấp tám, chắc cũng giống như mảnh vỡ đại lục nơi ta ở, có thể thông qua độ kiếp phi thăng để đi vào!" Khi Thương Thiên giải thích xong lần nữa, Thu Thu mới hiểu ra, hóa ra Thương Thiên có chủ ý này.

Ở đại lục cấp chín, quả thực có thể làm như vậy.

Chỉ cần đạt tới đỉnh phong cảnh giới Nhập Thần, đột phá đến cảnh giới Chân Thần, là có thể mượn sức mạnh của lôi kiếp để tiến vào đại lục cấp tám.

Đến đại lục cấp tám rồi, lại đi phi thuyền, quả thực có thể tiết kiệm được mấy chục triệu linh thạch.

Nhưng với tốc độ tăng cấp của hai tên này, e rằng phải mất mấy năm mới có thể đến đỉnh phong cảnh giới Nhập Thần.

Nhưng Thu Thu nghĩ lại, nàng đã ở trong mảnh vỡ đại lục đó nhiều năm như vậy rồi, cũng không thiếu mấy năm này.

Nhưng cuối cùng, linh thạch rốt cuộc phải giải quyết thế nào đây?

Nghĩ đến đây, Thu Thu lại nhìn về phía Thương Thiên hỏi: "Người của đại lục cấp chín khi đột phá cảnh giới Chân Thần, thiên kiếp dẫn tới quả thực có thể thông đến đại lục cấp tám, nhưng cần linh thạch mà!

Linh thạch này, chúng ta phải kiếm thế nào đây?" Thương Thiên nghe lời của Thu Thu, trong lòng lập tức có cơ sở, lại nói: "Thu Thu tỷ, chuyện linh thạch chúng ta có thể từ từ kiếm.

Vừa lịch luyện vừa kiếm linh thạch, có thể đề thăng cảnh giới.

Ta sẽ tìm kiếm thiên tài địa bảo trên mảnh đại lục này, sau đó đem bán.

Một vài bảo vật tốt, bán được một vạn linh thạch chắc không có vấn đề gì đâu nhỉ!" Nghe lời của Thương Thiên, Thu Thu cũng hoàn toàn hiểu rõ ý đồ của hắn.

Vừa lịch luyện tìm bảo vật, vừa tu luyện.

Phải thừa nhận rằng, cách kiếm linh thạch như vậy, đối với việc nâng cao tu vi quả thực là nhanh nhất, nhanh đến không gì sánh bằng.

Chương 562

Bởi vì trong sự rèn luyện giữa sinh và tử, tiềm năng của con người sẽ được kích phát.

Lại thêm việc tìm kiếm bảo vật, quả thực càng dễ đột phá hơn.

Một người như vậy, chiến đấu lực cũng sẽ càng mạnh mẽ hơn.

Vì vậy, cách này của Thương Thiên cũng rất tốt.

Nàng đồng ý, coi như đi chơi một chuyến, dù sao cũng không vội.

Thế là Thu Thu nhìn về phía Thương Thiên, nói: "Nếu đã như vậy, được thôi, chúng ta tìm một nơi, dò la cho kỹ, xem nơi nào có bảo vật xuất hiện, nơi nào bảo vật nhiều nhất, chúng ta đi tìm bảo vật đi!" Lôi Ân lúc này cũng không có ý kiến.

Mặc dù hắn nghĩ, trực tiếp đồ sát một tòa thành, sau đó cướp sạch tài phú của tòa thành đó, chẳng phải là có hết rồi sao?

Căn bản không cần phiền phức như vậy, đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi.

Nhưng Lôi Ân cũng biết, ở đại lục cấp chín, không phải là mảnh vỡ đại lục mà hắn từng ở.

Cường giả vô số, không dung túng cho việc làm càn.

Sau khi cân nhắc tổng hợp, Lôi Ân cũng đồng tình với lời của Thương Thiên, quyết định đi tìm bảo vật lịch luyện, sớm ngày đạt tới cảnh giới Chân Thần.

Đối với sức mạnh, hắn vô cùng khao khát.

Thương Thiên thấy Thu Thu và Lôi Ân đều đồng ý với đề nghị của mình, không khỏi có chút vui mừng.

Mặc dù hắn không quan tâm đến suy nghĩ của Lôi Ân, chỉ quan tâm đến Thu Thu, nhưng có thêm một người đồng tình, luôn khiến người ta vui vẻ, khiến tâm tình vô cùng hân hoan.

Như vậy, giữa mọi người sẽ không xảy ra xung đột, thật là tuyệt vời!

Vì vậy Thương Thiên nhìn Thu Thu và Lôi Ân nói: "Nếu hai vị đều không phản đối đề nghị của ta, vậy chúng ta hãy chính thức bắt đầu cuộc phiêu lưu ở đại lục cấp chín thôi.

Việc đầu tiên chúng ta cần làm bây giờ là tìm một tòa thành trì gần nhất, sau đó dò la cho kỹ, nơi nào có thiên tài địa bảo xuất thế, chúng ta có thể xuất phát rồi!" "Được, chúng ta cứ đi theo hướng xe ngựa đi, chắc chắn có thể thấy được nơi có người ở!" Thu Thu nói.

Thương Thiên gật gật đầu.

Vừa rồi Thủy Tinh Quân rõ ràng đang vận chuyển đồ vật, điểm đến chắc chắn là nơi có người ở.

Chỉ cần đi theo hướng đó là được!

Đối với đề nghị này, Thương Thiên hiển nhiên không có ý kiến.

Còn Lôi Ân, dĩ nhiên là nghe theo Thu Thu.

Mọi việc đều đã sắp xếp xong xuôi!

Thương Thiên lên xe ngựa, đưa tay mời Thu Thu cùng lên.

May mà lúc đánh nhau vừa rồi, mấy con ngựa không bị giết, nếu không bây giờ ngay cả một công cụ đi bộ cũng không có!

Thu Thu bước tới, ngồi ở phía bên kia, Lôi Ân cũng đi tới.

Thương Thiên lập tức cạn lời, một chút tinh ý cũng không có.

Hắn đành phải mở miệng nói: "Lôi huynh, phiền huynh làm phu

xe, cầm cương chỉ hướng.

Ta vừa mới ngộ ra con đường đại đạo của mình, cần phải tĩnh tâm tham ngộ kỹ lưỡng, trọng trách này chỉ có thể giao cho huynh thôi!" Nghe lời của Thương Thiên, Lôi Ân hừ một tiếng không vui, mặt mày đen sạm, bất đắc dĩ làm phu xe.

Thương Thiên thấy mọi việc đã đi vào quỹ đạo, cũng không quan tâm đến ngoại giới nữa.

Chương 563

Hắn từ trong trữ vật giới chỉ lấy ra một thanh vũ khí trường kiếm cuối cùng, tên là Bắc Hải Kiếm, thân kiếm vô cùng sắc bén.

Thương Thiên trực tiếp đeo kiếm sau lưng.

Bây giờ hắn muốn cùng kiếm thiết lập mối liên kết, để khí cơ cùng kiếm tương dung.

Thương Thiên đeo kiếm lên lưng, khí chất càng thêm bất phàm xuất chúng, giống như một vị kiếm hiệp chân chính.

Sau đó, Thương Thiên lật tìm kỹ lưỡng trong số những vật phẩm đoạt được, tìm thấy mấy quyển kiếm phổ.

Hắn chưa từng học kiếm, nên những thứ này đều bị vứt trong góc phủ bụi, hắn căn bản không để ý đến.

Thương Thiên liền từ trong đó chọn ra ba quyển kiếm pháp phù hợp nhất.

Ba quyển kiếm pháp này dường như là một bộ, lần lượt là "《Lôi Kiếm Quyết》, 《Hỏa Kiếm Quyết》, 《Lôi Hỏa Kiếm Quyết》".

Thương Thiên liền mở kiếm phổ ra xem xét kỹ lưỡng.

Sau một canh giờ, hắn đã đại khái nghiên cứu qua một lượt.

Ba quyển kiếm phổ này uy lực rất lớn, đều là lôi và hỏa, những sức mạnh chí cường chí cương của trời đất, cũng rất phù hợp với bản tâm của Thương Thiên.

Vì vậy, Thương Thiên quyết định, bắt đầu học kiếm pháp từ ba quyển kiếm phổ này.

Trong đó 《Lôi Kiếm Quyết》 và 《Hỏa Kiếm Quyết》 tương tự

nhau, tu luyện cái nào trước cũng được.

Duy chỉ có 《Lôi Hỏa Kiếm Quyết》, người tu hành bắt buộc phải tu luyện thành công cả 《Lôi Kiếm Quyết》 và 《Hỏa Kiếm Quyết》 mới có thể tu hành.

Nhưng Thương Thiên cũng không để tâm, cứ từ từ là được, muốn một miếng ăn thành mập là chuyện không thể nào!

Điều hắn cần làm bây giờ là từ từ tu hành.

Nhưng Thương Thiên rất rõ ràng, trên thế giới này, nền tảng là quan trọng nhất.

Sau khi chọn xong kiếm quyết muốn tu luyện, điều Thương Thiên cần làm bây giờ là tăng cường kiếm pháp cơ sở, đó mới là chân lý thực sự.

Đối với Thương Thiên, vạn trượng lầu cao từ đất mà lên, nền móng mới là điều quan trọng nhất.

Thương Thiên hiện tại sở dĩ có thể mạnh như vậy, có thể dùng cảnh giới Thông Thần hậu kỳ đánh bại Lôi Ân, một tu sĩ Nhập Thần cảnh giới, tất cả đều là vì hắn rất coi trọng căn cơ của mình.

Căn cơ của Thương Thiên vô cùng vững chắc, chiến đấu lực hiện tại mạnh mẽ như vậy không hoàn toàn là do thiên phú của hắn, mà cũng có mối quan hệ mật thiết với căn cơ.

Vì vậy, giờ khắc này, Thương Thiên đứng trên xe ngựa, bắt đầu luyện kiếm pháp.

Mọi thứ bắt đầu từ cơ bản nhất, từ những chiêu thức đơn giản nhất của kiếm, Kiếm đạo có tổng cộng mười bảy chiêu thức cơ sở, bây giờ Thương Thiên phải luyện từ chiêu thứ nhất, đó là đâm kiếm.

Một chiêu đâm kiếm lại phân ra thành đâm thẳng, đâm lên, đâm

xuống, đâm thấp, đâm sau, đâm dò.

Mỗi một chiêu đâm kiếm, Thương Thiên đều phải luyện tập trong một canh giờ.

Đối với hắn, mọi thứ đều không phải là trò đùa.

Trong không khí, từ lúc ban đầu kiếm không có tiếng động, đến cuối cùng, mỗi lần Thương Thiên xuất kiếm đều có thể phát ra tiếng kiếm ngân, bởi vì kiếm đạo là đại đạo phù hợp nhất với hắn.

Cho nên Thương Thiên học kiếm đạo rất nhanh chóng, học kiếm đạo đối với hắn là chuyện vô cùng dễ dàng.

Mặc dù luyện kiếm rất vất vả, nhưng cái cảm giác có thể cảm nhận được mình đang tiến bộ từng giờ từng khắc cũng vô cùng tuyệt vời.

Thương Thiên rất hưởng thụ quá trình này.

Chương 564

Trong mười ngày tiếp theo, mỗi ngày Thương Thiên đều luyện kiếm mười canh giờ, năm canh giờ còn lại dùng để tu hành luyện khí, thời gian cuối cùng mới dùng để ăn cơm ngủ nghỉ.

Mức độ khắc khổ của hắn khiến cả Thu Thu và Lôi Ân đều phải chấn động.

Thương Thiên hoàn toàn đắm chìm trong đó.

Con đường mà Thương Thiên lĩnh ngộ, con đường thuộc về hắn, bọn họ cũng đều đã nhìn ra, rõ ràng là kiếm đạo!

Nếu không thì hắn đã không ngày ngày luyện kiếm!

Lúc này, Lôi Ân cũng có chút khâm phục Thương Thiên.

Chú ý đến mức độ tu hành khắc khổ của Thương Thiên, nếu đổi lại là hắn, chưa chắc đã làm được.

Đồng thời, Lôi Ân cũng đã hiểu ra phần nào tại sao Thương Thiên lại mạnh mẽ như vậy.

Một người nỗ lực tu hành như thế, không mạnh mẽ mới là chuyện không thể!

Mãi cho đến mười ngày sau, ba người lái xe ngựa cuối cùng cũng đến được một thị trấn nhỏ, tên là Thu Nguyệt Thành.

Lôi Ân nhìn Thu Nguyệt Thành không xa, quay lại nói với hai người phía sau: "Chúng ta đến nơi rồi, mau xuống xe xem sao, tìm người hỏi thăm tin tức." Thu Thu là người đầu tiên mở đôi mắt đang nhắm nghiền, nhìn Thương Thiên đang vung kiếm mà có chút cạn lời, lại mở miệng nói với hắn: "Hảo đệ đệ, chúng ta đến nơi rồi, mau thu kiếm lại đi!" Thương Thiên lúc này mới từ trạng thái vong ngã thoát

ra, nhìn Thu Thu có chút ngại ngùng gãi gãi đầu, sau đó phản tay cắm kiếm vào vỏ sau lưng.

Thu Thu nhìn cảnh này, thầm mắng một tiếng: "Đúng là một tên yêu nghiệt!" Mới luyện kiếm mười ngày mà đã có kiếm khí ẩn hiện, thật quá biến thái!

Mười ngày tương đương với người khác luyện kiếm ba tháng.

Mặc dù nguyên nhân trong đó là vì tu vi của Thương Thiên đã đủ, đạt tới cảnh giới Thông Thần, kiếm khí có thể trực tiếp dùng linh lực thúc đẩy.

Lại thêm, kiếm đạo là con đường phù hợp nhất với hắn, nên tiến cảnh vô cùng nhanh.

Nhưng Thu Thu vẫn không nhịn được kinh ngạc, bởi vì kiếm khí ẩn hiện mà Thương Thiên sinh ra không phải do linh lực cưỡng ép thúc đẩy, mà là từ từ mài giũa mà thành, quả thực không thể đánh đồng, hoàn toàn là một nhân vật yêu nghiệt chính hiệu.

Lôi Ân là cường giả cảnh giới Nhập Thần, cảm giác nhạy bén đến mức nào.

Hắn cũng cảm nhận được trong lúc Thương Thiên thu kiếm, lại có kiếm khí ẩn hiện sinh ra.

Trong lòng hắn gọi là một trận chấn động.

Mặc dù Thương Thiên luyện kiếm vô cùng cần cù, hận không thể biến một ngày thành hai ngày, nhưng tiến cảnh luyện kiếm của hắn cũng thật quá biến thái đi!

Nghĩ đến đây, trong lòng Lôi Ân mơ hồ có một tia cảm giác không cân bằng, nhưng nghĩ đến Thương Thiên, chỉ có thể thầm than một tiếng.

Thương Thiên không biết hai người nghĩ nhiều như vậy.

Sau khi thu kiếm, hắn nhìn về phía tòa thành trì có quy mô trung bình, vô cùng có khí thế, mặc dù tường thành không thể nói là hùng vĩ.

Trên tường thành, treo cao ba chữ lớn Thu Nguyệt Thành.

Thương Thiên nhìn thành trì, ha ha cười lớn: "Mọi người mau vào thành, trước tiên ăn một bữa thật ngon, dù sao những nơi như tửu lâu, tin tức là linh thông nhất!" Thu Thu và Lôi Ân ở phía sau cũng nghĩ vậy.

Mấy ngày nay ở ngoài hoang dã, chỉ có thể ăn thỏ rừng không mùi vị, miệng sắp nhạt ra cả chim rồi, thật có chút không chịu nổi.

Vào thành, khó khăn lắm mới tìm được một tòa thành trì, tự nhiên phải tìm một nơi ăn uống cho đã.

Dù sao trên người cũng có hai mươi vạn linh thạch!

Ý của Thương Thiên quả thực không tồi.

Trong tửu lâu, dò la tin tức cũng vô cùng tiện lợi.

Chương 565

Bôn tẩu giang hồ, tửu lâu trà lâu là nơi tốt nhất, tin tức linh thông nhất.

Lúc này, Lôi Ân trực tiếp vứt bỏ mấy con ngựa.

Mấy con ngựa này cũng không quá lợi hại, cước lực cũng quá chậm, không bằng trực tiếp thả về núi rừng.

Bây giờ đã vào thành, còn mang theo chúng thì vô cùng phiền phức!

Sau đó ba người đi đến cổng thành Thu Nguyệt Thành.

Người xếp hàng ở cổng thành không nhiều, chỉ có mấy chục người, mỗi người giao một viên linh thạch là có thể vào thành.

Điều này khiến Thu Thu có chút động lòng, nếu mình cũng có thể chiếm được một tòa thành trì, mỗi ngày thu linh thạch của người vào thành, thì tốt biết mấy!

Nhanh chóng đến lượt ba người.

Thương Thiên trả ba viên linh thạch, sau đó dẫn Thu Thu và Lôi Ân vào thành.

Chỉ là Thương Thiên phát hiện, ánh mắt của những người xung quanh nhìn hắn dường như có chút khác lạ, nhưng hắn cũng không để ý kỹ.

Thu Thu và Lôi Ân cũng phát hiện ra.

Một người tự cho mình thực lực cao cường, căn bản không sợ.

Người kia thì cảm thấy có chỗ dựa vững chắc, cũng căn bản không sợ.

Một đoàn ba người cứ như vậy tiến vào trong thành.

Vừa vào thành, Thương Thiên đã phát hiện có điều không ổn, bởi vì tu sĩ có tu vi cao cường thật sự quá nhiều.

Đúng là Thông Thần đi đầy đất, Nhập Thần nhiều như chó.

Phải biết, ở đại lục của hắn, cường giả Thông Thần đều là chưởng môn một phương hoặc đại trưởng lão, thân phận vô cùng tôn quý.

Nhưng ở đây lại nhiều đến vậy.

Chẳng lẽ sự khác biệt về môi trường tu luyện có thể dẫn đến sự chênh lệch lớn như vậy giữa hai nơi sao?

Thu Thu dường như nhìn ra được sự khó hiểu của Thương Thiên, truyền âm giải thích cho hắn: "Không ổn rồi.

Mặc dù đại lục cấp chín, thiên địa hoàn chỉnh, linh khí dồi dào, tài nguyên tu luyện nhiều, nhưng cũng không đến mức một thành nhỏ lại có nhiều tu sĩ mạnh mẽ như vậy, hoàn toàn không hợp lẽ thường.

E là có nguyên nhân đặc biệt nào đó nên mới tụ tập nhiều tu sĩ như vậy.

Chúng ta tạm thời quan sát tình hình đã, làm rõ nguyên nhân rồi hành động cũng không muộn!" Thương Thiên nghe Thu Thu truyền âm, trong lòng cũng từ từ thở phào nhẹ nhõm!

Hóa ra mọi chuyện đều có nguyên nhân đặc biệt tồn tại!

Nếu không thì thật quá đáng sợ.

Nếu không, người ở những mảnh vỡ đại lục so với người ở đại lục hoàn chỉnh, quả thực là một trời một vực!

Nhưng đúng lúc này, Thu Thu lại truyền âm cho Thương Thiên, dường như cố ý đả kích hắn.

Nàng lại truyền âm: “Mặc dù đại lục cấp chín không khoa trương đến mức đó, nhưng ở đại lục cấp bảy, đại lục cấp sáu thì khoa trương như vậy đấy.

Tùy tiện một người cũng là cảnh giới Thông Thần hoặc Nhập Thần.

Bởi vì thiên địa càng cao cấp, linh khí càng nồng đậm, tài nguyên tu luyện cũng càng nhiều, quy tắc thiên địa cũng càng mạnh mẽ hơn, cường giả tự nhiên cũng càng nhiều!” Thương Thiên nghe xong, sắc mặt có chút ảm đạm.

Chương 566

Một nơi sinh ra và môi trường tu luyện tốt có ảnh hưởng quá lớn đến con người, lớn đến mức không thể tưởng tượng được.

Bây giờ, trong đầu Thương Thiên hiện ra một hình ảnh như thế này: đại lục cấp chín giống như một kim tự tháp.

Ở đỉnh kim tự tháp, gần thiên đạo nhất, đồng thời ở đó có linh khí chi nhãn.

Linh khí bùng nổ lần đầu tiên, sẽ truyền đến đại lục cấp một trước, vì vậy linh khí ở đó nồng đậm nhất, môi trường tu hành tốt nhất, bảo vật cũng nhiều nhất.

Sau đó là đại lục cấp hai, đại lục cấp ba, cứ thế suy ra.

Càng đi xuống dưới, linh khí truyền đến càng ít, đến mảnh vỡ đại lục nơi Thương Thiên ở thì hoàn toàn chẳng còn lại bao nhiêu, tu hành gian nan.

Rất nhiều tu sĩ thường vì một gốc linh chi ngàn năm mà đại chiến, rồi mất mạng.

Ở đại lục cấp chín này, linh vật như linh chi ngàn năm là thứ có thể thấy ở khắp mọi nơi, thậm chí tu sĩ còn không dùng đến.

Thương Thiên chỉ có thể thầm than một tiếng, sự chênh lệch này, không thể không thừa nhận.

Lôi Ân lúc này cũng có suy nghĩ tương tự như Thương Thiên, cũng cảm thán thế giới này thật quá lớn.

Một ngày ra khỏi đáy giếng, mới biết trời cao đất rộng.

Giờ khắc này, Lôi Ân cảm nhận được bên cạnh mình có rất nhiều

tu sĩ Thông Thần và Nhập Thần, hoàn toàn thu lại tâm lý khinh thị, trở nên cẩn thận từng li từng tí, thay đổi vô cùng nhanh chóng.

Cái suy nghĩ đồ sát một thành, cướp đoạt tài phú của một thành trước đó đã sớm không còn nữa.

Trừ phi muốn chết, nếu không chỉ riêng trên đường lớn này, tùy tiện mười tu sĩ chắc cũng đủ để hắn toi đời, huống chi là những cường giả ẩn nấp trong bóng tối!

Mặc dù Lôi Ân không biết chuyện này không bình thường, nhưng biết cũng không có suy nghĩ đó nữa, hắn đã bị dọa sợ.

Thương Thiên, Thu Thu và Lôi Ân đi trên đường phố, tìm kiếm tửu lâu.

Dọc đường gặp rất nhiều tu sĩ, Thương Thiên phát hiện, những tu sĩ này, phần lớn đều lệ khí rất nặng.

Đều là những người được rèn giũa giữa sinh tử, loại người nói không hợp là động thủ.

Cho nên Thương Thiên cũng không chủ động gây chuyện, vô cùng quy củ.

Nhưng Thương Thiên không gây chuyện, lại có người đến gây chuyện với hắn.

Thật ra là vì Thu Thu có chút bắt mắt, nên có tu sĩ chặn đường ba người Thương Thiên.

Thương Thiên tự nhiên không thể đứng nhìn.

Lôi Ân vừa mới nhận ân huệ cách đây không lâu, không đến nỗi hay quên như vậy, cũng đứng ra che chắn.

Đứng trước mặt Thương Thiên là một người đàn ông trung niên mặt sẹo, lưng đeo một thanh đại khảm đao, tu vi ở cảnh giới Nhập

Thần, cụ thể tầng mấy không rõ, vô cùng mạnh mẽ, trên người có sát khí lượn lờ.

Rõ ràng đã giết không ít người, là một kẻ tàn nhẫn sống trên đầu lưỡi dao.

Nhưng điều khiến Thương Thiên và Lôi Ân kỳ quái nhất là, tu sĩ mặt sẹo hỏi Thu Thu một tiếng có nể mặt đi uống rượu không, sau khi bị Thu Thu từ chối, lại không hề động thủ mà trực tiếp rời đi!

Điều này khiến Thương Thiên và Lôi Ân nhìn nhau một cái, cảm thấy có chút không ổn, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Như vậy là tốt nhất rồi, mọi người không có mâu thuẫn phát sinh có thể bớt đi một số rắc rối.

Nhanh chóng, ba người đến một tửu lâu tên là Tửu Lâu, chọn một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

Tiểu nhị lập tức chạy tới, tươi cười chào đón: "Thưa các vị gia, xin hỏi muốn ăn gì ạ, đây là thực đơn của chúng tôi, mời các vị xem qua!" Tiểu nhị đưa thực đơn cho Thương Thiên.

Chương 567

Thương Thiên nói cảm ơn, cầm thực đơn lật xem, gọi mấy món ăn và một bình rượu nhỏ, sau đó đưa thực đơn cho Thu Thu: "Tỷ muốn ăn gì, cứ gọi đi!" Thu Thu liếc nhìn vài cái, nhàn nhạt nói một câu: "Mỗi món ở đây, cho một phần!" Thương Thiên nhất thời tưởng tai mình có vấn đề.

Tất cả mỗi thứ một phần, không phải tốn rất nhiều linh thạch sao, ăn có hết không?

Thu Thu nhìn Thương Thiên, liếc xéo một cái, nhàn nhạt nói: "Ánh mắt gì đó!" Thương Thiên vội vàng xua tay: "Không có, không có." Hắn lúc này mới nhớ ra, Thu Thu là Thôn Thiên Ma Sư!

Khẩu vị rất lớn, nhiều như vậy quả thực cũng ăn hết!

Tiểu nhị thì mừng ra mặt, lại gặp được khách sộp!

Gọi nhiều đồ ăn như vậy.

Về phần có ăn hết hay không, hoàn toàn không nằm trong phạm vi cân nhắc của gã.

Tiểu nhị nhận thực đơn, lập tức hớn hở chạy vào bếp sau, truyền món đi!

Lúc này, ở bàn bên cạnh không xa chỗ Thương Thiên, có hai người đàn ông trung niên đang đối thoại, nói: "Nghe nói chưa?

Huyết Ẩm Cuồng Đao hôm nay cũng đến rồi, đó là một siêu cấp hung nhân đấy!

Nghe nói một mình hắn diệt sát năm mươi tu sĩ cảnh giới Nhập Thần đến vây giết hắn.

E rằng lần này hạng nhất Nhập Thần không phải hắn thì không ai vào đây!" "E là chưa chắc đâu, tuy Huyết Ẩm Cuồng Đao rất mạnh, nhưng Thủy Tinh Quân cũng có một Thủy Tinh Chi Vương đấy.

Đó cũng là một nhân vật siêu lợi hại, chưa chắc đã kém Huyết Ẩm Cuồng Đao bao nhiêu.

Mỗi ba năm một lần Đoạt Bảo Hội, hắn đều không vắng mặt.

Thủy Tinh Chi Chủ năm đó cũng nhờ đoạt được hạng nhất, sau đó dựa vào tài phú đoạt được mới sáng lập ra Thủy Tinh Quân!" người kia đáp lại.

Người kia dường như nhớ ra chuyện gì ghê gớm, lại nói: "Nghe nói không lâu trước đội ngũ của Thủy Tinh Quân bị người ta cướp rồi.

Hai mươi vạn linh thạch, cả áo giáp cũng bị cướp.

Theo tin tức vỉa hè, mấy người đó hình như cũng đã đến Thu Nguyệt Thành.

Nếu là thật, e là có kịch hay để xem rồi?" Người còn lại tỏ ra vô cùng kinh ngạc, có chút không dám tin nói: "Thật hay giả vậy?

Lại có người dám cướp hàng hóa của Thủy Tinh Quân, e là sống không kiên nhẫn nữa rồi, còn dám đến Thu Nguyệt Thành, đúng là tìm chết mà, đúng là lão thọ tinh treo cổ - chán sống rồi." Ở một bên khác, Thương Thiên, Thu Thu và Lôi Ân lẳng lặng lắng nghe, phát hiện ra hình như họ đã gây phải một phiền phức lớn.

Nhưng cả ba đều chú ý đến một từ khóa, "Đoạt Bảo Hội".

Đoạt Bảo Hội này rõ ràng không tầm thường, đã thu hút nhiều người tham gia, nếu không trên đường phố không thể nào toàn là tu sĩ Thông Thần và Nhập Thần!

Thương Thiên, Thu Thu và Lôi Ân, tự nhiên đối với cái gọi là Đoạt Bảo Hội này vô cùng cảm thấy hứng thú!

Dù sao bây giờ, thứ thiếu nhất chính là linh thạch!

Xem ra bây giờ có thể kiếm được một lượng lớn linh thạch ở đây rồi!

Đối với Thủy Tinh Quân, Lôi Ân có chút lo lắng.

Thương Thiên và Thu Thu thì hoàn toàn không để trong lòng.

Thu Thu thực lực vô song nên không sợ.

Thương Thiên thì đối với loại tổ chức vô nhân đạo này vô cùng chán ghét.

Chỉ cần bọn chúng không chọc vào hắn, nếu chọc vào, hắn tất sẽ ra tay, tiêu diệt cái Thủy Tinh Quân này.

Chương 568

Lúc này, ba người đang âm thầm truyền âm, thảo luận về cái gọi là Đoạt Bảo Hội và Thủy Tinh Quân.

Thương Thiên nói: "Chỉ cần có thực lực, chúng ta không sợ bất cứ thứ gì.

Nhưng theo tình hình hiện tại, chúng ta trước tiên phải làm rõ cái Đoạt Bảo Hội này rốt cuộc là gì, tổ chức ở đâu, khi nào tổ chức, tham gia ở đâu, quy tắc như thế nào." Đối với Thương Thiên, chỉ có làm rõ mọi chuyện mới có thể tiện cho hành động tiếp theo.

Đề nghị này của Thương Thiên, Thu Thu và Lôi Ân cũng không phản đối.

Việc cấp bách bây giờ là làm rõ mọi chuyện, đó mới là mấu chốt nhất.

Nhưng vào lúc này, ăn cơm lấp đầy bụng là quan trọng nhất.

Mặc dù đại tu sĩ một tháng không ăn cũng không có vấn đề gì, nhưng ăn cũng là một loại hưởng thụ, đặc biệt là ăn mỹ vị.

Cho nên tiếp theo ba người đều bắt đầu ăn như hổ đói.

Sau khi ăn no uống đủ, Thương Thiên lại gọi tiểu nhị: "Vị gia, xin hỏi có chuyện gì cần phân phó ạ?" Thương Thiên nhìn tiểu nhị, từ trong lòng lấy ra một viên linh thạch đưa cho gã.

Tiểu nhị lập tức mừng rỡ.

Dù sao làm tiểu nhị một năm cũng chỉ kiếm được mấy chục viên linh thạch.

Vì nơi này có duyên cớ đặc biệt, nếu ở nơi khác, một năm e rằng

chỉ kiếm được bốn năm viên linh thạch mà thôi.

Cho nên tiểu nhị thấy Thương Thiên trực tiếp cho một viên linh thạch, trong lòng không biết vui mừng đến mức nào, quả thực hưng phấn tột độ!

Tiểu nhị nhận linh thạch lập tức nghiêm túc, lại nói: "Xin hỏi gia muốn hỏi gì, tiểu nhị tôi nhất định biết gì nói nấy, không giấu giếm." Thương Thiên thấy thái độ của tiểu nhị cũng rất hài lòng, xem ra tiền tài có thể thông thần, không phải lời nói suông!

Hắn liền lập tức mở miệng hỏi: "Tiểu nhị, chúng ta là người ngoài đến, lần đầu tiên đến đây, xin hỏi Đoạt Bảo Hội mà mấy vị khách vừa nãy nói rốt cuộc là gì vậy!", Thu Thu và Lôi Ân cũng sáp lại gần, muốn biết đáp án.

Tiểu nhị vừa nghe câu hỏi của Thương Thiên, trong lòng càng vui hơn, vì vấn đề mà Thu Thu hỏi là chuyện ai cũng biết, ngoài đường tùy tiện tìm một người hỏi là được, thế mà có thể kiếm được một linh thạch, quả thực là bánh từ trên trời rơi xuống!

Hắn liền lập tức cung kính trả lời: "Các vị gia chắc là người ở nơi xa đến nên không hiểu rõ.

Đoạt Bảo Hội này do thành chủ phát động, do thành chủ bảo đảm.

Thành chủ là tuyệt thế cường giả, không ai dám vi phạm quy tắc do ngài đặt ra, cho nên người tụ tập ngày càng đông.

Đoạt Bảo Hội này, ba năm mở một lần, tại lôi đài trong thành.

Nói đơn giản là hai bên đấu cược.

Mỗi người nộp một nghìn linh thạch phí báo danh.

Khi đấu cược, mỗi người tự lấy ra bảo vật, là có thể thách đấu lẫn nhau.

Tu sĩ cảnh giới cao muốn thách đấu tu sĩ cảnh giới thấp, cần phải trả gấp mười lần bảo vật.

Cho nên tu sĩ cảnh giới thấp ở đây kiếm bảo vật, thông thường đều đặt cược bảo vật rất cao.

Thắng có thể nhận được bảo vật của đối phương.

Đến cuối cùng mười người còn lại sẽ quyết ra người mạnh nhất, chia làm cảnh giới Thông Thần và Nhập Thần." Thương Thiên và Thu Thu nghe xong, trong mắt đều lóe lên tinh quang.

Thật đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh.

Đang thiếu linh thạch, lại có ngay Đoạt Bảo Hội.

Nếu có thể tham gia, đoạt được một ít bảo vật, chẳng phải là có linh thạch rồi sao?

Chương 569

Ba người nhìn nhau một cái, đều vô cùng động lòng!

Tiểu nhị thấy thần sắc của ba người Thương Thiên khác thường, cũng cảm thấy bình thường, nếu không động lòng mới là không bình thường.

Nhưng lời của gã vẫn chưa nói hết, bây giờ là lúc chuẩn bị dội nước lạnh dập lửa!

Nghĩ đến đây, tiểu nhị lại mở miệng, nói với ba người Thương Thiên: "Các vị gia, lời của tiểu nhị chưa nói hết, còn có một số điều muốn nói.

Phần thưởng đó còn xa mới đến mức như vậy!

Nếu ai giành được hạng nhất, sẽ được một mình nhận năm thành phí báo danh của cảnh giới đó.

Mỗi lần đều có đến hàng vạn người tham chiến!

Người hạng nhất ít nhất cũng có thể nhận được năm trăm vạn linh thạch!

Bởi vì thành chủ sẽ trích đi một nửa." Nghe đến con số năm trăm vạn, mặt Thu Thu đều đỏ bừng lên, vô cùng kích động.

Mặc dù trước đây nàng căn bản không thiếu thứ đồ chơi như linh thạch, nhưng bây giờ lại thiếu, đang vội về nhà, tự nhiên hưng phấn kích động, có chút khó kìm nén.

Thương Thiên ở bên cạnh cũng có thể hiểu được sự động lòng của Thu Thu, bây giờ hắn cũng động lòng.

Năm trăm vạn linh thạch!

Mặc dù vị thành chủ đó có hơi hắc ám, trực tiếp trích đi một nửa, nhưng cũng rất nhiều rồi.

Lại thêm những bảo vật và linh thạch đoạt được trên đường đi, kiếm được một ngàn vạn linh thạch, hắn cảm thấy không có vấn đề gì.

Lần này, có linh thạch rồi, mặc dù khoảng cách đến mấy trăm triệu còn rất xa, nhưng cũng có hy vọng.

Nghĩ đến đây, cả ba đều tràn đầy nhiệt huyết.

Thương Thiên lại không thể chờ đợi được nữa hỏi: "Tiểu nhị, Đoạt Bảo Hội đó muốn tham gia, có điều kiện gì không?

Khi nào bắt đầu Đoạt Bảo Hội?" Điếm tiểu nhị cũng không vội không vàng trả lời: "Đoạt Bảo Hội lần này còn ba tháng nữa sẽ bắt đầu.

Về phần tham gia cũng đơn giản, chỉ cần đến lôi đài nộp một trăm linh thạch phí vào cửa là có thể tham gia rồi!" Thương Thiên có chút cạn lời.

Người kiếm được nhiều nhất chính là thành chủ!

Không cần đánh đấm chém giết, trực tiếp ngồi không kiếm tiền là được!

Điếm tiểu nhị dường như biết Thương Thiên đang nghĩ gì, trực tiếp nói với hắn: "Vị gia, tôi nói cho ngài biết!

Nếu không có thành chủ bảo đảm, không ai dám đến đây tham gia Đoạt Bảo Hội đâu.

Bởi vì khó tránh khỏi có người đỏ mắt, một số thế lực sẽ trực tiếp ra tay cướp đoạt, tất cả đều phải dựa vào thành chủ che chở, duy trì công bằng.

Muốn tham gia đoạt bảo, cũng rất nguy hiểm.

Hai bên đều trực tiếp hạ sát thủ, đánh chết đối phương là có thể trực tiếp nhận được tất cả bảo vật của đối phương, trừ phi một bên hô nhận thua, nhưng nhiều người căn bản không có cơ hội hô nhận thua!" Nghe xong lời giải thích của điếm tiểu nhị, Thương Thiên cũng đã hiểu rõ toàn bộ chi tiết.

Hắn lập tức nảy sinh một tia tò mò đối với vị thành chủ này.

Rốt cuộc là người như thế nào mà có thể tổ chức một Đoạt Bảo Hội của những kẻ liều mạng như vậy, lại có thể thu phục được chúng nhân.

Thực lực nhất định vô cùng mạnh mẽ.

Nghĩ đến đây, Thương Thiên đột nhiên cảm thấy, vị thành chủ này thực ra cũng không hắc ám!

Chương 570

Sau khi đã hiểu rõ, Thương Thiên phất tay ra hiệu cho điếm tiểu nhị có thể đi.

Điếm tiểu nhị lập tức đáp một tiếng rồi rời đi, ra chiêu đãi khách khác!

Thương Thiên lúc này nhìn Thu Thu và Lôi Ân.

Ý trong mắt Thu Thu không cần nói cũng biết, tự nhiên là muốn tham gia Đoạt Bảo Hội.

Lôi Ân thì có chút e ngại.

Tự nhiên là vì thực lực.

Dù sao cảnh giới của hắn hiện tại còn thấp, mới chỉ là Nhập Thần tam tầng cảnh giới.

Mặc dù đã lĩnh ngộ được thứ sát chi đạo ý, nhưng căn bản không thích hợp dùng để tác chiến chính diện.

Những người khác chắc cũng đã lĩnh ngộ được đại đạo của riêng mình, sẽ không có ai yếu hơn ai.

Cho nên Lôi ÂN có e ngại cũng là bình thường.

Điều khiến người ta e ngại hơn nữa, tự nhiên là vì trận chiến này không chỉ đơn thuần là đoạt bảo, mà còn phân sinh tử!

Đổi lại là bất kỳ ai, thực lực không cao, tự nhiên đều có e ngại.

Vì vậy, giờ khắc này, Thu Thu nhìn về phía Lôi Ân, nói với hắn: "Không cần quá lo lắng, chẳng phải còn ba tháng nữa sao?

Ta sẽ tiến hành đặc huấn ma quỷ cho ngươi, sẽ truyền cho ngươi một pháp bảo mệnh, sẽ không để ngươi chết đâu.

Thấy tình hình không ổn thì rút lui là được rồi.

Ở đây, các ngươi chú ý xem Thương Thiên phát huy.

Ở cảnh giới Thông Thần, Thương Thiên tuyệt đối vô địch.

Trong ba tháng này, Thương Thiên cứ rèn luyện kiếm đạo của mình cho tốt là được rồi.

Ta không ở cảnh giới Nhập Thần, không có cách nào tham gia, cho nên mọi chuyện đều phải dựa vào hai người các ngươi!" Thương Thiên nghe Thu Thu ba lời hai câu đã sắp xếp xong mọi việc, trong lòng cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Nhưng sự thật cũng đúng là như vậy, cảnh giới của Thu Thu quá cao, căn bản không thể tham gia vào trận chiến của Thông Thần và Nhập Thần.

Nếu không với thực lực của Thu Thu, muốn đoạt hạng nhất thì dễ như trở bàn tay.

Lôi Ân tên này lại khiến Thương Thiên có chút ghen tị.

Hắn có thể được Thu Thu chỉ điểm, lại thêm huấn luyện ma quỷ.

Đối với một người hiếu học và nỗ lực, đây là một cơ duyên!

Đối với những kẻ không nỗ lực chỉ biết chơi bời, chắc chắn là sự hành hạ!

Nhưng Lôi Ân hiển nhiên thuộc loại người thứ nhất, nên ngay lập tức nói với Thu Thu: "Cảm ơn Thu Thu đại thần, ta nhất định sẽ nỗ lực cố gắng!" Thu Thu lúc này mới hài lòng gật đầu, lại mở miệng nói: "Nếu bây giờ đã ăn no uống đủ, mọi chuyện cũng đã dò la rõ ràng, chúng ta đi tìm một nơi để ở đi!" Thương Thiên nghe xong, cũng trực tiếp đi theo.

Đối với những thần thông thuật pháp mà Thu Thu truyền thụ,

Thương Thiên cũng rất muốn có, nhưng hắn cũng rất rõ ràng, bây giờ hắn chỉ cần từ từ luyện tốt kiếm pháp là đủ rồi, những thứ khác có thêm cũng chỉ là tham nhiều nhai không nát, không dùng được.

Thu Thu đại khái cũng hiểu điểm này, nên mới không nói với Thương Thiên.

Nhanh chóng, ba người lại ra đường lớn, tìm nơi ở.

Thương Thiên định dẫn mấy người đi ở khách sạn, kết quả Thu Thu vô cùng không vui, không muốn ở nơi như vậy.

Chương 571

Muốn huấn luyện và luyện kiếm, phải có một nơi rộng rãi mới được.

Thế là Thu Thu quyết định thuê một căn nhà có sân.

Quyết định này khiến Thương Thiên cạn lời.

Không phải cần linh thạch sao?

Sao lại tiêu xài hoang phí như vậy.

Nhưng Thu Thu hiển nhiên vô cùng không để ý, nói với Thương Thiên: "Tiếc một chút linh thạch làm gì?

Đến lúc đó chỉ cần thắng một người, lấy bảo vật, giành hạng nhất, chẳng phải là có một đống linh thạch rồi sao, tiếc một chút linh thạch làm gì?" Thương Thiên chỉ có thể im lặng, vì nói lý với Thu Thu, hắn quả thực không nói lại được, đành mặc kệ nàng.

Nhanh chóng, mấy người lại tìm kiếm, cuối cùng ở một nơi hẻo lánh, tìm thấy một căn nhà có sân đang cho thuê, giá ba nghìn linh thạch một tháng.

Giá này vô cùng đắt, nếu không phải ba người vừa phát tài, thì không thể thuê nổi!

Chủ nhân của căn nhà là một người dân bản địa của Thu Nguyệt Thành, một lão giả đã gần sáu mươi tuổi, tu vi không cao, mới chỉ là Thông Thần.

Xem ra, cả đời này cũng không có cách nào đột phá tiến vào cảnh giới Nhập Thần.

Hoàn toàn dựa vào sản nghiệp tổ tiên để lại mà sống, cũng không

tồi.

Thu Thu không đau lòng, nhưng Thương Thiên thì rất đau lòng.

Sau khi Thương Thiên không ngừng nỗ lực mặc cả, cái sân lớn này cuối cùng được Thương Thiên thuê với giá hai nghìn bảy trăm khối linh thạch.

Điều này khiến Thu Thu và Lôi Ân có chút không hiểu nổi Thương Thiên.

Nhưng Thương Thiên cũng không để ý, dẫn ba người vào trong sân.

Bố cục của sân này cũng rất tốt, có đình đài lầu các, hòn non bộ, vườn hoa.

Quan trọng nhất là có một sân diễn võ, có thể tu hành ở đó, có thể nói là rất tốt rồi!

Sau đó ba người mỗi người tự chọn một phòng, bắt đầu làm việc của mình.

Thương Thiên thì ngay lập tức đến sân diễn võ, rút Bắc Hải Kiếm ra, bắt đầu luyện kiếm một cách tỉ mỉ, luyện những chiêu kiếm cơ bản nhất.

Thương Thiên không có bất kỳ suy nghĩ nóng vội nào.

Trong mắt hắn, căn cơ là quan trọng nhất, đúng như câu nói mười năm mài một kiếm, một kiếm xuất thế, thiên hạ đều biết.

Cho nên tu hành, phải chịu được sự cô đơn, mà Thương Thiên là người chịu đựng giỏi nhất.

Lôi Ân ở bên cạnh thấy Thương Thiên tu hành nỗ lực như vậy, nghĩ đến Đoạt Bảo Hội ba tháng sau, cũng phấn chấn vươn lên, muốn bắt đầu nỗ lực tu hành, muốn Thu Thu đặc huấn cho mình.

Sau đó hắn bị Thu Thu bắt đầu các loại huấn luyện.

Thời gian cứ thế trôi đi.

Thương Thiên luyện kiếm, Lôi Ân huấn luyện, trong nháy mắt, một tháng đã trôi qua!

Bây giờ Thu Nguyệt Thành đã tụ tập rất nhiều người đoạt bảo, phần lớn đều là tán tu hiệp khách, và các loại người của lính đánh thuê.

Hôm nay đã xảy ra một chuyện lớn, đó là người của Thủy Tinh Quân đã đến, đến để báo thù.

Vì hàng hóa của họ bị cướp, theo sự truy lùng của Thủy Tinh Quân, những kẻ cướp đã đến Thu Nguyệt Thành.

Chương 572

Lần này người dẫn đội của Thủy Tinh Quân, người tham gia Đoạt Bảo Hội, ứng cử viên sáng giá cho chức vô địch, Thủy Tinh Chi Vương, cũng đã đến.

Hắn ngay lập tức phát ra thông cáo, yêu cầu mấy tên cướp đó mau chóng đến dập đầu nhận tội, trả lại tất cả vật phẩm và linh thạch đã lấy, cuối cùng tự phế tu vi, thì có thể tha cho không chết.

Nếu không ba ngày sau, hắn sẽ đích thân đến cửa bái phỏng!

Tin tức này đã gây ra chấn động ở Thu Nguyệt Thành, bởi vì mọi người đều không biết rốt cuộc là ai lại dám cướp hàng hóa của Thủy Tinh Quân.

Ở nơi hỗn loạn này, khu vực Tam Giác Vàng, Thủy Tinh Quân là một trong những đoàn lính đánh thuê mạnh nhất!

Quả thực là nhổ răng trong miệng hổ!

Dám to gan lớn mật cũng không đủ để hình dung.

Trong một thời gian, ngoại giới đều đang phỏng đoán, chuyện này rốt cuộc là do ai làm.

Đồng thời tổn thất của Thủy Tinh Quân cũng bị người ta tiết lộ ra ngoài: tổn thất hai mươi vạn linh thạch, và ba bộ áo giáp chiến đấu.

Tổn thất này không thể nói là không lớn.

Mọi người đều rất rõ ràng, trước khi Đoạt Bảo Hội ở Thu Nguyệt Thành bắt đầu, không được động võ, chém giết lẫn nhau, nếu không sẽ bị thành chủ đánh thành bột mịn.

Vì quy củ này, nên người ở Thu Nguyệt Thành đều rất an phận.

Có thù oán, có thể trên lôi đài của Đoạt Bảo Hội phân định, không cần vội vàng nhất thời.

Nếu không, người của Thủy Tinh Quân e rằng đã trực tiếp tìm đến phiền phức của những kẻ cướp đó rồi, dù sao Thủy Tinh Quân cũng không phải là loại kiêu ngạo bình thường.

Đáng tiếc là, ở Thu Nguyệt Thành, rồng phải cuộn mình, hổ cũng phải nằm im.

Đồng thời, trong lòng nhiều người đều rất phấn khích, vì Thủy Tinh Quân bị thiệt hại lớn, họ đều rất vui mừng.

Ai bảo ngày thường Thủy Tinh Quân quá kiêu ngạo bá đạo.

Không biết bao nhiêu người bị bắt nạt, rất vui khi thấy cảnh này.

Nhưng mọi người đều đang thảo luận, mọi chuyện rốt cuộc là do ai làm, có phải là đối thủ của Thủy Tinh Quân, Hỏa Tinh Quân làm không?

Cái tên Hỏa Tinh Quân này, và Thủy Tinh Quân thế bất lưỡng lập, dù sao thủy hỏa bất dung, hai bên chỉ có thể có một bên tồn tại.

Nghĩ đến đây, mọi người đều cảm thấy có khả năng.

Nhưng mọi người lại nghĩ lại, Thủy Tinh Quân biết ai làm, hạn trong ba ngày ra tự thú, tự phế tu vi, giao ra những thứ đã lấy.

E rằng căn bản không thể nào, người ta đã công khai cướp của Thủy Tinh Quân rồi, còn sợ những lời uy hiếp đó sao?

Cho nên mọi người đều mong chờ, ba ngày sau, Thủy Tinh Chi Vương rốt cuộc sẽ đưa ra lựa chọn như thế nào, có thật sự trực tiếp chạy đi tìm những tên cướp đó không.

Trước tiên tạm thời không động thủ, đợi Đoạt Bảo Hội bắt đầu.

Mọi người cho rằng, tên cướp đó ngay cả Thủy Tinh Quân cũng

dám cướp, một kẻ tàn nhẫn như vậy đến Thu Nguyệt Thành, tự nhiên sẽ tham gia Đoạt Bảo Hội, không còn nghi ngờ gì nữa.

Cho nên, mọi người lại một lần nữa liệt tên cướp bí ẩn vào danh sách ứng cử viên sáng giá cho chức vô địch.

Một kẻ tàn nhẫn dám cướp của Thủy Tinh Quân, dám đến Thu Nguyệt Thành, thực lực của hắn chắc chắn cũng rất mạnh mẽ.

Mọi người đều đang mong chờ, muốn biết kẻ cướp tàn nhẫn đó rốt cuộc là ai, dám làm như vậy!

Trong đó, cũng có một luồng ý kiến khác, cho rằng Thủy Tinh Quân căn bản không tìm thấy hung thủ là ai, sở dĩ làm vậy, hạn hung thủ mau chóng ra tự thú, hoàn toàn là đang đánh cược.

Chương 573

Nhưng luận điệu này cũng không nhận được nhiều sự ủng hộ, nhanh chóng cũng chìm vào quên lãng!

Bởi vì nếu Thủy Tinh Quân hoàn toàn không nắm được một chút manh mối nào về hung thủ, thì chắc chắn là không thể nào.

Kẻ hung thủ đó, tên tàn nhẫn cướp của Thủy Tinh Quân, chắc chắn đang ở trong Thu Nguyệt Thành, chỉ là chưa lộ diện mà thôi, nhưng ba ngày sau cũng có thể biết được.

Đồng thời, trong bóng tối có người, sau khi biết tin tức này, đều nhếch mép, phát ra ánh mắt khát máu.

Đó là hai mươi vạn linh thạch!

Nếu giết được hắn, vậy thì hai mươi vạn linh thạch chẳng phải là của mình rồi sao?

Thế là có người ngay lập tức đã nhắm con mồi vào hung thủ chưa xuất hiện, kẻ dám cướp của Thủy Tinh Quân.

Thương Thiên đang luyện kiếm trong sân thì hoàn toàn không hay biết gì, vẫn đang tiếp tục luyện tập kiếm pháp, một đâm một hất, một chém một bổ, vô cùng uyển chuyển.

Đối với kiếm pháp, Thương Thiên đã thuộc lòng như cháo, nhưng hắn vẫn cảm thấy có chút chưa đủ, vẫn đang tiếp tục luyện, không hề nghỉ ngơi.

Một tháng, Lôi Ân tiến bộ cũng vô cùng lớn.

Trong một tháng ngắn ngủi, hắn đã bước vào Nhập Thần cảnh tứ tầng, cả người khí thế cũng thay đổi trời đất, có thể nói là đã mạnh lên mấy bậc, dùng từ thoát thai hoán cốt để hình dung cũng không ngoa.

Nhưng Thương Thiên đối với tin tức bên ngoài, dù có biết, hắn cũng không hề để tâm.

Những loại binh đoàn lính đánh thuê nô dịch người bình thường như Thủy Tinh Quân, gặp một lần chém một lần.

Khi cần ra tay thì sẽ ra tay, không hề nương tay.

Bởi vì đại đạo hiện tại của Thương Thiên là quét sạch chuyện bất bình, chém hết kẻ bất bình.

Thu Thu lúc này đứng trên mái nhà, nhìn xung quanh sân, thấy có người đang bố trí theo dõi, tuy không hiểu chuyện gì, nhưng nàng cũng không hề để tâm.

Hy vọng tốt nhất là đừng vượt quá giới hạn, làm ra những hành động không đứng đắn, nếu không con đường phía trước chỉ có một con đường chết.

Sau đó Thu Thu xuống mái nhà, đến vườn hoa thưởng hoa.

Hiện tại là thời điểm giao mùa giữa thu và hạ, hoa trong vườn nở không ít, hương thơm ngào ngạt, khiến lòng người sảng khoái.

Thu Thu thưởng hoa xong, đến sân diễn võ nơi Thương Thiên luyện kiếm.

Lúc này Thu Thu đang từ từ luyện kiếm từng chiêu một, mỗi kiếm đều không chút sơ suất, trông như hòa làm một với thiên địa tự nhiên.

Điều này khiến Thu Thu không thể không cảm thán, đúng là một yêu nghiệt!

Chẳng bao lâu nữa, Thương Thiên hoàn toàn có thể đạt tới cảnh giới kỹ cận hồ đạo.

Đến lúc đó, cơ sở viên mãn, có thể bắt đầu tu hành kiếm pháp.

Đồng thời tu vi của Thương Thiên cũng trong lúc từ từ luyện

kiếm, đã đạt đến cảnh giới Thông Thần viên mãn, chỉ còn một bước nữa là bước vào cảnh giới Nhập Thần.

Nhưng hiện tại Thương Thiên không thể bước vào cảnh giới Nhập Thần, cần phải ổn định lại.

Đột phá quá nhanh không phải là chuyện tốt.

Ba tháng sau sẽ có Đoạt Bảo Hội, hiện tại ở cảnh giới Thông Thần là tốt nhất, vừa hay có thể tham gia Đoạt Bảo Hội của cảnh giới Thông Thần.

Với tu vi Thông Thần cảnh giới viên mãn hiện tại, vị trí thứ nhất cũng đã chắc chắn rồi, Thương Thiên vô cùng tự tin.

Nếu Thương Thiên đột phá đến tu vi cảnh giới Nhập Thần, vậy thì ở cảnh giới Nhập Thần, hắn chỉ là một tiểu tu sĩ Nhập Thần nhất tầng, là tồn tại đội sổ, tu vi thấp nhất.

Chương 574

Mặc dù Thương Thiên rất tự tin có thể lấy mạnh đánh yếu, không sợ những tu sĩ có tu vi cao hơn, nhưng có thể ổn định một chút thì cứ ổn định một chút, cẩn tắc vô ưu.

Cảnh giới Thông Thần ít nhất cũng có năm trăm vạn, trước tiên cứ thu năm trăm vạn vào túi đã, đó mới là chính đạo.

Làm người không thể quá tham lam.

Tầng thứ cảnh giới Nhập Thần đó, giao cho Lôi Ân đi giải quyết là được rồi!

Nhanh chóng, Thương Thiên luyện xong chiêu kiếm, thu công lại, vừa hay nhìn thấy Thu Thu đang đợi ở không xa, lập tức đi tới, nói với nàng: "Thu Thu tỷ, xin lỗi, để tỷ đợi lâu rồi, có chuyện gì sao?" Thu Thu nhàn nhạt gật đầu, sau đó mở miệng nói với Thương Thiên: "Quả thực có chút chuyện, ta vừa ra ngoài dò la, cái gọi là Thủy Tinh Quân đã đến rồi, yêu cầu chúng ta trong ba ngày đến tự thú, giao ra tất cả bảo vật, sau đó tự phế tu vi!

Nếu không sẽ đích thân đến tìm chúng ta!" Lúc này, Lôi Ân cũng có mặt.

Tin tức này đang nóng hổi khắp Thu Nguyệt Thành, Lôi Ân không biết cũng khó, trừ Thương Thiên, người ngày ngày luyện kiếm không quan tâm đến chuyện bên ngoài, mới không biết.

Thương Thiên nghe lời của Thu Thu, nhàn nhạt cười, chậm rãi nói: "Thu Thu tỷ chắc sẽ không lo lắng chuyện nhỏ nhặt này đâu nhỉ.

Trước khi Đoạt Bảo Hội bắt đầu, người trong thành không thể tự ý đánh nhau.

Ta không tin Thủy Tinh Quân dám coi thường thành chủ Thu Nguyệt Thành, hắn không có gan đó đâu.

Cho nên chúng ta cứ yên tĩnh xem kịch là được rồi.

Ba ngày sau đến, ta cũng không có gì phải sợ, xem hắn có dám động thủ không." Thương Thiên vừa nói xong, lập tức nhận được sự đồng tình của Lôi Ân.

Lôi Ân cũng mở miệng nói tiếp: "Không sai, ta không tin Thủy Tinh Quân dám coi thường quy củ, động thủ với chúng ta.

Chúng ta bây giờ căn bản không cần sợ!" Thu Thu nghe thấy lời của Thương Thiên và Lôi Ân thì lắc đầu, nói: "Ai nói ta gặp chuyện gì chứ?

Một đám Thủy Tinh Quân quái quỷ mà cũng đáng để bản cô nương ta đây sợ hãi sao?

Ý của ta là, sau khi chuyện ở Thu Nguyệt Thành kết thúc, chúng ta tìm cách diệt Thủy Tinh Quân, một thế lực tà ác, rồi chiếm đoạt toàn bộ tài phú của chúng.

Một phần trong đó dùng để cứu tế người khác, như vậy ta sẽ có một khoản linh thạch lớn!

Cách này cũng không đi ngược lại kiếm tâm của ngươi đâu nhỉ, Thương Thiên kiếm hiệp?" Nói xong, Thu Thu nghiêng đầu nhìn Thương Thiên, chờ đợi câu trả lời.

Lúc này, Thương Thiên trong lòng cạn lời.

Tuy đúng là không vi phạm bản tâm của mình, nhưng Thủy Tinh Quân ở vùng này hình như là một thế lực đặc biệt hùng mạnh, mình có sức mạnh để đối phó với chúng sao?

Trình độ trận pháp hiện tại, vì bận luyện kiếm nên chưa kịp nâng

cao, thủ đoạn còn xa mới đủ.

Giờ phút này, Thương Thiên phát hiện mình vô cùng thiếu thời gian.

Nếu cho hắn một năm, hắn có thể luyện tốt kiếm pháp, nâng cao trình độ trận pháp, nhưng bây giờ lại không có thời gian, phải nhanh chóng giúp Thu Thu về nhà, cần phải kiếm mấy trăm triệu linh thạch mới đủ.

Lúc này, suy nghĩ của Lôi Ân cũng không khác Thương Thiên là mấy, đi diệt Thủy Tinh Quân ư!

E rằng vừa ra khỏi Thu Nguyệt Thành đã bị người của Thủy Tinh Quân đánh cho đến chết, vì vậy trong lòng hắn cũng đầy rẫy nghi vấn.

Thế nhưng, trong lòng Thương Thiên dù cạn lời, hắn vẫn đáp lại Thu Thu: "Thu Thu tỷ à!

Ta cũng muốn làm vậy, nhưng không có thực lực đó!" Thu Thu khẽ thở dài, nhẹ nhàng nói: "Ngươi quên rồi sao, còn có ta mà?" Nghe lời của Thu Thu, Thương Thiên lập tức nhíu mày.

Hắn có chút không hiểu lời nàng nói, bởi vì thực lực của Thu Thu bây giờ lúc cao lúc thấp, khi cao thì vô cùng mạnh mẽ, không biết cảnh giới ra sao, khi thấp thì chỉ là một tu sĩ cấp Nhập Thần.

Vì vậy, Thương Thiên không chút do dự, nói thẳng ra, lại mở miệng nói với Thu Thu: "Thu Thu tỷ, nhưng thực lực của tỷ lúc cao lúc thấp, lỡ như vào thời khắc mấu chốt đột nhiên tắt ngóm thì ta phải làm sao đây!" Thấy Thương Thiên nói ra câu này, Lôi Ân nhìn Thu Thu, cũng không nói gì thêm, lẳng lặng chờ nàng trả lời.

Bởi vì điều Thương Thiên nói cũng chính là điều Lôi Ân muốn hỏi, sau một thời gian chung sống, bọn họ đều biết.

Chương 575

Dù thực lực Thu Thu có giảm xuống, trở thành cảnh giới Nhập Thần, sức mạnh của nàng vẫn vượt xa bọn họ, tuy là Nhập Thần nhưng lại là tu sĩ Nhập Thần Đại viên mãn!

Lúc này Thu Thu nghe lời Thương Thiên, có chút bực bội nói với hắn: "Tất cả không phải là vì ngươi sao?

Chính vì ngươi thực lực quá yếu, mới dẫn đến thực lực của ta cũng lúc cao lúc thấp không ổn định, không thể đạt tới sức mạnh tối cường, ngươi còn dám nói sao?" "Vì ta?" Thương Thiên ngẩn người tại chỗ, thực lực của Thu Thu lúc cao lúc thấp không ổn định thì có liên quan quái gì đến mình chứ!

Căn bản là tám sào tre cũng không với tới, được không!

Cho nên ngay lúc này, Thương Thiên vô cùng mờ mịt, không hiểu rốt cuộc là vì sao Thu Thu lại nói như vậy, tất cả đều liên quan đến hắn.

Thương Thiên cảm thấy, Thu Thu đang oan uổng người tốt, oan uổng người tốt một cách trắng trợn.

Lôi Ân đứng một bên cũng đầy mặt khó hiểu, không rõ rốt cuộc là vì sao.

Vì vậy, Lôi Ân nhìn Thương Thiên và Thu Thu, cũng vô cùng tò mò, tất cả lại liên quan đến Thương Thiên sao?

Hắn không hiểu, đang chờ Thu Thu giải thích cặn kẽ.

Thương Thiên không nhịn được nữa, lại hỏi Thu Thu: "Thu Thu tỷ, thực lực của tỷ có liên quan đến ta, là vì thực lực ta yếu nên mới khiến thực lực của tỷ lúc cao lúc thấp, không thể phát huy ra sức

mạnh lớn nhất, rốt cuộc là vì sao!

Xin tỷ giải thích cặn kẽ cho ta với!" Thu Thu lúc này bất đắc dĩ thở dài một hơi, nói: "Bởi vì sức mạnh của ngươi, sức mạnh để mở ra không gian trong nhẫn, quyết định ta có thể phóng thích ra bao nhiêu sức mạnh.

Hiện tại phần lớn sức mạnh của ta đều bị không gian nhẫn phong ấn lại.

Tu vi của ngươi bây giờ mới là Thông Thần cảnh giới viên mãn, sức mạnh có thể phóng thích không nhiều, cho nên sức mạnh của ta mới không ổn định như vậy.

Bây giờ ngươi sắp đột phá Nhập Thần cảnh giới, sức mạnh của ta sẽ lại được phóng thích ra nhiều hơn, đến lúc đó ta cũng có thể nắm chắc hơn!" Thương Thiên nghe xong lời của Thu Thu, trên trán đầy vạch đen.

Thì ra là vì nguyên nhân của mình, mới hại sức mạnh của Thu Thu không thể hoàn toàn phóng thích, mới dẫn đến sức mạnh của nàng lúc cao lúc thấp, không thể phát huy tối cường, tương đối yếu ớt.

Vì vậy Thương Thiên lúc này cạn lời, không biết nên nói tiếp thế nào, chỉ có thể lúng túng đứng đó, không nói một lời nào để xoa dịu sự ngượng ngùng của bản thân.

Lôi Ân nghe xong thì vui mừng, trong lòng muốn trêu chọc vài câu, nhưng vì chuyện liên quan đến Thu Thu nên chỉ có thể gắng gượng nín lại.

Thu Thu thấy Thương Thiên không nói nữa, bèn tiếp tục mở miệng, nói với Thương Thiên và Lôi Ân: "Bây giờ hiểu rồi chứ, vì sao ta có tự tin tiêu diệt cái gọi là Thủy Tinh Quân.

Chỉ cần Thương Thiên đột phá Nhập Thần cảnh giới, sức mạnh

của ta có thể lại biến cường, cũng có thể ổn định hơn nhiều, cho nên ta mới có suy nghĩ đó!" Thương Thiên nghe Thu Thu nói xong, lúc này chỉ có thể nói: "Được rồi, Thu Thu tỷ, ta nhất định sẽ cố gắng luyện kiếm, tranh thủ giành được hạng nhất Thông Thần cảnh giới, sau đó đột phá Nhập Thần cảnh giới, diệt đám thổ phỉ Thủy Tinh Quân!" Nói xong, Thương Thiên không để hai người kia nói thêm, trực tiếp lại bắt đầu luyện kiếm.

Lúc này, Thu Thu liếc nhìn Lôi Ân, mở miệng nói với hắn: "Còn nhìn gì nữa, mau cùng ta đi luyện công đi, nếu trận đối quyết lần tới mà không giành được một triệu linh thạch, ta sẽ không khách khí với ngươi đâu!" Nói đến đây, Thu Thu giơ giơ nắm đấm, ý tứ đã quá rõ ràng.

Giờ phút này, Lôi Ân chỉ đành vội vàng gật đầu, đi về phía bên kia, bắt đầu luyện công, theo phương pháp mà Thu Thu đã định ra cho hắn, phải đạt tới Nhập Thần ngũ trọng cảnh giới mới được, nếu không thì không được ra ngoài!

Thu Thu cũng nhanh chóng đi đến chỗ Lôi Ân, dù sao khóa huấn luyện ma quỷ của Lôi Ân cũng là do một tay Thu Thu lập ra, bây giờ đương nhiên phải giám sát Lôi Ân thật tốt, lỡ như hắn lười biếng thì nhất định phải trừng phạt nghiêm khắc mới được!

Thương Thiên lúc này, một mình trong diễn võ trường, một mình yên lặng luyện kiếm, không hề quan tâm đến chuyện bên ngoài.

Giờ phút này, Thương Thiên cảm nhận được một loại cảm giác kỳ diệu.

Cảm giác đó vô cùng huyền ảo.

Lúc này, trong mắt và trong tâm trí Thương Thiên đã không còn trời đất, trong thân tâm hắn chỉ còn lại một thứ quý giá, đó chính là kiếm!

Lúc này Thương Thiên lại tiến vào một cảnh giới đặc biệt, trong mắt hắn chỉ còn lại kiếm, cảm nhận kiếm đang chuyển động trong không khí, cảm nhận kiếm đang bay múa trong không khí.

Cảm nhận kiếm đang ngao du giữa trời đất, từng chiêu từng thức, một kiếm đâm, một kiếm chém, một kiếm bổ, một kiếm quét, đều tràn ngập vận vị và mỹ cảm, tựa như hóa thân của nghệ thuật.

Mỗi một thức kiếm pháp cơ bản, được Thương Thiên thi triển ra trong tay, đều hoàn mỹ như vậy, không có chút sai biệt nào, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, cảm nhận được vấn đề ở đâu.

Sẽ cảm nhận được, mỗi một kiếm một thức của Thương Thiên dường như thiếu đi một thứ gì đó, một thứ vô cùng quan trọng.

Chương 576

Thiếu đi một chút đó, kiếm pháp cơ bản của Thương Thiên thi triển ra không còn hoàn chỉnh, căn cơ không được đả vững chắc nhất, cho người ta cảm giác luôn thiếu đi một chút gì đó.

Một chút khác biệt này, khi tu sĩ cảnh giới thấp chiến đấu, có lẽ một chút sơ hở này không là gì cả.

Nhưng nếu, khi chiến đấu ở cảnh giới cao, đối mặt với những người ưu tú như nhau, thì một chút khác biệt đó chính là khác biệt trời vực và là sơ hở, có một sơ hở chính là khởi đầu của bại vong.

Bởi vì người ta sẽ phóng đại vô hạn sơ hở này, khiến ngươi căn bản không thể chịu nổi, cho nên cơ sở phải được đả vững, không thể lưu lại một chút sai sót nào.

Nếu không, ngày sau nếu gặp phải cao thủ thực sự, một chút khác biệt và sơ hở đó sẽ là chí mạng.

Trên thế giới này, có bao nhiêu người luyện công, đều vì thiếu một chút, vì lười biếng, cảm thấy như vậy là gần đủ rồi, thôi vậy đi, lười sửa lại nữa, luyện đến trình độ này cũng đủ rồi, cần gì phải theo đuổi cực hạn!

Cho nên khi đối địch với người khác, vì cơ sở không vững chắc, dẫn đến trăm ngàn sơ hở, đối mặt với những kẻ địch đó chỉ có thể bị giết, không có sức phản kháng.

Sự khác biệt giữa thiên tài và kẻ tầm thường, vào lúc này thể hiện ra, khác biệt không phải ở thiên phú, mà là sự kiên trì, là trái tim theo đuổi tu hành, là một viên đạo tâm thuần túy.

Không có những thứ này, nên đã định sẵn, căn bản không thể

bước lên đỉnh cao đại đạo, trở thành nhân vật chí cường lưu danh vạn cổ.

Bây giờ, điều Thương Thiên đang làm chính là theo đuổi loại cực hạn đó, chỉ khi đưa cơ sở đạt đến cảnh giới viên mãn, Thương Thiên mới tiến hành bước tiếp theo của tu hành luyện kiếm.

Lúc này, Thương Thiên đang dần dần tiếp xúc với một cảnh giới, nhưng Thương Thiên cứ theo kiếm pháp cơ bản, không biết mệt mỏi, không biết thời gian bên ngoài trôi đi mà luyện tập, lại phát hiện mình cách cảnh giới viên mãn của kiếm pháp cơ bản.

Từ đầu đến cuối đều thiếu một chút gì đó, Thương Thiên vẫn luôn luyện, nhưng quả thực vẫn luôn thiếu một chút.

Dần dần, trong lòng Thương Thiên bắt đầu nóng nảy, cảm thấy cứ luyện như vậy, sẽ không bao giờ đạt đến bức tường viên mãn của kiếm pháp cơ bản, không bao giờ đạt đến trình độ kỹ thuật gần như Đạo.

Thương Thiên cảm giác mình đã luyện ba ngày ba đêm rồi.

Nhưng kiếm pháp cơ bản của hắn, dù có một chút tiến bộ, nhưng vẫn không đạt được, dường như giữa chúng có một lằn ranh vô hình ngăn cách hắn ở bên ngoài.

Cho nên, Thương Thiên lúc này có chút nóng vội, tâm tình không ổn định, có chút nóng nảy, cho nên khi vung kiếm pháp cơ bản, cũng bắt đầu dần dần trở nên không ổn định, bắt đầu có dấu hiệu hỗn loạn!

Thu Thu lúc này đang đứng trên nóc nhà, giám sát Lôi Ân luyện công, dường như đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, chỉ có thể phi thân một cái, đã đến trong diễn võ trường nơi Thương Thiên luyện kiếm.

Còn về việc Lôi Ân có lười biếng hay không, nàng không lo lắng,

bởi vì con người Lôi Ân tu hành vô cùng khắc khổ, nếu không cũng sẽ không thể ở Thất Lạc đại lục mà tu luyện đến Thần cảnh.

Ở Thất Lạc đại lục, một nơi linh khí thiếu thốn, thiên tài địa bảo khan hiếm, muốn tu luyện đến Thần cảnh, có thể tưởng tượng, người này không chỉ cần thiên phú, mà còn cần nỗ lực vượt qua người thường gấp bội lần, mới có thể làm được điều đó!

Nếu không, muốn tu luyện đến Thần cảnh ở một mảnh vỡ đại lục như vậy, độ khó đó không khác gì phàm nhân lên trời, đương nhiên, những kẻ biến thái như Thu Thu thì trực tiếp loại trừ.

Cho nên con người Lôi Ân, bất kể là thiên phú hay mức độ nỗ lực tu hành, đều có thể nói là được, Thu Thu chính là nhìn trúng điểm này, cho nên mới có ý định đưa Lôi Ân cùng đến Cửu cấp đại lục.

Lúc này, điều Thu Thu quan tâm nhất là Thương Thiên.

Thu Thu ở trên không trung của diễn võ trường, nhìn rõ ràng trạng thái hiện tại của Thương Thiên.

Thương Thiên sắp đạt đến kiếm pháp cơ bản viên mãn, đạt đến trạng thái kỹ thuật gần như Đạo, bây giờ Thương Thiên lại vì tu luyện quá nhanh, dẫn đến tâm cảnh của bản thân không trong sáng, cho nên mới xuất hiện tình huống này.

Lúc này, tư thế vung kiếm của Thương Thiên đã bắt đầu loạn.

Đối mặt với cảnh này, Thu Thu cũng không thể giúp đỡ, thường nói, sư phụ dẫn vào cửa, tu hành tại cá nhân.

Trạng thái hiện tại của Thương Thiên, bất kỳ ai cũng không giúp được, chỉ có thể dựa vào một mình hắn.

Nếu, Thương Thiên vượt qua được, vậy thì tự nhiên cả nhà cùng vui, Thương Thiên tiến vào một cảnh giới mới, từ đó cơ sở không có sơ hở, căn cơ viên mãn, có thể tu hành những kiếm pháp cao thâm

hơn, tăng cường sức chiến đấu của mình.

Từ đó, trong trận chiến Thông Thần cảnh giới sắp tới, hoàn hảo giành lấy vị trí đệ nhất danh Thông Thần cảnh giới, đó là chuyện mười phần chắc chín!

Nhưng nếu không vượt qua được, Thương Thiên có khả năng sẽ suy sụp, chỉ có thể tu luyện lại từ đầu.

Chương 577

Đả kích này đối với bất kỳ ai đều vô cùng to lớn.

Vất vả tu hành lâu như vậy, kết quả một sớm tu vi mất hết, cần phải tu luyện lại từ đầu, không ai có thể chịu đựng được sự cô độc này, chậm rãi tu luyện lại từ đầu, cho nên trực tiếp chọn từ bỏ.

Cho nên giờ phút này, trong lòng Thu Thu vô cùng lo lắng, sợ Thương Thiên thất bại, nhưng lại không thể giúp đỡ, chỉ có thể đứng một bên, âm thầm cầu nguyện, tất cả, toàn bộ đều phải dựa vào Thương Thiên!

Thương Thiên lúc này đang chìm đắm trong cảm xúc phiền não đó, hoàn toàn không biết, bên ngoài hiện tại, thực ra chỉ mới trôi qua mấy canh giờ, căn bản không lâu như ba ngày.

Ở trong trạng thái này Thương Thiên hoàn toàn không hay biết!

Nhưng, Thương Thiên tự mình cũng có thể cảm nhận được, vung vẩy kiếm pháp cơ bản, vào lúc này, có một chút hỗn loạn, không đạt đến một cảnh giới tốt.

Nhưng Thương Thiên quả thực căn bản không chịu nổi, chỉ có thể ép buộc mình không được loạn, phải bình tĩnh lại, phải đưa kiếm pháp cơ bản thi triển trở lại quỹ đạo đúng, đó mới là tốt nhất, cuối cùng có thể đạt đến cảnh giới viên mãn.

Tất cả đều không được hoảng loạn, cũng không được nóng vội, từ từ là được!

Nhưng Thương Thiên càng kìm nén, càng tự nhủ, kiếm pháp cơ bản vung ra lại càng hỗn loạn.

Giờ phút này, trong lòng Thương Thiên đã loạn, không tìm được

một điểm cân bằng của kiếm pháp, không đạt được trạng thái tốt nhất, chỉ có thể vung vẩy lung tung kiếm pháp cơ bản.

Thương Thiên lúc này trong lòng cũng bất đắc dĩ vô cùng, đang suy nghĩ, rốt cuộc nên làm thế nào mới có thể đạt đến cảnh giới cuối cùng, đạt đến cảnh giới viên mãn của kiếm pháp cơ bản.

Bởi vì tất cả kiếm pháp trên thế giới này, đều từ mười bảy thức kiếm pháp cơ bản diễn biến ra.

Chính cái gọi là, "Đạo sinh một, một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật," kiếm đạo tự nhiên cũng như vậy, do một thanh kiếm kéo dài ra kiếm pháp cơ bản, kiếm pháp cơ bản lại diễn hóa vạn ngàn chiêu kiếm, vô cùng vô tận, diệu không thể tả!

Bản thân Thương Thiên cũng là một người cực kỳ coi trọng kiếm pháp cơ bản, cho nên Thương Thiên giờ phút này, đang nỗ lực duy trì tâm cảnh của mình, đang tự vấn nội tâm, nên làm thế nào mới có thể đạt đến cảnh giới viên mãn của kiếm pháp cơ bản, đạt đến cảnh giới kỹ thuật gần như Đạo, tuy rằng khó khăn, nhưng nhất định phải làm được.

Giờ phút này, Thương Thiên đang cẩn thận tìm kiếm sai lầm trong kiếm pháp, trong lòng bắt đầu mặc niệm Đạo gia 《Băng Tâm Quyết》, đây là do đại năng Đạo gia sáng tạo ra, có hiệu quả tĩnh tâm vô cùng tốt.

Bởi vì giờ phút này, Thương Thiên cảm nhận được, trạng thái của mình đã xảy ra vấn đề, dường như trong lòng hắn, nội tâm hắn bắt đầu vô cùng phiền não, cho nên mới tạo thành, khi vung kiếm pháp, xuất hiện tình huống không ổn định, dẫn đến kiếm pháp cơ bản rối loạn.

Cho nên chỉ thiếu một bước cuối cùng, nhưng mãi mãi không thể đột phá vào được.

Vì thời gian kéo dài quá lâu, dẫn đến khả năng sẽ công dã tràng, cho nên Thương Thiên ngay lập tức tìm ra nguồn gốc vấn đề, trong lòng, phúc chí tâm linh, bắt đầu mặc niệm Đạo gia 《Băng Tâm Quyết》.

Pháp quyết này không phải là vật trong Tây Du Ký, thuộc về pháp quyết thanh tâm ngưng thần vô cùng bình thường, cùng 《Băng Tâm Quyết》 nổi tiếng, còn có 《Tĩnh Tâm Quyết》 và 《Thanh Tâm Quyết》, được gọi chung là tam đại kinh điển thanh tâm của Đạo gia.

Tuy rằng thường thấy, nhưng công hiệu mười phần, hiệu lực vô cùng cao, không thua kém những pháp quyết dưỡng tâm đỉnh cấp kia.

Lúc này, Thương Thiên vung vẩy thanh trường kiếm ba thước, bắt đầu âm thầm niệm trong lòng 《Băng Tâm Quyết》, "Tâm như băng thanh, trời sập không kinh, vạn biến do định, thần di khí tĩnh, trần cấu bất triêm, tục tướng bất nhiễm, hư không ninh mật, hồn nhiên vô vật, vô hữu tương sinh, nan dịch tương thành, phân dữ vật vong, đồng hồ hồn niết, thiên địa vô nhai, vạn vật tề nhất, phi hoa lạc diệp, hư hoài nhược cốc, thiên bàn phiền ưu, tài hạ tâm đầu, tức triển mi đầu, linh đài thanh u, tâm vô quái ngại, ý vô sở chấp, giải tâm thích thần, mạc nhiên vô hồn, thủy lưu tâm bất kinh, vân tại ý câu trì, nhất tâm bất chuế vật, cổ kim tự tiêu dao." Theo Thương Thiên mặc niệm 《Băng Tâm Quyết》 trong lòng, tâm thần của Thương Thiên dần dần theo tâm quyết niệm động, từ từ, tâm tình bắt đầu trở nên bình tĩnh lại, không còn phiền não như vậy nữa, thanh trường kiếm ba thước vung vẩy trong tay cũng dần dần bắt đầu trở nên có tiết tấu, không còn rối loạn không tiết tấu như vừa rồi, lại từ từ tiến vào trạng thái tốt.

Theo Thương Thiên niệm 《Băng Tâm Quyết》 một lần rồi lại một lần, trạng thái của Thương Thiên cũng dần dần trở nên bình tĩnh, tâm cảnh cũng ngày càng ổn định, giống như mặt hồ bị ném đá lớn, từ lúc đầu sóng nước dữ dội, lại bị thời gian từ từ xoa dịu.

Những gợn sóng đó cũng bắt đầu dần dần tan biến, bắt đầu từ từ trở nên bình tĩnh lại, lại biến thành mặt hồ phẳng lặng.

Giờ phút này, tâm cảnh của Thương Thiên cuối cùng đã ổn định lại!

Cùng với việc dần dần tốt lên, tự nhiên kiếm pháp cơ bản của Thương Thiên cũng theo đó mà dần dần tốt lên, lại tiến gần đến cảnh giới hoàn mỹ của kiếm pháp cơ bản, đang từ từ nâng cao, xem ra sẽ không bao giờ xảy ra sai sót nữa, kiếm pháp cơ bản của Thương Thiên chắc chắn có thể lần này viên mãn.

Lực chiến đấu của Thương Thiên cũng tất nhiên sẽ theo đó mà có một sự nâng cao cực lớn, trong hội đoạt bảo sắp tới, sẽ giành được một thành tích vô cùng tốt.

Thu Thu đứng trên nóc nhà, nhìn Thương Thiên từ lúc đầu hỗn loạn táo động, đến bây giờ, dần dần trở nên bình tĩnh, vung kiếm pháp cơ bản, lại trở về quỹ đạo đúng, không khỏi mỉm cười hài lòng, tiểu tử này, cuối cùng không làm nàng thất vọng.

Bây giờ, nàng lại càng thêm mong đợi, mong đợi trong hội đoạt bảo sắp tới, Thương Thiên rốt cuộc sẽ có biểu hiện như thế nào, giành được một thành tích tốt là điều tất nhiên, vị trí đệ nhất đó, cũng chắc chắn có thể đi tranh đoạt!

Nói rồi, Thu Thu lăng không phi độ, tiếp tục bay về phía Lôi Ân, tiếp tục đi giám sát Lôi Ân luyện công.

Bây giờ Thương Thiên đã lại bước lên quỹ đạo đúng, và sắp bước ra bước quan trọng nhất đó.

Chương 578

Vậy thì bây giờ, không cần phải ở lại đây nữa, quan trọng là ở lại đây cũng không có ích gì, không chừng lại làm phiền Thương Thiên luyện kiếm, cho nên Thu Thu quay người bay đi.

Đang trong trạng thái vong ngã luyện kiếm, Thương Thiên tự nhiên không biết Thu Thu đã đến đây, bây giờ lại rời đi.

Thương Thiên bây giờ, một mình chìm đắm trong thế giới kiếm pháp của mình.

Giờ phút này, Thương Thiên quyết định, kiếm pháp vô cùng mỹ diệu, kiếm đạo mới là sự theo đuổi thực sự.

Thương Thiên cũng vô cùng may mắn, có thể gặp được Thu Thu và Lôi Ân, không có Thu Thu đưa lên thượng giới, tiến bộ của hắn quyết định không thể nhanh như vậy, không có Lôi Ân ngộ đạo, khiến hắn cũng được hưởng lợi, cũng khiến Thương Thiên rơi vào cảnh giới ngộ đạo.

Tuy rằng lần đó không lĩnh ngộ được đại đạo chi ý, nhưng trong mắt Thương Thiên, những thứ hắn lĩnh ngộ được, những thứ hắn nhìn thấy, đại đạo chi ý cũng không đổi được.

Bởi vì vào khoảnh khắc đó, thứ Thương Thiên nhìn thấy, là con đường đại đạo, phương hướng đại đạo, đó mới là quan trọng hơn tất cả, không phải là quan trọng bình thường.

Đây là điều mà tu hành giả nằm mơ cũng không mơ thấy, cho nên có thể biết, Thương Thiên rốt cuộc may mắn đến mức nào.

Thêm vào đó, Thương Thiên đối với con đường đại đạo, tốc độ lĩnh ngộ đó vô cùng nhanh, ngoài thiên phú của Thương Thiên ra, còn

có quan hệ lớn với việc Thương Thiên chọn đúng con đường đại đạo, cũng như sự cần cù của bản thân Thương Thiên.

Tóm lại, một câu, Thương Thiên là một người vô cùng may mắn.

Bây giờ, theo Thương Thiên vung vẩy kiếm pháp cơ bản, những thứ Thương Thiên cảm ngộ được cũng ngày càng nhiều.

Thương Thiên có thể cảm nhận trong lòng, chỉ còn thiếu một chút cuối cùng, là có thể hoàn toàn lĩnh ngộ kiếm pháp cơ bản đại viên mãn, có thể đạt đến trình độ kỹ thuật gần như Đạo, Thương Thiên cũng có thể bắt đầu tu hành ba bản kiếm phổ đã chọn.

Phân biệt là, 《Hỏa Kiếm Quyết》, 《Lôi Kiếm Quyết》 và 《Lôi Hỏa Kiếm Quyết》.

Ba bản kiếm pháp này là một bộ, tương phụ tương thành, lấy kiếm ngự lôi điện hỏa diễm, đều là sức mạnh chí cường giữa trời đất, cộng thêm lực sát phạt của bản thân kiếm đạo, sức mạnh tấn công, lực chiến đấu của Thương Thiên, không nghi ngờ gì sẽ có một bước nhảy vọt về chất!

Lúc này, Thương Thiên hận không thể lập tức bắt đầu tu hành Lôi Hỏa kiếm pháp, bởi vì kiếm pháp này thực sự vô cùng kỳ diệu.

Nhưng vì căn cơ kiếm đạo, Thương Thiên trước đây chỉ có thể từ từ kìm nén.

Nhưng bây giờ đã khác, Thương Thiên sắp đạt đến cảnh giới viên mãn của cơ sở kiếm pháp, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng, Thương Thiên sắp có thể bắt đầu tu hành kiếm pháp rồi.

Giống như một người rất thích ăn ớt, nhưng lại vì bệnh nặng, lang trung bảo hắn bây giờ không thể ăn ớt, phải đợi cơ thể khỏe lại mới có thể ăn.

Đối với người rất thích ăn ớt đó, đó là một sự dày vò lớn đến mức

nào.

E rằng mỗi bữa cơm đều ăn không ngon, vì không có ớt thì sao hợp khẩu vị được chứ?

Bây giờ, trạng thái của Thương Thiên không nghi ngờ gì chính là người đặc biệt muốn ăn ớt đó, Thương Thiên cũng sắp có thể được giải cấm, không cần phải kiêng cữ nữa.

Đối với Thương Thiên, tất cả đều vô cùng xứng đáng.

Hơn một tháng chăm chỉ khổ luyện, vào lúc này, cuối cùng đã nhận được hồi báo cao, cơ sở sắp đạt đến cảnh giới viên mãn không tì vết.

Đối với Thương Thiên, không có gì quan trọng hơn cơ sở.

Bây giờ cơ sở kiếm đạo đạt đến cảnh giới viên mãn không tì vết, điều đó có nghĩa là, kiếm đạo của Thương Thiên có vô hạn khả năng, bất kể thành tựu có cao đến đâu, có rộng lớn đến đâu, Thương Thiên cũng không cần phải lo lắng, căn cơ kiếm đạo không vững, dẫn đến tình huống vạn trượng lầu cao sụp đổ xảy ra.

Cho nên, vào lúc này, trong lòng Thương Thiên không nghi ngờ gì là cực kỳ kích động.

Nhưng Thương Thiên cũng biết, lúc này là lúc không thể kích động nhất, càng phải bình tĩnh lại.

Bởi vì nội tâm Thương Thiên, khó khăn lắm mới dựa vào Đạo gia《Băng Tâm Quyết》 mà bình tĩnh lại.

Bây giờ nếu vì vậy mà dẫn đến nội tâm vô cùng không bình tĩnh, gây ra sóng gió, từ đó dẫn đến cơ sở kiếm pháp lại xuất hiện rối loạn, vậy thì được không bù mất!

Cho nên giờ phút này, Thương Thiên để cầu ổn, để đại đạo không xảy ra sai sót, Thương Thiên lại một lần nữa mặc niệm trong lòng

Đạo gia 《Băng Tâm Quyết》, tâm như băng thanh, trời sập không kinh...

Chương 579

Tâm cảnh của Thương Thiên, lại một lần nữa bình phục bình lặng lại.

Giờ phút này, Thương Thiên chỉ cảm giác tất cả trời đất đều biến mất, dường như ngay cả mình cũng dần dần biến mất, tất cả xung quanh đều mờ ảo.

Thương Thiên đối với cảm quan môi trường xung quanh cũng không còn, thứ có thể chạm vào là kiếm, nghe được là tiếng kiếm, ngửi được là khí tức của kiếm, nhìn thấy cũng chỉ có một thanh kiếm, đang vung vẩy giữa trời đất.

Thương Thiên, cũng vào lúc này, cảm nhận được, phảng phất mình cũng biến thành một thanh trường kiếm ba thước.

Đang dùng kiếm cảm nhận phiến trời đất này, phảng phất cùng kiếm hoàn toàn dung hợp làm một thể, vô cùng kỳ diệu.

Lúc này từ bên ngoài nhìn vào, có thể thấy Thương Thiên đang luyện kiếm trong diễn võ trường, một chiêu một thức đều là kiếm đạo nhất, kiếm pháp cơ bản, hoặc đâm hoặc bổ, không có hoa mỹ, là kiếm pháp cơ bản đơn giản nhất, bình thường nhất.

Nhưng lại có thể cảm nhận được, kiếm pháp cơ bản đơn giản nhất, phảng phất như có sinh mệnh, được Thương Thiên thi triển ra trong tay, dường như sẽ cùng trời đất hô hấp, trở nên cực kỳ không đơn giản, không tầm thường.

Giờ phút này, kiếm trong tay Thương Thiên, đã đạt đến trình độ hóa mục nát thành thần kỳ, thậm chí không phân biệt được, rốt cuộc là người đang ngự kiếm, hay kiếm đang ngự người.

Lúc này, Thương Thiên tay cầm trường kiếm ba thước, hoàn toàn vô ý thức vung vẩy kiếm pháp cơ bản, thậm chí mơ hồ, có thể nhìn ra kiếm pháp cơ bản mà Thương Thiên đang vung vẩy, dường như không còn là kiếm pháp cơ bản nữa.

Thoát ly khỏi phạm trù của kiếm pháp cơ bản, mơ hồ có chiêu kiếm đang biến hóa ra, khiến người ta chấn kinh không nói nên lời.

Ý thức và tâm thần của Thương Thiên hoàn toàn chìm đắm trong nhận thức bản thân.

Trong đầu Thương Thiên, hiện ra từng câu đạo vấn: "Học kiếm đạo, vì điều gì?" Thương Thiên đáp: "Ta học kiếm, là để theo đuổi đỉnh cao đại đạo, theo đuổi hiệp nghĩa trong lòng, theo đuổi chân ngã, theo đuổi trường sinh, theo đuổi đại tự tại đại tiêu dao!" Vào lúc này, trình độ kiếm đạo của Thương Thiên cuối cùng đã tiến thêm một bước, cuối cùng đã đạt đến cảnh giới đại viên mãn của kiếm pháp cơ bản.

Thương Thiên cũng vào lúc này, dừng lại thanh trường kiếm ba thước trong tay, Thương Thiên vào lúc này từ từ mở hai mắt ra.

Tuy rằng trên người Thương Thiên bị mồ hôi làm ướt, những giọt mồ hôi lớn như hạt đậu phủ đầy trán Thương Thiên.

Nhưng Thương Thiên lại không cảm thấy mệt mỏi là gì, ngược lại, trong lòng vô cùng vui sướng, cảm giác toàn thân trên dưới đều tràn đầy sức mạnh và nghị lực, vô cùng hưng phấn, tất cả đều vì, Thương Thiên đã đạt đến cảnh giới đại viên mãn của kiếm pháp cơ bản.

Lúc này, Thương Thiên làm sao có thể cảm nhận được sự mệt mỏi của bản thân chứ?

Toàn bộ đều bị sự hưng phấn và vui sướng thay thế, cảm giác thu

hoạch được quả ngọt.

Người chưa từng trải qua, căn bản không thể nào thể hội được.

Lúc này, Thương Thiên từ từ mở mắt, khí chất cả người đều thay đổi, dường như biến thành một thanh kiếm ra khỏi vỏ, sắc bén vô cùng, đang thể hiện sự sắc bén của mình!

Một đạo kiếm khí, vào lúc này, đột nhiên phát ra từ thanh kiếm trong tay Thương Thiên, từ thân kiếm, mũi kiếm, một luồng kiếm khí vô hình, trong nháy mắt phát ra.

Đối diện đứng, là một khối giả sơn cao hơn một trượng.

Giả sơn được chọn dùng đá văn lý thượng hạng, trên đó điêu khắc một số đồ án mỹ diệu.

Trên khối giả sơn đá văn lý cao hơn một trượng này điêu khắc, là một con mãnh hổ, hạ sơn hổ, vô cùng hung mãnh.

Người điêu khắc, nhất định cũng là một vị đại sư, kỹ nghệ điêu khắc vô cùng cao minh, con hạ sơn hổ được điêu khắc vô cùng truyền thần, giống như một con hạ sơn hổ thực sự, đang lao xuống tìm mồi.

Nhưng một tác phẩm nghệ thuật mãnh hổ như vậy, lại dưới kiếm khí của Thương Thiên, trực tiếp hóa thành mười mấy khối đá lớn vỡ nát, bức mãnh hổ hạ sơn đồ cũng vì thế mà trực tiếp bị hủy diệt, thực sự đáng tiếc vô cùng.

Nhưng Thương Thiên hiển nhiên không quan tâm đến điểm này, tuy rằng phá hỏng đồ vật ở đây, phải bồi thường theo giá, nhưng Thương Thiên hiện tại, giống loại người thiếu linh thạch sao?

Dù sao cũng có hai mươi vạn linh thạch a!

Tuy rằng trên đường đi đã tiêu không ít, cũng còn mười tám vạn, linh thạch nhiều vô kể.

Cho nên Thương Thiên căn bản không tiếc, điều Thương Thiên quan tâm, là kiếm đạo lại tiến bộ rồi, tiến một bước lớn.

Không chỉ kiếm đạo cơ sở kiếm pháp đạt đến cảnh giới đại viên mãn, ngay cả kiếm khí cũng vào lúc này, triệt để thành hình, bị Thương Thiên thi triển ra.

Chương 580

Đại biểu cho trình độ kiếm đạo của Thương Thiên, đã đăng đường nhập thất, tiểu hữu thành tựu!

Cho nên trong lòng Thương Thiên, tự nhiên vô cùng hưng phấn, căn bản sẽ không để ý đến những chi tiết nhỏ nhặt không quan trọng khác!

Thương Thiên nhìn khối đá điêu khắc văn lý vỡ nát trước mắt, mỉm cười mãn nguyện.

Luyện kiếm một tháng, cuối cùng vào hôm nay, đã có thành tựu, không uổng công khắc khổ cần cù như vậy, hồi báo này thực sự quá hậu hĩnh, Thương Thiên vô cùng mãn nguyện.

Nhìn đá văn lý vỡ nát đầy đất, Thương Thiên vung chưởng nhẹ phẩy, những viên đá vỡ đó bị Thương Thiên dọn dẹp đi.

Ban đầu theo dự định của Thương Thiên, sẽ rèn sắt khi còn nóng, lập tức bắt đầu tu hành 《Hỏa Kiếm Quyết》, đặt 《Lôi Kiếm Quyết》 sang một bên.

Tuy rằng 《Lôi Kiếm Quyết》 mạnh hơn, nhưng Thương Thiên cũng rất rõ ràng, sức mạnh của lôi điện khó tu luyện hơn.

Nếu hiện tại không có chuyện gì khẩn cấp, Thương Thiên tự nhiên có thể tu luyện, nhưng còn hai tháng nữa là bắt đầu đại hội đoạt bảo rồi, cho nên Thương Thiên tự nhiên phải ưu tiên chọn 《Hỏa Kiếm Quyết》 dễ tu luyện hơn.

Bất kể sức mạnh có mạnh đến đâu, đều phải nắm giữ được, mới có thể biến thành sức mạnh của mình, tăng cường lực chiến đấu.

Cho nên Thương Thiên rất rõ ràng, hiện tại điều mình cần, cũng là

dễ học, tự nhiên là 《Hỏa Kiếm Quyết》, cho nên Thương Thiên chắc chắn chọn tu hành 《Hỏa Kiếm Quyết》.

Còn về 《Lôi Kiếm Quyết》, chỉ cần đợi chuyện ở đây giải quyết xong, có thời gian rồi, bất cứ lúc nào đi tu hành cũng không muộn, chính cái gọi là mài dao không lỡ việc đốn củi, đặt sang một bên cũng không sao.

Nhưng, bây giờ suy nghĩ của Thương Thiên đã có chút thay đổi.

Lúc này, Thương Thiên không trực tiếp rèn sắt khi còn nóng, rồi bắt đầu tu hành 《Hỏa Kiếm Quyết》!

Bởi vì khổ tu hơn một tháng, mỗi giờ mỗi khắc đều đang luyện tập kiếm pháp cơ bản, đạt đến cảnh giới viên mãn không tì vết của kiếm pháp cơ bản, ngay cả kiếm khí cũng được mài giũa ra, thu hoạch không thể nói là không lớn.

Nhưng Thương Thiên biết một câu, đó là con đường tu luyện, có căng có chùng, không thể giống như một cây cung, dây cung lúc nào cũng kéo căng, căng thẳng, như vậy cây cung và dây cung sớm muộn cũng sẽ đứt, báo hỏng.

Cho nên điều Thương Thiên muốn làm, tự nhiên là nghỉ ngơi thư giãn thật tốt trước, cho mình một ngày nghỉ, làm những việc mình thích, rồi mới tiếp tục bắt đầu luyện kiếm.

Như vậy khi lại luyện tập kiếm phổ, có thể sẽ tốt hơn, càng thêm làm ít công to.

Cho nên bây giờ, Thương Thiên chọn, đó là thư giãn thật tốt, tạm thời không đi luyện kiếm nữa.

Nói rồi, Thương Thiên thu Bắc Hải Kiếm vào vỏ, đeo sau lưng.

Tuy rằng Thương Thiên tạm thời thư giãn, không luyện tập kiếm thuật, nhưng kiếm phải lúc nào cũng đeo sau lưng.

Làm xong mọi thứ, Thương Thiên trước tiên đi đến nơi Lôi Ân huấn luyện xem.

Thu Thu lúc này đang huấn luyện Lôi Ân, Thu Thu liếc nhìn Thương Thiên một cái, không tiếp tục quan tâm nữa.

Thương Thiên nhìn Lôi Ân, không khỏi tắc lưỡi, bộ dạng hiện tại của Lôi Ân, cũng thực sự quá thảm liệt rồi.

Lôi Ân lĩnh ngộ được là thích sát chi đạo ý, nhưng hiện tại, Thu Thu huấn luyện, là năng lực chiến đấu chính diện của Lôi Ân.

Bởi vì đại hội đoạt bảo sắp tới, là tổ chức trên lôi đài, hai người đối mặt nhau, chính diện đối kháng, thích sát chi đạo ý, hoàn toàn không phát huy được hiệu quả lớn.

Cho nên Thu Thu muốn huấn luyện năng lực chiến đấu chính diện của Lôi Ân.

Đây cũng chính là điểm yếu của Lôi Ân, cho nên lúc này Lôi Ân dưới tay Thu Thu, có thể tốt được sao?

Thu Thu đứng giữa không trung, nhìn Lôi Ân toàn thân đầy vết thương, ánh mắt vô cùng băng lãnh, sử dụng diệu pháp, phân hóa ra một phân thân.

Với cảnh giới đỉnh phong của nàng hiện tại, một phân thân cũng không phải là thứ Lôi Ân có thể đối kháng được!

Thương Thiên nhìn hóa thân của Thu Thu, cảm nhận được nguy hiểm cực lớn.

Chương 581

Hóa thân của Thu Thu do ma khí tạo thành, không có diện mạo, chỉ có đường nét ngũ quan đại khái, nhưng vẫn cho người ta cảm giác sáng mắt.

Sức mạnh của hóa thân Thu Thu vô cùng mạnh mẽ.

Vào lúc này, Lôi ÂN cũng đã sử dụng thích sát đạo ý của mình.

Ánh mắt Thương Thiên trong nháy mắt sáng lên, đây là lần đầu tiên hắn quan sát kỹ lưỡng như vậy, thích sát đạo ý mà Lôi Ân phóng thích.

Trong tay Lôi Ân cầm một thanh đoản kiếm ba cạnh nhỏ, sát khí trên người sôi trào.

Sau khi sử dụng thích sát đạo ý, khí tức của cả người Lôi Ân đã biến mất, dường như không thể nhìn thấy, khí tức và thân hình của hắn, phảng phất như đều muốn dung nhập vào hư không.

Thương Thiên nhìn sự thay đổi của Lôi Ân, cũng cảm thấy vô cùng bình thường.

Dù sao thích sát đạo ý, một thích khách cần gì?

Không phải là ẩn giấu thân hình, sau đó ra tay vào thời khắc mấu chốt, tung ra một đòn chí mạng sao?

Bây giờ sau khi Lôi Ân sử dụng thích sát đạo ý, sức mạnh của thích sát đạo ý, có thể ẩn giấu khí tức và thân hình của Lôi Ân, có thể lặng lẽ tiếp cận bao nhiêu người, rồi ám sát.

Thích sát đạo ý, có một chữ "sát".

"Thích" là ẩn giấu, "sát" tự nhiên là hội tụ toàn thân sức mạnh, khí

tức, sát ý, phát ra sức mạnh tấn công mạnh nhất, chí mạng nhất.

"Thích", "sát" hợp thành thích sát.

Thương Thiên nhìn bóng dáng Lôi Ân, trong lòng không thể không tán thưởng, thích sát đạo ý của Lôi Ân thực sự rất mạnh, nếu không phải là đối chiến chính diện, không chừng tu sĩ Nhập Thần hậu kỳ cũng sẽ bị Lôi Ân ám toán chết.

Đáng tiếc là lôi đài chiến, thích sát đạo ý của Lôi Ân không phát huy được tác dụng quá lớn, chỉ có "thích" là vô hiệu rồi!

Chỉ còn lại "sát"!

Sự thật cũng đúng là như vậy, bây giờ Lôi Ân, thân hình tuy rằng ẩn giấu xuống, nhưng đối chiến chính diện, người khác có thể nhìn thấy ngươi đang ẩn giấu, người khác biết vị trí của ngươi, vậy cái ẩn giấu đó rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Hoàn toàn là tự mua vui cho mình thôi, người ta trực tiếp giết ngươi.

Cho nên bây giờ Thu Thu huấn luyện, chính là để Lôi Ân phát huy công hiệu của "sát" trong "thích sát" đến sức mạnh lớn nhất, trực tiếp cùng địch nhân đối đầu.

Nếu đối đầu không lại, vậy cũng hết cách, vì Lôi Ân ngay cả thích sát đạo ý cũng đã phóng thích, hội tụ ra một đòn mạnh nhất mà còn không đánh lại người ta, vậy thì sau một đòn đó của Lôi Ân, có đánh tiếp cũng không thể thắng.

Cho nên nguyên tắc Thu Thu đưa ra cho Lôi Ân là, một đòn mạnh nhất mà không đánh lại, thì đầu hàng, để không mất mạng, rồi thua hết tất cả bảo bối.

Lôi Ân cũng đang tuân theo lời của Thu Thu.

Chỉ thấy sau khi Lôi Ân ẩn thân, hội tụ toàn thân sức mạnh và sát ý, đột nhiên hướng về phía phân thân của Thu Thu mà giết tới.

Chỉ thấy Lôi Ân mang theo thích sát đạo ý, trong nháy mắt đâm ra thanh đoản kiếm ba cạnh.

"Thích" ngoài việc ẩn giấu bản thân, còn có một chữ tốc độ.

Cho nên "thích", tốc độ của Lôi Ân vô cùng nhanh.

Ít nhất trong mắt Thương Thiên, đó là vô cùng nhanh, gần như trong nháy mắt, đã đâm đến trước mặt phân thân của Thu Thu.

Nhưng dưới sức mạnh tuyệt đối của Thu Thu, đòn thích sát của Lôi Ân, đòn tấn công hội tụ toàn thân sức mạnh, chỉ bị Thu Thu một bạt tai đánh bay đi.

Lôi Ân cũng bị đánh bay xuống đất, ngã một cú nặng nề, bộ dạng không thể nói là không thê thảm.

Thương Thiên nhìn cảnh này, không khỏi cảm thán, vận khí của mình thật tốt, may mà người Thu Thu huấn luyện là Lôi Ân, không phải mình, nếu không bộ dạng hiện tại của Lôi Ân, chính là bộ dạng của Thương Thiên!

Chương 582

Thương Thiên ở lại tại chỗ xem thêm một lúc, cảm thấy vô vị xong, liền bước đi.

Thu Thu căn bản không quản, còn Lôi Ân đang bị huấn luyện cũng căn bản không quản được.

Thương Thiên đến một tòa lầu gác có hoàn cảnh ưu mỹ, trên lầu gác có một cái bàn bát giác, bốn cái ghế gỗ đàn, làm công tinh xảo, trông vô cùng đẹp.

Bàn bát giác được điêu khắc từ đá tinh hoa, trông vô cùng mỹ lệ, trên đó có những chấm nhỏ ngũ sắc, phối hợp với bối cảnh tối sẫm của bản thân đá tinh hoa, cho người ta cảm giác như đang nhìn một bầu trời sao, khiến lòng người vô cùng rộng mở.

Thương Thiên ngồi trên ghế gỗ đàn, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Khi mới dọn vào đại trạch viện này, Thương Thiên còn chưa kịp quen thuộc với hoàn cảnh của đại trạch viện, chưa kịp ngắm nhìn kỹ lưỡng.

Vừa vào đại trạch viện đã đến diễn võ trường, ngày đêm luyện tập kiếm pháp cơ bản.

Cuối cùng đến ngày hôm nay, kiếm pháp cơ bản của Thương Thiên mới cuối cùng luyện thành, cho nên mới có nhàn tâm đi dạo, ngắm phong cảnh bốn phía, xoa dịu tâm thần luôn căng thẳng.

Thương Thiên lúc này, nhìn ra ngoài lầu gác, Thương Thiên mới biết, tên của lầu gác, hình như gọi là Quan Lý Đài!

Ở đây, Thương Thiên nhìn ra hồ nhỏ trước mặt, không lớn, diện tích tổng thể chỉ khoảng hai công lý.

Trong hồ nhỏ, trồng đầy hoa sen, nhưng hiện tại không phải là mùa hoa sen nở, những bông hoa sen này, không có một đóa nào nở rộ, đều chỉ có những chiếc lá sen xanh mướt to lớn.

Thương Thiên không khỏi thầm nói một tiếng: "Xem ra, đến sớm quá rồi!

Cho nên không thấy hoa sen nở!" Nhưng Thương Thiên chỉ cười cho qua, tất cả tùy duyên thôi, không cần phải để ý như vậy.

Trong vô hình, dường như có cảm ứng, một con cá chép đỏ dài năm tấc, vào lúc này, từ mặt hồ nhảy lên, bắn lên không ít bọt nước.

Ánh nắng vàng chiếu lên vảy đỏ của cá chép, phản xạ ra ánh sáng chói mắt, sau đó con cá chép đỏ, "phụt" một tiếng, lại chui vào trong nước.

Thương Thiên nhìn con cá chép này, không khỏi thèm ăn, nghĩ đến rượu và mỹ thực!

Thưởng thức cảnh vật, thư giãn, sao có thể không có đồ ăn thức uống làm bạn được chứ?

Cho nên Thương Thiên đứng dậy, đi ra ngoài, lên đường phố, chuẩn bị đi mua chút đồ ăn thức uống về, hưởng thụ thật tốt.

Thương Thiên đi vào một tửu lâu, mua mấy vò rượu nhỏ, cùng với mấy món ăn ngon, phân biệt có Thanh Hoa tửu, một con gà quay, gấu quay, dê hấp, v.v., tất cả đều bị Thương Thiên bỏ vào nhẫn không gian.

Trong nhẫn không gian, thức ăn sẽ không bị nguội, cũng không bị hỏng, vô cùng thích hợp.

Giờ phút này, tâm tình của Thương Thiên vô cùng tốt đẹp.

Mua xong mọi thứ, Thương Thiên bắt đầu quay về phủ.

Nhưng đi được nửa đường, Thương Thiên cuối cùng đã phát hiện ra điều không ổn, đó là trong bóng tối, có người đang theo dõi mình.

Họ ẩn nấp rất cẩn thận, nhưng Thương Thiên vừa mới đạt đến đại viên mãn kiếm pháp cơ bản, luyện ra được kiếm khí.

Chính là đang ở trong một thời khắc, đối với khí cơ và các loại cảm thụ nhạy bén nhất.

Tuy rằng những người theo dõi trong bóng tối này ẩn nấp rất tốt, nhưng theo hắn đi lâu như vậy.

Thương Thiên cuối cùng đã có cảm ứng, phát hiện có người đang bắt đầu theo dõi mình.

Những người theo dõi đó, cũng phảng phất biết, đã bị Thương Thiên phát hiện, thế là từng người một, đều ở trong bóng tối, từ từ rút lui rời đi, không tiếp tục theo dõi Thương Thiên nữa.

Thương Thiên đối với những người quan sát trong bóng tối đó, tự hỏi vì sao lại có người theo dõi mình?

Thương Thiên vừa mới đến Cửu cấp đại lục, cũng không làm chuyện thương thiên hại lý, vi phạm lương tâm?

Chương 583

Sao lại bị người ta để ý chứ?

Thương Thiên trong lòng vô cùng không hiểu?

Nhưng Thương Thiên không đi suy nghĩ nhiều, những người này rốt cuộc muốn làm gì, lại có ý đồ gì, từ đâu đến, có mục đích gì.

Những điều đó Thương Thiên đều không suy nghĩ.

Trong mắt Thương Thiên, vì những người này theo dõi trong bóng tối, vậy thì không đối mặt với mình, tạm thời đối với mình không có uy hiếp.

Tuy rằng bị người ta theo dõi, vô cùng khó chịu, nhưng Thương Thiên cũng không có biện pháp tốt.

Có thể ở trong trạng thái hiện tại, đối với mình tiến hành theo dõi lâu như vậy, chắc chắn là tu sĩ cấp Nhập Thần.

Muốn giải quyết phiền phức này, mình cũng không có thực lực đó, trừ phi gọi Thu Thu ra tay.

Nhưng ở Thu Nguyệt Thành, trong thời gian đại hội đoạt bảo, không thể ra tay.

Đối với điểm này, Thương Thiên cũng biết rõ, cho nên Thương Thiên mới vô cùng không quan tâm, nếu không bị người ta theo dõi trong bóng tối.

Giống như có một con rắn độc, lúc nào cũng ở trong bóng tối nhìn chằm chằm vào mình, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng cho mình một cú tấn công chí mạng trong bóng tối, đó chắc chắn là không thể được, phải giải quyết đi.

Bây giờ, lại căn bản không cần phải quản những thứ đó.

Cho nên Thương Thiên không quan tâm, không đi suy nghĩ nhiều.

Bây giờ điều Thương Thiên muốn làm, là về Quan Lý Đài, lấy rượu và thức ăn ra, ăn uống thật ngon, triệt để thư giãn tâm thần, rồi ngủ một giấc thật ngon, đợi đến ngày thứ hai, bắt đầu luyện tập 《Hỏa Kiếm Quyết》.

Tình huống hiện tại, cũng thực sự không thể sinh thêm chuyện nữa.

Cho nên giờ phút này Thương Thiên không đi quản những kẻ theo dõi sau lưng, từ từ, tiếp tục nghênh ngang đi về phía đại trạch viện.

Hơn nữa, những kẻ theo dõi ẩn nấp trong bóng tối đó, sau khi phát hiện Thương Thiên đã phát hiện, từng người đều từ từ rút lui, không theo nữa.

Cho nên Thương Thiên càng không cần thiết, đi tìm những người theo dõi trong bóng tối đó, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.Đã theo dõi, vậy thì lộ diện là chuyện sớm muộn.

Đợi những người trong bóng tối này lộ diện, không phải tất cả đều có thể rõ ràng minh bạch sao?

Cho nên, Thương Thiên có suy nghĩ và cân nhắc của mình, căn bản không quan tâm, người theo dõi trong bóng tối là ai.

Điều Thương Thiên quan tâm, là kẻ chủ mưu trong bóng tối, kẻ chủ mưu sau lưng, đó mới là quan trọng nhất.

Chỉ cần giải quyết được kẻ chủ mưu, tất cả đều có thể giải quyết được.

Nếu không giải quyết được những con tép riu này, kẻ chủ mưu sẽ phái thêm nhiều con tép riu khác.

Cho nên Thương Thiên vô cùng thản nhiên, thuận theo tự nhiên, tất cả đều sẽ có ngày sự thật sáng tỏ.

Rất nhanh, Thương Thiên lại về đến đại trạch viện.

Đi qua mấy hành lang quanh co, Thương Thiên nhanh chóng lại đến Quan Lý Đài.

Lần này, Thương Thiên ở bên ngoài Quan Lý Đài, dừng bước, ngẩng đầu nhìn tấm biển trên lầu gác, nhìn vô cùng rõ ràng, đó là làm bằng gỗ hoa, dùng thư pháp cổ viết ba chữ lớn Quan Lý Đài, trông vô cùng có vận vị và khí thế.

Sau đó, Thương Thiên bước lên bậc thềm, lại ngồi xuống trước bàn bát giác tinh không, chuẩn bị từ từ thưởng thức mỹ tửu, nhấm nháp món ngon, ngắm nhìn cá chép trong hồ nhỏ.

Tuy rằng chỉ là một cái ao nuôi cá chép.

Nhưng cái ao cá này, rất có chỗ để thưởng thức.

Chương 584

Những chiếc lá sen, những con cá chép thỉnh thoảng nhảy lên khỏi mặt nước, đều không tệ.

Thương Thiên nhìn tất cả, chỉ cảm thấy tâm tình rất tốt.

Nhanh chóng lấy hai vò mỹ tửu ra, trên bàn bày đầy mỹ thực, vẫn nóng hổi như vừa rồi.

Hương khí tỏa ra bốn phía, khiến người ta thèm ăn, Thương Thiên lập tức bắt đầu ăn như gió cuốn mây tan.

Nhưng Thương Thiên một mình không hưởng thụ được bao lâu, nhanh chóng nghênh đón vị khách không mời, Thu Thu từ trên trời bay đến.

Ánh mắt không thiện cảm nhìn chằm chằm vào Thương Thiên, khiến động tác của Thương Thiên cũng dừng lại, nhìn Thu Thu nói: "Thu Thu tỷ, tỷ nhìn ta như vậy làm gì?" Ánh mắt Thu Thu căng thẳng, mày nhíu lại, bực bội nói với Thương Thiên: "Ngươi!

Một mình, lại lén lút ăn mỹ thực, có rượu ngon, có đài ngắm cảnh, ngày tháng của ngươi có vẻ không tồi nhỉ!" Nói xong câu đó, ánh mắt Thu Thu gần như ép sát Thương Thiên, dường như có dấu hiệu một lời không hợp sẽ động thủ.

Khiến Thương Thiên một trận tê dại da đầu, vội vàng trả lời: "Thu Thu tỷ, ta thấy tỷ một mình đang huấn luyện Lôi Ân, cho nên mới không dám làm phiền, nếu không nhất định sẽ gọi tỷ cùng ăn!" Lúc này Thương Thiên thầm hận, sớm đã ở tửu lâu nhìn ra, Thu Thu rất biết ăn, cũng rất tham ăn.

Thân là sư tử, sư tử bình thường, cái mũi đó đều rất linh mẫn, có

thể ngửi thấy mùi vị của con mồi từ xa.

Càng đừng nói Thu Thu là một con Thôn Thiên Ma Sư, cái mũi chắc chắn sẽ càng linh mẫn hơn.

Thương Thiên phỏng đoán, Thu Thu chắc chắn đã ngửi thấy mùi vị, mới tìm đến!

Cho nên lúc này, sắc mặt của Thương Thiên còn khó coi hơn cả khóc, những món ăn này e rằng không đủ cho Thu Thu nhét kẽ răng!

Thu Thu thì sắc mặt giãn ra, lại nói với Thương Thiên: "Được rồi, ta không đùa ngươi nữa, ngươi còn không mau mời ta ăn.

Về phần Lôi Ân, có phân thân của ta trông chừng rồi!" "Vâng, Thu Thu tỷ mời ngồi, bắt đầu ăn!" Thương Thiên đâu dám phản bác, lập tức tiếp lời mời Thu Thu cùng ăn!

Về phần Lôi Ân, cũng bị Thương Thiên quên mất.

Bây giờ điều Lôi Ân cần là huấn luyện ma quỷ, không phải mỹ thực.

Những thứ này chỉ làm tiêu hao ý chí chiến đấu của Lôi Ân, ăn mòn ý chí kiên cường của hắn, cho nên không mời là tốt rồi!

Lôi Ân đáng thương, đang đối mặt với phân thân tàn bạo của Thu Thu, ở đó không biết mệt mỏi mà huấn luyện, hoàn toàn không biết, lúc này Thương Thiên và Thu Thu đang ở trong Quan Lý Đài, uống rượu thỏa thích, ăn thịt thả ga, vô cùng tiêu dao tự tại.

"Ngươi chắc chứ?

Tiểu tử đó chỉ có cảnh giới Thông Thần viên mãn, nhưng lại phát hiện ra sự theo dõi của những tu sĩ Nhập Thần kia!" Trong một căn phòng xa hoa, có một thanh niên áo trắng, trông tà mị vô cùng, tay cầm một chiếc quạt trắng, đang hỏi năm tu sĩ áo đen đang quỳ trên mặt đất

phía trước.

Trong đó một tu sĩ áo đen dẫn đầu, lúc này mở miệng trả lời, nói với thanh niên áo trắng: "Vâng, Thủy Tinh Chi Vương đại nhân, thiếu niên đó vô cùng bất phàm.

Tuy rằng thuộc hạ theo dõi rất lâu hắn mới phát hiện, nhưng đối với một tu sĩ Thông Thần cảnh giới, đã vô cùng lợi hại rồi.

Cho nên sau khi thuộc hạ bị phát hiện, đã không tiếp tục theo dõi nữa, ngay lập tức, hướng Thủy Tinh Chi Vương đại nhân ngài báo cáo!" Thanh niên áo trắng tên là Thủy Tinh Chi Vương, lúc này nghe thấy câu trả lời của thuộc hạ, thì nhàn nhạt cười, vung vẩy chiếc quạt giấy trắng nói: "Cũng đúng, dám cướp của người của Thủy Tinh Quân ta, quả thực không tầm thường, có mấy phần bản lĩnh, nếu không sao dám chứ?

Dám cướp đồ của Thủy Tinh Quân ta!" "Vậy thuộc hạ, có cần tiếp tục đi giám thị không?" Hắc y nhân tiếp tục hỏi.

Thủy Tinh Chi Vương nhàn nhạt phất tay, nói: "Không cần tiếp tục đi giám thị nữa.

Nếu chúng ta tiếp tục đi giám thị, bên ngoài sẽ có người chú ý, chắc chắn sẽ đoán ra được, những người mà ta giám thị, thực ra chính là những người đã cướp của Thủy Tinh Quân ta!

Một khi để bọn chúng biết, chắc chắn sẽ vào lúc đại hội đoạt bảo, nhắm mục tiêu vào những người đó, sau đó giết họ, cướp đi hai mươi vạn linh thạch.

Đặc biệt là đám người của Hỏa Tinh Quân đó, nghe nói Hỏa Tinh Chi Vương cũng muốn đến, ta nhất định phải để hắn mệnh tang tại Thu Nguyệt Thành, để hắn biết, Thủy Tinh Quân và Hỏa Tinh Quân rốt cuộc ai mạnh hơn!" Những hắc y nhân đang quỳ phía dưới, lập

tức bắt đầu nịnh hót, nói với Thủy Tinh Chi Vương: "Đương nhiên là Thủy Tinh Chi Vương ngài, mạnh hơn, vô địch hơn ạ!" Thủy Tinh Chi Vương thì rất hưởng thụ, một đôi mắt hẹp dài khẽ híp lại, nhàn nhạt mở miệng nói: "Ba ngày sau, không được phép đến tòa đại trạch viện đó gây phiền phức, nếu không ai cũng sẽ để ý.

Ta đợi đến đại hội đoạt bảo mới ra tay, cũng không muộn một chút nào!" "Vâng, thuộc hạ biết!" Những hắc y nhân phía dưới, nghe xong lời của Thủy Tinh Chi Vương, đồng thanh đáp.

Thủy Tinh Chi Vương, nào biết, hành động tự cho là thông minh của thuộc hạ, đã bị mấy thế lực lớn phát hiện.

Chương 585

Dù sao hai mươi vạn linh thạch, không phải là con số nhỏ!

Đáng để mạo hiểm.

Cho nên có người sớm đã quan tâm đến hành động của Thủy Tinh Quân.

Sau khi Thủy Tinh Quân thả ra lời đó, người quan tâm càng nhiều hơn!

Đương nhiên, thực sự nhận được tin tức, điều tra rõ ràng mọi chuyện, chỉ có ba đại thế lực, Hỏa Tinh Quân là một trong số đó.

Hỏa Tinh Chi Vương, đang đứng bên cửa sổ, lẳng lặng nghe thuộc hạ báo cáo: "Bẩm Hỏa Tinh Chi Vương đại nhân, thuộc hạ đã điều tra rõ ràng, ba người cướp của Thủy Tinh Quân, không biết từ đâu đến.

Trong đó hai người đều là tu vi Nhập Thần, có một thiếu niên tu vi Thông Thần.

Trong đó tên của thiếu niên đó, thuộc hạ đã từ chủ nhà nơi họ ở dò hỏi được, tên là Thương Thiên!" Hỏa Tinh Chi Vương vừa nghe, cái tên Thương Thiên, suýt nữa không nhịn được, muốn cười ra tiếng.

Con kiến hôi Thông Thần cảnh giới này, thật là có khí phách lớn!

Lại dám đặt tên mình là Thương Thiên.

Hắn tưởng mình là ai?

Lão thiên gia sao?

Dám gọi là Thương Thiên, chẳng mấy chốc cái tên gọi là Thương Thiên này, sẽ trở thành vong hồn dưới đao của hắn, hai mươi vạn linh thạch đó cũng không uổng phí.

Tuy rằng Hỏa Tinh Quân và Thủy Tinh Quân thế bất lưỡng lập, Thủy Tinh Quân bị cướp, đáng lẽ phải vui mừng cảm tạ mới đúng, nhưng đối tượng này quá yếu, chỉ có hai Nhập Thần và một Thông Thần, căn bản không xứng.

Không bằng cướp hết linh thạch về, nhiều nhất là lúc ra tay nhẹ một chút, để lại cho ba tên đó một cái toàn thây, đó đã là nhân từ lớn nhất rồi!

Lúc này, người báo cáo lại mở miệng nói: "Hỏa Tinh Chi Vương đại nhân, ba ngày sau, chúng ta có nên đối với tên Thương Thiên đó động thủ không ạ!" "Ngu xuẩn," Hỏa Tinh Chi Vương nghe câu đó, trực tiếp mắng một câu, "Ngươi thật sự cho rằng, đám người của Thủy Tinh Quân đó, sẽ thật sự động thủ sao?

Chẳng qua là để dụ dỗ một số kẻ ngốc thôi.

Ở Thu Nguyệt Thành, ngay cả Hỏa Tinh Chi Chủ cũng không dám mạo phạm quy củ của nó, tốt nhất là cho ta ngoan ngoãn một chút, đừng gây ra chuyện gì!

Nếu không ta sẽ không quản, trực tiếp để ngươi tự sinh tự diệt." Lúc này, Thương Thiên đang cùng Thu Thu ăn bữa lớn, rồi thưởng thức cá chép, căn bản không biết, có hai đại thế lực, Thủy Tinh Quân và Hỏa Tinh Quân, đã liệt ba người bọn họ vào danh sách phải giết!

Càng không biết, trong bóng tối, có hai thế lực ẩn giấu, cũng muốn giết hắn, chỉ để đoạt lấy hai mươi vạn linh thạch đó, muốn lấy mạng hắn.

Nhưng, Thương Thiên cho dù biết, cũng sẽ không có cảm giác gì.

Những kẻ muốn giết hắn, trước khi động thủ, tốt nhất nên suy nghĩ kỹ, chuẩn bị sẵn sàng bị phản sát, nếu không đừng đến nộp mạng.

Một đường tu hành đến nay, Thương Thiên cũng đã gặp không ít kẻ địch, gặp không ít người muốn mạng hắn, nhưng những người đó đều bị hắn phản sát, trở thành vong hồn dưới tay hắn.

Đối với Thương Thiên, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Ai giết hoặc cản trở con đường tu hành của hắn, đó đều là kẻ địch đáng giết.

Cho nên Thương Thiên biết tất cả, cũng sẽ không hề sợ hãi!

Thương Thiên hiện tại, đang hưởng thụ cuộc sống.

Tuy rằng đã gặp những người theo dõi đó, ngửi thấy một chút khí tức nguy hiểm, nhưng Thương Thiên cũng không hề để ý, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, nên ngủ thì ngủ.

Quản nhiều như vậy làm gì!

Chính cái gọi là, nhân tử điểu triêu thiên, bất tử vạn vạn niên, nhìn thoáng một chút, cuộc sống sẽ giảm bớt phiền não.

Chương 586

Nhưng Thương Thiên lúc này tuy đang hưởng thụ cuộc sống và mỹ thực, nhưng lại có một chút uất ức, bởi vì cùng hắn ăn bữa trưa, là một đại vị vương!

Những thứ trước mắt này, Thương Thiên chưa ăn được bao nhiêu, toàn bộ đã bị Thu Thu giải quyết xong, thậm chí một số mỹ thực, ví dụ như dê hấp, gấu quay, Thương Thiên còn chưa kịp nếm ra vị, đã không còn.

Bây giờ chỉ còn lại vò rượu cuối cùng.

Thương Thiên chỉ có thể miễn cưỡng lộ ra một biểu cảm còn khó coi hơn cả khóc, nói với Thu Thu: "Thu Thu tỷ, tỷ là con gái, đừng uống rượu nữa nhé, vò cuối cùng để ta uống đi!" Lúc này Thu Thu khẽ ợ một cái, nhìn bộ mặt khổ qua của Thương Thiên, khuyên nhủ: "Nhìn ngươi xem, ta không phải chỉ ăn một chút đồ sao?

Có đến mức như vậy không?

Vò rượu đó, tỷ đây rộng lượng, không uống nữa, cho ngươi uống.

Lần này, chắc là mãn ý rồi chứ!" "Mãn ý, đặc biệt mãn ý!" Thương Thiên liên tục gật đầu, đầu gật như gà con mổ thóc, vội vàng ôm vò rượu vào lòng, giống như gà mẹ bảo vệ thức ăn.

Thu Thu nhìn bộ dạng của Thương Thiên, cảm thấy có chút không tốt ý, liền nói với Thương Thiên: "Nhìn ngươi xem, có cần thiết phải như vậy không?

Ta sẽ cướp của ngươi không thành.Vì đã ăn no uống đủ rồi, ta về tiếp tục giám sát Lôi Ân, không để hắn lười biếng!" Nói xong, Thu Thu lại bay đi, đi giám sát Lôi Ân!

Nhìn thấy Thu Thu cuối cùng đã đi, lúc này Thương Thiên mới hoàn toàn trút được gánh nặng, thở ra một hơi dài, cảm giác ăn một bữa cơm với Thu Thu còn mệt hơn cả đánh nhau với kẻ địch.

Bây giờ Thu Thu cuối cùng đã đi, Thương Thiên cũng cuối cùng có thể thư giãn, cười lớn, bởi vì Thương Thiên đã sớm dự liệu được điều này, cho nên đã âm thầm chuẩn bị.

Món ăn mua về, không lấy ra hết, âm thầm giữ lại một đĩa đậu phộng, bây giờ có món nhắm rượu rồi.

Lúc này, Thương Thiên lập tức từ trong nhẫn không gian lấy ra đĩa đậu phộng, rồi đặt lên bàn bát giác tinh không, bắt đầu từ từ thưởng rượu, ăn đậu phộng.

Lúc này, Thương Thiên ngồi một mình trước chiếc bàn bát giác giữa tinh không, chậm rãi thưởng thức rượu.

Không còn ai quấy rầy, hắn cảm thấy vô cùng tiêu dao tự tại.

Cả một bầu rượu đã cạn, Thương Thiên ăn no uống đủ, cũng có chút men say.

Dựa vào tu vi hiện tại của hắn, rượu thường khó lòng làm hắn say, chỉ cần dùng tu vi ép men rượu ra ngoài là được.

Thế nhưng, Thương Thiên lúc này lại mặc cho men rượu mặc sức tung hoành, cuộn trào trong cơ thể, căn bản không thèm để ý.

Bởi vì giờ phút này, Thương Thiên muốn được say, chính cái gọi là, rượu không làm người say, người tự say!

Thương Thiên rời khỏi đài quan sát, bước chân loạng choạng trở về phòng rồi ngã đầu ngủ say.

Thật đáng thương cho Lôi Ân lúc này, dưới sự giám sát của Thu Thu, vẫn đang không ngừng huấn luyện!

Thương Thiên ngủ một mạch từ chiều hôm qua đến tận sáng sớm hôm sau mới uể oải tỉnh dậy.

Hắn vươn vai một cái thật dài.

Một tháng qua, Thương Thiên vẫn luôn luyện kiếm, cả người lúc nào cũng căng như dây đàn.

Trải qua một ngày thưởng thức rượu ngon, thức ăn ngon, cảnh đẹp tiêu dao, lại thêm một giấc ngủ dài, cuối cùng cả người hắn đã hoàn toàn thả lỏng tâm thần!

Thân tâm rốt cuộc đã hoàn toàn thư giãn.

Bây giờ, Thương Thiên lại có thể tiếp tục luyện tập kiếm pháp.

Một căng một chùng mới là con đường tu hành chính xác nhất.

Những kẻ chỉ biết khổ luyện không ngừng rất dễ trở nên quá cứng nhắc mà gãy vỡ, thậm chí tẩu hỏa nhập ma.

Thương Thiên đơn giản rửa mặt, ăn chút điểm tâm rồi cầm lấy Bắc Hải Kiếm, bắt đầu đi về phía Diễn Võ Trường.

Chương 587

Về phần kiếm phổ "Hỏa Kiếm Quyết", hắn căn bản không mang theo bên người.

Bởi vì trong suốt một tháng, chỉ cần có thời gian là hắn lại lật xem kiếm phổ.

Hắn sớm đã thuộc "Hỏa Kiếm Quyết" làu làu như cháo chảy, mỗi một chiêu mỗi một thức đều nhớ rõ rành rành.

Tiếp theo, chỉ cần luyện kiếm là được!

Thương Thiên đã có một sự lý giải đại khái về "Hỏa Kiếm Quyết".

Kiếm quyết này tổng cộng được chia làm bảy thức: thức thứ nhất Kiếm Thượng Hỏa Quang, thức thứ hai Triêu Thiên Hỏa Kiếm, thức thứ ba và thức thứ tư Kiếm Hỏa Loạn Thanh, thức thứ năm Kiếm Hỏa Liệu Nguyên, thức thứ sáu Vạn Kiếm Đăng Hỏa, và thức thứ bảy Kiếm Quang Hỏa Hải.

Uy lực của mỗi thức đều gấp đôi thức trước đó.

Nếu luyện đến hóa cảnh, các thức có thể chồng chất uy lực lên nhau, trong nháy mắt bộc phát ra sức mạnh gấp bốn mươi chín lần, xứng danh là kiếm pháp tế phẩm, uy lực vô cùng lớn.

Tuy nhiên, việc tu hành kiếm pháp này cũng cực kỳ khó khăn.

Ba thức cuối của "Hỏa Kiếm Quyết" yêu cầu kiếm pháp cơ sở phải đạt đến đại viên mãn mới có thể tu hành, nếu không sẽ không thể thành công.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Thương Thiên kiên trì muốn đả vững nền tảng, luyện kiếm pháp cơ bản đến cảnh

giới đại viên mãn vô khuyết.

Lúc này, Thương Thiên vừa đi vừa hồi tưởng lại thức đầu tiên của "Hỏa Kiếm Quyết" - Kiếm Thượng Hỏa Quang.

Thức này là bước đầu lĩnh ngộ "Hỏa Kiếm Quyết", chỉ cần nhìn vào hai chữ "hỏa quang" là có thể biết được.

Thức này có tác dụng như ném gạch dẫn ngọc, giúp người tu hành nhập môn, nhưng độ khó cũng không hề nhỏ.

Tục ngữ có câu, vạn sự khởi đầu nan!

Vì vậy, Thương Thiên muốn luyện tốt thức Kiếm Thượng Hỏa Quang cũng phải tốn không ít công sức và tâm tư.

Bởi vì cửa ải đầu tiên là phải dùng kiếm cảm ngộ sức mạnh của lửa, sau đó mới bắt đầu tu hành, dùng kiếm để điều khiển sức mạnh của hỏa diễm, biến nó thành của mình, đây chính là một trong những điểm khó lớn nhất.

Nếu là những chiêu kiếm thông thường thì căn bản không làm khó được Thương Thiên với cảnh giới kiếm pháp cơ sở đại viên mãn.

Lúc này, Thương Thiên đã đến Diễn Võ Trường.

Hắn cầm thanh trường kiếm dài ba thước, nhắm mắt lại, một lần nữa cẩn thận hồi tưởng yếu quyết trong "Hỏa Kiếm Quyết".

Trong "Hỏa Kiếm Quyết", có miêu tả rất chi tiết về chiêu kiếm đầu tiên Kiếm Thượng Hỏa Quang.

Hỏa diễm là sức mạnh vô cùng cuồng bạo giữa trời đất, là một trong năm nguyên tố cơ bản nhất cấu thành thế giới.

Sức mạnh của hỏa diễm, có lúc vô cùng cuồng bạo, có lúc lại vô cùng dịu dàng, hoàn toàn phụ thuộc vào hoàn cảnh.

Hỏa diễm cuồng bạo, khó lĩnh ngộ, nhưng lại có thể thấy ở khắp

nơi trên thế giới này.

Muốn tìm lửa, chỉ cần một bó củi khô, hoặc một ít cỏ dại, là có thể có được một đống lửa lớn.

Lửa có thể mang lại hơi ấm, mang lại thức ăn chín, mang lại ánh sáng, truyền thừa hỏa chủng, đó là mặt dịu dàng của hỏa diễm.

Nhưng đồng thời, hỏa diễm cũng sẽ làm người bị thương, sẽ nuốt chửng nhà cửa, đất đai, núi rừng, thậm chí hủy diệt cả một thị trấn cũng là điều có thể, đó là mặt cuồng bạo nhất của hỏa diễm.

Tất cả đều phải xem hỏa diễm ở trong tình huống nào.

Nếu mặc cho hỏa diễm tự do hoành hành, không tiến hành khống chế, sẽ có khả năng rất lớn gây ra hậu quả không thể cứu vãn, đặc biệt là ở những nơi có nhiều vật dễ cháy, uy lực của hỏa diễm sẽ cuồng bạo nhất.

Vì vậy, sức mạnh của hỏa diễm cực kỳ cuồng bạo, khó lĩnh ngộ, nhưng hỏa diễm lại có thể thấy ở khắp nơi, lại cực kỳ dễ lĩnh ngộ.

Chương 588

Giữa đất trời này, tu sĩ dùng hỏa diễm làm nguồn sức mạnh cũng không phải là số ít, và họ đều cực kỳ mạnh mẽ.

Đại đạo của hỏa diễm có thể mang lại sức tấn công cực kỳ mạnh mẽ.

Thế nhưng có một số người, dù thế nào cũng không thể lĩnh ngộ được sức mạnh của hỏa diễm, cho dù hỏa diễm có ở khắp mọi nơi.

Đạo lý trong đó, không ai giải thích rõ được, Thương Thiên cũng không biết tại sao lại như vậy.

Nhưng Thương Thiên hiểu rằng, hắn nhất định phải lĩnh ngộ sức mạnh của hỏa diễm, bất kể quá trình sẽ gặp phải bao nhiêu khó khăn, bao nhiêu gian hiểm, hắn đều phải làm.

Thương Thiên cảm thấy, lĩnh ngộ sức mạnh của hỏa diễm, không giống như lĩnh ngộ không gian, thời gian hay những loại sức mạnh kỳ đặc khác, hư vô không thể nắm bắt, không nhìn thấy, không sờ được.

Chúng hoàn toàn dựa vào thiên phú và vận khí.

Nhưng sức mạnh của hỏa diễm thì khác.

Sức mạnh của hỏa diễm là do trời đất tự nhiên ban tặng, là một trong năm nguyên tố cơ bản nhất: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ.

Thế giới này ở đâu cũng có thể thấy những nguyên tố này.

Trong đó kim, mộc, thủy, thổ, có thể nhìn thấy và sờ được, chỉ có hỏa diễm là đặc biệt hơn một chút.

Chỉ có thể nhìn thấy, chứ không sờ được, bởi vì hỏa diễm thuộc về quang nguyên, là một hình thái tồn tại của ánh sáng.

Vì vậy, việc lĩnh ngộ hỏa diễm khó hơn rất nhiều.

Nhưng Thương Thiên không cho rằng, hỏa diễm có thể cản được bước chân của hắn.

Bây giờ dùng kiếm ngự hỏa, tuy khó hơn nhiều lần so với việc đơn độc lĩnh ngộ hỏa diễm chi lực, nhưng Thương Thiên vẫn không sợ hãi.

Hắn hoàn toàn tĩnh tâm lại, cẩn thận hồi tưởng chiêu kiếm đầu tiên trong "Hỏa Kiếm Quyết" - Kiếm Thượng Hỏa Quang.

Thương Thiên vì muốn trở nên mạnh mẽ hơn, bắt buộc phải nỗ lực tu hành khổ cực.

Giờ phút này, hắn khoanh chân ngồi xuống, đặt Bắc Hải Kiếm lên trên đầu gối, từ từ nhắm mắt lại.

Giờ phút này, Thương Thiên muốn bắt đầu cảm ngộ sức mạnh của hỏa tồn tại giữa trời đất, những sức mạnh này, không nơi nào không có.

Trong "Hỏa Kiếm Quyết" mà Thương Thiên học tập, có ghi chép rất sâu sắc về điều này, có thể nói là một loại dẫn dắt, cũng không sai, là dẫn dắt tu sĩ mới bắt đầu tu hành "Hỏa Kiếm Quyết" đi cảm ngộ sức mạnh hỏa diễm trong trời đất.

Ghi chép trong đó như sau, những lời này hiện lên trong đầu Thương Thiên, đến một dấu chấm câu hắn cũng không nhớ sai: "Thiên địa đại đạo tồn tại trong vạn vật tự nhiên, thiên địa đại đạo sinh ra tất cả, Đạo sinh một, một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật.

Tạo ra kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, núi sông, nhật nguyệt, hoa cỏ, cây cối, vạn vật sinh linh.

Nhưng không phải đại đạo tạo ra tất cả rồi rời đi, không còn tồn tại nữa, mà đại đạo vẫn luôn ở trong đó, duy trì trật tự của thế gian.

Ví như sư tử sống bầy đàn săn mồi ăn thịt, hổ sống đơn độc săn mồi làm vua, bọ ngựa sinh sản đời sau, bọ ngựa cái sẽ ăn thịt bọ ngựa đực, đó đều là đại đạo đang vận chuyển.

Lại ví như trong trời đất, nhật nguyệt tinh thần luân chuyển, mặt trời mọc thì mặt trăng và các vì sao ẩn đi, mặt trời lặn thì mặt trăng và các vì sao lại mọc lên, treo cao trên bầu trời.

Tất cả đều là thể hiện của Đạo.

Vạn vật trên thế gian có xuân, hạ, thu, đông, hai mươi tư tiết khí, hoa nở hoa tàn, đều có đại đạo ở trong đó, đại đạo vẫn luôn ở bên cạnh con người, chưa từng rời đi.

Người tu hành, vì để tham ngộ đại đạo ở bên cạnh mình, thay vì mò cây bắt cá, cố ý đi tìm kiếm một loại đại đạo nào đó, không bằng trực tiếp trầm tĩnh tâm thần, kết nối với trời đất tự nhiên, từ trong trời đất tự nhiên cảm ngộ sự tồn tại của đại đạo, đó mới là lựa chọn tốt nhất." Đây là những gì được ghi chép trong "Hỏa Kiếm Quyết", là sự luận giải và giải thích về Đạo, về đại đạo!

Khi Thương Thiên lần đầu đọc những lời này, trong lòng chấn động không gì sánh bằng, giống như có một cánh cửa đại đạo hoàn toàn mới mở ra trước mắt hắn, để hắn nhìn thấy một thế giới khác, một đạo lý đại đạo khác.

Thương Thiên cảm thấy vô cùng đồng tình với nó.

Chương 589

Lời nói đầu của "Hỏa Kiếm Quyết" không bàn về đạo lý cao siêu, không bàn về mạnh yếu của đại đạo, không bàn về con đường của đại đạo.

Dùng những lời lẽ giản dị nhất, từ nông đến sâu, từ xa đến gần, từ từ giải thích cho người ta sự tồn tại của đại đạo, dạy người ta nhìn vào bản chất của đại đạo, gần gũi với đại đạo, chứ không phải một mực cưỡng cầu tìm kiếm, cuối cùng lại chỉ là công dã tràng.

Vì vậy, giờ phút này, Thương Thiên tuân theo sự luận giải về đại đạo trong "Hỏa Kiếm Quyết", từ từ tiếp cận đại đạo.

Xung quanh Thương Thiên không có hỏa diễm.

Nếu để người khác biết Thương Thiên đang lĩnh ngộ sức mạnh của hỏa diễm, nhất định sẽ cười nhạo hắn là một kẻ ngu ngốc không hơn không kém.

Lĩnh ngộ sức mạnh của hỏa diễm mà lại không đến gần hỏa diễm, bên cạnh không có hỏa diễm, chắc chắn không cảm ngộ được, vậy thì làm sao lĩnh ngộ hỏa diễm đây?

Hoàn toàn trái ngược với những gì cần làm, nhất định cả đời cũng không lĩnh ngộ được sức mạnh của hỏa diễm.

Nhưng trong lòng Thương Thiên lại sáng như gương, bởi vì trong đại đạo có hỏa diễm, trong trời đất có hỏa diễm, trong tự nhiên tồn tại hỏa diễm, thậm chí trong cơ thể con người cũng tồn tại sức mạnh của hỏa diễm.

Rất nhiều tiên hiền tiền bối đã sớm có nghiên cứu sâu sắc về điều này.

Nhưng người đời nay, những hậu bối này, lại không hề coi trọng những điều đó, ngược lại chỉ một mực muốn lấy từ trời đất, muốn có được sức mạnh từ bên ngoài, lại bỏ qua sức mạnh của bản thân, có thể nói là bỏ gốc lấy ngọn thật sự!

May mà, Thương Thiên đã tỉnh ngộ sớm.

Thương Thiên lúc này mặc niệm "Băng Tâm Quyết", để tâm thần của mình từ từ bình tĩnh lại, khiến tâm như mặt nước phẳng lặng, loại bỏ mọi tạp niệm phiền não, mới có thể lĩnh ngộ trời đất tự nhiên tốt hơn.

Từ đó khiến bản thân và trời đất càng thêm gần gũi.

Bởi vì như "Hỏa Kiếm Quyết" đã nói, đại đạo vẫn luôn ở trên người con người, chưa bao giờ rời đi.

Dựa vào nghiên cứu của các tiên hiền, Thương Thiên vô cùng tin tưởng vào điều này.

Thương Thiên hiện tại đang lĩnh ngộ sức mạnh của hỏa diễm.

Sức mạnh của hỏa diễm vẫn luôn tồn tại trong cơ thể con người.

Không chỉ sức mạnh của hỏa diễm, bốn loại còn lại, kim, mộc, thủy, thổ, cũng ở trong cơ thể con người.

Ví như, thận thuộc thủy, gan thuộc mộc, tỳ thuộc thổ, phế thuộc kim, tim thuộc hỏa, tương ứng với ngũ hành nguyên tố trong tự nhiên, có quan hệ tương sinh tương khắc.

Thận tốt có thể nuôi dưỡng gan, gan tốt có thể nuôi dưỡng tim, tim tốt có thể nuôi dưỡng tỳ, tỳ tốt có thể nuôi dưỡng thận, và ngược lại, tất cả đều tương sinh tương khắc.

Vì vậy, bây giờ Thương Thiên cần làm là tâm như mặt nước phẳng lặng.

Tim thuộc hỏa, thủy hỏa tương khắc.

Đừng xem thường việc tâm như mặt nước phẳng lặng, đó là một loại minh tâm cảnh, phải để toàn thân đều bình tĩnh lại mới có thể đạt đến cảnh giới tâm như mặt nước phẳng lặng.

Sau khi Thương Thiên niệm xong mười mấy lần "Băng Tâm Quyết", tâm thần đã hoàn toàn bình tĩnh lại, bắt đầu tìm kiếm sức mạnh của hỏa diễm trong tự nhiên xung quanh và trong chính bản thân mình.

Giờ phút này, Thương Thiên cảm giác, giống như đang ở trong một cảnh địa vô cùng kỳ diệu.

Giống như đang ở trong căn phòng đầu tiên mà mẹ ban cho, mang lại cho người ta một cảm giác vô cùng sung túc, an toàn, thoải mái, không có một chút phiền não, không có một chút ưu sầu.

Giống như một giọt nước trong dòng sông, thuận theo dòng sông, trôi đến bất kỳ nơi nào, không có cảm giác vui buồn.

Gặp phải nơi dơ bẩn cũng không cảm thấy ghê tởm, cứ thuận theo dòng chảy rửa trôi, mang đi vết bẩn, bị ánh nắng mặt trời bốc hơi, bay lên trời, biến thành một đám mây trắng, lúc thì hóa thành một đóa hoa, lúc lại biến thành một con cừu, trôi lơ lửng trên không trung, sau đó hội tụ cùng rất nhiều đồng bạn, một lần nữa biến thành nước mưa rơi xuống mặt đất.

Rơi trên một hạt giống cỏ nhỏ, nuôi dưỡng cỏ nhỏ lớn lên.

Giờ phút này, trong lòng Thu Thu tràn đầy niềm vui lớn.

Chương 590

Thương Thiên từ từ mở hai mắt ra, chậm rãi sờ lên gò má, nơi đó có một giọt lệ.

Thương Thiên không lau đi giọt lệ, cứ để nó ở trên gò má, để tự nhiên khô đi.

Thương Thiên nhìn mảnh trời đất này, chỉ cảm thấy trong lòng tràn ngập niềm vui, cảm thấy tất cả đều tốt đẹp như vậy.

Hắn nhìn mọi vật, miệng không khỏi lẩm bẩm: "Đây là thiên địa đại đạo sao?

Quả nhiên chưa từng rời đi, vẫn luôn ở trong vạn vật thế gian, ở trên người mỗi người, mọi người đều là vật chứa của Đạo!" Giờ phút này, Thương Thiên cầm lấy Bắc Hải Kiếm trong tay, múa lên.

Chiêu kiếm vẫn là những chiêu kiếm bình thường, không hề có biến hóa, nhưng lại có thêm một chút ý vị không rõ, không tỏ.

Tuy lần này, Thương Thiên không cảm ngộ được sức mạnh của hỏa diễm, nhưng hắn cảm thấy, thu hoạch của mình lại không gì sánh bằng.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng không có cảm giác thất vọng.

Bởi vì Thương Thiên cảm thấy, mới lần đầu tiên tiến vào tự nhiên, mà đã cảm ngộ được sức mạnh của hỏa diễm, thì cũng quá không thực tế.

Vì vậy, Thương Thiên không hề nản lòng.

Có hai tháng thời gian, hắn cảm thấy, mình nhất định có thể lĩnh ngộ được sức mạnh của hỏa diễm trước đó, và luyện thành mấy thức của "Hỏa Kiếm Quyết".

Giờ phút này, cảnh giới của Thương Thiên cũng đã đạt đến đỉnh phong, có thể tùy thời đột phá vào Nhập Thần cảnh giới, nhưng hắn không làm vậy.

Thương Thiên nhìn Bắc Hải Kiếm trong tay, thu kiếm vào vỏ, bắt đầu áp chế tu vi cảnh giới.

Bởi vì tu vi cảnh giới, căn cơ của hắn thực sự quá sâu dày.

Vốn ở đại lục, cảnh giới của Thương Thiên đã có thể đột phá Nhập Thần cảnh giới, nhưng vì căn cơ, hắn đã ép mình áp chế lại.

Sau khi đến cửu cấp đại lục, Thương Thiên càng cảm nhận được linh khí hùng hồn của cửu cấp đại lục, cùng với quy tắc trời đất mạnh mẽ hơn, căn cơ càng được tăng cường, sau đó lại nhìn thấy Lôi Ân ngộ đạo.

Thương Thiên cũng cảm nhận được phương hướng của đại đạo, cũng có cơ duyên đột phá, nhưng hắn đã chọn không đột phá, nếu không đột phá quá nhanh, không phải là chuyện tốt!

Sẽ gây ra hậu quả không tốt, vì vậy Thương Thiên đã cố gắng nhịn xuống.

Nhưng đến bây giờ, hắn cảm thấy, có chút không chịu nổi nữa.

Luyện kiếm tu hành một tháng, tuy Thương Thiên không cố ý tu hành, nhưng vẫn đang chậm rãi tiến bộ, cộng thêm vừa rồi, cảm nhận được đại đạo trong trời đất, vì vậy Thương Thiên lúc này càng không chịu nổi.

Đừng nói hiện tại Thương Thiên vì đột phá quá nhanh, không dám tiếp tục đột phá, vì sự tồn tại của Đoạt Bảo Hội, hắn cũng không dám tiếp tục đột phá!

Thương Thiên hiện tại với tu vi Thông Thần cảnh giới đại viên mãn, tham gia đoạt bảo ở cảnh giới Thông Thần, đó là vô cùng có ưu

thế, đã đạt đến đỉnh phong của Thông Thần cảnh giới.

Đối với Thương Thiên, hạng nhất của Thông Thần cảnh giới, ít nhất năm trăm vạn linh thạch, là nắm chắc trong tay.

Nhưng nếu trực tiếp đột phá đến tu vi Nhập Thần cảnh giới, đi tham gia Đoạt Bảo Hội của tu sĩ Nhập Thần cảnh giới, thì lập tức trở thành kẻ đội sổ, trở thành một kẻ đội sổ không hơn không kém.

Đừng nói hạng nhất, không bị người khác cướp đã là may mắn lắm rồi.

Vì vậy, Thương Thiên chắc chắn không thể đột phá đến Nhập Thần cảnh giới.

Nhưng hiện tại, tu luyện lại không thể tu luyện, kiếm pháp lại không thể tiếp tục tu hành.

Cảm ngộ sức mạnh của hỏa diễm là tìm kiếm đại đạo, loại chuyện này, không thể vội, phải tuần tự tiến lên, nếu không sẽ xảy ra vấn đề lớn, đó là kinh nghiệm của cổ nhân tiên hiền, Thương Thiên tự nhiên phải tuân theo, tuyệt đối sẽ không cảm thấy, mình không phải người bình thường, tự cho mình là phi phàm.

Vì vậy Thương Thiên tĩnh tâm lại.

Nếu hiện tại đều không thể làm, vậy nên làm thế nào để nâng cao chiến lực?

Chương 591

Đột nhiên, Thương Thiên nghĩ đến trận pháp.

Đừng quên, hắn là một cửu phẩm trận pháp sư, hiện tại có thời gian rảnh rỗi, vừa hay có thể dùng để nâng cao tu vi trận pháp!

Không thể lãng phí thiên phú trận pháp.

Đối với tu vi, Thương Thiên cũng thực sự có chút áp chế không nổi.

Nhưng Thương Thiên cảm thấy, Thu Thu hẳn là sẽ có cách, dù sao người ta cũng đến từ tam cấp đại lục!

Kiến thức rộng rãi, nhất định có cách có thể áp chế.

Nghĩ đến đây, Thương Thiên đã xác định được mục tiêu, mỗi ngày sau khi lĩnh ngộ hỏa diễm luyện kiếm, sẽ bắt đầu tu hành trận pháp.

Nhưng hiện tại, phải đi tìm Thu Thu hỏi xem, có cách nào, có thể áp chế cảnh giới của mình, không để cảnh giới của mình, thăng lên Nhập Thần cảnh giới, nếu không thì năm trăm vạn linh thạch của Đoạt Bảo Hội sẽ không còn.

Thương Thiên tin rằng, đối với loại chuyện này, Thu Thu cũng chắc chắn cực kỳ để tâm, không thể không quản.

Nghĩ đến đây, Thương Thiên không chần chừ nữa, một lần nữa đeo Bắc Hải Kiếm lên lưng, sau đó đi tìm Thu Thu.

Thu Thu hiện tại, hẳn là đang giám sát huấn luyện Lôi Ân, cũng không biết Lôi Ân hiện tại thế nào rồi.

Thương Thiên bước đi, xuyên qua hành lang, đến nơi Lôi Ân huấn luyện.

Từ xa, Thương Thiên đã nghe thấy tiếng la hét của Lôi Ân, quả là tiếng kêu xé lòng, đau đớn không chịu nổi!

Điều này làm cho Thương Thiên toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Thu Thu không hổ là Thôn Thiên Ma Sư, ra tay quả thật không hề nhẹ!

Thương Thiên đoán rằng, Lôi Ân tiếp nhận huấn luyện ma quỷ của Thu Thu, chắc chắn đã chịu không ít khổ sở.

Huấn luyện ma quỷ của người bình thường đã rất biến thái rồi, huống chi là huấn luyện ma quỷ của một Thôn Thiên Ma Sư như Thu Thu, chắc chắn còn biến thái hơn nữa!

Nghĩ đến đây, bước chân của Thương Thiên chậm lại một chút.

Hắn từ từ đến sân huấn luyện của Lôi Ân, chỉ thấy lúc này Thu Thu, đang ung dung ngồi trên mái nhà, vừa cắn hạt dưa, vừa thảnh thơi nhìn Lôi Ân thê thảm bên dưới.

Thu Thu chỉ dùng một phân thân để rèn luyện Lôi Ân, ra tay không hề nương nhẹ, đánh là đánh.

Mỗi lần Lôi Ân tấn công, đều bị phân thân của Thu Thu dễ dàng đỡ được, sau đó bắt đầu phản kích.

Lôi Ân căn bản không có chút sức phản kháng nào, bị một chưởng đánh ngã xuống đất, không biết đã nôn ra bao nhiêu máu!

Nhìn bộ dạng thảm hại của Lôi Ân, Thương Thiên chỉ có thể âm thầm đồng cảm trong lòng.

Lúc này, Lôi Ân ở giữa sân, cũng cảm thấy vô cùng mệt mỏi và rã rời, chỉ muốn nằm xuống nghỉ ngơi thật tốt.

Nhưng chỉ cần hắn dám nằm xuống, chào đón hắn chắc chắn là đòn tấn công càng dữ dội hơn của Thu Thu, vì vậy Lôi ÂN, một chút

cũng không dám thả lỏng!

Một khi thả lỏng, thì mạng có thể sẽ mất!

Điều này làm Lôi Ân nhớ đến, sư phụ của hắn, một sát thủ hàng đầu.

Lôi Ân từ nhỏ đã là một cô nhi, bị một đám sát thủ đưa đến một hòn đảo hoang.

Trên hòn đảo đó toàn là những đứa trẻ giống như hắn.

Ba tháng đầu tiên, chúng đều được ăn ngon, uống ngon, chơi vui, nhưng ba tháng sau, biến cố đã xảy ra.

Chương 592

Những sát thủ đó muốn chúng giết người, hai người một nhóm, những người bạn chơi thân với nhau, chỉ có giết chết đối phương mới có thể tiếp tục sống sót.

Ngày đó đối với Lôi Ân mà nói, là một cơn ác mộng không hơn không kém, khiến tính cách của Lôi Ân cũng từ đó thay đổi lớn.

Lần đó hắn đã sống sót, sau đó tham gia các loại huấn luyện tàn khốc, thất bại chỉ có một con đường chết.

Khi đó, còn khổ cực và mệt mỏi hơn bây giờ gấp trăm lần.

Cuối cùng, hắn trở nên mạnh mẽ, trở thành người mạnh nhất, không còn ai dám uy hiếp tính mạng của hắn nữa, không còn ai dám quát tháo hắn nữa.

Bây giờ, Lôi Ân cảm giác, huấn luyện ma quỷ của Thu Thu, phảng phất như đưa hắn trở về thời điểm đó, lúc tham gia huấn luyện!

Lúc này Thu Thu đang cắn hạt dưa trên mái nhà, dường như cảm nhận được Thương Thiên, thân hình chợt lóe, từ trên mái nhà xuống, đến trước mặt Thương Thiên.

Nàng trêu chọc Thương Thiên: "Ồ, ngọn gió nào, mà lại thổi vị đại bận rộn này đến đây, thật là khách quý, khách quý a!" Lời nói của Thu Thu, hoàn toàn không hề kiêng dè, giọng nói rất lớn, Lôi Ân cũng nhìn thấy Thương Thiên.

Nhưng hiện tại hắn đang đối mặt với phân thân ma quỷ của Thu Thu, làm sao có thể phân thần, phân tâm được?

Chỉ có thể ở đó liều mạng rèn luyện!

Thương Thiên nghe thấy lời nói của Thu Thu, chỉ biết cười khổ

một tiếng, nói với Thu Thu: "Ta nói này, Thu Thu tỷ!

Đừng trêu chọc ta nữa, ta tìm tỷ có chuyện chính muốn hỏi.

Cảnh giới của ta, ta sắp không áp chế được nữa rồi, tình huống của ta, rốt cuộc nên làm thế nào, mới tốt đây?" Thương Thiên lúc này, vô cùng muốn biết, cảnh giới của mình sắp không áp chế được nữa, sắp đột phá rồi, rốt cuộc nên dùng cách nào, mới có thể tiếp tục áp chế xuống.

Thương Thiên lúc này vì để Thu Thu chú ý hơn, nên lại nói thêm một câu với nàng: "Thu Thu tỷ, nếu ta ở Thông Thần cảnh giới, chắc chắn có thể giành được hạng nhất, có thể lấy được năm trăm vạn linh thạch.

Nếu như áp chế không được, đột phá đến Nhập Thần cảnh giới, thì lập tức trở thành kẻ đội sổ rồi!" Thu Thu nghe thấy cảnh giới của Thương Thiên sắp không áp chế được, cũng vô cùng kinh ngạc, bởi vì sự đột phá cảnh giới của Thương Thiên, nàng đều nhìn thấy trong mắt, không hề bỏ sót.

Bây giờ, cảnh giới của Thương Thiên, lại sắp không áp chế được nữa, sắp đột phá đến Nhập Thần cảnh giới.

Thu Thu không thể không cảm thán, tốc độ tu hành của Thương Thiên, quả thực là yêu quái, một yêu nghiệt biến thái thật sự.

Bây giờ cũng không thể để Thương Thiên đột phá Nhập Thần cảnh giới được!

Nếu không năm trăm vạn của nàng sẽ mất, vì vậy phải có một cách để ngăn cản tất cả những điều này xảy ra.

Nhưng bây giờ, lại nghe thấy Thương Thiên nói, nếu đột phá Nhập Thần cảnh giới, thì năm trăm vạn sẽ không còn, đây là đang uy hiếp nàng sao!

Thu Thu ghét nhất là những lời này, nàng lập tức có chút tức giận.

Vì vậy, nàng không nói hai lời, trực tiếp búng một cái vào trán Thương Thiên, khiến hắn lập tức kêu "A" một tiếng, đau đến mức nhảy dựng lên, xoay ba vòng tại chỗ.

Lần này, đến lượt Thương Thiên bắt đầu uất ức rồi.

Hắn đã quên, tính khí của Thu Thu thế nào rồi!

Lần này, bị Thu Thu búng một cái vào trán, cũng có khổ mà không nói ra được, chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo!

Căn bản không thể phản bác, để tránh lại làm Thu Thu tức giận, trực tiếp không nói cho hắn biết cách áp chế cảnh giới, thì hỏng bét!

Vì vậy, Thương Thiên chỉ biết dùng tay xoa xoa trán, vội vàng xin lỗi Thu Thu.

Thu Thu nghe thấy lời xin lỗi của Thương Thiên, tâm tình mới tốt lên, gật gật đầu với hắn, nhàn nhạt nói: "Không tệ, để ta nghĩ một chút, đừng làm phiền ta!" "Được thôi, được thôi!" Thương Thiên liên tục gật đầu, nào dám tiếp tục làm phiền Thu Thu!

Thu Thu lúc này đang cẩn thận suy nghĩ, rốt cuộc có cách nào, có thể áp chế cảnh giới của Thương Thiên.

Tuy trong tu hành giới có rất nhiều cách có thể làm được, nhưng đều là những cách thông thường, không có ích lợi gì thêm.

Chương 593

Vì vậy Thu Thu phải cẩn thận, tìm cho Thương Thiên một phương pháp thích hợp nhất.

Rất nhanh, Thu Thu đã nghĩ ra một cách hay.

Đó là một pháp môn đặc biệt cổ xưa, niên đại cụ thể đã không thể khảo cứu, là tìm thấy trong một di tích đổ nát của nhân tộc, ghi chép là pháp môn của nhân tộc, đối với yêu tộc không có tác dụng, vì vậy vẫn luôn để trong kho.

Có thể chờ đến một ngày nào đó, lấy pháp môn ra, giao dịch với tu sĩ nhân tộc cũng được, vì vậy những thứ này sẽ không bị vứt đi.

Thu Thu vì buồn chán, một lần ngẫu nhiên lật xem trong kho, đã nhìn thấy pháp môn này, cảm thấy thú vị, liền ghi nhớ lại.

Không ngờ, hôm nay lại có thể dùng đến, không thể không nói, trong cõi u minh, dường như đã có định mệnh.

Phảng phất như có một bàn tay vô hình đang thúc đẩy tất cả, để Thu Thu đem pháp môn này, đưa đến trước mặt Thương Thiên.

Pháp môn này của Thu Thu, tên là "Thiên Chùy Bách Luyện Quyết".

Căn cứ vào ghi chép bên trong, nó rèn luyện đến cực hạn, mài giũa linh lực trong cơ thể, khiến nó bị nén lại, ngưng luyện, từ đó nâng cao chất lượng và sức mạnh của linh lực, vô cùng mạnh mẽ, người tu hành pháp môn này, tuyệt đối có thể trở thành thiên kiêu.

Nhưng, pháp môn mạnh mẽ như vậy, cũng có nhược điểm, nhưng đối với những người chịu được sự cô đơn, thành công muộn, thì cũng không phải.

Bởi vì một khi bắt đầu tu hành "Thiên Chùy Bách Luyện Quyết", không thể dừng lại, mỗi một cảnh giới đều không thể dừng lại, phải tu hành tiếp tục.

Người khác tu hành hấp thu thiên địa linh khí, chỉ cần một thùng nước là có thể lên cảnh giới tiếp theo, còn hắn thì cần hấp thu đủ nước trong một cái ao, vì vậy tốc độ tu hành, không nghi ngờ gì sẽ chậm hơn người khác rất nhiều lần.

Nhưng lợi ích cũng vô cùng to lớn.

Những người tu hành trước, nâng cao cảnh giới trước, chưa chắc đã đánh lại được hắn.

Lấy một ví dụ đơn giản, người chỉ hấp thu một thùng nước để tu hành, linh lực trong cơ thể, từng sợi từng sợi, có thể bị kéo đứt, uy lực của thần thông đạo pháp phóng ra cũng sẽ không quá mạnh.

Người hấp thu một ao nước, vì cơ thể của hắn vốn không thể chứa nhiều linh lực như vậy, cần phải thiên chùy bách luyện để nén linh lực lại, biến linh lực thành từng luồng, tự nhiên cũng thô hơn, lớn hơn, uy lực của thần thông đạo pháp phóng ra, tự nhiên cũng mạnh mẽ hơn.

Sự khác biệt giữa thiên tài và kẻ tầm thường, cũng được thể hiện ở những chỗ này.

Vì vậy, pháp quyết này, đối với những thiên tài nhân tộc, những người có tâm khí cực cao, pháp quyết này không những không phải là bình dầu kéo chân cảnh giới, ngược lại còn là một pháp môn thượng hảo trên con đường tu hành.

Vì vậy, cha mẹ của Thu Thu, biết đây là pháp môn thượng hảo, mới cất giữ nó lại, để sau này dùng đến.

Không ngờ, hôm nay, có thể dùng trên người Thương Thiên.

Nghĩ đến đây, Thu Thu nhìn về phía Thương Thiên nói: "Pháp môn áp súc cảnh giới, tự nhiên là có, nhưng sẽ có một chút nhược điểm, không biết ngươi có thể chịu được không!" Thương Thiên vừa nghe Thu Thu có, lập tức vô cùng kích động, bởi vì cảnh giới này vẫn luôn áp chế, linh lực vẫn luôn tích tụ, cũng đặc biệt khó chịu, giống như người thường ăn uống thả ga, ăn quá nhiều, làm căng bụng, vô cùng khó chịu, là cùng một đạo lý, vì vậy Thương Thiên tự nhiên vô cùng vui mừng.

Nhưng Thương Thiên chưa kịp vui mừng được bao lâu, kết quả Thu Thu lại nói, pháp môn này, tồn tại một số nhược điểm.

Thương Thiên trong nháy mắt đã nghĩ đến những nhược điểm đó, ví dụ như vô cùng khó chịu, hoặc là đau đớn.

Nếu như vậy, thà không học pháp môn áp chế cảnh giới này còn hơn.

Nhưng rốt cuộc là thế nào, Thương Thiên định, trước tiên nghe Thu Thu nói chi tiết xong, sau đó mới quyết định, xem rốt cuộc có nên dùng pháp môn này không.

Nghĩ đến đây, Thương Thiên cũng không chần chừ nữa, nói với Thu Thu: "Thu Thu tỷ, vậy đừng úp mở nữa, rốt cuộc có phương pháp gì, tỷ nói trước đi, nhược điểm rốt cuộc là gì, có hậu quả gì, ta sẽ quyết định, rốt cuộc có nên tu hành pháp môn này không." Thương Thiên nói xong, ánh mắt vẫn luôn đặt trên người Thu Thu.

Ánh mắt này làm Thu Thu cảm thấy một trận ớn lạnh, nàng không nói nên lời cảm thán, tên Thương Thiên này nhìn thấy bảo vật, sao lại có ánh mắt già dặn như vậy?

Thương Thiên thì hoàn toàn không hiểu Thu Thu đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy như đang ở trong sương mù, hoàn toàn không hiểu gì cả.

Cái gì gọi là, có nhược điểm lớn, nhưng đối với hắn lại có lợi ích lớn, rốt cuộc là chuyện gì?

Thương Thiên không hiểu, vô cùng không hiểu, nhược điểm không phải là nhược điểm sao?

Chương 594

Sao lại có lợi ích?

Vì vậy Thương Thiên vô cùng không hiểu, nhưng trong lòng lại đối với cách nói mâu thuẫn này của Thu Thu, cảm thấy vô cùng tò mò, liền không thể chờ đợi được nữa mà hỏi Thu Thu: "Thu Thu tỷ, nhược điểm của tỷ, đối với ta không phải là nhược điểm, rốt cuộc là ý gì?

Ta không hiểu!

Xin Thu Thu tỷ giải thích chi tiết cho ta!" Thu Thu nghe thấy Thương Thiên nói, trong lòng rất vui, gật gật đầu với hắn nói: "Dáng vẻ ham học hỏi này là được rồi, nếu đã như vậy, ta sẽ giải thích chi tiết cho ngươi, tại sao nhược điểm này, đối với ngươi, lại có ích, có lợi, đối với ngươi, lợi ích vô cùng lớn.

Pháp môn ta chọn cho ngươi tên là "Thiên Chùy Bách Luyện Quyết", là do tiên bối của tộc ta, tìm được trong một di tích cổ xưa đổ nát của nhân tộc, là pháp môn tu hành của nhân tộc thời cổ, vô cùng thần diệu, tộc ta cũng đã tham khảo không ít thứ từ đó.

"Thiên Chùy Bách Luyện Quyết", từ ý nghĩa mặt chữ có thể hiểu được, cái gì là thiên chùy bách luyện, đó là đem linh lực của bản thân nén lại, nén lại rồi lại nén lại, khiến linh lực trong cơ thể vốn có thể chứa được một thùng nước, biến thành có thể chứa được một ao nước, như vậy, làm sao có thể không mạnh mẽ?

Như vậy, sau khi tu hành "Thiên Chùy Bách Luyện Quyết" này, ở cùng một cảnh giới với kẻ địch, linh khí của người khác chỉ có một nửa của ngươi, thậm chí còn ít hơn, linh lực cũng không ngưng thực bằng của ngươi, như vậy đối với ngươi, dù là đánh trường kỳ chiến

với kẻ địch, hay so đấu sức mạnh bộc phát, không phải đều mạnh mẽ hơn sao, thậm chí những tu sĩ cảnh giới cao hơn ngươi, linh lực trong cơ thể cũng không nhiều bằng ngươi, đánh không lại ngươi!

"Thiên Chùy Bách Luyện Quyết" này không phải là đặc biệt mạnh mẽ sao?

Còn nhược điểm ư!

Từ công hiệu của nó có thể thấy được, nén linh lực trong cơ thể, cũng có nghĩa là, người khác chỉ cần một thùng nước là có thể tấn cấp cảnh giới tiếp theo, còn ngươi thì cần hấp thu một ao nước, mới có thể tấn thăng cảnh giới tiếp theo.

Nhược điểm này, tự nhiên là tốc độ tu hành, đặc biệt chậm!

Nhưng đối với tên biến thái như ngươi, nhược điểm này dường như không phải là nhược điểm, bởi vì ngươi tu hành thực sự quá nhanh, tu hành "Thiên Chùy Bách Luyện Quyết" này, cùng lắm chỉ làm ngươi trở lại tốc độ tu hành của người bình thường mà thôi, vừa hay trung hòa, đối với ngươi, thực ra không có ảnh hưởng quá lớn, ngược lại còn tăng cường cực kỳ sức chiến đấu của ngươi.

Quả thực giống như là pháp môn được đo ni đóng giày cho ngươi vậy.

Cho nên, đối với ngươi, "Thiên Chùy Bách Luyện Quyết" này, không phải là có lợi ích sao, đối với người khác, tốc độ tu hành chậm lại, là một nhược điểm cực kỳ lớn!" Thương Thiên cẩn thận nghe lời của Thu Thu, từng chữ từng câu, một chi tiết nhỏ nhất, hắn cũng không dám bỏ sót, bởi vì trong lòng Thương Thiên thực sự quá tò mò, muốn biết, rốt cuộc nhược điểm là gì, tại sao lại có lợi ích, sự phức tạp này kết hợp lại với nhau.

Vì vậy Thương Thiên vẫn luôn toàn tâm toàn ý lắng nghe, không

dám phân tâm, sợ bỏ lỡ bất kỳ thông tin quan trọng nào.

Nghe xong, trong lòng Thương Thiên sớm đã chấn động không nói nên lời!

Khi Thu Thu nói được một nửa, Thương Thiên đã có một sự lý giải rất lớn, đối với lợi ích mà Thu Thu nói đã hiểu rất nhiều.

Nói đơn giản, "Thiên Chùy Bách Luyện Quyết" này, vô cùng hữu dụng, có thể tăng tiềm năng và căn cơ của một người, là một pháp môn vô cùng mạnh mẽ và thần diệu.

Nó có thể khiến người bình thường cũng có cơ hội tu hành đến cảnh giới cực cao, bởi vì thiên phú của người bình thường thường chỉ ở mức trung bình, tu hành đến một cảnh giới nhất định sẽ không thể tu luyện lên được nữa, trừ phi gặp được cơ duyên lớn.

Theo quan điểm của Thương Thiên, "Thiên Chùy Bách Luyện Quyết" mà Thu Thu nói, không chỉ tăng linh lực của một người, đồng thời còn tăng nội tình và căn cơ của người đó, có thể giúp người ta tu luyện đến cảnh giới cao hơn.

Có thể vì Thu Thu là ma thú nên không đề cập đến điểm này.

Nhưng Thương Thiên cũng sẽ không vì thế mà đi tiếp thu, bởi vì pháp môn của nhân tộc, ma thú căn bản không thể tu luyện.

Huống chi Thu Thu vừa nói, tiên bối của tộc nàng đã tham khảo rất nhiều từ đó, hẳn là cũng có pháp môn tương tự, Thu Thu có thể tự mình tu hành, nhưng xem ra, thiên phú của Thu Thu không cần tu hành những pháp môn này, nên cũng không tu hành.

"Thiên Chùy Bách Luyện Quyết" nếu để người bình thường tu luyện, tuy tốc độ tu hành sẽ trở nên chậm hơn, nhưng lợi ích tăng thêm, thì không thể tưởng tượng được.

Ví dụ như một người bình thường chỉ có thể tu hành đến Nhập

Thần cảnh giới, nhưng sau khi tu hành "Thiên Chùy Bách Luyện Quyết", có thể đột phá Chân Thần cảnh giới, thậm chí có thể đạt đến cảnh giới cao hơn cũng không chừng.

Tu vi ngoài việc theo đuổi sức mạnh, còn là tuổi thọ.

Cảnh giới càng cao, tuổi thọ cũng càng dài.

Vì vậy, người bình thường tu hành "Thiên Chùy Bách Luyện Quyết", là vô cùng có ích, vô cùng hữu dụng, không chỉ có người có thiên phú tốt mới có thể tu hành.

Đối với người có thiên phú tốt, người có nhận thức rõ ràng về bản thân, "Luyện Quyết" này, cũng có thể coi là vật phẩm tặng than trong ngày tuyết, bởi vì thiên phú của một người dù sao cũng có giới hạn, "Thiên Chùy Bách Luyện Quyết" lại có thể tăng nội tình và tiềm năng.

Những thứ có thể tăng nội tình và tiềm năng, không có thứ nào không phải là tuyệt thế bảo vật.

Chương 595

Vì vậy, khi Thu Thu nói một nửa, Thương Thiên đã vô cùng rõ ràng, mình đã nhặt được một món bảo bối lớn, một món hời lớn!

Khi Thu Thu giải thích chi tiết toàn bộ "Thiên Chùy Bách Luyện Quyết" một lần nữa, Thương Thiên càng thêm chắc chắn, đây là tuyệt thế pháp môn tu hành của nhân tộc!

Là bảo bối có thể ngộ mà không thể cầu, vì vậy Thương Thiên hưng phấn đến chết đi được!

Thương Thiên vội vàng trả lời Thu Thu: "Không sai, Thu Thu tỷ, tỷ nói đúng, "Thiên Chùy Bách Luyện Quyết", đối với ta, quả thực có ích lợi cực kỳ lớn, là một pháp môn tu hành vô cùng mạnh mẽ." Thương Thiên vừa định nói, Thu Thu tỷ, khi nào tỷ mới truyền pháp môn tu hành này cho ta, thì… Thu Thu nhìn thấy bộ dạng vội vàng của Thương Thiên, vô cùng đắc ý, không đợi Thương Thiên nói xong, lại nói: "Biết là tốt rồi, biết pháp môn tu hành của chúng ta là tuyệt thế cường đại.

Môn tu hành pháp môn này, cho đến nay, vẫn được cất giữ trong bảo khố của ta, chưa từng truyền ra ngoài, ngươi có thể là người đầu tiên tu luyện môn pháp môn này rồi, cảm thấy, ta đối với ngươi tốt không?" Thương Thiên lúc này, sao có thể ngỗ nghịch lời của Thu Thu, đương nhiên là thuận theo lời nàng nói: "Thu Thu đối với ta, vô cùng tốt, tốt không thể tốt hơn nữa!" Thu Thu nghe thấy lời của Thương Thiên, gật gật đầu đắc ý, sau đó lại hỏi Thương Thiên: "Vậy ngươi chuẩn bị báo đáp ta thế nào?

Hay là ta đặt cho ngươi một điều kiện nhé, sau khi ta giao "Thiên Chùy Bách Luyện Quyết" cho ngươi, ngươi phải đảm bảo, trong lần

Đoạt Bảo Hội này, giành được thành tích hạng nhất, ít nhất phải lấy được năm trăm vạn linh thạch đó, thế nào, làm được không?" Thương Thiên nghe thấy điều kiện của Thu Thu, không chút do dự gật đầu, nói với nàng: "Thu Thu tỷ yên tâm đi, lần này, dù gặp phải đối thủ nào, hạng nhất này ta cũng nắm chắc rồi.

Ta Thương Thiên nói, dù có là Thiên Đế thiếu niên thân đến, cũng vô dụng!" Thu Thu nghe xong lời của Thương Thiên, cảm thấy giọng điệu của hắn thực sự quá kiêu ngạo.

Tuy nàng thừa nhận Thương Thiên vô cùng mạnh mẽ, thiên phú cũng cực kỳ yêu nghiệt, nhưng nếu so với nhân vật cấp Thiên Đế, thì còn kém xa.

Nếu thật sự có một Thiên Đế thiếu niên thân cùng cảnh giới với Thương Thiên, đối quyết với hắn, thì người thua, nhất định sẽ là Thương Thiên.

Bởi vì đó là Thiên Đế!

Là danh từ đại diện cho sự vô địch, cho thần thoại!

Nhưng Thu Thu lại tỏ ra khẳng định hành vi này của Thương Thiên, liền nhàn nhạt gật đầu nói: "Ừm, được thôi, ta sẽ truyền thụ "Thiên Chùy Bách Luyện Quyết" cho ngươi!" Thương Thiên nghe thấy lời của Thu Thu, lập tức mừng rỡ như điên, trong lòng nóng như lửa đốt, giống như tân lang quan sắp vào động phòng vậy!

Thu Thu nhìn bộ dạng nóng lòng của Thương Thiên, cũng không trêu chọc hắn nữa, nói với hắn: "Bây giờ thả lỏng tâm thần, ta sẽ trực tiếp dùng thần niệm truyền thụ cho ngươi!" "Được thôi," Thương Thiên nghe thấy lời của Thu Thu, lập tức đáp lời, dường như sợ nàng sẽ đổi ý.

Thương Thiên lập tức trở nên nghiêm túc, thần sắc đạm nhiên,

tránh làm Thu Thu tức giận, thả lỏng thần hồn của mình, để thần niệm của Thu Thu trực tiếp truyền thụ pháp môn tu hành, "Thiên Chùy Bách Luyện Quyết" cho hắn.

Thu Thu nhìn thấy Thương Thiên thả lỏng tâm thần và thần hồn, cũng không chần chừ trì hoãn, lập tức ngưng tụ thần niệm, khắc ghi "Thiên Chùy Bách Luyện Quyết" lên trên thần niệm, truyền thụ cho Thương Thiên.

Sở dĩ dùng phương thức phương pháp này truyền thụ "Thiên Chùy Bách Luyện Quyết" cho Thương Thiên, mà không dùng hình thức khẩu thuật.

Là bởi vì thần niệm tiện lợi hơn, ý nghĩa biểu đạt, cũng như độ chính xác đều sẽ cao hơn một chút.

Thương Thiên sau khi tiếp nhận "Thiên Chùy Bách Luyện Quyết" mà Thu Thu truyền thụ, lập tức vui mừng như điên, cũng không để ý đến Thu Thu và Lôi Ân, hắn cúi gập người thật sâu với Thu Thu, sau đó hóa thành một cơn gió, trong nháy mắt đã chạy mất hút.

Thu Thu nhìn bóng lưng rời đi của Thương Thiên, cũng không ngăn cản, thầm tán thưởng một tiếng: "Tên Thương Thiên này, trong đầu chỉ có tu luyện, tu hành là chuyện khô khan như vậy, mà Thương Thiên lại có thể kích động như thế, thật khiến người ta cạn lời.

Dù sao nếu bắt ta, ngày ngày ngồi đó tu hành, không nhúc nhích, ta không chịu nổi, thực sự quá vô vị và nhàm chán!" Thương Thiên lúc này, hoàn toàn chìm đắm trong sự hưng phấn, hắn không biết suy nghĩ của Thu Thu.

Nàng cảm thấy tu hành đặc biệt khô khan, Thương Thiên cũng không cảm thấy tu hành có bao nhiêu vui vẻ.

Nhưng Thương Thiên cảm thấy, quá trình tu hành là vô cùng vui

sướng, đặc biệt là khi lĩnh ngộ đại đạo, lĩnh ngộ trời đất tự nhiên, đó mới là lúc thống khoái nhất.

Hơn nữa, phong cảnh trên con đường tu hành, cũng cực kỳ mỹ lệ.

Không có bao nhiêu người thích tu hành, nhưng mọi người đều không thể không đi tu hành.

Rất nhanh, Thương Thiên đã đến phòng bế quan, thắp một cây Thanh Thần Hương cao ba tấc, khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, chuẩn bị bắt đầu tu hành "Thiên Chùy Bách Luyện Quyết" mà Thu Thu truyền thụ.

Thương Thiên khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, trong lòng bắt đầu mặc niệm "Băng Tâm Quyết" để tĩnh tâm.

Đến cả Thương Thiên cũng không phát hiện, từ sau khi dùng "Băng Tâm Quyết" của Đạo gia, để tĩnh tâm, đột phá cảnh giới kiếm pháp cơ sở đại viên mãn, mỗi lần tu hành sau này, hắn đều tự nhiên dùng "Băng Tâm Quyết" của Đạo gia để tĩnh tâm, khiến tâm cảnh của mình bình ổn lại, đạt đến trạng thái giếng cổ không gợn sóng.

Trạng thái này, là trạng thái tốt nhất để tu hành, không có tạp niệm dục cầu, tu hành sẽ làm ít công to, không có nhiều nguy cơ tẩu hỏa nhập ma.

Lúc này, Thương Thiên đang mặc niệm "Băng Tâm Quyết" của Đạo gia trong lòng, từ từ điều chỉnh tâm cảnh của mình.

Lúc này, trong phòng bế quan, khói màu xanh nhạt bốc lên, Thanh Thần Hương bắt đầu phát huy tác dụng.

Chương 596

Loại hương này có hiệu quả tương tự như "Băng Tâm Quyết" của Đạo gia, đều dùng để ngưng thần tĩnh khí, chỉ là, một cái là ngoại vật, một cái là nội tại mà thôi.

Thương Thiên song quản tề hạ, hiệu quả cũng vô cùng tốt.

Khói Thanh Thần Hương màu xanh nhạt, nhanh chóng lan tỏa khắp phòng tu hành.

Bị Thương Thiên hít vào phổi qua mũi, sau đó đến từng bộ phận trong cơ thể, rồi phối hợp với "Băng Tâm Quyết" của Đạo gia mà Thương Thiên đang mặc niệm trong lòng, khiến hắn nhanh chóng tiến vào trạng thái nhập định.

Giờ phút này, Thương Thiên mới bắt đầu nghiêm túc lật xem "Thiên Chùy Bách Luyện Quyết" trong đầu, bắt đầu cẩn thận nghiên cứu, tham ngộ đạo lý tu hành bên trong.

Chỉ sau khi tham ngộ xong, Thương Thiên mới có thể tu hành theo chỉ dẫn trên đó.

Thương Thiên nhìn "Thiên Chùy Bách Luyện Quyết", cẩn thận nghiên cứu ba lần, cuối cùng đã có một sự hiểu biết đại khái về pháp môn này.

Theo lời của "Thiên Chùy Bách Luyện Quyết", mỗi một cảnh giới, đều có thể chùy luyện chín chín tám mươi mốt lần, mới được coi là cảnh giới đại viên mãn.

Nếu muốn tấn thăng cảnh giới tiếp theo, mà không tiếp tục chùy luyện, thì chỉ cần đạt tiêu chuẩn thấp nhất, chùy luyện bảy bảy bốn mươi chín lần là được!

Nhưng sau khi Thương Thiên hiểu đại khái, cũng vô cùng rõ ràng, chùy luyện bảy bảy bốn mươi chín lần, và chín chín tám mươi mốt lần, thì chắc chắn chín chín tám mươi mốt lần sẽ mạnh hơn.

Thương Thiên từ trước đến nay tu hành, theo đuổi đều là đạt đến cực hạn, như vậy chiến đấu lực mới có thể đạt đến cực hạn.

Nếu không tu hành lúc nào cũng vừa đủ tiêu chuẩn là được, vậy tu hành làm gì?

Ra ngoài tặng đầu cho người khác sao?

Ví dụ như tu hành khống hỏa chi pháp, nhiều nhất có thể khống chế ba quả cầu lửa.

Thương Thiên và một người khác cùng tu hành khống hỏa chi pháp.

Điều Thương Thiên theo đuổi, tự nhiên là phải khống chế được ba quả cầu lửa, không đạt mục tiêu tuyệt không bỏ cuộc.

Người kia, vì lười biếng, chỉ cảm thấy, luyện ra được quả cầu lửa là được rồi, tại sao phải làm ba quả, thế là chỉ luyện ra một quả cầu lửa, bắt đầu đi chơi, không tu hành nữa.

Lúc này, để Thương Thiên luyện ra ba quả cầu lửa, và người chỉ luyện ra một quả cầu lửa đối quyết, ai sẽ thắng?

Đáp án tự nhiên rõ ràng, chắc chắn là Thương Thiên sẽ thắng!

Vì vậy, lựa chọn của Thương Thiên lúc này, căn bản không phải là bảy bảy bốn mươi chín lần, mà là tiêu chuẩn cao nhất chín chín tám mươi mốt lần.

Lúc này không yêu cầu nghiêm khắc, để mình trở nên mạnh mẽ hơn, nếu sau này gặp phải kẻ địch, đánh không lại, có thể sẽ mất mạng.

Thương Thiên hít thở làn khói xanh nhạt do Thanh Thần Hương tỏa ra, trong lòng mặc niệm "Băng Tâm Quyết" của Đạo gia, bắt đầu cẩn thận nghiên cứu, bước đầu tiên của "Thiên Chùy Bách Luyện Quyết".

Bước đầu tiên của "Thiên Chùy Bách Luyện Quyết", trước tiên là dùng thần niệm làm dẫn, thăm dò bản thân, sau đó dùng thần niệm làm chùy, rèn luyện linh lực trong cơ thể, toàn bộ quá trình sẽ vô cùng gian nan và đau đớn.

Bởi vì khi rèn luyện linh lực, chùy thần niệm sẽ trực tiếp đánh vào linh mạch trong cơ thể.

Đó là linh mạch đấy!

Là nơi trữ tồn linh lực, cũng là nơi linh lực vận chuyển.

Tu hành giả tu hành, thi triển thần thông đạo thuật, thực ra đều phải dựa vào linh mạch để duy trì.

Nếu mất đi linh mạch, thì không thể tu hành được nữa, cũng không thể thi triển các loại thần thông đạo pháp nữa.

Nói một câu đơn giản, mất đi linh mạch, tương đương với một phế nhân.

Tất cả mọi thứ của tu hành, sẽ không còn liên quan đến ngươi nữa, trừ phi có thể tìm được thiên tài địa bảo chữa trị linh mạch.

Chương 597

Nhưng loại đồ đó, cực kỳ hiếm có, có thể nói là hiếm thấy vô cùng, đều là thiên tài địa bảo sinh trưởng ở những nơi tuyệt địa.

Đừng nói là một phế nhân, căn bản không thể hái được, ngay cả tu sĩ có tu vi cao thâm, đi vào cũng có thể một đi không trở lại.

Người bình thường bị phế, về cơ bản có nghĩa là cả đời cũng phế.

Trừ phi có thể có một người cha tốt, hoặc có lợi ích, hoặc là có thiên phú tuyệt thế, thì mới có khả năng có được những thiên tài địa bảo đó, từ đó dùng để khôi phục linh mạch, một lần nữa trở thành một tu hành giả.

"Thiên Chùy Bách Luyện Quyết", lại trực tiếp đánh vào linh mạch, trực tiếp rèn luyện linh mạch, quả thực là phương pháp rèn luyện linh lực không thể tưởng tượng được.

Giờ phút này Thương Thiên đã hiểu, tại sao bây giờ không còn loại phương pháp rèn luyện linh lực này nữa, chỉ có cổ nhân mới có.

Đó là bởi vì người đời sau, căn bản không có dũng khí như vậy!

Ai lại rảnh rỗi không có việc gì làm, lại đi dùng thần niệm chùy kích linh mạch chứ!

Đó không phải là não bị úng nước, đang tìm chết sao?

Vì vậy, đến giờ phút này, ngay cả Thương Thiên, cũng trở nên có chút do dự, không dám tiếp tục nữa.

Thương Thiên đang nghĩ, rốt cuộc, có nên tu hành "Thiên Chùy Bách Luyện Quyết" không.

Xem ra, quá trình tu hành này, thực sự quá nguy hiểm.

Linh mạch!

Đó là căn bản tu hành của một người, không ai dám đem cái này ra đùa giỡn.

Huống chi, vì một cổ pháp không biết thật giả, không biết hiệu quả, mà làm như vậy.

Rủi ro phải chịu, cái giá phải trả, thực sự quá lớn.

Người bình thường, căn bản không dám thử.

Ngay cả người không bình thường như Thương Thiên, cũng đang cẩn thận suy nghĩ, rốt cuộc có nên tiếp tục, có đáng để làm như vậy không!

Đủ để thấy, pháp môn tu hành của "Thiên Chùy Bách Luyện Quyết", biến thái đến mức nào!

Nhưng Thương Thiên lại bị một hiệu quả khác trên "Thiên Chùy Bách Luyện Quyết" hấp dẫn.

Người rèn luyện bảy bảy bốn mươi chín lần, linh lực trong cơ thể, có thể so sánh với độ hùng hậu linh lực của người ở cảnh giới cao hơn một bậc trung kỳ.

Người rèn luyện chín chín tám mươi mốt lần, độ hùng hậu linh lực trong cơ thể, trực tiếp sánh ngang với tu sĩ ở cảnh giới viên mãn của cảnh giới cao hơn một bậc!

Chẳng phải là, bây giờ Thương Thiên chỉ cần tu hành "Thiên Chùy Bách Luyện Quyết" này, chỉ cần đạt đến chín chín tám mươi mốt lần rèn luyện, độ hùng hậu linh khí trong cơ thể Thương Thiên, sẽ tương đương với tu sĩ đỉnh phong Nhập Thần cảnh giới, chỉ dựa vào nội tình linh lực hùng hậu, đã có thể trực tiếp nghiền ép tuyệt đại đa số tu sĩ Nhập Thần cảnh giới trung kỳ rồi!

Sự cám dỗ này, không thể nói là không lớn.

Lúc này, Thương Thiên vô cùng rối rắm, dù cho dùng cả đạo gia 《Băng Tâm Quyết》 và Thanh Thần Hương, hai bảo vật ngưng thần tĩnh tâm cùng lúc, cũng không thể nào tĩnh tâm được.

Tâm cảnh của Thương Thiên khó mà khống chế nổi con sóng đang cuộn trào.

Không, sau khi cảm nhận được tình huống này, Thương Thiên lại càng gắng sức tĩnh tâm, bởi vì một khi tâm linh không tĩnh lại được, có thể sẽ xảy ra chuyện lớn.

Tĩnh tâm đối với Thương Thiên cũng vô cùng quan trọng, có thể xem như một lần tôi luyện tâm cảnh.

Vì vậy lần này, Thương Thiên dù thế nào cũng phải để tâm cảnh tĩnh lại, như vậy sau này khi gặp lại tình huống tương tự mới có thể giữ được bình tĩnh!

Bởi vì Thương Thiên nhận thức rất rõ ràng, con người bất kể lúc nào, quyết định đưa ra đều phải ở trong trạng thái tuyệt đối bình tĩnh.

Chương 598

Nếu không, một khi rơi vào loại cảm xúc nào đó, có khả năng sẽ đưa ra quyết định sai lầm, cho nên giờ phút này, hắn phải nỗ lực để tâm cảnh của mình giữ được sự bình ổn.

Chỉ có bình tĩnh lại, Thương Thiên mới đưa ra quyết định không khiến bản thân hối hận, không đưa ra quyết định sai lầm.

Cho nên lúc này, Thương Thiên đang nỗ lực để tâm cảnh khôi phục bình hòa, giữ vững sự bình tĩnh và lý trí, hắn thầm mặc niệm đạo gia 《Băng Tâm Quyết》 hết lần này đến lần khác trong lòng, sau đó hít sâu mùi hương của Thanh Thần Hương, cốt để bản thân mau chóng bình tĩnh lại.

Đối với Thương Thiên, sức hấp dẫn của 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 thực sự quá lớn.

Bản thân Thương Thiên vốn có thể vượt cấp chiến đấu, hiện tại tu vi của hắn là Thông Thần cảnh giới viên mãn, nhưng có thể đánh bại tu sĩ Nhập Thần cảnh giới.

Vượt đại cảnh giới để chiến đấu, Thương Thiên đi đến đâu cũng như vậy, chiến lực vô cùng cường hoành, cho nên lúc Thu Thu muốn hắn đoạt được hạng nhất Thông Thần cảnh giới trong Đoạt Bảo Hội, Thương Thiên căn bản không do dự.

Hắn trực tiếp đồng ý, bởi vì trong mắt Thương Thiên, trở thành người đứng đầu Đoạt Bảo Hội không phải là chuyện quá khó khăn, từ khi tu hành đến nay, hắn chưa từng thua, có một niềm tin vô địch là tất thắng.

Cho nên, khi Thương Thiên nhìn thấy trên 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 ghi rằng, sau khi rèn luyện đủ chín chín tám mươi mốt

lần, linh lực trong cơ thể sẽ tương đương với tu sĩ Nhập Thần đại viên mãn thông thường, làm sao hắn không kích động cho được.

Còn việc rèn luyện bảy bảy bốn mươi chín lần, đã bị Thương Thiên bỏ qua!

Thương Thiên cảm thấy, nếu mình tu hành 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, thành công đạt đến chín chín tám mươi mốt lần rèn, như vậy ngôi vị đệ nhất Đoạt Bảo Hội chắc chắn là của mình, không chừng còn có thể lấy tu vi Thông Thần cảnh giới mà trực tiếp khiêu chiến, đối kháng với tu sĩ Chân Thần cảnh giới, đây mới là điều khiến Thương Thiên kích động nhất.

Lấy Thông Thần cảnh giới khiêu chiến đối kháng tu sĩ Chân Thần cảnh giới, chiến lực bực này, e rằng xưa nay chưa từng thấy, có chăng cũng không nhiều, nhiều nhất cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay!

Vì vậy Thương Thiên mới kích động đến khó kiềm chế, có chút không thể đối mặt với sự cám dỗ như vậy, nên nhất thời tâm thần thất thủ, trực tiếp thất thố!

Lúc này, Thương Thiên biết, mình phải bình tĩnh lại, không thể để bản thân đưa ra phán đoán trong trạng thái cảm xúc này, bởi vì phán đoán đưa ra trong trạng thái cảm xúc như vậy, nói chung đều là sai lầm, không có chỗ tốt.

Cho nên, cuối cùng, Thương Thiên niệm ra đạo gia 《Băng Tâm Quyết》: "Tâm như băng thanh, thiên tháp bất kinh, vạn biến do định, thần di khí tĩnh..." Lúc này Thương Thiên đang lớn tiếng niệm đạo gia 《Băng Tâm Quyết》, chân mày nhíu chặt, hiển nhiên là cực kỳ không bình tĩnh.

Mãi cho đến khi Thương Thiên niệm được ba bốn phút, chân mày nhíu chặt của hắn mới từ từ giãn ra!

Thương Thiên cũng từ từ mở mắt.

Vào lúc này, Thương Thiên cuối cùng đã ổn định được tâm cảnh, khiến bản thân bình tĩnh lại.

Thương Thiên đứng dậy, đi đến trước lư hương, một chiếc lư hương bằng ngọc thạch lớn bằng cái bát, toàn thân hiện ra màu xanh đen, bên trong ẩn hiện những đường vân bạc li ti.

Rõ ràng là do bị hương hun khói lâu ngày mà biến thành bộ dạng này, giá trị của nó cũng tăng lên không ít.

Chiếc lư hương ngọc thạch này có ba lỗ nhỏ, có thể đồng thời đốt ba nén hương, trong đó lỗ ngọc ở chính giữa có chút ấm áp, một cây gỗ nhỏ đang cắm ở đó, phần trên đã cháy đen thành than.

Không lâu trước đây, lúc Thương Thiên vừa vào tu hành thất, đây là cây Thanh Thần Hương mà hắn đã đốt, lúc này đã cháy hết.

Thương Thiên đưa tay ra, cẩn thận lau chùi lư hương ngọc thạch, lấy cây gỗ Thanh Thần Hương đã cháy hết ở chính giữa ra.

Ngay sau đó, Thương Thiên cầm lư hương ngọc thạch, đi đến một thùng rác, đổ hết tro hương tích tụ bên trong vào thùng, làm sạch lư hương.

Thương Thiên sờ vào lư hương ngọc thạch, chỉ cảm thấy khi chạm vào thì ấm áp mịn màng, một luồng ý lạnh từ trong tay truyền đến, thẳng tới mi tâm của Thương Thiên, khiến hắn sảng khoái tinh thần.

Ngọc thạch của phàm nhân còn có thể dưỡng người, giúp người kéo dài tuổi thọ, bảo vệ sức khỏe, huống chi là linh ngọc thạch chuyên dụng của tu sĩ, công hiệu của nó càng mạnh mẽ vô cùng.

Lại thêm việc nó đã đốt vô số Thanh Thần Hương, cùng các loại hương liệu phụ trợ khác, dược tính đã sớm thấm vào trong đó, càng

thêm diệu dụng, ngày qua tháng lại, bây giờ dùng lư hương ngọc thạch này đốt các loại hương, đều có thể làm cho công hiệu của chúng mạnh hơn ba phần.

Vừa rồi Thương Thiên cầm lư hương ngọc thạch trong tay, cảm nhận được luồng ý lạnh truyền ra từ đó, quả thực thần diệu phi phàm, khiến tâm hắn hoàn toàn bình tĩnh lại.

Nếu thứ này không phải là vật phẩm của chủ nhân tòa nhà lớn, Thương Thiên đã trực tiếp lấy đi rồi, bởi vì trong mắt hắn, đây là một món bảo vật không tồi, lúc tu hành, dùng nó đốt một nén hương phụ trợ, sẽ có tác dụng rất lớn.

Tiếc là đây là đồ của người khác.

Bây giờ Thương Thiên cũng chỉ đang ở nhờ nơi này, mượn dùng mà thôi.

Chương 599

Nghĩ đến đây, Thương Thiên đặt lư hương ngọc thạch về vị trí cũ, chuẩn bị tiếp tục tham ngộ 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》.

Sau cơn kích động vừa rồi, cộng thêm việc tĩnh tâm hiện tại, hắn đã hoàn toàn bình tĩnh lại, cho dù có nhìn thấy lại dòng chữ "sau khi rèn luyện đủ chín chín tám mươi mốt lần, linh lực trong cơ thể sẽ tương đương với tu sĩ cao hơn một cảnh giới đại viên mãn", Thương Thiên cũng sẽ không thất thố như vậy nữa, đã có thể khống chế được.

Vì vậy Thương Thiên chuẩn bị một lần nữa tham ngộ 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, pháp quyết tốt như vậy mà không tu luyện, cứ để đó, Thương Thiên có chút không cam lòng, cho nên hắn đang cân nhắc, mặc dù vẫn chưa hạ quyết tâm tu hành.

Lúc này, Thương Thiên lại lấy ra một nén Thanh Thần Hương màu lam, dùng linh lực hỏa thủ điểm cháy, sau đó cắm vào chính giữa lư hương ngọc thạch.

Tức thì trong tu hành thất lại có thêm một làn khói màu lam nhạt thanh tâm.

Lúc này Thương Thiên lại ngồi xếp bằng trong tu hành thất, ngưng thần tĩnh tâm, để bản thân đạt tới trạng thái tốt nhất.

Hắn lại mặc niệm đạo gia 《Băng Tâm Quyết》, phối hợp với Thanh Thần Hương đang cháy trong lư hương ngọc thạch.

Giờ phút này, Thương Thiên đã tiến vào trạng thái tâm cảnh như giếng cổ không gợn sóng với tốc độ nhanh hơn.

Ở trong trạng thái này, Thương Thiên mới là tỉnh táo nhất, bình tĩnh nhất, quyết định đưa ra sẽ không khiến hắn hối hận!

Thế là Thương Thiên lại cẩn thận xem xét 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, nửa canh giờ sau, hắn mới hiểu rõ phương pháp tu hành, cũng có chút thu hoạch.

Nhưng rốt cuộc có nên tu hành hay không, vấn đề này vẫn luôn quanh quẩn trong đầu Thương Thiên, bởi vì hắn có chút sợ hãi, sợ lỡ như làm tổn thương linh mạch, thì phải làm sao?

Lỡ như linh mạch bị tổn thương, Thương Thiên không thành phế nhân thì cũng sẽ bị trọng thương, mất đi sức chiến đấu, phải tĩnh tâm điều dưỡng cả năm trời.

Cho nên, Thương Thiên có chút do dự, rốt cuộc có nên tu luyện 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 hay không!

Bởi vì đây là đang đánh cược!

Cược đúng, tự nhiên là một con đường rộng mở, nhưng nếu cược sai, vậy thì tiêu đời!

Cả đời thành phế nhân.

Chuyện này liên quan đến bản thân, tương đương với lựa chọn sinh tử, cho nên Thương Thiên không thể không thận trọng đối đãi, phải suy nghĩ cho rõ ràng.

Bởi vì đối với một người tu hành, trở thành một phế nhân còn đáng sợ hơn cả việc bị giết.

Thương Thiên lật xem 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 trong đầu, xem phần giới thiệu bên trong, sau bảy bảy bốn mươi chín lần rèn, linh lực sẽ hùng hậu tương đương với tu sĩ cao hơn một đại cảnh giới trung kỳ.

Đến chín chín tám mươi mốt lần rèn, sẽ tương đương với tu vi linh lực viên mãn của tu sĩ cao hơn một cảnh giới, ưu đãi này, đối với bất kỳ người tu hành nào, đều là chí mạng!

Đặc biệt đối với loại người như Thương Thiên, sức hấp dẫn lại càng mạnh mẽ hơn.

Thương Thiên vốn đang cố gắng làm chậm tốc độ tu luyện, cái 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 này không những có thể làm chậm tốc độ tu hành, đồng thời, còn có thể khiến hắn trở nên mạnh mẽ hơn, loại cám dỗ này, giống như lúc Thương Thiên lần đầu nhìn thấy phương hướng của đại đạo vậy, vô cùng kích động.

Thương Thiên đang cẩn thận suy nghĩ, bỗng nhiên hắn nghĩ đến Thu Thu, nghĩ đến những lời Thu Thu nói, Thu Thu nói, các tiền bối đã tham khảo rất nhiều thứ từ bản tu hành pháp môn này, không chừng đã tham khảo phương pháp dùng thần niệm rèn luyện linh mạch, rồi bắt đầu tu hành.

Nếu họ còn không sợ, vậy Thương Thiên vì sao phải sợ?

Chẳng lẽ Thương Thiên yếu hơn người khác sao?

Không, Thương Thiên chưa bao giờ cho rằng mình sẽ yếu hơn người khác.

Vậy thì, thứ hắn thiếu, chỉ là một chút dũng khí mà thôi!

Hơn nữa, Thương Thiên cảm thấy, Thu Thu đã xem 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, biết linh mạch đối với tu sĩ nhân tộc có ý nghĩa gì, nếu Thu Thu biết tất cả, nhưng vẫn đưa 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 cho hắn tu luyện, vậy thì chứng tỏ, 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 có thể tu luyện được.

Thương Thiên cảm thấy, Thu Thu sẽ không hại mình, đặc biệt là ở thời điểm mấu chốt như thế này, nếu hắn xảy ra chuyện, thì Đoạt Bảo Hội hai tháng sau, cuộc chiến của các tu sĩ Thông Thần cảnh giới, làm sao trở thành đệ nhất nhân, ít nhất cũng có thể hoạt động kiếm được năm trăm vạn linh thạch.

Chẳng phải là công cốc sao?

Chương 600

Loại chuyện lấy đá ghè chân mình, Thương Thiên cảm thấy, Thu Thu sẽ không làm.

Thương Thiên suy nghĩ thật lâu, cân nhắc thật lâu, sau khi tổng hợp các yếu tố, cuối cùng hắn đã đưa ra một quyết định quan trọng nhất, ảnh hưởng đến cả cuộc đời hắn, đó là, tu hành 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 mà Thu Thu truyền thụ.

Nghĩ đến đây, toàn thân Thương Thiên lại không tự chủ được mà kích động, bởi vì một khi đã tu luyện, có nghĩa là, không còn đường lùi nữa!

Yêu cầu của 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 là, ở mỗi một cảnh giới, đều phải đạt được ít nhất bảy bảy bốn mươi chín lần rèn, mới có thể tấn thăng cảnh giới tiếp theo, nếu không linh lực trong cơ thể không đủ ngưng thực, thì không thể tu luyện cảnh giới tiếp theo được.

Cho nên, một khi đã tu hành, Thương Thiên không còn đường lùi nữa!

Nhưng Thương Thiên đã quyết định, hắn muốn bắt đầu tu hành, chỉ vì để trở nên mạnh mẽ, và có căn cơ sâu dày hơn.

Hơn nữa, Thương Thiên phát hiện, nếu tu hành theo 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, sau khi tu luyện đủ, gần như không tồn tại bình cảnh, hoặc rất khó xuất hiện bình cảnh!

Về điểm này, 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 không hề chỉ ra, nhưng Thương Thiên đã phát hiện, bởi vì chỉ cần hắn, bắt đầu tu hành theo 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》.

Ít nhất là bảy bảy bốn mươi chín lần rèn, sau khi đạt được, độ hùng hồn của linh lực trong cơ thể sẽ tương đương với tu sĩ trung kỳ cao hơn một cảnh giới, vậy thì bình cảnh của cảnh giới này, làm sao có thể cản được hắn?

Huống chi là sau này, chín chín tám mươi mốt lần rèn, trực tiếp tương đương với, trình độ linh lực đại viên mãn của tu sĩ cao hơn một cảnh giới, vậy thì bình cảnh của cảnh giới đó, càng không thể cản trở.

Cho nên Thương Thiên phát hiện, tu hành 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 có một chỗ tốt, chỉ cần kiên trì tu hành, tu hành thành công, không những linh lực nhiều hơn tu sĩ khác mấy lần, mà còn không có bình cảnh cảnh giới tồn tại, tương đương với việc, bù đắp được khuyết điểm tu hành chậm chạp.

Phải biết, có những người bị kẹt ở một bình cảnh, cả đời cũng không thể thăng cấp được, cho nên cái tệ đoan tu hành chậm chạp này, hoàn toàn có thể bỏ qua, căn bản không cần để tâm!

Nhưng nếu gặp phải bình cảnh đại đạo, 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 tự nhiên không có tác dụng, gặp phải bình cảnh đại đạo, thì khó có thể mượn ngoại lực, chỉ có thể dựa vào bản thân đi tham ngộ đại đạo mới được.

Nhưng Thương Thiên cũng không để ý, dù sao trên thế giới này, không thể có công pháp hoàn mỹ không tì vết, ngay cả mặt trăng cũng có lúc tròn lúc khuyết, cho nên Thương Thiên sẽ không cố ý theo đuổi những thứ đó, mọi việc cứ tùy duyên là được.

Chứ không phải bây giờ, lại đi tìm một công pháp có thể tham ngộ đại đạo, để bản thân trở nên hoàn mỹ, không có khuyết điểm, điều đó không thực tế.

Thay vì tốn thời gian, đi giải quyết những vấn đề không thực tế, đi tìm những thứ khó tìm.

Không bằng trước tiên làm tốt chuyện trước mắt, đó là bắt đầu tu hành 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, đợi sau này, có cơ duyên gặp được, tự nhiên sẽ gặp.

Không chừng đến lúc đó, loại pháp môn tu hành như vậy, không thể dễ dàng có được từ chỗ Thu Thu nữa, mà cần phải cạnh tranh với người khác, hoặc phải dùng thiên tài địa bảo để trao đổi.

Cho nên nâng cao thực lực mới là quan trọng nhất, chỉ cần có thực lực, đủ mạnh mẽ, thì khi gặp những thứ đó, mới có sức mạnh lớn hơn để tranh thủ, nếu không gặp được, nhưng lại vì không có sức mạnh, bị người khác lấy mất.

Vậy thì đúng là gà bay trứng vỡ, công dã tràng, cho nên, đối với Thương Thiên, nâng cao thực lực mới là quan trọng nhất.

Cho nên lúc này, hắn nhanh chóng mặc niệm 《Băng Tâm Quyết》, hít mấy hơi Thanh Thần Hương còn sót lại trong không khí, bắt đầu bình ổn tâm cảnh.

Để những tạp niệm dục vọng trong đầu, thông thông đều biến mất sạch sẽ.

Khi tâm cảnh của Thương Thiên lại trở nên bình ổn, trở nên như giếng cổ không gợn sóng, trong đầu không còn tạp niệm nữa, Thương Thiên chuẩn bị bắt đầu tu hành 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》.

Tu hành 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 cũng đặc biệt đơn giản, chỉ cần niệm động pháp quyết đặc thù trên 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, rồi dẫn đạo theo là được!

Lúc này, Thương Thiên niệm động pháp quyết trên 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, ngay lập tức, hắn cảm giác thần niệm của mình động, đang dò xét bên trong cơ thể, tìm thấy chín điều linh mạch, trong đó dung nạp tất cả linh lực mà Thương Thiên đã vất vả tu hành đến

nay.

Giờ phút này, Thương Thiên cảm giác, thần niệm bắt đầu thành hình, dưới pháp quyết của 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, một phần nhỏ thần niệm của Thương Thiên, biến ảo thành một cái búa, sau đó, khí tức của cái búa lập tức khác đi.

Giống như có một luồng sức mạnh không tên, từ thời viễn cổ, từ thần thoại truyền đến, vô cùng cổ lão thương mang, một cái búa nhỏ bằng thần niệm, lại mang theo một chút sức mạnh không tên.

Thương Thiên cảm thụ cảnh này, toàn bộ tâm thần đều chấn kinh, cảm giác vô cùng không thể tưởng tượng nổi.

Ai có thể ngờ được, tu hành 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 kỳ diệu, lại có hiệu quả như vậy, phảng phất như trong cõi u minh, có một luồng sức mạnh, đang giúp đỡ mình vậy, khiến Thương Thiên chấn kinh.

Nhưng rất nhanh, Thương Thiên đã ổn định tâm thần lại, bởi vì bây giờ không phải là lúc chấn kinh, bởi vì cái búa nhỏ bằng thần niệm, đang bắt đầu tiếp cận linh mạch, thần niệm vô hình, có thể xuyên thấu vật cản thực thể, nhanh chóng đến nơi chín điều linh mạch tọa lạc.

Chương 601

Bây giờ nếu Thương Thiên còn chấn kinh, xuất hiện tình huống tâm thần bất ổn, lỡ như cái búa nhỏ thần niệm xảy ra sai sót, dẫn đến ngộ thương linh mạch, vậy thì Thương Thiên khóc không có chỗ mà khóc.

Cho nên lúc này, bất kể xảy ra kinh biến và dị động gì, Thương Thiên đều không thể để tâm cảnh xuất hiện dao động, phải ổn định lại mới được.

Đừng nhìn trong cơ thể Thương Thiên có chín điều linh mạch, nhưng bất kỳ một điều nào cũng không thể bị tổn thương.

Phải biết, chín điều linh mạch là một vòng tuần hoàn, thiếu bất kỳ một cái nào, tuần hoàn đều không thành hình, tất nhiên sẽ sụp đổ, chính là cái gọi là một vinh cùng vinh, một tổn cùng tổn.

Lại lấy một ví dụ đơn giản, giống như các cơ quan trong cơ thể người, ngũ hành tương sinh tương khắc, đều có thuộc tính của mình, trong đó bất kỳ một cơ quan nào suy kiệt sinh bệnh, các cơ quan khác cũng sẽ theo đó mà hủy diệt.

Cho nên lúc này, Thương Thiên căn bản không dám có một chút sơ suất, vận đủ toàn thân tinh khí thần, điều khiển một cái búa nhỏ thần niệm, nhất định không thể xuất hiện bất kỳ sai sót nào.

Bỗng nhiên, Thương Thiên phát hiện, cái búa nhỏ thần niệm, chỉ có thể khống chế nó đập vào linh mạch, không thể khống chế để nó lùi lại, để nó tiêu tán đi.

Cảnh này, khiến Thương Thiên không ngờ tới, 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, một khi bắt đầu tu hành, không có một chút đường lui nào, xem ra là thật!

Nhưng Thương Thiên cũng không kịp cảm khái nhiều, bởi vì cái búa nhỏ do thần niệm hình thành, sắp bắt đầu rèn luyện linh mạch rồi, căn bản không cho phép bất kỳ sự phân tâm nào, một khi phân tâm, trong quá trình cái búa nhỏ thần niệm này, rèn luyện linh mạch, xuất hiện sai sót, vậy Thương Thiên thật sự phải hối hận chết!

Thương Thiên khống chế cái búa nhỏ thần niệm, nhẹ nhàng hướng về phía chín linh mạch, trong quá trình này.

Thương Thiên vẫn luôn căng thẳng tâm thần, không dám có chút buông lỏng nào, thực sự hắn cũng căn bản không dám có một chút phân tâm nào.

Dù sao cái búa nhỏ thần niệm, là phải đập vào linh mạch, không thể có nửa phần sơ suất.

Một khi chín linh mạch, vì tai nạn bất ngờ, mà bị tổn thương, thậm chí bị phá hủy, Thương Thiên ngay cả một chỗ để khóc cũng không tìm thấy.

Tóm lại trong mắt Thương Thiên, đối mặt với bất kỳ chuyện gì, đều phải cẩn thận cẩn thận lại cẩn thận, để tránh xảy ra sai sót, dù sao cẩn thận mới đi được vạn năm thuyền, huống chi, là chuyện vô cùng quan trọng, liên quan đến chín linh mạch của một tu sĩ, vậy càng không thể sơ suất.

Thương Thiên khống chế cái búa nhỏ thần niệm, từ từ hướng về phía chín linh mạch, một trái tim đã sớm treo lên cổ họng, cuối cùng, cái búa nhỏ thần niệm, chỉ còn cách một milimet cuối cùng, sắp tiếp xúc với chín linh mạch.

Lúc này, trong lòng Thương Thiên lại càng căng thẳng hơn, hắn định định tâm thần, không chút do dự điều khiển cái búa nhỏ thần niệm đập xuống, nếu sự việc đã đến nước này, lùi bước là không thể, không bằng một hơi làm tới, trực đảo hoàng long, mới là lựa chọn ổn

thỏa nhất.

Cho nên lúc này Thương Thiên, không còn chần chừ và do dự nữa, sau khi thông suốt những điều này, hắn trực tiếp khống chế cái búa nhỏ thần niệm đập vào chín linh mạch, tiến hành rèn luyện.

Khi cái búa nhỏ thần niệm, hoàn toàn chạm vào chín linh mạch, Thương Thiên cảm nhận được một cơn đau kịch liệt, giống như linh hồn của mình, bị thứ gì đó kéo ra, sau đó lại xé nát linh hồn, rồi từ trong linh hồn, lại lấy ra thứ gì đó bên trong thân thể linh hồn, sau đó trực tiếp một búa đập xuống, không lưu một chút tình cảm nào.

Giống như hình phạt khủng bố nhất trong mười tám tầng địa ngục, e rằng đao sơn dầu vạc trong địa ngục đó, cũng không bằng một phần ức vạn này, căn bản không phải là thứ mà sinh linh có thể chịu đựng được.

Nhưng oái oăm thay, Thương Thiên sẽ không ngất đi, lúc này hắn vô cùng tỉnh táo, nếu là loại đau đớn bình thường, đã sớm có thể làm người ta đau đến ngất đi rồi!

Một luồng đau đớn không thể tả xiết trực tiếp chạm đến sâu thẳm linh hồn Thương Thiên, khiến hắn từ trong trạng thái tâm thần ổn định lui ra, lập tức "A" một tiếng thảm thiết, âm thanh đó, thật sự đau đến xé tim rách phổi, giống như muốn gào đến khản cả cổ họng.

Lúc này Thương Thiên bị cơn đau kịch liệt, làm cho mất đi khả năng suy nghĩ, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn lại một chữ đau, trong lòng.

Bây giờ, cái búa nhỏ thần niệm đó căn bản không cần Thương Thiên đi khống chế, cũng sẽ tự nhiên đi rèn luyện linh mạch, giống như thợ rèn sắt, cái búa nhỏ thần niệm, không ngừng gõ vào chín linh mạch của Thương Thiên. 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, một khi tu hành, liền không có đường quay lại, chỉ cần dựa theo khẩu

quyết rắc rối trên đó, ngưng tụ ra cái búa nhỏ thần niệm, lại dẫn cái búa nhỏ thần niệm vào linh mạch, nó sẽ tự hành bắt đầu rèn luyện linh mạch, cho đến khi một lần rèn hoàn thành, mới kết thúc.

Mỗi khi hoàn thành một tổ chín lần rèn, liền sẽ xuất hiện một cổ tự phù, sẽ tự động trấn áp trên linh mạch, khiến tu vi sau khi đạt đến bão hòa, không thể bước vào cảnh giới cao hơn, chỉ có khi đạt được điều kiện, ngưng tụ ra bảy cổ tự phù văn, mới có thể không bị nó cản trở, tiến vào cảnh giới tiếp theo.

Cho nên, một khi tu hành 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, liền sẽ không có đường quay lại, bởi vì căn bản không có đường quay lại, chỉ có thể một đường tu hành xuống, hoặc là siêu thoát khỏi pháp này, hoặc là tu hành đến đỉnh cao, trừ hai con đường này ra, không còn con đường nào có thể thoát được.

Nhưng Thương Thiên hiện tại căn bản không kịp suy nghĩ, cả người giống như một con dã thú điên cuồng, trong tu hành thất, dùng tiếng gào thét để giảm bớt thống khổ.

Đến lúc này, Thương Thiên đã không phân biệt được hư ảo và hiện thực nữa rồi.

Thực sự quá đau, quả thực không phải người thường có thể chịu đựng được, lúc này Thương Thiên đã hoàn toàn quên mất mình là ai.

May mà, đây là một tu hành mật thất.

Chương 602

Mặc dù âm thanh của Thương Thiên rất lớn.

Nhưng âm thanh của Thương Thiên truyền ra ngoài giới.

Cũng chẳng còn bao nhiêu.

Ở bên ngoài, Thu Thu đang đứng trên nóc nhà, cẩn thận lắng nghe âm thanh của Thương Thiên, nàng đã sớm đoán được sẽ có tình huống này, bởi vì môn pháp môn này trong tộc của nàng cũng có.

Nhưng ma thú nhất tộc, cho nên cái pháp môn này chỉ có thể tham khảo.

Nhưng mặc dù là tham khảo, nhưng cũng có huyền diệu, những ma thú tộc nhân đó, lúc tu luyện, cũng sẽ cảm thấy vô cùng đau đớn, ít có ma thú nào có thể kiên trì tu hành xuống được, nhưng họ có thể lựa chọn tu luyện hay không tu luyện, chứ không phải một khi tu luyện sẽ không thể dừng lại.

Cho nên Thu Thu lúc này đang chờ ở đây, để xem biểu hiện của Thương Thiên rốt cuộc như thế nào.

Bây giờ lại nghe thấy tiếng gào thét của Thương Thiên, từ trong tu hành thất truyền ra, mặc dù nhỏ như tiếng muỗi kêu, nhưng có thể tưởng tượng được, trong tu hành mật thất, Thương Thiên rốt cuộc đã trải qua thống khổ như thế nào!

Nhưng Thu Thu làm vậy không phải là cố ý hại Thương Thiên, Thu Thu cảm thấy môn pháp môn này thật sự thích hợp với Thương Thiên, nếu Thương Thiên tu hành xuống, tuyệt đối có thể trở thành sinh linh đỉnh cao nhất trên thế giới này.

Thu Thu cảm thấy, với ý chí lực của Thương Thiên tuyệt đối có

thể kiên trì xuống được, cho nên Thu Thu cũng không quá lo lắng, Thu Thu cũng cảm thấy, nếu Thương Thiên biết, sẽ đau khổ như vậy, cũng khẳng định sẽ lựa chọn tiếp tục tu hành xuống.

Cho nên Thu Thu lúc này đang đợi, đang đợi Thương Thiên tu hành hoàn tất, sau đó xem hiệu quả rốt cuộc như thế nào, bởi vì môn pháp môn này, ma thú nhất tộc chưa bao giờ truyền ra ngoài, Thương Thiên hiện nay là người tộc đầu tiên tu hành.

Về phần trong đó sẽ có nguy hiểm, Thu Thu lại không cảm thấy sẽ có nguy hiểm, bởi vì dù sao cũng là pháp môn trong di tích cổ của nhân tộc, đoạn nhiên sẽ không dùng để hãm hại hậu đại, chỉ là khó tu hành mà thôi.

Lúc này Thương Thiên ở trong tu hành mật thất, bắt đầu lăn lộn trên đất, không phải ý chí lực của Thương Thiên không đủ kiên cường, mà tu hành 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 này, thực sự quá đau khổ, Thương Thiên ước chừng, không có một người nào có thể chịu đựng được loại thống khổ này, ở thời cổ đại, nhất định có phương pháp tu hành, cùng với Thiên Chùy Bách Luyện Quyết tương phụ tương thành, nếu không người tu luyện pháp môn này sớm muộn cũng bị đau chết.

Nếu không phải là phương pháp tu hành, vậy thì nhất định sẽ có bảo vật phụ trợ, hoặc là linh đan diệu dược, có thể chống lại loại thống khổ này, giảm bớt thống khổ cảm nhận được, tiếc là, bây giờ khẳng định đã thất truyền rồi, cho nên Thương Thiên chỉ có thể âm thầm chịu đựng thống khổ này, hiện tại cái búa nhỏ thần niệm đã rèn luyện được khoảng một nửa tiến trình.

Thương Thiên lúc này, tự nhủ, nhất định phải chịu đựng!

Thắng lợi ở ngay trước mắt.

Lôi Ân đang tiếp nhận huấn luyện ma quỷ của Thu Thu, lúc này

cũng nghe thấy âm thanh đau đớn phát ra từ trong tu hành mật thất, mặc dù khoảng cách này có một chút xa, đại khái cách khoảng một trăm mét, nhưng Lôi Ân bây giờ sau khi được Thu Thu huấn luyện, tố chất cảm quan của thân thể đều được tăng lên đáng kể.

Cho nên âm thanh gào thét đau đớn truyền ra từ trong tu hành mật thất, Lôi Ân đã nghe thấy, lúc này, sức mạnh của Thu Thu hẳn là đã giảm bớt, dẫn đến sức mạnh của phân thân Thu Thu cũng theo đó giảm bớt, cho nên Lôi Ân lúc này có một chút cơ hội thở dốc, mỗi khi sức mạnh của Thu Thu giảm bớt, đều là lúc Lôi Ân phấn khích nhất.

Bởi vì vào lúc này, có nghĩa là Lôi Ân cuối cùng cũng không cần phải bị động chịu đòn nữa, có thể giao chiêu với phân thân của Thu Thu, có thể có một chút cơ hội thở dốc, lúc này Lôi Ân, mượn một chút cơ hội thở dốc, dùng khóe mắt liếc nhìn, Thu Thu trên nóc nhà tu hành mật thất.

Vừa rồi khi Thương Thiên tìm Thu Thu xin pháp môn kỳ diệu áp chế cảnh giới, là tiến hành ngay trước mặt hắn, cho nên Lôi Ân cũng biết, Thương Thiên đã xin Thu Thu, một pháp môn tên là 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, vui vẻ đem đi tu luyện.

Khi Lôi Ân đứng một bên, nghe Thu Thu nói, cái pháp môn huyền ảo này, cũng vô cùng kích động, cũng muốn từ chỗ Thu Thu có được, sau đó cũng bắt đầu tu hành, bởi vì Lôi Ân vô cùng rõ ràng, 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, ý nghĩa mà nó đại diện rốt cuộc lớn đến mức nào!

Đây là một pháp quyết có thể hóa mục nát thành thần kỳ.

Nó có thể làm cho giới hạn của một người đạt đến cao hơn, có thể nói là pháp môn đỉnh cấp nhất, Lôi Ân tự hỏi, mặc dù ở đại lục cũ của mình, hắn là một thiên tài, nhưng khi Lôi Ân đến cửu cấp đại lục, mới biết, trời ngoài có trời, người ngoài có người, biết, trên cửu cấp đại

lục, còn có bát cấp đại lục, thất cấp đại lục, rất nhiều đại lục.

Cho nên Lôi Ân vô cùng rõ ràng hiểu được thiên phú của mình, có thể ở cửu cấp đại lục, bát cấp đại lục, có thể không tồi, nhưng một khi, muốn đạt đến cảnh giới cao hơn, phải đến đại lục cao cấp hơn, ở những đại lục cao cấp đó, thiên phú của mình, sẽ bình thường như bao người.

Lôi Ân không nghi ngờ gì là một người có dã tâm, mục tiêu của hắn luôn là đỉnh cao nhất, cho nên khi Lôi Ân biết được 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, hắn biết đây là một cơ hội thay đổi vận mệnh, cho nên Lôi Ân cũng rất muốn có 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》.

Khi Thương Thiên, mang theo 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 đi tu hành, một phần tâm tư của Lôi Ân đã bị nó thu hút, cho nên hắn chú ý đến Thương Thiên, mới có thể vào lúc này quan sát được động tĩnh của tu hành mật thất.

Cho nên lúc này khi Thương Thiên truyền ra âm thanh đau đớn, Lôi Ân nghĩ đến đầu tiên, Thương Thiên đang tu hành, 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, Lôi Ân đối với việc Thương Thiên sẽ phát ra âm thanh đau đớn như vậy, truyền ra khỏi tu hành mật thất, cảm thấy vô cùng chấn kinh.

Bởi vì trong mắt Lôi Ân, Thương Thiên là một người rất kiên cường, sẽ không sợ hãi một chút đau khổ nào, Thương Thiên lại phát ra âm thanh đau đớn như vậy, chứng tỏ quá trình tu hành 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 này, tất nhiên không thể tưởng tượng được.

Nhưng như vậy, cũng không có, khiến Lôi Ân lùi bước, Lôi Ân lúc này, quyết tâm phải tu hành 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, cho nên lần này, hắn phải càng nỗ lực hơn để tiếp nhận huấn luyện ma quỷ, đoạt được hạng nhất của Đoạt Bảo Hội, chỉ có như vậy, mới có

tư bản để xin Thu Thu 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》.

Sau khi Thương Thiên chịu đựng đau đớn kéo dài nửa giờ, hắn từ từ có một chút quen thuộc, tâm thần hơi tỉnh táo lại mấy phần, không còn bị đau đớn lấp đầy nữa, lúc này, Thương Thiên đã phân ra được một chút tâm thần, đi nội thị cơ thể, đi kiểm tra chín linh mạch.

Chương 603

Lúc này, Thương Thiên có thể rõ ràng nhìn thấy, dưới cái búa nhỏ thần niệm, chín linh mạch, đã xảy ra một số thay đổi, cho hắn cảm giác, dường như những linh mạch này hơi thô hơn không ít, linh lực trong cơ thể, cũng vào lúc này trở nên ngưng thực hơn một chút.

Vốn linh lực trong cơ thể Thương Thiên đang ở trạng thái bão hòa, thuộc về sắp tấn cấp cảnh giới cao hơn, không thể hấp thu bất kỳ linh khí nào nữa, chỉ có thể toàn lực áp chế cảnh giới của mình, nếu không sẽ không áp chế được, từ đó tấn thăng cảnh giới cao hơn, vốn là một chuyện tốt, bất kỳ tu sĩ nào cũng muốn, bởi vì người ta tu hành chính là vì tấn thăng cảnh giới cao hơn.

Có người cố ý áp chế cảnh giới, đó cũng là vì để căn cơ càng thêm sâu dày, từ đó trải đường cho con đường tu luyện sau này, Thương Thiên hiện tại, thuộc về căn cơ sâu dày, linh lực trong cơ thể hoàn toàn bão hòa.

Nhưng vấn đề hiện tại là, Thương Thiên muốn dùng tu vi Thông Thần cảnh giới, đi tham gia Đoạt Bảo Đại Hội của Thu Nguyệt Thành hai tháng sau, đi lấy hạng nhất Thông Thần cảnh giới, cho nên bây giờ Thương Thiên không thể tấn thăng cảnh giới cao hơn.

Bây giờ nếu để Thương Thiên tấn thăng cảnh giới cao hơn, vậy thì mất đi không chỉ là năm trăm vạn linh thạch, mà còn mất đi phong cảnh đáng lẽ phải có ở cảnh giới này, sẽ bị Thu Thu mắng cho một trận, cũng không phù hợp với ý nguyện hiện tại của Thương Thiên.

Cho nên việc Thương Thiên phải làm là áp chế cảnh giới, nếu không cũng sẽ không hỏi Thu Thu phương pháp áp chế cảnh giới, từ đó tìm thấy 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》.

Bây giờ Thương Thiên đã làm được, mặc dù quá trình tu hành 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 này vô cùng đau khổ, nhưng thu hoạch cũng cực kỳ lớn, bây giờ lần rèn luyện đầu tiên còn chưa hoàn thành, Thương Thiên có thể rõ ràng cảm giác được, linh lực trong cơ thể càng thêm ngưng thực, cũng đại biểu cho cảnh giới của Thương Thiên bây giờ không còn, ở trạng thái Thông Thần cảnh giới đại viên mãn vô khuyết nữa.

Thương Thiên bây giờ, có thể tiếp tục đi hấp thu linh khí rồi, nhưng không thể hấp thu quá nhiều, bởi vì Thương Thiên bây giờ giống như một vại nước, bây giờ chỉ tăng thêm một chút dung lượng vại, không quá nhiều, vừa đủ để áp chế cảnh giới, cho nên mục đích của Thương Thiên vào lúc này cũng đã đạt được, có thể để cảnh giới của mình sau Đoạt Bảo Hội mới đột phá, nhưng tiếc là Thương Thiên không có đường lùi.

Bây giờ Thương Thiên phải luyện thành Thiên Chùy Bách Luyện.

Tu hành chín chín tám mươi mốt lần rèn, mới có thể tấn thăng cảnh giới cao hơn tiếp theo, cần phải tốn thời gian rất dài, quá trình rèn luyện này cực kỳ đau khổ, nhưng Thương Thiên bây giờ lại không hề hối hận, bởi vì hắn có thể rõ ràng cảm nhận được, sau khi linh lực trong cơ thể càng thêm ngưng thực, sức chiến đấu của hắn đã trở nên cao hơn.

Chỗ tốt mà 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 mang lại, đối với một Thương Thiên quyết tâm đứng trên đỉnh đại đạo, những đau khổ này đều nằm trong phạm vi chịu đựng, cho nên Thương Thiên không có gì phải hối hận.

Trong lòng Thương Thiên, ngược lại vô cùng cảm kích Thu Thu, bởi vì 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, đích xác là pháp môn tu hành đỉnh cấp vô cùng, đừng nhìn quá trình tu hành cực kỳ đau khổ,

nhưng người tu hành nhận được thì không phải là ít.

Thương Thiên lúc này, cuối cùng cũng có một chút quen với loại đau đớn này, phân ra một chút tâm thần, cẩn thận quan sát cái búa nhỏ thần niệm rèn đúc, cái búa nhỏ thần niệm này, trên chín linh mạch, không ngừng gõ, đập rèn đúc.

Giống như coi chín linh mạch thành một khối sắt, giống như một người thợ rèn đang rèn sắt, bây giờ cái búa nhỏ thần niệm này, sắp đánh đến linh mạch thứ chín rồi, linh mạch thứ tám cũng chỉ còn một phần ba cuối cùng, có thể rèn đúc hoàn tất, bắt đầu rèn đúc linh mạch thứ chín.

Thương Thiên nhìn cái búa nhỏ thần niệm này, sắp đánh đến linh mạch thứ chín, trong lòng cũng vô cùng vui mừng, bởi vì đánh xong một vòng tuần hoàn chín mạch, là một tiểu đoán, mỗi chín lần rèn đúc là một đại đoán.

Đương nhiên trong đó điều khiến Thương Thiên vui nhất, thực ra không phải là cái búa nhỏ thần niệm sắp rèn đúc hoàn tất, mà là sau khi rèn đúc hoàn tất, cảm giác đau đớn đó sẽ biến mất, đây mới là điều khiến Thương Thiên phấn khích nhất.

Đối với cảm giác đau đớn này, Thương Thiên căn bản không muốn thử lần thứ hai, nhưng Thương Thiên biết mình không có lựa chọn nữa rồi, nếu như, Thương Thiên sớm biết sẽ đau đớn như vậy, nói thật, Thương Thiên không nhất định thật sự có dũng khí đi tu hành, 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, chính là cái gọi là, người không biết thì không sợ, nói chính là Thương Thiên.

Thương Thiên trong tình huống không biết, trực tiếp bắt đầu tu hành, 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, mặc dù đoán được quá trình này sẽ đau khổ, nhưng không có cảm nhận cụ thể, cũng không biết sự lợi hại trong đó, cho nên liền trực tiếp đi tu hành, 《Thiên

Chùy Bách Luyện Quyết》, bây giờ Thương Thiên cảm nhận được cái đau khổ này rồi, nếu có lựa chọn, Thương Thiên cảm thấy thật sự không nhất định có dũng khí đi tu luyện.

Bởi vì quá trình này thực sự quá đau khổ, bất kỳ ai thử lần đầu tiên, tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai.

Nhưng đối với Thương Thiên, bây giờ lại rất tốt, cái 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 này đã cắt đứt đường lui của hắn, tu hành 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 đau khổ, so với việc không thể tu hành, quả thực là chuyện nhỏ so với chuyện lớn, trong lựa chọn không thể tu hành, so với nỗi đau của 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, nỗi đau của 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, lại có vẻ không là gì, cho nên Thương Thiên khẳng định lựa chọn tiếp tục tu hành, lựa chọn tiếp tục tu hành 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》.

Lúc này Thương Thiên cuối cùng cũng đợi được nửa canh giờ, cái búa nhỏ thần niệm cuối cùng cũng rèn đúc xong chín linh mạch.

Sau khi hoàn thành, cái búa nhỏ thần niệm có thể dừng lại, trừ phi Thương Thiên tiếp tục thúc đẩy một lần nữa, cái búa nhỏ thần niệm mới lại hoàn thành một vòng tuần hoàn, đương nhiên, Thương Thiên bây giờ không thể tiếp tục lựa chọn rèn đúc lần nữa.

Chưa nói chín điều linh mạch của Thương Thiên có thể chịu được, cường độ rèn đúc cao như vậy không, chỉ riêng Thương Thiên, muốn từ trong nỗi đau rèn đúc linh mạch này, trước tiên phải thở một hơi đã.

Lúc này Thương Thiên nhìn, cái búa nhỏ thần niệm từ từ quy về bình tĩnh, Thương Thiên cuối cùng cũng nằm bò trên đất, thở phào một hơi, thở hổn hển, hít thở không khí trong lành, lúc này trên người Thương Thiên, quần áo đều bị mồ hôi thấm ướt, những giọt mồ hôi lớn như hạt đậu trên trán hắn, treo đầy.

Thương Thiên chỉ cảm giác tu hành 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, giống như trải qua một trận chiến đấu ác liệt, hoàn toàn thân tâm mệt mỏi, chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt.

Thế là Thương Thiên cứ như vậy nằm bò trên đất, từ từ ngủ thiếp đi, không bao lâu sau tiếng ngáy như sấm, có thể thấy Thương Thiên thực sự quá mệt mỏi.

Lúc này Thu Thu đứng trên nóc nhà tu hành thất, kiên nhẫn chờ đợi, chờ Thương Thiên tu hành xong đi ra.

Mặc dù Thu Thu cảm thấy tu hành 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, hẳn là sẽ không có nguy hiểm, nhưng trong lòng khó tránh khỏi có chút lo lắng, không nhìn thấy Thương Thiên an toàn đi ra, sẽ không yên tâm.

Cho nên Thu Thu vẫn luôn chờ ở bên ngoài, đương nhiên Thu Thu không thể để Thương Thiên phát hiện, cho nên đứng ở vị trí mà Thương Thiên không nhìn thấy.

Nhưng bây giờ đã nửa canh giờ trôi qua, không thấy Thương Thiên đi ra, âm thanh đau đớn trong tu hành mật thất, cũng trở nên ngày càng nhỏ ngày càng yếu, đến cuối cùng, căn bản không nghe thấy nữa.

Chương 604

Điều này cũng làm cho trong lòng Thu Thu thêm mấy phần căng thẳng, bởi vì theo dự đoán của nàng, kết hợp với lúc ma thú trong tộc tu luyện, thông thường đều là khoảng nửa canh giờ là xong, mặc dù 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 này nguyên bản, là cho nhân tộc tu hành, nhưng chênh lệch hẳn cũng sẽ không quá lớn, theo dự đoán, Thương Thiên hẳn là phải đi ra rồi.

Nhưng bây giờ Thu Thu lại không thấy bóng dáng Thương Thiên, tiếng kêu gào của Thương Thiên cũng không có, Thu Thu tự nhiên có chút căng thẳng.

Cho nên Thu Thu để xác định an nguy của Thương Thiên, trực tiếp vận dụng tu vi của bản thân, dùng linh lực trong cơ thể tăng cường lục cảm, bắt đầu áp tai vào nóc nhà tu hành thất, bắt đầu cẩn thận lắng nghe.

Thu Thu vừa nghe, lập tức cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, bởi vì trong phòng nghỉ truyền ra tiếng ngáy, rõ ràng, Thương Thiên ở trong phòng nghỉ, ngủ thiếp đi, có lẽ là do tu hành 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, quá mệt mỏi tổn thương thần, cho nên mệt đến ngủ thiếp đi.

Nhưng điều này khiến Thu Thu yên tâm, nếu biết Thương Thiên không có gì đáng ngại, Thu Thu cũng không tiếp tục đứng trên nóc nhà phòng nghỉ, một cú lướt người lại quay về nơi huấn luyện Lôi Ân, chuẩn bị bắt đầu tiếp tục huấn luyện Lôi Ân.

Khoảng hai canh giờ sau, Thương Thiên ở trong tu hành thất, từ từ tỉnh lại, ngồi trên bồ đoàn, dụi dụi đôi mắt mông lung, vươn vai lười biếng, ngáp một cái thật lớn.

Sau khi hoàn toàn tỉnh táo, Thương Thiên cảm giác bản thân tràn đầy sức mạnh, cảm giác linh lực trong cơ thể, chảy nhanh hơn, đừng xem tốc độ linh lực di chuyển trong cơ thể, cảm giác không có tác dụng.

Nhưng thực ra tác dụng rất lớn, lúc tu sĩ thi triển thần thông đạo pháp, đều phải dẫn đạo linh lực trong cơ thể thi pháp, nếu linh lực của mình vận hành trong cơ thể nhanh hơn, tốc độ thi triển thần thông đạo pháp tự nhiên cũng nhanh hơn, cũng có thể chiếm được tiên cơ trong chiến đấu.

Nhưng chỗ tốt lớn nhất mà Thương Thiên nhận được là, sau khi nghỉ ngơi ngắn ngủi, Thương Thiên đã hoàn toàn tiêu hóa được, chỗ tốt mà lần rèn luyện nhỏ đầu tiên của 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 mang lại.

Lúc này Thương Thiên nhắm mắt lại, cẩn thận cảm thụ sự thay đổi của bản thân, cũng như chỗ tốt mà 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 mang lại, Thương Thiên cảm giác được linh mạch có một chút dày lên và mở rộng.

Điều này đại biểu cho linh mạch của Thương Thiên, vì lý do dày lên, trở nên càng thêm kiên cố, có thể dung nạp linh lực mạnh hơn, linh mạch mở rộng, thì có thể dung nạp thêm nhiều linh lực hơn.

Chỗ tốt mà tu hành 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 mang lại không thể lường được, lúc này, trên mặt Thương Thiên hiện ra vẻ vui mừng, đau khổ không hề uổng phí!

Còn có một chỗ tốt lớn nhất, Thương Thiên chưa kịp cảm nhận kỹ.

Chỗ tốt lớn nhất của việc tu hành 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, tự nhiên là, có thể nén cảnh giới của người tu hành, nén linh khí, làm cho nó trở nên ngưng luyện hơn.

Ví dụ như cảnh giới của Thương Thiên hiện tại, vì đã tu hành xong, lần rèn luyện đầu tiên của 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, từ cảnh giới Thông Thần cảnh giới đại viên mãn vô khuyết ban đầu. biến thành tu vi Thông Thần cảnh giới hậu kỳ.

Bởi vì linh khí của Thương Thiên, sau khi được cái búa nhỏ thần niệm rèn đúc, từ từ, làm cho nó trở nên tinh thuần hơn, ngưng luyện hơn.

Cái búa nhỏ thần niệm rèn luyện linh mạch này, tương đương với việc thợ rèn rèn đúc một đống sắt thô, từ sắt thô chế tạo ra sắt tinh bên trong, lấy tinh hoa, bỏ cặn bã, đao kiếm binh khí mà nó rèn đúc ra tự nhiên sẽ mạnh hơn mấy phần.

Chỗ tốt mà Thương Thiên nhận được không nghi ngờ gì là rất lớn, sự đề thăng này là đề thăng toàn diện, bất kể là linh mạch của Thương Thiên, hay linh lực trong cơ thể Thương Thiên, đều được đề thăng một chút, chỉ là lần rèn luyện nhỏ đầu tiên của 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, ngay cả một đại đoán hoàn chỉnh cũng không có, tu hành xong, đã có hiệu quả như vậy, khiến Thương Thiên cảm thấy vô cùng xứng đáng, nỗi đau mà tu hành Thiên Chùy Bách Luyện Quyết mang lại cũng không là gì.

Sau khi Thương Thiên cẩn thận cảm thụ xong, hắn không định tiếp tục tu hành, 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, bởi vì theo như 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 nói, một ngày tu hành một lần là đủ rồi, nếu không linh mạch căn bản không chịu được sự rèn đúc của cái búa nhỏ thần niệm, sẽ có nguy cơ linh mạch bị tổn hại, dẫn đến được không bù mất.

Thương Thiên vốn không phải là loại người tham công tiến vội, lại thêm những gì 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 nói, Thương Thiên càng không đi tu hành một cách mạo hiểm.

Cho nên lúc này Thương Thiên định ra khỏi tu hành thất, ngày mai lại tu hành, tiểu đoạn thứ hai của 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, Thương Thiên cẩn thận tính toán, thời gian dùng để tu hành 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, cộng thêm thời gian ngủ vừa rồi, đại khái dùng khoảng năm sáu canh giờ, Thương Thiên cũng cảm thấy đã nghỉ ngơi đủ, cho nên hắn định tiến hành bước tu hành tiếp theo.

Mục tiêu mà Thương Thiên đặt ra cho mình vô cùng rõ ràng, mỗi một bước nên làm gì đều có quy hoạch, lúc Thương Thiên ở đại lục cũ rất giỏi trận pháp, trên con đường trận pháp cũng có thiên phú cực kỳ mạnh mẽ, là trời sinh ban cho, Thương Thiên khẳng định sẽ không lãng phí thiên phú này, dù sao trên thế giới này có bao nhiêu người, muốn tu hành trận pháp, đều không được.

Bước tiếp theo Thương Thiên định tu hành chính là trận pháp chi đạo, Thương Thiên, hiện tại là cửu phẩm Trận Pháp Sư, đã đạt đến một bình cảnh trận pháp, có thể đối phó với tu sĩ Thông Thần cảnh giới, nếu trận pháp của Thương Thiên lại được đề thăng, sẽ đạt đến Nhập Thần Trận Pháp Sư nhất phẩm, vừa hay có thể đối phó với tu sĩ Nhập Thần cảnh giới.

Nếu cảnh giới trận pháp của Thương Thiên, đạt đến cấp bậc Nhập Thần Trận Pháp Sư, vậy thì, Thương Thiên trong cuộc tranh đoạt bảo vật của Thông Thần cảnh giới, hoàn toàn có thể nắm chắc mười phần, bởi vì một Nhập Thần nhất phẩm Trận Pháp Sư, hoàn toàn tương đương với một tu sĩ Nhập Thần cảnh giới nhất phẩm.

Lấy tu vi Nhập Thần đối phó với tu sĩ Thông Thần cảnh giới, làm sao có thể không thắng.

Cho nên Thương Thiên, vừa là để đoạt được hạng nhất của Đoạt Bảo Hội, cũng là để không lãng phí thiên phú này, mặc dù con đường tu hành vô cùng vất vả, nhưng đối với Thương Thiên, tất cả đều xứng

đáng, hơn nữa, tu hành vốn là một con đường cô độc.

Sau khi Thương Thiên cẩn thận cảm thụ xong sự thay đổi của bản thân, hắn đứng dậy, ra khỏi tu hành mật thất, đi đến diễn võ trường.

Trận pháp nhất phẩm Nhập Thần cảnh giới mà Thương Thiên chuẩn bị tu hành, tên là Tiểu Viêm Ma Trận, gồm chín mươi chín tiểu trận pháp tổ thành, cao nhất có thể đạt đến Nhập Thần cảnh giới tam phẩm, trên cơ sở chín mươi chín tiểu trận pháp, mỗi khi thêm chín trận pháp, có thể làm cho phẩm giai của nó tăng thêm một phẩm, cao nhất có thể đạt đến Nhập Thần cảnh giới tam phẩm.

Nhưng đến lúc đó, Thương Thiên cũng tự nhiên là tam phẩm Nhập Thần Trận Pháp Sư, việc Thương Thiên cần làm bây giờ, là làm cho trận pháp chi đạo đột phá, thành công đạt đến Nhập Thần cảnh giới nhất phẩm, về phần đạt đến tam phẩm Nhập Thần Trận Pháp Sư, đó không phải là điều Thương Thiên nghĩ đến.

Chương 605

Bởi vì bây giờ không phải là lúc cân nhắc những thứ đó, hiện tại điều quan trọng nhất của Thương Thiên là đạt đến Nhập Thần cảnh giới nhất phẩm Trận Pháp Sư, đoạt được hạng nhất của Đoạt Bảo Đại Hội, ít nhất lấy được năm trăm vạn linh thạch, để sớm gom đủ mấy trăm triệu, sau đó đưa Thu Thu về đệ tam cấp đại lục.

Gom đủ mấy trăm triệu linh thạch, đối với Thương Thiên vô cùng quan trọng, bởi vì Thu Thu đã giúp hắn, giúp Thu Thu về nhà, cũng là việc hắn có thể làm, nhưng Thương Thiên cũng vô cùng rõ ràng, theo như Thu Thu nói, sau khi gom đủ mấy trăm triệu linh thạch, ngồi phi thuyền cũng chỉ có thể đến ngũ cấp đại lục.

Không thể đến tam cấp đại lục, sau ngũ cấp đại lục, phải tự tìm cách, chứng tỏ giúp Thu Thu về nhà, không phải là chuyện đơn giản, nhưng đối với Thương Thiên, bất kể khó khăn thế nào, nhất định phải đưa Thu Thu về nhà.

Cho nên đối với Thương Thiên, đề thăng cảnh giới, có thực lực mạnh hơn, là chuyện quan trọng nhất, chỉ cần có thực lực, tin rằng những chuyện đó đều có thể dễ dàng làm được, có thực lực, có thể đối mặt với nhiều tình huống đột xuất hơn, cũng có thể có nhiều sức tự vệ hơn.

Chuyện quan trọng thứ hai tự nhiên là tìm kiếm linh thạch, sớm ngày đến được đệ ngũ cấp đại lục, bởi vì theo như Thu Thu nói, đại lục càng cao cấp, môi trường tu luyện, bảo vật tu luyện, cũng càng nhiều, tốc độ tu hành tự nhiên cũng càng nhanh, cho nên người ta đều vắt óc suy nghĩ, muốn đến đại lục cao cấp hơn tu hành, chỉ có kiến thức càng nhiều, tầm mắt mới càng rộng, con đường đại đạo mới

càng rộng mở.

Ví dụ như một tu sĩ Thông Thần cảnh giới của cửu cấp đại lục, ở cửu cấp đại lục tu hành Thông Thần cảnh giới cần một trăm năm, vậy thì ở ngũ cấp đại lục tu hành, e rằng chỉ cần năm mươi năm hoặc ba mươi năm ngắn ngủi, ảnh hưởng mà môi trường tu luyện mang lại, không nghi ngờ gì là vô cùng lớn.

Thương Thiên từ đại lục cũ, đến cửu cấp đại lục, sau khi cảm nhận được ảnh hưởng mà môi trường mang lại, trong lòng hắn, cũng vô cùng khao khát, đến đại lục cao cấp hơn, muốn đến đại lục cao cấp hơn cần, linh thạch, ở cửu cấp đại lục này làm việc một năm, cũng chỉ có bốn năm linh thạch.

Người bình thường muốn gom đủ, nhiều linh thạch như vậy, đi đến đại lục cao cấp hơn, không nghi ngờ gì là người si nói mộng, chỉ có thể dùng thủ đoạn đặc thù mới được.

Nếu thực sự, không tìm được nhiều linh thạch như vậy, muốn đến đại lục cao cấp hơn, vậy thì chỉ còn lại một con đường, nỗ lực tu hành, đạt đến Chân Thần cảnh giới, sau khi đạt đến yêu cầu của quy tắc thiên địa, tự nhiên, có thể phi thăng, đến đại lục cao cấp hơn tu hành.

Việc Thương Thiên làm, là tu hành và linh thạch song song, một bên nỗ lực tu hành, một bên kiếm linh thạch.

Cho nên Thương Thiên không nỗ lực không được, tu vi càng cao tốc độ kiếm linh thạch, tự nhiên cũng càng nhanh.

Bởi vì càng nhiều, thiên tài địa bảo đáng tiền, thường đều ở những nơi nguy hiểm hơn, không có thực lực, căn bản không lấy được những bảo vật đó, giống như tình cảnh của Thương Thiên hiện tại, Đoạt Bảo Hội có thể có được bảo vật, thậm chí được hạng nhất, ít nhất cũng có thể được năm trăm vạn linh thạch, nhưng nếu không có

tu vi, không có thực lực.

Đi tham gia Đoạt Bảo Hội, không những không được những bảo vật đó, và năm trăm vạn linh thạch, ngược lại sẽ bị người khác cướp sạch, thậm chí không chừng cái mạng nhỏ, cũng sẽ mất ở đó, Thương Thiên, vô cùng rõ ràng điểm này, cho nên mới liều mạng nỗ lực tu hành như vậy, để tránh cơ hội đến cũng không nắm bắt được.

Cho nên Thương Thiên đã sắp xếp kín mít thời gian một ngày, buổi sáng luyện kiếm, luyện kiếm xong tu hành 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, sau đó bắt đầu tu hành trận pháp, hận không thể biến một ngày thành hai ngày để dùng.

Thương Thiên liều mạng tu hành như vậy, khẳng định vô cùng mệt mỏi, nhưng Thương Thiên không để tâm, so với mệt mỏi, đỉnh phong đại đạo quan trọng hơn, cái mạng nhỏ cũng quan trọng hơn.

Trước mặt Thương Thiên, có một Lôi Ân, không lúc nào không tiếp nhận, huấn luyện ma quỷ của Thu Thu, bộ dạng bị đánh bị hành hạ đó, Thương Thiên có thể nhìn thấy rất rõ ràng, nhưng đồng thời thu hoạch của Lôi Ân cũng rất lớn, không những tu vi đề thăng nhanh, sức chiến đấu cũng đang tăng nhanh, nếu bây giờ, lại để Thương Thiên và Lôi Ân chiến đấu, Thương Thiên cảm thấy, lần này không nhất định có thể thắng chắc Lôi Ân.

Thương Thiên bây giờ tu hành, chỉ tương đối khô khan mà thôi, luyện kiếm tu hành trận pháp, đâu có thảm như Lôi Ân, bị phân thân của Thu Thu, đánh cho toàn thân thương tích, cho nên lúc này Thương Thiên, vô cùng biết đủ.

Bởi vì có Lôi Ân ở trước mắt, Thương Thiên cũng không thể không nỗ lực tu hành, không để bị tụt hậu so với người khác.

Cho nên lúc này Thương Thiên, lập tức bắt đầu nghiên cứu Tiểu Viêm Ma Trận.

Tiểu Viêm Ma Trận này, là do mấy trăm đạo hỏa hệ trận văn tổ thành, trong đó rất nhiều hỏa hệ trận văn, lại tổ thành một đạo hỏa văn, cuối cùng hóa thành chín mươi chín đạo trận văn.

Bởi vì Thương Thiên, gần đây vừa hay muốn lĩnh ngộ sức mạnh của hỏa diễm, cho nên trận pháp nhất phẩm Nhập Thần mà Thương Thiên lựa chọn, là có liên quan đến hỏa diễm, làm như vậy có thể suy một ra ba, đối với việc Thương Thiên lĩnh ngộ sức mạnh của hỏa diễm, cũng vô cùng có ích, bởi vì trận văn là sự thể hiện trực tiếp nhất của thiên địa đại đạo, thiên địa đại đạo dùng phương thức trận văn để hiển hiện ra.

Bởi vì thiên địa vạn vật, đều có mạch lạc dấu vết của nó, Trận Pháp Sư học tập thiên địa vạn vật, dùng những dấu vết này hình thành trận văn, nó có thể câu thông sức mạnh thiên địa, phóng ra công kích hủy thiên diệt địa, tu hành đến cảnh giới cao nhất, truyền văn có thể thay trời đổi đất, thay đổi hình thái thiên địa, hô phong hoán vũ, không gì không làm được.

Nhưng cảnh giới cao nhất đó, đối với Thương Thiên quá xa vời, Thương Thiên đối với nó không có suy nghĩ dư thừa, chỉ từ từ tu hành, trận pháp là đủ rồi, chỉ cần chờ thời gian đủ, cảnh giới của trận pháp, tự nhiên sẽ từ từ đề thăng lên, có thể chạm đến cái đó, cảnh giới cao nhất, lúc đó lại đi nghĩ những vấn đề đó, cũng không muộn!

Cho nên lúc này Thương Thiên tĩnh tâm lại, trong lòng mặc niệm đạo gia 《Băng Tâm Quyết》, chỉ có điều chỉnh tâm cảnh của mình bình hòa, tu hành, cũng có thể càng thêm làm ít công to, cho nên mỗi lần tu hành trước, Thương Thiên đều phải niệm, 《Băng Tâm Quyết》.

Lúc này, Thương Thiên lấy thần niệm làm chính, linh lực làm phụ, khắc họa trận văn trong hư không.

Mỗi một trận văn đều phải được khắc họa vô cùng tỉ mỉ, không thể có chút sai sót nào, nếu không sẽ hủy trong chốc lát, triệt để sụp đổ.

Chỉ thấy trong hư không xuất hiện một đồ án trận văn khổng lồ, có đủ bảy mươi bảy trận văn hợp lại làm một.

Thế nhưng khi Thương Thiên khắc họa trận văn thứ bảy mươi tám, đột nhiên một tiết điểm trong đó phát nổ, trận pháp Tiểu Viêm Ma Trận Nhập Thần nhất phẩm sắp hoàn thành lập tức bị hủy, hóa thành tro bụi biến mất không còn tăm hơi.

Thương Thiên nhìn cảnh này, cũng không cảm thấy thất vọng bao nhiêu, bởi vì chỉ trong vài lần đã khắc họa ra được trận pháp Nhập Thần nhất phẩm thì quả thực là chuyện không thể nào.

Trừ phi có duyên cớ đặc thù nào đó, nếu không dù là người tài giỏi đến đâu cũng phải học tập mấy ngày, sửa chữa toàn bộ sai lầm trong quá trình khắc họa rồi mới có thể thành công.

Chương 606

Nhưng bây giờ Thương Thiên đã phát hiện ra một chuyện.

Khi khắc họa trận văn, có một số sẽ bị sai lệch đi vài phần.

Dù đã khắc họa vô cùng tỉ mỉ, nhưng chỉ cần khắc họa về sau, các trận văn trước sau không thể hô ứng với nhau, sau đó sẽ sinh ra xung đột rồi bị hủy đi.

Vì vậy, Thương Thiên dừng lại bước chân khắc họa trận văn.

Lúc này, hắn ngồi xuống một ghế đá bên cạnh, cẩn thận suy nghĩ, hồi tưởng lại quá trình khắc họa trận văn để xem rốt cuộc chỗ nào đã xảy ra sai lầm.

Cuối cùng, Thương Thiên tiếp tục hồi tưởng lại Tiểu Viêm Ma Trận pháp, sau đó tiến hành đối chiếu lẫn nhau.

Sau đó, Thương Thiên cuối cùng cũng đã tìm ra một lỗi sai nhỏ trong đó.

Giữa các trận văn, mối liên kết đó đã không được làm tốt, dẫn đến việc truyền tải năng lượng giữa chúng xuất hiện khoảng trống.

Vì vậy, khi việc khắc họa trận văn đến giai đoạn giữa và cuối, nó sẽ bị phá hủy.

Thương Thiên sau khi thông suốt điểm mấu chốt này, lại tiếp tục lấy thần niệm làm chính, dùng linh lực làm phụ, tiếp tục khắc họa trận văn trong hư không.

Đến tối, Thương Thiên vẫn chưa khắc họa thành công Tiểu Viêm Ma Trận pháp.

Hắn cũng quyết định nghỉ ngơi cho tốt, bởi vì khắc họa trận pháp

chủ yếu dựa vào thần niệm, mà hiện tại thần niệm đã tiêu hao rất nhiều, gần như cạn kiệt.

Muốn tiếp tục khắc họa cũng không thể, cho nên phải nghỉ ngơi thật tốt, đợi ngày mai tiếp tục tu hành mới được.

Thương Thiên kết thúc một ngày tu hành, trở về phòng của mình bắt đầu ngủ.

Hắn cảm thấy chuyện tu hành không thể vội vàng, cho nên sau khi tu hành xong, hắn sẽ không vội dùng linh đan diệu dược để hồi phục, mà sẽ nghỉ ngơi một cách tự nhiên, để cơ thể tự hồi phục, ngày hôm sau rồi mới bắt đầu tu hành.

Thương Thiên cảm thấy, cách tu hành như vậy mới là tốt nhất, tiến triển tu hành cũng là nhanh nhất, cho nên hắn không hề vội vàng chút nào.

Thương Thiên đứng giữa diễn võ trường, tay cầm Bắc Hải Kiếm múa may.

Kiếm khí tung hoành, kiếm quang lấp loáng, tốc độ vô cùng nhanh, mang lại cho người ta một cảm giác đẹp mắt.

Trên thân kiếm của Thương Thiên, có thể lờ mờ nhìn thấy một chút ánh lửa lóe lên.

Đây chính là thức kiếm chiêu đầu tiên của «Hỏa Kiếm Quyết», kiếm thượng hỏa quang.

Hiện tại, cách đại hội Đoạt Bảo cũng chỉ còn ba ngày.

Trải qua ba tháng tu hành, Thương Thiên tiến bộ vô cùng lớn, so với trước kia đã không thể so sánh cùng ngày xưa.

Lúc này, Thu Thu đứng trên một mái nhà, nhìn Thương Thiên đang luyện kiếm pháp trên diễn võ trường, trong lòng cảm thấy không tệ.

Sau khi Thương Thiên từ mảnh vỡ đại lục cũ, đại lục cấp chín đến đây, trải qua ba tháng tu hành lắng đọng, hoàn toàn có thể nói là đã thay da đổi thịt, không thể đánh đồng.

Bây giờ Thương Thiên không chỉ tu vi được nâng cao, mà còn tìm ra được phương hướng đại đạo của mình, cũng như nội tình bản thân, toàn phương diện đều được đề thăng.

Điều này có thể giúp Thương Thiên sau này đi được xa hơn, cao hơn, ảnh hưởng đối với tương lai của hắn là không thể đo lường.

Thương Thiên diễn luyện xong một bộ kiếm pháp, dừng lại.

Hắn cảm thấy vô cùng hài lòng với sự tiến bộ của mình. «Hỏa Kiếm Quyết» đã được hắn luyện thành công đến thức thứ ba, Kiếm Hỏa Loạn Thanh.

Ngay cả thức thứ tư của «Hỏa Kiếm Quyết» là Kiếm Hỏa Liệu Nguyên, Thương Thiên cũng đã có chút cảm ngộ.

Chương 607

Trong ba tháng, sự tiến bộ của Thương Thiên không chỉ dừng lại ở việc tu hành «Hỏa Kiếm Quyết» đến thức thứ ba và có manh mối về thức thứ tư Kiếm Hỏa Liệu Nguyên, mà «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» của hắn cũng chỉ còn thiếu lần rèn luyện cuối cùng là có thể đạt tới bảy bảy bốn mươi chín lần rèn, đạt được yêu cầu thấp nhất để tấn cấp cảnh giới.

Thế nhưng đi kèm với đó, linh lực của Thương Thiên bị cô đọng lại, khiến cảnh giới của hắn từ Thông Thần cảnh đại viên mãn rớt xuống tu vi Thông Thần cảnh hậu kỳ.

Nhưng đối với Thương Thiên, đây cũng không phải là chuyện xấu.

Tuy rằng cảnh giới hiện tại là tu vi Thông Thần cảnh hậu kỳ, nhưng Thương Thiên bây giờ tuyệt đối có thể đánh cho kẻ không tu hành «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» một trận tơi bời.

Tuy cảnh giới rớt một tiểu giai, nhưng chiến lực lại tăng lên, đối với con đường tu hành sau này cũng vô cùng hữu ích.

Tóm lại, lợi lớn hơn hại.

Kết quả này chính là thứ Thương Thiên muốn.

Tuy quá trình tu hành «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» vô cùng đau đớn, nhưng đau đớn chỉ là nhất thời.

Chỉ cần từ từ chịu đựng qua, thì biển rộng mặc cá lặn, trời cao mặc chim bay.

Trận pháp của Thương Thiên cũng có tiến bộ rất lớn.

Thương Thiên hiện tại đã có thể khắc họa hoàn chỉnh trận pháp Tiểu Viêm Ma Trận Nhập Thần nhất phẩm.

Hắn đã làm được điều này từ một tháng trước, trong một tháng sau đó, Thương Thiên đều đang làm quen với Tiểu Viêm Ma Trận pháp, để tốc độ khắc họa nhanh hơn.

Tuy uy lực của trận pháp vô cùng mạnh mẽ, nhưng thời gian khắc họa trận pháp quả thực không ít.

Cho nên trận pháp sư bình thường khi đối địch đều bố trí sẵn trận pháp từ trước, hoặc là hỗ trợ từ bên cạnh.

Đạo lý này cũng vô cùng đơn giản, bởi vì lúc sinh tử đối đầu, kẻ địch đã tung ra thần thông đạo pháp rồi.

Mà ngươi lại còn đang khắc họa trận pháp, chẳng phải là thuần túy đi tìm cái chết sao?

Cho nên người tu hành trận pháp không chỉ cần khắc họa được trận pháp, mà còn phải làm cho tốc độ khắc họa đủ nhanh, tốt nhất là có thể đạt tới cảnh giới một niệm thành trận.

Chỉ như vậy mới có thể thực sự được xem là nhân vật cấp bậc tông sư trong lĩnh vực trận pháp.

Nếu không, chung quy vẫn không thể lên được mặt bàn, vì không thể chính diện đối công với kẻ địch, không thể được xem là một trận pháp sư hợp cách thực thụ.

Vì vậy, sau khi Thương Thiên khắc họa xong Tiểu Viêm Ma Trận pháp, thời gian sau đó hắn đều dùng để luyện tập, làm quen với nó, để tốc độ khắc họa trận pháp có thể nhanh hơn, đạt tới cảnh giới một niệm thành trận, mới có thể dùng để đối địch, nếu không chỉ là đồ vô dụng.

Tu hành trận pháp phải như thế, không thể tham công liều lĩnh, không phải vì có thể khắc họa được trận pháp cảnh giới Nhập Thần nhất phẩm rồi là lập tức đi nghiên cứu trận pháp cảnh giới Nhập

Thần nhị phẩm.

Đó hoàn toàn là bỏ gốc lấy ngọn.

Chỉ khi ở mỗi một cảnh giới trận pháp đều có thể làm được một niệm thành trận, thì mới nên tiếp tục đi nghiên cứu cảnh giới trận pháp sâu hơn.

Làm như vậy không chỉ giúp việc tu hành trận pháp trở nên dễ dàng hơn, mà còn có thể có lý giải sâu hơn về trận pháp, để trận pháp có thể dùng để đối địch, chứ không phải là thứ vô dụng.

Thương Thiên nhìn thấu điểm này vô cùng triệt để.

Hiện tại, hắn chỉ có tu vi Thông Thần cảnh.

Đi tham gia đại hội Đoạt Bảo, đối mặt với các tu sĩ cũng đều là Thông Thần cảnh, căn bản không cần thiết phải vội vàng đi nghiên cứu trận pháp cảnh giới sâu hơn.

Phải làm cho trận pháp cảnh giới Nhập Thần nhất phẩm có thể đạt tới một niệm thành trận, đối với Thương Thiên mới là quan trọng hơn.

Bởi vì trận pháp Nhập Thần nhất phẩm này có thể dùng được ngay lập tức.

Nếu không làm được một niệm thành trận, không thể thi triển Tiểu Viêm Ma Trận pháp lúc đối địch, vậy thì một tháng tu hành trận pháp của Thương Thiên có thể xem như uổng phí.

Chương 608

Cho nên Thương Thiên từ trước đến nay không bao giờ tham công liều lĩnh.

Hiện tại Thương Thiên đã có thể làm được một niệm thành trận rồi.

Lúc này, hắn vô cùng tự tin.

Thương Thiên cho rằng, mình hiện tại tuyệt đối có thể thành công đoạt được hạng nhất Thông Thần cảnh trong đại hội Đoạt Bảo lần này, ít nhất cũng có thể lấy được năm trăm vạn linh thạch kia.

Bởi vì hiện tại Thương Thiên không chỉ kiếm đạo được đề thăng, linh lực trong cơ thể cũng càng thêm cô đọng, chiến lực tăng lên càng cao.

Quan trọng nhất là, Thương Thiên có thể trong nháy mắt khắc họa ra Tiểu Viêm Ma Trận pháp.

Đó là trận pháp Nhập Thần cảnh nhất phẩm, có thể đối phó với tu sĩ Nhập Thần cảnh nhất phẩm.

Dùng sức mạnh Nhập Thần cảnh để đối phó tu sĩ Thông Thần cảnh, chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?

Thêm vào đó là sức mạnh của bản thân Thương Thiên.

Hắn cảm thấy mình hiện tại có thể được xem là vô địch ở Thông Thần cảnh.

Đặc biệt là khi Thương Thiên tu luyện viên mãn «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết», rồi lại đề thăng Thông Thần cảnh lên đến cảnh giới đại viên mãn vô khuyết, khi đó toàn bộ chiến lực của hắn sẽ đạt đến đỉnh cao nhất.

Lúc đó, chiến đấu lực của Thương Thiên đâu chỉ tăng lên một lần, mà có thể tăng lên vô số lần.

Cho nên đến lúc đó, Thương Thiên cảm thấy mình tuyệt đối có thể làm được Thông Thần cảnh vô địch, thậm chí là người mạnh nhất Thông Thần cảnh.

Đây không phải là Thương Thiên tự phụ, mà là sự tự tin đến từ thực lực của bản thân.

Thương Thiên vừa nghĩ mình có thể trở thành người mạnh nhất Thông Thần cảnh, liền không kìm nén được nỗi kích động trong lòng.

Bây giờ vừa mới luyện kiếm xong, Thương Thiên dự định đến mật thất tu luyện, hoàn thành lần rèn luyện cuối cùng của đại đoán luyện thứ bảy trong «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết», để nó thành công đạt tới cảnh giới bảy bảy bốn mươi chín lần rèn.

Thương Thiên không do dự, thu lại Bắc Hải Kiếm, chuẩn bị hướng về mật thất tu hành.

Hắn cất kỹ Bắc Hải Kiếm, đeo nó lên lưng xong, vừa xoay người đi về phía mật thất tu hành, ngẩng đầu liền thấy Thu Thu đang đứng trên mái nhà.

Thương Thiên lúc này nhìn Thu Thu, căn bản không cần đoán cũng biết Thu Thu đang làm gì ở đó, khẳng định là đang âm thầm quan sát mình luyện kiếm.

Thương Thiên cũng đã quen rồi, bởi vì Thu Thu thường xuyên ở đó, xem hắn tu hành luyện kiếm.

Nhưng điều khiến Thương Thiên cảm thấy cạn lời là, mỗi lần Thu Thu đều nhất định phải đứng trên mái nhà.

Thương Thiên chào Thu Thu một tiếng, hắn nói với nàng: "Thu Thu tỷ, hôm nay ta đoán là lần cuối cùng, «Thiên Chùy Bách Luyện

Quyết» của ta có thể đạt tới bảy bảy bốn mươi chín lần rèn rồi!" Thu Thu nghe thấy lời của Thương Thiên, khẽ mỉm cười, lập tức lóe người, từ trên mái nhà bay xuống, nói với hắn: "Vậy sao?

Tu hành không tệ, xem ra «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» quả thực có thể tu luyện.

Không phải là thứ hại người!

Ba tháng nay, trình độ kiếm đạo và trận đạo của ngươi đều tiến bộ vượt bậc nhỉ!

Lần này, hạng nhất đại hội Đoạt Bảo, đối với ngươi chắc là không có khó khăn gì đâu nhỉ!" Thương Thiên vừa nghe những lời này của Thu Thu, trong nháy mắt cảm thấy cạn lời.

Hóa ra nàng cũng không biết «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» rốt cuộc có thể tu hành hay không!

Đã vậy còn đưa cho ta tu hành, không sợ hại chết ta à.

Đương nhiên, Thương Thiên tự nhiên sẽ không nói những lời này ra, hắn nói với Thu Thu: "Thu Thu tỷ, yên tâm đi, hạng nhất Thông Thần cảnh của đại hội Đoạt Bảo, ta nắm chắc rồi, không ai có thể ngăn cản ta.

Chỉ là kiếm đạo và trận đạo của ta đều đã đạt đến bình cảnh rồi, cứ tiếp tục bế quan một mình tu hành cũng sẽ không có tiến bộ gì lớn!" Thu Thu nghe xong lời của Thương Thiên, chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng, cũng không cảm thấy có gì kỳ quái.

Chương 609

Nếu Thương Thiên bây giờ mà còn có thể tiến bộ, vậy mới thực sự là gặp quỷ!

Bởi vì bế quan tu hành, đều là để chỉnh hợp những gì đã học, đã biết, hóa thành sức mạnh của mình.

Một khi nội tình của mình dùng hết rồi, tự nhiên không thể đột phá cảnh giới, không thể tiếp tục tiến lên.

Chỉ có ra ngoài tôi luyện lại, hấp thu kiến thức mới, lĩnh ngộ thêm đại đạo, tăng thêm nội tình, như vậy tiếp tục bế quan mới có thể thúc đẩy cảnh giới của mình tiếp tục tiến lên.

Thương Thiên bây giờ, rõ ràng là nội tình đã dùng hết rồi, dẫn đến việc dù có lĩnh ngộ kiếm đạo cũng khó có thể tiến thêm một bước.

Giống như một người học kiến thức tiểu học, đưa cho đề bài tiểu học, tự nhiên có thể dễ dàng giải đáp.

Đưa cho một số đề bài sơ học, dựa vào những gì đã học, cộng thêm trí tuệ, tốn một chút thời gian cũng có thể giải đáp được.

Nhưng một khi liên quan đến nội dung cao hơn, thì những kiến thức tiểu học này rõ ràng là không đủ dùng.

Nhìn những đề bài đó cũng chỉ như xem thiên thư mà thôi.

Cho nên tự nhiên cần phải đi học thêm, sau đó mới có thể giải đáp những đề bài cao siêu hơn.

Tuy rằng thiên phú của Thương Thiên vô cùng cao, đã lĩnh ngộ được phương hướng đại đạo, nhưng nội tình của hắn đến bây giờ cũng đã nên dùng hết rồi, tự nhiên đối với những thứ phía sau càng khó lĩnh ngộ hơn.

Cho nên Thu Thu không cảm thấy có gì kỳ quái, chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng, rồi lại nói với Thương Thiên: "Thương Thiên, Lôi Ân muốn tỉ thí với ngươi, không biết ngươi có đồng ý không!" Thương Thiên nghe thấy lời của Thu Thu, cũng không có bao nhiêu thất vọng.

Hắn vốn đã rõ, bây giờ khó có thể tiến bộ là vì nội tình bản thân không đủ, ngoại nhân ngoại lực khó mà giúp đỡ, tất cả cần phải tự mình lĩnh ngộ, ra ngoài tôi luyện.

Hắn chỉ là thăm dò hỏi Thu Thu một câu mà thôi, cũng không ôm hy vọng quá lớn.

Bây giờ đối với thức thứ tư của «Hỏa Kiếm Quyết», Kiếm Hỏa Liệu Nguyên, tuy đã có manh mối, nhưng vẫn không nắm được yếu lĩnh, không thể lĩnh ngộ, cũng là do nội tình bản thân.

Cho nên trong thời gian tới, Thương Thiên phải càng nỗ lực tu hành hơn mới được.

Thương Thiên cảm thấy không nên cưỡng cầu.

Ngược lại, việc Thu Thu nói Lôi Ân tìm hắn tỉ thí lại khiến Thương Thiên có chút bất ngờ.

Đối với cảnh giới của Lôi Ân, Thương Thiên vô cùng rõ ràng.

Lôi Ân hiện tại, sau khi trải qua huấn luyện ma quỷ của Thu Thu, đã đạt đến Nhập Thần cảnh ngũ trọng đỉnh phong.

Chỉ còn thiếu một cơ duyên cuối cùng là có thể đạt đến Nhập Thần cảnh lục trọng.

Tốc độ tu luyện này có thể nói là vô cùng nhanh chóng.

Cũng chỉ có dưới sự huấn luyện ma quỷ của Thu Thu mới có thể khiến cảnh giới của Lôi Ân đề thăng nhanh như vậy mà không có hậu hoạn.

Nhưng đối với điều này, Thương Thiên cũng không có chút hâm mộ hay ghen tị nào, bởi vì đó là do Lôi Ân nỗ lực tu hành mà có được.

Dù sao thì sự huấn luyện ma quỷ của Thu Thu không phải dễ dàng vượt qua như vậy, cũng không phải người thường có thể kiên trì nổi.

Thương Thiên đã từng xem Lôi Ân huấn luyện vài lần.

Cường độ huấn luyện đó vô cùng lớn, cũng vô cùng tàn khốc.

Lôi Ân có thể kiên trì được, đưa chiến đấu lực và cảnh giới của mình đề thăng rất nhiều.

Những điều này đều là Lôi Ân xứng đáng có được.

Thương Thiên cảm thấy một người như Lôi Ân, có thể vì tu hành mà kiên trì được với sự huấn luyện như vậy, mới là một cường giả, mới thực sự sở hữu tâm thái của một cường giả, sở hữu linh hồn của một cường giả, sở hữu chìa khóa để bước lên con đường của kẻ mạnh nhất.

Chương 610

Trước đây, Thương Thiên ít nhiều có chút xem thường Lôi Ân, nhưng bây giờ, sau khi tận mắt chứng kiến Lôi Ân tu hành, Thương Thiên cũng đã công nhận Lôi Ân hơn.

Bây giờ Lôi Ân mời tỉ thí giao lưu, Thương Thiên sẽ không từ chối và cũng không có lý do gì để từ chối.

Hắn sẽ không vì cảnh giới của Lôi Ân cao hơn mình mà không dám ứng chiến.

Bởi vì đừng nhìn cảnh giới hiện tại của Thương Thiên chỉ là Thông Thần hậu kỳ, nhưng Thương Thiên đã tu luyện «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết», cảnh giới của hắn không thể dùng tiêu chuẩn của người bình thường để đo lường.

Nếu dựa vào lượng linh lực để đo lường cảnh giới hiện tại của Thương Thiên, thì cảnh giới của hắn hẳn là vào khoảng Nhập Thần cảnh nhị trọng.

Sự gia tăng mà «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» mang lại cho Thương Thiên là vô cùng lớn, cho nên trên thực tế, Lôi Ân chỉ cao hơn hắn ba tiểu cảnh giới mà thôi.

Vì vậy, Thương Thiên căn bản không sợ Lôi Ân, thậm chí hắn còn muốn cho Lôi Ân biết thế nào mới gọi là thiên tài thực sự.

Nghĩ vậy, Thương Thiên nói với Thu Thu: “Thu Thu tỷ, ta đồng ý giao lưu tỉ thí với Lôi Ân.

Không chừng có thể tương hỗ ấn chứng, tìm ra khuyết điểm của mình rồi bù đắp, không chừng có thể lĩnh ngộ được kiếm đạo, lĩnh ngộ ra thức thứ tư của «Hỏa Kiếm Quyết» là Kiếm Hỏa Liệu

Nguyên.

Lôi Ân là một cao thủ, có một cao thủ làm người chiêu đãi cho ta, ta sao có đạo lý từ chối.

Cho nên ta đồng ý.

Nhưng ta cần đợi một chút, cần đợi ta tu luyện xong lần rèn luyện nhỏ cuối cùng của đại đoán luyện thứ bảy trong «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» mới có thể cùng Lôi Ân tỉ thí giao lưu.

Hay là định thời gian tỉ thí giao lưu vào trưa mai đi!

Lôi Ân chắc là không có ý kiến gì đâu nhỉ." Thu Thu nghe xong lời của Thương Thiên, gật gật đầu với hắn, sau đó nói: "Không vấn đề gì, dù sao cũng còn ba ngày nữa mới đến đại hội Đoạt Bảo.

Ngày mai giao lưu, thử thực lực cũng tốt.

Xem rốt cuộc đã đạt đến trình độ nào, nếu không tu hành ba tháng mà không thử nghiệm thực lực, không biết giới hạn của mình ở đâu, đối với chiến đấu cũng vô cùng bất lợi." Thu Thu nói xong, không đợi Thương Thiên nói thêm gì, trực tiếp nhảy một cái, lại bay đi mất.

Thương Thiên đứng tại chỗ, chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ.

Hắn nhận ra, Thu Thu rất thích đứng ở nơi cao.

Vô cùng thích bay, nếu có thể dùng cách bay, thì Thu Thu nhất định sẽ không dùng cách đi bộ.

Nhưng Thương Thiên cảm thấy có một chút kỳ lạ.

Bởi vì bản thể của Thu Thu là Thôn Thiên Ma Sư, Thôn Thiên Ma Sư là loài chạy trên mặt đất, không phải dựa vào phi hành, không phải là mãnh cầm bay lượn, không phải là bá chủ trên bầu trời.

Nó là bá chủ trên mặt đất.

Cho nên việc Thu Thu đặc biệt thích bay như chim khiến Thương Thiên cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nhưng Thương Thiên cuối cùng nghĩ rằng, có thể là do Thu Thu bị nhốt trong không gian giới chỉ quá lâu, nên thích cảm giác tự do tự tại không bị gò bó.

Không muốn bị nhốt trong một không gian nhỏ bé nữa, cho nên mới thích bay lượn như vậy.

Chính là cái gọi là trời cao mặc chim bay, biển rộng mặc cá lặn, có lẽ là như vậy.

Thương Thiên nhìn bóng lưng Thu Thu bay đi xa, lắc lắc đầu không nghĩ nhiều nữa, bước những bước chân nhẹ nhàng đi về phía mật thất tu hành.

Trên đường đi, Thương Thiên cũng đang đánh giá thực lực của mình, nhưng hắn cũng không biết, thực lực của mình rốt cuộc ở trình độ nào, có thể đối phó với người tu hành mạnh đến đâu.

Trước đây, ở đại lục cũ của hắn, cảnh giới cao nhất cũng chỉ là Thông Thần cảnh.

Không có những cường giả cấp Thần ẩn thế như Lôi Ân, cho nên Thương Thiên căn bản không thấy được bao nhiêu tu sĩ Nhập Thần cảnh.

Chương 611

Tự nhiên cũng không dễ so sánh chiến đấu lực của mình rốt cuộc ở trình độ nào, vì Thương Thiên căn bản chưa thấy qua, nên tự nhiên không thể ước tính được.

Cho nên Thương Thiên cũng cần một trận chiến như vậy, cần phải thấy được thủ đoạn của tu sĩ Nhập Thần cảnh, để hắn có một đánh giá chính xác về chiến lực của mình.

Điều này cũng có trợ giúp cho việc tu hành sau này.

Nếu Lôi Ân không thách đấu Thương Thiên, thì mấy ngày nữa hắn cũng đang nghĩ đến việc đi tìm phân thân của Thu Thu để tỉ thí giao lưu, xem thực lực của mình rốt cuộc ở trình độ nào.

Nhưng bây giờ, Lôi Ân lại tìm hắn tỉ thí, đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh.

Trong lòng Thương Thiên có một chút hưng phấn, cho nên hắn đồng ý rất sảng khoái, không chút dây dưa.

Sau khi đến đại lục cấp chín, Thương Thiên cũng không dựa vào kinh nghiệm trước đây để phán đoán tu sĩ Nhập Thần cảnh.

Nếu dựa theo kinh nghiệm trước đây của Thương Thiên, thì chiến đấu lực của hắn tất nhiên có thể nghịch hành phạt tiên, dùng tu vi thấp hơn một cảnh giới để chiến thắng tu sĩ có cảnh giới cao hơn.

Nhưng lần này, Thương Thiên dù sao cũng đã đến một môi trường xa lạ, một mảnh đại lục hoàn toàn mới, một mảnh đại lục cao cấp hơn, tu vi của người ở đây cũng cao hơn.

Cho nên Thương Thiên không hề mù quáng đi đánh giá chiến lực của mình.

Hắn tiến vào tu hành giới cũng đã nhiều năm, tự nhiên không phải là kẻ nghé con mới sinh không sợ hổ, cái gì cũng dám thử.

Thương Thiên cảm thấy, mọi thứ cứ ổn thỏa một chút thì tốt hơn, cẩn thận mới có thể đi được thuyền vạn năm.

Cho nên, Thương Thiên vẫn luôn cảnh giác, không để bản thân sinh ra lòng kiêu ngạo, nóng nảy.

Nhưng cái cốt cách kiêu ngạo của hắn lại chưa từng mất đi.

Thứ này phải có, không thể mất.

Bởi vì ở đại lục cũ của Thương Thiên, có một câu nói như vậy, là do một người có phong lưu hiệp cốt viết ra, câu hoàn chỉnh là: "Nhân bất khả hữu ngạo tâm, đãn bất khả vô ngạo cốt." (Người không thể có lòng kiêu ngạo, nhưng không thể không có cốt cách kiêu ngạo).

Thương Thiên vô cùng tán đồng câu nói này, cho nên vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, cũng trở thành nguyên tắc và tiêu chuẩn đối nhân xử thế của hắn.

Rất nhanh, Thương Thiên đã đến mật thất tu hành, đốt một nén hương thanh thần, cắm vào lư hương ngọc thạch ở chính giữa.

Thương Thiên ngửi mùi hương thanh thần, làn khói màu xanh nhạt bay ra, trong lòng trong nháy mắt bình tĩnh lại.

Ngay sau đó, Thương Thiên ngồi lên bồ đoàn, sau khi ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, hắn đặt Bắc Hải Kiếm bên cạnh mình.

Sau đó, Thương Thiên bắt đầu điều chỉnh khí tức của bản thân, trong lòng mặc niệm «Băng Tâm Quyết» của đạo gia, để tâm cảnh của mình trở nên bình tĩnh, đạt đến trạng thái giếng cổ không gợn sóng.

Sau đó Thương Thiên mới bắt đầu tu hành «Thiên Chùy Bách Luyện», hoàn thành lần rèn cuối cùng trong bảy bảy bốn mươi chín

lần rèn của «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết», đạt đến tiêu chuẩn thấp nhất để có thể tấn thăng cảnh giới cao hơn.

Lúc này, Thương Thiên đang mặc niệm «Băng Tâm Quyết» trong lòng, điều chỉnh trạng thái của mình.

Dần dần, tâm cảnh của Thương Thiên quy về bình tĩnh, sau đó hắn bắt đầu ngưng thần tĩnh tâm, thôi động tiểu chùy thần niệm.

Lần này, Thương Thiên đã quen tay hơn rất nhiều, bởi vì dù sao hắn cũng đã tiến hành vô số lần rèn luyện bằng tiểu chùy thần niệm rồi.

Đã có kinh nghiệm, cho nên lần này, Thương Thiên nhanh chóng khống chế tiểu chùy thần niệm đi về phía cửu linh mạch.

Trong quá trình này, Thương Thiên không còn xuất hiện sự do dự như lần đầu tiên.

Hắn trực tiếp khống chế tiểu chùy thần niệm, đập vào cửu linh mạch.

Trong nháy mắt, một cơn đau thấu tận linh hồn trực tiếp truyền đến từ sâu thẳm linh hồn của Thương Thiên.

Tuy rằng Thương Thiên đã trải qua nhiều lần đau đớn như vậy, nhưng trong nháy mắt đó, không tránh khỏi "A" lên một tiếng, hít một hơi khí lạnh thật dài.

Chương 612

Sau đó mới từ trong không gian giới chỉ lấy ra một mảnh vải trắng, vo thành cục, rồi nhét vào miệng.

Nếu không, Thương Thiên không chịu nổi cơn đau đớn tột cùng này, sẽ tiếp tục hét lên.

Bởi vì loại đau đớn này không thuộc phạm vi mà người thường có thể chịu đựng được.

Tuy Thương Thiên đã trải qua nhiều lần như vậy, nhưng không tránh khỏi bị đau đến hét lên.

Nhưng theo số lần Thương Thiên dùng tiểu chùy thần niệm rèn luyện cửu linh mạch càng ngày càng nhiều, hắn phát hiện cảm giác đau đớn này đang dần dần giảm nhẹ.

Cho nên, Thương Thiên suy đoán, sau khi tiểu chùy thần niệm rèn luyện xong cửu linh mạch, cửu linh mạch sẽ trở nên thô hơn, dày hơn, kiên cố hơn, đó là nguyên nhân khiến đau đớn giảm nhẹ.

Nhưng đối với Thương Thiên, đây là một tin tức vô cùng tốt.

Tuy mỗi lần rèn luyện chỉ có khoảng nửa canh giờ, nhưng nửa canh giờ đau đớn cũng đủ để lấy mạng người.

Càng rèn luyện cửu linh mạch, càng giảm nhẹ đau đớn, trong lòng Thương Thiên vô cùng vui mừng.

Nhưng bất kể nguyên nhân là gì, đối với Thương Thiên đều đáng để vui mừng, cho nên hắn cũng không tiến hành nghiên cứu sâu, tất cả đều dựa vào suy đoán và phán đoán của mình để đưa ra kết quả.

Hiện tại, Thương Thiên đang nghiến chặt răng, im lặng chờ đợi tiểu chùy thần niệm rèn luyện cửu linh mạch.

Chỉ có rèn luyện thành công, mới có thể tiến thêm một bước.

Còn về mảnh vải trắng trong miệng Thương Thiên, đó là để hắn không bị mất mặt nữa.

Bởi vì sau khi hoàn thành lần rèn luyện cửu linh mạch đầu tiên, Thu Thu đã dùng chuyện này để trêu chọc Thương Thiên.

Một nam tử hán đại trượng phu mà lại sợ đau, la hét to như vậy, ngay cả mật thất tu hành cách âm cũng không thể cách âm nổi, khiến âm thanh toàn bộ đều truyền ra ngoài.

Thương Thiên nghe Thu Thu trêu chọc, tuy biết chỉ là trêu chọc, nhưng trong lòng cũng không khỏi cảm thấy vô cùng ngại ngùng.

Cho nên lần thứ hai tiến hành rèn luyện cửu linh mạch bằng tiểu chùy thần niệm, Thương Thiên đã mang theo một mảnh vải trắng, vo thành cục, đặt trong miệng, để tiếng hét nhỏ hơn một chút.

Đến bây giờ, Thương Thiên ngậm vải trắng trong miệng, cơ bản sẽ không hét lên nữa.

Dù có hét, âm thanh đó cũng sẽ không truyền ra ngoài mật thất tu hành.

Không còn tiếng hét nữa, Thu Thu tự nhiên cũng không tiện lấy chuyện này ra trêu chọc Thương Thiên nữa.

Thương Thiên suy đoán, nếu cứ như vậy, cứ la hét, cứ bị Thu Thu nghe thấy, thì Thu Thu có lẽ sẽ trêu chọc mãi không thôi.

Thậm chí sau này, Thu Thu thỉnh thoảng cũng sẽ lấy chuyện này ra trêu chọc.

Cho nên Thương Thiên phải triệt để ngăn chặn khả năng này.

Bất đắc dĩ, Thương Thiên chỉ có thể ngậm một miếng vải trắng trong miệng, để giảm nhỏ tiếng hét.

Nhưng đồng thời, Thương Thiên cũng vô cùng cảm kích Thu Thu, bởi vì Thu Thu có thể biết được có tiếng hét phát ra từ trong mật thất tu hành.

Lúc đó, Thu Thu khẳng định là đang âm thầm quan tâm hắn, nếu không không thể nào biết được.

Bởi vì mật thất tu hành này cách âm rất tốt, tiếng của hắn có to đến đâu, truyền ra ngoài cũng chỉ còn một chút xíu, giống như bạn bè nói thầm bên tai, phải toàn thần quán chú lắng nghe mới có thể nghe thấy.

Cho nên Thu Thu khẳng định là đang âm thầm quan tâm hắn.

Thương Thiên cảm thấy Thu Thu là một Thôn Thiên Ma Sư miệng dao găm lòng đậu hũ.

Lúc này, Thương Thiên ngửi mùi hương thanh thần tỏa ra khí tức tĩnh tâm ngưng thần, cẩn thận cảm nhận sự biến hóa của mình, cẩn thận quan sát sự biến hóa của cửu linh mạch trong cơ thể.

Chương 613

Thương Thiên muốn biết, sau khi đạt tới bảy bảy bốn mươi chín lần rèn, linh mạch, linh lực và thân thể rốt cuộc sẽ xảy ra biến hóa như thế nào.

Thương Thiên vô cùng mong đợi, cho nên hắn rất nghiêm túc, quan sát từng chi tiết nhỏ của bản thân, không bỏ qua bất kỳ một điểm nhỏ nào.

Bây giờ đã qua nửa giờ, còn nửa giờ nữa, tiểu chùy thần niệm rèn luyện cửu linh mạch chắc cũng sắp xong rồi.

Điều đó cũng tuyên bố rằng, Thương Thiên đã chính thức tu hành xong bước đầu tiên của «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết», đạt tiểu thành.

Đến lúc này, Thương Thiên càng không dám sơ suất.

Bởi vì thành công cuối cùng, thường thường là do lúc sắp tiếp cận thành công, trong lòng sinh ra lơ là, sinh ra tâm lý chủ quan.

Cho nên thường thường thất bại ở bước cuối cùng quan trọng nhất, dẫn đến toàn bộ đều thua, công dã tràng.

Trong lịch sử, những bài học như vậy không ít, ngược lại còn rất nhiều.

Thương Thiên khẳng định phải lấy những người này làm gương, sẽ không để mình lặp lại con đường cũ của họ rồi dẫn đến thất bại.

Cho nên lúc này, Thương Thiên vô cùng nghiêm túc, đặt toàn bộ tâm thần lên tiểu chùy thần niệm và cửu linh mạch, không dám có chút lơ là nào.

Thương Thiên vẫn luôn tin rằng, cẩn thận mới có thể đi được

thuyền vạn năm.

Thương Thiên ở trong mật thất, nhổ miếng vải trắng trong miệng ra, đứng dậy, lại lấy ra một miếng vải trắng khác lau mồ hôi trên trán, trên mặt treo đầy niềm vui thu hoạch.

Lúc này, «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» cuối cùng cũng đã tu hành đến cảnh giới bảy bảy bốn mươi chín lần rèn, đạt đến yêu cầu thấp nhất để có thể tấn thăng cảnh giới cao hơn.

Việc Thương Thiên cẩn thận đã giúp hắn cứu vãn được quá trình rèn luyện bằng tiểu chùy thần niệm vào phút chót.

Bởi vì ở thời điểm quan trọng cuối cùng, tiểu chùy thần niệm của Thương Thiên đột nhiên xảy ra hiện tượng thần niệm không ổn định.

May mà Thương Thiên vẫn luôn chú ý, ngay khi phát hiện có điều không ổn đã lập tức đưa ra phương pháp đối phó.

Nếu không lần này chắc chắn sẽ công dã tràng, thậm chí có khả năng còn làm tổn thương cửu linh mạch, vậy thì mọi chuyện đều xong.

Nếu tổn thương cửu linh mạch, Thương Thiên tất nhiên không có kết cục tốt.

May mà Thương Thiên vẫn luôn chú ý, toàn thần cảnh giới, chưa từng lơ là, cho nên mới có thể kịp thời phát hiện dấu hiệu không ổn định của tiểu chùy thần niệm.

Từ đó kịp thời dùng thần niệm bổ sung năng lượng cho tiểu chùy thần niệm, mới cứu vãn được một thảm kịch sắp có thể xảy ra.

Đối với điều này, Thương Thiên càng tin tưởng vào chân lý cẩn thận mới có thể đi được thuyền vạn năm.

Lúc này, Thương Thiên đang cẩn thận cảm nhận sự biến hóa của

bản thân.

Khi tiểu chùy thần niệm hoàn thành toàn bộ bốn mươi chín lần rèn, Thương Thiên lập tức cảm nhận được linh lực của mình trở nên tinh thuần hơn, phẩm chất cao hơn, cũng cô đọng hơn.

Trong nháy mắt, cảnh giới của Thương Thiên cũng từ Thông Thần cảnh hậu kỳ biến thành Thông Thần cảnh trung kỳ, trực tiếp ổn định ở Thông Thần cảnh trung kỳ.

Nhưng cảnh giới của Thương Thiên chỉ là một biểu hiện bên ngoài, đừng nhìn cảnh giới biến thấp đi, thực ra là minh hàng ám thăng.

Linh lực ẩn chứa trong cơ thể bây giờ còn nhiều hơn gấp đôi so với đại tu sĩ Thông Thần viên mãn cảnh giới bình thường.

Điều đó cũng có nghĩa là, Thương Thiên hiện tại có thể dễ dàng nghiền ép những đại tu sĩ Thông Thần cảnh viên mãn kia.

Đây chính là lợi ích mà «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» mang lại cho Thương Thiên.

Thương Thiên phát hiện, bất kể tốc độ vận chuyển linh lực nhanh đến đâu, linh mạch cũng không cảm thấy một chút đau đớn nào nữa.

Điều đó cũng đại biểu cho việc, Thương Thiên có thể thi triển đạo pháp nhanh hơn, nắm bắt được nhiều tiên cơ hơn, chiến đấu lực cũng đề thăng không ít.

Chương 614

Thường thường, những khác biệt nhỏ bé này lại quyết định thắng bại của trận chiến.

Tu sĩ bình thường, khi tốc độ vận hành linh lực nhanh, linh mạch đều sẽ cảm thấy từng cơn đau nhói.

Giống như một người bình thường, dùng tay chạm vào lan can, sau đó chạy với tốc độ cực nhanh, lòng bàn tay sẽ vì lực ma sát mà cảm thấy đau rát, thậm chí còn có thể bị tróc da lòng bàn tay.

Nếu không dừng lại, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Linh mạch của tu sĩ bình thường, khi linh lực trong cơ thể vận hành nhanh, đạo lý cũng tương tự như vậy, đều là do ma sát.

Thương Thiên lại có thể vận hành với tốc độ cực nhanh là do «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết».

Dùng tiểu chùy thần niệm rèn luyện cửu linh mạch, khiến cửu linh mạch của Thương Thiên càng thêm kiên cố, linh mạch được mở rộng sâu hơn, phẩm chất linh mạch cao hơn, cô đọng hơn, tổn thương đối với linh mạch nhỏ hơn, vân vân những nguyên nhân này.

Khiến linh lực trong cơ thể Thương Thiên vận hành với tốc độ cực nhanh mà linh mạch cũng không quá tải, có thể hoàn mỹ chịu đựng được.

Đây là điều mà mọi tu sĩ đều muốn.

Đối với Thương Thiên, tốc độ vận hành linh lực đủ nhanh, cũng có thể thi triển đạo pháp và các loại thần thông nhanh hơn.

Đây là một lợi ích to lớn đối với tu sĩ.

Tu sĩ, ngoài việc dựa vào đề thăng cảnh giới để giúp linh mạch trở nên kiên cố hơn, những cách còn lại là dựa vào thiên tài địa bảo và một số linh đan diệu dược kỳ lạ.

Nhưng những thiên tài địa bảo và linh đan diệu dược có thể giúp đỡ linh mạch này đều vô cùng quý giá.

Người bình thường muốn có được những bảo vật này, hoặc là phải có cơ duyên lớn, hoặc là dựa vào thiên phú vô song.

Nếu không, muốn dựa vào việc từ từ gom góp những linh đan diệu dược này, độ khó đó không khác gì phàm nhân lên trời, cơ bản là chuyện không thể nào.

Hiện tại, Thương Thiên chỉ cần tu hành «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» là có thể từ từ làm cho linh mạch trở nên kiên cố hơn, có thể dung nạp nhiều linh lực hơn, có thể làm cho linh lực trong cơ thể trở nên tinh thuần hơn, cao cấp hơn, cô đọng hơn.

Có thể nói, Thương Thiên có được pháp môn tu hành thần diệu vô cùng như «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» quả thực là gặp vận may lớn, là thứ gì cũng không đổi được.

Lợi ích mà việc vận hành linh lực trong cơ thể đủ nhanh mang lại cho Thương Thiên không chỉ có thế.

Đừng quên Thương Thiên là một trận pháp sư Nhập Thần nhất phẩm.

Trận pháp sư khi thi triển trận pháp cần lấy thần niệm làm chính, linh lực làm phụ, để phác họa trận văn trong hư không.

Tốc độ vận hành linh lực càng nhanh, thì đối với Thương Thiên, tốc độ khắc họa trận pháp tự nhiên cũng càng nhanh, cũng càng có thể phát huy sức mạnh của trận pháp sư đến mức tối đa, có thể tăng mạnh chiến đấu lực của mình.

Lợi ích này không nghi ngờ gì là lớn nhất.

Là một trận pháp sư, điều mà họ theo đuổi chính là tốc độ thi triển trận pháp đủ nhanh.

Cho nên đối với điều này, trong lòng Thương Thiên vô cùng hưng phấn.

Lúc này, người mà Thương Thiên cảm kích nhất trong lòng tự nhiên là Thu Thu.

Nếu không có Thu Thu truyền thụ cho hắn «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết», thì Thương Thiên hiện tại tuyệt đối sẽ không đạt được thành tựu như vậy, có thể ở Thông Thần cảnh đạt được chiến đấu lực cao như thế.

Cho nên lúc này, Thương Thiên âm thầm thề trong lòng, bất kể thế nào, nhất định phải đưa Thu Thu an toàn trở về đại lục cấp ba, đưa Thu Thu về nhà.

Đồng thời, Thương Thiên nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận sự biến hóa của bản thân sau khi đạt tới bốn mươi chín lần rèn, trong lòng vô cùng kích động và vui mừng.

Sau đó, Thương Thiên lập tức bắt đầu mơ mộng, nếu như đạt tới chín chín tám mươi mốt lần rèn, thành công đạt đến đại viên mãn, thì sẽ là một phong cảnh như thế nào đây.

Nghĩ đến đây, trong lòng Thương Thiên kích động khó có thể kiềm chế, muốn nhanh chóng tu hành «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» đến tám mươi mốt lần rèn, để đạt đến đỉnh phong, đạt đến cảnh giới chiến lực mạnh nhất.

Chương 615

Nhưng trong lòng Thương Thiên cũng vô cùng rõ ràng, chuyện này không thể vội.

Bởi vì «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» này, mỗi ngày nhiều nhất chỉ có thể tiến hành một lần rèn, nếu không năng lượng của tiểu chùy thần niệm sẽ không đủ.

Rèn luyện thường xuyên sẽ làm tổn thương linh mạch.

Cho nên Thương Thiên nhất định phải giảm tần suất rèn luyện linh mạch, để linh mạch sau khi rèn luyện có đủ thời gian để hấp thu và phục hồi.

Cho nên tuy rằng muốn nhanh chóng đạt tới tám mươi mốt lần rèn, nhưng Thương Thiên vô cùng rõ ràng, dục tốc bất đạt.

Thương Thiên vô cùng rõ ràng, đạo tu hành không thể quá đột phá mạnh mẽ, phải để tâm cảnh, linh hồn và nhục thân, ba thứ đạt đến cảnh giới hài hòa đồng nhất, mới có thể tiếp tục tấn thăng cảnh giới cao hơn.

Nếu không, mạo hiểm tiến vào cảnh giới cao hơn sẽ xuất hiện rất nhiều tệ đoan.

Loại tệ đoan này, trong các ghi chép tu hành, được gọi là mê hoặc, tức là bị mê hoặc mà mất đi bản thân.

Một khi tiến vào trạng thái này, khó có thể thoát ra.

Cho nên Thương Thiên mới luôn áp chế cảnh giới của mình, không để cảnh giới của mình đề cao quá nhanh.

Vì thế, Thương Thiên đặc biệt cầu xin Thu Thu pháp môn vô cùng thần diệu là «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết».

Hiện tại, sau khi Thương Thiên cẩn thận cảm nhận xong sự biến hóa của bản thân, hắn ra khỏi mật thất tu hành.

Vừa ra khỏi mật thất, hắn đã nhìn thấy Thu Thu đang đứng bên ngoài.

Lần này, Thu Thu không bay lên đứng trên mái nhà mà đứng trên mặt đất.

Thấy cảnh này, trong lòng Thương Thiên vô cùng cảm động.

Tuy rằng trên mặt Thu Thu không có chút biểu tình nào thay đổi, vẫn lạnh như băng sương, nhưng trong lòng Thương Thiên vô cùng hiểu rõ, Thu Thu đang quan tâm hắn.

Nếu không cũng sẽ không đợi ở ngoài cửa.

Cho nên sau khi nhìn thấy Thu Thu, Thương Thiên chủ động chào hỏi nàng.

Chỉ thấy Thương Thiên mỉm cười nói với Thu Thu: "Thu Thu tỷ, cảm ơn tỷ đã truyền thụ «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết», giúp ta có được thu hoạch cực lớn.

Cũng không cần lo lắng, lần tu hành này của ta vô cùng thuận lợi, không xảy ra bất kỳ tai nạn nào, đã thành công đạt tới bảy bảy bốn mươi chín lần rèn của «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết».

Theo tiêu chuẩn, ta có thể tấn thăng cảnh giới cao hơn rồi." Thu Thu nhìn Thương Thiên, biết hôm nay hắn đang tiến hành lần rèn cuối cùng của đại đoán luyện thứ bảy, trong lòng tự nhiên có chút lo lắng, cho nên mới đến xem thử, sợ xảy ra tai nạn.

Nhưng Thu Thu trên miệng nào có thể để Thương Thiên biết được.

Vì vậy, Thu Thu nói với Thương Thiên: "Ai lo lắng cho ngươi.

Ta chỉ đến xem ngươi tấn thăng đến bảy bảy bốn mươi chín lần rèn xong có thu hoạch gì, có xảy ra chuyện gì không.

Bởi vì Lôi Ân cũng tìm ta, hỏi sau khi đoạt được hạng nhất đại hội Đoạt Bảo, có thể truyền thụ «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» cho hắn không.

Ta đã đồng ý rồi, chỉ cần hắn có thể đoạt được hạng nhất đại hội Đoạt Bảo, ta sẽ truyền thụ «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» cho hắn.

Ta bây giờ đến xem ngươi tu hành «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» có xảy ra chuyện gì không.

Bây giờ thấy ngươi không sao, ta cũng có thể yên tâm truyền thụ «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» cho Lôi Ân, nếu không ta sợ hại Lôi Ân." Thương Thiên nghe xong những lời Thu Thu nói, nhất thời cạn lời đến cực điểm.

Thu Thu coi hắn thành chuột bạch thí nghiệm, chỉ để xem tu hành «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» rốt cuộc có xảy ra chuyện gì không.

Nếu không có chuyện gì, mới có thể yên tâm truyền thụ «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» cho Lôi Ân.

Chương 616

Nhưng Thương Thiên biết Thu Thu là người như vậy, đối với điều này cũng không đi vạch trần, không để ý.

Ngược lại việc Lôi Ân cũng muốn tu hành «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» khiến Thương Thiên có chút kỳ lạ.

Không phải vì Thương Thiên sợ sau khi Lôi Ân tu luyện sẽ vượt qua mình, không phải.

Thương Thiên cảm thấy, sau khi Lôi Ân chứng kiến sự đau đớn phải chịu đựng khi tu hành «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» mà vẫn muốn tu hành, xem ra Lôi Ân cũng là một người tu hành có đại nghị lực, sợ rằng thành tựu sau này cũng sẽ không nhỏ.

Thương Thiên cảm thấy, sau này tu vi cảnh giới của Lôi Ân cũng sẽ đạt đến một trình độ cực kỳ cao.

Chỉ cần Lôi Ân không vẫn lạc, cứ kiên trì tu hành như vậy, dựa vào nghị lực của Lôi Ân, cộng thêm cơ duyên mà Thu Thu ban cho, Lôi Ân sau này cũng sẽ là một đại nhân vật danh chấn một phương.

Thương Thiên không tiếp tục suy nghĩ sâu xa, bởi vì Thu Thu nói xong câu đó, ngay cả một tiếng chào cũng không nói, trực tiếp bay đi, chỉ để lại một bóng lưng khiến Thương Thiên lúc này bất đắc dĩ.

Thương Thiên chỉ có thể vẫy vẫy tay với bóng lưng của Thu Thu, biểu đạt ý cáo biệt.

Thương Thiên ra khỏi phòng nghỉ, nhìn sắc trời, mặt trời treo lơ lửng trên cao, cách lúc mặt trời lặn có lẽ còn khoảng hai canh giờ.

Cho nên Thương Thiên cũng không quá vội vàng.

Bây giờ vừa mới hoàn thành bảy bảy bốn mươi chín lần rèn của

«Thiên Chùy Bách Luyện Quyết», không cần vội tu hành, nên nghỉ ngơi thật tốt, nên thả lỏng một canh giờ, sau đó mới tiếp tục tu hành.

Theo kế hoạch tu hành hiện tại của Thương Thiên, hắn từ sáng bắt đầu luyện kiếm, luyện tập kiếm chiêu của «Hỏa Kiếm Quyết», sau đó đến mật thất tu hành, tu hành «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết».

Tu hành xong, bắt đầu đi lĩnh ngộ trận pháp, để tốc độ thi triển trận pháp nhanh hơn, có thể đạt đến trình độ dùng để đối địch, nếu không cũng chỉ là đồ vô dụng mà thôi.

Bởi vì đối thủ của hắn, biết hắn là một trận pháp sư, sẽ không ngốc nghếch đứng tại chỗ chờ, chờ hắn khắc họa xong trận pháp rồi dùng để đối phó mình.

Trong tu hành giới không có người ngốc như vậy.

Cho nên tu hành trận pháp không chỉ cần khắc họa lĩnh ngộ ra trận pháp là đủ, mà phải làm cho mình có thể đạt đến trình độ tùy tâm sở dục thi triển trận pháp, đạt đến cảnh giới cao nhất của trận pháp sư, một niệm thành trận.

Truyền thuyết trận pháp sư mạnh nhất có thể làm được một niệm thành vạn trận, vô cùng đáng sợ, có thể điều động mượn dùng sức mạnh trời đất vô cùng, sở hữu sức mạnh hủy thiên diệt địa, thậm chí tiêu diệt một đại lục cũng không phải là chuyện gì to tát, là nhân vật đại năng chân chính thông thiên triệt địa.

Những đại nhân vật trận pháp sư đó, không ai là không ở cảnh giới thấp đã làm đến mức hoàn mỹ, có thể ở mỗi một cảnh giới đều làm được một niệm thành trận.

Đặt nền tảng của mình thật tốt, khiến nền tảng của mỗi tầng đều vô cùng vững chắc.

Như vậy không chỉ có thể tu hành đến cảnh giới trận pháp cao

hơn, mà còn có thể làm được đến mức một niệm thành trận.

Thậm chí tu hành đến cảnh giới chí cao của trận pháp, có thể làm được như trong truyền thuyết, một niệm thành vạn trận, vô địch trên trời dưới đất, chân chính trở thành một đại nhân vật cấp bậc trận pháp đạo chủ.

Có thể hưởng thụ vạn phương triều bái, cùng trời đất, nhật nguyệt đồng thọ, chân chính làm được đại tiêu dao đại tự tại.

Thương Thiên tự nhiên cũng muốn đạt đến cảnh giới này.

Cho nên sau khi Thương Thiên lĩnh ngộ xong trận pháp Nhập Thần nhất phẩm, Tiểu Viêm Ma Trận pháp, cũng không vội vàng công lợi, muốn đi lĩnh ngộ trận pháp nhị phẩm, mà vẫn luôn mài giũa trận pháp Tiểu Viêm Ma Trận nhất phẩm, để nó có thể đạt đến trình độ một niệm thành trận.

Sau đó còn phải học thêm chín trận pháp cảnh giới nhất phẩm khác, cũng đều phải làm cho chúng có thể đạt đến trình độ một niệm thành trận, mới có thể củng cố vững chắc nền tảng trận pháp.

Đối với Thương Thiên, vạn trượng cao lâu mọc lên từ đất bằng.

Điều Thương Thiên xem trọng không phải là tòa lầu cao vạn trượng kia, mà là nền móng bên dưới tòa lầu cao vạn trượng.

Chỉ có nền móng đủ vững chắc, tòa lầu cao mới có thể trường cửu, đứng vững không đổ.

Nếu không, gặp phải một số thiên tai nhân họa, tòa lầu cao vạn trượng có thể sẽ sụp đổ trong một đêm.

Cho nên lúc này sau khi ra khỏi mật thất tu hành, Thương Thiên cũng không đi về phía diễn võ trường, mà mang theo một ít mỹ thực rượu ngon đến đài ngắm cảnh.

Chương 617

Vừa hay Thương Thiên từ sáng bắt đầu tu hành, cũng chưa ăn cơm trưa.

Bây giờ đã hoàn thành bước quan trọng nhất của «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết», tự nhiên có thể thả lỏng một chút.

Có thể đến đài ngắm cảnh, thưởng thức mỹ thực và rượu ngon.

Thương Thiên từ mật thất tu hành đến đài ngắm cảnh, đi qua bảy hành lang, mất khoảng bảy phút.

Bởi vì là lúc nghỉ ngơi, Thương Thiên tự nhiên không dùng đến sức mạnh của người tu hành, giống như một phàm nhân đi dạo thong thả.

Bảy phút sau, Thương Thiên cuối cùng cũng đến được đài ngắm cảnh.

Lần này, hắn ngồi ở hướng chính đông của chiếc ghế đá, có thể nhìn rõ ao sen kia.

Lúc này, Thương Thiên lại nhìn vào chiếc bàn bát giác tinh không kia.

Mỗi lần Thương Thiên nhìn chiếc bàn bát giác tinh không này, đều sẽ sinh ra một số cảm ngộ khác nhau.

Bởi vì chiếc bàn bát giác tinh không này thực sự quá đẹp, quá lộng lẫy.

Nhìn chiếc bàn này, sẽ cảm thấy thứ mình nhìn thấy không phải là một chiếc bàn, mà là một bức tranh bầu trời sao bao la vô tận, trong đó có vô số vì sao.

Tất cả đều lấp lánh ánh sáng ngũ sắc, giống như từng viên đá mã não treo trên bầu trời.

Lại giống như các loại trái cây màu sắc khác nhau treo trên bầu trời, chờ người đến hái, như từng chùm nho tím, từng quả táo xanh, từng quả anh đào chín mọng, từng quả hồng màu cam chín vàng, trông vô cùng hấp dẫn.

Thương Thiên đang tận tâm thưởng thức tất cả, thậm chí hắn còn có chút không nỡ đặt thức ăn lên chiếc bàn bát giác tinh không này.

Thương Thiên nhìn bàn bát giác tinh không, rồi lại nhìn ao sen cách đó không xa.

Qua hai tháng, hoa sen trong ao đã có một số nở ra nụ hoa, trắng nõn, giống như nắm tay nhỏ của một đứa trẻ sơ sinh, vô cùng đáng yêu.

Một số cá chép vàng, cá chép đỏ và cá chép đen, giữa những nụ hoa này, nhảy lên nhảy xuống, không chút dè dặt thể hiện màu sắc xinh đẹp của mình.

Thương Thiên nhìn một lúc, cảm thấy tâm hồn thư thái, mới từ trong không gian giới chỉ lấy ra mỹ thực đã chuẩn bị sẵn và rượu ngon, đều đặt lên bàn bát giác tinh không.

Lần này, Thương Thiên mang theo mỹ thực không chỉ là ba món mặn hai món chay, mà còn có một món canh, lần lượt là gà quay, ngỗng quay và đùi cừu, cùng với bắp cải, cải xanh và một bát canh củ cải.

Còn về rượu ngon, là rượu quế hoa mà Thương Thiên thích uống nhất.

Bởi vì rượu này, mùi rượu rất nồng, khiến người ta uống một ngụm vào miệng, hương vị đó sẽ lan tỏa trong khoang miệng, trong cổ

họng không ngừng, cảm giác đó vô cùng sảng khoái, khiến người ta nhớ mãi không quên.

Cho nên Thương Thiên rất thích uống rượu quế hoa này.

Thương Thiên đặt tất cả mỹ thực lên bàn xong, lấy đũa ra, bắt đầu ăn.

Lần này, Thương Thiên không lo lắng Thu Thu cũng sẽ đến ăn.

Bởi vì sau lần đầu tiên ăn mỹ thực ở đây, Thương Thiên trong thời gian sau đó cũng có đến một lần, nhưng lần đó Thu Thu không đến.

Cho nên Thương Thiên không quá lo lắng.

Hơn nữa, dù Thu Thu có đến, Thương Thiên cũng sẽ không keo kiệt một chút đồ ăn.

Dù sao thì ân tình của «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết», căn bản không thể báo đáp, một chút đồ ăn thì có là gì?

Lúc này, trong lòng Thương Thiên không có một chút lo lắng nào, ngược lại vô cùng thong dong, vừa thưởng thức mỹ thực, vừa ngắm ao sen, lá sen cá chép trong đó và chim bay trên trời.

Thỉnh thoảng lại nhìn chiếc bàn bát giác tinh không trước mặt, vô cùng nhàn nhã.

Chương 618

Thương Thiên ăn không nhanh, nhai kỹ nuốt chậm, giống như một cô dâu nhỏ nhà khuê các.

Hoàn toàn không giống những hảo hán ăn thịt uống rượu từng miếng lớn.

Nhưng cách làm của Thương Thiên là như vậy.

Hắn cảm thấy, đối với mỹ thực ngon, nhất định phải nhai kỹ nuốt chậm mới có thể thưởng thức được hương vị ngon của nó.

Sau khi con người sinh ra, sự hưởng thụ mà ông trời ban cho, ăn chiếm một phần quan trọng nhất.

Cho nên khi ăn, Thương Thiên không bao giờ ăn ngấu nghiến, sẽ rất nghiêm túc đối đãi với mỹ thực, dùng vị giác để cảm nhận mỹ thực, thể hội hương vị thực sự của nó, không bao giờ ăn qua loa.

Đây là quan niệm của Thương Thiên.

Bởi vì hắn cảm thấy sống trên thế giới này, tu hành, sinh hoạt, đã rất không dễ dàng rồi.

Mỹ thực là thứ dễ dàng nhất có thể khiến người ta hưởng thụ niềm vui.

Tại sao không đi hưởng thụ thứ dễ dàng nhất có thể hưởng thụ này chứ?

Cho nên Thương Thiên ăn cơm luôn chậm rãi.

Nhưng đối với những người ăn mỹ thực rất nhanh, hắn cũng không có thành kiến, dù sao đó là lựa chọn của mỗi người, ăn ngon là được, đi quản người khác làm gì?

Thương Thiên thưởng thức những mỹ thực này, đại khái thưởng thức khoảng nửa canh giờ mới quét sạch đồ trên bàn, ăn no uống đủ xong.

Thương Thiên cũng không vội đi tu luyện ngay lập tức.

Hắn dọn dẹp sạch sẽ những đồ ăn thừa, những thứ còn lại sau khi ăn xong.

Rồi đi dạo trong đại trạch viện, bởi vì sau bữa ăn cần phải tiêu hóa.

Cho nên Thương Thiên phải đi dạo khoảng nửa giờ mới bắt đầu tu hành, hoàn thành toàn bộ khóa tu hành trong ngày.

Thương Thiên dọn dẹp xong những đồ ăn thừa này, đứng dậy, ra khỏi đài ngắm cảnh.

Hắn nhìn lại đài ngắm cảnh lần cuối, rồi rời đi.

Hướng về phía hoa viên trong đại trạch viện mà đi.

Tuy rằng mùa này không phải là lúc trăm hoa đua nở, nhưng cũng có một số đóa hoa đã nở, bây giờ cũng có thể đi ngắm.

Nếu không dùng ba nghìn linh thạch thuê đại trạch viện này, cũng thực sự quá thiệt thòi.

Thương Thiên đi qua chín hành lang, cuối cùng cũng đến được hoa viên.

Hắn bước vào hoa viên, đập vào mắt là từng đóa hoa kiều diễm đua sắc, tím đỏ rực rỡ.

Những bông hoa này đều không phải là hoa bình thường, là hoa dùng để người tu hành ngắm.

Hạt giống của một cây hoa, khoảng đều cần ba, bốn linh thạch mới mua được.

Có thể nói trong hoa viên này, có không dưới trăm loại hoa, vậy thì giá trị của những bông hoa này, gần như đã đạt đến một nghìn khối linh thạch.

Điều này khiến Thương Thiên cảm thấy, bỏ ra ba nghìn linh thạch thuê đại trạch viện này một tháng cũng không lỗ, cũng là đáng giá.

Thương Thiên đi đến trước một đóa hoa màu trắng, lại gần ngửi mùi hương của đóa hoa, thuộc loại hương thơm thanh mát, có thể tỉnh táo tinh thần.

Thương Thiên không hái đóa hoa đó, cứ để nó tự do tự tại sinh trưởng ở đó, không có ý định chiếm làm của riêng, chỉ dùng để thưởng thức.

Chương 619

Thương Thiên ngắm nhìn những đóa hoa trong vườn, có màu trắng, màu lam, màu vàng và màu hồng, nhìn một cái đã thấy đẹp không sao tả xiết.

Nhưng trong hoa viên cũng có những khoảng trống, đó là nơi những đóa hoa chưa nở, e là phải đợi thêm một hai tháng nữa mới có thể thấy chúng khoe sắc.

Nhưng Thương Thiên cảm thấy, có lẽ mình sẽ không được thấy cảnh hoa nở, bởi vì sau khi tham gia xong Đoạt Bảo Hội, hắn sẽ phải tiếp tục lên đường đi rèn luyện.

Mặc dù Đoạt Bảo Hội có thể kiếm được lượng lớn linh thạch, ngoài phí báo danh của người hạng nhất ra, còn có thể cá cược bảo vật của người khác, nhưng nhiều nhất cũng chỉ được mấy chục triệu linh thạch là cùng.

Mấy chục triệu linh thạch tuy nhiều, nhưng so với mấy trăm triệu linh thạch thì quá ít, cho nên cần phải ra ngoài rèn luyện.

Ra ngoài tìm kiếm các loại bảo vật để đổi lấy linh thạch, chỉ có làm như vậy mới có thể nhanh chóng cho Thu Thu ngồi lên phi thuyền, để Thu Thu về nhà.

Lúc này, Thương Thiên lại có một chút lưu luyến nơi đây, bởi vì nơi này thực sự quá đẹp.

Thương Thiên chậm rãi thưởng thức, cẩn thận ngửi hương hoa lan tỏa trong không trung, tận hưởng món quà mà thiên nhiên ban tặng cho con người.

Thương Thiên đi dạo trong hoa viên, không vội rời đi, đi khoảng

mười vòng, hắn cảm thấy thức ăn đã tiêu hóa hết, lúc này cũng đã qua nửa canh giờ.

Thương Thiên dừng bước, bắt đầu đi ra ngoài hoa viên.

Đối với hắn, tu hành mới là quan trọng nhất, bất kể xuất hiện thứ gì cũng không thể ngăn cản bước chân tu hành, mặc dù hoa nơi đây rất quyến rũ.

Nhưng đạo tâm của Thương Thiên sớm đã kiên cố không thể phá vỡ.

Thời gian đã đến, Thương Thiên không chút lưu luyến rời đi.

Bất kể cảnh sắc nơi đây đẹp đến đâu, hắn cũng không có ý định ở lại nữa.

Thương Thiên xoay người, hướng ra ngoài hoa viên, tiến về phía diễn võ trường.

Thương Thiên lại đi qua mười hai hành lang, tới trung tâm diễn võ trường, bắt đầu buổi tu hành cuối cùng trong ngày.

Đó là khắc họa Tiểu Viêm Ma Trận.

Mặc dù bây giờ tốc độ khắc họa Tiểu Viêm Ma Trận của Thương Thiên đã rất nhanh, có thể dùng để đối phó với kẻ địch, nhưng vẫn còn thiếu một chút nữa, chưa đạt đến cảnh giới nhất niệm thành trận.

Vì vậy, Thương Thiên tự nhiên phải càng thêm nỗ lực tu hành trận pháp, hắn không lãng phí một chút thiên phú nào của mình.

Cho nên hắn tu hành trận pháp cực kỳ nghiêm túc.

Lúc này, Thương Thiên đứng ở trung tâm diễn võ trường, dùng thần niệm làm chính, linh lực làm phụ, bắt đầu khắc họa Tiểu Viêm Ma Trận trong hư không.

Chỉ trong ba hơi thở, Thương Thiên đã khắc họa xong Tiểu Viêm

Ma Trận.

Lập tức, một trận văn lớn bằng cái quạt hương bồ xuất hiện trong hư không, mỗi một trận văn đều có màu đỏ rực, nhìn từ xa, cho người ta cảm giác như một ác ma lửa đang vung nắm đấm.

Tiểu Viêm Ma Trận tích tụ sức mạnh, chuẩn bị bộc phát, nhưng ngay sau đó đã bị Thương Thiên ngăn lại.

Bởi vì nếu năng lượng của Tiểu Viêm Ma Trận này tụ tập bộc phát công kích, tất nhiên sẽ làm hư hại diễn võ trường này.

Thương Thiên tự nhiên sẽ không để Tiểu Viêm Ma Trận phá hủy diễn võ trường.

Uy lực của Tiểu Viêm Ma Trận, chỉ cần biết là được rồi.

Hiện tại Thương Thiên tu hành trận pháp chủ yếu là để luyện tốc độ khắc họa trận pháp, để có thể làm được nhất niệm thành trận, chứ không phải để thử nghiệm uy lực của Tiểu Viêm Ma Trận, cho nên không cần thiết phải để nó phóng thích uy lực ra ngoài.

Vì vậy, Thương Thiên nhất định phải tán đi sức mạnh của trận pháp.

Sau khi tán đi Tiểu Viêm Ma Trận, hắn lại tiếp tục khắc họa trận pháp, khắc họa xong lại tán đi.

Chương 620

Bây giờ tốc độ khắc họa trận pháp của Thương Thiên cực kỳ nhanh, chỉ còn thiếu một chút nữa là có thể làm được nhất niệm thành trận, ngang với trình độ thi triển thần thông đạo pháp của tu hành giả, hoàn toàn có thể dùng Tiểu Viêm Ma Trận để đối địch.

Nếu một người tu hành trận pháp bình thường đạt tới trình độ này, có thể dùng để đối địch, e là đã thỏa mãn rồi, sẽ bắt đầu tu hành trận pháp tiếp theo, hoặc nghiên cứu trận pháp cao thâm hơn để nâng cao trình độ.

Nhưng Thương Thiên thì không làm như vậy.

Đối với trình độ trận pháp hiện tại, hắn cũng chỉ ở mức hài lòng, còn xa mới đến mức vô cùng hài lòng.

Trong mắt Thương Thiên, nếu không đạt đến cảnh giới nhất niệm thành trận, thì tu hành trận pháp cũng vô dụng.

Cho nên theo hắn thấy, hiện tại tuy có thể hài lòng, nhưng còn xa mới đủ.

Hắn phải tiếp tục khắc họa trận pháp, để sớm ngày đạt tới cảnh giới nhất niệm thành trận, quá trình này sẽ vô cùng gian nan.

Bởi vì bất kể là thần thông đạo pháp, trận pháp hay luyện đan, muốn nhập môn thì có thể làm được rất dễ dàng, nhưng muốn tinh thông thì khó càng thêm khó, cần phải tốn rất nhiều công sức, còn phải là người có thiên phú mới được.

Nếu không thì căn bản không thể làm được.

Muốn đạt đến trình độ viên mãn, không chỉ cần dựa vào thiên phú siêu việt mà còn cần sự nỗ lực bền bỉ, không được có bất kỳ sự lười

biếng nào mới có thể đạt tới tầng thứ đó.

Hiện tại, điều Thương Thiên cần làm là đạt đến tầng thứ viên mãn.

Bởi vì mục tiêu của hắn vô cùng vĩ đại, hắn muốn làm được như trong truyền thuyết, nhất niệm thành vạn trận, đạt đến cảnh giới tối cao.

Tương truyền, muốn đạt đến cảnh giới nhất niệm thành vạn trận, thì phải ở mỗi một đại cảnh giới, thậm chí là tiểu cảnh giới, đều phải đạt đến trình độ nhất niệm thành trận, đặt nền móng vững chắc nhất, mới có thể làm được nhất niệm thành vạn trận.

Vì vậy, đối với Thương Thiên, hắn thế nào cũng phải đạt đến cảnh giới nhất niệm thành trận ở mỗi cảnh giới.

Cho nên hắn mới liều mạng tu hành trận pháp như vậy.

Tu hành trận pháp tiêu hao thần niệm và linh lực đều vô cùng lớn, đặc biệt là thần niệm.

Dù có linh lực của Thương Thiên hỗ trợ, nhưng nếu cứ không ngừng khắc họa trận pháp, với linh lực hiện tại của hắn, khắc họa trận pháp Nhập Thần cảnh giới nhất phẩm cũng chỉ có thể khắc họa được hơn một trăm đạo là cùng.

Nếu là trước kia, Thương Thiên nhiều nhất cũng chỉ có thể khắc họa được năm mươi đạo trận pháp vì linh lực trong cơ thể không đủ.

Bây giờ có thể khắc họa nhiều hơn năm mươi đến một trăm đạo, tất cả đều là nhờ lợi ích của «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết», nếu không hắn căn bản không khắc họa được nhiều trận pháp như vậy.

Nghĩ đến đây, Thương Thiên càng thêm cảm kích Thu Thu.

Lúc này, Thương Thiên vừa dùng thần niệm, vừa dùng linh lực

làm phụ, khắc họa Tiểu Viêm Ma Trận trong hư không.

Hắn phát hiện ra, càng tu hành đến thời khắc mấu chốt, càng sắp tiếp cận viên mãn thì càng cảm thấy không thể đột phá, không thể đạt tới tầng thứ đó.

Thực ra, đây là một tiểu bình cảnh xuất hiện, bởi vì càng gần thành công thì rủi ro càng lớn, trở lực cũng càng lớn.

Hiện tại, tốc độ khắc họa Tiểu Viêm Ma Trận của Thương Thiên càng lúc càng nhanh, gần như hai ba hơi thở là có thể khắc họa xong, chỉ còn thiếu một chút thời gian nữa là có thể làm được trong một hơi thở, cũng là trong một ý niệm.

Nhưng một hai hơi thở này lại là khó đột phá nhất.

Giống như một người bình thường rèn luyện tốc độ, luyện chạy nước rút trăm mét, khi tốc độ đạt đến cực hạn của bản thân, muốn nâng cao thêm một hai giây nữa là vô cùng khó khăn, thường cần mấy tháng, thậm chí mấy năm rèn luyện mới có thể đột phá.

Thương Thiên bây giờ cũng gặp phải tình huống tương tự, đối mặt với một hai hơi thở đó mà không thể đột phá.

Hiện tại, Thương Thiên đã khắc họa hơn năm mươi lần trận pháp, linh lực trong cơ thể và thần niệm của bản thân đều đã tiêu hao không ít.

Khắc họa thêm năm mươi đạo, một trăm đạo Tiểu Viêm Ma Trận nữa, linh lực và thần niệm trong cơ thể Thương Thiên sẽ tiêu hao cạn kiệt.

Phải nghỉ ngơi một đêm mới có thể khôi phục, sau đó mới có thể tiếp tục tu hành trận pháp.

Chương 621

Cứ như vậy, nếu Thương Thiên trong năm mươi lần, một trăm lần khắc họa Tiểu Viêm Ma Trận tiếp theo mà không đột phá được tiểu bình cảnh này, vậy thì một ngày tu hành trận pháp hôm nay cũng chỉ nâng cao được tốc độ khắc họa Tiểu Viêm Ma Trận mà thôi, không đạt được cảnh giới nhất niệm thành trận.

Nhưng Thương Thiên không cảm thấy đáng tiếc.

Bởi vì lý niệm của hắn trước nay đều là nước chảy đá mòn, có công mài sắt có ngày nên kim.

Tu hành của hắn cũng đều như vậy, sẽ không cầu mong một lần đốn ngộ đột ngột nào đó giải khai khúc mắc, từ đó khiến trình độ trận đạo hoặc cảnh giới tu hành nâng lên một bậc.

Thương Thiên cảm thấy, thay vì cầu mong những lần đốn ngộ không đáng tin cậy đó, không bằng cứ vững bước mà đi, chậm rãi tu hành.

Hắn cũng đã gặp phải tình huống này nhiều lần, khi sắp tiếp cận tầng thứ viên mãn thì lại thiếu một chút.

Nếu là tu sĩ bình thường, đối mặt với việc tu hành chỉ có thể tiến lên một chút, sau một thời gian dài tu hành cũng không có kết quả, có thể trong lòng sẽ sinh ra phiền não, sẽ không tiếp tục tu hành nữa, bắt đầu lười biếng.

Nhưng Thương Thiên thì không, hắn cảm thấy chỉ cần mỗi ngày có thể tiến bộ một chút, sớm muộn gì cũng có thể đạt đến tầng thứ viên mãn.

Cho nên hắn sẽ không lười biếng, hắn luôn tin rằng nước có thể

chảy mòn đá.

Vì vậy, trong lòng Thương Thiên, nếu sinh ra tâm phiền não, hắn sẽ dùng câu nói đó để tự an ủi mình, không để nảy sinh tâm phiền não lười biếng, chỉ cần chậm rãi tu hành là được.

Mỗi ngày chỉ cần tu hành tiến bộ một chút là được rồi.

Nếu một ngày tu hành không thể tiến bộ, vậy thì dùng hai ngày, thậm chí ba ngày, bởi vì sẽ có một ngày có thể dẫn phát chất biến, khiến hắn một lần đột phá, đạt đến cảnh giới viên mãn.

Giống như đi đến một vùng đất quý báu tìm bảo vật, nhưng càng gần nơi có bảo vật, gai góc và nguy hiểm càng nhiều, sẽ cản trở bước chân, khiến người ta bước đi khó khăn, tiến lên cực kỳ chậm chạp.

Nhưng chỉ cần kiên trì, một đường vượt mọi chông gai, mỗi ngày dọn dẹp một chút nguy hiểm, mỗi ngày tiến lên một bước nhỏ, thì cuối cùng cũng có thể đến trước mặt bảo vật, lấy được nó.

Cho nên cách làm của Thương Thiên bây giờ là đang chậm rãi tiếp cận bảo địa.

Tuy rằng hiện tại tiến bộ không nhiều, nhưng vẫn luôn tiến bộ, khoảng cách đến cảnh giới nhất niệm thành trận cũng ngày càng gần.

Thương Thiên tin rằng, chẳng bao lâu nữa, hắn có thể đạt đến trình độ nhất niệm thành trận của trận pháp Nhập Thần cảnh giới nhất phẩm.

Giữa nhân gian lưu truyền một câu nói cổ xưa, gọi là "chim vụng bay trước".

Nếu thiên phú không tốt, vậy thì lên đường sớm hơn, chăm chỉ hơn một chút, cũng có thể so với những người thiên phú tốt, sớm ngày đến đích, sớm ngày thành công.

Huống hồ Thương Thiên cảm thấy thiên phú trận đạo của mình không tồi, càng không có lý do gì để lười biếng, để buông lơi.

Cho nên phải luôn nỗ lực tu hành, không thể sinh ra một chút tâm lười biếng nào.

Theo Thương Thiên thấy, cái gọi là đốn ngộ, thực ra là một linh cảm khi lượng biến dẫn đến chất biến trong quá trình tu hành, đều là do tu hành tích lũy, đạt đến một cảnh giới nhất định.

Rồi trong một lần cơ duyên xảo hợp nào đó, vì một nguyên nhân nào đó, hoặc nhận được một loại bảo vật nào đó, từ đó rơi vào cảnh giới đốn ngộ, những khúc mắc trong tu hành trước đây đều được giải khai, nghi ngờ trong lòng tan biến.

Khiến cảnh giới của mình lại tiến thêm một bước dài.

Nếu phải đưa ra một ví dụ, thì trong truyền thuyết có một cây Ngộ Đạo Thụ, trên đó kết đầy một vạn phiến lá trà có thể khiến người ta ngộ đạo, gọi là Ngộ Đạo Trà.

Chỉ cần hái Ngộ Đạo Trà xuống, pha một ấm trà, uống vào là có thể tiến hành ngộ đạo.

Nhưng nếu đưa hai lá trà, một cho tu sĩ cấp cao, một cho người bình thường uống để ngộ đạo.

Hai người, ai sẽ ngộ được nhiều hơn, rộng hơn, sâu hơn?

Chắc chắn là tu hành giả sẽ ngộ được nhiều hơn, bởi vì họ có nền tảng tu hành.

Bởi vì tu hành giả, trong quá trình tu hành, vẫn luôn nỗ lực ngộ đạo, vẫn luôn cẩn thận tham ngộ thiên địa chi đạo.

Chương 622

Mặc dù trong quá trình đó sẽ gặp phải khúc mắc, nhưng đều đang tu hành giải hoặc, muốn giải trừ những khúc mắc đó, từ đó khiến đại đạo cảnh giới tiến thêm một bước.

Một khi uống Ngộ Đạo Trà, có thể mượn sức mạnh của nó, cộng thêm sự tích lũy thường ngày, có thể dễ dàng giải quyết những khúc mắc tu hành nhiều năm, từ đó khiến đại đạo đạt đến cảnh giới cao hơn.

Đối với Thương Thiên, thực ra tu hành trận pháp cũng có tác dụng mài giũa linh lực và thần niệm.

Bởi vì khi linh lực tiêu hao hết, rồi lại hấp thu thiên địa linh khí để hồi phục, có thể khiến tu vi tiến cảnh nhanh hơn một chút, có thể hấp thu nhiều linh lực hơn.

Thần niệm cũng tương tự như vậy, sau khi tiêu hao sạch, để nó từ từ hồi phục, thần niệm sẽ trở nên ngưng luyện hơn, mạnh mẽ hơn một chút.

Mặc dù tiến bộ không nhiều, nếu không cẩn thận cảm nhận thì căn bản không cảm nhận được.

Nhưng đối với Thương Thiên, có tiến bộ là tốt rồi, bất kể tiến bộ nhiều hay ít, chỉ cần có một chút là đủ.

Bởi vì Thương Thiên luôn tin rằng nước chảy đá mòn, lượng biến nhất định sẽ dẫn đến chất biến.

Mỗi lần đều tiến bộ một chút như vậy, cuối cùng có thể tụ nước thành sông, tụ sông thành hồ, tụ hồ thành biển, có thể đạt đến cảnh giới tối cao.

Đạo lý trong thiên địa tự nhiên là dễ lĩnh ngộ nhất, nhưng cũng thường là thứ con người dễ bỏ qua nhất.

Thương Thiên luôn ghi nhớ những đạo lý hữu hình này trong lòng, thường dùng chúng để thúc đẩy bản thân tiếp tục nỗ lực tu hành, không có một chút tâm lười biếng nào.

Thương Thiên liên tục khắc họa trận pháp trong hư không, đến lần thứ một trăm, thần niệm và linh lực của hắn đã tiêu hao hết hai phần ba.

Theo dự tính của Thương Thiên, khoảng chừng khắc họa thêm năm mươi lần nữa, linh lực và thần niệm của hắn sẽ tiêu hao cạn kiệt, như vậy một ngày tu luyện của hắn cũng hoàn thành.

Phải đợi đến ngày thứ hai mới có thể tiếp tục tu hành.

Nhưng thời gian ngày mai, Thương Thiên sẽ không dùng để tu hành, vì ngày mai là ngày tỷ thí với Lôi Ân, đương nhiên phải dưỡng tinh súc nhuệ, toàn lực ứng phó.

Tự nhiên không thể nào lại dành thời gian ra tu hành.

Khoảng cách đến Đoạt Bảo Đại Hội cũng chỉ còn ngắn ngủi hai ba ngày.

Sau khi tỷ thí với Lôi Ân xong, Thương Thiên phải chuẩn bị thật tốt, để trạng thái của mình đạt đến tốt nhất, xem xem trong ba ngày cuối cùng có thể tu hành được thức thứ tư của «Hỏa Kiếm Quyết» hay không, có thể khiến trận pháp Nhập Thần nhất phẩm đạt đến cảnh giới nhất niệm thành trận hay không.

Nếu trong hai ba ngày cuối cùng không có đột phá, Thương Thiên cũng không vội.

Bởi vì hắn cảm thấy thủ đoạn chiến đấu hiện tại đã đủ rồi, giành được hạng nhất Thông Thần cảnh giới chắc không có vấn đề gì lớn.

Về phần kiếm đạo và trận pháp tu vi, có thể trong thời gian tiếp theo chậm rãi đột phá, cũng không vội trong một lúc.

Nghĩ đến đây, Thương Thiên lại một lần nữa khiến tâm cảnh hơi dao động của mình bình tĩnh lại, bắt đầu chậm rãi khắc họa Tiểu Viêm Ma Trận trong hư không.

Khi một vầng trăng sáng treo trên bầu trời, những vì sao đều hiện ra, treo đầy bầu trời, việc tu hành Tiểu Viêm Ma Trận của Thương Thiên cũng kết thúc tại đây.

Bởi vì linh lực và thần niệm của hắn đều đã tiêu hao sạch sẽ.

Thương Thiên muốn tiếp tục tu hành trận pháp cũng không có đủ linh lực và thần niệm phụ trợ, tự nhiên cũng không thể tiếp tục khắc họa tu hành được nữa.

Cho nên bây giờ Thương Thiên xoay người, hướng ra ngoài diễn võ trường, sau đó đến phòng của mình, chuẩn bị đi ngủ.

Thương Thiên trở về phòng nghỉ ngơi, lấy Bắc Hải Kiếm từ trên lưng xuống, sau đó đặt bên cạnh gối.

Hắn ra ngoài lấy một ít nước nóng, đơn giản rửa mặt qua loa, cuối cùng tắm nước nóng một cái, mới trở về phòng nằm xuống ngủ.

Đối với Thương Thiên, Bắc Hải Kiếm không thể rời thân, ngay cả khi ngủ cũng phải đặt bên cạnh gối, để hắn vừa tỉnh dậy, lúc mở mắt ra lần đầu tiên, nhìn thấy chính là kiếm của mình.

Như vậy mới là một kiếm khách chân chính, làm như vậy cũng có thể khiến mối liên hệ giữa hắn và kiếm càng thêm khăng khít, đối với việc tu hành kiếm đạo cũng có lợi ích rất lớn.

Chương 623

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày thứ hai, trời vừa tờ mờ sáng, bên ngoài đại trạch viện, không biết nhà ai nuôi mấy con gà trống choai, bắt đầu gáy sáng, kêu "ò ó o", Thương Thiên bị tiếng gà gáy đánh thức.

Hắn nghe thấy tiếng gà, chậm rãi tỉnh lại.

Việc đầu tiên khi tỉnh dậy là nhìn về phía thanh kiếm của mình, âu yếm vuốt ve nó xong, mới xuống giường, xỏ dép vào.

Hắn trực tiếp phóng ra một đạo linh lực, dùng sức mạnh hỏa diễm đã lĩnh ngộ được, khiến linh lực có được uy lực của hỏa diễm.

Hướng về phía một chậu nước lạnh bên cạnh, trong nháy mắt, chậu nước lạnh dưới sự bao bọc của linh lực hỏa diễm đã biến thành nước nóng.

Sau đó, Thương Thiên dùng nước nóng này rửa mặt đơn giản, rồi mặc quần áo, đeo Bắc Hải Kiếm lên lưng, sau đó hướng ra ngoài sân.

Sau khi quen thuộc nơi này, mỗi buổi sáng, hắn đều phải ra phố mua một ít đồ ăn sáng.

Mặc dù Thương Thiên là một tu hành giả Thông Thần cảnh giới, căn bản không cần ăn uống nữa, một năm chỉ cần ăn một lần là đủ, có thể dựa vào linh khí giữa thiên địa để tồn tại.

Nhưng Thương Thiên trước nay không lãng phí cái thú vui ăn uống này, bởi vì đó là sự hưởng thụ đơn giản và dễ dàng nhất.

Thu Thu cũng rất ham ăn.

Thương Thiên cảm thấy, cho dù không phải vì mình, vì Thu Thu

tỷ, cũng phải mỗi sáng đi mua đồ ăn sáng cho nàng ăn.

Tuyệt đối không phải vì mình tham ăn, tất cả đều là vì Thu Thu.

Nghĩ đến đây, Thương Thiên cảm thấy mình càng danh chính ngôn thuận hơn.

Hắn đi thẳng đến một quán nhỏ thường hay mua đồ ăn sáng, gọi chủ quán đúng năm xửng bánh bao thịt, năm xửng bánh bao chay, lại thêm mấy bát sữa đậu nành lớn.

Trả tiền xong, hắn cất tất cả vào trong không gian giới chỉ.

Mua xong những thứ này, Thương Thiên mang đồ ăn sáng trở về đại trạch viện.

Lúc này, Thu Thu và Lôi Ân đã ngồi chờ ở bàn ăn rồi.

Dường như đã trở thành một thói quen, mỗi lần Thương Thiên mua đồ ăn sáng về, đều có thể nhìn thấy Lôi Ân và Thu Thu ngồi ở bàn chờ hắn mang về.

Thương Thiên nhìn thấy cảnh này, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, rồi ngồi xuống bàn.

Sau đó, hắn lấy bánh bao, sữa đậu nành đã mua ra khỏi không gian giới chỉ.

Đồ ăn vẫn còn nóng hổi, hắn liền chia làm ba phần, trong đó phần lớn nhất tự nhiên đặt trước mặt Thu Thu.

Hai phần còn lại, Thương Thiên và Lôi Ân mỗi người một phần.

Thương Thiên nhìn Lôi Ân và Thu Thu, nói với hai người: "Lần sau hai người đi mua bữa sáng đi, ta thật sự không đi nữa đâu!" Lôi Ân và Thu Thu đang ăn ngấu nghiến, đột nhiên nghe thấy câu nói của Thương Thiên, liền dừng lại, cùng ngẩng đầu nhìn hắn, nói: "Không được, hai mươi vạn linh thạch đều giao cho ngươi giữ rồi, trên người

bọn ta nửa viên linh thạch cũng không có, mua thế nào được!

Chuyện mua bữa sáng chỉ có thể để ngươi đi, đây là một nhiệm vụ vinh quang mà gian khổ, không phải ngươi thì là ai!" Thương Thiên nghe vậy, sắc mặt lập tức sụ xuống.

Hai người này từ chối cũng quá dứt khoát, lúc ăn thì không hề khách sáo, nhưng bảo đi mua thì chết cũng không chịu.

Điều này khiến trong lòng Thương Thiên vô cùng khó chịu.

Thế là hắn chuẩn bị một lần nữa nói với Lôi Ân và Thu Thu, đưa cho họ một ít linh thạch, sau này việc mua đồ ăn sẽ giao cho họ.

Thương Thiên đã đề nghị không dưới năm sáu lần, mỗi lần đều bị từ chối.

Mặc dù đã bị từ chối nhiều lần như vậy, nhưng Thương Thiên vẫn chuẩn bị hỏi lại.

Chương 624

Nhưng lần này, Thu Thu dường như đã nhận ra, đã có chuẩn bị từ trước.

Khi Thương Thiên chưa kịp mở miệng, nàng đã ném cho hắn một ánh mắt đầy ẩn ý, khiến Thương Thiên sau lưng một trận lông tóc dựng đứng, tự nhiên không dám hỏi Thu Thu nữa.

Đừng nhìn bây giờ Thu Thu bị khống chế trong không gian giới chỉ, không gian giới chỉ là của Thương Thiên, nhưng hắn căn bản không đánh lại Thu Thu, huống hồ Thu Thu có ơn với hắn, là quan hệ đồng đội.

Thương Thiên tự nhiên cũng sẽ không dùng sức mạnh của giới chỉ để đối phó Thu Thu, cho nên chỉ có thể ngậm miệng, chuyển mục tiêu sang Lôi Ân.

Vì vậy, lúc này, Thương Thiên nhìn về phía tên Lôi Ân này, mỗi ngày đều ngồi đây chờ sẵn, khiến hắn cũng cảm thấy khó chịu.

Thế là Thương Thiên ho khan một tiếng, trầm giọng xuống, làm cho bộ dạng của mình trông như không có chỗ thương lượng.

Thương Thiên mới mở miệng nói với Lôi Ân: “Lôi Ân, hay là ta cho ngươi một nghìn linh thạch, sau này ngươi phụ trách đồ ăn của chúng ta, như vậy có được không!” Lôi Ân đang ăn, quán bánh bao mà Thương Thiên chọn có vị rất ngon, vỏ mỏng nhân nhiều, tươi non mọng nước, không phải là thịt heo bò bình thường, mà là thịt của những yêu thú có thể tu hành, vô cùng béo ngậy, lại thêm tài nấu nướng tinh xảo của chủ quán.

Một lồng bánh bao thịt ở Thu Nguyệt Thành có thể bán được một linh thạch một lồng, không phải tu hành giả bình thường có thể ăn

nổi.

Lúc này, Lôi Ân nghe thấy lời của Thương Thiên, lập tức ngẩng đầu lên, nhìn về phía hắn.

Không phải mỗi sáng khi mua bánh bao, hắn đều cùng Thu Thu một mực từ chối, Thương Thiên cũng không hỏi nữa sao.

Nhưng bây giờ, Thương Thiên lại không hỏi Thu Thu, mà chỉ hỏi một mình hắn, xem ra bộ dạng của Thương Thiên, dường như không đạt được mục đích thì thề không bỏ qua!

Nhưng Lôi Ân không muốn sáng sớm phải đi mua bánh bao, thế là lại một lần nữa từ chối Thương Thiên: "Thương huynh à!

Không phải ta không đi, ta buổi sáng không dậy nổi, thật sự không đi được đâu!

Nhiệm vụ lớn lao này, chỉ có ngươi mới làm được thôi!" Thương Thiên nghe thấy lời của Lôi Ân, lập tức không nói nên lời, thật sự là một cái cớ quá vụng về.

Một tu sĩ Nhập Thần cảnh giới mà nói là ngủ nướng, quả thực là nói dối không biết ngượng.

Lôi Ân rõ ràng là không muốn gánh vác trọng trách này.

Thế là Thương Thiên nhìn Lôi Ân nói: "Lôi Ân à, cái cớ vụng về như vậy, ngươi thật sự có ý tốt mà nói ra được sao?

Ta cũng không nhất định bắt ngươi phải đi mua đồ ăn sáng, chỉ bảo ngươi chia sẻ một phần thôi, như vậy cũng không được sao?" Nói xong câu này, ánh mắt Thương Thiên nhìn thẳng vào Lôi Ân, khiến hắn không thể né tránh.

Ngay cả Thu Thu nghe thấy lời của Thương Thiên cũng nhìn sang.

Ánh mắt của Thương Thiên lúc này vô cùng kiên định, khiến Lôi

Ân trong lúc nhất thời có chút không nói nên lời, không tiện né tránh nữa.

Thế là Lôi Ân nhìn Thương Thiên, nhàn nhạt nói: "Thương Thiên huynh à!

Hay là thế này, lần này hai chúng ta tỷ thí một trận, người thua sau này sẽ đi mua đồ ăn sáng, như vậy thế nào?

Mọi việc dựa vào thực lực mà nói chuyện!" Thương Thiên nghe thấy lời của Lôi Ân, lông mày lập tức nhướng lên.

Tên Lôi Ân này, xem ra rất tự tin!

Dám cùng mình cá cược như vậy, chẳng lẽ hắn cho rằng sau khi tiếp nhận huấn luyện ma quỷ của Thu Thu, cảnh giới tăng lên Nhập Thần cảnh giới ngũ trọng, là có thể đánh thắng mình sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng Thương Thiên lập tức có mấy phần không phục.

Tên Lôi Ân này, bây giờ lại dám khiêu chiến, xem ra thật sự là cánh đã cứng rồi, dám lấy thắng bại để cá cược.

Nếu không nhân lúc này dạy dỗ Lôi Ân một trận cho ra trò, e là hắn thật sự có thể mọc cánh bay đi mất.

Thương Thiên trong lòng suy nghĩ một chút, quyết định đồng ý với ván cược này của Lôi Ân.

Đối với Thương Thiên hiện tại, đối phó Lôi Ân, hắn vô cùng tự tin.

Chương 625

Mặc dù cảnh giới của Lôi Ân đã đạt tới Nhập Thần cảnh giới đệ ngũ trọng, cảnh giới đã rất cao rồi.

Nhưng Thương Thiên hiện tại cũng không còn là Thương Thiên của trước kia nữa, sức mạnh của hắn bây giờ vô cùng cường đại.

Hôm qua hắn mới hoàn thành lần rèn luyện thứ bốn mươi chín của «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết», đã bước lên một bậc thang rất lớn.

Hiện tại Thương Thiên, mặc dù cảnh giới mới là Thông Thần cảnh giới trung kỳ, nhưng linh lực trong cơ thể, cũng như độ ngưng thực và độ tinh thuần của linh lực, đều không phải là tu sĩ Nhập Thần cảnh giới bình thường có thể so sánh được.

Cộng thêm bây giờ Thương Thiên có cửu linh mạch, sau khi được «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» rèn luyện, có thể chịu được linh lực càng thêm hung mãnh, mạnh hơn Thương Thiên của trước kia không biết bao nhiêu lần.

Thương Thiên của trước kia đã có thể nghịch hành phạt tiên, lấy tu vi cảnh giới thấp hơn chiến thắng tu sĩ cảnh giới cao hơn, huống chi là Thương Thiên sau khi đã thay da đổi thịt.

Nghĩ đến đây, Thương Thiên cảm thấy, dù thế nào cũng sẽ không thua Lôi Ân.

Cho nên lúc này, hắn nhìn về phía Lôi Ân, không chút do dự đồng ý, chỉ thấy hắn nói với Lôi Ân: “Lôi Ân, được, ta đồng ý với ván cược này.

Tỷ thí ai thua, người đó đi mua đồ ăn sáng.

Như vậy, mọi người đều có thể tâm phục khẩu phục, không còn oán thán nữa!" Lôi Ân thấy Thương Thiên đồng ý, khóe miệng khẽ mỉm cười, nhìn hắn nói: "Thương Thiên huynh thật hào sảng, dám lấy cảnh giới thấp như vậy mà đối chiến với ta, thật là hào khí ngút trời!" Lôi Ân nhìn Thương Thiên, trong lòng lại có những toan tính nhỏ.

Hẹn Thương Thiên đối chiến, ngoài việc muốn kiểm tra sức chiến đấu của mình ra, còn muốn xem Thương Thiên sau khi tu luyện «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết», rốt cuộc đã xảy ra biến hóa gì, có trở nên mạnh hơn không, có thể đánh bại mình bây giờ, sau khi đã trải qua huấn luyện ma quỷ của Thu Thu hay không.

Đó mới là mục đích chủ yếu nhất của Lôi Ân bây giờ.

Hắn muốn xem xem, Thương Thiên sau khi tu hành «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết», có thể chiến thắng hắn, người đã trải qua huấn luyện ma quỷ của Thu Thu hay không.

Nếu Thương Thiên sau khi tu luyện «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết», sức chiến đấu có thể chiến thắng hắn, người đã là Nhập Thần cảnh giới ngũ trọng, vậy thì đối với Lôi Ân, «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» của Thu Thu là thứ hắn bắt buộc phải có được.

Chỉ có như vậy, hắn mới có khả năng trỗi dậy ở thế giới này, mới có khả năng thực sự đạt đến đỉnh cao thế giới, thực sự trở thành một phương cường giả chí tôn, hưởng thụ sinh mệnh bất tử bất diệt, cùng sự triều bái của ức vạn người. «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» này, là cơ duyên nghịch thiên cải mệnh gần hắn nhất, cũng có thể có được nhất.

Cho nên, Lôi Ân bây giờ, muốn thử nghiệm xem Thương Thiên sau khi tu luyện «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết», rốt cuộc có thể đạt tới trình độ nào, có đáng để hắn liều mạng hay không.

Nếu Thương Thiên sau khi tu hành «Thiên Chùy Bách Luyện

Quyết» có thể đánh bại hắn, vậy thì Lôi Ân dù có liều mạng cũng phải đoạt được hạng nhất của Đoạt Bảo Hội Nhập Thần cảnh giới lần này, từ đó lấy được phương pháp tu hành «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» từ Thu Thu, cũng có được vốn liếng để đi đến đỉnh phong của đại đạo tu hành.

Đây là mục đích quan trọng nhất trong lòng Lôi Ân.

Về phần mục đích khác, Lôi Ân cũng thực sự muốn cùng Thương Thiên tỷ thí, xem mấy tháng nay tiến bộ của mình rốt cuộc ra sao.

Dù sao mấy tháng trước, hắn tuy là Thông Thần cảnh giới, nhưng khi đối mặt với Thương Thiên, sẽ cảm thấy một cỗ áp lực như có như không.

Cộng thêm Thương Thiên sau khi ngộ đạo, đã trực tiếp xác định rõ phương hướng đại đạo, cũng là một cơ duyên lớn, cũng khiến Thương Thiên trở nên mạnh hơn.

Điều này càng khiến Lôi Ân cảm thấy áp lực.

Bây giờ vừa hay có thể mượn cơ hội này, cùng Thương Thiên tỷ thí một trận, đúng là một mũi tên trúng hai đích, dù nhìn thế nào cũng không thiệt.

Đến cuối cùng, dù không thắng được Thương Thiên, phải mỗi sáng đi mua đồ ăn sáng, nhưng thu hoạch lại là lớn nhất.

Bởi vì Thương Thiên lấy tu vi Thông Thần cảnh giới trung kỳ chiến thắng hắn, trong đó công lao lớn nhất, tự nhiên là «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» mà Thương Thiên có được từ Thu Thu.

Khi biết được thần hiệu hoàn chỉnh của «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết», đối với Lôi Ân, đó là tu hành vô thượng bảo điển mà nhất định phải liều mạng có được.

Đồng thời lúc này, trong lòng Lôi Ân đối với Thương Thiên có

một chút ngưỡng mộ và ghen tị.

Tên tiểu tử Thương Thiên này, vì có được một số tài nguyên, lại trực tiếp cùng Thu Thu thiết lập liên hệ, cho nên Thu Thu mới không chút bảo lưu mà trực tiếp đưa «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» cho Thương Thiên, để hắn có thể trực tiếp tu hành.

Nào có giống như Lôi Ân, cần phải tham gia Đoạt Bảo Đại Hội, trải qua chiến đấu liều mạng, giành được hạng nhất mới có thể có được phương pháp tu hành «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết».

Chương 626

Muốn giành được hạng nhất của Đoạt Bảo Hội, đó là vô cùng khó khăn.

Bởi vì cảnh giới hiện tại của hắn mới là Nhập Thần cảnh giới đệ ngũ trọng.

Mặc dù đã trải qua huấn luyện ma quỷ của Thu Thu, nhưng trong lòng Lôi Ân, đối mặt với Thương Thiên, ít nhiều cũng không có tự tin.

Bởi vì Thương Thiên hiện tại, cũng đã trải qua một cuộc thay da đổi thịt.

Một cuộc thay da đổi thịt, còn triệt để hơn một chút so với huấn luyện ma quỷ mà Lôi Ân đã trải qua.

Bởi vì công hiệu của «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết», Lôi Ân cũng ít nhiều biết được một ít.

Hắn vô cùng rõ ràng, sau khi tu hành «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết», có thể khiến một người dung nạp được nhiều linh lực hơn, có thể khiến linh lực trong cơ thể càng thêm tinh thuần, có thể rèn đúc linh mạch trong cơ thể.

Phải biết, đó là tăng thêm linh lực trong cơ thể một tu sĩ a!

Tương đương với việc cải tạo căn cơ của một tu sĩ, cải tạo thiên phú của một tu sĩ, khiến một người bình thường cũng có thể trở thành nhân trung long phượng.

Đây là hành động nghịch thiên chân chính.

Khi Lôi Ân nghe được công hiệu này, trong nháy mắt đã phản ứng lại, biết rằng «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» này là vô thượng tu hành bảo điển vạn năm khó gặp, dùng cái gì cũng không đổi được.

Cho nên khoảnh khắc Lôi Ân biết được về «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết», hắn đã âm thầm thề trong lòng, nhất định phải từ tay Thu Thu có được phương pháp tu hành «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết».

Nếu không, có khả năng sẽ bình thường chìm nghỉm trong thế giới đại lục mới này, chỉ có thể trở thành cá nằm trên thớt bị người ta mặc sức chém giết.

Đây là điều mà Lôi Ân ghét nhất.

Bởi vì hắn đã cảm nhận sâu sắc nỗi đau khổ này, không có cảm giác an toàn, suốt ngày hoảng loạn trốn chạy.

Vì tài nguyên tu hành và sinh kế, mỗi ngày đều phải không ngừng bôn ba, làm những việc mình không muốn làm.

Đối với cuộc sống như vậy, Lôi Ân đã chịu đủ rồi.

Cho nên mới liều mạng nỗ lực tu hành như vậy.

Ở thế giới ban đầu, hắn đã đạt tới Thần cấp.

Bây giờ đến một đại lục mới, một thế giới mới, Lôi Ân tự nhiên cũng muốn trở thành một trong những người mạnh nhất, ngồi trên đỉnh kim tự tháp, cúi nhìn chúng sinh bên dưới, hưởng thụ tài nguyên và quyền lợi tốt nhất của mảnh thiên địa này.

Chỉ có như vậy, Lôi Ân mới cảm thấy, cuộc đời này không sống uổng một phen.

Cho nên lúc này, Lôi Ân nhìn về phía Thương Thiên, lại nói với hắn: “Thương Thiên huynh, lát nữa đợi ta ăn xong bữa sáng, đến trưa chúng ta đến võ đài tỷ thí.

Cũng không cần vội, dù sao ngươi cũng thua chắc rồi, đi muộn một chút, tự nhiên cũng thua muộn một chút.” Lôi Ân nói xong, lại

tiếp tục cúi đầu, bắt đầu ăn bữa sáng trước mặt.

Đối với Lôi Ân, có đi mua bữa sáng hay không, thực ra đều không quan trọng.

Điều hắn muốn thấy nhất là để Thương Thiên phóng thích ra toàn bộ thực lực, để hắn có thể cảm nhận rõ ràng sự tiến bộ của Thương Thiên rốt cuộc lớn đến mức nào, có đáng để hắn vì thế mà liều mạng hay không.

Cho nên Lôi Ân đã dùng phương pháp khích tướng này.

Mặc dù rất bình thường, bị người ta dùng nát rồi, nhưng lại vô cùng hữu dụng.

Thương Thiên căn bản không suy nghĩ nhiều, đã trực tiếp đồng ý với ván cược này, khiến Lôi Ân vô cùng vui vẻ.

Lôi Ân liên tục khích tướng Thương Thiên hai lần.

Ngoài lần đầu tiên dùng cá cược để khích tướng ra, lần thứ hai tự nhiên là khích Thương Thiên nhất định sẽ thua, cho nên cứ ăn xong bữa sáng, trưa hãy đi tỷ thí, để Thương Thiên đi muộn một chút.

Chương 627

Lôi Ân tin rằng, với tính cách của Thương Thiên, tuyệt đối sẽ không nhịn được.

Sự thật cũng đúng như Lôi Ân dự liệu.

Với tính cách của Thương Thiên, quả thực không nhịn được sự khích tướng của hắn.

Thương Thiên bây giờ đã có chút không phục rồi.

Lúc này, hắn nhìn Lôi Ân, nghe những lời liên tục của Lôi Ân đối với mình.

Lần đầu tiên là trực tiếp muốn cùng mình cá cược, muốn khiêu chiến mình.

Lần thứ hai là trực tiếp bảo ăn xong bữa sáng, trưa hãy đi tỷ thí, dù sao Thương Thiên cũng thua chắc rồi, đi muộn một chút, vừa hay có thể thua muộn một chút.

Điều này khiến trong lòng Thương Thiên vô cùng khó chịu, cho rằng Lôi Ân bây giờ đã kiêu ngạo rồi, kiêu ngạo đến mức vô cùng lợi hại.

Hoàn toàn là loại người không coi ai ra gì, không đặt Thương Thiên vào mắt.

Điều này làm sao Thương Thiên có thể không tức giận được?

Cho nên lúc này, Thương Thiên nhìn về phía Lôi Ân, nói: "Lôi Ân huynh, ta cảm thấy bây giờ ngươi kiêu ngạo rồi a!

Bảo ta ăn xong bữa sáng, rồi trưa hãy đi, ta thua chắc rồi, đi muộn một chút, có thể thua muộn một chút sao.

Lôi Ân huynh, ngươi cho rằng sau khi trải qua huấn luyện ma quỷ của Thu Thu, là có thể trăm phần trăm chiến thắng ta rồi sao?

Thật sự là quá ngây thơ rồi, thật sự có chút kiêu ngạo a!" Thương Thiên nói xong một tràng, lại một lần nữa nhìn về phía Lôi Ân, chuẩn bị chờ đợi câu trả lời của hắn, xem lúc này trong lòng Lôi Ân rốt cuộc đang nghĩ gì.

Dám ăn nói ngông cuồng như vậy, thật sự có chút không đặt mình vào mắt.

Lúc này, Thương Thiên nhìn Lôi Ân, hắn thật sự không rõ Lôi Ân bây giờ rốt cuộc có chỗ dựa gì mà dám nói chuyện như vậy.

Thương Thiên thật sự có chút không hiểu, chẳng lẽ Lôi Ân bây giờ cho rằng, sau khi trải qua huấn luyện ma quỷ do Thu Thu đặt ra, cảnh giới đạt tới Nhập Thần cảnh giới đệ ngũ trọng, là có thể trăm phần trăm ăn chắc mình rồi sao?

Ngay sau đó, Thương Thiên lại cảm thấy có chút không đúng.

Bởi vì Lôi Ân bình thường không phải như vậy, hoàn toàn sẽ không để lộ sự sắc bén của mình với hắn, huống chi là giống như bây giờ, hoàn toàn giống như một cái gai, chính diện đối chọi với hắn, châm chọc hắn.

Thương Thiên cảm thấy có chút không phù hợp với thái độ và hành động bình thường của Lôi Ân đối với mình, khiến hắn cảm thấy sự việc này toát ra một cảm giác kỳ quái.

Bởi vì Thương Thiên vô cùng hiểu một câu nói cũ, câu nói đó nói rất hay: "Sự việc bất thường ắt có yêu ma".

Nếu một việc đột nhiên thoát ra khỏi quy luật bình thường, cũng như tần suất và thời gian, vậy thì việc này nhất định là bất thường, khẳng định có nguyên nhân tạo thành như vậy.

Cho nên, đối mặt với loại chuyện này, nhất định không được bị sự kỳ quái dị thường thu hút, nhất định phải đi sâu vào nguyên nhân đằng sau.

Vì vậy, lúc này, Thương Thiên nhìn Lôi Ân, trong lòng đột nhiên cảnh giác hơn rất nhiều, đối với Lôi Ân có một chút phòng bị.

Bởi vì Thương Thiên có một cảm giác, hắn cảm thấy Lôi Ân lúc này dường như đang cố ý chọc giận mình, để ép mình ra tay.

Nhưng Thương Thiên đối với điều này có một chút không hiểu, đó là Lôi Ân tại sao lại làm như vậy?

Tại sao lại cố ý chọc giận mình?

Làm như vậy đối với Lôi Ân có lợi ích gì sao?

Thương Thiên trong lòng cẩn thận suy nghĩ, nhưng không có manh mối, cũng không nghĩ ra được gì.

Khi Thương Thiên chuẩn bị suy nghĩ sâu hơn, Lôi Ân đột nhiên lại mở miệng nói.

Chương 628

Lần này, Lôi Ân lại nói với Thương Thiên: "Thương Thiên huynh à!

Ta nào dám kiêu ngạo với ngươi!

Thật sự là, bằng mắt thường cũng có thể nhìn ra được, cảnh giới của ngươi mới là Thông Thần cảnh giới trung kỳ, cảnh giới của ta là Nhập Thần cảnh giới đệ ngũ trọng, cao hơn ngươi đúng bảy tiểu cảnh giới, trong đó còn có sự chênh lệch đại cảnh giới.

Ta đã trải qua huấn luyện ma quỷ của Thu Thu, ta bây giờ rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Chính ta cũng không đo lường được.

Ta vốn dĩ cũng muốn đợi ngươi đạt tới Nhập Thần cảnh giới đệ ngũ trọng, hai chúng ta mới tỷ thí, như vậy sẽ công bằng hơn một chút.

Nhưng ta nghĩ, đợi đến lúc ngươi đạt tới Nhập Thần cảnh giới đệ ngũ trọng, e là ta đã đạt tới Chân Thần cảnh giới rồi.

Cho nên lúc đó chúng ta tỷ thí cũng không công bằng, bởi vì ngươi vĩnh viễn đều lạc hậu hơn ta.

Cho nên ta nghĩ, hay là chúng ta cứ tỷ thí như vậy đi.

Nhưng bất kể thế nào, với tu vi hiện tại của ngươi, Thông Thần cảnh giới trung kỳ, đối đầu với ta, một tu sĩ Nhập Thần cảnh giới đệ ngũ trọng, đều thua chắc rồi, căn bản không có bất kỳ cơ hội thắng nào.

Cho nên, Thương Thiên huynh đệ, nếu ngươi không muốn tỷ thí, thực ra cũng được, có thể trước khi chính thức bắt đầu tỷ thí vào buổi

trưa, ngươi mở miệng nhận thua với ta là được rồi.

Như vậy, một trận tỷ thí có thể hủy bỏ, bởi vì ngươi nhận thua rồi, ta cũng không có cớ gì để tìm ngươi tỷ thí nữa, đúng không?" Thương Thiên ở một bên, yên lặng lắng nghe, càng nghe, lửa giận trong bụng càng lớn, đã trực tiếp bốc lên đến tận tim, cảm giác như một ngọn núi lửa sắp phun trào, ngọn lửa giận dữ từ lồng ngực tuôn ra, gần như có thể trực tiếp xông lên chín tầng mây.

Có thể tưởng tượng được, lúc này Thương Thiên tức giận đến mức nào.

Bởi vì lời nói của Lôi Ân, từ lúc đầu kiêu ngạo, đến bây giờ hoàn toàn là một thái độ không coi ai ra gì, làm như hắn là thiên hạ đệ nhất, thậm chí ngay cả ông trời cũng không đặt vào mắt.

Thương Thiên cảm thấy, đối với loại người này, phải dạy dỗ một trận cho ra trò, phải đánh cho hắn phục, phải để cho loại người này biết thế nào là núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn, làm người phải thành thật khiêm tốn một chút mới được, không thể quá kiêu ngạo.

Nếu không đợi sau này ra ngoài, lăn lộn trong giới tu hành, vì những lời nói kiêu ngạo mà bị người khác đánh chết cũng không biết.

Cho nên lúc này, Thương Thiên nghe thấy lời của Lôi Ân, hắn lập tức nhìn về phía Lôi Ân, ánh mắt vô cùng sắc bén, mở miệng phản kích: "Trận tỷ thí này còn chưa bắt đầu, hai chúng ta còn chưa giao thủ, sao ngươi có thể cho rằng mình nhất định có thể thắng lợi chứ?

Phải biết rằng, trong lịch sử, những ví dụ lấy yếu thắng mạnh nhiều không đếm xuể, người lấy cảnh giới thấp chiến thắng tu sĩ cảnh giới cao cũng có.

Cho nên đừng cho rằng cảnh giới của mình cao là có thể đi đè bẹp

những người cảnh giới thấp.

Phải biết rằng, sức chiến đấu của một số người không tương xứng với cảnh giới, có thể mới là tu vi Thông Thần cảnh giới, nhưng sức chiến đấu bộc phát ra, e là đã đạt tới Nhập Thần cảnh giới, thậm chí là sức chiến đấu của Nhập Thần cảnh giới hậu kỳ." Lúc này, lời nói phản kích của Thương Thiên vô cùng sắc bén.

Ý của hắn là, đừng nhìn cảnh giới của một số người tương đối thấp, có thể mới là tu vi Thông Thần cảnh giới, nhưng sức chiến đấu bộc phát ra có thể đạt tới Nhập Thần cảnh giới, thậm chí có thể là tu vi Nhập Thần cảnh giới hậu kỳ, sẽ không yếu hơn những tu sĩ Nhập Thần cảnh giới thực sự.

Rõ ràng, câu nói này của Thương Thiên là chỉ chính mình, bởi vì từ bối cảnh hiện tại mà xem, Thương Thiên chính là tu sĩ Thông Thần cảnh giới đó, đang đối mặt với tu sĩ Nhập Thần cảnh giới.

Lúc này, Thương Thiên có chút phẫn nộ, cho nên trực tiếp chỉ ra rằng có một số tu sĩ Thông Thần cảnh giới, sức chiến đấu bộc phát ra đạt tới Nhập Thần cảnh giới hậu kỳ, đây mới là điều hắn muốn biểu đạt nhất.

Nhưng rất nhanh, Thương Thiên đã đè nén được ngọn lửa giận trong lòng.

Bởi vì hắn cảm thấy Lôi Ân hiện tại thật sự có chút quá kỳ quái, lại đề cập đến sự đè bẹp giữa các cảnh giới, điều này hoàn toàn không phù hợp với phong cách của Lôi Ân.

Cho nên lúc này, Thương Thiên dù có ngốc đến đâu cũng đã nhận ra một số điểm không đúng.

Trong đầu hắn chợt lóe lên một tia chớp, hắn hiểu ra rồi.

Lôi Ân lặp đi lặp lại việc đề cập đến cảnh giới, mà Lôi Ân hiện

tại là Nhập Thần cảnh giới đệ ngũ trọng.

Thương Thiên đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Hắn nhớ rằng Thu Thu đã nói, Lôi Ân cũng muốn «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết», và Thu Thu đã đồng ý với Lôi Ân, chỉ cần hắn có thể trong Đoạt Bảo Hội giành được hạng nhất Nhập Thần cảnh giới, giành được ít nhất năm triệu linh thạch, vậy thì Thu Thu sẽ giao «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» cho Lôi Ân.

Chương 629

Đó là lời hứa của Thu Thu với hắn.

Hiện tại Lôi Ân mời tỷ thí, không ngừng chọc giận mình, Thương Thiên cảm thấy, có khả năng Lôi Ân muốn xem xem, sau khi Thương Thiên tu hành «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết», rốt cuộc đã đạt tới trình độ nào, có trở nên vô cùng cường đại hay không.

Sau đó sẽ căn cứ vào mức độ mạnh lên của Thương Thiên, Lôi Ân mới đưa ra quyết định.

Lôi Ân muốn xem xem, «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» có đáng để hắn vì thế mà liều mạng hay không.

Bởi vì cảnh giới hiện tại của Lôi Ân là Nhập Thần cảnh giới đệ ngũ trọng.

Nếu hắn muốn giành được hạng nhất Nhập Thần cảnh giới của Đoạt Bảo Hội, điều đó không nghi ngờ gì là vô cùng khó khăn, vì cảnh giới hiện tại của hắn thuộc tầng thứ trung bình.

Trong Đoạt Bảo Hội Nhập Thần cảnh giới đó, chắc chắn sẽ có tu sĩ Nhập Thần cảnh giới đỉnh phong, đó là tu sĩ Nhập Thần cảnh giới đại viên mãn, cao hơn Lôi Ân bây giờ bốn tiểu cảnh giới.

Từ cảnh giới mà xem, Lôi Ân không chiếm ưu thế.

Thương Thiên mỗi sáng đi mua đồ ăn sáng trên phố cũng đã nghe nói.

Trong số những người tham gia Đoạt Bảo Hội, có Thủy Tinh Chi Vương và Hỏa Tinh Chi Vương là mạnh nhất, đều là tu sĩ Nhập Thần cảnh giới đỉnh phong, là vương giả của Thủy Tinh Quân và Hỏa Tinh Quân.

Họ là nhân vật số hai chỉ sau Thủy Tinh Chi Chủ và Hỏa Tinh Chi Chủ.

Tương truyền hai người này là người kế thừa Thủy Tinh Chi Chủ và Hỏa Tinh Chi Chủ đời tiếp theo, thực lực vô cùng cường đại, nghe nói có thể lấy tu vi Nhập Thần cảnh giới đỉnh phong chống lại tu sĩ Chân Thần cảnh giới, khủng bố đến không có giới hạn.

Họ là ứng cử viên sáng giá cho hạng nhất của Đoạt Bảo Hội lần này.

Trước mặt Lôi Ân, hiện tại có hai con hổ cản đường vô cùng cường đại.

Nghĩ thông mọi chuyện, Thương Thiên nhìn lại Lôi Ân, ngược lại không còn vội vã nữa.

Bởi vì hắn cảm thấy, ý đồ của Lôi Ân đại khái là như vậy, mục đích của hắn cũng đã bị mình nhìn thấu triệt để.

Cho nên bây giờ Thương Thiên căn bản không cần thiết phải bị Lôi Ân dắt mũi đi nữa.

Vì vậy, lúc này Thương Thiên nên biểu hiện ra vẻ không quan tâm, để Lôi Ân dù làm gì cũng không thể làm tâm cảnh của hắn dao động nữa.

Như vậy, e là người khó chịu phiền muộn chính là Lôi Ân.

Cho nên lúc này, sau khi cảm nhận được ý đồ của Lôi Ân, Thương Thiên ngược lại không còn phẫn nộ và vội vã nữa.

Hắn vô cùng bình tĩnh ngồi xuống, cầm lấy một cái bánh bao thịt trước mặt, trực tiếp bắt đầu ăn, hoàn toàn không thèm để ý đến Lôi Ân nữa.

Bởi vì Thương Thiên vô cùng rõ ràng, đối mặt với tình huống như

bây giờ, cách làm tốt nhất thực ra là trực tiếp lờ đi Lôi Ân, để hắn có sức mà không có chỗ dùng, trực tiếp một quyền đánh vào bông gòn, đó mới là cách làm Lôi Ân khó chịu nhất.

Lôi Ân lúc này, nhìn Thương Thiên ung dung tự tại ăn bánh bao thịt, biết rằng đại sự không ổn rồi.

Thương Thiên lúc này chắc chắn đã cảm nhận được ý đồ của hắn, cho nên trực tiếp không để ý đến, không rơi vào bẫy nữa, khiến Lôi Ân cảm thấy một trận phiền muộn.

Xem ra kế khích tướng của hắn đã thất bại.

Nhưng Lôi Ân vạn lần không ngờ rằng Thương Thiên lại phát hiện nhanh như vậy.

Hắn biết sau khi tỷ thí xong, Thương Thiên nhất định sẽ phát hiện ra.

Nhưng Lôi Ân cảm thấy, dù có phát hiện, cũng nên là sau khi tỷ thí xong rồi.

Không ngờ bây giờ đã trực tiếp phát hiện ra, khiến Lôi Ân có một cảm giác trở tay không kịp.

Nhưng bây giờ Lôi Ân nhìn Thương Thiên không để ý đến mình nữa, cũng hiểu rằng đại thế đã mất, hắn cũng không có cách nào tốt hơn, chỉ có thể mặc kệ như vậy.

Chương 630

Nếu không, tiếp tục nữa cũng không có ý nghĩa gì, ngược lại sẽ khiến Lôi Ân có vẻ ngu xuẩn, lòng dạ hẹp hòi.

Cho nên Lôi Ân cũng thức thời ngậm miệng lại, bắt đầu ăn bữa sáng trước mặt.

Đồng thời trong lòng Lôi Ân cũng đang tự trách, không phải vì mình ép hỏi quá vội vàng, cho nên mới để Thương Thiên phát hiện ra một số manh mối, đặc biệt là những lần khích tướng liên tục.

Mặc dù khiến Thương Thiên phẫn nộ, nhưng lại tỏ ra quá cố ý, hoàn toàn không phù hợp với phong cách thường ngày của hắn, cho nên mới khiến Thương Thiên sinh ra một số nghi ngờ.

Vì vậy, Thương Thiên mới có thể phản ứng nhanh như vậy, nhắm vào cái bẫy nhỏ của hắn, muốn xem xem Thương Thiên sau khi tu hành «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết», toàn lực phóng thích sức chiến đấu, rốt cuộc có thể đạt tới trình độ nào.

Bởi vì chỉ là một trận tỷ thí, lúc tỷ thí chắc chắn sẽ không phóng thích toàn bộ sức chiến đấu, khẳng định sẽ có điểm dừng.

Cho nên Thương Thiên chắc chắn sẽ không phóng thích toàn bộ thực lực.

Mà Lôi Ân lại đặc biệt muốn biết, Thương Thiên sau khi tu hành «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» rốt cuộc có thể đạt tới trình độ nào.

Cho nên Lôi Ân, vạn bất đắc dĩ, mới nghĩ ra cách này, để xem xem Thương Thiên hiện tại, sau khi tu hành «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết», rốt cuộc đã đạt tới trình độ nào, có phải là thay da đổi thịt hay không!

Lôi Ân nhìn Thương Thiên không hề động lòng, trong lòng cũng vô cùng bất đắc dĩ, chỉ có thể im lặng ăn bánh bao trên bàn.

Lôi Ân ăn một miếng bánh bao, khẽ thở dài một hơi, từ bỏ ý định này.

Hắn cảm thấy, vậy thì trưa nay chỉ cùng Thương Thiên tỷ thí thôi.

Đợi hai ngày sau Đoạt Bảo Hội bắt đầu, Thương Thiên tự nhiên phải lên lôi đài, chiến đấu với những người Thông Thần cảnh giới.

Đến lúc đó, không chừng có thể nhìn thấy Thương Thiên phóng thích ra toàn bộ sức mạnh chiến đấu, để hắn xem xem, «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết» mang lại sự thay đổi rốt cuộc mạnh mẽ đến mức nào, có đáng để Lôi Ân vì thế mà liều mạng hay không.

Nhưng Lôi Ân cảm thấy, việc này dường như có chút khó khăn, độ khó vô cùng lớn.

Bởi vì hắn cảm thấy, trong số những người Thông Thần cảnh giới, chắc không có ai có thể đánh bại Thương Thiên, cho nên tự nhiên cũng sẽ không có ai có thể ép ra toàn bộ sức mạnh chiến đấu của hắn.

Không phải Lôi Ân kiến thức nông cạn, hắn chỉ thấy qua Thương Thiên, một nhân vật Thông Thần cảnh giới mạnh nhất như vậy.

Lôi Ân vô cùng hiểu rõ, có thể dùng sức chiến đấu để so sánh.

Nếu Thương Thiên ở đại lục ban đầu đã là nhân vật vô địch Thông Thần cảnh giới rồi, bây giờ hắn mặc dù đã đến một đại lục cao cấp hơn, đại lục cấp chín, nhưng sức chiến đấu của hắn cũng đã tăng lên, cũng ở vị trí nhân vật vô địch Thông Thần cảnh giới.

Lôi Ân cảm thấy, ít nhất ở bốn đại lục sáu, bảy, tám, chín, Thương Thiên ở Thông Thần cảnh giới đều sẽ không gặp phải người có thể đánh bại mình.

Trừ phi là thiên địa cao cấp hơn, ví dụ như đại lục cấp một, hai, ba, bốn, mảnh thiên địa đó cũng sẽ đản sinh ra những nhân vật cực kỳ yêu nghiệt như Thương Thiên, có thể đánh bại hắn.

Nhưng hiện tại, ở đại lục cấp chín, ở Thông Thần cảnh giới, tuyệt đối không thể có người sẽ đánh bại Thương Thiên.

Cho nên Lôi Ân mới cảm thấy, nếu muốn trong Đoạt Bảo Hội nhìn thấy Thương Thiên phóng thích ra toàn bộ sức chiến đấu, điều đó chắc sẽ khá khó khăn.

Lôi Ân cố gắng nhét ba cái bánh bao vào miệng, đem những ý nghĩ linh tinh này đều dọn dẹp đi.

Hắn bây giờ cảm thấy, mọi việc cứ thuận theo tự nhiên thôi.

Về phần «Thiên Chùy Bách Luyện Quyết», Lôi Ân sẽ cố hết sức mình để theo đuổi nó.

Nếu có cơ hội có được, vậy thì hắn sẽ không từ bỏ cơ hội này.

Nếu phải trả giá bằng tính mạng để tranh đoạt, có nguy hiểm vẫn lạc, vậy thì Lôi Ân bây giờ, có lẽ sẽ phải suy nghĩ kỹ càng.

Thương Thiên ngồi trên ghế, thấy Lôi Ân cũng không nói gì nữa, trong lòng nghĩ, xem ra những gì mình đoán về Lôi Ân quả nhiên là như vậy.

Nhưng Thương Thiên đối với điều này cũng không có suy nghĩ đặc biệt gì.

Chương 631

Hắn chậm rãi ăn bữa sáng trước mặt, sau đó đợi đến trưa, cùng Lôi Ân tỷ thí, xem xem tiến bộ hiện tại của mình rốt cuộc lớn đến đâu.

Lúc này, Thu Thu ngồi ở vị trí giữa, vô cùng nhàn nhã tự tại, dường như hoàn toàn không nhận ra giữa Lôi Ân và Thương Thiên có một mùi thuốc súng nồng nặc.

Đối với Thu Thu, bất kể giữa Lôi Ân và Thương Thiên mùi thuốc súng có nồng nặc đến đâu, thực ra đều không quan trọng.

Bởi vì hai người nếu thật sự bắt đầu đánh nhau, vừa hay có thể ở một bên xem kịch, vui vẻ trong đó.

Cho nên Thu Thu cũng không lên tiếng ngăn cản, chỉ tĩnh quan kỳ biến, mặc cho sự việc phát triển.

Thu Thu cũng muốn xem xem, Thương Thiên và Lôi Ân hiện tại rốt cuộc ai mạnh ai yếu.

Một người là Lôi Ân do chính tay nàng huấn luyện sau ma quỷ, thực lực và chiến đấu lực đều tăng lên mạnh mẽ, cực kỳ nhanh chóng, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng là có thể tiến vào Nhập Thần cảnh giới tầng thứ sáu.

Người còn lại, tuy chỉ mới ở Thông Thần cảnh giới trung kỳ, nhưng thiên phú và nền tảng lại vô cùng cường đại, tu hành đến Thông Thần cảnh giới đại viên mãn, lĩnh ngộ được phương hướng đại đạo, lại tu luyện cổ pháp 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 lần đầu tiên dành cho nhân tộc.

Vì vậy hiện tại, Thương Thiên rốt cuộc mạnh đến mức nào, ngay

cả Thu Thu cũng khó nói rõ.

Do đó, Thu Thu cũng rất muốn xem toàn bộ thực lực của Thương Thiên bộc phát sẽ có thể đạt tới tầng thứ nào.

Nhưng Thu Thu cảm thấy, nhìn tình hình trước mắt, e rằng Thương Thiên và Lôi Ân sẽ không đánh nhau được, chỉ có thể so tài bình thường, bởi vì Thương Thiên đã hoàn toàn bình tĩnh lại, dường như đã nhận ra ý đồ của Lôi Ân.

Lôi Ân cũng ngậm miệng không nói nữa, mùi thuốc súng trong không khí đã hoàn toàn tiêu tán vô hình.

Vì thế, vào khoảnh khắc này, Thu Thu đột nhiên cảm thấy có chút nhàm chán.

Nhưng ngay lập tức, Thu Thu lại nghĩ đến Đoạt Bảo Hội ở Thu Nguyệt Thành chỉ còn hai ngày nữa là bắt đầu.

Đến lúc đó, ước chừng sẽ có hàng ngàn vạn tu sĩ đến tham gia Đoạt Bảo Hội, kẻ thì muốn cướp đoạt bảo vật của người khác, kẻ thì muốn giành hạng nhất.

Bởi vì nếu giành được hạng nhất, ít nhất cũng có thể nhận được năm triệu linh thạch.

Khi đó, trận chiến nhất định sẽ vô cùng kịch liệt.

Tuy trận đấu của tu sĩ Thông Thần cảnh và Nhập Thần cảnh, Thu Thu không thèm để vào mắt, nhưng nàng đã bị nhốt quá lâu, bây giờ vừa mới được thả ra không lâu, trong lòng rất ham vui.

Vì vậy, đối với Đoạt Bảo Hội hai ngày sau, trong lòng Thu Thu cũng có một chút hưng phấn.

Đến lúc đó, có thể kiểm tra chiến đấu lực của Thương Thiên và Lôi Ân.

Nói thật, Thu Thu cũng không chắc Lôi Ân có thể giành được hạng nhất của Nhập Thần cảnh giới hay không.

Chủ yếu là vì cảnh giới của Lôi Ân chỉ mới Nhập Thần cảnh giới tầng thứ năm, thực sự hơi thấp.

Nếu cảnh giới của Lôi Ân đạt tới Nhập Thần cảnh giới hậu kỳ, thậm chí là đại viên mãn, cộng thêm sự huấn luyện của Thu Thu, Lôi Ân nhất định có thể giành được hạng nhất của Đoạt Bảo Hội.

Nhưng bây giờ Lôi Ân vì cảnh giới thấp, thật sự có chút khó nói.

Tuy nhiên, Thu Thu cũng không nhất thiết yêu cầu Lôi Ân phải giành được hạng nhất.

Nàng cảm thấy, chỉ cần Lôi Ân tham gia Đoạt Bảo Hội, cướp đoạt được nhiều bảo vật của người khác, kiếm được khoảng một triệu linh thạch là đủ rồi.

Phần lớn còn lại, quan trọng nhất vẫn là do Thương Thiên hoàn thành.

Với thực lực của Thương Thiên, vốn đã đạt tới Thông Thần viên mãn, sau đó tu luyện 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 lại trở về Thông Thần cảnh giới trung kỳ.

Chiến đấu lực của Thương Thiên hiện tại hoàn toàn không thể dùng cảnh giới Thông Thần để đo lường.

Đối với hạng nhất cùng cảnh giới, Thu Thu cảm thấy chắc chắn sẽ là Thương Thiên.

Chương 632

Trừ phi là những yêu nghiệt biến thái ở đại lục cấp ba, mới có khả năng tranh cao thấp với Thương Thiên, nhưng chuyện đó cơ bản là không thể xảy ra.

Vì vậy, hạng nhất của Thương Thiên đã được định sẵn.

Cho nên vào khoảnh khắc này, tâm trạng của Thu Thu khá tốt.

Chỉ mới ở đại lục cấp chín vài tháng mà đã có thể kiếm được bảy tám triệu linh thạch, tốc độ này vô cùng nhanh chóng.

Mặc dù còn xa mới đạt được mục tiêu mấy trăm triệu, nhưng Thu Thu cảm thấy cũng đủ rồi.

Dù sao người biết đủ thường vui vẻ, Thu Thu không phải là người tham lam không đáy.

Đối với tình hình hiện tại, nàng khá hài lòng.

Về phần về nhà, tuy Thu Thu quả thực nhớ nhà da diết, nhưng sớm muộn gì cũng có ngày trở về cố hương, về đại lục cấp ba, nên nàng cảm thấy cũng không cần vội vàng nhất thời.

Giờ đây, Thu Thu có thể xem tất cả những gì đang trải qua như một cuộc phiêu lưu thú vị, vừa hay có thể vui chơi cho thỏa thích.

Dựa theo tuổi của Thu Thu hiện tại, tương ứng với tuổi tu hành của nhân tộc, nàng cũng chỉ là một thiếu nữ mười bảy mười tám, đang là lúc ham chơi nhất.

Vì vậy trong lòng Thu Thu không có suy nghĩ phức tạp gì.

Lúc này, thấy ngọn lửa giữa Lôi Ân và Thương Thiên đã tắt, Thu Thu cũng không có ý định thổi bùng nó lên nữa.

Nàng cảm thấy, cứ để mọi thứ thuận theo tự nhiên là tốt nhất, dù sao hai ngày nữa hai người họ có thể tham gia Đoạt Bảo Hội rồi, đến lúc đó muốn đánh bao lâu thì đánh bấy lâu, miễn là không bị người khác đánh bại là được.

Thế là, Thu Thu liếc nhìn Lôi Ân và Thương Thiên một cái, rồi lại cúi đầu xuống, bắt đầu ngấu nghiến món bánh bao thịt mà Thương Thiên mua về.

Thu Thu cảm thấy, hương vị cũng không tệ, nhưng còn lâu mới đạt đến mức mỹ vị.

Bởi vì khi còn ở quê nhà, những món nàng ăn đều là thượng hạng, là vật phẩm hiếm có.

Nếu lúc đó mà cho nàng ăn những thứ này, e rằng nàng nuốt không trôi.

Nhưng bây giờ, Thu Thu bị giam trong mảnh vỡ đại lục kia quá lâu, đã lâu không được ăn ngon.

Cho nên vừa mới ra ngoài, dù cho nàng ăn cải trắng luộc, nàng cũng có thể ăn một cách ngon lành.

Thương Thiên đang đối diện với cái bánh bao trước mặt, chậm rãi nhai nuốt.

Thu Thu và Lôi Ân đều đã ăn xong bữa sáng và rời đi.

Sở dĩ Thương Thiên ăn chậm như vậy là vì hắn cảm thấy thưởng thức mỹ thực là một quá trình tốt đẹp.

Cho nên mỗi lần ăn, trừ khi có tình huống đặc biệt, nếu không hắn sẽ không bao giờ ăn như hổ đói, mà đều từ tốn nhai kỹ, chậm rãi thưởng thức hương vị của món ăn.

Lại mất khoảng mười phút, Thương Thiên cuối cùng cũng giải

quyết xong bữa sáng trước mặt.

Sau khi ăn xong, hắn dọn dẹp hết bát đũa trên bàn rồi mới đi về phía diễn võ trường, chuẩn bị luyện kiếm pháp.

Vì lát nữa sẽ có trận tỷ thí với Lôi Ân, nên bây giờ Thương Thiên không vội dùng linh lực để vận chuyển kiếm pháp.

Hắn dùng phương pháp bình thường nhất, giống như một người bình thường đang múa kiếm.

Luyện kiếm như vậy cũng rất có hiệu quả, chỉ là không bằng dùng linh lực mà thôi.

Nhưng đối với tình hình hiện tại của Thương Thiên, cách luyện kiếm này lại vô cùng thích hợp, không có gì không ổn.

Rất nhanh, Thương Thiên đã đắm chìm trong kiếm pháp của mình.

Chương 633

Thương Thiên hiện tại dùng những chiêu kiếm thông thường để luyện tập, không còn câu nệ vào hình thức nữa.

Mỗi một kiếm, mỗi một chiêu một thức, đều tùy tâm mà phát, tùy cảm mà xuất.

Giống như linh dương treo sừng, người ngoài căn bản không thể nắm bắt được quy luật, hoàn toàn không biết sau khi Thương Thiên đâm ra một kiếm, kiếm tiếp theo sẽ là chém xuống hay bổ dọc, hoàn toàn do tâm ý của hắn quyết định.

Đó là bởi vì, cơ sở kiếm pháp của Thương Thiên đã đạt tới cảnh giới kỹ gần như đạo, đã là tầng thứ đại viên mãn.

Bây giờ luyện lại bằng phương pháp thông thường, chỉ là để tăng cường cảm ngộ và nền tảng mà thôi.

Thương Thiên không thể dùng linh lực để luyện tập 《Hỏa Kiếm Quyết》, nhưng hắn không hề cảm thấy lãng phí thời gian.

Bởi vì hắn đang ở một điểm bình cảnh, đối với thức thứ tư của 《Hỏa Kiếm Quyết》 - Kiếm Hỏa Liệu Nguyên, hắn mãi vẫn chưa lĩnh ngộ được.

Đây không phải là cảnh giới có thể đạt được chỉ bằng cách luyện tập 《Hỏa Kiếm Quyết》.

Thương Thiên bắt buộc phải tự mình ra ngoài rèn luyện, trong quá trình đó, trong quá trình tu hành, đi cảm ngộ kiếm đạo của mình.

Chỉ có như vậy, mới có thể giúp hắn ngộ ra thức thứ tư - Kiếm Hỏa Liệu Nguyên.

Vì vậy, cho dù bây giờ Thương Thiên có dùng linh lực để luyện

《Hỏa Kiếm Quyết》, cũng gần như không có cơ hội lĩnh ngộ được.

Nhiều nhất chỉ có thể tăng cường nền tảng, cảm ngộ, rồi để dành cho đột phá sau này.

Hiện tại Thương Thiên luyện tập cơ sở kiếm pháp như vậy cũng là đang gia tăng nền tảng và cảm ngộ.

Cho nên lúc này, hắn không hề có chút phiền não, không cảm thấy đang lãng phí thời gian, tâm cảnh của hắn vô cùng bình hòa.

Chẳng mấy chốc, Thương Thiên cảm giác trong mắt mình chỉ còn lại thanh kiếm trong tay.

Hắn đã tiến vào một loại trạng thái Tâm Lưu.

Ở trong trạng thái này, luyện kiếm pháp một giờ bằng với thành quả của ba giờ luyện tập bình thường.

Nhưng muốn tiến vào cảnh giới Tâm Lưu này cũng vô cùng khó khăn.

Bởi vì cần tâm cảnh phải duy trì sự bình tĩnh tuyệt đối, không thể có dao động, cũng không thể có tạp niệm.

Chỉ như vậy, khi luyện kiếm pháp hoặc tu hành trận pháp, mới có thể tiến vào cảnh giới Tâm Lưu.

Đó cũng là lý do vì sao Thương Thiên lại chấp nhất với việc đề cao tâm cảnh.

Trong tu hành của một tu sĩ, tâm cảnh là một trong những yếu tố cơ bản nhất, cho nên hắn vô cùng coi trọng việc duy trì tâm cảnh bình hòa, cố gắng đạt đến sự hoàn mỹ.

Vì vậy, mỗi lần tu hành, hắn đều sẽ mặc niệm 《Băng Tâm Quyết》 để tâm cảnh đạt tới trạng thái bình hòa ổn định.

Đến bây giờ, Thương Thiên đã đạt tới mức không cần mặc niệm

《Băng Tâm Quyết》 cũng có thể khiến tâm cảnh bình ổn lại.

Đây chính là hiệu quả của việc kiên trì mặc niệm 《Băng Tâm Quyết》 trong một thời gian dài, đối với Thương Thiên, đây là một thu hoạch vô cùng to lớn.

Bây giờ khi tu hành, hắn không cần phải mặc niệm 《Băng Tâm Quyết》 nữa cũng có thể tiến vào trạng thái tâm cảnh bình hòa.

Trừ phi Thương Thiên gặp phải biến cố đặc biệt, không thể duy trì tâm cảnh bình tĩnh, mới cần dùng đến 《Băng Tâm Quyết》 để phụ trợ.

Lúc này, Thương Thiên đang ở trong diễn võ trường, từng chiêu từng thức vung vẩy kiếm pháp, tiến vào trạng thái Tâm Lưu.

Nhìn từ xa, hắn dường như đã hòa làm một với tự nhiên, với gió, giống như một phần của tự nhiên, vô cùng kỳ diệu.

Vào khoảnh khắc này, Thương Thiên hoàn toàn quên đi sự trôi chảy của thời gian, trong lòng, trong tay chỉ có một thanh kiếm.

Chương 634

Hắn có thể cảm giác rõ ràng, khoảng cách đến thức thứ tư của《Hỏa Kiếm Quyết》 - Kiếm Hỏa Liệu Nguyên, dường như chỉ còn một bước chân.

Giống như chỉ cách một lớp giấy cửa sổ mỏng, chỉ cần nhẹ nhàng đâm một cái là có thể phá vỡ.

Nhưng lớp giấy mỏng manh ấy, lại khiến Thương Thiên cảm thấy mãi không thể xuyên qua.

Giống như xem hoa trong sương, tuy nhìn thấy nhưng lại mơ hồ, không rõ ràng, còn thiếu một chút gì đó.

Thương Thiên đang trong trạng thái Tâm Lưu, cảm nhận được dường như chỉ cần tiến thêm một bước là có thể đột phá lần nữa.

Nhưng bước cuối cùng này lại khiến hắn không cách nào phá vỡ.

Giống như cách một vách núi rộng ba mét, phía sau là một mảnh hoang lương, còn đối diện là chim hót hoa thơm, quả dại đầy rừng.

Nhưng hiện tại, sức bật của Thương Thiên lại không đủ, căn bản không thể vượt qua ba mét để đến được bờ bên kia.

Vì thế, Thương Thiên trong lòng có chút nóng vội.

Hắn vừa nóng vội, lập tức xảy ra chuyện.

Kiếm chiêu trong tay hắn tức khắc bắt đầu bất ổn, cuối cùng tâm cảnh của hắn cũng bắt đầu dao động.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Thương Thiên đã hoàn toàn thoát khỏi trạng thái Tâm Lưu kia.

Thương Thiên dừng thanh kiếm trong tay, không luyện tập nữa,

đặt Bắc Hải Kiếm ngang trước người, dùng tay kia nhẹ nhàng vuốt ve, vô cùng dịu dàng.

Trong mắt hắn lúc này, không che giấu được vẻ thất vọng.

Thật sự, chỉ còn thiếu bước cuối cùng!

Hắn đã có thể lĩnh ngộ thức thứ tư của 《Hỏa Kiếm Quyết》, Kiếm Hỏa Liệu Nguyên.

Đối với chiêu này, hắn vô cùng khao khát, nhưng ở bước mấu chốt nhất, hắn lại thất bại, không thể thành công đột phá.

Nếu nói Thương Thiên không cảm thấy thất vọng, đó chỉ là tự lừa dối mình.

Vì vậy, hắn dừng tay lại, không tiếp tục luyện kiếm nữa.

May mắn thay, tốc độ điều chỉnh của Thương Thiên rất nhanh.

Hắn mau chóng thoát khỏi sự thất vọng, một lần nữa trở nên tinh thần phấn chấn, tràn đầy ý chí chiến đấu.

Tâm cảnh cũng một lần nữa trở nên bình hòa, không còn lo được lo mất.

Một lát sau, Thương Thiên lại tiếp tục luyện kiếm.

Sở dĩ hắn có thể nhanh chóng thoát khỏi bóng ma thất bại như vậy, đều là nhờ vào việc thường xuyên mài giũa tâm cảnh.

Thương Thiên tự nhiên không làm được cảnh giới "Bồ Đề vốn không cây, gương sáng cũng chẳng đài.

Xưa nay không một vật, nơi nào vướng bụi trần", hắn chỉ có thể làm được "Luôn siêng năng lau chùi, chớ để vướng bụi trần".

Thương Thiên cảm thấy, nếu đã không thể đạt tới cảnh giới cao thâm kia, vậy thì chỉ có thể cần cù bù thông minh, phải thường xuyên

nỗ lực.

Về điểm này, Thương Thiên nhìn rất rõ ràng, chỉ có chăm chỉ tu hành mới có thể khiến bản thân không ngừng tiến bộ.

Nếu không, cho dù thiên phú có tốt đến đâu, tài nguyên có phong phú thế nào, cuối cùng cũng không thể đạt tới đỉnh cao tu hành, rồi sẽ trở thành một kẻ tầm thường, hóa thành một nắm đất vàng.

Thời gian trôi đi, mặt trời từ phía đông đã leo lên chính giữa bầu trời.

Chương 635

Bây giờ đã là giờ ngọ, cũng là thời gian Thương Thiên và Lôi Ân hẹn tỷ thí.

Nhưng Thương Thiên lúc này lại một lần nữa tiến vào trạng thái Tâm Lưu, đắm chìm trong việc luyện kiếm, hoàn toàn không biết thời gian bên ngoài trôi đi như thế nào.

Vì vậy, hắn vẫn đang luyện kiếm trong diễn võ trường, không đi tìm Lôi Ân tỷ thí.

Lúc này, Lôi Ân đang ở trong luận võ trường chờ Thương Thiên.

Đợi trái đợi phải đều không thấy, đợi phải đợi trái cũng không thấy.

Thu Thu lúc này cũng đang ở trong luận võ trường chờ đợi, muốn sớm xem thử rốt cuộc Thương Thiên và Lôi Ân ai mạnh hơn.

Thương Thiên mãi không đến khiến nàng cũng cảm thấy có chút nghi hoặc, không biết hắn đang làm gì.

Thu Thu không cho rằng Thương Thiên sợ hãi, không dám đến nên cố ý trốn tránh.

Chuyện đó căn bản là không thể, vì Thương Thiên không phải người như vậy.

Hắn cũng không ngốc đến mức đó, trốn được mùng một sao trốn được ngày rằm?

Thương Thiên sớm muộn gì cũng phải đối mặt.

Vì vậy, hắn không thể nào không đến luận võ trường tỷ thí với Lôi Ân.

Chắc chắn là hắn đã gặp phải chuyện gì đó không thể thoát thân được.

Còn Lôi Ân đang đứng bên cạnh chờ đợi một cách sốt ruột, cũng không cho rằng Thương Thiên sợ nên không dám đến tỷ thí.

Lôi Ân dù có ngốc đến đâu cũng không nghĩ như vậy.

Dựa theo tính cách của Thương Thiên, hắn sẽ sợ sao?

Cho nên, Thương Thiên bây giờ hoặc là đang trên đường đến, hoặc là có việc gì đó nên bị chậm trễ.

Lôi Ân cảm thấy rất có lý, liền phân tích những nơi Thương Thiên thường lui tới, một là diễn võ trường, hai là đài quan sát.

Vì vậy, Lôi Ân định đi đến hai nơi đó trước xem Thương Thiên có ở đó không.

Vừa định khởi hành, có một người bước chân nhanh hơn hắn rất nhiều.

Người đó tự nhiên là Thu Thu.

Nàng đương nhiên cũng nghĩ đến việc Thương Thiên có thể ở diễn võ trường hoặc đài quan sát, nên đã đi trước một bước.

Nàng đi thẳng đến diễn võ trường, nếu không tìm thấy sẽ đến đài quan sát.

Nếu cả hai nơi đều không có, vậy chứng tỏ Thương Thiên không có trong phủ đệ, mà đã ra ngoài gặp chuyện gì đó.

Thu Thu không hề chậm trễ, trực tiếp phi thân, trong nháy mắt đã đến diễn võ trường.

Vừa đến nơi, trái tim đang treo lơ lửng của nàng cũng đã hạ xuống.

Bởi vì ngay khi đến diễn võ trường, ánh mắt đầu tiên của Thu Thu đã nhìn thấy Thương Thiên đang luyện kiếm.

Nàng cũng tức khắc hiểu ra vì sao Thương Thiên vẫn chưa xuất hiện ở luận võ trường.

Thì ra, Thương Thiên đang ở trong một trạng thái tu hành tốt, chính là trạng thái Tâm Lưu.

Vì vậy, hắn căn bản không biết thời gian bên ngoài trôi qua, vẫn một mực luyện tập kiếm pháp.

Chương 636

Do đó, hắn tự nhiên quên mất mọi thứ, chỉ chuyên tâm luyện kiếm, mới không đến luận võ trường tỷ thí với Lôi Ân.

Thu Thu nhìn thấy trạng thái của Thương Thiên lúc này, cũng không chạy đến làm phiền hắn.

Nàng muốn đợi Thương Thiên tự nhiên hoàn thành tu hành, tự mình thoát khỏi trạng thái Tâm Lưu kia, mới bảo hắn đến luận võ trường tỷ thí với Lôi Ân.

Còn bây giờ, Thu Thu sẽ không làm phiền Thương Thiên.

Bởi vì việc tỷ thí với Lôi Ân không phải là chuyện gấp gáp, cũng không nhất thiết phải tỷ thí ngay.

Thương Thiên hiện đang ở trong trạng thái tu hành, căn bản không cần thiết phải làm phiền hắn, khiến hắn thoát ra.

Vì vậy, Thu Thu thấy Thương Thiên đang trong trạng thái Tâm Lưu luyện kiếm, rất hiểu chuyện không tiến lên làm phiền.

Nàng phi thân lên, đứng trên một mái nhà, lặng lẽ nhìn Thương Thiên, âm thầm chờ đợi, đợi hắn thoát khỏi trạng thái Tâm Lưu kia.

Ngay lúc này, Lôi Ân cũng từ luận võ trường chạy đến đây.

Hắn cũng ngay lập tức nhìn thấy Thương Thiên đang luyện kiếm trong một trạng thái tu hành đặc biệt.

Lôi Ân cuối cùng cũng biết nguyên nhân vì sao Thương Thiên không đến luận võ trường tỷ thí với mình.

Hắn thấy Thương Thiên đang trong trạng thái tu hành, cũng không vì chuyện tỷ thí mà tiến lên làm phiền.

Bởi vì Lôi Ân cũng biết, trạng thái tu hành như vậy rất khó có được, cần tâm cảnh ổn định mới có thể tiến vào.

Cho nên, nếu có thể không làm phiền thì tốt nhất đừng làm phiền.

Làm phiền người khác tu hành quan trọng, không nghi ngờ gì là đang cắt đứt con đường tu hành của họ, là một đại kỵ.

Huống hồ việc tỷ thí với Thương Thiên cũng không gấp, bây giờ không tỷ thí cũng được, dù sao sau này còn nhiều thời gian.

Vì vậy, Lôi Ân cũng đứng sang một bên, không tiến lên làm phiền, để Thương Thiên tự nhiên luyện tập kiếm pháp trong trạng thái đó, rồi tự nhiên thoát ra.

Sau khi hắn thoát ra, Lôi Ân mới tiến lên bảo Thương Thiên đến luận võ trường tỷ thí.

Lôi Ân không vội còn có một lý do, đó là trạng thái tu hành này của Thương Thiên cũng không duy trì được bao lâu, nhiều nhất là khoảng một canh giờ, Thương Thiên chắc chắn sẽ thoát ra.

Cho nên căn bản không cần vội vàng.

Huống hồ Thu Thu còn đến trước một bước, ngay cả nàng cũng không làm phiền Thương Thiên tu hành, Lôi Ân càng không thể.

Vì vậy, Lôi Ân rất thức thời, lặng lẽ đứng chờ một bên.

Thương Thiên lúc này đang cầm Bắc Hải Kiếm, ở trong một trạng thái tu hành tốt, hoàn toàn không biết sự thay đổi của thế giới bên ngoài, cũng không biết Lôi Ân và Thu Thu đã đến, càng không biết bây giờ đã là giờ ngọ, là thời gian tỷ thí với Lôi Ân.

Hắn đang chuyên tâm luyện kiếm, bởi vì hắn cảm giác được, thức thứ tư của 《Hỏa Kiếm Quyết》 - Kiếm Hỏa Liệu Nguyên, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng.

Trong lòng hắn lại một lần nữa xuất hiện cảm giác sắp đột phá cảnh giới.

Lúc này, trong trạng thái tu hành, Thương Thiên lại một lần nữa cảm nhận được cảm giác sắp lĩnh ngộ thức thứ tư của 《Hỏa Kiếm Quyết》 - Kiếm Hỏa Liệu Nguyên.

Nhưng, cũng chỉ là cảm giác mà thôi.

Thương Thiên còn thiếu bước cuối cùng mới có thể chân chính lĩnh ngộ được, đó là vì nền tảng của hắn không đủ, dẫn đến thiếu một bước.

Trừ phi bây giờ Thương Thiên có kỳ bảo phụ trợ tu hành, hoặc thiên tài địa bảo có thể giúp người ngộ đạo, chỉ có như vậy, hắn mới có thể mượn ngoại lực để cảm ngộ Kiếm Hỏa Liệu Nguyên.

Nhưng Thương Thiên sẽ không làm như vậy.

Chương 637

Một là, những thiên tài địa bảo này vô cùng khó kiếm, hiện tại căn bản không có.

Hai là, dùng chúng để lĩnh ngộ Kiếm Hỏa Liệu Nguyên căn bản không đáng.

Đúng như câu nói "thép tốt phải dùng vào lưỡi dao", không thể lãng phí.

Cho nên Thương Thiên chỉ có thể chọn ra ngoài rèn luyện, tăng thêm nền tảng và cảm ngộ, từ đó lĩnh ngộ được Kiếm Hỏa Liệu Nguyên.

Thương Thiên tuy lại một lần nữa cảm nhận được cảm giác sắp đột phá, nhưng hắn cũng rất rõ ràng, còn thiếu bước cuối cùng kia.

Vì nền tảng của bản thân, hắn khó mà bước ra được bước này.

Trong trạng thái tu hành này, dù có tu hành thêm vài ngày hay nửa tháng nữa cũng không có tác dụng, trừ phi hắn tu hành vài tháng, mới có khả năng cưỡng ép lĩnh ngộ được.

Nhưng như vậy căn bản không đáng.

Dành vài tháng thời gian luyện kiếm chỉ để lĩnh ngộ Kiếm Hỏa Liệu Nguyên, không bằng dùng thời gian đó để đề cao những phương diện khác.

Hiện tại, hắn cũng không có nhiều thời gian như vậy để đặt toàn bộ tinh lực vào việc lĩnh ngộ thức thứ tư của 《Hỏa Kiếm Quyết》.

Vì vậy, Thương Thiên quyết định thoát khỏi trạng thái tu hành này.

Bởi vì luyện tiếp cũng sẽ không có kết quả, khó có tiến bộ, không

bằng ra ngoài tìm kiếm cơ duyên.

Hôm nay, hắn đã hẹn với Lôi Ân tỷ thí, Thương Thiên đoán chừng thời gian cũng sắp đến rồi, nên quyết định việc tu hành kiếm pháp hôm nay đến đây là kết thúc, cần phải thoát ra.

Nghĩ vậy, Thương Thiên không chút do dự, trực tiếp mở mắt, đặt Bắc Hải Kiếm trước người, rồi chậm rãi tra vào vỏ kiếm sau lưng.

Hắn hít một hơi thật sâu, thu hồi toàn bộ tinh khí thần.

Sau đó, hắn mới dời tầm mắt sang nơi khác.

Ánh mắt đầu tiên của Thương Thiên nhìn thấy Lôi Ân đang đứng ở cổng lớn của diễn võ trường, im lặng đứng đó, dường như đang chờ đợi mình, khiến Thương Thiên cảm thấy có chút kinh ngạc.

Hắn cảm thấy ánh nắng bây giờ có chút chói mắt, liền ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy mặt trời vàng óng đang treo trên đỉnh đầu, chiếu rọi cả mặt đất một màu vàng rực.

Lúc này Thương Thiên mới hiểu ra vì sao Lôi Ân lại đứng đây chờ đợi.

Thì ra, bây giờ đã là giờ ngọ.

Bây giờ đã là giữa trưa, là thời gian hẹn tỷ thí với Lôi Ân, cho nên Lôi Ân mới ở đây chờ.

Thương Thiên lúc này nhìn Lôi Ân đứng đó, trong lòng cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Bởi vì lần này, quả thực là do hắn vì tu hành mà bỏ lỡ thời gian đã hẹn với Lôi Ân.

Nếu nói một cách nghiêm khắc, đây được coi là Thương Thiên thất hẹn.

Vì vậy, Thương Thiên đeo Bắc Hải Kiếm lên lưng, rồi đi về phía

Lôi Ân.

Thương Thiên nhìn Lôi Ân, nói: "Lôi Ân huynh, thật sự xin lỗi.

Ta nhất thời tu hành, đắm chìm trong đó, hoàn toàn quên mất thời gian bên ngoài, cho nên đã quên mất thời gian hẹn tỷ thí với huynh, để huynh phải đợi lâu ở đây, thật là ngại quá." Lôi Ân thấy Thương Thiên đã thoát khỏi trạng thái tu hành, trong lòng vô cùng vui mừng, bởi vì sắp có thể tỷ thí với Thương Thiên rồi.

Lúc đó, hắn cũng có thể thông qua trận tỷ thí này mà trong lòng cẩn thận đánh giá xem, Thương Thiên hiện tại rốt cuộc mạnh đến mức nào, đạt đến trình độ nào.

Nhưng lúc này, hắn lại nghe thấy Thương Thiên xin lỗi mình, thật sự khiến Lôi Ân cảm thấy có chút kinh ngạc, bởi vì hắn nghĩ, Thương Thiên chắc sẽ không để ý đến những chuyện này.

Nhưng không ngờ, Thương Thiên vì chuyện này mà lại chuyên môn xin lỗi.

Chương 638

Vì vậy, Lôi Ân cảm thấy Thương Thiên chắc chắn là một người cực kỳ tuân thủ lời hứa.

Nếu không, hắn cũng sẽ không vì một chuyện nhỏ như vậy mà xin lỗi Lôi Ân.

Nghĩ vậy, Lôi Ân càng thêm coi trọng Thương Thiên thêm vài phần.

Lần coi trọng này, không phải vì thiên phú biến thái và thực lực của Thương Thiên, mà là vì nhân phẩm của hắn.

Lôi Ân lập tức nói với Thương Thiên: "Thương Thiên huynh đệ, không cần phải xin lỗi đâu.

Bây giờ mặt trời còn treo trên đỉnh đầu, mới là giờ ngọ, huynh cũng không thất hứa, cho nên không cần xin lỗi.

Bây giờ chúng ta đến luận võ trường tỷ thí, cũng không muộn chút nào." Nói rồi, Lôi Ân và Thương Thiên hai người chuẩn bị đi về phía luận võ trường.

Đúng lúc này, phía sau hai người truyền đến một tiếng quát nhẹ: "Này, hai người các ngươi, đừng có quên mất ta chứ, lại dám làm ngơ sự tồn tại của ta như vậy." Thương Thiên và Lôi Ân nghe thấy tiếng nói, lập tức quay đầu lại.

Không cần đoán cũng biết là Thu Thu.

Hai người xoay người, nhìn về phía bóng hình xinh đẹp phía sau, chính là Thu Thu.

Thương Thiên và Lôi Ân lúc này mới nhớ ra, Thu Thu rất quan tâm đến trận tỷ thí của bọn họ.

Thương Thiên lập tức phản ứng, Thu Thu chắc cũng đã đợi ở đây từ lâu, có lẽ là đứng trên một mái nhà nào đó, cho nên hắn mới không phát hiện.

Cộng thêm tâm thần của Thương Thiên lúc này đều bị Lôi Ân thu hút, nên càng không thể phát hiện ra Thu Thu.

Bây giờ Thu Thu xuất hiện, rõ ràng có chút tức giận.

Lúc này, Thương Thiên lập tức mở miệng, nói với Thu Thu: "Thu Thu tỷ, sao bọn ta dám quên ngài chứ?

Trận tỷ thí này của bọn ta, còn phải mời tỷ làm trọng tài nữa!

Không có tỷ là không được đâu." Lúc này Lôi Ân cũng đi theo sau Thương Thiên, phụ họa theo lời hắn, cũng nói với Thu Thu: "Đúng vậy, Thu Thu tỷ, hai chúng ta tỷ thí, phải mời tỷ làm trọng tài chứ!

Không có tỷ sao được.

Cho nên ta và Thương Thiên sao dám quên tỷ?

Hay là, tỷ đi trước bọn ta đi, dẫn bọn ta đến luận võ trường." Lôi Ân nói xong, còn bước một bước dài, đứng sang một bên, dùng tay chỉ về phía trước, ý bảo Thu Thu đi trước nhất.

Thương Thiên nhìn thấy cảnh này, thầm mắng một tiếng: "Đúng là một tên nịnh hót." Sau đó, hắn cũng lại nói với Thu Thu: "Thu Thu tỷ, tỷ đi trước đi, bọn ta theo tỷ đến luận võ trường." Hắn cũng vẫy tay ra hiệu.

Thu Thu lúc này nghe thấy lời của Thương Thiên và Lôi Ân, hiển nhiên vô cùng vui vẻ, rất cao hứng.

Từ biểu cảm của nàng có thể thấy được điều đó.

Bây giờ Thu Thu ngẩng cao đầu, khóe miệng hơi nhếch lên, gật đầu với Thương Thiên và Lôi Ân, rồi mới mở miệng nói: "Xem ra hai

người cũng không dám quên ta.

Thôi được, nể tình hai người tôn kính ta như vậy, ta cũng không chấp nhặt.

Bây giờ, đi theo ta, ta dẫn các ngươi đến luận võ trường.

Đến đó rồi có thể bắt đầu tỷ thí, ta sẽ làm trọng tài.

Nhưng nói trước một điều, đây chỉ là một trận tỷ thí, hai bên đều phải điểm đến là dừng, không được dùng sức mạnh mà mình không thể khống chế, để tránh làm tổn thương hòa khí, hiểu chưa?" Thương Thiên và Lôi Ân lúc này sao dám phản bác lời của Thu Thu.

Hai người lập tức phụ họa: "Không vấn đề gì, Thu Thu tỷ, những điều này bọn ta đều hiểu.

Đây chỉ là một trận tỷ thí, bọn ta đều sẽ nắm giữ chừng mực, tỷ không cần lo lắng đâu." Thu Thu nghe thấy lời của Thương Thiên và Lôi Ân, mới hài lòng gật đầu, sải bước đi ở phía trước.

Chương 639

Thương Thiên và Lôi Ân hai người liếc nhìn nhau, thấy Thu Thu đã đi trước, cũng chỉ có thể đi theo.

Thương Thiên lúc này nhìn bóng lưng của Thu Thu, trong lòng có một chút cảm giác bất đắc dĩ.

Thu Thu bây giờ, thật sự càng lúc càng khó chọc.

Nhưng Thương Thiên cũng không nói nhiều, chỉ lặng lẽ đi theo sau Thu Thu.

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của nàng, chỉ mất bốn năm phút, họ đã đến một luận võ trường.

Luận võ trường này không lớn, chỉ có kích thước bình thường, nhưng nham thạch của nó đều là loại huyền thiết nham cực kỳ kiên cố, có thể chịu được trận chiến của tu sĩ Nhập Thần cảnh giới.

Toàn bộ lôi đài được gia cố bằng rất nhiều trận pháp để duy trì nó không bị phá hủy trong chiến đấu, đây cũng chính là thứ mà Thương Thiên và Lôi Ân cần.

Nếu không, với một luận võ trường bình thường, hai người chỉ cần hơi động thủ một chút là có thể trực tiếp hủy diệt nó.

Thương Thiên vừa nhìn thấy luận võ trường này, liền cảm thấy, thuê cái phủ đệ này tuy tốn ba nghìn linh thạch một tháng, nhưng rất đáng giá, không còn cảm giác đau lòng như lúc mới thuê nữa.

Sau khi ở đây ba tháng, thấy được các cơ sở tu hành hoàn thiện trong phủ đệ, Thương Thiên thậm chí còn cảm thấy, ba nghìn linh thạch một tháng cũng không phải là quá đắt.

Thu Thu đến luận võ trường xong, lập tức phi thân, ngồi lên một

vị trí cao, vừa vặn có thể nhìn xuống toàn bộ luận võ trường, giống như một vị trọng tài thực thụ.

Nàng vừa ngồi xuống, lại nói với Thương Thiên và Lôi Ân: "Hai người, có thể vào luận võ trường, bắt đầu tỷ thí rồi, ta làm trọng tài!" Thương Thiên và Lôi Ân liếc nhìn nhau, đều cười khổ một tiếng, rồi mới nói với Thu Thu: "Trọng tài đại nhân, bọn ta lập tức lên luận võ trường tỷ thí." Nói xong, Lôi Ân đi đầu phi thân, đứng ở chính giữa luận võ trường, tốc độ nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, người bình thường căn bản không nhìn rõ được thân ảnh của hắn.

Bởi vì đạo chi chân ý mà Lôi Ân lĩnh ngộ chính là thích sát đạo ý, chữ "thích" đã bao hàm tốc độ trong đó, cho nên tốc độ của Lôi Ân dưới sự phụ trợ của đạo ý, tự nhiên cực kỳ nhanh chóng.

Hơn nữa, Lôi Ân hiện tại đã trải qua ma quỷ huấn luyện của Thu Thu, mọi phương diện đều được đề cao rất nhiều, tốc độ cũng càng nhanh hơn.

Nếu là tu sĩ Nhập Thần cảnh giới bình thường, nhìn thấy tốc độ này của Lôi Ân, đều đã mất đi ý chí chiến đấu, huống chi là tu sĩ Thông Thần cảnh giới.

Căn bản không thể chiến thắng Lôi Ân.

Nhưng Thương Thiên không phải là tu sĩ Thông Thần cảnh giới bình thường.

Hắn từng là Thông Thần cảnh giới đại viên mãn, nếu không tu hành 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 để áp chế, đã sớm là tu sĩ Nhập Thần cảnh giới rồi.

Tuy Thương Thiên tu hành 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 khiến tu vi của hắn từ Thông Thần cảnh giới đại viên mãn giảm xuống Thông Thần cảnh giới trung kỳ đỉnh phong, nhưng tu vi của

hắn đã sớm vì 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 mà đột phá lẽ thường.

Đừng nhìn Thương Thiên hiện tại chỉ có tu vi Thông Thần cảnh giới trung kỳ đỉnh phong, tùy thời có thể đột phá lên hậu kỳ, so với Lôi Ân Nhập Thần cảnh giới tầng thứ năm đỉnh phong, thực sự có chút yếu.

Nhưng linh lực trong cơ thể Thương Thiên lại không hề thua kém Lôi Ân, thậm chí còn hơn.

Nếu Lôi Ân muốn dùng tu vi để cưỡng ép trấn áp Thương Thiên, đó là điều không thể.

Bởi vì xét về mức độ linh lực, Thương Thiên và Lôi Ân đang ở cùng một cảnh giới, thậm chí Thương Thiên có thể còn cao hơn.

Nếu Thương Thiên chỉ là một tu sĩ Thông Thần cảnh giới trung kỳ bình thường, linh lực trong cơ thể sẽ ít hơn Lôi Ân rất nhiều.

Nhưng Thương Thiên cũng sẽ không sợ Lôi Ân, huống chi là Thương Thiên của hiện tại.

Nghĩ vậy, Thương Thiên cũng trực tiếp phi thân, vững vàng đáp xuống luận võ trường, đối diện với Lôi Ân.

Một khắc sau, Lôi Ân phóng ra khí thế vô cùng cường đại, hướng về phía Thương Thiên áp bức.

Thương Thiên cũng không hề nhượng bộ, cũng phóng ra khí thế của mình, cùng khí thế của Lôi Ân phân cao thấp, đều vô cùng mạnh mẽ.

Lôi Ân nhìn Thương Thiên, vô cùng hưng phấn và kích động.

Bởi vì Thương Thiên hiện tại chỉ có tu vi Thông Thần cảnh giới trung kỳ đỉnh phong, mà có thể cùng hắn, một tu sĩ Nhập Thần cảnh

giới tầng thứ năm đỉnh phong, so kè khí thế mà không rơi vào thế hạ phong, chứng tỏ Thương Thiên sẽ không yếu hơn mình.

Chương 640

Thương Thiên có thể làm được điều này, không nghi ngờ gì là hiệu quả do tu luyện 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 mang lại.

Lôi Ân muốn xem thử, Thương Thiên sau khi tu hành 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 có thể đạt đến mức độ nào.

Lúc này Lôi Ân nhìn Thương Thiên, quả nhiên không khiến hắn thất vọng.

Lúc này Thu Thu ngồi cao trên đài quan chiến, nhìn xuống Thương Thiên và Lôi Ân.

Trong cuộc so kè khí thế, Thương Thiên lại không hề rơi vào thế hạ phong.

Trong lòng nàng tuy đã sớm dự liệu, nhưng hiển nhiên cũng vô cùng hưng phấn.

Bởi vì năng lực mà Thương Thiên biểu hiện ra bây giờ, hoàn toàn không phải là của một tu sĩ Thông Thần cảnh giới nữa.

Linh lực mà hắn thể hiện ra, hoàn toàn là của một tu sĩ Nhập Thần cảnh giới.

Nhưng Thương Thiên hiện tại cũng chịu thiệt một chút, bởi vì hắn chỉ có tu vi Thông Thần cảnh giới, tuy đã lĩnh ngộ được phương hướng đại đạo, nhưng chưa đạt tới tu vi Nhập Thần, không thể lĩnh ngộ ra đạo chi chân ý.

Cho nên bây giờ Thương Thiên đối mặt với tu sĩ Nhập Thần cảnh giới, thiếu đi đạo chi chân ý làm sức mạnh.

Nếu bây giờ Thương Thiên có đạo chi chân ý, chiến đấu lực của hắn tuyệt đối sẽ vượt qua tu sĩ Nhập Thần cảnh giới bình thường.

Nhưng Thương Thiên hiện tại cũng không tệ, có thể trực tiếp so kè khí thế với Lôi Ân, khiến Thu Thu cũng phải nhìn bằng con mắt khác.

Bởi vì việc so kè khí thế này, không chỉ đơn thuần là sự uy áp của cảnh giới cao đối với cảnh giới thấp, mà trong đó còn bao hàm cả lượng linh lực của bản thân.

Linh lực của bản thân càng nhiều, khí thế khi phóng ra tự nhiên cũng sẽ càng mạnh.

Ngược lại, nếu linh lực rất ít, vậy thì không giúp ích gì cho khí thế.

Cho nên, khí thế của một tu sĩ mạnh hay yếu, thực ra có quan hệ với nền tảng linh lực của tu sĩ đó.

Từ việc so kè khí thế của Thương Thiên và Lôi Ân bây giờ, tuy cảnh giới của Lôi Ân cao hơn Thương Thiên, nhưng nền tảng linh lực, Thương Thiên lại không hề thua kém, thậm chí có thể còn hơn.

Bởi vì khí thế của Thương Thiên đến từ Thông Thần cảnh giới, còn khí thế của Lôi Ân đến từ Nhập Thần cảnh giới, vậy thì khí thế của Lôi Ân đáng lẽ phải mạnh hơn Thương Thiên rất nhiều.

Nhưng khí thế có sự gia trì của nền tảng linh lực, cho nên khí thế của Thương Thiên nhờ vào nền tảng linh lực của bản thân mà có thể không phân cao thấp với Lôi Ân.

Điều này chứng tỏ sự gia trì của nền tảng linh lực lên khí thế của Thương Thiên, phải mạnh hơn Lôi Ân rất nhiều.

Vì vậy, Thu Thu mới cảm thấy, linh lực của Thương Thiên hiện tại, có thể còn mạnh hơn cả Lôi Ân.

Thu Thu sau khi suy ngẫm cẩn thận, mới đưa ra kết luận này, chứ không phải là phỏng đoán suông.

Sở dĩ nàng cảm thấy chỉ là "có thể", là bởi vì khí thế của một người mạnh hay yếu, ngoài cảnh giới và nền tảng linh lực, còn có một yếu tố vô cùng quan trọng, đó là tinh khí thần của một người.

Tinh khí thần của một người càng mạnh, khí thế cũng sẽ càng mạnh.

Cho nên Thu Thu mới không chắc chắn như vậy, bởi vì tinh khí thần cũng có thể ảnh hưởng đến khí thế.

Khí thế của Thương Thiên và Lôi Ân bây giờ không phân cao thấp, chưa chắc chỉ là kết quả của nền tảng linh lực, có thể là do tinh khí thần của bản thân.

Cho nên, Thu Thu mới cảm thấy chỉ là "có thể".

Nhưng bây giờ, nàng cũng không thể hoàn toàn phân biệt được rốt cuộc tinh khí thần của ai mạnh hơn, vì vậy cũng không thể suy đoán tiếp, chỉ có thể bỏ qua.

Bây giờ Thu Thu cảm thấy, cứ yên tâm xem Thương Thiên và Lôi Ân tỷ thí là được rồi, nghĩ nhiều cũng không có tác dụng.

Nghĩ vậy, Thu Thu dời tầm mắt xuống luận võ trường bên dưới.

Chương 641

Lúc này Lôi Ân và Thương Thiên hai người đang đối đầu nhau, chưa động thủ.

Thương Thiên hiện tại tự nhiên cực kỳ hưng phấn, bởi vì hắn biết mình đang ở trình độ nào.

Hắn còn chưa hoàn toàn phóng ra hết khí thế mà đã có thể không phân cao thấp với Lôi Ân.

Thương Thiên tự nhiên vô cùng vui mừng, chứng tỏ mấy tháng nỗ lực tu hành của mình đã được đền đáp xứng đáng.

Có thể thu hoạch được niềm vui của tu hành, Thương Thiên cảm thấy không có chuyện gì vui hơn nữa.

Nhưng hắn cảm thấy Lôi Ân chắc cũng chưa dùng toàn lực, bởi vì một người có thể chịu đựng được ma quỷ huấn luyện của Thu Thu như Lôi Ân, không thể nào không có át chủ bài, khí thế không thể chỉ có như vậy.

Bởi vì chỉ cần Lôi Ân có thể chịu đựng được ma quỷ huấn luyện của Thu Thu, đã có thể chứng minh, tinh khí thần của hắn cực kỳ cường đại, cho nên sự tăng phúc đối với khí thế cũng cực kỳ lớn, không thể nào chỉ có như vậy.

Nghĩ vậy, Thương Thiên cũng có chút tò mò, không biết Lôi Ân đã ẩn giấu bao nhiêu sức mạnh.

Nhưng muốn ép ra toàn bộ sức mạnh của Lôi Ân, không nghi ngờ gì là phải tốn rất nhiều công sức.

Trận tỷ thí bây giờ, là để nghiệm chứng sở học của bản thân, xem thử tiến bộ của mình trong mấy tháng qua lớn đến đâu.

Thử nghiệm cảm ngộ của mỗi người, căn bản không cần thiết phải toàn lực xuất thủ, như vậy không gọi là tỷ thí nữa, mà gọi là chiến đấu rồi.

Lúc này Lôi Ân nhìn khí thế của Thương Thiên, cũng vô cùng vui mừng.

Nhưng chỗ vui mừng của Lôi Ân lại không giống Thương Thiên.

Hắn vui mừng là vì khí thế của Thương Thiên mạnh như vậy, chứng tỏ nền tảng linh lực của hắn chắc chắn cũng rất cường đại, thậm chí có thể ngang ngửa với mình, hoặc có thể là tương đương.

Thương Thiên chỉ là một tu sĩ Thông Thần cảnh giới trung kỳ đỉnh phong thôi!

Ngay cả Thông Thần cảnh giới đại viên mãn cũng chưa đạt tới.

Nhưng nền tảng linh lực của hắn đã có thể ngang hàng với một tu sĩ Nhập Thần cảnh giới tầng thứ năm đỉnh phong.

Không thể tưởng tượng được, một tu sĩ Thông Thần cảnh giới trong cơ thể lại có thể dung nạp nhiều linh lực như vậy.

Lôi Ân nhìn thấy tất cả, biết rằng Thương Thiên có thể trở nên lợi hại như vậy, nền tảng linh lực trong cơ thể có thể so sánh với một tu sĩ Nhập Thần cảnh giới tầng thứ năm đỉnh phong, tất cả đều là do hắn tu hành 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 mà Thu Thu truyền cho.

Pháp môn tu hành vô cùng thần thánh này đã mang lại cho Thương Thiên sự tăng phúc to lớn, nếu không, Thương Thiên tuyệt đối không thể đạt được thành tựu như vậy.

Lôi Ân vẫn luôn muốn biết, 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Bây giờ, hắn đã được chứng kiến, một chút cũng không khiến hắn

thất vọng, thậm chí có thể nói là đã vượt xa sự mong đợi.

Vì vậy, Lôi Ân thấy khí thế của Thương Thiên không hề thua kém mình, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, phải lấy được 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》.

Dù hắn có ẩn giấu thực lực, chưa bộc lộ ra, chỉ cần bộc lộ ra, tuyệt đối có thể dùng khí thế thắng được Thương Thiên, nhưng những gì Thương Thiên biểu hiện ra đã đủ rồi.

Lôi Ân lúc này không còn tâm tư tỷ thí với Thương Thiên nữa.

Bởi vì mục đích hắn muốn tỷ thí là để biết, Thương Thiên sau khi tu hành 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 đã đạt đến tầng thứ nào? 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 mà Thu Thu đưa cho Thương Thiên, rốt cuộc mạnh đến mức nào, có đáng để Lôi Ân phải trả một cái giá lớn hay không.

Bây giờ Lôi Ân nhìn thấy khí thế mà Thương Thiên phóng ra, đã rõ ràng.

Hắn quyết định, phải lấy được 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 từ Thu Thu, phải đi tu hành nó.

Chỉ có như vậy, mới có thể tăng cường thiên phú và nền tảng của mình, giúp hắn có cơ hội lớn hơn để tu hành đến cảnh giới cao nhất, trở thành chúa tể cao cao tại thượng.

Chương 642

Cho nên bây giờ Lôi Ân đã hoàn thành mục tiêu của mình.

Hoàn thành mục tiêu rồi, hắn tự nhiên cũng không còn tâm tư tiếp tục tỷ thí với Thương Thiên nữa.

Nhưng Lôi Ân cũng hiểu, bây giờ hắn không thể không tỷ thí rồi trực tiếp bỏ đi.

Bởi vì trận tỷ thí này là do Lôi Ân đề xuất, là hắn gọi Thương Thiên đến.

Bây giờ gọi người ta đến rồi, lại nói một tiếng không tỷ thí nữa, rồi bỏ mặc Thương Thiên ở đó, trực tiếp bỏ đi.

Nếu làm như vậy, không biết Thương Thiên có tức giận hay không, nhưng e rằng ngay cả Thu Thu cũng sẽ trực tiếp đuổi hắn ra khỏi đội.

Lôi Ân không phải người ngốc như vậy, hắn biết phân biệt nặng nhẹ.

Cho nên, cho dù bây giờ không còn tâm tư tỷ thí, hắn cũng không thể một mình bỏ đi.

Lôi Ân dù sao cũng phải ở lại, tỷ thí xong với Thương Thiên trước đã.

Vì vậy, hắn nhìn Thương Thiên, nói: "Thương huynh, ta sắp tấn công huynh đây, huynh phải cẩn thận một chút, đừng để mấy chiêu đã bại trận, nếu không thì thật là quá nhàm chán." Thương Thiên nghe thấy lời của Lôi Ân, chỉ cười nhạt một tiếng, đáp lại: "Lôi Ân huynh, cứ tới đi.

Đừng nhìn ta bây giờ chỉ là Thông Thần cảnh giới trung kỳ, nhưng

ta không nhất định sẽ sợ huynh đâu, ai thua ai thắng còn chưa chắc đâu." Nói xong, Thương Thiên giơ tay một cái, Bắc Hải Kiếm trong vỏ kiếm sau lưng tự động bay ra, rồi rơi vào tay hắn.

Sau đó, hắn chỉa thẳng mũi kiếm về phía Lôi Ân, ý bảo hắn cứ tới đi, không hề sợ hãi, ý vị khiêu khích vô cùng rõ ràng.

Đáng tiếc là, Thương Thiên không biết Lôi Ân hiện tại, sau khi chứng kiến sự tăng phúc của 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, đã không còn ý niệm tỷ thí với hắn nữa.

Bởi vì Lôi Ân có thể xác định một điều, đó là khí thế mà Thương Thiên phóng ra, tuyệt đối đã vận dụng toàn bộ nền tảng linh lực, là nền tảng linh lực do 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 gia tăng.

Đã biết được mục tiêu rồi, cho nên tâm tư tỷ thí tự nhiên cũng nhạt đi.

Bởi vì chiến đấu lực của Thương Thiên, Lôi Ân có thể đoán ra được đại khái.

Còn về nỗi đau khổ khi tu hành 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, Lôi Ân căn bản không để tâm, bởi vì hắn cảm thấy mình không thể nào không chịu được nỗi đau đó.

Lôi Ân đối với ý chí lực của mình vô cùng tự tin.

Lôi Ân lúc này, nhìn Bắc Hải Kiếm của Thương Thiên đang chỉ thẳng về phía mình, cảm nhận được kiếm khí và kiếm ý vô cùng sâu sắc ẩn chứa trong đó, lại một lần nữa dấy lên một chút ý chí chiến đấu.

Lôi Ân thấy hay nên nổi hứng, cộng thêm tò mò mà ra.

Bởi vì Lôi Ân rất rõ ràng, Thương Thiên tu hành kiếm đạo, là vì khi cảm thụ đạo chi chân ý của Lôi Ân, hắn đã thông qua đó mà lĩnh ngộ được phương hướng đại đạo của mình.

Đây là con đường phù hợp nhất với bản thân, tu hành cũng vô cùng nhanh chóng, ít gặp phải bình cảnh.

Cho nên Thương Thiên mới lựa chọn tu hành kiếm đạo.

Bây giờ, hắn tu hành kiếm đạo cũng chỉ mới ba bốn tháng ngắn ngủi, không phải là quá dài.

Nhưng tiến bộ của Thương Thiên, Lôi Ân cũng biết ít nhiều.

Tiến bộ kiếm đạo của hắn rất nhanh, cơ sở kiếm đạo thông thường đã sớm đặt nền tảng hoàn mỹ, đạt tới tầng thứ kỹ gần như đạo, cảnh giới đại viên mãn vô khuyết.

Sau khi cơ sở kiếm pháp đạt tới cảnh giới đại viên mãn vô khuyết, Thương Thiên vẫn luôn tu hành kiếm phổ, cũng có thu hoạch lớn.

Kiếm, loại binh khí này, từ xưa được mệnh danh là vua của trăm loại binh khí, nếu luận về lực sát thương, lực công kích của kiếm thuộc hàng đệ nhất.

Cho nên lúc này Lôi Ân thấy Thương Thiên dùng kiếm, trong lòng cũng có một chút ý niệm muốn tỷ thí.

Bởi vì hắn muốn xem thử, Thương Thiên sau khi tu hành kiếm đạo, dùng kiếm đã đạt đến trình độ nào.

Chương 643

Nghĩ vậy, Lôi Ân không do dự, trực tiếp nói với Thương Thiên: "Vậy Thương huynh, phải cẩn thận đấy, ta sắp xuất chiêu rồi!" Nói xong, không cho Thương Thiên có cơ hội phản ứng, trực tiếp lấy ra một thanh chủy thủ, lấy tốc độ cực nhanh, tại chỗ lưu lại một tàn ảnh nhàn nhạt, đâm thẳng về phía ngực Thương Thiên.

Thương Thiên vẫn luôn chú ý Lôi Ân, tự nhiên cũng không bị hắn mê hoặc.

Ngay khoảnh khắc Lôi Ân động thủ, Thương Thiên đã phát giác.

Hắn thấy Lôi Ân lấy tốc độ cực nhanh đâm tới, mắt không tự chủ được mà giật mạnh một cái, bởi vì tốc độ của Lôi Ân thật sự quá nhanh.

Nhưng may mắn là vẫn trong phạm vi năng lực của Thương Thiên.

Thần niệm của hắn khóa chặt di động của Lôi Ân, trực tiếp vung kiếm, chắn trước người, chặn lại thanh chủy thủ kia.

Sau khi tu hành kiếm đạo, kiếm trong tay Thương Thiên đã hòa làm một với hắn, tương đương với một bộ phận của cơ thể, không phân biệt đây đó.

Tâm niệm của Thương Thiên vừa động, kiếm cũng động theo, không có chút sai lệch, chỉ đâu đánh đó.

Mới có thể trong cuộc tấn công cự ly ngắn cực nhanh của Lôi Ân, hoàn mỹ chặn lại hắn.

Lôi Ân bị chặn lại, cũng hiện ra thân hình, đứng trước mặt Thương Thiên, tay cầm chủy thủ, toàn thân toát ra khí tức nguy hiểm.

Thương Thiên nhìn khuôn mặt của Lôi Ân, ha ha cười lớn một tiếng, hào sảng nói: "Đến hay lắm, vừa hay cũng để ta thử xem kiếm đạo của ta thế nào!" Nói xong, cũng không cho Lôi Ân cơ hội phản ứng, trực tiếp rút kiếm ra, chân phải nhân cơ hội này, đá mạnh về phía bụng dưới của Lôi Ân, mang theo một cơn gió lốc, không hề lưu tình!

Ý thức chiến đấu của Lôi Ân không nghi ngờ gì là cực kỳ xuất sắc.

Ngay khi nhận ra điều không ổn, hắn cũng trực tiếp rút chủy thủ ra.

Chủy thủ và Bắc Hải Kiếm của Thương Thiên ma sát, phát ra âm thanh đặc thù chỉ có khi đao kiếm va chạm.

Lôi Ân cũng ngay lập tức dang hai chân ra, cả người lơ lửng giữa không trung, tránh được một đòn tấn công sắc bén của Thương Thiên.

Thương Thiên thì lúc này, trường kiếm trong tay vung lên, chém ngang một đường.

Bắc Hải Kiếm vì thế mà phát ra tiếng kiếm minh, "vút" một tiếng, chém thẳng về phía Lôi Ân.

Lôi Ân lúc này đang ở giữa không trung, không có chỗ để mượn lực, chỉ có thể thúc đẩy linh lực của mình, trong gang tấc, trực tiếp lùi về mép luận võ trường, chỉ còn một bước nữa là sẽ rơi xuống.

Nếu như vậy, Lôi Ân sẽ thua.

Vừa rồi, Thương Thiên và Lôi Ân giao thủ, rõ ràng là Thương Thiên chiếm thế thượng phong.

Bởi vì hai người là tỷ thí, đều không động dụng linh lực, nhưng bây giờ Lôi Ân lại bị ép phải dùng linh lực để lùi lại trước.

Cho nên, Thương Thiên được một điểm.

Thu Thu đang ngồi trên đài cao, lúc này cảm thấy nên thực hiện tốt chức trách trọng tài của mình.

Vì vậy, nàng mở miệng nói với hai người trên luận võ trường: "Bây giờ, Thương Thiên đi đầu ép Lôi Ân dùng linh lực, Thương Thiên được một điểm, hiện tại Thương Thiên chiếm ưu thế, hai bên có thể tiếp tục!" Thương Thiên lúc này, thấy Lôi Ân bị ép dùng linh lực trước, trong lòng tự nhiên vô cùng vui mừng.

Xem ra lựa chọn tu hành kiếm đạo quả nhiên không sai.

Nếu không, đổi lại là trước đây, e rằng phải tốn rất nhiều công sức mới có thể ép Lôi Ân dùng linh lực trước.

Bây giờ, hắn lại nghe thấy Thu Thu phán định mình được một điểm, tự nhiên càng vui mừng hơn!

Vì vậy, Thương Thiên không khỏi có chút kiêu ngạo nói với Lôi Ân: "Lôi Ân huynh, trước khi tỷ thí huynh đã giao hẹn rồi nhé, trận này ai thua người đó phải phụ trách mua bữa sáng sau này.

Bây giờ ta được một điểm rồi, xem ra bữa sáng này huynh mua chắc rồi!

Chỉ hy vọng, đến lúc đó huynh đừng nuốt lời nhé!" Nói xong, Thương Thiên lẳng lặng nhìn Lôi Ân ở cách đó không xa.

Chương 644

Lôi Ân lúc này cảm nhận được kiếm đạo của Thương Thiên vô cùng sắc bén.

Không phóng ra kiếm khí kiếm ý, chỉ dựa vào kiếm chiêu đã có thể khiến hắn rơi vào thế hạ phong.

Tuy nhiên, đó là do hắn đã đại ý khinh địch, cho rằng trong ba tháng, kiếm đạo của Thương Thiên có mạnh đến đâu đi nữa?

Hơn nữa, vì không có tâm tình tỷ thí, mới dẫn đến trong vài hơi thở ngắn ngủi, hắn đã mất đi một điểm.

Cho nên, Lôi Ân không quá đặt nặng trận tỷ thí này, trực tiếp xuất thủ trước, không chừa lại đường lui cho mình.

Mới dẫn đến trong quá trình giao thủ, bị kiếm pháp hoàn mỹ của Thương Thiên đánh cho một trận bất ngờ, chỉ có thể dùng linh lực để chạy thoát.

Sau khi giao thủ, Lôi Ân đã đại khái hiểu được, kiếm đạo của Thương Thiên hiện tại rất mạnh, mơ hồ có phong phạm của một kiếm đạo tiểu tông sư.

Bất kỳ ai coi thường Thương Thiên, coi thường kiếm đạo của hắn, đều sẽ phải trả giá đắt, bao gồm cả hắn bây giờ cũng vậy.

Nhưng Lôi Ân không hề để ý việc mất một điểm, vì mục tiêu của hắn hiện tại là thăm dò xem công pháp 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 mà Thu Thu đưa cho Thương Thiên tu hành rốt cuộc đã mang lại sức mạnh gia tăng đến mức nào?

Liệu có đáng để hắn phải trả một cái giá lớn hay không.

Bây giờ, mục tiêu của Lôi Ân đã đạt được, từ khí thế mà Thương

Thiên phóng ra, hắn đã cảm nhận được đại khái linh lực của Thương Thiên đang ở mức độ nào.

Cho nên, việc mất một điểm, thậm chí là thua Thương Thiên, Lôi Ân cũng không quá bận tâm, vì hắn không phải là người luận thắng bại chỉ trong một khoảnh khắc.

Theo Lôi Ân, thua vài trận tỷ thí giao hữu không quan trọng, chẳng có gì to tát cả.

Vì sau một thời gian, chưa chắc ngươi đã thắng được ta.

Lôi Ân cho rằng đây là một loại phương pháp ẩn mình chờ thời, nên hắn căn bản không để ý.

Bây giờ Lôi Ân cũng đã biết kiếm đạo của Thương Thiên đang ở trình độ nào.

Tâm tư muốn tỷ thí với Thương Thiên trong lòng cũng nhạt đi rất nhiều, hắn không muốn tiếp tục giao đấu nữa.

Lúc ăn sáng, Lôi Ân đã dùng lời lẽ khích tướng Thương Thiên, muốn kích phát toàn bộ chiến lực của y để thăm dò sức mạnh gia tăng từ 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》.

Nhưng hắn hoàn toàn thất bại.

Điều khiến hắn càng không ngờ tới là trong lúc tỷ thí, Thương Thiên lại chủ động phóng ra khí thế, giúp hắn thăm dò được sức mạnh gia tăng từ công pháp.

Nếu Lôi Ân sớm biết mọi chuyện đơn giản như vậy, hắn đã chẳng tốn công tốn sức đi khích tướng Thương Thiên làm gì, đúng là chuyện ăn vào người mà chẳng được lợi lộc gì.

Bỗng nhiên, một tia chớp lóe lên trong đầu Lôi Ân, hắn nhớ lại bữa sáng hôm đó, cảm thấy dường như mình đã bỏ qua chuyện gì đó.

Đúng lúc này, hắn nghe thấy Thương Thiên lại lên tiếng.

Hắn nghe thấy gì?

Hắn lại nghe thấy Thương Thiên nói rằng người thua sẽ phải phụ trách đi mua bữa sáng sau này.

Ngay lập tức, Lôi Ân cuối cùng cũng nhớ ra, vì để khích tướng Thương Thiên, hắn đã lập một giao ước nhỏ.

Người thua trong trận tỷ thí này sẽ phải phụ trách đi mua bữa sáng.

Nhưng bây giờ, vì đã thăm dò được sức mạnh gia tăng của Thương Thiên từ 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》, tâm trạng hắn vui mừng kích động đến mức quên béng mất chuyện này.

Hắn chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi luận võ đài, không muốn tỷ thí với Thương Thiên nữa, nên đã dẫn đến việc mất một điểm đầu tiên.

Trong lòng Lôi Ân lúc này vô cùng cạn lời.

Chương 645

Bởi vì Lôi Ân không muốn đi mua bữa sáng, ngày nào cũng phải dậy sớm đi mua, hắn làm gì có thời gian và tâm trí rảnh rỗi như vậy.

Nếu sớm biết có giao ước nhỏ này với Thương Thiên, hắn chắc chắn sẽ không vội vã rời khỏi luận võ đài, không muốn tỷ thí nữa.

Nếu sớm biết, hắn nhất định sẽ đối đãi nghiêm túc với trận đấu này, không thể thua Thương Thiên được.

Vì Lôi Ân căn bản không muốn đi mua bữa sáng!

Nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn, hắn đã mất một điểm rồi.

Lôi Ân cảm thấy không thể mất thêm điểm nào nữa, hắn không muốn đi mua bữa sáng.

Vào khoảnh khắc này, Lôi Ân cũng dấy lên ý chí chiến đấu, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Thương Thiên, nói: "Thương Thiên huynh, ta chỉ là nhất thời sơ suất mà thôi.

Trận tỷ thí giữa hai chúng ta bây giờ mới chính thức bắt đầu, tiếp theo ngươi phải cẩn thận một chút, kẻo ta ngộ thương ngươi thì không hay đâu!" Thương Thiên nghe lời của Lôi Ân, không hề có cảm giác căng thẳng, chỉ cười nhạt rồi đáp lại: "Lôi Ân huynh, đừng có coi thường ta chứ!

Vừa rồi không phải ngươi đã mất một điểm trước sao?

Còn là người ra tay trước nữa!

Ta thấy tiếp theo đây, ngươi mới phải cẩn thận đó!

Không thì người có khả năng ngộ thương ngươi chính là ta đấy!" Nói xong, Thương Thiên lẳng lặng nhìn Lôi Ân, muốn xem hắn sẽ có

phản ứng gì.

Thương Thiên cũng có chút cảm giác, lần giao thủ thăm dò đầu tiên, dường như Lôi Ân đã khá khinh địch, không để lại đường lui nên mới bị mình đánh lui, rơi vào thế hạ phong và mất một điểm.

Bây giờ Lôi Ân hẳn đã chuẩn bị bắt đầu nghiêm túc đối đãi rồi.

Tiếp theo, muốn đánh lui Lôi Ân lần nữa, e là có độ khó không nhỏ.

Nhưng trong lòng Thương Thiên cũng có một ngụm khí uất nghẹn, tên Lôi Ân này lại dám coi thường mình, nếu không cũng chẳng khinh địch như vậy.

Thực tế, Thương Thiên đã lầm.

Nếu đây là một trận chiến quan trọng thực sự, hoặc là một trận sinh tử đối quyết, sao Lôi Ân có thể phạm phải sai lầm khinh địch như thế?

Chỉ là lúc nãy Lôi Ân đã hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu, chỉ muốn qua loa cho xong chuyện mà thôi.

Cho nên mới dẫn đến việc Lôi Ân tấn công thất bại lần đầu tiên.

Bây giờ, Thương Thiên đã trực tiếp nhắc đến giao ước kia, nhắc nhở Lôi Ân, khiến hắn cũng nhớ lại.

Lôi Ân lúc này không muốn thua Thương Thiên rồi phải đi mua bữa sáng, nên hắn đã có ý chí chiến đấu.

Hắn sẽ không xuất hiện tâm thái lơ đãng như vừa rồi nữa, để rồi mất một điểm.

Lôi Ân đã quyết định, phải nghiêm túc đối đãi, không để Thương Thiên có cơ hội dễ dàng nữa.

Bây giờ, Lôi Ân lại nghe thấy lời của Thương Thiên, trong lòng

cảm thấy thái độ được đằng chân lân đằng đầu của y thật khó chịu.

Vì vậy, Lôi Ân đáp trả lại Thương Thiên cũng vô cùng mạnh mẽ, chỉ nghe hắn nói: "Rốt cuộc ai ngộ thương ai, chúng ta đều không rõ.

Ta thấy, cứ để tay chân quyết định đi, Thương Thiên huynh thấy sao?" Thương Thiên vừa nghe lời của Lôi Ân, cũng lập tức hiểu ra, bây giờ Lôi Ân có lẽ sắp dùng đến bản lĩnh thật sự, vì trong không khí đã tràn ngập mùi thuốc súng nồng nặc!

Muốn trong trận tỷ thí tiếp theo dễ dàng áp chế Lôi Ân, giành lấy điểm số, e là khá khó khăn, phải tốn nhiều công sức hơn rồi.

Nhưng Thương Thiên vẫn không sợ hãi, y đáp lại Lôi Ân: "Lôi Ân huynh nói có lý, rốt cuộc ai ngộ thương ai, cứ để tay chân quyết định, đừng nói những lời vô dụng nữa.

Cho nên, tiếp theo, ngươi phải cẩn thận đó, ta sắp ra tay rồi!" Nói xong, Thương Thiên không đợi Lôi Ân đáp lại, trực tiếp vung Bắc Hải Kiếm, vẽ ra một đạo kiếm quang màu trắng bạc trong không trung, hình thành một dải lụa bạc xé rách không khí, phát ra tiếng nổ "vù vù", đâm thẳng về phía ngực Lôi Ân.

Chương 646

Hắn không hề giữ lại chút khí thế nào, trực tiếp dùng khí thế phong tỏa toàn thân Lôi Ân, kiếm của Thương Thiên đã khóa chặt lấy hắn.

Tư thế của Thương Thiên lúc này rõ ràng là muốn ép Lôi Ân xuống khỏi luận võ đài, không cho hắn bất kỳ cơ hội nào, thời cơ ra chiêu vô cùng hiểm hóc.

Nếu Lôi Ân muốn thoát thân lần nữa, tất phải lại mượn linh lực trong cơ thể để thoát ra.

Nhưng như vậy, Lôi Ân rõ ràng sẽ lại mất thêm một điểm.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, vì nếu Lôi Ân không làm vậy, có thể sẽ bị Thương Thiên ép thẳng xuống luận võ đài.

Đến lúc đó, Lôi Ân mất không chỉ là một điểm, mà là cả trận tỷ thí.

Mất một điểm có thể từ từ gỡ lại, nhưng nếu bị ép ra khỏi luận võ đài, trực tiếp thua trận, thì coi như hết.

Cho nên, nên lựa chọn thế nào, chỉ cần là người bình thường đều sẽ biết nên chọn cái gì mới có lợi nhất cho mình.

Dù sao, còn non xanh thì lo gì không có củi đốt.

Vì vậy, đối với điểm này, Thương Thiên cũng đã nắm chắc, sẽ không cho Lôi Ân bất kỳ cơ hội lật kèo nào.

Trừ phi Lôi Ân có át chủ bài ẩn giấu, nếu không lần này, Lôi Ân hoặc là lựa chọn lui khỏi luận võ đài, hoặc là lựa chọn mất một điểm, ngoài ra không có lựa chọn thứ ba.

Lôi Ân lúc này nhìn kiếm quang của Thương Thiên thế tới hung mãnh, bị khí thế vô biên áp bức, bị kiếm khóa chặt, khiến hắn không cách nào né tránh, trừ phi dựa vào linh lực.

Nhưng một khi động dụng linh lực, tự nhiên sẽ lại mất thêm một điểm.

Nhưng nếu không động dụng linh lực để giúp mình thoát ra, hắn sẽ bị ép xuống luận võ đài, trực tiếp thua cả trận đấu, điều này Lôi Ân cũng không thể chịu đựng được.

Nhưng bây giờ, lựa chọn mất thêm một điểm, Lôi Ân lại cảm thấy vô cùng khó chịu.

Phải biết, hắn vừa mới nói với Thương Thiên là hãy cẩn thận kẻo bị ngộ thương, những lời lẽ kiêu ngạo như vậy.

Thương Thiên cũng đáp trả lại.

Nhưng bây giờ, nhanh như vậy, hắn đã phải đối mặt với tình thế tiến thoái lưỡng nan, bắt buộc phải mất một điểm, thật là mất mặt!

Cho nên trong lòng Lôi Ân rất khó chịu, cảm thấy mất hết thể diện, chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã liên tiếp mất hai điểm, thật khiến người ta tức điên!

Nhưng bây giờ, Lôi Ân nhìn kiếm quang đang lao tới của Thương Thiên, cũng hiểu rất rõ, đây không phải là lúc do dự, phải đưa ra lựa chọn.

Lựa chọn lúc này cũng chỉ còn lại một, đó là lại động dụng linh lực để thoát hiểm, nếu không với xu thế hiện tại, hắn căn bản không né được một kiếm này của Thương Thiên.

Vào khoảnh khắc này, Lôi Ân nhìn một kiếm sắc bén của Thương Thiên, lại một lần nữa vận chuyển linh lực trong cơ thể, rồi thi triển tốc độ cực nhanh của mình, dưới sự trợ giúp của linh lực, đột phá sự

phong tỏa khí thế của Thương Thiên.

Chỉ thấy toàn thân Lôi Ân linh lực cuộn trào, thi triển tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt, hắn để lại một tàn ảnh tại chỗ, rồi xuất hiện ở giữa luận võ đài.

Sau khi đến giữa luận võ đài, Lôi Ân đối mặt với Thương Thiên, tâm trạng vô cùng khó chịu.

Nếu không phải vừa rồi hắn đang ở rìa luận võ đài, lùi thêm một bước sẽ rơi xuống, từ đó thua cả trận tỷ thí.

Chính khoảng cách không gian này đã khiến hắn không có chỗ để né tránh, nên chỉ có thể lựa chọn động dụng linh lực để thoát thân.

Bây giờ, đã đến trung tâm luận võ đài, cuối cùng cũng an toàn trở lại, có thể cùng Thương Thiên so tài một phen.

Hiện tại, hắn tuyệt đối sẽ không để xảy ra tình huống như hai lần vừa rồi, Thương Thiên chẳng qua chỉ là nhặt được chút lợi thế lớn mà thôi.

Lôi Ân bây giờ nhìn Thương Thiên, ánh mắt trở nên vô cùng sắc bén, giống như ánh mắt của hổ khi nhìn thấy con mồi, tràn đầy tính xâm lược.

Thương Thiên lúc này nhìn ánh mắt của Lôi Ân, chỉ khẽ mỉm cười.

Chương 647

Vừa rồi quả thực là hắn đã nắm được một cơ hội tốt, mới khiến Lôi Ân lại mất một điểm.

Trải qua một lần rồi, Lôi Ân đã có phòng bị, nếu muốn dựa vào chiêu này để khiến Lôi Ân rơi vào thế hạ phong, e là có chút khó khăn.

Nhưng Thương Thiên cũng không quá để ý, vì bây giờ hắn đang dẫn trước, hơn Lôi Ân hẳn hai điểm.

Hai điểm này muốn đuổi kịp, thậm chí vượt qua, độ khó không hề nhỏ!

Lúc này, Thương Thiên chuẩn bị nói thêm vài câu với Lôi Ân, nhưng Thu Thu đang ngồi trên khán đài đã lên tiếng trước.

Thấy vậy, Thương Thiên cũng đành ngậm miệng lại, để Thu Thu nói xong rồi tính.

Thu Thu lúc này đang ngồi trên khán đài, đóng vai trò trọng tài, quan sát trận đấu.

Lúc này, Thu Thu tự nhiên phải lên tiếng tuyên bố, ai được bao nhiêu điểm, tỷ số ra sao!

Chỉ nghe Thu Thu đứng dậy, nói với hai người phía dưới: "Hiện tại, Thương Thiên lại được thêm một điểm, tổng cộng hai điểm, Lôi Ân hiện tại không điểm.

Tỷ thí tạm thời, Thương Thiên đang dẫn trước với ưu thế hai không.

Cược của trận tỷ thí lần này là người thua sẽ phải phụ trách đi mua bữa sáng!" Nói xong, Thu Thu lại ngồi xuống, trong mắt tràn đầy vẻ mong đợi, vì Thu Thu biết, trận tỷ thí bây giờ mới chỉ vừa bắt đầu,

nhiều nhất cũng chỉ là một màn khởi động nhỏ, trận đấu chính thức và những màn hay ho còn chưa xuất hiện.

Trong thời gian tới, nhất định sẽ có một trận long tranh hổ đấu.

Mặc dù Thu Thu không coi trọng trận đấu cấp bậc này, nhưng nó cũng là một gia vị điều chỉnh cho cuộc sống nhàm chán.

Cho nên, Thu Thu có chút mong đợi.

Với nhãn giới của Thu Thu, tự nhiên cũng nhìn ra, lúc đầu Lôi Ân dường như không hề tập trung, nên mới để Thương Thiên liên tục giành được hai điểm.

Bây giờ Lôi Ân, dường như sắp quay trở lại trạng thái.

Cho nên trận tỷ thí tiếp theo, tất nhiên sẽ là một trận long tranh hổ đấu.

Vì Thu Thu là người đã đích thân huấn luyện Lôi Ân, tự nhiên hiểu rõ, trình độ mà Lôi Ân thể hiện lúc này còn xa mới bằng thực lực thật sự của hắn, hắn còn chưa thực sự phát lực!

Lúc này, Thương Thiên nghe Thu Thu tuyên bố xong kết quả tỷ số, mới chuyển ánh mắt sang Lôi Ân, nói: "Ta vừa mới nói rồi mà, giữa hai chúng ta, rốt cuộc ai ngộ thương ai, còn chưa chắc đâu!

Bây giờ xem ra, đúng là như vậy!" Lôi Ân lúc này lại nghe thấy những lời kiêu ngạo của Thương Thiên, trong lồng ngực lập tức dâng lên một cỗ tức giận, hắn quyết định trong trận chiến tiếp theo, phải cho Thương Thiên một bài học khó quên.

Phải cho Thương Thiên biết, có những lúc, tốt nhất đừng cố gắng chọc giận đối thủ, vì cái giá và hậu quả đó, có khả năng ngươi sẽ không thể nào chịu đựng nổi.

Lôi Ân đáp lại Thương Thiên: "Thương Thiên huynh, bây giờ còn

quá sớm để phân thắng bại.

Ai cười đẹp nhất, ai có thể cười đến cuối cùng, còn chưa chắc đâu!

Tốt nhất nên khiêm tốn một chút!" Thương Thiên nghe xong lời của Lôi Ân, không nói tiếp nữa, chỉ cười nhạt với hắn, thể hiện sự tự tin tột độ, rằng thắng bại đều nằm trong lòng bàn tay mình.

Lôi Ân lúc này rõ ràng cũng không muốn nói nhảm nữa, hắn chỉ muốn ra tay thật tốt, rồi hung hăng dạy dỗ Thương Thiên một trận, để y đừng kiêu ngạo như vậy nữa.

Thương Thiên nói đúng, ai có thể cười đẹp nhất, ai có thể cười đến cuối cùng, đó là chuyện chưa chắc chắn.

Cho nên bây giờ, cứ để Thương Thiên cười trước đi, lát nữa sẽ có lúc khiến y phải khóc!

Lôi Ân bắt đầu tích tụ khí thế của mình, cầm ngược chủy thủ trong tay, ánh mắt khóa chặt lấy Thương Thiên.

Thương Thiên đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, ngay khoảnh khắc nhìn thấy khí thế của Lôi Ân thay đổi, y cũng lập tức bước vào trạng thái chiến đấu.

Thương Thiên lúc này cũng vận chuyển khí thế của mình, mũi thanh trường kiếm ba thước chỉ thẳng vào Lôi Ân.

Chương 648

Về mặt vũ khí, vũ khí của Thương Thiên ưu việt hơn vũ khí của Lôi Ân.

Vì vũ khí của Thương Thiên là trường kiếm ba thước, còn vũ khí của Lôi Ân là chủy thủ ngắn dùng để ám sát.

Chính vì cái gọi là, dài hơn một tấc, mạnh hơn một tấc, binh khí ngắn đối đầu với binh khí dài, tự nhiên binh khí dài sẽ chiếm ưu thế hơn một chút!

Thương Thiên tự nhiên hiểu rõ ưu thế này của mình, ý thức chiến đấu của y cũng cực kỳ xuất sắc, không thể nào không vận dụng ưu thế này trong chiến đấu, nếu không Thương Thiên chẳng phải thành kẻ ngốc rồi sao?

Cho nên Thương Thiên lúc này, vì ưu thế vũ khí, quyết định đối đầu với Lôi Ân, nên tiên phát chế nhân.

Lôi Ân cũng là người trưởng thành từ trong biển máu, tự nhiên hiểu rằng vũ khí của mình đối đầu với trường kiếm của Thương Thiên không chiếm ưu thế.

Mặc dù hắn tích tụ khí thế trước, nhưng lại không phải là người tấn công đầu tiên!

Lôi Ân vẫn luôn phòng bị, trong lòng hắn nghĩ là hậu phát chế nhân.

Hiện tại, Thương Thiên tiên phát chế nhân, Lôi Ân hậu phát chế nhân, về mặt chiến lược, cả hai đều làm rất tốt.

Cũng không có phân biệt hơn kém.

Muốn trong trạng thái này, phân ra thắng bại của một trận tỷ thí,

thì phải dựa vào thực lực của bản thân.

Nếu chiến lược của mọi người đều rất tốt, vậy kết quả thắng bại, so đấu tự nhiên là thực lực cứng của đôi bên.

Vào khoảnh khắc này, Thương Thiên tiếp tục tích tụ xong khí thế của mình, trực tiếp hành động nghiêm ngặt theo suy nghĩ của mình, ra tay với Lôi Ân trước, Thương Thiên muốn làm, là tiên phát chế nhân.

Chỉ thấy Thương Thiên lúc này, trường kiếm ba thước trong tay biến hóa khôn lường, múa một đường kiếm hoa trong không trung, từ một góc độ hiểm hóc, đâm về phía Lôi Ân.

Một kiếm này của Thương Thiên, tốc độ cực nhanh, trong không trung chỉ có thể nhìn thấy một đạo kiếm quang, khi nhìn thấy lại thì trường kiếm của Thương Thiên đã đâm đến trước mặt Lôi Ân, quả thực thần quỷ khó lường, khó mà phòng bị.

Thương Thiên sở dĩ chọn dùng đâm kiếm, là vì đâm kiếm, so với những chiêu khác như chém, hay bổ, dễ dàng biến chiêu hơn, có thể khi nhận ra không ổn, kịp thời ứng đối.

Thương Thiên không phải loại người không để lại cho mình chút đường lui nào, Thương Thiên cũng không hy vọng, một kiếm đâm ra, có thể chiến thắng Lôi Ân, cho nên tất phải để lại cho mình, không gian chuyển đổi, nếu không sẽ giống như lần đầu Lôi Ân tấn công Thương Thiên, trực tiếp bị Thương Thiên hậu phát chế nhân, Lôi Ân cũng căn bản không kịp biến chiêu, cho nên chỉ có thể bị Thương Thiên áp chế, trực tiếp mất một điểm, sau đó dẫn đến mất thêm một điểm.

Lôi Ân chính là vết xe đổ, Thương Thiên sao có thể đi theo vết xe đó.

Thương Thiên sở dĩ không cho rằng, một kiếm, có thể đánh bại

Lôi Ân, là vì trong lòng y rất rõ ràng, vừa rồi Lôi Ân, là do khinh địch, Lôi Ân nghiêm túc, sao có thể dễ dàng bị áp chế như vậy.

Thương Thiên sẽ không, phạm phải sai lầm của Lôi Ân, sẽ không vì liên tục được hai điểm từ Lôi Ân, mà bắt đầu coi thường Lôi Ân, bắt đầu khinh địch, Lôi Ân bây giờ, cũng nên toàn lực ứng phó rồi, cho nên Thương Thiên tự nhiên càng không thể khinh địch.

Tục ngữ thường nói, "sư tử vồ thỏ, cũng dùng toàn lực!" Thương Thiên sở dĩ chọn đâm kiếm, như vậy, có thể để lại không gian, không đến mức bị chặn lại sau đó, không có cơ hội phản công, vì Lôi Ân bây giờ, cũng tất nhiên đang ấp ủ một đòn sấm sét.

Uy lực của đâm kiếm cũng không tầm thường, nếu để Thương Thiên đâm trúng, hoàn toàn có thể áp chế Lôi Ân, càng có thể dễ dàng biến chiêu, Thương Thiên chọn đâm kiếm, là đã suy nghĩ kỹ lưỡng.

Dù sao với cảnh tượng hiện tại, Thương Thiên không dùng đâm kiếm, vậy có kiếm nào, so với hiện tại càng thích hợp hơn sao?

Lôi Ân lúc này, nhìn thấy đâm kiếm của Thương Thiên tấn công tới, kiếm quang dưới ánh mặt trời, trực tiếp phản xạ, chiếu sáng trước mắt, một vùng trắng lóa, nếu là người bình thường, đến mức này, sợ là đã bại trận rồi.

Nhưng Lôi Ân, không phải người bình thường, trải qua ba tháng huấn luyện ma quỷ của Thu Thu, Lôi Ân không hề hấn gì, một đôi mắt, đã sớm không còn sợ hãi, sự kích thích đột ngột của ánh sáng mạnh nữa rồi.

Nhìn thấy trường kiếm ba thước của Thương Thiên đâm tới, Lôi Ân trực tiếp ấp ủ toàn bộ sức mạnh, chủy thủ ngắn, xé rách một đạo ánh sáng, trực tiếp gõ mạnh vào mũi kiếm của Thương Thiên, sau đó Lôi Ân lại lần nữa, vung chủy thủ, dọc theo thân kiếm trượt xuống, phát ra tiếng ma sát kim loại chói tai!

Thương Thiên lúc này, nhìn Lôi Ân trực tiếp không bị ảnh hưởng của kiếm quang, cũng khiến Thương Thiên vô cùng ngạc nhiên, vì Thương Thiên nhìn thấy ánh mặt trời chính ngọ, vô cùng sáng, bầu trời vạn dặm không mây.

Y đột nhiên nghĩ ra, có thể lợi dụng thân kiếm phản xạ ánh mặt trời, trực tiếp khiến Lôi Ân mất thần, sau đó bị mình trực tiếp áp chế.

Nhưng bây giờ, sự việc rõ ràng, đã hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của y, Lôi Ân căn bản, không bị ảnh hưởng bởi phản xạ kiếm quang, phản xạ kiếm quang, đối với mắt Lôi Ân, không có tác dụng gì.

Lôi Ân, tung ra một đòn phản kích nặng nề về phía Thương Thiên, Lôi Ân dùng chủy thủ gõ mạnh vào mũi kiếm, ngay lập tức Thương Thiên cảm nhận được một luồng lực lớn, kiếm trực tiếp lệch đi vài phân.

Chương 649

Vào lúc này, điều khiển Thương Thiên khó chịu hơn, tự nhiên là Lôi Ân nhân cơ hội này, trực tiếp dùng chủy thủ, trượt theo thân kiếm, lao thẳng về phía Thương Thiên.

Lôi Ân muốn ép Thương Thiên bỏ kiếm, nếu Thương Thiên bỏ đi thanh trường kiếm ba thước trong tay, vậy chiến đấu lực của y, sẽ bị giảm đi rất nhiều.

Nhưng Thương Thiên căn bản không thể bỏ kiếm, thân là một kiếm đạo tu sĩ, Thương Thiên căn bản không thể bỏ đi thanh kiếm trong tay, cho dù chết cũng không thể, huống chi là tình cảnh nhỏ này.

Thương Thiên đã sớm có chuẩn bị, đối mặt với đòn sấm sét của Lôi Ân, có thể lập tức ứng đối, càng không cần thiết phải bỏ kiếm.

Mặc dù Lôi Ân nghiêm túc, quả thực khiến Thương Thiên vô cùng kinh ngạc, nhưng muốn làm được, áp chế Thương Thiên, ép Thương Thiên làm chuyện bỏ kiếm, đó là điều xa vời không thể.

Cho nên Thương Thiên lúc này, không đợi trường kiếm ba thước trong tay tiếp tục chịu lực, Thương Thiên mạnh mẽ bước tới, eo ngựa hợp nhất, cánh tay căng cứng, cổ tay trực tiếp nổi gân xanh, mạnh mẽ chặn đứng lực lớn mà Lôi Ân truyền tới.

Sau đó kiếm chiêu lập tức biến đổi, trực tiếp hướng về phía Lôi Ân đang lao tới cực nhanh, một kiếm chém ngang qua.

Nếu Lôi Ân không dừng thân hình, muốn đối đầu trực diện, Lôi Ân sợ rằng sẽ có nguy hiểm tính mạng.

Thương Thiên trong khoảnh khắc biến chiêu, cũng trực tiếp hất văng chủy thủ của Lôi Ân ra, khiến Lôi Ân không thể mượn lực được

nữa!

Lôi Ân lúc này, trong lòng kinh hãi, vạn lần không ngờ, Thương Thiên ứng đối nhanh như vậy, dùng lực đánh kiếm mượn lực, lại bị Thương Thiên mạnh mẽ dùng lực biến chiêu, chỉ trong nháy mắt.

Thương Thiên lại lần nữa phản kích, đòn phản kích này, ép Lôi Ân không thể không tạm thời lui đi.

Nếu như, cho hắn thêm một hơi thở thời gian, tuyệt đối có thể áp chế Thương Thiên, căn bản không để Thương Thiên, có năng lực biến chiêu phản kích nữa, đáng tiếc, trên thế giới này, không có nếu như.

Đối mặt với điều này, Lôi Ân nhìn trường kiếm ba thước đang chém tới của Thương Thiên, cũng chỉ có thể lựa chọn, tạm thời tránh né mũi nhọn, không đối kháng trực tiếp với Thương Thiên, chỉ có như vậy, mới có thể ổn thỏa.

Đồng thời, Lôi Ân lúc này cũng hiểu ra, vì sao Thương Thiên lại đâm một kiếm, hóa ra Thương Thiên đã sớm để lại đường lui cho mình rồi!

Dùng đâm kiếm, càng dễ thu lực và biến chiêu.

Nếu vừa rồi, Thương Thiên không dùng đâm kiếm, mà là chém hoặc bổ, vậy Thương Thiên, vừa rồi dưới đòn phản kích sắc bén của hắn, căn bản không kịp biến chiêu, chỉ có thể bị áp chế.

Bây giờ, tình hình này, e là sẽ bị Thương Thiên áp chế rồi.

Vì Lôi Ân, lựa chọn tạm thời tránh né mũi nhọn của trường kiếm ba thước của Thương Thiên, nhưng không có nghĩa là, Thương Thiên sẽ bỏ qua, tất phải tìm cơ hội khác, tiến hành phản kích mới được, nếu không, sẽ rơi vào tiết tấu tấn công của Thương Thiên.

Lôi Ân, có thể sẽ liên tục mất ba điểm, bữa sáng này, e là cũng mua chắc rồi.

Lôi Ân, vạn lần không muốn, đi mua bữa sáng, cho nên lúc này, đối mặt với đòn tấn công của Lôi Ân, nhất định phải bình tĩnh bình tĩnh lại bình tĩnh, nhất định phải trầm tĩnh đối mặt, không để Thương Thiên tiếp tục nữa.

Cho nên Lôi Ân lúc này, đối mặt với trường kiếm ba thước của Thương Thiên, lại bắt đầu tìm kiếm, cơ hội hậu phát chế nhân tiếp theo, hy vọng có thể nhờ đó thay đổi cục diện.

Nếu mất thêm một điểm này nữa, Lôi Ân có thể tưởng tượng, lát nữa Thương Thiên, nhất định sẽ nói với mình câu "ai cười đẹp nhất, ai cười đến cuối cùng".

Lôi Ân không thể chịu đựng được.

Cho nên Lôi Ân lúc này, đối mặt với thế công nhanh như chớp của Thương Thiên, đang âm thầm tìm kiếm cơ hội, đương nhiên trong quá trình này, Lôi Ân cũng không hoàn toàn bó tay chịu trói, chỉ hy vọng Thương Thiên xuất hiện sai lầm.

Muốn một tu sĩ như Thương Thiên xuất hiện sai lầm, xác suất đó thấp đến mức, huống chi đối thủ là Thương Thiên, Lôi Ân không thể đặt hết hy vọng, vào trên người Thương Thiên, hy vọng Thương Thiên xuất hiện sai lầm, sau đó có thể tìm cơ hội hậu phát chế nhân.

Lôi Ân cần phải đi, tạo ra cơ hội, không thể cứ theo Thương Thiên như vậy, Lôi Ân hiện tại, cũng đang tìm mọi cơ hội, để tiến hành phản kích.

Nhưng Thương Thiên hiện tại, công kích bằng trường kiếm, dày đặc không kẽ hở, giống như mưa xuân liên miên không dứt, căn bản không có sơ hở nào để nói, Thương Thiên thỉnh thoảng xuất hiện một hai sơ hở, cũng nhanh chóng bị đòn tấn công tiếp theo che lấp.

Trừ phi Lôi Ân, có thể nắm bắt được cơ hội này, nhưng Lôi Ân

hiện tại, đã rơi vào tiết tấu tấn công của Thương Thiên, nếu hiện tại, Lôi Ân không rơi vào tiết tấu tấn công của Thương Thiên, Lôi Ân có cơ hội lớn, nắm bắt được sơ hở thoáng qua đó.

Vì Thương Thiên hiện tại, chỉ mới luyện kiếm thôi, mặc dù kiếm đạo đã luyện đến trình độ đăng đường nhập thất, nhưng Thương Thiên dù sao cũng chưa trải qua thực chiến, cho nên giữa các chiêu kiếm, tồn tại sơ hở.

Điều này cần Thương Thiên, dùng thực chiến để bù đắp, dựa vào tự mình bế môn tạo xa, đó là hoàn toàn không được.

Chương 650

Thương Thiên trong trận chiến với Lôi Ân lúc này, bắt đầu bù đắp, sơ hở trong chiêu thức kiếm pháp, càng khiến Lôi Ân khó mà chống đỡ.

Lôi Ân lúc này, vốn đang đợi Thương Thiên xuất hiện sơ hở trong trận chiến tiếp theo, nhưng Lôi Ân càng chiến đấu với Thương Thiên, lại phát hiện, theo thời gian trôi đi, Thương Thiên bây giờ, những sơ hở từng xuất hiện trước đó ngày càng ít đi.

Giữa các chiêu kiếm, cũng ngày càng hoàn mỹ, cứ như vậy tiếp tục, sợ rằng không bao lâu nữa, có thể đạt đến cảnh giới hoàn mỹ không thể phá giải.

Điều này khiến Lôi Ân cảm thấy kinh hãi, và uất ức.

Kinh hãi thiên phú của Thương Thiên, thực sự quá mạnh mẽ, lại có thể trong chiến đấu, bù đắp đi những sơ hở nhỏ trong kiếm pháp, khiến nó tiến gần đến hoàn mỹ.

Uất ức là, Thương Thiên cứ tiếp tục như vậy, mình thật sự, không có cơ hội thắng rồi!

Nghĩ đến đây, trong lòng Lôi Ân lúc này, càng thêm quyết tâm, quyết định trong ba sơ hở chiêu kiếm tiếp theo của Thương Thiên nhất định phải ra tay, Lôi Ân cho mình ba cơ hội.

Trong ba lần đó, có sơ hở nào, có thể đạt được yêu cầu của mình, tiến hành phản kích mạnh mẽ, nếu không có, vậy lần thứ ba, cũng phải tiến hành phản kích.

Vì cứ tiếp tục như vậy, kiếm pháp của Thương Thiên, sẽ ngày càng thuần thục, sơ hở cũng ngày càng nhỏ.

Sau này, sợ rằng tìm sơ hở cũng khó.

Lôi Ân bây giờ cảm thấy, mình giống như đang luyện chiêu cho Thương Thiên vậy.

Thương Thiên lúc này, kiếm như bão táp, tấn công mãnh liệt, kiếm quang bùng nổ, tiến hành một đợt áp chế mạnh mẽ đối với Lôi Ân.

Thương Thiên cũng phát hiện ra, trong chiến đấu, giữa các lần chuyển đổi chiêu kiếm, thực ra sẽ xuất hiện một số sơ hở, những sơ hở đó vô cùng nhỏ, khó bị người khác phát hiện, và lợi dụng.

Nhưng Thương Thiên lại không thể chịu đựng được, Thương Thiên cảm thấy, chiêu kiếm của mình, nhất định phải hoàn mỹ.

Cho nên, Thương Thiên lúc này, một bên đang chiến đấu với Lôi Ân, một bên đang trong lòng hoàn thiện chiêu kiếm của mình.

Thương Thiên sở dĩ dám một lòng hai việc như vậy, là vì Lôi Ân, đã rơi vào tiết tấu tấn công của Thương Thiên, bị Thương Thiên dẫn dắt, Thương Thiên tự nhiên không sợ.

Hơn nữa, trong lòng Thương Thiên lúc này, cũng rất rõ ràng, chiêu kiếm của mình có sơ hở, đó hoàn toàn là vì, kinh nghiệm thực chiến không đủ, kinh nghiệm thực chiến dùng kiếm chiến đấu không đủ, cho nên mới dẫn đến hiện tại, khi sử dụng kiếm pháp, sẽ xuất hiện một số sơ hở.

Cũng may, y đã nâng cơ sở kiếm pháp lên cảnh giới hoàn mỹ đại viên mãn vô khuyết, nếu không khuyết điểm này, e rằng sẽ còn lớn hơn.

Nếu như, không nâng cơ sở kiếm pháp lên, cảnh giới hoàn mỹ đại viên mãn vô khuyết, e rằng hiện tại, đối chiến với Lôi Ân, sơ hở trong chiêu kiếm sẽ lớn hơn rất nhiều, để Lôi Ân, rơi vào tiết tấu tấn công của mình, chỉ sợ cũng bị Lôi Ân lật ngược tình thế.

Vì Lôi Ân không phải nhân vật nhỏ, khi Thương Thiên mới xuất đạo, bắt đầu tu hành, Lôi Ân đã danh tiếng lẫy lừng, đạt đến thần cấp, bây giờ đi theo Thu Thu đến đại lục cấp chín.

Lĩnh ngộ được chân ý đạo của bản thân, trải qua huấn luyện ma quỷ của Thu Thu, tự nhiên không thể coi thường Lôi Ân.

Nếu Thương Thiên không nâng cơ sở kiếm pháp của mình, lên cảnh giới đại viên mãn vô khuyết, cũng không dám làm như vậy.

Thương Thiên bây giờ, sở dĩ có thể trong trận chiến với Lôi Ân, nhanh chóng như vậy, hoàn thiện sơ hở trong chiêu kiếm.

Thực ra có một nguyên nhân lớn nhất, đó là kiếm pháp của Thương Thiên, là cơ sở kiếm pháp đại viên mãn vô khuyết cảnh giới, cho nên Thương Thiên mới có thể nhanh như vậy, hoàn thiện chiêu kiếm trong kiếm pháp.

Thương Thiên đã sớm cảm nhận được, lợi ích mà việc xây dựng nền tảng vững chắc mang lại.

Lúc này, cũng không có đặc biệt kích động, nhưng không phấn khích là điều khó tránh khỏi.

Thương Thiên bây giờ cảm thấy may mắn, mình đã làm mọi việc đến mức độ hoàn hảo nhất, cơ sở kiếm pháp đại viên mãn vô khuyết, không chỉ sơ hở khi đối địch ít, mà hoàn thiện khuyết điểm trong chiêu kiếm, cũng vô cùng nhanh chóng.

Thương Thiên bây giờ cảm thấy, trải qua thêm vài chiêu nữa, kiếm pháp của mình, sợ rằng không còn khuyết điểm nào.

Đương nhiên, khuyết điểm mà Thương Thiên nói, là tương đối, Thương Thiên hiện tại, đối mặt với nhân vật như Lôi Ân, có thể làm cho chiêu kiếm viên mãn, đó là vì kiến thức của Lôi Ân và Thương Thiên hiện tại cũng chỉ như vậy.

Nếu gặp phải tu sĩ cao thâm hơn, hoặc kiếm tu, kiếm pháp của Thương Thiên hiện tại, tự nhận là viên mãn, không có khuyết điểm, nhưng trong mắt những người đó, e rằng toàn là khuyết điểm.

Chương 651

Nhưng Thương Thiên cũng không nản lòng, Thương Thiên cảm thấy, chỉ cần từng bước một, từ từ đi lên, từ từ nâng cao là được rồi.

Thương Thiên bây giờ, chỉ nghĩ đến, nâng kiếm pháp hiện tại, lên mức độ tốt nhất, hoàn mỹ nhất.

Thương Thiên nghĩ như vậy, trường kiếm ba thước trong tay, vung vẩy càng thêm nhanh chóng, tốc độ cũng nhanh hơn, kiếm quang lóe lên, giống như từng đạo tia chớp, lao về phía Lôi Ân, Lôi Ân đối mặt với điều này, khó mà chống đỡ, chỉ có sức phòng ngự.

Vì Thương Thiên hiện tại, đã làm cho chiêu kiếm, viên mãn hơn rất nhiều, sơ hở càng ít, Lôi Ân tự nhiên càng khó chống đỡ.

Nhưng Thương Thiên vô cùng cảm tạ Lôi Ân, cảm tạ Lôi Ân đã luyện chiêu cho mình.

Nếu không Thương Thiên cảm thấy, kiếm pháp của mình, sẽ không nâng cao nhanh như vậy, sẽ không để kiếm pháp của mình, hoàn mỹ nhanh như vậy, Thương Thiên hiện tại, có thể cảm nhận được, dưới thế công sắc bén của mình, Lôi Ân bây giờ, chỉ có thể vất vả đối phó, sắp bị mình áp chế, sau đó rơi vào thế hạ phong.

Như vậy, Lôi Ân sẽ lại mất thêm một điểm, mình sẽ, được ba điểm, Thương Thiên cảm thấy, nếu mình, được ba điểm, vậy có thể, trong trận tỷ thí hôm nay, trước khi có người chiến thắng cuối cùng, có bảy mươi phần trăm xác suất, sẽ là Thương Thiên.

Nghĩ đến đây, đòn tấn công của Thương Thiên, trở nên càng thêm nhanh chóng, trường kiếm ba thước trong tay, ẩn ẩn tỏa ra, một tia kiếm khí, có thể biết, Thương Thiên bây giờ, đã dùng bao nhiêu sức mạnh.

Lôi Ân lúc này, đối mặt với đòn tấn công, có thể gọi là cuồng phong bão táp của Thương Thiên, thực sự khó mà chống đỡ, Lôi Ân vẫn luôn chờ, chờ Thương Thiên, xuất hiện sơ hở, sau đó để giải phóng toàn bộ sức mạnh đã tích tụ.

Tìm cho mình một cơ hội, cơ hội có thể lật ngược chiến cục, vì điểm này, Lôi Ân không thể, mất nữa, nếu điểm này, lại mất đi, vậy là liên tục mất ba điểm, như vậy, xác suất Thương Thiên có thể thắng, thực sự quá lớn, cho nên Lôi Ân, không thể chịu đựng, chuyện như vậy xảy ra.

Nhưng Lôi Ân đợi đến bây giờ, trong lòng lại càng ngày càng sốt ruột, vì Lôi Ân bây giờ, đợi rất lâu, mới khó khăn lắm đợi được Thương Thiên, có hai lần sơ hở, nhưng hai lần sơ hở đó, đều không đạt được dự tính trong lòng Lôi Ân.

Cho nên Lôi Ân đều không lựa chọn ra tay, tiếp theo là lần thứ ba rồi, lần thứ ba Thương Thiên, lộ ra sơ hở, bất kể lớn nhỏ, có đạt được, dự tính trong lòng Lôi Ân hay không, Lôi Ân đều phải ra chiêu.

Vì nếu không ra chiêu nữa, theo mức độ hoàn thiện chiêu kiếm hiện tại của Thương Thiên, e rằng trong những đòn tấn công sau này, sơ hở của Thương Thiên sẽ ngày càng nhỏ, tần suất xuất hiện sơ hở, cũng sẽ ngày càng thấp.

Cuối cùng, đến mức không còn xuất hiện, những sơ hở mà hắn bây giờ, có thể nhìn ra nữa, cộng thêm, Thương Thiên bây giờ, không biết vì sao, đột nhiên, tăng cường thế công của mình, khiến Lôi Ân, càng thêm khó đối phó.

Cứ như vậy tiếp tục, Lôi Ân muốn lật ngược tình thế, cũng không thể lật ngược, cho nên cơ hội, chỉ có một lần đó thôi, đợi lần tiếp theo, sơ hở của Thương Thiên lại xuất hiện, bất kể tình huống, Lôi Ân, đều phải buông tay liều một phen, nếu không thật sự không có cơ

hội nữa.

Lôi Ân đoán rằng, Thương Thiên bây giờ, nên muốn, nhanh chóng giải quyết trận đấu, muốn nhanh chóng, lấy được điểm thứ ba từ tay mình, muốn định đoạt thắng cục.

Sau khi Lôi Ân đoán ra ý nghĩ này của Thương Thiên, Lôi Ân càng, không thể để Thương Thiên thực hiện được.

Bỗng nhiên, Lôi Ân lại cảm nhận được, thế công của Thương Thiên, ngày càng sắc bén, thậm chí trong chiêu kiếm của Thương Thiên, còn ẩn ẩn tỏa ra, kiếm khí khó hiểu.

Lôi Ân lúc này, không những không hoảng sợ, không cảm thấy kinh hãi, ngược lại, Lôi Ân lúc này, lại vô cùng vui mừng.

Vì Lôi Ân biết, một người càng nóng vội, càng sẽ trong lúc nóng vội, lộ ra sơ hở, trong đòn tấn công tiếp theo, Thương Thiên sợ rằng sẽ lộ ra sơ hở.

Lôi Ân cảm thấy, cơ hội của mình, nên sắp đến rồi.

Lôi Ân hiểu sâu sắc một đạo lý, đó là nóng vội không ăn được đậu hũ nóng.

Nếu, Thương Thiên cứ từ từ bào mòn hắn, giống như nước ấm nấu ếch, Lôi Ân có lẽ, thật sự không có cách nào hay, có thể đi đối phó.

Nhưng bây giờ như vậy, Thương Thiên trực tiếp bắt đầu cuồng bạo, bắt đầu tấn công mãnh liệt hắn, khiến Lôi Ân biết, cơ hội của mình, sắp đến rồi.

Vì chiêu thức kiếm pháp của Thương Thiên hiện tại, chưa đạt đến cảnh giới hoàn mỹ, trong chiêu thức kiếm pháp, có chút sơ hở.

Thương Thiên nếu như vậy, vẫn luôn tuần tự từng bước áp chế

hắn, không ngừng hoàn thiện khuyết điểm trong chiêu kiếm, vậy Lôi Ân, có xác suất lớn, sẽ lại mất thêm một điểm cho Thương Thiên.

Nhưng bây giờ, Thương Thiên tự tin bùng nổ, bắt đầu nóng vội, muốn nhanh chóng áp chế, hiện tại, chiêu thức kiếm pháp của Thương Thiên, có khuyết điểm.

Thương Thiên hiện tại tấn công càng nhanh, tấn công càng mãnh liệt, vậy khuyết điểm trong chiêu thức kiếm pháp của Thương Thiên, tần suất xuất hiện sẽ càng cao, khuyết điểm, sẽ càng lớn.

Cho nên bây giờ, cơ hội của Lôi Ân đã đến.

Mặc dù hiểu rằng, Thương Thiên hiện tại trong phạm vi tỷ thí, đã toàn lực thi triển không hề khinh địch, nhưng Thương Thiên lại xuất hiện sai lầm, có lẽ là khuyết điểm do Thương Thiên mới tu hành kiếm pháp.

Chương 652

Vì Thương Thiên chưa thực sự hiểu, hiểu được trình độ kiếm đạo của mình.

Nếu Thương Thiên trước đây dùng phương thức chiến đấu này, đó hoàn toàn có thể, Thương Thiên đã bù đắp xong khuyết điểm trong chiêu thức kiếm pháp cũng có thể, nhưng Thương Thiên hiện tại, mới luyện kiếm không lâu, chiêu thức kiếm pháp chưa viên mãn, tất nhiên sẽ xuất hiện khuyết điểm.

Có lẽ Thương Thiên, bị ý thức chiến đấu của mình ảnh hưởng, loại ảnh hưởng này, Thương Thiên hiện tại, cũng không hề phát giác.

Nhưng Lôi Ân lúc này, sao có thể tốt bụng đi mở miệng nhắc nhở, Thương Thiên hiện tại, thi triển đòn tấn công mãnh liệt, đối với Lôi Ân, đó là một cơ hội vô cùng tốt!

Không thể lãng phí!

Thương Thiên lúc này, vung vẩy trường kiếm ba thước trong tay, tấn công mãnh liệt về phía Lôi Ân, kiếm quang như mưa như tơ, giống như mưa rào liên miên, không cho người ta một chút cơ hội thở dốc.

Thương Thiên lúc này, nhìn Lôi Ân, bị đòn tấn công sắc bén của mình, đánh cho không tìm được phương hướng, hoàn toàn bị mình áp chế, trong lòng càng thêm vui mừng, hoàn toàn không ý thức được bất kỳ điều gì không ổn.

Thương Thiên bây giờ cảm thấy, điểm thứ ba đó, dường như gần trong gang tấc, dường như đang vẫy tay trước mắt mình.

Khiến Thương Thiên hưng phấn không thôi.

Bỗng nhiên, Thương Thiên một kiếm chém ngang, muốn múa ra một đường kiếm hoa, kết nối với kiếm trước, nhưng bỗng nhiên phát hiện, một kiếm này, lại có chút kết nối khí cơ với kiếm trước yếu ớt.

Thậm chí, ẩn ẩn có chút không kết nối được, Thương Thiên khó khăn lắm mới, tích tụ được khí thế, bỗng nhiên vào lúc này khựng lại, dường như ẩn ẩn, sắp tan đi.

Thương Thiên lúc này thấy tình huống này, thầm kêu một tiếng, "đại sự không ổn!" Thương Thiên lập tức hiểu ra, mình đã quá nóng vội, dẫn đến chiêu thức kiếm pháp không liền mạch, xuất hiện chút sơ hở, khiến cả khí thế đều bị ảnh hưởng, khựng lại một chút.

Nhưng chỉ khựng lại, trong một hơi thở ngắn ngủi thôi, Thương Thiên lập tức có thể kết nối lại, ổn định được kiếm thế đã tích lũy của mình.

Lại lần nữa trấn áp Lôi Ân, không sợ Lôi Ân lật trời, nhảy thoát ra ngoài, Lôi Ân sẽ thua trong tay mình.

Nhưng trong lòng Thương Thiên lại rất rõ ràng, Lôi Ân là người thế nào!

Đó là cường giả bò ra từ trong đống người chết, nếu không có lòng can đảm, và đạo tâm đó.

Có thể, ở đại lục ban đầu của hắn, tu hành đến thần cấp, một sơ hở ngắn ngủi, có lẽ đối mặt với người khác, không thể, mượn sơ hở này, làm chuyện gì, không thể mượn sơ hở này, phá vỡ kiếm thế của Thương Thiên.

Sau đó dẫn đến kiếm thế mà Thương Thiên tích tụ, hoàn toàn tan đi.

Nhưng Thương Thiên hiện tại, đối mặt với Lôi Ân, vậy thì không chắc rồi, đối mặt với cường địch như Lôi Ân, Thương Thiên thực sự,

không có trăm phần trăm tự tin, cho rằng Lôi Ân, không thể mượn sơ hở này, để phá vỡ kiếm thế của mình.

Sau đó hoàn toàn thoát khỏi, tiết tấu tấn công mà Thương Thiên hình thành, áp chế kiếm đạo mà mình hình thành, từ đó lại khiến cuộc đối đầu của hai bên, quay về vạch xuất phát, đến lúc đó, Thương Thiên muốn lại áp chế Lôi Ân, khiến Lôi Ân hoàn toàn ở thế hạ phong, đó không nghi ngờ gì là một chuyện, vô cùng khó khăn.

Cho nên Thương Thiên lúc này, có chút hoảng rồi, mới cảm thấy, mình quá nóng vội, Thương Thiên cũng cảm nhận được, phương thức chiến đấu của mình, dường như bị, ý thức chiến đấu của mình ảnh hưởng, một loại bản năng chiến đấu, Thương Thiên căn bản không có, lòng cảnh giác, tự nhiên, thi triển ra.

Nếu đổi thành phương thức tấn công của hắn, vậy làm như vậy, tự nhiên có thể, nhưng bây giờ, Thương Thiên đã lĩnh ngộ được phương hướng đại đạo, bắt đầu tu hành kiếm đạo, Thương Thiên bây giờ tu hành kiếm đạo, mặc dù đã đạt đến cơ sở kiếm pháp, cảnh giới đại viên mãn vô khuyết, nhưng đó cũng chỉ mới có ba tháng.

Thương Thiên còn chưa, trải qua bao nhiêu kinh nghiệm thực chiến, hôm nay, tỷ thí với Lôi Ân, là kinh nghiệm thực chiến dùng kiếm lần đầu tiên, sau khi Thương Thiên tu hành kiếm đạo.

Thương Thiên vừa đối chiến với Lôi Ân, đã cảm nhận được, trong chiêu thức kiếm pháp, có rất nhiều khuyết điểm.

Mặc dù Thương Thiên trong chiến đấu, đã hoàn thiện rồi, nhưng lúc này, dưới đòn tấn công cực nhanh của Thương Thiên, sự khống chế của Thương Thiên, cuối cùng xuất hiện sơ hở, tạo thành, chiêu thức kiếm pháp, xuất hiện một số khuyết điểm lỗ hổng, lỗ hổng này, là sơ hở chí mạng của Thương Thiên.

Nếu trong sinh tử quyết đấu, đó là sơ hở chết người, may là,

Thương Thiên bây giờ chỉ đang tỷ thí với Lôi Ân thôi.

Nhưng bây giờ, Thương Thiên cũng không có cách nào hay, đối mặt với sơ hở này, không có cách nào che đậy, chỉ có thể phó mặc cho trời, hoàn toàn xem Lôi Ân.

Nếu Lôi Ân, có thể nắm bắt được sơ hở này, phá vỡ, phá vỡ kiếm thế mà Thương Thiên tích tụ, vậy Thương Thiên cũng chỉ có thể chấp nhận, cùng lắm thì làm lại từ đầu, sau đó lại áp chế Lôi Ân, một lần nữa.

Nếu Lôi Ân, không nắm bắt được sơ hở này, từ đó tấn công, vậy như vậy, tự nhiên là tốt nhất, nhưng Thương Thiên cảm thấy, khả năng này nhỏ, nhưng Thương Thiên bây giờ, không đi nghĩ kỹ những điều đó nữa.

Một đôi mắt, nhìn chằm chằm, chủy thủ ngắn trong tay Lôi Ân, Thương Thiên đang, âm thầm tích tụ sức mạnh.

Chương 653

Thương Thiên bây giờ, phải bắt đầu để lại cho mình một số đường lui rồi, không thể để Lôi Ân một đòn tấn công, trực tiếp bị Lôi Ân, áp đảo, sau đó không có dư địa phản kích, từ đó mất một điểm, Thương Thiên tuyệt đối không thể chịu đựng được.

Cho nên Thương Thiên bây giờ, tập trung toàn bộ tâm thần của mình!

Lôi Ân lúc này, nhìn thấy trong chiêu thức kiếm pháp của Thương Thiên, cuối cùng xuất hiện sơ hở.

Lôi Ân lúc này, trong lòng điên cuồng vui mừng, Lôi Ân lúc này, chờ đợi cơ hội này, đã chờ đợi quá lâu rồi.

Từ lúc bắt đầu, bị chiêu thức kiếm pháp của Thương Thiên áp chế, áp ở thế hạ phong, Lôi Ân lập tức phản ứng lại, biết rằng, chỉ có âm thầm tích tụ sức mạnh, mới có thể làm ra, đòn phản kích tuyệt đối, cho nên Lôi Ân, từ khoảnh khắc bị Thương Thiên áp chế, vẫn luôn âm thầm, tích tụ sức mạnh.

Đang chờ đợi cơ hội này, lúc này, hoàng thiên cuối cùng cũng không phụ người có lòng, Lôi Ân cuối cùng cũng đợi được, sơ hở trong chiêu thức kiếm đạo của Thương Thiên rồi, Lôi Ân bây giờ, có thể mượn sức mạnh đã tích tụ, có thể tiến hành, phản kích tuyệt địa.

Nếu vận may của mình, tốt hơn một chút, không chừng, có thể mượn, sơ hở này của Thương Thiên, trực tiếp phá vỡ Thương Thiên, trong khoảnh khắc này, có thể lại phản áp chế Thương Thiên, như vậy mới là tốt nhất.

Nhưng Lôi Ân cũng biết, khả năng như vậy, rất nhỏ, bản năng chiến đấu của Thương Thiên, ý thức chiến đấu, đều rất tốt, Thương

Thiên vừa rồi, nên, bị ảnh hưởng bởi việc sử dụng bản năng chiến đấu, tự nhiên bắt đầu tấn công mạnh.

Nếu không, Thương Thiên nhất định sẽ tuần tự tiến dần, không nóng vội như vậy, dù sao, chiêu thức kiếm pháp của Thương Thiên, trong thực chiến, chưa đạt đến cảnh giới viên mãn, tự nhiên phải từng bước vững chắc, ổn định.

Nhưng thế gian này, không có có lẽ, hoặc nếu như, cơ hội này bây giờ, thuộc về Lôi Ân, Lôi Ân sao có thể, có bất kỳ sự nương tay nào.

Lôi Ân lúc này, nhìn thấy sơ hở xuất hiện, trong chiêu thức kiếm pháp của Thương Thiên, trực tiếp tung một cái, chủy thủ ngắn trong tay, trực tiếp từ tay trái ném sang tay phải, Lôi Ân dùng tay phải bắt lấy, sau đó cầm ngược chủy thủ.

Dùng sống dao của chủy thủ, giải phóng toàn bộ, sức mạnh đã âm thầm tích tụ, sau đó Lôi Ân, trực tiếp dùng chủy thủ, hướng về sơ hở trong chiêu thức kiếm pháp của Thương Thiên, trực tiếp đâm tới.

"Keng", một tiếng, binh khí va chạm, phát ra âm thanh chói tai.

Kiếm thế mà Thương Thiên tích tụ, vào lúc này, vì nguyên nhân sơ hở, trực tiếp đối mặt với, đòn phản công mà Lôi Ân, đã tích tụ từ lâu, lập tức bị chủy thủ của Lôi Ân, phá vỡ.

Lôi Ân lúc này, cảm nhận được, cỗ áp lực bao trùm trên đỉnh đầu, cỗ cảm giác khiến người ta ngạt thở, cuối cùng đã biến mất.

Lôi Ân lúc này, đã phá vỡ, kiếm thế mà Thương Thiên vẫn luôn tích tụ, Lôi Ân, có thể tiến hành phản kích tuyệt địa đại, có thể trong khoảnh khắc này, lại mượn sức mạnh của mình, áp đảo Thương Thiên, có thể lấy được một điểm hay không, hoàn toàn xem vào lúc này!

Lôi Ân sau khi phá vỡ kiếm thế mà Thương Thiên tích tụ, chủy

thủ trong tay thế đi không giảm, trực tiếp hướng về yếu hại của Thương Thiên, chân trái của Lôi Ân cũng không nhàn rỗi, trực tiếp một cú đá quét ngang hướng về bụng Thương Thiên, mang theo một cỗ âm thanh nổ vang, tàn nhẫn vô cùng.

Lôi Ân lúc này, khó khăn lắm, mới đợi được cơ hội, ngàn năm có một này, sao có thể, dễ dàng bỏ qua như vậy.

Tự nhiên phải mượn cơ hội tốt này, triệt để lật ngược tình thế, lấy được một điểm, cho nên Lôi Ân trực tiếp, song quản tề hạ.

Lôi Ân lúc này, trực tiếp đâm chủy thủ về phía Thương Thiên, chân cũng đá lên, không cho Thương Thiên cơ hội phản kích, thế tất phải ép Thương Thiên vào tình thế không thể phản kháng.

Đối với cơ hội này, Lôi Ân đã chờ đợi quá lâu rồi, Lôi Ân vừa ra tay, trực tiếp như mãnh hổ phản công, thế như sấm sét, động tác nhanh đến cực điểm.

Toàn bộ quá trình, hành vân lưu thủy, một mạch mà thành, xem Thương Thiên, làm sao phòng bị phản kích!

Thương Thiên lúc này, vào khoảnh khắc bị Lôi Ân phản kích, bị lực lớn từ chủy thủ ngắn, chấn văng thế đi của trường kiếm trong tay, chỉ giữ lại ba phần lực, dùng ra bảy phần.

Thuận thế phản kích, nhưng đòn phản kích của Lôi Ân lúc này, đã được chuẩn bị kỹ lưỡng từ lâu, vì khoảnh khắc này, khi Thương Thiên xuất hiện sơ hở sai lầm, trực tiếp áp chế Thương Thiên, khiến Thương Thiên không thể phản kháng.

Cho nên Thương Thiên mặc dù có lực có tâm, nhưng cũng khó mà vãn hồi thế suy, vì khi Thương Thiên định dùng trường kiếm trong tay chắn ngang, mượn lực nhảy ra khỏi chiến trường, lại cùng Lôi Ân đấu một hồi.

Lôi Ân, phảng phất đã tính toán trước, chủy thủ ngắn trong tay Lôi Ân, vừa mới phá vỡ lực của trường kiếm trong tay, Lôi Ân giống như một con rắn độc, lập tức theo sát, chủy thủ trực tiếp đâm tới, hạ bàn trực tiếp, lại cho một cú quét đường.

Thế tất phải ép mình vào đường cùng, khiến Thương Thiên không thể không mất một điểm.

Trận tỷ thí bây giờ, hoàn toàn là so đấu kỹ xảo chiến đấu, chưa đến mức so đấu linh lực thần thông đạo pháp, ai sử dụng trước, người đó tự nhiên thua, bị áp ở thế hạ phong, sẽ mất một điểm.

Nhưng Thương Thiên bây giờ, nếu không mất một điểm này, lấy được ba điểm trước, có thể quyết định thắng lợi của hiệp một, hiệp hai so đấu thần thông đạo pháp, cũng lấy ba điểm làm đỉnh, hai bên mỗi bên ba điểm, người có tổng điểm nhiều hơn, tự nhiên là người chiến thắng.

Cũng có nghĩa là, Thương Thiên chỉ cần ở hiệp hai, lại lấy được một điểm, Thương Thiên thắng chắc rồi, Lôi Ân, sẽ không còn cơ hội giãy giụa phản kháng nữa.

Chương 654

Cho nên Thương Thiên lúc này, sao có thể từ bỏ.

Nhưng bây giờ chỉ là tỷ thí, Thương Thiên cũng không tiện trực tiếp dùng chiêu thức liều mạng, một chiêu binh hành hiểm chiêu, làm như vậy, hoàn toàn vượt ra ngoài phạm vi tỷ thí, biến thành liều mạng.

Vừa rồi Lôi Ân liên tục mất hai điểm, cũng không làm như vậy, Thương Thiên sao có thể làm như vậy?

Hiện tại Thương Thiên, đối mặt với cảnh tượng trước mắt, trong lòng bất đắc dĩ vô cùng, chỉ có thể ký thác vào trường kiếm trong tay.

Vậy Thương Thiên bây giờ chỉ có thể dùng kỳ chiêu.

Thương Thiên bây giờ, lực cũ đã hết, lực mới chưa sinh, tuy còn lại ba phần, nhưng đối mặt với đòn tấn công mãnh liệt như vậy, sao có thể chống đỡ được?

Chỉ có thể phòng ngự một chỗ mà thôi.

Nghĩ đến đây, Thương Thiên chia ba phần sức mạnh làm hai, hai phần cho kiếm, một phần cho thân, cứng rắn đỡ đòn tấn công mãnh liệt của Lôi Ân, chỉ cần đỡ được đòn này, lực mới trong cơ thể lập tức sinh ra, vậy là có thể thoát khỏi hiểm cảnh này.

Mục đích của Lôi Ân, là trực tiếp ép Thương Thiên lui lại, hoặc sử dụng linh lực.

Nhưng bây giờ, Thương Thiên lại không làm như vậy, trực tiếp xuất ra một kỳ chiêu, trực tiếp làm ngược lại, cho dù chịu một cước của Lôi Ân, cũng được, cho nên chỉ để lại một phần lực cho thân, phòng ngự một cước của Lôi Ân.

Trọng điểm còn lại, Thương Thiên dồn hết lực vào trường kiếm.

Hơn nữa Thương Thiên lúc này, dùng xảo kình, trường kiếm chắn ngang, trúng ngay lưỡi dao chủy thủ, nhưng Thương Thiên lại không cứng rắn chống đỡ.

Ngay khoảnh khắc đó, Thương Thiên vận dụng đặc tính của kiếm, dẫn dắt lực đạo ra ngoài, nhưng sức mạnh của đối phương quá lớn, Thương Thiên cũng chỉ hóa giải được ba bốn phần.

Cùng lúc đó, cước phong của Lôi Ân đã đến, ống quần cuốn lên tiếng "vù vù", tựa như cuồng phong ập tới.

Cú đá chưa đến, Thương Thiên đã cảm nhận được một luồng gió lạnh.

Thương Thiên lập tức biết rằng, uy lực của cú đá này không hề nhỏ, nếu thật sự bị đá trúng, với thân thể chỉ giữ lại một phần sức lực này, khó tránh khỏi bị đá bay, rơi vào kết cục phải vận dụng linh lực của bản thân để hộ thể.

Nghĩ vậy, Thương Thiên cắn răng, trong giờ phút nguy cấp, tâm niệm vừa chuyển, trường kiếm trong tay liền rút ra ngoài, cả người lập tức xoay ngang, vừa vặn né được cú đá cuồng bạo đó.

Mọi chuyện nghe có vẻ dài dòng, nhưng thực tế chỉ xảy ra trong nháy mắt, chỉ thấy trên võ đài, hai người giao chiến một hiệp, chỉ một lần lướt qua nhau, trong chớp mắt đã kết thúc.

Lúc này, sau lưng Thương Thiên đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, trong lòng không khỏi thầm than một tiếng "nguy hiểm thật!" Quả thực là hiểm tượng hoàn sinh, không hề thua kém một trận sinh tử chiến.

Nếu trong lần giao thủ vừa rồi, hắn do dự dù chỉ một chút, hoặc đưa ra quyết định sai lầm, thì trận chiến một hiệp lớn này cũng đã kết thúc rồi.

May mà cuối cùng cũng qua được.

Nhưng Thương Thiên cũng không phải không trả giá, sức lực của bản thân đã cạn kiệt, lại cưỡng ép thoát thân, lúc này cơ thể truyền đến từng trận cảm giác bị phản phệ, khí huyết trong lồng ngực cuộn trào, mãi vẫn chưa thể bình tĩnh lại.

Nhưng trên bề mặt, Thương Thiên tự nhiên không thể để lộ ra, nếu không, ván này cũng sẽ rơi vào thế hạ phong, sắp thua đến nơi.

Đối mặt với Thương Thiên lúc này, Lôi Ân thấy một đòn vô công thì có chút lạnh lùng nói: "Lôi Ân huynh, thật sự đã cho ta một bài học sinh động!

Đây mới thật sự là hậu phát chế nhân, chờ đợi thời cơ, ta chỉ kém một chút nữa là thua trong tay huynh rồi!" Lôi Ân lúc này trong lòng phiền muộn tột độ, mãi mới tìm được một cơ hội như vậy, hắn cho rằng dù thế nào đi nữa, Thương Thiên cũng không thể né tránh, ván này chắc chắn thắng rồi, hắn đã lường trước được rằng Thương Thiên vừa rồi đang ở thời điểm lực cũ đã hết mà lực mới chưa sinh, lại thêm sơ hở trong kiếm pháp.

Đối mặt với một đòn chí mạng đã tích tụ từ lâu của hắn, chắc chắn sẽ bại không còn nghi ngờ.

Nhưng bây giờ, Thương Thiên lại một lần nữa thoát thân được, và còn không hề bị thương tổn gì.

Mặc dù hiện tại, hắn đã hoàn toàn xoay chuyển được cục diện, không còn bị Thương Thiên áp đảo nữa, nhưng đối với Lôi Ân, việc này không áp chế được Thương Thiên thì cũng là thất bại!

Nghĩ đến đây, Lôi Ân tự nhiên không khỏi phiền muộn, lúc này Thương Thiên lại dùng lời lẽ, tựa như đang dương oai diễu võ, ngoài mặt thì khen ngợi, nhưng thực tế lại đang làm giảm nhuệ khí của hắn.

Lôi Ân tự nhiên cũng không thể để Thương Thiên được như ý, lập tức đáp lại: "Thương Thiên huynh, vận khí không tệ, đối mặt với một đòn tuyệt sát như vậy của ta mà cũng né được, thật là người có phúc lớn a!" Lôi Ân lúc này, đem việc Thương Thiên có thể né được hoàn toàn quy cho vận khí, chứ không phải do Thương Thiên có bản lĩnh thật sự, nhưng thực tế, Lôi Ân cũng rõ ràng, đối mặt với đòn tuyệt sát vừa rồi, nếu không phải Thương Thiên ứng đối chỉ trong một phần nghìn giây, thì chắc chắn không thể né được, sao có thể nói là do vận khí?

Chương 655

Nhưng trên mặt nổi, tự nhiên phải nói như vậy, một là để đả kích Thương Thiên, không thể để uy phong của địch tăng, làm giảm chí khí của mình!

Thương Thiên nghe Lôi Ân đáp lời, chỉ cười nhạt, không để tâm.

Mặc dù vừa rồi đúng là có thành phần may mắn trong đó, nhưng một phần may mắn đó, thực tế lại là do chính Thương Thiên tích lũy được, nếu không có sự phân tích tích lũy đó, thật sự không thể né được.

Nghĩ vậy, trong lòng Thương Thiên cũng có vài phần may mắn.

Bởi vì vừa rồi, hắn chỉ còn lại ba phần sức lực, trong đó hai phần dồn vào trường kiếm trong tay, một phần còn lại dồn vào eo, trong hoàn cảnh đó, làm sao có thể sinh ra lực mới.

Muốn xoay người, đến cả chân cũng không thể động đậy.

Nhưng may mắn là, eo vẫn còn một phần sức lực, tuy rằng sắp tan biến, nhưng tư duy của Thương Thiên chuyển đổi kịp thời, không dùng một phần sức lực đó để đỡ cú đá của Lôi Ân.

Hắn trực tiếp mượn lại một phần sức lực đó để xoay người.

Lôi Ân vốn đã tích tụ sức mạnh từ lâu, chờ đợi cơ hội để tung ra đòn chí mạng, sức mạnh trong cơ thể tự nhiên tuôn ra ào ạt, tập trung vào chân và chủy thủ, công thế cuồng mãnh nhanh chóng, không cho người khác cơ hội thở dốc.

Cho nên khi Thương Thiên vừa xoay người, Lôi Ân căn bản không thu lại được sức mạnh, chỉ có thể trơ mắt nhìn cú đá của mình đá vào không khí, phát lực vào hư không.

Khi hắn quay người lại, Thương Thiên đã điều chỉnh xong bản thân, Lôi Ân cũng không còn cơ hội nữa.

Sở dĩ Thương Thiên không lập tức ra tay, là vì trong cơ thể, khí tức cuộn trào, vô cùng khó chịu, Thương Thiên phải cưỡng ép nén xuống, không để khí tức trào lên mặt.

Nếu để Lôi Ân nhìn ra manh mối, để Thu Thu phán định một điểm, cho dù không như vậy, Lôi Ân lại một lần nữa tấn công mạnh mẽ, Thương Thiên cũng có khả năng cao sẽ rơi vào thế hạ phong.

Vì vậy Thương Thiên lúc này, quyết định phải dùng miệng để trì hoãn, vào lúc này, vài câu nói có thể kéo dài thêm một chút thời gian.

Để cho cơ thể Thương Thiên từ từ bình phục lại.

Vì Thương Thiên vốn khí tức cuộn trào, lại cưỡng ép trấn áp, nên cần thời gian dài hơn để bình phục.

Nhưng tình cảnh trước mắt, Lôi Ân sau khi đáp lại một câu, đã chuẩn bị ra tay lần nữa, căn bản không muốn nói thêm lời thừa thãi với Thương Thiên.

Lôi Ân lúc này, không biết là có nhìn ra manh mối của Thương Thiên hay không, nhưng lòng quyết thắng rất tha thiết.

Nhưng dù thế nào, đối với Thương Thiên, đây đều là một tin không tốt.

Bởi vì Thương Thiên hiện tại, khí tức trong cơ thể không ổn định, sức mạnh sẽ phân tán, khó mà tập trung, lúc này đối mặt với Lôi Ân, khả năng thắng là cực kỳ thấp, trừ phi Lôi Ân phạm phải sai lầm nghiêm trọng.

Nhưng Thương Thiên cũng rất rõ ràng, muốn Lôi Ân phạm sai lầm nghiêm trọng, đó là chuyện căn bản không thể.

Bây giờ, xem thế của Lôi Ân, cũng căn bản không cho phép hắn nói thêm lời thừa thãi nữa, kéo dài thời gian đã không được.

Đối mặt với tình cảnh như vậy, chỉ có thể cứng đầu mà lên.

Nhưng Thương Thiên suy nghĩ trong lòng, liền xoay người, nhìn về phía Thu Thu, nói với Thu Thu đang ngồi cao trên khán đài: "Thu Thu tỷ, hiệp này, thực ra ta đã thua." Nói xong, Thương Thiên liền thả lỏng bản thân, một luồng trọc khí từ miệng Thương Thiên bay lên, tức thì Thương Thiên cảm thấy, toàn thân nhẹ nhõm, tựa như ăn phải tiên đan, thân nhẹ như yến, không cần phải nói là sảng khoái đến mức nào.

Sở dĩ Thương Thiên lựa chọn làm như vậy, là có sự cân nhắc của hắn, Thương Thiên đã suy nghĩ kỹ lưỡng, mới lựa chọn như vậy.

Thương Thiên cảm thấy, bây giờ mất một điểm, cũng không phải là chuyện không thể chấp nhận được.

Thương Thiên lúc này, là có sự cân nhắc kỹ lưỡng, Thương Thiên cảm thấy, bây giờ, không cần thiết vì một điểm, mà sống mái với Lôi Ân, chiến đấu đến cùng.

Bởi vì hiện tại, hắn vẫn đang dẫn trước, cứ để Lôi Ân thắng một ván, cũng không sao.

Hơn nữa, trong những trận tỉ thí tiếp theo, Thương Thiên phải giữ gìn trạng thái tốt, không thể vì cái nhỏ mà mất cái lớn.

Nếu như Thương Thiên không lựa chọn từ bỏ một điểm này, kéo theo khí huyết cuộn trào, cưỡng ép chiến đấu với Lôi Ân, không nói đến việc thắng lợi của Thương Thiên sẽ vì thế mà giảm xuống, khó thắng Lôi Ân, mà sau khi chiến đấu xong, đối mặt với những trận tỉ thí tiếp theo, cũng sẽ vì bản thân tiêu hao lớn, từ đó sinh ra ảnh hưởng bất lợi.

Chương 656

Nếu như may mắn thắng được Lôi Ân thì tốt, nếu thật sự thua, cục diện đó đối với Thương Thiên, sẽ vô cùng bất lợi.

Cho nên, bất kể cân nhắc thế nào, Thương Thiên hiện tại, từ bỏ một điểm, mới là lựa chọn tốt nhất.

Vào giờ phút cuối cùng, khi Thương Thiên từ bỏ một điểm, hắn không hề chế giễu Lôi Ân, Thương Thiên không nói, hắn cố ý nhường Lôi Ân một điểm.

Bởi vì làm như vậy, trước tiên là không phù hợp với sự thật, cũng không phù hợp với tính cách quang minh lỗi lạc của Thương Thiên, sẽ gây ra hiềm khích với Lôi Ân, bởi vì câu nói đó một khi đã nói ra, thật sự là quá vũ nhục người khác.

Cho nên Thương Thiên dù thế nào, cũng không thể nói ra những lời đó.

Lôi Ân lúc này, sau khi nghe thấy lời của Thương Thiên, trước tiên là không dám tin, cho rằng tai mình có vấn đề, nghe nhầm rồi!

Nhưng hiện thực trước mắt nói cho hắn biết, hắn không ở trong mơ, tai cũng không có vấn đề gì.

Thương Thiên thật sự đã nhận thua!

Nhưng Lôi Ân lại không hiểu chút nào, tại sao Thương Thiên lại chủ động nhận thua?

Phải biết rằng, Thương Thiên hiện tại, đã né được đòn phản công tuyệt địa tích tụ đã lâu của hắn, thành công thoát khỏi chiến trường.

Thương Thiên hiện tại lực mới đã sinh ra, Thương Thiên hiện tại, lại cùng hắn ở trên cùng một vạch xuất phát.

Dù thế nào, cũng không nên chủ động nhận thua đầu hàng a!

Lẽ nào vì Thương Thiên sợ thua quá thảm, từ đó cố ý nhận thua, nhường cho mình một điểm sao?

Ý niệm này vừa xuất hiện, Lôi Ân lập tức cảm thấy không thể, bởi vì Thương Thiên căn bản không phải loại người như vậy.

Thương Thiên cũng nên hiểu rằng, nếu làm như vậy, Lôi Ân sẽ chỉ ghi hận Thương Thiên, chứ không đi cảm ơn Thương Thiên.

Bởi vì một cường giả, thua là thua, thắng là thắng, không thể đảo ngược thắng bại, từ đó che mờ tâm linh của mình, một tu sĩ như vậy, e rằng sẽ phế đi.

Cho nên Lôi Ân cho rằng, Thương Thiên không thể nào cố ý thua cho mình, dùng cách này để nhận thua.

Hơn nữa, nếu Thương Thiên cố ý thua cho mình, cũng nên trong lúc chiến đấu, cố ý phạm sai lầm để lộ sơ hở, từ đó thua cho mình, không để Lôi Ân phát hiện, Thương Thiên cố ý thua.

Cho nên, hành vi của Thương Thiên hiện tại, Lôi Ân căn bản không hiểu rõ, không hiểu được, Thương Thiên rốt cuộc đang làm trò gì, rốt cuộc đang giở trò quỷ gì!

Bây giờ trong đầu Lôi Ân, chỉ hiện lên một ý niệm, đó là đi hỏi Thương Thiên, hỏi xem tại sao lại chủ động nhận thua như vậy, lẽ nào Thương Thiên sợ thua quá khó coi sao?

Lôi Ân sẽ không chấp nhận loại thắng lợi này!

Ngay khi Lôi Ân bước lên một bước, chuẩn bị tiến lên hỏi Thương Thiên.

Lúc này Thương Thiên, đột nhiên từ trong miệng thở ra một ngụm trọc khí, một luồng khí huyết cuộn trào, trong cơ thể Thương Thiên,

bắt đầu chậm rãi bình phục lại.

Thương Thiên không hề che giấu chút nào, cho nên Lôi Ân cũng cảm nhận được.

Một lúc sau, Lôi Ân mới hoàn toàn hiểu ra, tại sao Thương Thiên lại nhận thua với mình, trận tỉ thí này, Lôi Ân đã thắng.

Đó là vì Thương Thiên, không thể không nhận thua a!

Khí huyết trong cơ thể Thương Thiên cuộn trào quá dữ dội, hoàn toàn ảnh hưởng đến bản thân, lại thêm Thương Thiên không lập tức thở ra bình khí, ngược lại cưỡng ép áp chế, mới dẫn đến Thương Thiên, không thể không lựa chọn nhận thua.

Đối với hành vi này của Thương Thiên, Lôi Ân cũng tỏ ra thông cảm.

Thương Thiên chắc chắn có thể cưỡng ép áp chế khí huyết cuộn trào trong cơ thể, sau đó lại đấu với Lôi Ân một trận, xem ai thua ai thắng, nhưng Thương Thiên ở trạng thái này, khả năng thắng là rất thấp.

Cho nên Thương Thiên kéo dài thời gian, mới ở đó mở miệng nói chuyện, mượn cớ để bình ổn khí huyết cuồn cuộn trong lồng ngực, nhưng Lôi Ân chỉ muốn lập tức ra tay, sau khi đáp lại một câu, không có động tĩnh gì nữa, không cho Thương Thiên cơ hội, muốn ra tay.

Chương 657

Thương Thiên thấy vậy, biết không thể làm được, lại thêm sắp có mấy hiệp tỉ thí lớn, cho nên phải giữ gìn trạng thái, bây giờ đấu với Lôi Ân, thực sự là hành động không khôn ngoan.

Cho nên Thương Thiên mới lựa chọn chủ động nhận thua, nếu đặt Lôi Ân vào vị trí của Thương Thiên, Lôi Ân cũng sẽ lựa chọn làm như vậy.

Đến lúc này, Lôi Ân mới hoàn toàn hiểu ra, tại sao Thương Thiên lại chủ động nhận thua.

Về phần Thương Thiên đang diễn kịch, sợ Lôi Ân thua quá khó coi, cho nên cố ý nhường hắn.

Lôi Ân sẽ không tin, bởi vì với tính cách và nhân phẩm của Thương Thiên, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy, ít nhất Thương Thiên biết một chút tính tình của Lôi Ân, sẽ không dùng lời nói dối thiện ý này để lừa Lôi Ân.

Lôi Ân lúc này, cũng mới biết, tại sao Thương Thiên dưới đòn phản công tuyệt địa, mặc dù đã né được đòn tấn công của hắn.

Nhưng tại sao Thương Thiên lại biểu hiện như một người không có chuyện gì, căn bản không có khí tức suy yếu, hoặc khí huyết cuộn trào.

Bây giờ xem ra, toàn bộ là do Thương Thiên cưỡng ép áp chế.

Bởi vì Thương Thiên một khi biểu hiện ra, bị hắn áp chế ở thế hạ phong, cần phải hồi phục, mới có thể tiếp tục chiến đấu, như vậy Thương Thiên sẽ bị xử thua.

Cho nên hành động của Thương Thiên, là bất đắc dĩ.

Lôi Ân bây giờ, cuối cùng cũng gỡ lại được một điểm!

Nghĩ vậy, Lôi Ân trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chờ đợi sơ hở của Thương Thiên, nhưng chờ mãi mới chờ được, nếu cứ như vậy, công sức đổ sông đổ bể, bữa sáng e rằng đã định rồi, bởi vì trong trận chiến tiếp theo, Thương Thiên e rằng sẽ không có sơ hở, tiếp tục áp chế hắn.

May mà, sự tình xuất hiện chuyển biến, một hiệp đối quyết, kết quả cuối cùng, Thương Thiên đã thắng, được một điểm.

Mặc dù bây giờ, hắn đang lạc hậu so với Thương Thiên, nhưng vẫn tốt hơn là bị kéo dãn ba điểm, ít nhất, bây giờ hy vọng thắng Thương Thiên, là rất lớn, cho nên tâm trạng của Lôi Ân, không tệ.

Bây giờ, Lôi Ân cần phải chờ một lát, chờ Thương Thiên bình phục xong, khôi phục trạng thái tốt, là có thể bắt đầu cuộc tỉ thí thần thông đạo pháp!

Lôi Ân đối với trận tỉ thí thần thông đạo pháp này, rất là để ý.

Bởi vì từ trong cuộc tỉ thí thần thông đạo pháp, Lôi Ân có thể cảm nhận được, trình độ linh lực hiện tại của Thương Thiên, rốt cuộc là như thế nào, cũng có thể cảm nhận rõ, trình độ kiếm đạo hiện tại của Thương Thiên, rốt cuộc ra sao!

Cho nên đối với cuộc tỉ thí thần thông đạo pháp với Thương Thiên, Lôi Ân rất có hứng thú, huống chi, trước mặt Lôi Ân, còn có vụ cá cược mua bữa sáng kia!

Mỗi lần nghĩ đến đây, Lôi Ân không khỏi một trận ưu thương, sao lại đặt ra vụ cá cược này chứ?

Thật là một bước sẩy chân thành nghìn cổ hận a!

Lúc này Thu Thu, ngồi cao trên võ đài, nghe thấy lời chủ động

nhận thua của Thương Thiên, cũng khiến Thu Thu có chút kinh ngạc, tại sao Thương Thiên lúc này, lại đột nhiên trực tiếp chủ động nhận thua?

Rốt cuộc đang giở trò quỷ gì?

Lẽ nào Thương Thiên đang cố ý nhận thua, nhường Lôi Ân một điểm sao?

Trận chiến giữa Thương Thiên và Lôi Ân, Thu Thu vẫn luôn quan sát kỹ lưỡng, giữa hai người, mặc dù không dùng đến linh lực thần thông đạo pháp, nhưng cuộc so tài về kỹ xảo chiến đấu và bản năng, cũng vô cùng đặc sắc.

Thu Thu vừa thấy, tiết tấu tấn công của Thương Thiên tăng nhanh, liền hiểu Thương Thiên đã nóng vội, bởi vì kiếm đạo của Thương Thiên, mặc dù đã luyện cơ sở kiếm pháp đến cảnh giới cơ bản đại viên mãn vô khuyết, nhưng đó cũng chỉ là luyện tập mà thôi.

Không có thực chiến a!

Cho nên Thương Thiên hiện tại, khi chiến đấu, trong chiêu thức kiếm pháp, sẽ xuất hiện một số sơ hở, may mà Thương Thiên có thể vừa chiến đấu vừa hoàn thiện.

Từ đầu đến cuối, Thương Thiên đều áp đảo Lôi Ân, chỉ cần cứ tiếp tục ổn định như vậy, không cho Lôi Ân cơ hội, thì Thương Thiên gần như đã thắng chắc rồi.

Nhưng Thương Thiên lại nóng vội, muốn nhanh chóng giải quyết trận đấu, nhưng với chiêu thức kiếm pháp hiện tại của Thương Thiên, một khi tấn công tăng nhanh, tiết tấu dồn dập, thì sẽ xuất hiện sơ hở, Lôi Ân qua sự huấn luyện ma quỷ của Thu Thu, cũng nhất định đang chờ đợi, sẽ tìm kiếm mọi cơ hội có thể phản công.

Chương 658

Sự thật, quả đúng không ngoài dự liệu của Thu Thu, Lôi Ân tích tụ đã lâu, trực tiếp bắt đầu phản công quyết liệt, đánh cho Thương Thiên một đòn bất ngờ, tiết tấu tấn công của Thương Thiên, trực tiếp mất hết.

Sắp thua rồi, nhưng vào giờ phút cuối cùng, Thương Thiên lại chống đỡ được, không thua, ngược lại khiến Thu Thu có chút bất ngờ.

Cứ tưởng Thương Thiên quả nhiên có vài phần bản lĩnh, trận đấu phải tiếp tục một lúc, mới có thể phân thắng bại, không chừng, thật sự có thể liên tiếp giành được ba điểm.

Mặc dù vừa rồi Lôi Ân, là do vô tâm chiến đấu, khinh địch mất điểm, nhưng mất là mất rồi, không có gì để nói.

Nhưng bây giờ, Thương Thiên cũng chủ động nhận thua, mất điểm, đây là tình huống gì?

Ở đây, không thể tồn tại tình huống chủ động nhận thua, Thu Thu lập tức, phải giáo huấn Thương Thiên cho tốt, đừng để hành động của Thương Thiên, vũ nhục Lôi Ân, khiến Lôi Ân không chịu nổi, ở đây, hành động của Thương Thiên cũng không được phép.

Thu Thu, đang chuẩn bị tiến lên, giáo huấn Thương Thiên cho tốt.

Lại nhìn thấy Thương Thiên, thở ra một ngụm trọc khí.

Lúc này, Thu Thu cũng hiểu ra, tại sao Thương Thiên lại chủ động nhận thua, là thật sự thua, chứ không phải nhường nước, Thương Thiên cũng là bất đắc dĩ phải nhận thua.

Suy nghĩ, là đã sai, hiểu lầm hành động của Thương Thiên, Thương Thiên không hề vũ nhục Lôi Ân.

Bởi vì lúc này Thu Thu cũng nhìn thấy, Thương Thiên lúc này, đang chậm rãi thở ra một ngụm trọc khí, đang bình ổn khí tức cuồng bạo cuồn cuộn trong lồng ngực.

Trong một thoáng, Thu Thu hiểu ra, Thương Thiên đang bình ổn khí tức trong cơ thể, là vì Thương Thiên vừa rồi, trong lúc chiến đấu với Lôi Ân, đã bị đòn phản công tuyệt địa của Lôi Ân áp chế.

Cho nên Thương Thiên lúc này, lựa chọn chủ động nhận thua, là chuyện bất đắc dĩ, không phải Thương Thiên cố ý làm vậy.

Nghĩ vậy, Thu Thu cũng cảm thấy vô cùng cạn lời, bởi vì tên này diễn kịch, ngay cả mình cũng bị lừa.

Chắc hẳn Thương Thiên muốn cưỡng ép nén xuống khí tức trong cơ thể, sau đó từ từ bình phục, nhưng Lôi Ân căn bản không cho Thương Thiên nhiều thời gian, muốn tiếp tục ra tay với Thương Thiên.

Thương Thiên lúc này, đang ở trong trạng thái không tốt, đối mặt với đòn tấn công của Lôi Ân, chắc chắn cực kỳ khó chống đỡ, xác suất thắng Lôi Ân cực kỳ nhỏ.

Lại thêm, sắp có trận tỉ thí, cho nên Thương Thiên mới lựa chọn chủ động nhận thua, để giữ gìn trạng thái tốt, cũng không đi tự chuốc khổ ăn.

Hiểu ra điểm này, Thu Thu nhìn về phía Lôi Ân, rồi bắt đầu cao giọng tuyên bố với hai người bên dưới, "Hiệp này, Lôi Ân thắng, được một điểm, một so với hai tạm thời lạc hậu so với Thương Thiên, bây giờ nghỉ ngơi mười phút, bắt đầu trận đối quyết thần thông đạo pháp tiếp theo!" Tuyên bố xong, Thu Thu cảm thấy có chút phiền muộn, bởi vì mình lại không nhìn ra, Thương Thiên đang cố ý áp chế khí tức cuồn cuộn trong cơ thể.

Mặc dù có liên quan đến việc thực lực hiện tại của mình đang ở thời điểm suy yếu, nhưng dù sao cũng là Thôn Thiên Ma Sư a!

Cảnh giới cao thâm.

Lại không cảm nhận được, có chút tức giận, tên Thương Thiên này, lại dám ở dưới mí mắt mình, cưỡng ép áp chế bản thân, không để lộ ra đang ở thế yếu, không để mình phán quyết Thương Thiên ở thế hạ phong, hiệp này Lôi Ân được điểm, đây là đang gian lận a!

Nhưng suy nghĩ lại, Thu Thu đè nén xuống, mình cũng không phải người thích soi mói tiểu tiết, cũng thôi đi, chỉ hơi có chút không vui, dù sao bây giờ, Thương Thiên cũng đã chủ động nhận thua, truy cứu nữa, cũng không có ý nghĩa thực tế.

Nghĩ vậy, Thu Thu lại một lần nữa nhìn về phía hai người bên dưới, lúc này Thương Thiên, đang ngồi xếp bằng, nhắm mắt điều tức.

Lôi Ân thì, đứng đó không có việc gì làm, bởi vì Lôi Ân không cần phải hồi phục bản thân.

Ngược lại rất nhàn rỗi.

Thu Thu cho mười phút nghỉ ngơi, chủ yếu cũng là để Thương Thiên tu dưỡng điều tức, nếu không Thu Thu đã sớm để hai người, lập tức bắt đầu trận tỉ thí thần thông đạo pháp tiếp theo rồi.

Thu Thu mong chờ nhất, chính là trận tỉ thí thần thông đạo pháp của hai người, bởi vì đó mới là đặc sắc nhất, mới là sức mạnh của một tu sĩ, chứ không phải so tài kỹ năng chiến đấu.

Mặc dù kỹ năng chiến đấu cũng rất quan trọng, nhưng làm sao có thể đặc sắc bằng cuộc tỉ thí thần thông đạo pháp a!

Cho nên Thu Thu mong chờ nhất, chính là trận tỉ thí thần thông đạo pháp của Thương Thiên và Lôi Ân.

Thu Thu đối với kiếm đạo của Thương Thiên, cũng phải xem xét kỹ lưỡng, Thương Thiên hiện tại, trình độ kiếm đạo, rốt cuộc như thế nào, có bao nhiêu bản lĩnh.

Chương 659

Về phần Lôi Ân, Thu Thu thì không mấy quan tâm, bởi vì thủ đoạn của Lôi Ân, là do Thu Thu một tay huấn luyện, đối với Lôi Ân rốt cuộc có bao nhiêu cân lượng, có những thủ đoạn gì, Thu Thu đều rõ ràng.

Bây giờ Thu Thu, nhìn Thương Thiên và Lôi Ân bên dưới, tự nhiên chỉ muốn biết, thực lực của Thương Thiên rốt cuộc như thế nào, kiếm đạo của Thương Thiên, rốt cuộc ra sao.

Nhưng Thương Thiên đã lĩnh ngộ được phương hướng đại đạo của bản thân, nên tu hành lại từ đầu, cho nên đối với Thương Thiên, Thu Thu muốn biết nhất, chính là trình độ kiếm đạo của Thương Thiên, rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Bởi vì Thu Thu cũng đã thấy Thương Thiên, luyện tập kiếm pháp, lúc luyện tập kiếm pháp đó, uy lực không tầm thường, không biết thực chiến thật sự, kiếm pháp của Thương Thiên, rốt cuộc sẽ như thế nào!

Lúc này, Thương Thiên thì ngồi xếp bằng trên võ đài, nhắm hai mắt, ở đó điều tức bản thân, đối với mười phút nghỉ ngơi mà Thu Thu cho.

Thương Thiên cũng rất vui mừng, có mười phút thời gian, chắc chắn có thể điều tức tốt rồi.

Thậm chí, Thương Thiên chỉ cần mười mấy hơi thở, là có thể bình ổn lại, bởi vì cũng không phải bị trọng thương, chỉ là khí tức cuồn cuộn, lại thêm Thương Thiên cưỡng ép áp chế, dẫn đến càng ngày càng kịch liệt mà thôi.

Nếu chiến đấu, sẽ trở thành gánh nặng, đó sẽ là mãi mãi không thể

điều tức tốt, lại thêm chiến đấu, e rằng sẽ càng ngày càng nặng.

Cho nên Thương Thiên không có cách nào, chỉ có thể lựa chọn chủ động nhận thua, nếu không Thương Thiên chắc chắn sẽ không nhận thua.

Nếu liên tiếp giành được ba điểm, như vậy Thương Thiên, có thể nói, đối với trận tỉ thí này, đã thắng hơn một nửa rồi.

Đối với thắng lợi cuối cùng, cũng là trong tầm tay.

Lôi Ân, dù có thế nào, cũng không thể lật mình.

Bây giờ, Thương Thiên ngoài việc một bên điều tức, cũng đang một bên suy nghĩ, chiến lược chiến đấu tỉ thí thần thông đạo pháp tiếp theo.

Trận tỉ thí thần thông đạo pháp tiếp theo, tự nhiên mỗi người xuất ra ba chiêu thần thông đạo pháp để tỉ thí, phải khống chế linh lực ở Thông Thần trung kỳ, là vì, đây chỉ là tỉ thí mà thôi, chứ không phải sinh tử chiến.

Chỉ là giao lưu tỉ thí với nhau, tự nhiên là đối đầu với sở học của bản thân, không phải chiến đấu, mọi người chỉ cần phóng ra thần thông đạo pháp sở học của mình, khống chế linh lực ở cùng một trình độ, sau đó để thần thông đạo pháp va chạm.

Như vậy tự nhiên có thể biết được, rốt cuộc ai học tập lĩnh ngộ thần thông đạo pháp mạnh hơn, lúc này, tỉ thí tự nhiên cũng không phải là linh lực và tu vi, mà là thần thông đạo pháp.

Khống chế linh lực ở cảnh giới Thông Thần, cũng là để giảm bớt sự biến động của trận chiến, nếu không một khi ra khỏi đại trạch viện, nếu thật sự bị Thương Thiên và Lôi Ân đại chiến, e rằng sẽ bị hủy diệt trực tiếp.

Võ đài này, e rằng không thể chịu đựng được trận chiến của

Thương Thiên và Lôi Ân.

Cho nên mới là phương thức tốt nhất.

Cho nên Thương Thiên hiện tại, đối mặt với trận chiến sắp tới, tự nhiên phải chuẩn bị tốt, đối sách tốt.

Nghĩ một chút, phải làm thế nào mới có thể chiến thắng Lôi Ân, trực tiếp chiến thắng Lôi Ân.

Đây mới là điều mà Thương Thiên hiện tại cần phải cân nhắc, nếu chiến thắng Lôi Ân, như vậy sau này việc mua đồ ăn, đều có thể giao cho Lôi Ân làm, Thương Thiên nghĩ đến đây, cảm thấy, thật là sung sướng a!

Lúc này điều dưỡng, Thương Thiên nhất tâm nhị dụng, là vì thời gian quá dư dả, đừng nói là nhất tâm nhị dụng, nhất tâm tam dụng, Thương Thiên cũng có thể khôi phục bản thân.

Cho nên Thương Thiên trận này, mới có thể không hề sợ hãi, một bên điều tức bản thân, một bên suy nghĩ, sách lược đối phó Lôi Ân, tâm niệm Thương Thiên chuyển động, đối với việc làm thế nào để đối phó Lôi Ân, trong lòng Thương Thiên, đã có chút manh mối.

Hiện tại Thương Thiên, kế đã nảy ra trong lòng, đối với trận tỉ thí thần thông đạo pháp tiếp theo với Lôi Ân, rốt cuộc nên làm thế nào để chiến thắng Lôi Ân, trong lòng Thương Thiên, đã có một ý tưởng đại khái.

Thương Thiên cảm thấy, phải dùng chiến thuật Điền Kỵ đua ngựa, dùng chiêu thức kiếm đạo mạnh nhất, để đối chiến với chiêu thức yếu nhất của Lôi Ân, dùng chiêu thức yếu nhất, để tiêu hao chiêu thức mạnh nhất của Lôi Ân.

Bởi vì hiện tại tỉ số của Thương Thiên, đang là hai so với một dẫn trước Lôi Ân, cho nên Thương Thiên hoàn toàn không cần lo lắng, sẽ

vì mất trước một điểm, từ đó trực tiếp thua trận tỉ thí, Thương Thiên hoàn toàn có thể thực hiện chiến thuật này.

Thương Thiên lúc này quyết định, lát nữa hiệp đầu tiên của trận tỉ thí thần thông đạo pháp, sẽ sử dụng ra chiêu yếu nhất, thần thông kiếm đạo, thức thứ nhất của 《Hỏa Kiếm Quyết》, chiêu Kiếm Thượng Hỏa Quang, đây là chiêu thức nhập môn của 《Hỏa Kiếm Quyết》, uy lực chỉ có thể coi là trung bình.

Thương Thiên cảm thấy, với tính cách hiện tại của Lôi Ân, lại thêm tỉ số của Lôi Ân, đang lạc hậu so với Thương Thiên, như vậy Lôi Ân, chắc chắn sẽ trong trận tỉ thí thần thông đạo pháp tiếp theo, chắc chắn sẽ nóng lòng, muốn giành trước một điểm, để san bằng tỉ số.

Cho nên Lôi Ân, trong trận tỉ thí thần thông đạo pháp tiếp theo, chắc chắn sẽ xuất chiêu đầu tiên, dùng uy lực mạnh nhất, muốn giành trước một điểm, hoàn toàn đứng cùng một vạch xuất phát với Thương Thiên.

Chương 660

Lúc đó, Thương Thiên vừa hay có thể dùng ra chiêu thức yếu nhất trong kiếm đạo, Kiếm Đạo Hỏa Quang, vừa hay có thể đi tiêu hao, chiêu thức mạnh nhất của Lôi Ân, nhường Lôi Ân một điểm.

Trong hai hiệp tiếp theo, Thương Thiên có thể ở hiệp thứ hai, dùng ra chiêu mạnh nhất, chiến thắng chiêu có uy lực trung bình của Lôi Ân.

Hiệp thứ ba, Thương Thiên có thể lợi dụng, chiêu có uy lực trung bình, để chiến thắng chiêu có uy lực yếu nhất của Lôi Ân.

Cứ như vậy, Thương Thiên được bốn điểm, chắc chắn thắng không còn nghi ngờ, Lôi Ân chắc chắn thua không còn nghi ngờ, nghĩ vậy, trong lòng Thương Thiên vô cùng hưng phấn, cảm thấy đại cục đã định, nhưng Thương Thiên không hề sơ suất, bởi vì thế cục trên đời đều biến hóa khôn lường.

Chỉ cần một chút không chú ý, sẽ nảy sinh, những biến hóa không ngờ, cho nên Thương Thiên cũng không thể xem thường Lôi Ân, phải luôn luôn đề phòng, tuyệt đối không thể lơ là, lúc này, Thương Thiên đã nghĩ xong, phương pháp chiến đấu, tâm trạng cũng thả lỏng.

Bắt đầu dùng toàn bộ tâm thần, khôi phục khí tức cuồn cuộn trong cơ thể, sau đó lại điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, sau đó cho Lôi Ân một ảo giác, để Lôi Ân cho rằng.

Thương Thiên sẽ ở chiêu đầu tiên, trực tiếp sử dụng ra chiêu mạnh nhất, trực tiếp kéo dãn tỉ số, sau đó dùng điều này để mê hoặc Lôi Ân, để Lôi Ân có xác suất lớn hơn, ở chiêu đầu tiên, đi phóng ra chiêu mạnh nhất, để tỉ thí với mình.

Bởi vì Thương Thiên chắc chắn, Lôi Ân không dám đánh cược,

Lôi Ân tuyệt đối sẽ không, để Thương Thiên giành thêm một điểm nữa, nếu không với tỉ số ba so với một, Lôi Ân khó mà lật kèo.

Cho nên trong trận tỉ thí thần thông đạo pháp tiếp theo, Lôi Ân chắc chắn sẽ, dùng ra chiêu thức mạnh nhất, Thương Thiên, vừa hay có thể dùng, chiêu yếu nhất để tiêu hao, tiêu hao đi, chiêu mạnh nhất của Lôi Ân.

Cho nên Thương Thiên lúc này, hoàn toàn thả lỏng tâm thần, đang chờ đợi, mười phút trôi qua, sau đó bắt đầu trận tỉ thí thần thông đạo pháp tiếp theo.

Thương Thiên tin rằng, thắng lợi cuối cùng, nhất định sẽ thuộc về mình.

Bây giờ, chỉ cần âm thầm chờ đợi thời gian là được.

Ở một bên, Lôi Ân cũng không hề nhàn rỗi, trong lòng cũng đang cẩn thận suy tính, hắn cũng cảm nhận được, Thương Thiên hiện tại, đang nhắm mắt điều tức, đang bắt đầu dưỡng tinh súc duệ.

Muốn điều chỉnh trạng thái của bản thân đến mức tốt nhất, trạng thái hoàn hảo nhất.

Nghĩ đến đây, Lôi Ân cũng không hề nhàn rỗi, cũng ngồi xếp bằng xuống, cũng bắt đầu nhắm mắt điều tức tâm thần, để mình đạt đến trạng thái tốt nhất.

Đồng thời trong lòng Lôi Ân, đang suy tính, trong trận tỉ thí thần thông đạo pháp tiếp theo, rốt cuộc phải làm thế nào, để đối phó Thương Thiên, mới có thể giành được thắng lợi thật sự.

Bây giờ, mặc dù đã gỡ lại được một điểm, nhưng hiện tại, hắn đang với tỉ số một so với hai lạc hậu so với Lôi Ân, chỉ cần để Thương Thiên thắng thêm một ván nữa, như vậy xác suất thua, sẽ lớn hơn.

Để đối phó với tình huống này xảy ra, Lôi Ân cảm thấy, cần phải hạ quyết tâm.

Trận đầu tiên của trận tỉ thí thần thông đạo pháp, dù thế nào, cũng phải thắng.

Cho nên Lôi Ân dự định, trận đầu tiên của trận tỉ thí thần thông đạo pháp, trực tiếp xuất động chiêu thức mạnh nhất, chiêu đầu tiên của Thương Thiên, chắc chắn sẽ là trung bình, không thể nào tung ra chiêu thức lợi hại nhất của mình.

Nhưng để phòng ngừa vạn nhất, phải dùng chiêu thức mạnh nhất, giành trước một điểm, không thể dùng chiêu thức mạnh hơn, để tránh xảy ra bất ngờ, nếu đoán sai, Thương Thiên cũng dùng chiêu thức mạnh nhất, muốn giành trước một điểm, vậy thì toi rồi.

Chiêu thức mạnh hơn sợ xảy ra bất ngờ, sợ Thương Thiên cũng dùng chiêu thức mạnh hơn, và đánh hòa với mình, bây giờ tỉ số của Thương Thiên đang dẫn trước, bất kể Thương Thiên thắng, hay hòa, đều là điều Thương Thiên mong muốn.

Cho nên, Lôi Ân cảm thấy, để vạn vô nhất thất, cần phải ở hiệp đầu tiên, trực tiếp thi triển ra thần thông đạo pháp mạnh nhất, trực tiếp giành điểm, san bằng tỉ số, như vậy, áp lực chắc chắn sẽ giảm bớt, và lại đứng cùng một vạch xuất phát với Thương Thiên, lợi ích rất lớn!

Nghĩ vậy, chủ ý trong lòng Lôi Ân đã định.

Lôi Ân nào biết, vì điều này, hắn đã đi đến thất bại, đưa ra một quyết định chính xác a!

Thương Thiên chờ đợi, chính là Lôi Ân đưa ra lựa chọn này!

Lúc này, Thu Thu ngồi cao trên võ đài, nhìn Thương Thiên và Lôi Ân hai người bên dưới, đều đang ngồi xếp bằng, điều chỉnh tinh khí

thần đến mức tốt nhất.

Nhưng điều này, chẳng có gì đáng xem cả, Thu Thu lập tức cảm thấy, thật nhàm chán, tư duy không khỏi bắt đầu bay bổng.

Nghĩ đến hai ngày sau đại hội đoạt bảo ở Thu Nguyệt Thành, đó mới là một ngày thú vị a!

Hiện tại trong Thu Nguyệt Thành, có rất nhiều tu sĩ, đều từ các nơi bên ngoài chạy đến, toàn bộ lữ quán của Thu Nguyệt Thành, đều đã chật kín, nhiều người chỉ có thể ngủ trên đường phố.

Chương 661

Nhiều hơn nữa, thậm chí còn qua đêm ngoài thành, đang chờ đợi hội đoạt bảo bắt đầu, đó là một lễ hội cuồng nhiệt a!

Thông qua chiến đấu, cướp đoạt bảo vật của đối phương, giết đi là có thể giành được toàn bộ gia sản của đối phương, những người tham gia hội đoạt bảo này, đa số đều là những kẻ liều mạng mạnh mẽ, nếu không cũng không dám tham gia.

Thu Thu thì đối với trận chiến hội đoạt bảo này, vô cùng mong đợi, đến lúc đó, nhất định sẽ rất náo nhiệt, có thể kiến thức được rất nhiều.

Hơn nữa, có thể từ trong hội đoạt bảo, kiếm được mấy chục triệu linh thạch, thật là sung sướng a!

Lúc này Thu Thu, đang đắm chìm trong sự mong đợi, lại bỏ qua sự trôi qua của thời gian!

Mãi cho đến khi Thương Thiên ngồi xếp bằng điều tức xong, Thương Thiên đứng dậy, cảm thấy thời gian cũng gần hết rồi!

Nhưng tại sao Thu Thu không hô, "tỉ thí bắt đầu nhỉ?" Nghĩ vậy, Thương Thiên ngẩng đầu nhìn Thu Thu đang ngồi cao trên đó, Thương Thiên gọi với Thu Thu: "Thu Thu tỷ, đến giờ rồi, trận tỉ thí nửa sau, có thể bắt đầu rồi!" Thương Thiên vừa gọi xong, Thu Thu mới như tỉnh mộng, mới phát giác ra, hóa ra, đã đến giờ, Thu Thu mới ngồi ngay ngắn, ho khan một tiếng, làm ra vẻ nghiêm túc, nói với Thương Thiên và Lôi Ân bên dưới: "Được rồi, bây giờ mười phút nghỉ ngơi, đã hết, bây giờ ta tuyên bố, trận tỉ thí thần thông đạo pháp, chính thức bắt đầu, hai người, hãy dùng thần niệm truyền cho ta nghe thần thông đạo pháp mà mình cần thi triển, chỉ có thể lựa chọn ba đạo

thần thông đạo pháp cùng nguồn gốc, ba thức phân thắng bại, sau đó là có thể bắt đầu rồi!" Đối với Thương Thiên, chắc chắn sẽ chọn ba đại kiếm chiêu, hơn nữa, Thương Thiên hiện tại, cũng chỉ biết ba đại kiếm chiêu của 《Hỏa Kiếm Quyết》, ba đại kiếm chiêu này, đều xuất từ 《Hỏa Kiếm Quyết》, tự nhiên là cùng nguồn gốc, ba đại kiếm chiêu phân biệt là, Kiếm Thượng Hỏa Quang, Triêu Thiên Hỏa Kiếm, Kiếm Hỏa Loạn Thanh.

Thương Thiên lúc này, cũng bắt đầu dùng thần niệm truyền âm cho Thu Thu, báo cho Thu Thu nghe ba đại kiếm chiêu của 《Hỏa Kiếm Quyết》, Kiếm Thượng Hỏa Quang, Triêu Thiên Hỏa Kiếm, Kiếm Hỏa Loạn Thanh.

Lúc này Lôi Ân, cũng đứng dậy, nhìn Thu Thu, báo cho Thu Thu ba chiêu thần thông đạo pháp mà mình lựa chọn.

Bây giờ, Thương Thiên và Lôi Ân có thể chính thức bắt đầu.

Lôi Ân và Thương Thiên lúc này, thì đứng ở hai bên võ đài, chỉ chờ Thu Thu một tiếng ra lệnh, sau đó liền tự mình vận chuyển thần thông đạo pháp, rồi bắt đầu tỉ thí!

Thu Thu sau khi nhận được chiêu thức thần thông đạo pháp của hai người, liền bắt đầu tuyên bố với hai người bên dưới: "Bây giờ, trận tỉ thí thần thông đạo pháp, chính thức bắt đầu!" Lúc này Thương Thiên và Lôi Ân, vào khoảnh khắc đó, đã lựa chọn ra tay!

Ngay khoảnh khắc Thu Thu tuyên bố, trận tỉ thí bắt đầu, hai người lập tức vận hành thần thông đạo pháp của mình, vào lúc này, giành được tiên cơ, là vô cùng quan trọng!

Ai ra chiêu trước, người đó có khả năng giành được thắng lợi.

Bây giờ Thương Thiên lập tức vận hành chiêu thức kiếm thứ nhất của 《Hỏa Kiếm Quyết》, Hỏa Thượng Kiếm Quang, là để diễn kịch

cho Lôi Ân xem, mặc dù Thương Thiên đã sớm quyết định, chiêu đầu tiên, sẽ dùng chiêu yếu nhất, trước tiên tiêu hao đi chiêu mạnh nhất của Lôi Ân, trước tiên trực tiếp nhường Lôi Ân một điểm.

Nhưng Thương Thiên cũng không thể biểu hiện ra vẻ lơ là, cần phải biểu hiện ra dáng vẻ toàn lực ứng phó, nếu không, nếu để Lôi Ân, nhìn ra manh mối.

Lôi Ân đột nhiên thay đổi chiêu thức, dùng chiêu có uy lực mạnh hơn, không dùng chiêu có uy lực lớn nhất, như vậy Thương Thiên lại có khả năng sẽ thua!

Cho nên, sở dĩ Thương Thiên cũng chăm chú như vậy, tất cả đều làm cho Lôi Ân xem.

Lôi Ân quả thực như Thương Thiên hy vọng, chỉ thấy Thương Thiên lúc này, toàn thân khí thế bùng nổ đến đỉnh điểm, một vầng trăng tròn xuất hiện trong tay hắn, tỏa ra ánh trăng xanh biếc, phát ra khí tức nguy hiểm vô cùng!

Lôi Ân lúc này, quyết định dùng thần thông đạo pháp mạnh nhất, Viên Nguyệt Trảm, để đối phó với thần thông đạo pháp của Thương Thiên, dù thế nào, thắng lợi lần này, Lôi Ân, đều phải nắm trong tay.

Nếu không, Lôi Ân có khả năng lớn sẽ thua Thương Thiên!

Thương Thiên lúc này, thì vận chuyển chiêu thức kiếm thứ nhất của 《Hỏa Kiếm Quyết》, Hỏa Thượng Kiến Quang, một chiêu có uy lực yếu, là để cho người ta lĩnh ngộ.

Chỉ thấy Thương Thiên lúc này, tam xích trường kiếm trong tay rung động, chỉ ngang trời, kiếm khí trong kiếm tuôn trào, uy thế lăng lệ, một điểm hỏa quang, bùng nổ trên kiếm, tràn đầy uy lực thôn phệ, một luồng nhiệt độ nóng bỏng, lan tỏa trong không khí.

Chiêu thức kiếm thứ nhất của Thương Thiên 《Hỏa Kiếm

Quyết》, Hỏa Thượng Kiếm Quang.

Trong đó, Thương Thiên để lĩnh ngộ ra sức mạnh của hỏa diễm, đã phải tốn rất nhiều công sức, mới lĩnh ngộ được sức mạnh của hỏa diễm, luyện tập rất lâu, mới có thể kết hợp nó với chiêu kiếm và kiếm khí, từ đó mới có thể phóng ra một chiêu, Hỏa Thượng Kiếm Quang.

Lúc này, hai người vận hành thần lực, đều khống chế ở cảnh giới Thông Thần trung kỳ, bao gồm cả Thương Thiên cũng vậy, duy trì ở mức trung kỳ của tu sĩ cảnh giới Thông Thần bình thường.

Nếu không Thương Thiên nếu như lách luật, như vậy Thương Thiên trăm phần trăm thắng, Lôi Ân sẽ không có bất kỳ cơ hội thắng nào, bởi vì tu hành 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》 Thương Thiên, không phải là tu sĩ bình thường có thể so sánh, linh lực trong cơ thể, so với tu sĩ bình thường, không biết nhiều hơn bao nhiêu lần.

Hơn nữa, Thương Thiên hiện tại, chưa tu hành viên mãn 《Thiên Chùy Bách Luyện Quyết》!

Thương Thiên không lách luật, cũng không thèm lách luật như vậy, dùng linh lực của tu sĩ cảnh giới Thông Thần trung kỳ, bình thường nhất.

Lôi Ân và Thương Thiên lúc này, đồng thời xuất chiêu, trường kiếm trong tay Thương Thiên vung lên, một đạo kiếm mang hình lửa, như gió lốc, chém về phía Lôi Ân.

Chương 662

Lôi Ân lúc này, Viên Nguyệt Trảm thi triển ra, nhưng mơ hồ cảm thấy, dường như có một chút, không đúng chỗ nào, nhưng rốt cuộc là chỗ nào, không đúng, lại không nói ra được.

Mắt thấy lúc này chiêu kiếm của Thương Thiên chém tới, cũng không để ý được nhiều nữa!

Mặc dù Lôi Ân cũng nghĩ, Thương Thiên có khả năng, ở chiêu đầu tiên, trực tiếp dùng chiêu yếu nhất, nhưng Lôi Ân lại không dám đánh cược.

Vạn nhất Thương Thiên dùng chiêu mạnh nhất, trực tiếp giành trước một điểm, để quyết định thắng cục thì sao?

Lôi Ân, một điểm cũng không thể mất!

Cho nên Lôi Ân cũng không do dự nữa, trước tiên không quan tâm nhiều nữa, trước tiên dùng ra chiêu mạnh nhất, giành một điểm, rồi nói sau, về phần những thứ khác, không nằm trong phạm vi cân nhắc của hắn.

Nghĩ vậy, vầng trăng tròn trong tay Lôi Ân, trực tiếp chém về phía chiêu kiếm của Thương Thiên.

"Ầm ầm" một tiếng nổ vang, vầng trăng tròn đối đầu với kiếm quang hình lửa, trực tiếp cắt kiếm quang hình lửa thành hai nửa, sau đó tiêu tán trong không trung, hóa thành năng lượng, biến mất không thấy.

Tiếp tục lao về phía Thương Thiên.

Thương Thiên đứng tại chỗ, không né không tránh, mặc cho vầng trăng tròn tấn công.

Bởi vì Thương Thiên hiểu rằng, Lôi Ân sẽ thu chiêu.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Lôi Ân sau khi thấy vầng trăng tròn, phá hủy chiêu kiếm của Thương Thiên, trực tiếp vung tay, dẫn vầng trăng tròn lên trời, trong nháy mắt, biến mất không dấu vết!

Lôi Ân nhìn cảnh này, trong lòng không biết vì sao, lại không có nửa phần cảm giác vui mừng!

Mặc dù được một điểm.

Sở dĩ Lôi Ân không cảm thấy, một chút cảm giác vui mừng nào, một chút cảm giác hưng phấn nào cũng không có.

Đó là vì Lôi Ân cảm thấy, một điểm này giành được, thực sự quá dễ dàng, quá đơn giản, kiếm khí của Thương Thiên, trước mặt Viên Nguyệt Trảm, gần như giống như cừu non gặp phải mãnh hổ, không có bất kỳ năng lực kháng cự nào, bị Viên Nguyệt Trảm phá hủy, sau đó giành được một điểm.

Nhưng sự tình, càng thuận lợi, phía sau sẽ, càng nguy hiểm, Lôi Ân lúc này nhìn Thương Thiên, nhìn Thương Thiên, khóe miệng treo nụ cười, tư duy trong đầu vừa chuyển, lập tức nghĩ đến, một khả năng khiến hắn kinh hãi.

Đó là chiêu của Thương Thiên, là chiêu kiếm yếu nhất của Thương Thiên, là thần thông đạo pháp yếu nhất của Thương Thiên, một chiêu thi triển ra, là để trước tiên tiêu hao đi, thần thông đạo pháp mạnh nhất của Lôi Ân, bởi vì Thương Thiên đã đoán được, Lôi Ân, thức đầu tiên chắc chắn sẽ sử dụng ra, thần thông đạo pháp mạnh nhất, để giành một điểm.

Không thể để mất một điểm, cho nên Thương Thiên, đang giăng bẫy Lôi Ân, chờ Lôi Ân chui vào bẫy, trong hai trận đấu tiếp theo, Thương Thiên chắc chắn sẽ dùng ra, thần thông đạo pháp mạnh nhất,

đối mặt với, hai đạo thần thông đạo pháp còn lại của mình.

Khả năng lớn là không thể ngăn cản được, thần thông đạo pháp mạnh nhất của Thương Thiên, bây giờ Lôi Ân, cơ hội duy nhất có thể, giành được thắng lợi, đó là dùng thần thông đạo pháp yếu nhất của Lôi Ân, để tiêu hao đi thần thông đạo pháp mạnh nhất của Thương Thiên.

Sau đó để hai cái, chiêu thức thần thông đạo pháp có uy lực mạnh hơn, đi tỉ thí với nhau, để xem, vào giờ phút cuối cùng hai người, rốt cuộc ai sẽ mạnh hơn, không thể trở thành hòa, trở thành hòa, cũng là Thương Thiên điểm số vẫn dẫn trước Lôi Ân.

Cho nên đến cuối cùng, người thua, là Lôi Ân.

Nghĩ đến điểm này Lôi Ân, lúc này, có thể cười nổi, không khóc đã là may rồi!

Tiếp theo phải đối mặt, là đánh cược rồi, cược Thương Thiên sẽ ở chiêu thứ hai và thứ ba, phóng ra thần thông đạo pháp mạnh nhất, chiêu yếu nhất, phải đúng thời cơ để phóng ra, mới là tốt nhất.

Nghĩ đến bây giờ, Lôi Ân chỉ có thể cảm khái một câu, Thương Thiên thật là tâm cơ sâu xa a!

Xem ra, trọng trách mua bữa sáng này, phải rơi vào đầu mình rồi, thật là khiến người ta không nói nên lời a!

Căn bản không muốn đi mua bữa sáng a!

Vào lúc này, Thu Thu cũng bắt đầu tuyên bố kết quả, Thu Thu ngồi cao trên khán đài, nói với Lôi Ân và Thương Thiên bên dưới: "Trận tỉ thí này, Lôi Ân thắng lợi, được một điểm, hiện tại tỉ số hai so với hai hòa!" Thu Thu cũng nhìn thấy Lôi Ân, trên mặt không có một chút vui mừng nào, tự nhiên cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Lôi Ân lựa chọn một bộ thần thông 《Thiên Nguyệt Trảm》 cùng

nguồn gốc, chỉ có ba thức, phân biệt là Hồ Nguyệt Trảm, Bán Nguyệt Trảm, Viên Nguyệt Trảm!

Bây giờ, chiêu mạnh nhất của Lôi Ân, đã tiêu hao vào chiêu yếu nhất của Thương Thiên, cho nên Lôi Ân lúc này, mặc dù giành được một điểm, nhưng tình thế vẫn vô cùng nghiêm trọng, sao có thể cười nổi!

Chương 663

Thu Thu không khỏi nhìn về phía Thương Thiên, nhìn bóng dáng Thương Thiên, Thu Thu không khỏi thầm cảm khái một tiếng, "thật là một tiểu quỷ lanh lợi!" Lúc này Thương Thiên, tâm trạng rất tốt, bây giờ lá bài tẩy của Lôi Ân đã ra, lá bài tẩy của Thương Thiên vẫn chưa ra, trận tỉ thí này, Thương Thiên thắng chắc rồi!

Thương Thiên nhìn thấy bộ dạng của Lôi Ân trước mặt dường như không đồng tình với kết quả này, Thương Thiên nói: "Nếu Lôi Ân huynh cố ý muốn tỉ thí với ta, ta nghĩ nên đợi một thời gian nữa đi." Chỉ thấy bộ dạng đó của Lôi Ân, dường như không hy vọng có một kết quả như vậy, nói: "Thương huynh như vậy là không được rồi sao?" Sao lại không được, chỉ là bây giờ muốn luyện thành bộ công pháp đó không nên bị tên này làm loạn.

Lôi Ân ban đầu muốn dây dưa một hồi, nhưng cuối cùng chỉ có thể bỏ cuộc, phải biết rằng lúc này Thương Thiên mặt mày đỏ bừng, Lôi Ân có thể cảm giác được có điều không ổn.

Hồi lâu sau Lôi Ân không nói gì, dường như đã đồng ý với cách làm này của Thương Thiên.

Sau khi Thương Thiên rời đi, việc đầu tiên hắn làm là tìm một nơi an ổn để nghỉ ngơi, bây giờ muốn quay về gần như là chuyện không thể, cách duy nhất là trước tiên qua đêm trong một sơn động nào đó, thực ra nếu phải qua đêm trong sơn động, ban đầu Thương Thiên cũng cực kỳ không muốn.

Phải biết rằng trước đây không phải không tiếp xúc với những con rắn hoang, thú dữ, nếu thật sự bị tấn công lúc nghỉ ngơi, thì thật không hay.

Chỉ là Thương Thiên thật sự không ngờ, chuyện lo lắng cuối cùng cũng xảy ra, đúng vậy, khi hắn đang chữa thương, nhìn thấy con rắn bên cạnh ngày càng gần.

Thật sự ngày càng gần, sắp chạm vào mặt rồi, hắn sợ hãi, nhưng hồi lâu sau cố gắng trấn tĩnh, nói: "Không có gì, không có gì." Nói xong, nhặt một tảng đá lớn nhất xung quanh, ném về phía con rắn hoang đó, cảnh tượng tiếp theo xảy ra chắc hẳn không ai ngờ tới, xung quanh con rắn hoang tỏa ra ánh sáng, có lẽ không phải là một con rắn hoang đơn giản như vậy.

Hắn nghi ngờ đó là xà yêu, sau đó lùi về phía sau, lại nhặt một đống đá lớn chất giữa hai người, để phòng con rắn đột nhiên tấn công.

Con rắn lúc này, dường như tự thấy vô vị, quay người rời đi, nhưng ngay sau đó, trên vách đá của sơn động, sáng lên từng đôi mắt, quái vật!

Cơ thể của chúng giống như tắc kè, nhưng lại có hai cánh!

Đơn giản là dực long cỡ nhỏ!

Thương Thiên một mặt không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt, thực sự có chút đáng sợ, hôm nay, e rằng mới biết mình là một bệnh nhân mắc hội chứng sợ dày đặc, thực sự khiến người ta cảm thấy khó chịu về mặt sinh lý, Thương Thiên muốn nhắm mắt lại, nhưng lại sợ những tên này nhân lúc hỗn loạn mà lao vào người, cũng không phải là chuyện không thể.

Lập tức triệu hồi ra những ụ đá để bảo vệ, chỉ thấy những tảng đá vỡ xung quanh bắt đầu bao bọc lấy hắn, hình thành một lớp bảo vệ, điều này dường như đã kinh động những con dực long đó, những con dực long đó lập tức bay xuống, cố gắng hết sức để phá hủy ụ đá trước mắt.

Chỉ là không có tác dụng, nhiều con dực long đã ngã xuống, trong mắt tất cả dực long! hắn hẳn là một kẻ xâm nhập từ bên ngoài, cho nên mới đối xử không thân thiện như vậy, hồi lâu sau ý thức được điểm này, Thương Thiên muốn thu lại lớp phòng hộ, cảm thấy sẽ làm tổn thương lẫn nhau.

Kết quả, lại nhìn về phía trước, có lẽ không phải là một hai con rắn đơn giản như vậy, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, trong tầm mắt của Thương Thiên lại xuất hiện con thứ ba, thứ tư, một con nối tiếp một con, cực kỳ đáng sợ.

Lần này Thương Thiên thực sự không muốn ở lại đây lâu nữa, ném tất cả đá về phía những con rắn đó, tiện thể cũng ném về phía những con dực long.

Chỉ là những tên đó không vì thế mà ngã xuống, tốc độ nhanh hơn trước gấp đôi, những tảng đá này hiển nhiên không thể đơn giản lấy mạng chúng.

Lần này sự phát triển của tình hình bắt đầu trở nên đáng sợ hơn một chút, Thương Thiên cố gắng triệu hồi ra ụ đá lớn để có thể chống đỡ cảnh tượng trước mắt, nhưng hồi lâu sau đã thất bại.

Số lượng của đối phương thực sự quá nhiều, thực sự không có cách nào đảm bảo trong thời gian ngắn như vậy có thể đảm bảo an toàn cho đối phương, thật sự có thể không?

Hắn không cho là vậy, ngay sau đó cố gắng né tránh đòn tấn công của đối phương, lại bất ngờ rơi vào một cái hố bên cạnh lối vào, dường như đã thiết lập một kết giới, đám đó hiển nhiên không nhìn thấy.

Chỉ nghe bên ngoài có tiếng vật thể rời đi, Thương Thiên mới từ từ cảm thấy yên tĩnh, chỉ là lại nhìn mọi thứ phía sau, nơi này giống như một cung điện, cung điện dưới lòng đất, không hề hoa lệ, nhưng

đèn dầu, những thứ nên có đều có.

Thương Thiên lại nhìn sang những nơi khác, hồi lâu sau mới thấy một dòng chữ "linh xà đang bảo vệ một thứ gì đó".

Thương Thiên kinh ngạc, trước đây chắc chắn đã có người ở đây, tên đó chắc chắn nhắm vào thứ gì đó ở đây, vậy linh xà bảo vệ rốt cuộc là thứ gì?

Một loạt câu hỏi hiện ra trong đầu Thương Thiên, rốt cuộc là chuyện gì?

Rốt cuộc... ngay sau đó, hắn đã hiểu, bởi vì không xa, có một bộ thi thể khô héo, không nhận ra là ai nữa, ít nhất từ kích thước xương cốt, có thể nhận ra là một nam giới, quỷ mới biết tên này đã ở đây bao nhiêu năm.

Thương Thiên nhìn thấy một dòng chữ phía sau hắn "ta không ra ngoài được nữa rồi, kết giới không biết bị ai từ bên ngoài đóng lại, thức ăn cũng sắp hết, ta phải làm sao?" Kết giới từ bên ngoài đóng lại, nhưng bây giờ khi Thương Thiên vào thì tự động mở ra, sự việc cẩn thận nghĩ lại có chút kỳ quái, điều này khiến Thương Thiên muốn lập tức rời đi, ít nhất không khí ở đây khiến hắn cảm thấy nơi này không phải là nơi tốt lành.

Nhưng khi hắn chuẩn bị rời đi, trò cũ lại diễn lại, cánh cửa đóng lại, trong đầu Thương Thiên một câu chửi thề, kèm theo đó là chuyện gì đang xảy ra?

Chương 664

Lẽ nào vừa rồi vẫn luôn có một người khác, lẽ nào muốn bỏ đói hắn, không nên a, hắn có làm gì đâu.

Trong lúc giãy dụa, Thương Thiên nhìn thấy trên tay thi thể nắm một tờ giấy kỳ lạ, Thương Thiên mở ra xem: "Linh xà ở đây bảo vệ một món trân bảo thượng cổ, phàm người có được, linh lực tăng gấp bội, nhiều người nghe tin mà đến." Nhiều người, có lẽ là rất nhiều người từ lâu rồi, ít nhất Thương Thiên hiện tại nhìn thấy, trong sơn động vừa rồi, nếu có người thì có lẽ chỉ có một mình hắn.

Vào lúc này, Thương Thiên cảm thấy cửa kết giới mở ra, hắn bò ra ngoài, lúc này bên ngoài không có một con rắn và một con dực long nào, từ dấu chân trên mặt đất xem ra, đám rắn đó hẳn đã ra ngoài rồi, chờ đã, trên tờ giấy đó không phải viết rằng những linh xà này đang bảo vệ trân bảo thượng cổ sao?

Tại sao không nhân cơ hội tốt này mà nhanh chóng đi xem thử?

Nghĩ vậy, Thương Thiên lập tức đi về phía bên trong, ánh sáng bên trong ngày càng tối, tối đến mức không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Đột nhiên, cảm thấy dưới chân trống rỗng, sau đó lập tức rơi xuống.

Dưới đó dường như có một lớp cỏ khô lót, khiến hắn không bị thương quá nặng, nhưng hồi lâu sau hắn nói: "Đây là đâu?" Lần này Thương Thiên cũng học được cách khôn ngoan hơn một chút, triệu hồi ra linh hỏa, soi sáng xung quanh, những ngọn đèn dầu xung quanh dường như bị ảnh hưởng bởi linh hỏa, từng cái một cũng sáng lên.

Trước mắt lại là một mật thất, Thương Thiên thực sự có chút không hiểu, nếu nhiều người như vậy đều đã đến, sao có thể đến bây

giờ, mình lại có vận may tốt như vậy.

"Ha ha, lại có thêm một kẻ đến nộp mạng." Đột nhiên truyền đến một giọng nói, xung quanh dường như đều bị xương cốt chất đầy, khi Thương Thiên hoàn hồn lại, suýt chút nữa đã bị một trong những cái đầu lâu đập trúng.

Thương Thiên tìm theo giọng nói nhìn qua, một cô bé, khoảng mười lăm tuổi: "Ngươi cũng đến để lấy cái gọi là trân bảo thượng cổ?" Chỉ là cô bé này trông đã lâu không được chăm sóc, mặt mũi tóc tai đều dính đầy đất.

"Đúng vậy, sao thế?" "Ai da da, xem ra lại có thêm một người chờ chết, ta hoan nghênh." Thương Thiên lại nhìn ra sau lưng cô bé, nơi này lại toàn là người, có lẽ thật sự như lời cô bé nói, những người này không ra ngoài được, đều ở đây chờ chết.

Cô bé đó nhìn những vạch đã vẽ trên tường trước đó, hồi lâu sau mới nói: "Ta bị nhốt ở đây tháng thứ hai rồi, lương thực đã hết ba ngày trước, ta nghĩ, không lâu nữa ta có lẽ thật sự phải bắt đầu tự tàn sát lẫn nhau." Cuối cùng, ngữ khí của cô bé rõ ràng có chút không ổn, nói: "Ta đã thử phá trận pháp đó rồi, nhưng sau đó mới phát hiện ra một chuyện, chuyện này thực sự khó làm, ta vốn tưởng tên đó chỉ đặt bẫy ở kết giới này, ai ngờ, hắn lại đặt bẫy ở toàn bộ sơn động, nếu ở trong sơn động mở ra một kết giới khác, vẫn không thể ra vào được." Thương Thiên bất lực, sớm biết không nên mang theo lòng hiếu kỳ như vậy mà vào, hồi lâu sau nói: "Ngươi đã đi khắp nơi này chưa?" Cô bé đó lắc đầu nói: "Cái đó thì chưa, bởi vì nơi đó bị hạ lời nguyền độc, ta đi chỉ có thể là nộp mạng." Thương Thiên nhìn lương khô còn lại trong tay và một số vũ khí đơn giản, sau đó nói với đám người đó: "Đi tìm cái chết và ngồi chờ chết, chọn cái nào?

Chờ chết, có thể phải trải qua một thời gian dài đau khổ, thậm chí

chết cũng không chết được, trở thành bữa ăn trên bàn của đồng bạn, các ngươi thấy sao?" Ý của Thương Thiên thực ra rất rõ ràng, hy vọng có thể nhận được sự giúp đỡ của những người trước mắt.

Nhưng những người này hiển nhiên lựa chọn chờ đợi, không hy vọng đi tìm cái chết, Thương Thiên lúc này dường như có chút nản lòng, nhưng cô bé đó đứng ra, nói: "Ngươi có cách đưa ta thoát ra ngoài không?" "Có phương pháp ta có thể thử, chỉ là không chắc chắn có kết quả." Chỉ thấy phía sau cô bé lại có một thanh niên đứng ra, kéo cô bé đi đến trước mặt Thương Thiên, nói: "Ta đi." Thương Thiên gật đầu, ba người bắt đầu biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

"Ai, người trẻ tuổi a, không biết quý trọng mạng sống." Thương Thiên nhìn khung cảnh xa lạ trước mắt, nói với hai người sau lưng: "Lẽ nào dạo này không có ai đi xem sao?" Cô gái đáp: "Có xem, nhưng chỉ liếc một cái rồi quay về ngay.

Gần đây hầu như không có ai sử dụng linh hỏa, vì dùng linh hỏa lúc này có thể sẽ làm hao hết tinh lực." Thương Thiên nghe vậy đành gật đầu, sau đó nói với hai người: "Ta tên là Thương Thiên." "Hoa Gian." Cô gái đáp.

"Hạng Tần." Chàng trai nói tiếp.

Thương Thiên tiếp tục dẫn hai người đi về phía trước.

Nhìn nơi tối tăm, hắn định đốt lửa xem thử, nhưng lại phát hiện nơi quái quỷ này căn bản không thể đốt linh hỏa.

Thương Thiên đành nói tiếp: "Xem ra mọi chuyện không đơn giản như vậy." Hắn tiện tay nhặt một viên sỏi gần đó ném vào trong, chỉ thấy vài luồng đao quang lóe lên.

Thương Thiên bất lực nói với hai người sau lưng: "Xem ra đúng là không đơn giản như ta nghĩ." Hoa Gian liền nói: "Để ta xem thử." Nói

rồi, nàng triệu hồi một luồng linh quang chiếu vào.

Dường như không có vấn đề gì lớn, linh quang không hề bị cắt đứt.

Thương Thiên dường như không hiểu quy luật trong đó, bèn nói: "Chuyện gì đây?

Lẽ nào chỉ có vật phi thực thể mới có thể đi qua?" Suy nghĩ một chút, Thương Thiên cũng bắt đầu triệu hồi linh quang.

Ánh sáng chiếu rọi xung quanh, lúc này, hắn nhìn thấy những bức bích họa bên cạnh, tất cả đều liên quan đến việc chém đầu.

Hắn nghĩ, nếu đi vào trong, e rằng đao quang kia sẽ nhắm thẳng vào đầu mà chém tới.

Nghĩ đến đây, Thương Thiên bất giác sờ sờ vào cổ mình.

"Biết nên làm gì chưa?" Hai người trước mắt trông có vẻ hơi mơ hồ, không hiểu ý của Thương Thiên.

Hồi lâu sau, Thương Thiên mới nói: "Dùng linh quang bảo vệ thôi." Nhưng đối với đề nghị này, Hạng Tần dường như không đồng tình, y nói: "Nếu dùng linh quang bảo vệ để đi qua, ngươi có biết linh quang tiêu hao đối với một người lớn đến mức nào không?

Ta đã một thời gian dài không dùng đến rồi, cứ sử dụng linh lực quá độ thế này, ta không cầm cự được bao lâu đâu." Thương Thiên chậm rãi nhìn vào sâu bên trong, nói: "Vậy nên ta sẽ đi, nếu các ngươi muốn, tiện thể giúp ta một tay." Hạng Tần có vẻ không đồng ý, nhưng lúc này Hoa Gian đã khuyên can: "Đây là hy vọng duy nhất chúng ta có thể thoát ra ngoài." Hạng Tần trông có vẻ không muốn, nhưng hồi lâu sau cũng đồng ý.

Chương 665

Thương Thiên bắt đầu đi vào lối đi bên cạnh.

Dưới sự trợ giúp linh quang của ba người, Thương Thiên đã đi qua.

Nhưng bên này vẫn là một thế giới không có ánh sáng.

Thương Thiên dùng linh hỏa chiếu sáng xung quanh.

Không gian ở đây dường như rất lớn.

Điều khiến Thương Thiên kinh ngạc hơn nữa là nơi này có lương thực dự trữ, tuy không biết đã để đây bao lâu.

Thương Thiên bước tới, phát hiện lương thực ở đây dường như được một lớp bảo vệ bao bọc, thức ăn bên trong trông vẫn rất tươi mới.

Có vẻ như trong này còn có gì đó.

Thương Thiên nói với bên kia: "Trong này có lương thực, các ngươi có qua đây bây giờ không?" Điều đầu tiên Hoa Gian nghĩ đến là những người khác.

Nàng lập tức quay lại đường cũ để báo cho họ biết chuyện này.

Ban đầu, đám người kia tỏ vẻ không tin.

Nhưng khi nghe nói bên trong có đủ lương thực, tinh thần cả đám lập tức phấn chấn, liền muốn qua xem thử.

Nhưng bây giờ lại có một vấn đề.

Số người có thể đi qua chắc chắn chỉ chiếm thiểu số, linh lực của hầu hết mọi người đều đang trong tình trạng thiếu hụt.

Có vài người tự nhiên tranh nhau đi trước, sợ cơ hội sẽ vụt mất.

Một số người khác thì nghiên cứu lối đi trước mắt, xem có thể đi qua được không.

Hoa Gian nhanh chóng ném một hòn đá vào, kết quả đã rõ ràng.

Đám người kia tự nhiên cũng nghe theo cách của Hoa Gian lúc trước, dùng linh quang bảo vệ.

Cả đám cứ thế làm theo ý Hoa Gian, có mấy người liều mạng đi vào.

Hoa Gian và Hạng Tần cũng giúp nhau qua được đầu bên kia.

Hồi lâu sau, Hoa Gian nhìn đống lương thực dự trữ trước mắt, nói: "Thương Thiên, số lương thực này nên chia thế nào đây?" Một người trong đám người trước đó lập tức đứng ra, nói: "Chúng ta là người ở đây từ sớm, tự nhiên nên được phần lớn lương thực." Lúc này Thương Thiên thật sự muốn đứng ra phản bác, nhưng không còn cách nào khác, đối phương chiếm đa số.

Sau khi lấy được lương thực, đám người này bắt đầu cho rằng có khả năng lấy được thượng cổ trân bảo trong truyền thuyết.

Thương Thiên chỉ lặng lẽ đứng một bên quan sát mưu kế của họ, hồi lâu không nói gì.

Hoa Gian bèn nói với Thương Thiên: "Quen rồi sẽ ổn thôi, bọn họ là loại người như vậy." Hạng Tần đi tới sau lưng Hoa Gian, rồi nói với Thương Thiên: "Lẽ nào ngươi cũng nhắm vào cái gọi là thượng cổ trân bảo sao?" "Ta nghe nói qua, có chút tò mò, chỉ vậy thôi.

Lẽ nào các ngươi không phải?" "Không, chúng ta không phải.

Ta đi tìm linh xà, vô tình rơi vào đây, sau đó đám người kia cướp hết lương thực của ta, đúng là lũ mặt dày vô sỉ." Thương Thiên nhìn

chằm chằm vào Hoa Gian trước mắt, hồi lâu sau mới nói: "Nghe khẩu khí của ngươi không giống một cô bé nên có." Hoa Gian như nghe được chuyện cười, bật cười thành tiếng, nói: "Ta đúng là không phải trẻ con, ta đã hai mươi bốn tuổi rồi, chỉ là cơ thể ta đã một thời gian không phát triển, không chỉ có dung mạo." Thương Thiên nhìn nàng khó hiểu, sau đó hỏi: "Tại sao lại như vậy?" Hoa Gian cười cười, đáp: "Ta cũng không biết, nhưng bây giờ xem ra cũng khá tốt, mọi người sẽ đánh giá thấp thực lực của ta, tạo cơ hội tốt cho ta." Thương Thiên không thể không thừa nhận đây đúng là một lợi thế.

Mấy người ngồi xuống nghỉ ngơi tại chỗ, Thương Thiên tiếp tục hỏi: "Các ngươi có muốn mau chóng rời khỏi đây không?" Hạng Tần lập tức đáp: "Có thể là không, chỉ là thời gian đã lâu, bây giờ xem ra càng ngày càng không thể.

Đúng là không biết chuyện gì đang xảy ra, thời gian càng lâu càng cảm thấy việc có thể thoát khỏi đây là không thể." Thương Thiên gật đầu, sau đó lại nói: "Nếu đã vậy, nơi này cho các ngươi một lần hy vọng có thể ra ngoài." Hạng Tần gật đầu, nói: "Đúng vậy, đây là một hy vọng.

Trước đây ta chưa bao giờ nghĩ đến chuyện ra ngoài, chỉ hy vọng có thể sống lâu hơn một chút là được." "Ngươi thật sự không nhắm vào những thứ gọi là thượng cổ trân bảo này sao?" "Thật sự không phải." Trong mắt Hoa Gian và Hạng Tần, thực ra hai thứ này không thể so sánh được, ít nhất Hạng Tần cho là vậy.

Trước đó y cũng từng nghe về truyền thuyết thượng cổ trân bảo, nhưng sau đó sở dĩ đến đây là vì linh xà.

Chương 666

"Tại sao lại muốn bắt linh xà?" Hoa Gian cười nói với Thương Thiên: "Thực ra nguyên nhân rất đơn giản, trước đó ta nghe nói máu của linh xà vô cùng quý giá, có thể dùng làm dược liệu." "Vì vậy các ngươi đến đây vì máu linh xà?" Thương Thiên nửa tin nửa ngờ hỏi: "Nếu đã vậy, ta nghĩ ta nên hỏi rõ, các ngươi thật sự đã lấy được chưa?" Xem ra mấy người họ có chút bất lực, hồi lâu sau một người trong số họ nói: "Lấy được rồi, nhưng chỉ được một chút xíu, cũng không biết chuyện cứu người đó có thật hay không." Nói rồi, Hoa Gian lấy ra một chiếc bình nhỏ, chút máu bên trong tự nhiên là máu linh xà.

Thương Thiên nhìn chằm chằm vào chiếc bình nhỏ trước mắt, hồi lâu sau mới nói: "Hy vọng thứ nhỏ bé này sau này có thể hữu dụng." Lúc này, đột nhiên có người nói: "Mau nhìn thứ bên trong kia." Nghe vậy, tự nhiên không ít người nhìn về phía bên trong.

Hồi lâu sau Thương Thiên nói: "Đó hẳn là địa điểm tiếp theo, nơi cất giữ thượng cổ trân bảo, dù sao sơn động này cũng không lớn, nhiều nhất chỉ có thể có ba mật thất." Đám người kia nghe Thương Thiên phân tích xong, ánh mắt từng người đều trở nên khác thường.

Thương Thiên lập tức nói: "Tốt nhất là đừng mong có thể đi qua trong thời gian ngắn, đương nhiên, điều này dựa trên cơ sở các ngươi không sợ chết." Đám người kia tự nhiên sợ chết, nghe Thương Thiên nói vậy, cả đám đều ngoan ngoãn hơn không ít.

Hồi lâu sau, một người trong đám họ nói: "Nếu ngươi đã có cách đến đây, chẳng lẽ không có cách đi qua đó sao?" Thương Thiên tự nhiên đáp ngay: "Tại sao ta phải giúp các ngươi?

Nhìn cách phân phối lương thực trong tay các ngươi bây giờ xem, thật quá bất công.

Cũng đúng thôi, với loại người như các ngươi, có thể không để ta chết đói đã là may lắm rồi." Đám người kia nhìn nhau, cuối cùng cũng chịu nhường ra một ít lương thực cho Thương Thiên.

Thương Thiên lại chia cho Hoa Gian và Hạng Tần.

Sau đó hắn nói với đám người kia: "Nghỉ ngơi mấy ngày rồi tính, xem tâm trạng của ta thế nào." Đám người kia tự nhiên cho rằng hành vi này của Thương Thiên là lấy đồ rồi quỵt nợ.

"Ngươi định quỵt nợ sao?" Thương Thiên lập tức đáp: "Ta không có ý định quỵt nợ, chỉ là bây giờ nếu ta đi qua đó chẳng phải là nộp mạng sao?

Được rồi, để ta nghỉ ngơi vài ngày đã.

Nhìn bộ dạng các ngươi, chắc không đến mức thiếu thứ đó một chốc một lát là chết ngay chứ?

Nếu đã vậy thì cứ ở yên đây cho ta, trong thời gian này đừng ai nói chuyện với ta.

Lẽ nào bây giờ các ngươi không định chia số lương thực khó khăn lắm mới có được cho những kẻ kia sao?" Những kẻ đó không nói gì thêm.

Thương Thiên chỉ chửi thầm một tiếng, sau đó không thèm để ý đến đám người đó nữa, làm việc của mình.

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía trước.

Hồi lâu sau, Thương Thiên nói: "Ta biết rồi, thực ra có thể quay lại đường cũ, ít nhất là có thể.

Phạm vi hoạt động của ta bây giờ đã lớn hơn, quan trọng nhất là,

lối ra hẳn là ở bên ngoài." Hạng Tần lập tức nói: "Ta trước đây có nghiên cứu loại kết giới này.

Thông thường loại kết giới này đều được làm từ rất lâu rồi.

Truyền thuyết về thượng cổ trân bảo này đã lưu truyền lâu như vậy, ta lại càng cảm thấy có người đang dụ dỗ nhiều người đến đây hơn." Một kẻ cầm đầu trong đám người kia dường như không nghĩ vậy, lập tức nói: "Nhưng tại sao phải làm vậy?

Chúng ta với họ không thù không oán." Lúc này Hoa Gian liền nói: "Thực ra ta đã ở đây lâu như vậy, cuối cùng cảm thấy, thực ra không phải không thù không oán đâu.

À, kẻ đó hẳn là căm ghét nhất loại người thấy lợi quên nghĩa, và cũng cho rằng đây là cách tốt nhất để dụ dỗ các ngươi." Đám người kia nghe xong tự nhiên từng người một cúi đầu.

Ngược lại, Hoa Gian càng lúc càng tức giận, nói: "Cũng vì những kẻ này…" Đám người kia tự nhiên cũng không muốn để Hoa Gian nói như vậy, hồi lâu sau liền nói: "Thì có liên quan gì đến bọn ta?

Ngươi đừng có đổ hết mọi chuyện lên đầu bọn ta.

Lẽ nào ngươi không phải vì thứ bên trong mà đến đây?" Hoa Gian tự nhiên phản bác ngay lập tức: "Ngươi nghĩ ta cũng giống ngươi sao?

Ta đến đây vì thứ bên ngoài, chỉ là không cẩn thận rơi vào đây." Đám người kia tự nhiên không tin lời Hoa Gian, nhưng Hoa Gian cũng không muốn tranh luận với bọn họ.

Lúc này, Thương Thiên nhìn lên phía trên, dường như có thứ gì đó bao phủ.

Hồi lâu sau, hắn nói với Hạng Tần: "Ngươi có cảm thấy có khả năng lối ra ở trên đó không?" Hạng Tần nhìn theo ánh mắt của

Thương Thiên, hồi lâu sau mới nói: “Thực ra ta thấy khả năng không lớn lắm.

Tại sao lại ở trên đó?” “Ta luôn cảm thấy có thứ gì đó ở trên.

Nếu có, ta nghĩ đầu tiên đó sẽ là lối ra.” Nghe Thương Thiên trả lời, Hạng Tần không nói gì nữa, thật sự nhìn chằm chằm lên phía trên hồi lâu.

Chương 667

Cũng không biết bao lâu sau, đám người kia đã rời đi.

Lúc này, nơi đây chỉ còn lại ba người họ.

Thương Thiên đứng ra nói trước: "Ta nghĩ bây giờ điều quan trọng nhất đối với chúng ta là lối ra, đương nhiên còn có cả cái gọi là thượng cổ trân bảo kia nữa." Hoa Gian dường như có chút không tin, nói với Thương Thiên: "Ngươi thật sự nghĩ rằng trên đời này có cái gọi là thượng cổ trân bảo sao?

Chẳng phải là giúp cho đám người kia không làm mà hưởng à?" "Thực ra cũng không hẳn là không làm mà hưởng.

Nếu thất bại, họ sẽ phải trả cái giá tương xứng.

Nhẹ thì chết trong đau đớn, nặng thì bị đồng bạn sát hại, thậm chí trở thành bữa ăn trên bàn của đồng bạn." Hoa Gian dường như không đồng tình với quan điểm của Thương Thiên, hồi lâu sau mới nói: "Lẽ nào đó không phải là điều nên làm sao?

Lẽ nào đó không phải là báo ứng sao?" "Đúng, là báo ứng.

Thôi, ta cũng không tranh cãi với ngươi nữa.

Chúng ta đi thôi, thời gian không còn nhiều." Nói rồi, Thương Thiên dẫn những người còn lại đi về một hướng.

Phía trên tối om, không thể nhìn thấy gì cả.

Thương Thiên nhìn cảnh tượng trước mắt, hồi lâu sau nói: "Mọi người biết bây giờ nên làm gì rồi chứ?" Hạng Tần dường như do dự hồi lâu mới nói: "Ta đi xem thử." Nói rồi, y liền triệu hồi linh quang để xem rốt cuộc phía trên có gì.

Nhưng điều khiến mọi người không ngờ tới là luồng sáng đó lại thật sự bị khúc xạ.

Linh quang đột nhiên biến mất.

Đúng vậy, cứ thế mà biến mất.

Mọi người đều mang thái độ nghi ngờ nhìn lên phía trên.

Hồi lâu sau, Thương Thiên nói: "Nếu ta đoán không sai, nơi đó hẳn là lối ra." Chỉ là lần này, Thương Thiên đã đoán hoàn toàn sai.

Sau khi tốn rất nhiều công sức, dưới sự giúp đỡ linh lực của mọi người, cuối cùng họ cũng mở được cánh cửa đó ra, nhưng đó không phải là lối ra.

Đúng vậy, không sai, lúc này trước mặt Thương Thiên và mọi người chính là thượng cổ trân bảo trong truyền thuyết.

Hoa Gian không thể tin nổi nhìn cảnh tượng trước mắt, hồi lâu sau mới nói: "Tại sao nơi này lại có thứ này?" Thương Thiên lắc đầu, nói: "Chỉ nghe nói là thượng cổ trân bảo, nhưng chưa từng ai nói thượng cổ trân bảo là thứ gì?" Hạng Tần mang theo thái độ nghi ngờ bước lên, kết quả bị đánh bật lại.

Thương Thiên dùng linh quang bảo vệ, cuối cùng đi đến bên cạnh vật đó.

Đó là một chiếc nhẫn, một chiếc nhẫn màu đen, đột nhiên lại biến thành trong suốt.

Lúc này, những ngọn đèn mờ ảo xung quanh đột nhiên sáng lên.

Chiếc nhẫn thật sự đã bị Thương Thiên lấy ra như vậy.

Thương Thiên không đeo nó vào tay, hắn nhìn hai người trước mặt với vẻ không thể tin nổi, nói: "Ta lấy được rồi." Đúng vậy, hắn đã lấy được nó.

Đột nhiên, chiếc nhẫn tự động đeo vào ngón giữa của hắn.

Nhận chủ rồi sao?

Tháo ra, tháo ra, không tháo được?

Lẽ nào thứ này thật sự đã nhận chủ?

Mang theo cảm giác không chắc chắn này, hắn mượn sức mạnh của chiếc nhẫn để mở cánh cửa mật thất, quay trở lại nơi ban đầu.

Tất cả mọi người ở đây đều nhìn về phía ba người họ.

Chương 668

"Ba người bọn họ?" "Đợi đã, nhìn xem thứ trên tay gã kia là gì?" "Chiếc nhẫn đó?

Lẽ nào là thượng cổ trân bảo trong truyền thuyết?" Trong phút chốc, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào chiếc nhẫn đó.

Hồi lâu sau, Thương Thiên mới nói: "Không sai, đây là thượng cổ trân bảo trong truyền thuyết." Đám người kia tự nhiên không vui: "Thằng nhóc này dám giành đồ với bọn ta." Thương Thiên nghe vậy càng không vui hơn, nói: "Thứ này không phải dựa vào bản lĩnh để lấy sao?

Lẽ nào trước đó nó là của ai à?

Xem ra thời gian qua các ngươi ở đây tự kiểm điểm vẫn chưa đủ.

Cứ tiếp tục ở lại đi, ở lại cho đến chết." Nói rồi, Thương Thiên lại một lần nữa sử dụng chiếc nhẫn.

Chiếc nhẫn đưa ba người họ ra ngoài.

Hoa Gian là người vui nhất, nói: "Thương Thiên, thật sự cảm ơn ngươi." Hạng Tần thì nói: "Ta phải nhanh chóng trở về, sau này chúng ta có duyên sẽ gặp lại." Thương Thiên không giữ lại.

Lúc này, Hoa Gian như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, lấy chiếc bình nhỏ trong tay ra, đưa cho Thương Thiên, nói: "Ta không có gì khác để cho ngươi, đây là máu linh xà, hy vọng có thể giúp được ngươi." Thương Thiên gật đầu nhận lấy, nhìn bóng lưng Hoa Gian và Hạng Tần dần khuất xa, hắn không khỏi thở dài một hơi.

Sau khi hai người kia rời đi, Thương Thiên nhìn chiếc nhẫn trong tay hồi lâu rồi nói: "Chắc cũng không phải thứ gì tốt đẹp." Hiếm khi

không làm mà hưởng, đúng là rất vui.

Chỉ là đột nhiên, chiếc nhẫn này biến mất, là biến mất về mặt thị giác.

Thương Thiên vẫn có thể cảm nhận sự tồn tại của chiếc nhẫn qua xúc giác.

Sau khi xác định được điều này, Thương Thiên rời khỏi nơi đó.

Nhưng ai ngờ, vừa đi qua một khu rừng, Thương Thiên đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Lúc này, rất nhiều động vật đều đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Dường như trên người hắn có thứ gì đó.

Cảm thấy có gì đó không ổn, Thương Thiên lập tức dùng chiếc nhẫn rời khỏi nơi này.

Cuối cùng, Thương Thiên phát hiện ra một điều, chỉ cần có chiếc nhẫn này, bất kể ở đâu, hắn cũng sẽ bị những động vật đó chú ý và vây xem.

Điều này khiến Thương Thiên nổi hết cả da gà, chủ yếu là vì có đủ loại động vật, thật đáng sợ.

Sau mấy lần lảo đảo, Thương Thiên đến được nơi có một nhóm người.

Đám người này dường như cũng cảm nhận được khí tức mạnh mẽ trên người Thương Thiên.

Một vị lão giả trong số đó nói: "Chàng trai trẻ, có phải ngươi đã lấy thứ không nên lấy không?" Thực ra Thương Thiên suy nghĩ kỹ lại, thứ đó đang ở trên tay hắn, tại sao lại là thứ không nên lấy chứ?

Nhưng xuất phát từ tiềm thức, hắn lập tức nói: "Vâng." Lão nhân kia nhìn chằm chằm hắn, hồi lâu sau mới nói: "Chàng trai trẻ à, bất kể

lúc nào, thứ không nên lấy thì không nên lấy, sẽ rước họa sát thân, hiểu chưa?" Thương Thiên gật đầu, nhưng không hiểu hỏi: "Tại sao ngài biết ta đã lấy đồ?" "Ta cảm nhận được.

Trên người ngươi có một luồng sức mạnh cường đại, nhưng nó không thuộc về ngươi." Nghe vị lão nhân gia nói vậy, Thương Thiên nói: "Thứ đó ta lúc đó cũng không muốn, nó tự bám lấy ta, thật đó." "Hướng đó, lẽ nào là cái gọi là thượng cổ trân bảo?" Thấy vị lão nhân biết chuyện này, Thương Thiên lập tức gật đầu, nói: "Đúng, chính là thứ đó.

Ta thề ta đến đó chỉ để nghỉ ngơi một chút, ai ngờ không cẩn thận rơi xuống dưới đó." "Nơi đó hẳn là có một đám người đông đúc lắm nhỉ." "Sao ngài biết?" "Truyền thuyết như vậy rất dễ đoán được tính xác thực của nó.

Thực ra không có cái gọi là thượng cổ trân bảo thật sự tồn tại.

Chàng trai trẻ, thứ mà ngươi không thể khống chế tốt nhất nên từ bỏ đi." Lão nhân cũng nói với giọng điệu chân thành.

Thực ra Thương Thiên cũng hiểu đạo lý này.

Hắn cảm thấy mang theo một thứ quan trọng như vậy bên mình rất dễ xảy ra chuyện.

Nhưng chiếc nhẫn này, chỉ dựa vào sức mình thì không thể tháo ra được.

Chương 669

"Ta không có cách nào từ bỏ nó." Lão nhân hiển nhiên đã hiểu ý của Thương Thiên, hồi lâu sau nói: "Vậy thì, ta cũng không biết nên giúp ngươi thế nào.

Mọi chuyện chỉ có thể tùy theo ý trời thôi." Thương Thiên bất lực, mọi chuyện lẽ nào thật sự tùy theo ý trời sao?

Hắn không tin, hỏi: "Thứ này dễ mang lại họa sát thân sao?" Lão nhân nheo mắt nhìn Thương Thiên, hồi lâu sau nói: "Thực ra ta nghĩ ngươi sớm đã nên đoán ra được đáp án này rồi, không phải sao?

Suốt quãng đường ngươi đi, người phát giác ra chắc không chỉ có mình ta đâu." Lão nhân nói quả thật không sai, chỉ là càng ý thức được điều này, Thương Thiên càng cảm thấy không ổn.

"Lão nhân gia, lẽ nào thật sự không có cách nào giúp ta sao?" Nhìn ánh mắt bất lực của Thương Thiên, lão nhân gia nói: "Thôi được rồi, vào trong trước đi.

Cứ ở bên ngoài thế này, có khả năng sẽ bị dã thú gần đây để ý đấy." Thương Thiên mừng rỡ, lập tức đi vào trong nhà.

Lão nhân thì ở bên ngoài bố trí một trận pháp bảo vệ đơn giản.

Hồi lâu sau, lão nhân hỏi: "Nghe nói thứ bên trong đó rất khó tìm, lẽ nào ngươi vô tình đi vào, thật sự vô tình lấy được nó?" Thương Thiên cũng tỏ vẻ không hiểu, nhưng ở một vài chi tiết nhỏ, hắn chọn cách thành thật: "Thực ra cũng không hẳn là vô tình.

Lúc đó ta đang nghỉ ngơi trong sơn động, nhưng trong sơn động có linh xà, nên ta phải chạy trốn khắp nơi, chạy vào một mật thất, nhìn thấy trên tường nói bên trong có cái gọi là thượng cổ trân bảo, được

linh xà bảo vệ.

Những con linh xà đó dường như đã chạy ra ngoài, ta tự nhiên chạy về phía ổ của chúng." Lão nhân gia tự nhiên cũng tin lời của Thương Thiên, hồi lâu sau nói về sơn động: "Sau này gặp tình huống như vậy, nên biết điều một chút, nhân lúc những con linh xà và dơi không có ở đó." Thương Thiên nghe xong gật đầu, nhưng lại nói: "Thực ra cũng là một chuyện may mắn, ta đã lấy được bảo vật đó." "Bảo vật đó?" Thương Thiên điều khiển chiếc nhẫn, để nó hiện ra trước mặt lão nhân, hồi lâu sau nói: "Là một chiếc nhẫn." Lão nhân nhìn thấy chiếc nhẫn này, cảm xúc dường như có chút kích động, hồi lâu sau mới nói: "Tại sao lại có nhiều người nguyện vì một thứ nhỏ bé như vậy mà mất mạng." "Thực ra nó không phải là thứ nhỏ bé, nó có thể tùy ý ra vào kết giới dưới lòng đất của sơn động." "Vậy ngươi đã thả những người dưới đó ra chưa?" Thương Thiên nhìn lão nhân gia, hồi lâu sau nói: "Chưa.

Đám người đó thật sự đáng ghét.

Có thể ngài không biết, lúc đó khi phát hiện ra thức ăn dự trữ bên trong, cách làm của họ thật sự ghê tởm đến mức nào.

Nếu đã vậy, để họ ở trong đó cả đời là tốt nhất." Nghe cách xử lý của Thương Thiên, lão nhân nói: "Làm không tệ.

Đám người đó quả thật đáng chết, lại ăn thịt đồng bạn." Thương Thiên không trả lời, hắn luôn cảm thấy lão nhân gia dường như đang che giấu điều gì đó.

"Lão nhân gia, ngài có biết làm thế nào để gỡ chiếc nhẫn này ra không?" Lão nhân gia lắc đầu nói: "Ta cũng không biết nó rốt cuộc là thứ gì.

Lúc đó nghe nói trong sơn động có thượng cổ trân bảo, cũng chỉ biết là thượng cổ trân bảo, những thứ khác đều không rõ." "Đều

không rõ?" Thương Thiên ngơ ngác nhìn lão nhân, nhớ lại cuộc đối thoại vừa rồi, dường như hắn chưa bao giờ nói với lão nhân trong sơn động có dơi, vậy tại sao lão nhân gia lại biết chuyện này?

Thương Thiên nhìn lão nhân gia chằm chằm, hồi lâu sau nói: "Sao ngài biết trong sơn động đó có dơi, ta chưa hề nói." Lão nhân dường như cũng sững sờ, ngay lúc đó ông cười cười, lắc đầu, nói: "Ta từng đến đó.

Huynh trưởng của ta cố chấp với cái gọi là thượng cổ trân bảo, cho nên cũng đã bỏ mạng trong đó.

Ta không đi theo xuống dưới, vì ta nhát gan.

Sau này thật sự không bao giờ gặp lại huynh trưởng của ta nữa, ta đã thật sự rời đi." Thương Thiên lặng lẽ nhìn lão nhân gia, lại nhớ đến vô số hài cốt dưới đó, nói: "Nghe chuyện này, ta cảm thấy rất tiếc." Lão nhân dần dần chuyển ánh mắt sang người Thương Thiên, hồi lâu sau mới nói: "Ngươi định dùng chiếc nhẫn đó làm gì?" Thương Thiên sững sờ, hồi lâu sau mới nói: "Ta cũng không rõ, ta cũng không rành cách sử dụng thứ này." Lão nhân gật đầu, hồi lâu sau mới nói: "Hãy sử dụng tốt thứ này." Thương Thiên không biết có phải tất cả những người lớn tuổi đều nói nhiều như vậy không, nhưng lão nhân này đã giúp hắn, nên hắn cũng không nói thêm gì nữa.

Sau khi lão nhân sắp xếp chỗ ở cho hắn xong, một mình rời đi.

Người bên ngoài nói: "Trưởng lão, nếu giữ cậu ta lại, bên ngoài liệu có nguy hiểm không?" Không loại trừ khả năng có, nhưng hy vọng Thương Thiên có thể ở lại.

"Trưởng lão, theo ý ngài là tiếp tục giữ cậu ta lại sao?" Lão nhân liếc nhìn một cái, hồi lâu sau mới nói: "Trên tay cậu ta có thượng cổ trân bảo, năm đó huynh trưởng của ta vẫn luôn tìm kiếm thứ đó." Đám người kia dường như không đoán ra được ý đồ của lão nhân.

Lão nhân không phải là người ham hố loại vật phẩm này.

Hồi lâu sau, những người này nói: "Vậy ý của trưởng lão là?

Giữ cậu ta lại đây, sau đó lấy thượng cổ trân bảo trong tay cậu ta?" Lão nhân lắc đầu, nói: "Ta không lấy, ta không cho rằng đó là thứ tốt.

Chỉ là, ta muốn lấy hài cốt." Mọi người nhanh chóng hiểu ra ý của lão nhân.

Hài cốt của vị huynh trưởng của lão nhân năm đó e rằng vẫn còn ở đó.

Mọi người nhìn nhau, sau đó nói: "Trưởng lão, theo ý ngài, bây giờ ngài muốn nhờ cậu ta đưa xuống dưới đó?" Lão nhân gật đầu.

Thực ra ông không muốn, vì thời gian đã lâu như vậy, ông luôn cho rằng chiếc nhẫn đó tuyệt đối không phải thứ tốt, có thể tiếp xúc ít đi một chút tự nhiên là lựa chọn không tồi.

Chương 670

Lão nhân nhanh chóng rời khỏi đó, quay lại chỗ của Thương Thiên.

“Chàng trai trẻ, chưa hỏi tên cậu là gì?” “Thương Thiên.” “Tên này dễ nhớ.

Ta có một chuyện muốn nói với cậu, một lời thỉnh cầu, hy vọng cậu có thể đồng ý.” Lão nhân dùng một giọng điệu thỉnh cầu, hồi lâu sau Thương Thiên mới hoàn hồn.

“Lão nhân gia có chuyện gì cứ nói ạ.” Lão nhân gật đầu rồi nói: “Chắc cậu cũng biết, huynh trưởng của ta đã táng thân ở nơi đó phải không?

Ta muốn lấy lại hài cốt của huynh ấy.” Thương Thiên cũng không nghĩ nhiều, nếu có thể giúp được vị lão nhân trước mắt, hắn tự nhiên sẵn lòng, nhanh chóng đáp ứng: “Đương nhiên là được ạ.” Lão nhân tự nhiên cảm ơn ngay lập tức.

Thương Thiên cũng không nói nhiều, lão nhân muốn đi ngay, tốt nhất là không nên trì hoãn quá lâu.

Thương Thiên nghe theo lời lão nhân, đưa ông vào trong đó.

Cảnh tượng điên cuồng của đám người kia hiện ra trước mắt, họ đều đang tranh giành thức ăn trong tay đối phương.

Lão nhân nhìn cảnh tượng xấu xí trước mắt mà nhắm mắt lại, thật sự không dám tin huynh trưởng của mình đã trải qua những gì ở nơi này.

Lão nhân trong động mở ra một chiếc hộp tinh xảo, một luồng khí từ trong đống hài cốt nhanh chóng theo lời triệu hồi của lão nhân mà

bay vào trong hộp.

Lão nhân thấy mọi việc đã gần xong, liền nói với Thương Thiên: "Được rồi, bây giờ có thể đi." Khi Thương Thiên định rời đi, đám người kia tự nhiên bám lấy không buông.

Vào khoảnh khắc Thương Thiên rời đi, cũng có mấy người theo ra được.

Mấy kẻ đó tự nhiên vui mừng khôn xiết.

Thương Thiên thì nhìn những kẻ trước mắt với ánh mắt chán ghét.

Lão nhân thì một lòng đặt vào chiếc hộp trong tay.

Thương Thiên không để ý đến những kẻ đang nằm trên đất nữa, đưa lão nhân nhanh chóng rời khỏi nơi đó.

Sau khi quay về, lão nhân dường như muốn báo đáp Thương Thiên, nói: "Bộ lạc nhỏ của ta không có gì, không thể cho cậu thứ gì, nhưng dù sao cậu cũng đã giúp ta, chỉ cần cậu muốn, có thể tiếp tục ở lại đây." "Không cần đâu ạ." Thực ra về vấn đề này Thương Thiên cũng đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đưa ra một kết luận, nếu ở đây lâu, nhất định sẽ mang lại phiền phức cho họ.

"Tình cảnh của ta hiện tại thực ra ta cũng hiểu rõ, ở đâu lâu cũng sẽ mang lại phiền phức cho nơi đó, cho nên ta nghĩ đi nghĩ lại, rời đi sẽ tốt hơn." Lão nhân tự nhiên cũng biết không thể giữ Thương Thiên lại được, nhưng vẫn nói: "Chỉ cần cậu có khó khăn, cứ nói với ta, nếu ta có thể giúp được, nhất định sẽ cố hết sức." Sau khi cảm ơn lão nhân, Thương Thiên nhanh chóng rời khỏi nơi đó.

Đi qua khu rừng, vô số dã thú đều nhìn chằm chằm vào hắn, dường như giây tiếp theo sẽ lao tới, nhưng lại như sợ hãi sức mạnh nào đó.

Rốt cuộc là sức mạnh gì?

Thương Thiên chăm chú nhìn vào tay mình, hồi lâu vẫn không tìm được câu trả lời.

Rốt cuộc trên người mình có sức mạnh gì?

Hồi lâu sau, dường như không thể tìm được câu trả lời mong muốn trên người mình, hắn chỉ có thể lắc đầu.

Đúng lúc hắn ngẩng đầu lên lần nữa, liền nhìn thấy gương mặt của Hoa Gian.

"Hoa Gian?" Hoa Gian cũng quay đầu lại, sau khi nhìn thấy Thương Thiên dường như cũng rất ngạc nhiên: "Thương Thiên?" "Hạng Tần đâu?" Điều đầu tiên Thương Thiên chú ý đến là điểm này.

Theo lý mà nói, hai người họ nên luôn ở bên nhau mới phải.

Hoa Gian cười nói: "Hạng Tần cũng có việc của mình phải làm, thực ra bọn ta vốn không định lúc nào cũng đi cùng nhau." Thương Thiên nửa tin nửa ngờ gật đầu.

Hai người cùng nhau đi về phía trước.

Dần dần, Thương Thiên phát hiện ánh mắt của Hoa Gian dường như có chút không đúng, như đang che giấu điều gì đó.

"Hoa Gian, ngươi sao vậy?" Hoa Gian vừa rồi như đang ngẩn người, nghe Thương Thiên nói xong mới phản ứng lại: "Không có gì, chỉ là ta cứ nghĩ mãi về một chuyện." "Không phải đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?" Đúng vậy, ánh mắt của Hoa Gian nhất định có vấn đề.

Chương 671

Thương Thiên cứ nhìn chằm chằm vào Hoa Gian, nói: "Nếu có chuyện gì, có thể nói với ta, biết đâu ta có thể giúp được." "Hạng Tần mất tích rồi." Thương Thiên nhìn Hoa Gian với vẻ mặt khó hiểu, hồi lâu sau mới nói: "Hạng Tần mất tích?

Chuyện gì vậy?" Hoa Gian như do dự một lúc, nói: "Bọn ta xảy ra tranh cãi, ta bỏ đi, lúc quay lại thì không thấy y đâu nữa.

Theo lý mà nói, y nên ở đó, quan trọng nhất là ta đã tìm khắp xung quanh cũng không thấy, đồ đạc để lại tại chỗ cũng không mang đi." "Vậy tại sao ngươi không tìm?" "Ta… ta coi như không quan tâm, nghĩ rằng y sẽ quay lại." Thương Thiên ôm đầu, nói: "Đại tiểu thư của ta ơi, Hạng Tần bây giờ xem ra đã xảy ra chuyện rồi." Hoa Gian dường như có chút sợ hãi nhìn Thương Thiên, nói: "Không thể nào, chuyện gì vậy, Thương Thiên, chuyện này ngươi nhất định phải giúp ta, nhất định phải giúp ta." "Ta biết, ta nhất định sẽ giúp.

Bây giờ nói cho ta biết các ngươi đi lạc ở đâu?" Hoa Gian như đang cố gắng nhớ lại, nói: "Ta không nhớ, ta không nhớ nơi đó.

Ta vừa rồi quên mất tại sao ta lại cãi nhau với Hạng Tần.

Ta đã quên rất nhiều thứ.

Ta gặp ngươi ở đâu?" Nói xong, ánh mắt Hoa Gian lộ ra vẻ hoảng sợ: "Ta đã quên nhiều chuyện như vậy." Chuyện này vừa nghe đã cảm thấy không ổn, nhưng Thương Thiên bảo Hoa Gian bình tĩnh lại trước.

Hoa Gian như bị kích động, hồi lâu sau nói: "Ta không nhớ nữa, ta đều không nhớ nữa sao?" Đúng vậy, đều không nhớ nữa sao?

Nàng hết lần này đến lần khác tự vấn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Hoa Gian, ngươi ổn không?" "Không ổn, một chút cũng không ổn." Hoa Gian gần như hét lên với Thương Thiên.

Thương Thiên bèn nắm lấy Hoa Gian dùng nhẫn dịch chuyển, hy vọng có thể tìm lại chút ký ức nào đó cho nàng, nhưng cuối cùng đều thất bại.

Cuối cùng, Thương Thiên thấy một nơi có dấu vết dựng lều.

Hoa Gian cũng nói: "Đúng, hình như là ở đây." Sau khi có được câu trả lời không chắc chắn của Hoa Gian, Thương Thiên cảm thấy nơi này không ổn, thật sự quá không ổn.

Nơi này có một cảm giác kỳ lạ, một cảm giác kỳ quái không thể nói thành lời.

Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng đi tìm Hạng Tần, kết quả cuối cùng đương nhiên là không có gì, hắn nói với Hoa Gian: "Không tìm thấy." Lúc này, Hoa Gian dường như nhớ lại được điều gì đó, nói với Thương Thiên: "Lúc đó Hạng Tần không biết vì sao, nhất định phải đi tìm một thứ gì đó, cụ thể là gì ta không nhớ… Đợi đã, sao vậy?

Ta vừa rồi còn nhớ mà." Thương Thiên nhìn tất cả mọi chuyện trước mắt với vẻ khó hiểu, thật sự có chút không ổn.

Để đề phòng bất trắc, hắn đưa Hoa Gian ra ngoài trước.

Sau khi ra ngoài, ký ức của Hoa Gian dường như đã hồi phục một chút, hồi lâu sau nàng nói: "Lúc đó Hạng Tần bảo ta mau rời đi, ta không nghe, nhưng, nhưng sau đó ta không tìm được đường quay lại." Một loạt những chuyện kỳ lạ do mất trí nhớ gây ra, vậy rốt cuộc là chuyện gì?

Thương Thiên vẫn nhìn Hoa Gian với vẻ mặt khó hiểu, nói: "Ngoài chuyện này ra có thể nhớ được gì khác không?

Ví dụ như hai người trước đó tại sao lại đến nơi này?" Đúng vậy, tại sao lại đến nơi này, rốt cuộc là chuyện gì?

Chuyện đã xảy ra, Hoa Gian cố gắng nhớ lại, nhưng kết quả cuối cùng đều là dần dần quên đi.

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, không biết, không rõ.

Đột nhiên một tiếng hét thảm thiết xé tan sự yên tĩnh.

Hoa Gian nói: "Là Hạng Tần." Thương Thiên tự nhiên nắm lấy Hoa Gian đi về phía có tiếng hét, nhưng không thấy một ai.

Vừa rồi là chuyện gì?

Rốt cuộc là chuyện gì?

Cuối cùng, bóng dáng của Hạng Tần xuất hiện sau lưng hai người, nhưng trực giác của Hoa Gian mách bảo nàng, đó không phải là Hạng Tần.

"Đó không phải là Hạng Tần." Nhưng người đàn ông trước mắt và Hạng Tần giống hệt nhau, không có bất kỳ điểm nào khác biệt.

"Không, tuyệt đối không phải." Hoa Gian nói, nhìn thấy ánh mắt có chút do dự của hắn.

Chương 672

Sau đó, khi gã đó mở miệng, Thương Thiên mới hiểu được lời của Hoa Gian.

Gã trước mắt chỉ là một con quái vật trông giống hệt Hạng Tần, nó nói: "Các vị, chào mừng đến Thất Ức Lâm." "Thất Ức Lâm?" Thương Thiên nhìn Hoa Gian với vẻ mặt khó hiểu.

Hoa Gian cũng lộ ra vẻ kinh hãi, nói: "Thất Ức Lâm?

Thương Thiên, chúng ta phải mau rời khỏi đây." Nhưng khi Hoa Gian định đi thì đã muộn.

Gã kia nhanh chóng ra tay chặn lại, nói: "Ồ, muốn đi sao?

Thật xin lỗi, cửa đã đóng rồi." "Ngươi là ai?

Tại sao lại giống hệt Hạng Tần?" "Đừng hỏi nhiều tại sao như vậy, ta sẽ không trả lời đâu.

Chết không nhắm mắt thì có liên quan gì đến ta?" Gã đó nói xong, chặn mọi đường đi.

Tất cả lối thoát dường như đều bị một lớp màng bạc phong tỏa.

Thương Thiên đương nhiên cũng không chịu thua.

Công pháp hắn tu luyện hoàn toàn có thể chống lại tình huống trước mắt.

Gã kia dường như có chút không phục, nói: "Sao có thể?" Thương Thiên lập tức dùng nhẫn đưa Hoa Gian ra ngoài, rồi hỏi: "Từ từ, Thất Ức Lâm là nơi nào?" "Đó là một nơi trong truyền thuyết.

Thực tế không có ai đến được đó." "Đương nhiên rồi, đến đó rồi chắc cũng quên hết." Thương Thiên nói, "Hạng Tần bây giờ ở đó lành

ít dữ nhiều.

Tóm lại bây giờ ta đưa ngươi đến nơi an toàn trước, chuyện bên đó để ta xử lý." Sau đó, Thương Thiên đưa Hoa Gian đến chỗ lão nhân kia, và hỏi lão nhân một số chuyện về Thất Ức Lâm.

Lão nhân nói: "Truyền thuyết kể rằng người đến nơi đó sẽ dần dần quên đi mọi thứ.

Trước tiên là quên những chuyện gần đây nhất, sau đó quên mình là ai, cuối cùng, quên đi tất cả, lạc lối." Thương Thiên cũng kể lại ngắn gọn chuyện mình gặp phải cho lão nhân nghe.

Lão nhân lộ vẻ khó xử, nói: "Vị bằng hữu đó của ngươi e rằng không quay về được nữa rồi." "Lẽ nào không có bất kỳ cách nào sao?" "Về Thất Ức Lâm, nơi đó không hề có ghi chép.

Nơi đó là như vậy, không có bất kỳ ghi chép nào." Thương Thiên tự nhiên biết chuyện trước mắt rất khó giải quyết, nhưng hắn cố gắng giữ bình tĩnh, nói: "Ta chỉ cần…" "Chỉ cần cái gì?

Chàng trai trẻ, đừng bao giờ nghĩ rằng mọi chuyện tốt đẹp trên đời đều sẽ xảy ra với ngươi.

Có thể thoát ra khỏi đó đã là không tồi rồi.

Nghe ta, tốt nhất đừng mạo hiểm vào đó nữa.

Đối với ngươi, đối với vị bằng hữu đó, đều không có lợi." Thương Thiên im lặng không nói.

Sau khi rời khỏi phòng, hắn lập tức đến phòng của Hoa Gian.

Hoa Gian thời gian này chịu cú sốc tự nhiên không nhỏ, ngơ ngác nhìn Thương Thiên bước vào, hồi lâu sau mới nói: "Sao rồi?

Có tiến triển gì không?" "Không có.

Tình hình của Hạng Tần bây giờ chắc hẳn rất nguy hiểm." Nghe

câu nói đó của Thương Thiên, sắc mặt của Hoa Gian dường như trở nên tệ hơn, nàng nói: "Sẽ không đâu, sẽ không như vậy đâu, Hạng Tần nhất định sẽ quay về." Sau khi an ủi Hoa Gian, Thương Thiên nhanh chóng rời đi.

Ở cửa, lão nhân tự nhiên muốn khuyên vài câu: "Chàng trai trẻ à, mạo hiểm như vậy thật sự không được.

Ngươi căn bản không biết đối thủ của mình là ai.

Mau quay về đi, đừng cố chấp như vậy nữa." "Ồ, để ta xem, vị dũng sĩ nào lại dám đến đây lần nữa." Âm thanh từ trong Thất Ức Lâm truyền ra.

Cuối cùng, Thương Thiên lớn tiếng nói: "Hạng Tần, ngươi ở đâu?" Trước mặt hắn thật sự xuất hiện một Hạng Tần, nhưng Thương Thiên biết gã trước mắt không phải là Hạng Tần thật, hắn nói: "Rốt cuộc ngươi là ai, ngươi đã đưa Hạng Tần đi đâu rồi?" Gã đó khẽ cười, hồi lâu sau nói: "Những điều đó không quan trọng.

Chương 673

Quan trọng là ngươi cũng sắp giống như người bạn của ngươi, xuống địa ngục rồi.” Thương Thiên dường như mất kiên nhẫn, mượn sức mạnh của chiếc nhẫn, làm rung chuyển những cành cây xung quanh, hồi lâu sau mới nói: “Ngươi có biết năng lực của ta bây giờ hoàn toàn có thể hủy diệt nơi này không?” “Hủy diệt nơi này của ta, hủy diệt kết giới này của ta, vậy thì tốt quá rồi.

Ngươi có biết ta đã bị nhốt ở đây bao nhiêu năm rồi không?

Nếu ngươi thật sự có thể hủy diệt nơi này, ta tự nhiên cảm kích vô cùng.

Nhưng có một điều, bạn của ngươi có bị ảnh hưởng không nhỉ?

Hửm, có bị ảnh hưởng không nhỉ?” Âm thanh đó cứ văng vẳng bên tai Thương Thiên.

Hắn nói: “Thực ra mọi người đều có mục đích của mình, chỉ cần ngươi có thể giao Hạng Tần ra, mọi chuyện đều dễ nói.” “Không, mọi chuyện đều không dễ nói.” Lúc này, Thương Thiên như nổi giận, nói: “Ngươi đừng có chọc giận ta.

Ngươi nên biết, đối với ta, thực ra giết ngươi cũng là chuyện trong phút chốc.” “Nhưng nếu ngươi giết ta, thì thằng nhóc tên Hạng Tần đó, ngươi cũng đừng mong tìm được cả đời này.” Bốn chữ “đừng mong tìm” lại một lần nữa xuất hiện bên tai Thương Thiên.

Hắn nói: “Bây giờ như vậy ai cũng không tốt.” Nói xong, hắn lại bẻ gãy thêm vài cái cây trước mắt, tự nhiên cũng nghe thấy tiếng hét thảm thiết trong đó.

Dường như hiểu ra cách này có hiệu quả, âm thanh đó lập tức

xuất hiện: “Mọi chuyện đều có thể thương lượng.

Ngươi, ngươi muốn thế nào?” “Ta có thể thế nào?

Để Hạng Tần quay về.” “Cậu ta bây giờ đang trên đường đi Tây Thiên rồi, ta bây giờ cũng khó cứu được.” Sau khi nhận được câu trả lời đó, Thương Thiên lập tức bẻ gãy thêm một cái cây nữa, ngay lập tức lại xuất hiện tiếng hét thảm thiết.

Những kẻ đó vội nói: “Thật đó, ta bất lực rồi.” Thương Thiên tự nhiên không muốn nhận được câu trả lời như vậy, hắn lại lặp lại hành động vừa rồi.

Những kẻ trước mắt dường như cũng đang tìm cách, nói: “Không không không, tha mạng, ta có cách, nhất định sẽ có cách, ngươi hãy nương tay trước đã.” Thương Thiên dừng tay, nói: “Cậu ta bây giờ ở đâu, ta muốn gặp.” Đám người kia tự nhiên đưa Thương Thiên vào trong.

Chỉ thấy bên trong không chỉ có một mình Hạng Tần.

Xem ra, Hoa Gian có thể bình an thoát ra đã là may mắn lắm rồi.

Một đám người vốn đang hấp thụ thứ gì đó trên người Hạng Tần, nhưng sau khi nhìn thấy Thương Thiên liền lập tức dừng lại.

Một kẻ nói: “Xem ra bây giờ, gã này quay về cũng không có tác dụng gì, đã mất đi nửa cái hồn rồi.” Thương Thiên nhìn với vẻ không thể tin nổi, nói: “Các ngươi vừa rồi đang hấp thụ hồn phách của y?” Những kẻ đó nhìn nhau, cuối cùng gật đầu, trả lời: “Đúng, như vậy có thể kéo dài tuổi thọ của bọn ta.” “Vậy, các ngươi rốt cuộc là gì?” Đối mặt với câu hỏi của Thương Thiên, đám người kia nói: “Chúng ta là một hình thức khác của quỷ hồn, chỉ là thấp kém hơn một số quỷ hồn khác.” Thương Thiên không trả lời, hắn nói: “Nhưng, chuyện này, không thể làm được.” Nói rồi, hắn liền kéo thân thể của Hạng Tần rời

khỏi đó, đến chỗ của lão nhân.

Lão nhân dường như vô cùng kinh ngạc.

Lúc này Thương Thiên lại thật sự đưa được chàng trai trẻ đó trở về, lão nhân nói với vẻ không thể tin nổi: "Thật không ngờ." Thương Thiên bèn nói với lão nhân: "Trưởng lão, đám người kia đã hấp thụ hồn phách của y, sau đó cũng cho ta một chiếc bình nhỏ, có thể trả lại hồn phách không ạ?" Lão nhân nhận lấy chiếc bình nhỏ trong tay Thương Thiên, nhìn hồi lâu rồi nói: "Hồn phách của chàng trai trẻ này màu đen à?" "Màu đen?

Màu đen có vấn đề gì sao?" Lão nhân nhìn thứ đó hồi lâu rồi nói: "Linh hồn màu trắng đại diện cho đứa trẻ sơ sinh, lúc đó linh hồn của con người là thuần khiết nhất.

Ngược lại, chắc ngươi cũng nên biết ý nghĩa của màu đen rồi chứ." Thương Thiên nhìn lão nhân với vẻ không thể tin nổi, hồi lâu sau mới nói: "Ý của ngài là gã đó, không phải là người tốt?" "Ta có thể nói cho ngươi một cách có trách nhiệm, gã này, không đơn giản." Trong đầu Thương Thiên hiện ra hình ảnh của Hạng Tần, hắn không cho rằng y phức tạp như lời lão nhân nói.

Hồi lâu sau, hắn hỏi: "Màu sắc của linh hồn thật sự có thể đại diện cho tốt xấu của một người sao?" Lão nhân dường như cũng nhìn ra Thương Thiên muốn từ trong lời nói của mình tìm ra một khả năng duy nhất có thể phá vỡ mọi chuyện, nhưng cuối cùng lão nhân lắc đầu, nói: "Ta không lừa ngươi.

Có thể ngươi không muốn nghe sự thật, nhưng ta khuyên ngươi nên tránh xa người bạn này một chút.

Nhưng ta sẽ giúp hồn phách của y quay về vị trí." Thương Thiên nghe xong cảm kích vô cùng, nói: "Vậy thật sự cảm ơn ngài rồi." Sau đó, Thương Thiên đi vào phòng của Hoa Gian, nói với nàng: "Ngươi

có biết một số chuyện về Hạng Tần không?" Hoa Gian nghe Thương Thiên hỏi vậy tự nhiên cũng ý thức được có gì đó không ổn, nói: "Tại sao đột nhiên lại hỏi vậy?" Thương Thiên không trả lời câu hỏi này, tiếp tục hỏi: "Ngươi quen y thế nào?" "Từ rất lâu rồi, y không có gia đình, ta cũng vậy, cứ thế nương tựa vào nhau mà sống." "Thật sự đơn giản như vậy sao?" "Không thì ngươi nghĩ sao?

Rốt cuộc ngươi muốn biết điều gì từ ta?" "Ta muốn biết quá khứ của Hạng Tần từ ngươi, hy vọng ngươi có thể trả lời thành thật." Hoa Gian nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Thương Thiên, tự nhiên cũng ý thức được có gì đó không ổn, hồi lâu sau nói: "Ngươi cứ hỏi đi." "Trước đây y có hành vi kỳ lạ nào không?" "Cũng có, thỉnh thoảng rất thích tự nói chuyện một mình, nhưng thực tế sau khi quen rồi cũng cảm thấy không có gì." Thương Thiên nghe xong gật đầu, tiếp tục hỏi: "Có từng nghe y nói hận ai không?" Hoa Gian dường như suy nghĩ một lúc, nói: "Hạng Tần trước đây từng nói với ta y hận cha mẹ, không hiểu tại sao cha mẹ lại bỏ rơi mình." Thương Thiên bây giờ nghe Hoa Gian nói vậy chỉ cảm thấy trong lòng run lên ba cái, hồi lâu sau mới phản ứng lại: "Thực ra Hạng Tần bây giờ đã khỏe hơn nhiều rồi, chỉ cần một khoảng thời gian nghỉ ngơi, ngươi cứ ở bên ngoài đợi trước đi." Hoa Gian nghe xong dường như gật đầu, nhìn Thương Thiên trước mắt cuối cùng không nói gì.

Thương Thiên luôn cảm thấy Hoa Gian muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng nàng vẫn đi ra ngoài.

Hắn đi về phía lão nhân.

Lão nhân nói: "Chàng trai trẻ, người bạn đó của ngươi bây giờ không còn gì đáng ngại nữa, chỉ cần thời gian để tỉnh lại." Thương Thiên nghe xong tự nhiên vui mừng, đi ra ngoài nói với lão nhân: "Xin hỏi ngoài chuyện này ra ngài có phát hiện được gì khác không?

Ngoài màu sắc của linh hồn.” Lão nhân nhìn Thương Thiên chằm chằm, hồi lâu sau mới biết ý của hắn, sững sờ một lúc rồi nói: “Ta nghĩ bây giờ không thích hợp để tìm hiểu sâu hơn.

Nếu y đột nhiên tỉnh lại thì không hay đâu.” Thương Thiên như nghe hiểu, gật đầu.

Chương 674

Sau đó lão nhân cũng hỏi: "Không phải cô gái kia đã nói với ngươi điều gì đó, khiến ngươi có chút lo lắng sao?" Thương Thiên tự nhiên cũng gật đầu, nói: "Gã đó hình như bị gia đình bỏ rơi, thời gian đó chắc chắn đã chịu không ít khổ sở." Lão nhân gật đầu, như thể đã hiểu ra mọi chuyện đều có nguyên do của nó, nhưng vẫn nói: "Không lẽ sau này ngươi định đi cùng hai người bạn này sao." Ý của lão nhân rất đơn giản, nếu lo lắng cho sự an toàn của mình, cách đơn giản nhất là trực tiếp tránh xa một chút.

Ông nói: "Sau khi y tỉnh lại, hãy mau chóng đưa y rời khỏi đây.

Loại người này, phòng được một người hay một người." Thương Thiên nghe xong gật đầu, cuối cùng nói: "Đợi y tỉnh lại, ta nhất định sẽ nói rõ ràng với y." Khi Hạng Tần tỉnh lại, lão nhân lập tức báo cho Thương Thiên.

Thương Thiên bèn tìm một lý do nói với Hạng Tần: "Bây giờ ở đây không an toàn, ta sẽ đưa các ngươi đến một nơi an toàn nhất có thể." Hạng Tần vừa tỉnh lại đã cho người ta một cảm giác kỳ lạ, như thể dị thường trầm mặc.

Thương Thiên cũng nhìn chằm chằm hồi lâu, nói: "Sao vậy?

Sao không động đậy?" Hạng Tần không trả lời, thuận theo cửa đi ra ngoài.

Điều khiến Thương Thiên không ngờ là y lại tìm được phòng của Hoa Gian.

Đúng lúc Thương Thiên đang so sánh, Hạng Tần lại như khôi phục lại bình thường, nói với Thương Thiên: "Ta biết rồi, không cần ngươi đưa đi đâu." Nói rồi, Hạng Tần định đưa Hoa Gian rời đi ngay

lập tức.

Thương Thiên không nghi ngờ gì, đưa hai người ra ngoài cùng.

Sau khi quay về, hắn luôn cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng sau khi nghĩ đến lời của lão nhân, hắn tự nhiên nhanh chóng quay lại, sau đó nói với lão nhân: "Lão nhân gia, ngài thấy ta bây giờ nên xử lý chiếc nhẫn này thế nào?" Nói rồi, hắn đưa chiếc nhẫn ra trước mặt lão nhân.

Lão nhân dường như cũng suy nghĩ rất lâu, mới nói: "Nhìn thế này căn bản không thể tháo ra được." Thương Thiên gật đầu, thời gian qua hắn cũng đã rất cố gắng tháo chiếc nhẫn ra, nhưng cuối cùng đều không có kết quả.

"Có lẽ thứ này thật sự đã xem ngươi là chủ nhân rồi.

Đừng hoảng sợ, thực ra nó có tác dụng bảo vệ ngươi, chỉ cần sử dụng tốt là được." Thương Thiên gật đầu, ngay sau đó lão nhân nói: "Chiếc nhẫn này, ngươi có thể khống chế tốt không?" Thương Thiên tự nhiên có chút không chắc chắn.

Thứ này đã dính vào người hắn, lúc muốn khống chế thì quả thật không khó, nhưng thứ gì cũng có khả năng mất kiểm soát.

Thương Thiên nhìn chiếc nhẫn trong tay với vẻ không bình tĩnh, sau đó nói: "Lão nhân gia, ngài có biết ta nên làm gì không?" Lão nhân trong lòng dường như đang tính toán, hồi lâu sau mới nói với Thương Thiên: "Ta có thể cho ngươi một thứ, sau này có lẽ phải xem vào bản lĩnh và ngộ tính của ngươi, xem sau này có thể khống chế được thứ này không." Thương Thiên gật đầu, đi theo lão nhân vào một căn phòng chứa đồ lặt vặt sâu nhất bên trong.

Sau đó lão nhân đó nói: "Thượng cổ trân bảo không phải là thứ dễ khống chế.

Thứ này của ta hẳn có thể giúp được ngươi.” Nói rồi, lão nhân lấy ra một chiếc bình nhỏ, đưa cho Thương Thiên, sau đó nói: “Thực ra đây là thứ mà huynh trưởng của ta năm đó chế tạo ra, nhưng huynh ấy đã đi rồi.

Ta thấy thứ này đối với mọi người ở đây chắc cũng không dùng đến, nên cho ngươi.” Thương Thiên nhận lấy chiếc bình nhỏ, sau đó hỏi: “Bên trong là thứ gì vậy?” “Cũng không phải thứ gì đặc biệt.

Huynh trưởng ta chế tạo ra, đối với ngươi hẳn là có chút tác dụng.

Nếu ngươi cảm thấy có thể, thực ra có thể sử dụng.” Thương Thiên nhận lấy chiếc bình nhỏ rồi gật đầu, sau đó nói: “Ta biết rồi.” Lão nhân dẫn Thương Thiên ra ngoài, cuối cùng nói: “Thời gian qua ngươi ở đây quả thật đã lâu.

Chắc ngươi cũng biết tình hình gần đây.

Thượng cổ trân bảo trong tay ngươi thật sự quá mạnh mẽ, dã thú gần đây đã bắt đầu chú ý đến nơi này rồi.” Thương Thiên gật đầu, áy náy nói với lão nhân: “Xin lỗi ngài, trưởng lão, thời gian qua ta đã gây phiền phức cho ngài.” Lão nhân không trả lời, nhìn bầu trời dần sáng, cuối cùng nói: “Được rồi, ta sẽ không sao đâu.

Ngươi đi trước đi.

Nhớ kỹ, bất kể là cái bình này hay chiếc nhẫn kia của ngươi, đều phải sử dụng cẩn thận, biết chưa?” Thương Thiên tự nhiên gật đầu.

Lão nhân đưa hắn ra ngoài, đưa cho hắn một ít lương khô, cuối cùng nói: “Có duyên sẽ gặp lại.” Thương Thiên gật đầu, nói: “Có duyên sẽ gặp lại.

Thật sự không biết lần sau có thể gặp lại là khi nào.

Tốt nhất là không nên gặp lại nữa, cứ luôn mang lại phiền phức.

Nghĩ đến đây, Thương Thiên rời khỏi nơi này." Chỉ là điều khiến Thương Thiên không ngờ là, hắn vừa rời đi không bao lâu, đã nhìn thấy Lôi Ân.

Lôi Ân dường như đã tìm kiếm hắn suốt, nhìn thấy hắn ngay giây đầu tiên liền nói: "Thằng nhóc, thời gian qua đúng là trốn như rùa rụt cổ, trốn đi đâu rồi?" Chỉ là vừa đến gần không bao lâu, Lôi Ân đã cảm nhận được sự thay đổi trên người Thương Thiên, nói: "Trên người ngươi có phải đã mang theo thứ gì không?" Thương Thiên lập tức muốn rời đi, không muốn ở lại đây.

Vào khoảnh khắc bị Lôi Ân tóm lấy, hắn đã sử dụng dịch chuyển tức thời, chỉ là không may cũng thuận tiện mang theo cả Lôi Ân.

Chương 675

Lôi Ân ngơ ngác nhìn tình hình trước mắt, cuối cùng nói: "Không tệ nha, thằng nhóc, gần đây cũng thật sự có bản lĩnh.

Rốt cuộc ngươi đã lấy được thứ gì?" Thương Thiên muốn rời đi, nhưng bây giờ đi đâu cũng sẽ mang theo Lôi Ân.

Lôi Ân đè chặt Thương Thiên, không cho hắn rời đi.

Thương Thiên cuối cùng như không còn cách nào khác, nói với Lôi Ân: "Buông ta ra, đè ta cũng vô dụng, đè ta, trên tay ta cũng không có thứ ngươi muốn đâu." Lôi Ân không nghe, nói: "Thương Thiên à Thương Thiên, trên người ngươi có thứ gì ta quả thật không biết, nhưng ta cảm thấy không phải là thứ đơn giản.

Vừa rồi công lực dịch chuyển tức thời của ngươi mạnh đến vậy, lại có thể một lần mang theo hai người, thật khiến người ta kinh ngạc." Thương Thiên cố gắng kiềm chế tình hình trước mắt, hồi lâu sau mới nói: "Có gì mà kinh ngạc.

Bây giờ ngươi có thể yên lặng được chưa?

Cảm thấy phiền thì cút đi, nếu không ta sẽ không khách sáo đâu." Nhưng hiển nhiên Lôi Ân không muốn nghe.

Vào khoảnh khắc đó, Thương Thiên tự nhiên không vui, hắn sử dụng chiếc nhẫn, khiến Lôi Ân chìm trong đau khổ.

Chỉ thấy Lôi Ân mặt lộ vẻ đau đớn, cố gắng dùng năng lực của mình để kìm hãm cơn đau lan ra, hồi lâu sau mới nói với Thương Thiên: "Ngươi đã dùng thứ gì?" "Không phải là thứ đơn giản đâu." Nói xong, Thương Thiên thoát khỏi Lôi Ân, sau đó dịch chuyển tức thời rời khỏi nơi đó.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, vừa ra khỏi cửa đã gặp phải Lôi Ân.

Lúc này, Thương Thiên lại nghe thấy tiếng đánh nhau của một đám người.

Thực ra vào lúc này, tiếng đánh nhau tỷ thí không phải là âm thanh kỳ lạ, chỉ là nghe ý của đám người này, hình như trước đó đã xảy ra án mạng.

Thương Thiên không sợ, dù sao lúc đó có xảy ra chuyện gì, hắn cũng có thể mượn sức mạnh của chiếc nhẫn để rời đi.

Chỉ là điều hắn vạn lần không ngờ là người ngã xuống lại là Hoa Gian, còn Hạng Tần thì đứng bên cạnh nhìn.

Khoảnh khắc đó, Thương Thiên tuyệt đối không thể bình tĩnh được nữa, hắn lập tức lao vào trong, sau đó liếc nhìn ánh mắt bình tĩnh của Hạng Tần, trong lòng chửi thầm một tiếng, sau đó túm lấy cổ áo Hạng Tần, nói: "Ngươi đã làm gì Hoa Gian?" "Không phải ta đã làm gì Hoa Gian." Hạng Tần sắp bị nghẹt thở đến nơi đột nhiên bật ra những lời này, y sắp không thở nổi nữa, chỉ hy vọng Thương Thiên có thể buông tay.

Thương Thiên ngay lập tức buông cổ áo y ra, cúi xuống xem xét, ý thức của Hoa Gian mơ hồ, khóe miệng còn dính máu.

Hắn lớn tiếng hỏi: "Chuyện gì vậy?

Rốt cuộc là chuyện gì?" Những kẻ bên cạnh cười nói: "Có gì mà kinh ngạc, ở đây tỷ thí ba ngày hai bữa lại có người chết, sớm đã quen rồi." Thương Thiên trừng mắt lại, dùng khí thế áp đảo những kẻ trước mắt.

Những kẻ đó thấy vẻ mặt hung dữ của Thương Thiên, lập tức cũng im lặng, sau đó hắn nói với Hạng Tần: "Hoa Gian sao rồi?

Ta đang hỏi ngươi đó." Sắc mặt Hạng Tần không có bất kỳ biểu

cảm nào, nhìn thấy bộ dạng kích động của Thương Thiên, y nói: "Có thể xảy ra chuyện gì chứ?

Ta và nàng tỷ thí, lỡ tay đánh nàng bị thương." Thương Thiên nhìn chằm chằm Hạng Tần, cuối cùng ôm lấy Hoa Gian, túm lấy áo Hạng Tần, ba người dịch chuyển tức thời đến một nơi tương đối yên tĩnh.

Thương Thiên lập tức đặt Hoa Gian xuống đất, sau đó đấm đá Hạng Tần: "Xem ra ngươi không chỉ có linh hồn đen, mà cả trái tim cũng đen.

Thật ghê tởm chết đi được, loại người như ngươi." Hạng Tần dường như không có ý định biện giải.

Hồi lâu sau, ý thức của Hoa Gian dường như dần dần tỉnh táo lại.

Khi nhìn thấy Hạng Tần, ánh mắt cả người nàng đều tối sầm lại, sau đó đi đến sau bệ cửa sổ.

"Chuyện gì vậy?" Ngay khi thấy Hoa Gian tỉnh lại, Thương Thiên bước đến an ủi một lát rồi hỏi thẳng.

Lúc này Hoa Gian đã phải chịu một cú sốc cực lớn, hồi lâu sau mới cố gắng bình tĩnh lại được, nhưng mãi vẫn không chịu mở miệng.

Thương Thiên bèn chuyển ánh mắt sang người Hạng Tần, một lúc lâu sau mới nói: "Hạng Tần, ta nói cho ngươi biết, hôm nay nếu không giải thích rõ ràng, ta sẽ lập tức giết ngươi." Hoa Gian dường như không có ý ngăn cản, ai ngờ tên Hạng Tần kia lại hùng hồn nói: "Tại sao lại hỏi ta?

Nguyên nhân là gì, chắc hẳn Hoa Gian cũng phải biết chứ." Thương Thiên tỏ vẻ khó hiểu nhìn hai người trước mặt, cuối cùng Hoa Gian đành bất đắc dĩ lên tiếng: "Là vì ta đã nói cho hắn biết mọi chuyện.

Ngươi đã nói cho hắn biết sao?

Chương 676

Thương Thiên, là ngươi đã nói cho hắn biết những chuyện đó phải không?" "Ta không hề nói cho hắn." Thương Thiên tỏ vẻ khó hiểu nhìn tình hình trước mắt.

Hạng Tần đáp lại: "Không cần phải thắc mắc vì sao ta biết, trọng điểm là ta đã biết rồi.

Ta căm ghét những kẻ tự ý nói chuyện của ta ra ngoài mà không được sự đồng ý của ta." Thương Thiên nổi giận, xem ra lúc đó không nên để hai người này đi cùng nhau.

Hắn che chắn cho Hoa Gian rồi nói: "Đủ rồi đấy, Hạng Tần, ngươi có biết là bây giờ ta có thể giết ngươi không?" "Vậy sao?" Hạng Tần cố ý làm ra vẻ vô cùng kinh ngạc, sau đó nói: "Nói thật nhé, ta thấy ngươi còn chưa thực sự khống chế được món bảo bối kia.

Đồ tốt nên do người tài giỏi nắm giữ, nhưng xem ra, món bảo bối đó đúng là có mắt như mù." Nói không để tâm là giả, khi thấy chiếc nhẫn đó trên tay Thương Thiên, hắn đã thèm muốn từ lâu, lúc rời đi cuối cùng cũng không nhịn được mà ngoái lại nhìn mấy lần, chỉ vì món bảo vật đó không chọn hắn.

Nếu không phải lúc đó linh lực đã không chống đỡ nổi, hắn tuyệt đối có đủ thực lực để chiến thắng Thương Thiên.

Thương Thiên chán ghét nhìn Hạng Tần, cuối cùng nói: "Thực ra trước đây ngươi cũng đã giúp ta, nên ta sẽ không giết ngươi.

Nhưng nếu sau này có chuyện gì xảy ra liên quan đến ngươi, thì hãy cẩn thận đó." Hạng Tần làm như không nghe thấy, thấy Thương Thiên không có ý định giết mình, hắn liền lập tức rời đi, cuối cùng cũng ra khỏi nơi này.

Hoa Gian chỉ lặp đi lặp lại một câu: "Đúng là một tên điên, trước đây ta không hề nhận ra." Hiện tại trên người Hoa Gian đầy vết thương, đi theo Thương Thiên tự nhiên là lựa chọn tốt nhất, nàng bèn nói: "Thương Thiên, trong khoảng thời gian này ta bị thương rất nặng, có thể tạm thời cho ta đi theo ngươi được không?" Thật ra trong lòng Thương Thiên cũng đang suy nghĩ, Hoa Gian đi theo bên cạnh mình cũng không phải là kế sách vẹn toàn.

Sức mạnh của chiếc nhẫn trên tay quá mức cường đại, người khác có thể nhận ra điều bất thường, nhưng nhìn những vết thương nghiêm trọng trên người Hoa Gian, Thương Thiên gật đầu đồng ý và nói: "Nếu ngươi muốn đi theo ta mãi cũng được, chỉ là sức mạnh của chiếc nhẫn quá lớn, thực ra cũng không phải là chuyện tốt.

Quan trọng nhất là sẽ có dã thú đi theo bên cạnh ta." Nhìn vẻ mặt của Thương Thiên, Hoa Gian tự nhiên biết cứ tiếp tục như vậy cũng có phần nguy hiểm, nhưng lựa chọn này cũng đã được nàng suy nghĩ kỹ lưỡng, nên nói: "Tuy bây giờ ta bị thương nặng như vậy, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có sức chiến đấu." Thương Thiên bất đắc dĩ gật đầu.

Hai người cứ ở bên ngoài, không biết qua bao lâu, Hoa Gian nhớ ra một chuyện, nói với Thương Thiên: "Thực ra có một chuyện, trước đây ta chưa từng nói với ngươi." Thương Thiên gật đầu, ra hiệu cho Hoa Gian có thể tiếp tục.

"Ta nghĩ có lẽ ngươi sẽ không tin, nhưng sự thật đúng là như vậy.

Lúc đó ta cũng cảm thấy kỳ lạ." Hoa Gian càng nói, Thương Thiên càng tò mò.

"Hắn ta thỉnh thoảng lại biết được suy nghĩ của ta." Thấy Thương Thiên ngơ ngác nhìn mình, nàng nói tiếp: "Thực ra lúc đầu ta cũng thấy có gì đó không ổn, nhưng có lẽ vì ở bên nhau lâu ngày, ta chỉ nghĩ

rằng hắn biết là vì hắn hiểu ta, nên lúc đó ta hoàn toàn không nghĩ đến phương diện đó, nhưng bây giờ nghĩ lại, đúng là vô cùng đáng sợ." Thương Thiên biết sự bất an của Hoa Gian, bèn trấn an nàng một lúc rồi hỏi tiếp: "Ngươi và Hạng Tần quen nhau khi nào?" "Từ rất lâu rồi, ta chỉ nhớ được đại khái là khoảng năm năm trước, thậm chí có thể là tám năm trước.

Ta không có khái niệm rõ ràng về thời gian, chắc ngươi cũng biết, ta không lớn lên, nên thỉnh thoảng ta hay nhầm lẫn thời gian." Thương Thiên gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, rồi nói: "Quen nhau lâu như vậy, lại vì chuyện này mà ra tay tàn nhẫn với ngươi." "Đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Ít nhất trước đây khi nói về chuyện giữa ngươi và ta, hắn đều tỏ ra không quan tâm." "Có lẽ là giả vờ." Trong lòng Hoa Gian nhanh chóng hiện lên từ này.

Không hiểu vì sao, đối với Hạng Tần, nàng thực ra có một chút áy náy, có lẽ trước kia rất áy náy, nhưng khi Hạng Tần ra tay với mình, nàng đã hoàn toàn buông bỏ.

Thương Thiên dường như nhìn thấu suy nghĩ của Hoa Gian, bèn nói: "Dù thế nào đi nữa, hắn làm vậy là không đúng.

Ta không giết hắn, một là không muốn tay vấy máu tươi, hai là cũng nể tình quen biết cũ, chỉ vậy mà thôi.

Nhưng ngươi nhất định phải nhớ, hành động như vậy bản thân nó đã là sai, vốn dĩ phải chịu trừng phạt." Hoa Gian gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Sau đó, một việc khiến Thương Thiên không ngờ tới là Lôi Ân vậy mà lại tìm đến đây, biết hắn đang ở chỗ này.

Thương Thiên ngạc nhiên nhìn Lôi Ân, rồi nói: "Sao ngươi biết ta ở đây?" "Không cần đoán, ngươi có biết có một loại công pháp có thể

tìm người dựa vào tóc không?" Nói rồi, Lôi Ân lấy ra một nhúm tóc.

Trong khoảng thời gian Thương Thiên rời đi, hắn luôn cảm thấy một chỗ trên đầu có cảm giác đau nhói, hóa ra là do tên này gây ra.

Dường như có chút tức giận, nhưng hắn cố gắng che giấu, nói: "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Lấy mấy thứ này để làm gì?" Lôi Ân nói: "Nói cho ta biết, trên tay ngươi rốt cuộc là thứ gì?

Còn tiểu cô nương bên cạnh ngươi, trông xinh đấy, không lẽ..." "Câm miệng." Hoa Gian lúc tức giận dường như cũng không thể xem thường.

Lôi Ân cười một tiếng: "Tính tình hơi nóng nảy đấy." Lôi Ân nói đùa xong liền bảo với Thương Thiên: "Thương Thiên, chúng ta đường đường chính chính tỷ thí một trận, thế nào?" Không hiểu vì sao, bây giờ Thương Thiên vừa nghe đến chuyện tỷ thí là tâm trạng lại không tốt, liền nói: "Ta thua rồi, được chưa?" Nhưng Lôi Ân lại tỏ ra vô cùng bất mãn: "Thương Thiên, ta tỷ thí với ngươi là coi trọng ngươi đó." "Vậy thì ngươi coi thường ta đi.

Ta thực sự mệt lắm rồi, đừng lôi kéo ta tỷ thí nữa.

Chẳng qua là muốn lấp đầy một tòa thành, chứng minh thực lực, chỉ vậy mà thôi." Bốn chữ cuối cùng khiến vẻ tức giận hiện rõ trên mặt Lôi Ân.

Chương 677

Lôi Ân bất ngờ ra chiêu, một luồng khí lãng đột ngột xuất hiện khiến Thương Thiên và Hoa Gian phải lùi lại mấy mét.

Cuối cùng, Lôi Ân nói với ý đồ xấu: "Thương Thiên, ta nói cho ngươi biết, trận tỷ thí này ngươi đồng ý cũng được, không đồng ý cũng chẳng sao, dù sao thì cũng đừng hòng đi." Thương Thiên biết lần này Lôi Ân thật sự không chịu bỏ qua, bèn bất đắc dĩ sử dụng chiếc nhẫn định rời đi, nhưng không ngờ ngay lúc quan trọng này, Lôi Ân lại lao tới.

Ba người lập tức đến bên một bờ hồ, Thương Thiên bất mãn nhìn Lôi Ân, cuối cùng nói: "Thật không biết ngươi làm vậy thì được cái gì." Rồi hắn bảo Hoa Gian đứng yên một bên, không được đi lung tung.

Cuối cùng, hắn đối mặt với Lôi Ân, nói: "Như ngươi mong muốn." Hai người nhanh chóng giao thủ.

Thương Thiên cũng không biết tại sao, có lẽ sức mạnh của chiếc nhẫn đã thật sự tiến vào cơ thể hắn, khiến tốc độ phản ứng và mọi thứ của hắn đều được nâng cao.

Đối phó với Lôi Ân quả thực không thành vấn đề.

Lôi Ân đối phó với Thương Thiên tự nhiên vô cùng chật vật, cuối cùng nói: "Rốt cuộc ngươi đã làm gì?

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà công lực lại tiến bộ vượt bậc như vậy." Thương Thiên đáp: "Vậy đó, ngươi còn muốn đánh tiếp với ta không?" Lúc này Lôi Ân đã thở hổn hển, cảm thấy mình không thể chống cự được bao lâu nữa, cuối cùng nói: "Được rồi, ta đầu hàng." "Khoan đã." Hoa Gian đang đứng bên cạnh đột nhiên lên tiếng,

từ từ đi đến bên cạnh Lôi Ân đang nằm trên đất.

"Ngươi muốn đi cũng được, nhưng hãy lập một lời thề độc đi." Lôi Ân tỏ vẻ ngơ ngác, Hoa Gian nói: "Bắt ngươi không được gặp Thương Thiên tự nhiên có chút ép người, dù sao va phải nhau trên đường cũng có khả năng.

Nhưng bây giờ ngươi phải lập lời thề độc, sau này tuyệt đối không được tìm Thương Thiên tỷ thí nữa." Lôi Ân tự nhiên không muốn, hắn cho rằng Thương Thiên hiện tại là đối thủ quan trọng nhất của mình.

Nhưng Hoa Gian cũng không phải người dễ bắt nạt, nàng lập tức kề một con dao găm vào cổ hắn, nói: "Thế nào?

Đồng ý hay không đồng ý?" Bây giờ Lôi Ân không đồng ý cũng phải đồng ý, lập tức nói: "Được được được, ta đồng ý, nhưng trước tiên ngươi bỏ con dao găm ra khỏi cổ ta đã." Ngay khoảnh khắc Hoa Gian rút dao găm ra, Lôi Ân như phát điên mà bỏ chạy.

Thương Thiên bất đắc dĩ nhìn Hoa Gian đang vô cùng tức giận, nói: "Thôi bỏ đi, cũng không phải là không có thu hoạch.

Học đi đôi với hành, ta đã lấy được một nhúm tóc của hắn, phòng khi sau này lại cần dùng." Hoa Gian thấy Thương Thiên lấy ra nhúm tóc đó, liền cười nói với hắn: "Không tệ nha, tiểu lão đệ.

Mà ngươi có biết công pháp đó là gì không?" Thương Thiên mỉm cười, chuyện gì không quyết được, đã có trưởng lão.

Nhìn vẻ mặt không mấy tử tế của Thương Thiên, Hoa Gian có chút nghi hoặc, mãi đến khi đi theo Thương Thiên đến chỗ lão nhân, nàng mới hiểu ra ý tứ của hắn.

Lão nhân thấy Thương Thiên lại đến tìm mình, dường như có chút mệt mỏi, cuối cùng nói: "Có chuyện gì à?" Thương Thiên không tử tế

đáp: “Xin lỗi lão nhân gia, có một chuyện muốn nhờ người giúp một tay.” Lão nhân tự nhiên gật đầu, chờ Thương Thiên nói ra.

Thương Thiên hỏi: “Dựa vào tóc của một người, có thể tìm ra tung tích của người đó, có thật không?” “Thật.

Sao vậy, chàng trai trẻ, ngươi muốn học à?” Nghe nói có thể, Thương Thiên tự nhiên vui mừng, liền gật đầu.

Lão nhân thấy Thương Thiên vui vẻ như vậy, trước tiên vuốt râu, cuối cùng nói: “Ta biết rồi, theo ta.” Lần này, lão nhân dẫn Thương Thiên đến một tàng thư thất.

Sách vở bên trong gần như đã phủ đầy bụi.

Lão nhân nói: “Dù sao chỗ ta cũng không có mấy người trẻ tuổi nào muốn thực sự chuyên tâm nghiên cứu, ta cũng đã có tuổi, mắt mờ không nhìn rõ lắm, ngươi đợi chút, ta xem có thể giúp ngươi tìm được không.” Vừa nói, lão nhân vừa điểm một ngọn lửa trên đầu ngón tay, cuối cùng đi đến bên giá sách tìm kiếm.

Hồi lâu sau mới lôi ra được một cuốn sách, đưa cho Thương Thiên, nói: “Bên trong hẳn là sẽ có thứ ngươi muốn tìm.

Ta bây giờ đã già rồi, nhiều lúc không bằng người trẻ tuổi, nếu có thể, ngươi hãy đi học đi.” Thương Thiên nghe lời lão nhân xong liền cười gật đầu.

Ý của lão nhân là hy vọng Thương Thiên không ở lại đây lâu.

Thương Thiên nghe xong liền lập tức rời đi.

Hắn chỉ cảm thấy một ngày nào đó nhất định phải cảm tạ lão nhân cho thật tốt, những sự giúp đỡ của lão nhân không chỉ là một hai chuyện nhỏ.

Hoa Gian nhìn cuốn sách đầy bụi trong tay Thương Thiên, hỏi:

“Trong này sẽ có thứ ngươi muốn học sao?” Thương Thiên đáp: “Ít nhất lời của lão nhân đáng tin cậy, không cần phải nghi ngờ.” Hoa Gian nghe xong cũng chỉ gật đầu.

Sau khi tìm được một chỗ dừng chân, Thương Thiên bắt đầu lật sách đọc, xem bên trong rốt cuộc có thứ gì.

Cuối cùng, hắn như chán nản, nói: “Thứ này muốn hiểu được thật không dễ dàng.” Bên trong thực ra là một công pháp, nhưng cách sử dụng công pháp, cùng với một số câu thần chú, thật sự không đơn giản như trong tưởng tượng.

Chương 678

Thương Thiên đã dùng một khoảng thời gian dài mới học được.

Để làm thí nghiệm, hắn xin Hoa Gian một sợi tóc, phát hiện nó thật sự có tác dụng.

Sợi tóc có thể dẫn ra dấu vết di chuyển của người đó, thậm chí cả tốc độ cũng có thể biết được rõ ràng.

Nhìn vẻ mặt đó của Thương Thiên, Hoa Gian biết hắn đã thành công, liền nói: "Thật sự chúc mừng ngươi." Thương Thiên cười đáp: "Thứ này học thật không dễ." Càng như vậy, Hoa Gian càng cười vui vẻ hơn, cuối cùng nói: "Thương Thiên, vết thương của ta đã khỏi được một thời gian rồi.

Nhưng ta đã suy nghĩ kỹ, ta muốn đi theo ngươi.

Dù sao nếu sau này ta rời đi thật sự chỉ có một mình.

Những con dã thú do chiếc nhẫn mang lại ta đều đã cân nhắc, sau này nếu thật sự có, ta cũng tuyệt đối sẽ không lùi bước." Thương Thiên cũng không cho rằng đây là chuyện xấu, Hoa Gian có thực lực nhất định.

Hai người cuối cùng ở cùng nhau hơn một tháng.

Thực ra trong khoảng thời gian này, Hoa Gian cũng có đi tìm tung tích của Hạng Tần.

"Sao vậy?

Ngươi đang lo lắng à?" Thương Thiên tự nhiên cũng lo cho trạng thái của Hoa Gian.

Có lẽ vì ở bên nhau lâu ngày, bây giờ trong lòng Hoa Gian đang

nhớ đến Hạng Tần.

"Tìm được không?" Thực ra Thương Thiên muốn giúp đỡ, lúc này trên mặt hắn lộ ra nụ cười, dường như muốn an ủi Hoa Gian.

Nhưng Hoa Gian vẫn lắc đầu, nói: "Không có gì." Thương Thiên tự nhiên không hỏi nhiều.

Gần đây hắn đang vô cùng vất vả luyện tập công pháp, xem kiến thức trong sách, dường như hy vọng có thể học thêm một chút.

Khoảng thời gian này ở bên ngoài, tự nhiên không thể chỉ dựa vào chiếc nhẫn để phòng thân, sức mạnh của nó quá mức cường đại, bắt buộc phải che giấu.

Khoảng thời gian này không phải không có chuyện liên quan đến Hạng Tần và Lôi Ân.

Thực ra chuyện của hai người họ cũng đủ khiến hắn đau đầu: "Sao nhiều chuyện thế?

Sao nhiều chuyện thế?" Hoa Gian không biết nên an ủi thế nào, chỉ lặng lẽ đứng nhìn bên cạnh, hồi lâu sau mới nói: "Thương Thiên, chắc ngươi cũng thấy rồi, những con dã thú đó đều đang theo chúng ta, nhưng chúng dường như sợ hãi một loại sức mạnh nào đó mà không dám tiến lên." Thương Thiên tự nhiên biết, khoảng thời gian này hắn đã quan sát tình hình bên ngoài không ít.

Không biết qua bao lâu, Thương Thiên nhìn tình hình trước mắt, dường như có chút không vui, nói: "Ta không biết bây giờ mình nên làm gì.

Thực ra Hoa Gian bây giờ ở đâu cũng nên an toàn hơn ở chỗ ta.

Chỗ ta đều bị dã thú bao vây, lúc nào cũng có thể gặp phải chuyện gì đó ta cũng không hay." Hoa Gian không nói gì.

Khi Thương Thiên định nói thêm với Hoa Gian, bên ngoài truyền đến tiếng gầm xé của dã thú.

Thương Thiên và Hoa Gian lập tức chạy ra ngoài, thấy rất nhiều dã thú đang đứng đó nhìn một đám dã thú khác đang hỗn chiến.

Điều thú vị nhất là đám dã thú đó khi thấy Thương Thiên đột nhiên dừng lại, rồi lại lập tức tản ra.

Thương Thiên nhìn hiện tượng kỳ lạ trước mắt, nói: "Chúng sợ ta sao?" Nhưng rất nhanh, Thương Thiên đã có thể tìm ra nguyên nhân.

Nhìn những thứ trên người mình, hắn tự nhiên không cảm thấy có gì kỳ lạ.

Thương Thiên bất đắc dĩ nói: "Xem ra chúng thật sự sợ hãi sức mạnh trên người ta." Nhưng đúng lúc này, những con dã thú đó từng con một đều làm ra động tác thần phục, quỳ xuống trước mặt Thương Thiên.

Hoa Gian nói: "Xem ra ngay từ đầu chúng vốn không định tấn công ngươi.

Nhìn thế này, có chiếc nhẫn này, chúng nguyện ý thần phục ngươi." Thương Thiên không trả lời, nhìn chiếc nhẫn lúc ẩn lúc hiện trên tay, không biết là phúc hay họa.

Chương 679

Hoa Gian thấy vẻ mặt lo lắng của Thương Thiên, bèn nói: "Không cần lo lắng, về chuyện này, nếu ta có thể giúp được gì nhất định sẽ giúp." Thương Thiên gật đầu.

Dường như chiếc nhẫn cũng đi theo ý niệm của hắn, Thương Thiên hy vọng những tên này rời đi, không biết qua bao lâu, chúng dường như đã hiểu ý của Thương Thiên, lập tức từng con một rời đi.

Hoa Gian nói: "Ngầu thật." Thương Thiên không nói gì, chỉ nói với Hoa Gian: "Bây giờ chúng ta mau chóng quay về đi, ở bên ngoài không an toàn." Đối với chuyện này, Thương Thiên vẫn giữ vẻ mặt kinh ngạc, ngược lại Hoa Gian lại bình tĩnh nói với hắn: "Không biết đây rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu." "Lời này có ý gì?" Thương Thiên nhìn chằm chằm vào Hoa Gian, thực ra hắn cũng cảm thấy chuyện này có chút không ổn, càng ngày càng cảm thấy chiếc nhẫn trên người tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Hoa Gian nói: "Lúc đó chiếc nhẫn ở trên tay ngươi, ta đã cảm thấy không ổn rồi.

Thực ra sau này Hạng Tần cũng vậy.

Chiếc nhẫn đó tuyệt đối có vấn đề.

Nhưng sau đó ta đều dựa vào chiếc nhẫn đó để rời đi, cho nên cũng không tìm hiểu sâu, ai ngờ nó lại có sức mạnh cường đại như vậy." Thương Thiên tự nhiên gật đầu.

Chiếc nhẫn được gọi là thượng cổ trân bảo tự nhiên có lý do của nó, bây giờ xem ra, nó lại có thể khiến dã thú thần phục.

Sau đó, hắn lại nhớ đến lời của lão nhân, liền im lặng.

Hiện tại hắn đang học một bộ công pháp có thể khống chế ý niệm của người khác, nói chính xác hơn là khống chế ý niệm của người khác một cách đơn giản.

Bây giờ xem ra, đặt quá nhiều kỳ vọng vào công pháp này gần như là điều không thể.

Hoa Gian nói: "Đối với chiếc nhẫn này, chẳng lẽ ngươi không có suy nghĩ gì khác sao?

Bởi vì bây giờ xem ra, muốn khống chế tốt chiếc nhẫn gần như là không thể, không phải sao?

Nhìn bộ dạng lúc nãy của ngươi, tuy dã thú có thể thần phục, nhưng lâu ngày, động tĩnh lớn như vậy ít nhiều sẽ xảy ra vấn đề." Thương Thiên gật đầu, ngay sau đó phát hiện ra một chút không ổn trên cuốn sách mà lão nhân đưa cho.

Nhìn tình hình trước mắt, hắn lấy ra một trang giấy bên trong, trước đó dường như đã bị xé ra.

Thương Thiên bắt đầu xem xét kỹ lưỡng bên trong, sau đó nhìn thấy hai chữ "giới chỉ", có gì đó không ổn.

Hắn xem nội dung bên trong.

Ba chữ "Triệu Thú Giới" đã thu hút ánh mắt của Thương Thiên.

Theo nghĩa mặt chữ, cảm giác đầu tiên của hắn đương nhiên là nghĩ đến chiếc nhẫn trên tay mình.

Hoa Gian nhìn theo ánh mắt của Thương Thiên, hướng về phía những dòng chữ trên trang giấy, cuối cùng nói: "Ngươi nghĩ rằng, chiếc nhẫn trong tay ngươi chính là 'Triệu Thú Giới' đã biến mất từ lâu sao?" Đương nhiên là hoài nghi.

Xem mô tả về Triệu Thú Giới ở trên, cảm giác đầu tiên chính là

chiếc nhẫn trên tay Thương Thiên.

Nhưng Thương Thiên cố gắng giữ bình tĩnh, nói: "Trước đó đã bị người ta xé đi, cho nên ở chỗ lão nhân hẳn là có người biết về chiếc nhẫn này.

Khoảng thời gian ta ở đó đã thu hút nhiều dã thú như vậy, bên trong chắc chắn có người biết về 'Triệu Thú Giới'." Hoa Gian khó hiểu nhìn Thương Thiên, sau đó hỏi: "Vậy thì sao?

Ngươi định làm gì?" Thương Thiên lắc đầu, thực ra hắn cũng không biết rốt cuộc nên làm gì.

Bây giờ có ít nhất một người biết về chuyện của Triệu Thú Giới trước hắn.

Tuy rằng hiện tại Triệu Thú Giới đang ở trên tay hắn, không nên quá căng thẳng, nhưng vẫn phải giữ bình tĩnh.

"Không biết nữa, ta luôn có cảm giác sẽ có người cướp nó, giữ thứ này trên người tuyệt đối không phải chuyện tốt." "Vậy ngươi định làm gì?

Vứt nó đi sao?

Nhưng bây giờ xem ra, ngay cả vứt cũng không vứt được." Đúng vậy, trên trang giấy đó có viết, trừ khi gặp được chủ nhân tiếp theo được nó công nhận, nếu không nó sẽ mãi mãi ở trên tay chủ nhân hiện tại.

Vẻ mặt của Thương Thiên có chút mờ mịt, sau đó nói: "Thực ra ta cảm thấy bây giờ giải trừ phong ấn bên trong mới là cách tốt nhất." Hoa Gian ngạc nhiên nhìn hắn, sau đó nói: "Ngươi cầm thứ này, có thể lấy ra được không?

Chương 680

Tại sao lại nhất định phải bỏ thứ này đi?" "Là của vị lão nhân gia đó." "Nếu vị lão nhân đó muốn lấy thì sao?" Lời của Hoa Gian dường như khiến Thương Thiên vô cùng tức giận.

Vị lão nhân đó trước đây đã giúp hắn rất nhiều, sao Hoa Gian có thể nói về lão nhân như vậy?

Hoa Gian dường như cũng nhận ra Thương Thiên rất tức giận, nên lập tức nói: "Ta không có ý đó, ta... ta không có ý đó, xin lỗi, ta chỉ cảm thấy giữ chiếc nhẫn này đối với ngươi cũng không phải là chuyện xấu." Thực ra lời của Hoa Gian không sai, nhưng Thương Thiên luôn cảm thấy trên trang giấy đó hắn là còn có nội dung khác, chỉ là bây giờ đã bị xé đi, chỉ còn lại một chút như vậy.

Hắn cảm thấy sau này cần phải chú ý đến chiếc nhẫn, đề phòng vạn nhất đột nhiên xảy ra vấn đề.

Hoa Gian hỏi: "Tại sao ngươi lại tin tưởng lão nhân đó như vậy?" "Bởi vì vị lão nhân đó đã giúp ta rất nhiều, không chỉ ta, còn có ngươi, thậm chí cả Hạng Tần, đã cứu chúng ta.

Chỉ dựa vào điểm này, ngươi lại nghi ngờ ông ấy đầu tiên, chẳng lẽ ngươi không nên tự kiểm điểm lại sao?" Hoa Gian dường như cũng đã bình tĩnh lại, lập tức phản bác: "Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy có gì đó không ổn sao?

Tên đó cứ khuyên ngươi mau chóng từ bỏ chiếc nhẫn, đừng lấy nó, là vì sao?" "Ý đồ của ta bây giờ chẳng phải rõ ràng hơn ngươi sao?" Nói rồi, Thương Thiên quay vào phòng thu dọn đồ đạc, rồi mượn sức mạnh của chiếc nhẫn rời khỏi nơi này.

Cuối cùng hắn cũng hiểu vì sao Hạng Tần lại chọn rời bỏ Hoa

Gian.

Trước kia, hắn thấy hai người họ như những thanh niên không màng thế sự.

Hoa Gian thấy hắn định rời đi, dường như vô cùng lo lắng, lập tức nói: "Thương Thiên, ta không có ý đó, ta thật sự không có ý đó." Thương Thiên chỉ cảm thấy ở lại đây sẽ không thoải mái, luôn cảm thấy lời nói của Hoa Gian lúc nào cũng có gai, nhưng hắn vẫn nói: "Hoa Gian, tam quan của chúng ta thật sự dễ gây gổ.

Thôi, ta đi trước đây, ngươi cũng bảo trọng nhé.

Ta đã để lại một ít vật dụng cần thiết ở trong phòng." Thương Thiên không để ý đến lời của Hoa Gian, rời đi.

Sau khi đi, hắn lập tức đến chỗ lão nhân.

Lão nhân thấy hắn đến dường như không hề kinh ngạc, liền mời hắn vào, rồi nói: "Ở chỗ ta có người nhận ra đó có thể là Triệu Thú Giới..." Không đợi lão nhân nói hết, Thương Thiên đã lập tức nói: "Ta biết rồi.

Chuyện này ta đã thấy trên một trang giấy ở cuối cuốn sách người đưa cho ta.

Trừ khi tìm được chủ nhân tiếp theo, nếu không nó sẽ không thể rời khỏi ta." Lão nhân lộ ra một vẻ mặt phức tạp, sau đó nói: "Thực ra cũng không phải không có cách, chỗ ta có ghi chép khá chi tiết, theo ta." Ngoài lão nhân, còn có một chàng trai trẻ khác, trạc tuổi Thương Thiên.

Thương Thiên hỏi: "Là ngươi xé trang giấy đó sao?" "Đúng vậy, lúc đó ta và trưởng lão có chuyện quan trọng muốn nói với ngươi." Trưởng lão dẫn Thương Thiên vào tàng thư thất sâu nhất, cuối cùng nói với Thương Thiên: "Thứ này được ghi chép trong sách là một

trong những pháp bảo có sức cạnh tranh nhất." Vừa nói, ông vừa lật mở một cuốn sách, rồi đưa nội dung bên trong cho Thương Thiên xem.

Thương Thiên xem xong liền hỏi: "Ý của trưởng lão là, có cách nào để lấy nó ra không?" Thực ra Thương Thiên cũng không thích chiếc nhẫn này ở trên tay, mỗi khi thấy một đám dã thú đi theo mình, những con dã thú thần phục mình cũng luôn cảm thấy kỳ quái.

Trưởng lão nói: "Thực ra bây giờ xem ra, chiếc nhẫn ngoài việc thu hút dã thú đi theo ra thì cũng không có khuyết điểm gì lớn." Thương Thiên dường như có chút không hiểu ý của trưởng lão, hồi lâu sau mới hỏi: "Trưởng lão, ý của người là hy vọng ta có thể giữ lại nó?" Trưởng lão cười nói: "Thực ra nếu chỉ xét từ việc nó tốt cho ngươi, giữ lại nó tự nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng, nhưng nếu sau khi ngươi lấy ra, người được chọn lại là kẻ tâm thuật bất chính thì sao?

Thực ra qua thời gian tiếp xúc, ta cảm thấy, ngươi chắc sẽ không lạm dụng năng lực của chiếc nhẫn này.

Nhưng có một điểm, sẽ có người cướp nó, thứ này rất dễ đổi chủ." Thương Thiên cũng bất đắc dĩ nói với trưởng lão: "Thực ra ta không giữ được nó đâu.

Thứ này nếu thấy kẻ mạnh hơn ta, chắc chắn sẽ chọn kẻ đó, nguyên nhân này rất rõ ràng.

Cho nên, so sánh lại, ta cảm thấy mình không có năng lực đó." Trưởng lão nói: "Bây giờ không có không có nghĩa là sau này không có.

Công pháp có thể luyện, năng lực có thể nâng cao.

Ngoài ra, giới thiệu với ngươi, đây là đại đệ tử của ta, Vân Tê."

Vân Tê trông có vẻ hơi rụt rè, nhìn Thương Thiên một lúc lâu mới nói: "Chào ngươi, tại hạ là đệ tử Vân Tê." Thương Thiên dường như có chút không hiểu ý của trưởng lão.

Hồi lâu sau, trưởng lão nói: "Thực ra khoảng thời gian này Vân Tê cần phải ra ngoài rèn luyện.

Ta nhớ trong Tề Sơn công khí rất mạnh, nếu ngươi đồng ý, hãy giúp ta dẫn dắt nó một chút." Thực ra trưởng lão bây giờ cũng không muốn Thương Thiên dính vào vũng nước đục này, ông cũng không phải không biết chiếc nhẫn rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng bang phái này trong khoảng thời gian qua thực sự quá im hơi lặng tiếng, không lâu trước vừa bị một bang phái khác nhắm tới, xem ra muốn thu phục bang phái này.

Chương 681

Nhưng nói trắng ra, ông không muốn làm vậy.

Hy vọng của tất cả mọi người đều đặt lên người Vân Tê, tuyệt đối không thể để bang phái cứ như vậy mà lụi tàn.

Thấy Thương Thiên đồng ý, Vân Tê trông cũng biết được sau này mình có thể sẽ phải đối mặt với điều gì.

Trưởng lão trông có vẻ hơi vui mừng.

Nhìn Vân Tê sắp rời đi, ông lặng lẽ kéo Thương Thiên lại, nói: "Thương Thiên, một ngày nào đó, nếu ngươi muốn tháo chiếc nhẫn này ra, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm ta, ta sẽ luôn giữ liên lạc.

Có chuyện gì nhất định phải nói cho ta biết." Thương Thiên gật đầu, liền dẫn Vân Tê rời khỏi nơi này.

Trên đường đi, hai người có thể nói là không nói một lời nào, thật kỳ quặc.

Cuối cùng, Thương Thiên là người mở lời trước: "Ngươi tìm thấy chuyện liên quan đến Triệu Thú Giới sao?" "Ta có hứng thú với ma thú và dã thú, cho nên những gì liên quan đến chúng ta đều có tìm hiểu." Thương Thiên nghe xong gật đầu.

Hai người lập tức đến Tề Sơn.

Thực ra Tề Sơn vốn không cách xa nơi của lão nhân.

Sau khi hai người dựng lều xong, Thương Thiên mới biết, Vân Tê đây là lần đầu tiên thật sự một mình rời đi.

Thương Thiên hỏi: "Khoảng thời gian trước chẳng lẽ ngươi vẫn luôn ở trong bang phái tu luyện?" Vân Tê gật đầu.

Thực ra tuổi của hắn không còn nhỏ nữa, huynh trưởng của trưởng lão ở tuổi này đã kế thừa tộc nghiệp.

Chỉ là ở cái tuổi đáng lẽ phải có thành tựu, Vân Tê lại giống như sống trong nhung lụa, gần như chưa từng rời khỏi người thân.

Cho nên lần rời đi này, Vân Tê vô cùng kích động, nói với Thương Thiên: "Thế giới bên ngoài rốt cuộc như thế nào?

Trước đây ta đều biết qua sách vở, bây giờ hiếm có dịp được ra ngoài một lần." "Vậy thì thật phiền phức.

Thế giới bên ngoài có đủ thứ để xem, nhưng lần này ta muốn đánh nhanh thắng nhanh, chuyện vui chơi tạm thời để sau.

Sau này nếu có thời gian, ta có thể dẫn ngươi đi dạo chợ." Vân Tê lộ ra vẻ mặt khao khát, hỏi: "Trên chợ có gì vui không?" "Chợ ở trung tâm có đủ thứ để bán, đương nhiên cũng không loại trừ có một số kẻ lừa đảo giang hồ.

Lúc đó nếu ngươi thật sự muốn đi xem một chút, mở mang tầm mắt, ta quả thực có thể dẫn ngươi đi xem." Thương Thiên nói xong, dường như đột nhiên nhớ ra điều gì, "Đã xảy ra chuyện gì sao?

Lúc đó ta thấy vẻ mặt của trưởng lão có vẻ rất nghiêm trọng." Vân Tê dường như có chút kinh ngạc, nói: "Trưởng lão không nói với ngươi sao?

Có một thế lực không nhỏ đã nhắm vào bang phái của chúng ta, muốn chiếm đoạt tất cả mọi thứ của chúng ta." Cho nên trưởng lão phái một người ra ngoài tu luyện sâu hơn, hy vọng Thương Thiên có thể giúp hắn nâng cao thực lực sao?

Có lẽ không đơn giản như vậy.

Trong khoảng thời gian ngắn như thế, nếu đối phương là một bang phái có thế lực không nhỏ.

Vân Tê dường như ý thức được mình đã lỡ lời, sau đó nói: "Chuyện này trưởng lão không muốn ta nhắc đến với ngươi.

Ta cũng mang trên mình sứ mệnh của cả tộc." Thương Thiên gật đầu, kéo Vân Tê một cái, rồi hai người bắt đầu đi sâu vào trong Tề Sơn.

Nơi này giống như trưởng lão đã nói, công khí vô cùng mạnh mẽ.

Thương Thiên có thể cảm nhận được, chiếc nhẫn cũng như có thể cảm nhận được, không ngừng hấp thụ công khí nơi đây.

Cuối cùng, Thương Thiên dùng năng lực của mình tạm thời phong tỏa chiếc nhẫn.

Sau đó, hắn nói với Vân Tê: "Việc tu luyện nên làm thế nào chắc không cần ta phải dạy chứ." Vân Tê gật đầu, sau đó cúi đầu làm việc nên làm, rồi nghỉ ngơi.

Thương Thiên thì nhìn thấy một bóng dáng vô cùng quen thuộc ở không xa.

Chương 682

Lôi Ân?

Lôi Ân chắc không phải cố ý tìm hắn chứ.

Nhưng lần này Lôi Ân đúng là đến tìm hắn.

Sau khi nhìn thấy hắn, lại hỏi: "Thật kỳ lạ, tiểu cô nương trước đây ở đây cùng ngươi đi đâu rồi?" Thương Thiên hung hăng đáp: "E là không có quan hệ gì lớn với ngươi đâu." Lôi Ân giơ tay lên, nói: "Đừng tức giận, ta cũng chỉ hỏi một chút, hỏi rõ ràng tình hình thôi.

Mà ngươi tức giận vì lý do gì vậy?

Chẳng lẽ, có người mới?" Lôi Ân bèn nhìn ra phía sau Thương Thiên, thấy được Vân Tê, nói: "Người này sao?

Quan hệ của ngươi rộng thật đấy." Nhìn bộ dạng này của Lôi Ân, phần lớn là hắn quen biết Vân Tê.

Nhưng nhìn bộ dạng của Vân Tê, rõ ràng không biết Lôi Ân là ai, sau khi thấy Lôi Ân dường như có chút hoảng sợ.

Lôi Ân cũng hồi lâu sau mới nói: "Chẳng lẽ ngươi không biết tên này là ai sao?

Đại đệ tử của Thiên Vân Sơn Trang đấy." Thương Thiên thực ra không biết bang phái của trưởng lão là gì, nhưng thấy trưởng lão không đề cập, hắn cũng không có ý định hỏi.

Hắn ngây người, nhìn Lôi Ân, nói: "Ngươi tưởng ta thật sự không biết hắn là ai sao?

Đùa à, mau rời khỏi đây đi, chúng ta không phải oan gia ngõ hẹp." Lôi Ân lại không có ý định rời đi, không có tiểu cô nương kia, bây giờ

dường như trở nên vô vị hơn một chút.

Thương Thiên tự nhiên không thể chịu đựng được hành vi này của Lôi Ân, hắn lập tức quật ngã Lôi Ân xuống đất, sau đó lập tức nói: "Lôi Ân, ta cảnh cáo ngươi, khoảng thời gian này đừng có vô duyên vô cớ chọc giận ta." Nhưng Lôi Ân vẫn lộ ra một vẻ mặt đáng ăn đòn.

Sau đó, Thương Thiên cũng không nhịn được nữa, hắn lập tức túm Lôi Ân lên, rồi triệu hồi dã thú.

Những con dã thú đó từng con một đều nhìn chằm chằm vào Lôi Ân.

Lôi Ân sau đó dường như cũng sợ hãi, lập tức nói với Thương Thiên: "Thương Thiên, ta nói cho ngươi biết, ngươi làm vậy cũng không có tác dụng đâu... ta..." Chỉ là không đợi hắn nói xong, những con dã thú đó từng con một nhìn chằm chằm, không con nào chịu dời tầm mắt, khiến hắn ngây người một lúc lâu.

Ngược lại, Thương Thiên nhắc nhở: "Lôi Ân, chẳng lẽ bây giờ ngươi còn không định lập tức rời đi sao?" Thực ra Thương Thiên đã khách sáo rồi, nếu theo thái độ trước đây, chắc chắn sẽ lập tức đuổi hắn cút đi.

Có lẽ bây giờ có năng lực của Triệu Thú Giới rồi, hắn không còn sợ Lôi Ân nữa.

Lôi Ân lùi lại từng bước, rồi nói: "Tên nhóc này, rốt cuộc ngươi đã có được thứ tốt gì vậy." "E là không có quan hệ gì với ngươi một xu nào cả.

Biến đi." Sức mạnh của chiếc nhẫn khiến Lôi Ân bay lên không, rồi lại lập tức ngã xuống.

Lôi Ân la hét một lúc lâu mới lập tức rời khỏi đây.

Vân Tê thì tỏ vẻ khó hiểu hỏi: "Thương Thiên, đó là ai vậy?" "Kẻ

địch.” “Kẻ địch?” Vân Tê dường như có chút ngơ ngác, khó hiểu nhìn Thương Thiên, “Hắn biết ta sao?” Thương Thiên dường như cũng ngây người ra, nói: “Đại đệ tử của Thiên Vân Sơn Trang, hắn nhận ra ngươi chẳng phải là chuyện bình thường sao?” Vân Tê dường như do dự một lúc lâu mới nói: “Thực ra nơi ta ở rất vắng vẻ, bình thường không cho người ngoài vào, cũng không cho người ngoài tiếp cận ta.

Cho nên, hắn là rất ít người nhận ra ta mới đúng.” Thực ra câu nói này của Vân Tê đã dấy lên sự nghi ngờ của Thương Thiên.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn nói với Vân Tê: “Bây giờ mau chóng làm việc nên làm đi, những chuyện khác cứ để ta xử lý.” Vân Tê nhìn Thương Thiên chạy về phía Lôi Ân rời đi, vẻ mặt càng thêm không tự nhiên.

Trưởng lão trước đây đã nói với hắn, họ đã giám sát hắn, cho nên không có ai có thể tiếp cận hắn.

Những người trong sơn trang, cũng chỉ có vài người cùng trang lứa và người đưa cơm mới biết Vân Tê.

Vậy tên đó rốt cuộc biết được từ đâu?

Thấy Lôi Ân sắp rời đi, Thương Thiên lại một lần nữa dùng dã thú chặn đường đi của hắn, nói: “Ngươi muốn đi đâu?” Lôi Ân thấy Thương Thiên đuổi theo, lập tức nói: “Thương Thiên, ta hứa khoảng thời gian này ta tuyệt đối sẽ không làm phiền ngươi, tuyệt đối không.” Nhưng sau khi nhận được lời khẳng định của Lôi Ân, Thương Thiên lại không có ý định quay về, hắn nói: “Bây giờ ta đang hỏi ngươi, tại sao ngươi lại biết chuyện đó?” “Chuyện đó?” Chuyện nào?

Bị bao vây trong nỗi sợ hãi bởi dã thú, bây giờ Lôi Ân dường như vẫn chưa hoàn hồn.

Chương 683

Hồi lâu sau, "Ý ngươi là đại đệ tử?" "Đúng, tại sao ngươi biết đại đệ tử của Thiên Vân Sơn Trang?" Lôi Ân dường như cũng không biết tại sao mình lại biết, cũng ngây người một lúc mới nói: "Ta cũng không biết, nhưng chắc chắn là đã gặp ở đâu đó rồi." Nhưng Thương Thiên vẫn chặn hắn lại, nói: "Nói dối, tuyệt đối là nói dối.

Theo lời của Vân Tê, hắn từ đầu đến cuối đều được người trong sơn trang bảo vệ.

Khoảng thời gian này Thiên Vân Sơn Trang hành sự kín đáo, rốt cuộc ngươi biết đại đệ tử của Thiên Vân Sơn Trang từ đâu?" Thực ra hắn có thể hiểu tại sao lúc này Vân Tê lại sợ hãi như vậy, bởi vì trước đó Vân Tê cho rằng môi trường xã giao của mình luôn ở trong trạng thái khép kín, theo lý mà nói sẽ không có ai nhận ra hắn.

Nhưng vừa rồi, quan niệm này đã bị phá vỡ.

Thương Thiên dường như có chút ngơ ngác, hồi lâu sau mới nói: "Chẳng lẽ bây giờ nói cho ta biết chuyện này lại khó khăn đến vậy sao?" Chỉ thấy tên đó lập tức gật đầu, nói: "Đúng, thật sự là vậy.

Ta cũng không nhớ rốt cuộc đã gặp đại đệ tử ở đâu nữa." Lôi Ân hiếm có lần nào tỏ ra yếu thế trước mặt Thương Thiên.

Hồi lâu sau, Thương Thiên nói: "Thôi được rồi, mau rời đi đi.

Sau này đừng để ta gặp lại ngươi nữa.

Lời thề độc ta cũng không có sức lực đó, nhưng bây giờ chắc ngươi cũng biết nếu lại làm phiền ta thì tình hình sẽ không tốt đẹp như bây giờ đâu." Thực ra Lôi Ân không biết, tình hình hiện tại này, rốt cuộc tốt ở chỗ nào.

Nhưng hắn cứ gật đầu lia lịa, cuối cùng không nói gì mà rời đi.

Thương Thiên tự nhiên cũng quay về.

Ai ngờ lúc này Vân Tê dường như có chút không thể chấp nhận được chuyện này, cứ run rẩy không ngừng.

Trong lòng Thương Thiên chỉ nghĩ, trưởng lão lần này đã chọn sai người rồi.

Tên này e là ngoài việc đọc sách, những lúc khác e là cũng không giúp được gì nhiều.

Thương Thiên xác định được điểm này liền khẽ gật đầu.

Sau đó, Vân Tê dường như không biết Thương Thiên đang ở đó, hỏi: "Thương Thiên, ngươi có phát hiện ra gì không?" Thương Thiên lắc đầu, nói: "Chẳng lẽ ngoài ngươi ra, không có đệ tử nào khác sao?" Vân Tê như sững sờ, không biết tại sao Thương Thiên lại hỏi câu này.

Nhưng hồi lâu sau dường như đã hiểu ra, Thương Thiên rõ ràng cho rằng trong chuyện này hắn hoàn toàn không giúp được gì cho Thương Thiên, ngược lại, còn có thể gây thêm không ít phiền phức.

Dường như đã nhận định Thương Thiên nghĩ như vậy, sau đó hắn nói: "Ta biết ý của ngươi, nhưng trưởng lão xem ra chỉ tin tưởng một mình ta." Thương Thiên sau đó tự nhiên không nói nhiều nữa, yên lặng nhìn tình hình trước mắt.

Hai người trong lúc nâng cao năng lực cũng giúp đỡ lẫn nhau.

Thực ra sau này Thương Thiên cũng hiểu tại sao trưởng lão lại để Vân Tê đi cùng.

Bởi vì sau khi tìm hiểu, hắn mới biết thực ra Vân Tê không phải là người vô dụng, hắn rất am hiểu sách vở, nhưng về mặt vận dụng, còn thiếu một chút kinh nghiệm.

Thương Thiên nói với Vân Tê: “Mà trưởng lão chẳng lẽ chỉ bắt ngươi đọc sách thôi sao?” Vân Tê bất đắc dĩ nói: “Thực ra sơn trang của chúng ta từ sau khi trưởng lão tiền nhiệm rời đi đã suy bại.

Lúc đó có người chết, cho nên bây giờ thực sự có thực lực để dạy người không còn mấy ai.

Trưởng lão lại già, có thể dạy ta cũng chỉ có kiến thức trên sách vở.” Nghe ý của Vân Tê xong, hắn chỉ có thể đồng ý một chuyện, đó là kiến thức sách vở kia dạy thật sự tốt.

Có những chuyện thực ra Thương Thiên cũng không biết, nhưng Vân Tê kiến thức rộng, sau khi suy nghĩ đại khái có thể đoán ra được là thứ gì.

Cuối một ngày, hai người xem ra đều sắp nghỉ ngơi.

Lúc này, Vân Tê đến bên cạnh Thương Thiên, nói với hắn: “Chúng ta định ở đây bao nhiêu ngày?” Thương Thiên lắc đầu tỏ ý không biết, nói: “Trưởng lão lúc đó đã nói, nếu cần quay về, ông ấy sẽ bắn tín hiệu lên trời.

Nhìn thấy tín hiệu là biết.” Vân Tê nghe xong gật đầu.

Thực ra trong ba ngày ở đây, hắn luôn cảm thấy những gì mình học được nhiều hơn gấp bội so với bình thường.

Thương Thiên nói với Vân Tê: “Chẳng lẽ sơn trang trong khoảng thời gian này luôn như vậy sao?” Vân Tê gật đầu, sau đó nói: “Đúng, thật sự là như vậy, vô cùng không dễ dàng.

Chương 684

Bây giờ trưởng lão già rồi, nhưng năng lực của ta bây giờ chắc ngươi cũng thấy rồi, bây giờ ta... ta căn bản không thể nào nắm được đại cục." Thương Thiên nhìn vẻ mặt lo lắng của Vân Tê, sau đó nói: "Không cần lo lắng, chuyện này ta nhất định sẽ tìm cách giúp ngươi giải quyết." Vừa nói, Thương Thiên vừa đặt tay lên vai Vân Tê.

Đương nhiên hắn cũng biết trưởng lão bây giờ đã có tuổi, nếu có thể sống thêm vài năm nữa đã là chuyện tốt rồi.

Như vậy, Vân Tê nhất định phải nỗ lực gấp bội.

Bây giờ tiến độ của Vân Tê quá chậm, thật sự quá chậm.

Vân Tê nhìn chằm chằm vào Thương Thiên, Thương Thiên cũng nhìn chằm chằm vào Vân Tê.

Cuối cùng, Vân Tê nói: "Ta biết ngươi đang lo lắng gì, thực ra khoảng thời gian này ta cũng đang nghĩ về vấn đề này.

Ta cũng cảm thấy thời gian không đủ, nhưng..." Chỉ là không đợi Vân Tê nói xong, Thương Thiên đã lập tức ngắt lời: "Không không không, sai rồi, Vân Tê, thực ra thời gian vô cùng đủ.

Có ta giúp đỡ, tuyệt đối sẽ đẩy nhanh tốc độ.

Chỉ là khoảng thời gian này thời gian của ta cũng rất có hạn, cho nên ta nhất định phải làm xong chuyện bên ta mới được.

Bây giờ chắc ngươi đã hiểu ý của ta rồi chứ." Vân Tê nghe lời của Thương Thiên xong dường như có chút kích động, sau đó lập tức gật đầu, nói: "Ừm, ta nhất định sẽ dùng thực lực của mình để chứng minh." Nhưng đúng lúc này, trên trời truyền đến một tiếng nổ lớn, chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện một ký hiệu màu xanh lam.

Vân Tê kinh hãi thất sắc, nói: “Chỗ trưởng lão xảy ra chuyện rồi.” Hai người lập tức cảm thấy bất an.

Nhưng lúc này, Thương Thiên vội vàng kéo Vân Tê theo, và bảo hắn, đi theo sau ta, không gọi thì không được đi lên trước.

Vân Tê từ đầu tự nhiên gật đầu, nhưng sau đó cố gắng khống chế, nói: “Loại tín hiệu đó đã lâu lắm rồi không xuất hiện.

Lần này trưởng lão đã sử dụng nó, tuyệt đối không phải chuyện nhỏ.” Thương Thiên nhìn vẻ mặt lo lắng của Vân Tê, cuối cùng nói: “Mọi chuyện sẽ ổn thôi.” Vừa nói, Thương Thiên vừa lập tức dẫn Vân Tê về sơn trang.

Lúc này, sơn trang không một chút yên bình, trên dưới phủ đều tràn ngập ánh lửa, khiến Vân Tê vô cùng bất an.

Từ đầu hắn đã đi theo sau lưng Thương Thiên, cuối cùng phát hiện trên mặt người ở đây đều có máu.

Khi đi đến vị trí trung tâm, hắn phát hiện trưởng lão dường như đang dùng kết giới bảo vệ một bộ phận người bên trong.

Nhưng không đợi Thương Thiên phản ứng, một đám người đột nhiên lao tới tấn công tới tấp, khiến Thương Thiên có chút không biết phải làm sao.

Hồi lâu sau, một tên trong đó nói: “Sức mạnh của chiếc nhẫn hình như ngày càng mạnh.” Những tên trước mắt này lập tức dồn ánh mắt vào hai người chúng ta.

Hồi lâu sau, ta nói với đám người đó: “Ai phái các ngươi đến?” Đám người đó như cười nhạo, hồi lâu sau mới nói: “Ai phái ta đến ư?

E là ngươi đang đùa à?

Có ai có bản lĩnh phái được ta?” Thấy những tên đó sau khi giết

người lại lộ ra nụ cười như vậy, Thương Thiên thực sự không thể nhịn được nữa.

Ngay lúc này, hắn sử dụng chiếc nhẫn chém một tên trong đó thành hai nửa.

Cảnh tượng nhất thời vô cùng khủng bố, Vân Tê nhìn thấy suýt nữa thì nôn ra.

Đám người đó dường như không hề sợ hãi, ngược lại càng thêm hưng phấn.

Một tên trong đó nói: "Thấy chưa, Tầm Thú Giới trong truyền thuyết, ta sắp có được nó rồi." Đám người này dường như không hề quan tâm, Thương Thiên cũng không ngoại lệ mà giết sạch chúng.

Trong mắt Thương Thiên, loại người này không thể để sống thêm một lúc nào, dù chỉ là một lúc cũng sẽ gây chuyện.

Những người bên trong xác định bên ngoài đã yên ổn, người đầu tiên đi ra là trưởng lão, ông nói: "Thương Thiên, đám người đó nhắm vào chiếc nhẫn của ngươi.

Ngươi có biết ai ở gần đây biết về chiếc nhẫn trong tay ngươi không?" Thực ra có đám người của Hoa Gian, nhưng Thương Thiên cho rằng hai người đó chắc sẽ không bán đứng hắn, tuy rằng mọi chuyện đều có khả năng.

Chương 685

Sau khi không chắc chắn về điểm này, Thương Thiên nói: "Chuyện này liên quan quá nghiêm trọng.

Trưởng lão yên tâm, chuyện này ta nhất định sẽ điều tra rõ ràng." Trưởng lão gật đầu nói: "Ta biết, khoảng thời gian này ta cũng sẽ phái người khác chi viện, ngươi chỉ cần phối hợp là được, biết chưa?" Thương Thiên dường như có chút không hiểu, nói: "Trưởng lão, không biết là ai đã làm sao?" Trưởng lão dường như cũng không muốn tiếp tục giấu giếm nữa, nói: "Biết rồi, ta bây giờ phái một số người đi điều tra, nhưng tuyệt đối không được manh động.

Phải biết rằng sức mạnh trên người ngươi bây giờ quá cường đại, e là có một chút không ổn cũng sẽ xảy ra vấn đề lớn, biết chưa?" "Mục đích của đám người đó chẳng lẽ chỉ đơn giản là vì chiếc nhẫn sao?" Thương Thiên tự nhiên có chút hoài nghi ý đồ của đám người đó.

Nhưng không biết qua bao lâu, trưởng lão nhìn mọi thứ xung quanh, cuối cùng nói với Thương Thiên một cách đầy ẩn ý: "Khoảng thời gian này thật sự có chút không yên ổn, thực sự có chút không hiểu rốt cuộc là chuyện gì." Trưởng lão nói: "Khoảng thời gian trước, ta bị mấy bang phái gần đây nhắm tới.

Ta suýt nữa đã cho rằng họ không hợp tác, chỉ là bên kia chưa lo xong, bên này lại xảy ra chuyện như vậy." Thương Thiên tự nhiên cũng lo lắng nhìn trưởng lão, cuối cùng hỏi: "Vậy, rốt cuộc là vì sao?" Trưởng lão lo lắng nhìn Thương Thiên, cuối cùng nói: "Mục đích không còn quan trọng nữa, dù sao đi nữa cũng đều là chuyện bất lợi cho ta.

Ta đã tìm được một điểm dừng chân tiếp theo, lúc đó ta sẽ ở đó." Thương Thiên tự nhiên muốn giúp đỡ, dù sao sức mạnh của chiếc nhẫn bản thân nó đã rất mạnh mẽ.

Trưởng lão nói với Thương Thiên: "Thương Thiên, khoảng thời gian này nếu có thể không sử dụng chiếc nhẫn, tốt nhất đừng sử dụng.

Ai biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì." Gật đầu, Thương Thiên tự nhiên sẵn lòng nghe lời trưởng lão.

Trưởng lão dường như nhớ ra điều gì, nói với Thương Thiên: "Mà, lúc đó ta hình như đã thấy vị cô nương mà ngươi đã từng dẫn theo." "Vị cô nương mà ta dẫn theo?" Ý của trưởng lão chẳng lẽ là Hoa Gian?

Thương Thiên không thể tin nổi nhìn trưởng lão, cuối cùng nói: "Nàng ta thật sự có chút cố chấp, ở nhiều phương diện, chỗ của ta căn bản không thể thảo luận được." Trưởng lão vuốt râu, cuối cùng nói: "Chuyện này thường xảy ra, chỉ là ta cảm thấy, khoảng thời gian này tốt nhất nên xử lý tốt chuyện của mình.

Vị cô nương đó, trông không phải người tốt." Thương Thiên suy nghĩ một lát.

Lão nhân cũng không biết từ đâu tìm ra một giọt nước, không màu không vị, lập tức nhỏ lên chiếc nhẫn của Thương Thiên.

Lão nhân hài lòng nhìn tình hình trước mắt, cuối cùng nói: "Thực ra chỗ ta có một ít đồ dự trữ, có thể tạm thời phong ấn sức mạnh của chiếc nhẫn, khiến người khác không cảm nhận được sự tồn tại của nó, tự nhiên sẽ không có dã thú đi theo.

Cho nên bây giờ chúng ta mau chóng rời đi đi." Thương Thiên gật đầu.

Chỉ là có một điều khiến hắn không ngờ tới, tại nơi dừng chân đó, hắn lại nhìn thấy Hoa Gian.

Chính xác hơn là, khi đứng trên đỉnh núi nhìn xuống, hắn đã thấy Hoa Gian.

Hoa Gian mặt mày âm u nhìn nơi này, cuối cùng nói với hắn: "Thương Thiên, mấy ngày không gặp nhỉ." Câu nói đó cho Thương Thiên một cảm giác không tốt.

Trưởng lão nói: "Ta nghĩ đó chắc không phải là vị cô nương mà ngươi biết.

Lúc đó oán khí cổ quái đó ta không thấy, bây giờ toàn thân nàng ta đều là một cỗ oán khí.

Ta khuyên ngươi tốt nhất nên tránh xa một chút, đừng làm tổn thương mình." Thương Thiên gật đầu, nhìn Hoa Gian.

Hoa Gian cũng nhìn hắn, trong ánh mắt mang theo một vẻ chế giễu, hồi lâu sau mới dừng lại.

Cuối cùng, bên cạnh Hoa Gian dường như xuất hiện một bóng người.

Thương Thiên nhìn rất rõ, chính là Hạng Tần.

Hai người họ lại ở cùng nhau.

Khoan đã, lúc này Thương Thiên đột nhiên ý thức được điều gì đó.

Sức mạnh của Thất Ức Lâm tuyệt đối không đơn giản như bất kỳ ai trong chúng ta tưởng tượng.

Sau đó trưởng lão để lại cho Thương Thiên một câu nói, Thương Thiên có chút cảm thấy khó hiểu, cuối cùng đành phải hỏi: "Chẳng lẽ không có cách nào khác sao?

Ý của người là nàng ta đã đánh mất bản thân ở đó?" "Kẻ có nội

tâm tà ác sẽ tìm lại được bản thân, người có chính nghĩa cảm cực mạnh thì ngược lại, sẽ bị lạc lối.

Thương Thiên, ngươi nghĩ sao?" Rõ ràng, ý của trưởng lão vô cùng rõ ràng.

Thương Thiên nói: "Ta biết ý của người, nhưng bây giờ xem ra ta tốt nhất nên đứng ngoài quan sát, thì tốt hơn." Trưởng lão không nói gì, ông biết bây giờ Thương Thiên đối với chuyện này mang lòng đồng cảm, sau đó nói: "Mọi quyền lựa chọn đều ở trong tay ngươi, ngươi có quyền lựa chọn trong chuyện này." Thương Thiên gật đầu, cũng biết ý của lão nhân.

Chương 686

Sau khi mọi người đã ổn định, Thương Thiên bị trưởng lão gọi ra ngoài, cùng bị gọi ra còn có Vân Tê.

Trưởng lão xem ra vô cùng coi trọng chuyện này, hồi lâu sau mới nói với Thương Thiên: "Ngươi có biết sau này có thể sẽ gặp phải chuyện gì không?" Thương Thiên không hiểu, hồi lâu sau Vân Tê nói: "Bang phái của chúng ta luôn ở vị thế rất yếu, cho nên muốn thay đổi mọi chuyện bản thân nó đã là chuyện khó." Thương Thiên nhìn vị trưởng lão đang nói năng thấm thía trước mặt, hỏi: "Trưởng lão, vậy theo ý này, phải làm gì đây?" Trưởng lão hoàn hồn nhìn Thương Thiên, nói: "Vừa nhận được tin, những kẻ muốn giết chúng ta là người của Ly." "Ly?" Thương Thiên cố gắng suy nghĩ, Ly là ai.

Hồi lâu sau, Ly quả thực rất lợi hại, tuổi còn trẻ đã trở thành một cao thủ một phương, chỉ là tại sao lại làm vậy: "Trưởng lão, những gì người nói đều là thật sao?" Trưởng lão gật đầu, nói: "Ta không nói dối ngươi trong chuyện này.

Thôi được rồi, chỗ ta cũng có một món đồ quan trọng, tuy không phải thượng cổ, nhưng cũng được coi là một trân bảo.

Xem bộ dạng của Ly, e là hắn muốn lấy nó." "Món đồ quan trọng?

Người nghĩ Ly muốn dùng nó để làm gì?" Trưởng lão lắc đầu, nói: "Ta cũng không rõ, nhưng ta luôn cảm thấy không thể đưa cho tên đó.

Ly không phải là loại người tốt lành gì." "Nhưng như vậy, chẳng lẽ cứ phải trốn chạy mãi sao?

Như vậy đối với bất kỳ bên nào, thực ra cũng đều vô ích." "Nhưng chúng ta không đánh lại." Trưởng lão nói, trên mặt lộ ra một tia áy náy, hồi lâu sau tiếp tục nói, "Thương Thiên, thực ra có những lúc có

những chuyện không đơn giản như ngươi nghĩ.

Ngươi tưởng ta giao nộp là mọi chuyện sẽ ổn sao?

Ta thấy chưa chắc.” Chưa chắc?

Thương Thiên có chút bất an dời ánh mắt lên người Thương Thiên, hồi lâu sau mới nói: “Thực ra chuyện này ta đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng chỉ muốn nói, vì trưởng lão đã giúp ta, vậy thì bây giờ khi người cần giúp đỡ, theo lý mà nói, ta nên ra tay.” Trưởng lão gật đầu, nói: “Thực ra chuyện nội bộ sơn trang ta có thể lo liệu tốt, chỉ là vị đại đệ tử này, chỉ biết kiến thức sách vở, hy vọng những lúc khác nhau ngươi đều có thể giúp đỡ một tay, cảm ơn ngươi.” Thương Thiên lắc đầu, hai chữ “cảm ơn” hắn không dám nhận.

Chỉ là điều trưởng lão không ngờ tới, trốn tránh căn bản không phải là cách tốt nhất.

Không biết Ly từ đâu biết được tung tích của trưởng lão và những người khác, lập tức đến đây.

Chỉ từ thế trận hiện tại xem ra, trưởng lão và mọi người muốn rời đi gần như là điều không thể.

Trưởng lão nhìn từng tên một đang tiến lên phía trước, nói: “Nếu các ngươi đến để lấy đồ, ta khuyên các ngươi hãy từ bỏ đi.

Trừ khi ta chết, nếu không thì không thể nào.” Tên cầm đầu cười lạnh một tiếng, cuối cùng nói: “Thật uổng công đại nhân nhà ta từ tận đáy lòng kính bội trưởng lão.

Ta thấy, trưởng lão tốt nhất nên biết điều một chút mà lấy đồ ra.

Lúc đó cũng có thể đỡ phải chịu khổ, không phải tốt hơn sao?

Ngươi, không chỉ có một mình đâu, chẳng lẽ ngươi muốn nhìn tất cả mọi người ở đây đều phải chôn cùng ngươi.” Câu nói này rõ ràng

đã khiến trưởng lão có một chút do dự.

Hồi lâu sau, ông quay đầu lại nhìn Thương Thiên một cái, dường như muốn nhờ vả chuyện gì đó.

Nhưng không đợi Thương Thiên kịp ý thức được, ông đã lập tức bay lên không trung, dường như đang bố trí một pháp trận trên trời.

Pháp trận lập tức khóa chặt hướng đi của đám người trước mắt.

Cuối cùng, trưởng lão dùng giọng lớn nhất nói với Thương Thiên: "Mau dẫn họ đi!" Thương Thiên hiểu ý của trưởng lão, hắn lập tức phá vỡ phong ấn của chiếc nhẫn, dẫn tất cả mọi người rời khỏi nơi này.

Thực ra lúc đó hắn cũng có ý định dẫn trưởng lão đi, nhưng cuối cùng phát hiện, muốn dẫn trưởng lão đi gần như là điều không thể.

Pháp trận đó quá mạnh mẽ, không bao lâu đã bao vây toàn bộ người trưởng lão, khiến mọi người không thể nhìn thấy trưởng lão rốt cuộc ở đâu.

Vân Tê ý thức được trưởng lão sắp hy sinh, tinh thần gần như suy sụp, nói: "Thương Thiên, ngươi có cách mà, ngươi có Triệu Thú Giới, chắc chắn có thể cứu trưởng lão." Nhưng sự thật chứng minh, chiếc nhẫn lúc này cứu người cũng không có tác dụng gì lớn.

Ngược lại, mấy người bên cạnh chỉ than số mình khổ, cũng than trưởng lão số không tốt.

Thương Thiên sau đó mang theo một ánh mắt cầu cứu, nói: "Các ngươi có biết trưởng lão trước đây định làm gì không?" Một người trong đó lập tức đứng ra nói: "Bởi vì chúng ta đã điều tra đám người đó là ai, chắc là đám người vừa rồi, họ muốn... muốn..." Sau đó, tên đó dường như ý thức được mình đã nói điều không nên nói liền lập tức ngậm miệng lại.

Sau đó, Thương Thiên lập tức nói: “Thứ gì, mau nói ra.” Tên đó dường như sợ Thương Thiên, đám người đó cũng nhìn nhau, cuối cùng nói: “Trưởng lão đã nói, chuyện này tuyệt đối không được nói với người ngoài.” Thương Thiên không còn cách nào khác, không biết tại sao những người này lại cố chấp như vậy, tại sao lại cố chấp như vậy.

Chương 687

Chẳng lẽ những người này không biết không nói ra có thể sẽ cản trở Thương Thiên đi điều tra sao?

Thương Thiên khó hiểu nhìn xung quanh, sau đó nói: "Ta biết rồi, bây giờ xem ra tốt nhất nên sau này đến đó xem xét, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Thương Thiên mặt không biểu cảm, trong lòng chỉ có thể âm thầm mặc niệm cho trưởng lão.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh.

Chỉ là lúc này hắn không biết, trưởng lão đang ở địa bàn của Ly, hai người đang nói chuyện với nhau.

"Bảo ta giao ra sao?

Không thể nào." Ly bất đắc dĩ nhìn lão giả cố chấp trước mặt.

Kể từ lần trước chứng kiến gã mấy lần lạm sát người vô tội, lão giả đã bắt đầu hoàn toàn không tin tưởng gã.

Ban đầu còn bằng lòng giúp đỡ, nhưng hiện tại đã hoàn toàn khác.

Ly nói với giọng có phần uất ức: "Trưởng lão, ngài nên biết tình huống lúc đó, ta cũng là bất đắc dĩ." Bất đắc dĩ?

Lão biết trong số những người được gọi là vô tội kia cũng có vài kẻ đáng chết, nhưng số lượng thực sự quá nhiều, thủ pháp giết người lại quá mức tàn nhẫn, mấy cỗ thi thể cuối cùng đến nhìn cũng không nỡ, thật sự quá khủng khiếp.

Kẻ thủ ác trước mắt này lại dám nói tất cả đều là bất đắc dĩ?

Đúng là một câu "bất đắc dĩ" hay thật.

Trưởng lão dĩ nhiên không muốn tin tưởng gã, một lúc lâu sau mới

nói: “Biết ngươi đã làm gì rồi.

Thứ đó ở trong tay ngươi, quỷ mới biết ngươi sẽ làm ra chuyện gì.” Hạ Ly mất hết kiên nhẫn, nói với trưởng lão: “Làm việc là chuyện của ta, đưa cho ta là được rồi, trưởng lão.

Từ khi nào mà ngài lại quan tâm đến chuyện này vậy, trước kia sao không thấy quan tâm?

Ta giết đám người đó thì đã sao?

Bọn chúng căn bản không có năng lực phản kháng.

Trưởng lão à trưởng lão, có đôi lúc cũng nên thức thời một chút.” Trưởng lão không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào Ly.

Ly dường như cảm nhận được điều gì đó, nói: “Đợi đã, thứ đó không có trên người ngài?” Trưởng lão vẫn không nói.

Ly liền như hiểu ra, nói: “Ngài thật sự cho rằng tên kia mang người của sơn trang đi là sơn trang sẽ hoàn toàn vô sự sao?” Trưởng lão vẫn im lặng, trong lòng dường như đã bày sẵn một ván cờ, chỉ chờ đợi mọi chuyện bắt đầu vào vị trí.

Ly thì nhìn lão già cố chấp trước mặt, nói: “Ta nhớ ngài có một đệ tử rất xem trọng, tên là Vân Tê đúng không?

Ta nhớ còn là cháu của huynh trưởng ngài nữa.” Lời của Ly rất rõ ràng, hiển nhiên muốn dùng Vân Tê làm con bài mặc cả, muốn trưởng lão ngoan ngoãn mắc câu, nhưng trưởng lão dường như không nghe thấy gì.

Điều này triệt để chọc giận Ly, nhưng gã không hề gào thét với trưởng lão, chỉ quét hết tất cả đồ vật trước mặt xuống đất, cuối cùng nói: “Ngài sẽ biết kết quả cuối cùng thôi.” Trưởng lão vẫn không nói một lời nào.

Lúc này, Ly như đã hiểu ra, nói: “Chẳng trách bây giờ nói chuyện lại có khí thế như vậy, không phải là dựa vào tên Thương Thiên kia chứ?

Ta mới nghe gần đây, tên đó đã có được món thượng cổ trân bảo kia, đúng không?

Xem ra tin đồn không sai, nó đã trở thành chủ nhân của tên đó.

Cũng tại ta không quản tốt đám thuộc hạ, đối với khí tức của trân bảo thập phần mẫn cảm.

Chỉ một chút sơ sẩy, cái sơn trang của ngài, liền không còn nữa.” Lời của Ly như thể đang mô tả mọi chuyện thành một trò cười, nhưng cuối cùng trưởng lão cũng không để vào tai.

Lúc này, người hoảng sợ nhất chính là Vân Tê.

Cậu dĩ nhiên biết chuyện trưởng lão giao phó, cũng biết cổ sức mạnh trong cơ thể mình mạnh mẽ đến nhường nào, phong ấn sắp bị phá vỡ, nhất định phải tích lũy toàn bộ công lực trong thời gian ngắn.

Chương 688

Thương Thiên nhìn bộ dạng âm thầm hạ quyết tâm của cậu, liền nói: "Vân Tê, chẳng lẽ ngươi không có chuyện gì muốn nói với ta sao?" Vân Tê vừa nhìn thấy Thương Thiên, phản ứng đầu tiên dường như có chút căng thẳng, cuối cùng mới nói: "Chuyện này… trưởng lão thật sự đã dặn đi dặn lại là tuyệt đối không được nói, bất kỳ ai cũng không được." Thấy bộ dạng phủ định kép của Vân Tê, nói thật, Thương Thiên cũng không vui lắm.

Hắn cảm thấy lúc này chính là thời điểm mình báo đáp lão nhân gia, nhưng đám người trước mặt lại không ai chịu cho hắn biết.

Hắn cũng nói với Vân Tê một cách chân thành: "Nếu ta biết được ngọn nguồn câu chuyện, ta có thể giúp mọi người, ngươi thấy được không?

Tình hình Thiên Vân Sơn Trang bây giờ rất nguy hiểm rồi." Ánh mắt Vân Tê dường như có chút dao động, cuối cùng nói với Thương Thiên: "Thôi được, nhưng chuyện này tốt nhất ngài đừng tỏ ra là đã biết, vì mọi người đều đã đồng ý giữ bí mật, để người ngoài biết chỉ gây ra hoảng loạn mà thôi." Thương Thiên lập tức gật đầu.

Vân Tê dường như có chút liều lĩnh, nói với Thương Thiên: "Thứ mà Ly muốn, nói chính xác, đang ở trong cơ thể ta." Thương Thiên kinh ngạc nhìn Vân Tê, Vân Tê đáp lại: "Đây cũng là nguyên nhân ta trước giờ không thể ra ngoài, bởi vì thứ trên người ta vô cùng quan trọng, mọi người đều sợ ta đột nhiên xảy ra chuyện.

Nhưng cách đây không lâu, trưởng lão nói với ta, chuyện ông lo lắng nhất cuối cùng đã xảy ra.

Lẽ ra không nên chỉ để ta chết dí đọc sách, mà nên để ta ra ngoài

thực chiến.

Chỉ là bây giờ mọi chuyện đã muộn.

Nhưng nhờ ngài, ngài có thể giúp ta." Chẳng lẽ, Thiên Vân Sơn Trang và Ly đã sớm đối đầu từ lâu rồi?

Thương Thiên đem thắc mắc này nói với Vân Tê.

Vân Tê nói: "Cũng không lâu lắm, chỉ từ khi ta bắt đầu có ký ức, đã nghe loáng thoáng về chuyện đó.

Nhưng người trong sơn trang dường như sợ ta biết.

Sau này, ta cũng biết được, mình thực chất chỉ là một vật chứa bảo vật.

Cũng không biết trưởng lão rốt cuộc đã dùng pháp lực gì mà khiến pháp bảo này không thể hiện ra sức mạnh cường đại đó.

Nghe nói sau khi phong ấn được giải trừ, ta có thể sẽ chết." Vậy, ý của trưởng lão là bảo vệ tốt Vân Tê là được rồi, đúng không?

Dù sao thì chút sức mạnh của Vân Tê gần như không ai có thể đối phó được.

Thương Thiên như lĩnh hội được, nói với Vân Tê: "Theo ý của trưởng lão, hẳn là bảo vệ ngươi chu toàn là được." Vân Tê có vẻ hơi kinh ngạc, hỏi Thương Thiên: "Tại sao lại có ý này?" Thương Thiên đáp: "Ta cũng không biết, chỉ là theo ý của ngài ấy, bảo vật trong cơ thể ngươi có năng lực tuyệt đối không phải thứ ta có thể tưởng tượng, và khả năng khống chế nó càng trực quan hơn." Vân Tê không hiểu ý Thương Thiên.

Thương Thiên bèn nói với cậu: "Nếu đã như vậy, nhất định sẽ có hy sinh.

Chuyện này ta và người của sơn trang sẽ lo, ngươi cứ ở đây chờ

ta.” Vân Tê tuy có chút không hiểu, nhưng lại đề nghị muốn đi cùng Thương Thiên.

Thương Thiên đành phải đồng ý.

Hai người lập tức đi đến trước mặt mọi người, Thương Thiên nói: “Sự an toàn của Vân Tê do ta bảo vệ, mọi người cứ yểm hộ trước.

Ta sẽ đến chỗ Ly xem thử, xem đã xảy ra chuyện gì.” Những người kia dường như có chút không đồng tình, nhưng cuối cùng chỉ mang theo vẻ hoài nghi.

Bọn họ nhìn Thương Thiên, sau đó nói: “Thương Thiên, thực ra trưởng lão rất xem trọng ngươi, hy vọng ngươi có thể giúp chúng ta thoát khỏi khốn cảnh.

Nhưng ta hy vọng ngươi có thể đối mặt thẳng thắn với chuyện này.

Trưởng lão e là hung đa cát thiểu, nhiệm vụ của chúng ta là bảo vệ tốt Vân Tê, làm sao có thể giao cậu ấy cho bất kỳ ai?

Bất kỳ ai cũng không được.” Nhưng Thương Thiên cuối cùng nói: “Mục đích của các ngươi thực ra rất đơn giản, bảo vệ tốt Vân Tê đúng không?

Ta có thể làm được.

Nhưng muốn bảo vệ tất cả mọi người là chuyện gần như không thể.

Đám người kia chắc chắn sắp tìm đến đây, các ngươi có thể đảm bảo ở đây, Vân Tê sẽ an toàn không?” Đối mặt với câu hỏi của Thương Thiên, đám người kia liền sững sờ.

Bọn họ quả thực cũng đã cân nhắc đến chuyện này.

Chương 689

Sau đó, họ nói với Thương Thiên: "Ngươi thật sự có thể bảo vệ tốt Vân Tê sao?" Thương Thiên lập tức gật đầu, nói: "Bảo vệ một người, ta có trăm phần trăm chắc chắn." Đám người kia cuối cùng sau khi cân nhắc đã đồng ý chuyện này, nói: "Chuyện của Vân Tê trông cậy vào ngươi.

Ngoài ra, về phía Ly, ngươi có biện pháp nào hay không?" Thương Thiên dường như cũng suy nghĩ một lúc lâu mới nói: "Thực ra, nếu gã phát hiện Vân Tê không ở đây, chắc chắn sẽ nhắm vào ta.

Cho nên, việc các ngươi cần làm là ngụy trang như thể chúng ta đều đang ở đây, cố gắng cho ta một chút thời gian, ta nhất định sẽ mang Vân Tê rời đi càng xa càng tốt." Đám người kia như đã thỏa hiệp, cuối cùng nhìn ta mang theo Vân Tê từ từ rời khỏi nơi này.

Vân Tê hỏi: "Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" Thực ra bây giờ có xảy ra chuyện gì không, Thương Thiên cũng không rõ, chỉ cảm thấy, sau khi đám người kia biết được chân tướng, người của Thiên Vân Sơn Trang nhất định sẽ không dễ chịu.

Bên phía Thiên Vân Sơn Trang, sau khi nghe lời Thương Thiên, họ bắt đầu chuẩn bị.

Điều không ngờ là, tốc độ của bên kia cũng cực nhanh, chưa đến ngày thứ hai đã đến tìm Vân Tê, còn nói trưởng lão chưa chết và muốn gặp Vân Tê.

Đám người này sau khi nghe lời của người của Ly, phản ứng đầu tiên là biết đây là một cái bẫy.

Nhưng bây giờ lời nói phải hết sức uyển chuyển, bất luận thế nào cũng không thể đắc tội với gã trước mắt.

Một người nhìn người kia, cuối cùng nói: “Vân Tê sẽ không muốn đi.” Nhưng đám người kia dường như không dễ đối phó.

Một trong số chúng nói: “Đây là ý của trưởng lão, nhất định phải gặp Vân Tê sớm nhất có thể, các ngươi sẽ không để lão nhân gia thất vọng chứ?” Đám người kia lập tức nói: “Nếu muốn mang Vân Tê đi, trước hết phải qua cửa của ta.” Thực ra người của Ly biết đám người này căn bản không đánh lại mình, nhưng lúc xuất phát Ly đã dặn dò, bất kể thế nào cũng không được dùng vũ lực để giải quyết chuyện này.

Sau đó, một trong số chúng nói: “Nếu đã như vậy, chúng ta có một yêu cầu, có thể ở lại đây tạm thời một thời gian được không?

Trên đường đến đây chúng ta gặp phải một chút chuyện nhỏ, có người bị thương nên căn bản không thể quay về được.” Người của Thiên Vân Sơn Trang dĩ nhiên cũng không thể làm gì khác, chỉ có thể tạm thời đồng ý chuyện này.

Việc đầu tiên đám người kia làm sau khi vào ở chính là quan sát mọi thứ ở đây.

Người của Thiên Vân Sơn Trang dĩ nhiên không vui, muốn đám người này nhanh chóng rời đi.

Tối đến, đám người kia bắt đầu liên lạc với Ly.

“Trong khoảng thời gian này không tìm thấy nơi nào liên quan đến Vân Tê, xem ra bọn họ đã sớm biết chúng ta sẽ đến tìm.” Bên kia truyền đến một tiếng hừ lạnh, cuối cùng nói: “Không sao, cuối cùng nếu không tìm được, thực sự không được thì tìm đám người đó chôn cùng là được.” Nhưng đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng động, cuộc đối thoại của hai người lập tức chấm dứt.

Gã kia nhìn ra ngoài, cuối cùng cũng không phát hiện ra ai.

Ngược lại, một người của Thiên Vân Sơn Trang nói: "Thực ra đám người kia đi tìm Vân Tê là để uy hiếp trưởng lão nói ra thứ đó ở đâu.

Xem ra trưởng lão vẫn còn sống." Mọi người sau khi nghe tin này dường như rất vui mừng.

Nhưng sau đó một người nói: "Vậy xem ra phải đổi cách khác rồi, phải ổn định chuyện này.

Ta sẽ cho một người ngụy trang thành Vân Tê." Tất cả mọi người lập tức đồng ý chuyện này.

Nhưng ai ngờ lúc này, một người nói: "Ta thấy đám người này rõ ràng không chỉ đơn giản là tìm Vân Tê.

Đừng quên, thực ra tất cả chúng ta cũng là con tin, Ly hoàn toàn có thể dùng tính mạng của tất cả chúng ta để uy hiếp trưởng lão." Nhưng một người khác lập tức nói: "Vậy thì tự sát, biện pháp tốt nhất là tự sát.

Chuyện trưởng lão ủy thác cho chúng ta, chúng ta tuyệt đối không thể để ngài thất vọng." Cũng không biết vì sao, đám người này lại đều đồng tình với quan điểm này.

Chỉ là kỹ thuật ngụy trang thực sự quá vụng về, đám người kia nhanh chóng nhận ra người trước mặt chỉ là một kẻ mạo danh.

Kẻ cầm đầu lập tức nói: "Vân Tê hiện đang ở đâu?" Người của Thiên Vân Sơn Trang lập tức nói: "Yên tâm đi, bất luận ở đâu, cũng không thể rơi vào tay các ngươi được." Câu nói này triệt để châm ngòi mâu thuẫn của tất cả mọi người, hai bên nhanh chóng bắt đầu động thủ.

Bên này Thương Thiên nhanh chóng thấy được tin tức được gửi đi, ý là đã bị lộ.

Hắn đem chuyện này nói với Vân Tê.

Vân Tê lập tức nói: “Thực ra chi bằng đối đầu trực diện.

Thương Thiên, ta biết cách phá giải phong ấn.” Thương Thiên kinh ngạc nhìn Vân Tê, cuối cùng nói: “Ngươi có biết mình đang làm gì không?

Chương 690

Nếu thật sự phá giải phong ấn, ngươi sẽ chết, biết không?

Chuyện này không có gì phải thương lượng, ta nhất định sẽ bảo vệ tốt cho ngươi.” Chỉ thấy Vân Tê lắc đầu, nói với Thương Thiên: “Thực ra sống lớn thế này, ta luôn cho mình một cảm giác, đó là không có gánh vác.

Bất luận thế nào, ta đều nhất định phải làm việc có giá trị, kể cả chết cũng vậy.

Ta bị bảo vệ suốt, nhìn từng người từng người vì ta mà chết.” Thương Thiên biết Vân Tê hiện đang rất áy náy, nhưng lập tức nói: “Như vậy đi, Vân Tê, bây giờ ngươi cứ ổn định tình hình trước, chuyện giải khai phong ấn để sau hẵng nói.

Bây giờ ta cần quan sát cục diện, và phong ấn nên được phá vào lúc nào, điểm này vô cùng quan trọng.

Trước tiên đừng manh động, biết chưa?” Lời của Thương Thiên khiến Vân Tê lấy lại được chút lý trí.

Cuối cùng Thương Thiên nói: “Cứ quyết định vậy đi, trước tiên hãy xem rõ tình hình hiện tại thế nào đã.” Sau khi được trấn an, Vân Tê bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề này.

Mọi chuyện xảy ra rốt cuộc là vì sao, tại sao trưởng lão chưa từng nói với mình chuyện này, chỉ khiến mọi người không kịp trở tay.

Tín hiệu thứ hai lại xuất hiện, không sai, là tín hiệu thứ hai.

Theo lý mà nói, khi tín hiệu đầu tiên xuất hiện có nghĩa là một chuyện, đó là gần như tất cả mọi người đều đã bị bao vây, vậy tín hiệu thứ hai lại là gì?

Lúc này, Thương Thiên dường như cũng ý thức được có điều không ổn, nói với Vân Tê: "Ta đi trước một chuyến, ngươi ở đây chờ, bất luận thế nào cũng không được ra ngoài." Ban đầu Vân Tê cũng không muốn, nhưng sau đó nghe lời Thương Thiên, lựa chọn tiếp tục ở lại đây chờ đợi.

Thương Thiên thì ngay lập tức quay về Thiên Vân Sơn Trang, chỉ không ngờ đây lại là một trong những phương pháp dẫn dụ Vân Tê quay về.

Đám người kia rõ ràng nhìn ra Thương Thiên không phải Vân Tê, nói: "Vân Tê đâu, còn ngươi là ai?

Chẳng lẽ là chủ nhân của Tầm Thú Giới?" Đám người kia lộ vẻ không thể tin được.

Sau đó, Thương Thiên cũng lấy ra Tầm Thú Giới, rồi nói: "Phong ấn đã được giải trừ, nếu không muốn chết thì cút ngay cho ta." Nhưng chủ nhân của đám người kia vừa nhìn thấy Tầm Thú Giới, hứng thú liền dâng lên.

Kẻ cầm đầu nói: "Mọi người thấy không, Tầm Thú Giới.

Nói cho mọi người biết, thứ này ai cướp được thì là của người đó, không tham gia phân phối." Đám người kia lập tức xôn xao.

Cũng không biết rốt cuộc vì sao, cả một đám người đều lao về phía Thương Thiên.

Nhưng sau đó, một bầy dã thú xuất hiện ở cửa, rõ ràng đã nhận ra Thương Thiên đang gặp nguy hiểm.

Chỉ thấy đám dã thú này từng con một lao về phía những kẻ kia, cuối cùng quật ngã chúng xuống đất, sau đó cắn xé.

Chỉ nghe từng trận kêu la thảm thiết.

Bây giờ xem ra nơi này thật sự không thể ở lại được nữa.

Ý thức được điểm này, Thương Thiên bắt đầu nói với những người bên cạnh: "Mọi người lui về phía sau trước, ta xử lý xong chuyện bên này sẽ đưa các ngươi đi." Đám người kia dĩ nhiên đều nghe theo Thương Thiên, từng người một đi về phía sau.

Lúc này, một trong số đó nói: "Ngươi tên là Thương Thiên?" Thương Thiên quay đầu lại nhìn một cái, sau đó nói: "Đúng, sao vậy?" Gã kia với vẻ mặt như đã ghi nhớ, nói: "Tiểu tử, sau này tuyệt đối phải cẩn thận cho ta, đừng để ta bắt được lần nữa." Ai ngờ Thương Thiên một chút sợ hãi cũng không có, cười hề hề nói với gã kia: "Vậy ta thật sự không muốn chú ý rồi.

Ta lại muốn biết, nếu có lần sau ngươi dám làm gì ta, nói trắng ra, ngươi lại có thể làm gì ta chứ?" Lời nói quả thực là như vậy.

Lúc này Thương Thiên trong tay đang có một chiếc Triệu Thú Giới, đám người này rõ ràng không thể đối phó được.

Gã kia hiển nhiên cũng biết điểm này, sau đó nói: "Nhưng ngươi tuyệt đối đừng quên, bảo vật trên tay ngươi có thể đổi chủ đấy.

Cẩn thận ngày nào đó nó tìm được một người hợp ý hơn, lúc đó chính là tử kỳ của ngươi." Thương Thiên vẫn với vẻ mặt không quan tâm, nói với đám người kia: "Vậy thì đợi đến lúc đó rồi nói, ta không có Triệu Thú Giới cũng không có cách nào làm gì ta được." Đám người kia thấy bộ dạng hung hăng của Thương Thiên, hiển nhiên cũng không có ý định ở lại nữa, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Chỉ có điều, điều khiến mọi người không ngờ là, vào giây phút cuối cùng, Thương Thiên lại bất ngờ ra tay, suýt chút nữa khiến bọn chúng không thể rời khỏi đây.

Thương Thiên nói với những người còn lại: "Bây giờ không còn

cách nào khác, mọi người theo ta đến đó đi.

Chương 691

Thực ra Vân Tê trước giờ vẫn luôn rất quan tâm các ngươi.

Lúc đó thấy tín hiệu các ngươi gửi đi đã lo lắng không thôi." Chỉ thấy đám người trước mặt có vẻ ngơ ngác, sau đó nói: "Chúng ta đều nhớ, trong chúng ta không có ai gửi tín hiệu cả." Thương Thiên nhíu mày, phát hiện quả nhiên không đơn giản như vậy.

Đám người này hiển nhiên sẽ không gửi tín hiệu, điều sợ nhất là Thương Thiên sẽ mang Vân Tê quay lại.

Vậy nếu đã như vậy, người có thể làm điều này tự nhiên là có kẻ đã lén lút sử dụng pháo hiệu của Thiên Vân Sơn Trang.

Thương Thiên lập tức nói với những người xung quanh: "Các ngươi cảm thấy người sử dụng pháo hiệu sẽ là ai?" Sắc mặt của một người dường như không tốt lắm, một mình gọi Thương Thiên ra, sau đó nói: "Ta cảm thấy người có khả năng nhất, bởi vì loại pháo hiệu này khá đặc thù, người thường không nhìn ra được." Thương Thiên kinh ngạc, sau đó nói: "Ý của ngươi là trong đám người trước mặt có một nội quỷ?" Người kia trông có vẻ không chắc chắn, sau đó nói: "Nội quỷ thì không chắc, chỉ cảm thấy chuyện này không đơn giản như tất cả chúng ta nghĩ." Thương Thiên lộ vẻ không hiểu, sau đó phát hiện ra một điều, gã kia phải bị vạch mặt trước khi rời đi, nếu không, gã đó mà theo đến chỗ Vân Tê, quỷ mới biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Thương Thiên nói với người trước mặt: "Trước đây khi trưởng lão quyết định đại sự, ngươi đều ở bên cạnh, xem ra là một nhân vật quan trọng.

Ngươi có chắc chắn vạch mặt được gã đó không?

Ta phải tranh thủ thời gian, không thể để Vân Tê đợi lâu.” Người kia trông có vẻ không chắc chắn, sau đó nói: “Thực ra chuyện này ta có thể thử.” Thương Thiên biết gã này không có nhiều phần thắng.

Trước đây dường như họ chưa bao giờ ý thức được trong đám người này có thể trà trộn một nội quỷ.

Nhưng sau khi thấy ánh mắt cầu xin của Thương Thiên, gã này cũng đành phải đồng ý, bắt đầu đưa mắt nhìn những người còn lại.

Đám người kia dĩ nhiên cũng biết sắp xảy ra chuyện gì.

Nửa ngày trôi qua, cuối cùng kết quả đưa cho Thương Thiên là do một kẻ chân mềm tay yếu đã phóng ra.

Kẻ đó giải thích: “Ta không cố ý, bởi vì nếu không phóng pháo hiệu để các ngươi cứu ta, quỷ mới biết ta có thể chống đỡ đến khi nào.” Thực ra mỗi đội ngũ đều sẽ có vài người như vậy, Thương Thiên cũng không kinh ngạc chút nào.

Sau đó, kẻ đó bị trực tiếp đuổi khỏi đây.

Ngược lại, Thương Thiên dường như cảm thấy có điều gì đó không đúng, sau đó đưa tất cả mọi người đến chỗ Vân Tê.

Tạ ơn trời đất, Vân Tê không chạy đi đâu cả, ngoan ngoãn chờ đợi mọi người ở nguyên tại chỗ.

Nhìn thấy tất cả mọi người, Vân Tê lúc đó mới yên lòng, nói: “Ta suýt chút nữa đã nghĩ mọi người đều gặp chuyện không về được.” Thương Thiên khó hiểu nhìn đám người trước mặt, nói: “Ta có chút không hiểu tại sao trưởng lão lại làm như vậy, đặt một thứ quan trọng như thế lên người một đứa trẻ.” Đám người kia dĩ nhiên cũng lắc đầu.

Một người trong số họ nói: “Trưởng lão, đó là vạn toàn chi sách, có thể bảo vệ tất cả mọi người, nhưng buộc phải có hy sinh.”

Thương Thiên đồng ý với quan điểm này, sau đó nói: "Vậy sau đó trưởng lão có nói chuyện gì quan trọng không?

Ta nói cho các ngươi biết, bây giờ người có thể cứu các ngươi e là chỉ có ta.

Cụ thể có muốn hay không, chuyện này phải xem các ngươi." Người kia dường như không nhịn được nữa, một lúc lâu sau mới nói với Thương Thiên: "Thực ra nói trắng ra, chúng ta đều là một quân cờ của trưởng lão.

Ly muốn thứ trong cơ thể Vân Tê, trưởng lão mượn Vân Tê để phong ấn nó, vì không muốn để Ly lấy được.

Đến bước đường hôm nay, cũng là vì muốn tốt cho mọi người." Thương Thiên dường như có chút không hiểu, nói: "Để một đứa trẻ đi đối mặt với nhiều thứ như vậy, các ngươi có dự định gì?" Hiển nhiên, đám người này cũng là hành động bất đắc dĩ, sau đó nói: "Thương Thiên, ngươi thật sự nghĩ rằng chúng ta từng người một đều tự nguyện để một đứa trẻ đi gánh chịu nhiều như vậy sao?

Ngươi nghĩ chúng ta nhẫn tâm sao?

Nhưng câu nói đó, vạn sự đều cần có người đi hy sinh.

Ngươi nghĩ một chuyện có dễ làm như vậy sao?

Trưởng lão vì ngăn cản chuyện này xảy ra cũng đã trả giá không ít." Thương Thiên không nói gì, kinh ngạc nhìn đám người trước mặt, sau đó nói: "Ta trước đây thật sự không ngờ, lại có thể…." "Lại có thể lạnh lùng vô tình như vậy?" Một trong số đó cướp lời, "Trưởng lão từng nói, sẽ có một ngày sau khi biết được chân tướng, ngươi sẽ mắng lớn chúng ta không có nhân tính.

Hiển nhiên, trưởng lão nói hoàn toàn đúng.

Đối với ai cũng không công bằng.

Nhưng nếu ngày đó thứ kia thật sự rơi vào tay Ly, thì phải làm sao?

Lúc đó hy sinh không chỉ là chúng ta.” Thực ra lời của đám người này nghĩ kỹ lại cũng không phải không có lý.

Chương 692

Vân Tê bây giờ lại là người yên tĩnh nhất trong số họ, nói: "Đi đến bước đường hôm nay cũng không phải chưa từng có.

Bây giờ nói nhiều như vậy thực ra cũng vô dụng.

Cho nên, mau chóng làm tốt bước tiếp theo đi." Những người còn lại gật đầu, nói: "Chúng ta bây giờ căn bản không đối phó được gã kia, chỉ có thể trốn đi một thời gian." Nhưng lúc này, Vân Tê nói: "Nếu phá vỡ phong ấn lấy thứ đó ra thì sao?" Đám người trước mặt dường như vô cùng kinh ngạc, một lúc lâu sau một người nói: "Ngươi có biết không, nếu thật sự làm như vậy, ngươi sẽ chết, sẽ chết." Vân Tê cười nói: "Vừa rồi không phải có người nói nên có tinh thần hy sinh sao?

Ta lại cảm thấy chúng ta bây giờ cứ trốn như vậy căn bản không phải là cách.

Cách duy nhất là đứng ra, đứng ra phản kích, đó mới là cách tốt nhất, không phải cứ mãi trốn sau lưng người khác, làm như vậy chỉ lãng phí thời gian, hy sinh thời gian.

Mọi người thấy thế nào?

Thương Thiên, ngươi thấy thế nào?" Thương Thiên trông có vẻ hơi kinh ngạc, thật sự không ngờ Vân Tê lại có một mặt như vậy.

Chuyện này người đầu tiên có thể giúp đỡ dĩ nhiên là Thương Thiên.

Thương Thiên nhìn tình huống phức tạp trước mắt, sau đó nói: "Thực ra cũng không phải là chuyện không có cách giải quyết, chỉ là ta hình như một chút cổ thư…." Lúc này, Thương Thiên mới biết thực

ra Vân Tê biết cách phá giải thứ này, sau đó nói: "Vậy xem ra, Vân Tê, ngươi muốn làm sao?" Vân Tê gật đầu, che ngực, nói: "Thực ra trước giờ ta đều mong chờ ngày này lâu lắm rồi, trong một khoảng thời gian dài đều hy vọng có thể kết thúc." Thương Thiên có chút tiếc nuối, một đứa trẻ như vậy cứ thế mà mất đi, nhưng vẫn nói: "Tóm lại cứ yên tâm, chuyện sau này giao cho ta, ta nhất định sẽ bảo vệ trưởng lão chu toàn." Vân Tê gật đầu, chỉ thấy cậu bắt đầu mất đi ý thức, toàn bộ cơ thể bắt đầu lơ lửng giữa không trung.

Thấy cậu niệm chú ngữ, Thương Thiên nói: "Bảo trọng." Chỉ là lúc này Vân Tê đã không còn bất kỳ tri giác nào, cả người trông ngây ngô.

Đối với điều này, những người khác nói: "Thương Thiên, ngươi có biết có vật chứa nào đáng tin cậy để chứa thứ đó không?" Thương Thiên lắc đầu, xem ra đã suy nghĩ không chu toàn.

Thực ra chuyện này nên từ đầu, những chuyện này, nhưng sau đó nói: "Nếu đã như vậy, ta phải tăng tốc độ mới được." Đám người kia không có cách nào khác, niệm một câu chú ngữ, chỉ thấy tất cả mọi người đều triệu hoán ra một vật chứa cực lớn, trông giống như thủy tinh, nhưng nhìn kỹ lại phát hiện không có thực thể.

Dưới sự giúp đỡ của Thương Thiên, luồng sáng trong cơ thể Vân Tê nhanh chóng tiến vào vật chứa, đám người kia lập tức phong ấn nó lại.

Thương Thiên hỏi: "Như vậy có thể duy trì được bao lâu?" Thương Thiên đỡ lấy Vân Tê, phát hiện cậu vẫn chưa mất đi hơi thở.

Sau đó cũng không biết bao lâu, Vân Tê lại hồi phục ý thức, e là cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Vân Tê không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Thương Thiên nói: "Bây giờ không phải lúc để ý những chuyện này, mau đi tìm trưởng lão đi." Người của Thiên Vân Sơn Trang nói: "Bây giờ đi tìm trưởng lão không phải là đem thứ đó gửi đến cho Ly sao?" Thực ra cũng đúng, lúc này muốn đánh bại Ly gần như là chuyện không thể.

Nghĩ đến đây, Thương Thiên nói: "Xem ra không thể cứ thế mà lỗ mãng xông lên được.

Nếu đã như vậy, phải bảo quản tốt thứ này.

Phong ấn tạm thời, có thể khiến đám người kia không phát hiện ra sự tồn tại của nó không?" Tất cả mọi người nhìn nhau, trông rất không chắc chắn.

Cuối cùng một người nói: "Rất không chắc chắn, tất cả chúng ta cũng không biết chuyện này nên làm thế nào.

Không biết vì sao, trưởng lão trước giờ đều không nói kỹ với chúng ta, khiến chúng ta bây giờ đều có chút không biết phải làm sao." Thương Thiên không biết nên nói gì, chỉ có thể nghĩ rằng trưởng lão có lẽ có dự định của mình, sau đó nói với những người khác: "Xem ra bây giờ ta sẽ tạm thời dùng năng lượng của Tầm Thú Giới để phong ấn nó, bây giờ nhất thời có lẽ không tìm được.

Các ngươi có biết nên sử dụng thứ này như thế nào không?

Bây giờ xem ra thứ này không phải bình thường." Đám người kia trông có vẻ cũng không ai biết.

Thương Thiên bất lực, dù sao bây giờ xem ra trong đám người này gần như không có mấy người đáng tin cậy.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi lắc đầu, đưa tầm mắt đặt lên vật chứa đó.

Sau đó Thương Thiên nói: "Các ngươi có yên tâm đưa thứ đó cho

ta xem không?" Đám người kia dĩ nhiên không ai yên tâm.

Dù sao Vân Tê cũng suýt chút nữa vì thứ này mà chết, bây giờ tình hình của trưởng lão không rõ, họ không dám giao thứ lợi hại như vậy cho bất kỳ ai.

Thương Thiên nói: "Ta chỉ muốn xem thử, thứ bên trong, ta, có lẽ có thể lợi dụng." Nhưng một người của Thiên Vân Sơn Trang lập tức nói: "Tiểu tử à, không phải ta xem thường ngươi, tốt nhất ngươi cũng nên xem kỹ thứ bên trong.

Ta có thể nói cho ngươi biết, đó tuyệt đối không phải là thứ người thường có thể lấy được, biết không?

Chương 693

Thứ này ngay cả Ly nổi danh lừng lẫy cũng phải tranh giành." Thương Thiên dĩ nhiên cũng rất muốn xem thử thứ đó, cuối cùng nói: "Vậy các ngươi cũng nên biết hiện tại có một món thượng cổ trân bảo đã nhận ta làm chủ.

Tuy rằng thứ này dễ đổi chủ, nhưng ngược lại, đã gặp qua bao nhiêu người, thậm chí cả trưởng lão, cuối cùng không phải vẫn ở trong tay ta sao?" Đám người kia hiển nhiên do dự.

Bây giờ toàn bộ Thiên Vân Sơn Trang không có trưởng lão, giống như rắn mất đầu, hỗn loạn không chịu nổi, chính là lúc cần một người ra chủ trì đại cục.

Lúc này, Thương Thiên nói với một người trong số họ: "Thực ra ngươi cũng nên biết thứ bên trong là gì đúng không?" Thực ra họ đều không biết, cũng chưa từng thấy, nếu có nghe cũng chỉ là nghe trưởng lão thuận miệng nhắc đến.

Lúc này, họ lấy ra vật chứa, để Thương Thiên xem kỹ thứ bên trong.

Nhưng Thương Thiên ngoài ánh sáng ra gần như không thấy được gì khác.

Thương Thiên có chút ngạc nhiên, sau đó nói: "Ngoài ánh sáng ra, không thấy gì cả." Một người trong số họ nói: "Thực ra có một loại vật chất mạnh mẽ không có thực thể, được gọi chung là 'Vô thực vật thể'.

Thứ trong cơ thể Vân Tê hẳn là Vô thực vật thể." Thương Thiên bán tín bán nghi nhìn, sau đó nói: "Vô thực vật thể?" Thương Thiên thật sự chưa từng nghe Vô thực vật thể là một sự tồn tại như thế nào.

Sau khi nghe xong, chỉ bán tín bán nghi nói: “Ngoài ra có biết nên sử dụng nó như thế nào không?” Chỉ là đám người kia không trả lời.

Tầm Thú Giới trên tay Thương Thiên bắt đầu có phản ứng.

Vật chứa trước mắt trông cũng đang không ngừng rung động, chẳng lẽ chúng tương ứng với nhau?

Thương Thiên có chút không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy chiếc nhẫn và vật thể bên trong dường như đang thực hiện một loại kết nối nào đó, một lúc lâu sau đã dung hợp làm một.

Tất cả mọi người đều không dám tin nhìn Thương Thiên.

Thương Thiên cuối cùng nói: “Xem ra bây giờ, ta có việc cần phải đến bên đó xem một chuyến.” Bây giờ người có năng lực nhất ở đây hẳn là Thương Thiên.

Vân Tê lúc này là người yếu nhất.

Sau khi thấy chiếc nhẫn của Thương Thiên và Vô thực vật thể bên trong dung hợp làm một, Vân Tê dường như có chút không dám tin nhìn tình huống trước mắt, cuối cùng nói: “Nhờ cả vào ngươi, Thương Thiên, mọi chuyện đều nhờ vào ngươi.” Nói xong, Vân Tê lại hôn mê, trông có vẻ nhất thời sẽ không tỉnh lại.

Thương Thiên không biết vì sao, lúc này chỉ cảm thấy trên vai mình gánh vác một sứ mệnh.

Không lâu sau đó, hắn đến trước mặt mọi người, nói: “Cảm ơn sự tin tưởng của các ngươi đối với ta.” Nói xong, liền biến mất rời đi.

Hắn luôn cảm thấy cổ sức mạnh kia như đang dẫn dắt mình đi về một hướng nào đó.

Lúc này, hắn thấy những con dã thú xung quanh không ngừng đi về phía mình, như thể đang chờ đợi một loại triệu hoán nào đó.

Một lúc lâu sau, tình hình xung quanh dường như đã ổn định lại.

Không xa truyền đến một giọng nói: "Là ai, trên người lại có mùi hương đó?" Trong giọng nói dường như mang theo một sự kinh ngạc.

Sau đó, Thương Thiên nói: "Ly đúng không?" Bên kia im lặng một lúc, sau đó nói: "Không sai, ta là Ly.

Ngươi là ai?

Chẳng lẽ là Vân Tê?

Không đúng, không phải ngươi, Vân Tê không có dáng vẻ này." Thương Thiên nói: "Đúng vậy, ta không phải Vân Tê, nhưng trên người ta có thứ ngươi muốn.

Cân nhắc điều kiện trao đổi đi." Bên kia dường như kinh ngạc một lúc, sau đó nói: "Cần gì phải chứng minh sau khi ta gặp mặt chứ." "Chứng minh là chuyện sau này, ngươi cần phải đồng ý điều kiện của ta rồi ta mới cân nhắc việc chứng minh.

Ngươi rất cần thứ đó, không phải sao?" Bên kia truyền đến tiếng cười, nói: "Chẳng lẽ ngươi muốn tìm trưởng lão?" "Chính xác." Nói xong, không xa xuất hiện một bóng người, đó là Ly, kinh ngạc nhìn Thương Thiên trước mặt, sau đó nói: "Ngươi là ai?" "Thương Thiên." "Ồ, thực ra người của ta đều đang chú ý đến tình hình của ngươi.

Rất mong một ngày nào đó có thể giao đấu với ngươi một trận, chỉ không biết ngươi có bằng lòng nể mặt không." "Không bằng lòng, ta biết mình đến đây để làm gì." Ly như đã hiểu ra, nói một câu: "Thật là vô vị." Cuối cùng, gã đi đến bên cạnh Thương Thiên, nói: "Chẳng lẽ là trưởng lão đưa cho ngươi?

Chương 694

Vốn dĩ ngươi phải bảo quản nó, lại không ngờ không hành động theo kế hoạch." Thương Thiên nhìn chằm chằm vào Ly, cuối cùng nói: "Thực ra ta thật sự không biết bây giờ ngươi rốt cuộc có vốn liếng gì mà nói nhiều như vậy trước mặt ta.

Ngươi nên biết sức mạnh này không nhỏ, chẳng lẽ ngươi không sợ, ta dùng nó để giết ngươi sao?" Ai ngờ Ly lại lắc đầu, nói: "Ngươi không dám, trưởng lão đang ở trong tay ta.

Thứ đó cũng nhận chủ, và một khi đã nhận, rất khó thay đổi, không giống như Tầm Thú Giới trên tay ngươi bây giờ." Thương Thiên cười lạnh một tiếng, sau đó nói: "Vậy thật xin lỗi, toàn bộ sự việc xảy ra thật sự không như ý của ngươi." Chỉ thấy Thương Thiên lấy ra Tầm Thú Giới, trên Tầm Thú Giới lóe lên một luồng sáng, luồng sáng đó Ly vô cùng quen thuộc.

Dường như ý thức được điều gì đó, cuối cùng nói: "Thật không ngờ, lại có thể, lại có thể thật sự lấy được nó.

Vậy được, giao dịch chấm dứt." Chỉ không đợi gã kia nói xong, Thương Thiên đã đấm một quyền qua, khiến gã không kịp trở tay, sau đó tóm lấy cổ gã, nói: "Xin hỏi, ngươi muốn chết ngay bây giờ?

Hay giao trưởng lão ra?

Bây giờ quyền lựa chọn nằm trong tay ngươi, ta chỉ là người thi hành mà thôi, thế nào?

Cân nhắc xong chưa?

Sao rồi?" Ly dường như có chút không thể tin được nhìn Thương Thiên trước mặt, sau đó nói: "Ngươi dám uy hiếp ta?" Thương Thiên

dường như cũng không hề lùi bước, sau đó nói với Ly: "Bây giờ mạng của ngươi đều nằm trong tay ta, ta không dám sao?" Giọng của Thương Thiên mang theo một sự mỉa mai.

Một lúc lâu sau Ly nói: "Thực ra, Thương Thiên, ngươi cũng là một nhân tài, tại sao lại bằng lòng giúp gã kia làm việc?

Thực ra nếu ngươi đến chỗ ta, ta cũng sẽ không bạc đãi ngươi." Chỉ là uy lực của Thương Thiên thực sự quá lớn, khiến gã có chút sợ hãi, năng lượng này tuyệt đối không phải thứ gã có thể tưởng tượng được.

Một lúc lâu sau, gã nói với Thương Thiên: "Được được được, không phải ngươi muốn ta thả lão già đó ra sao?

Ta thả ngay, ta thả ngay." Cũng không biết đám người kia từ đâu nhận được chỉ thị của Ly, cũng không biết bao lâu sau, bóng dáng của trưởng lão xuất hiện trước mặt Thương Thiên.

Thương Thiên dường như có chút kinh ngạc, một lúc lâu sau nói: "Trưởng lão, khoảng thời gian này không có chuyện gì chứ?" Trưởng lão cũng lắc đầu, nói: "Ngươi nghĩ gã dám làm gì ta sao?" Một lúc lâu sau, trưởng lão nhìn thấy luồng sáng trên người Thương Thiên, sau đó như biết đã xảy ra chuyện gì, nói với Thương Thiên: "Vân Tê ổn chứ?" Thương Thiên dĩ nhiên cho rằng trưởng lão nghĩ sau khi lấy thứ đó ra Vân Tê sẽ chết, lập tức nói: "Lúc ta rời đi, trạng thái của Vân Tê có vẻ không tệ." Nghe Thương Thiên trả lời như vậy, trưởng lão dường như cũng yên tâm.

Sau đó hai người rời đi, đến nơi Vân Tê và mọi người đang ở.

Bây giờ Vân Tê không có chuyện gì, thấy trưởng lão xong liền lập tức đi đến trước mặt ông.

"Trưởng lão, ngài không sao chứ?

Bên kia thế nào rồi?" Trưởng lão dường như có chút không vui, nói với mọi người: "Ta đã nói rồi, không được tự ý lấy thứ đó ra mà?" Lúc này tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn về phía Thương Thiên.

Thương Thiên bất đắc dĩ nói với trưởng lão: "Ta cũng sợ." "Ngươi có biết sau khi phong ấn được giải trừ có nghĩa là đám người kia có thể lấy được nó không?" Thương Thiên lập tức phong ấn lại.

Sau đó trưởng lão nói: "Phong ấn bên trong rốt cuộc được hình thành như thế nào ta cũng không biết, là do thế hệ cha ta để lại, ưu điểm duy nhất là giải khai vô cùng dễ dàng." Thương Thiên sau đó lộ ra vẻ mặt áy náy.

Trưởng lão đành phải nguôi giận, nói: "Ta không cố ý trách mỗi người các ngươi, ta chỉ hy vọng sau này làm một chuyện gì đó có thể cân nhắc hậu quả của nó, tuyệt đối đừng có làm mà không suy nghĩ." Tất cả mọi người lúc này dường như đã ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc, lập tức nói: "Nếu đã như vậy, vậy nên làm thế nào?" Trưởng lão bất đắc dĩ nói: "Bây giờ ta cũng không rõ rốt cuộc nên làm thế nào, tóm lại cứ xem xét từng bước một.

Chuyện đã làm rồi.

Đúng rồi, ngươi dựa vào cái gì để khống chế thứ đó?" Thương Thiên có chút ngẩn người, sau đó nói với trưởng lão: "Tầm Thú Giới, hai thứ này khi lại gần nhau sẽ có phản ứng, không ngờ hai thứ cuối cùng lại dung hợp làm một." Trưởng lão dường như đang suy nghĩ điều gì đó, sau đó nói với Thương Thiên: "Cũng kỳ lạ, ta tưởng Tầm Thú Giới sau khi thấy Ly sẽ không do dự mà lựa chọn đổi chủ nhân.

Bây giờ xem ra, sức hấp dẫn cá nhân của ngươi cũng lớn đấy, lại không thay đổi lựa chọn." Thương Thiên sững sờ một lúc, một lúc lâu sau, nói: "Nhất định sẽ đổi chủ sao?" Thực ra lúc đó khi Thương

Thiên biết Tầm Thú Giới có thể đổi chủ, trong lòng ít nhiều cũng có chút thất vọng.

Dù sao thì uy lực của Tầm Thú Giới không nhỏ, bây giờ xem ra còn có thể giúp hấp thụ các loại vật chất.

Nhưng nhìn lại trong khoảng thời gian gần đây, gã này đều không có ý định tự ý rời đi, chỉ riêng điểm này đã khiến Thương Thiên vô cùng vui mừng.

Đối mặt với thắc mắc này của Thương Thiên, một lúc lâu sau trưởng lão nói: "Thực ra chuyện bảo vật đổi chủ cũng là chuyện thường tình.

Thông thường bảo vật đều sẽ bị phong ấn, người phong ấn chủ yếu là sợ bảo vật bị lợi dụng.

Nhưng bảo vật cũng có ý thức, đều không muốn ở lâu trong một không gian chật hẹp, không có ai cả.

Cho nên vào khoảnh khắc phá vỡ phong ấn, đại đa số bảo vật đều sẽ lựa chọn người đầu tiên mà nó cảm nhận được." Nói rồi, trưởng lão đưa tầm mắt nhìn về phía Thương Thiên, một lúc lâu sau mới nói: "Cũng kỳ lạ, ta tưởng không bao lâu nữa Tầm Thú Giới sẽ rời đi, bây giờ cảm giác, Tầm Thú Giới hình như thật sự đã nhận ngươi làm chủ." Thực ra đối với chuyện này, Thương Thiên cũng không biết rốt cuộc có phải là chuyện tốt hay không, chỉ cảm thấy sau này sẽ không bị bắt nạt nữa, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Chương 695

Nhưng trưởng lão dường như không hề thả lỏng cảnh giác, một lúc lâu sau nói với Thương Thiên: "Khoảng thời gian gần đây tốt nhất nên chú ý đến thứ này trên tay ngươi.

Nếu đã có thể được gọi là thượng cổ trân bảo, nhất định không đơn giản, có lúc còn giảo hoạt hơn cả con người." Mặc dù lúc này Thương Thiên không muốn tin lắm, nhưng sau khi thấy bộ dạng nghiêm túc của trưởng lão, cũng đành phải gật đầu, đưa mắt nhìn lên chiếc nhẫn của mình, một lúc lâu sau nói với trưởng lão: "Vậy sau này định làm thế nào?" Có lẽ trưởng lão lúc này cũng đang suy nghĩ về vấn đề này, nên nhất thời thật sự không có cách nào trả lời Thương Thiên.

Một lúc lâu sau, ông nói với Thương Thiên: "Vân Tê không cần lo lắng nữa.

Cái gọi là sẽ chết, ta cũng là sợ các ngươi lúc đó vội vàng mở phong ấn ra.

Bây giờ thực ra cũng không có chuyện gì, chỉ là bây giờ xem ra thứ đó cũng vẫn luôn bám lấy ngươi." Thương Thiên gật đầu.

Trưởng lão nhìn chiếc nhẫn của Thương Thiên, dường như đã suy nghĩ, nói: "Thương Thiên, ta hy vọng ngươi có thể hiểu một điều, quá thu hút những vật phẩm này thực ra cũng không phải là một chuyện tốt." Thương Thiên gật đầu.

Có thể hắn không biết, nếu biết lúc đó Tầm Thú Giới vẫn luôn dừng lại trên tay hắn là cái dạng gì, nhưng bây giờ xem ra đều không quan trọng nữa.

Sau đó, ánh mắt của trưởng lão trông có vẻ mang theo một sự áy

náy, nói: “Rất xin lỗi, Thương Thiên.

Nếu thứ đó đã bằng lòng đi theo ngươi, ta cũng không làm gì để thay đổi.

Sau này lựa chọn thế nào là tùy ngươi.

Thứ đó sau khi nhận chủ rất khó thay đổi.

Chỉ cần nhớ sử dụng nó một cách thỏa đáng.

Đám người kia sau khi nghe thứ đó ở trên tay ngươi, chắc chắn sẽ từng người một đến tranh giành với ngươi.

Cho nên đối với chuyện này tốt nhất phải giữ một thái độ cảnh giác, tuyệt đối không được ở bất kỳ lúc nào lơ là, biết chưa?” Thương Thiên gật đầu, ý của trưởng lão thực ra rất rõ ràng.

“Trưởng lão, ngài định rời đi sao?” Trưởng lão trông có vẻ vẫn không muốn nói, một lúc lâu sau nói với Thương Thiên: “Thực ra trước đây ngươi đã giúp ta một việc lớn như vậy, ta nên vô cùng cảm tạ.

Nhưng sau này, ta đột nhiên cảm thấy cuộc đời mình quá mệt mỏi.

Thiên Vân Sơn Trang có thể kiên trì đến bước này đã không dễ dàng gì.

Nếu cứ tiếp tục ở bên ngoài, không biết sẽ gặp phải chuyện gì.” “Vậy ngài định đi đâu?” Bây giờ, người mà Thương Thiên có thể tin tưởng nhất chính là trưởng lão, nhưng trưởng lão đối với những chuyện hiện tại trông có vẻ đã chán ghét.

Đối với điều này, ông nói với Thương Thiên: “Người già rồi sẽ có lúc như vậy, cảm thấy sắp không chống đỡ nổi nữa, cũng là lúc nên nghỉ ngơi.

Chỉ là ngươi bây giờ còn trẻ, hẳn là không có suy nghĩ này chứ.”

Cũng không phải không có, Thương Thiên thực ra cũng không phải lần đầu tiên cảm thấy mệt mỏi.

Nhưng hắn còn trẻ, tương lai còn dài, cũng không thể bỏ cuộc vào thời điểm mấu chốt này.

Trưởng lão nhìn Thương Thiên, nói: "Được rồi, thời gian cũng không còn nhiều, chúng ta bây giờ nên rời đi rồi.

Hậu hội hữu kỳ.

À đúng rồi, cái bình nhỏ kia khi nào có ích thì lấy ra nhé." Thương Thiên gật đầu, chỉ thấy trưởng lão và những người khác toàn bộ biến mất trước mắt hắn.

Bây giờ chỉ còn lại một mình hắn.

Đúng vậy, chỉ còn lại một mình hắn, lần đầu tiên cảm thấy vô cùng cô độc.

Lúc này, bóng dáng của Ly xuất hiện sau lưng hắn, nói: "Ai da, Thương Thiên, đám người kia bây giờ không sợ dính dáng đến ngươi nữa sao?" Thực ra cũng không phải, chỉ là bây giờ Thương Thiên cũng cảm thấy ở đâu cũng gây phiền phức cho người khác.

Bây giờ trưởng lão và những người khác bằng lòng rời đi thực ra cũng là một chuyện tốt.

Thương Thiên lắc đầu, nói: "Ngươi nghĩ ai cũng giống ngươi sao?" Ly ngược lại một chút ý tứ tức giận cũng không có, nói với Thương Thiên: "Thực ra ta rất kinh ngạc đấy, thứ đó lại lựa chọn ngươi, vào khoảnh khắc bị phong ấn thoát ra, không thể không ký khế ước với ngươi sao?" Thương Thiên không để ý đến gã, muốn lập tức rời đi.

Nhưng người của Ly không biết đã hạ chú gì ở đây, những người xung quanh đều bị vây lại, ngay cả dịch chuyển tức thời cũng vô

dụng.

Chương 696

Ly nói: "Bây giờ…" Nhưng Thương Thiên ngoài Tầm Thú Giới ra còn có một bảo vật khác.

Hai bảo vật kết hợp lại, uy lực rất lớn, lập tức rời khỏi nơi này.

Ai ngờ vừa ra ngoài, đã thấy Hoa Gian và Hạng Tần.

Hai người trông có vẻ vô cùng xứng đôi, trong ánh mắt lại toát ra một sự khắc nghiệt và khó hiểu.

Nhưng sau lời của trưởng lão, Thương Thiên lập tức ý thức được hai kẻ trước mắt căn bản không phải là hai người đó.

Hắn nói: "Các ngươi đã đưa Hoa Gian và Hạng Tần thật đi đâu rồi?" Hai kẻ kia trông có vẻ kinh ngạc, một lúc lâu sau nói với Thương Thiên: "Thật không ngờ lại bị nhìn ra.

Nói vậy, chẳng lẽ chúng ta ngụy trang không đủ tốt sao?" "Hừ, kỹ thuật ngụy trang thực sự quá vụng về, từ xa nhìn một cái, ta đã biết các ngươi căn bản không phải Hoa Gian và Hạng Tần." Hai kẻ kia dường như có chút không quan tâm, nói: "Vậy sao?

Thực ra không quan trọng, chúng ta có thể không phải, nhưng bây giờ chúng ta đều đã đến đây rồi." Thương Thiên không biết ý của chúng là gì, trông có vẻ sắp dùng Tầm Thú Giới để động thủ: "Ta cảnh cáo các ngươi, từng người một cách xa ta ra một chút, dám lại gần một bước nữa thử xem?" Thương Thiên đối với lời của họ dường như có chút không hiểu, sau đó nói với đám người trước mặt: "Vậy rốt cuộc các ngươi là ai?" Hai kẻ kia trông có vẻ cảm thấy câu hỏi này rất nực cười, một lúc lâu sau nói: "Chúng ta có thể là ai chứ, đương nhiên là người ngươi quen biết." Nhưng Thương Thiên dĩ nhiên không muốn tin, nói: "Họ rốt cuộc đang ở đâu?" Cuối cùng hai

kẻ kia dường như cũng bị câu nói của Thương Thiên làm phiền, cuối cùng nói: "Vi phạm quy định của tổ chức, đã bị xử phạt theo quy định." Thương Thiên nghe xong, cảm giác đầu tiên là không có chuyện tốt, liền nói: "Ta nói cho các ngươi biết, nếu các ngươi đã làm gì với họ…." Chỉ là Thương Thiên chưa nói xong, hai kẻ trước mặt lập tức nói: "Thì sao?

Vậy thật vô cùng xin lỗi, theo quy định của tổ chức, bây giờ hai người đó hẳn là đang ở Diêm Vương Điện." Thương Thiên có chút không hiểu rõ ý của hai người này, Hoa Gian và Hạng Tần rốt cuộc đã đi đâu, tại sao hai người này lại trông giống hệt họ?

"Hoa Gian" nói: "Để ngài hiểu lầm thật không hay, nhưng cũng không có cách nào, cơ thể của tổ chức chúng ta vốn thiếu hụt, chúng ta muốn ra ngoài đều phải dùng hình thức phi thực thể.

Khó khăn lắm mới loại bỏ được hai kẻ không thức thời, chúng ta làm sao có thể không tận dụng tốt cơ thể của họ chứ?" Hai người cười vô cùng gian trá.

Cuối cùng "Hạng Tần" nói: "Ngoan ngoãn rời đi đi, chúng ta không báo cáo lên tổ chức là được rồi.

Dù sao bây giờ thực lực của ngươi muốn đấu với hai chúng ta, chúng ta cũng không đánh lại." Chỉ là Thương Thiên dĩ nhiên cũng không muốn bỏ qua như vậy, lập tức nói với hai kẻ trước mặt: "Ta cảnh cáo các ngươi, lập tức cho ta biết hai người họ đang ở đâu." "Hạng Tần" trông có vẻ vô cùng vô tội, sau đó lẩm bẩm vài câu, rồi nói với Thương Thiên: "Đều là do ngươi chọn, ta vốn dĩ muốn tha cho ngươi rồi, chỉ là bây giờ xem ra căn bản không có cách nào.

Thật quá không thức thời, cùng một đức hạnh với hai kẻ kia." "Bây giờ họ ở đâu?" "Ta cũng không biết, tình hình hiện tại, e là thi thể cũng không còn, dù sao thì cơ thể cũng đang ở trên người chúng

ta.” Thương Thiên không nói gì, nhìn hai kẻ trước mặt, vốn định sử dụng Tầm Thú Giới để chế ngự hai người này, ai ngờ hai kẻ trước mặt cũng không phải kẻ ngốc, lập tức phản ứng lại ý định của Thương Thiên, liền nói với Thương Thiên: “Ta vốn muốn giải quyết hòa bình chuyện này, nhưng ngươi phải biết rõ, bây giờ người gây sự là ngươi.” Thương Thiên nói: “Ta hỏi lại một lần nữa, ta nói cho ngươi biết, bây giờ ta sắp tức giận rồi, hậu quả tự gánh.” “Được được được, ta tự gánh, chỉ là nếu ta nói cho ngươi biết hai kẻ đó bây giờ có thể ở đâu, ta có thể sẽ chết thảm hơn.” Bây giờ trong lòng Thương Thiên đang nghĩ, tổ chức của Hoa Gian và Hạng Tần rốt cuộc là gì?

Rốt cuộc là gì?

“Kẻ đứng sau rốt cuộc là ai?” Hai người nhìn nhau cười một tiếng sau đó nói: “Là người ngươi không thể đắc tội.

Đại nhân của chúng ta không giống ngươi, cũng không giống Ly.

Ly quá cao điệu, tổ chức của chúng ta gần như không ai nghe nói đến.” Thương Thiên đầy nghi vấn, nhìn hai kẻ trước mặt, trong lòng toàn là dấu chấm hỏi.

Thương Thiên không còn cách nào khác, bây giờ phải kịp thời đi cứu Hoa Gian và Hạng Tần, chỉ có thể động thủ trước.

Nghĩ đến đây, Thương Thiên lập tức sử dụng Tầm Thú Giới, cố định hai kẻ trước mặt tại một chỗ.

Một lúc lâu sau, một trong hai kẻ nói: “Thương Thiên, ngươi muốn đi cứu hai kẻ đó đúng không?” “Đúng.” “Nhưng ta thật sự tiếc cho một người tốt như ngươi lại phải đi nộp mạng, thật có chút không đáng, đúng không?

Ta có thể nói rõ cho ngươi biết, nếu ngươi thật sự đi, nhất định sẽ

không sống được.” Lúc này Thương Thiên đang do dự, dường như cũng không biết rốt cuộc nên làm thế nào.

Nhưng đúng lúc này, “Hoa Gian” lập tức phản ứng, ngay lập tức thoát khỏi sự trói buộc của Thương Thiên.

Sau đó đánh trả Thương Thiên một đòn.

Thương Thiên phản ứng cũng nhanh, lập tức né được.

Chỉ là lúc này, “Hoa Gian” đã cứu được “Hạng Tần”, hai người với tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi này.

Một trong hai kẻ nói: “Thương Thiên à, Thương Thiên, cái đầu óc cứng nhắc này, bây giờ hai kẻ đó chắc đã chết rồi.” Thương Thiên trong lòng chửi thầm, chửi bậy, thật sự không hy vọng hai người họ chết đi.

Hắn không biết trong khoảng thời gian hắn rời đi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng tất cả đều có liên quan đến tổ chức phía sau đó.

Vậy rốt cuộc là ai?

Tại sao lúc đó tình hình rõ ràng đã khẩn cấp như vậy rồi, lại không chịu nói cho hắn biết?

Chương 697

Bây giờ hắn cũng không biết nên tìm phương hướng ở đâu, như thể không còn cách nào khác, lập tức rời khỏi nơi này.

Trong nháy mắt đã đến ngọn núi cao nhất gần đó, nhìn phong cảnh trên cao, một lúc lâu sau hắn đưa mắt nhìn vào một khu rừng âm u.

Thực ra từ sau khoảng thời gian ở Thất Ức Lâm, hắn đã có một ám ảnh nhất định với những nơi có rừng rậm và cây cối dày đặc.

Nhưng không biết vì sao, lúc này hắn cảm thấy tất cả mọi chuyện đều có thể có quan hệ lớn với khu rừng trước mắt, nhưng rốt cuộc có hay không, trong lòng hắn cũng không rõ.

Vì vậy hắn lại dịch chuyển tức thời, đến khu rừng đó.

Khu rừng này cho người ta cảm giác rất tối, vô cùng tối.

Thực ra lá cây cũng không dày đặc, ánh sáng trên trời cũng không biết vì sao lại đột nhiên bị che khuất.

Vậy rốt cuộc là vì sao?

Từ giây đầu tiên ở đây, đã cho người ta một cảm giác âm u.

Nhưng hắn cố gắng kìm nén cảm giác này, đi về phía trước.

Đi được một lúc, bên trong dường như có một người đi ra.

Kẻ đó dường như nhận ra Thương Thiên, không biết vì sao sau khi thấy hắn lại có vẻ hơi kinh ngạc, sau đó nói với Thương Thiên: “Xin hãy ở đây chờ một lát, tôi vào trong thông báo.” Khoảng mấy phút sau, kẻ đó lại đi ra, sau đó nói với Thương Thiên: “Xin lỗi, đại nhân của chúng tôi hiện không tiện gặp người, xin ngài về cho.” Thương Thiên cũng không phải người vô lý, sau khi thấy đối phương lịch sự như

vậy, liền hỏi: “Xin hỏi đại nhân là ai?” Kẻ đó dường như có chút kinh ngạc, sau đó nói: “Ngài không quen biết đại nhân của chúng tôi, đến đây làm gì?” Kẻ đó sau đó cũng ngậm miệng lại, nói: “Ở đây cũng ít người biết đến chúng tôi, đại nhân của chúng tôi là Diêm La đại nhân.” Diêm La là ai?

Một chuỗi dấu chấm hỏi hiện lên trong lòng.

Nhưng Thương Thiên vừa nghe kẻ đó nói ở đây ít người biết, liền nhớ đến lời của hai kẻ kia, sau đó nói với kẻ đó: “Cậu có thể vào trong nói chuyện với người bên trong được không?

Hôm nay tôi tìm đại nhân có việc gấp.” Kẻ đó dường như có chút khó xử, nhưng sau đó gật đầu, đi vào trong.

Không lâu sau lại đi ra, nói với Thương Thiên: “Đại nhân của chúng tôi đã đồng ý, nhưng không đồng ý gặp mặt, ngài cứ ở đại sảnh chờ một lát.” Thương Thiên dĩ nhiên cũng không dám có yêu cầu quá đáng, theo bước chân của người đó từ từ vào đại sảnh.

Trong đại sảnh không có một ai, trong sân ngoài sảnh toàn là những loài thực vật kỳ lạ.

Không lâu sau, từ sau tấm rèm phía trước có một người bước ra.

Thương Thiên không nhìn rõ người đó, sau đó nói: “Xin hỏi có phải Diêm La đại nhân không?” Diêm La dường như không giỏi ăn nói, một lúc lâu sau cũng không nói ra được một câu nào.

Thương Thiên cũng lập tức hiểu ý, nói với Diêm La: “Không biết Diêm La đại nhân có biết Hoa Gian và Hạng Tần không.” Chỉ thấy kẻ sau tấm rèm sững sờ.

Thương Thiên liền cảm thấy kẻ đó nhất định biết một chút gì đó.

Sau đó kẻ đó nói: “Biết họ để làm gì?” Nhưng Thương Thiên lập tức nói: “Hai vị đó là bạn của ta.” Người kia như sững lại, một lúc lâu

sau mới nói với Thương Thiên: “Cách đây không lâu đã ra ngoài, hiện chưa về.” Thương Thiên cảm thấy Diêm La chính là kẻ đứng sau hai kẻ đã thừa kế hai cơ thể kia.

Sau đó Thương Thiên nói: “Ý của ta là, hai vị trước đó, không phải hai vị sau này.” Diêm La dường như cũng không có ý định vòng vo nữa, nói với Thương Thiên: “Hai kẻ đó đã vi phạm quy định, ta đã xử trí theo quy định.” Thương Thiên không nghi ngờ, nói: “Vậy ta thật tò mò rốt cuộc là chuyện gì, mà nhất định phải giết họ không tha.” Giọng của Diêm La dường như cũng có chút nóng nảy, sau đó nói với Thương Thiên: “Xử trí thế nào hình như là chuyện của ta, không biết vì sao ngươi lại quan tâm như vậy.” Thương Thiên nhìn chằm chằm vào kẻ đó, không nói gì, một lúc lâu sau nói: “Ta muốn cứu họ.” Diêm La dường như có chút không vui, một lúc lâu sau nói: “Vậy thật xin lỗi rồi, hai kẻ đó đã bị xử trí theo quy định, bây giờ không còn nữa.” Thương Thiên nhìn chằm chằm vào đó, dường như không có ý định rời đi.

Diêm La dĩ nhiên nhìn ra ý định không bỏ cuộc của Thương Thiên, bèn nói: “Sự thật là như vậy, đã chết rồi, cứ ở đây cũng không có tác dụng gì đâu.” Nhưng Thương Thiên không muốn bỏ cuộc, sau đó nói: “Chết ở đâu?” “Xin lỗi, những chuyện này ta không có nghĩa vụ phải nói cho ngươi biết, phần còn lại đều là chuyện của ta.” Thương Thiên dường như đã tức giận, nhưng bây giờ xem ra đối với chuyện này cũng không có bất kỳ biện pháp nào, có chút bất lực, có chút không biết nên làm thế nào.

Diêm La dường như cũng nhìn ra tâm tư của Thương Thiên, một lúc lâu sau nói: “Nói mới quen nhau bao lâu, bây giờ đã bắt đầu trọng tình trọng nghĩa?

Loại người này thật hiếm có, loại người này mà nhiều thêm vài người, thế giới này e là cũng sẽ trở nên khác đi rồi nhỉ.

À, thể chất hấp dẫn bảo vật.” Thương Thiên vẫn chưa hiểu rõ gã trước mắt này là ai, hồi lâu sau mới hỏi: “Thật sự không có một ai sao?” Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định từ Diêm La, Thương Thiên dường như có chút hụt hẫng, một lúc lâu sau mới nói với Diêm La: “Chẳng lẽ không thể cho ta biết, hiện giờ bọn họ đang ở đâu sao?” Diêm La dường như cũng đáp lại rất lịch sự: “Thật làm khó ta quá, đây là quy định bên ngoài.” Thương Thiên nhìn Diêm La, hồi lâu sau mới nói: “Được rồi, ta biết rồi.” Nhưng khi hắn chuẩn bị rời đi, Diêm La lại nói thêm: “Nếu có chuyện gì, rất hoan nghênh tìm ta.” Thương Thiên không nhìn rõ kẻ đứng sau tấm rèm là ai.

Hắn không đáp lời, xoay người rời khỏi nơi quỷ quái đó rồi lập tức đi thẳng về phía trước, tiến vào một khu rừng rậm.

Thực ra Thương Thiên không thích rừng rậm, nhưng sau khi đi qua rất nhiều nơi, cuối cùng hắn phát hiện xung quanh đâu đâu cũng là rừng.

Trong lòng hắn đang nghĩ đến lời Diêm La nói về thể chất thu hút bảo vật.

Chương 698

Thương Thiên cũng cảm thấy kỳ lạ, có lẽ bảo vật trong cơ thể Vân Tê khi đó đã không rời đi.

Theo lời giải thích của Ly Cấp, bảo vật không dễ dàng đổi chủ, một khi đã nhận định chủ nhân thì sẽ không dễ dàng thay đổi.

Vì vậy, việc có một vật vô hình trên người cũng không khiến Thương Thiên thấy quá kỳ quái.

Nhưng Tầm Thú Giới đến bây giờ vẫn không thể tháo ra, hai món bảo vật dường như đã dính chặt vào nhau, điều này làm hắn cảm thấy không thoải mái.

Ngay sau đó, hắn lại gặp một người.

Không sai, đúng là oan gia ngõ hẹp, Lôi Ân.

Thấy bộ dạng chán nản của Thương Thiên, Lôi Ân liền bước tới trước mặt.

Lôi Ân dường như cũng đã mất đi hứng thú so tài với Thương Thiên, hắn nói: "Tiểu tử, bây giờ đâu đâu cũng đồn ngươi có hai món bảo bối trong tay, có thật không?" Thương Thiên theo thói quen hỏi: "Ngươi lại tìm ta?" Lôi Ân cười một tiếng, rồi nói: "Còn cách nào khác sao?

Lần trước ta đã nói với ngươi rồi mà?" Thương Thiên lúc này mới nhận ra, Lôi Ân dựa vào một sợi tóc trên người mình để tìm kiếm khí tức của hắn.

Hắn mang theo một vẻ châm chọc nói với Lôi Ân: "Thật không ngờ, lúc này mà ngươi vẫn một mực tìm ta." "Ta cũng thấy lạ lắm, không phải trước đây bên cạnh ngươi có người sao?

Sao bây giờ lại không thấy một ai?

Bọn họ thấy ngươi có bảo bối tốt nên ghen tị rồi à?" Thương Thiên không nói gì, tiếp tục nhìn Lôi Ân rồi hỏi: "Ngươi có biết Diêm La không?" "Diêm La?

Biết chứ, rất có danh tiếng.

Ngươi hỏi việc này làm gì?" Thương Thiên suy nghĩ một lát, rồi lắc đầu nói: "Không có gì." Lôi Ân nói: "Ta khuyên ngươi đừng đi gây chuyện với nhiều người như vậy.

Gần đây ai cũng nói ngươi đắc tội với Ly Cấp, ngươi có biết hậu quả không?

Ly Cấp không phải là nhân vật đơn giản, nếu đắc tội với hắn, ngươi tuyệt đối sẽ không có ngày lành." Thương Thiên không ngờ lúc này Lôi Ân lại lải nhải về chuyện hắn không muốn nghe nhất, đành bất đắc dĩ gật đầu: "Ta biết rồi, không cần ngươi nói." Tuy Thương Thiên rất trân trọng tình nghĩa giữa hai người họ, nhưng hắn cũng rất rõ ràng, với thực lực hiện tại của mình, đối mặt với Diêm La không khác nào tự chui đầu vào lưới.

Tổ chức của bọn họ có lai lịch vô cùng thần bí, trên đời này chưa từng thấy tổ chức nào hành sự bí ẩn như vậy.

Chính vì không rõ thế lực của đối phương, hắn cảm thấy nếu muốn tìm hai người họ, có lẽ phải chọn một phương thức khác.

"Ta nghe nói hai người họ vì chuyện lần trước mà bị tổ chức trừng phạt.

Chuyện này nếu đã vì ta mà ra, vậy ta nhất định sẽ giải quyết." Thương Thiên hành sự vốn rất lý trí, nhưng vì thể chất đặc thù nên hắn buộc phải che giấu thực lực, không muốn để lộ ra trước mắt thế nhân.

Bởi làm vậy rất có thể sẽ mang đến phiền phức cho những người bên cạnh, giống như Hoa Gian và Hạng Tần bị tổ chức trừng phạt cũng là vì hắn.

Nếu đã là vì mình, hắn cảm thấy cần phải bù đắp cho hai người họ.

Ít nhất trước khi cứu được cả hai, hắn thấy cần phải ẩn giấu thân phận trong tổ chức của bọn họ.

Sau khi nhận được sự giúp đỡ của trưởng lão, thực lực của hắn cũng đã tăng lên một bậc, lại có tuyệt thế bảo vật Tầm Thú Giới trợ giúp, việc lẻn vào tổ chức đối với hắn không phải là chuyện quá khó.

Thương Thiên tuy lo lắng cho tình cảnh của hai người bạn, nhưng vì đã bị tổ chức đó trục xuất, hắn cảm thấy phải tìm cách khác để tìm ra tung tích của họ.

Theo những thông tin hắn thu thập được gần đây, tổ chức đó cũng vô cùng độc ác, hắn thực sự không hiểu tại sao hai người họ lại có quan hệ rắc rối với một tổ chức như vậy.

Lúc này, Lôi Ân lại xuất hiện trước mặt hắn.

Phải biết trước đây hai người là tử đối đầu, nước sông không phạm nước giếng.

Tuy trong trận chiến trước đó, hai người đã kết thù, nhưng vì lý niệm khác nhau, cả hai đều muốn chinh phục đối phương, nên mới giữ liên lạc.

Nhưng sau sự kiện lần này, đáng lẽ hai người đã mất liên lạc, không ngờ ở nơi hoang sơn dã lĩnh này, Lôi Ân lại xuất hiện.

Chương 699

"Gã này thật kỳ lạ, rõ ràng đang ở chốn hoang vu, lại cố tình chạy đến đây." Điều này rõ ràng không phải là việc Lôi Ân sẽ làm, không phù hợp với phong cách của hắn.

Chẳng ngờ Lôi Ân nghe xong lời Thương Thiên lại tỏ vẻ khinh bỉ: "Ta đâu có cố tình chạy đến tìm ngươi, chẳng qua là tổ chức phái ta đến điều tra một tổ chức bí mật kỳ quái gần đây thôi." "Tổ chức thần bí?

Nhưng gần đây đâu có tổ chức thần bí nào..." Ban đầu Thương Thiên có chút nghi ngờ, nhưng khi suy nghĩ kỹ lời của Lôi Ân, hắn mới hiểu ra gã này đang điều tra chính tổ chức đó.

"Thì ra lời nói của gã này có ẩn ý." Thương Thiên nhất thời cảm thấy cạn lời, rõ ràng chỉ cần vài từ đơn giản là có thể nói rõ vấn đề, vậy mà gã này lại vòng vo một hồi lớn như vậy.

Thậm chí còn khiến hắn từng nghĩ rằng gã này vì muốn đánh bại mình nên mới bám theo đến tận đây.

Nếu thật sự là vậy, hắn còn phải nghi ngờ ý đồ thực sự của Lôi Ân.

May mà gã này không biến thái như hắn tưởng, nếu không hắn thật sự phải đề phòng kẻ luôn đối đầu với mình này, không biết bộ mặt thật của hắn ra sao.

Dường như thấy được vẻ mặt ghét bỏ của Thương Thiên, sắc mặt Lôi Ân sa sầm lại.

Hắn nghiêm mặt nói với Thương Thiên: "Ta đang nói chuyện đứng đắn, ngươi đừng có cả ngày suy nghĩ linh tinh trong đầu nữa.

Bây giờ là thời điểm then chốt, gần đây có một số cư dân thường xuyên mất tích." "Cư dân?

Nhưng trong vòng trăm dặm đều là vùng đất hoang vắng không người ở, sao có thể có người ở đây được?

Sài lang hổ báo ở đây tuy không nhiều nhưng cũng có xuất hiện mà." Nơi này đối với người thường mà nói chẳng khác nào nơi tử địa, nếu những người đó thật sự có gan đến đây thì hắn cũng có phần nể phục ý chí của họ.

Dù vậy, gần đây hắn quả thực có thấy một vài bộ xương khô nằm ngoài đồng.

Ban đầu hắn tưởng đó là những người không may bị ma thú giết chết nên cũng không để ý nhiều, vì ở một nơi hẻo lánh như vậy, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Chỉ là không ngờ Lôi Ân lại đuổi đến đây và còn nói rõ tình hình cư dân mất tích, hắn cảm thấy chuyện này e rằng không đơn giản như vậy.

"Đúng là trong vòng trăm dặm không thể có người tự dưng mất tích, nhưng gần đây trong thành trì gần nhất thường xuyên có người mất tích, dấu vết của những người đó đều chỉ về phía khu rừng này." Thấy Thương Thiên đã bình tĩnh lại để nói chuyện với mình, Lôi Ân cảm thấy cuộc đối thoại lần này có lý do để tiếp tục, nếu không với cái tính nóng nảy của hắn, e rằng đã sớm đấu võ mồm với gã này rồi.

"Qua điều tra của ta, ta phát hiện mọi chứng cứ đều chỉ về đây.

Ta e rằng gần đây có thứ gì đó đang tác quái.

Hơn nữa, gần đây một thành viên trong tổ chức của ta cũng phát hiện có bóng người xuất hiện ở đây." Nghe Lôi Ân nói vậy, tuy Thương Thiên không phải kiểu người lông bông, nhưng cũng biết

chuyện này liên quan đến mạng người, nên cũng không nói đùa với Lôi Ân nữa, ngược lại còn dùng vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nhìn hắn.

"Vậy thành viên đó của tổ chức ngươi có phát hiện được gì không?" "Ta cũng không biết, nhưng đáng tiếc là thành viên đó hiện đã mất tích." Nói đến đây, Lôi Ân không khỏi thở dài: "Người đó dường như đã bị kẻ trong tổ chức thần bí kia tấn công, phải liều chết mới gửi đi được một phong thư tuyệt mệnh." "Nếu người của tổ chức đã bị tấn công, vậy chứng tỏ gã đó đã chuẩn bị sẵn sàng để bị báo thù rồi." Lúc ấy, Thương Thiên thở dài một hơi.

Nếu tổ chức đó có thể làm ra chuyện như vậy, chứng tỏ chúng đã chuẩn bị sẵn sàng để đối đầu với những người này.

Nhưng hắn chưa từng nghe Hoa Gian miêu tả tổ chức của mình lại tai tiếng đến vậy.

Nếu thế, sau này chúng rất có thể sẽ giở trò để chống lại phe chính đạo.

Dù sao cũng là tà phái, khi đối mặt với chính đạo tự nhiên sẽ không đánh theo lối thông thường, rất có thể sẽ không từ thủ đoạn để giành chiến thắng.

Hoa Gian bị đối xử tàn độc, chứng tỏ thủ đoạn của tổ chức này cũng cực kỳ tàn nhẫn.

Trước đó đã gặp Diêm La, hắn cũng rõ với thực lực hiện tại của mình, muốn chống lại cả một tổ chức gần như là chuyện không thể.

Phải nghĩ cách cứu hai người họ ra.

Thương Thiên nghĩ, nếu cứ tiếp tục giấu giếm những thông tin này cũng chẳng có tác dụng gì.

Lôi Ân đến đây cũng vì điều tra chuyện này, nếu mục tiêu của cả hai đã giống nhau, tại sao không hợp tác một phen?

Nghĩ đến đây, Thương Thiên đối mặt với Lôi Ân, trực tiếp nói: "Nếu ngươi đã biểu đạt ý tứ rõ ràng như vậy, ta mà còn tiếp tục giấu giếm thì có vẻ hơi nhỏ mọn.

Chương 700

Ta sẽ nói thẳng cho ngươi biết." "Quả nhiên có thể gặp ngươi ở nơi này, xem ra ngươi cũng đã nhận được kỳ ngộ ở đâu đó rồi nhỉ." Lôi Ân đánh giá Thương Thiên một hồi, dường như muốn nhìn xem gã này rốt cuộc đã nhận được kỳ ngộ gì.

Nhưng khí tức trên người Thương Thiên không hề có chút dao động nào, ngược lại còn bình hòa như lúc chiến đấu trước đó, không hề có một điểm thay đổi.

Lôi Ân có chút ngạc nhiên, nhưng thôi, chuyện chính bây giờ là xử lý vụ cư dân tự dưng biến mất.

Gã này đã tỏ ý muốn hợp tác, vậy sao không thuận nước đẩy thuyền?

"Gã này cũng thật là, đi đến đâu là gây chuyện đến đó, ngay cả thành trì gần hoang sơn dã lĩnh cũng khó thoát khỏi ma trảo của hắn." Lần này đến lượt Lôi Ân trêu chọc Thương Thiên.

Nghĩ lại trước đây, chính vì đi theo gã này mà hắn đã phải trải qua bao nhiêu trận chiến, thậm chí có lúc rơi vào tuyệt cảnh, suýt chút nữa bị người ta đả thương.

Hắn thật không hiểu, những người đó đều không thù không oán với hắn, nếu không hắn đã nghi ngờ gã này có phải là ác nhân tội ác tày trời từ đâu đến không.

Nhưng quả thật, trên người Thương Thiên dường như mang theo một thuộc tính tự động khiêu khích, bất kể đi đến đâu cũng có thể gây ra phiền phức.

"Chuyện này cũng đâu có liên quan nhiều đến ta..." Cảm nhận

được ánh mắt của Lôi Ân, hắn cũng biết gã này muốn xem thử mình đã nhận được kỳ ngộ gì.

Nhưng khí tức trên người hắn đã sớm được che giấu, làm sao Lôi Ân có thể phát hiện được.

Nhưng lời của Lôi Ân cũng không khác mấy so với Dương Đa.

Tuy Diêm La nói hắn có thể chất đặc thù thu hút bảo vật, nhưng dường như ứng với câu nói xưa, phúc hề họa sở phục, họa hề phúc sở y. (Họa là nơi phúc dựa vào, phúc là nơi họa ẩn náu).

Nói tóm lại, bất kể phía trước có bao nhiêu hiểm nguy, hắn tin rằng chỉ cần tiếp tục đi tới, rất có thể sẽ nhận được kỳ ngộ.

Bởi vì trong những lần mạo hiểm trước đó, hắn quả thực đã nhận được sự giúp đỡ nhất định, khi thực lực chưa tăng vọt như bây giờ, hắn cũng dựa vào thể chất này mới đi được đến bước này.

Huống hồ bây giờ hắn còn có chiếc nhẫn thần kỳ đó, hắn cảm thấy nếu tiếp tục khai phá sức mạnh của chiếc nhẫn, rất có thể sẽ lại một lần nữa bước lên đỉnh cao võ đạo.

Nhưng dù vậy, hắn cũng biết tình hình hiện tại không mấy lạc quan.

Hai người bạn tốt của hắn đang ở trong tổ chức đó, sống chết không rõ, hắn cũng không biết thông tin mình nhận được trước đó có phải là do người của tổ chức lừa gạt hay không.

Dù sự thật ra sao, hắn cũng phải tận mắt chứng kiến mới có thể yên tâm, nếu không sẽ canh cánh trong lòng.

Bây giờ cư dân gần đây phải chịu tổn thất lớn như vậy, nếu hắn cứ ngồi không ở đây, lương tâm cũng sẽ không yên.

Nếu bây giờ có đồng minh, hắn cảm thấy cũng có khả năng hợp

tác.

Vậy thì hãy tổng hợp thông tin của cả hai bên để đưa ra kết luận, nên đối phó với tổ chức thần bí kia như thế nào.

Nghĩ đến đây, Thương Thiên nói với Lôi Ân: "Nếu ngươi cũng được lệnh điều tra tổ chức này, vậy ta nói cho ngươi biết, gần đây quả thực có một tổ chức thần bí, ta nghi ngờ đó không phải là chính phái." "Võ công bọn họ tu luyện dường như đều là tà công, ma khí trên người cực nặng, nếu ta không đoán sai, bọn họ không phải là tu luyện giả chính kinh." "Quả nhiên gã này biết gì đó." Lôi Ân không khỏi thở dài, không ngờ tin tức mình vất vả thu thập lại không bằng một câu nói của gã này.

Nhưng bây giờ cuối cùng cũng có một đột phá khẩu, có thể đi tìm tổ chức thần bí đó, giải quyết xong chuyện này cũng tốt để về phục mệnh.

"Nếu không phải chính phái, vậy chính là ngoại môn tà đạo rồi.

Nhưng với thực lực của ngươi, khi gặp bọn ngoại môn tà đạo này, sao không tiện tay tiêu diệt chúng luôn?" Khi nhìn Thương Thiên, ánh mắt Lôi Ân có chút giễu cợt.

"Ngươi nghĩ nếu ta có năng lực tiêu diệt chúng, thì bây giờ ta còn phải lang thang ở chốn hoang sơn dã lĩnh này sao?" Thương Thiên đương nhiên biết Lôi Ân đang chọc ghẹo mình, không nhịn được đáp trả một câu.

"Cũng đúng, với thực lực của ngươi, đối phó với đám lâu la thì được, chứ đối phó với cả một tổ chức cũng không đơn giản." Nghe Thương Thiên nói vậy, Lôi Ân thờ ơ phẩy tay.

"Nếu cả hai đều đã nói ra những gì mình biết, vậy ta sẽ kể cho ngươi tình hình ta nắm được." "Trong thành trì gần đây, quả thực có

một số người mất tích.

Hơn nữa, thi thể của họ đều rất nguyên vẹn, nên sau khi phát hiện thi thể, ta thường sẽ cho người mai táng, nhưng vấn đề nằm ở chỗ này." Thương Thiên vừa nghe, liền biết trong đó dường như có ẩn tình.

Chương 701

Nếu trong đó có vấn đề, vậy chứng tỏ tổ chức kia khó thoát khỏi liên quan.

Bởi vì vốn không phải chính đạo, khi làm việc e rằng cũng sẽ không từ thủ đoạn.

Nhưng điểm đáng ngờ cũng chính là ở đây, nếu những người đó đã bị giết, tại sao lại giữ lại toàn thây?

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Thương Thiên, Lôi Ân nói tiếp: "Ta cũng không biết, sau khi điều tra sâu hơn, ta mới phát hiện những thi thể vừa được mai táng không lâu đã bị bọn trộm mộ đào đi." "Trộm mộ?

Chẳng lẽ những người bị giết đó đều là con nhà giàu có, đến mức bị trộm mộ sao?" Trong nhận thức của Thương Thiên, nếu có người chọn trộm mộ, thì đối tượng bị trộm mộ rất có thể là con nhà giàu có, hoặc là có lợi ích gì đó.

Người bị trộm mộ thường là con cháu nhà giàu có xuất thân hiển hách, chỉ có một số ít người kết thù oán mới bị báo thù sau khi chết.

"Ta cũng nghĩ vậy, thậm chí còn điều tra cả kẻ thù của những người đó, nhưng vào ngày xảy ra án mạng, bọn họ đều ở nơi của mình, không hề di chuyển." Lời nói của Lôi Ân cũng có nghĩa là những người đó thực ra không có quan hệ gì lớn với mấy vụ án này.

Nếu là kẻ thù, cũng sẽ không ngu ngốc đến mức ra tay trong thời gian ngắn như vậy.

"Những thi thể đó đều vừa được mai táng không lâu, thậm chí chưa đến bảy ngày đã bị đào đi, thường là còn rất mới." Nghe Lôi Ân

nói vậy, trong một giây, đầu óc Thương Thiên liền hiện lên một cổ phái thần bí, đó là Luyện Thi Phái.

Nhưng những người chuyên tu luyện cương thi thường không nhắm vào những người thường thể chất yếu đuối, đối tượng của bọn họ thường là những tu chân giả có tu vi cường đại.

Dù sao cương thi cũng giống như một loại pháp bảo, nếu không có tác dụng lớn thì trong chiến đấu sẽ chịu thiệt thòi lớn, với tính cách làm ăn của bọn họ, sẽ không làm chuyện lỗ vốn như vậy.

Huống hồ, hành động ra tay với người thường giữa ban ngày ban mặt rất có thể sẽ trở thành mục tiêu công kích của mọi người, bất kể trong chính đạo hay tà đạo, môn phái này rất có thể sẽ bị bài xích.

Nói chung là không lý trí, trong đó tệ nạn cũng thực sự rất lớn.

"Cũng chính vì điểm này, nên ta mới loại trừ các học phái khác.

Có lẽ những thi thể đó có công dụng khác, nếu có thể dùng thi thể của người thường, vậy ta cảm thấy cần phải tiếp tục tìm hiểu." "Quả nhiên sau khi điều tra, ta phát hiện trong thành phố gần đây dường như đang lan truyền một lời đồn có thể kéo dài tuổi thọ của người khác." "Chuyện này tu chân giả bình thường cũng có thể làm được mà, chỉ cần một ít đan dược, chẳng lẽ không đạt được hiệu quả đó sao?" Nghe Lôi Ân nói vậy, Thương Thiên cảm thấy có chút vô lý, vì đan dược cùng cấp cũng có thể làm được những chuyện như vậy, đỡ phải phiền phức.

"Thực ra ta cũng có chút nghi ngờ, vì quả thực khi luyện chế đan dược, cũng có thể kéo dài tuổi thọ của một số người thường, không thể nào lại tốn nhiều công sức như vậy để liên hệ với bọn tà đạo, chuẩn bị nhiều thứ như thế." Nói đến đây, Lôi Ân dừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Cũng chính lúc này, ta đột nhiên phát hiện ra một bí mật, đó là trong những gia đình giàu có dường như có một lời đồn rằng

không chỉ có thể giúp người sống kéo dài tuổi thọ, mà còn giúp người chết kéo dài tuổi thọ." "..." Thương Thiên hoàn toàn bị chấn kinh, vì chuyện này chẳng phải là hồi sinh người chết sao, đây là chuyện mà ngay cả tu chân giả cũng khó làm được, sao có thể là một người bình thường làm được.

Nếu thật sự có thể dễ dàng hồi sinh như vậy, thì đã không có nhiều tu đạo giả lạc lối trên con đường tu luyện.

Nhưng trong phái của Hoa Gian dường như cũng không nghe nói tổ chức của họ có truyền thống như vậy.

Trong chốc lát, hắn cũng không khỏi rơi vào hoài nghi.

Nhưng thiên hạ rộng lớn, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Hắn cũng không tin tổ chức của Hoa Gian lại không liên quan đến chuyện này, nếu chỉ vì một tin tức mà từ bỏ việc truy tìm sự thật, vậy thì sau này có thể bọn chúng sẽ mặc sức làm càn.

"Ta cảm thấy, phái đáng nghi nhất ở gần đây chỉ có một, thủ lĩnh tự xưng là Dương Bác.

Trước đó khi ta đến đó tìm hiểu, quả thực đã xảy ra xung đột với hắn, nhưng sau đó ta đã thoát thân được." "Vậy là gần đây có thứ không bình thường tồn tại rồi.

Tổ chức đó có đặc điểm gì không?" Quả nhiên, từ trên người Thương Thiên, Lôi Ân đã phát hiện ra thứ mình luôn muốn tìm.

Như vậy, những manh mối từ thành trì đến giờ dường như lại có thể được kết nối lại.

Cũng chính vì điểm này, Lôi Ân đã lâu không cảm thấy hưng phấn như vậy.

"Thành viên của tổ chức hành sự bí ẩn, đa số đều che mặt, âm khí

trên người đặc biệt nặng, dường như có quan hệ lớn với bọn trộm mộ mà ngươi nói, nhưng ta cũng không chắc lắm." Sau một hồi nhớ lại ngắn ngủi, Thương Thiên kể cho Lôi Ân nghe những gì mình thấy ngày hôm đó.

Sau khi nghe Thương Thiên nói, Lôi Ân quả thực đã có hứng thú nhất định với tổ chức thần bí trong lời hắn.

"Nếu đã như vậy, hay là hai chúng ta tạm thời hợp tác, cùng nhau tìm hiểu bộ mặt thật của tổ chức đó.

Dù sao đến bây giờ, tất cả manh mối ta thu thập được đều đã bị cắt đứt." Lôi Ân tỏ vẻ không quan tâm, nhún vai, tiếp tục nói với Thương Thiên: "Nếu vậy, chúng ta hãy làm tới cùng, đến tổ chức của bọn chúng xem thử rốt cuộc là thế nào." "Tổ chức của bọn chúng dường như đã thiết lập trận pháp ở nơi đó.

Chương 702

Sau khi ta thoát ra, ta không tìm được đường quay lại, nên ta nghĩ phải từ từ." Trong trận chiến trước đó, Thương Thiên cũng đã tiêu hao không ít sức lực, cần phải nghỉ ngơi.

Sau khi được Thương Thiên nhắc nhở, Lôi Ân lúc này mới phát hiện ra, trong trận chiến trước đó, trên người Thương Thiên đã có nhiều vết thương như vậy.

Nếu không phải liều mạng thoát ra khỏi đó, e rằng bây giờ hắn đã không thể gặp được y.

Lúc này, Lôi Ân mới nhận ra chuyện này thực sự không đơn giản như bề ngoài, trong đó e rằng có ẩn chứa bí mật cực lớn, bọn trộm xác kia và một số tà đạo trong đó rốt cuộc đang ấp ủ âm mưu gì.

"E rằng sắp có một trận đại chiến nữa sắp nổ ra.

Tông môn của ta cũng có mâu thuẫn nhất định với tổ chức thần bí này, dù sao trong trận chiến lần này, tông môn của ta cũng có người bị tà đạo giết chết." Nói đến đây, Lôi Ân không khỏi thở dài, vì người bị tà đạo giết chết chính là đồng đội đã luôn kề vai sát cánh với hắn.

Nhưng vì chuyện này, hai người không thể tiếp tục là đồng đội nữa.

Với tính cách của Lôi Ân, khi gặp phải chuyện này, đáng lẽ hắn nên vì đồng đội mà bày mưu tính kế, nhưng lại đẩy người đó vào tình cảnh nguy hiểm như vậy.

Hắn thà rằng mọi chuyện xảy ra trên người mình còn hơn là để đồng đội phải chịu kết cục như vậy.

Rõ ràng, nội tâm hắn đối với người đồng đội đó vô cùng áy náy.

Nhưng nhìn thấy trên người Thương Thiên cũng có thương thế nhất định, ở nơi hoang sơn dã lĩnh này, không chừng sẽ có ma thú hoành hành.

Để đề phòng bất trắc, hắn cảm thấy cần phải nghỉ ngơi ở gần đây, sau đó mới tiếp tục kế hoạch.

Lôi Ân rất rõ thực lực của Thương Thiên.

Hai người trước đây có xảy ra chuyện gì cũng vậy, nhưng mỗi lần đều là Thương Thiên đứng ra bảo vệ, lúc này ngay cả Thương Thiên cũng không giải quyết được chuyện này.

Điều đó chứng tỏ đối thủ cũng vô cùng cường đại, thậm chí đến mức khiến Thương Thiên không thể không chọn liên minh với hắn.

"Nếu đã như vậy, không thể chậm trễ.

Gần đây hình như có một Tụ Hiền Sơn Trang, trang chủ ở đó cực kỳ nhiệt tình hiếu khách, ta nghĩ chúng ta cần đến đó nghỉ ngơi." Sau khi Lôi Ân đưa ra ý kiến, Thương Thiên cũng gật đầu.

Dù sao hắn cũng bị thương nặng như vậy, cũng cần nghỉ ngơi.

Nếu không điều dưỡng thân tâm, e rằng sau này trên người sẽ để lại di chứng, lúc đó xử lý sẽ có chút khó khăn.

Huống hồ bây giờ trên người hắn còn có bảo vật như Tầm Thú Giới.

Bảo vật này một khi xảy ra chuyện, e rằng lại trở thành mục tiêu truy đuổi của các thế lực lớn, không nghi ngờ gì chiếc nhẫn này sẽ trở thành đối tượng mà các môn phái ra sức tranh đoạt.

Chính vì không muốn đặt mình vào vòng xoáy thị phi, hắn cảm thấy cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức.

Huống hồ những bảo vật hắn nhận được trước đó cũng cần có

thời gian để định lượng.

Nghĩ đến đây, Thương Thiên nói với Lôi Ân: "Vậy theo lời ngươi, chúng ta đến Tụ Hiền Sơn Trang đó nghỉ ngơi đi." Có được câu nói của Thương Thiên, Lôi Ân cũng không dám chậm trễ.

Dù sao bây giờ chuyện đã ầm ĩ khắp nơi, nếu không nhanh chóng giải quyết, e rằng khi môn phái trách tội, hắn cũng sẽ bị trừng phạt không nhỏ.

"Vậy chúng ta xuất phát ngay bây giờ.

Tụ Hiền Sơn Trang cũng ở không xa nơi này.

Nhưng vì có một số kết giới, nên phải có một lệnh bài đặc biệt mới có thể vào được." Nhìn dáng vẻ đắc ý của Lôi Ân, Thương Thiên biết gã này lại bắt đầu rơi vào trạng thái tự luyến.

Hắn trước nay đều không ưa bộ dạng ra vẻ của gã này, nên vội vàng đả kích: "Ngươi rõ ràng là đang khoe khoang mình có lệnh bài, cần gì phải vòng vo như vậy?

Bớt nói nhảm đi." Nghe Thương Thiên châm chọc, Lôi Ân đang đắc ý trong lòng cũng không khỏi có chút ngượng ngùng, không ngờ suy nghĩ đơn giản của mình lại bị Thương Thiên đoán ra.

Chương 703

Nhưng nếu tỏ ra quá lúng túng trước mặt hắn, e rằng lại bị gã này nắm được thóp, rồi lại bị một trận công kích, nên hắn cảm thấy cần phải bình tĩnh đối mặt.

"Lệnh bài này không phải ta lấy từ trang chủ Tụ Hiền Sơn Trang, mà là của một trưởng lão trong môn phái của ta.

Khi biết ta phải đến khu rừng này, ông ấy đã đưa thứ này cho ta." Nghe lai lịch của lệnh bài, Thương Thiên cũng tỏ vẻ có chút hờ hững, vì nó căn bản không có quan hệ gì với hắn.

Bây giờ hắn chỉ quan tâm có chỗ nào để nghỉ chân không, nếu không phải ngủ ngoài đồng hoang, tuy hắn cũng không quá phản đối, nhưng cũng không thoải mái lắm.

"Nếu đã vậy, chúng ta cũng đừng trì hoãn thời gian nữa, mau đến Tụ Hiền Sơn Trang đi.

Trời đã tối rồi, ngươi không thấy lúc này bọn tà đạo sẽ ra tay sao?" Nói đến đây, Thương Thiên đột nhiên nghĩ ra một điều, nhìn chằm chằm Lôi Ân nói: "Gã này đứng yên không nhúc nhích, chẳng lẽ không biết sơn trang đó ở đâu, nên mới đi vòng vòng ở đây?" Điều hắn luôn che giấu đột nhiên bị Thương Thiên phát hiện, mặt hắn cũng có chút ngượng ngùng.

Nhưng vì sĩ diện, hắn không biểu hiện ra mặt, ngược lại còn chuyển chủ đề, nói với Thương Thiên: "Nhìn trời không còn sớm, ta nghĩ chúng ta nên nhanh chóng tìm Tụ Hiền Sơn Trang đó thì hơn.

Dù sao Tụ Hiền Sơn Trang cũng ẩn giấu ở một nơi cực kỳ kín đáo, ta cũng khó tìm." Rồi Lôi Ân lại nói: "Ta nghĩ chỉ có tu chân giả có cảm tri lực mạnh mẽ như ngươi mới có thể tìm được, trong đó

chắc chắn có cấm chế tồn tại, nên về phương diện cảm tri lực, ta có thể thừa nhận ngươi mạnh hơn, nên phải dựa vào ngươi một chút." "Không tìm được đường thì cứ nói, cần ta dẫn đường sao?

Cần gì phải vòng vo như vậy..." Thương Thiên nhất thời cảm thấy cạn lời, gã Lôi Ân này biểu hiện quá rõ ràng.

Nhưng đã làm đến bước này, nếu bây giờ bỏ dở giữa chừng, e rằng những việc đã làm trước đó đều có thể trở thành công cốc.

Huống hồ bây giờ Hoa Gian và Hạng Tần sống chết chưa rõ, cũng không biết tung tích ở đâu, tuy chắc chắn là ở trong tổ chức thần bí đó.

Nhưng muốn cứu họ ra khỏi tổ chức đó cũng không phải là chuyện dễ dàng, dù sao hai người họ đã vi phạm môn quy mới bị xử cực hình.

Nếu không nhanh chóng làm gì đó, e rằng khi hắn đến nơi, hoàng hoa thái cũng đã nguội lạnh.

Chính vì không muốn chậm trễ, hắn mới lo lắng như vậy, nhưng hiện tại cơ thể bị tổn thương nhất định, cần phải dừng lại vận công chữa thương.

Nếu không, với thực lực của thủ lĩnh Diêm La trong tổ chức, đủ để nghiền ép hắn.

Xem ra, Diêm La trong tổ chức đó cũng có thực lực vô cùng mạnh mẽ, nếu không trên người hắn có nhiều bảo vật như vậy, hắn nghĩ khả năng của mình có thể che giấu rất tốt.

Nhưng khi gặp Diêm La, gã đó lại có thể nhìn ra ngay trên người hắn có bảo vật, chứng tỏ hắn có một loại công pháp nào đó có thể nhìn thấu bảo vật trên người người khác, hoặc là tương tự như một số công pháp có thể nhìn thấu khí vận.

Thương Thiên đối với loại công pháp này, thực ra trong lần lịch luyện trước đó đã có hiểu biết nhất định, cũng biết trên đời này có một số người quả thực sở hữu những công pháp không ai biết đến.

Dù sao trên người hắn cũng có nhiều kỳ ngộ, mỗi người đều có những thủ đoạn át chủ bài, trong thế giới tu chân, chỉ có tu luyện từng bước một mới có thể đứng trên đỉnh cao võ đạo.

Tuy trên con đường tu luyện, pháp bảo và kỳ ngộ là không thể thiếu, nhưng nếu chọc phải một số thế lực lớn, rất có thể sẽ vẫn lạc.

Nhưng vào lúc này, khí vận của một số người lại trở nên vô cùng quý giá.

Quả thực, về phương diện này, hắn cũng có thiên phú độc đáo, sau khi nhận được vật thể vô hình đó, hắn rõ ràng có thể phát hiện khí vận trên người mình trở nên mông lung, thậm chí một số công pháp có thể quan sát cũng không thể nhìn thấu được khí vận của hắn.

"Vật thể vô hình này quả thực là một thứ tốt, chỉ là bây giờ không biết dùng phương pháp nào để luyện hóa nó." Tuy bây giờ Thương Thiên rất nóng lòng muốn luyện hóa vật thể vô hình, nhưng thứ này thần bí vô cùng, khó có thể thuần phục, muốn tìm hiểu tác dụng của nó, e rằng phải để sau này.

Tuy bây giờ vật thể vô hình quả thực đã dung hợp với hắn, nhưng muốn biến sức mạnh của nó thành của mình, cần một thời gian nhất định, huống hồ bây giờ Ly Cấp cũng đang để ý đến hắn.

Gã này sau lần bị chơi xỏ trước đó, e rằng đã ghi hận trong lòng, Ly Cấp vốn là kẻ tâm ngoan thủ lạt, đối với những người tranh giành với hắn, đều sẽ dùng thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn để đánh bại đối phương.

Nhưng bây giờ có Lôi Ân ở bên cạnh, nếu hai người liên thủ,

trong thế hệ trẻ, e rằng không có ai có thể chống lại được.

Dù vậy, Thương Thiên cũng không dám lơ là, vì trước đây có rất nhiều đối thủ mạnh hơn hắn đều vì kiêu ngạo mà bị hắn vượt cấp giết chết.

Tuy trên con đường tu chân, cảnh giới của một người quả thực ở mức độ lớn có thể nghiền ép một số tu chân giả cùng thời, nhưng chỉ cần chênh lệch cảnh giới của cả hai không lớn, thực ra có thể làm được việc vượt cấp giết người.

Chỉ là vì trên người hắn có dị bảo, huống hồ còn có công pháp nghịch thiên gia trì, hắn cũng không phải là tu chân giả bình thường có thể so sánh được.

Tự nhiên những tu chân giả bình thường đó căn bản không phải là đối thủ của hắn, cho dù cảnh giới cao hơn hắn một bậc, dựa vào sự gia trì của công pháp và bảo vật, hắn có thể dễ dàng không rơi vào thế hạ phong khi đối chiến với những người đó.

Chương 704

"Tụ Hiền Sơn Trang nghe nói ẩn giấu trong núi sâu rừng già, e rằng ta muốn tìm cũng không phải là chuyện dễ dàng, bây giờ trời đã tối..." Trong chốc lát, Thương Thiên dường như rơi vào trầm tư, quả thực trong tình cảnh hiện tại, muốn tìm Tụ Hiền Sơn Trang không phải là chuyện dễ dàng.

Lúc này, ánh mắt hắn hướng về phía lệnh bài của Lôi Ân.

Vì vậy, Thương Thiên nói với Lôi Ân: "Hay là đưa thứ đó cho ta xem, có lẽ trong đó chắc chắn có ẩn chứa huyền cơ gì đó, nếu không Tụ Hiền Sơn Trang ẩn giấu trong núi sâu rừng già, trưởng lão của ngươi cũng không cho ngươi một chút gợi ý nào, sao có thể tìm được nơi đó." "Nhưng trước đó ta đã kiểm tra thứ này mấy lần rồi, cũng không phát hiện huyền cơ gì." Điều Thương Thiên có thể nghĩ đến, Lôi Ân tự nhiên cũng có thể nghĩ đến.

Trước đó, bất kể hắn truyền linh lực của mình vào, hay là gõ vào lệnh bài, đều không thấy có chút phản ứng nào.

Nếu không phải là thứ trưởng lão của hắn tặng, với tính cách của Lôi Ân, một thứ không dùng được sẽ không xuất hiện bên cạnh hắn, nhưng đây lại là tín vật của Tụ Hiền Sơn Trang, nên hắn cũng không dám lơ là.

Dù sao một thế lực lớn, có thể giao lệnh bài của mình cho trưởng lão của hắn, chứng tỏ hai người cũng có giao tình sâu sắc.

Nếu dễ dàng ném lệnh bài này vào núi sâu rừng già, đợi sau này Tụ Hiền Sơn Trang biết được, trước mặt trưởng lão đó e rằng cũng không dễ ăn nói.

Nhìn bộ dạng hung thần ác sát của trưởng lão nhà mình, nếu bị

ông ấy dây vào, thì muốn đuổi đi cũng không đơn giản, chính vì nghĩ đến điểm này, Lôi Ân lại cảm thấy có chút đau đầu.

"Thôi thôi, dù sao ta cũng không rõ trong đó có huyền cơ gì, có lẽ chỉ có những người tinh thông vạn tượng thiên công mới có thể lĩnh ngộ được trong đó ẩn giấu thứ gì." Lôi Ân cũng không giỏi mày mò những món đồ nhỏ này, nên chuẩn bị giao cho Thương Thiên, dù sao gã này cũng giỏi sử dụng những vật nhỏ, huống hồ hắn cũng không rõ trong đó ẩn giấu thứ gì.

Lỡ như gã này làm được thì sao?

Vì vậy, hắn sẵn sàng chấp nhận rủi ro này.

Huống hồ bây giờ tiến độ nhiệm vụ cũng không có chút tiến triển nào, trong tình hình không có manh mối, hắn cảm thấy cần phải đích thân đến Tụ Hiền Sơn Trang để tìm hiểu tình hình, nếu không đối với thế lực thần bí kia mà không biết gì, sau này muốn đối phó, báo thù cho đồng đội e rằng cũng không đơn giản.

Thế lực kia tuy là tà đạo, không được chính đạo chấp nhận, nhưng cũng vì không từ thủ đoạn, khi chiến đấu, thủ đoạn của chúng cũng sẽ trở nên cực kỳ âm hiểm.

Dù sao hắn cũng đã tu hành nhiều năm, cũng đã trải qua sinh tử, tự nhiên biết bọn tà đạo đó có những mánh khóe gì.

Vì vậy, so với việc liều lĩnh xông vào đại bản doanh của chúng để chiến đấu, không bằng trước tiên đến Tụ Hiền Sơn Trang để tìm hiểu tình hình.

Trưởng lão nhà mình đưa lệnh bài cho hắn, chứng tỏ trưởng lão nhà mình e rằng cũng có chút giao tình với người của Tụ Hiền Sơn Trang, nếu có thể mượn sức mạnh từ đó để đối phó với bọn trộm xác kia, thì nhiệm vụ lần này cũng sẽ trở nên nhẹ nhàng hơn.

Bây giờ Thương Thiên cũng đã gia nhập, vậy thì chiến lực bên này cũng đã được tăng cường đáng kể.

"Ta cũng thực sự không hiểu, một lệnh bài đơn giản như vậy, chẳng lẽ trong đó có thứ gì giống như tín hiệu sao?" Lôi Ân nghĩ, trước đây một số môn phái khi sử dụng tín vật cũng sẽ lợi dụng điểm này.

Thương Thiên nhận lấy lệnh bài từ Lôi Ân, trên đó truyền đến một luồng khí tức vô cùng cổ xưa, cực kỳ thuần hậu, trước đây chưa từng thấy.

Khí tức này lại khắc chế các công pháp tà đạo, hoàn toàn khác với hướng phát triển công pháp của tổ chức thần bí kia.

"Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ công pháp tu luyện của Tụ Hiền Sơn Trang lại khắc chế thế lực thần bí đó?" Trong chốc lát, Thương Thiên dường như rơi vào suy nghĩ vô định.

Nhưng với thực lực của hắn, muốn tìm hiểu trong lệnh bài ẩn giấu thứ gì không phải là chuyện khó, vì hắn không giống Lôi Ân chỉ chuyên tu kiếm khí.

Hắn có thể được coi là phát triển toàn diện, nên khi đối mặt với lệnh bài này, hắn cũng nhanh chóng phát hiện ra huyền cơ ẩn giấu bên trong, chỉ vài ba động tác đã tháo rời lệnh bài ra.

"Này, ngươi tháo lệnh bài ra rồi à, nếu bị trưởng lão của ta biết được, ông ấy sẽ lột da ta sống mất..." Mí mắt Lôi Ân giật giật, thấy lệnh bài dễ dàng bị Thương Thiên tháo rời, nhất thời không khỏi lo lắng.

Hắn định giật lại lệnh bài từ tay Thương Thiên, nhưng Thương Thiên lại dễ dàng né được, và với tốc độ cực nhanh đã lắp ráp lại các

bộ phận, cuối cùng biến nó thành một thứ giống như máy phát tín hiệu.

"Ngươi đúng là đồ đầu gỗ, những đường vân này rõ ràng có thể tháo rời tùy ý, sao trước đó ngươi không làm?" Thương Thiên tỏ vẻ khinh bỉ nói.

Công pháp ẩn chứa trên lệnh bài này dường như thuộc về một trường phái hoàn toàn khác với công pháp của tổ chức thần bí kia.

"Chẳng lẽ trong đó có liên quan gì sao..." Thương Thiên đột nhiên hiểu ra, tại sao người của Tụ Hiền Sơn Trang lại tặng lệnh bài này cho trưởng lão của Lôi Ân.

Mà trưởng lão rõ ràng biết nhiệm vụ lần này vô cùng nguy hiểm, lại còn đưa lệnh bài cho Lôi Ân.

Chương 705

“Xem ra trưởng lão rất coi trọng ngươi, nếu không đã không đưa cho ngươi một tín vật quan trọng như vậy.” Thương Thiên liếc nhìn Lôi Ân một cái, rồi nói về lai lịch của lệnh bài: “Khí tức trên lệnh bài này hoàn toàn khác với khí tức của tà đạo mà ta từng gặp, hai loại vật chất tương phản.” “Vật chất tương phản?

Nhưng chính tà hai đạo vốn không tương thông, sao trong đó lại xuất hiện mối liên quan như vậy...” Lôi Ân nhất thời không hiểu.

“Điều này làm ta nghĩ đến âm dương lưỡng phân thái cực.

Nhưng muốn tìm ra huyền cơ ẩn giấu bên trong, ta nghĩ phải đến Tụ Hiền Sơn Trang một chuyến mới có thể biết được.” Thương Thiên cảm thấy nếu hai người ở đây thảo luận cũng không ra kết quả gì, không bằng đích thân đến Tụ Hiền Sơn Trang để tìm hiểu.

Hiện tại, chỉ có tổ chức thần bí trong hoang sơn dã lĩnh này là có liên quan mật thiết đến vụ trộm xác trong thành.

Chuyện của Hoa Gian và Hạng Tần cũng không thoát khỏi liên quan với tổ chức thần bí đó.

Nếu đã vậy, hắn phải đi gặp mặt bộ mặt thật của tổ chức thần bí đó.

“Diêm La đó cũng cực kỳ âm hiểm, có thể thấy là một kẻ có dã tâm, với thực lực hiện tại của ta, e rằng không làm gì được hắn.” Trong quá trình nói chuyện với Lôi Ân, Thương Thiên cố tình giấu đi thông tin về Diêm La, vì hắn cảm thấy bây giờ nói cho Lôi Ân biết thân phận của Diêm La có phần quá vội vàng.

Dù sao Diêm La cũng biết thể chất của hắn đặc biệt, nếu lúc này

để lộ bí mật thể chất, e rằng sẽ bị coi như một cái chậu châu báu, bị các thế lực lớn tranh giành.

Để che giấu thực lực, Thương Thiên cảm thấy nếu bây giờ để lộ tất cả thông tin mình biết, thì không phải là người biết cách minh triết bảo thân, sẽ đẩy mình vào nơi đầu sóng ngọn gió.

"Nếu nó giống như một máy phát tín hiệu, ta truyền linh lực vào trong đó, e rằng sẽ có hiệu quả." Nói rồi, Thương Thiên biểu diễn trước mặt Lôi Ân.

Hắn truyền linh lực của mình vào lệnh bài đã được tháo rời.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, một luồng ánh sáng từ đó sinh ra, và giống như một ngôi sao băng vụt qua bầu trời, rồi nổ tung.

"Đợi đã, làm như vậy chẳng phải là những kẻ của thế lực thần bí đó cũng có thể biết được vị trí của chúng ta sao..." Lôi Ân nhìn tín hiệu rõ ràng như vậy, bọn tà đạo ẩn náu gần đây không thể không phát hiện ra tung tích của họ.

Lời nói của Lôi Ân nhắc nhở Thương Thiên, hắn cũng cảm thấy làm như vậy có chút không ổn.

Hiện tại đang là nửa đêm, chính là thời gian mà bọn tà đạo chuyên tu luyện âm khí xuất hiện.

"Ngàn lần tính cũng có sai sót, xem ra chúng ta có phiền phức rồi..." Thương Thiên không khỏi cảm thấy có chút đau đầu.

Có vẻ như đúng là có chút sơ suất, nhưng ở trong hoang sơn dã lĩnh, nơi này cách tổ chức thần bí đó một khoảng cách nhất định.

Cho dù tổ chức thần bí đó phát hiện ra vị trí của họ, muốn trong thời gian ngắn như vậy đến bên cạnh họ, rõ ràng cũng là chuyện không thể.

Nghĩ đến điểm này, Thương Thiên vốn đang có chút lo lắng lại lập tức thả lỏng.

"Ta nhớ nơi này cách xa tổ chức thần bí đó lắm, không cần lo lắng." Thương Thiên lên tiếng an ủi Lôi Ân.

Nếu có kẻ không có ý tốt tìm đến, thì với thực lực của hai người họ, đánh bại những kẻ đó cũng không phải là chuyện khó.

"Nếu đã xa như vậy, quả thực cũng không có gì đáng lo." Lôi Ân đương nhiên tin tưởng Thương Thiên sẽ không hại mình, hai người là quan hệ hợp tác, một người vinh thì cả hai cùng vinh, một người thiệt thì cả hai cùng thiệt.

Sau khi bắn quả pháo đó, quả thực xuất hiện thứ giống như pháo hoa.

Pháo hoa đó nở rộ trên không trung, trông vô cùng lộng lẫy, trong một khoảnh khắc, cả bầu trời đêm dường như được chiếu sáng.

"Thiết kế khéo léo đoạt thiên công như vậy, quả thực chỉ có người có tâm tư nhanh nhẹn mới có thể thiết kế ra được, xem ra trang chủ Tụ Hiền Sơn Trang rõ ràng cũng là một người tinh thông vạn tượng thiên công." Sau khi nhìn thấy hiệu quả lộng lẫy của pháo hoa, ngay cả Thương Thiên cũng không nhịn được mà tán thưởng.

Sự huyền diệu trong thiết kế đó, ngay cả hắn cũng khó mà thiết kế ra được thứ như vậy.

Chưa nói đến việc thiết kế thứ này cần bao nhiêu thời gian và công sức, chỉ riêng việc có thể dành công sức không nhỏ vào một lệnh bài nhỏ bé như vậy đã cho thấy thực lực của Tụ Hiền Sơn Trang.

"Không hổ là Tụ Hiền Sơn Trang, quả thực danh bất hư truyền, trong đó nhất định có người có năng lực lớn." Thương Thiên không nhịn được bắt đầu tán thưởng, vì thiết kế như vậy hắn cũng thèm

muốn.

Hắn không khỏi nảy sinh lòng hướng tới Tụ Hiền Sơn Trang, nếu có thể, hắn hy vọng được giao lưu với người đã thiết kế lệnh bài này.

Chương 706

Dù sao cả hai người đều có hiểu biết độc đáo về cơ quan thuật, không chừng sau khi giao lưu với cường giả cổ đại, cơ quan thuật của Thương Thiên vốn không có chút tiến triển nào có thể có được sự tiến bộ.

"Đừng tưởng ta không biết tiểu tử ngươi đang nghĩ gì." Lôi Ân không khỏi liếc Thương Thiên một cái, đương nhiên biết gã này nói ra lời này chắc chắn có nguyên nhân.

Thương Thiên trước nay không giao du với những kẻ bất tài vô học, ngược lại đối với những người có tâm đắc độc đáo trong một lĩnh vực nào đó lại vô cùng tôn trọng, bất kể xuất thân giàu sang hay nghèo khó.

Có câu cao nhân ẩn trong dân gian, chính là đạo lý này.

Huống hồ bây giờ hắn đang cần mượn sức mạnh của Tụ Hiền Sơn Trang để tìm ra bọn trộm xác và sức mạnh của tổ chức thần bí đó.

"Quả nhiên người hiểu ta nhất vẫn là ngươi.

Nhưng chẳng lẽ ngươi không tò mò về Tụ Hiền Sơn Trang sao?

Nếu đã có thể liên hệ với môn phái của ngươi." Thương Thiên nghe Lôi Ân nói vậy, cũng không khỏi hỏi ngược lại.

"Ta quả thực muốn đến Tụ Hiền Sơn Trang một chuyến để tìm hiểu, nhưng trước mắt, ta lo lắng bọn chúng sẽ lấy những thi thể đó để làm chuyện gì đó." Nói đến đây, Lôi Ân không khỏi nhíu mày.

Có thể thấy hắn rất quan tâm đến sự kiện lần này, cũng không có gì lạ, dù sao đồng đội của hắn cũng đã ngã xuống trong sự kiện lần

này.

Điều này đối với Lôi Ân, người có tinh thần trách nhiệm cực cao, không nghi ngờ gì là một đả kích.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Lôi Ân sẽ trở nên tiêu cực trong sự kiện lần này, ngược lại còn cổ vũ thêm dũng khí của hắn, muốn báo thù cho đồng đội.

"Thù này không báo không phải quân tử, phải không Thương Thiên?" Lôi Ân liếc nhìn Thương Thiên một cái rồi nói.

Nhưng trên mặt Lôi Ân lại vô cùng vân đạm phong khinh, phảng phất như mọi chuyện đều nằm trong quyết định của hắn.

"Chậc, lại ra vẻ trong lòng đã có kế sách rồi, ngươi nghĩ sẽ dễ dàng trong khoảng thời gian này sao?" Thương Thiên nhìn bộ dạng của Lôi Ân, không khỏi cảm thấy đau đầu.

Gã này không cẩn thận lại rơi vào tiết tấu của mình rồi.

Nhưng trước mắt coi như còn khiến người ta yên tâm, e rằng sau khi vào tổ chức thần bí đó, sẽ không còn nhẹ nhàng như bây giờ nữa.

Lần này Thương Thiên giữ im lặng, không đáp trả Lôi Ân, ngẩng đầu nhìn bầu trời sao rộng lớn vô tận trước mặt, suy nghĩ không biết đã bay đến nơi nào.

"Nếu người trong Tụ Hiền Sơn Trang có thể nhìn thấy tín hiệu ở đây, chứng tỏ họ ở không xa.

Lúc đó, ta muốn tìm trang chủ sơn trang đó, rõ ràng cũng không phải là chuyện khó." Thương Thiên vừa nhìn bầu trời sao trước mặt, vừa nói ra suy nghĩ của mình, vừa nghịch ngợm lệnh bài trong tay.

Quả thực thiết kế trên lệnh bài vô cùng tinh xảo, tuy trông chỉ là một lệnh bài, nhưng sau khi lắp ráp lại, không chỉ có thể dùng làm

máy phát tín hiệu, mà còn có thể dùng làm ám khí.

Học tập trong vạn tượng thiên công, tự nhiên sẽ rất tinh thông cơ quan thuật, nên hắn cũng có thể nhìn ra trên một lệnh bài bình thường này ẩn giấu kỹ nghệ tinh xảo đến mức nào.

Những kỹ nghệ này Lôi Ân, người chuyên tâm vào kiếm tu, không thể nào nhìn ra được.

"Trang chủ Tụ Hiền Sơn Trang quả thực là một kỳ nhân, lại có thể thiết kế ra vật khéo léo đoạt thiên công như vậy, chỉ không biết cơ quan thuật của ta so với ông ta, ai thắng ai thua." Thương Thiên không khỏi mong chờ được cùng trang chủ Tụ Hiền Sơn Trang phân cao thấp.

Lôi Ân tự nhiên có thể nhìn ra sự mong đợi trong lòng gã này.

Giống như trước đây khi gặp được đối thủ có thể phân cao thấp với mình, Thương Thiên thường tỏ ra vô cùng nhiệt tình.

"Sự hưng phấn trong lòng ngươi sắp viết cả lên mặt rồi.

Không thể kín đáo hơn một chút sao?

Trang chủ Tụ Hiền Sơn Trang đó, tuy ta không biết lai lịch của ông ta ra sao, nhưng có thể bồi dưỡng ra một thế lực lớn như vậy, hiển nhiên cũng không yếu." Lôi Ân không khỏi bắt đầu đả kích Thương Thiên để dập tắt suy nghĩ ngây thơ của hắn, nhưng Thương Thiên lại không cho là vậy, nhìn vầng trăng tròn trước mặt, đưa tay ra, rồi nắm chặt lại, như thể nhật nguyệt càn khôn đều xoay chuyển trong tay hắn.

"Nếu không thử, thì ai biết được kết quả ra sao.

Chương 707

Huống hồ mỗi người có hướng phát triển khác nhau, trang chủ Tụ Hiền Sơn Trang tuy có vẻ vô địch, nhưng ta tin chắc ông ta cũng có những điều không giỏi." Nhìn Thương Thiên đang chìm trong thế giới của mình, Lôi Ân lúc này lại phát hiện ra một điều khác thường.

Ở phía xa trên bầu trời đột nhiên sáng lên một luồng ánh sáng, ngay sau đó hắn cảm nhận được một luồng năng lượng vô cùng tinh khiết đang hướng về phía mình.

Dùng thiên lý nhãn, hắn lập tức phát hiện ra đó là mấy danh tu chân giả đang bay về phía này với tốc độ cực nhanh, mí mắt hắn lập tức giật lên.

"Chẳng lẽ người trong Tụ Hiền Sơn Trang sau khi nhận được tín hiệu đã đến sao?" Lôi Ân đột nhiên nhớ lại lời nói trước đó của Thương Thiên, không khỏi bắt đầu suy đoán.

Chỉ là bây giờ khoảng cách giữa hai bên thực sự quá xa, hắn cũng không thể nhìn rõ người đến là thần thánh phương nào.

Cũng không biết gã đó có ác ý hay không, huống hồ nếu là chính đạo thì tốt, nếu là tà đạo trung nhân phát hiện, thì e rằng sẽ rơi vào một trận ác chiến.

"Cũng không biết là người của Tụ Hiền Sơn Trang nhận được tín hiệu, hay là người của tổ chức thần bí phát hiện ra tung tích của ta." Lôi Ân không khỏi bắt đầu lẩm bẩm, nhưng lúc này mới phát hiện, Thương Thiên lại đang chìm trong suy nghĩ của mình, không có chút phản ứng nào với thế giới bên ngoài.

"Đúng là một kẻ kỳ quái, nhưng có thể đi được đến bước này, quả thực cũng có quan hệ không thể tách rời với tinh thần ham học hỏi

này.” Tuy với tính cách của Lôi Ân, khó có thể chấp nhận phương thức tu hành như của Thương Thiên, nhưng hắn biết mỗi người có phương thức tu luyện khác nhau.

Lôi Ân có con đường của mình, tương tự, Thương Thiên cũng có một con đường riêng.

Trên con đường đó, Thương Thiên dường như đã có thành tựu rõ rệt.

Điều này không khỏi làm lòng người ta trở nên căng thẳng, vì hai người đang ở trong mối quan hệ cạnh tranh, nếu bị Thương Thiên bỏ lại phía sau, e rằng trong môn phái lại bị trưởng lão đó đem ra so sánh một phen.

Lúc đó, e rằng không dễ dàng như người ta tưởng, trong môn phái người đông miệng nhiều, cũng không tránh khỏi sau lưng sẽ có những lời bàn tán.

Nhưng không nghi ngờ gì, những kẻ sớm đã coi hắn là cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt, khi thấy hắn rơi vào cảnh không may, chắc chắn sẽ nhảy ra châm chọc ngay lập tức.

“Xem ra cũng không thể bị gã này bỏ lại phía sau.” Nghĩ vậy, Lôi Ân đến bên cạnh Thương Thiên, đẩy vai hắn một cái nói: “Gã này đột nhiên lại nghĩ đến chuyện khác, chẳng lẽ không chú ý đến tình hình xung quanh sao?

Lỡ có người tấn công thì sao?” Lôi Ân đẩy một cái, khiến Thương Thiên từ thế giới của mình trở về, có chút ngơ ngác nhìn Lôi Ân nói: “Ta vừa rồi đang xem trong lệnh bài đó có huyền cơ gì, không ngờ ý thức lại chìm vào trong đó.

Xem ra trang chủ đó đã sớm đoán được có người sẽ nhân cơ hội này để tìm hiểu huyền cơ bên trong rồi.” “Trang chủ có thể đưa ra

quyết định như vậy, xem ra cũng là người tâm tư cẩn mật, có thể thiết lập được một tầng quan hệ, tuyệt đối không đơn giản." Thương Thiên vừa rồi định nhân lúc nghỉ ngơi để tìm hiểu kỹ những thứ trong lệnh bài, nhưng khi định dùng phương pháp của mình để phá giải huyền cơ trong lệnh bài, lại phát hiện ra điều không ổn.

Ý thức của Thương Thiên bị hút vào trong lệnh bài với tốc độ cực nhanh.

Ban đầu hắn cảm thấy kỳ quái, nhưng vì cho rằng sự việc bất thường ắt có điều lạ, nên hắn không dùng thần thức để chống cự, trái lại còn để ý thức của mình tiến vào thế giới bên trong lệnh bài.

Sau khi tiến vào thế giới của lệnh bài đó, hắn mới phát hiện bên trong lại tự thành một tiểu kết giới, hơn nữa kết giới này còn có thể giam cầm thần thức của người khác.

Thủ đoạn phản chế có thể giam cầm thần thức người khác thường được thiết lập để đề phòng những kẻ tà ma ngoại đạo muốn đánh cắp Vạn Tượng Thiên Công.

Tuy rằng đối với những người tu luyện Vạn Tượng Thiên Công thì đây là một việc hết sức bình thường, nhưng trang chủ Tụ Hiền Sơn Trang này lại vô cùng khéo léo, thiết kế ra một thứ cực kỳ thú vị bên trong kết giới.

"Ta nói cho ngươi biết, Lôi Ân, trang chủ Tụ Hiền Sơn Trang này e là không đơn giản như vẻ bề ngoài đâu." Sau khi hiểu ra, Thương Thiên không khỏi cảm thán với Lôi Ân.

"Tên nhóc nhà ngươi ngẩn người ra đó à?

Hoàn hồn lại thì đã biến thành bộ dạng khác, đây không phải là Thương Thiên trong ký ức của ta nha." Lôi Ân nhìn trái nhìn phải cũng không nhận ra rốt cuộc Thương Thiên đã xảy ra chuyện gì.

Phải biết rằng một người tâm tư kín đáo như Thương Thiên, vào lúc này lại lộ ra vẻ mặt kích động như vậy là chuyện vô cùng hiếm thấy.

Đã từng mấy lần rơi vào tuyệt cảnh, Thương Thiên vẫn luôn là người bình tĩnh nhất, nhưng lần này lại trái với thường lệ mà có hành động thất thố như vậy.

Ban đầu Lôi Ân còn nghi ngờ Thương Thiên bị trúng tà, nhưng trên người hắn, kỳ kinh bát mạch vẫn vận hành rất bình thường, chỉ là từ trong lời nói của hắn, Lôi Ân mới phát hiện ra điểm không đúng.

"Tên này chẳng lẽ lại phát hiện ra chi tiết gì rồi sao, nhưng một tấm lệnh bài nhỏ bé thì có thể chứa đựng được bao nhiêu nội dung chứ." Nhìn bộ dạng thần bí của Thương Thiên, nội tâm Lôi Ân như kiến bò trên chảo nóng, nóng lòng muốn biết rốt cuộc Thương Thiên đã phát hiện ra điều gì.

"Mau đưa đồ cho ta xem." Lôi Ân vội vã nói.

"Một kiếm tu như ngươi mà muốn đi tìm hiểu huyền cơ trong đó, e là chuyện khó, ngươi chắc chắn muốn xem sao?" Thương Thiên hỏi lại.

Chương 708

"Cái gọi là Vạn Tượng Thiên Công cũng chỉ là kỹ xảo vặt vãnh mà thôi, chỉ có Thiên Địa Nhất Kiếm có thể phóng ra trong một niệm mới là việc mà kiếm tu chúng ta nên làm." Lôi Ân nói với vẻ mặt chẳng thèm để tâm.

Phản ứng này của Lôi Ân cũng không có gì kỳ lạ, dù sao tên này cũng là một kiếm si nổi danh.

Quả thực trong những lần Lôi Ân từng trải qua, những kẻ tu luyện Vạn Tượng Thiên Công vì kỹ nghệ không tinh thông nên những thứ thiết kế ra đều bị hắn chém nát bằng một kiếm.

Chính vì điểm này mà trong một thời gian dài, Lôi Ân luôn có thành kiến nhất định đối với những người tu luyện Vạn Tượng Thiên Công.

"Vậy nên ta mới nói đưa thứ này vào tay ngươi chính là phung phí của trời, cũng không biết trưởng lão nghĩ gì mà lại giao vật trân quý như vậy cho ngươi." Thấy Lôi Ân coi bảo vật tuyệt thế như không, Thương Thiên tức đến không nói nên lời.

"Ngươi lại dám nói bừa, trong một miếng đồng nát sắt vụn này thì ẩn giấu huyền cơ gì chứ?" Thấy Thương Thiên vì một miếng đồng nát sắt vụn mà tranh cãi với mình, Lôi Ân cũng tức giận không kém.

"Đưa đồ cho ta xem nào, ta lại muốn xem xem bên trong rốt cuộc ẩn chứa thứ gì, lệnh bài này trước đó không phải ngươi đã dùng rồi sao?

Chỉ là một thứ dùng làm máy phát tín hiệu mà thôi." Không đợi Thương Thiên phản ứng, Lôi Ân đã giật lấy lệnh bài từ tay hắn, cầm trong tay cẩn thận quan sát.

“Tên này mà có thể lĩnh ngộ được một hai huyền cơ từ trong đó thì đã không bị người ta gọi là kiếm si.” Đối với phản ứng kịch liệt của Lôi Ân, kỳ thực cũng nằm trong dự liệu của Thương Thiên, dù sao tên này cũng nổi tiếng là một kẻ cố chấp, nếu không để hắn nếm chút thiệt thòi, e là hắn sẽ không chịu tin lời mình.

Quả đúng như Thương Thiên dự liệu, sau khi giật lấy lệnh bài từ tay hắn, Lôi Ân dù có xoay xở thế nào cũng không thể tìm ra được huyền cơ ẩn giấu bên trong.

“Rốt cuộc là chuyện gì?

Trước đó không phải chỉ cần tập trung linh lực vào là được sao?” Lôi Ân trợn tròn mắt.

Phương pháp này Thương Thiên đã dùng một lần trước đó, nhưng đến tay hắn thì chiêu này lại không có tác dụng, thực sự không rõ vấn đề nằm ở đâu.

“Chẳng lẽ lệnh bài này chỉ dùng được một lần?” Sau mấy lần thử mà lệnh bài vẫn không có phản ứng, Lôi Ân không khỏi tức giận, chỉ có thể đổ lỗi cho việc lệnh bài chỉ dùng được một lần.

“Ta đường đường là kiếm tu, cớ gì phải lãng phí cả đời vào Vạn Tượng Thiên Công, con đường cường giả nằm ở kiếm của ta, người kiếm hợp nhất tự nhiên không gì cản nổi.” “Chỉ là, Vạn Tượng Thiên Công đi theo con đường của một hệ thống chỉnh thể, nếu không thể liên kết toàn bộ hệ thống lại với nhau, thì cho dù có được một phần huyền diệu cũng không thể nào lĩnh ngộ được.” Thương Thiên không khỏi lắc đầu, lệnh bài này có duyên với hắn, nếu không thì ngay khoảnh khắc Lôi Ân nhận lấy lệnh bài, có lẽ đã có thể phát hiện ra cấm chế ẩn giấu trên người mình.

Nhưng cũng vì tên này không hiểu nguyên lý của Vạn Tượng Thiên Công nên mới đưa thứ này cho hắn nghiên cứu, điều này cũng

ứng với câu nói của Diêm La.

"Tên nhóc nhà ngươi có thể chất chiêu dụ bảo vật, sau này chắc chắn sẽ là đối tượng tranh đoạt của các thế lực lớn." Trong đầu Thương Thiên lại vang lên lời nói nghe được từ Diêm La ngày đó, mày hắn không khỏi nhíu lại, một trải nghiệm không vui khiến nội tâm hắn như bị một tảng đá đè nặng, cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Cho dù ta có thể chất chiêu dụ bảo vật, những bảo vật này cũng không phải những kẻ tà ma ngoại đạo có thể có được." Nói rồi, Thương Thiên nhận lại lệnh bài từ tay Lôi Ân, tiếp tục giải thích.

"Bên trong lệnh bài ẩn chứa huyền cơ, nội bộ có thiết lập một hệ thống nhỏ, ta vừa rồi chỉ dùng pháp môn của Vạn Tượng Thiên Công để tái cấu trúc lại nó mà thôi." "Một tấm lệnh bài nhỏ bé mà có thể tái cấu trúc, ngươi không phải đang đùa ta đấy chứ." Sau khi nghe lời của Thương Thiên, phản ứng đầu tiên của Lôi Ân là tên này đang lừa mình.

Dù sao trước đó Thương Thiên quả thực đã sử dụng lệnh bài một lần, làm sao có thể sử dụng lại lần thứ hai được?

"Cho nên ta mới nói những kiếm tu các ngươi chỉ chuyên tu kiếm đạo, ngay cả thế gian xảy ra biến hóa gì e là cũng không biết." Thương Thiên nhất thời cảm thấy cạn lời, rõ ràng là những thứ có thể đạt được trên con đường tu đạo, hơn nữa đã trở thành thường thức trong giới tu chân giả, mà tên Lôi Ân này lại hoàn toàn không biết.

Bị Thương Thiên nói vậy, Lôi Ân không những không cảm thấy xấu hổ mà còn lấy đó làm vinh.

"Thật sự như vậy thì đã sao, dù sao cũng không ai có thể uy hiếp quá lớn đến kiếm tu chúng ta, trên đời này không có gì mà kiếm tu chúng ta không thể giải quyết bằng một kiếm, nếu có thì hai kiếm." Khi nói về kiếm tu, trên mặt Lôi Ân hiện lên vẻ tự hào vô tận, dáng vẻ

đó phảng phất như đang trảm yêu trừ ma, toàn thân tràn đầy khí thế.

Thương Thiên cũng lười giải thích thêm với tên này về huyền cơ trong lệnh bài, chỉ nói: "Trang chủ Tụ Hiền Sơn Trang vì để đề phòng có người đánh cắp thiết kế, nên đã thiết lập một kết giới bên trong." "Chỉ cần có người muốn tháo dỡ lệnh bài này, tìm hiểu nguyên lý thiết kế bên trong, thì linh hồn của người đó sẽ bị giam cầm trong một kết giới." "Nói như vậy, chẳng phải vừa rồi ngươi đã rơi vào nguy hiểm sao?

Vậy mà vẫn có thể bình tĩnh nói chuyện với ta như vậy." Lôi Ân nhất thời không nói nên lời, không ngờ một cái vỗ tay tùy tiện của mình lại cứu tên này ra khỏi tình thế hiểm nghèo.

"Nói thì nói vậy, nhưng trang chủ Tụ Hiền Sơn Trang này lại rất có tâm, tuy giam cầm người ta nhưng cũng không hề bạc đãi họ, chỉ cần có thể phá giải được cơ quan thuật bên trong thì có thể nhận được phương pháp thiết kế lệnh bài này." Thương Thiên dùng lời lẽ vô cùng ngắn gọn giải thích cho Lôi Ân, nhưng sau khi nghe xong, Lôi Ân chỉ cảm thấy như nhìn hoa trong sương.

Hắn chỉ có thể hiểu rằng Thương Thiên đã nhận được một kỳ ngộ nào đó bên trong, còn những thứ khác đối với một kẻ chuyên tu kiếm đạo như hắn thì hoàn toàn không liên quan.

Hắn cũng không cảm thấy những kỹ xảo vặt vãnh này có thể gây ra bất kỳ uy hiếp nào cho mình.

"Nguyên lai là vậy à, nếu lệnh bài này có duyên với ngươi thì ta tặng cho ngươi luôn." Lôi Ân khoát tay, nói với vẻ mặt chẳng hề để tâm.

"Ngươi có biết lệnh bài này là do trưởng lão đưa không, lỡ như không mang nó về, trưởng lão truy cứu thì phải làm sao?" Tuy cho người cá không bằng cho người cần câu.

Chương 709

Nhưng Thương Thiên cũng hiểu ăn của người thì phải nể nang, không thể vô cớ nhận lòng tốt của Lôi Ân, hai người vẫn đang trong mối quan hệ cạnh tranh.

"Dù sao ta cũng không dùng đến, coi như là đáp lễ cho thanh Hoàng Tuyền Kiếm ngươi tặng ta lần trước đi." Dường như để Thương Thiên chấp nhận, Lôi Ân khoát tay nói: "Dù sao đợi ngươi có được phương pháp thiết kế lệnh bài rồi thì chế tạo một cái khác cho ta là được." Lệnh bài mà ngay cả trưởng lão cũng không thể tìm ra huyền cơ, nhưng Thương Thiên lại dễ dàng tìm ra những thứ ẩn giấu bên trong.

Tu chân giả coi trọng vạn vật đều có duyên, nếu thứ này đã có duyên với hắn, thì cường đoạt cũng không phải là anh hùng.

Trưởng lão không thể tìm ra cơ quan trên lệnh bài này, trong khi Thương Thiên chỉ đi một vòng đã có thể làm rõ những thứ ẩn giấu bên trong.

Lôi Ân không chút nghi ngờ tin rằng lệnh bài này có duyên với Thương Thiên, nếu đã như vậy, chi bằng thuận nước đẩy thuyền, tặng lệnh bài cho hắn.

Một là để trả lại ân tình trước đây của Thương Thiên, hai là dù sao mình cũng không dùng đến, chi bằng cho người cần câu.

"Quả nhiên kiếm tu các ngươi đúng là một gân, nhưng cách này cũng không tệ, vậy ta xin nhận." Thương Thiên cũng không phải người vòng vo, tự nhiên khi có cơ hội tốt như vậy trước mắt cũng sẽ không từ chối.

Vừa rồi ở trong kết giới của lệnh bài, hắn đã phá giải được kết

giới do trang chủ Tụ Hiền Sơn Trang thiết lập, nhận thức về cơ quan thuật lại càng sâu sắc hơn.

Hắn mơ hồ cảm thấy cơ quan thuật của mình trong khoảnh khắc đó đã được đề cao, tiến bộ hơn trước không ít.

Cơ quan thuật tu luyện đến trình độ này, muốn tiến bộ thêm nữa không nghi ngờ gì là vô cùng khó khăn.

Cơ quan thuật một mặt yêu cầu rất cao đối với Vạn Tượng Thiên Công, mặt khác cũng yêu cầu rất cao đối với nguyên liệu, nếu không có thiên tài địa bảo, gần như không thể chế tạo ra loại bảo vật có thể vượt cấp giết người.

"Thiết kế của Vạn Tượng Thiên Công quả thực là xảo đoạt thiên công, ngay cả trang chủ Tụ Hiền Sơn Trang cũng có thể thiết kế ra lệnh bài như vậy, tin rằng ở địa phương cũng có uy vọng không nhỏ." Chỉ dựa vào một manh mối này, có thể đoán định trang chủ của Tụ Hiền Sơn Trang tuyệt không phải là người tầm thường.

Đối với những kẻ muốn tìm hiểu tia sáng cơ quan, không những không đuổi cùng giết tận mà còn lưu lại một đường sống, hành động như vậy trước mặt những kẻ tự cho là chính đạo, e là những kẻ đó đều phải tự thấy xấu hổ.

"Ta cũng đã hiểu ra, trưởng lão tính tình cổ quái này lại có thể nhận lệnh bài của trang chủ Tụ Hiền Sơn Trang, xem ra vị trang chủ này cũng là người nhiệt tình hiếu khách." Thương Thiên không khỏi cảm thán một phen.

"Chỉ là một tấm lệnh bài mà thôi, có cần kích động như vậy không, nếu ngươi muốn, chỗ ta còn có hàng trăm hàng nghìn thứ chờ ngươi nghiên cứu đó." Phản ứng của Thương Thiên trước mặt Lôi Ân có chút quá khích, nhưng hắn cũng không cho rằng một tấm lệnh bài có thể ẩn giấu huyền cơ lớn đến mức nào.

Dù sao Lôi Ân cũng không phải người chuyên tu Vạn Tượng Thiên Công, chỉ nói với Thương Thiên: "Xem ra lệnh bài này thật sự giống như một cái máy phát tín hiệu, mới có một chút thời gian mà đã có người tìm đến rồi." "Xem ra cách nói của tên này cũng không sai." "Nhưng ở nơi hoang giao dã lĩnh này, sao ta không cảm nhận được có người đang tiếp cận?" Ngay lúc Thương Thiên nhận ra, đột nhiên cảm thấy ở phía chân trời xa xôi truyền đến dao động linh lực.

Hắn vội quay đầu nhìn về hướng linh lực truyền đến, quả nhiên phát hiện có mấy người đang tiếp cận với tốc độ cực nhanh.

Mấy người đó mặc một thân bạch y, tay áo dài bay theo gió, dưới chân đạp linh kiếm, càng tăng thêm mấy phần linh khí, trang phục này giống như những vị cao nhân ngoại thế được người đời miêu tả.

Chỉ là trong nhận thức của Thương Thiên, quả thực có một số kẻ là cầm thú đội lốt người, tuy ăn mặc chỉnh tề nhưng sau lưng lại làm những chuyện còn thua cả cầm thú.

Có bài học từ những kẻ đạo mạo giả tạo trước đây, khi đối mặt với những người này, hắn cũng không bị vẻ ngoài của họ lừa gạt, trái lại còn âm thầm vận linh lực.

"Chúng ta cũng đừng quá sơ suất, lỡ như những người đó là người của tổ chức thần bí, giả mạo người của Tụ Hiền Sơn Trang thì sao?" Thương Thiên quay đầu nhìn Lôi Ân đang không chút phòng bị rồi nói.

"Ngươi cảm nhận được thì ta tự nhiên cũng cảm nhận được, chỉ là ta có chút không vui, cùng là kiếm tu mà mấy người đó lại làm ra nhiều thứ hoa hòe hoa sói như vậy." Lôi Ân nhìn những người đó, khóe miệng hiếm khi giật giật, mở miệng nói: "Phẩm chất linh kiếm của mấy người đó cũng không cao, trên người càng không có chút kiếm khí nào, ngược lại còn có một chút âm nhu, giống như hoạn

quan trong hoàng cung vậy." Lời nói của Lôi Ân có thể nói là độc địa vô cùng, nếu kiếm tu bình thường nghe được những lời này, e là phải đánh nhau một trận với Lôi Ân.

"Kiếm si nhà ngươi đúng là không hiểu nhân tình thế thái, nhưng cũng thôi, dù sao trên phương diện kiếm đạo ngươi cũng là chuyên gia, ta cũng không có gì để bình luận." Lôi Ân có thể nói ra những lời như vậy, chứng tỏ hắn cực kỳ phẫn nộ với những người này.

Thông thường kiếm tu như hắn, khi gặp kiếm tu khác, nên lộ ra vẻ anh hùng tương tích mới phải.

Chỉ là thấy những người này cố làm ra vẻ huyền bí, thậm chí còn mượn kiếm để khoe khoang võ công, đã chạm đến giới hạn của Lôi Ân.

Thương Thiên tự nhiên có thể hiểu được tâm tình của Lôi Ân, nếu có người lấy Vạn Tượng Thiên Công ra để cố làm ra vẻ huyền bí, e là lúc này hắn còn nóng nảy hơn Lôi Ân rất nhiều.

"Nếu vậy, mấy người đó thật sự không có tài năng thực học, nếu không cũng sẽ không tốn nhiều tâm tư để trang trí vẻ ngoài như vậy, xem ra một số đệ tử của Tụ Hiền Sơn Trang cũng là loại tốt mã giẻ cùi a." Thương Thiên vốn có mấy phần hảo cảm với Tụ Hiền Sơn Trang, trước mặt mấy tên đệ tử ngoại môn này liền tan thành mây khói.

Hắn cũng biết một thế lực lớn, nếu nhân tài ít ỏi thì tự nhiên không có kết quả tốt, trong các thế lực lớn thông thường đều sẽ thu nhận một số đệ tử nội môn và ngoại môn.

Đệ tử nội môn tự nhiên nhận được chân truyền của môn phái, còn đệ tử ngoại môn sau khi qua khảo hạch, dựa vào nỗ lực của bản thân mới có thể miễn cưỡng tiến vào nội môn.

Mức độ cạnh tranh của cuộc khảo hạch vô cùng khốc liệt, thậm chí có một số đệ tử ngoại môn cả đời cũng không thể chen chân vào hàng ngũ nội môn.

Chương 710

“Học nghệ không tinh, e là do quan hệ mà vào.” Lôi Ân lúc này cũng không khỏi chế giễu.

Bất kể là Tụ Hiền Sơn Trang hay các thế lực lớn khác, nếu chọc giận kiếm tâm trong lòng hắn, cho dù là tông chủ bản môn đích thân mời, Lôi Ân cũng sẽ không lay chuyển.

“Nói thì nói vậy, nhưng cũng không thể không cẩn thận, dù sao thân phận của đám người này vẫn chưa xác định.” Không lâu sau, mấy người đó đã bay đến trước mặt Lôi Ân và Thương Thiên.

Quả thực nhìn ở khoảng cách gần, mấy người đó trông có mấy phần chỉnh tề.

Lúc này, Thương Thiên cũng quan sát kỹ dung mạo của mấy người đó, phát hiện trên mặt họ chỉ có thêm mấy phần thư sinh khí, chứ không phải như lời Lôi Ân nói, có khí chất âm nhu.

“Miệng lưỡi tên này cũng thật độc, suýt nữa bị hắn lừa rồi...” Mí mắt Thương Thiên không khỏi giật giật.

Nhất thời sơ suất suýt nữa bị Lôi Ân dẫn vào tròng.

Chỉ có thể nói mỗi người một chí, cách nhìn của mỗi người đều không giống nhau.

Trong mấy người đó, có vài người trên mặt còn lộ vẻ non nớt, xem ra chưa từng trải sự đời.

Thấy vậy, Thương Thiên hiểu ra, những người ở đây e là không phú thì cũng quý.

Mấy người này cũng chỉ mới mười mấy tuổi, nhưng tu vi lại được xem là nổi bật trong giới tu chân.

Khi gặp phải kẻ xấu thông thường, e là những kẻ đó không làm gì được mấy người này.

Họ quả thực đã có một chút năng lực tự lập.

Điều này khác xa với những tên công tử bột mà Lôi Ân nói.

Sau khi đánh giá đơn giản ba người, Thương Thiên mở miệng nói: "Dám hỏi các hạ có phải là người của Tụ Hiền Sơn Trang không?" "Nếu đã cầm lệnh bài của môn phái chúng ta, vậy thì là khách quý, tại hạ chính là con trai của trang chủ Tụ Hiền Sơn Trang." Người đàn ông dẫn đầu chắp tay từ xa với Thương Thiên.

Dáng vẻ đó không kiêu ngạo cũng không tự ti, giống như người đã từng trải qua những sự kiện lớn.

Nếu là người trẻ tuổi bình thường, e là khi đối mặt với người có tu vi cao hơn mình đã bắt đầu nịnh nọt.

Từ điểm này có thể thấy, mấy người trẻ tuổi trước mặt đều vượt xa tu chân giả cùng thế hệ, tuyệt đối được xem là những ngôi sao mới.

"Chỉ là trang chủ Tụ Hiền Sơn Trang cũng quá yên tâm rồi, lỡ như người được ban lệnh bài bị giết giữa đường, rồi kẻ khác lợi dụng lệnh bài này thì chẳng phải..." Ngay lúc Thương Thiên đang nghĩ, ánh mắt hắn đột nhiên phát hiện ra bảo vật đeo ở thắt lưng của mấy người đó.

"Lại là Thiên giai bảo vật, cũng khó trách..." Thân mang bảo vật, khi gặp phải người có tu vi mạnh hơn, chỉ cần dựa vào những pháp bảo này cũng có thể cầm cự được một hai.

Một người có pháp bảo như vậy đã đủ phiền phức, huống chi là ba người hợp lực, e là những tu chân giả bình thường có tu vi cao hơn một chút cũng không làm gì được họ.

"Xem ra là ta lo xa rồi..." Thương Thiên không khỏi cảm thán mấy

câu.

“Nếu hai vị là khách từ xa tới, vậy mời các vị đến Tụ Hiền Sơn Trang của chúng ta một chuyến.” Thanh niên đó không nói nhiều, chỉ nhìn lệnh bài trong tay Thương Thiên rồi im lặng mời hai người vào Tụ Hiền Sơn Trang.

Điều này đúng ý của Thương Thiên, hiện tại hắn cũng cần nghỉ ngơi một phen, tự nhiên không từ chối.

“Vậy làm phiền các vị rồi, chỉ là ở trong thâm sơn dã lĩnh này, Tụ Hiền Sơn Trang rốt cuộc nằm ở đâu?” Thương Thiên hỏi.

Thanh niên đó nghe lời của Thương Thiên xong, chỉ mỉm cười, rồi nói: “Tiền bối chỉ cần đi theo ta, đến lúc đó tự nhiên sẽ biết sơn trang ở đâu.” Nếu đối phương cố tình muốn giữ bí mật, Thương Thiên cũng miễn cưỡng chấp nhận, hắn cũng muốn xem xem nơi có thể khiến mấy hậu bối này đều ngưỡng mộ rốt cuộc trông như thế nào.

Khác với sự khoan dung độ lượng của Thương Thiên, Lôi Ân nghe xong câu này, quả thực tại trận nổi trận lôi đình: “Mấy hậu bối các ngươi thật không biết thế nào là tôn sư trọng đạo, tuy hai người chúng ta không già lắm, nhưng cũng được xem là tiền bối, lại dám vô lễ như vậy.” Thanh niên nghe lời của Lôi Ân xong lại ngơ ngác, vội vàng giải thích: “Thưa tiền bối, chúng ta không làm gì sai cả, nếu có chỗ nào không chu đáo, xin tiền bối lượng thứ.” Thanh niên đã nói đến vậy, nhưng Lôi Ân vẫn không chịu bỏ qua, rút kiếm ra, chỉ vào ba thanh niên nói: “Ta thấy các ngươi tu hành mà không chuyên tâm, dám ở trước mặt ta cố làm ra vẻ huyền bí, đó chính là điều khiến ta tức giận.” “Hôm nay ta không dạy dỗ mấy tên tiểu tử các ngươi, thì chẳng khác nào ta không phải là kiếm tu.” “Đại ca, ta thấy tên này đang cố tình gây sự.” Một nam tử môi hồng răng trắng đứng sau thanh niên, thấy người dẫn đầu bị sỉ nhục, liền như một đống cỏ khô bị đốt cháy,

tại trận phát tác.

"Đúng vậy, đại ca, tên này không hiểu quy củ của Tụ Hiền Sơn Trang, đối với chúng ta bất kính như vậy, nếu không cho hắn một bài học, sẽ làm tổn hại đến danh dự của Tụ Hiền Sơn Trang chúng ta." Một thanh niên khác nghe lời của nam tử môi hồng răng trắng xong cũng khuyên nhủ.

Nghe lời của ba người, mặt Lôi Ân càng lúc càng âm trầm, hừ một tiếng rồi nói: "Quả nhiên mấy tên tiểu bối này vừa nhìn đã biết là kẻ chưa từng trải sự đời, nếu đã như vậy, ta cũng có thể hoàn thành một tâm nguyện, cho các ngươi một bài học, xem sau này còn dám kiêu ngạo như vậy không." "Ây, nhị đệ, tam đệ, không được." Ngay lúc mấy người đang giương cung bạt kiếm, thanh niên dẫn đầu lại mở miệng nói: "Quả thực là vãn bối chiêu đãi không chu đáo đã gây phiền phức cho tiền bối, vãn bối xin lỗi tiền bối, chỉ là không biết có thể nể mặt tại hạ mà tha cho nhị đệ và tam đệ được không?" "Không liên quan đến ngươi, đây chỉ là ân oán giữa ta và hai người bọn họ thôi, trẻ con tránh ra một bên đi." Thấy nam tử dẫn đầu xin lỗi thành khẩn như vậy, Lôi Ân dù có ép người quá đáng cũng không nỡ ra tay với người trẻ tuổi này.

"Đại ca đừng nói nữa, xem Lôi Thần Kiếm của ta đây!" Nam tử mặt hồng răng trắng đó lập tức rút thần kiếm ra, chém vào hư không, ngay sau đó một tia sét đánh xuống, thẳng vào mặt Lôi Ân.

Chương 711

Một kích đó quả thực mang theo thế che trời lấp đất, nếu tu sĩ bình thường bị trúng, chỉ e là tại trận sẽ hồn phi phách tán.

"Đến hay lắm, đang lo không có ai đánh nhau với ta đây!" Lôi Ân cũng không quan tâm ba bảy hai mốt, cũng chỉ thần kiếm ra, chỉ là không hoa hòe hoa sói như thanh niên kia, chỉ chém vào không trung.

Chỉ là một nhát chém đó sau khi vung ra, đã xuyên qua tia sét, lập tức đánh tan tia sét được triệu hồi.

"Tại hạ Vương Quyền Đạo, dám hỏi đại danh của tiền bối." Thấy một kích tích tụ đã lâu của mình lại bị Lôi Ân dễ dàng phá hủy như vậy, Vương Quyền Đạo cũng biết đã đụng phải tấm sắt.

Hai người giao thủ cũng chỉ trong một sát na, nhưng sau khoảnh khắc đó, Vương Quyền Đạo đã hiểu ra khoảng cách giữa mình và Lôi Ân ở đâu.

Kiếm thuật của hai người hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, kiếm thuật của Lôi Ân rõ ràng vượt xa nhận thức của Vương Quyền Đạo, chỉ có đại ca của hắn là Vương Quyền Thiên mới có thể so sánh được.

Nhưng Vương Quyền Đạo cũng đã giao thủ với Vương Quyền Thiên, thực lực của hai người gần như tương đương, chỉ là đại ca của hắn tu đạo lâu hơn mà thôi.

Trong khoảnh khắc giao thủ ngắn ngủi đó, hắn hiểu ra mình tuyệt không phải là đối thủ của Lôi Ân, kiếm thuật của hắn cũng kém quá xa.

"Quả nhiên phụ thân từng nói, kiếm tu bên ngoài đều là những kẻ

tính tình cổ quái, xem ra bình thường ta không chuyên tâm vào kiếm đạo mà lo chuyện bên ngoài, đã làm mất mặt Tụ Hiền Sơn Trang." Vương Quyền Đạo thầm kinh ngạc trước sự mạnh mẽ của Lôi Ân, tuy không phải là người trông mặt mà bắt hình dong, nhưng thấy Lôi Ân một bộ dạng vô cùng lười biếng, hắn đã vô thức coi hắn là những kẻ thuộc tam giáo cửu lưu.

Điều này khác với Thương Thiên một thân chính khí, Vương Quyền Đạo ban đầu còn tưởng Lôi Ân là thư đồng đi theo Thương Thiên.

"Chỉ một người đã có tu vi như vậy, quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong, vậy người đứng một bên từ đầu đến cuối không ra tay, thực lực e là còn mạnh hơn." Sau khi phân tích ngắn gọn, Vương Quyền Đạo tạm thời nhìn thấu cục diện hiện tại.

"Lôi huynh cũng không cần kích động như vậy, chỉ là mấy tên tiểu bối mà thôi, nếu quá bắt nạt chúng, ta cũng sẽ mang tiếng là kẻ bắt nạt kẻ yếu." Ngay lúc hai người sắp đánh nhau, Thương Thiên vội vàng chen vào giữa, muốn ngăn cản cuộc chiến này.

"Kiếm khí linh hoạt đến vậy, không cần bất kỳ sự tô điểm nào, chỉ không biết so với Thiên Địa Nhất Kiếm của ta, rốt cuộc kiếm ý của ai mạnh hơn!" Kiếm khí của Lôi Ân đã ảnh hưởng sâu sắc đến Vương Quyền Thiên.

Vương Quyền Thiên là trưởng tử của trang chủ Tụ Hiền Sơn Trang, từ nhỏ đã học kiếm pháp, đối với kiếm đạo cũng có những lý giải độc đáo.

Chỉ là trong Tụ Hiền Sơn Trang chung quy nhân tài có hạn, chỉ trong vài năm, hắn đã không còn đối thủ trong Tụ Hiền Sơn Trang, nhưng phụ thân lại luôn cấm túc hắn ở sơn trang, không cho phép bước ra ngoài nửa bước.

Năm tháng trôi qua, hắn đã có cảm giác thiên hạ vô địch, nhưng hôm nay, lại thấy được kiếm ý hoàn toàn khác biệt, trái tim đã lâu không rung động cuối cùng cũng cảm nhận được chiến ý đang bùng cháy.

"Nhị đệ tránh ra, ngươi không phải là đối thủ của hắn, để ta!" Vương Quyền Thiên nắm lấy áo Vương Quyền Đạo, kéo hắn ra sau lưng.

Ngay sau đó rút kiếm ra, đặt ngang trước mặt hai người.

"Gặp được đối thủ như vậy là cơ hội ngàn năm có một, thay vì để ngươi vào sơn trang, chi bằng để hai chúng ta luyện tập một phen." "Tại hạ Vương Quyền Thiên, xin tiền bối chỉ giáo." "Tiểu tử cũng ngông cuồng đấy, trước đó không thấy ngươi lộ ra bộ dạng này, đúng là kẻ hai mặt." Lôi Ân thấy Vương Quyền Thiên trước đó còn là một người hiền lành hòa nhã, lúc này lại lộ ra bộ dạng hoàn toàn khác, càng thêm kiên định với suy nghĩ của mình.

"Trong Tụ Hiền Sơn Trang các ngươi toàn là một lũ hoa quyền tú thối, cũng dám lấy ra khoe khoang trước mặt mọi người, lấy một ít đồng nát sắt vụn đúc thành kiếm, có thể thấy chẳng có huyền cơ gì." Lúc này Lôi Ân không khỏi bắt đầu chế giễu ba người.

"Sao tên này bây giờ lại cãi nhau với mấy tên tiểu bối này?" Thương Thiên nhìn bốn người không hiểu sao lại bắt đầu đối đầu nhau, chỉ cảm thấy đầu óc mơ hồ.

"Trời đã tối rồi, nếu để tổ chức thần bí gần đây nghe được phong thanh, ta không dám bảo đảm chúng ta có thể toàn thân rút lui đâu." Thương Thiên lúc này nhắc đến tổ chức thần bí, muốn lấy đó cảnh tỉnh mọi người.

Nhưng Vương Quyền Thiên lại khinh thường cười một tiếng, mở miệng nói: "Diêm La Điện chung quy chỉ đánh cắp được phương pháp

tu hành của Tụ Hiền Sơn Trang chúng ta mà thôi, căn bản không thành khí hậu, công pháp ta tu luyện chính là thiên địch của chúng, nếu chúng dám đến, dưới kiếm của ta, e là không có kết quả tốt." "Lại có thể khắc chế phương pháp tu hành của tổ chức thần bí..." Thương Thiên nghe lời của Vương Quyền Thiên xong, không khỏi rơi vào trầm tư.

"Ngươi cũng không cần cản ta, hôm nay ta không đánh cho mấy tên tiểu tử này răng rơi đầy đất, e là sau này chúng gặp ai cũng sẽ vô lễ như vậy." Lôi Ân rút Hoàng Tuyền Kiếm ra, Hoàng Tuyền Kiếm chỉ vào mặt Vương Quyền Đạo nói: "Ta cũng không dây dưa nhiều với ngươi, trong vòng ba chiêu, nếu ngươi có thể đỡ được, chuyện trước đó ta có thể bỏ qua." "Đừng nói là ba chiêu, ba mươi chiêu ta cũng có thể đỡ được." Lúc này, trên mặt Vương Quyền Đạo xuất hiện ý chí đã lâu không thấy.

"Thương Thiên, ngươi cũng đừng cản ta, tên này đã ngông cuồng như vậy, thì để ta dập tắt khí thế của hắn, nếu không hắn cũng không biết trời cao đất dày." Lôi Ân chém ra một kiếm, tuy chỉ là một đòn đơn giản, nhưng bên trong lại ẩn chứa huyền diệu vô tận.

Đối với người tinh tu Vạn Tượng Thiên Công như Thương Thiên, chỉ cảm thấy đạo kiếm khí đó vô cùng sắc bén, phảng phất như núi Thái Sơn áp đỉnh.

Khiến người ta chỉ cảm thấy khí thế như hồng, sắc bén không thể cản.

Huống chi là Vương Quyền Thiên, một người trong nghề, sau khi thấy kiếm khí của Lôi Ân, liền hưng phấn nói: "Với kiếm khí bậc này, nên gọi tiền bối là Kiếm Tiên mới phải!" "Nhưng vãn bối cũng muốn chứng kiến, vị trí Đại La Kim Tiên ta cũng sẽ không chắp tay nhường." Nói rồi Vương Quyền Thiên cũng theo Lôi Ân tung ra một

kích, một kích đó cũng giống như một kiếm của Lôi Ân, mang theo thế sấm sét, không chút dây dưa.

"Khí thế của tên này so với trước đó đã thay đổi rồi, quả nhiên những người này không đơn giản như vẻ bề ngoài." Thương Thiên thở dài một hơi.

Trên người hắn, Vô thực vật thể đột nhiên hiện ra, hóa thành một đạo kết giới, chắn trước mặt hai người, hoàn toàn tách hai người ra.

Chương 712

Kiếm khí của hai người chưa kịp chạm vào nhau, sau khi chạm vào kết giới do Vô thực vật thể tạo ra, lại không hẹn mà cùng dừng lại.

Kết giới do Vô thực vật thể tạo ra cực kỳ mạnh mẽ, công kích của Lôi Ân cũng không thể đột phá.

Công kích của Vương Quyền Thiên còn yếu hơn Lôi Ân không ít, nếu cộng dồn công kích của hai người lại, tu chân giả bình thường muốn chặn lại đòn tấn công của họ, phải dùng đến không ít pháp bảo.

Với thực lực của Thương Thiên, muốn chặn lại công kích của hai người không phải là chuyện khó, nhưng từ khi có được Vô thực vật thể không lâu, hắn vẫn luôn muốn thử xem rốt cuộc Vô thực vật thể có tác dụng lớn đến mức nào.

Không ngờ chỉ thử một lần đã thấy được Vô thực vật thể này dị thường mạnh mẽ.

Vô thực vật thể không chỉ có nhiều công dụng, vừa có thể dùng làm pháp bảo, vừa có thể dùng làm công cụ chế tác Vạn Tượng Thiên Công.

So với các pháp bảo khác, quả thực là một lợi khí thượng thừa, thấy sức mạnh mà Vô thực vật thể thể hiện, Thương Thiên hài lòng gật đầu: "Không uổng công ta vào sinh ra tử mới có được bảo vật này, cũng không uổng ta kết thù với Ly." "Chỉ e là tên đó sau khi biết ta có được Vô thực vật thể, sẽ phát điên truy sát ta, nhưng với thực lực hiện tại của ta, cộng thêm sức mạnh thần kỳ của Vô thực vật thể, tên đó cũng không làm gì được ta." Sau khi suy nghĩ ngắn gọn, Thương Thiên trong thời gian cực ngắn đã so sánh thực lực của mình và Ly.

Sau trận chiến lần trước chạy thoát từ tay Ly, đạo tâm của hắn cũng vững chắc hơn trước.

Huống chi trong đó hắn còn có được vô số thiên tài địa bảo, trong đó Vô thực vật thể càng trở thành một chiến lực lớn.

Với thực lực của Ly lúc đó, hắn cũng có thể áp đảo, đến bây giờ chỉ là bại tướng dưới tay hắn mà thôi.

E là sau một thời gian nữa, hắn sẽ trở thành tồn tại mà Ly chỉ có thể nhìn mà không thể với tới.

Quay lại hiện tại, một kiếm của hai người tuy đều không đến mức liều mạng, nhưng cũng đã dùng đến ít nhất năm thành sức mạnh.

Đủ để khiến một số tu chân giả bình thường bị dư chấn của trận chiến làm cho tro tàn khói bay, ngay cả một số pháp bảo thượng phẩm, ở giữa kiếm khí của hai người cũng có khả năng bị phá hủy.

Kiếm tu chú trọng nhanh, chuẩn, độc.

Sau khi nắm vững ba yếu điểm này, kiếm của họ có thể trở nên không gì cản nổi, có thể nói là sắc bén chặt vàng.

Lôi Ân lại là một kiếm si nổi danh trong môn phái, có thể nói trong thế hệ hiện tại chỉ có một người có thể trở thành đối thủ của hắn, sau đó những tu chân giả cùng thời, không một ai có thể đỡ được kiếm của hắn.

Vương Quyền Thiên tuy trong mắt hắn không phải là tu chân giả chính thống, nhưng một thân kiếm khí đó, ở độ tuổi này, cũng cực kỳ hiếm có người có thể tu luyện được, có thể thấy thiên phú của hắn cũng cực cao.

“Bảo vật gì vậy, lại có thể đỡ được cả kiếm của đại ca và kiếm si kia, quá đáng sợ rồi...” Vương Quyền Đạo chỉ nhìn dư chấn của trận chiến cũng đã cảm thấy tim đập chân run.

Hắn nghĩ lại, nếu trước đó mình ra tay, e là trước mặt Lôi Ân đã sớm bị kiếm khí của hắn chém thành tro bụi.

Nghĩ đến việc mình vừa đi một vòng ở quỷ môn quan, Vương Quyền Đạo không khỏi mồ hôi đầm đìa.

"Xem ra lời của phụ thân không sai." Thực lực của mình chưa tu luyện đến mức có thể kiêu ngạo trong thế hệ hiện tại.

Nếu với thành tựu hiện tại mà đi ra thế giới bên ngoài tung hoành, thì quả thực quá nực cười.

Tu chân giả bên ngoài đa số đều không lộ tài năng.

Có khả năng một chút sơ suất là có thể đụng phải một số cao thủ tuyệt thế, nhưng những người đó lại cực kỳ giỏi che giấu thực lực, khi đi lướt qua nhau, cũng không thể cảm nhận được thực lực trên người họ.

"Người mà phụ thân phải dùng đến lệnh bài của gia tộc để giao tiếp, quả nhiên không phải là người tầm thường, chỉ e là lần này ta lỗ mãng đã đắc tội với mấy người đó, sau khi về phụ thân sẽ trách mắng ta." Vương Quyền Đạo nghĩ đến phiền phức sau này, cảm thấy có chút đau đầu.

Vương Quyền Thiên hoàn toàn đắm chìm trong bầu không khí quyết đấu với Lôi Ân, căn bản không thể cảm nhận được những chuyện bên ngoài.

Ở cùng Vương Quyền Thiên nhiều năm như vậy, Vương Quyền Đạo cũng biết đại ca này một khi đã nhập trạng thái, gần như đạt đến mức độ che chắn cảm giác bên ngoài.

Nếu không thể hoàn thành việc đang làm, e là sẽ không chịu bỏ cuộc, nhưng với thực lực hiện tại, muốn đối đầu với Lôi Ân, không chết cũng phải lột một lớp da.

“Tên đó đã quyết tâm dạy dỗ chúng ta rồi, nhị ca.” Vương Quyền Chính đứng bên cạnh Vương Quyền Đạo thở dài một hơi: “Lần này ta gây họa lớn rồi, lúc nãy ta rảnh rỗi không có việc gì làm lại đi tranh việc của mấy hạ nhân làm gì?” “Nếu ta thoải mái ở trong Tụ Hiền Sơn Trang, cũng sẽ không có chuyện phiền phức hôm nay.” “Tiểu tử ngươi đang nói cái gì vậy?

Không phải đang làm tăng chí khí của người khác, diệt uy phong của mình sao?

Chương 713

Hơn nữa, đại ca bây giờ cũng chưa bại mà." Vương Quyền Đạo thấy tam đệ không xem trọng đại ca như vậy, vội vàng đấm cho tên đó một quyền.

"Bình thường tên này lúc tu luyện lười biếng cũng thôi, coi như thiên phú cao, che giấu thực lực, nhưng bây giờ là lúc người ngoài bắt nạt người nhà mình, sao lại hướng về người ngoài?" Vương Quyền Đạo lúc nói chuyện, cảm thấy khí thế trên người mình hùng dũng.

"Thôi đi, nhị ca bây giờ lại bắt đầu nghiêm túc rồi, tính khí này nếu không đổi, sau này e là phụ thân lại phải trách mắng nhiều hơn." Vương Quyền Chính không giống như hai vị huynh đệ, hắn nổi tiếng là sợ phiền phức.

Hắn từ trước đến nay không bao giờ đặt mình vào vòng xoáy thị phi, tu luyện cũng chỉ đạt mức vừa đủ.

"Mấy người các ngươi mau dừng tay đi, trời đã tối rồi, cục diện bây giờ cũng không rõ ràng." Thương Thiên đứng trước mặt hai người, muốn khuyên can.

"Thương Thiên, ngươi cũng đừng cản trước mặt ta, mấy tên tiểu tử này kiêu ngạo như vậy, hôm nay ta nhất định sẽ cho chúng nếm mùi đau khổ." Lôi Ân thấy Thương Thiên cản trước mặt hai người, lập tức tức giận.

"Nếu muốn giao đấu, đến Tụ Hiền Sơn Trang không phải càng dễ dàng hơn sao, bây giờ cũng không phải là lúc để giao đấu." Thương Thiên thu lại Vô thực vật thể, nói với Vương Quyền Thiên ở một bên: "Đến lúc dừng tay rồi." "Tiền bối, không phải vãn bối không hiểu lễ số, chỉ là kỳ phùng địch thủ, tự nhiên phải giao đấu một phen, cũng

không cần lo lắng sẽ có người khác dám đánh lén chúng ta." "Nhị đệ, tam đệ của ta tuy còn trẻ khinh cuồng, nhưng cũng có thực lực không tầm thường, nếu có kẻ muốn đánh lén, ta tin nhị đệ và tam đệ đều có thể đối phó được.

Tiền bối cứ yên lặng xem là được." Thương Thiên muốn khuyên can mấy người, nhưng mấy người đều tỏ ra cứng đầu.

Khi Vương Quyền Thiên nói ra những lời đó, hắn biết, mấy người này e là không đánh một trận thì không thể nào dừng lại.

"Nếu đã như vậy, hay là hai người các ngươi mỗi người đỡ ba chiêu của ta?

Chỉ cần đỡ được ba chiêu của ta, ta sẽ để các ngươi tiếp tục đánh." Sau khi suy nghĩ ngắn gọn, Thương Thiên nói với hai người.

"Nếu tiền bối đã nói vậy, vãn bối cũng không thể từ chối." Ban đầu theo ý của Vương Quyền Thiên, chỉ là muốn giao đấu với Lôi Ân vài chiêu.

Nhưng Thương Thiên, người từ đầu đến cuối luôn trầm mặc ở một bên, lại chọn đối đầu với cả hai.

Thương Thiên, người từ đầu đến cuối không nói một lời, luôn mang đến cho người ta một cảm giác vô cùng thần bí, hắn càng tin rằng Thương Thiên cũng là một cao thủ có thực lực đáng gờm, chỉ là vì một lý do nào đó mà che giấu thực lực.

Ánh mắt của Vương Quyền Thiên hướng về phía đó, hắn càng tin rằng tên này đang che giấu thực lực, trực giác của hắn từ trước đến nay chưa bao giờ sai.

"Nếu đã là một vị thần nhân như vậy, ta cũng phải thỉnh giáo vài phen mới được." Sau khi suy nghĩ ngắn gọn, Vương Quyền Thiên quyết định giao thủ với Thương Thiên.

Hắn cũng đang thắc mắc tại sao tên này từ trước đến nay không ra tay, nhưng lại chọn can thiệp vào chuyện của hai người, rõ ràng không liên quan gì đến Thương Thiên.

Chỉ cần đứng một bên quan sát hai người chiến đấu, sau đó cũng sẽ không có chuyện gì, nhưng hắn lại chọn can thiệp, với thái độ mạnh mẽ như vậy đánh hạ công kích của hai người, khiến Vương Quyền Thiên kinh ngạc.

"Trong thế hệ hiện tại có thể dễ dàng hóa giải công kích của ta như vậy, cũng chỉ có mấy vị trưởng lão trong gia tộc..." Vương Quyền Thiên không khỏi nhíu mày.

Muốn trong thời gian cực ngắn nâng cao địa vị trong lòng Thương Thiên, xem ra phải tốn một phen công phu, một đòn tấn công như vừa rồi không đủ để phá vỡ phòng ngự của hắn.

"Nhưng nếu tiền bối đã nói là ba chiêu, vậy vãn bối xin múa rìu qua mắt thợ." Vương Quyền Thiên không dám chậm trễ, đối thủ như Thương Thiên có thể mang lại cảm giác áp bức mạnh mẽ nhất.

"Nếu đã nói vậy, ta cũng giao đấu với ngươi vài chiêu, dù sao cũng đã lâu không đánh nhau, không biết thực lực tiến triển đến mức nào rồi." Lời của Thương Thiên đúng ý của Lôi Ân, từ sau trận so tài lần trước, hai người vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp.

Nghe nói trong một thời gian, Thương Thiên cũng có được không ít kỳ ngộ, hắn cũng không khỏi tò mò thực lực hiện tại của Thương Thiên so với trước đây đã tiến bộ bao nhiêu.

Một đối thủ có thể ngang tài ngang sức với mình, trong một thời gian dài đều không tìm được.

Chỉ là mấy chiêu ngắn ngủi mà thôi, nhưng thông qua mấy chiêu thăm dò này, có thể biết rõ thực lực của Thương Thiên đã đạt đến

mức độ nào.

"Đây mới là ý đồ thực sự của tên này." Nhìn Lôi Ân đã bùng cháy chiến ý, trên trán Thương Thiên xuất hiện một tia mồ hôi.

Tên này rõ ràng là muốn giao đấu với mình, nên mới cố tình kích động Vương Quyền Thiên, không ngờ mình lại ngốc nghếch rơi vào bẫy.

"Xem ra làm người tốt cũng không dễ dàng như vậy, nhưng cũng chỉ là ba chiêu mà thôi, có thể thăm dò được đại khái, cũng không biết thực lực hiện tại của mình đã tiến triển đến mức nào." Thương Thiên bất đắc dĩ cười một tiếng, nếu đã nói ra rồi, cũng đã đồng ý rồi, vậy nếu trì hoãn nữa cũng không phải là anh hùng hảo hán.

Chuyện thất tín này đương nhiên hắn sẽ không làm, trong lòng cũng hiểu rõ mấy người này không dễ đối phó như những tên lâu la trước đây.

Vương Quyền Thiên là trưởng tử của Tụ Hiền Sơn Trang, từ nhỏ đã được trang chủ đích thân chỉ đạo, tuy không kế thừa Vạn Tượng Thiên Công của trang chủ, nhưng trên con đường kiếm tu, trong số những người trẻ tuổi cùng thời, cũng được xem là một trong những người đứng đầu.

Chương 714

Kiếm khí vốn khắc chế Vạn Tượng Thiên Công, nếu không có thứ mạnh mẽ như Vô thực vật thể, trước đây Thương Thiên muốn chống đỡ kiếm khí của hắn phải tốn rất nhiều công phu.

So sánh ra, Vương Quyền Thiên còn dễ đối phó, nhưng Lôi Ân thì không giống, hắn là tu chân giả cùng thời.

Giữa hai người luôn tồn tại một mối quan hệ cạnh tranh, tên này mỗi khi thấy hắn, cũng giống như bị tiêm máu gà, trận đấu vốn có chút lười biếng cũng sẽ trở nên nghiêm túc vô cùng.

"Trận chiến này tuyệt đối sẽ phải phát huy ra nhiều thực lực hơn trước, dù sao chỉ có ba chiêu, cơ hội giao thủ với ta cũng không nhiều." Nghĩ đến đây, Thương Thiên không khỏi lắc đầu.

"Bây giờ đoán ra được ý đồ thực sự của ta thì đã sao?" Thấy Thương Thiên đã rơi vào bẫy của mình, trên mặt Lôi Ân không khỏi xuất hiện một nụ cười tự hào.

Với thực lực hiện tại của hắn, nổi giận với một tiểu bối như vậy rõ ràng là chuyện không thể, chỉ là để thu hút sự chú ý của Thương Thiên, hắn phải tạo ra một số tranh chấp, nên mới kích động Vương Quyền Thiên như vậy.

Nhưng Vương Quyền Thiên cũng đã lâu không gặp một kiếm tu mạnh hơn mình, sau khi thấy Lôi Ân khiêu khích, kiếm tâm của hắn cũng đã lâu mới bùng cháy, chuyện này đối với cả hai bên đều là chuyện có lợi.

Tự nhiên cả hai đều không chút từ chối.

"Ngươi đã đồng ý rồi, bây giờ thấy ta gài bẫy, nếu từ chối nữa, e

là mấy tiểu bối này cũng không đồng ý đâu." Lôi Ân như sợ Thương Thiên từ chối, vội vàng nói: "Mất mặt trước mặt mấy tiểu bối này sẽ bị xem thường đó." "Ngươi xem ta giống loại người sợ chiến sao?

Hơn nữa ta đã đồng ý chuyện này rồi, thì chắc chắn sẽ không từ chối." "Chỉ là ba chiêu mà thôi, ngươi nghĩ nếu ta ngay cả ba chiêu cũng không phát ra được, thì ta còn làm gì trong giới tu chân này?" Thương Thiên biết Lôi Ân đang dùng phép khích tướng, nhưng tên này nói như vậy, khiến Thương Thiên có chút tức giận.

Nếu Lôi Ân đã ngông cuồng như vậy, nếu không cho hắn nếm chút mùi đau khổ, e là trong một thời gian khá dài, hắn sẽ luôn trêu chọc mình.

Nhiệm vụ lần này hai người phải hợp tác cùng nhau một thời gian dài, với tính cách lải nhải của Lôi Ân, nếu bên cạnh có một người như vậy chắc chắn sẽ bị bức điên.

Nếu sau này hắn cứ như một con ruồi vo ve bên cạnh, Thương Thiên chỉ nghĩ đến cảnh tượng đó cũng đã cảm thấy nổi da gà.

Lúc này, linh khí trên người hắn, một luồng khí thế cực kỳ mạnh mẽ bắt đầu dâng lên, nếu đã muốn hai người đều đỡ ba chiêu.

Vậy thì phải có một tư thái linh hoạt hơn để phát ra một kích, nếu không để hai người đỡ được công kích của hắn, e là lại có cơ hội đánh nhau.

"Ta lại muốn xem xem mấy người các ngươi có đỡ được ba chiêu của ta không." Khóe miệng Thương Thiên không khỏi khẽ nhếch lên, nếu đã có cơ hội tiếp xúc, chi bằng coi cơ hội lần này là một cuộc thử nghiệm sức mạnh mới dung hợp, một cuộc thử nghiệm tốt.

Tìm được đối thủ luyện tập như vậy, cơ hội này không dễ có, hắn cũng được lợi mà còn ra vẻ.

Thương Thiên cũng không màu mè, rút ra Vạn Tượng Thiên Công, dùng sức mạnh của Vạn Tượng Thiên Công, đúc Vô thực vật thể thành một thanh Vô thực vật chi kiếm.

Vô thực vật chi kiếm tuy trông như không có thực thể, nhưng thực tế Thương Thiên có thể cảm nhận được dao động sắc bén trên thân nó, vô cùng mạnh mẽ.

"Quả nhiên là một thứ tốt, cộng thêm sự trợ giúp của Tầm Thú Giới, cũng không biết hai người họ có đỡ được một kích của ta không." Vô thực vật chi kiếm trong tay phát ra ánh sáng xanh nhạt, ánh sáng xanh nhạt đó giống như đáy biển sâu thẳm, khiến người ta cảm thấy yên tĩnh, khi Thương Thiên nắm lấy thanh kiếm đó, dường như có thể cảm nhận được có một cảm giác nào đó đang dẫn dắt mình.

Dường như ý thức của hắn bị chìm vào đáy biển đó, Thương Thiên trong khoảnh khắc đó chỉ cảm thấy thần thức của mình bị áp bức cực lớn.

Đồng thời cũng cảm thấy có chút không thở được, kinh hãi, nhưng nhanh chóng ổn định tâm thần, không để Vô thực vật chi kiếm xâm chiếm tâm trí.

Sắc mặt Thương Thiên trong mắt mọi người nhanh chóng biến đổi, Lôi Ân nhìn thấy bộ dạng kỳ lạ của Thương Thiên, mở miệng quan tâm nói: "Thương Thiên, ngươi sao vậy?

Chẳng lẽ vết thương trước đó quá nặng sao?" Lôi Ân đột nhiên nhớ lại trong trận chiến trước đó, Thương Thiên cũng bị thương không nhỏ, chính vì bị thương nặng trong trận chiến trước đó nên mới cần đến Tụ Hiền Sơn Trang điều dưỡng.

"Không cẩn thận bỏ qua một điểm, xem ra là vì tâm tình muốn giao đấu quá cấp thiết rồi." Lôi Ân mới cảm thấy có chút quá đáng.

Hắn đột nhiên quên mất hoàn cảnh bi thảm của đồng đội mình trước đó, lại có tâm tình ở đây giao đấu.

Lôi Ân không khỏi cảm thấy mặt nóng ran, mình đã nhân lúc người ta gặp khó khăn mà giao đấu.

"Thôi được rồi, ta đột nhiên nhớ ra có chút việc, đợi đến Tụ Hiền Sơn Trang rồi hãy giao đấu." Lôi Ân khoát tay, trực tiếp cất kiếm lại sau lưng.

Vương Quyền Thiên lại kinh ngạc nhìn Lôi Ân, không hiểu nói: "Nhưng tiền bối, chúng ta chưa giao đấu mà..." Hiện tại có thể nói là tên đã lên dây, nhưng Lôi Ân lại từ bỏ ý định tiếp tục chiến đấu, không chỉ khiến Vương Quyền Thiên cảm thấy thất vọng, trước đó hắn đã chuẩn bị cho việc này một thời gian dài.

Có thể giao thủ với những tiền bối này, sau đó cũng có thể tổng kết được nhiều kinh nghiệm hơn, để thực lực càng thêm tiến bộ.

Chương 715

Nhưng Thương Thiên lại xuất hiện tình huống bất ngờ, khiến hắn không thể không dừng lại khả năng tiếp tục giao đấu.

Vương Quyền Thiên dù có không cam lòng, cũng không phải là người không hiểu chuyện, nếu tình huống hiện tại không cho phép tiếp tục giao đấu, vậy hắn cũng sẽ không miễn cưỡng vị tiền bối này.

"Ta không sao, vừa rồi chỉ phát hiện ra một số thứ thú vị mà thôi..." Thương Thiên miễn cưỡng đứng dậy từ mặt đất.

Trong thời gian ngắn ngủi điều chỉnh lại hơi thở, và áp chế toàn bộ năng lượng hung hãn trong cơ thể xuống, khiến hắn trông như một người không có việc gì.

Vừa rồi trong Vô thực thể chi kiếm, hắn lại phát hiện ra một luồng sức mạnh vô cùng cổ xưa.

Chỉ là thần thức của hắn chìm vào trong đó, lại suýt nữa bị sức mạnh thần bí đó nuốt chửng.

May mà thực lực của Thương Thiên mạnh mẽ, dựa vào thần thức cứng rắn tạm thời phong ấn lại năng lượng này.

"Lại phát hiện ra thứ gì kỳ quái nữa?" Lôi Ân nhất thời không nói nên lời, trong vài giờ hợp tác ngắn ngủi với Thương Thiên, hắn phát hiện, tên này lại gặp vô số kỳ ngộ, chẳng lẽ tên này giống như một cái chậu châu báu, đi đến đâu cũng có thể phát hiện ra đồ tốt.

"Cái gì gọi là thứ kỳ quái?

Đây là kỳ ngộ ta có được trước đó, đủ để đánh bại ngươi rồi." Thương Thiên không nói ra chuyện mình đã gặp phải trong Vô thực vật chi kiếm.

Ngược lại chỉ giữ bí mật với mọi người, dáng vẻ đó trông vô cùng thần bí, nhưng Lôi Ân, một người nóng tính, nhìn thấy vậy mà lòng lại như kiến bò trên chảo nóng.

"Ngươi đừng có úp mở nữa được không?

Mau lên, ta sắp chết vì tò mò rồi." Lôi Ân lo lắng nói.

"Ta biết ngươi không giữ được bình tĩnh mà." Thương Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, sớm biết tên này phiền phức như vậy, cũng sẽ không chọn hợp tác với hắn.

"Không quan tâm nhiều như vậy, dù sao ta cũng không yếu ớt như ngươi nghĩ, chỉ là trước đó xảy ra một chút tình huống, bây giờ đã điều chỉnh tốt rồi, nếu đã muốn giao đấu, thì phải tiến hành đến cùng." Thương Thiên cầm Vô thực vật chi kiếm, chỉ vào mọi người mở miệng nói: "Nếu đã nóng lòng muốn đối đầu với ta như vậy, ta cũng có thể cho các ngươi kiến thức sức mạnh của ta." "Tên này lại nói khoác rồi, rõ ràng đã bị thương nặng như vậy, sao còn đủ sức đối phó với hai chúng ta chứ." Lúc này Lôi Ân đã cho rằng Thương Thiên bị thương rất nặng.

Thương Thiên lúc này lại muốn tiếp tục chiến đấu, với tính cách của Lôi Ân, hắn sẽ không đi đánh với một kẻ bị thương.

Trừ phi người đó là kẻ địch, nhưng rõ ràng bây giờ Thương Thiên là đồng đội, đã như vậy thì cũng không cần phải sống mái đến cùng, huống hồ từ đầu đến giờ cũng chỉ là đấu võ mồm với một tiểu bối mà thôi, giữa hai người cũng không có mâu thuẫn gì lớn.

Lôi Ân muốn tìm cách ngăn cản Thương Thiên tiếp tục chiến đấu.

"Ta không tham gia vào chuyện của hai người các ngươi, nếu ngươi muốn dạy dỗ tiểu bối này thì ta tự nhiên không cần xen vào hay khuyên can gì cả." Thương Thiên dở khóc dở cười, không ngờ chỉ vì

lúc nãy từng ở trong thế giới của Vô Thực Thể Chi Kiếm, khoảnh khắc ngắn ngủi đó lại khiến tên Lôi Ân này suy diễn ra nhiều chuyện như vậy.

Nhưng cũng chính vì cơ hội này mà hắn mới phát hiện ra Lôi Ân còn có một mặt không ai biết đến như thế, tuy bình thường rất đáng ghét, nhưng tấm lòng của y quả thực không tệ.

Điều này khiến Thương Thiên không khỏi có thêm vài phần hảo cảm với tên này.

"Tuy vẻ ngoài của tên này không vừa mắt cho lắm, nhưng quả thật là một người nhiệt tình." Thương Thiên bất giác lắc đầu trong lòng, cảm thấy Lôi Ân hình như đã quá coi thường mình.

Hắn cầm lấy Vô Thực Vật Thể Chi Kiếm, chém một nhát vào hư không.

Kiếm thứ nhất tỏ ra sắc bén vô cùng, mang theo khí thế lẫm liệt, so với sự va chạm giữa hai người trước đó cũng không hề thua kém, thậm chí trước mặt Lôi Ân, nó quả thực là một thần tích xuất thần nhập hóa.

Lôi Ân sau khi thấy một kiếm này không khỏi kinh hãi, một kiếm như vậy nếu không có hơn mười năm trầm luân trong kiếm đạo thì căn bản không thể nào lĩnh ngộ ra được kiếm khí sắc bén đến thế.

"Tên này quả nhiên đang ẩn giấu thực lực, không ngờ kiếm đạo của ngươi lại có tu vi đến mức này." Vừa kinh ngạc, Lôi Ân cũng trở nên không phục.

Dù sao trên con đường kiếm đạo, y vẫn có sự kiêu hãnh của riêng mình.

Cho dù đã thăng cấp thành đối thủ của Thương Thiên, nhưng kiếm đạo vẫn luôn là thứ y tự hào nhất.

Nếu hôm nay để tên này chiếm hết hào quang, chẳng phải điều đó có nghĩa là kiếm đạo của y đã thua kém hắn không ít sao?

"Quả nhiên tên này hễ nhắc đến kiếm là sẽ trở nên nghiêm túc hơn bất kỳ ai, tâm tư của ngươi còn dễ đoán hơn cả ta nữa." Thương Thiên thấy ánh mắt Lôi Ân bắt đầu có chút thay đổi, biết rằng tên này cuối cùng cũng đã bắt đầu nghiêm túc.

Chương 716

Mỗi khi y nghiêm túc, ánh mắt sẽ trở nên sắc bén, giống hệt như một thanh kiếm.

"Trong mấy trận chiến trước cũng vì ánh mắt như vậy mà ta càng quyết tâm hơn.

Nếu hôm nay bị ngươi hạ gục, điều đó có nghĩa là ta còn yếu đuối hơn ngươi." Trong mắt Thương Thiên cũng bùng lên ngọn lửa gọi là chiến ý.

Ở bên cạnh quan sát, Vương Quyền Thiên không có bất kỳ hành động nào, y biết rằng trong trận chiến cấp bậc này, mình không thể xen vào bằng bất kỳ thủ đoạn nào.

"Tên này lén lút học kiếm đạo từ lúc nào vậy, tại sao ta chưa từng biết bên cạnh mình lại có người có kiếm đạo như thế?

Trong mấy trận chiến trước, ngươi toàn dùng Vạn Tượng Thiên Công, ta còn tưởng kiếm pháp của ngươi không lợi hại bằng ta chứ!" Lôi Ân nói những lời này, trong mắt tràn ngập vẻ oán giận.

"Ta có chiêu át chủ bài, có cần phải nói cho ngươi biết không?" Thương Thiên nghe lời Lôi Ân, mí mắt không khỏi giật giật.

"Được lắm, tiểu tử, xem ra trước đây ta đã đánh giá thấp ngươi, ngươi vẫn luôn che giấu thực lực, nhưng vậy thì sao chứ?" Lôi Ân lúc này cuối cùng cũng thông suốt, nếu Thương Thiên không muốn tiết lộ thực lực, chắc chắn cũng có lý do của hắn.

Lôi Ân cũng không hỏi nhiều, như vậy sẽ tỏ ra quá nhiều chuyện.

Một kiếm khách kiêu ngạo như y, nếu tỏ ra quá nhiều chuyện sẽ làm mất hình tượng của mình.

Bề ngoài Lôi Ân tỏ ra không quan tâm đến hình tượng, nhưng trong lòng lại cực kỳ để ý đến đánh giá của người ngoài, nếu không mỗi lần bị người khác chọc tức, y đã không nổi trận lôi đình, thậm chí có lúc còn không màng địa vị mà quyết đấu với đám tiểu bối kia.

"Tâm tư của ngươi thật quá dễ đoán, nếu không phải trong trận chiến trước ngươi tỏ ra quá nóng vội, ta cũng không thể nào đoán được chiêu tiếp theo của ngươi là gì." Thương Thiên có chút bất đắc dĩ, Lôi Ân bây giờ đã nhắm vào hắn, muốn rút lui e rằng cũng là chuyện không thể.

Huống hồ bên cạnh còn có ba huynh đệ Vương Quyền của Tụ Hiền Sơn Trang đang quan sát trận chiến, nếu tỏ ra quá yếu đuối trước mặt đám tiểu bối này, e rằng thế hệ tu chân giả đi trước lại bị bọn họ coi thường.

Bọn tiểu bối này vốn trẻ người non dạ, nếu không cho chúng biết thế nào là "nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên", e rằng sau này chúng sẽ càng tự cao tự đại hơn.

"Hôm nay ta nể mặt mấy vị tiểu bối này mới giao đấu với ngươi.

Nhưng mà, cuộc giao đấu này không phải chính thức, ta chỉ ra ba chiêu thôi.

Nếu trong ba chiêu ngươi không đỡ được, sau đó ta cũng không cần phải tiếp tục chiến đấu nữa." Nêu ra tiền đề chiến đấu xong, Thương Thiên cũng không hề chậm trễ, chỉ muốn cho Lôi Ân biết lý do của trận chiến này.

"Đánh một trận mà cứ rụt rè co rúm?

Ta chỉ muốn đánh với ngươi một trận thôi, chuyện đơn giản như vậy sao phải làm cho phức tạp thế?

Ta cũng không hiểu ngươi muốn nói cái gì." Lôi Ân lúc này lại giả

ngu, trong lòng y biết rõ trận chiến này là cơ hội ngàn năm có một, nếu không nhân lúc này chiếm chút lợi thế, e rằng sau này sẽ không còn cơ hội như vậy nữa.

"Ngươi nghĩ ta sẽ trúng bẫy của ngươi sao?

Muốn đánh thì đánh, dù sao sau ba chiêu ta sẽ không ra tay nữa, tin rằng ngươi cũng sẽ không tiếp tục tấn công một khúc gỗ đâu nhỉ." Lôi Ân có đối sách của y, Thương Thiên cũng đã nắm rõ y muốn làm gì, tự nhiên rất hiểu tâm lý của y.

"Ngươi nói vậy thật vô vị, nếu ngươi đứng yên bất động, chẳng thà ta đi đánh với cọc gỗ còn hơn." Câu nói của Thương Thiên quả thực có hiệu quả với Lôi Ân.

Lôi Ân vốn luôn có tâm tư linh hoạt, lúc này cũng trở nên thành thật.

Cơ hội chiến đấu với Thương Thiên quả thực rất hiếm có, nếu không nắm chắc cơ hội lần này, e rằng Lôi Ân sẽ không bao giờ tìm được đối thủ như vậy nữa.

"Ngươi biết rõ ta muốn làm gì thì sao chứ, dù sao bây giờ ngươi cũng không làm gì được ta, đúng không?" Thương Thiên lúc này quả thực trở nên vô cùng đắc ý: "Nếu muốn mất mặt trước mặt đám tiểu bối này, ta cũng không cản." "Ngươi nói nhiều thế làm gì?

Mau ra chiêu đi, ta bây giờ đang nóng lòng muốn chiến đấu với ngươi, để xem sau trận chiến lần trước, ngươi đã trưởng thành đến mức nào rồi." Lôi Ân biết nếu cứ tiếp tục dây dưa với Thương Thiên, e rằng trận chiến này sẽ không có kết quả.

Thương Thiên giỏi nhất là chọc giận người khác, sau đó kéo dài cuộc tranh cãi, như vậy có thể tiếp tục trì hoãn trận đấu, cho đến khi đối phương không chịu nổi mà phải kết thúc.

Trước đó có rất nhiều trận đấu có thể diễn ra, nhưng vì cách làm của Thương Thiên mà hứng thú chiến đấu đã tan đi quá nửa.

Không khí chiến đấu khó khăn lắm mới vun đắp được, Lôi Ân không muốn để nó trôi đi vô ích.

Chương 717

Quan trọng hơn là bên cạnh có rất nhiều người đang chú ý, y và đám người này lại có không ít mâu thuẫn, nhân cơ hội này để cho bọn họ mở mang tầm mắt, cũng là để một lần nữa chứng minh uy phong của mình.

Lôi Ân cũng có những toan tính riêng, một là chiến đấu với Thương Thiên, hai là xây dựng hình tượng cao lớn uy mãnh trước mặt mấy tiểu bối này.

"Ta phải cho mấy tên tiểu bối không biết trời cao đất dày này biết, rốt cuộc ai mới là kẻ cầm trịch trong giới tu chân." Lôi Ân trong lòng đã có tính toán, khi nhìn vào mắt Thương Thiên cũng trở nên đầy ý vị sâu xa.

"Ngươi cứ tiếp tục khoe khoang cái danh kẻ cầm trịch giới tu chân đi, dù sao nếu ngươi muốn làm kẻ cầm trịch đó, ta cũng không cản đâu.

Nhưng tại sao lại cứ nhắm vào ta?

Rõ ràng tên Ly kia cũng có thể làm đối thủ của ngươi mà." Vẻ đắc ý trên mặt Lôi Ân gần như sắp tràn ra ngoài, Thương Thiên không khỏi lộ vẻ ghê tởm.

Chỉ có lúc này người ta mới tỏ ra đắc ý như vậy, dù sao hai người quen biết đã lâu, đối phương chỉ cần có một chút thay đổi nhỏ trên nét mặt cũng có thể nhận ra.

Có lẽ Lôi Ân sẽ không nắm bắt được những suy nghĩ nhỏ nhặt như vậy, nhưng tên đã lên dây không thể không bắn, Thương Thiên cũng không tiện tiếp tục từ chối.

Nếu cứ dây dưa, e rằng trong lòng mấy vị tiểu bối kia cũng sẽ tích tụ vô hạn sự khinh bỉ.

"Vậy thì ba chiêu, tuyệt đối không được vượt quá nhé.

Giới tu chân luôn coi trọng nhất là lời hứa, nếu ngươi vi phạm quy định lần này, chẳng phải sẽ không khác gì đám người của tổ chức thần bí kia sao." Sau khi nhắc nhở nhiều lần, Thương Thiên giơ Vô Thực Vật Chi Kiếm lên, đem toàn bộ linh lực của mình rót vào trong đó.

Trong nháy mắt, thanh kiếm trở nên sắc bén vô cùng, ánh sáng xanh u tối lại một lần nữa tỏa ra từ bên trong.

Trong khoảnh khắc đó, chỉ thấy toàn bộ bầu trời đều bị ánh sáng màu xanh u tối bao phủ, khiến mọi người có cảm giác như đang ở dưới đáy biển sâu thẳm.

"Gàoooo…." Tiếng gầm như hổ, tiếng rống như rồng, giữa đáy biển sâu thẳm, mọi người dường như đều nghe thấy âm thanh đó.

Chỉ riêng tư thế đã tỏ ra mạnh mẽ như vậy, không khỏi khiến trong lòng mọi người như có một tảng đá lớn đè nặng.

Đặc biệt là mấy tiểu bối có tu vi yếu ớt, khi tiếng rồng ngâm hổ gầm xuất hiện, họ gần như không thể thở nổi, chỉ cảm thấy lồng ngực tắc nghẽn, không thở ra hơi.

Không thể miêu tả cụ thể cảm giác lúc này, nhưng có thể khẳng định rằng thực lực của Thương Thiên tuyệt đối vượt xa bọn họ.

"Người có thể khiến phụ thân tự tay tặng loại lệnh bài này, xem ra cũng là một cao thủ tuyệt thế.

Nhưng những vị khách trong Tụ Hiền Sơn Trang của chúng ta đều là những người có danh tiếng trong giới tu chân, chỉ là trong số những người nổi danh năm đó, sao ta lại không thấy vị tiền bối này?" Vương

Quyền Thiên trong khi quan sát ý cảnh mà Vô Thực Vật Chi Kiếm thể hiện, trong lòng tràn ngập kinh ngạc, đồng thời cũng bắt đầu chú ý đến chiếc lệnh bài đeo bên hông Thương Thiên, đó chính là lệnh bài mà trang chủ Tụ Hiền Sơn Trang ban cho khách quý.

Người có được lệnh bài này, tức là khách quý của Tụ Hiền Sơn Trang, phải đối đãi bằng lễ nghĩa.

Khi gặp khó khăn, chỉ cần có lệnh bài này, người của Tụ Hiền Sơn Trang nếu ở gần nhất định sẽ dốc sức tương trợ.

"Đại ca hình như đã bỏ qua, lệnh bài đó rõ ràng là Thiên Tự Lệnh Bài cấp bậc cao nhất của chúng ta.

Người có thể nhận được lệnh bài này, nhất định là người có Vạn Tượng Thiên Công, tạo hóa cực cao." Vương Quyền Đạo cẩn thận hơn, lúc này phát hiện ra những hoa văn được khắc trên chiếc lệnh bài tinh xảo bên hông Thương Thiên.

"Không ngờ lại là Thiên Tự Lệnh Bài.

Trong Tụ Hiền Sơn Trang của chúng ta, người có được lệnh bài này không quá ba mươi vị, trong mười mấy năm qua, người sở hữu Thiên Tự Lệnh Bài mà ta từng gặp cũng chỉ có ba vị khách mà thôi." Vương Quyền Thiên có chút kích động, trong nhận thức từ nhỏ của y, người sở hữu Thiên Tự Lệnh Bài đều là những đại thần tung hoành trong giới tu chân.

Y cũng biết có một số đại thần hành sự kín đáo, không muốn bộc lộ thực lực.

Xem ra trước đó mình đã quá nóng vội muốn giao đấu với người ta, vô hình trung lại đắc tội với một vị đại thần như vậy.

Vương Quyền Thiên lập tức cảm thấy vô cùng áy náy.

"Lần này trở về, phụ thân nhất định sẽ trách phạt ta.

Nếu vị khách Thiên Tự này có chút xích mích với ta, phụ thân cũng sẽ không dễ dàng tha cho ta.” Trước đó lại tỏ ra vô lễ như vậy trước mặt một vị khách Thiên Tự.

Chương 718

Nghĩ đến cảnh tượng đó, y cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhưng sự đã rồi, muốn bù đắp chỉ có thể xem tâm tình của Thương Thiên.

Nhưng Thương Thiên cũng không tỏ ra quá kích động, từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh như một giếng cổ không gợn sóng, cũng không biểu lộ quá nhiều cảm xúc, chính vì vậy Vương Quyền Thiên mới không dám dễ dàng đoán mò tâm tư của hắn.

"Vị khách này chắc sẽ không so đo nhiều với ta, dù sao người cũng biết chúng ta chỉ là một đám tiểu bối mà thôi." Thấy đại ca của mình đang chìm trong bối rối, Vương Quyền Đạo không khỏi lên tiếng an ủi, tuy trong lòng y cũng có chút hoảng loạn, nhưng nói ra những lời này cũng chỉ để tâm thái của mình vững vàng hơn.

Bọn họ đại diện cho thế hệ trẻ của Tụ Hiền Sơn Trang, nếu tỏ ra quá rụt rè trước mặt đám người già, e rằng đám tiền bối kia lại bắt đầu trêu chọc.

"Nếu hai vị tiền bối còn kéo dài thời gian tranh cãi, ta phải về ngủ đây.

Thực lực của hai vị ta thấy cũng ngang tài ngang sức thôi." Vương Quyền Chính lúc này lại mở miệng.

"Tam đệ cũng không cần phải bộc lộ suy nghĩ của mình vào lúc này đâu.

Nếu để vị tiền bối kia có ấn tượng xấu đầu tiên về đệ, ta cũng không dễ giải thích." Vương Quyền Đạo nghe lời của Vương Quyền Chính, mí mắt không khỏi giật giật.

Tam đệ này tuy thiên phú không tồi, nhưng lại luôn tỏ ra lười

biếng, đại địch trước mắt mà vẫn giữ vẻ ung dung như mây trôi nước chảy.

Vương Quyền Chính không nổi bật, nhưng cũng không phải loại người có thể xem thường.

Ngược lại, y khiến Thương Thiên cảm thấy phải cảnh giác, vì Thương Thiên cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc từ trên người y.

Bảo vật trên người hắn đang mách bảo rằng Vương Quyền Chính này tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Người càng tỏ ra tùy tiện, thực ra trong lòng càng coi trọng mọi chuyện.

Bởi vì loại người này luôn cố ý che giấu thực lực, không để bản thân bị cuốn vào vòng xoáy đấu tranh môn phái.

Vương Quyền Chính tuy không tỏ ra xuất chúng, nhưng tuyệt đối là người khó đối phó nhất trong ba huynh đệ, vì trong mắt người ngoài y gần như không có điểm mạnh nào, nhưng cũng không có bất kỳ khuyết điểm nào.

Muốn tìm điểm đột phá từ trên người y gần như là chuyện không thể.

"Tụ Hiền Sơn Trang quả nhiên danh bất hư truyền, anh tài bối xuất.

Như vậy ta cũng tò mò, thực lực của trang chủ Tụ Hiền Sơn Trang rốt cuộc mạnh đến mức nào, không biết so với vị trưởng lão kia thì ai thắng ai thua?" Ba huynh đệ Vương Quyền tạm thời thu hút sự chú ý của Thương Thiên, nhưng hắn nhanh chóng lại tập trung vào đối thủ của mình là Lôi Ân.

So với ba huynh đệ, Lôi Ân tuy danh không kinh người, nhưng lại

là đối thủ của hắn.

Hai người giao đấu nhiều năm như vậy, nhưng đến bây giờ Thương Thiên vẫn không có sức mạnh tuyệt đối để áp đảo Lôi Ân.

Từ lần chia tay trước, y đã có không ít kỳ ngộ, Thương Thiên không biết y đã tu hành đến trình độ nào, nhưng hiện tại cũng không biết Lôi Ân rốt cuộc đã tu hành đến đâu.

Hai người cùng một điểm xuất phát, đã lâu không gặp, thực lực của cả hai đã tiến đến tầng thứ nào, đây là lần giao thủ đầu tiên sau thời gian dài như vậy, căn bản không biết đối phương đã xảy ra chuyện gì.

"Ta lại muốn xem ngươi có đỡ được một kích Vô Thực Vật Chi Kiếm của ta không.

Xem cho kỹ đây, chiêu thứ nhất, xem kiếm!" Khi Thương Thiên nói ra câu này, Vô Thực Vật Chi Kiếm trong tay hắn đột nhiên tỏa ra ánh sáng u tối hơn.

So với vẻ cổ phác trước đó, Vô Thực Vật Chi Kiếm hiện tại lại có thể mang đến cho người ta một cảm giác mênh mông vô tận.

Nếu không cẩn thận chìm sâu vào trong đó, ý thức e rằng sẽ nhanh chóng bị tiêu diệt bên trong.

Cũng chính là từ trong Vô Thực Vật Chi Kiếm mà hắn đã phát hiện ra một kỳ ngộ lớn khác, và nhanh chóng dung hội quán thông kỳ ngộ đó vào chiêu thức của mình.

Chiêu số mới chưa có tên, nhưng trong lòng hắn đã sớm có một hình mẫu sơ khai.

Bây giờ đang là lúc quyết đấu, trong trận chiến đầu tiên, cũng là để xem Lôi Ân sẽ dùng cách nào để đỡ lấy đòn tấn công đầu tiên của Vô Thực Vật Chi Kiếm.

“Kiếm này so với sức mạnh mà mấy tên tiểu bối kia thể hiện trước đó còn mạnh hơn nhiều, không hổ là đối thủ của ta.

Chương 719

Về phương diện kiếm đạo cũng được coi là một kỳ tài, nhưng vậy thì sao chứ?" Kiếm của Thương Thiên ngay từ lúc xuất ra đã khiến Lôi Ân kinh ngạc.

Trong số các đối thủ từng giao đấu, Thương Thiên là người để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho y.

Từ trong đó y cảm nhận được một loại kiếm ý đáng chú ý hơn trước, loại kiếm ý này cực kỳ hiếm thấy trong tất cả các kiếm tu, bởi vì y đi theo con đường nhất kiếm.

Bất luận đối thủ có mạnh mẽ đến đâu, chỉ cần dưới một kiếm, trong khoảnh khắc đó đều sẽ tan thành tro bụi, căn bản không có không gian để thao tác.

Kiếm mà Thương Thiên thể hiện lại mang đến cho y một cảm giác hoàn toàn khác, cảm giác đó giống như ý cảnh mà thanh kiếm của hắn thể hiện, khiến người ta cảm thấy bản thân đang ở trong một bầu trời sao mênh mông vô tận.

Nếu để ý thức quá chìm đắm vào trong đó, e rằng sẽ không chú ý đến việc kiếm khí của mình đã bị cuốn vào không gian thần bí kia.

Đây là một kiếm đã dung nhập cả một không gian vào trong đó.

Đây là một chiêu thức hoàn toàn mới mà trước đây chưa từng có, ngay cả Lôi Ân, người luôn tôn sùng kiếm đạo, cũng chưa từng sáng tạo ra được một chiêu như vậy.

Rõ ràng Thương Thiên đã đi tiên phong.

"Không có trong kiếm phổ.

Có thể dung nhập nhiều chiêu thức hoàn toàn mới vào trong đó,

người sáng tạo ra chiêu này nếu đạo hạnh không đủ cao, e rằng sẽ bị kiếm đạo phản phệ." Lôi Ân nhìn Thương Thiên với ánh mắt ngày càng giống như đang nhìn một con quái vật.

Chưa nói đến việc có thể dốc toàn lực đỡ được kiếm này hay không, chỉ riêng việc có thể sáng tạo ra một chiêu thức kỳ dị như vậy, đã đủ để áp đảo y về mặt khí thế.

Vẻ mặt của Thương Thiên vẫn bình tĩnh như giếng cổ, tuy trước đó đã bị thương không nhỏ, nhưng điều đó cũng không cản trở hắn thử nghiệm.

Chiêu mới nhất có thể để tên ngốc Lôi Ân này làm bạn luyện, cũng là một chuyện không tồi.

"Không ngờ trong thời gian ngắn như vậy lại có thể phát hiện ra trong Vô Thực Vật Thể có ẩn giấu một bảo vật tốt như vậy.

Xem ra sau khi đến Tụ Hiền Sơn Trang, ta phải nghiên cứu kỹ hơn mới được, nếu không để một thứ tốt như vậy trên người mà không tận dụng, chẳng phải là phung phí của trời sao." Sau một hồi suy nghĩ ngắn ngủi, hắn lại truyền linh lực của mình với một tư thái mạnh mẽ hơn trước vào trong đó.

Ánh sáng xanh u tối mà Vô Thực Vật dần dần tỏa ra càng thêm rực rỡ, khiến người ta nhìn vào cảm giác như một dải ngân hà chém xuống trước mặt mình.

"Chỉ riêng khí thế thôi đã mạnh mẽ đến vậy rồi, trong số những người ta từng giao thủ, ta, Vương Quyền Thiên, nguyện xưng ngươi là mạnh nhất.

Ta quả thực không phải là đối thủ của ngươi." Vương Quyền Thiên tắm mình trong hào quang của Thương Thiên, chỉ có thể thầm thốt lên một câu như vậy.

Kiếm ý mà Thương Thiên thể hiện là thứ mà y chưa từng thấy trước đây, gần như đã làm mới lại toàn bộ nhận thức của y.

Sau bao nhiêu năm luyện kiếm đạo, tất cả nhận thức trước đây đều bị lật đổ hoàn toàn, và y đã tiến vào một cảnh giới mới.

Đó là cảnh giới mà Vương Quyền Thiên chưa từng đạt tới, chỉ có người đạt đến cảnh giới đó trong kiếm đạo mới có thể được gọi là cao thủ.

Lôi Ân rõ ràng đã chạm đến ngưỡng cửa của cảnh giới đó.

Thương Thiên quả thực đã âm thầm leo lên đỉnh cao mà không ai hay biết.

Đến khi y lần đầu tiên thể hiện sức mạnh của mình trước mặt mọi người, ánh mắt của họ không nghi ngờ gì nữa đều tràn ngập sự kinh ngạc và khâm phục.

Kiếm ý của y đã hoàn toàn tiến vào một lĩnh vực khác.

Nhưng chỉ có Thương Thiên mới biết, nếu không có được Vô Thực Vật Chi Kiếm, y cũng không thể nào sáng tạo ra được kiếm ý như vậy.

Sự đột phá của Thương Thiên cũng chỉ diễn ra trong một khoảnh khắc, ngay cả chính y cũng không để ý, đến khi hoàn hồn lại, những người xung quanh đều đã phát hiện ra thực lực của y lại có tiến bộ.

Từ đầu đến cuối, chỉ có Thương Thiên là người nhận được thông tin chậm nhất, đối với y hiện tại, cảm giác sử dụng Vô Thực Vật Chi Kiếm chỉ là tương đối thuận tay mà thôi.

“Sức mạnh của Vô Thực Vật Chi Kiếm thật lợi hại, chỉ cần liên tục truyền linh khí vào trong đó, thân kiếm có khả năng trưởng thành theo hướng vô hạn.” Thương Thiên cảm thán, Vô Thực Vật Chi Kiếm còn có nhiều khả năng trưởng thành hơn nữa.

Chương 720

Có lẽ so với những thiên tài địa bảo kia, thực ra Thương Thiên thích một vũ khí có khả năng vô hạn hơn.

Chỉ cần không ngừng đầu tư tinh lực theo hướng đã định, Vô Thực Vật Chi Kiếm có thể sẽ phát triển theo một hướng hoàn mỹ hơn.

Vũ khí có tính trưởng thành là thứ mà hắn yêu thích, so với người bình thường, khi họ gặp được thần binh lợi khí, điều đầu tiên họ nghĩ đến là sở hữu nó.

Nhưng điều Thương Thiên nghĩ đến lại là làm thế nào để chế tạo nó tương xứng với thực lực của mình.

Hắn không chỉ quan tâm đến sự trưởng thành của bản thân, mà còn cả sự trưởng thành của trang bị bên cạnh.

Nếu đợi đến khi tiến vào một cảnh giới mới, lại phát hiện bên cạnh mình không có bất kỳ bảo vật nào có thể sử dụng, lúc đó sẽ rất khó xử.

Đây cũng là lý do tại sao các đại tông môn có thể thu hút được nhiều tu chân giả như vậy.

Tán tu bình thường không có bất kỳ thiên tài địa bảo nào, đều dựa vào một cỗ nghị lực, tu luyện trong dòng sông thời gian vô tận, căn bản không có bảo vật nào để dốc tài nguyên của mình vào bồi dưỡng.

Đại tông môn thì khác, thiên tài địa bảo và kỹ thuật của họ đều được truyền lại từ thế hệ trước, không chỉ có lịch sử lâu đời.

Sau khi được các thế hệ học giả hoàn thiện, chúng đã sớm trở nên mạnh mẽ vô cùng, đây cũng là lý do tại sao các đại tông môn trên thế

gian lại được mọi người hoan nghênh đến vậy, ngay cả một số tán tu tuyệt thế cũng phải đối đãi với họ bằng lễ nghĩa.

"Quả nhiên tán tu như ta không thể thường xuyên thay đổi bảo vật của mình.

Loại bảo vật có thuộc tính trưởng thành này càng thích hợp với ta hơn." Thương Thiên sau khi hiểu ra Vô Thực Vật Thể Chi Kiếm có khả năng phát triển vô hạn, trong lòng tràn ngập kích động vô hạn.

Theo năng lực của hắn xuất ra, dần dần tăng lên, ánh sáng đó càng rực rỡ hơn.

Trong khoảnh khắc đó, nó gần như sắp chiếu sáng cả bầu trời, sinh vật trong phạm vi mười mấy mét đều có thể thấy ánh sáng chói lòa dần dần bùng nổ.

Thương Thiên gần như không thể tưởng tượng được nếu linh lực của mình còn lớn hơn trước, nếu đem toàn bộ năng lực của mình rót vào trong đó, ánh sáng đó rốt cuộc sẽ biến thành như thế nào?

Dù cho linh lực mà hắn xuất ra hiện tại cũng đã đạt đến một mức độ cực kỳ đáng sợ, gần như đã tiêu hao hết một nửa linh lực.

Vô Thực Vật Thể Chi Kiếm lại có thể chịu được lực lượng cuồng bạo như vậy của hắn, nếu là những bảo vật trước đó, e rằng đã sớm không chịu nổi, bị áp lực lớn như vậy làm hỏng mất rồi.

Vô Thực Vật Thể Chi Kiếm lại không hề tỏ ra yếu ớt như vậy, bảo vật này dù sao cũng là thứ hắn đã vào sinh ra tử lấy ra từ di tích, nếu không có một chút cường độ nào, chẳng phải đã uổng phí công sức sao?

"Ban đầu ta nghĩ tên này cũng không có gì đặc biệt, nhưng nếu đề nghị này của ta mà bị các đại môn phái biết được, sau này họ sẽ coi ta như một cái chậu châu báu, giam cầm ta lại." Với thực lực hiện tại,

hắn vẫn chưa đạt đến mức có thể ngạo thị quần hùng.

Nếu thể chất này bị người khác phát hiện, hắn sẽ chỉ bị người khác khống chế, không có bất kỳ phương hướng phát triển nào.

Những người thèm muốn thực lực của hắn tuyệt đối sẽ không để hắn trưởng thành, ngược lại chỉ càng hạn chế sự phát triển của hắn, sau đó lợi dụng thể chất này để mang về các loại thiên tài địa bảo.

"Lòng người hiểm ác, trưởng lão nói không sai.

Nhưng trưởng lão có thể giao thứ này cho ta, xem ra người cũng đã nhìn thấu mọi sự tồn tại đằng sau, mới có thể yên tâm giao bảo vật cho ta như vậy." Thương Thiên nhớ lại những trải nghiệm trong mấy ngày qua, thực sự có chút cảm thán.

Sau một thời gian dài như vậy, hắn không quên những chuyện đã gặp phải trong hành trình đó, cũng chính vì vậy mà kiếm tâm của hắn càng thêm vững chắc, thực lực cũng bắt đầu có tiến bộ.

Nếu không phải vì điều đó, e rằng đến bây giờ hắn vẫn chưa giác ngộ, chưa biết mình nên gánh vác trách nhiệm gì, tự nhiên cũng sẽ không đi đến bước này.

Hắn đem toàn bộ ý niệm đó rót vào Vô Thực Vật Thể Chi Kiếm.

Ý cảnh mà nó thể hiện ra càng thêm rực rỡ, gần như còn đáng sợ hơn cả khi bảo vật xuất thế, nhưng đồng thời sức mạnh xuất hiện trong đó cũng sẽ càng đáng sợ hơn.

Ba huynh đệ Vương Quyền có tu vi tương đối yếu ở hiện trường gần như đã phải lui ra khỏi chiến trường.

"Nếu tiếp tục ở lại đây, e rằng chỉ riêng cổ kiếm khí đó cũng có thể nghiền nát chúng ta thành tro bụi trong khu vực này." Vương Quyền Thiên sau khi dẫn hai huynh đệ lui đến khu vực an toàn, không khỏi cảm thán một phen.

“Có thực lực như vậy, sao còn sợ tổ chức thần bí chứ?” Ba huynh đệ không hẹn mà cùng rơi vào trầm tư, không hiểu tổ chức thần bí trong miệng họ rốt cuộc là môn phái nào, tại sao lại khiến hai vị tiền bối đều mong đợi như vậy.

Chương 721

Nhưng trong nhận thức của họ, thế lực lớn nhất gần đây, ngoài Tụ Hiền Sơn Trang ra, chính là cái gọi là Diêm La Điện.

Diêm La Điện cũng đối đầu với Tụ Hiền Sơn Trang.

Trong mười mấy năm kể từ khi Tụ Hiền Sơn Trang được thành lập, đã xảy ra vô số lần xung đột với Diêm La Điện, nhưng cuối cùng vì công pháp của họ cao thâm hơn, nên mới áp đảo được Diêm La Điện.

Trong trận đại chiến mấy ngày trước, cả hai bên đều tổn thất không ít thực lực, đặc biệt là lão đại của Diêm La Điện.

Chỉ vì một chút sơ suất, đã bị trang chủ Tụ Hiền Sơn Trang đánh chết, từ đó Diêm La Điện bị tổn thương nguyên khí, cũng bước vào trạng thái nghỉ ngơi hồi phục, trong nhiều năm như vậy cũng không xuất hiện.

Hiện tại thông tin mà ba huynh đệ biết được cũng chỉ có bấy nhiêu, họ có chút lo lắng, không biết thế lực thần bí khiến hai vị tiền bối đều cảm thấy khó nhằn rốt cuộc mạnh đến mức nào.

"Một thế lực có thể khiến cả hai vị tiền bối đều cảm thấy sợ hãi, vạn nhất họ thấy được ý cảnh này mà đến đây, chẳng phải chúng ta sẽ như cá nằm trong chậu sao?

Nếu ta rơi vào tay kẻ địch, e rằng hai vị tiền bối cũng tự lo không xong." Sau khi suy nghĩ một chút, Vương Quyền Thiên mới hiểu ra tình cảnh của mình hiện tại đã trở nên cực kỳ gian nan.

Điều này khiến y cảm thấy sự ngây thơ trước đó của mình thật nực cười, chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà đã đi một vòng trước quỷ

môn quan.

Nhưng khó khăn lắm mới có thể ra khỏi Tụ Hiền Sơn Trang một chuyến, nếu bảo y ngoan ngoãn trở về cũng là chuyện không thể.

"Nhị ca, đại ca, dị tượng kia trông giống như thần khí trong truyền thuyết vậy…" Trong khi hai huynh đệ kia đang chìm trong suy tư, Vương Quyền Chính lại không hề hoang mang, bắt đầu quan sát xem kiếm khí mà Thương Thiên ngưng tụ rốt cuộc có hình dạng gì.

Sau khi Vương Quyền Chính suy nghĩ ngắn gọn, mới phát hiện ra kiếm khí mà Thương Thiên thể hiện ra giống hệt như Vô Thực Vật Thể được gia tộc lưu truyền miệng.

Chưa kịp chia sẻ những gì mình thấy với hai huynh đệ, Thương Thiên đã rót hơn một nửa linh lực của mình vào Vô Thực Vật Thể Chi Kiếm.

"Tên này không phải là muốn giết ta đấy chứ, lại dùng một chiêu đáng sợ như vậy.

Xem ra ta không dùng thủ đoạn át chủ bài của mình thì không thể nào đỡ được lần này rồi." Nhìn sức mạnh mà Thương Thiên thể hiện ra, tròng mắt Lôi Ân gần như sắp rơi xuống đất.

"Ta muốn nhanh chóng giải quyết trận chiến này, để tránh chúng ta tiếp tục trì hoãn, đợi đến khi đến Tụ Hiền Sơn Trang thì đã quá muộn rồi, không phải ngày mai còn phải tiếp tục truy tra động tĩnh của thế lực thần bí kia sao." Thương Thiên cũng không có ý định hạ sát thủ với Lôi Ân, chỉ muốn thử xem sức mạnh của Vô Thực Vật Thể Chi Kiếm rốt cuộc đã đạt đến mức độ đáng sợ nào.

Hắn cũng cố ý khóa mục tiêu của Vô Thực Vật Thể vào một nơi tương đối xa, căn bản không thể nào gây ra tổn thương quá lớn cho Lôi Ân.

Lôi Ân làm sao biết được suy nghĩ của Thương Thiên, y chỉ cảm thấy mình sắp bị Thương Thiên dồn vào tuyệt cảnh.

Trong tất cả những lời lẽ mà Thương Thiên thể hiện trước đó, y không hề cảm thấy Thương Thiên có bất kỳ ý đùa giỡn nào.

Huống hồ y đã khoác lác như vậy, cũng không thể nào chịu thua nhanh như thế được, nếu không, hình tượng kiếm si mà y đã xây dựng trong lòng Thương Thiên từ trước đến nay e rằng sẽ sụp đổ trong khoảnh khắc này.

Chuyện liên quan đến tính mạng của mình, nhưng đây cũng là lần đầu tiên y thấy một kiếm ý mạnh mẽ như vậy.

Trong số tất cả các đối thủ từng đối đầu trước đây, y chưa từng thấy một hiện tượng rực rỡ như vậy.

Trong khoảnh khắc, ngọn lửa trong lòng y cũng bùng cháy, quyết định tiếp tục chiến đấu với Thương Thiên.

“Kiếm ý mạnh mẽ như vậy là lần đầu tiên ta thấy, kiếm ý mạnh nhất trước đây của ta cũng không thể nào so sánh được với sức mạnh mà ngươi thể hiện ra lúc này.” Nói đến đây, mí mắt Lôi Ân không ngừng giật giật.

Chỉ là giao đấu với tên này thôi, nhưng tên Thương Thiên này vì sợ phiền phức mà đã dùng hạ sách này.

Dùng ra kiếm ý mạnh mẽ như vậy, quả thực là đang sinh tử quyết đấu mà, nhưng đây rõ ràng không phải là sinh tử quyết đấu, vậy tại sao lúc này lại thi triển ra kiếm ý mạnh mẽ như vậy?

Lôi Ân không hiểu rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu, nhưng có thể khẳng định rằng, nếu không dốc hết sức mình, trận chiến này e rằng sẽ kết thúc với phần thắng thuộc về Thương Thiên.

Chính vì Lôi Ân hiểu rõ điều này, uy áp từ trên người Thương

Thiên trước mặt y càng trở nên nặng nề hơn.

Y cảm thấy lồng ngực mình như có một tảng đá lớn đè nặng, sức mạnh truyền đến từ đó gần như khiến y không thể thở nổi.

“Tên này không còn đùa giỡn với ta như trước nữa rồi.

Chương 722

Xem ra Thương Thiên cũng đã động thật, nhưng điều này lại hợp ý ta, nếu không ta cứ nghĩ ngươi đang nương tay.

Không ngờ bây giờ ngươi đã thực sự coi ta là đối thủ của ngươi!" Lôi Ân trong khoảnh khắc này chỉ cảm thấy, trong lồng ngực dường như có một cỗ sức mạnh sắp phun trào, quét sạch mọi sự bối rối trong lòng trước đó, toàn bộ sức mạnh của cơ thể dường như đều trào dâng trong khoảnh khắc đó, chỉ cảm thấy sức mạnh tràn ngập tứ chi bách hài, và đang với tốc độ cực nhanh bồi dưỡng cơ thể của y.

Trong khoảnh khắc nguy hiểm nhất, y lại lâm nguy không loạn mà đột phá cảnh giới hiện tại, đạt đến một cảnh giới hoàn toàn mới.

Môn phái của họ đều có một niềm tin, rằng chưa đến lúc cuối cùng, tuyệt đối không bao giờ dễ dàng từ bỏ.

"Không hổ là Lôi Ân, lại có thể trong tình huống nguy hiểm mà lĩnh ngộ ra kiếm ý mạnh mẽ.

Không hổ là người vẫn luôn đối đầu với ta.

Ta bây giờ thừa nhận sức mạnh của ngươi, nhưng tất cả những điều này tuyệt đối không phải là thứ ngươi có thể đỡ được bây giờ." Thương Thiên thừa nhận ý chí chiến đấu hiện tại của Lôi Ân, nhưng cũng hiểu rõ, nếu thực sự dùng đòn tấn công này lên người y, không ngoài dự đoán thì toàn bộ linh lực của Lôi Ân sẽ vì đòn này mà cạn kiệt, và bước vào một trạng thái cực kỳ suy yếu.

Đến lúc đó, nếu những người của tổ chức thần bí kia tìm đến cửa thì sẽ rất phiền phức.

"Xem ra cảnh giới của tiền bối đã khác với chúng ta, nên mới

cuồng vọng như vậy, cũng là vì chúng ta quá trẻ người non dạ mà thôi." Vương Quyền Thiên nhìn Vương Quyền Đạo, lúc này trên mặt y không còn chút khí thế cuồng vọng ban đầu nữa.

Vương Quyền Thiên, từ khi ra khỏi Tụ Hiền Sơn Trang, gần như chưa gặp phải sóng to gió lớn nào, nhưng kiếm mà Thương Thiên thể hiện ra lúc này đã thực sự làm mới lại tất cả ấn tượng của y, đạt đến một mức độ kinh nghiệm mà y chưa từng thấy.

Làm thế nào một người có thể dung nhập một chiêu kiếm như vậy vào trong ý cảnh chứ, trong số những người có mặt, y là người đầu tiên lĩnh ngộ được điều này.

"Khách Thiên Tự thật mạnh mẽ.

Chúng ta không nên tiếp tục ở đây lười biếng nữa, đi quan sát phong cảnh phía trước đi, để tránh lúc nào đó bị cuốn vào lãnh địa của họ mà bị nghiền thành tro bụi, lúc đó sẽ không có ai khóc cho chúng ta đâu." So với đại ca và nhị ca của mình, Vương Quyền Chính thực sự không quan tâm đến bất kỳ mối quan hệ nào hiện tại, trong mắt y chỉ có tính mạng của mình, thậm chí không muốn dính líu vào trận chiến này.

Y chỉ muốn có thể lười biếng thêm một chút, lười biếng thêm một chút.

Dù sao ở trong gia tộc, ngoài tu luyện ra thì chỉ có cuộc sống thường ngày, cuộc sống như vậy y đã sớm quen rồi, ngược lại ra ngoài lại không có tâm trí để tiếp tục tranh hùng nữa.

"Tam đệ, tuy ta biết đệ lười, nhưng lười đến mức này cũng không nên dùng vào lúc này chứ?

Vạn nhất một cú tấn công không cẩn thận bay về phía chúng ta, chẳng phải chúng ta đều toi đời sao." Vẻ mặt mà Vương Quyền Chính

thể hiện ra khiến mí mắt Vương Quyền Đạo không khỏi giật giật, nhưng y cũng không tìm được lời nào để quở trách tam đệ này, lời của y quả thực không sai.

"Ta cảm thấy vị tiền bối này căn bản không nhắm mục tiêu vào chúng ta, hơn nữa một người có thể dùng ra một tuyệt chiêu mạnh mẽ như vậy, chắc chắn cũng sẽ không thể không khống chế được kiếm ý của mình mà tiêu diệt luôn cả chúng ta." Vương Quyền Chính khi nói những lời này, quay lưng về phía hai ca ca của mình, nhưng ở phía bên kia, y đã mở ra Thiên Nhãn.

"Dao động tinh thần truyền đến từ đó, lại có thể nhìn trộm được nơi mà sát ý của ta đang chỉ đến." Trong khoảnh khắc Vương Quyền Chính mở Thiên Nhãn, Tầm Thú Giới của Thương Thiên đã báo cho hắn biết mình đã bị khóa chặt.

Nhưng cảm giác này không có bất kỳ ý định giam cầm nào.

Thiên Nhãn của Vương Quyền Chính khóa chặt hắn, cũng không có bất kỳ ý định gây thương tổn nào, hắn có thể cảm nhận được Thiên Nhãn chỉ là một loại pháp thuật cảm tri.

"Thiên Nhãn này khá giống với Chỉ Số Quan Hệ mà ta từng thấy trước đây.

Thực ra ta không biết đường lối của ba huynh đệ này tại sao lại kỳ quái như vậy, lại dùng những công pháp tu luyện không cùng một loại." Sau khi tò mò một chút về ba huynh đệ, tâm tư của Thương Thiên hoàn toàn bị Lôi Ân trước mắt thu hút.

Lôi Ân khi rơi vào đường cùng, cuối cùng cũng bùng nổ tiềm năng của bản thân, đạt đến một cảnh giới hoàn toàn mới, đồng thời lúc này cũng sử dụng ra kiếm chiêu của mình, trong tay y bùng nổ một trận ánh sáng màu vàng kim.

Ánh sáng vàng kim trong khoảnh khắc bùng nổ, gần như sắp che lấp đi ánh sáng u tối mà Thương Thiên tỏa ra.

Trong khoảnh khắc đó, hai luồng ánh sáng đồng thời xuất hiện, gần như mỗi bên chiếm một phương, sắp chiếm cứ cả bầu trời.

Hai vị đại thần đang đấu pháp ở đó, đồng thời cũng cảm nhận được một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt đang đến gần.

Động vật xung quanh như thấy ma, tứ tán bỏ chạy, không dám tiếp tục ở lại trung tâm của chiến trường này.

Bất luận là sinh linh nào cũng không dám tiếp tục ở lại trung tâm chiến trường.

Ở trung tâm chiến trường, từng trận sóng xung kích liên tục truyền ra, gần như sắp làm chấn động cả não bộ.

Chương 723

Nếu ở lại nơi này lâu, dư chấn từ trận chiến của hai người trong khoảnh khắc có thể tiêu diệt toàn bộ những sinh vật yếu ớt.

Ba huynh đệ Vương Quyền đã sớm rời khỏi đây.

So với những sinh linh có khả năng cảm tri yếu ớt, ba huynh đệ Vương Quyền đã sớm bước một bước trên con đường tu tiên.

Đương nhiên họ sẽ có phán đoán của mình, dư chấn từ trận chiến của hai người không phải là thứ mà cấp bậc của họ có thể ngăn cản được.

Với thực lực của họ, nếu tiếp tục ở lại đây, sẽ phải trả một cái giá rất lớn, cái giá phải trả mỗi giây cũng không phải là thứ họ có thể gánh nổi.

"Không hổ là đối thủ của ta, ánh sáng vàng kim gần như sắp che lấp được ánh sáng của Vô Thực Vật Chi Kiếm, chỉ là ta lại muốn xem ánh sáng vàng kim này rốt cuộc là hữu danh vô thực, hay là hàng thật giá thật." Sức mạnh của Vô Thực Vật Chi Kiếm, Thương Thiên cũng rất rõ ràng.

Trong số tất cả các bảo vật mà hắn từng có được, cũng chỉ có Tầm Thú Giới mới có thể so sánh được với Vô Thực Vật Chi Kiếm.

Loại bảo vật như vậy thường là thứ có thể gặp nhưng không thể cầu.

Nó có thể tùy ý biến hình, mang lại cho Thương Thiên tác dụng lớn hơn.

Hiện tại hắn muốn dùng kiếm chiêu đối chiêu với Lôi Ân, nên mới biến Vô Thực Vật Thể thành Vô Thực Vật Chi Kiếm.

Nếu Thương Thiên muốn, hắn có thể biến thứ này thành vô số hình thái, đồng thời cũng có thể ban cho nó các loại linh hồn khác nhau, cũng có khả năng trưởng thành vô hạn.

Một món thần binh lợi khí vừa tay như vậy, Thương Thiên không thể nào từ bỏ.

Trong quá trình sử dụng, Thương Thiên càng ngày càng yêu thích món vũ khí này.

"Ngươi nói cũng nhẹ nhàng quá nhỉ.

Vậy thì hãy xem thử kiếm chiêu của ai lợi hại hơn đi.

Ai mà không biết nói khoác chứ?

Ta cũng có thể nói vài câu, nhưng kiếm si lúc đó cũng chỉ có mình ta thôi nhỉ?

Không biết bây giờ ngươi có theo kịp tiến độ của ta không?" Lôi Ân tự nhiên không muốn thua kém Thương Thiên.

Dù cho hiện tại Thương Thiên có nhỉnh hơn một chút, nhưng trên con đường kiếm đạo, Lôi Ân đã tu hành sớm hơn Thương Thiên, y không tin mình sẽ thua nhanh như vậy.

Ánh sáng vàng kim đó trong nháy mắt lao tới, biến thành một thanh đại kiếm dài trên bầu trời.

Lôi Ân nắm lấy thanh đại kiếm đó, đem linh lực của mình và tư thái gấp trăm lần rót vào trong đó, gần như đã đạt đến mức không tiếc chi phí.

Để có thể đỡ được một kích của Thương Thiên, y cũng đã tốn không ít công sức.

Cách đối chiến không tiếc chi phí này khiến Thương Thiên rất tán thưởng Lôi Ân.

Cũng chính vì vậy mà hắn mới thích chiến đấu với y.

Thương Thiên mỗi lần chiến đấu với Lôi Ân, đều có thể cảm nhận được ý chí chiến đấu từ tận đáy lòng.

Ý chí chiến đấu đó là do Lôi Ân mang lại, cũng chỉ có người như vậy mới có thể khiến hắn nảy sinh một chút ý nghĩ đối chiến.

Nếu là người khác, e rằng hắn không có tâm tư dây dưa.

Chỉ có Lôi Ân, mỗi lần đều là trong tình huống này, hắn mới nguyện ý chiến đấu với y.

Thương Thiên biết Lôi Ân khác biệt với mọi người, chính vì sự khác biệt đó mới mang lại cho y sức mạnh lớn như vậy, chống đỡ y tiếp tục tiến về phía trước.

Trên con đường tu thân, nếu không có một đối thủ có thể sánh ngang với mình, sẽ không bao giờ có thể kích phát được tiềm năng của bản thân, không bao giờ biết được giới hạn của mình ở đâu, có lẽ đến cuối cùng, cũng chỉ là một con cá mặn mà thôi.

Chương 724

"Vậy thì xem cho kỹ đây, đòn này của ta không phải là thứ có thể tùy tiện đỡ được đâu.

Nếu đỡ không tốt, ngươi sẽ bị trọng thương đấy.

Ngươi đã xác định rõ là muốn đỡ lấy một chiêu này của ta chưa?" Trước khi sử dụng kiếm chiêu, vì không phải là tử đấu, Thương Thiên cũng không thể nào hạ sát thủ.

Chính phái cũng có quy tắc của mình, tương tự tà đạo cũng có quy tắc của mình.

Tuy quy tắc không hoàn toàn giống nhau, nhưng đều cơ bản tuân thủ một nguyên tắc, đó là trong tình huống chiến đấu như vậy, phải luôn đáp lại ý kiến của đối phương.

"Ngươi cũng quá coi thường ta rồi nhỉ.

Một thanh kiếm ngay cả lưỡi kiếm cũng không thấy rõ, đối với Hoàng Kim Đại Kiếm của ta thì có tác dụng gì chứ?

Đạp Phá U Minh Hoàng Tuyền Kiếm không phải là thứ để đùa đâu!" Khi y vừa dứt lời, ánh sáng trên người lại càng thêm rực rỡ, trong khoảnh khắc đó như một mặt trời nhỏ giáng xuống mặt đất, thiêu đốt mặt đất.

Cây cỏ xung quanh đều bị thiêu cháy, ngay cả những ngọn cỏ non nhất cũng bị bốc hơi nước.

Khí trường bùng nổ trong khoảnh khắc đó là thứ mà Thương Thiên chưa từng thấy.

Thương Thiên cực kỳ tán thưởng, sức mạnh mà Lôi Ân thể hiện ra, hắn cũng không muốn ngắt lời y lúc này.

Theo nhận thức của Thương Thiên, trong tình huống hiện tại, sức mạnh cần có chỉ cần đạt đến một mức độ nhất định, sẽ gây ra sự cộng hưởng của trời đất, huống hồ thanh kiếm của y cũng là Hoàng Tuyền Kiếm cực kỳ thượng thừa.

Một cảnh tượng tuyệt đẹp hiện ra trước mắt hắn, Lôi Ân đứng ở trung tâm, chắp tay sau lưng, một thân áo đen càng tăng thêm vài phần khí thế túc sát, trước mặt mọi người hiện ra một hình ảnh thi sơn huyết hải.

Lôi Ân một mình đứng đó nhìn xuống chúng sinh, mặt không biểu cảm, nhưng thanh kiếm trong tay lại lóe lên ánh vàng kim, như đã thu hoạch vô số linh hồn.

Trong Hoàng Tuyền Kiếm, có vô số linh hồn đang gào thét, nhưng lại giống như đang tôn vinh vị vua duy nhất của mình.

Vương quyền tuy thuộc về minh phủ, nhưng thanh kiếm này lại là thanh kiếm mà chỉ có vua của cả minh phủ mới xứng đáng sử dụng.

"Ý cảnh mà ngươi thể hiện ra không tệ nha.

Tu chân giả bình thường khi gặp phải ý cảnh này, e rằng đã sớm sợ đến tè ra quần, vội vã rời khỏi đây rồi nhỉ." Thương Thiên hài lòng gật đầu, đây mới giống đối thủ của hắn, cuối cùng cũng khiến hắn nảy sinh một chút tâm tư có thể tiếp tục chiến đấu.

Dị tượng như vậy cũng không phải là thứ mà người bình thường có thể sở hữu.

Kiếm chiêu của Lôi Ân thể hiện ra mạnh nhất vào lúc đó, khi y dốc toàn bộ linh lực của mình vào khoảnh khắc đó, trời đất chỉ còn lại duy nhất thanh kiếm đó tồn tại, ngay cả Vô Thực Vật Chi Kiếm mạnh mẽ dưới tình huống dốc toàn lực cũng trở nên ảm đạm thất sắc.

"Một đòn này của Lôi Ân không đơn giản đâu, thật sự đã dốc toàn

lực rồi.

Nếu có chút tâm tư quan sát xung quanh, cũng sẽ không phát hiện ra rằng ngươi căn bản không nằm trong phạm vi ngắm bắn của ta nhỉ." Thương Thiên lắc đầu, nếu Lôi Ân đã đạt đến trình độ này, Vô Thực Vật Chi Kiếm dù mạnh đến đâu, cũng không thể nào cứ thế mà phớt lờ kiếm chiêu của y.

"Ta thấy Hoàng Tuyền Kiếm có thể gây ra cộng hưởng trời đất, vậy thì Vô Thực Vật Thể Chi Kiếm của ta gọi là Thương Thiên Kiếm đi." Thương Thiên trong khi quan sát thiên địa dị tượng do Lôi Ân gây ra, đột nhiên nghĩ đến Vô Thực Vật Chi Kiếm của mình, dường như chưa từng đặt cho nó bất kỳ cái tên nào.

Thấy Hoàng Tuyền Kiếm sắp khiến mình đau đầu, nếu ngay cả Vô Thực Vật Chi Kiếm thật sự không có tên, chẳng phải cũng đã rơi vào thế hạ phong sao?

Ngay lúc đó, Thương Thiên quyết định đặt cho Vô Thực Vật Chi Kiếm một cái tên.

Thương Thiên nghĩ, kiếm đã thuộc về mình, vậy thì không bằng dùng tên của mình để ban cho nó một ý nghĩa hoàn toàn mới.

Nghĩ đến đây, Thương Thiên tiếp tục quan sát ý cảnh của Lôi Ân.

Lôi Ân đang ở trong Hoàng Tuyền, có vô số đội quân khô lâu đang đến gần.

Lôi Ân đối mặt với những đội quân khô lâu này, trên mặt lại không hề có chút sợ hãi, ngược lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, như đã sớm quen với cảnh tượng này.

Y rút ra Hoàng Tuyền Kiếm, nhẹ nhàng vung một cái, lại xé rách một vết nứt trên bầu trời, sau khi bầu trời minh phủ bị phá vỡ, một trận cuồng phong cuốn tới từ vết nứt đó, tiếp theo là một lực hút cực

mạnh, dường như muốn hút mọi thứ xung quanh vào trong vết nứt.

Chương 725

Một phần lớn đội quân khô lâu sau khi đi qua vết nứt đã bị hút vào trong đó, không còn thấy bất kỳ tung tích nào nữa.

Làm xong tất cả những điều này, Lôi Ân đã tiêu diệt hơn một nửa đội quân khô lâu, nhưng y lại không hề để tâm, như thể đã lặp lại chuyện này vô số lần.

Y rút ra Hoàng Tuyền Kiếm, chỉ nhẹ nhàng vung một cái, một đòn xung kích cực mạnh lan ra trong khoảnh khắc đó, như một viên sỏi ném vào mặt nước, lập tức dậy lên vô số sóng gợn.

Đội quân khô lâu như lúa mạch bị cắt, từng mảng từng mảng ngã xuống.

Lôi Ân ở trong đó chỉ đang thu hoạch những sinh mạng này mà thôi.

Ý cảnh như vậy cũng đang báo hiệu rằng kiếm ý của Lôi Ân cực kỳ sắc bén bá đạo, gần như đã đạt đến mức không gì cản nổi.

Lôi Ân cũng không muốn tiếp tục thua kém người khác, Thương Thiên cũng có suy nghĩ như vậy, nên vào khoảnh khắc cuối cùng khi Lôi Ân triển khai ý cảnh, hắn cuối cùng cũng sử dụng toàn bộ sức mạnh của mình.

"Mọi người phải xem cho kỹ đòn này của ta, nếu không cứ để người khác xem ý cảnh của ngươi mãi, cũng cảm thấy nhàm chán rồi đúng không?

Ý cảnh vàng chóe như vậy, mắt ta nhìn cũng thấy hơi khó chịu." Thương Thiên lúc này mở miệng, bắt đầu trêu chọc Lôi Ân.

Lôi Ân nghe xong, cơ mặt giật giật.

“Ta có thể lĩnh ngộ ra ý cảnh như vậy đã là lợi hại rồi, ít nhất cũng mạnh hơn tên vẫn luôn đứng bên cạnh châm ngòi thổi gió như ngươi không ít.

Nếu có thể, ngươi triệu hồi ra một ý cảnh như vậy cho ta xem đi.” Nghe Thương Thiên trêu chọc như vậy, Lôi Ân lập tức tức giận, thậm chí nảy sinh ý nghĩ muốn chém chết Thương Thiên.

Nếu không phải còn phải dựa vào hắn để tìm ra bộ mặt thật của tổ chức thần bí, e rằng Lôi Ân đã sớm đại chiến với hắn 300 hiệp.

“Ngươi vừa rồi rõ ràng là muốn chém ta đúng không?

Hành động đó quá rõ ràng rồi.” Thương Thiên cảm nhận được, trong khoảnh khắc đó trong lòng Lôi Ân đã lóe lên một tia sát ý.

Sát ý đó thể hiện ra quá rõ ràng, Thương Thiên không cần dùng năng lực của mình để dò xét cũng có thể cảm nhận được ánh mắt của Lôi Ân không đúng, đó quả thực là ánh mắt muốn giết người.

“Giữa ta và ngươi cũng không có thù sâu oán lớn gì đúng không?

Chỉ trêu chọc một câu, có đến mức đó không?” Thương Thiên đầy vạch đen trên trán.

May mà mấy tên tiểu tử kia đã rời khỏi đây, nếu để mấy tiểu bối nghe được cuộc nói chuyện của hai người, e rằng tam quan của họ đều sẽ vỡ nát.

Không chỉ vậy, hình tượng cao lớn thần bí mà họ đã xây dựng trong lòng, sau khi biết được sự thật, e rằng cũng sẽ sụp đổ.

Thương Thiên hiểu rõ mối quan hệ trong đó, đã sớm phóng ra uy áp của mình, ép đi những tên có mắt nhìn xa trông rộng này.

Lôi Ân thì không nghĩ nhiều như vậy, điều y theo đuổi là trong ba chiêu đánh bại Thương Thiên, để dập tắt uy phong của hắn.

“Âm Dương Ngũ Hành, Nhật Nguyệt Càn Khôn.

Ta chi sở kiến, ta chi sở tâm, thiên hạ đệ nhất, vô vãng bất lợi!” Môi Thương Thiên khẽ động, chậm rãi thốt ra bí quyết mà hắn đã học được.

Sau khi bí quyết được ngâm xong, những văn tự thần bí và cổ xưa được khắc lên trên Thương Thiên Kiếm.

Những văn tự đó tuy có một kết cấu nhất định, nhưng dù mọi người có quan sát thế nào cũng không thể đọc hiểu được ý nghĩa trong đó, dù có dốc toàn bộ sức lực để giải mã cũng không thể nào phá giải được.

Huyền bí ẩn giấu trong đó cũng là điều không thể, vì nó đến từ truyền thừa của thượng cổ Đại Đế, cũng chỉ có người nhận được truyền thừa của thượng cổ Đại Đế mới có thể sở hữu sức mạnh như vậy.

Nhiều văn tự như vậy gia trì lên Thương Thiên Kiếm, Thương Thiên Kiếm cuối cùng trong khoảnh khắc đó, ánh sáng u tối đã trở nên rực rỡ hơn.

Chỉ là lúc này, ý cảnh đó đã xảy ra thay đổi, chỉ thấy một con côn trùng khổng lồ từ đáy biển lao ra, lập tức hóa thành đại bàng lớn, lao lên mây xanh.

Trên mây xanh, đôi cánh của đại bàng bắt đầu bùng cháy, biến thành một con phượng hoàng.

Chương 726

Phượng hoàng bay lên trời, trong đó dường như có tiếng hổ gầm vượn hú.

“Không ngờ kiếm ý của ta lại đạt đến trình độ này, thật có chút kinh ngạc.

Truyền thừa của thượng cổ Đại Đế cũng cực kỳ không đơn giản nha.” Thương Thiên chỉ đơn giản sử dụng truyền thừa của thượng cổ Đại Đế mà thôi, không ngờ lại mang đến gia trì mạnh mẽ như vậy, vượt ngoài dự liệu của hắn.

Đến khi con phượng hoàng đó lao lên mây xanh, cuối cùng toàn bộ ý cảnh đều hiện ra trước mắt mọi người.

Một cảnh tượng dải ngân hà rực rỡ đột nhiên xuất hiện trước mắt mọi người, che lấp đi ánh hào quang của Hoàng Tuyền Kiếm.

“Ngay cả khi Hoàng Tuyền Kiếm đã thi triển toàn bộ sức mạnh, cũng không thể nào so sánh được với uy lực của Thương Thiên Kiếm, thật quá bá đạo rồi.” Lôi Ân sau khi chứng kiến sức mạnh của Thương Thiên Kiếm, không khỏi chép miệng kinh ngạc.

Một thanh kiếm bá đạo như vậy, hắn mới thấy lần đầu.

Mặc dù trước đó khi tiến vào bí cảnh, hắn cũng từng thấy chiêu thức tương tự, nhưng được thi triển một cách sống động ngay trước mắt thế này thì đúng là chưa từng thấy.

“Trời ạ, một kiếm gần như xóa nhòa cả màu sắc của thương khung.

Không ngờ một người trông nho nhã tùy hòa như vậy lại có được khí phách bá đạo đến thế.” Vương Quyền Thiên không dám tin mà

lẩm bẩm.

Hắn cũng là một kiếm tu, có thể thấu hiểu được vài phần ảo diệu trong đó, khác với những người chỉ theo đuổi sự lợi hại của chiêu thức.

Kiếm đạo mà Thương Thiên theo đuổi tuyệt đối không đơn giản như vậy, hắn coi trọng kiếm đạo hơn bất kỳ ai, không biết sau này sẽ phát triển thành một con đường như thế nào.

Hắn tập trung toàn bộ tâm trí vào việc tu hành kiếm đạo, dùng sức mạnh này để không ngừng tiếp nhận và va chạm với thiên đạo thần bí.

Chính vì đã chứng kiến được một tia sức mạnh của Thượng Cổ Đại Đế, lại trải qua những ngày đêm tu luyện không ngừng, hắn mới có thể ngộ ra được kiếm đạo như vậy, cũng chỉ là nắm bắt được một chút ý tứ ảo diệu của vị Thượng Cổ Đại Đế kia mà thôi.

Sức mạnh đó đã đủ để đứng ở đỉnh cao trong giới kiếm tu hiện tại, cho dù có là hiện tượng bá đạo đến đâu cũng không thể tu luyện ra được dù chỉ một tia khí tức bá đạo như thế, bởi vì nó thuộc về vị Thượng Cổ Đại Đế thần bí kia.

Vị Thượng Cổ Đại Đế ấy có lẽ là một nhân vật thống lĩnh một phương, đã sớm vũ hóa đăng tiên.

Đó mới thật sự là cảnh giới của thần linh.

Cũng không biết ở trong thế giới siêu phàm đó, truyền thừa của vị Thượng Cổ Đại Đế ấy đã phát triển đến mức nào, hiện tại hắn mới chỉ lĩnh ngộ được một phần của truyền thừa không trọn vẹn đó mà thôi.

Nhưng dù chỉ tu luyện một phần không hoàn chỉnh, cũng đủ để khiến Lôi Ân như hổ thêm cánh.

Ý cảnh của cả hai va chạm vào nhau, gần như muốn nghiền nát tất cả.

Thảm cỏ xanh bao phủ mặt đất gần đó đột nhiên biến mất, những gợn sóng do linh lực của hai người tạo ra va chạm kịch liệt.

Cây cối xung quanh bị chấn động, lá cây bị khí thế của hai người chấn cho xào xạc.

Những tu chân giả cấp cao hơn như ba huynh đệ Vương Quyền có thể cảm nhận được năng lượng đáng sợ sinh ra từ sự va chạm khí tức của hai người.

Nếu có ai đứng ở trung tâm chiến trường, e rằng sẽ bị nghiền thành bột mịn ngay tức khắc.

Ngoại trừ Vương Quyền Chính, hai người còn lại đều không thể nhìn rõ sự ảo diệu tồn tại bên trong, thứ đã ngăn cản mọi thứ xung quanh can thiệp vào trận chiến.

Thiên Nhãn của Vương Quyền Chính quả thực đã nhìn ra ngay từ đầu, linh lực của hai người đã bao phủ toàn bộ khu vực đó.

"Nếu có kẻ nào dám tiến vào, năng lực của cả hai người đều đủ sức nghiền nát những kẻ muốn tiếp cận." Vương Quyền Chính không khỏi thở dài.

Quan khí chi thuật của Vương Quyền Chính vừa hay có thể lợi dụng Thiên Nhãn để phán đoán chính xác tình hình, nhận ra những nơi có dấu hiệu bất thường để từ đó phán đoán cục diện toàn bộ chiến trường.

Không giống hai vị ca ca chuyên về tấn công, hắn lại có thiên hướng phòng thủ.

Trong mắt người thường, Vương Quyền Chính quả thực thua kém hai người anh của mình không ít, nhưng chính vì những thủ đoạn

phòng thân này mà hắn không bao giờ chịu thiệt trong bất kỳ trận chiến nào.

Chương 727

Dù vậy, hắn cũng không thể cứ mãi khiêm tốn như vậy được.

"Ta nhớ vị đạo trưởng kia từng nói, Thiên Nhãn này có lẽ sẽ có một kiếp nạn trong vận mệnh của ta.

Nhưng bao năm qua ta đều sống rất kín đáo, làm sao có kẻ nào phát hiện ra điều bất thường chứ?" Vương Quyền Chính không hiểu nổi, tại sao người đã ban cho hắn Thiên Nhãn trong mộng lại đưa ra một lời tiên tri kỳ quái như vậy.

Nhưng chuyện gì cũng phải cẩn thận, cho dù chỉ là một kiếm chiêu trông có vẻ không đáng kể, hắn cũng phải dốc hết tinh lực để chú ý.

Về phía Thương Thiên, kiếm khí của hai người va chạm vào nhau trong chốc lát.

Một luồng kiếm khí cực kỳ bá đạo, một luồng kiếm khí vô cùng sắc bén, dường như muốn nghiền nát mọi thứ lại gần.

Hư không xung quanh vì trận chiến của hai người mà bị vặn vẹo dữ dội, dường như cả không gian cũng trở nên bất ổn, gần như sắp bị xé rách.

Vào lúc linh lực của cả hai đạt đến đỉnh điểm, hư không đã bị xé ra một vết nứt rất lớn, giống như bị một bàn tay vô hình cào rách một đường, khiến người ta nhìn mà thấy kinh hãi.

"Tên này rốt cuộc là quái vật gì vậy?

Tại sao đến giờ vẫn không có dấu hiệu nào cho thấy sẽ bại trận?" Lôi Ân khổ sở duy trì kiếm chiêu, không ngừng rót linh lực của mình vào đó để kiếm khí trở nên mạnh hơn, nhưng phía Thương Thiên lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Sau một hồi lâu gia trì, ngay cả Lôi Ân cũng cảm thấy mệt mỏi, trong đầu không khỏi nảy sinh ý định từ bỏ.

Nhưng nếu Thương Thiên không thu tay trước, e rằng tính mạng của hắn cũng khó giữ.

Tuy nói còn núi xanh thì không sợ thiếu củi đốt, nhưng nếu hình thần câu diệt thì làm gì có chuyện đông sơn tái khởi.

Cũng không biết đám tiểu bối kia đang ở đâu, nếu để chúng thấy bộ dạng chật vật của hắn lúc này, không biết sẽ đánh giá thế nào.

"Hừm, tên này vẫn chưa chịu từ bỏ.

Ta vốn không hề nhắm kiếm khí vào người hắn, vậy mà hắn lại cứ cố chấp chống đỡ." Thương Thiên không khỏi lắc đầu.

Đối mặt với sự nghiền ép tuyệt đối về thực lực, Lôi Ân vẫn tiếp tục đối kháng.

Nếu dùng phương pháp đặc biệt, có lẽ Lôi Ân đã có thể chọn cách bỏ chạy, nhưng lần này cả hai đều đồng lòng đề xuất đơn đấu.

Nếu đã vậy thì không còn đường lui, chỉ có thể tử chiến đến cùng.

Chỉ là hắn cũng không ngờ Lôi Ân lại kiên trì đến vậy, không hề bỏ cuộc.

"Tinh thần này quả là đáng quý, chỉ tiếc hôm nay gặp phải ta, ngươi đã định trước sẽ ngã ngựa ở đây." Nếu là trước đây, Thương Thiên tuyệt đối sẽ không tiếp tục kéo dài trận đấu với Lôi Ân, vì không có sức mạnh tuyệt đối đồng nghĩa với việc trận chiến sẽ biến thành một cuộc chiến tiêu hao.

Trong tình huống linh lực bản thân không đủ dồi dào, hắn có thể sẽ bị tiêu hao hết và bại trận.

Điểm yếu của Lôi Ân cũng rất rõ ràng, trong một trận chiến kéo

dài, Lôi Ân có thể sẽ trở nên cực kỳ nóng nảy vì mãi không có kết quả.

Trước đây, khi chiếm được ưu thế, tên này đã vì sự cuồng ngạo của bản thân mà bị Thương Thiên nắm được điểm yếu, từ đó nhận một đòn chí mạng.

Thương Thiên hiểu rõ, sau khi đột phá, hắn đã không còn là kẻ tầm thường ngày xưa, thực lực đã tiến lên một cảnh giới hoàn toàn mới.

Lôi Ân của trước kia tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

Dù trước khi nhận được truyền thừa của Thượng Cổ Đại Đế trong bí cảnh, thực lực của Thương Thiên không mạnh mẽ đến vậy, nhưng khi đối mặt với Lôi Ân cũng không đến nỗi rơi vào thế hạ phong.

Nhưng tên Lôi Ân này lại giống như một tảng đá cứng đầu, dù có đập thế nào cũng không tỉnh ngộ.

Một khi đã nhận định chuyện gì, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ, cứ như vậy kéo dài nhịp điệu trận đấu.

“Nếu Lôi Ân thật sự muốn kéo dài nhịp điệu trận đấu, mình tuyệt đối không thể tiếp tục đối đầu trực diện với hắn.

Chương 728

Nếu hắn có thể đột phá tạm thời, mình cũng có thể đỡ được đòn tiếp theo." Đòn tấn công của Thương Thiên không nhắm vào Lôi Ân, nên hắn hiểu rõ xác suất Lôi Ân né được đòn này là rất lớn, cho dù hắn có chọn cách đỡ đòn.

Với thể chất của Lôi Ân, việc né tránh đòn tấn công mang lại tác dụng phụ này không phải là chuyện khó.

Ngược lại, hắn có thể dễ dàng miễn nhiễm tác dụng phụ do sức mạnh cổ xưa kia mang lại, nhanh chóng điều chỉnh lại nhịp điệu và phản công.

Mới chỉ là chiêu đầu tiên, Thương Thiên đã gần như dùng hết toàn lực, mục đích không gì khác ngoài việc kết thúc trận chiến trong thời gian ngắn nhất.

Tiếp tục dây dưa với Lôi Ân tuyệt đối không phải là thượng sách, việc chữa thương cũng cần có thời gian.

"Nếu cứ thế này, ta chợt quên mất vết thương trên người mình rồi..." Thương Thiên nhất thời cảm thấy đau đầu, hắn đưa tay sờ lên bụng, nơi từng cơn đau dữ dội đang truyền đến.

Đó là vết thương cũ khi hắn rời khỏi di tích kia, do chạm phải cơ quan mà để lại.

Kết quả vừa ra đòn không bao lâu đã gặp Lôi Ân.

Trước mặt hắn, Thương Thiên chỉ nhắc đến việc mình bị thương, chứ không hề tiết lộ vết thương nặng đến mức nào.

Vừa rồi khi điều động toàn bộ linh lực để tung ra một đòn, thực ra đã làm hao tổn linh lực trong cơ thể.

Dưới cường độ chiến đấu cao, vì sử dụng quá nhiều linh lực, vết thương cũ đã bị ảnh hưởng.

Hắn chỉ có thể dùng một tay duy trì tư thế cầm Thương Thiên Kiếm, tay còn lại thì ôm lấy bụng.

"Lần này có chút khó giải quyết rồi." "Xem ra tiền bối cũng bị thương không nhẹ, vậy mà vẫn có thể duy trì được trận chiến cường độ cao như vậy, không hổ là tấm gương cho chúng ta.

Chỉ là không biết mấy vị đại ca của ta có thể làm được đến mức này không nhỉ." Vương Quyền Chính hứng thú nhìn hai người anh của mình, lời lẽ trêu chọc vô cùng rõ ràng.

Vương Quyền Thiên và Vương Quyền Đạo nghe xong lời của Vương Quyền Chính, cơ mặt không khỏi giật giật.

Tên em trai này đúng là không nhắc đến ấm trà nào thì thôi, cứ nhằm vào ấm trà nứt mà nhắc.

Dù đã lâu như vậy, cái tính cách độc miệng của nó vẫn không hề thay đổi, ngay cả lúc này cũng không quên trêu chọc.

"Ngươi lại nhìn ra được tiền bối Thương Thiên bị thương từ đâu vậy?

Dù từ nhỏ khả năng quan sát của ngươi đã cực kỳ nhạy bén, nhưng tiền bối Thương Thiên rõ ràng đang chiếm thế thượng phong mà, phải không?" Vương Quyền Đạo lúc này bất mãn với sự châm chọc của Vương Quyền Chính, liền bắt đầu đấu khẩu với tam đệ.

Khác với Vương Quyền Thiên, tính cách của Vương Quyền Đạo không hề hòa nhã, mà lại thể hiện một mặt cực kỳ ngang tàng.

Khi ở cùng huynh đệ, thường là hắn khởi xướng một việc gì đó.

Mặc dù vậy, trong ba huynh đệ, Vương Quyền Chính và Vương

Quyền Đạo lại cực kỳ không hợp nhau.

Chỉ là nể mặt Vương Quyền Thiên, nên hai người bình thường đều kiềm nén tính khí của mình, không ra tay đánh nhau.

Lúc này, hai người lại xuất hiện bất đồng.

"Ta tự nhiên có thần thông của mình, chẳng lẽ nhị ca không có át chủ bài sao?

Ta không tin ngươi thật sự chỉ có bấy nhiêu thủ đoạn, còn không bằng một tu chân giả bên ngoài." Vương Quyền Chính dùng giọng điệu cực kỳ mỉa mai nói với Vương Quyền Đạo.

Vương Quyền Đạo vốn như một thùng thuốc súng, bị Vương Quyền Chính châm ngòi liền lập tức bùng nổ.

"Tuy ta biết ngươi có thần thông tương tự quan khí chi thuật, nhưng ta lại muốn xem trận chiến của hai người họ rốt cuộc là tiền bối Thương Thiên chiến thắng, hay tiền bối Lôi Ân bại trận.

Ta đặt cược như vậy đấy.

Nếu ta cược thắng, ngươi có thể tùy ý chọn một món pháp bảo trên người ta." Vương Quyền Đạo lúc này đã bị Vương Quyền Chính chọc giận.

Chương 729

“Thôi đi ca ca, mấy món pháp bảo trên người huynh ta không dám dùng đâu.

Đánh đánh giết giết vốn không hợp với ta, nhưng bức tranh chữ trong phòng huynh phải thuộc về ta đấy.” Vương Quyền Chính lập tức tính toán.

“Ba tên này còn có tâm tư cá cược ở đó.” Thương Thiên có thuận phong nhĩ, nghe được nội dung cuộc nói chuyện của ba người, khóe miệng không khỏi giật giật.

Tuy thực lực của Vương Quyền Chính xếp cuối trong ba người, nhưng thần thông của hắn lại thuộc hàng đầu.

Thương Thiên cũng không ngờ Vương Quyền Chính lại có thuật quan khí tương tự như vậy, chỉ là không có vật thể vô hình nên mới có thể xu cát tị hung.

“Tuy quan khí chi thuật vốn kỳ diệu vô cùng, nhưng ta vừa ra ngoài đã gặp được thần thông tương tự, liệu có liên quan gì đến vị đại năng trong bí cảnh gần đây không?” Thương Thiên chợt nghĩ, chắc hẳn có mối liên hệ nào đó, nhưng hiện tại hắn đang giao đấu với Lôi Ân đến mức giằng co, cũng không có nhiều tâm tư để nghĩ đến những chuyện này.

Ý niệm đó chỉ lóe lên trong đầu hắn rồi bị cắt đứt.

Hắn có thể cảm nhận được Lôi Ân đã đạt đến cực hạn, đem toàn bộ linh lực của mình xuất ra ở mức tối đa.

Linh lực cuồn cuộn rót vào Hoàng Tuyền Kiếm, tức thì thanh kiếm phát ra ánh sáng vàng chói lòa.

Cảnh tượng minh phủ trở nên rực rỡ hơn, gần như một lần nữa bắt đầu bào mòn Thương Thiên Kiếm.

Vô số bộ xương khô lại bắt đầu tràn lên, tấn công bức tranh ý tượng Ngân Hà mà Thương Thiên thi triển.

Nhưng Thương Thiên cũng không hề hoảng hốt.

Bức tranh ý tượng Ngân Hà kia vô cùng mạnh mẽ, gần như có thể sánh ngang với pháp bảo thượng thừa.

Đương nhiên sẽ không vì mấy bộ xương khô của Lôi Ân mà dễ dàng bị phá hủy.

Phượng hoàng đang bay lượn trong dải ngân hà đột nhiên biến thành Cửu Đầu Kim Ô, dưới chân đạp lên hai quả cầu lửa.

Chỉ thấy Cửu Đầu Kim Ô đột nhiên phun ra lửa, trực tiếp nhấn chìm đội quân xương khô kia.

Ngọn lửa nóng rực lóe lên, đội quân xương khô liền hóa thành tro bụi, không để lại một chút dấu vết nào.

"Ấn tượng này mạnh mẽ hơn ta tưởng, xem ra trước đó ta đã đánh giá thấp dị tượng của ngươi rồi.

Vậy thì ta không thể dễ dàng bỏ cuộc được." Lôi Ân khi thấy ý tượng do Thương Thiên thi triển mang theo sức mạnh cuồng bạo vô cùng, hắn biết rằng vào khoảnh khắc ý tượng của mình được thể hiện ra, hắn đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.

Hắn đã dồn bảy thành linh lực của mình vào ý tượng do mình tạo ra, nhưng vẫn không có hiệu quả tốt, không thể áp chế được ý tượng Ngân Hà của Thương Thiên.

"Có thể thi triển ra ý tượng hùng vĩ như vậy, đạo tâm chắc hẳn cũng cực kỳ vững chắc.

Khi tầm mắt của ta còn ở giữa trời đất, ngươi đã đặt tầm mắt của mình ra toàn vũ trụ.

Cũng khó trách đạo tâm của ngươi lại vững chắc đến thế, là ta thua rồi." Lôi Ân không khỏi thầm kinh ngạc, nhưng cũng hiểu rằng nếu thật sự thất bại, cũng là do liên quan đến đạo tâm.

Về mặt đạo tâm, Thương Thiên đã vượt qua hắn.

Dù Lôi Ân không muốn thừa nhận, cũng phải chấp nhận kết quả này.

Thương Thiên nhìn rõ tình thế khó xử mà Lôi Ân đang đối mặt, liền nói: "Đây chỉ là một trận giao đấu đơn giản thôi, không cần thiết phải dồn hết tâm huyết vào phương diện này, chẳng phải là lãng phí tinh lực sao?

Ta thấy nên thu tay lại đi." Thương Thiên xua tay ra hiệu cho Lôi Ân dừng tấn công, nhưng Lôi Ân dường như không nghe thấy.

Hắn chỉ chăm chăm nhìn vào dị tượng rồi nói: "Trong từ điển của ta không có hai chữ nhận thua.

Trừ khi ngươi đánh bại ta ở đây, hoặc khiến ta không thể đỡ được chiêu tiếp theo, nếu không trận quyết đấu này chưa kết thúc." Sự kiên định của hắn lúc này gần như vượt qua cả tưởng tượng của Thương Thiên.

Nhưng không còn cách nào khác, nếu đã chọn tiếp tục chiến đấu, hắn phải dùng hết toàn bộ sức mạnh của mình, nếu không cũng không xứng với trận quyết đấu mà Lôi Ân đã chuẩn bị kỹ lưỡng như vậy.

Chương 730

Nghĩ đến đây, Thương Thiên không khỏi thở dài.

"Nếu Lôi Ân đến phút cuối cùng vẫn không muốn từ bỏ, ta bây giờ mà còn giữ lại thực lực, chẳng phải sẽ bị người ta chê cười sao." Nghĩ đến đây, Thương Thiên không muốn giữ lại bất kỳ điều gì nữa, hắn đã hiểu mình nên làm gì tiếp theo.

"Ta thấy như vậy cũng tốt, nhưng hiện tại xem ra dị tượng của ta mạnh hơn một chút." Nói đến đây, khóe miệng Lôi Ân không khỏi nhếch lên, hắn rót chín thành linh lực của mình vào trong đó.

Tức thì, vô số đội quân xương khô như thủy triều tràn lên, gần như che kín cả bầu trời.

Những đội quân xương khô đó, len lỏi vào mọi ngóc ngách, nhanh chóng xâm thực bức dị tượng Ngân Hà.

"Mỗi người đều có át chủ bài, nhưng chỉ dựa vào điểm này mà muốn đánh bại ta sao?" Thương Thiên tức thì gầm lên một tiếng, khí thế trên người tăng lên đến cực hạn.

Theo tiếng gầm giận dữ, bức dị tượng Ngân Hà sau lưng hắn cũng bắt đầu phản công.

Cửu Đầu Kim Ô phun ra từng luồng lửa, những ngọn lửa đó như sông hồ biển cả, trút xuống, trong nháy mắt nghênh đón đội quân xương khô.

Những đội quân xương khô sau khi bị ngọn lửa thiêu rụi lại không hề nản lòng, mà hết lớp này đến lớp khác chồng lên.

Cảnh tượng chiến đấu của hai bên có thể nói là cực kỳ kịch liệt.

Nhưng vào lúc đó, cả hai đều cảm nhận được sức mạnh của mình

đã tích tụ đến cực hạn, nếu không sử dụng ra, có khả năng sẽ bị sức mạnh phản phệ.

Thương Thiên không dám chậm trễ, hai tay giơ cao Thương Thiên Kiếm, sau đó hóa thành một luồng sáng, trực tiếp chém xuống.

Một nhát chém trực tiếp bổ tan đội quân xương khô, nghiền nát dị tượng của đối phương.

"Thương Thiên quả nhiên lợi hại, chỉ một đòn đã đánh tan dị tượng của ta." Lôi Ân không khỏi lắc đầu.

Dị tượng đạt đến trình độ này đã không thể chống đỡ được nữa, dù không muốn thừa nhận, hắn quả thực đã đến bờ vực của thất bại.

"Chỉ thiếu một chút nữa thôi.

Nếu trong khoảng thời gian trước đó ta không lơ là luyện tập, cũng sẽ không rơi vào tình cảnh này." Lôi Ân lắc đầu, vào khoảnh khắc dị tượng bị đánh tan, hắn biết mình không còn cơ hội chiến thắng nào nữa.

Kiếm ý của hắn đã được giải phóng toàn bộ, cùng với khí thế do Thương Thiên Kiếm tạo ra, cũng đủ để đánh tan toàn bộ năng lực của hắn.

Chính vì lý do này, hắn không có ý định ra tay nữa.

"Ngươi nghiêm túc quá rồi sao?

Ta vốn không hề có ý định hạ sát thủ, ngươi nhập tâm quá sâu rồi…" Thương Thiên thấy Lôi Ân tỏ ra bộ dạng chấp nhận số phận, không khỏi lắc đầu.

Trên chiến trường chính diện, đây là lần đầu tiên hắn đánh bại Lôi Ân.

Nhưng đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm nhận được một luồng sức

mạnh khác đang tiếp cận với tốc độ cực nhanh.

Điều này khiến hắn không khỏi đề cao cảnh giác, luồng khí tức này mang lại cảm giác vô cùng quen thuộc, dường như là của Ly.

“Nếu đã vậy, không bằng thuận nước đẩy thuyền để ngươi nhận một chiêu này.” Dù sao kiếm khí cũng không có chỗ để giải phóng, hắn liền phóng kiếm khí của mình về phía có luồng khí tức đang đến gần.

Thương Thiên nhắm vào vị trí có luồng khí tức quen thuộc nhất, tung ra một kiếm tuyệt thế.

Chỉ thấy một luồng pháo sáng gần như đạt đến tốc độ vượt qua ánh sáng, lao về phía vị trí của luồng khí tức đó.

Khi Thương Thiên vung Thương Thiên Kiếm ra, cùng lúc đó, ngọn núi lớn ở phía xa phát ra một tiếng nổ dữ dội, và biến mất ngay tức khắc.

Bụi bặm mù trời theo năng lượng do vụ nổ tạo ra, tứ tán bay đi.

Ở những nơi cách xa ngọn núi, cũng cảm nhận được chấn động như động đất.

Chương 731

“Sức mạnh thật đáng sợ.

Trong trận chiến lâu như vậy, ta chưa từng thấy ngươi có thể giải phóng ra sức mạnh lớn đến thế.

Chỉ là tại sao không nhắm mục tiêu vào ta?” Lôi Ân sau khi kiếm khí của mình bị nghiền nát, đã hoàn toàn mất đi sức chống cự, cũng không hề phản kháng, chỉ lẳng lặng chờ đợi Thương Thiên ra tay.

“Lôi Ân nhà ngươi, rốt cuộc xem ta là loại người gì vậy?

Chúng ta đâu phải kẻ thù, tại sao phải hạ sát thủ chứ?

Đây chỉ là một trò đùa thôi, ngươi có vẻ nghiêm túc quá rồi đấy.” Thương Thiên nhìn Lôi Ân với vẻ mặt khinh bỉ.

Tên Lôi Ân này nhập tâm quá sâu rồi, mới nghĩ đến những chuyện sâu xa như vậy.

Chỉ vì một trận giao đấu mà làm học sinh bị trọng thương thì đúng là được không bù mất.

Nghe đến đây, biểu cảm của Lôi Ân dần dần từ không hiểu chuyển sang kinh ngạc, sau đó cảm thấy có chút xấu hổ: “Hình như đúng là một trận tỷ thí thôi, ta hình như đã quên mất, vì quá chìm đắm vào trong đó…” Bây giờ, trong lòng Lôi Ân chỉ tràn ngập sự xấu hổ vô tận.

Mặc dù hắn cũng không vì quá nghiêm túc mà coi trận chiến này như một cuộc tử đấu, nhưng quả thực nếu không tập trung tinh thần cao độ như vậy, hắn không thể nào đột phá trong thời gian ngắn như thế.

Kể từ lần trước chia tay Thương Thiên, hắn chưa từng tham gia

một trận chiến nào khó khăn, trên đường đi đều thuận buồm xuôi gió, đến nỗi kiếm đạo của hắn cũng không hề tiến bộ.

Lần này bị dồn vào đường cùng, hắn đột nhiên lĩnh ngộ được kiếm ý của mình, và thi triển ra một dị tượng.

Thông qua dị tượng của Thương Thiên, hắn cũng nhìn ra được kiếm đạo của mình nên đi theo hướng nào.

Bởi vì trước mặt hắn có một hình mẫu thực tế như vậy, hà cớ gì phải đi nhiều đường vòng.

Nghĩ đến đây, Thương Thiên chỉ về phía ngọn núi vừa phát nổ ở phía xa, mở miệng nói với Lôi Ân: "Dùng cảm tri lực của ngươi đi, cảm nhận kỹ xem nơi đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." "Ta hiện tại cũng không cảm giác có gì bất thường cả…" Lôi Ân có chút không nghe theo lời của Thương Thiên, nhưng vẫn phóng thần thức của mình ra ngoài.

Chỉ thấy thần thức của hắn vượt qua ba ngọn núi, trong cùng một lúc đã đến được đích.

Ở đó, hắn cảm nhận được khí tức của sinh linh, đó tuyệt đối không phải là khí tức của động vật, mà là của tu chân giả thực thụ.

"Ta ở đây đang làm mưa làm gió, vậy mà lại có kẻ muốn đục nước béo cò.

Nếu cứ để yên như vậy, tên đó sẽ nghĩ rằng ta sợ hắn đấy." Thương Thiên nói.

Trận chiến giữa Thương Thiên và Lôi Ân sớm đã không phải là cấp độ mà người bình thường có thể can thiệp.

Tên Ly kia quả thực giống như một con ruồi không đầu bay loạn xạ.

Dù đã rời khỏi bí cảnh, hắn vẫn không chịu buông tha.

Thương Thiên cũng không hiểu mình đã đắc tội với hắn ở đâu.

“Lại dám cứ mãi gây rối với ta.” Trong vòng vài giây ngắn ngủi, Thương Thiên đã dùng thần thức phát hiện ra luồng khí tức quen thuộc kia, quả thực là từ trên người Ly.

“Gây rối?

Chẳng lẽ có người truy đuổi đến đây sao?” Lôi Ân hỏi với vẻ mặt không hiểu.

“Chỉ là xuất hiện một chút sự cố ngoài ý muốn thôi, không đủ để ngươi bận tâm.

Chúng ta nên giải quyết chuyện trước mắt đã.” Thương Thiên thuận miệng nói với Lôi Ân một câu như vậy, nhưng việc cần phải điều tra bây giờ là chuyện về tổ chức thần bí kia.

Có lẽ những người trong Tụ Hiền Sơn Trang gần đó có thể dò hỏi được một chút thông tin về tổ chức thần bí này.

Thương Thiên tin như vậy.

Chương 732

Sau một hồi giải thích, sự chú ý của Lôi Ân đã thành công bị Thương Thiên chuyển hướng.

"Thôi, mặc kệ là ai, dưới đòn tấn công mạnh mẽ như vậy, e rằng cũng không có sinh vật sống nào dám ở lại đâu." Lôi Ân nghĩ đến đây, liền nhanh chóng buông bỏ mọi lo lắng trong lòng.

Hắn cũng đang vội muốn báo thù cho đồng đội của mình, người đồng đội quý giá kia cũng vì chuyện này mà chết.

Nếu không tiếp tục truy sát, kiếm đạo của hắn cũng sẽ bị ảnh hưởng nhất định.

Huống hồ đối với người thẳng tính như Lôi Ân, trong mắt tự nhiên không thể chứa được một hạt cát.

Nếu đã gây thù chuốc oán với tổ chức thần bí, vậy thì phải để đối phương cảm nhận được sự báo thù từ môn phái của mình.

"Một đòn tấn công ở mức độ này đủ để cho tên Ly kia nếm mùi đau khổ rồi.

Nếu không cho tên này một bài học, e rằng hắn thật sự nghĩ ta không có tính khí." Thương Thiên lẩm bẩm một câu, sau đó quay người cùng Lôi Ân rời khỏi đây.

Bây giờ, hắn phải đi tìm ba huynh đệ Vương Quyền.

Tầm mắt chuyển sang một bên khác.

Trong đống phế tích đó, Ly với vẻ mặt đầy oán hận bò ra từ trong đống đổ nát.

"Thương Thiên, tên này ra tay thật độc ác!" Khuôn mặt Ly tràn

ngập oán khí.

Luồng kiếm khí kia tuy kỳ quái, nhưng hắn có thể cảm nhận rõ ràng kiếm ý trên đó chính là kiếm ý mà Thương Thiên đã thi triển.

"Không thể sai được, sức mạnh quen thuộc này… ta chỉ là ở gần đây thấy có người đang đấu pháp, sao lại có thể bắt được tung tích của ngươi chứ!" Ly sau khi xác định được thân phận của Thương Thiên, hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn mới có thể giải được mối hận trong lòng.

Tuy trước đó hắn đã quấn lấy Thương Thiên một thời gian dài, nhưng hai người cũng chỉ giao thủ đơn giản, hoàn toàn không có đòn tấn công ở mức độ này.

Nhìn bảo vật bên cạnh biến thành bột mịn, tim Ly như đang rỉ máu.

Món bảo vật này là do trưởng lão của hắn sau trăm lần rèn luyện mới tặng cho, bản thân nó là một bảo vật hộ thân, nhưng dưới một đòn tấn công mạnh mẽ như vậy, bảo vật đã trực tiếp vỡ nát.

"Thương Thiên, ta không giết ngươi, thề không đội trời chung!" Ly thề một lời thề độc địa trong lòng.

Vừa rồi nếu hắn đỡ đòn đó, e rằng đã sớm hồn bay phách tán.

Đòn tấn công đó có thể nói là độc ác vô cùng.

"Nếu không phải ta phản ứng nhanh, e rằng đã sớm hòa vào với đám bụi này rồi…" Ly có chút sợ hãi, nhìn ngọn núi đã biến thành bột mịn bên cạnh.

Khó mà tưởng tượng được vài giây trước, nơi đây là một ngọn núi xanh tươi.

Nhưng khi hắn bay đến, cảm nhận được một luồng sức mạnh

mạnh mẽ đang nhắm vào mình, trong lòng dâng lên cảm giác nguy cơ mãnh liệt, liền tế ra pháp khí mạnh nhất.

"Nếu phản ứng chậm hơn một chút, chắc chắn sẽ chết!" Trong lòng hắn lóe lên ý niệm mạnh mẽ như vậy, chính nhờ ý niệm đó mà hắn mới giữ lại được một mạng, nếu không bây giờ đã gặp nạn ở đó rồi.

"Đáng ghét, ta sẽ không tha cho ngươi đâu!" Món bảo vật này được hắn dùng chân nguyên của mình để luyện hóa, đột nhiên bị tấn công mạnh như vậy, bảo vật của hắn trực tiếp hóa thành mảnh vụn, không còn lại một mảnh nào.

Bảo vật cũng có liên kết nhất định với linh hồn của hắn, bảo vật bị vỡ, linh hồn của hắn cũng bị chấn động không nhỏ.

Lần này có thể nói là mất cả chì lẫn chài.

Sớm biết như vậy, không bằng không đi xem xét gần đó xảy ra chuyện gì.

"May mà đây không phải là nơi mà những người chính phái nên đến, nếu không ta e rằng sẽ bị uy hiếp…" Hắn cũng không rõ Thương Thiên đã rời khỏi đây hay chưa, chỉ có thể hy vọng trưởng lão phía sau có thể phát hiện ra sự bất thường ở đây.

May mà sau khi chờ đợi một lúc, không có ai đến đây, điều này khiến Ly yên tâm hơn không ít.

Chương 733

Hắn vội vàng khoanh chân ngồi xuống đất, đả tọa điều tức.

"Vậy mà không giết được hắn, thật có chút bất ngờ.

Nhưng lần sau sẽ khó hơn rồi…" Thần thức của Thương Thiên sớm đã phát hiện ra Ly đang ngồi đả tọa ở đó.

Bây giờ hắn đang vội đến Tụ Hiền Sơn Trang, không có tâm tư chiến đấu với tên này.

Huống hồ sau trận chiến vừa rồi, linh lực của hắn đã tiêu hao rất nhiều, lại ảnh hưởng đến vết thương ẩn giấu, không thể lãng phí thêm nữa.

Bây giờ điều Thương Thiên cần là tĩnh dưỡng.

Thương Thiên và Lôi Ân cùng nhau đến vị trí của ba huynh đệ Vương Quyền.

Nhìn ba huynh đệ đang đứng ngây người ở đó, dường như không phát hiện ra hai người đã đến.

"Hai người các ngươi sao lại đứng ngây ra đó không nhúc nhích, mau dẫn đường đi." Lôi Ân còn muốn xem trò cười của ba người thêm một lúc, nhưng Thương Thiên lại lười so đo với họ, bây giờ hắn cần phải đi tĩnh dưỡng.

Hắn cũng không hiểu tại sao Vương Quyền Chính có Thiên Nhãn lại không thể phát hiện ra họ đã đến sau lưng mình.

Sau khi họ lên tiếng, ba huynh đệ mới giật mình nhìn về phía sau.

Khi thấy Thương Thiên, cả ba không khỏi giật mình.

"Tiền bối, các ngài… sao lại ở đây?" Vương Quyền Thiên hỏi với

vẻ mặt không hiểu.

Theo lý mà nói, sau một trận chiến kịch liệt như vậy, nơi đó đáng lẽ phải không còn một ngọn cỏ nào mới đúng, nhưng hai người lại xuất hiện trước mặt họ mà không hề bị thương, khiến Vương Quyền Thiên không khỏi ngẩn người.

"Tốc độ này cũng quá nhanh rồi, ngay cả Thiên Nhãn của ta cũng không kịp theo dõi tốc độ di chuyển của họ." Vương Quyền Chính thầm kinh ngạc.

Theo lý mà nói, với tốc độ quan sát của Thiên Nhãn, người ở cách xa trăm dặm cũng có thể phát hiện ra trong nháy mắt.

Nhưng tốc độ di chuyển của họ thực sự vượt qua dự liệu của hắn, đã đạt đến một khái niệm khác.

Hắn hiểu rõ, nếu Thiên Nhãn không thể theo kịp tốc độ của họ, điều đó có nghĩa là, nếu họ là kẻ địch, Thương Thiên và những người khác có thể giết chết hắn trong im lặng ngay tức khắc.

Nghĩ đến đây, Vương Quyền Chính không khỏi toát một thân mồ hôi lạnh.

Thực lực của họ vượt xa tưởng tượng của hắn, đã đạt đến một cảnh giới hoàn toàn mới.

Do vị tiền bối kia ban cho Thiên Nhãn, nhưng vì những năm qua hắn luôn hành sự kín đáo, nên hoàn toàn không tiến hành rèn luyện.

Có lẽ cấp bậc của Thiên Nhãn vẫn chỉ dừng ở mức pháp bảo thượng thừa lúc ban đầu.

Khoảng cách để đạt đến pháp bảo đỉnh cao, thực ra vẫn còn một khoảng cách nhất định.

Vương Quyền Chính vốn không muốn phân tâm quá nhiều trên con

đường tu hành, mới khiến cho Thiên Nhãn, một pháp bảo vốn mạnh mẽ vô cùng, bị hoang phế trong thời gian dài.

Sau khi bị hai người họ kích thích, hắn mới nhận ra mình đã vô hình trung lạc hậu so với thời đại này.

"Đây không phải là một chuyện tốt, lỡ như thật sự giống như lời vị tiền bối kia nói, ta gặp phải đại kiếp, e rằng với khả năng dự đoán của Thiên Nhãn cũng không cứu được ta." Với tốc độ hiện tại của Thương Thiên, đã đủ để giết chết hắn trong vô hình, huống hồ là những tồn tại mạnh mẽ hơn.

E rằng những đại năng kia chỉ cần búng tay một cái, hắn có thể ngay lập tức hóa thành mảnh vụn, không để lại một chút dấu vết nào.

Chính vì hiểu rõ khoảng cách giữa mình và những đại năng đó, Vương Quyền Chính bất ngờ cảm thấy có chút căng thẳng.

Nhưng ba người đang ngẩn người, sau khi thấy họ, nhịp điệu quả thực đã bị phá vỡ, cũng vừa hay hợp với ý của Thương Thiên.

Thương Thiên nói với ba người: "Chẳng phải chúng ta nên nhanh chóng quay về sao?

Chương 734

Sơn trang trước đó ở đâu?

Ta bây giờ không biết vị trí cụ thể." "Vâng, thưa tiền bối.

Chúng ta bây giờ sẽ đưa ngài đến nơi ở của học sinh chúng ta.

Nếu đã là khách quý cấp Thiên tự, chúng ta cũng không dám chậm trễ." Vương Quyền Thiên sau khi ngẩn người một lúc, vội vàng nói với Thương Thiên và Lôi Ân.

"Khách quý cấp Thiên tự là cái gì?" Lôi Ân không khỏi có chút ngơ ngác.

Hắn còn không biết lệnh bài đó có tác dụng gì, đột nhiên lại trở thành khách quý nhất, khiến Lôi Ân cũng không ngờ tới.

So với Lôi Ân, Thương Thiên tỏ ra cực kỳ bình tĩnh, không hề để ý đến những chi tiết nhỏ nhặt này, nói với Vương Quyền Thiên: "Vậy phiền các vị dẫn ta đến Tụ Hiền Sơn Trang rồi.

Ta cũng có chút tò mò, Tụ Hiền Sơn Trang có thể bồi dưỡng ra những anh tài trẻ tuổi như vậy rốt cuộc là nơi thần thánh phương nào." "Tiền bối quá khen rồi, chỉ là mấy người chúng ta may mắn hơn một chút thôi." "Trước đó có lời qua tiếng lại với tiền bối Lôi Ân, cũng chỉ là tiểu đệ tuổi trẻ bồng bột thôi, mong hai vị tiền bối đừng để ý.

Nếu hai vị tiền bối thật sự để ý, e rằng ta đã sớm thành vong hồn dưới kiếm của ngài rồi." Vương Quyền Thiên lúc này mới biết mình đã giữ lại được một mạng, tự nhiên không muốn gây thù chuốc oán với người có vẻ là bạn của Thương Thiên.

Không đợi hai người nhắc đến chuyện này, Vương Quyền Thiên

đã chủ động khơi lại chủ đề, để hóa giải mâu thuẫn giữa hai bên.

“Nếu là tiểu bối, ta sẽ không để ý nhiều như vậy, coi như là tuổi trẻ bồng bột thôi.

Thực ra cũng không có gì, cũng chính là nhờ các ngươi mà ta mới có được một trận chiến sảng khoái đã đời.” Lôi Ân lúc này tỏ ra cực kỳ phóng khoáng.

Hoàn toàn khác với bộ dạng hung hăng trước đó, giống như hai người khác nhau.

Thương Thiên cũng không biết tên này bị chập mạch ở đâu.

Thương Thiên cũng không tiếp tục so đo với mấy tiểu bối nữa, dù sao họ cũng đã xin lỗi.

Nếu cứ bám riết vào điểm này không buông, sẽ có vẻ hơi quá đáng.

Vì lý do này, Thương Thiên cũng không để ý, nói với ba người: “Trận chiến này đã biến thành cuộc giao đấu giữa ta và Lôi Ân.

Nếu sau này các ngươi muốn tiếp tục chiến đấu với Lôi Ân, ta thấy đợi đến Tụ Hiền Sơn Trang rồi có thể đường đường chính chính tiến hành một trận quyết đấu.” “Tiền bối đừng đùa, với thực lực của chúng ta, cả ba người cùng lên, tiền bối Lôi Ân cũng đủ sức giết chết chúng ta trong nháy mắt.” Lúc này, Vương Quyền Đạo cũng trở nên cực kỳ an phận.

Mặc dù trước đó, hắn là người đầu tiên đòi quyết đấu với Lôi Ân, nhưng sau khi chứng kiến kiếm đạo của Lôi Ân, hắn hiểu rõ mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Lôi Ân, chỉ là Lôi Ân không so đo với hắn thôi.

Nếu thật sự nghiêm túc, e rằng hắn đã trở thành vong hồn dưới đao của đối phương ngay trong hiệp đầu tiên.

Trong một kết cục cục bộ, hắn lại vô tình giữ lại được một mạng.

Khi hoàn hồn lại, trong lòng hắn không khỏi toát ra một chút mồ hôi lạnh.

"Quả nhiên phụ thân đại nhân nói không sai, tuổi trẻ không biết trời cao đất dày.

Ở tuổi của ta nên đi rèn luyện nhiều hơn, không nên để ý đến những vật ngoài thân đó." Vương Quyền Đạo đã hiểu rõ mình cần gì, vì vậy thái độ đối với Lôi Ân cũng trở nên cực kỳ khiêm tốn.

"Thái độ của ba người này chuyển biến thật nhanh.

Quả nhiên trong thế giới tu chân hiện nay, chỉ có thực lực mạnh mẽ, thì mọi chuyện đều sẽ được giải quyết." Thương Thiên sau khi thấy bộ dạng của ba người, cũng không khỏi lắc đầu.

Nếu hai người họ chỉ là những tu sĩ vô danh, e rằng khi gặp ba người này, chỉ cần mở miệng ngông cuồng một chút đã bị mấy tên này dạy dỗ rồi, hoàn toàn không thể được tôn xưng một tiếng tiền bối như bây giờ.

Hắn cũng hiểu rõ, nếu không phải thực lực của mình mạnh mẽ, cũng không thể khiến ba người này nể phục.

Dù sao ba người này cũng thuộc dạng kiệt ngạo bất tuân, không thể vì một chút chuyện mà bị thuần phục.

Chỉ khi thể hiện ra sức mạnh tuyệt đối, những người đó mới ngoan ngoãn bình tĩnh lại, sau đó mới suy nghĩ về mối quan hệ giữa hai bên rốt cuộc có sự thay đổi gì.

Chương 735

Nếu không, nếu ngay cả một chút uy hiếp cũng không có, họ sẽ chỉ không ngừng kiêu ngạo trước mặt bạn.

Thương Thiên cũng không suy nghĩ nhiều về những chuyện này, mở miệng nói với ba người: "Vậy thì không nên chậm trễ nữa, chúng ta đi thôi.

Bây giờ trời cũng không còn sớm nữa." Cuộc đấu của hai người cũng khiến thời gian trôi đi không ít.

Bầu trời vốn có chút âm u, bây giờ đã hoàn toàn trở nên u ám.

Trên mặt đất vẫn còn sót lại linh lực do trận chiến của hai người tạo ra.

Chỉ là cảnh tượng hùng vĩ do hai người đấu pháp lúc đầu, bây giờ thực sự không thể thấy được nữa.

Cũng không biết trận chiến ở cấp độ này, lần sau sẽ diễn ra như thế nào.

E rằng lần sau hai người lại giao đấu, thực lực sẽ lại có tiến bộ khác.

Nhưng bây giờ, chỉ vì một chi tiết nhỏ mà đã tạo ra một khoảng cách không nhỏ.

"Sĩ biệt tam nhật, ứng đương quát mục tương khán." Thương Thiên nói câu này, cũng không khỏi mỉm cười.

Chỉ có hắn mới hiểu rõ ý vị trong đó.

Trước đây, ngay cả Lôi Ân hắn cũng chỉ có thể dựa vào mưu kế mới đánh bại được.

Lần này, dựa vào thực lực cứng rắn trên chiến trường sinh tử, hắn đã lần đầu tiên nghiền ép Lôi Ân.

Ngay cả bản thân hắn cũng không ngờ lại thất bại đột ngột như vậy.

Rốt cuộc đã xảy ra sự thay đổi gì, cũng chỉ có Thương Thiên mới rõ.

Thương Thiên biết rõ điều có thể mang lại cho hắn sự thay đổi lớn như vậy, chỉ có thanh Thương Thiên Kiếm trên người hắn.

"Xem ra phải tranh thủ thời gian để luyện hóa thanh Thương Thiên Kiếm này rồi.

Chỉ cần Thương Thiên Kiếm có sự thăng tiến nhất định, thực lực của ta tuyệt đối không chỉ dừng ở mức độ này." Sau khi xác định được con đường tu luyện sau này, đạo tâm của Thương Thiên cũng trở nên vững chắc hơn không ít.

Sau trận chiến này, hắn cũng biết được khuyết điểm của mình hiện tại ở đâu.

Về thiên tài địa bảo, chỉ cần có Thương Thiên Kiếm và Tầm Thú Giới trên người, việc thu thập những thứ này thực ra không phải là chuyện khó.

Quan trọng hơn là năng lực của hắn không có sự thăng tiến nào.

Ngay cả bây giờ, hắn cảm thấy cũng cần phải đợi sau khi tiêu diệt tổ chức thần bí kia, mới thực sự ổn định cảnh giới của mình.

"Hai người hãy đợi ta nhé…" Nghĩ đến Hoa Gian và Hạng Tần, Thương Thiên cũng không khỏi buồn bã.

Kể từ lần chia tay trước, đã lâu lắm rồi họ không gặp nhau.

Bây giờ cũng không biết họ ở trong tổ chức thần bí kia đã gặp

phải chuyện gì.

Hắn chỉ có thể cầu nguyện cho họ bình an vô sự.

Bây giờ hắn phải đến Tụ Hiền Sơn Trang với tốc độ nhanh nhất.

Chỉ là Diêm La Điện mà ba huynh đệ Vương Quyền tiết lộ ra khiến hắn có vài phần để ý.

"Ta hỏi, Diêm La Điện mà các ngươi nói rốt cuộc là tồn tại như thế nào, có liên quan đến tổ chức thần bí kia không?" Thương Thiên không kìm được mà hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Ba người kia sau khi nghe đến Diêm La Điện, đều lộ ra vẻ mặt nghiến răng nghiến lợi.

Chương 736

“Diêm La Điện là một thế lực mới nổi lên gần đây, hành tung bất định, hành sự cực kỳ quỷ dị, ngay cả trang chủ của chúng ta cũng khó mà bắt được tung tích của họ.” Vương Quyền Thiên khi nói về Diêm La Điện, trên mặt cũng mang theo một tia khó xử.

Với thực lực của Tụ Hiền Sơn Trang, muốn tiêu diệt một thế lực nhỏ nhặt như vậy, gần như không phải là vấn đề quá khó.

Tụ Hiền Sơn Trang đã kinh doanh ở đây nhiều năm, tuy tôn chỉ của Tụ Hiền Sơn Trang là không hỏi thế sự, nhưng nếu có thế lực thực tế can thiệp, người của Tụ Hiền Sơn Trang cũng sẽ không nương tay đối phó.

Nhưng vấn đề là, dù bao nhiêu lần đi tiêu diệt những kẻ xâm phạm Tụ Hiền Sơn Trang, những người đó lại càng ra sức tấn công Tụ Hiền Sơn Trang.

“Ngay cả trang chủ cũng không giải quyết được, rốt cuộc là chuyện gì?” Thương Thiên biết rõ, Vạn Tượng Thiên Công mà trang chủ Tụ Hiền Sơn Trang sở hữu mạnh mẽ đến mức nào.

Người sở hữu Vạn Tượng Thiên Công như vậy mà cũng không thể triệt để trừ khử Diêm La Điện kia, bây giờ hắn có chút tò mò, Diêm La Điện rốt cuộc có lai lịch gì, lại có quan hệ gì với tổ chức thần bí kia.

Thương Thiên luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả chứng cứ thu thập được dường như đều chỉ về tổ chức thần bí kia và người của Diêm La Điện.

“Ta nhớ người lần trước gặp trong bí cảnh kia dường như tên là Diêm La, chẳng lẽ Diêm La Điện thật sự có quan hệ với người đó?” Thương Thiên dường như cảm nhận được có chỗ nào đó không đúng.

“Theo lời Hạng Tần và Hoa Gian, tổ chức đó dường như có một loại thuật hồi sinh, cũng không biết thuật thức này được hoàn thành như thế nào.” Hắn đột nhiên nhớ lại chuyện mà Hoa Gian và Hạng Tần đã nói với mình trước đó.

Mặc dù lúc đó hắn không để ý nhiều, nhưng sau đó cảm thấy tính thần bí của tổ chức này.

Thuật hồi sinh là đoạt thiên địa chi tạo hóa, bây giờ một số môn phái để có được thuật hồi sinh đều phải trả giá rất lớn.

“Theo đại đạo, vạn sự vạn vật căn bản không thể hoàn thành mà không phải trả bất kỳ giá nào.

Nếu có thể hồi sinh, vậy thì cũng nên có những thứ như vật tế.” Thương Thiên suy đoán về thuật hồi sinh.

Ở một bên, Vương Quyền Thiên nói với mọi người: “Người của Diêm La Điện dường như rất hứng thú với Tụ Hiền Sơn Trang của chúng ta, luôn tìm cách tấn công Tụ Hiền Sơn Trang.

Chỉ là vì trong trang có rất nhiều Vạn Tượng Thiên Công nên không thể tấn công vào nội bộ môn phái của chúng ta.” “Trang chủ xảo đoạt thiên công cũng là người có đại trí tuệ, tin rằng những tà ma này cũng không thể gây ảnh hưởng lớn đến ngài ấy.” Thương Thiên quan tâm hơn đến kết cục của Tụ Hiền Sơn Trang.

Chẳng trách trưởng lão kia lại ban lệnh bài cho Lôi Ân.

Nhiệm vụ lần này cũng có liên quan đến Tụ Hiền Sơn Trang.

Nếu Tụ Hiền Sơn Trang có tranh chấp với Diêm La Điện, vậy sự xuất hiện của hắn chẳng khác nào phá vỡ sự cân bằng này.

Thực lực của hắn trong thời gian ngắn đã có sự tăng tiến kinh người, đến bây giờ khi đối mặt với những kẻ địch này, cũng sẽ không còn khó xử như trước nữa.

"Vì vậy, trang chủ có thể sử dụng các phương pháp truy tung, nhưng mỗi lần sắp phát hiện ra địa điểm tập trung của họ, họ lại biến mất như bốc hơi khỏi nhân gian." Vương Quyền Thiên không khỏi nhíu mày.

"Bốc hơi khỏi nhân gian?" Nghe xong lời này, trên mặt Thương Thiên xuất hiện một tia biểu cảm: "Nếu bốc hơi khỏi nhân gian, chắc chắn đã sử dụng đến thời không chi thuật, vậy thì cũng sẽ để lại dấu vết của không gian bị xé rách mới đúng." "Những điều này chúng ta cũng đã xem xét, nhưng quả thực là họ bốc hơi khỏi nhân gian như vậy." Vương Quyền Thiên nói đến đây, cũng không nhịn được mà thở dài: "Lần truy tìm trước đó, chúng ta đã phát hiện ở gần đây…" Vương Quyền Thiên biết bây giờ tình thế cấp bách không thể trì hoãn.

Trong quá trình truy tìm tung tích của Diêm La Điện, cũng đã xuất hiện thương vong nhất định.

Thủ đoạn của người Diêm La Điện cũng cực kỳ độc ác, mục đích là để uy hiếp Tụ Hiền Sơn Trang.

"Người của Diêm La Điện dường như giỏi thuật luyện thi, có thể luyện người sống thành những thứ như cương thi." Vương Quyền Thiên khi nhớ lại điểm này, trên mặt cũng xuất hiện sự căm hận.

"Nhưng nếu dùng người thường để luyện thành thi thể, căn bản không có sức chiến đấu gì cả.

Cùng lắm chỉ là hành vi và diện mạo có chút ghê tởm thôi, căn bản không thể gây ra bất kỳ nguy hiểm nào cho tu sĩ chúng ta." Lôi Ân nói ra suy nghĩ trong lòng mọi người.

Với tính cách nóng nảy của mình, hắn vung Hoàng Tuyền Kiếm lên nói: "Nếu Diêm La Điện thích thuật luyện thi, vậy thì ta sẽ một người một kiếm xông vào sào huyệt của chúng, tiêu diệt tận gốc." Lôi Ân căm ghét nhất loại người thích dùng những thứ nửa sống nửa chết này bên cạnh mình.

Cách làm của Diêm La Điện thực ra hắn rất rõ.

Mặc dù dùng người thường luyện chế cương thi căn bản không có sức chiến đấu, nhưng nếu người thường đó là đối tượng rất quan trọng của ai đó, vậy thì đủ để gây ra uy hiếp nhất định cho những người đó.

Chương 737

"Đúng là như vậy, nhưng trong Tụ Hiền Sơn Trang của chúng ta có không ít người hầu ra ngoài, cũng đã bị hạ độc thủ." Vương Quyền Thiên chậm rãi kể lại những gì đã gặp phải trong thời gian gần đây.

"Có thể thấy họ đang khiêu khích Tụ Hiền Sơn Trang của chúng ta.

Nhưng trang chủ của chúng ta tính tình vốn cẩn thận, không muốn dính líu nhiều đến ngoại giới, vì vậy trong thời gian này đã hạ lệnh cấm túc." "Nếu không phải hôm nay hai vị tiền bối dùng lệnh bài triệu hoán chúng ta, e rằng chúng ta cũng sẽ không xuất hiện ở nơi này." "Thì ra là vậy.

Chỉ là trang chủ là người hòa nhã như vậy, sao có thể chọc vào chuyện lớn như thế.

Thông thường những tà ma này đáng lẽ sẽ không dễ dàng ra tay với trang chủ đâu." Thương Thiên không khỏi ngạc nhiên.

"Chúng ta cũng không biết tại sao, nhưng chúng ta chỉ biết kể từ khi hạ lệnh cấm túc, vì không tìm được động thiên của chúng ta, họ đã không ngần ngại đại khai sát giới trong thành trì gần đó." Khi Vương Quyền Thiên nói ra câu này, biểu cảm của Lôi Ân cuối cùng cũng có sự thay đổi.

Hắn vội vàng đến trước mặt Vương Quyền Thiên, hỏi: "Những người đó chết mà không hề có dấu hiệu gì sao?" "Tiền bối biết sao?" Khuôn mặt Lôi Ân gần như dán sát vào mặt Vương Quyền Thiên, khiến Vương Quyền Thiên cảm thấy có chút khó chịu.

Vương Quyền Thiên đột nhiên nghĩ đến một khả năng, nói với Lôi Ân: "Chẳng lẽ tiền bối trước đó cũng đã tiếp xúc với Diêm La Điện

sao?" "Không chỉ tiếp xúc, ta còn suýt nữa đã đánh nhau với chúng rồi." Biểu cảm trên mặt Lôi Ân có chút phức tạp.

Trước đó vì truy tìm chuyện này, mới khiến đồng đội của hắn cũng bước lên con đường không lối về.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi thở dài: "Ta và Diêm La Điện cũng có thù oán, xem ra lần này có thể giúp Tụ Hiền Sơn Trang rồi." Nếu đã là thế lực có giao hảo với trưởng lão nhà mình, tuy Lôi Ân không ưa mấy tên nhóc này, nhưng cũng không thể vì mấy tiểu bối mà đắc tội với các đại thế lực sau lưng họ.

Trong thế giới tu chân, không chỉ thực lực bản thân được coi trọng nhất, mà khi có quan hệ rộng rãi, mới có thể nhận được sự giúp đỡ trong những quyết định quan trọng.

Đó cũng là cái gọi là danh vọng trong thế giới tu chân.

Đương nhiên đối với danh vọng mà trưởng lão nhà mình đã tích lũy, nếu đến tay hắn mà tùy tiện làm hỏng, trưởng lão nhà hắn e rằng sẽ ăn tươi nuốt sống hắn.

Nghĩ đến bộ dạng nóng nảy của trưởng lão nhà mình, Lôi Ân không hề nghi ngờ, hắn tin chắc nếu mình thật sự dám làm chuyện như vậy, trưởng lão cũng có thể làm ra chuyện báo thù.

Sau khi nghe về những gì đã xảy ra, về cơ bản có thể xác định, thế lực gây rối trong khu vực thành trì gần đó có liên quan đến Diêm La Điện này rồi.

"Nhưng bây giờ chúng ta vội vàng kết luận còn quá sớm, cần phải vào trong Diêm La Điện đó để tìm hiểu mới đúng.

Chỉ là bây giờ có biết căn cứ của chúng ở đâu không?" Thương Thiên hỏi ra vấn đề mà hắn quan tâm nhất, liệu Diêm La Điện có liên quan đến tổ chức thần bí kia không?

“Vị trí của chúng hình như trang chủ biết, nhưng chưa bao giờ tiết lộ cho chúng ta, dường như có nỗi khổ khó nói.” Vương Quyền Thiên cũng tính cách thẳng thắn, không những không che giấu thông tin mình có được với mấy người mới gặp, ngược lại còn rất nhiệt tình giới thiệu ngọn nguồn của chuyện này.

“Nếu vậy, chúng ta chỉ có thể đi hỏi trang chủ thôi.” Nếu ngay cả trang chủ cũng không tiện tiết lộ, vậy thì Diêm La Điện rốt cuộc là nơi thần thánh phương nào, cũng chỉ có thể đợi dùng chính đôi mắt của mình để kiểm chứng mọi thứ mới có cơ hội.

Sau khi Thương Thiên hiểu rõ mọi chuyện, tâm tình của hắn đột nhiên trở nên sáng sủa.

Tên Ly kia trước đó đã theo dõi hắn lâu như vậy, chắc chắn không có liên quan gì đến chuyện này, nhưng nếu hắn cấu kết với Diêm La Điện thì sao?

Vậy thì bản thân hắn cũng sẽ gặp nguy hiểm không nhỏ, dù sao hai người cũng đã kết oán lâu như vậy.

Không lâu trước đó, hắn suýt nữa đã có thể giết được Ly.

Tính cách của Ly vốn nóng nảy vô cùng, đối với một số chuyện luôn mang trong mình tâm lý báo thù cực kỳ mạnh mẽ, căn bản không thể đơn giản như vậy mà xóa bỏ thù cũ với hắn.

“Trong hoàn cảnh như vậy tại sao còn không chạy, bây giờ chúng ta hãy đến Tụ Hiền Sơn Trang một chuyến.

Hai vị đã vất vả đi đường xa, lại trải qua một trận đại chiến như vậy, chắc hẳn thể lực cũng đã tiêu hao không ít rồi.” Vương Quyền Đạo nhìn hai người mồ hôi nhễ nhại nói: “Hai vị tiền bối xin hãy đi theo ta.” “Tất nhiên rồi.” Lúc này trời còn chưa tối, Diêm La Điện kia dường như chỉ xuất hiện vào ban đêm.

Vì trận chiến trước đó đã gây ra tiêu hao không nhỏ, nếu người của Diêm La Điện đến vào lúc này thì chắc chắn sẽ gây ra phiền phức cực lớn.

Thương Thiên không dám đánh cược vào vận may.

Lỡ như không cẩn thận trúng kế, e rằng sẽ lại làm động đến vết thương, đến lúc đó, muốn cứu Hoa Gian và Hạng Tần từ trong tổ chức thần bí kia sẽ là chuyện không thể nào.

Khi Thương Thiên đề xuất tiến vào Tụ Hiền Sơn Trang, điều đó hoàn toàn hợp ý mấy vãn bối kia.

Chương 738

Vương Quyền Thiên vội vàng nói với Thương Thiên: "Vậy xin mời vãn bối múa rìu qua mắt thợ trước mặt các vị tiền bối." "Đừng bày ra mấy trò thần thần bí bí nữa, chỉ cần cho ta biết phương vị, đến lúc đó ta tự sẽ đến nơi đó." Lôi Ân không dễ nói chuyện như Thương Thiên, huống hồ trước đó hắn cũng đã có không ít xung đột với mấy vãn bối kia.

Đương nhiên vào lúc này, Lôi Ân cũng không cho mấy người họ sắc mặt tốt.

"Tiền bối chắc chắn muốn tiến vào trong Vạn Tượng Thiên Công đại trận sao?" Vương Quyền Thiên lộ vẻ khó xử.

Thương Thiên thấy Lôi Ân lại gây chuyện, vội vàng giữ hắn lại, che chắn trước mặt rồi nói với Vương Quyền Thiên: "Đừng để ý đến tên này, trước tiên hãy cho ta biết vị trí của Tụ Hiền Sơn Trang đi." "Vậy mấy vị tiền bối phải đi theo chỉ dẫn của ta, tuyệt đối không được vì hiếu kỳ nhất thời mà đi nhầm vào nơi nguy hiểm, đến lúc đó vãn bối muốn cứu các tiền bối cũng không dễ dàng đâu." Vương Quyền Thiên cố gắng dặn dò một số việc cần chú ý.

Đương nhiên Thương Thiên hiểu rõ, hắn tuyệt đối không phải nói cho mình nghe.

Vì Lôi Ân lúc này đang tỏ ra cực kỳ nóng nảy, hắn lo rằng nếu Lôi Ân quá mức nóng nảy mà kích hoạt cấm chế thì sẽ phiền phức to.

"Chuyện này ta tự nhiên hiểu rõ, không cần lo lắng nữa." Sau khi biết được nỗi lo của Vương Quyền Thiên, Thương Thiên vội vàng lên tiếng trấn an.

Đối với một số môn phái thần bí, việc có trận pháp cũng không có

gì lạ.

Giống như những đại môn phái hàng đầu thời đó, đều có hộ tông đại pháp bảo vệ tông môn khỏi sự tấn công của các thế lực khác.

Thứ hai, nó cũng giúp tích lũy nội tình nhất định, vì có căn cứ địa rồi mới có thể tích trữ sức mạnh.

Khi đạt đến trình độ mà tiền nhân không thể đạt tới, đại trận không những không có hại mà ngược lại còn có rất nhiều lợi ích.

Đối với một số đại môn phái, trận pháp của họ cũng thuộc hàng siêu nhất lưu.

Nếu có tu sĩ nào không phục mà đi đối đầu với những đại trận đó, e rằng sẽ bị lạc lối trong trận, thậm chí còn có thể bị đại trận trực tiếp giết chết bên trong.

Xét đến điểm này, Thương Thiên cảm thấy đại trận của Tụ Hiền Sơn Trang cũng không hề đơn giản.

"Mấy tiểu tử các ngươi làm việc sao lại rụt rè co rúm thế, chẳng giống người trẻ tuổi chút nào.

Mấy chuyện này, lẽ nào mấy tiền bối như chúng ta lại không biết?" Lôi Ân tỏ ra vẻ mặt vô cùng chán ghét, không hiểu mấy vãn bối này rốt cuộc muốn làm gì.

Dù sao hắn cũng đã đi lại trong tu chân giới nhiều năm, đối với một số quy tắc trong giới, tự nhiên không cần mấy người này phải lặp đi lặp lại.

Khi mấy vãn bối này giải thích quy củ của Tụ Hiền Sơn Trang trước mặt hắn, Lôi Ân nghe mà thấy phiền không chịu nổi.

Lời nói của họ dường như đang chế giễu hắn không hiểu quy củ vậy.

Cho nên dù mấy vãn bối này đều tỏ ra vô cùng cung kính, Lôi Ân vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

"Tiền bối, chúng ta hoàn toàn không có ý đó, chỉ là tiền bối hiểu lầm thôi." Vương Quyền Thiên thấy Lôi Ân càng lúc càng có vẻ hiểu lầm, vội vàng giải thích.

Đối với lời giải thích qua loa của Vương Quyền Thiên, Lôi Ân lại tỏ ra mất hứng: "Mấy người các ngươi thấy vừa rồi đánh chưa đủ kịch liệt, muốn tái đấu với ta một trận nữa phải không?" "Không phải vậy đâu tiền bối, chúng ta không có ý đó." Sau khi trải qua trận chiến trước đó, Vương Quyền Thiên biết rõ ba người họ cộng lại cũng không phải là đối thủ của Lôi Ân, làm sao có thể gây chiến với hắn vào lúc này?

Thương Thiên biết Lôi Ân lại đang cố ý làm khó mấy người họ, liền vội vàng kéo hắn sang một bên, rồi dùng vẻ mặt ngượng ngùng, cười nói với Vương Quyền Chính: "Ta thấy không nên tiếp tục lề mề nữa, mau trở về là quan trọng nhất." Vương Quyền Thiên làm việc cực kỳ cẩn thận, dễ bị người khác ảnh hưởng, Thương Thiên cảm thấy không bằng giao chuyện này cho Vương Quyền Chính xử lý, cũng muốn xem thử khi đối mặt với tình huống này, Vương Quyền Chính sẽ có cách xử lý ra sao.

"Không phải nên để nhị ca làm sao?" Vương Quyền Chính đột nhiên bị Thương Thiên gọi tên, có chút ngơ ngác.

Hắn thật không ngờ, một người luôn không có vai trò gì nổi bật như mình lại có ngày được Thương Thiên chỉ định.

"Ta bảo ngươi đi thì ngươi đi, nói nhiều làm gì?" Đối với kiểu người luôn muốn tìm cách làm mọi việc trở nên thuận tiện hơn, Thương Thiên tự nhiên có cách đối phó.

Hắn không cho Vương Quyền Chính cơ hội giải thích nhiều, trực

tiếp dùng một câu nói chặn hết mọi đường lui.

Bây giờ tiến cũng không được, lùi cũng không xong, chỉ có thể làm theo lời Thương Thiên.

“Nếu tiền bối đã nói vậy, vãn bối mà còn trì hoãn nữa thì quả là bất kính với tiền bối.” Vương Quyền Chính nghe xong lời Thương Thiên thì lập tức cạn lời, nhưng không còn cách nào khác, đành phải cứng rắn làm theo.

Dù có không muốn đến đâu, dưới sức mạnh tuyệt đối của Thương Thiên, hắn cũng chỉ có thể nghe lời.

Chương 739

Vương Quyền Đạo đứng bên cạnh thấy vẻ mặt của Vương Quyền Chính thì không khỏi cười trộm: "Ta thấy tam đệ bình thường cũng lười biếng nhiều rồi, lần này trọng trách gian nan này giao lên người ngươi là đúng." "Đại ca cũng đừng có chọc ghẹo ta lúc này, nếu để tiền bối có chỗ nào không vừa ý mà gọi đến ngươi, lúc đó ngươi sẽ không vui vẻ được như bây giờ đâu." Vương Quyền Chính có chút ghen tị, nhị ca của hắn luôn thích trêu chọc hắn vào lúc này.

Hắn âm thầm ghi thù, đợi sau khi về Tụ Hiền Sơn Trang, tự khắc sẽ có cách làm Vương Quyền Đạo khó xử.

Mấy huynh đệ họ đều hay châm chọc nhau, nên giữa họ cũng tồn tại vô số mâu thuẫn, nhưng nhìn chung không khí vẫn khá hòa hợp.

"Vậy bây giờ chúng ta trở về Tụ Hiền Sơn Trang thôi." Vương Quyền Chính tập trung ánh mắt lên người Vương Quyền Thiên.

"Được." Vương Quyền Thiên đáp một tiếng, dường như cảm nhận được ánh mắt của Vương Quyền Chính, liền nhìn về phía pháp bảo đeo bên hông.

"Cái này đưa ngươi mở thông đạo trước đi." Vương Quyền Thiên ném bảo vật của mình cho Vương Quyền Chính.

"Sớm đã muốn mượn bảo vật của đại ca chơi thử, chỉ là vẫn luôn không có cơ hội, không ngờ chuyện ta mong mỏi bấy lâu nay lại được thực hiện vào hôm nay, cũng không biết nên vui hay buồn..." Vẻ mặt Vương Quyền Chính có chút phức tạp, nhưng việc cấp bách hơn bây giờ là mở ra thông đạo nối liền nơi này với Tụ Hiền Sơn Trang.

"Lại có cả thông đạo, lẽ nào Tụ Hiền Sơn Trang được ẩn giấu bên trong một động thiên nào đó sao?" Thương Thiên không khỏi tò mò

hỏi.

“Tiền bối nói không sai, Tụ Hiền Sơn Trang của chúng ta không tọa lạc trong thế giới hiện thực, mà là do người sáng lập Tụ Hiền Sơn Trang đã khai tịch ra một động thiên ở một nơi nào đó, nhờ vậy mà huyết mạch của chúng ta mới được lưu truyền đến nay.” Vương Quyền Thiên lúc này bắt đầu giải thích một phần.

“Xem ra vị trang chủ đời đầu đó cũng có tầm nhìn cực xa, nếu không thì người của Diêm La Điện chắc chắn đã sớm sát phạt đến sơn trang rồi, đến lúc đó chắc chắn sẽ gây ra vô số sự kiện đổ máu.” Thương Thiên không khỏi cảm thán vị trang chủ đời đầu có tầm nhìn sâu rộng, vì đã cân nhắc đến những tranh chấp này nên không giống như các tông môn thế tục khác, đặt tông môn của mình ở một nơi tiên cảnh hay linh mạch nào đó.

“Khai!” Vương Quyền Chính sau khi nhận được bảo vật, trực tiếp mở ra Thiên Nhãn.

Thiên Nhãn có thể tự động phân tích tất cả thông tin trên bảo vật.

Dù không cần Vương Quyền Thiên chỉ đạo, hắn cũng biết cách sử dụng bảo vật này, hơn nữa nó đã ở bên hông Vương Quyền Thiên lâu như vậy, hắn đã sớm lén học được cách sử dụng pháp bảo này rồi.

Sau khi rót linh lực của mình vào, vật trông giống như một cây ngọc địch lập tức phát ra ánh sáng sâu thẳm.

“Đúng là một món thượng phẩm pháp bảo.” Trong thời gian ngắn ngủi, Thương Thiên đã phát hiện ra vô số pháp bảo trên người ba huynh đệ Vương Quyền.

Xem ra trang chủ Tụ Hiền Sơn Trang quả nhiên tài đại khí thô, lại chuẩn bị cho ba vị công tử nhiều pháp bảo đến vậy.

Một số tông môn hạng trung e rằng cũng không thể ra tay hào

phóng như thế.

Dù sao những pháp bảo thượng phẩm này cần phải thu thập tinh hoa của trời đất và thời gian để luyện chế thành, tinh lực hao phí trong đó cũng không thể tưởng tượng nổi, mỗi món thượng phẩm pháp bảo đều sẽ gây ra một trận tranh đoạt.

Thương Thiên thầm nghĩ, Vô Thực Vật Thể của mình e rằng còn cao cấp hơn những thứ này.

"Thiên Nhãn khai!" Hắn hô một tiếng, đặt ngang cây ngọc địch trước mặt, tập trung toàn bộ linh lực của mình vào một điểm trên đó.

Trong nháy mắt, một sức mạnh cực kỳ cường đại bộc phát ra.

Hắn có thể rót toàn bộ phần linh lực tinh thuần nhất của mình vào trong đó, vì chỉ có linh lực tinh thuần nhất mới có thể kích hoạt được cây ngọc địch này.

Cây ngọc địch này là bảo vật của Vương Quyền Thiên, bản thân Vương Quyền Chính chỉ mượn dùng, đương nhiên không thể dùng phương pháp thông thường nhất để thúc giục.

Hắn chỉ có thể dùng phương pháp có phần thô bạo này, nhưng Vương Quyền Thiên cũng không làm khó Vương Quyền Chính, hắn cũng đã được sự cho phép trong thần thức của đại ca mới sử dụng cây ngọc địch này, nếu không, chỉ bằng cách làm này thì không thể nào điều khiển được nó.

Cây ngọc địch không ngừng phóng đại trước mặt mọi người, lớn gấp mấy chục lần, trông như một chiếc thuyền nhỏ.

Sau khi chiếc thuyền nhỏ này hiện ra trước mắt mọi người, trên mặt Vương Quyền Chính cuối cùng cũng xuất hiện một nụ cười.

Vương Quyền Thiên có chút kinh ngạc nhìn Vương Quyền Chính, thật không ngờ tam đệ có vẻ như không học hành gì lại có thể thúc

giục được cây ngọc địch này.

"Xem ra gần đây trên con đường tu đạo ngươi cũng có không ít tâm đắc nhỉ." Vương Quyền Thiên thật lòng khen ngợi Vương Quyền Chính đã có tiến bộ nhất định.

"Chỉ là may mắn thôi, nếu không có huynh trưởng cho phép, ta căn bản không thể mở được hạn chế trên ngọc địch." Vương Quyền Chính rất rõ ràng vì sao mình có thể sử dụng được nó, đương nhiên cũng không vì thế mà cảm thấy kiêu ngạo.

"Vậy mời các vị tiền bối lên thuyền trước." Vương Quyền Chính thấy chiếc thuyền nhỏ đã hình thành trước động thiên, liền bắt đầu mời mọi người lên thuyền.

Chương 740

"Một cây ngọc địch mà có thể biến thành thế này, xem ra là pháp bảo thượng phẩm rồi." Lôi Ân tuy bình thường có chút thô lỗ, nhưng ánh mắt cũng cực kỳ sắc bén, không thể nào không nhận ra pháp bảo cực phẩm như vậy.

Thấy ba huynh đệ mỗi người đều có một món cực phẩm pháp bảo, Lôi Ân cũng không khỏi cảm thấy có chút ghen tị.

Hắn đã trải qua vô số trận chiến sinh tử mới có được gia sản như hiện tại, còn mấy người này chỉ là kế thừa trên cơ sở của tiền nhân mà đã có được những thứ này.

"Quả nhiên gia thế lớn thật tốt nhỉ, phải không?" Lôi Ân không khỏi nhìn sang Thương Thiên đang đứng bên cạnh.

Thương Thiên chỉ lạnh nhạt nhìn, mở miệng nói: "Ngươi bắt đầu để ý đến mấy thứ này từ khi nào vậy?

Ta thấy với tính cách của ngươi, chắc sẽ không vì một chút đồ vật mà thay đổi giá trị quan của mình đâu nhỉ?" Thương Thiên một chút cũng không hâm mộ những pháp bảo mà bọn họ sở hữu.

Với gia sản hiện tại của hắn, bất kỳ một món pháp bảo nào trên người cũng có thể bằng tổng giá trị của tất cả pháp bảo trên người họ.

Chẳng hạn như Vô Thực Vật Thể, nếu các đại môn phái biết đến sự tồn tại của nó, e rằng sẽ đại chiến một trận.

Có một món pháp bảo mạnh mẽ như vậy trên người, cũng vì đã sớm quen với những cảnh tượng lớn, nên khi những thứ này hiện ra trước mắt, hắn cũng tỏ ra vô cùng lạnh nhạt.

Thương Thiên đối với chuyện này không cảm thấy kinh ngạc hay hâm mộ gì.

Bản thân hắn có một thể chất đặc thù, có thể thu hút vô số pháp bảo, hà tất phải để tâm đến người khác.

Thay vì hâm mộ người khác, không bằng lợi dụng thể chất của mình tiến vào những bí cảnh kia để tìm kiếm thêm nhiều bảo vật.

Như vậy mới là tăng cường ưu thế của bản thân, tối đa hóa ưu thế của mình.

"Phải cẩn thận, không thể để những người này phát hiện bí mật trên người mình, nếu không sẽ gặp phải phiền phức lớn." Lời nói của Diêm La trước đó cũng đã khiến Thương Thiên cảnh giác.

Trong quá trình hành sự sau này, hắn không thể quá mức bộc lộ bí mật của mình trước mặt mọi người.

Thế giới tu chân vốn dĩ vô cùng tàn khốc, đạo lý cá lớn nuốt cá bé xuyên suốt mọi thời khắc.

Thực lực hiện tại của hắn chưa đủ để ngạo thị quần hùng.

Nếu bây giờ bộc lộ thực lực, rất có thể sẽ trở thành mục tiêu của mọi người.

Hắn cũng không có đại thế lực nào che chở sau lưng, cảm thấy rất có thể sẽ vẫn lạc trước khi hình thành được thực lực tương đối mạnh mẽ.

Hiểu rõ điểm này, Thương Thiên càng cảm thấy thực lực của mình còn yếu, cũng không dám hành sự quá phóng túng, trong lòng thầm nghĩ: "Xem ra tiếp theo phải quán triệt một bộ đường lối khiêm tốn rồi, nếu không cứ phô trương như thế này, rất có thể sẽ lật thuyền trong mương." Lôi Ân nghe xong lời Thương Thiên, lại tỏ vẻ không vui nói: "Ta không tin ngươi nhìn thấy những pháp bảo cực phẩm đó

mà không hâm mộ?

Hơn nữa, ta cũng chỉ cảm thán một chút thôi, ta là kiếm tu, căn bản không có quan hệ gì với Vạn Tượng Thiên Công." "Thật sao?

Kiếm tu như ngươi mà cũng không đỏ mắt vì có bảo vật như vậy à?" Thương Thiên lập tức cười mà không nói, đối với những tâm tư nhỏ của Lôi Ân, hắn đã nhìn thấu nhưng không vạch trần.

Lúc này, ba huynh đệ đã mời họ lên tiểu thuyền, bọn họ cũng không có lý do gì để từ chối, dù sao hiện tại cũng đang vội đến Tụ Hiền Sơn Trang để điều chỉnh trạng thái.

"Vậy thì chúng ta cung kính không bằng tuân mệnh." Thương Thiên không chút do dự, trực tiếp bước lên tiểu thuyền.

Lôi Ân thấy Thương Thiên đã vào trong, cũng theo sau.

"Tiểu thuyền này trông thật tinh xảo, không giống Vạn Tượng Thiên Công chút nào." Trong khoảnh khắc Thương Thiên bước lên tiểu thuyền, hắn cảm thấy tay nghề chế tác vô cùng tinh xảo, hoàn toàn không phải là cấp độ mà một chiếc thuyền nhỏ bình thường có thể đạt tới, không khỏi có chút nghi ngờ.

"Trang chủ thật lợi hại, có thể sử dụng pháp bảo như vậy, cũng khó trách Diêm La Điện lại thèm muốn." Không nhìn thì thôi, nhìn một cái mới thấy.

Hắn phát hiện trong thuyền ẩn chứa vô số sức mạnh, từ khoảnh khắc chiếc tiểu thuyền này xuất hiện trước mặt, hắn mới cảm nhận được sự chênh lệch giữa Vạn Tượng Thiên Công và vị trang chủ kia.

"Chẳng phải chỉ là một chiếc thuyền rách thôi sao?

Có gì đáng chú ý, chẳng lẽ còn có thể lên trời à?" Lôi Ân thấy bộ dạng kinh ngạc của Thương Thiên, lập tức cảm thấy thú vị và vui vẻ.

Chương 741

Hắn không quan tâm mình thường ngày khoác lác trước mặt người khác thế nào, ngược lại còn không ngừng châm chọc Thương Thiên.

"Tên ngoại đạo như ngươi thì biết được cái gì?" Thương Thiên nhất thời cạn lời, cảm thấy với cái đầu gỗ như Lôi Ân, e rằng cũng khó mà lý giải được.

Đương nhiên nếu không giải thích, tên này e rằng sẽ cứ bám theo sau lưng hắn hỏi cho ra lẽ, nên hắn đành tùy tiện đưa ra một ví dụ tương đối sát thực tế: "Cũng giống như kiếm tu vậy, ngươi thấy một người chưa từng luyện tập những thứ đó có thể biết được sự huyền diệu trong kiếm đạo của ngươi không?" "Mỗi một môn võ công, mỗi một môn công pháp đều có điểm độc đáo riêng, nếu trong tình huống chưa từng tu hành, người ngoại đạo cũng chỉ cảm thấy lợi hại mà thôi, căn bản không nhìn ra được giá trị trong đó." "Nguyên lai là vậy." Được Thương Thiên chỉ điểm, Lôi Ân cũng lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ.

Hắn không khỏi tò mò nhìn chiếc thuyền nhỏ: "Nếu ngươi đã thổi phồng Vạn Tượng Thiên Công này lợi hại như vậy, vậy ta dùng Hoàng Tuyền Kiếm thử xem nó có đỡ nổi một kích toàn lực của ta không." "Tiền bối xin hạ thủ lưu tình!" Nghe Lôi Ân nói vậy, khóe miệng Vương Quyền Thiên không khỏi giật giật.

Sự mạnh mẽ của kiếm đạo Lôi Ân hắn đã được chứng kiến trước đó, tuy cũng có chút tự tin vào pháp bảo của mình, nhưng hắn cũng không muốn đem pháp bảo của mình ra đặt cược như vậy.

Dù sao nó cũng đã được hắn dùng tâm huyết rèn luyện bấy lâu.

Nếu đỡ được thì tốt, nhiều nhất là tinh thần bị tổn thương một

chút, không có ảnh hưởng lớn, chỉ cần nghỉ ngơi là có thể giảm bớt áp lực đó.

Nhưng Vương Quyền Thiên cũng không cho rằng kiếm chiêu của Lôi Ân lại yếu như vậy, dù sao nó cũng có thể đối đầu với kiếm chiêu của Thương Thiên, thể hiện ra dị tượng kinh khủng như thế.

Nếu nó thật sự oanh kích lên bảo vật của hắn, hoàn toàn khó mà tưởng tượng được cảnh tượng đó, ước chừng linh hồn hắn sẽ bị chấn động cực lớn, bảo vật có lẽ sẽ vỡ tan tành, không có tác dụng ngăn cản nào cả.

Không chừng hắn sẽ rơi vào hôn mê bất tỉnh, Vương Quyền Thiên trong đầu không khỏi hiện lên suy nghĩ đó, sau khi hiểu rõ lợi hại trong đó, hắn không muốn dùng bảo vật của mình vào ván cược này.

"A?

Ta chỉ thử thôi, nếu ngươi không nỡ pháp bảo thì ta cũng không làm nữa." Lôi Ân vốn dĩ đang nhàm chán, muốn trêu chọc Vương Quyền Thiên một chút, chỉ là tên này có vẻ quá mức cố chấp.

Nghe Vương Quyền Thiên nói vậy, hứng thú của Lôi Ân lập tức tan đi quá nửa.

Trong lòng hắn cũng biết đây chỉ là chiếc thuyền nhỏ, là phương tiện giao thông đến Tụ Hiền Sơn Trang, lỡ như bị phá hủy thì chẳng phải là mất đi con đường đến đó sao.

"Ngươi đừng tiếp tục đùa với Lôi Ân nữa, mau trở về đi." Thương Thiên tùy tiện tìm một vị trí trên thuyền khoanh chân ngồi xuống.

Trong khoảnh khắc ngồi xuống, hắn bắt đầu vận chuyển linh lực của mình rót vào vết thương, với tốc độ cực nhanh bắt đầu chữa trị thương thế.

Vết thương lần này không hề nhẹ, cũng không phải dùng công pháp điều tức đơn giản là có thể chữa lành được, mà phải dùng các loại thiên tài địa bảo và linh căn để nuôi dưỡng tứ chi, bách hài, từ đó trục xuất khí ứ trong cơ thể.

Đơn giản điều hòa lại khí tức của mình, Thương Thiên mới biết vết thương lần này e rằng cần một thời gian khá dài mới có thể hoàn toàn bình phục.

"Thế này có chút khó khăn rồi, lỡ như có chuyện gì, không thể thi triển toàn lực, vậy thì xong đời." Thương Thiên sau khi cảm nhận được tình hình hiện tại của mình, lập tức sa sầm mặt mày.

Nếu lúc đầu không bắt đầu chiến đấu với Lôi Ân, thì căn bản sẽ không rơi vào tình cảnh khó xử như bây giờ, cũng sẽ không bị người khác khống chế như hiện tại.

"Quả nhiên đột phá tạm thời trong chiến trường, căn bản không giống như những tình huống trước đây, có thể lập tức chữa lành vết thương của mình." Thương Thiên có chút ngượng ngùng.

Đột phá tạm thời trên chiến trường không những không giúp vết thương của hắn lành lại, ngược lại còn làm nó càng thêm nghiêm trọng.

Nhưng đồng thời, đột phá tạm thời trên chiến trường cũng mang lại rất nhiều lợi ích.

Ít nhất sau trận chiến này, hắn đã tích lũy được nhiều kinh nghiệm thực chiến hơn, thành quả thu được cũng vô cùng phong phú.

Như trước đây, hắn căn bản không có cách nào đối phó với Lôi Ân, nhưng lần này lại có thể trực tiếp đánh bại hắn trên chiến trường chính diện.

Ngược lại, Lôi Ân cũng khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu điều tức

vết thương của mình.

Tình hình của Lôi Ân bây giờ cũng tương tự như Thương Thiên.

Sau trận đại chiến hôm nay, không chỉ Thương Thiên bị tổn thương, Lôi Ân muốn toàn thân rút lui cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Linh lực toàn thân gần như đã tiêu hao quá nửa, không phải trong một sớm một chiều có thể hồi phục được, mà phải cần một thời gian khá dài mới có thể khôi phục linh lực về trạng thái đỉnh phong.

Cả hai người đều có đột phá trong chiến đấu, cũng cần chút thời gian để củng cố những gì mình đã tu hành.

Chương 742

“Hai vị tiền bối vừa rồi đều đang tổng kết kinh nghiệm thu được trong trận chiến này nhỉ.” Vương Quyền Thiên tự nhiên nhìn ra hai người đang làm gì, nhưng cũng không nói gì, mà chuyển ánh mắt sang Vương Quyền Chính ở phía bên kia.

“Không ngờ tam đệ cũng thâm tàng bất lộ như vậy, lại có thể dùng sức mạnh của bản thân để cưỡng ép mở ra bảo vật này.

Nhớ lại trước đây ta muốn luyện hóa bảo vật này cũng đã tốn không ít sức lực.” Hôm nay nếu không phải Thương Thiên ép buộc, yêu cầu Vương Quyền Chính thể hiện một phần sức mạnh, e rằng bây giờ hắn cũng không biết Vương Quyền Chính đã trưởng thành đến mức đáng sợ như vậy.

Tuy trước đây không thể hiện ra thiên phú kinh khủng như thế, nhưng hiện tại cũng khiến Vương Quyền Thiên cảm thấy áp lực.

Nhìn Vương Quyền Chính đang chuyên tâm điều khiển tiểu thuyền bên cạnh, tâm tư của Vương Quyền Thiên lại bay về nơi xa.

Lúc này, Vương Quyền Chính đang dùng nỗ lực của mình, thúc đẩy tiểu thuyền bay về phía hư không.

Tốc độ của tiểu thuyền ban đầu rất chậm, nhưng theo sau khi hắn dùng năng lực của mình làm động lực, không ngừng thúc đẩy hướng đi của tiểu thuyền, tốc độ của nó cũng ngày càng nhanh hơn, cuối cùng nhanh như một mũi tên xé gió, trực tiếp xé rách hư không trước mặt, bay về một vùng đất hoàn toàn xa lạ.

Cùng lúc đó, trên thuyền cũng sinh ra một lớp năng lượng bảo vệ mọi người.

Hư không vốn dĩ nguy hiểm vô cùng, trong đó tồn tại vô số dòng chảy thời không hỗn loạn, cương phong trong hư không cũng giống như những cây kim thép đâm vào tiểu thuyền.

Nhưng vì có lớp năng lượng bảo vệ, tiểu thuyền không bị ảnh hưởng nhiều.

Tuy nhiên, dù tiểu thuyền không bị phá hủy, trong hư không cũng sẽ vì một số yếu tố mà không ngừng bị nhiễu loạn hướng đi.

Vương Quyền Chính chỉ có thể tập trung tinh thần, toàn bộ chìm đắm vào việc điều khiển thuyền, mới miễn cưỡng ổn định được hướng đi của nó.

Khi Vương Quyền Chính đang chuyên tâm điều khiển tiểu thuyền, sự chao đảo đó quả thực đã khiến Thương Thiên đang điều tức phải chuyển sự chú ý ra bên ngoài.

"Tiểu tử này với cảnh giới hiện tại, có thể tiến vào thời không, chẳng phải là nhờ vào món bảo vật kia sao." Thương Thiên khi đưa ý thức trở lại hiện thực, lại phát hiện mình đã đến trong hư không.

Phải biết rằng với thực lực hiện tại của hắn, muốn tiến vào hư không cũng không phải là chuyện đơn giản, đặc biệt là việc xuyên qua hư không như thế này.

Căn bản là chuyện không thể nào, vì sự tiêu hao trong đó quá lớn, còn tồn tại nhiều yếu tố không xác định.

Nếu muốn thật sự độn nhập vào hư không, thực ra cần phải mượn một sức mạnh nhất định, nếu không với một tu chân giả bình thường, chưa kịp đến đích đã e rằng sẽ vì linh lực cạn kiệt mà bị giết chết trong hư không.

Tuy nhiên, trong tu chân giới cũng có không ít người có thể xuyên qua hư không, chẳng hạn như những người đứng ở đỉnh cao nhất của

tu chân giới, có thể dựa vào sức mạnh của mình để tự do xuyên qua thời không mà không bị hạn chế.

Nhưng đại năng như vậy chung quy là rất ít, phần lớn người phải dùng một số thiên tài địa bảo hoặc bảo vật mới có thể tự do xuyên qua.

Lúc này Thương Thiên có thể nhìn ra, chiếc tiểu thuyền mà Vương Quyền Chính đang điều khiển chính là bảo vật có thể tiến vào hư không.

"Nơi này lại cần phải mượn bảo vật như vậy mới có thể tiến vào hư không, lẽ nào vị trí của Tụ Hiền Sơn Trang là ở trong hư không sao?" Trong lòng Thương Thiên tràn đầy nghi vấn, nhưng hắn cũng không hỏi Vương Quyền Chính.

Mọi bí ẩn trong lòng e rằng phải đến được vị trí của Tụ Hiền Sơn Trang mới có thể giải đáp được, hiện tại hắn cũng không đi sâu tìm hiểu xem trong đó rốt cuộc có huyền cơ gì.

"Thứ này sao lại chao đảo thế?" Lôi Ân vốn đang chìm đắm trong thế giới của mình, nhưng vì trong hư không quá chao đảo, hắn bị buộc phải tỉnh lại.

Lôi Ân nhìn thấy mình đang ở trong hư không không khỏi ngẩn người.

"Tiểu tử các ngươi rốt cuộc làm gì vậy?

Lái thuyền vào trong hư không rồi à?" Trên mặt Lôi Ân lập tức hiện lên vẻ bất mãn.

Hắn biết trong thời không vô cùng nguy hiểm, trong tiềm thức cho rằng mấy tiểu tử này không biết cách điều khiển pháp vật này mới vô tình đi vào hư không.

"Tiền bối, không phải như vậy..." Vương Quyền Thiên khó xử

nhìn Lôi Ân, nhưng lại không biết nên mở lời thế nào.

Tên này vừa mở miệng đã chặn hết mọi lời nói của hắn, khiến Vương Quyền Thiên không biết giải thích ra sao.

May mà Thương Thiên nhìn ra được sự khó xử của Vương Quyền Thiên, vội vàng nói với Lôi Ân: "Ngươi sau một thời gian điều tức, quên mất một số bảo vật có thể tiến vào hư không rồi à?" "Có chuyện này sao?" Được Thương Thiên nhắc nhở, Lôi Ân vỗ đầu một cái, mới nhớ ra mình đã quên mất điểm này.

Chương 743

Khi Thương Thiên tưởng rằng Lôi Ân sẽ tha cho mấy tiểu tử này, hắn lại đột nhiên đổi giọng: "Nhưng không có việc gì sao lại lái thuyền vào hư không, không phải là muốn khoe khoang trước mặt ta sao?

Không được, ta phải đi dạy dỗ tên này một trận đã!" Nói rồi Lôi Ân cầm lấy Hoàng Tuyền Kiếm, muốn so tài với Vương Quyền Chính một phen.

Vẻ mặt Vương Quyền Chính lập tức trở nên khó coi như ăn phải ruồi.

Hắn hiện tại đang toàn lực điều khiển tiểu thuyền này, nếu có bất kỳ sự cố nào, e rằng tiểu thuyền sẽ bị lật ngay trong hư không.

Với thực lực của Thương Thiên và Lôi Ân, việc tồn tại trong hư không một thời gian không phải là chuyện khó, có thể mượn chút thời gian để thoát về thế giới hiện thực, nhưng đối với mấy người Vương Quyền Chính thì không đơn giản như vậy.

Nếu tiểu thuyền bị lật trong hư không, mấy người họ e rằng sẽ bị cương phong trong hư không nuốt chửng trong nháy mắt, không có một chút không gian để thao tác.

"Tiền bối, ta thật sự không cố ý..." Vương Quyền Chính bây giờ có nỗi khổ mà không nói ra được, trong lòng không khỏi oán trách Thương Thiên sao lại giao cho mình một công việc khổ sai như vậy.

"Ra ngoài gặp nhiều chuyện như vậy, ta thấy sau này nên ở lại Tụ Hiền Sơn Trang thì hơn..." Trong lòng Vương Quyền Chính không khỏi nảy sinh những suy nghĩ tiêu cực.

Vương Quyền Thiên tự nhiên hiểu được trong lòng Vương Quyền Chính đang nghĩ gì, vội vàng nói: "Mấy người các ngươi sao lại dễ bị tên này khiêu khích như vậy, đạo tâm thật sự không chút vững vàng." Hắn hiểu rõ mấy tiểu tử này đã bị Lôi Ân hành hạ đến mức có chút sợ hãi rồi.

Nhưng nếu bị Lôi Ân quấy rầy như vậy, ai cũng sẽ cảm thấy phiền không chịu nổi.

Hoàn toàn là ba huynh đệ này xui xẻo đụng phải Lôi Ân đang bực mình.

Lôi Ân vừa mới thua trong tay hắn, lại không thể làm gì được hắn, chỉ có thể mượn mấy văn bối này để trút giận.

May mà tâm tình của mấy văn bối này không tiếp tục sụp đổ, họ nhìn thấy trong hư không trước mặt, lại có một nơi bình tĩnh lại.

"Trong hư không lại có một nơi có thể bình tĩnh, thật sự rất hiếm thấy." Trong nhận thức của Thương Thiên, bản chất của hư không là một nơi vô cùng cuồng bạo, căn bản không có sức mạnh nào có thể ổn định được nơi này, trừ phi sức mạnh đó đã đạt đến trình độ có thể khống chế không gian, mới có thể miễn cưỡng ổn định được tình trạng hiện tại của hư không.

Nhưng có đại năng nào lại rảnh rỗi không có việc gì làm, đi can thiệp vào một vùng đất hoang vu này chứ.

Dù có thể sửa chữa được vùng hư không này, nhưng đó là chuyện chẳng có lợi lộc gì, cũng không có ai đi làm.

Nhưng trong hư không lại có một nơi như vậy, thật khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

"Mấy vị tiền bối, đây là một lối vào Tụ Hiền Sơn Trang của chúng ta.

Chỉ cần có thể tiến vào trong đó, đi thêm một đoạn nữa là có thể an toàn đến nơi." Vương Quyền Chính sau khi đặt bảo vật xuống, nói một câu như vậy.

"Nếu sắp đến nơi rồi thì thật là một chuyện tốt." Thương Thiên nghe sắp đến đích thì tâm tình cũng thả lỏng một phen.

Dù sao với trạng thái hiện tại, điều cần nhất là đến Tụ Hiền Sơn Trang để điều chỉnh lại.

Dù sao đến hiện tại, nơi có thể chữa lành vết thương của hắn cũng chỉ có Tụ Hiền Sơn Trang.

Trang chủ Tụ Hiền Sơn Trang dường như ẩn giấu một thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Không chừng với thực lực của ông ta, có thể giúp hắn hoàn toàn bình phục.

Như vậy, hắn có thể đến tổ chức thần bí kia để tìm kiếm tung tích của Hoa Gian và Hạng Tần.

"Cũng không biết hai người họ bây giờ thế nào rồi, đều là vì ta mà gặp phải đại kiếp này, phải nhanh chóng làm xong những chuyện này." Thương Thiên đột nhiên nghĩ đến hai người họ, tâm tình không khỏi chùng xuống.

Nhưng nghĩ đến hai người họ đang ở trong nguy hiểm, nếu cứ tiếp tục trạng thái này, có thể sẽ không đợi được đến ngày đó.

Vì có thể là như vậy, nên bây giờ hắn phải thu dọn lại tâm tình, không thể tiếp tục chán nản như trước, như vậy đối với sự việc căn bản không có tác dụng thúc đẩy.

"Chỉ mới đi một lúc, sao những người này đã tìm được nơi này?

Trong hư không không có ranh giới, làm sao tìm được?" Lôi Ân

nhất thời không hiểu rốt cuộc đã xảy ra sai sót gì.

Chương 744

Nhưng theo nhận thức của hắn, trong hư không nên là nơi cực kỳ nguy hiểm, không thể nào có người vô cớ lại đi khai tịch động phủ trong hư không này.

"Về điểm này, thực ra ta cũng không rõ lắm.

Nếu Lôi Ân tiền bối muốn tìm hiểu, ta nghĩ có thể đến thương lượng với trang chủ của chúng ta về chuyện này." Vương Quyền Thiên cảm thấy nếu cứ tiếp tục tranh cãi với Lôi Ân, chuyện này chắc chắn sẽ không có kết quả, không bằng trực tiếp đá quả bóng này cho phụ thân mình.

"Thôi được, ta có hỏi nữa, các ngươi chắc cũng sẽ không trả lời ta, dù sao cũng không phải chuyện của ta." Lôi Ân lập tức mất hứng thú.

Đối với những vãn bối này, trong lòng hắn tràn đầy bất mãn, nhưng hiện tại Thương Thiên đang ở trước mặt, nếu hắn nổi giận trước mặt Thương Thiên, e rằng sau đó không những bị ngăn cản, mà còn bị bình phẩm về chuyện này, Lôi Ân cảm thấy không nên làm thì hơn.

Nghĩ đến đây, Lôi Ân cũng không tiếp tục nói nữa, mà tập trung vào việc dưỡng thương.

Trong khoảnh khắc đó, hắn phát hiện vì đột phá tạm thời, vết thương cũng có chút thuyên giảm, nếu cẩn thận dưỡng thương thêm một thời gian, chắc chắn có thể bình phục.

Vết thương có chuyển biến tốt, đối với Lôi Ân không nghi ngờ gì là một tin tức tốt.

Việc hắn cần làm bây giờ là truy tìm tung tích của tổ chức thần bí kia.

Không chừng trong đó cũng có quan hệ nhất định với Diêm La Điện, nhưng bây giờ đi bứt dây động rừng rõ ràng không phải là một chuyện lý trí.

Huống hồ vì trước đó đã chiến đấu một trận với Thương Thiên, trên người hắn bị thương nặng, cũng cần gấp đến Tụ Hiền Sơn Trang để khôi phục thực lực thật sự.

Nếu không với trạng thái hiện tại, muốn đi truy tìm những người đó, chắc chắn cũng không đánh lại.

"Ngay cả người trong tu tiên cũng có thể bại dưới tay hắn, với trạng thái nửa tàn phế của ta bây giờ mà đối mặt, e rằng sẽ bị miểu sát trong nháy mắt." Lôi Ân nghĩ đến điểm này, tuy hiện tại cũng lòng nóng như lửa đốt muốn báo thù, nhưng cũng không thể không thu lại ý nghĩ đó.

Tuy hắn là một người nóng tính, nhưng không có nghĩa là không có trí tuệ.

Đối với tình hình hiện tại nên điều động như thế nào, hắn cũng có một bộ tiêu chuẩn riêng.

Khi đối mặt với Thương Thiên, vì đã thất bại trong trận chiến trước đó, hắn cũng không tiện nói gì thêm với Thương Thiên.

"Chỉ là nhất thời sơ suất mới để tên Thương Thiên kia chiếm được tiên cơ.

Không được, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng sẽ bị hắn coi thường." Lôi Ân nghĩ, nếu sau này cứ bị Thương Thiên đè đầu cưỡi cổ, chỉ cần nghĩ đến cảm giác đó là toàn thân khó chịu, tiền đồ cũng trở nên mờ mịt.

“Mấy vị tiền bối xin đợi một chút, chúng ta bây giờ cần thời gian để giải khai phong ấn.” Do thông đạo sơn trang trước đó là một chiều, cần phải có người hợp lực mở ra thông đạo này mới có thể tiến vào.

Trước đó vì vội vàng đi đường, nên đã sử dụng thông đạo một lần, phải đợi đến lần khởi động lại tiếp theo mới được.

Trong quá trình này, phải giải quyết tất cả sức mạnh trên người để mở ra phong ấn này.

“Thật là phiền phức, nếu có thời gian rảnh rỗi làm cái phong ấn này, không bằng đem sức mạnh đó đặt vào việc tu hành, không chừng đã sớm bước lên đỉnh phong của tu chân giới rồi.” Lôi Ân lập tức cảm thấy quy củ trong môn phái này thật sự quá nhiều, nếu là hắn, chắc chắn sẽ không chịu nổi những quy củ này.

“Ngươi cũng đừng được lợi rồi còn khoe mẽ, nơi có thể cho ngươi dưỡng thương như thế này cũng không nhiều đâu.” Đối với cách nói của Lôi Ân, Thương Thiên nhất thời cảm thấy cạn lời.

Đối với hành vi được lợi rồi còn khoe mẽ của tên này, hắn đã sớm quen rồi, cũng không muốn tranh cãi nhiều.

Dù sao mở phong ấn này cũng cần thời gian.

Trong khoảng thời gian này, không bằng xem xét nên xử lý những bảo vật này như thế nào.

Hiện tại Thương Thiên có thể xử lý những bảo vật này bằng hai cách, một là dung nhập vào cơ thể, hai là từ từ luyện hóa sức mạnh trên người.

Nhưng cả hai cách đều cần thời gian.

Vừa hay nhân lúc này, trong khi dưỡng thương, cũng có thể dung nhập những bảo vật này vào tu luyện.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, Thương Thiên bắt đầu cuộc hành trình tu luyện của mình.

Chương 745

"Đây là lần đầu tiên tu luyện như thế này, một bên dung hóa bảo vật, một bên lại điều dưỡng vết thương, ta thật cảm thấy có chút xu hướng phân liệt." Thương Thiên không khỏi lắc đầu.

Từ lần trước ra khỏi bí cảnh, hắn đã có được một phương pháp tu luyện hoàn toàn mới, đó là nhất tâm nhị dụng, thậm chí nhất tâm đa dụng.

Tuy làm vậy sẽ khiến tinh thần lực của hắn tiêu hao nhiều hơn, nhưng đồng thời hồi phục cũng rất lớn.

Phương thức rủi ro cao, lợi ích cao này hắn cũng sẵn lòng làm.

Trong thế giới tu chân, đánh cược vốn dĩ chiếm một phần lớn.

Nếu không đánh cược, cũng không biết con đường sau này nên đi như thế nào.

Mà cho đến nay, con đường hắn đang đi cũng có thành phần đánh cược, nếu không phải vì cược đúng, hắn cũng sẽ không đi đến bước này.

"Không biết lần tu luyện này sẽ có thu hoạch gì, nhưng hiển nhiên nên không tệ." Công pháp tu luyện này hắn đã rất quen thuộc trong lòng, nên cũng không lo lắng xảy ra sai sót gì.

Nhưng điều quan trọng hơn bây giờ là trong khi đảm bảo có thể hồi phục vết thương, cũng phải dung luyện toàn bộ những bảo vật này vào công pháp của mình.

Dã tâm của Thương Thiên rất lớn, không muốn lãng phí nhiều thời gian vào những chuyện khác.

Nếu muốn, thậm chí hắn có thể tạo ra đệ nhị nguyên thần, đệ tam

nguyên thần.

Từ lần trước tiến vào bí cảnh, hắn mới biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Thế giới mà hắn từng biết trước đây quá mức nhỏ hẹp, không chỉ hạn chế thực lực của hắn, mà còn giam cầm tầm nhìn của hắn trong thế giới tu chân đó.

Bây giờ tầm nhìn đã khác xưa, góc nhìn đã đạt đến toàn bộ vũ trụ, cũng sẽ không bị giới hạn ở một nơi nhỏ bé này nữa.

Đạo tâm của hắn cũng vào lúc này trở nên vững chắc hơn.

Khoanh chân ngồi ở một góc nhỏ trên tiểu thuyền, cố gắng không làm phiền người khác, hắn nhanh chóng chìm đắm vào thế giới của mình.

Trong thế giới đó, hắn nhìn thấy một dải ngân hà rộng lớn.

Đó là một Tâm Tượng thế giới trong cơ thể hắn.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn tiến vào một thế giới hình tượng như vậy.

Sau khi hoàn thành đột phá, mỗi người đều có thể khai tịch ra một tiểu thế giới như vậy.

Tiểu thế giới này cũng chỉ có hắn mới có thể tiến vào, nhưng khi tu luyện đến một trình độ nhất định, nó cũng có thể ảnh hưởng đến thế giới hiện thực.

Khi tiến vào Tâm Tượng thế giới, hắn mới nhận được những thông tin này.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn có được.

Trước khi đột phá, đối với Tâm Tượng thế giới này rốt cuộc sẽ như thế nào, hắn cũng không rõ lắm.

Rõ ràng, Tâm Tượng thế giới này sẽ mang lại cho hắn lợi ích vô cùng lớn.

Sau khi khai tịch xong thế giới hình tượng này, hắn phát hiện có một tiểu nhân vô cùng nhỏ đang ngồi ở đó.

Thế giới này cũng chỉ lớn bằng lòng bàn tay, hắn đang ở trong trạng thái tinh thần thể, dùng góc nhìn của Thượng đế quan sát thế giới này.

"Mau tu luyện cho ta." Thương Thiên nảy ra một ý niệm, tiểu nhân tí hon kia liền bắt đầu tu luyện.

Hắn nhanh chóng cảm giác được mảnh đất trong Tâm Tượng thế giới này bắt đầu tăng lên, sức mạnh trên người tiểu nhân cũng trở nên hùng hậu hơn.

Sự tăng trưởng này đối với hắn là vô cùng nhỏ, nhưng đối với tiểu nhân lại vô cùng lớn, cũng đại biểu cho cảnh giới của hắn ở một mức độ nào đó đã có đột phá.

Chương 746

Hắn phát hiện tu luyện trong thế giới này cũng có thể gia trì lên người hắn, có thể đạt được tốc độ tu hành gấp đôi.

"Chẳng trách những đại năng trong tu chân giới mỗi ngày đều khoanh chân ngồi đó đả tọa, nguyên lai là đang chìm đắm trong Tâm Tượng thế giới." Thương Thiên đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ.

Những lão đại trong tu chân giới có thể ngồi khoanh chân ở đó cả ngày lẫn đêm, người bình thường dù có kiên nhẫn đến đâu cũng không thể làm được.

Tuy những người tu hành này kiên nhẫn hơn người bình thường, nhưng chung quy cũng chưa thoát khỏi phạm trù của con người.

Trừ phi thực lực đạt đến một cảnh giới nhất định, thao tác thân thể con người, đạt đến cảnh giới thần thật sự, mới có thể được coi là đạt đến một lĩnh vực hoàn toàn mới, đó cũng chính là sự tồn tại chi phối mọi quy luật của thế giới này.

Lúc này trong Tâm Tượng thế giới, hắn lại phát hiện ra lợi ích lớn như vậy.

Nhân lúc ba huynh đệ bắt đầu mở phong ấn, hắn cũng bắt đầu tu luyện trong Tâm Tượng thế giới.

Chỉ cần vài ý niệm, tiểu nhân kia đã có thể bắt chước, có thể lựa chọn tu luyện các công pháp, tất cả đều được đầu nhập vào tiểu nhân đó.

Trên thực tế, tiểu nhân đó cũng bắt đầu tu luyện theo những công pháp đó.

Tốc độ tu luyện nhanh hơn nhiều so với phương thức trước đây,

nhưng cũng là chuyện bình thường.

Trước đây, hắn chỉ là một người bình thường, cũng từng bước một từ đáy của tu chân giới lăn lộn đi lên, không thể so sánh với tiểu nhân này.

Tiểu nhân có sự chỉ đạo của hắn, cũng có căn cốt hiện tại của hắn, tốc độ tu luyện tự nhiên không thể so sánh với trước đây.

"Không biết tiểu nhân trong Tâm Tượng thế giới này có thể dùng được những pháp bảo mà ta đã dùng trước đây không." Thương Thiên đối với tiểu nhân này vô cùng yêu thích, tự nhiên cũng sẽ nghĩ, nếu đã có thể truyền công pháp, vậy có thể dùng được pháp bảo của hắn không.

Trong bí cảnh trước đây, hắn đã nhận được vô số pháp bảo, nếu những pháp bảo này đặt trên người không có tác dụng, thì chung quy cũng là phung phí của trời.

Nếu có thể để những pháp bảo này có công dụng hoàn toàn mới, cũng không uổng công hắn đã vào sinh ra tử, từ mật cảnh kia để lấy được những bảo vật này.

"Cũng không biết mấy món trang bị này có dùng được không." Thương Thiên tiện tay lấy ra mấy món bảo vật mà hắn đã nhận được từ bí cảnh, đưa cho tiểu nhân.

Những bảo vật đó khi đến trước mặt tiểu nhân, đột nhiên thu nhỏ lại đến mức tương đương với tiểu nhân.

Tiểu nhân sau khi nhìn thấy những trang bị đó, cũng rất hiểu chuyện mà bắt đầu luyện hóa, dung hợp vào cơ thể mình.

Giống như cách hắn luyện hóa bảo vật trước đây, có thể thấy tiểu nhân này cũng đang dùng sự tỉ mỉ hiện có của mình, tâm ý của hai người gần như tương thông.

Theo tốc độ tu luyện của tiểu nhân ngày càng nhanh, mảnh đất trong Tâm Tượng thế giới cũng ngày càng lớn, nhanh chóng đạt đến kích thước của một cái sân.

Nhưng tiểu nhân này còn cách cảnh giới hiện tại của hắn một khoảng nhất định.

Khi đạt đến một cảnh giới nhất định, tốc độ tu luyện của hắn cũng trở nên chậm lại.

"Xem ra muốn một ngày đi ngàn dặm, phương pháp này không nên làm nhiều, dù sao cũng là mơ mộng hão huyền." Thương Thiên không khỏi lắc đầu, xem ra những phương pháp hắn đang tiến hành đã phá sản.

Nhưng cũng không phải là chuyện quá tệ, dù sao cũng có thể giúp hắn hiểu thêm về Tâm Tượng thế giới này.

Sự đột phá của hắn thực sự quá đột ngột, có thể là do kinh nghiệm tích lũy trước đó đã quá nhiều, đợi đến khi tích lũy đến một mức độ nhất định, trong trận chiến này đã kích phát tiềm năng của hắn, mới khiến cảnh giới của hắn tăng lên một trình độ hoàn toàn mới.

Đây cũng là lần đầu tiên Thương Thiên cảm thấy, khoảng cách đến những đại lão đỉnh tiêm thực ra cũng không xa lắm.

Dù sao hiện tại hắn đã đạt đến trình độ này, trong giới tu tiên cũng cực kỳ hiếm có.

Chỉ là không biết sau trận chiến này, Lôi Ân rốt cuộc đã đột phá đến cảnh giới nào.

"Tiểu nhân này thật có tâm, những trang bị ta đưa cho lại có thể dùng được, chỉ cần có sức mạnh để luyện hóa, thực lực hiện tại của hắn có thể mạnh hơn tiểu nhân bình thường rất nhiều." Thương Thiên có thể nhìn ra sức mạnh trên người tiểu nhân này, so với lúc hắn mới

bước vào tu chân giới thì mạnh hơn rất nhiều.

Tiểu nhân này, chỉ mới tồn tại không bao lâu sau khi khai tịch Tâm Tượng thế giới, đã đạt đến cảnh giới mà trước đây hắn phải trải qua muôn vàn gian khổ mới có thể đạt được.

Chương 747

“E rằng đây cũng là sự khác biệt giữa các đại tông môn và những tiểu môn phái nhỏ bé, dù sao nội tình cũng không giống nhau.” Thương Thiên tự nhiên hiểu rõ đạo lý này, cũng không khỏi lắc đầu, xem ra muốn đi đến đỉnh phong của tu tiên giới, còn một con đường rất dài phải đi.

Đối với con đường phía trước, hắn cũng tràn đầy tự tin.

Đạo tâm của hắn hiện tại có thể nói là vững chắc vô cùng, cũng không thể có bất kỳ chuyện gì có thể cản trở con đường tiến lên của hắn.

“Gầm gầm gầm!” Khi nội tâm của hắn đang tràn đầy khát vọng vô tận đối với tương lai, đột nhiên tiểu thuyền lại truyền đến một trận chấn động, trực tiếp chấn hắn ra khỏi Tâm Tượng thế giới.

Thương Thiên lập tức kinh hãi, rốt cuộc là thứ gì, lại có thể vì một chấn động nhỏ mà chấn hắn ra khỏi Tâm Tượng thế giới.

“Rốt cuộc có chuyện gì?

Đã xảy ra chuyện gì sao?” Hắn từ Tâm Tượng thế giới trở về thế giới hiện thực, lập tức hỏi ba huynh đệ.

Ba huynh đệ cũng kêu khổ không ngớt, hiện tại họ đang hợp lực phá giải phong ấn này, căn bản không có tâm tư dư thừa để quan sát động tĩnh bên ngoài.

Mà Thương Thiên và Lôi Ân lại chìm đắm trong thế giới của mình để dưỡng thương, căn bản không lường trước được sẽ xảy ra sự cố như vậy.

“Chúng ta cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, xin tiền

bối ra ngoài xem thử, có thứ gì đang va chạm vào thuyền không?" Vương Quyền Thiên chỉ có thể thỉnh cầu Thương Thiên giúp đỡ một việc.

"Tên Lôi Ân này rốt cuộc đang làm gì?" Thương Thiên nhìn sang Lôi Ân bên cạnh, không ngờ lại thấy Lôi Ân ngồi đó không nhúc nhích, dường như đã tiến vào một trạng thái nào đó.

Hắn cũng không làm phiền Lôi Ân, vì biết rằng nếu hắn đã chìm đắm trong trạng thái đó, nếu đi làm phiền, e rằng sẽ ảnh hưởng đến cảnh giới của hắn.

Trong lúc chưa rõ đã xảy ra chuyện gì, cũng không nên kinh động Lôi Ân nhiều.

Hiện tại, Thương Thiên hiểu rằng họ đã ở trên cùng một con thuyền, tự nhiên sẽ không có lòng riêng.

Sau khi nhận được lời thỉnh cầu của Vương Quyền Thiên, Thương Thiên cũng không từ chối, nói với hắn: "Ta nghe nói trong thế giới hư không tồn tại một số hư không sinh vật ký sinh, có lẽ nơi này là sào huyệt của một số hư không sinh vật nào đó." Thương Thiên hiện tại suy đoán là một số hư không sinh vật, vì bị kinh động nên mới tấn công.

Có thể đối với những hư không sinh vật này, nơi này thực ra là lãnh địa của chúng, còn con người ở đây giống như những kẻ ngoại lai đến quấy rầy.

Thương Thiên rất rõ ràng quy tắc trong đó, tự nhiên cũng không chút do dự.

Nếu tiểu thuyền này bị phá hủy, vậy thì điểm dừng chân tạm thời của họ cũng không còn.

Nơi này còn cách giới hạn phá vỡ không gian, thông đạo hư không

có một khoảng cách nhất định.

Nếu tiểu thuyền bị phá hủy, với thực lực của hắn và Lôi Ân có thể bình an vượt qua.

Nhưng đối với mấy vãn bối này thì không đơn giản như vậy.

Một số bảo vật kỳ diệu trên người họ, trong thế giới tu chân hiện tại có giá trị vô cùng, nhưng trước hư không cũng tỏ ra vô cùng nhỏ bé, có thể một chút không cẩn thận sẽ bỏ mạng trong thế giới hư không này.

"Các ngươi cứ duy trì trạng thái phá giải phong ấn, ta ra ngoài xem sao." Thương Thiên nói xong liền độn thẳng vào hư không.

"Vậy làm phiền tiền bối rồi." Vương Quyền Thiên hiện tại cũng đang duy trì phong ấn, không trả lời nhiều.

"Ta phải xem xem là yêu ma quỷ quái phương nào dám tung hoành tự do trong hư không này." Sau khi có ý tưởng, Thương Thiên càng trở nên không thể ngăn cản, hắn trực tiếp nhảy khỏi chiếc thuyền nhỏ.

Rời khỏi sự bảo vệ của thuyền, tự nhiên không còn thoải mái như khi ở bên trong, dù sao chiếc thuyền nhỏ cũng là một món pháp bảo.

Có pháp bảo bảo hộ mới có thể tiết kiệm được không ít tinh lực, để dành cho những việc có ý nghĩa hơn.

Nhưng hiện tại pháp bảo vẫn chưa thành hình, lại bị người ta công kích, mấy người kia vẫn đang duy trì tư thế phong ấn, căn bản không rảnh để tâm đến.

Ngược lại, Lôi Ân đã sớm tiến vào trạng thái nhập định, không biết đang thần du thái hư nơi nào, giả vờ không thấy tình hình trước mắt, cho nên chỉ có thể để Thương Thiên ra tay.

Vừa nhảy xuống khỏi thuyền, hắn lập tức bung ra một tấm hộ

thuẫn, bao phủ toàn thân, để tránh bị những cơn gió lốc cuồng bạo trong hư không làm tổn thương.

Chương 748

"Quả nhiên khi thực lực tăng lên, những tổn thương từ bên ngoài đối với ta cũng trở nên cực thấp, thật là một tin tốt." Thương Thiên không khỏi gật đầu hài lòng, hắn rất mãn nguyện với hiệu quả hiện tại.

Nếu là trước kia, không chết cũng phải lột một lớp da, căn bản không có cách nào tiến vào hư không.

Nhưng bây-giờ, sau khi thực lực đã đột phá đến một mức độ nhất định, hắn đã có thể tự do xuyên qua hư không, đây là một tin tức vô cùng tốt.

Ít nhất trong các trận chiến sau này, nếu đánh không lại đối phương, hắn hoàn toàn có thể tiến vào hư không, nương theo những khe hở để đào thoát, tìm cơ hội đông sơn tái khởi.

"Ý tưởng này không tệ, chỉ không biết khi thực chiến cuối cùng sẽ có hiệu quả thế nào?" Thương Thiên có ý tưởng liền muốn thử, nhưng bây-giờ không phải lúc.

Hắn nhanh chóng đến gần chiếc thuyền nhỏ, kiểm tra xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Sau khi xuống thuyền, Thương Thiên mới phát hiện gần đó có một xoáy nước siêu lớn.

Xoáy nước đó phát ra âm thanh cực đại, dường như muốn nuốt chửng mọi thứ xung quanh, ngay cả những cơn bão hư không cuồng bạo cũng bị nó nuốt chửng vào trong.

Nhìn thấy xoáy nước này, Thương Thiên không khỏi kinh hãi toát mồ hôi lạnh, nếu hắn cứ ngốc nghếch tiến vào, e rằng sẽ không thể

quay về.

"Vận khí của ta cũng thật là... nhặt về được một mạng." Thương Thiên không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nếu không cẩn thận rơi vào xoáy nước này, không biết đến khi nào mới có thể trở về thế giới thực.

Không ai biết xoáy nước này nối liền với nơi nào, cũng không biết bên trong tồn tại thứ gì.

Nếu bị đẩy vào trong đó, e rằng với thực lực hiện tại, không thể nào thoát ra được, không chừng sẽ bị thứ gì đó nuốt chửng mất.

Thương Thiên có chút đau đầu.

Tình cảnh này thật khó giải quyết, nhưng nếu không xử lý xoáy nước này, e rằng sau này sẽ gặp phải vô số phiền phức.

Hiện tại mấy người họ vẫn chưa phá được phong ấn kia.

Trước khi phong ấn được phá giải, sự ổn định này có thể sẽ phát triển theo một hướng cực đoan, mọi thứ đều ẩn chứa những nhân tố khó lường.

"Không biết trang chủ Tụ Hiền Sơn Trang vì sao lại mở động phủ ở một nơi nguy hiểm như vậy." Hắn chỉ có thể đoán rằng trang chủ Tụ Hiền Sơn Trang vì muốn tránh né những phiền phức không cần thiết, mới khai phá động phủ ở một lãnh địa xa lạ như thế này.

Nhưng đồng thời, điều đó cũng mang lại vô vàn rắc rối.

Tài nguyên trong động phủ có hạn, muốn liên lạc với thế giới bên ngoài, chỉ có thể quay về thế giới thực.

Mà khi quay về, họ cũng phải xuyên qua vùng hư không này.

Nếu gặp phải tình huống như vậy, hậu quả thật khó lường, không chắc chiếc thuyền nhỏ này có thể chống đỡ được những đợt tấn công

đó hay không.

Vận khí của Thương Thiên ban đầu rất tốt, có thể gặp được ba huynh đệ Vương Quyền, đồng nghĩa với việc có thể khôi phục thực lực trong một thời gian nhất định.

Nhưng khi tiến vào hư không, vận khí của hắn dường như đã cạn kiệt, không chỉ gặp phải sự cố, mà còn phát hiện ra một xoáy nước lớn như vậy.

Nếu ở trong tu chân giới, xoáy nước cấp bậc này đủ sức hủy thiên diệt địa.

Đó là thứ mà những người kia chưa bao giờ thấy.

Với thực lực hiện tại của Thương Thiên, việc tiến vào xoáy nước gần như là không thể.

Chỉ cần đến gần rìa, hắn đã phải dùng toàn lực chống đỡ.

Vì để đảm bảo an toàn, hắn giữ một khoảng cách nhất định, không dám tùy tiện tiếp cận.

Chương 749

Nếu không cẩn thận rơi vào trong, e rằng Thương Thiên cũng không thể dễ dàng sống sót thoát ra, không chừng sẽ táng thân ngay tại đó.

"Chỉ mới nhìn xoáy nước này một cái, ta đã cảm nhận được một luồng sức mạnh khiến người ta kinh hãi tồn tại bên trong, rốt cuộc là chuyện gì!" Thương Thiên thầm kinh hãi, nhưng cũng không dám manh động.

Thế giới này vốn tồn tại những thứ kỳ lạ.

Nếu tùy tiện thăm dò những bí mật này, e rằng sẽ động chạm đến một cấm kỵ nào đó, mang lại phiền phức vô tận.

Con đường tu đạo vốn tồn tại những thứ không thể động vào.

Duyên phận trong đó cũng có liên quan rất lớn, cái gọi là nhân quả tuần hoàn, báo ứng khó lường cũng là đạo lý này.

Lỡ như nhúng tay vào, dính phải nhân quả không tốt, con đường sau này sẽ vô cùng gian nan.

"Xử lý chuyện này có chút phiền phức." Hắn không hiểu rõ tình hình, nhưng biết rõ, với cấp bậc của xoáy nước này, nếu nó chủ động tấn công, chiếc thuyền nhỏ đã sớm táng thân tại đây.

Với sức mạnh mà xoáy nước đang thể hiện, nếu nó phát động công kích vào lúc đó, họ căn bản không có cơ hội phản ứng.

Ba huynh đệ Vương Quyền chắc chắn sẽ bị cuốn vào và miểu sát trong tức khắc, còn hắn và Lôi Ân cũng sẽ trọng thương.

Nghĩ đến đây, hắn không tiếp cận xoáy nước nữa, mà thăm dò xung quanh thuyền một lần nữa, nhưng không phát hiện động tĩnh gì.

Thương Thiên nhất thời không hiểu chấn động vừa rồi từ đâu mà có.

"Dao động có thể ép ta thoát ra khỏi tâm tượng thế giới chắc chắn không phải tầm thường.

Huynh đệ Vương Quyền cũng cảm giác thuyền nhỏ bị một loại sức mạnh nào đó công kích, không thể nào tự dưng biến mất được." Thương Thiên không hiểu nổi, rốt cuộc chỗ nào đã xảy ra sai sót.

Hắn vốn không nên mất cảnh giác, cũng sẽ không vì một chuyện nhỏ mà hoàn toàn buông lỏng.

Đó gần như là điều không thể.

Dù sao hắn cũng là người bò ra từ trong đống xác chết, trải qua bao nhiêu lần sinh tử, sẽ không dễ dàng buông bỏ cảnh giác.

Làm như vậy chỉ là tự đào huyệt chôn mình.

Chính nhờ kinh nghiệm tích lũy bao năm tháng mới giúp Thương Thiên thoát khỏi vô số tai nạn lớn nhỏ.

Hắn tin vào sự thông minh tài trí của mình.

Chỉ cần mở được phong ấn, tiến vào Tụ Hiền Sơn Trang, sự tồn tại của xoáy nước này cũng không còn quan trọng nữa.

Việc cần làm bây giờ là truy tìm tung tích của tổ chức thần bí kia, không có gì quan trọng hơn.

Nếu cứ vì chuyện này mà trì hoãn, tiến độ điều tra sẽ bị ảnh hưởng, hành động sau này của Thương Thiên cũng sẽ trở nên vô cùng khó khăn.

Hiểu rõ điểm này, Thương Thiên không muốn lãng phí thời gian ở đây nữa.

Hắn xoay người định trở về thuyền, nhưng đúng lúc này, hắn đột

nhiên cảm giác phía sau hư không truyền đến một dao động cực lớn, một luồng sức mạnh vô cùng đáng sợ lan tỏa khắp không gian, là thứ mà trước đó hắn chưa từng thấy.

“Thương Thiên Kiếm!

Phá cho ta!” Ý chí cầu sinh mãnh liệt dâng lên trong lòng Thương Thiên.

Không chút do dự, hắn tế ra món pháp bảo mạnh nhất của mình hiện tại, rồi đặt Thương Thiên Kiếm chắn ngang trước người, đồng thời triệu hồi ra một dị tượng vô cùng cường đại.

Bức dị tượng Cửu Đầu Kim Điểu lại một lần nữa hiện ra trước mắt, chín con kim điểu không ngừng bay lượn, phun ra hỏa diễm.

Hắn biết đây là chiêu mạnh nhất của mình, nhưng cũng không có chút tự tin nào để đối phó với luồng sức mạnh không rõ kia, bởi vì hắn hoàn toàn không biết nó đã đạt đến trình độ nào.

Chương 750

Nhưng có một điều chắc chắn, trong tất cả các trận chiến hắn từng trải qua, chưa bao giờ hắn thấy qua năng lượng cấp bậc này, ngay cả khi đối mặt với lần ranh sinh tử.

Hắn chưa bao giờ rơi vào tình thế khốn cùng như vậy, nhưng lần này, hắn cảm nhận được sự tuyệt vọng thực sự.

"Hư không này quả là một nơi nguy hiểm, sau này ta nghĩ nên ít đến đây thì hơn, nếu không lỡ chọc phải thứ gì đó e là khó mà giải quyết." Thương Thiên không ngờ, trong thời gian ngắn ngủi như vậy, hắn vốn tưởng mình có thể đi ngang trong tu chân giới, ít nhất cũng có thể chiếm một chỗ đứng, nhưng ý nghĩ này đã nhanh chóng bị hư không tàn nhẫn đập nát.

Đối với mọi người, hư không là một lãnh địa chưa được biết đến, sự hiểu biết về nó quá ít ỏi.

Trước đây, khi nhắc đến hư không, ai nấy đều biến sắc, hận không thể mọc thêm hai chân để rời đi.

Bây giờ, Thương Thiên đã thực sự trải nghiệm sự đáng sợ mà hư không mang lại, mới có thể hiểu được vì sao mọi người lại có phản ứng lớn như vậy.

Không phải vì phản ứng của họ quá kịch liệt, mà hư không vốn dĩ mang lại nỗi sợ hãi tột cùng, nếu xử lý không tốt một chút, e rằng cũng sẽ táng thân tại đây.

"Nếu không phải trận chiến lần này khiến đạo hạnh của ta càng thêm vững chắc, e rằng ta đã sụp đổ rồi." Thương Thiên không khỏi tự giễu vài câu, lúc này chỉ có thể dùng cách này để tâm tình dịu lại một chút.

Nếu cứ ở trong trạng thái căng thẳng như vậy, lỡ như xảy ra sai sót, tâm tình chắc chắn sẽ cực kỳ tồi tệ, phát huy thực lực cũng sẽ bị hạn chế.

Hiện tại, hy vọng của mọi người đều đặt lên người hắn, Lôi Ân dù có tỉnh lại cũng không giúp được bao nhiêu.

Lôi Ân thuộc loại kiếm khách chuyên tấn công, còn hắn là người phát triển toàn diện, lại có kiến thức của Vạn Tượng Thiên Công, khi đối mặt với những chuyện này, có thể dùng Vạn Tượng Thiên Công để hóa giải một phần sát thương.

Chính vì nghĩ đến điểm này, Thương Thiên mới không muốn quấy rầy Lôi Ân tiếp tục nhập định.

Dù sao hắn ta đã muốn làm thì cứ để hắn ta làm, nếu thất bại, gã này cũng có thể chết một cách thoải mái hơn một chút.

Mang theo ý nghĩ đó, Thương Thiên trực tiếp mượn dị tượng triển khai, nhắm thẳng vào phương hướng truyền đến luồng sức mạnh, vung ra một kiếm.

Một kiếm này gần như mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Nếu ở trong tu chân giới, một kích này có thể khiến một ngọn núi lớn bốc hơi trong nháy mắt.

Nhưng trong hư không không có gì cả, chỉ có vô số bão táp, cho nên uy lực của kiếm chiêu cũng giảm đi không ít, nhưng cũng đủ để gây ra sát thương đáng kể cho sinh vật kia.

"Sớm đã nghe trong thế giới hư không tồn tại vô số sinh vật thần kỳ, không ngờ vận khí của ta lại tốt đến vậy." Thương Thiên không khỏi lắc đầu, hắn cũng chỉ mới nghe nói về sinh vật hư không mà thôi.

Ngay cả Thương Thiên cũng không ngờ, lại có một ngày trùng hợp gặp phải sinh vật hư không.

Nhưng hắn không có tâm trạng để ăn mừng vận khí của mình, đây vốn không phải là chuyện tốt.

Thực lực của sinh vật hư không vốn mạnh hơn ma thú bình thường rất nhiều, có thể sánh ngang với một số tu chân giả cường đại.

Sinh vật hư không trước mắt rõ ràng mạnh mẽ vô cùng, một kiếm hắn vừa tung ra lại bị gã đó trực tiếp hóa giải.

"Phiền phức rồi, thực lực của gã này tuyệt đối không đơn giản như những gì thể hiện ra." Trong khoảnh khắc đầu tiên sinh vật hư không tiếp cận thuyền, hai người chỉ giao thủ trong chớp mắt, nhưng một khoảnh khắc đó đủ để Thương Thiên phán đoán tình hình hiện tại.

Tình hình này đối với hắn vô cùng bất lợi.

Nếu Thương Thiên có một chút bất cẩn, không những không thể thu phục được sinh vật hư không kia, mà ngược lại còn có thể mất mạng, thậm chí đạo hạnh tích lũy bấy lâu nay cũng sẽ tiêu tan.

"Ai, thật là một việc khổ sai, nếu đổi lại là Lôi Ân, gã đó đã sớm bắt đầu chạy trốn rồi." Ngay cả lúc này, Thương Thiên cũng không quên mỉa mai Lôi Ân một câu.

Nếu Lôi Ân nghe được những lời này, e rằng sẽ phải đánh nhau với Thương Thiên trước một trận.

"Nhưng có thể được thai nghén trong hư không, sinh vật này thật kỳ lạ." Khi nhìn thấy một phần nhỏ của sinh vật hư không kia, Thương Thiên cũng không nhịn được nuốt nước bọt.

Những sinh vật hắn từng thấy trong bí cảnh cũng không đáng sợ bằng một phần nhỏ đang hiện ra trước mắt.

Đến lúc này hắn mới biết, mình đã vô tình đụng phải một tấm sắt,

một sự tồn tại không thể dễ dàng chọc vào.

Chương 751

Nếu ở trong tu chân giới bình thường, e rằng những tu chân giả có cảnh giới cao hơn hắn không biết bao nhiêu lần cũng phải kẹp đuôi mà chạy.

"Nếu có thể sống sót thoát ra, đem cảnh tượng này truyền ra ngoài, e rằng những tu chân giả trong thế giới thực đều sẽ bị dọa ngất." Nghĩ đến đây, Thương Thiên không khỏi lắc đầu.

Cách đó trăm dặm, trong hư không, tồn tại một con Côn khổng lồ, thân thể nó ít nhất cũng dài đến mấy ngàn dặm.

Chiếc thuyền nhỏ của họ trước mặt nó còn không to bằng một sợi lông.

Sau khi nhìn thấy hình thể của con Côn, Thương Thiên lập tức mất đi quyết tâm chiến đấu.

"Nếu không cẩn thận chọc vào sự tồn tại này, e rằng ta sẽ hóa thành mảnh vụn trong nháy mắt." Ý nghĩ này xuất hiện trong đầu hắn, sau đó khó mà xua tan đi được.

Thực ra, ý nghĩ của Thương Thiên không sai.

Con Côn kia căn bản không chú ý đến sự tồn tại của hắn, chấn động vừa rồi có lẽ chỉ là do nó tạo ra trên đường đi mà thôi.

Vận khí của hắn xem như tốt, nếu xuất hiện trên đường đi của con Côn, e rằng ngay cả năng lực chống cự cũng không có.

"Thật đáng sợ, nếu kế hoạch lúc trước có một chút sai sót, e rằng ta bây-giờ đã không có kết quả tốt đẹp gì rồi." Thương Thiên không khỏi mừng thầm vì trước đó không hành động lỗ mãng, nếu không với thực lực của hắn, sẽ không thể đi đến bước này.

Nghĩ đến đây, Thương Thiên thu lại dị tượng, vì hắn không biết sinh vật hư không rốt cuộc sinh tồn như thế nào, cũng không biết đường đi nước bước của nó ra sao.

Đối với một sự vật hoàn toàn mới và chưa biết, hắn sẽ không quấy rầy nhiều.

"Chắc là không có nguy hiểm gì lớn." Sau khi phán đoán tình hình, Thương Thiên đưa ra một kết luận sơ bộ.

Hắn cảm thấy nên trở về thuyền, tiếp tục khôi phục thực lực.

Dù sao đã phiêu du trong hư không lâu như vậy, tiêu hao cũng không ít, cần gấp rút khôi phục linh lực.

Với cảnh giới hiện tại của hắn, tốc độ hồi phục linh lực đương nhiên rất nhanh.

Nhưng cũng cần một nơi yên tĩnh mới có thể khôi phục linh lực về trạng thái đỉnh phong, nếu không trong những trận chiến không rõ sắp tới, sẽ gây ra tiêu hao không nhỏ.

"Chỗ này chắc không có vấn đề gì lớn, chỉ là xuất hiện một con sinh vật hư không thôi mà." Hắn vừa quay về gần thuyền, vừa thầm nghĩ như vậy, thì đột nhiên phát hiện một xúc tu khổng lồ lại vươn tới.

"Thương Thiên Kiếm!" Thương Thiên theo bản năng rút Thương Thiên Kiếm ra, với một tư thế cực kỳ mạnh mẽ vung một kiếm.

Kiếm quang phá không, trực tiếp nghiền nát mọi thứ, ngay cả xúc tu khổng lồ kia cũng chưa kịp chạm vào thuyền đã biến thành từng mảnh thịt vụn.

"Thật sự nghĩ rằng ta đã buông lỏng cảnh giác sao?" Vẻ mặt Thương Thiên lập tức hiện lên sự khinh thường, "Chỉ bằng chút tiểu xảo này để thu hút sự chú ý của ta, chẳng lẽ ngươi không biết cảm tri

lực của tu chân giả cũng là một loại năng lực rất mạnh sao?" Trước mặt Thương Thiên, một sinh vật trông rất giống bạch tuộc xuất hiện, nhưng con bạch tuộc này lại có một khuôn mặt người, không biết lai lịch gã này ra sao.

"Không ngờ lại có thể nhìn thấu kế sách của ta, không tệ nha." Con bạch tuộc nói xong, những xúc tu trên người lại càng trở nên linh hoạt hơn.

Dường như nó đã chú ý đến luồng năng lượng mạnh mẽ trên người Thương Thiên, thứ đó đã thu hút sự chú ý của những xúc tu.

"Năng lượng trên người ngươi thật phong phú, nếu có thể trở thành chất dinh dưỡng của ta, chắc chắn sẽ khiến thực lực của ta tăng thêm một bậc.

Nhưng người như ngươi xử lý cũng có chút phiền phức." Con bạch tuộc lớn tham lam nhìn Thương Thiên như nhìn một món mỹ vị.

Nó biết để xử lý nhân loại trước mắt cần phải tốn chút công sức, nhưng nếu có thể nuốt chửng hắn, sức mạnh của nó sẽ càng cường đại hơn, chắc chắn sẽ đứng ở vị trí đỉnh cao nhất trong đồng loại.

Con bạch tuộc lớn rất mạnh, dù thực lực của Thương Thiên cũng rất cường đại, nhưng nó vẫn muốn thử.

"Ngươi nghĩ ta có thể để ngươi đi sao?

Nếu ta nuốt chửng ngươi, thực lực của ta trong tộc quần sẽ tăng thêm một bậc, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha." Con bạch tuộc lớn vô cùng kiêu ngạo giải thích lý do nó tiếp cận chiếc thuyền nhỏ.

Nó cũng rất tự tin vào thực lực của mình, cho rằng một thân thể nhân loại muốn chiến thắng nó trong hư không gần như là chuyện không thể.

Chương 752

“Sinh vật hư không lại có trí tuệ, thật là chuyện hiếm thấy.

Nhưng ngươi không nghĩ rằng với thực lực hiện tại, ngươi sẽ là đối thủ của ta sao?” Thương Thiên không ngừng cười nhạt.

Tuy thực lực của con bạch tuộc lớn này rất mạnh, xử lý nó là một chuyện phiền phức.

Nhưng nó đã nói ra những lời như vậy, nếu hắn còn nương tay, e rằng sẽ gây ra hậu quả không thể cứu vãn.

Huống hồ với thực lực hiện tại, việc tự vệ cũng không phải là chuyện quá khó khăn.

Vấn đề nằm ở mấy tiểu bối có thực lực yếu hơn hắn, nếu vì hắn mà táng thân trong hư không này, đó sẽ là một tội lớn, không chừng còn trở mặt thành thù với sơn trang kia, đến lúc đó hắn thật sự là tứ phía đều là địch.

Đối với Thương Thiên, đó tuyệt đối không phải là một kết quả tốt, tự nhiên phải cố gắng tránh để sự việc phát triển theo hướng đó.

“Lôi Ân gã này bình thường không ngủ, lúc này lại giả chết.” Nghĩ đến hành vi của Lôi Ân, Thương Thiên không khỏi đảo mắt.

Gã Lôi Ân này luôn làm hỏng chuyện vào thời khắc mấu chốt.

Bình thường hắn tỏ ra rất mạnh mẽ, nhưng vào những lúc này lại thường xảy ra đủ loại sự cố.

Thực ra lúc trước khi đối đầu với hắn, cũng là do hắn bất ngờ phân tâm nên mới bị hắn chớp lấy cơ hội, một đòn đánh bại.

Vì hiểu rõ tính cách của Lôi Ân, nên hắn cũng không so đo những

gì hắn ta đang làm.

So với việc dựa vào gã Lôi Ân không đáng tin cậy này, không bằng lợi dụng tài nguyên hiện có, cùng với gã này đấu một trận.

Trong hư không, linh lực sẽ bị tiêu hao liên tục.

Con bạch tuộc lớn đã sớm thích nghi với môi trường hư không sẽ không cảm thấy bất kỳ phiền toái nào.

Ngược lại, hư không là chiếc giường ấm áp tự nhiên của nó, ở đây thực lực của nó sẽ được tăng cường rất nhiều, căn bản không sợ hãi những tổn thương mà nhân loại mang lại.

"Ngươi nên hiểu, đây là sân nhà của ta, chiến đấu ở đây, ngươi sẽ luôn cảm thấy vô cùng khó khăn, ý đồ dùng thủ đoạn đó để thắng ta gần như là chuyện không thể." Con bạch tuộc lớn trực tiếp nói ra những điều trong lòng Thương Thiên.

Tuy Thương Thiên cũng không muốn chiến đấu như vậy, nhưng phía sau hắn còn có mấy mạng người, hắn không thể vứt bỏ bọn họ.

Nếu thật sự vứt bỏ, đối với đạo tâm của hắn không nghi ngờ gì là một thử thách cực lớn.

Hắn không muốn mạo hiểm để đạo tâm bị tổn thương mà làm những chuyện trái với lòng mình.

Chỉ cần quán triệt con đường của mình, nhất định sẽ đi ra một con đường thuộc về mình.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Thương Thiên trở nên càng thêm kiên định.

"Với ánh mắt này mà muốn đấu với ta sao?

Thật là nực cười." Con bạch tuộc lớn thấy ánh mắt Thương Thiên thay đổi, cũng trở nên buồn cười.

Nó thực sự không hiểu, trong tình thế bất lợi như vậy, vì sao

Thương Thiên lại có quyết tâm tiếp tục chiến đấu, điều này khiến nó cảm thấy vô cùng hài hước.

“Nhân loại à, để ta xem ngươi có thực lực gì.

Năng lượng của ngươi hiện tại rất dồi dào, nhưng đối với ta cũng chỉ là chút mưa bụi mà thôi.” Thứ mà con bạch tuộc lớn coi trọng là linh lực cường đại trên người Thương Thiên.

Chỉ cần có thể hấp thu hết linh lực trên người hắn, đối với nó sẽ là một thứ bồi bổ cực lớn, có thể khiến thực lực của nó trong tộc quần càng thêm mạnh mẽ.

Con bạch tuộc lớn vốn đã được xếp vào hàng cao thủ đỉnh cấp, nếu có thể nuốt chửng nhân loại này, dung hợp linh lực của hắn, nó tuyệt đối sẽ trở thành cao thủ đỉnh cấp trong tộc quần.

So sánh như vậy, con bạch tuộc lớn không muốn bỏ lỡ cơ hội tốt để nâng cao thực lực.

Chương 753

Nó vừa mới trải qua sự việc với con Côn khổng lồ kia.

Nó vốn có chấp niệm rất lớn đối với con Côn, nhưng chênh lệch thực lực giữa hai bên không phải là một chút, nên nó đã đè nén được trái tim đang xao động.

"Đúng là đạp phá giày sắt tìm không thấy, đến khi gặp được chẳng tốn công, có thể gặp ngươi ở đây là tin tốt nhất đối với ta." Biểu cảm trên mặt con bạch tuộc lớn trở nên kiêu ngạo.

Đối với nó, Thương Thiên chỉ là vật trong túi.

Tuy quá trình bắt giữ sẽ gặp chút trở ngại, nhưng nó tin tưởng với thực lực của mình, tuyệt đối có thể nghiền ép Thương Thiên.

"Cũng đừng nhìn nhận mọi việc tuyệt đối như vậy, chỉ là một con sủng vật thôi mà, cũng dám kiêu ngạo trước mặt ta." Lúc này Thương Thiên cũng không muốn tự hạ thấp uy phong, hắn cũng học theo giọng điệu của con bạch tuộc lớn mà bắt đầu mỉa mai.

Con bạch tuộc lớn nghe xong lời của Thương Thiên, không khỏi cảm thấy buồn cười, mở miệng nói: "Vậy ta phải xem ngươi có thể lấy ra thực lực gì để khuất phục ta.

Ngươi nói ta là sủng vật, nhưng trước mặt ta, ngươi chỉ là thức ăn của ta mà thôi." "Vậy ta phải xem xem, thức ăn trong miệng ngươi sẽ đánh bại sự tự tin của ngươi như thế nào." Thương Thiên cười.

Hắn rất rõ thái độ kiêu ngạo của con bạch tuộc lớn này.

Đã từng có rất nhiều đối thủ nói những lời như vậy với hắn, nhưng không có ngoại lệ, hắn đều cho những kẻ đó một đòn chí mạng, khiến chúng từ đỉnh cao rơi xuống vực sâu, từ đó không gượng

dậy nổi.

Đối thủ như vậy Thương Thiên đã gặp quá nhiều rồi, bây giờ thêm một con bạch tuộc lớn thì có sao, đối mặt với thứ này hắn cũng không có nhiều kiêng kỵ.

Nó vốn là một sinh vật tồn tại trong hư không, không thể can thiệp vào thế giới thực, nhưng đối với thế giới thực, nó không nghi ngờ gì là một mối đe dọa tiềm ẩn.

Nếu có thể trừ bỏ, cũng là một cống hiến cho tu chân giới.

"Vậy thì xem thử đi." Con bạch tuộc lớn cũng tỏ vẻ không quan tâm.

Trong mắt nó, Thương Thiên chỉ như thức ăn, căn bản không thể gây ra bất kỳ mối đe dọa nào.

Cấp bậc sức mạnh của chúng cũng không ở cùng một đẳng cấp, nó có thể dùng thân thể đơn thuần để áp chế, khiến pháp bảo của Thương Thiên không thể xuyên thủng hoàn toàn lớp phòng hộ của nó.

"Thứ ta tự hào nhất là bộ áo giáp này, nếu hôm nay ngươi có thể phá vỡ nó, vậy ta sẽ cân nhắc lại mối quan hệ giữa chúng ta." Con bạch tuộc lớn nói đến đây cũng không khỏi cười.

"Có thể từ thức ăn biến thành đối thủ của ta cũng là vinh hạnh của ngươi.

Ít nhất trước khi chết, ngươi nên hiểu rõ mình chết dưới tay một sự tồn tại như thế nào, ngươi sẽ cảm thấy sợ hãi vì thái độ ngây thơ lúc trước của mình." Nói đến đây, con bạch tuộc lớn triển khai toàn bộ áo giáp của mình.

Những xúc tu đột nhiên mọc ra những lớp vảy cứng rắn, tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Đối với Thương Thiên, đây không nghi ngờ gì là một tín hiệu cực kỳ không tốt.

Hắn vốn tưởng với thân thể mềm mại của con bạch tuộc, đánh bại nó không phải là chuyện khó.

Chỉ cần tìm được nhược điểm, sau đó từng bước công phá, đối với hắn chỉ là đối mặt với một đối thủ hành động chậm chạp mà thôi.

Đánh bại nó chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng bây-giờ nó lại triển khai một bộ áo giáp.

Xử lý quả thực cực kỳ phiền phức, nhưng trong mắt Thương Thiên cũng không có ngọn núi nào không thể vượt qua, hắn phải tự mình chứng kiến xem ngọn núi này rốt cuộc phải vượt qua như thế nào.

"Trước đây ta đã tiếp xúc với vô số đối thủ, họ cũng nói những lời như vậy trước mặt ta, ngươi đoán xem kết quả thế nào?" Lúc này Thương Thiên không vội vàng khai chiến, mà ném cho con bạch tuộc lớn một câu hỏi.

Con bạch tuộc lớn nghe xong, tưởng rằng hắn đang giãy giụa kéo dài thời gian.

Nó rất hứng thú, cũng không ngại kéo dài một chút, muốn nuốt chửng Thương Thiên chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Nó có thể cảm nhận được, trên chiếc thuyền nhỏ kia, mấy người còn lại thực lực đều không bằng Thương Thiên.

Chương 754

Chỉ cần có thể đánh bại hoàn toàn Thương Thiên, những đối thủ tiếp theo nó đều có thể dùng tư thế cường đại nghiền ép không cần nói lý.

Đây chính là lý do vì sao nó lại kiêu ngạo như vậy, nó đã nắm chắc phần thắng, tuyệt đối không để Thương Thiên có bất kỳ cơ hội nào.

Nhưng lời nói của hắn quả thực khiến nó có chút tò mò, liền nói với Thương Thiên: "Vậy ta nghe xem kết quả của những người đó thế nào." "Ta nghĩ sau khi nghe xong, ngươi chắc chắn sẽ hối hận vì những gì đã làm." Thương Thiên không khỏi cười, tiếp tục nói: "Trước đây, tất cả những đối thủ muốn thách thức ta, toàn bộ đều trở thành bại tướng dưới tay ta, hoặc là vong hồn dưới đao, ta nghĩ dưới đao của ta cũng không thiếu thêm một vong hồn như ngươi." "Ta thật sự khâm phục dũng khí của ngươi, lời nói của nhân loại quả thực đã chọc giận ta.

Vậy bây-giờ để ta xem thực lực của ngươi đã tiến triển đến mức nào." Con bạch tuộc lớn tuy miệng nói tức giận, nhưng mặt lại tỏ vẻ không quan tâm.

Dường như đối với nó, những gì Thương Thiên đang làm chỉ là một trò hề, không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào, nó chỉ muốn tiếp tục xem kịch.

Tâm thái này luôn quán triệt cốt lõi trong cách làm việc của nó.

Bất kể Thương Thiên nói gì, đối với nó chỉ là một câu chuyện cười, nó sẽ bỏ ngoài tai, thậm chí đối với những lời rác rưởi cũng xử lý như vậy.

Dù sao cũng là người sắp chết, đối với lời nói của một người sắp chết, nó sẽ không để tâm, nếu không lại tỏ ra mình là kẻ hẹp hòi.

"Bớt nói nhảm đi, trước tiên đỡ một chiêu của ta rồi hãy nói.

Ngươi nói nhiều như vậy chỉ là đang cố tỏ ra mạnh mẽ, chắc chắn bây-giờ đang hoảng sợ, muốn dùng cách này để kéo dài thời gian đúng không?" Con bạch tuộc lớn đột nhiên nghĩ, nếu tu sĩ nhân loại này có tuyệt chiêu gì đó cần thời gian tích tụ sức mạnh thì sao.

Rất có thể gã này đang nhân lúc này để không ngừng tích tụ sức mạnh, nhằm đạt được kết quả phát động bảo vật đó.

Nó đã thấy vô số tu sĩ nhân loại làm như vậy.

Con bạch tuộc lớn tự nhiên không thể để Thương Thiên dùng hết những chiêu ẩn giấu của mình.

Nếu không, nó có thể sẽ rơi vào thế bị động.

Hiện tại nó đang nắm giữ tiết tấu của toàn trận đấu, trở thành kẻ mạnh nhất, nhưng cũng có thể đối mặt với kết quả lật kèo.

Đã là cao thủ đạt đến cảnh giới này, cảnh giới của con bạch tuộc lớn trong loài người cũng được xem là rất mạnh mẽ.

Đã là cuộc đối đầu giữa hai cao thủ, tự nhiên sẽ không cho đối phương quá nhiều sơ hở.

Nếu sơ hở quá nhiều, có thể bị đối phương lợi dụng, từ đó đạt được hiệu quả đánh bại.

"Vậy để ta xem sức mạnh của ngươi đã đạt đến mức độ nào, những lời lúc trước chỉ là khoác lác thôi đúng không, khoác lác thì ai mà không biết?" Con bạch tuộc lớn nói xong, liền vung những xúc tu ra, từng chiếc xúc tu to như cành cây.

Những xúc tu trông có vẻ chậm chạp, nhưng thực ra lại ẩn chứa

huyền cơ.

Xúc tu cứng như gang thép, bất kể ngoại lực có lớn đến đâu, chỉ cần không đạt đến mức độ có thể oanh tạc chúng thành từng mảnh, chúng đều có thể tái tổ hợp lại.

Đây cũng là lý do vì sao nó lại mạnh mẽ như vậy trong tộc quần của mình.

Con bạch tuộc lớn rất giỏi trong việc sử dụng ưu thế của mình, không ngừng khuếch đại lợi thế, nó không ngại để lợi thế lớn hơn một chút, như vậy sẽ càng chắc chắn có thể ăn tươi nuốt sống Thương Thiên.

"Xem ra ngươi cũng nghiêm túc rồi, như vậy cũng hợp ý ta.

Nếu ra tay quá tính toán, ta còn nghi ngờ có thể đánh một trận thống khoái được không." Lúc này Thương Thiên cũng tỏ ra rất phóng khoáng.

Tuy tình hình hiện tại không có lợi cho hắn, nhưng có thể đánh một trận như vậy, đối với cảnh giới của hắn cũng có không ít ích lợi.

Hắn cũng không tin với thực lực hiện tại lại không đối phó được một con bạch tuộc.

Chỉ là da hơi dày một chút thì có sao.

Tốc độ xúc tu của con bạch tuộc quả thực rất nhanh, tiếp cận rất gần, nhưng sau khi Thương Thiên rút Thương Thiên Kiếm ra, chỉ với một kiếm rất đơn giản, xúc tu đã bị chém thành bốn năm mảnh.

Con bạch tuộc thấy được sự sắc bén của Thương Thiên Kiếm, không khỏi giật mình: "Quả thực là một thần binh lợi khí, không ngờ có thể xuyên thủng phòng ngự của ta, xem ra sau này phải cẩn thận hơn một chút." Sau khi chứng kiến sự sắc bén của Thương Thiên Kiếm, con bạch tuộc cũng không dám lơ là trong trận chiến tiếp theo,

vì một khi lơ là, có thể sẽ bị Thương Thiên tìm ra sơ hở.

Chương 755

“Gã này dường như rất giỏi trong việc nắm bắt sơ hở của ta, chắc chắn không thể lộ ra sơ hở, nếu không có thể sẽ bị hắn nắm lấy, từ đó tạo ra một đòn chí mạng.” Bộ não của con bạch tuộc đang chuyển động với tốc độ cao, bắt đầu phân tích tình hình hiện tại.

Nó chỉ có ngoại hình giống bạch tuộc, nhưng trí thông minh thực ra rất cao.

Trong các loài ma thú, bạch tuộc vốn thuộc loại có trí lực cực cao, huống chi nó còn được sinh ra trong thế giới hư không.

Nếu đi sai một bước, rất có thể sẽ táng thân tại đây.

Thế giới hư không vốn hung hiểm vô cùng, mạnh hơn tất cả những quái vật mà nó từng đối mặt.

Trong hư không có rất nhiều sinh vật thần bí tồn tại từ thời thái cổ, không ai biết chúng đã đạt đến trình độ nào.

Giống như con Côn lúc nãy, không ai biết hình thể của nó đã đạt đến mức độ nào.

Con bạch tuộc chỉ biết nó vẫn luôn tiến về phía trước, nơi nó đi qua không một ngọn cỏ mọc, ngay cả những cơn bão đáng sợ trong hư không cũng vì sự tồn tại của nó mà tạm thời yên ổn.

Đó cũng là mục tiêu mà nó luôn hướng tới.

Chỉ cần không ngừng nuốt chửng, thực lực của nó tuyệt đối sẽ không yếu như bây-giờ, có thể sau này sẽ trở thành một sự tồn tại có thể nuốt chửng cả vũ trụ.

Nó tin chắc vào điều đó, cho nên không thể có bất kỳ sự lơ là nào.

“Ngươi không nghĩ rằng xúc tu của ta chỉ có chút công năng này chứ?” Thấy xúc tu bị chém thành từng mảnh, con bạch tuộc không những không kinh hãi, ngược lại còn cảm thấy vô cùng hưng phấn, đây chính là lúc xúc tu của nó phát huy tác dụng.

Trước đây, đối thủ của nó đều bỏ qua điểm này, cho nên mới chết dưới xúc tu của nó.

“Vậy ta xem những xúc tu này rốt cuộc có tác dụng gì.” Lúc này Thương Thiên không khỏi tò mò, hắn thực sự không biết rõ những xúc tu này có tác dụng gì.

Con bạch tuộc nghe xong lời hắn cũng trở nên vô cùng tức giận, gã này không quan tâm đến chức năng của xúc tu.

Kẻ này quá cuồng vọng, phải dùng sức mạnh của mình để cho hắn nếm thêm nhiều đau khổ, nếu không, trong lòng hắn sẽ không thể nào thiết lập được bất kỳ nỗi sợ hãi nào.

Điều con bạch tuộc muốn làm không gì khác hơn là gieo rắc nỗi sợ hãi vào lòng những nhân loại này, từ đó xây dựng hình tượng cao lớn uy mãnh trong lòng họ, để họ không dám khinh thường nữa.

Chính vì ý nghĩ này, nó mới luôn dây dưa với Thương Thiên, không muốn chiến đấu trực diện nhiều.

Bằng vào trí thông minh siêu cao, nó sẽ từng chút một công phá phòng tuyến nội tâm của hắn, khiến hắn trở thành bại tướng dưới tay mình.

Đáng tiếc, con bạch tuộc đã tính sai.

Người có thể đạt đến địa vị như hiện tại, đạo tâm chắc chắn vô cùng vững chắc.

Nếu bây-giờ Thương Thiên từ bỏ đạo tâm của mình, tất cả những nỗ lực trước đây sẽ đổ sông đổ bể.

“Ngươi cũng nghĩ đơn giản quá rồi, xúc tu có thể tái sinh thì sao chứ?” Thương Thiên cũng đoán được xúc tu có chức năng kỳ lạ, nhưng trong mắt hắn, những chức năng này dù có nhiều hơn nữa thì cũng vậy thôi.

Khi con bạch tuộc kia đang điều khiển xúc tu, muốn chúng mọc ra nhiều hơn, Thương Thiên đột nhiên lại vung Thương Thiên Kiếm, với tốc độ cực nhanh bắt đầu di chuyển trong không trung.

Những đường kiếm bay lượn như mưa bão trút xuống, trực tiếp chém nát những xúc tu thành những mảnh vụn không thể vụn hơn, đến mức mắt thường cũng không thể nhìn thấy.

Nhưng Thương Thiên không dừng lại, hắn tiếp tục chém cho đến khi những xúc tu hoàn toàn bị nghiền nát, không thể hồi phục được nữa, mới dừng lại bước chân tấn công.

“Gã này rốt cuộc là thần thánh phương nào, không ngờ có thể triển khai sức mạnh kinh khủng như vậy!” Con bạch tuộc bị dọa cho một phen.

Đòn tấn công mà nó tự hào nhất lại trở nên không chịu nổi một đòn trước mặt hắn, con bạch tuộc có chút hoảng hốt.

Những lời hùng hồn lúc trước bị vả mặt một cách đau đớn, nó cảm thấy không còn mặt mũi nào.

Nhưng bây-giờ bảo nó rút lui, đó là chuyện không thể.

Chương 756

Đã đến nước này, không còn đường lui nữa.

“Chỉ là bị chiếm chút tiện nghi thôi, ngươi nghĩ ta chỉ có một chiêu này sao?

Quá ngây thơ rồi, bây-giờ để ngươi xem sức mạnh thực sự của ta.” Nói xong, con bạch tuộc biến thành một đạo ảo ảnh, trực tiếp lao về phía Thương Thiên.

Ngay lập tức, Thương Thiên cũng rút Thương Thiên Kiếm ra.

Con bạch tuộc tự nhiên biết uy lực của Thương Thiên Kiếm, nó sẽ không cứng đối cứng.

Trong lúc đó, nó đột nhiên phun ra một đám sương đen.

Sương đen vừa tiến vào tầm mắt Thương Thiên, liền trực tiếp phong tỏa tất cả cảm tri của hắn, trước mắt hắn chỉ có thể cảm nhận được phạm vi xung quanh mình.

Trong chốc lát, Thương Thiên không nhìn thấy gì nữa.

Ngay sau đó, xúc tu của con bạch tuộc lớn đã quấn chặt lấy Thương Thiên.

Con bạch tuộc lớn đắc ý vô cùng, rồi liên tục phun mực về phía Thương Thiên.

“Ha ha, lão thất phu này, hôm nay ta sẽ nuốt chửng ngươi.

Tu vi của ngươi cao như vậy, chỉ cần ta ăn ngươi, ta nhất định có thể trở thành quần chủ lợi hại nhất trong cả tộc quần.” Thương Thiên cảm nhận được con bạch tuộc càng siết càng chặt, không còn cảm giác gì, chỉ cảm thấy một trận khó thở.

Sau đó, hắn cảm nhận được máu của mình, đột nhiên, Thương Thiên cảm thấy mình bị hất văng ra ngoài.

Thương Thiên vội vàng hít thở, sau đó nhanh chóng tiến vào cảnh giới hư không, chậm rãi cảm nhận, vận chuyển đại chu thiên, tiểu chu thiên.

Đồng thời, hắn cảm nhận được sức mạnh Hồng Hoang trong cơ thể.

Đạo gia pháp thuật cao thâm khó lường, xung quanh càng lúc càng tối, hắn phát hiện sương đen trước mắt càng lúc càng dày đặc.

Thương Thiên cần phải khôi phục cảm tri lực, thoát khỏi cục diện bị động.

Thính lực của Thương Thiên cũng bị ảnh hưởng, vì tiếng cười kinh khủng của con bạch tuộc trực kích màng nhĩ, như ma âm, vô cùng có thể nhiễu loạn thính lực của một người, nếu tiếp tục, nhất định sẽ bị điên.

May mắn thay, Thương Thiên đã phong tỏa một phần thính lực.

Sau đó hắn phát ra một lớp bảo hộ, rồi ngồi xếp bằng xuống, để tâm tĩnh lặng, toàn thân tiến vào trạng thái kính trực, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật.

Hắn không ngừng lặp lại câu nói này, rồi đột nhiên, hắn cầm Thương Thiên Kiếm, phát huy ra thần lực Cửu Đầu Kim Ô, sau đó sử dụng tuyệt chiêu mới ngộ ra, Vạn Vật Sinh Hoa.

Ngay lập tức, tất cả sương đen trước mắt đều biến mất.

Đôi mắt hắn phát ra ánh sáng màu tím.

Vạn vật đều có nguồn gốc từ tâm, chỉ cần tâm thông thấu, tất cả đều không còn là vấn đề.

Rõ ràng, tất cả những thứ mê hoặc, đối với hắn, đều vô dụng.

Đôi mắt này, tạm gọi là Thương Khung Chi Quang.

Cảnh giới của hắn lại tăng thêm một bậc, tuy còn xa mới đến cảnh giới đại viên mãn, nhưng đã cao hơn Tứ Tượng cảnh giới một bậc.

Sức mạnh trong cơ thể hắn cuồn cuộn không ngừng, dường như đã phá vỡ trở ngại của đan điền, rõ ràng đã đạt đến một cảnh giới hoàn toàn mới.

Theo đạo lý hiện tại, mọi sự vật đều là khách quan, nhưng đối với người tu hành, mọi thứ đều là duy tâm.

Nhìn thấy Thương Thiên trước mắt trở nên vô cùng có khí phách, con bạch tuộc tuy thấy được khí phách đó, nhưng lại lập tức bị áp chế.

Chương 757

Con bạch tuộc không khỏi tức giận nói: “Tên tu hành giả ngu xuẩn vô tri, không ngờ trong nháy mắt thực lực đã đột phá.

Tức chết ta rồi!” Sau đó, con bạch tuộc nói, để ngươi xem tuyệt chiêu của ta.

Xung quanh Thương Thiên xuất hiện vô số ảo ảnh, tốc độ công kích của mỗi ảo ảnh đều rất nhanh.

Mặc dù Thương Thiên có Thương Khung Chi Quang, nhưng vừa mới sử dụng, chưa đủ nhanh.

Tuyệt chiêu của nó, tuy chỉ có một thực thể, nhưng ảo ảnh của nó đều có lực công kích, tốc độ nhanh, lực đạo lớn.

Sương đen trước mắt lại tiếp tục tăng lên, làm hao phí Thương Khung Chi Quang.

Thế là, hắn dứt khoát nhắm mắt lại, dùng Thương Thiên Kiếm chém xuống một nhát, tất cả xúc tu đều bị chặt đứt.

Một kiếm này uy lực cực lớn, xúc tu không thể hồi phục được nữa.

Con bạch tuộc lớn hoàn toàn sụp đổ, liền hướng về phía Thương Thiên cầu xin tha thứ: “Tha cho ta đi, cầu xin ngươi.

Đạo hạnh của ta bị hủy trong một sớm một chiều, ta e rằng không thể tu luyện được nữa, ta sẽ trở thành một phế vật trong tộc quần, ta sẽ bị sỉ nhục đến chết.

Ta đã phải trả giá rồi.” Khóe miệng Thương Thiên khẽ nhếch lên một nụ cười: “Xúc tu của ngươi có thể hồi phục, yên tâm đi.

Chỉ cần ta có thể thuận lợi rời đi, ta sẽ không làm khó ngươi nữa.” Đúng lúc này, không biết từ khi nào, Lôi Ân đã đến bên cạnh Thương Thiên.

“Một con bạch tuộc vô dụng, nói nhiều lời vô ích làm gì, chỉ cần giết nó là được rồi.

Chẳng lẽ còn hy vọng nó sẽ không thông báo, không báo thù, mà còn cảm ơn ngươi sao?” Sau đó, Hoàng Tuyền Kiếm của Lôi Ân xuất hiện, Thương Thiên muốn ngăn cản cũng không kịp, đầu con bạch tuộc lớn đã bị chém thành hai nửa.

Từ đầu nó tuôn ra một làn sương đen khổng lồ, bao trùm cả hư không, sau đó kết thành một lục mang tinh trận, trông vô cùng quỷ dị.

Thương Thiên tức giận, thở dài một hơi, không biết nên nói gì với Lôi Ân.

“Lôi Ân, mùi máu tanh ở đây sẽ thu hút sinh vật hư không, kết ấn kia không chừng sẽ thu hút sinh vật lớn.

Bây-giờ ta phải làm sao đây?

Chẳng lẽ chúng ta không ra khỏi hư không được nữa sao?” Lôi Ân không hề để tâm, nói: “Sinh vật hư không, có bao nhiêu đến bấy nhiêu, vừa hay để tiểu gia ta luyện tay.

Ta không tin, mấy con súc sinh này có thể lợi hại đến đâu?” Vương Quyền Thiên sợ hãi, nói: “Đại gia, cầu xin ngài tha cho chúng tôi.

Ba huynh đệ chúng tôi còn hy vọng sau này thành đại khí, không ngờ hôm nay lại phải chết ở đây.” Sau đó ba huynh đệ ôm nhau, vô cùng sợ hãi.

Quả nhiên, nhìn thấy kết ấn, cả tộc quần bạch tuộc đều kéo đến.

Thương Thiên hỏi: “Chúng ta còn bao lâu nữa mới có thể ra khỏi hư không?” Vương Quyền Thiên căng thẳng lái thuyền, sau đó dùng giọng nhỏ nói: “Còn một khắc nữa, lúc đánh nhau đừng làm hỏng thuyền, phải bảo vệ ta.” Trong mắt Vương Quyền Thiên, cầu xin người khác bảo vệ là một sự sỉ nhục lớn, nhưng hắn cũng không phải là người quá để tâm đến những chuyện này, nói ra câu đó cũng là vì mọi người.

Quả nhiên, bầy bạch tuộc đã đến, tộc trưởng dường như tức giận, liền xuất hiện trước mặt.

“Tu hành giả ngu xuẩn, các ngươi đã làm hại tử dân Tiểu Mê của ta?

Hôm nay, ta phải thay nó đòi lại công đạo.

Tuy tộc bạch tuộc của ta không phải là tộc quần lớn nhất trong hư không, nhưng chúng ta cũng có tôn nghiêm, đã giết Tiểu Mê của ta, vậy thì cũng chuẩn bị nhận sự trừng phạt đi.” Thương Thiên nhìn một đám bạch tuộc đông nghịt, quả thực muốn chết.

Lôi Ân lại không cho là vậy: “Tiểu Mê, cái tên thật là khiến người ta nổi da gà, trông xấu như vậy mà cứ tưởng mình đáng yêu.” Sau đó, trận chiến lập tức bước vào giai đoạn gay cấn.

Thương Thiên nhìn ấn lục mang trên đầu, dường như nó đang vì tộc quần của mình mà bày trận, tạo thành một đại trận.

Tất cả bạch tuộc xếp thành hình kim tự tháp, bốn mặt hợp nhất, kín không kẽ hở.

Chương 758

Thật sự khiến Thương Thiên cạn lời.

Lôi Ân dường như cực kỳ hưng phấn, vết thương của hắn đã lành lại.

Ở trong hư không, sức mạnh của nó có thể khiến vết thương nhanh chóng chữa lành, cho nên hắn cũng là trong họa có phúc.

Bây-giờ điều quan trọng nhất là phá vỡ một lỗ hổng, để thuyền tiếp tục tiến lên.

Vô số máu của Chương Ngư nhuộm đỏ cả một vùng hư không, trông vô cùng thê thảm.

Rồi rất nhiều sinh vật hư không xuất hiện.

Lôi Ân vì không muốn nó triệt để trọng sinh nên cũng bổ nát đầu nó.

Trong nháy mắt, một màn đen bao trùm lên đầu sinh vật ấy, khiến nó mất đi năng lực cảm tri ở xa.

Đúng lúc này, phía xa có một luồng sáng, tựa như một quả cầu ánh sáng.

Vương Quyền Thiên vui mừng nói: "Ta cuối cùng cũng ra ngoài được rồi, bên ngoài là ngoại vi của Tụ Hiền Sơn Trang." Mọi người đều vui mừng, nhưng đột nhiên lại nhìn thấy một con Côn Bằng khổng lồ, đến cả Lôi Ân cũng phải hoảng sợ.

Con Côn cất giọng oang oang: "Lũ sinh vật ngoại lai các ngươi dám diệt cả bầy Chương Ngư của ta.

Ta không muốn nhìn thấy các ngươi nữa, nhân lúc ta chưa nổi

giận, mau cút khỏi đây vĩnh viễn, đừng để ta thấy mặt nữa.” Nói xong, nó vung đuôi một cái, lập tức dưới tác dụng của trọng lực, cả nhóm bị đánh bay ra khỏi quả cầu ánh sáng trong hư không.

Sau đó, họ rơi xuống một nơi sơn thanh thủy tú.

May mắn là họ rơi xuống cây.

Nơi đây vô cùng tươi đẹp, có cả một rừng đào.

Có thể thấy, đây chính là ngoại vi của Tụ Hiền Sơn Trang.

Vương Quyền Thiên cuối cùng cũng mỉm cười: “Nhị đệ, tam đệ, ta cuối cùng cũng về nhà rồi.

Chỉ cần xuyên qua khu rừng này, rồi qua Vong Xuyên Bộc Bố là ta sẽ đến được Tụ Hiền Sơn Trang.” Thế là mấy người vui vẻ lên đường.

Trời sắp tối, nên họ quyết định nghỉ đêm trong rừng.

Lôi Ân và Thương Thiên không quên tu luyện, nhanh chóng nhập định.

Vương Quyền Thiên đành phải gác đêm.

Nhìn hai đệ đệ ngủ say, hắn không quên nhóm lửa, rắc thêm một ít bột xua rắn.

Đến nửa đêm, khi Vương Quyền Thiên đang gà gật, đột nhiên hắn thấy trước mắt xuất hiện một con Huyền Thiên Mãng.

Không lẽ nào, theo lý mà nói, ngoại vi Tụ Hiền Sơn Trang vì có đủ loại hoạt động vận chuyển và nhiệm vụ nên không thể có sinh vật khổng lồ tồn tại được!

Rõ ràng, con Huyền Thiên Mãng này đã có mấy vạn năm tu hành.

Nó lên tiếng: “Ba người các ngươi là người của Tụ Hiền Sơn

Trang thì có thể rời đi, còn hai kẻ kia, để ta bồi bổ thân thể một chút!" Vương Quyền Thiên bực bội nói, không ngờ nó lại coi thường mình, thôi được, ta nhận!

Đúng lúc này, Thương Thiên cảm nhận được sát khí.

Hắn tỉnh lại từ trong nhập định, phát hiện con Huyền Thiên Xà trước mắt, hai mắt liền sáng lên.

Trời đất ơi, con rắn này nếu dùng để luyện thành đan dược thì có thể dùng được rất lâu, lại còn giúp ích cho tu luyện nữa!

Tụ Linh Đan trên đại lục bây giờ không có nhiều.

Chương 759

Sau đó, Huyền Thiên Xà thấy Thương Thiên đang ngây người nhìn mình, thân rắn liền cuộn lại, một cây đào đổ rạp xuống.

Sức phá hoại của nó cực kỳ mạnh mẽ, thế là một trận chiến sắp nổ ra.

Lôi Ân cũng ngửi thấy mùi lạ, cũng tỉnh dậy.

Trận đại chiến bắt đầu.

Vương Quyền Thiên mở Thiên Nhãn, nhưng vì đẳng cấp không cao nên chỉ có thể lén lút xem xét tu vi của con rắn, xem xong liền lập tức đóng Thiên Nhãn lại.

Kiếm chiêu của Thương Thiên vô cùng sắc bén, đột nhiên hắn nhớ tới một vị đại tiên thời thượng cổ dường như cũng dùng một loại tuyệt chiêu tương tự, tên là Thương Khung Viên Tịch.

Thương Thiên vừa lĩnh ngộ tuyệt chiêu, vừa dùng hình tượng cảnh giới của mình tạo ra rào cản cho Huyền Thiên Xà.

Huyền Thiên Xà thấy con mồi sắp đến tay, nếu ăn được chúng, thực lực của nó sẽ tăng lên không chỉ vài cấp.

Sức tấn công của Huyền Thiên Xà đặc biệt mạnh, chỉ một chút sơ suất là có thể bị thương.

Thương Thiên nhìn Huyền Thiên Xà, trong khoảnh khắc đó, hắn cảm thấy tốc độ tu luyện của con rắn này rất nhanh, dường như trong cơ thể nó có một sức mạnh đặc biệt khó tả.

Huyền Thiên Xà đã tu luyện đến mức có được nhân tính, tự nhiên cũng biết hai người trước mắt không hề đơn giản.

Huyền Thiên Xà phát huy toàn bộ sức mạnh, tập trung tất cả vào đuôi và hàm răng già nua của nó.

Rồi nó lao tới.

Ai cũng biết điểm yếu lớn nhất của rắn là bụng và mắt.

Vì vậy, mục tiêu của họ là bụng và mắt của nó, nhưng thông thường hai điểm này đều được rắn bảo vệ rất kỹ, không có một chút cơ hội nào.

Huyền Thiên Xà nhìn mấy người trước mắt, rồi nói: "Hôm nay dù có chuyện gì xảy ra, cũng không ai cứu được các ngươi đâu.

Bởi vì chỉ cần có ta, Huyền Thiên Xà, ở đây một ngày, mấy tên cấp thấp của Tụ Hiền Sơn Trang có thể rời đi, nhưng hai người các ngươi ta nhất định phải ăn thịt." Vương Quyền Thiên hoảng sợ, vội vàng bắn pháo hiệu, cầu cứu người của Tụ Hiền Sơn Trang đến cứu mình.

Thương Thiên và Lôi Ân cùng xông lên.

Thương Thiên Kiếm của Thương Thiên phát ra ánh sáng khổng lồ, luồng sáng cổ xưa này có thể phá tan trời đất, hội tụ sức mạnh của đất trời, tất cả đều tập trung trên thân kiếm.

Hoàng Tuyền Kiếm của Lôi Ân cũng hấp thụ ánh sáng khổng lồ tương tự.

Khi hai luồng kiếm khí dung hợp lại với nhau, chúng sẽ phát ra sức mạnh hủy thiên diệt địa, diệt thần.

Sức mạnh này đương nhiên là do họ vô tình phát hiện ra.

Sau đó, Huyền Thiên Xà bị hai người đánh cho có chút không đứng vững.

Sức bền của rắn thường khá ngắn.

Điều quan trọng hơn là con rắn này thuộc loại Medusa.

Huyền Thiên Xà thấy không đánh lại, nếu cứ tiếp tục thế này, chắc chắn sẽ chết, nên nó định lẳng lặng chuồn đi, rời xa nơi này, không bao giờ ở lại Tụ Hiền Sơn Trang nữa.

Thế là Huyền Thiên Xà di chuyển với tốc độ cực nhanh.

Lôi Ân thấy nó chạy, liền không đuổi nữa, nhưng hắn không hiểu tại sao Thương Thiên lại cứ nhất quyết đuổi theo con rắn đó.

Chẳng phải hắn trước nay là người mềm lòng nhất sao?

Ngay cả một con kiến cũng không nỡ giẫm chết mà?

Chương 760

Mỗi sinh vật đều có tư cách sống trên thế giới này, đó là sứ mệnh mà ông trời hoặc mẫu thân ban cho, không ai có thể dễ dàng tước đoạt sinh mệnh của người khác.

Bởi vì làm vậy sẽ bị trời phạt, nhưng tại sao?

Thương Thiên lại đuổi theo con rắn đó không buông.

Nhìn Thương Thiên đang nỗ lực bố trí Điện Thiểm Lôi Minh để giết chết con rắn, Lôi Ân không vui.

Thương Thiên cũng không để ý.

"Cẩn thận một chút.

Trong cơ thể nó dường như có năng lượng lạ, ta phải bắt con rắn này lại." Mắt Lôi Ân lập tức đỏ ngầu, đã lâu rồi hắn không được ăn năng lượng.

Thương Thiên thấy mọi người đều đã hành động, nên mình cũng phải hấp thu một ít.

Sau đó, Huyền Thiên Xà trở thành vật hi sinh.

Nó khóc, dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng nhàn nhạt, Thương Thiên không dễ dàng tiếp cận.

Nhưng năm người họ lại nhìn con Huyền Thiên Xà bị sét đánh trúng, lập tức tạo thành một Ngũ Giác Tinh Trận Pháp, chính là Ngũ Hành Trận.

Huyền Thiên Xà muốn từ chỗ yếu nhất là ba anh em Vương Quyền để thoát thân, nhưng kết quả lại là cố đầu không cố đuôi.

Nhìn những đòn tấn công liên tiếp, Huyền Thiên Xà nổi giận

nhưng không thể thoát ra được.

Lôi Ân cưỡi lên lưng nó, dùng Hoàng Tuyền Kiếm lột da rắn trên lưng nó xuống.

Lúc đó, Thương Thiên dùng Thương Thiên Kiếm đâm thẳng vào miệng Huyền Thiên Xà.

Con rắn chết mà không nhắm mắt, miệng bị kiếm chống to ra.

Sau đó, họ mổ bụng con rắn ra.

Quả nhiên, bên trong có một người, là một hắc y nhân, không phải trang phục của người Tụ Hiền Sơn Trang.

Có thể thấy, người này chết chưa lâu, và không phải do Huyền Thiên Xà giết mà là bị người khác giết, trên người có một trăm lẻ một vết thủng.

Vương Quyền Thiên nhíu mày nói: "Có thể sử dụng một trăm lẻ một kiếm, mỗi vết thủng không lớn không nhỏ, đều bằng nhau.

Có thể thấy kiếm pháp của người đó cao minh đến mức nào.

Vì vậy, hẳn là điện chủ của Diêm La Điện.

Tuyệt chiêu này vẫn luôn lưu truyền trong truyền thuyết, gọi là Nhất Bách Linh Nhất Kiếm.

Nhưng chưa ai từng thấy, dường như rất thần bí." Trên người hắc y nhân có một cơ quan, dường như là thứ gì đó quan trọng.

Lớp da bị rách lộ ra ngoài, trên đó có những chữ chi chít.

Thương Thiên vừa xé áo, kết quả là bàn tay đầy máu tươi của Huyền Thiên Xà của Lôi Ân dính lên những chữ đó.

Kết quả là những chữ màu đỏ lơ lửng giữa không trung, mọi người không hiểu gì cả.

Một lúc sau, những chữ đó biến mất, rồi chui vào tay của thi thể.

Khó khăn lắm mới banh được bàn tay ra, họ phát hiện bên trong có một viên châu, trong đó dường như cất giấu một lệnh bài, lại là Đế Hoàng Lệnh.

Vương Quyền Thiên kinh ngạc kêu lên: "Đế Hoàng Lệnh, đó chẳng phải là..." Mọi người đều kinh ngạc nhìn.

Chương 761

Vương Quyền Thiên lấy bầu rượu bên hông ra, uống một ngụm nước, có chút sặc, rồi nói: "Ta quá kinh ngạc.

Lệnh bài thời thượng cổ sao lại xuất hiện ở đây?" Nguyên lai, Đế Hoàng Lệnh là do vị thần Niết Bàn đầu tiên tạo ra, tổng cộng có năm khối.

Chỉ cần thu thập đủ, liền có thể luyện được tuyệt thế thần công, thống nhất thiên hạ.

Sau khi Thiên Đế có được nó, liền thống nhất Thần giới, rồi mới có Tu Chân giới.

Nhưng trong trận đại chiến giữa Xi Vưu và Hoàng Đế, Đế Hoàng Lệnh đã bị phá hủy, từ đó thế gian không còn Đế Hoàng Lệnh nữa.

Nhưng bây giờ, nó lại xuất hiện.

Nếu vật này bị người khác phát hiện, cả thiên hạ sẽ không còn thái bình, lại dấy lên một trận tinh phong huyết vũ.

Sau đó, Thương Thiên thu lại một trong những Đế Hoàng Lệnh, và dặn dò mấy người không được nói cho bất kỳ ai biết.

Cứ tĩnh quan kỳ biến thì tốt hơn.

Mấy người cũng biết sự việc trọng đại, nên sau khi ăn đan dược, cũng không hề tiết lộ nửa lời về chuyện này.

Chỉ có Lôi Ân và Thương Thiên là không ăn.

Sau khi thu dọn xong, Thương Thiên nhìn những viên Tụ Linh Đan được luyện chế từ Huyền Thiên Xà, có chút hưng phấn, nói: "Ta tổng cộng luyện được mười viên đan dược, vừa hay mỗi người chúng ta

hai viên.

Nếu vào thời khắc mấu chốt thể lực hao hết, hoặc gặp nguy hiểm lớn, hoặc tinh thần lực bị tổn thương, đều có thể sử dụng đan dược này.

Nhưng bình thường phải bảo quản tốt, đừng sử dụng." Mọi người đều gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Đúng lúc này, nhìn thấy da rắn trước mắt, Thiên Cơ Tử gần như phát điên: "Giết linh xà của ta, ta liều mạng với các ngươi." Nhìn Thiên Cơ Tử không chút bình tĩnh, Thương Thiên mới hiểu ra ý của hắn.

Nguyên lai con rắn này không phải rắn hoang mà là thú cưng của Thiên Cơ Tử, lại bị mình giết chết, cảm giác thật khó chịu.

Hắn vô cùng thông cảm cho cảm giác của Thiên Cơ Tử.

Thiên Cơ Tử đau khổ không thôi.

Lúc này, trang chủ Tụ Hiền Sơn Trang đích thân ra đón, khiến anh em Vương Quyền vô cùng cảm động.

Rồi hắn an ủi Thiên Cơ Tử: "Nhị đệ, đừng khóc nữa, thật mất mặt." Sau đó, ba anh em Vương Quyền lập tức nói: "Chưởng môn hảo!" Chưởng môn Tụ Hiền Sơn Trang, Thiên Đạo, trông vô cùng tuấn mỹ và trẻ trung, nhưng tu vi của hắn lại sâu không lường được.

Thương Thiên thử dò xét, kết quả bị phát hiện, một luồng sức mạnh đã ngăn cản hắn.

Thiên Đạo cười nói: "Các vị suốt đường vất vả rồi.

Chỉ cần xuyên qua Vong Xuyên Bộc Bố là chúng ta sẽ đến Tụ Hiền Sơn Trang, lúc đó ta sẽ khoản đãi các vị thật tốt." Nghe lời Thiên Đạo, Thương Thiên và Lôi Ân lập tức có cảm tình, liền nói: "Làm

phiền chưởng môn rồi.” Thương Thiên cảm nhận được trong cơ thể Thiên Đạo có một cảm giác ôn nhuận, dường như không tệ, có thể chữa trị thương thế cho người khác, chính là linh thuật của Tụ Hiền Sơn Trang, ôn nhu mà không mất đi sự bá đạo.

Nhưng bên trong, lại có một thứ âm u lạnh lẽo, cho người ta cảm giác vô cùng đáng sợ, hẳn là đã bị nội thương, hoặc có duyên cớ khác.

Trong truyền thuyết có một bí mật về Ký Sinh Hồn, có lẽ là như vậy.

Thương Thiên cũng không nói nhiều.

Đến Vong Xuyên Bộc Bố.

Nghe tên đã có một cảm giác không lành, Vong Xuyên, sinh tử Bỉ Ngạn, Bỉ Ngạn hoa nở.

Hắn đã nghe câu chuyện về Mạnh Bà rồi.

Nơi này hiển nhiên không có nguy hiểm, vì đây là nơi các đệ tử Tụ Hiền Sơn Trang khảo hạch hàng năm.

Chương 762

Những đệ tử phàm động tình, có tham sân si, có thể sẽ không qua được cửa ải này, nước Tam Sinh Trì, không thể vượt qua.

Người tu tiên, phải lục căn thanh tịnh, tuyệt tình tuyệt ái, thanh tâm quả dục, đạm bạc danh lợi.

Nhìn mọi người đều đã qua, chỉ còn lại Lôi Ân và Thương Thiên.

Lôi Ân những thứ khác đều ổn, chỉ là có cái sân.

Vì vậy để qua được cửa ải này, hắn đã chịu không ít khổ sở, ngu xuẩn hơn là còn nổi giận với nước, mãi không chịu đi ra.

Cuối cùng, Thương Thiên dẫn hắn đi qua.

Thương Thiên không hề cảm thấy khó chịu, ngược lại còn cảm thấy rất mát mẻ.

Thiên Đạo nhìn Thương Thiên như vậy, không khỏi cảm thấy vui mừng, nói: "Thương Thiên phải không?

Ta là người đầu tiên thấy có người qua Tam Sinh Trì mà không có cảm giác gì." Thương Thiên cũng không có chuyện gì khác, nói: "Chưởng môn nhân, khách sáo rồi, thực ra đều là vì ta trời sinh có lẽ không có dục vọng gì." Thiên Đạo đột nhiên cảm thấy Thương Thiên có chút thần bí, có chút sâu không lường được.

Vừa mới đến Tụ Hiền Sơn Trang, chưa kịp nghỉ ngơi, đã thấy người của Diêm La Điện đến.

Lại đến Tụ Hiền Sơn Trang gây rối.

Võ công của người Diêm La Điện vô cùng kỳ quái, chỉ cần chạm nhẹ một cái là sẽ tan thành tro bụi.

Thực ra không phải tan thành tro bụi, mà lại đột nhiên xuất hiện ở một nơi khác.

Giống như u linh và quỷ mị vậy.

Không ai có thể đánh chết được.

Chúng có thể từ sau lưng làm bị thương các đệ tử Tụ Hiền Sơn Trang.

Thiên Đạo cũng vô cùng đau đầu.

Cứ một đợt lại một đợt như vậy, đến cả Tụ Hiền Sơn Trang cũng không có cách nào.

Lúc này Thương Thiên nổi giận, hắn lấy ra một chiếc ô lớn, rồi lơ lửng giữa không trung.

Chỉ thấy tất cả người của Diêm La Điện đều hiện thân.

Lúc đó, các đệ tử Tụ Hiền Sơn Trang nhân cơ hội giết được rất nhiều đệ tử Diêm La Điện, cuối cùng cũng trút được một hơi ác khí.

Thấy người mà chưởng môn mời về quả nhiên có tác dụng, các đệ tử bắt đầu vô cùng kính trọng Thương Thiên.

Điều này cũng khiến Lôi Ân cảm thấy rất thoải mái.

Thương Thiên thấy Lôi Ân lần đầu tiên cười.

Vì vậy hắn quyết định giúp Tụ Hiền Sơn Trang cũng không sai.

Nhưng thấy hắn lợi hại như vậy, Thiên Cơ Tử tức giận.

Hắn không hy vọng có ai có thể khiến đại ca của mình coi trọng, như vậy thì vị trí của hắn ở đâu.

Giết Huyền Xà của hắn, thực sự không thể tha thứ.

Vì vậy, trong lòng Thiên Cơ Tử lại thêm một tầng đen tối.

Thương Thiên nhìn ánh mắt âm u của Thiên Cơ Tử, đột nhiên nhớ

đến một câu chuyện.

Chương 763

Rằng người nuôi rắn rất tàn khốc, nhưng tàn khốc hơn là, rắn là động vật máu lạnh, nhưng chủ nhân của nó nhất định cũng là một động vật máu lạnh trong những động vật máu lạnh.

Viện lạc mà Thương Thiên được sắp xếp có một cây đào lớn, xung quanh là những cây liễu xanh biếc.

Sân vườn vô cùng thanh tĩnh.

Sân bên cạnh là của Lôi Ân.

Thương Thiên nhìn những bông hoa tươi trong sân, đột nhiên cảm thấy nơi đây quả thực là tiên cảnh nhân gian.

Sau đó hắn lại vào một căn phòng khác, phát hiện nơi đây đã lâu không có người ở.

Nhưng không cẩn thận giẫm nhầm cơ quan, nên phi kiếm bay về phía hắn.

Xem ra nơi này đầy rẫy nguy cơ.

Sau đó trước mắt hắn xuất hiện một bàn cờ.

Một bàn cờ chưa hạ xong.

Hai bộ xương khô đang ngồi ở đó.

Đột nhiên từ trong phòng xuất hiện hai bộ xương khô, khiến Thương Thiên có chút sợ hãi.

Hắn giật mình một cái, nhưng một lúc sau lại bình tĩnh lại.

Xem ra nơi này có người ở, không phải là tiểu viện hoang phế.

Chỉ không hiểu tại sao chưởng môn lại sắp xếp mình ở một nơi

như vậy?

Sau đó Thương Thiên nhìn lên bàn cờ.

Rõ ràng là một bàn cờ chết, nhưng dù thế nào, dù giết thế nào cũng là hòa.

Hai người đều rơi vào bẫy của nhau, giống như thiên quân vạn mã đang đi trên một cây cầu độc mộc, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống vực sâu bên dưới.

Ván cờ này căn bản là vô giải.

Lúc này Thiên Đạo bước vào, phát hiện Thương Thiên đang tập trung tinh thần nhìn bàn cờ: "Ta biết ngươi sẽ đến đây, ta rất vui.

Đây là ván cờ giữa chưởng môn nhân tiền nhiệm và người bạn thân của ông ấy.

Đến chết vẫn chưa giải được." Thương Thiên nhìn chưởng môn nhân, rồi nói: "Vậy ngài có nghĩ ta có thể giải được không?" Thiên Đạo cười cười, nói: "Có giải được hay không, không quan trọng.

Quan trọng là tâm đắc của một người.

Giống như tu luyện cũng không thể nóng vội, vạn vật đều có một thứ tự nhất định.

Chỉ có người tuần tự tiệm tiến mới là cao thủ chân chính." Thương Thiên nhất thời không hiểu chưởng môn nhân rốt cuộc muốn nói gì.

Chỉ thấy hắn nói: "Thực ra ta có một chuyện muốn nhờ, trong cơ thể ta bị hạ một thứ gọi là Ký Sinh Hồn.

Thứ này sớm muộn gì cũng sẽ nuốt chửng toàn bộ linh hồn của ta, ta sẽ biến thành một cái xác không hồn, mặc cho nó điều khiển.

Nhưng ta không muốn, nhưng trên thế giới này không ai có thể

giải được thứ Ký Sinh Hồn này.

Cho nên ta đành phải làm phiền ngươi.” Thương Thiên có chút khó hiểu: “Ta đã nghe nói về thứ ký sinh trùng này, nhưng chưa bao giờ thấy, đây là một loại vu cổ đáng sợ.

Chỉ là ta không biết ta có thể làm gì?

Chương 764

Lẽ nào ta có năng lực giải được nó sao?

Hay ngài hy vọng ta gia nhập, cùng đối phó với Diêm La Điện?" Thiên Đạo có chút mê hoặc, có chút thê lương nói: "Ta cũng không biết nên làm thế nào, chỉ là Tụ Hiền Sơn Trang không thể không có ta, ít nhất là hiện tại Thiên Cơ Tử, không có thực lực kế thừa mọi thứ của Tụ Hiền Sơn Trang, cho nên, ta không biết, phải làm sao." Thương Thiên nhìn Thiên Đạo đang khó xử, liền nói: "Chưởng môn, yên tâm đi, ta nhất định sẽ có cách.

Sẽ chữa khỏi Ký Sinh Hồn của ngài.

Theo ta biết, trong thượng cổ bí pháp dường như có ghi chép về phương pháp này." Thiên Đạo cười khổ nói: "Thực ra ta cũng biết, Ký Sinh Hồn không có cách nào có thể trừ bỏ.

Thượng cổ bí pháp thực sự quá nguy hiểm, không chỉ cần hồn thú thượng cổ cùng thuộc tính, quan trọng hơn là, phải phối hợp với nhau.

Nếu phối hợp không tốt, có khả năng sẽ bị hồn thú khống chế, như vậy thì cho dù không có Ký Sinh Hồn, ta cũng không sống nổi." Nhìn Thiên Đạo thất vọng.

Thương Thiên an ủi, nói: "Chưởng môn yên tâm đi, sẽ có cách thôi.

Nhưng tại sao nhất định phải tìm ta?

Lẽ nào ngài không lo lắng ta có thể không có cách chữa khỏi cơ thể ngài sao?

Dù sao chuyện này ai cũng không nói trước được." Thiên Đạo che giấu tia sáng trong mắt, rồi nói: "Ta không chịu được bao lâu nữa, coi

như ngựa chết chữa thành ngựa sống đi.

Dù sao người bên ngoài có lẽ biết nhiều hơn người bên trong, ta cũng không biết thế giới bên ngoài, ta ở đây như vậy." Sau đó hai người trò chuyện rất lâu, cảm giác như tri kỷ, đã lâu mới gặp lại.

Nhưng nhiều năm sau có còn như vậy không?

Thương Thiên từ trước đến nay chưa từng có bạn bè, hiện tại đối với hắn quan trọng nhất là Lôi Ân.

Nhưng hiện tại xem ra, Thiên Đạo này không tệ, rất hợp duyên.

Mặc dù nội tâm Thiên Đạo thế nào, hắn không nhìn rõ được, dù sao cũng là chưởng môn nhân Tụ Hiền Sơn Trang, nếu dễ dàng bị người khác nhìn thấu như vậy, chẳng phải không xứng làm chưởng môn nhân sao?

Đúng lúc này, cây đào trong sân đột nhiên đổ xuống.

Rồi từ trên trời, xuất hiện những vật thể màu đen cuộn tròn, cũng không biết là thứ gì.

Đột nhiên có một con quái vật xuất hiện, nguyên lai là thần thú thời thượng cổ, Quỳ Ngưu.

Nhìn thấy Quỳ Ngưu, Thiên Đạo và Thương Thiên đều hưng phấn, vì nếu có thể đưa Quỳ Ngưu vào trong cơ thể Thiên Đạo, thì mọi chuyện sẽ khác.

Quỳ Ngưu là thần thú thượng cổ, không phải người bình thường có thể bắt được, nhưng dù thế nào đi nữa, đây cũng là một cơ hội ngàn năm có một.

Thế là Thương Thiên vội vàng phát động Thương Thiên Kiếm, sử dụng Vạn Kiếm Xuyên Tâm.

Lúc này Thiên Đạo thiết lập một kết giới, để phòng Quỳ Ngưu

chạy thoát.

Ánh sáng như vậy trong nháy mắt ở Tụ Hiền Sơn Trang có thể nói là chuyện động trời, tất cả mọi người đều nhìn thấy con thần thú thượng cổ Quỳ Ngưu đó, rồi tất cả mọi người đều tiến vào kết giới.

Giúp chưởng môn nhân đoạt được Quỳ Ngưu.

Mặc dù không biết chưởng môn nhân muốn làm gì, nhưng hiển nhiên, họ cũng hy vọng chưởng môn nhân có thể bắt được con Quỳ Ngưu này.

Thương Thiên và ba anh em Vương Quyền thấy vậy vội vàng tiến vào kết giới, giúp Thiên Đạo bắt Quỳ Ngưu.

Sau đó bốn người cộng thêm Thương Thiên, năm người sử dụng Ngũ Hành Trận.

Trận pháp Ngũ Hành vô cùng tinh diệu, không có thứ gì có thể thoát khỏi ngũ hành này, kim mộc thủy hỏa thổ tượng trưng cho năm loại thuộc tính, nên có tác dụng tương sinh tương khắc.

Nhưng con Quỳ Ngưu này dường như sức mạnh rất lớn, muốn phá vỡ phong ấn.

May mà phía sau có Thiên Đạo dùng sức mạnh của mình phong ấn Quỳ Ngưu, để nó chui vào cơ thể mình, giúp mình thoát khỏi Ký Sinh Hồn.

Chương 765

Thiên Đạo không biết có thể khống chế được Quỳ Ngưu hay không, nếu Quỳ Ngưu ở trong cơ thể mình, liệu có khống chế được tư tưởng của mình, từ đó biến thành một người gây hại cho thế giới, đây cũng là một khả năng, và là một điều đáng sợ.

Hắn biết năng lực của Quỳ Ngưu vô cùng mạnh mẽ, cho nên cho dù một khi hấp thụ thần lực của Quỳ Ngưu, e rằng cũng sẽ phải chiến đấu với Quỳ Ngưu rất lâu.

Rõ ràng vì Ký Sinh Hồn đã hấp thụ quá nhiều thần lực của hắn, nên việc bắt Quỳ Ngưu cũng có nhiều người tham gia.

Mặc dù sức mạnh của hắn chỉ còn lại một chút, nhưng không thể trì hoãn thêm nữa.

Lẽ nào chỉ có thể bị Quỳ Ngưu nuốt chửng sao?

Hắn có chút hối hận, tại sao lại không suy nghĩ kỹ mà đã tấn công Quỳ Ngưu.

Nhưng bây giờ đã không còn cách nào khác.

Nếu một khi bị Quỳ Ngưu nuốt chửng, hắn sẽ rơi vào một thế giới vĩnh viễn không có ánh sáng mặt trời.

Chuyện như vậy thật sự là hắn muốn sao?

Hoặc đối với hắn, việc bắt Quỳ Ngưu bản thân nó đã là một sai lầm.

Vậy cớ gì phải sai lại thêm sai.

Nhưng lúc này Thương Thiên lại nói: "Đừng có bất kỳ lo ngại nào, chưởng môn nhân, tin tưởng ta, ngài nhất định sẽ thành công, vì

ta có năng lực thu nhỏ linh nguyên của Quỳ Ngưu." Thiên Đạo nghe xong kinh ngạc, thu nhỏ linh nguyên của một thần thú, lại là thần thú Quỳ Ngưu, một thần thú to lớn như vậy, sức mạnh to lớn như vậy, hắn lại có thể dễ dàng nói có thể thu nhỏ linh nguyên.

Vậy thì sức mạnh của Thương Thiên này quả thực sâu không lường được.

Nhưng theo những gì hắn biết, cho dù có lợi hại đến đâu cũng không lợi hại như trong tưởng tượng, tại sao lại như vậy?

Trên người hắn có bí mật gì chăng?

Hắn cũng cảm thấy Thương Thiên khác biệt, nếu không phải vì tin vào trực giác, hắn cũng sẽ không cầu xin sự giúp đỡ của Thương Thiên.

Cuối cùng hắn cũng yên tâm, rồi sử dụng sức mạnh của mình, bất chấp tất cả để bắt Quỳ Ngưu.

Quỳ Ngưu dường như thấy toàn bộ Tụ Hiền Sơn Trang đều là con người, nên có chút hoảng sợ.

Quỳ Ngưu nói, nó đã ngủ say trong Hư Không Giới một vạn năm, cho nên vừa mới tỉnh lại, không ngờ Hư Không Giới bị bóp méo, bị đưa đến thế giới này.

Có rất nhiều thần thú hoặc sinh vật hư không không rõ tên cũng bị đưa đến thế giới này.

Rõ ràng nó là con đầu tiên đến Tụ Hiền Sơn Trang, và cũng là một trong những con không may mắn nhất trong số tất cả các thần thú.

Quỳ Ngưu cảm thấy nội tâm sắp sụp đổ, rõ ràng bên ngoài cũng đã thiết lập từng lớp rào cản, nó muốn chạy thoát, nhưng rào cản do mấy ngàn người thiết lập, nó không thể chạy thoát được, cho nên nó gần như phát điên.

Không ngừng gào thét.

Không còn cách nào khác, Quỳ Ngưu cuối cùng sử dụng toàn bộ sức mạnh của mình, hai chiếc sừng bò có sức chiến đấu đặc biệt mạnh mẽ, một con Quỳ Ngưu đặc biệt lớn, nó lại làm cho cơ thể mình lớn gấp mười lần, đến mức không thể lớn hơn được nữa.

Nhưng nó không thể phá vỡ kết giới, bị bật trở lại, thậm chí còn trở nên nhỏ hơn, trong thời gian ngắn lại không có cách nào tiếp tục lớn lên được, cho nên vô cùng bi thảm.

Sau đó phong ấn của Ngũ Hành Trận ngày càng mạnh mẽ.

Lúc này, đột nhiên lại có thêm hai đệ tử Tụ Hiền Sơn Trang vào, để họ tiếp tục duy trì Ngũ Hành Trận.

Thương Thiên và Lôi Ân thì lấy Thương Thiên Kiếm và Hoàng Tuyền Kiếm ra, rồi sử dụng hợp kỹ, đánh cho Quỳ Ngưu có chút không chịu nổi.

Quan trọng hơn, lúc này hắn cảm nhận được Ký Sinh Hồn thần thú, điên cuồng nuốt chửng, rồi nuốt hết chút linh lực còn lại của hắn.

Thiên Đạo cảm giác mình sắp biến thành phế vật, toàn bộ xương cốt đều trở nên đặc biệt gầy nhỏ, dường như đang thu nhỏ lại.

Chương 766

Cũng không biết có đang thu nhỏ lại không, nhưng có thể thấy Ký Sinh Hồn cảm nhận được Quỳ Ngưu, liền điên cuồng bắt đầu hủy diệt Thiên Đạo.

Thiên Đạo cảm thấy đau đớn đến sống không bằng chết, không ngừng lăn lộn trên đất, cơ thể hắn ngày càng gầy đi, gần như biến thành kích thước của một đứa trẻ, rồi gần như không còn cách nào khác.

Lúc này, mấy người đang sử dụng Ngũ Hành Trận, muốn đánh bại Quỳ Ngưu.

Một khi bị phản phệ, tất cả đều sẽ chết không nghi ngờ gì.

Cho nên, mỗi người đều không có cách nào, đi đến trước mặt Thiên Đạo.

Ngay cả Thương Thiên và Lôi Ân cũng bị hạn chế, không có cách nào tiến lên giúp đỡ, vì Quỳ Ngưu đang trong trận đại chiến, vô cùng kịch liệt, nếu một khi lùi bước, sẽ không chết thì cũng bị thương.

Nhưng không còn cách nào khác, Thiên Đạo chỉ có thể chịu đựng đau khổ, rồi đột nhiên Thiên Đạo nổ tung.

Sau đó Ký Sinh Hồn phá vỡ kết giới.

Đối với Ký Sinh Hồn, kết giới không có tác dụng, Ký Sinh Hồn chỉ là một dạng linh hồn, cho nên đối với nó, không có cách nào ngăn cản được.

Ký Sinh Hồn vỡ ra, nhân bản thành một đống, giống như những con sâu nhỏ chui vào người các đệ tử Tụ Hiền Trang.

May mà Lôi Ân và Thương Thiên sử dụng Phạm Thiên Quyết, bảo

vệ được mấy người.

Nhưng Quỳ Ngưu cũng bị trúng Ký Sinh Hồn, cho nên cuối cùng chỉ có thể giết chết nó.

Nhưng Quỳ Ngưu không cam tâm chết đi, liền chui vào cơ thể Lôi Ân.

Vào thời khắc không còn cách nào khác, Thương Thiên lập tức phong bế mấy đại huyệt đạo của Lôi Ân, để phòng Ký Sinh Hồn tiến vào sâu trong tim Lôi Ân.

Sau đó tất cả mọi người đều kinh hoàng thất thố, cả Tụ Hiền Sơn Trang một phen hỗn loạn.

Lúc này Thiên Cơ Tử đến, dẫn theo một nhóm đệ tử khác đến, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, liền đổ hết trách nhiệm lên người Thương Thiên, liền nói: "Bắt Thương Thiên lại cho ta.

Hắn đã giết chết chưởng môn nhân, cho nên hắn phải chết." Thương Thiên vừa định giải thích, đã biết giải thích cũng vô ích, vì hắn thấy bộ dạng tiểu nhân đắc chí của Thiên Cơ Tử, không phải là nỗi bi thương thật sự.

Vì người ca ca này, chưởng môn nhân Thiên Đạo, chưa bao giờ bạc đãi hắn, nhưng bây giờ lại chết một cách không minh bạch như vậy.

Thiên Cơ Tử nội tâm vô cùng đau khổ, nhưng hắn cũng biết sau khi Thiên Đạo chết đi có một điểm tốt, đó là mình có thể làm chưởng môn nhân, cho nên đối với Thiên Cơ Tử đó là một niềm vui lớn.

Hắn nhanh chóng đổ tội cái chết của Thiên Đạo cho Thương Thiên, lại còn thề sẽ báo thù cho Thiên Đạo.

Những đệ tử bị trúng Ký Sinh Hồn đang không ngừng phát cuồng, mất đi lý trí, không ngừng giết những người xung quanh.

Nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn như vậy, Thiên Cơ Tử liền nói: "Mau khống chế bọn họ lại." Sau đó Thương Thiên vội vàng sử dụng Phạm Thiên Quyết, khống chế tất cả bọn họ, nói: "Đừng giết bọn họ, nếu không Ký Sinh Hồn sẽ lại xuất hiện, rồi tiến vào cơ thể người khác.

Cho nên mau phong bế huyệt đạo của họ lại, để nó tạm thời không thể tự do di chuyển trong cơ thể.

Nếu không, một khi Ký Sinh Hồn hút hết thần lực của những đệ tử này, nó sẽ tự động nổ tung, rồi tiến vào cơ thể của nhóm người tiếp theo." Thiên Cơ Tử nhìn thấy cảnh tượng như vậy lập tức sợ hãi, nhưng tạm thời không còn quản đến Thương Thiên nữa, vội vàng ổn định lại các đệ tử.

May mà phần lớn tình hình đã được ổn định.

Ký Sinh Hồn không còn sinh sôi nảy nở nữa.

Sức mạnh của Quỳ Ngưu lớn như vậy, tất cả mọi người đều không khống chế được, nếu chỉ dựa vào tinh thần lực của một mình Lôi Ân để khống chế, thì không thể nào khống chế được.

Cho nên hắn đã phong bế một phần linh nguyên trong cơ thể Lôi Ân, như vậy có thể làm cho Quỳ Ngưu tạm thời rơi vào giấc ngủ.

Dự đoán sẽ không gây ra mối đe dọa nào khác cho Lôi Ân, chỉ là Ký Sinh Hồn trong cơ thể nó phải làm sao?

Ký Sinh Hồn ở trong cơ thể Quỳ Ngưu, không phải trong cơ thể Lôi Ân, nhưng Quỳ Ngưu đã chui vào trong tinh thần lực của Lôi Ân, cho nên không có cách nào lấy ra được.

Chương 767

Cũng có nghĩa là, nếu có cách lấy Quỳ Ngưu ra, có lẽ sẽ có một cứu cánh.

Nhưng phương pháp đó quá tàn nhẫn, có lẽ Lôi Ân từ đó sẽ biến thành một kẻ ngốc, tinh thần lực không đủ.

Thương Thiên không có mười phần chắc chắn, liền tạm thời dừng lại.

Hắn nhớ khi xem sách cổ, đột nhiên phát hiện trên thẻ tre có ghi chép như vậy.

Phải có một con thần thú thượng cổ khổng lồ để mở ra nguồn suối tinh thần lực của người đó, và hợp nhất hai loại sức mạnh làm một, rồi huyễn hóa ra một loại sức mạnh mới, tồn tại trong cơ thể người đó.

Loại sức mạnh này có thể cứu vãn cả thế giới, cũng có thể là một loại sức mạnh vô cùng cường đại, vì nó có thể thấu hiểu sức mạnh của Cửu Thiên Thần Vực.

Cửu Thiên Thần Vực ở đâu không ai biết.

Nếu có thể mở ra con đường đến Cửu Thiên Thần Vực, thì người đó sẽ trở thành một Thánh Nhân đầu tiên có thể được dự ngôn.

Nhưng tốt nhất là dùng thần thú thượng cổ Phượng Hoàng, đối với Cửu Thiên Thần Vực có lẽ sẽ tốt hơn, nhưng Phượng Hoàng, cần phải niết bàn, mới có thể dục huyết trọng sinh.

Cho nên đối với mệnh chủ lại là một thử thách lớn, nhưng nó sẽ không nuốt chửng thần lực của mệnh chủ, mà sẽ giúp mệnh chủ hòa tan vào nhau, cho nên đối với mệnh chủ nguy hiểm không lớn như

vậy.

Nguyên bản Thương Thiên định sử dụng sức mạnh của Quỳ Ngưu để giải quyết, nhưng bây giờ thấy sức mạnh của Quỳ Ngưu không lâu sau cũng sẽ bị Ký Sinh Hồn nuốt chửng, cho nên không có cách nào có thể kết hợp hai loại sức mạnh.

Quỳ Ngưu thực sự không nên đột nhiên chui vào cơ thể Lôi Ân, nhưng nếu Quỳ Ngưu đã chui vào cơ thể Lôi Ân, thì những người này nhất định sẽ đi cứu Lôi Ân, lúc đó nó cũng sẽ được giải quyết.

Mặc dù nguy hiểm, nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với việc chết dưới tay Ký Sinh Hồn.

Cho nên cách làm của Quỳ Ngưu vô cùng thông minh.

Nếu Ký Sinh Hồn một khi được trừ bỏ, bằng sức mạnh của Lôi Ân, không có cách nào đánh bại được nó, lúc đó Quỳ Ngưu vẫn có thể chiếm cứ cơ thể Lôi Ân, cho nên từ nay về sau, Lôi Ân không còn là Lôi Ân nữa.

Thương Thiên có chút bất lực nhìn Lôi Ân, cũng không biết nên làm thế nào, liền lật Bách Bảo Toàn Thư ra, xem xem rốt cuộc có phương pháp nào khác để cứu Lôi Ân không.

Hắn đột nhiên nhìn thấy ghi chép về thượng cổ Phượng Hoàng, nói rằng nó ở một nơi gọi là Viêm Cốc, đó là nhà của nó, cho nên muốn tìm Phượng Hoàng phải xuyên qua tầng tầng trở ngại.

Nhưng hiển nhiên phải hoãn lại vài ngày, vì hiện tại mà nói, giải quyết chuyện của Tụ Hiền Sơn Trang mới là đại sự, nếu không, lòng người hoang mang, sẽ bị Diêm La Điện lợi dụng.

Thiên Cơ Tử nhìn Thương Thiên không nói một lời, rồi lại nghĩ ra một ý đồ xấu, làm thế nào để đuổi Thương Thiên ra khỏi thế giới này, và chiếm đoạt sức mạnh của Thương Thiên cho riêng mình.

Thiên Cơ Tử chậm rãi bước đến, nói: “Thương Thiên, ngươi biết sai chưa?

Chuyện của chưởng môn nhân ngươi có cảm thấy có trách nhiệm không?

Lớn tiếng nói ra.” Thương Thiên nghĩ đến Thiên Đạo đã chết, nội tâm không khỏi bi thương.

Hắn biết mình có tình cảm với Thiên Đạo, mặc dù thời gian quen biết Thiên Đạo không dài, nhưng hắn biết rõ Thiên Đạo là một người tốt.

Hắn đã không tiếc công sức làm việc tốt cho cả thế giới, đến cuối cùng, hắn cũng sợ mình sẽ gây hại cho cả thế giới, cho nên hắn là một người đặc biệt tốt.

Thương Thiên có lúc cũng có chút hận, tại sao vào thời khắc quan trọng nhất lại để Lôi Ân trúng Ký Sinh Hồn, cuối cùng Thiên Đạo cũng không cứu được.

Hắn cảm thấy mình thật vô dụng, nhưng càng hận Diêm La Điện hơn, nếu không phải vì chuyện của Diêm La Điện, sao lại gặp phải chuyện như vậy?

Thiên Cơ Tử nhìn thấy hắn có chút đau khổ, rồi lớn tiếng gầm lên: “Đủ rồi Thương Thiên, đừng biện giải nữa, ta biết ngươi thực sự có chút ti bỉ, nếu không phải vì ngươi và đại ca, nếu không phải vì ngươi ép đại ca, vì quá quen thuộc với ngươi nên đã buông lỏng cảnh giác.

Chưởng môn nhân, đại ca của ta sao lại chết?” Thiên Cơ Tử thực sự trong lòng có chút đau khổ, đối với chuyện của đại ca, hắn không do dự mà rơi nước mắt.

Mọi người nhìn nhị trưởng lão khóc, đều có chút đau lòng, dù sao chưởng môn nhân của họ không còn nữa.

Quan trọng hơn, họ cũng không biết nhị trưởng lão nói có thật không?

Chương 768

Lẽ nào Thương Thiên trước mắt thật sự muốn thay thế chưởng môn nhân, đã giết chết chưởng môn nhân sao?

Hay là cố ý?

Thương Thiên nhíu chặt mày, mặc cho Thiên Cơ Tử tiếp tục nói, không biết tại sao hắn lại cảm thấy dường như đã trúng kế của Thiên Cơ Tử.

Thiên Cơ Tử quả nhiên lại nói tiếp: "Ta biết ngươi và đại ca là bạn tốt nhiều năm, lần này bỗng dưng đến thăm, thực ra là để giết ngài ấy phải không?

Chưởng môn nhân của ta mạnh mẽ như vậy, với trí tuệ của ngài, làm sao có thể dễ dàng bị Ký Sinh Hồn xâm nhập cơ thể.

Là ngươi đã đưa Ký Sinh Hồn cho ngài.

Ngươi không phải là con rối của Diêm La Điện chứ!" Thương Thiên cảm thấy càng ngày càng hoang đường, vừa định nói, kết quả Thiên Cơ Tử lại nói một câu khác, cũng không cho hắn cơ hội biện giải.

"Nhốt Thương Thiên vào đại lao." Lúc này Vương Quyền Thiên nói: "Nhị trưởng lão, không phải như vậy, đừng nói bậy.

Thương Thiên là do ta mời đến, trước đó hắn không hề quen biết chưởng môn nhân của chúng ta, đừng nói bừa, trưởng lão.

Ta kính trọng nhị trưởng lão, cho nên ta mới nói chuyện với ngài, tuyệt đối đừng bắt hắn đi.

Mối thù của chưởng môn nhân chỉ có thể trông cậy vào Thương Thiên báo thôi." Thiên Cơ Tử nổi giận, nói: "Kẻ nói chuyện với ta,

không phải là người của Tụ Hiền Sơn Trang, lại dám giúp một người ngoài nói chuyện, thật sự muốn làm trưởng lão tức chết sao?

Từ nay về sau, Tụ Hiền Sơn Trang của chúng ta thật sự muốn tan rã sao?

Lòng người đều biến thành như vậy, làm sao duy trì được nữa." Vì vậy tất cả các đệ tử đều bắt đầu khiển trách ba anh em Vương Quyền Thiên, muốn đuổi họ ra khỏi bang phái, khai trừ.

Vương Quyền Thiên cũng không nói lời hay, chưởng môn nhân không còn nữa, thì cũng không cần thiết phải tu tiên nữa.

Nơi này dù sao cũng là nhà của hắn, đã sống ở đây hai mươi mấy năm, cho nên đối với nơi này vô cùng nhiệt tình như lửa, cũng vô cùng yêu thương, cho nên đột nhiên phải rời khỏi Tụ Hiền Sơn Trang, họ đều không vui.

Lúc này, người của Diêm La Điện quả nhiên đến, không biết từ đâu mang đến một lượng lớn Ký Sinh Hồn, rồi rắc hết lên Tụ Hiền Sơn Trang, cho nên tất cả mọi người đều gần như trúng độc Ký Sinh Hồn.

Cả môn phái trong một đêm gần như bị diệt vong.

Nhìn Ký Sinh Hồn đầy trời, tất cả mọi người đều sắp phát điên, nhưng kết quả cuối cùng, tất cả mọi người đều trúng Ký Sinh Hồn.

Cảnh tượng nhất thời hỗn loạn, người bị nổ tung, người phát cuồng, cho nên cả cảnh tượng vô cùng đau khổ.

Lúc này, Thương Thiên cũng không nhịn được mà rơi nước mắt, nghiến răng nghiến lợi nói: "Diêm La Điện.

Mối thù của ta và các ngươi từ hôm nay bắt đầu." Cuối cùng tất cả mọi người đều chết, cả Thiên Cơ Tử.

Hắn bị Thương Thiên không do dự mà giết chết, vì Thiên Cơ Tử khóc lóc điên cuồng, nói: "Diêm La Điện ta muốn gia nhập, cho ta thuốc giải." Nhìn bộ dạng hung tợn của hắn, cuối cùng Thương Thiên bất đắc dĩ phải giết hắn, rồi may mà Thương Thiên bảo vệ được ba anh em Vương Quyền.

Hắn kinh ngạc phát hiện bên cạnh mắt của Vương Quyền Thiên dường như có một con mắt đang bảo vệ hắn và hai đệ đệ.

Mặc dù sức mạnh yếu ớt, nhưng có thể cảm giác được, con mắt đó sau này dường như sẽ có sức mạnh lớn hơn.

Có thể thấy Vương Quyền Thiên sau này cũng là một nhân vật, chỉ là tính cách thiện lương, có chút bảo thủ, cho nên tạm thời không có vấn đề lớn.

Những đệ tử bị nổ tung, một phần cơ thể của họ lan đến những người dân thường ở thế giới bên ngoài.

Với tốc độ di chuyển như vậy, thế giới này sẽ sớm bị hủy diệt.

Thế giới này vô cùng rộng lớn, nhưng hiển nhiên Ký Sinh Hồn, nếu không khống chế được, thì không thể tiếp tục được nữa.

Vì vậy để cứu vãn mảnh đại lục này, hắn vội vàng ngự kiếm phi hành đến Viêm Cốc, trên đường không xảy ra bất kỳ vấn đề nào khác.

Dưới một phen nỗ lực của Thương Thiên, cuối cùng hắn đã tìm ra cách giải quyết Ký Sinh Hồn.

Chương 769

Đó là một loại kiếm chiêu, và một loại thực vật là Mông Lung Thảo.

Chỉ cần tìm đủ hai thứ này, mới có thể giải cứu thiên hạ thương sinh.

Chỉ là Phệ Thần Quyết vô cùng khó luyện.

Chỉ cần luyện thành công Phệ Thần Quyết, rồi dùng loại thực vật đó, Mông Lung Thảo, rắc khắp núi sông đại địa, thì Ký Sinh Hồn, từ nay về sau sẽ không còn nữa.

Mặc dù mắt của Vương Quyền Thiên là Thiên Nhãn lợi hại, nhưng hiển nhiên hiện tại sức mạnh còn nhỏ, cho nên ba người họ về cơ bản không giúp được gì, nhưng thấy họ nhiệt tình, cho nên Thương Thiên cũng xác nhận kịp thời triệu tập họ đi.

Vì vậy hiện tại mà nói, rất gấp, cần Lôi Ân giúp đỡ hoàn thành mọi nhiệm vụ, cho nên hiện tại quan trọng nhất là Lôi Ân, và cũng là Phượng Hoàng ở Viêm Cốc.

Loại Mông Lung Thảo này mọc ở nơi cực hàn cực băng, lại là một nơi khác.

Ở đó Mông Lung Thảo mông lung, không nhìn thấy rõ, loại hoa này mọc cực kỳ yếu ớt và nhỏ, màu trắng.

Nhưng ở nơi cực băng đó, một vùng băng giá, nó không hề nổi bật.

Nơi cực băng tổng cộng chỉ có hai cây.

Mỗi mười vạn năm mới có thể nở hoa, cho nên vô cùng hiếm có.

Ở một nơi cực băng rộng lớn như vậy muốn tìm hai đóa hoa thật không dễ dàng chút nào!

Khi Thương Thiên đến Viêm Cốc, đột nhiên phát hiện nơi đây là một vùng hoang vu, không khí đột ngột tăng cao.

Quần áo trên người mấy người sắp cháy hết.

Thấy vậy, Thương Thiên bắt đầu sử dụng Tịch Hỏa Quyết.

Đừng xem thường Tịch Hỏa Quyết nhỏ bé, nhiệt độ Viêm Cốc đột ngột giảm xuống, có thể thấy Tịch Hỏa Quyết cũng vô cùng lợi hại.

Sau đó họ thay quần áo mới, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Nhiệt độ ngày càng cao, thực sự khiến người ta không chịu nổi.

May mà Tịch Hỏa Quyết vẫn đang sử dụng.

Thương Thiên cảm thấy cứ thế này không phải là cách, liền triệu hồi tuyệt chiêu Thiên Không Chi Tuyết.

Nhưng ngay cả một sợi lông của Phượng Hoàng cũng không thấy.

Khi Thương Thiên cảm thấy kỳ quái, đột nhiên nhìn thấy xa xa có một nơi có thực vật, dường như là một cái hồ.

Theo lý mà nói, Viêm Cốc sao lại có hồ, thực sự khiến người ta cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Nguyên lai là như vậy, cái hồ này là do tích tụ mà thành.

Có thể thấy, nơi đây vẫn luôn mưa, cho nên nước càng tích càng nhiều, hiện tượng tích tụ ở đây vô cùng kỳ quái, có thể thấy nơi đây không có nắng, cho nên đặc biệt cảm thấy kinh ngạc.

Đột nhiên từ trong nước hắn nhìn thấy Phượng Hoàng.

Nhưng chỉ là một ảo ảnh, vừa chạm vào đã biến mất, rồi hắn nhìn thấy Phượng Hoàng bay lượn trong nước.

Lúc này Vương Quyền Thiên có chút kinh ngạc, nói: "Xem ra Phượng Hoàng thích nước nhỉ, không phải nó sống trong nước chứ?" Vương Quyền Chính nhìn Vương Quyền Thiên, rồi nói: "Nhị ca, đừng nói bậy nữa được không?

Phượng Hoàng đương nhiên ở trong lửa, sao lại ở trong nước?" Xan Sảnh vẫn luôn không hiểu, nên tìm một cây sào tre, rồi cắm xuống nước, phát hiện bên trong có một dòng xoáy.

Thương Thiên nói: "Có lẽ Phượng Hoàng bị nhốt trong nước.

Chương 770

Nhìn trong nước dường như có một kết giới đã nhốt nó lại.

Có thể thấy có người từng đến đây, và đã nhốt Phượng Hoàng ở bên trong.

Chúng ta phải phá vỡ kết giới, không chừng Phượng Hoàng sẽ cảm kích chúng ta, từ đó có được thứ mình muốn." Đương nhiên đây không phải là suy nghĩ ích kỷ của Thương Thiên, hiện tại Lôi Ân không thể đợi thêm được nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy, chức năng cơ thể của hắn sẽ thoái hóa.

Nếu không được bổ sung thức ăn, Ký Sinh Hồn trong cơ thể hắn có thể bất cứ lúc nào phá vỡ huyết mạch của Lôi Ân, khiến hắn rơi vào đau khổ.

Thế là năm người hợp lực, lại bố trí Ngũ Hành Trận, rồi từ năm giao điểm, muốn phá vỡ phong ấn, nhưng lại không thể phá vỡ được.

Sức mạnh của họ vô cùng yếu ớt, căn bản không đủ để phá vỡ kết giới này.

Thương Thiên có chút khổ não, trơ mắt nhìn thời gian trôi qua từng giây từng phút mà không thể làm gì.

"Xem ra có một phong ấn của thượng cổ đại năng, đã phong ấn Phượng Hoàng ở bên trong, cho nên chúng ta muốn phá vỡ kết giới, phải tu luyện ra võ công cao hơn, nhưng Lôi Ân không đợi được nữa, ta nên làm sao?

Còn những người xung quanh Tụ Hiền Sơn Trang, liệu có lây nhiễm sang những nơi khác, từ đó dẫn đến tất cả đều sẽ chết, quả thực quá khủng khiếp." Nếu có thể, có một âm thanh nhắc nhở thì tốt

hơn, Thương Thiên càng thêm lo lắng.

Hắn biết cửa ải này không dễ qua.

Lúc này có một giọng nói truyền đến: "Cảm ơn những con người đáng yêu, nếu các ngươi thực sự để ta ra ngoài, thì ta và con của ta nhất định sẽ vô cùng cảm tạ các ngươi.

Hiện tại quan trọng nhất, nếu có thể sử dụng Thí Thần Quyết, thì có thể dễ dàng đánh bại kết giới này." Thương Thiên kính cẩn nói: "Cảm ơn ngài, Phượng Hoàng tiền bối, ta thực sự có một chuyện muốn nhờ, chỉ là chuyện này có thể sẽ khiến ngài vĩnh viễn biến mất.

Cho nên ta không biết có nên cứu ngài hay không." Giọng Phượng Hoàng nhẹ nhàng: "Ta biết, ta cảm nhận được có người trúng độc Ký Sinh Hồn, thứ này vô cùng đáng sợ, ta nguyện ý cứu vớt.

Thời gian của ta cũng không còn nhiều.

Trong quá trình đối chiến với thượng cổ đại năng đó, ta đã bị thương nghiêm trọng, vết thương của ta e rằng không thể chữa khỏi được nữa, cho nên chỉ có thể cầu xin ngươi, đừng làm hại con của ta, hãy vĩnh viễn thả nó ra, để nó tự do bay lượn ở Viêm Cốc xa xôi." Nghe những lời này, Thương Thiên liền đồng ý.

Không biết tại sao đối với Phượng Hoàng nội tâm hắn vô cùng tán đồng.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy có chút tự tư.

Nhưng không còn cách nào khác, Lôi Ân nhất định phải cứu.

Cho dù phải hy sinh sức mạnh khác, cuối cùng hắn cũng sẽ chọn cứu Lôi Ân, chỉ là quá trình này thực sự có chút đau khổ.

Sau đó Thương Thiên bắt đầu tu luyện Phệ Thần Quyết, nhưng quá trình tu luyện dường như không dễ dàng như vậy.

Bắt đầu tu luyện Thí Thần Quyết, nó đi ngược lại với chân khí nguyên bản trong cơ thể Thương Thiên.

Vì hai loại chân khí khác nhau, một loại tương đối nóng bỏng và bá đạo, một loại tương đối bình hòa, cho nên nếu một khi bị loại kia nuốt chửng, có khả năng sẽ mất đi thần trí, cho nên hắn không dám tiến thêm một bước.

Phượng Hoàng dường như cảm nhận được sự thay đổi trong tu luyện của hắn, rồi nói: "Hãy làm theo ta.

Ta sẽ giúp ngươi." Giọng nói nhẹ nhàng của thần thú Phượng Hoàng, nhàn nhạt thấm vào lòng người.

"Thu liễm tâm thần.

Sau đó từ từ để nó phá vỡ các tiểu kinh mạch trong cơ thể, rồi luân hồi tiểu chu thiên và đại chu thiên.

Lại xung kích toàn thân kinh mạch, đả phá toàn thân nhâm đốc nhị mạch.

Phải truyền sức mạnh vào đan điền, rồi khí tụ ngưng thần." Sau đó dưới một phen chỉ dẫn của Phượng Hoàng, âm dương điều hòa, hai thứ tưởng chừng như đối lập, lại có thể cùng tồn tại trong cơ thể hắn, chỉ là hai loại sức mạnh không thể hợp nhất làm một mà thôi.

Điều này sẽ gây ra sự trở ngại cho kinh mạch, hoặc Phệ Thần Quyết sẽ nuốt chửng sức mạnh khác, hiển nhiên đây không phải là điều Thương Thiên muốn thấy.

Thương Thiên nội tâm có một cảm giác đặc biệt, có lẽ hai loại sức mạnh này tương sinh tương khắc, giống như âm dương hoặc có lẽ giống như thái cực.

Chương 771

Thái cực có thể làm cho âm dương cùng tồn tại, biến thành một vòng tròn hoàn chỉnh.

Nếu làm được, chân khí trong cơ thể hắn cũng có thể biến thành một vòng tròn hoàn chỉnh, biến thành hình dạng của thái cực, không cần thêm nhiều sáng tạo và thử nghiệm.

Đương nhiên nếu thất bại có thể sẽ phải chịu sự trừng phạt ghê gớm, phản phệ.

Nếu thành công, đó sẽ là một bước tiến vô cùng lớn, bước tiến này cũng có khả năng không có giới hạn đối với bản thân, có thể hoàn toàn phá vỡ xiềng xích này.

Đây là một sự hoán đổi giữa đại ngã và tiểu ngã, là sự khác biệt về tầm nhìn.

Thương Thiên ngày càng rõ ràng, đột nhiên cảm giác dường như đã đả thông một thứ gì đó, dường như giống như thứ gì đó của Cửu Thiên Thần Vực, nhưng không dám chắc chắn.

Thương Thiên nhìn thấy một điểm sáng, và một hố đen, cho nên những nơi khác không thể nhìn thấy được, cho nên hắn cũng không biết mình có nhìn thấy Cửu Thiên Thần Vực hay không.

Hoặc đối với tất cả mọi người, Cửu Thiên Thần Vực thực sự quá thần bí, không ai biết cũng không ai thấy.

Chỉ là truyền thuyết đó vẫn còn đó, truyền thuyết về những người đã nhìn thấy Cửu Thiên Thần Vực.

Họ đều đã đắc đạo, tu luyện đến một nơi nhất định, sẽ hình thành Đại Viên Mãn, mỗi Đại Viên Mãn tượng trưng cho hư không.

Cho nên người tu luyện đều không dám dễ dàng tu luyện Đại Viên Mãn, vì Đại Viên Mãn sẽ phải chịu Thiên Kiếp, nếu một khi không qua được, thì sẽ chết đi.

Khi làm Đại Viên Mãn, nhục thân sẽ biến mất, biến thành một luồng thần hồn, phiêu du khắp Cửu Thiên Thần Vực.

Tất cả đều ở trong Cửu Thiên Thần Vực.

Cửu Thiên Thần Vực là một không gian vô cùng lợi hại, toàn bộ đều là một vùng đất hòa bình không có tật hận, không có khổ nạn, tương đương với thiên đường, là nơi mà mỗi người tu luyện đều muốn đến.

Đương nhiên cũng có người không muốn vào, vì ở nhân gian còn có lưu luyến, ví dụ như quyền lực, ví dụ như dục vọng, càng ví dụ như hai người yêu nhau, trường tương tư thủ loại thần thoại.

Cho nên người ta không dám dễ dàng theo đuổi Đại Viên Mãn, vì Thiên Kiếp đó, gần như không có ai có thể qua được.

Cho nên khi Thương Thiên định thử tiến vào nơi đó, đột nhiên hố đen lớn ra, điểm sáng dường như đang bị bài xích, càng ngày càng nhỏ, Thương Thiên có chút lạc lối trong đó, cho nên vội vàng rút thần thức trở về.

Thương Thiên thật sự sợ hãi, một chút không cẩn thận lại tiến vào một ảo cảnh khác, giống như một hư không.

Giống như đã từng ở trong hư không vậy, mặc dù hư không đẹp, có thể hấp thu sức mạnh, nhưng cuộc sống như vậy quả thực quá cô đơn.

Xem ra hắn cũng không dám dễ dàng bước vào Đại Viên Mãn, nhưng với thực lực hiện tại, muốn tiến vào Đại Viên Mãn còn rất sớm.

Sau đó trong vòng ba ngày ba đêm ngắn ngủi, Thương Thiên đã đạt đến cảnh giới thập trọng.

Còn hai tầng trên cùng, hắn chưa đạt đến tầng thứ mười một, mười hai, hoàn toàn trái ngược với tuyệt chiêu trước đây, không biết có nên luyện hay không, nếu luyện thì chân khí của hắn, tất cả mọi thứ đều sẽ bị phá hủy.

Lúc này thần thú Phượng Hoàng nói: "Yên tâm đi, có thể được, ta đã thấy, có người đã luyện, là một người bạn cũ của ta.

Hắn nói với ta, chỉ có lật đổ mười trọng cảnh giới phía trước, thì mới có thể luyện thành, cũng giống như Giá Y Thần Công, ngươi có nghe nói không?

Khi luyện Giá Y Thần Công đến tầng cao, cần phải phế toàn bộ võ công của mình, rồi luyện lại từ đầu, như vậy, cũng có thể thành công." Thương Thiên có chút kinh ngạc, dường như chưa bao giờ nghe nói trên thế giới này có loại võ công như vậy.

Thần thú Phượng Hoàng tiếp tục nói: "Đừng sợ hãi nữa, giống như Giá Y Thần Công, là vì người khác làm áo cưới, bản thân hoàn toàn không thể phát huy sức mạnh, chỉ có truyền cho người khác mới có thể phát huy sức mạnh, giống như tuyệt chiêu cuối cùng gọi là Di Hoa Tiếp Mộc vậy.

Phệ Thần Quyết không giống vậy, nó sẽ không phế toàn bộ võ công của ngươi, học cách dung hợp quán thông rồi tu luyện lại một lần nữa, thì thực lực sẽ còn lợi hại hơn." Biểu tình của Thương Thiên vô cùng ngưng trọng, một ý nghĩ kiên định đã nảy sinh.

Thương Thiên nghe rõ lời của thần thú Phượng Hoàng, những người khác đều ngăn cản, mắt Vương Quyền Thiên có chút ảm đạm: "Thương Thiên, ngươi phải suy nghĩ cho kỹ, đây không phải là chuyện đùa, không chừng sẽ phế đi cả đời tu vi của ngươi.

Vạn nhất xảy ra vấn đề, chúng ta đều sẽ khó xử.

Hãy hứa với ta phải giúp những người ở thế giới bên ngoài Tụ Hiền Sơn Trang." Thương Thiên an ủi, nói: "Không cần lo lắng, ta không sao." Sau đó hắn bắt đầu tu luyện lại, quá trình tu luyện lại vô cùng đau khổ.

Chương 772

Vì đã quen với cách tu luyện, đột nhiên tu luyện ngược lại, một chút không cẩn thận toàn bộ kinh mạch đều sẽ nghịch hành, cho nên đối với hắn vô cùng tàn nhẫn.

Cuối cùng Thương Thiên cũng luyện được chiêu cuối cùng của Phệ Thần Quyết, Thí Thần Chú.

Lúc này hắn đột nhiên phát hiện một điểm bất thường.

Bây giờ chân khí nguyên bản dường như có một chút cảm giác bị phá hủy.

Sức mạnh của Phệ Thần Quyết vô cùng cường đại, cho nên hắn gần như không chịu nổi sự tẩy lễ, nhưng một khi chịu đựng được, thì kinh mạch sẽ trở nên vừa thô vừa chắc, sau này tu luyện cũng sẽ có lợi hơn.

Nhưng nếu không chịu đựng được, có thể sẽ nổ tung thành tro bụi, cho nên ở chiêu cuối cùng, chân khí nguyên bản trong cơ thể hắn giống như một dòng suối nhỏ.Vẫn luôn chống lại cảm giác của Phệ Thần Quyết.

Xem ra chiêu cuối cùng này nếu một người bình thường không có võ công cũng không có thần lực luyện, có thể sẽ luyện thành công, nhưng phải phá hủy võ công ban đầu, không phải có chút tàn nhẫn sao?

Thương Thiên hỏi ý kiến của thần thú Phượng Hoàng: "Tiền bối, ta nên làm gì?" Thương Thiên không nói, chỉ dùng thần thức truyền đi.

Thần thú Phượng Hoàng có chút khó xử, nói: "Ta chưa bao giờ gặp phải chiêu cuối cùng này, bảo ta làm sao đây, ta hình như cũng có

chút không biết rồi.

Thật sự xin lỗi, ta không ngờ lại có hiện tượng như vậy xảy ra, võ công ban đầu gặp nguy hiểm." Thương Thiên cố gắng chống đỡ.

"Phượng Hoàng tiền bối, không cần khó xử, ta biết đều là vì tốt cho ta, ta sẽ không trách ngài." Thần thú Phượng Hoàng dường như khó xử, nói: "Xin lỗi, là ta không tốt.

Có lẽ ngươi có thể phá vỡ kết giới trong nước, thử xem, có lẽ trong quá trình phá vỡ kết giới, hai loại sức mạnh của ngươi sẽ dung hợp một cách kỳ diệu cũng không chừng, dù sao cũng cần ngoại lực làm trợ lực." Thương Thiên gật đầu: "Được thôi." Sau đó Thương Thiên đấm một quyền vào kết giới của hồ, quả nhiên trong nháy mắt, hai loại sức mạnh dung hợp lại.

Thương Thiên không từ bỏ sức mạnh ban đầu, lại có được sức mạnh mới, đối với Thương Thiên vô cùng tốt.

Kết giới bị vỡ nát, hồ trong nháy mắt cạn khô.

Trong nháy mắt biến thành cảm giác nóng bức thực sự, thực sự khiến người ta khổ không tả xiết.

Rõ ràng Thương Thiên có thể chịu đựng được, chỉ có ba anh em dường như không thể chịu đựng được.

Lúc này Phượng Hoàng nói: "Được rồi, nếu đã như vậy, thì ta đưa nội đan cho các ngươi, mau rời khỏi nơi này đi." Lúc này thượng cổ đại năng đó lại xuất hiện, nói: "Phong ấn của ta bị phá vỡ rồi nhỉ, xem ra ngươi thật lợi hại!

Có chuyện cầu xin Phượng Hoàng?

Hay là đối đầu với ta?" Có thể thấy thần thú Phượng Hoàng vô cùng sợ hãi, rồi nói: "Không, ta sẽ không cho phép ngươi làm hại con của ta nữa." Phượng hoàng thần thú gầm lên phẫn nộ, bi thương.

“Hôm nay ta dù có liều cái mạng già này cũng sẽ bảo vệ ngươi chu toàn, đừng làm hại bằng hữu của ta, mau cầm lấy nội đan rồi đi đi.” Tốc độ di chuyển của thượng cổ đại năng cực kỳ nhanh.

Ban đầu hắn không hề nhìn thấy Thương Thiên.

Hắn lấy một tốc độ cực nhanh lao đến bên cạnh phượng hoàng thần thú, sau đó một chưởng đánh bay nó đi.

Phượng hoàng vốn đã vô cùng suy yếu, bây giờ lại càng sắp chết!

Thượng cổ đại năng ha ha cười lớn: “Phượng hoàng, xem ra cảm giác cầu sinh không được, cầu tử cũng không xong của ngươi sắp đến rồi, lại đi giúp ngoại nhân, ngươi nghĩ ta thật sự không dám giết ngươi sao?

Phượng hoàng, đừng quên năm đó ta có thể phong ấn ngươi trong hồ bạc, thì nay ta cũng có thể giết ngươi.

Nếu ngươi chịu trở lại hồ bạc, ta sẽ tha cho ngươi.” Phượng hoàng miệng phun máu tươi, có thể thấy bị thương rất nặng, sau đó nói: “Nằm mơ đi.

Thân là một thượng cổ đại năng đường đường, vì sao không thể dung chứa ta, vì sao cứ phải làm như vậy?

Ta đã đắc tội với ngươi ở đâu?” Thượng cổ đại năng cho người ta cảm giác vô cùng lợi hại.

Giọng nói của hắn dường như xuyên qua từ tầng mây mỏng manh, âm thanh không ở trước mắt, cũng không ở xa, đặc biệt khủng bố.

“Vì sao ư?

Chương 773

Bởi vì ta tên Lưu Văn, ngươi chưa nghe qua tên của ta sao?

Dù ngươi căn bản không đắc tội với ta, nhưng thứ mà ta muốn dồn vào chỗ chết, bất kể có đắc tội với ta hay không, ta cũng sẽ giết chết như vậy." Người tên Lưu Văn này, Thương Thiên đã từng nghe qua, bởi vì lúc đó đã nghe được những tin tức không hay về Quan Vũ, nghe nói cảnh giới của hắn rất cao, gần như đã đạt tới Đại viên mãn.

Hắn là một kẻ lòng dạ độc ác, một tên xấu xa triệt để, năm đó đã giết chết sư huynh sư đệ đồng môn.

Một người dù có ngu ngốc đến đâu cũng biết hắn vô cùng tàn nhẫn, cách giết người cũng vô cùng tàn khốc.

Lưu Văn, con người này thực ra tính tình tàn bạo, nóng nảy, chỉ cần là thứ hắn không thuận mắt đều sẽ hủy diệt, lợi hại nhất là đã hủy diệt cả một môn phái.

Môn phái đó có một cái tên rất kêu là Bảo Thạch Tộc.

Đó là một môn phái thần bí, nơi sản sinh ra tất cả bảo thạch trên thế gian này, cũng là một môn phái rất lớn, nhưng có lẽ vì quá nổi tiếng nên hắn đã không quản vạn dặm xa xôi đến Tây Vực, diệt cả môn phái đó.

Có thể thấy Lưu Văn thể xác và tinh thần đều tàn bạo, ngay lúc hắn tấn công phượng hoàng.

Thương Thiên muốn cứu phượng hoàng, bèn chắn trước mặt nó, sử dụng toàn bộ sức mạnh, muốn đỡ lấy một chiêu này của thượng cổ đại năng Lưu Văn.

Kết quả là hắn đã quá xem trọng mình, không ngờ lại không thể

đánh bại, thực sự quá nguy hiểm, đây là cảm giác đầu tiên của Thương Thiên, ngay khoảnh khắc hắn cảm nhận được luồng sức mạnh kia ập tới, Lưu Văn quả nhiên đã ra tay.

Hắn trào phúng nói: "Bạn của ngươi, phượng hoàng, viện binh mà ngươi mời về có chuyện gì vậy, một nhân loại nhỏ bé sao có thể có sức mạnh lớn như thế, ngươi còn quá kém, ngay cả cảnh giới Luân Hồi cũng chưa đạt tới.

Không lẽ nào, không lẽ ngươi lại hy vọng có thể giết được ta chứ." Phượng hoàng sử dụng tuyệt chiêu của mình, Dục Huyết Chi Hỏa Niết Bàn Chi Lực.

Nhưng khi đánh vào người thượng cổ đại năng Lưu Văn, dường như ngay cả trận pháp cũng không phá nổi.

Trên người hắn ẩn giấu một luồng sức mạnh thần bí, có thể thấy việc tiêu hao luồng sức mạnh thần bí này rất lớn.

Rõ ràng Lưu Văn chưa tiến hóa thành công, một mình không thể khống chế được nó.

Cho nên Thương Thiên nhìn Lưu Văn đang ở trong trạng thái điên cuồng, có lẽ bản tính của Lưu Văn không phải như vậy, chỉ là bị luồng sức mạnh kia sai khiến, bị sức mạnh khống chế.

Nhưng sau này mới phát hiện hắn không hề bị luồng sức mạnh kia khống chế, mà luồng sức mạnh đó có thể dẫn dắt hắn đến với nhiều huyết tinh và sát lục hơn.

Lưu Văn nhìn Thương Thiên trước mắt, rồi nói: "Linh lực của ngươi thật thuần khiết, là người có linh lực thuần khiết nhất trong số những người ta từng gặp, ta nhất định phải mượn linh lực của ngươi, để nó biến thành của ta, như vậy tu vi của ta sẽ cao thêm một bậc.

Năm đó ta cũng đã hấp thu sức mạnh của phượng hoàng như vậy.

Mặc dù sức mạnh của nó ở trong cơ thể ta, nhưng ta lại không thể dùng được, có kỳ lạ không?" Hóa ra luồng sức mạnh thần bí kia chính là sức mạnh của phượng hoàng, nhưng trên người phượng hoàng nó là năng lượng chính nghĩa, còn khi dùng trên người Lưu Văn thì lại trở thành năng lượng hủy diệt điên cuồng.

Sau đó Thương Thiên nói: "Ngươi không sợ sức mạnh của ta lại trở thành một sức mạnh phượng hoàng thứ hai sao?" Lưu Văn ha ha cười lớn: "Yên tâm đi, loại sức mạnh này trong cơ thể ta chỉ có thể có một, loại còn lại sẽ từ từ hóa thành bình thường, nên không cần lo ta sẽ lãng phí sức mạnh của ngươi.

Mau đưa sức mạnh của ngươi cho ta, ta sẽ nghỉ ngơi cho tốt, ngươi cũng không hy vọng ta đói mãi chứ, biết đâu sức mạnh của ngươi chính là nguồn sức mạnh ngăn cản ta sát lục." Sau đó, trong tình huống không ai có thể tin được, Thương Thiên đã sử dụng Phệ Thần Quyết, đánh về phía Lưu Văn, Lưu Văn dường như kinh ngạc, rồi nói một cách quái gở: "Ngươi lại luyện được Phệ Thần Quyết." Sau đó, Lưu Văn một tay tóm lấy phượng hoàng, bóp chặt cổ nó rồi nói: "Nếu ngươi dám dùng Phệ Thần Quyết làm tổn thương ta, hôm nay ta sẽ giết nó trước, phượng hoàng.

Ngươi sớm biết sẽ có ngày hôm nay phải không, mục đích của ngươi là dùng Phệ Thần Quyết của Thần Vực để giết ta, đúng không?

Ngươi biết Phệ Thần Quyết là khắc tinh của ta, nên nếu muốn để ngươi giết ta thì ngươi nghĩ dễ dàng như vậy sao?

Ta nói cho ngươi biết, ngươi có thể làm ta bị thương, nhưng hôm nay ngươi cũng không thể làm gì được ta, ngươi không cảm thấy tu vi của ngươi quá nông cạn sao?" Phượng hoàng lại phun ra một ngụm máu, nói: "Vậy thì sao?" Sau đó Lưu Văn đã đánh chết phượng hoàng, ngay cả lúc Thương Thiên và Lưu Văn đang giao chiến, tuy không chú

ý nhưng máu của phượng hoàng và toàn bộ phượng hoàng đều tiến vào cơ thể Lôi Ân.

Sau đó Lôi Ân không rõ lai lịch lại đang niết bàn, tuy quá trình đau đớn, giãy giụa kéo dài, nhưng Lưu Văn rõ ràng đã chú ý tới.

“Con phượng hoàng chết tiệt, lại còn để lại một tuyệt chiêu cuối cùng, lại để ngươi, để ngươi chui vào cơ thể con người kia, rồi để con người đó tiếp nối sinh mệnh của ngươi sao?

Ngươi muốn khống chế con người đó?

Đừng tưởng làm vậy là sẽ được như ý.” Sau đó mọi thứ như những đóa hoa trong mùa xuân.

Trước khi chết không ngừng giãy giụa, giờ đây lại khiến Thương Thiên phấn khích một cách khó hiểu.

Chương 774

Hắn đang giao chiến với Lưu Văn, liên tục cầm chân Lưu Văn, không cho hắn có cơ hội đến gần Lôi Ân, Vương Quyền tam huynh đệ cũng đang bảo vệ Lôi Ân, trong mắt họ, người có thể giúp Thương Thiên chỉ có Lôi Ân.

Họ đều mong Lôi Ân mau chóng tỉnh lại, rồi cùng Thương Thiên đối phó Lưu Văn.

Lưu Văn lo lắng, thực sự sợ hãi, huyết mạch của phượng hoàng thần thú đang thức tỉnh trong cơ thể người kia, nếu vậy phượng hoàng sẽ sống mãi mãi, không bao giờ biến mất nữa.

Nếu phượng hoàng có thể khống chế tâm hồn của Lôi Ân, vậy thì từ nay về sau, có lẽ nó sẽ báo thù, có thể giành được vinh dự cao hơn.

Rõ ràng Lưu Văn không muốn thấy điều đó.

Nội tâm Lưu Văn đầy mâu thuẫn, hắn hy vọng phượng hoàng chết ngay lúc này, nếu có thể giết chết phượng hoàng và hành hạ nó mọi lúc mọi nơi, đó sẽ là niềm vui lớn nhất đối với hắn.

Nếu phượng hoàng không chết, đối với hắn thật là không cam tâm!

Nhưng Thương Thiên lại kiên quyết níu kéo hắn, khiến hắn vô cùng khó chịu, vì vậy để đánh bại Thương Thiên, rồi giết chết tên tiểu tử tên Lôi Ân kia, để phượng hoàng biến mất vĩnh viễn, là việc hắn phải làm nhất lúc này, quy tắc là quy tắc, nhưng đây không phải là quyết định bốc đồng nhất thời, hắn căm ghét phượng hoàng.

Lưu Văn ghét nhất là thượng cổ thần thú, những thần thú khác hắn chưa gặp, nhưng lại gặp phượng hoàng thần thú, nên hắn coi

phượng hoàng thần thú như cái gai trong mắt, phải loại bỏ cho bằng được.

Người như vậy vô cùng đáng sợ, cho nên sự đáng sợ của Lưu Văn nằm ở chỗ hắn không sợ trời không sợ đất, thực lực cao đến đáng sợ.

Thương Thiên đã sử dụng Phệ Thần Quyết.

Nhưng đối với hiện tại mà nói, vẫn không đánh lại thượng cổ đại năng Lưu Văn trước mắt.

Nhưng Thương Thiên biết bây giờ là thời khắc quan trọng nhất để tranh thủ thời gian cho Lôi Ân, nên bất kể xảy ra chuyện gì, đều phải nắm bắt cơ hội thích hợp nhất, vì vậy phải để lại mọi cơ hội cho Lôi Ân, nên hắn quyết định hôm nay sẽ liều mạng đến cùng.

Vương Quyền Thiên lo lắng, mắt thấy Thương Thiên sắp bị đánh chết, nhìn khóe miệng, khóe mắt Thương Thiên rỉ máu, thân thể gần như bị loại võ công tà ác của Lưu Văn làm cho thương tích đầy mình.

Da thịt trên người cũng từng mảng bong ra.

Nhưng Thương Thiên vẫn tin tưởng vào lời cuối cùng của phượng hoàng thần thú, chỉ có Phệ Thần Quyết mới có thể giết chết Lưu Văn, nên hắn phải có thể tìm ra bí mật của Quan Vũ và Lưu Văn, rốt cuộc nó ở đâu, việc giết chết hắn cũng có khả năng.

Mặc dù thực lực hiện tại chênh lệch rất lớn.

Nhưng hắn vẫn phải tìm ra nhược điểm của Lưu Văn.

Thương Thiên bị đánh toàn thân là thương tích, trở nên máu thịt be bét, chênh lệch thực lực quá lớn, hắn cứ ngỡ cầm Thương Thiên Kiếm có thể đỡ được mười chiêu của Lưu Văn, nhưng rõ ràng chưa đến năm chiêu đã biến thành bộ dạng này.

Lưu Văn là một tên điên, rất biết cách hành hạ người khác.

Cho nên cứ tiếp tục như vậy, Thương Thiên sẽ bị hắn hành hạ đến chết.

Bỗng nhiên, Thương Thiên ngộ ra một đạo lý, đó là sự biến hóa của kiếm chiêu, hắn cảm thấy có lý, nếu gộp cả mười hai chiêu thành một chiêu, chiêu thứ mười ba, thì sẽ thế nào?

Thế là hắn sử dụng chiêu số này, hoàn toàn do tâm sinh ra.

Khi chiêu thứ mười ba xuất hiện, Lưu Văn quả nhiên hoảng sợ.

"Lại có người có thể ngộ ra chiêu thứ mười ba, ta cứ tưởng ngoài ta ra sẽ không còn ai có thể ngộ ra tuyệt chiêu như vậy, xem ra hôm nay ông trời muốn chơi ta, nhưng ta là người không tin vào số mệnh." Thế là mắt thấy Thương Thiên bộc phát chiêu thứ mười ba, chiêu thứ mười ba của Huyễn Ảnh Thần Công, không phải Phệ Thần Quyết.

Trước mắt Thương Thiên bỗng nhiên xuất hiện ảo ảnh, vạn ngàn ánh sáng, mờ ảo lấp lánh.

Những ảo ảnh này giống như cảm giác tái sinh từ sinh mệnh.

Thế là tất cả sức mạnh đều tập trung vào một kiếm, một kiếm trực tiếp đâm vào người Lưu Văn, Lưu Văn thảm không nỡ nhìn.

Mắt thấy Lưu Văn bị thương.

Thương Thiên quyết định nắm lấy cơ hội này, để Lưu Văn phải chết, không còn cách nào khác, phải báo thù cho phượng hoàng.

Chương 775

Phượng hoàng thần thú là thần thú lợi hại nhất của thế giới thượng cổ, tương truyền có Tứ Đại Thần Thú, nhưng Tứ Đại Thần Thú cũng không biết đã đi đâu, các thần thú thời thượng cổ cũng không biết đã đi đâu, cho nên phượng hoàng thần thú đáng thương lại có kết cục như vậy, thực sự khiến người ta có chút đau lòng.

Lần nào cũng muốn mạng của phượng hoàng, nhưng khi phượng hoàng hy sinh, hắn bỗng cảm thấy trong lòng có một nỗi bi thương to lớn.

Thế là hắn tiếp tục dùng chiêu thứ mười ba của Phệ Thần Quyết, tuy uy lực rất lớn, nhưng đối với Lưu Văn vẫn chưa đủ.

Dù sao thực lực của Thương Thiên so với Lưu Văn vẫn còn chênh lệch.

Sau đó Lưu Văn ha ha cười lớn, nói: "Tên ngươi là Thương Thiên đúng không?

Ta nhớ kỹ rồi, đừng tưởng có thể giết được ta, ta nói cho ngươi biết, trên thế giới này không ai có thể giết ta, dù ngươi sử dụng Phệ Thần Quyết, thì cũng là một phế vật.

Nếu ngươi dùng Phệ Thần Quyết không giết được ta, vậy truyền ra ngoài có lẽ sẽ khiến thiên hạ cười chê." Thương Thiên hít một hơi, sau đó nỗ lực phát động chiêu thứ mười ba, liên tục tấn công Lưu Văn, rồi nói một câu: "Ta không quan tâm người khác nhìn ta thế nào, ta chỉ biết phải làm gì.

Giết ma đầu, là chuyện thiên kinh địa nghĩa." Có thể thấy, Lưu Văn đã thực sự chọc giận Thương Thiên, nếu không phải Thương Thiên, tuyệt đối không thể trở thành một người hiền lành.

Đối mặt với loại người này, phải tấn công thật mạnh.

Phải tranh thủ thời gian cho Lôi Ân, phải báo thù cho phượng hoàng.

Lưu Văn không ngừng truyền năng lượng ra, đột nhiên lòng bàn tay hắn kết thành một đóa hoa, giống như hoa sen, không ngờ vũ khí của một kẻ tàn bạo như Lưu Văn lại khá đẹp.

Đóa hoa của hắn vô cùng thần thánh, là một đóa hoa màu trắng.

Sau đó đóa hoa ngày càng lớn.

Trong truyền thuyết, một là bạch liên hoa, hai là cửu thiên hải đường.

Rõ ràng Lưu Văn vẫn chưa phát huy hết thực lực thật sự.

Sau khi Thương Thiên nhìn thấy, dường như Lưu Văn đã khóa hắn trong một kết giới nào đó.

Một mình Thương Thiên thực sự không đối phó nổi Lưu Văn, Lưu Văn lại tung ra một đóa hoa khác, cửu thiên hải đường, một vũ khí có sức nổ, chỉ cần bị ném đến đâu sẽ phát nổ ở đó, vậy Lưu Văn định cho nổ chết hắn ở đây sao?

Nhưng công hiệu thực sự của cửu thiên hải đường là chữa trị, vết thương của Lưu Văn đã lành.

Tuyệt chiêu của Lưu Văn, Bạo Tạc Hải Đường, xuất hiện một màn, chính là lúc Thương Thiên sử dụng tuyệt chiêu, bình tế.

Cuối cùng cả mảnh đất đều bị nổ tung, chỉ là Vương Quyền tam huynh đệ không bị thương, vì có chiếc ô Thương Thiên đưa cho, chiếc ô đó có thể chặn đứng bất kỳ đòn tấn công nào, cho nên là một vũ khí rất tốt.

Thương Thiên cũng dùng bình tế, nên không bị thương, nhưng lúc

này, đột nhiên Lôi Ân mở mắt, rồi cứ thế bay lên trời.

Sau đó dường như nghe thấy tiếng kêu của Quỳ Ngưu.

Cuối cùng trên cầu vồng xuất hiện ánh sáng bảy màu, một con phượng hoàng màu đỏ rực.

Phượng hoàng kêu dài một tiếng, sau đó Lôi Ân tỉnh lại.

Ký sinh hồn bay ra từ cơ thể hắn nhập vào cơ thể Lưu Văn, Lưu Văn sắp phát điên.

Lưu Văn đột nhiên sợ hãi, chỉ vào Lôi Ân nói một cách quái gở: "Ngươi lại bị ký sinh hồn nhập vào, không chết, trong cơ thể còn có sức mạnh Quỳ Ngưu khổng lồ, bây giờ ngươi muốn truyền ký sinh hồn trong cơ thể cho ta sao?

Tên này thật quá đáng ghét!" Thế là, ký sinh hồn phát ra tuyệt chiêu như tia chớp, muốn ép ký sinh hồn ra khỏi cơ thể, nhưng đâu có dễ dàng như vậy, thứ gọi là ký sinh hồn, mọi người đều rõ, cho nên ngay từ đầu, kết cục đã được định sẵn.

Lôi Ân nhìn Thương Thiên bị thương, rồi hỏi: "Thương Thiên, ngươi không sao chứ?" Sau đó Lôi Ân mỉm cười với Thương Thiên, nói: "Ta đã mở được một phần nhỏ của Cửu Thiên Thần Vực, yên tâm đi, tuyệt đối có thể đưa ngươi đạt đến Đại viên mãn, rời khỏi thế giới này." Thương Thiên cũng không biết vì sao Lôi Ân muốn rời khỏi thế giới này, dù sao hắn cũng không hỏi, cũng không hỏi Lôi Ân chuyện đó, chỉ biết Lôi Ân muốn trở nên mạnh hơn, tầm nhìn của hắn rất xa.

Quyết định cuối cùng là đạt đến tầng lớp đỉnh cao trên thế giới này, cho nên ước mơ của Lôi Ân có thể nói là rất vĩ đại.

Sau đó Thương Thiên nói một câu: "Ta sẽ không đạt đến Đại viên mãn." Rồi ngồi xuống bắt đầu điều tức, thực sự bị thương quá

nghiêm trọng, nếu không điều tức nữa, thể lực sẽ cạn kiệt, sức mạnh cũng sắp dùng hết, phải làm sao đây?

Chương 776

Nhìn Lưu Văn trước mắt, hắn cũng không biết Lưu Văn là ai, chỉ biết tên Lưu Văn này đang phát điên, bởi vì dù muốn ép ký sinh hồn trong cơ thể ra, nhưng không có cách nào ép ra, ngược lại còn có thể dùng tuyệt chiêu đối phó.

Mắt hắn đầy tơ máu, trông đặc biệt khủng bố, tóc tai cũng rối bù, quần áo cũng bẩn thỉu.

Trông giống hệt một bệnh nhân điên cuồng.

Sau đó Lôi Ân tấn công, một chưởng đánh vào tim Lưu Văn, Lưu Văn vào giờ phút này, đột nhiên cảm thấy sắp chết, nhưng hắn không muốn chết một cách oan uổng như vậy.

Thế là hắn muốn rời khỏi nơi này, nhưng Lôi Ân không cho cơ hội, đánh chết Lưu Văn một cách sống sượng.

Mục tiêu tiếp theo là đi đến Cực Băng Chi Địa.

Cửu Thiên Hải Đường không thuộc về Lưu Văn, là do Lưu Văn cướp được.

Cửu Thiên Hải Đường vì tìm chủ nhân mới, đã chuyển sang người Thương Thiên, tự động tìm chủ nhân.

Cửu Thiên Hải Đường là một đóa hoa, một đóa hoa màu tím.

Trông đặc biệt chói mắt và có ánh sáng.

Vẫn sáng chói mắt.

Về phần đóa bạch liên hoa kia, vốn là thứ trong cơ thể Lưu Văn, nên cũng chết cùng Lưu Văn, toàn thân Lưu Văn đều bị ký sinh hồn ăn sạch.

Ký sinh hồn trở nên đặc biệt lớn.

Toàn bộ đều bị Lôi Ân nghiền nát, tiêu diệt với tốc độ cực nhanh.

Kể từ khi có sức mạnh của phượng hoàng và Quỳ Ngưu, hắn đã trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Vương Quyền tam huynh đệ sau khi thấy thực lực của Lôi Ân, biết lại có người bảo vệ, nên đặc biệt vui mừng, Vương Quyền Thiên vẫn luôn mong mỏi có lúc mình cũng có thể sở hữu sức mạnh cường đại như vậy, để bảo vệ những người bên cạnh.

Thiên nhãn cũng nên luyện tập rồi, nhưng không biết bắt đầu từ đâu, xem ra phải tìm câu trả lời từ lời nói của Thương Thiên.

Cơ thể Thương Thiên cũng trở nên nhẹ nhàng, những nơi bị thương vốn có cũng đã được Cửu Thiên Hải Đường chữa lành.

Thấy mọi người đều không sao.

Thương Thiên có chút vui vẻ nói: "Chúng ta rời khỏi đây thôi." Đột nhiên hắn nhìn chằm chằm về phía Lôi Ân, cũng không biết đang nhìn gì, nói: "Sao vậy?" Lôi Ân dường như phấn khích, nói một câu: "Nhìn kìa, tiểu phượng hoàng ra đời rồi, nhưng không có mẹ, liệu chúng có chết không?" Thương Thiên nhìn hai tiểu gia hỏa mới ra đời, đặc biệt vui mừng.

"Ta sẽ nuôi chúng, nhìn tiểu gia hỏa này ta đột nhiên cảm thấy trong lòng thật nhẹ nhõm, quả nhiên động vật đều có linh tính.

Chúng rất thích ta, coi ta như mẹ.

Chắc là đói rồi." Lôi Ân dường như đang lẩm bẩm, cũng không biết phượng hoàng thích ăn gì, bèn hỏi Thương Thiên: "Ngươi nghĩ chúng sẽ thích ăn gì?" Thương Thiên cười nói: "Ta có đan dược có thể cho chúng ăn." Nhưng khi ném đan dược xuống đất, phượng hoàng ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, rất kiêu ngạo.

Vào lúc không còn cách nào khác, đột nhiên trong đầu nảy ra một ý, hắn tìm thấy một thứ, đó là Thôi Linh Đan.

Hai tiểu phượng hoàng đặc biệt thích Thôi Linh Đan, ăn cũng rất ngon miệng, Thương Thiên mỉm cười, nói: "Thế nào?

Tin chưa?" Mấy người mắt thấy trời sắp tối.

Cho nên đã đến lúc rời đi, nơi này thực sự quá nóng bức, cho nên vô cùng khó chịu.

Nhưng Lôi Ân có chút không yên tâm nói: "Hai tiểu gia hỏa này đến thế giới bên ngoài liệu có không thích ứng không, từ lúc còn trong trứng đã ở Viêm Cốc, nên thế giới bên ngoài có khiến hai tiểu gia hỏa này có chút bài xích không?" Thương Thiên nhìn Lôi Ân, rồi như nhìn một kẻ ngốc: "Không có, ngươi lo xa quá rồi, sinh vật như phượng hoàng, có thể sinh tồn ở bất cứ đâu, không chỉ ở trong Viêm Cốc.

Nên yên tâm đi." Họ ngự kiếm phi hành, bay thẳng đến Cực Băng Chi Địa.

Lôi Ân trong lòng không nghi ngờ gì là vô cùng vui mừng, hắn nhìn vào linh hồn của mình, đột nhiên phát hiện có một con đường, một lối đi vào Cửu Thiên Thần Vực, hắn từ từ thử đi về phía con đường đó, nhưng đi được nửa chừng thì đứt đoạn.

Chương 777

Phía bên kia là một vách đá lớn, không bay qua được, vì thực sự quá rộng.

Dù có muốn dùng kiếm linh bay qua, nhưng vẫn không có cách nào, vì dưới vách đá mọc một loại cỏ kỳ dị, màu đỏ, dường như là thứ gì đó rất tà ác.

Hắn không hiểu, theo lý thì phải là thứ của Cửu Thiên Thần Vực, nhưng không biết vì sao lại luôn cảm thấy nơi này có chút phiền phức, nên tạm thời không bước qua, nhìn không gian bên trong mỗi ngày đều là một thế giới sương mù mịt mùng, đột nhiên cảm thấy có chút nhàm chán.

Thương Thiên một bên ngự kiếm phi hành, một bên suy nghĩ làm thế nào để tu luyện Cửu Thiên Hải Đường.

Thực vật như Cửu Thiên Hải Đường vô cùng mềm dẻo.

Có công năng chữa trị mạnh mẽ.

Quan trọng hơn, bất kể vết thương nào cũng có thể chữa lành, bất kể linh hồn khiếm khuyết, thể lực hao tổn, hay đại xuất huyết, đều có thể chữa lành, cho nên vô cùng mạnh mẽ.

Thông qua linh lực của mình, hắn đột nhiên nhìn thấy điểm sáng kia liên tục lớn dần, bóng tối xung quanh dường như giảm đi một chút, cũng không biết đó là một thế giới đặc biệt nào.

Thế giới đó đặc biệt thần bí, Thương Thiên cũng không biết rốt cuộc nơi thần bí như vậy thuộc về đâu?

Có lẽ là Cửu Thiên Thần Vực sao?

Nhưng tại sao hắn cũng có thể mở Cửu Thiên Thần Vực, nếu vậy,

không phải chỉ có một mình Lôi Ân mới có thể mở được sao?

Chẳng lẽ hắn cũng có thể sao?

Cửu Thiên Thần Vực chẳng phải là nơi tiên giới ở sao, cho nên, Lôi Ân đi, cũng là chuyện đương nhiên, nhưng sự việc thật sự đơn giản như vậy sao?

Chỉ cần muốn đi là có thể đi sao?

Vậy còn thiên kiếp thì sao?

Thương Thiên dừng suy nghĩ, vỗ đầu một cái, cảm thấy mình nghĩ nhiều thật, hiện tại cách Đại viên mãn còn xa lắm, ít nhất cần một năm rèn luyện.

Ít thì mấy chục năm, nhiều thì một ngàn năm, ít nhất là vậy.

Có người tu luyện cả vạn năm cũng chưa đạt được cũng không chừng, nhưng người phàm thường không sống lâu như vậy, có lợi cho tinh linh tu luyện.

Sau đó Thương Thiên nghĩ ngợi rồi nhập định, ở trong đó, hắn dường như nhìn thấy một loại tinh tượng kỳ quái, cửu tinh liên châu, nhưng tinh tượng này mấy ngàn năm mới có một lần, hắn suýt nữa tưởng là thật.

Kết quả mới phát hiện, đó chỉ là thứ trong suy nghĩ, là thứ chỉ tỏa ra trong lãnh địa, không dám tiến sâu vào nữa.

Lôi Ân tiếp tục khám phá Cửu Thiên Thần Vực, chỉ biết ở đó có một hẻm núi rộng lớn, bay cũng không qua được, một khi muốn xông vào đó, chỉ có thể trèo vách đá.

Bởi vì ở đó tất cả linh lực đều không có tác dụng, tu luyện cũng không thể sử dụng được, giống như một người bình thường.

Vách đá thực sự quá cao, bên dưới có thực vật màu đỏ, đó là thứ

gì đặc biệt quỷ dị?

Sau đó cảm giác ngày càng lạnh, càng lạnh, hóa ra sắp đến Cực Băng Chi Địa.

Nhìn tuyết lớn bay đầy trời, thực sự có chút khiến người ta không nhìn rõ, ở đây cũng không biết có ma quỷ gì không, nhưng hiện tại, mọi thứ trước mắt, xem ra nơi này không hề đơn giản.

Sau đó tuyết lớn bay đầy trời, một trận cuồng phong thổi qua, họ lập tức hạ xuống, vì gió tuyết thực sự quá lớn, không có cách nào tiếp tục ngự kiếm phi hành.

Thời tiết ở đây vừa lạnh vừa rộng lớn, nhìn thảo nguyên tuyết mênh mông, Thương Thiên cũng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Sau đó hắn mở Bách Bảo Toàn Thư ra.

Mông Lung Thảo được giấu ở trung tâm Cực Băng, ở đó có một con rùa lớn canh giữ, nếu Thương Thiên đoán không sai, đó có lẽ là nơi ở của Huyền Vũ.

Vì không có cách nào ngự kiếm phi hành, nên mỗi người đều sử dụng Ngự Hỏa Thuật.

Chương 778

May mà có hai con phượng hoàng, tuy cả hai không lớn, nhưng rõ ràng đã có tác dụng sưởi ấm nhất định.

Ngọn lửa le lói dù không đủ để đốt cháy thảo nguyên, nhưng cũng có thể khiến họ dễ chịu hơn một chút.

Sau đó quả nhiên đến được nơi của Huyền Vũ, phát hiện trên ngọn núi không xa có một loại Mông Lung Thảo, loại cỏ này ngàn năm mới nở hoa một lần, bây giờ có thể thấy, chỉ còn lại một cây cuối cùng.

Vừa hay đã nở hoa.

Thương Thiên cảm thấy vô cùng may mắn, vừa kịp lúc Mông Lung Thảo nở hoa.

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là, Huyền Vũ sau đó không xuất hiện, khiến hắn đặc biệt vui mừng, ngay lúc Thương Thiên định trèo lên vách đá, hái Mông Lung Thảo, thì nguy hiểm ập đến.

Đột nhiên một thứ khổng lồ dường như từ dưới đất chui lên.

Đặc biệt lợi hại, khiến cả vùng đất Cực Băng rung chuyển.

Sau đó dưới đất chui ra một con quái vật khổng lồ, chính là Huyền Vũ.

Nó nhìn thấy con của phượng hoàng, Chu Tước, tâm trạng cũng rất tốt.

Nhưng vạn lần không ngờ, khi Huyền Vũ nhìn thấy một luồng sức mạnh, sức mạnh của Lôi Ân, đang xoay tròn.

Hắn đang sử dụng sức mạnh của phượng hoàng, thế là sau lưng xuất hiện một ấn ký lửa phượng hoàng khổng lồ.

Điều này đã chọc giận Huyền Vũ, Huyền Vũ gầm lên: “Tốt lắm!

Lại một đám đạo tặc các ngươi tìm đến ta phải không?

Lại còn giết phượng hoàng, đám nhân loại các ngươi luôn vì lợi ích của mình.

Không ngừng làm hại động vật khác, chẳng lẽ không có một chút lòng áy náy nào sao?” Thương Thiên định giải thích, kết quả Lôi Ân bi thương nói một câu: “Đúng vậy, phượng hoàng đã cứu ta, bây giờ nó ở trong cơ thể ta, trên thế giới này không còn phượng hoàng nữa.” Huyền Vũ thực sự nổi giận, sau đó lao về phía Lôi Ân giết tới.

Thân thể Huyền Vũ to lớn, là một cái bóng rùa.

Cho nên tốc độ di chuyển vô cùng chậm, nhưng có một ưu điểm là lực phòng ngự đặc biệt mạnh mẽ.

Sức mạnh của Huyền Vũ vô cùng cường đại, nó làm sập cả ngọn núi kia, rồi nhìn Lôi Ân nói: “Thế nào?

Muốn Mông Lung Thảo thì phải đạp qua xác ta, nếu không ta sẽ không đưa cho ngươi.” Lôi Ân cũng nổi giận, nói: “Con rùa chết tiệt này, bày đặt làm bộ làm tịch, tưởng ta không biết ý định ban đầu của ngươi sao?

Chẳng phải muốn báo thù cho phượng hoàng sao?

Xin lỗi, hôm nay ta không cho phép, ta nói cho ngươi biết, phượng hoàng không phải do ta giết.” Huyền Vũ rơi lệ, nó nhớ phượng hoàng, những thần thú này sẽ có kết cục ra sao, nó biết rõ.

“Đừng có ngụy biện, đừng tưởng ta không có cách nào, ta nói cho ngươi biết, tất cả thần thú chúng ta đều sống yên ổn, nhưng đám nhân loại các ngươi cứ phải phá vỡ quy tắc của chúng ta.

Lần này đến lần khác làm hại thần thú chúng ta, chỉ để có được

sức mạnh lớn hơn phải không?

Chẳng phải các ngươi tồn tại để có được sức mạnh lớn hơn sao?" Lôi Ân lại nổi nóng, không giải thích, cảm thấy không cần thiết, hắn thấy khó chịu, nhưng cũng cảm kích phượng hoàng.

"Đối với ta, vì sức mạnh cường đại hơn, ta sớm muộn gì cũng sẽ tiến vào Cửu Thiên Thần Vực, xem xem tình hình bên trong thế nào, đó là ước mơ của ta." Thương Thiên ở bên cạnh vội nói: "Lôi Ân, im đi." Rồi quay sang Huyền Vũ nói: "Sự việc không phải như vậy.

Huyền Vũ tiền bối yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không săn bắt động vật khác, lần này ta đến vì Mông Lung Thảo, để cứu nhiều người hơn, cho nên ta, ta cần sự giúp đỡ của Mông Lung Thảo, xin Huyền Vũ tiền bối đừng tức giận." Kết quả Huyền Vũ dường như khó xử: "Các ngươi cũng giỏi thật, một người đóng vai ác, một người đóng vai thiện, một gian thần, một trung thần, rốt cuộc ta nên tin ai đây?

Không, cả hai người ta đều không tin, hôm nay ta sẽ báo thù cho phượng hoàng.

Đánh chết hết các ngươi." Sau đó Huyền Vũ phát ra sức mạnh của mình, một tấm khiên hư ảo khổng lồ, bao vây họ lại, rồi những sức mạnh khác, từ miệng nó phát ra những lưỡi dao băng, trong nháy mắt đóng băng Lôi Ân.

Nhưng Huyền Vũ đã khóa mục tiêu, nên Thương Thiên nhất thời không có cách nào né tránh.

Chương 779

Thương Thiên một bên chạy trốn, một bên không ngừng xin lỗi Huyền Vũ thần thú, khiến Huyền Vũ thần thú có chút kinh ngạc.

Rốt cuộc có làm hại phượng hoàng không, phượng hoàng rõ ràng chết trên người tên Lôi Ân kia, nhưng người trước mắt này lại không ngừng bảo vệ.

Hắn giải thích không làm hại phượng hoàng, nhất thời cũng không biết nên tin ai, đột nhiên nó hiểu ra, hắn chỉ đang tranh thủ thời gian cho tên Lôi Ân kia, để thoát khỏi băng đông.

Huyền Vũ bèn không khách khí nữa, liên tục tấn công Thương Thiên.

Sau đó Huyền Vũ thần thú không quên, nhân cơ hội thi triển Băng Tuyết Chi Lực lên Lôi Ân.

Cho nên tạm thời hắn cũng không thể thoát khỏi tảng băng lớn đó, bị đóng băng bên trong.

Thương Thiên cảm thấy ngày càng không ổn, xem ra phải giải quyết Huyền Vũ, nhưng vì có Cửu Thiên Hải Đường bảo vệ, dường như có thể né tránh những đòn tấn công băng tuyết này.

Chẳng lẽ thật sự là vì vậy sao?

Huyền Vũ thạch thú cũng không làm hại hắn, vì hắn vẫn luôn xin lỗi, cho nên Huyền Vũ thần thú có chút mềm lòng sao?

Thương Thiên cũng không biết phải làm sao cho phải, không thể làm hại Huyền Vũ thần thú, nhưng lại phải lấy Mông Lung Thảo, cũng không biết phải làm thế nào.

Sau đó vào lúc Huyền Vũ thần thú phân tâm, Lôi Ân đột nhiên phá

vỡ lớp băng, rồi đâm bị thương Huyền Vũ thần thú, ngay lúc định đâm nhát thứ hai.

Thương Thiên đã đỡ một kiếm cho Huyền Vũ thần thú.

Thấy Thương Thiên ngu ngốc như vậy, Lôi Ân tức giận: "Nếu ngươi còn giúp con Huyền Vũ này, ta sẽ tuyệt giao với ngươi." Thương Thiên nói một câu: "Lôi Ân, đừng nghiêm túc nữa, đừng làm hại nó, ta đã có lỗi với phượng hoàng thần thú, nên đừng làm hại nó nữa." Lôi Ân lại không lĩnh tình, nói: "Ta cảm kích phượng hoàng, lúc quan trọng nhất đã cứu ta một mạng, nhưng có liên quan gì đến con Huyền Vũ thần thú này?

Con Huyền Vũ này thì sao?

Con Huyền Vũ này, lại không giúp ta, vì sao phải khách khí với nó?

Vì ta bị nó làm bị thương một lần, chẳng lẽ hôm nay ta không nên báo thù cho nó sao?" Thương Thiên nói một câu: "Nhưng Huyền Vũ thần thú là bạn của phượng hoàng, làm vậy, đối với Huyền Vũ thần thú, không phải là không tôn trọng phượng hoàng sao?

Chẳng lẽ ngươi đã quên ý nghĩa của tình bạn sao?" Lôi Ân cũng không biết phải làm sao, hắn vẫn luôn vì mục đích sức mạnh cường đại, hy vọng có một ngày có thể làm được điều mà tất cả mọi người trên thế giới này không làm được.

Trở thành một người thực sự lợi hại.

Hắn chưa bao giờ có bạn bè, cũng không biết ý nghĩa của nó, nhưng kể từ khi gặp Thương Thiên, có Vương Quyền tam huynh đệ, hắn đột nhiên hiểu ra đạo lý này, cho nên nhất thời mềm lòng.

Huyền Vũ thần thú nhìn Thương Thiên, rồi nói: "Ta tin ngươi, hãy kể cho ta nghe toàn bộ sự việc về phượng hoàng đi." Thương Thiên

kể lại mọi chuyện cho Huyền Vũ.

Huyền Vũ nghe xong, rồi nói: “Lưu Văn đúng không?

Ngươi chỉ Lưu Văn, phải không?” Thấy Huyền Vũ thần thú đau khổ như vậy, biết chuyện đã xảy ra giữa phượng hoàng và Lưu Văn, cũng biết của mình, nói: “Năm đó ta chọc vào Lưu Văn, nhưng không ngờ ta trốn đến Cực Băng Chi Địa, hắn lại tìm được sào huyệt của phượng hoàng, là ta đã hại nó!

Ta thực sự đau khổ.” Thương Thiên sợ Huyền Vũ thần thú tiếp tục đau buồn, bèn nói: “Ngươi cũng không cần quá đau buồn, Lưu Văn đã chết, sẽ không xuất hiện trên đại lục này nữa, bây giờ việc quan trọng cần làm là sống cho tốt.” Huyền Vũ thần thú, sau đó dùng sinh mệnh của mình cảm ứng Mông Lung Thảo, đưa vào tay Thương Thiên.

Thương Thiên đột nhiên cảm nhận được một luồng sức mạnh nóng rực, luồng sức mạnh này vô cùng cường đại, có thể thấy Mông Lung Thảo vô cùng lợi hại.

Sau đó Huyền Vũ thần thú ngửi ngửi, rồi nói: “Ta đã che giấu khí tức của ngươi, nên yên tâm sử dụng đi, ta biết thứ gọi là ký sinh hồn rất đáng sợ, nó đã giết phượng hoàng, nhưng nếu có thể giải quyết được cho người trong thiên hạ, ta nguyện ý đưa Mông Lung Thảo cho ngươi, vì ta không thể làm một thần thú ích kỷ.” Sau đó Huyền Vũ thần thú nói: “Ta cũng nên rời đi rồi, phải không?

Có lẽ ta nên đi tìm các thần thú khác, rồi cùng nhau tìm cách đối phó với những kẻ muốn săn bắt thần thú.

Hy vọng có một ngày những người tốt thật sự, sẽ không gặp lại nữa.” Nói xong Huyền Vũ thần thú rời khỏi nơi này, mục tiêu của nó là nhiều thần thú hơn, không thể chỉ quan tâm đến an nguy của mình, phượng hoàng đã chết, nó không thể ích kỷ, người đầu tiên nó phải

thông báo là ai, là mấy con hung thú gần nhất, bất kể làm gì, cũng là thần thú, có mấy con là thần thú thực sự.

Cần phải đi giao tiếp thực sự.

Sau khi Huyền Vũ thần thú rời đi, Thương Thiên cũng đã đến lúc rời đi, một đường phi hành, trên đường không gặp bất kỳ phiền phức nào khác.

Nhưng khi đến gần Tụ Hiền Sơn Trang, mới phát hiện có lẽ mọi thứ đã muộn.

Chương 780

Nơi đây cũng không còn thấy đâu nữa, một mảnh đất trống trơn không có thi thể, cũng không có người, không có bất cứ thứ gì, cũng không thấy tung tích của ký sinh hồn, không có gì cả.

Đột nhiên Lôi Ân nói: "Ta nên làm gì đây, ở đây không có gì cả, dù ta có lấy Mông Lung Thảo, cũng không có cách nào làm cho nơi này trở nên hòa bình yên ổn." Nghe lời Lôi Ân nói, Thương Thiên không nhịn được mà cảm thán một tiếng, nội tâm dường như cay đắng, rồi nói một câu: "Còn nhớ không?

Chỉ cần rắc Mông Lung Thảo ra khắp thế giới.

Nó sẽ theo gió bay đến bất cứ đâu.

Đừng xem thường một cây Mông Lung Thảo nhỏ bé, tuy không còn gì, nhưng, nhưng nó lại có công hiệu lớn, nên ta chỉ có thể rắc Mông Lung Thảo lên mảnh đất sông núi này, chắc là có thể giải quyết được rồi." Đột nhiên lúc rời đi, dường như có hiện tượng ký sinh trùng, không có thức ăn, đành phải tiếp tục ăn cỏ.

Bên này không còn cách nào khác, sau khi giải quyết xong, bên này rắc Mông Lung Thảo xong, lại đi sang bên kia.

Bên kia là một thế giới khác, phồn hoa phú quý vô cùng, nhưng bây giờ cũng bị ký sinh hồn xâm hại, cho nên sau khi thấy hiện tượng như vậy, bèn rắc Mông Lung Thảo ra khắp Thần Châu đại địa.

Tất cả ký sinh hồn đều bay lên trời, từ từ biến mất sạch sẽ, lúc đầu là một mảng màu đỏ, trông khiến người ta cảm thấy đặc biệt khủng bố, nhưng theo thời gian những ký sinh hồn này đều chết hết, trên thế giới này không còn thứ đáng sợ đó nữa, chỉ không biết những nơi khác sẽ có những thứ đáng sợ gì.

Thương Thiên nhìn Lôi Ân, rồi nói: "Ta có lẽ phải đi đến mục tiêu tiếp theo.

Diêm La Điện chắc chắn sẽ đi đến mục tiêu tiếp theo, chắc là Trịnh Châu.

Ở đó có một kiếm phái lớn, tên là Thiên Trúc Phái." Lôi Ân nhìn Thương Thiên, nói: "Tên này, tuy trông có vẻ thật thà, nhưng thực tế lại sâu xa hơn bất cứ ai, được rồi, vậy ta đi, dù sao trời đất rộng lớn, ta không sợ." Vương Quyền Thiên nói: "Vậy ta cũng đi, dù sao ký sinh hồn đã bị tiêu diệt rồi, trên thế giới này không còn ký sinh hồn nữa, chỉ cần trên thế giới này không có thứ đó, vậy mục đích của ta đã đạt được, bất kể lần sau gặp phải thứ gì đáng sợ, ta cũng sẽ không sợ, đúng không?" Vương Quyền Đạo và Vương Quyền Chính hai huynh đệ cũng gật đầu, có thể thấy hai người dường như vẫn chưa thoát khỏi sự nguy hiểm trong trận pháp của Huyền Vũ thần thú, có chút khó xử.

Trải qua hai ngày hai đêm ngự kiếm phi hành, cuối cùng đã đến vùng đất Trịnh Châu.

Vì trong tình huống không có bất kỳ thông tin nào, Thương Thiên lại dám quả quyết mục tiêu tiếp theo là Trịnh Châu.

Bởi vì Trịnh Châu có một môn phái lớn, lớn như Tụ Hiền Sơn Trang, cho nên mục tiêu của họ chắc là Thiên Trúc Phái này, quan trọng nhất là phải tiêu diệt hết các kiếm phái trong thiên hạ, vì một khi kiếm phái phát triển, sẽ uy hiếp đến lợi ích của Diêm La Điện.

Diêm La Điện lúc này đang chuẩn bị đối phó với kiếm phái ở Trịnh Châu, Thiên Trúc Phái cũng đã biết chuyện Tụ Hiền Sơn Trang bị diệt.

Trong thời gian này, lòng người hoang mang.

Ai cũng không biết mình có trở thành kiếm phái bị diệt vong tiếp theo hay không, những kiếm phái nhỏ thì không giống, phần lớn đều đã đầu quân cho Diêm La Điện, chỉ có những kiếm phái lớn đó mới biết, thiên địa bất nhân, vạn vật vi sô cẩu, đó là đạo của thiên hạ.

Vì không còn ký sinh hồn nữa.

Cho nên cả Trịnh Châu vô cùng náo nhiệt, nơi đây có thể là khu vực phồn hoa nhất thế giới, vì khu vực trên thế giới này rất lớn, không chỉ có hơn mười quốc gia, mà còn có mấy chục thành thị đều phồn vinh.

Chỉ là Trịnh Châu cũng có thể là một trong số đó.

Thương Thiên quyết định đến Thiên Trúc Phái thử vận may, nếu có nơi nào cần giúp đỡ có thể giúp một tay.

Khi đến Thiên Trúc Phái, vì không rõ năng lực và thân phận của họ, nên đệ tử gác cổng không cho vào.

Thương Thiên không hề tức giận, nhưng Lôi Ân lại nổi giận, không nói hai lời đã đánh cho hai tên gác cổng một trận.

Người bên trong đều tưởng có kẻ đến gây sự, hoặc là người của Diêm La Điện, cho nên nhị chưởng môn đã dẫn người ra cổng, nhìn mấy người Thương Thiên, Thương Thiên có chút đỏ mặt, rồi khách khí nói: "Các vị huynh đệ Thiên Trúc Phái, chào!" Một đệ tử Thiên Trúc Phái không phục nói: "Đây là nhị chưởng môn của chúng ta." Nhị chưởng môn dường như tức giận, râu ria dựng đứng, mắt trợn trừng, đến lúc nào Thiên Trúc Phái lại để một ngoại nhân đến phá cửa, bèn nói: "Từ đâu đến thì về đó đi, Thiên Trúc Phái ta xưa nay nhân nghĩa, cho nên chuyện hôm nay nếu các ngươi rời đi, ta sẽ không tính toán." Tất cả đệ tử Thiên Trúc Phái bắt đầu lùi lại, nhìn Lôi Ân sử dụng sức mạnh, sức mạnh của phượng hoàng, tinh túy, khí thế bàng bạc.

Thế là, nhị chưởng môn có chút kinh ngạc, săn bắt thần thú, là người của Diêm La Điện sao?

Nếu vậy, thì gay go rồi.

Nhưng cũng không biết mấy người này là thần thánh phương nào, cho nên trong tình huống bình thường cũng không dám tùy tiện ra tay, nhưng với tư cách là chưởng môn nhân của một đại môn phái, tự nhiên có lòng kiêu ngạo rất sâu, bèn nói: "Không biết mấy vị đến từ đâu, đến môn phái chúng ta có việc gì?" Nhị chưởng môn này có chút khách khí, Lôi Ân bèn không còn tức giận nữa, một mình thổi lá cây.

Dường như tự mình tìm niềm vui.

Thương Thiên cũng nhìn Lôi Ân, rồi cười cười, dù sao cũng là một đứa trẻ mười mấy tuổi, đối với một đứa trẻ không thể gò bó quá nhiều, nếu không cũng sẽ ảnh hưởng đến thiên tính của nó.

Sau đó Lôi Ân, dường như có chút lúng túng, nhìn ánh mắt Thương Thiên, có chút kỳ quái và quỷ dị, thấy Thương Thiên không hề trách móc, bèn cảm thấy Thương Thiên có lẽ cũng là một người tốt.

Chương 781

Chỉ là loại tốt này, luôn khiến hắn khó chịu, giống như trưởng bối, có lẽ hắn coi mình là huynh đệ.

Thương Thiên lịch sự nói: "Ta đến từ Tụ Hiền Sơn Trang." Nghe những lời này, nhị chưởng môn dường như kinh ngạc, nói: "Là người của Diêm La Điện sao?

Ta nói cho các ngươi biết, Thiên Trúc Phái ta sẽ không sợ hãi, một tên, ta giết một tên, một cặp, ta giết một cặp." Lúc này, Vương Quyền Thiên biết phải ra mặt, rồi đi đến trước mặt nhị chưởng môn Chu Tiểu Đan.

Sau đó nói: "Chu thúc thúc, chào, thúc còn nhớ ta không?

Ta là tiểu Thiên đây!

Mặc dù sơn trang của ta trước đây bị diệt, nhưng ta đã trốn thoát, và hai vị trước mắt là Thương Thiên và Lôi Dương Ân, đã giúp đỡ thế giới này rất nhiều, đã tiêu diệt ký sinh hồn, lấy được Mông Lung Thảo, còn có huyết mạch của phượng hoàng thần thú." Chu Tiểu Đan vui mừng khôn xiết, kích động ôm lấy Vương Quyền Thiên, rồi nói: "Là tiểu Thiên sao?

Thật sự đã hơn mười năm không gặp, đã lớn như vậy rồi, ta nhớ ta và chưởng môn nhân Thiên Đạo là bạn tốt, lúc đó Thiên Đạo thật sự anh tư hiên ngang, khí phách ngút trời, cho nên ta vẫn luôn cảm thấy hai đại môn phái của chúng ta sẽ là những môn phái tốt nhất, mặc dù môn phái của ta sau này nhường lại cho đại ca, để huynh ấy làm chưởng môn nhân, dù sao cũng là người có năng lực thì đảm nhiệm mà!" Sau đó đặc biệt vui mừng, lúc này đột nhiên có đệ tử truyền tin ra, nói "Chưởng môn nhập ma." Sau đó trước mắt xuất hiện

một người mặc áo trắng tóc trắng, râu cũng trắng, trông đặc biệt khủng bố.

Trên người hắn có một luồng hắc khí bao quanh, trông vô cùng khủng bố.

Lợi dụng luồng hắc khí đó, dường như mơ hồ tấn công về phía Chu Tiểu Đan, Chu Tiểu Đan nhất thời vội vàng, mắt thấy sắp bị hút vào, suýt nữa bị đánh trúng thì Lôi Ân cứu giúp, Phượng Hoàng Chi Lực của Lôi Ân đặc biệt lợi hại, Phượng Hoàng Dục Huyết Thần Lực.

Đánh vào người đại chưởng môn.

Nhưng hắc khí trên người đại chưởng môn đặc biệt dày đặc, cho nên nhất thời cũng không có cách nào triệt để thanh trừ.

Thấy cảnh tượng như vậy, Thương Thiên và Lôi Ân đều nghiêm túc, có thể thấy đại chưởng môn dường như bị người khác khống chế, hay là đã uống phải thứ gì?

Là người của Diêm La Điện làm sao?

Ai cũng không rõ.

Chu Tiểu Đan nói: "Không hay rồi, xem ra huynh ấy đã trúng ma, gần đây đang tu luyện một loại võ công, ta đã bảo đừng tu luyện." Nhưng đại ca không nghe, nói: "Trăm phần trăm có thể tránh được ma khí, kết quả lại thành ra thế này." Sau đó Thương Thiên hỏi: "Là võ công gì, ta nghe thử, có lẽ ta có cách giúp đỡ." Nhị chưởng môn Chu Tiểu Đan nói: "Đại ca ta là Chu Địch.

Võ công của huynh ấy là Luân Hồi Công Cụ, nghe nói có thể xuyên không về quá khứ và tương lai.

Cho nên đặc biệt thích võ công này, mặc dù trong đó có một số rủi ro, một khi thất bại sẽ biến thành ma, nhưng huynh ấy không nghe."

Nhị chưởng môn mặt mày sầu não, gần như nước mắt lưng tròng: "Đều là vì tình yêu đối với con gái, kể từ khi con gái chết đi huynh ấy vẫn luôn hồn vía trên mây, ta vẫn luôn hy vọng huynh ấy tiếp nhận vị trí chưởng môn, rồi từ từ hiểu được trách nhiệm lớn lao.

Từ từ bước ra khỏi thế giới của con gái." Đại chưởng môn Chu Địch, dường như đau khổ, rồi không ngừng hấp thu linh hồn và linh lực của người khác.

Có thể thấy huynh ấy đang cố gắng khống chế, không muốn tiếp tục phát điên nữa, nhưng không có cách nào, loại võ công này, Luân Hồi Võ Công, nếu luyện thành, sẽ là người đệ nhất thế giới, nhưng một khi thất bại, sẽ trở thành đệ nhất phong ma thiên hạ.

Nhất thời mọi người đều không có cách nào.

Loại võ công Chu Địch luyện, giống như Hấp Tinh Đại Pháp thời cổ, đặc biệt lợi hại, có thể hấp thu tinh thần lực của người khác, cho nên đặc biệt khủng bố.

Các đệ tử đều gặp nạn, sau đó đều bị hút đi, mọi người đều muốn trốn chạy, cả bang phái hỗn loạn.

Ai cũng không có cách nào.

Ngăn cản mọi thứ xảy ra.

Chu Tiểu Đan đột nhiên bộc phát thần công của mình, không hề có ý định làm hại đại chưởng môn, chỉ muốn ngăn cản luồng tà khí này lan tỏa khắp nơi, bèn một bên nói: "Đại ca, tỉnh lại đi, con gái huynh Ny Ny không còn nữa, đừng làm hại người khác nữa." Nhưng Chu Địch lúc này, cũng không nghe lọt tai, chỉ có sự tà ác vô tận, rồi sử dụng tuyệt chiêu của mình, trông đặc biệt khủng bố.

Thương Thiên và Lôi Ân muốn tiếp cận, sau đó một người sử dụng sức mạnh phượng hoàng, một người dùng sức mạnh Cửu Thiên

Hải Đường, Cửu Thiên Hải Đường, có thể thanh lọc một số không khí bẩn thỉu hoặc một số tà công, chỉ là cũng không thể quá nhiều, nếu không Cửu Thiên Hải Đường sẽ khô héo.

Tất cả đệ tử sau khi nhìn thấy Cửu Thiên Hải Đường, đều kinh ngạc.

Cửu Thiên Hải Đường họ đã từng nghe nói, nghe nói là thứ có khả năng chữa trị tốt nhất thế giới.

Chỉ nghe qua ghi chép trong sách cổ chứ chưa tận mắt nhìn thấy, bây giờ mở mang tầm mắt cảm thấy không thể tin được.

Thương Thiên bình thường cũng rất yêu quý Cửu Thiên Hải Đường, nhưng lúc quan trọng cũng không thể nghĩ nhiều, cho nên lập tức sử dụng Cửu Thiên Hải Đường.

Chương 782

Muốn phát huy sức mạnh Cửu Thiên Hải Đường đến cực hạn, rồi đi giúp Chu Địch thoát khỏi ma đạo.

Nhưng bất kể là ai, lúc không còn cách nào, đột nhiên sau lưng hắn phát hiện một thứ, đó là một con trùng, một con trùng màu đỏ máu, loại trùng đó giống như ký sinh hồn, nhưng có thể hoàn toàn không phải, có sự khác biệt lớn có thể nhìn ra, con trùng đó vô cùng khủng bố.

Sau đó nhìn Lôi Ân, dường như cảm thấy hiểu ý của hắn, sau đó hai người định giết chết con trùng đó, nhưng con trùng đó là phiên bản tiến hóa của ký sinh hồn, cũng có thể gọi là sát sinh hồn.

Sát sinh hồn so với ký sinh hồn còn đáng sợ hơn, nguy hiểm hơn, vì loại thứ này có thể khiến người ta rơi vào ma chướng.

Ký sinh hồn vẫn luôn ăn tinh thần lực của vật chủ, có thể khá chậm, đối với một người, ít nhất cũng cần mười mấy ngày hoặc người bình thường là mấy ngày.

Nhưng sát sinh hồn này vô cùng khủng bố, trực tiếp phát tán sức mạnh hắc ám trong cơ thể lên người ký sinh, sau đó khống chế, khiến họ biến thành ma quỷ.

Khiến họ nhập ma.

Cho nên thứ như ký sinh hồn tuy đã biến mất, nhưng thứ như sát sinh hồn lại bắt đầu xuất hiện, cho nên mọi người đều vô cùng sợ hãi.

Sau đó Thương Thiên bảo mọi người mau rời đi.

Xong rồi, hắc ảnh lại xuất hiện, lại là loại tuyệt chiêu đó.

Muốn ném hết lũ trùng xuống, rồi để tất cả đệ tử Thiên Trúc Phái

đều bị thương, may mà, sau khi kịp thời phát hiện bí mật này, Chu Tiểu Đan đã mở cơ quan, kết quả tất cả ký sinh hồn đều bị chặn ở bên ngoài.

Trên màn sáng mờ ảo, tất cả sát sinh hồn dường như muốn chui vào, cũng không biết nên làm gì, cũng lo lắng những sát sinh hồn này có thể xuyên qua màn chắn mỏng manh.

Thương Thiên cứ ngỡ, dù không cùng một loại, nhưng cũng nên có quan hệ huyết thống, cho nên có thể sử dụng Mông Lung Thảo để tiêu diệt, nhưng khi lấy ra một ít Mông Lung Thảo còn lại, định tiêu diệt sát sinh hồn, lại phát hiện căn bản không có tác dụng, những sát sinh hồn này đã hấp thu dược hiệu của Mông Lung Thảo, cho nên, cho nên trở nên lớn hơn hẳn.

Lúc mấy hắc ảnh rời đi, một người của Diêm La Điện nói: "Đừng bao giờ quên Diêm La Điện của ta, bây giờ các ngươi cũng vĩnh viễn không thể quên được rồi phải không, ta nói cho các ngươi biết!

Sức mạnh của sát sinh hồn vượt xa sức mạnh của ký sinh hồn, hãy hưởng thụ cho tốt đi!

Thương Thiên, Lôi Ân phải không?

Diêm La Điện sẽ mãi mãi nhớ kỹ các ngươi." Nhìn lũ trùng trên đó vẫn luôn lúc nhúc, sát sinh hồn trong cơ thể chưởng môn nhân và sát sinh hồn trên màn chắn vẫn luôn hấp dẫn lẫn nhau.

Lúc này, chưởng môn nhân dường như có một chút ý thức, rồi đột nhiên bay lên, phá vỡ kết giới, sau đó tất cả sát sinh hồn đều bị hắn hấp thu.

Sau đó chịu đựng sức mạnh của sát sinh hồn, cả người đều bị nổ tung, sau đó đều là sát sinh hồn.

Chỉ là chưởng môn nhân không nổ tung ở Thiên Trúc Phái, mà đến

một khu rừng bí mật, rồi nổ tung.

Thương Thiên và Lôi Ân cùng nhị chưởng môn Chu Tiểu Đan đến khu rừng đó.

Câu nói cuối cùng của đại chưởng môn là: "Chu Tiểu Đan, nhất định phải bảo vệ ta, Thiên Trúc Phái của ta tuyệt đối không thể để kẻ địch có cơ hội lợi dụng, làm cho Thiên Trúc Phái của ta trở nên hỗn loạn, ngươi phải hứa với ta, ta biết dưới sự lãnh đạo anh minh của ngươi, nhất định có thể bảo vệ tốt Thiên Trúc Phái, ta đi tìm con gái ta đây.

Cả vợ ta nữa, ta đã lâu không gặp họ rồi, ta sống cũng không có ích lợi gì nhiều." Sau đó hắn đã tiêu diệt toàn bộ ký sinh hồn, sử dụng sức mạnh của mình để bóp chết chúng từ trong trứng nước, dùng Luân Hồi Võ Công cuối cùng để đưa chúng đến một nơi khác.

Trong không thời gian đó có lẽ không phải là không gian thực, mà là một thế giới hư vô.

Thế giới luân hồi đã bị phong ấn vĩnh viễn.

Cũng không ra được.

Trong thế giới đó đều đã chết.

Trong không gian đó, giống như một hố đen biến mất vĩnh viễn, không ai biết đó là nơi nào, hay đã đi đâu, giống như một bí mật bao trùm trong lòng mọi người, không ai biết, nên đoán như thế nào.

Chu Tiểu Đan nhìn Chu Địch biến mất trước mắt, khóc nói: "Đại ca sao có thể chết nhanh như vậy, chẳng lẽ huynh đã quên rồi sao?

Đều là vì, mối thù đó ta nhất định sẽ giúp huynh báo, thù của con gái huynh cứ giao cho ta đi, đại ca, tuy huynh không phải đại ca ruột của ta, nhưng ta vẫn luôn đều coi huynh như anh ruột, hai chúng ta đã bầu bạn bao nhiêu năm, ta sớm đã coi huynh như máu mủ ruột thịt."

Nhìn Chu Tiểu Đan đau lòng.

Chương 783

Mọi người đều rất khó xử.

Thương Thiên vỗ vai Chu Tiểu Đan, rồi nói: "Nhị chưởng môn, chúng ta về đi, đại chưởng môn trên trời có linh thiêng nhất định sẽ phù hộ cho huynh, phù hộ cho cả Thiên Trúc Phái nhất định sẽ bình an, yên tâm đi." Sau đó Lôi Ân nói: "Con gái ông ấy chết thế nào?

Mối thù đó nên tính sao?

Nói cho ta biết đi." Chu Tiểu Đan nhìn Lôi Ân, rồi nói: "Thực ra là thế này, nhiều năm trước, thực ra tên của huynh ấy không phải Chu Địch, mà là Phạn Thiên.

Là đệ tử của Phần Mộ Phái, nhưng có một ngày, một người tự xưng là em gái tìm đến, hóa ra là vợ con từ quê nhà thật.

Nhưng cuối cùng người của Diêm La Điện đã giết họ, cảnh tượng thảm thương trước khi chết của con gái đã khiến huynh ấy hoàn toàn khép lòng." Chu Tiểu Đan càng nói càng đau khổ.

"Nguyên nhân đơn giản.

Lúc đó Phần Mộ Phái là một đại phái, ngụ ý là đưa Diêm La Điện vào mộ, mỗi người một cỗ quan tài.

Cho nên Diêm La Điện đã lôi kéo đại ca ta." Sau đó mọi người đều lắng nghe.

"Đại ca ta vô cùng mạnh mẽ, là người có võ công giỏi nhất trong số các đệ tử, chính là đại ca Phạn Thiên của ta.

Cho nên để uy hiếp, chúng mới bất đắc dĩ dùng hạ sách này để cứu ta nhiều hơn.

Một thiên tài đã vẫn lạc, đại ca ta cũng không còn khí phách như xưa.

Sau này ta đã cưu mang huynh ấy, dạy ta võ công, dạy ta mọi thứ, cho nên ta rất cảm kích.

Sau khi ta sáng lập môn phái cũng không quên." Thấy tình cảm giữa Chu Tiểu Đan và Chu Địch sâu đậm, Lôi Ân có chút cảm động, nói: "Diêm La Điện, ta nhất định sẽ giúp ngươi đánh.

Tốt nhất là đốt thành tro, thế lực tà ác này, chỉ cần còn tồn tại một ngày, thì sẽ có người gặp nạn, không phải ta cố ý xem kết quả." Sau đó khi định đi ra khỏi khu rừng, mới phát hiện khu rừng này là một khu rừng rộng lớn.

Cho nên Chu Địch mới chọn nơi này, để tiến vào thế giới luân hồi, nếu không ở những nơi khác, có thể sẽ mang theo những thứ khác.

Như vậy, sẽ gây hại cho người khác, chỉ có trong khu rừng này mới là an toàn nhất, cũng hiệu quả nhất.

Chu Tiểu Đan có chút ngơ ngác: "Ta cũng là lần đầu tiên đến khu rừng này, ta nghe cũng chưa từng nghe qua khu rừng này, cũng không biết trong khu rừng này có gì, tóm lại mọi người cẩn thận một chút." Thương Thiên có chút khó chịu, khu rừng ẩm ướt tối tăm, đặc biệt khiến hắn cảm thấy có chút không thoải mái, có lẽ là do nhạy cảm.

Chu Tiểu Đan cảm thấy kỳ lạ, nơi này đáng lẽ không xa Thiên Trúc Phái, nhưng tại sao, ở đây không hề cảm nhận được khí tức của Thiên Trúc Phái, chẳng lẽ nơi này không gần Thiên Trúc Phái sao?

Lúc vào không chú ý, đột nhiên lúng túng, xuất hiện một khu rừng, chẳng lẽ là thế giới luân hồi của đại ca sao?

Sau khi nói ý tưởng này cho mọi người, Thương Thiên đột nhiên cảm thấy những điều kỳ diệu trên thế giới này, quá nhiều, tương

đương với việc khu rừng này dù thế nào cũng không đi ra được.

Đúng như dự đoán, tiếp theo chính là thời khắc kiểm chứng.

Sau đó, y bước từng bước ra ngoài, nhưng đi mãi vẫn không thoát ra được, nhìn sợi chỉ đỏ buộc trên cây mới biết mình vẫn đang luẩn quẩn tại chỗ.

Mấy người không biết phải làm sao, bèn nhìn những con vật nhỏ.

Thương Thiên nghĩ, có lẽ những con vật nhỏ này biết đường, nhưng nhìn ra xa, xung quanh toàn là Thực Nhân Hoa.

Lôi Ân có vẻ phấn khích, nói: "Ta lọt vào ổ hoa rồi sao?

Vừa hay hôm nay ta sẽ đại khai sát giới, xử lý hết toàn bộ." Thương Thiên có chút bất đắc dĩ, tên ngốc này bất kể ở đâu cũng thích thể hiện, chẳng lẽ đã quên rồi sao?

Chuyện này có thể vô cùng đặc biệt.

Thương Thiên bèn nói một câu: "Mọi người yên tâm đi, yên tâm đi, ta có thuốc chữa được.

Ta có Cửu Thiên Hải Đường, nên cứ yên tâm, ta có thể chữa được độc, chữa khỏi bệnh, lại còn có tác dụng gây tê thích hợp." Lôi Ân cầm Hoàng Tuyền Kiếm, rồi lao về phía những mảng lớn Thực Nhân Hoa kia.

Chương 784

Thương Thiên đang quan sát tình hình, kết quả thấy trong những bông Thực Nhân Hoa bị Lôi Ân chém giết dường như có dịch thể màu đỏ.

Theo lẽ thường, dịch thể của thực vật không nên có màu đỏ, thường là trong suốt, hoặc xanh, hoặc trắng, nhưng đột nhiên lại có màu đỏ, có chút giống như người và động vật có sinh mệnh, hoặc có lẽ đây là đặc trưng của Thực Nhân Hoa.

Nói thật, Thương Thiên cũng không có nghiên cứu đặc biệt sâu về Thực Nhân Hoa.

Theo y biết, tuy Thực Nhân Hoa trông yêu diễm xinh đẹp, nhưng lại có thể ăn thịt người, những đóa Thực Nhân Hoa cỡ lớn thường có thể ăn một số loài động vật.

Nhưng điều kỳ lạ là, bên cạnh những bông hoa này lại có những con vật nhỏ như sóc, thỏ con, rùa con, cảm giác không giống một thế giới thực, vì những thứ này kết hợp lại với nhau trông đặc biệt quái dị.

Rùa con không phải nên ở bãi biển sao?

Sao lại đột nhiên xuất hiện trong rừng, không phù hợp với lẽ thường, trừ phi nơi này có nước.

Càng khiến người ta kinh ngạc hơn là, trong những bông Thực Nhân Hoa dường như có thứ gì đó đang ngọ nguậy.

Bên trong thân hoa bị bổ ra, Thương Thiên bước tới xem, thì ra là vậy.

Trong thân của những bông Thực Nhân Hoa này đều có một vài

con trùng màu đỏ.

Lúc này, Chu Tiểu Đan đột nhiên kêu lên một tiếng: “Sát Sinh Hồn sao?

Là trứng trùng, chưa có sức công kích, chưa nở ra.

Xem ra những người của Diêm La Điện ở đây là để tìm Sát Sinh Hồn, đúng không?” Nói rồi, Chu Tiểu Đan rơi lệ, “Đại ca, huynh dẫn ta tới đây là để tìm Sát Sinh Hồn, rồi nghiên cứu ra thuốc giải, đúng không?

Đại ca sao lại ngốc như vậy, sao không nói cho ta sớm hơn, như vậy ta cũng không bị ép đến đường chết.” Sau đó, Thương Thiên nói: “Mau tiêu diệt hết chúng đi.

Nếu không tiêu diệt, đợi chúng biến thành thi thể chui ra khỏi trứng trùng thì không còn cách nào thu dọn nữa.

Ngươi biết đây là đâu không?” Chu Tiểu Đan nói: “Nếu đây không phải là thế giới luân hồi của đại ca ta thì ta cũng kinh ngạc lắm.

Ta nhớ gần Thiên Trúc Phái không có ngọn núi lớn như vậy, cũng không có nhiều cây như thế, càng không có những sinh vật kỳ lạ này.

Ta rất rõ ràng xung quanh đây, vì năm đó lúc ta chọn nơi này đã đặc biệt chú ý.” Sau đó Chu Tiểu Đan cảm thấy phức tạp: “Lẽ nào là ở hậu sơn của mật thất?” Chu Tiểu Đan suy nghĩ, rồi kinh ngạc nói.

“Năm đó để thoát khỏi sự truy đuổi của sát thủ Diêm La Điện, ta từng phát hiện một hang động, chắc là ta đã ở đó một thời gian, sau này nơi đó trở thành căn cứ bí mật của ta, nhưng ta cũng không ngờ nơi đây lại phát triển lớn đến như vậy.” Nói rồi, họ dọn dẹp trứng trùng Sát Sinh Hồn, sau đó Thương Thiên sử dụng một loại thuốc diệt côn trùng đặc biệt lợi hại.

Tuy Sát Sinh Hồn rất lợi hại, nhưng dù sao cũng là côn trùng, nên

đặc tính của loài côn trùng rất rõ ràng, vì vậy có thể thu dọn chúng.

Một ít thuốc diệt Sát Sinh Hồn không có tác dụng, chỉ có dùng càng nhiều càng tốt.

Chẳng mấy chốc, mấy người đã diệt sạch toàn bộ trứng trùng.

Lúc này mới phát hiện động vật ở đây thực sự quá nhiều, mỗi cây đều có một cái hang, nếu không phải vì những bông Thực Nhân Hoa kia thì đám động vật này đã làm loạn cả lên, phá hoại cây cối trên diện rộng.

Nhưng nếu không giết hết Thực Nhân Hoa thì còn thảm hơn, vì như vậy những kẻ của Diêm La Điện có thể nhân cơ hội thu thập Sát Sinh Hồn, sau đó gây hại cho cả thế giới và nhân loại.

Sau khi xử lý sạch sẽ những thứ Sát Sinh Hồn đó, đột nhiên họ phát hiện một lão già điên điên khùng khùng chạy tới, nói: "Các ngươi dám làm như vậy, hủy hết Thực Nhân Hoa của ta, các ngươi có biết ta trồng chúng khó khăn đến mức nào không?

Động vật ở đây sẽ khoét rỗng cây cối, lẽ nào các ngươi không biết?" Chu Tiểu Đan thấy lão vô cùng phẫn nộ, bèn nói: "Vậy ngươi có biết những bông Thực Nhân Hoa này dùng để làm gì không?" Lão già đột nhiên biến thành một con chim mỏ nhọn, rồi nói: "Hay lắm, thì ra các ngươi biết Thực Nhân Hoa của ta sống dựa vào cái gì.

Đúng, không sai, ta là người của Diêm La Điện, phụ trách nuôi dưỡng Sát Sinh Hồn, các ngươi làm gì được ta?" Lão đầu kia hóa thành một con chim, con chim này đặc biệt kỳ quái, màu sắc sặc sỡ trông giống công nhưng lại không phải công, mỏ của nó màu vàng, trông rất gian tà.

Có thể thấy nó có ba cái đầu, hẳn là đại biểu cho sức mạnh thuộc tính khác nhau, có thể là một con quái vật rất lợi hại, mùi trên người

nó đặc biệt khó ngửi, như mùi khét.

Thế là mọi người chuẩn bị đối phó với con chim này, kết quả con hoa điểu kia nói: "Giết Sát Sinh Hồn ở đây cũng vô dụng thôi, ta có hạt giống, những nơi khác cũng là lãnh địa của ta, nơi này chẳng qua chỉ là một mảnh đất nhỏ của ta mà thôi." Thương Thiên và Lôi Ân nhìn vào mắt nhau, chợt hiểu ra.

Hai người cầm Thương Thiên Kiếm và Hoàng Tuyền Kiếm lao về phía con chim kia, nhưng ở đây thực sự không tiện sử dụng sát chiêu, vì cây cối quá nhiều.

Chương 785

Vì vậy, một khi tung ra tuyệt chiêu, phần lớn cây cối sẽ bị hủy hoại, quan trọng hơn, có những cây vừa cao lớn vừa vững chắc, sẽ phản lại sức mạnh, tự làm mình bị thương, như vậy sẽ lợi bất cập hại.

Lão già kia đặc biệt quái dị, rồi nói: "Để ta trồng thêm cho các ngươi một ít nhé.

Để cả thế giới này chìm vào đó đi." Thương Thiên cũng biết, nếu hôm nay không thu thập lão già này, những nơi khác sẽ có thêm nhiều Sát Sinh Hồn xuất hiện, như vậy cả thế giới đều sẽ gặp tai ương.

Con hoa điểu kia càng lúc càng lớn, bay thẳng lên trên ngọn cây, rồi phun ra một ngọn tà hỏa cực lớn xuống dưới.

Lôi Ân lập tức chắn trước mặt Thương Thiên, rồi miễn cưỡng sử dụng Phượng Hoàng Hỏa, Lôi Ân cứng rắn đỡ lấy đòn tấn công.

Nhưng rõ ràng tà hỏa và Phượng Hoàng Tam Muội Chân Hỏa hoàn toàn khác nhau.

Cả hai loại lửa đều thần kỳ, một loại thuộc về chính nghĩa, một loại thuộc về tà ác.

Lửa của chính nghĩa có màu đỏ rực, còn tà hỏa lại có màu đen.

Thương Thiên sau đó dùng Cửu Thiên Hải Đường chữa lành vết thương cho Lôi Ân.

Lôi Ân nhanh chóng hồi phục, con hoa điểu ở đó vô cùng kinh ngạc, rồi lại biến thành hình người.

Một lão già tóc trắng lôi thôi bước xuống, nói: "Cửu Thiên Hải Đường, không ngờ ngươi lại sở hữu thứ lợi hại nhất trên thế giới

này, hôm nay ta đúng là hời to rồi.” Thương Thiên nhìn lão, lần này thực sự nổi giận.

Thương Thiên là một người ôn hòa, nhưng lần này không thể không tức giận, y nói: “Hôm nay ta sẽ khiến ngươi có đi không có về, cho ngươi biết sự lợi hại của ta!” Sau đó, Thương Thiên và Lôi Ân phát động hợp kỹ, Thương Thiên Kiếm và Hoàng Tuyền Kiếm hợp thành một thanh cự nhận đao, rồi lao tới, phát ra vạn đạo kiếm quang.

Nhưng xem ra vẫn không có cách nào xuyên thủng được lão già kia, trên người lão dường như có một lớp nhuyễn giáp, có thể chống lại kiếm thương và đao thương từ bên ngoài, cũng như sát thương của cung tiễn.

Vì vậy trông lão đặc biệt lợi hại, trong lòng cũng có một sự ngạo khí rất lớn.

Võ công và tu vi của lão khá tốt, chỉ là lão già này vô cùng giả dối và giảo hoạt, không hổ là một cao thủ đặc biệt lợi hại của Diêm La Điện, chuyên môn giết người.

Lão không chỉ là một sát thủ, mà còn là một người tinh thông dược lý, nhưng dược lý mà lão tinh thông không phải là thuốc cứu người, mà là thuốc hại người!

Sát Sinh Hồn trong tay lão già được ném ra với động tác cực nhanh, nhanh đến mức không thể tưởng tượng.

May mà tốc độ phản ứng của Thương Thiên cũng nhanh, vừa vặn chặn được Sát Sinh Hồn, nếu một khi nó xâm nhập vào cơ thể, cả người sẽ trở nên điên loạn, giống như Chu Địch, kết cục cuối cùng cũng sẽ như vậy.

Sau đó lão già dường như tức giận đến phát điên: “Ta muốn các ngươi nhớ kỹ, tên ta là Hàn Văn.” Không biết tại sao khi Thương

Thiên nghe thấy cái tên này, lại bất giác nghĩ đến Lưu Văn, vị thượng cổ đại năng kia.

Sau đó Lôi Ân nói: "Hàn Văn thì sao chứ, nói cho ngươi biết nhé.

Từng có một người tên Lưu Văn bị ta giết rồi.

Hắn tự xưng là thượng cổ đại năng.

Nói cho ngươi biết, cho dù là Thiên Vương lão tử đến đây ta cũng không sợ." Lúc này Hàn Văn nổi giận, nghe như đang vũ nhục mình, cảm thấy không thể chịu đựng được, liền lao tới giết.

Sau đó, một câu nói khó hiểu của lão khiến mọi người chấn kinh.

Câu nói đó là: "Ngươi dám so sánh ta với Lưu Văn ư, có biết không?

Tên nhóc Lưu Văn đó ở trước mặt ta chỉ là cháu của ta thôi." Xem ra lão cũng từng chịu thiệt thòi từ Lưu Văn, nhưng hiển nhiên bây giờ đã khác xưa.

Tất cả mọi người đều cảm thấy có chút buồn cười, nhưng rõ ràng, nội tâm của Hàn Văn tràn đầy phẫn nộ.

Khi nghe tin Lưu Văn chết, lão vừa vui mừng vừa đau khổ.

Hàn Văn và Lưu Văn có thể coi là chỗ quen biết cũ.

Khi đó, họ kết bái huynh đệ, nên Hàn Thiên đã đổi tên thành Hàn Văn.

Chương 786

Vốn dĩ họ cùng nhau tu luyện thành tiên, nhưng hai người lại vì một số chuyện vặt vãnh mà ý kiến không hợp, tranh giành hơn thua, không thể hòa hợp, nên hai người đã đường ai nấy đi, kết thành thù oán lớn.

Thực ra cũng không có bao nhiêu thù oán, chỉ vì một đóa Tuyết Liên.

Tuyết Liên là thứ có thể bồi bổ rất tốt cho người tu luyện, có thể khiến linh lực tăng lên một cấp bậc trong nháy mắt.

Hai người tranh giành không ngừng.

Nhưng hai người lại không thể phân định rõ ràng, nên đã dẫn đến tai họa.

Cuối cùng, hai người cũng vì chuyện này mà kết thù, cả hai đều đã đạt đến Luân Hồi cảnh giới, nhưng chưa đạt Đại Viên Mãn, mặc dù mục tiêu của họ là Đại Viên Mãn.

Chỉ là Lưu Văn không muốn tiến vào Đại Viên Mãn, còn Hàn Văn muốn tiến vào nhưng lại không thể, nên hai người cuối cùng đã mâu thuẫn đến mức không thể hòa giải.

Thấy Lưu Văn chết, Hàn Văn vừa có cảm giác thành công, vừa có nỗi bi thương của sự cô đơn.

Vậy cũng không sao, Lưu Văn đã bị mấy tên nhóc trước mắt này xử lý.

Lão cảm thấy mấy tên này không đáng sợ, nhưng lại không ngờ Lưu Văn đã chết.

Tính cách lỗ mãng, lại tàn nhẫn của Lưu Văn, một chút cũng

không thay đổi, nên mới kích động sự báo thù của những người này, đúng không?

Hàn Văn nghe đến đây thì nước mắt lưng tròng.

Tuy đã vào Diêm La Điện, làm trâu làm ngựa cũng đạt được không ít thành tựu, nhưng từ đầu đến cuối cũng không có ai thật lòng đối đãi với lão.

Quyền lực và dục vọng của lão ngày càng lớn.

Nhưng, những kẻ tiểu nhân bên cạnh cũng ngày càng nhiều, nên lão mãi mãi không thể có được một phần tình cảm chân chính, cả đời không con không cái, cũng không vợ.

Vì vậy, lúc còn trẻ, lão chỉ có Lưu Văn là một người bạn.

Bây giờ trong lòng vẫn luôn nghĩ, vẫn cảm thấy Lưu Văn không tệ, một lòng muốn đột phá Luân Hồi cảnh giới đạt tới Đại Viên Mãn, nhưng làm thế nào cũng không đột phá được.

Thấy Hàn Văn bi thương như vậy, Lôi Ân tức giận nói: "Quả nhiên ngươi với tên Lưu Văn kia là cùng một giuộc.

Sao nào?

Thấy hảo huynh đệ của ngươi chết, không phải đặc biệt đau lòng sao?

Vậy thì tốt, hôm nay ta tiễn ngươi xuống địa ngục luôn." Hàn Văn hoàn toàn bị kích nộ, rồi nói: "Được, hôm nay ta sẽ báo thù cho huynh đệ của ta.

Linh hồn của Lưu Văn trên trời cũng phải biết, ta làm huynh đệ không có lỗi với hắn.

Nửa đóa Tuyết Liên kia, ta còn chưa ăn đâu.

Vẫn luôn giữ lại để hòa giải, đưa cho hắn ăn." Nói rồi lão vội

vàng ăn hết.

Tuy chưa đạt đến Đại Viên Mãn cảnh giới, nhưng thực lực cũng đã tăng lên không ít, có thể đạt đến ngưỡng cửa của Luân Hồi.

Thương Thiên nhìn lão, Hàn Văn dù là người xấu đến đâu, cũng không có một trái tim bình thường sao?

Chỉ là đối với một số người, lão rất xấu, nhưng không có nghĩa là lão không có những điều thiện lương, ít nhất thời niên thiếu, cũng từng có một chút rung động.

Nhưng vì theo đuổi sức mạnh mà đã thay đổi.

Có thể thấy Hàn Văn này chưa đạt đến mức độ có thể lương thiện, chỉ là trong lòng tà ác, vì để đạt được mục đích của mình đã hy sinh những người vô tội kia.

Có lẽ hàng vạn người cũng vì lão mà hy sinh.

Chương 787

Loại người này không thể giữ lại.

Vì vậy, bất kể thế nào, hôm nay nhất định phải giết chết Hàn Văn này.

Nếu lão còn sống, sử dụng những thủ đoạn độc ác hơn nữa.

Vậy thì thế giới này sẽ bị hủy diệt.

Một người đáng sợ, đáng sợ không phải là sự bất tài của họ, đáng sợ nhất là tiểu nhân có bản lĩnh, vĩnh viễn không thể trở thành một đại nhân, cũng không có lòng đại ái và đại nhân đại đức.

Nhưng một khi có năng lực, vậy thì tất sẽ trở thành kẻ đầu sỏ gây tội gây hại cho cả thế giới.

Lúc này, Thương Thiên nói: "Để ta đi giết hắn." Lôi Ân gật đầu, sau đó hai người tung ra tuyệt chiêu.

Thương Thiên Kiếm và Hoàng Tuyền Kiếm, hai tuyệt chiêu cùng lúc xuất ra, Cửu Thiên Hải Đường cũng xuất hiện.

Nó có một công năng lớn là bạo tạc, nên hầu như không có ai biết đến công năng này, chỉ có số ít người biết.

Vì công năng này đặc biệt lớn.

Ngay cả chủ nhân của Cửu Thiên Hải Đường cũng không có cách nào khống chế được loại đại bạo tạc này, không chừng có thể tự bạo bất cứ lúc nào.

Nhưng Thương Thiên thì khác, Thương Thiên có thể khống chế loại đại bạo tạc này, nên đối với Thương Thiên, loại đại bạo tạc này chẳng đáng gì.

Thương Thiên sử dụng Cửu Thiên Hải Đường, sau đó vào lúc Hàn Văn đang phách lối.

Cửu Thiên Hải Đường gây ra một vụ nổ lớn xung quanh.

Đây là lần đầu tiên Cửu Thiên Hải Đường gây ra một vụ nổ lớn như vậy.

Cánh tay của Hàn Văn bị nổ bị thương.

Sau đó lão lại biến thành con chim kia, muốn rời đi, kết quả lại bị lưới lớn do Vương Quyền tam huynh đệ đã chuẩn bị sẵn từ trước giăng xuống bao phủ.

Đây không phải là lưới bình thường, mà là một loại lưới có thể hấp thu linh lực của người khác, nên khi con hoa điểu rơi vào đó, cánh bị thương, rồi rơi xuống dưới.

Lôi Ân cười đi tới, nhưng Thương Thiên nói: "Cẩn thận một chút, cẩn thận có âm mưu quỷ kế khác.

Lôi Ân, ngươi không thể lúc nào cũng sơ suất như vậy.

Nếu ta không ở bên cạnh cũng không nhắc nhở, ngươi đã sớm chết một vạn lần rồi.

Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, người tu luyện linh lực không thể khinh địch, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng, không thể coi thường bất kỳ ai, quên rồi sao?" Lôi Ân cười nói: "Hắn bị thương rồi, còn bản lĩnh gì nữa?

Đừng làm quá lên." Đúng lúc này, con hoa điểu đột nhiên phun ra băng nhận từ trong miệng, lao tới.

Sau đó Lôi Ân dùng Phượng Hoàng Hỏa Diễm Chưởng để tiêu diệt.

"Không phải là thứ thuộc tính hỏa sao?

Lại có thể phun ra băng, xem ra cũng có chút bản lĩnh, thật khiến người ta không đoán được.” Sau đó, Thương Thiên bước tới, nhìn Hàn Văn đã biến lại thành người, rồi phong tỏa mấy huyệt đạo lớn, điểm huyệt lão.

Thương Thiên sau đó lấy ra một viên đan dược.

“Phá Hồn Tán.

Nếu một khi uống vào, kinh mạch của ngươi sẽ đứt từng khúc, linh lực tồn tại toàn bộ đều tiêu tan, gan ruột đứt đoạn, đau đớn không muốn sống.

Ta bây giờ cũng không vội để ngươi chết.

Chương 788

Ta hỏi ngươi mấy vấn đề, liên quan đến Diêm La Điện.

Nếu ngươi có thể trả lời tốt, ta sẽ tha cho ngươi.” Hàn Văn cười, có chút khinh miệt: “Ta từ trong mắt ngươi thấy được, ngươi sẽ không tha cho ta, nhưng cũng sẽ không dùng phương pháp quá tàn nhẫn để ta chết, đúng không?

Nên ta sẽ được chết một cách thanh thản, như vậy với ta là đủ rồi.

Dù sao ta cũng không phải bán mạng cho Diêm La Điện, muốn hỏi gì thì hỏi đi.” Thương Thiên nói: “Được.” Thực ra Thương Thiên nghĩ, dù Hàn Văn có trả lời mấy câu hỏi này, y cũng sẽ khiến người này đau đớn không muốn sống, vì người này tác ác quá nhiều rồi.

Nhưng không sao, y biết có thể điều chỉnh tâm thái của mình, nhưng đối với ác nhân vạn vạn không thể tha thứ.

Nếu tha thứ, vậy thì ai có thể tha thứ cho hàng triệu dân chúng vô tội bị hại.

Lại còn thảm án ở Tụ Hiền Sơn Trang, nhiều người như vậy trong một lúc đều chết cả, là do Ký Sinh Hồn giết.

Nhưng bây giờ, lại thêm một Sát Sinh Hồn.

Người dân xung quanh Tụ Hiền Sơn Trang đã chết hết, đều là những lão bách tính tay không tấc sắt, bình thường cũng không đắc tội với ai, sống những ngày tháng an ổn.

Nhưng kết cục lại như vậy, cả tòa thành không một người sống sót, biến thành một tòa thành trống, hoa cỏ cây cối cũng bị Ký Sinh Hồn gặm sạch.

Nên loại người này không thể giữ lại.

Rồi vào lúc Hàn Văn sắp nói, đột nhiên một mũi tên bay tới, thẳng vào Hàn Văn.

Thương Thiên không kịp ngăn cản, chốc lát sau Hàn Văn đã chết.

Lời cuối cùng Hàn Văn muốn nói, miệng há to nhưng một chữ cũng không thốt ra được.

Chỉ nói được ba chữ: "Diêm La Điện." Sau đó đột nhiên cả khu rừng trở nên vô cùng quỷ dị và yên tĩnh.

Cảm giác như một cơn bão lớn thật sự sắp đến.

Cả khu rừng tối đen một mảng, áp lực vô hình vô cùng lớn, khiến người ta cảm thấy có chút khó thở, tất nhiên chỉ đối với Vương Quyền tam huynh đệ.

Chu Địch đang đau lòng khôn xiết cũng cảm nhận được mọi thứ đều đáng sợ như vậy, dường như cũng cảm nhận được, rồi nói: "Người của Diêm La Điện đến rồi, mọi người cẩn thận.

Mau rời khỏi đây đi!

Lần này người đến dường như không dễ đối phó, xem ra Diêm La Điện đã ra tay lớn rồi." Thương Thiên cảm nhận tốc độ của họ nhanh như gió, nói: "Không kịp nữa rồi." Quả nhiên là người của Diêm La Điện!

Có thể thấy có ba người ở Luân Hồi cảnh giới, những người còn lại ít nhất cũng đạt tới Thiên Hồn cảnh giới.

Thực lực của họ rõ ràng cao hơn Thương Thiên và Lôi Ân rất nhiều.

Sau đó là những bóng ma quỷ mị, quả nhiên, người của Diêm La Điện đều như vậy.

Có thể biến mất bất cứ lúc nào, chỉ mang theo một bóng đen, lại

có thể xuất hiện sau lưng người khác bất cứ lúc nào, rồi đánh lén, quả thực là vô ảnh vô tung.

Thủ đoạn âm hiểm quả thực quá mạnh mẽ, nên người bình thường không có cách nào chống lại.

Muốn đánh ai thì đánh, trừ phi khiến họ hiện nguyên hình.

Lúc này, Cửu Thiên Hải Đường của Thương Thiên nhìn thấy từng bóng đen của Diêm La Điện.

May mà Cửu Thiên Hải Đường có thuộc tính quang minh, có thể nhìn rõ những bóng đen này thuộc về đâu, hoặc là muốn đi đâu.

Thương Thiên có chút vui mừng, xem ra Cửu Thiên Hải Đường quả là một bảo bối, không chỉ có tỷ lệ chữa trị cao, có thể gây ra bạo tạc, mà quan trọng hơn là có thể có năng lực phân biệt thật giả.

Dù người lợi hại đến đâu cũng sẽ có lúc bị sương mù che mắt mà không thể phân biệt được.

Chương 789

Năng lực này dường như khiến tư duy được nâng cao rất nhiều so với người thường có thể cảm nhận được, có thể khiến một người trở nên thông minh, quả là một điều hiếm có.

Thế là y nhìn những bóng đen đang biến đổi nhanh chóng.

Sau đó Thương Thiên dùng tuyệt chiêu Vạn Tiễn Xuyên Tâm.

Thương Thiên Kiếm biến thành vô số thanh kiếm dài, nhắm vào các mục tiêu, rồi phóng đi.

Trong nháy mắt mọi thứ đều bị tiêu diệt.

Người của Diêm La Điện không quan sát kỹ, vì họ biết, người bình thường trước mắt không nhìn thấy được, chỉ có thể nhìn thấy bóng đen hoặc một khoảnh khắc, căn bản không phán đoán được vị trí chính xác của họ.

Nhưng họ không ngờ Thương Thiên lại sử dụng Thương Thiên Kiếm một lần, một nửa số bóng đen đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Những người còn lại thấy vậy liền biến mất, kinh động đến những người khác của Diêm La Điện.

Sau đó, phần lớn người của Diêm La Điện hiện nguyên hình, điều này lại tiện cho Lôi Ân.

Hoàng Tuyền Kiếm xuyên qua, phần lớn người lại biến mất không thấy đâu.

Chỉ có Chu Tiểu Đan, với tư cách là một trưởng bối, có tuổi tác và tu vi cao hơn, phải bảo vệ Vương Quyền tam huynh đệ, nên đặc biệt vất vả, mục tiêu của ông chủ yếu là bảo vệ ba người họ.

Nhưng ba người của Diêm La Điện kia không dễ đối phó như vậy.

Có thể nói họ là những người có thể sánh ngang với các thượng cổ đại năng.

Nhìn ba người kia lao tới, Chu Tiểu Đan liền vẽ một vòng tròn cho mỗi người trong Vương Quyền tam huynh đệ, để lại pháp bảo của mình.

Sau đó tiếp tục bảo vệ họ, trực tiếp đối đầu với ba người kia.

Ba người đều ở Luân Hồi cảnh giới, Chu Tiểu Đan cũng vậy, nhưng một người đối phó ba người, rất vất vả.

Chu Tiểu Đan đột nhiên cảm thấy mọi thứ quá nhanh.

Ông đã đạt đến Luân Hồi cảnh giới, nhưng không muốn tiến vào thời đại Đại Viên Mãn, vì ông biết mình không qua được Thiên Kiếp.

Những người này hiển nhiên cũng không ai muốn đột phá Luân Hồi cảnh giới.

Nếu trong trận chiến này, sức mạnh quá lớn, đột phá quá nhanh, thì sẽ sớm tiến vào Đại Viên Mãn cảnh giới, sẽ bị Thiên Kiếp trừng phạt.

Đột nhiên, Thương Thiên cảm thấy hành tinh trong đầu mình dường như càng lúc càng lớn, điểm sáng đó cũng càng lúc càng lớn, có thể nhìn rõ một số thứ.

Hành tinh này vẫn luôn chuyển động.

Điểm sáng trên hành tinh phát quang kia cũng đang không ngừng lớn lên, nhưng y không biết tác dụng của nó, chưa ngộ ra được, có lẽ một ngày nào đó có thể ngộ ra điểm sáng nhỏ này chăng?

Nó có thể dẫn y đến Cửu Thiên Thần Vực không?

Y không dám nghĩ.

Nhưng trong đầu Lôi Ân không phải là một hành tinh nhỏ, mà là một vách đá, dưới vách đá là những sợi dây màu đỏ, giống như dây leo, những thực vật đáng sợ, vẫn đang điên cuồng sinh trưởng.

Lôi Ân cũng lo lắng, không biết phải làm sao.

Sau đó, ba người đối phó, mỗi người đối phó một người.

Chu Tiểu Đan đối phó với người lợi hại nhất.

Hai người họ vẫn luôn đánh, đều không dốc toàn lực.

Chương 790

Nhưng rõ ràng Lôi Ân đã dốc toàn lực, Thương Thiên cũng vậy.

Nhưng do sức mạnh chênh lệch quá lớn, nên sức mạnh của họ rõ ràng bị khắc chế.

Thương Thiên và Lôi Ân đánh khá vất vả.

Hai người kia có thể dễ dàng chiến thắng Thương Thiên và Lôi Ân.

Vào lúc Thương Thiên cũng không biết phải làm sao.

Lúc này, Vương Quyền Thiên đột nhiên mở Thiên Nhãn, nhìn ba người của Diêm La Điện đối diện, rồi lớn tiếng hét: "Ba người không phải là người, dường như là động vật biến thành.

Ta cũng không nhìn rõ, chỉ là trên đỉnh đầu dường như có một điểm sáng.

Hãy đánh vào đỉnh đầu của chúng!" Người của Diêm La Điện cũng nghe thấy lời này, trong lòng vô cùng bối rối, không ngờ nguồn sức mạnh của mình lại bị một tên nhóc thối phát hiện.

Rõ ràng Thương Thiên và Lôi Ân liếc nhìn nhau, sau khi biết được bí mật này, trong lòng có thể nhẹ nhõm hơn không ít.

Thương Thiên và Lôi Ân bắt đầu tấn công hai người của Diêm La Điện.

Có thể thấy họ cũng chú ý bảo vệ đầu, nên đã phân tâm, cũng không còn cách nào.

Đột nhiên chúng xem Thương Thiên và Lôi Ân là kẻ thù, mục tiêu của chúng là một đòn trúng đích, nhưng Thương Thiên và Lôi Ân đã

sớm liệu trước, nên hai người đã liên hợp tuyệt chiêu.

Tuyệt chiêu do Thương Thiên Kiếm và Hoàng Tuyền Kiếm của hai người phát ra.

Tuy không đến mức đánh bại được hai người của Diêm La Điện, nhưng vẫn có thể làm họ bị thương.

Dù sao thì hợp kỹ của hai người không thể so với các kỹ năng khác, hợp kỹ của họ là hợp kỹ lợi hại nhất trên thế giới này.

Tuy tu vi của họ không cao, nhưng rõ ràng hợp kỹ của Thương Thiên Kiếm và Hoàng Tuyền Kiếm cũng là trước không có người, sau cũng không có ai.

Hai thanh thần kiếm đều đã qua tôi luyện, nên khi hai thần binh lợi khí hợp lại làm một, sức mạnh phát huy ra cũng vô cùng cường đại, không phải binh khí bình thường có thể sánh được.

Đó là điểm lợi hại của chúng.

Chu Tiểu Đan và bóng đen ở Luân Hồi cảnh giới của Diêm La Điện kia đang giao đấu kịch liệt, may mà đánh cũng không quá nặng, chỉ sử dụng một nửa sức mạnh, nên cả hai đều không bị thương.

Chỉ là nội tâm của Chu Tiểu Đan đã sớm tan nát, vì đại ca đã chết, nên khí lực của ông có chút lực bất tòng tâm.

Bóng đen ở Luân Hồi cảnh giới kia tên Thiên Nhai cũng nhìn ra, liền sử dụng tuyệt chiêu lợi hại nhất, muốn một đòn lấy mạng Chu Tiểu Đan.

Chu Tiểu Đan cảm nhận được, dù sao nội tâm của ông cũng đã sẵn sàng, nhưng đối với Thiên Nhai thực sự không có cách nào.

Nên mắt thấy mình sắp chết, lúc này, Vương Quyền Thiên quyết định vội vàng sử dụng Thiên Nhãn, xem nhược điểm của hắc y nhân

Thiên Nhai.

Hắc y nhân Thiên Nhai này bị què chân, nên nhược điểm của hắn ở chân.

Vì chân của hắn đã sử dụng Linh Hồn Thảo mới hoàn toàn kết hợp lại được.

Rõ ràng đó chính là nơi yếu ớt nhất.

Theo sức mạnh của Linh Hồn Thảo, có thể từ một nơi chuyển dời toàn bộ thân tâm.

Nơi quan trọng nhất là trái tim, nhưng trái tim được bảo vệ rất tốt, nên không có cách nào.

Chỉ có thể từ chân trực tiếp truyền đến tim.

Có lẽ Linh Hồn Thảo là thứ lợi hại nhất, nên thứ này vô cùng chí mạng.

Chương 791

Khi Chu Tiểu Đan nghe được tin này, vô cùng cảm kích Vương Quyền Thiên.

Có thể thấy cậu nhóc này tuy không giỏi đánh đấm, nhưng lại có ích.

Vốn dĩ tam huynh đệ họ, ông tưởng chỉ có tác dụng phụ trợ, không ngờ lại có thể có tác dụng then chốt.

Nên lúc này, Chu Tiểu Đan vô cùng cảm tạ, rồi sử dụng một chiêu tuyệt kỹ, Thiên Sát.

Sau đó tiêu diệt hắc y nhân kia.

Nhìn dáng vẻ thống khổ của hắc y nhân.

Tác dụng của Linh Hồn Thảo có thể truyền đến nội tâm, nên nỗi đau sẽ tăng lên vạn lần, có thể nói là một thứ vô cùng lợi hại.

Nỗi đau đó không ai có thể chịu đựng được, chết đi trong sự từ từ của cái chết.

Sau đó toàn thân gân xanh nổi lên, đặc biệt khủng bố, trên da toàn là gân xanh.

Gân xanh ngày càng thô, rồi cuối cùng những gân xanh này đều vỡ ra, máu chảy ra, giống như vòi phun nước từng tia từng tia phun lên, đặc biệt đẹp mắt.

Thấy cảnh tượng khủng bố như vậy, hai người còn lại vội vàng bỏ chạy, nhưng đã bị Thương Thiên và Lôi Ân khóa chặt, nên không có cách nào rời đi.

Sau đó, khi đánh xuống từ trên đầu chúng, đột nhiên, một tên biến

thành một con trùng khổng lồ, nhưng con trùng đó sau khi chết không phải là con trùng bình thường, mà giống như một cái rễ cây, trên đó toàn là những con trùng nhỏ.

Lưu Đan hét lên một tiếng, bảo họ nhanh chóng tiêu diệt, đây cũng là một loại ký sinh trùng đáng sợ.

Hắn là đã ăn rỗng cơ thể của một người mới có thể lớn như vậy.

Sau đó họ tiêu diệt người còn lại.

Thấy mọi người đều đang kinh ngạc, người của Diêm La Điện kia lập tức điên lên, rồi đau đớn nói một câu: "Đại ca." Sau đó lao về phía Lôi Ân phát động chiêu cuối cùng.

May mà Thương Thiên phản ứng kịp thời, phóng Thương Thiên Kiếm ra, xuyên qua tim phổi của bóng đen kia.

Sau đó cơ thể của hắn trở nên to lớn hơn, nhưng vẫn chưa chết.

Có thể thấy đã kích thích một phần sức mạnh của hắn.

Mắt thấy thời khắc nguy hiểm như vậy, Chu Tiểu Đan đã sử dụng sức mạnh của mình, đạt đến Luân Hồi cảnh giới, đột nhiên đột phá đến Đại Viên Mãn.

Như vậy mới giết chết được hắc y nhân kia.

Nhìn sức mạnh đáng sợ như vậy, phảng phất như có thể dùng một ngón tay bóp chết người, quả thực khiến Thương Thiên và Lôi Ân cảm thấy không thể tin nổi.

Sau đó Chu Tiểu Đan trông có vẻ căng thẳng, gắng gượng nói: "Có lẽ ta cũng không qua được Thiên Kiếp đâu.

Sức mạnh ta tiêu hao bây giờ vô cùng lớn, nên không còn cách nào.

Nếu sức mạnh của thiên lôi vô cùng mạnh mẽ, ta có thể sẽ chết.

Như vậy, ta có thể tìm đại ca của ta.

Nên mọi người không cần lo lắng.” Chân trời đột nhiên bay tới từng tầng mây đen, mây đen dày đặc.

Lúc này Thương Thiên đột nhiên nhận ra sự lợi hại của Thiên Kiếp.

“Lôi Ân, bất kể chuyện gì xảy ra sau này, đều không được tạo nghiệt, biết chưa?

Nếu một khi đã tạo nghiệt, giết quá nhiều người, thì Thiên Kiếp phản phệ sẽ rất lớn.” Đối với Lôi Ân, điều này quả thực khiến hắn có một cảm giác đặc biệt khó chịu, nhưng hắn cũng hiểu ra một điều, thay trời hành đạo cũng phải dùng đúng phương pháp.

Chương 792

Nếu mù quáng, cũng sẽ bị Thiên Kiếp phản phệ.

Lý do Thương Thiên nói với Lôi Ân, chỉ vì y luôn muốn đến Cửu Thiên Thần Vực, còn Lôi Ân thì không có giấc mơ đó.

Muốn đến Cửu Thiên Thần Vực, nơi các thần tiên sống, thì phải đạt đến Đại Viên Mãn, độ Thiên Kiếp.

Nên biết trước cũng sẽ có sự giúp đỡ lớn cho hắn sau này.

Lôi Ân trịnh trọng gật đầu, nói một tiếng: "Ừm." Nhưng rõ ràng không có vẻ phục tùng, điểm này Thương Thiên biết.

Y biết tính cách của Lôi Ân, đối với bất cứ chuyện gì cũng tràn đầy tò mò và thách thức, chưa bao giờ dễ dàng thỏa hiệp với người khác.

Vì Lôi Ân luôn tin vào sức mạnh, cũng chính vì tin vào sức mạnh, nên đã dẫn đến việc hắn có một cảm giác coi thường người khác.

Nhưng Lôi Ân là một người tốt, những người hắn giết đều là những người đáng giết, chưa bao giờ lạm sát người vô tội.

Quan trọng hơn, tuy trên người hắn lệ khí nặng, nhưng rõ ràng, hắn cũng rất coi trọng bạn bè.

Nên một khi Thương Thiên hoặc Vương Quyền huynh đệ hoặc những người khác gặp nạn, hắn nhất định sẽ đứng ra.

Lôi Ân như vậy vừa khiến người ta yêu vừa khiến người ta hận.

Thương Thiên, sau đó đột nhiên nhìn Chu Tiểu Đan đang ở Đại Viên Mãn.

Chu Tiểu Đan nói một câu: "Đệ tử xuất sắc nhất của bản phái chỉ

có Lam Trạm, để nó làm chưởng môn nhân, hãy báo thù giúp ta, phải phát dương quang đại môn phái, bất kể lúc nào cũng không được từ bỏ môn phái." Chu Tiểu Đan lại nói: "Có một đệ tử tên là Thiên Nhất, là một đứa trẻ có dũng có mưu, để nó làm nhị chưởng môn, nó không thông minh bằng Lam Trạm." Chu Tiểu Đan giao lệnh bài của mình cho Thương Thiên, rồi nói: "Mau rời khỏi đây đi, kẻo bị liên lụy." Sau đó, Thương Thiên giao lệnh bài cho Vương Quyền tam huynh đệ, để họ đi giao lệnh bài cho Lam Trạm.

Sau đó Thương Thiên nói với Chu Tiểu Đan: "Ta tuyệt đối sẽ không bỏ mặc bạn bè.

Nhị chưởng môn, ta kính phục ngài.

Nên hôm nay bất kể thế nào hãy để ta và Lôi Ân giúp ngài một tay." Chu Tiểu Đan nói: "Cảm ơn, nhưng đừng đùa nữa.

Nếu một khi Thiên Kiếp đến, ta e là sẽ chết, các ngươi cũng sẽ bị liên lụy." Nhưng Thương Thiên và Lôi Ân xông vào đại trận, lại bị phản lại ra ngoài.

Lôi Ân nhìn một lần, chỉ có thể nói Chu Tiểu Đan đã cố gắng hết sức, họ cũng bất lực, đúng không?

Thương Thiên nói: "Thực sự không được thì ta ở bên ngoài giúp đỡ, làm giảm bớt một số thiên lôi là được." Lôi Ân cười cười, rồi nói: "Được thôi, ngươi vào lúc then chốt đầu óc lại tỉnh táo như vậy, điểm này ta không bằng.

Nhưng về phần bạo lực, nói cho ngươi biết, ta mạnh hơn ngươi.

Không phải là đánh lôi điện sao?

Điểm này ta rất giỏi." Lôi Ân vì để có thể độ Thiên Kiếp, nên đã luyện chế rất nhiều đan dược, vẫn luôn nỗ lực luyện chế thêm nhiều đan dược hơn, nhưng hắn biết, hiện tại còn quá sớm, nên chỉ luyện

được sơ kỳ Độ Kiếp Đan.

Cũng không biết có tác dụng không, tác dụng nhiều hay ít, nhưng bây giờ không còn cách nào khác, Thương Thiên đành phải đưa toàn bộ cho Chu Tiểu Đan.

Sau khi Chu Tiểu Đan uống hết, cảm thấy tốt hơn nhiều, nhưng vẫn căng thẳng, vì thiên lôi thật sự sắp đến.

Cái gọi là độ Thiên Kiếp thực ra cũng là độ lôi kiếp.

Lôi điện trên thế giới này là thứ độc nhất vô nhị.

Nó không nằm trong ngũ hành nhưng lại nằm trong cơ sở thất khiếu.

Thương Thiên có chút kinh ngạc, vì Lôi Ân lại có cách đối phó với lôi điện.

Nhưng lôi điện, thứ này giống như ánh sáng, không có cách nào ngăn cản.

Nếu có cách ngăn cản, cũng phải là một loại môi giới đặc biệt.

Chương 793

Thứ này, quả thực có thể khiến người chịu đựng có tâm thái muốn chết.

Thương Thiên và Lôi Ân lần đầu tiên thấy có người độ Đại Viên Mãn, nên hai người cũng lần đầu tiên thấy có người độ Thiên Kiếp, nên đối với Thiên Kiếp cũng không đặc biệt rõ ràng, phải để Chu Tiểu Đan nói cho biết.

Khi tất cả thiên lôi giáng xuống.

Giai đoạn đầu đã khiến Chu Tiểu Đan không chịu nổi.

Thể lực của Chu Tiểu Đan hao tổn rất lớn, nên vội vàng sử dụng thần lực của mình muốn xông lên, nhưng trên đó có một tầng áp lực nặng nề, nên không có cách nào xông lên được.

Chỉ có thể ở nơi thấp nhất tiếp nhận sự tẩy lễ của lôi kiếp?

Vì vậy, Thiên Kiếp ngày càng lớn, cả người trông càng lúc càng không ổn.

"Ta không hiểu sao lại có Thiên Kiếp lớn như vậy, loại Thiên Kiếp này, quả thực là Thiên Kiếp lớn nhất trong lịch sử." Lúc này có một người đi tới nói.

Lúc này, Thương Thiên và Lôi Ân mới phát hiện khí tức xung quanh không giống, có cảm giác cao và thuần khiết, thì ra mọi người đều đến đây.

Phần lớn đều là người ở Luân Hồi cảnh giới, đều muốn xem độ Thiên Kiếp.

Thiên Kiếp lúc Đại Viên Mãn lợi hại đến mức nào, có thể qua được không?

Nhưng khi thấy Thiên Kiếp, tất cả mọi người về cơ bản đều tuyệt vọng, thực sự không ngờ Thiên Kiếp lại đáng sợ như vậy.

Loại Thiên Kiếp này, bất kể giáng xuống người nào cũng có thể sẽ chết.

Nên mọi người đều đặc biệt kinh hãi.

Người kia tên là Vô Hối bước tới.

"Chín mươi năm trước, ta thấy sư phụ ta độ kiếp, lúc đó thiên lôi rất nhỏ, không có động tĩnh lớn như vậy.

Không ngờ bây giờ lại có người độ Thiên Kiếp, lại nguy hiểm như vậy, ta lại đang lo đi tìm sư phụ.

Xem ra Thiên Kiếp lần sau của ta cũng sẽ khó chịu như vậy." Thương Thiên có chút lễ phép hỏi: "Tiền bối, lần Thiên Kiếp này, ngài cảm thấy vị tiền bối kia có thể chống đỡ được không?" Vô Hối vuốt râu, rồi nói: "E là không chống đỡ được đâu.

Dù sao thì Thiên Kiếp như vậy ta cũng lần đầu tiên thấy.

Nghe nói Thiên Kiếp càng lớn là vì người đó sát nghiệt quá nặng." Sau đó ông thở dài, cầm quạt bồ phe phẩy: "Nên Thiên Kiếp tương ứng cũng sẽ lớn, nhưng theo ta biết Thiên Kiếp lớn nhất cũng sẽ có người ở trên đó chưởng khống, nên phải xem người chưởng khống đó, hôm nay tâm tình có tốt không." Thiên Kiếp tích tụ ngày càng lớn, mắt thấy Chu Tiểu Đan sắp chết, Thương Thiên và Lôi Ân cũng không quan tâm nhiều như vậy, liền bay lên.

Họ muốn xem rốt cuộc trên đó có gì, nhưng khi bay lên, quả nhiên thấy có thứ gì đó giống như linh hồn đang bố trí lôi trận, Thương Thiên có thể nhìn thấy.

Sau đó ở trên đó, nó liên tục gõ vào lôi chung, triệu hoán cảm giác sấm chớp.

Trên đó có một cái búa khổng lồ.

Tuy Lôi Ân không nhìn thấy những linh hồn đó, nhưng vẫn có thể thấy cái búa khổng lồ đó đang không ngừng di động, ngày càng lớn.

Khi thấy Thương Thiên và Lôi Ân, nó đã hiện nguyên hình.

Thì ra là một con quái thú, có thể phát ra lôi điện cực lớn, một con Lôi Thú.

Trông giống như một con sư tử lớn, ngọc khiết vô hạ, có đôi cánh trắng tinh.

Đột nhiên một tiếng hét lớn, hai người từ trên mây rơi xuống, may mà kịp thời sử dụng ngự kiếm phi hành, vội vàng bay lên.

Lúc này mới nhìn thấy, con Lôi Thú dường như tâm tình không tốt, một ngụm lôi, trực tiếp lao xuống, đúng vào chỗ Chu Tiểu Đan.

Con Lôi Thú kia đặc biệt tức giận, rồi đột nhiên bị định trụ.

Chương 794

Họ nghe thấy một giọng nói: "Nếu dám phá hoại chuyện hôm nay, vậy thì sau này khi tiến vào Đại Viên Mãn, ta sẽ tăng lôi đình lên gấp trăm lần." Hai người cảm thấy một luồng sức mạnh trong nháy mắt bị khống chế, hoàn toàn không có cách nào hành động được nữa.

Sau đó mất đi ý thức, khi tỉnh lại thì mọi thứ đã biến mất, Chu Tiểu Đan và Thiên Kiếp đều không còn.

Quan trọng hơn, trong đầu họ dường như có một chút ấn tượng, rằng Chu Tiểu Đan không độ kiếp thành công, bị thiên lôi đánh chết tươi.

Trong tim họ đều lưu lại một điểm đen.

Nhìn kỹ, tiến vào thần hồn thế giới, thấy một cây ngân châm nhỏ xíu, như một điềm báo.

Kết quả khiến người ta tê cả da đầu.

Vị trí không xa trái tim, trên cây ngân châm đó có một dòng chữ: "Độ Thiên Kiếp, chết." Trong nháy mắt họ hiểu ra, khi độ Thiên Kiếp, ngân châm sẽ đâm vào tim, rồi phát nổ, chắc chắn sẽ chết.

Lôi Ân có chút suy yếu, rồi khẽ cười, nói: "Thương Thiên, ngươi xem ta có xui xẻo không.

Ta vốn định giúp Chu Đan, nhưng cuối cùng Chu Đan chết, ta cũng không có kết cục tốt đẹp.

Có những chuyện quả nhiên là thiên mệnh không thể trái, đúng không?" Thương Thiên nhìn Lôi Ân, biết hắn đang châm chọc, cười cười nói: "Lôi Ân, đúng vậy, có những chuyện không phải sức người có thể chiến thắng được, trừ phi người đó đặc biệt cường đại.

Người cường đại bình thường cũng sẽ có ràng buộc, không phải ai cũng có thể tùy tâm sở dục làm chuyện mình muốn.

Nếu như vậy, tà ác sẽ không còn nơi tồn tại." Sau đó hai người ngồi dậy từ trên mặt đất, cười ha hả.

Họ nhìn Lam Trạm và Thiên Nhất đang chạy từ xa tới, cùng với Vương Quyền tam huynh đệ.

Thương Thiên vỗ vỗ vai Vương Quyền Thiên, rồi nói: "Làm rất tốt.

Khu rừng này không phải người bình thường có thể ra được, sao các ngươi lại có thể đi ra được?

Lẽ nào là nhờ…" Vương Quyền Thiên gật đầu, quả thực là nhờ Thiên Nhãn.

Muốn ra ngoài, với năng lực của cậu ta căn bản không có cách nào đi ra khỏi khu rừng sương mù này, cũng không có cách nào đưa lệnh bài đến tay Lam Trạm.

Nên khi sử dụng Thiên Nhãn, những màn sương mù đó không có cách nào ngăn cản, vì Thiên Nhãn có một năng lực là có thể loại bỏ tất cả sương mù, nhìn thấy bộ mặt thật của sự vật, nên đó là một kỳ tích rất lớn.

Thương Thiên nhìn, rồi nói: "Cảm ơn, Tiểu Thiên, đã giúp ta nhiều việc như vậy, ta lại không kịp cảm ơn, thực sự khiến người ta có chút hổ thẹn." Vương Quyền tam huynh đệ cười.

Vương Quyền Thiên nói: "Khách sáo rồi.

Ta có thể giúp được gì, cứ nói, ta nhất định sẽ giúp.

Vì chúng ta đều là một thể mà, đúng không?

Ngươi là người ta sùng bái nhất đời này, cũng là người thân cận

nhất đời này của ta.” Vương Quyền Chính cũng nói: “Tuy hai chúng ta tư chất bình thường, cũng không có sức mạnh như người khác, nhưng chúng ta cũng nguyện ý giống như đại ca, xem ngươi là người chúng ta sùng bái nhất, cùng nhau nỗ lực, đừng xem thường chúng ta.” Thương Thiên khẽ gật đầu, dường như vô cùng cảm động.

Thương Thiên nhìn Lam Trạm, cậu nhóc này có vẻ được.

Nhìn trong mắt cậu đầy lo lắng, tuy trông cậu cũng không lớn tuổi, cũng khoảng mười mấy tuổi, gần bằng Lôi Ân.

Nhưng cậu trưởng thành hơn Lôi Ân.

Vì có một cảm giác đặc biệt, rằng tuy ngoại hình thanh tú, nhưng lại là một người có tầm nhìn xa, chỉ là chưa hoàn toàn phát triển, nên trông có chút non nớt.

Thiên Nhất trông thô kệch hơn nhiều.

Võ thuật của cậu cao hơn Lam Trạm, nhưng rõ ràng là một người trông trưởng thành, nhưng không phải là người có thể thực sự suy nghĩ sâu sắc, túc trí đa mưu.

Sau đó Thương Thiên bước tới, nói: “Lam Trạm, xin lỗi, ta không có cách nào cứu hai vị chưởng môn, họ đã qua đời rồi.

Chương 795

Hãy chuẩn bị tốt cho việc kế thừa đại điện chưởng môn, hoàn thành tâm nguyện của lão nhân gia đi!" Lam Trạm quỳ xuống, nhìn một mảng tro tàn cháy rụi, nói: "Xin hãy nói cho ta biết, đại chưởng môn vì Diêm La Điện mà chết, nhị chưởng môn vì độ Thiên Kiếp mà chết sao?

Nhưng nhị chưởng môn vẫn luôn nói với ta, không được tiến vào thời kỳ Đại Viên Mãn, tại sao ngài lại tiến vào?" Thương Thiên gật đầu, cũng không biết vì sao, lông mày nhíu chặt.

Thương Thiên bất đắc dĩ nhìn: "Xin lỗi, là vì ta và Lôi Ân mới gây ra.

Nếu không phải vì chúng ta, ngài ấy cũng sẽ không chết, nên ta nợ Thiên Trúc Phái.

Hy vọng một ngày nào đó có thể bù đắp." Sau đó mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, những người còn lại trở về Thiên Trúc Phái.

Mấy ngày nữa là ngày đăng cơ của tân chưởng môn, nhưng mấy ngày này cũng không yên bình.

Vì Thương Thiên phải tìm thuốc giải Sát Sinh Hồn cho mọi người.

Nếu không tìm được thuốc giải, cả đại điển đăng cơ sẽ rơi vào hỗn loạn, có thể người của Diêm La Điện sẽ gây náo loạn ầm ĩ.

Y có một ảo giác, rằng người của Diêm La Điện sẽ không dễ dàng buông tha.

Tuy Lam Trạm nền tảng tốt, nhưng dù sao cũng là một đứa trẻ.

Thế là y quyết định đi tìm thuốc giải Sát Sinh Hồn.

Chỉ còn bốn năm ngày, nên làm việc rất vội vàng, thậm chí không từ biệt Lam Trạm.

Lam Trạm tưởng y đã rời đi, nên không có suy nghĩ gì thêm.

Để chữa Sát Sinh Hồn, phải có một loại thuốc, đó là Bỉ Ngạn Hoa của Minh giới.

Loại hoa này mọc rất kỳ quái, có cây chỉ mọc một đóa hoa mà không có rễ và lá, có cây chỉ mọc rễ và lá mà không có hoa.

Hoa và rễ của Bỉ Ngạn Hoa đời đời kiếp kiếp không gặp nhau, nên là một loại thực vật đặc biệt kỳ quái.

Loại thực vật này sinh trưởng ở Minh giới, thường mọc trước Vong Xuyên, nên lần này việc cần làm là biến thành người chết giả, rồi bị Hắc Bạch Vô Thường lôi đi.

Linh hồn rời khỏi thể xác, nếu trong thời gian quy định không trở về, cũng không để tinh thần trở về thể xác, thì thể xác sẽ chết đi.

Nếu một khi có người phát hiện hoặc quấy rầy thể xác, dẫn đến thể xác bị tổn hại, nghiêm trọng thì cũng sẽ chết.

Hoàn cảnh xung quanh phức tạp, không còn cách nào, đành phải vào trong một ngọn đèn.

Khi ngọn đèn chưa cháy hết, y sẽ trở về khôi phục thể xác.

Những việc này đều diễn ra trong một ngôi miếu đổ nát.

Ngôi miếu này nghe nói để kỷ niệm người đầu tiên của Đạo gia, không ai biết rốt cuộc là ai xây dựng.

Ngôi miếu cổ này trông rất yên bình.

Hai cây nến trước tượng thần lặng lẽ cháy, y cảm thấy nơi này hẳn là nơi an toàn nhất.

Vì nơi này ở sâu nhất trong rừng sương mù, có thể rất an toàn.

Sẽ không có ai chạy vào khu rừng sâu như vậy, lúc rời đi y đã che giấu khí tức.

Thế là Hắc Bạch Vô Thường câu hồn họ đi, rồi đến Vong Xuyên.

Đối diện Vong Xuyên là một bà lão, dường như là Mạnh Bà trong truyền thuyết.

Sau đó ở đó, mỗi người dường như đều đang chờ đợi đầu thai chuyển thế, nhưng chỉ có vài người không cam tâm, không muốn đầu thai, hy vọng kiếp sau có thể ở bên người mình vướng bận, có thể là người thân, có thể là người yêu, có thể là cha mẹ, hoặc có thể là con cái.

Chương 796

Nhìn họ tiến vào lò lửa chỉ bị nướng, không ngừng bị giày vò.

Thương Thiên, Lôi Ân, Vương Quyền tam huynh đệ cũng cảm thấy vô cùng tàn nhẫn.

Trước Minh Hải là Vong Xuyên.

Bên kia Vong Xuyên quả nhiên mọc đầy Bỉ Ngạn Hoa.

Tất cả Bỉ Ngạn Hoa đều nở rộ nồng nàn và tươi đẹp, nhưng lại mang theo chút thương cảm.

Trên đường đi, Thương Thiên tiện tay hái mấy đóa.

Sau đó đến lượt uống canh Mạnh Bà, y không uống, rồi nói: "Ta không phải người chết, có lẽ ta có thể sống sót trở về." Mạnh Bà nhìn thấu sự ngụy trang của y, sau khi biết nguyên nhân, bà nói: "Ta có thể đưa ngươi đi.

Dù sao ngươi có lẽ là cứu thế chủ của nhân gian, nên không thể chết.

Ta có thể đồng ý, đưa ngươi ra ngoài, nhưng có một điểm ngươi phải nhớ, ta phải làm một dấu ấn trên người ngươi." Sau đó Mạnh Bà điểm một nốt chu sa trên cổ tay y, đặc biệt bắt mắt.

Sau đó Mạnh Bà nói: "Nếu ngươi có thể qua được Tam Sinh Trì Thủy, vậy thì có lẽ có thể rời đi.

Chỉ là đối diện Vong Xuyên có một con Giao Long, muốn qua sông phải đánh bại nó, nhưng không được giết, sau đó sẽ trở về thế giới loài người, trở về cơ thể của ngươi.

Xem ra thời gian của ngươi không còn nhiều, mau đi đi.

Con rồng nhỏ đó không dễ đối phó đâu, đối với ngươi là một thử thách rất lớn.” Đầu tiên phải lội qua Tam Sinh Trì Thủy.

Đúng như tên gọi, là nơi của ba cảnh giới tham, sân, si.

Quả nhiên, lúc Thương Thiên đi qua rất thoải mái, vì dù sao y cũng là người vô dục vô cầu, cũng không thể thực sự vì chuyện gì mà nổi giận lôi đình hoặc có tham niệm, hoặc có thứ gì đó si mê.

Nhưng Lôi Ân lại không qua được cảnh giới “sân”.

Chân của hắn bị thương rất nghiêm trọng, vì hắn là người dễ nổi giận lại không chịu thua.

Thấy Tam Sinh Trì Thủy đối xử với mình như vậy, hắn vô cùng tức giận, rồi sử dụng linh lực, kết quả linh lực bị phản phệ.

Vết thương có thể nói là rất nặng.

Sau đó, Thương Thiên bay tới, một tay nhấc hắn lên, bay từ từ qua Vong Xuyên.

Vương Quyền tam huynh đệ thì tốt hơn, tuy tham, sân, si đều có, nhưng cũng không sao, tuy lục căn chưa tịnh, nhưng rõ ràng, dưới một chút đau đớn nhỏ, đã qua được Tam Sinh Trì Thủy.

Nhìn Lôi Ân bị thương, Thương Thiên có chút buồn cười nói: “Lôi Ân, ngươi thích thể hiện.

Nếu không đối đầu với Tam Sinh Trì Thủy, cũng sẽ không bị thương nặng như vậy.

Ngươi phải hiểu có những chuyện không thể thách thức, nếu không sẽ vật cực tất phản.” Da chân của Lôi Ân cứ bị thối rữa, giống như bị Tam Muội Chân Hỏa thiêu.

Nỗi đau đó không phải người bình thường có thể chịu đựng được.

Tam Sinh Trì đặc biệt lợi hại, nên trong tình huống bình thường,

người bị thương, toàn thân sẽ thối rữa, không thể chữa khỏi.

Nhưng điều này không làm khó được Thương Thiên.

Y sớm đã nghe về sự khó khăn của Tam Sinh Trì Thủy, sớm biết Mạnh Bà sẽ nói như vậy, nên đã chuẩn bị từ trước, cũng biết bản tính của Lôi Ân.

Nên y đã sử dụng một loại rượu ngon đặc chế.

Loại rượu này có thể khiến người ta sinh ra cảm giác choáng váng.

Chương 797

Sau đó, khi Lôi Ân hôn mê, Thương Thiên dồn tất cả vết thương thối rữa vào một chỗ, rồi cắt đi phần da đó.

Có thể đau, nhưng có rượu, mọi chuyện đều thuận lợi.

Nhưng con Giao Long kia không dễ đối phó.

Quả nhiên, khi họ muốn từ dòng nước Vong Xuyên xông qua, Giao Long xuất hiện.

Giao Long toàn thân màu trắng, có thể nói là vô cùng uy mãnh, cả hình dáng nhanh nhẹn như một con cá, có cánh, không giống rồng bình thường, lực sát thương đặc biệt lớn.

Có thể thấy con rồng này đã trải qua hàng vạn năm tu luyện, sắp có thể tu thành chính quả, nên Mạnh Bà mới bảo họ không được làm hại con Giao Long này.

Hoặc có lẽ con Giao Long này là người bảo vệ, là một bá chủ của Hoàng Tuyền, nên những thứ bình thường không thể đánh bại được nó.

Thương Thiên cười cười nói: "Giao Long đại tiên, xin cho tiện.

Đừng nổi giận, làm mất hòa khí.

Chúng ta chỉ muốn đi qua đây, không có ác ý gì khác, cũng không muốn đánh với ngài, nên xin hãy cho chúng ta đi.

Chỉ cần chúng ta rời khỏi nơi này, chúng ta nhất định sẽ cầu nguyện trời cao phù hộ ngài sớm ngày tu thành chính quả." Nhưng con Giao Long kia không để ý đến những lời đó, nói ra tiếng người: "Từ đây đi qua, ta phải để các ngươi đi sao?

Vì đây là chức trách của ta, các ngươi nghĩ có thể đi qua sao?

Chỉ cần có ta Giao Long ở đây, đừng hòng đi qua.

Một con kiến, ta cũng sẽ giẫm chết, huống chi là một vùng biển mênh mông, một con cá nhỏ.

Muốn đi qua cũng không có bản lĩnh, huống chi là các ngươi." Lôi Ân lấy ra Hoàng Tuyền Kiếm muốn làm hại Giao Long.

Không đợi Thương Thiên mở lời, hắn đã ra chiêu với Giao Long.

Giao Long hét lớn một tiếng: "Hay lắm." Sau đó Giao Long bay vút lên trời, miệng phun ra Tam Sinh Trì Thủy, nhấn chìm tất cả.

Như vậy khiến Lôi Ân chịu thiệt lớn.

Mắt thấy Tam Sinh Trì Thủy sắp nuốt chửng Lôi Ân, Thương Thiên vội vàng chạy lên, ôm lấy Lôi Ân, đưa áo choàng cho hắn, ít nhất có thể tạm thời giảm bớt một chút đau đớn cho Lôi Ân.

Vừa rồi Tam Sinh Trì Thủy cũng không làm hại Thương Thiên, nhưng bây giờ Tam Sinh Trì Thủy quá hung mãnh, có lẽ vừa rồi y đã động tình cảm, đúng không?

Bất kể là loại tình cảm nào, tình huynh đệ cũng sẽ có cảm giác này, không phải sao?

Không chỉ có tình yêu mới có.

Thương Thiên đột nhiên cảm thấy lưng một trận bỏng rát, ngay cả y cũng suýt không chịu nổi sự bỏng rát này, huống chi là Lôi Ân.

Sau đó mắt thấy chuyện như vậy xảy ra, Lôi Ân khoác áo choàng muốn làm hại con Giao Long, rồi tức giận nói: "Con Giao Long kia, ngươi chọc giận lão tử rồi." Thấy Thương Thiên bị thương nhẹ, Giao Long dường như kinh ngạc, nói: "Tam Sinh Trì Thủy của ta không thể so với Tam Sinh Trì Thủy các ngươi vừa lội qua, nó tinh vi hơn nhiều.

Không ngờ ngươi lại chịu được Tam Sinh Trì Thủy của ta mà không bị thương.

Được thôi, ta lần đầu tiên thấy người vô dục vô cầu như vậy, có thể thấy ngươi là một người tốt.

Có lẽ ngươi có thể rời đi, nhưng những người khác phải ở lại." Thương Thiên nói: "Sống chết đều không sao, nhưng ta tuyệt đối sẽ không bỏ lại bạn đồng hành của mình mà một mình rời đi.

Nên hôm nay trừ phi tất cả chúng ta đều rời đi, nếu không ta sẽ không một mình rời đi." Giao Long tức giận đến bật cười: "Hay lắm, đã không biết thời thế như vậy, thì ta không khách sáo nữa.

Hôm nay ta sẽ tiêu diệt hết các ngươi." Sau đó Giao Long dùng hết tất cả sức mạnh, cộng thêm sức mạnh của băng tuyết.

Thương Thiên thở dài: "Làm sao bây giờ?" Mắt thấy ba huynh đệ Vương Quyền đã biến thành những khối băng, đang từ từ chìm xuống, nhưng Thương Thiên và Lôi Ân lại không thể thoát thân.

Chương 798

Lôi Ân đã bị thương, cơn đau bỏng rát khiến y phải gắng gượng chống đỡ, miễn cưỡng ngự kiếm phi hành.

Còn Thương Thiên thì bị con giao long kia quấn chặt, cũng không có cách nào thoát ra.

Nếu họ chìm vào Vong Xuyên Hà, việc tìm kiếm lại chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Thấy họ sắp chìm hẳn, Thương Thiên sốt ruột, bèn sử dụng Thương Thiên Kiếm, định phong sát con giao long.

Mặc dù Mạnh Bà không thể ra tay đánh giết giao long vì nó phải canh giữ Hoàng Tuyền, nhưng lúc này không còn cách nào khác.

Thương Thiên buộc phải sử dụng quyền năng của mình.

Từ trước đến nay, hắn luôn có một bí mật.

Trong cơ thể hắn ẩn chứa một luồng sức mạnh đặc thù, hắn không biết tên gọi của nó, không biết nó từ đâu đến, cũng chẳng biết nó ẩn náu ở đâu trong thân thể.

Hắn chỉ biết đó là một sức mạnh có thể hủy thiên diệt địa.

Khi còn nhỏ, hắn từng bị người khác chế giễu vì luồng sức mạnh này.

Đó là một loại sức mạnh hỏa diễm, có thể thiêu rụi bất cứ thứ gì.

Điều quan trọng hơn là một khi đã bùng cháy thì không gì có thể dập tắt được.

Vì thế, cả thôn trang đều bị thiêu rụi, hắn bị người trong thôn gọi là kẻ mang điềm gở nhất.

Bị đuổi khỏi làng, từ đó hắn phải rời xa cha mẹ, chưa bao giờ quay trở lại.

Thế nên, từ lúc đó hắn cảm nhận được luồng sức mạnh kia lại mơ hồ muốn trỗi dậy.

Mỗi lần Thương Thiên tức giận, nó đều sẽ xuất hiện, vì vậy hắn rất ít khi nổi giận, luôn cố gắng khống chế bản thân.

Quả nhiên hôm nay nó đã xuất hiện.

Cả một vùng Vong Xuyên Hà đều bùng cháy, thân thể giao long cũng bắt đầu bắt lửa.

Giao long tỏ ra vô cùng đau đớn, không biết làm cách nào để dập lửa.

Ngọn lửa càng lúc càng lớn, gần như bao trùm toàn bộ thân thể nó.

Giao long thật sự hoảng sợ, nó bay lượn trên không trung, nhìn Vong Xuyên Hà đang cháy rực.

Nó kinh ngạc đến ngây người, không ngờ lại có kẻ đốt cháy được Vong Xuyên Hà.

Trong con sông này có vô số người chết, oán linh âm hồn không tan, vì thế nơi đây luôn âm u, đáng sợ và ẩm ướt.

Vậy mà lại có thể bị đốt cháy, quả là chuyện xưa nay chưa từng có.

Thương Thiên này quả nhiên không đơn giản, giao long bắt đầu hối hận vì đã chọc vào một người như vậy.

Nếu ban đầu cứ để hắn đi thì đã xong rồi.

Nhưng như vậy cũng không được, dù sao nó cũng quản lý cả con sông Vong Xuyên này, nếu để người ta tùy tiện ra vào thì uy tín của nó đặt ở đâu, chức trách của nó để làm gì?

Cho nên cuối cùng đi nữa cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

Lúc này, Thương Thiên dường như đã tìm thấy ba tảng đá kia, rồi dùng hỏa diễm làm tan băng.

May mắn là cả ba đều không bị thương.

Chương 799

Thương Thiên cảm thấy mình dần dần có thể khống chế được sức mạnh này nên vô cùng vui mừng.

Chỉ với chút môi giới, cả Vong Xuyên Hà đều bùng cháy, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm, ngay cả Mạnh Bà cũng bó tay.

Bà chỉ có thể cầu nguyện Thương Thiên dập được lửa.

Sau khi cứu ba người lên, Thương Thiên cũng không biết làm cách nào để dập lửa.

Khi giao long nhìn thấy, và được Thương Thiên cho biết hắn cũng không biết cách dập lửa, nó tức đến muốn nổ tung.

Ngươi phóng hỏa mà bây giờ không dập được thì phải làm sao?

Giao long cảm thấy mình sắp chết đến nơi.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một vị đại thần xuất hiện, giáng xuống một cơn mưa, tất cả ngọn lửa đều bị dập tắt trong nháy mắt.

Giao long lúc này mới được cứu.

Vị đại thần nhìn Thương Thiên rồi nói: "Trong cơ thể ngươi sở hữu Thượng Cổ Dị Hỏa.

Loại hỏa này là một loại lửa đặc biệt lợi hại, hiếm thấy từ thời thượng cổ.

Rất nhiều người đều muốn có được nó.

Việc bọn họ sắp đầu thai chỉ có vài người chúng ta biết, tuyệt đối đừng nói cho người khác, nếu không sẽ rước họa sát thân." Thương Thiên mỉm cười, đáp: "Đa tạ đại thần." Đại thần vui vẻ nói: "Ta lần đầu tiên thấy có người sở hữu loại Dị Hỏa này.

Xem ra ngươi là một hạt giống tốt, hãy tu luyện cho tốt vào.

Yên tâm đi, sau này nhất định có thể trở thành một nhân vật phi thường." Thấy Thương Thiên khiêm tốn lễ phép như vậy, vị đại thần dường như có chút lo lắng.

"Bất kể sau này xảy ra chuyện gì, ta đều sẽ bảo vệ ngươi.

Nhưng phải cẩn thận, loại Dị Hỏa này có thể bị đoạt đi, nên phải bảo vệ cho tốt, biết chưa?

Nếu bị người khác lấy mất, không những tuổi thọ sẽ bị rút ngắn, mà võ công cả đời cũng sẽ tiêu tan, đương nhiên cũng không thể tu luyện các loại võ công khác được nữa." Nghe xong, Thương Thiên trịnh trọng gật đầu.

Đương nhiên người khác không nghe thấy được, vì vị đại thần không nói cho ai khác mà chỉ dùng truyền âm để nói riêng cho một mình Thương Thiên.

Hắn biết đây là một bí mật, nếu Thương Thiên sử dụng không tốt, có thể sẽ mang đến họa sát thân.

Đại thần nói với hắn: "Ngươi không cần biết tên ta, ta cũng sẽ không nói cho ngươi.

Chân thân của ta ở Cửu Thiên Thần Vực, sau này nếu có thể thì đến báo đáp.

Ta sẽ truyền cho ngươi phương pháp dập lửa." Thương Thiên gật đầu, đại thần tiếp tục chỉ dạy.

"Cho nên bây giờ, thứ ngươi thấy chỉ là một ảnh ảo, sẽ nhanh chóng biến mất thôi.

Phải nhớ, tuyệt đối không được dễ dàng sử dụng, đợi đến khi năng lực đủ mạnh rồi hẵng dùng.

Nếu lỡ sử dụng mà bị người khác phát hiện, vậy thì phiền phức rồi, bọn họ sẽ tìm cách đoạt đi Dị Hỏa của ngươi.” Thương Thiên vui mừng vì sở hữu loại Dị Hỏa này.

Hắn cũng từng nghe một truyền thuyết về Dị Hỏa, nghe nói chỉ có vài vị thần thú thời thượng cổ mới có.

Nhưng hắn lại không phải thần thú, tại sao lại có Dị Hỏa chứ?

Hắn không hiểu rõ, nhưng thôi, dù sao đây cũng là một chuyện tốt.

Vì vậy Thương Thiên rất vui.

Chương 800

Giao long bị thiêu gần như trụi lủi, vảy và lông dài trên người đều bị đốt sạch, trông bộ dạng hiện tại của nó vô cùng khó coi.

Giao long nhìn Thương Thiên có chút sợ hãi.

Thậm chí khi Thương Thiên bước tới, giao long còn liên tục lùi lại, nói: "Ngươi lại định làm gì?

Tuyệt đối đừng đốt ta nữa, ta thật sự chịu đủ rồi.

Ta chưa bao giờ chịu thiệt thòi lớn như vậy.

Đừng thấy ta chỉ ở trong cái Vong Xuyên Hà nhỏ bé này, nhưng ở đây ta tồn tại như một vị vua.

Hôm nay đột nhiên bị ngươi làm bị thương thành ra thế này, sau này ta còn mặt mũi nào nữa?" Thương Thiên nói: "Yên tâm đi, ta sẽ không làm hại ngươi nữa.

Chỉ cần ngươi hứa với ta, sau này không lạm sát người vô tội, tính tình ôn hòa một chút.

Nếu không, lúc độ thiên kiếp có thể sẽ xảy ra bất cứ chuyện kỳ lạ nào.

Bởi vì thiên kiếp được định đoạt dựa trên nghiệp sát của ngươi, nếu ngươi giết càng nhiều người thì thiên kiếp sẽ càng nặng." Giao long gật đầu, đáp: "Ta biết rồi, cảm ơn ngươi.

Nếu không ta sẽ tiếp tục giết chóc.

Xem ra sau này ta sẽ không tiếp tục nữa.

Ta hiểu rồi.

Mong rằng ta có thể thuận lợi độ thiên kiếp, đến được Cửu Thiên

Thần Vực.

Nếu được như vậy, ta sẽ thật lòng cảm tạ ngươi.” Nhìn sang Lôi Ân đang bị thương bên cạnh, dường như y sắp không trụ nổi nữa, ngã đầu về phía Vong Xuyên Hà.

Đúng lúc này Thương Thiên đỡ lấy y, hỏi: “Có cách nào chữa độc của Tam Sinh Trì Thủy không?

Xem ra huynh đệ của ta sắp không xong rồi.” Giao long có vẻ đau đớn nói: “Yên tâm đi, chỉ là ta phải chịu thêm chút đau đớn thôi.

Ngươi hãy lấy một mảnh vảy trên người ta đi.” Thấy giao long đau đớn như sắp chết, Thương Thiên hỏi: “Ngươi là rồng, tại sao lại có vảy?

Vì là thủy long sao?” Giao long đáp: “Xem ra ngươi chưa từng thấy rồng bao giờ.

Tuy ta là một con long ngư, nhưng ta cũng là một con rồng.

Vảy trên người ta không phải vảy cá, mà là long lân.

Nói cho ngươi biết, đối với thủy long, không có gì đau đớn hơn việc bị cạo vảy, nỗi đau đó không phải là nỗi đau bình thường, nó tương đương với nỗi đau lột xương đổi cốt của loài người.” Sự việc diễn ra đúng như vậy.

Khi Lôi Ân nuốt long lân vào, y cảm thấy cơ thể đột nhiên có sức mạnh, vết thương trên người bắt đầu đóng vảy, rồi nhanh chóng bong ra.

Làn da của y tái sinh, trông đẹp đẽ lạ thường, dường như còn anh tuấn hơn trước.

Vết thương trên người đã lành hẳn.

Lôi Ân chưa bao giờ sợ hãi, nhưng lần này Tam Sinh Trì Thủy đã

khiến y chịu thiệt thòi lớn, vì vậy y khá sợ con giao long này, giống như giao long cũng rất sợ Thương Thiên, dường như ai cũng có khắc tinh của mình.

Thương Thiên nhìn giao long, nói: "Yên tâm đi, lửa đã dập rồi, vậy cũng đến lúc ta phải đi.

Giao long, cảm ơn ngươi đã cho ta thấy thế nào là 'nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên'." Giao long lại vui vẻ đáp: "Không phải ta cho ngươi thấy, mà là ngươi đã cho ta thấy rõ thế nào là 'thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân'.

Hãy nhớ kỹ ngọn lửa của ngươi, tuyệt đối đừng để người khác biết.

Trừ khi là thời khắc quan trọng cứu mạng, tuyệt đối đừng sử dụng.

Chương 801

Tu vi của ngươi hiện giờ còn yếu, nên phải bảo vệ bản thân cho tốt.” Thương Thiên mỉm cười, đáp: “Cảm ơn, giao long, ta sẽ cẩn thận.” Sau đó Thương Thiên rời khỏi nơi này, trong đầu hắn vẫn văng vẳng lời của vị đại thần kia.

Hắn chìm vào suy tư về thế giới vạn vật, lẽ nào người ở Cửu Thiên Thần Vực vẫn đang quan tâm đến chuyện của thế giới này sao?

Không phải họ đã đến Cửu Thiên Thần Vực rồi sao?

Theo lý mà nói thì không thể nào quan tâm được.

Lẽ nào họ có thể quan sát sự thay đổi của thế giới này?

Điều đáng tiếc nhất hôm nay là không hỏi được chuyện về Cửu Thiên Thần Vực, nhân cơ hội hỏi xem Cửu Thiên Thần Vực rốt cuộc là nơi nào, trong truyền thuyết có thần tiên ở đó.

Nhưng bây giờ cũng không có cách nào biết được, nên đành phải nhanh chóng đến Thiên Trúc Phái, tiêu diệt Sát Sinh Hồn.

Khi về đến ngôi miếu, lúc tỉnh lại, hắn phát hiện cả năm người đều bình thường, không có hiện tượng xấu nào xảy ra.

Quả thực rất bình thường, chỉ là bây giờ đã là ban đêm, bên ngoài mưa rất to.

Dường như có linh thú đang tiến về phía này.

Lúc này Thương Thiên mới hiểu bình thường ai ở trong ngôi miếu này.

Hóa ra là những linh thú này sao?

Xem ra lại sắp có một trận ác chiến, vì mùi trên người họ đã bị

linh thú phát hiện.

Thật may mắn là cơ thể hắn vẫn lành lặn.

Nhìn ra ngoài trời mưa to sấm chớp.

Nhìn đám linh thú bên ngoài, hắn bỗng cảm thấy mọi thứ thật không thể tin nổi.

Thương Thiên nhìn đám linh thú, rồi dùng linh lực nói với chúng: "Vào đi, ta sẽ không làm hại các ngươi.

Ta chỉ ở lại một đêm rồi sẽ đi ngay, không cần lo lắng, năm người chúng ta không có ác ý." Từ sau khi nghiên cứu về nơi giống như Cửu Thiên Thần Vực, về điểm sáng trong đầu, hắn dường như dần dần có thể nghe được lời của mọi loài động vật, thậm chí linh thú cũng có thể nghe thấy lời hắn nói.

Có thể dùng âm thanh như vậy để truyền đạt ý nghĩ cũng rất tốt rồi.

Nhưng những linh thú này rất kiêu ngạo, trong tình huống bình thường chúng sẽ không nghe lời con người, mà xem con người là kẻ thù.

Bởi vì hàng năm đều có người đến đây săn giết thần thú, lấy thú thạch, cũng chính là tinh thạch trong cơ thể chúng.

Vì vậy linh thú không có thiện cảm với con người, chúng cảm thấy con người là một thứ rất đáng sợ.

Dù cho có những linh thú mạnh mẽ, chúng vẫn không địch lại được trí tuệ của con người, vì vậy chúng cực kỳ căm ghét con người.

Nghe những lời đó, một con thú vương bước ra.

Linh Thú Chi Vương khá to lớn, trông như một con voi, đó là một con hổ trắng.

Thương Thiên thấy nó giống như một con hổ răng kiếm.

Đôi nanh dài của nó lấp loáng ánh sáng lạnh lẽo dưới màn đêm đen trong ngôi thần điện.

Có thể thấy con linh thú này rất ghét con người, cũng sẽ không tha cho Thương Thiên.

Những linh thú khác cũng vậy, tất cả đều tiến vào trong miếu, nhìn Thương Thiên chằm chằm, nhìn chằm chằm như hổ đói.

Thương Thiên lập tức hô một tiếng: "Bày trận." Ngũ Hành Trận được bày ra.

Chương 802

Có lẽ vì bị giao long làm cho kinh hãi, cơ thể ba huynh đệ Vương Quyền vẫn chưa hồi phục bình thường, sức mạnh của băng đã thấm sâu vào xương tủy, cơ thể họ vô cùng yếu ớt.

Lúc này không còn được nghỉ ngơi nữa, bụng họ đã đói cồn cào.

Thương Thiên cũng biết nếu không xử lý tốt chuyện này, họ sẽ không thể ra khỏi khu rừng này, vì trong rừng còn có những linh thú khác đang rình rập bên ngoài.

Nơi này có thể nói là thiên hạ của linh thú.

Thương Thiên có chút bực bội, tại sao lúc chọn nơi nghỉ lại không để ý, bây giờ kết quả lại dẫn đến chuyện này, phải làm sao đây?

Thật khó giải quyết.

Bụng của mấy người đói không chịu nổi, nghe thấy tiếng bụng kêu ùng ục.

Bụng của linh thú cũng bắt đầu kêu, sau đó Linh Thú Chi Vương, con hổ răng kiếm kia bước ra.

Nó nói: “Loài người đáng ghét, các ngươi đã săn giết con cháu của ta, hôm nay ta phải báo thù cho chúng.

Xem ra tu vi của các ngươi rất yếu, hôm nay ta sẽ miễn cưỡng ăn một bữa no.” Sau đó, tất cả linh thú bắt đầu xông vào Ngũ Hành Trận.

Thương Thiên bây giờ chỉ hy vọng mưa mau tạnh.

Để có thể ra ngoài, ngự kiếm phi hành rời khỏi đây.

Linh Thú Chi Vương dường như có linh tính, tu vi của nó rất cao, đã đạt đến đỉnh cao của cõi người, sắp tu thành hình người, tiến vào

Đại Viên Mãn.

Thương Thiên cảm nhận được bí mật về Linh Thú Chi Vương.

Con Linh Thú Chi Vương này không bao giờ dễ dàng xuất kích, nhưng một khi đã xuất kích thì nó là một cỗ máy giết chóc.

Thương Thiên bỗng cảm nhận được sự lợi hại của Linh Thú Chi Vương.

Chỉ thấy Linh Thú Chi Vương đột nhiên vồ tới, tất cả mọi thứ trong nháy mắt đều sụp đổ tan tành.

Ba huynh đệ Vương Quyền bị thương ngã xuống đất.

Có thể thấy họ bị thương không nhẹ, xương cốt dường như đã xảy ra biến dị.

Nhưng rõ ràng hướng biến dị của xương cốt là tiến hóa theo hướng tốt, chỉ là cần một khoảng thời gian đau đớn.

Nhưng hiển nhiên Linh Thú Chi Vương trước mắt dường như không cho họ cơ hội.

Thương Thiên cẩn thận kiểm tra cơ thể ba huynh đệ, may mắn là cơ thể họ dường như không tệ.

Xương cốt đang trong quá trình phát triển, vốn dĩ là thiếu niên, chưa phát triển hoàn toàn, bây giờ lại thêm sự phát triển này, sau này năng lực của họ có thể sẽ không thua kém ai.

Vốn dĩ trong ba huynh đệ Vương Quyền chỉ có Vương Quyền Thiên có thiên nhãn, sau này có thể trở thành một nhân vật lớn.

Nếu phát triển tốt, đương nhiên cũng có khả năng bị chết yểu.

Nhưng hai huynh đệ còn lại thì bình thường, không chỉ linh lực bình thường, mà các phương diện khác cũng bình thường.

Nhưng bây giờ trải qua sự tiến hóa của xương cốt, họ có thể sẽ không còn bình thường nữa, ít nhất cũng có thể đạt đến tầng lớp trung gian.

Nếu tương lai phát triển tốt, có thể trở thành cường giả hàng đầu trên đại lục này.

Vì vậy Thương Thiên đặc biệt vui mừng.

Nhưng những linh thú khác bắt đầu tấn công.

Chương 803

Không còn cách nào khác, Dị Hỏa của Thương Thiên có lẽ phải được sử dụng.

Nhưng ở đây, có thể sử dụng được không?

Lỡ như thu hút sự chú ý của người khác thì sao, nên Thương Thiên không dám mạo hiểm sử dụng, vẫn luôn dùng Thương Thiên Kiếm.

Khi Lôi Ân sử dụng sức mạnh Phượng Hoàng, ngọn lửa Phượng Hoàng, quả nhiên những linh thú khác cảm thấy sợ hãi.

Phượng Hoàng là vua của các loài chim, cũng là thần thú thượng cổ.

Vì vậy những linh thú khác thấy nó tự nhiên sẽ có cảm giác sợ hãi, do thần uy và áp lực của Phượng Hoàng, nên những sinh vật yếu hơn bắt đầu run rẩy.

Lôi Ân dường như muốn có hiệu quả như vậy, thấy hiệu quả này y vô cùng vui mừng.

Có lẽ mục đích của Lôi Ân không chỉ là dọa lui chúng, mà còn muốn cho chúng nếm trải sự lợi hại của Phượng Hoàng, chỉ là Linh Thú Chi Vương vẫn đang chống đỡ.

Linh Thú Chi Vương kính trọng nhìn ngọn lửa Phượng Hoàng, có lẽ mục tiêu của nó cũng là trở thành một thần thú như Phượng Hoàng.

Bởi vì những thần thú như vậy thực sự quá ít.

Nếu có thể trở thành thần thú như Phượng Hoàng, ít nhất nó có thể bảo vệ được khu rừng này.

Mục tiêu của nó là bảo vệ khu rừng này, không cho con người xuất hiện nữa.

Nhưng rõ ràng đối với Lôi Ân, nó lại có một tâm lý sợ hãi, cũng không có cách nào.

Con người này lại giết được Phượng Hoàng, kế thừa ưu thế của Phượng Hoàng.

Linh Thú Chi Vương tuy bình tĩnh, nhưng nỗi sợ hãi bẩm sinh đã khiến nó thua trận, nhưng nó lại không chịu khuất phục.

"Ngươi đã giết thần thú Phượng Hoàng sao?" Lôi Ân nói một câu: "Không phải ta giết, là Phượng Hoàng đã cứu ta một mạng." Nói rồi Lôi Ân cũng không quan tâm, liền phát động tấn công về phía Linh Thú Chi Vương.

Hỏa lực của Lôi Ân vô cùng mạnh mẽ, sau đó y sử dụng sức mạnh Phượng Hoàng.

Lúc này Linh Thú Chi Vương mới bắt đầu tính toán.

Sức mạnh của Linh Thú Chi Vương là sức mạnh lôi điện.

Đối với lôi điện, Lôi Ân và Thương Thiên có một nỗi sợ hãi khó tả, vì lại nhớ đến lần thiên kiếp đó, họ không hiểu sao lại sợ hãi sức mạnh của lôi điện.

Cây kim bạc trên ngực vẫn chưa lấy ra, trên đó có ghi: "Độ thiên kiếp, trọng." Linh Thú Chi Vương sử dụng tuyệt chiêu của mình, Phong Địa Vi Vương.

Tuyệt chiêu này có thể khiến nó trong nháy mắt biến thành một con quái vật đáng sợ.

Con quái vật này khiến thân thể Linh Thú Chi Vương trở nên vô cùng to lớn.

Xúc tu trên đầu hấp thụ sức mạnh lôi điện càng thêm hung mãnh.

Bên ngoài đang mưa, tự nhiên sẽ có sấm sét.

Nhưng rõ ràng, Linh Thú Chi Vương không hề sợ hãi, nó sẽ không tấn công chính mình, mà kết hợp sấm sét trên trời với lôi điện của mình lại làm một.

Uy lực của lôi điện khổng lồ trong nháy mắt, cả ngôi miếu đổ nát biến thành tro bụi.

Nhưng chẳng mấy chốc, ngôi thần miếu lại khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Điều này khiến Thương Thiên và Lôi Ân đang né tránh Linh Thú Chi Vương cảm thấy kỳ lạ, cũng không biết rốt cuộc là ai đang giở trò, ngôi miếu này lại có thể khôi phục lại nguyên trạng trong nháy mắt, quả là không thể nào.

Thương Thiên phát hiện trong ngôi miếu này có thứ gì đó, lẽ nào thật sự có thần linh phù hộ sao?

Chương 804

Không thể nào.

Khi Thương Thiên đỡ đòn cho Lôi Ân, hắn bị lôi điện đánh trúng, cảm giác đau đớn không muốn sống đó có thể khiến người ta muốn chết đi.

Vốn dĩ Linh Thú Chi Vương muốn tấn công ba huynh đệ Vương Quyền, nhưng ai ngờ cây dù kia lại một lần nữa bảo vệ họ.

Cây dù đó có một loại linh khí, nên không ai có thể phá vỡ được.

Sau đó, sức mạnh lôi điện đã kích thích ý thức bảo vệ tiềm ẩn của Thương Thiên.

Vì vậy khi Thương Thiên bảo vệ, hắn bất ngờ kích hoạt Dị Hỏa, trong nháy mắt, cả ngôi miếu đều bùng cháy.

Những linh thú kia sau khi thấy vậy đều vội vã chạy ra xa khỏi ngôi miếu.

Vốn tưởng chạy ra ngoài sẽ ổn, dù sao bên ngoài có nước mưa, nhưng khi chạy ra ngoài rồi mới phát hiện nước mưa hoàn toàn không có tác dụng.

Nhìn thấy dáng vẻ đau đớn của những linh thú bị lửa bén vào người, Linh Thú Chi Vương đột nhiên có chút hối hận, tại sao lại chọc vào một người như vậy?

Khi không còn cách nào khác, Linh Thú Chi Vương nói: “Được rồi, lần này ta nhận thua.

Nơi này chỉ cần ngươi rời đi, ta sẽ không ở lại nữa.

Hy vọng ngươi không đốt hỏng đồ đạc ở đây.

Dập lửa đi, ta sẽ rời đi.” Khi Thương Thiên dập lửa, tất cả linh thú đều tứ tán bỏ chạy, đều rời xa ngôi miếu đổ nát này.

Thương Thiên đang kinh ngạc về sự thần kỳ của ngôi miếu này, không biết tại sao ngôi miếu dường như còn kiên cố hơn cả hắn, ngay cả Dị Hỏa cũng không đốt hỏng được.

Có thể thấy ngôi miếu này là một kết giới.

Cũng không biết là ai thiết lập, nhưng kết giới này vô cùng vững chắc, còn có chức năng tự nâng cấp.

Vì vậy ngôi thần miếu này không chừng là nơi tu luyện của những linh thú này.

Thương Thiên muốn biết rốt cuộc ai đã thiết lập kết giới trong ngôi miếu này, thế là hắn đến trước mặt Linh Thú Chi Vương, rồi hỏi.

Thương Thiên nói: “Rốt cuộc đây là miếu thờ của ai?

Tại sao lại ở nơi thâm sơn này, cũng không có người quỳ lạy và tưởng niệm.

Ngọn nến ở đây, vẫn còn nguyên vẹn, chẳng lẽ nó vẫn luôn cháy sao?” Lúc này, cơ thể Linh Thú Chi Vương dường như từ từ phình to ra, cũng không biết nó đang làm gì.

“Ta khó chịu quá, ta có lẽ sắp tiến hóa thành người rồi, giúp ta có được không?” Mỗi một linh thú muốn tiến hóa thành người đều là một tai nạn lớn, vì chỉ có tai nạn như vậy mới giáng xuống mỗi linh thú, mới khiến chúng trải nghiệm cảm giác sống không bằng chết.

Bởi vì mỗi một linh thú muốn tiến hóa thành người đều phải có một hình mẫu.

Tiến hóa thành hình dạng gì?

Từng lớp từng lớp lột da, từ từ nứt vỡ xương cốt, xương cốt cũng sẽ xảy ra biến hóa.

Khi linh hồn và thể xác kết hợp lại với nhau, cảm giác đau đớn đó không ai có thể trải nghiệm được, giống như bị Tam Muội Chân Hỏa thiêu đốt không ngừng.

Linh thú thực ra cũng giống như con người, cũng có vận mệnh khác nhau.

Có linh thú khi tiến hóa vô cùng thuận lợi, có thể trong một giây đã biến hóa thành hình người.

Nhưng có linh thú lại đau đớn như ở trong luyện ngục, ba ngày ba đêm mới hóa thành hình người.

Có linh thú cả đời trong đau khổ mà vẫn không hóa thành hình người.

Chương 805

Giống như phụ nữ mang thai sinh con, có sinh thuận và sinh khó.

Đối mặt với cảnh giới khó khăn như vậy, Linh Thú Chi Vương nói: "Ta có lẽ là kẻ bất hạnh nhất, ta cảm thấy cơ thể đau đớn, dường như lại thiếu một chút sức mạnh.

Ta nhớ cha ta cũng chết như vậy, mẹ ta ở bên cạnh mà bất lực.

Cho nên cuối cùng bà cũng tuẫn tình?" Thương Thiên nhìn dáng vẻ đau đớn của nó, hỏi: "Ta có thể làm gì?" Linh Thú Chi Vương sau đó nói: "Nơi này là nơi Hồng Động Đại Đế trở thành thần thú cõng thần miếu, bay đến Cửu Thiên Thần Vực.

Vì vậy nơi này còn sót lại một ngôi phật đường trống không.

Đừng xem ngôi miếu không này nhỏ, nhưng nó vẫn có linh lực của ngài, có thể bảo vệ mỗi một linh thú, vì vậy linh thú ở đây đều thông linh tính hơn những nơi khác." Linh Thú Chi Vương sau đó đau đớn nói: "Ngươi có thể truyền linh lực của mình vào bức tượng thần này, sau đó sẽ có thần hiệu, giúp ta giải quyết vấn đề khó khăn này." "Bức tượng thần này hấp thụ linh lực rất nhiều, không cẩn thận sẽ bị hút cạn, vì vậy ngươi sẽ trở nên đau đớn, phải cẩn thận một chút.

Tuyệt đối đừng để bị hút cạn, sức mạnh của mấy người các ngươi hoàn toàn không đủ." Những linh thú khác vốn có thể giúp đỡ Linh Thú Chi Vương, nhưng bây giờ chúng đều đã bị dọa chạy mất, cũng không còn cách nào khác.

Cho nên đành phải "chết ngựa coi như ngựa sống" vậy.

Thương Thiên và Lôi Ân sử dụng linh lực của mình, muốn lấp đầy bức tượng thần để giúp Linh Thú Chi Vương độ kiếp.

Nhưng chỉ dựa vào hai người họ thì không có cách nào lấp đầy linh lực cho bức tượng.

Vì vậy vào lúc bất lực nhất, đột nhiên Linh Thú Chi Vương có một đôi chân, đôi chân của nó trông thô tráng và mạnh mẽ.

Có thể thấy đó là một người đàn ông.

Vào thời khắc khó khăn và quan trọng nhất của Linh Thú Chi Vương, Thương Thiên cảm thấy sức mạnh của mình ngày càng suy yếu, không thể khống chế được mà bị bức tượng hút chặt.

Trong đó, sức mạnh mà bức tượng cần ngày càng nhiều.

Phải làm sao đây?

Sau đó trước mắt hắn hiện ra một cảnh tượng, đã rất lâu rồi.

Có người đang truyền lực cho bức tượng này, kết quả đều bị hút thành xương khô.

Thương Thiên nghĩ, lẽ nào bức tượng này là vật sống sao?

Nếu không tại sao lại hấp thụ sức mạnh này vô tận.

Vì vậy khi hắn cảm thấy đặc biệt kinh ngạc, hắn gật đầu với Lôi Ân, thế là hai người định rút lui, nhưng lại bị hút vào trong bức tượng, cùng với Linh Thú Chi Vương.

Bên trong là một không gian rộng lớn, tràn ngập ánh sáng ngũ sắc rực rỡ, nhưng không biết điểm cuối ở đâu, vô cùng vô tận.

Thương Thiên không tìm thấy Lôi Ân, Lôi Ân cũng không tìm thấy Thương Thiên.

Nhưng Linh Thú Chi Vương lại có thể thấy hai người họ ở đâu.

Linh Thú Chi Vương bắt đầu tiến hóa, hóa thành một con người, trông như một thanh niên anh tuấn, giống như phiên bản kết hợp của

Thương Thiên và Lôi Ân.

Sau đó nó từ trong tượng thần bước ra rồi định rời đi.

Ba huynh đệ Vương Quyền lại không cho nó đi, hỏi: "Thương Thiên và Lôi Ân đâu, ngươi đã đưa họ đi đâu rồi?

Tại sao chỉ có một mình ngươi ra, không thấy hai người họ." Linh Thú Chi Vương đối với câu hỏi này dường như bực bội nói: "Xin lỗi.

Thật ra ta nói cho các ngươi biết, ta đã tu thành hình người, cũng không có gì phải lo lắng.

Mỗi lần có người đến đây, những linh thú tu thành hình người đều bị hút vào trong bức tượng này.

Ta cũng không biết bức tượng này ra sao, nhưng sau ba ngày họ đều sẽ biến thành xương khô, rồi lại được chôn trong ngôi thần miếu này.

Chương 806

Cho nên họ chắc đã bị hút cạn linh lực mà chết rồi.” Ba huynh đệ Vương Quyền cũng không cam tâm nhìn, sau đó thu lại cây dù, đứng lên đánh với Linh Thú Chi Vương.

Xương cốt của họ vẫn chưa hồi phục.

Nhưng họ không phải là đối thủ của Linh Thú Chi Vương.

Khi Linh Thú Chi Vương rời đi, nó không làm hại ba người họ, có lẽ trong lòng nó vẫn cảm ơn Thương Thiên và Lôi Ân.

Nếu không có kỳ ngộ tốt đẹp này, cả đời nó cũng không thể tu thành hình người, cũng không thể có một ngày khao khát độ thiên kiếp, trọng sinh thành tiên.

Trước mắt mà nói, nó vừa mới hóa thành người, không quen thuộc với cách sử dụng cơ thể người, vì vậy vội vã rời đi.

Ba người Vương Quyền đều bị đánh bị thương, Vương Quyền Chính nói: “Đại ca có tin không?

Em tin Thương Thiên và Lôi Ân nhất định sẽ ra được, cho nên chúng ta tiếp tục ở đây đợi được không?” Nói rồi hắn mở cây dù ra.

Cây dù bảo vệ họ, vì vậy những linh thú khác mới không ăn thịt ba người họ.

Thương Thiên và Lôi Ân nhìn cảnh tượng bên trong, cảm thấy có chút vô duyên vô cớ và kỳ quái.

Họ cứ đi mãi, năng lượng của ánh sáng ngũ sắc rực rỡ, nhưng rõ ràng càng lúc càng không ổn.

Trong một tấm gương, hắn thấy hình dạng của mình, một đống

xương khô trông đặc biệt tàn nhẫn và đáng sợ.

Thương Thiên đập vỡ tấm gương, lại một tấm gương khác hiện ra.

Khi bất lực, Thương Thiên sử dụng một lúc, cảm thấy mình không nên bị nhốt ở đây.

Hắn nhìn thấy, không xa có một ngọn lửa, chắc là ngọn lửa Phượng Hoàng của Lôi Ân.

Khi Thương Thiên đến đó mới phát hiện Lôi Ân cũng giống mình, cũng là một đống xương khô, nhưng trên lưng có ấn ký Phượng Hoàng đặc biệt rõ ràng.

Thương Thiên gọi một tiếng: "Lôi Ân." Lôi Ân biến trở lại hình dạng ban đầu.

Lôi Ân sau đó gọi một tiếng: "Thương Thiên." Thương Thiên cũng biến trở lại hình dạng ban đầu.

Họ đang bàn bạc cách rời khỏi đây, nhưng một luồng sáng đã cuốn họ đi.

Sau đó, một cơn lốc xoáy khổng lồ hút linh lực trên người họ, phảng phất như muốn hút cạn.

Cuối cùng, khi không còn cách nào khác, bỗng nhiên xuất hiện một giọng nói: "Không ngờ các ngươi lại kiên trì được đến bây giờ.

Xem ra lại là một kỳ tích." Người đó trông không giống người, có ba cái đầu sư tử, nhưng thân thể lại là của con người.

Lôi Ân tò mò, hỏi: "Ngươi là ai?

Tại sao lại xuất hiện ở đây?

Đây là đâu?" Thương Thiên cũng muốn biết câu trả lời, nhưng rõ ràng con sư tử ba đầu này không dễ đối phó.

Sư tử đầu nói: “Đây là nơi ở cũ của chủ nhân ta, Hồng Động Đại Đế.

Khi ngài ấy phi thăng đã không mang ta theo, để ta lại nhân gian, bảo ta canh giữ nơi này.

Thật ra ta cũng muốn bay đến Cửu Thiên Thần Vực, cho nên có thể nhờ các ngươi giúp ta không, ta muốn độ thiên kiếp.” Độ thiên kiếp, Thương Thiên và Lôi Ân đều rất sợ hãi, vì đó không phải là thứ tầm thường.

Lúc này, cây kim bạc ở tim của hai người dường như to ra, sắp đâm vào tim rồi.

Lúc này, con sư tử ba đầu bỗng thấy cây kim bạc trên ngực họ trở nên trong suốt, thế là nó nói: “Nguyên lai là vậy!

Chương 807

Xem ra hôm nay ta muốn độ thiên kiếp thì phải giết các ngươi, ta mới có thể độ kiếp được.

Cơ hội ngàn năm có một này, không ngờ lại đến với ta.

Nếu có người giết chết kẻ phá hoại thiên kiếp, vậy ta sẽ trực tiếp thăng lên Cửu Thiên Thần Vực.

Cho nên xem ra hôm nay vận may của ta rất tốt." Thương Thiên phảng phất như không nghe thấy lời nó, hỏi: "Ngươi có biết Linh Thú Chi Vương không?

Bây giờ nó ở đâu?

Nó vừa mới độ nhân kiếp.

Cho nên ta không biết nó đã chết hay vẫn còn sống." Sư tử đầu chỉ nhàn nhạt nói một câu: "Ta cho ngươi chết một cách minh bạch.

Ngươi tưởng người khác cũng ngốc như ngươi sao?

Làm việc cũng không suy nghĩ trước sau.

Nó chỉ muốn lừa các ngươi vào không gian này, rồi rời đi.

Nguyên nhân là vì muốn hóa thành người, thì phải tìm hai người chết thay.

Bởi vì chỉ có như vậy, nó mới có thể độ thú kiếp, không giống như người độ kiếp." Nói rồi, nhân lúc Thương Thiên đang ngẩn người, con sư tử ba đầu phát động tấn công.

Ngay cả Thương Thiên cũng không biết khi nó sử dụng, là dùng ba cái đầu để suy nghĩ, hay một cái đầu suy nghĩ.

Hay là ba cái đầu có tác dụng khác nhau, hay ba cái đầu chỉ có

cùng một thuộc tính, Thương Thiên cũng không biết.

Nhưng thân thể nó là của con người, có thể thấy nó cũng đang độ kiếp để biến thành người.

May mà không phải là Chimera chín đầu, chỉ là Chimera ba đầu.

Nếu là sư tử chín đầu thì còn đáng sợ hơn, may mà chỉ có ba cái đầu.

Khi Thương Thiên đang nghĩ, Chimera ba đầu phát động tấn công.

Ba cái đầu cùng phát động tấn công, có thể thấy con Chimera này đặc biệt lợi hại.

Ba cái đầu lần lượt có ba thuộc tính, cái đầu ở giữa đại diện cho Hỏa, cũng là vị trí chủ đạo, hai cái đầu còn lại đại diện cho Thủy và Phong.

Thương Thiên lần đầu tiên thấy chuyện này, Thủy và Hỏa tương khắc, lại cùng tồn tại trong một cơ thể.

Xem ra con Chimera này cũng là quái thú ngàn năm có một.

Thương Thiên thật sự tò mò chủ nhân của nó là người thế nào, mà lại có một bảo bối như vậy, nhưng lại không mang nó đến Cửu Thiên Thần Vực.

Có thể thấy, con thần thú này rất yêu quý chủ nhân của nó, liều chết cũng muốn hỏi cho ra lẽ.

Sau đó Thương Thiên nhìn ba loại thuộc tính tấn công, nhưng đòn tấn công của nó có kỹ năng khóa mục tiêu, đuổi theo Thương Thiên và Lôi Ân.

Cuối cùng không còn cách nào, Thương Thiên và Lôi Ân phải đứng sau lưng nó.

Tốc độ của nó cũng rất nhanh, vì vậy nhất thời ba người hỗn

chiến với nhau.

Thương Thiên sử dụng sức mạnh của mình, hắn dùng Dị Hỏa.

Trong một khoảnh khắc, Thương Thiên có một suy nghĩ thần bí nhất, lẽ nào thực ra mình là một con thần thú?

Thương Thiên nghĩ như vậy, nhưng rõ ràng mình là người, làm sao có thể là thần thú được.

Chương 808

Từ khi sinh ra đã là người mà.

Cho nên hắn cảm thấy có chút hồ đồ.

Chimera ba đầu nhìn một lúc, rồi có chút ngang ngược, nhưng nó sẽ không bỏ cuộc, nói: "Hôm nay vì độ nhân kiếp, ta không sợ gì cả.

Cho dù ngươi sở hữu Dị Hỏa, nhưng lửa của ta cũng không hề thua kém ngươi, lửa của ta cũng là Thượng Cổ Dị Hỏa." Thương Thiên nhìn con Chimera, bỗng cảm thấy có chút thương cảm.

Dị Hỏa này cũng gặp phải đối thủ.

Cả thế giới hư không đều xảy ra một vụ nổ lớn.

Sau đó hắn dẫn Lôi Ân định rời khỏi đây, nhưng con Chimera lại đuổi theo.

Không ngờ nó không hề bị thương, may mà hai người họ cũng không bị thương.

Chimera tự nhiên không thể tha cho họ, vì chỉ có giết họ, nó mới có thể độ nhân kiếp, đạt được thiên kiếp, sau đó đến Cửu Thiên Thần Vực.

Nhìn sức mạnh bá đạo như vậy, Thương Thiên bỗng cảm thấy gã này không dễ đối phó.

Sau đó hắn gật đầu với Lôi Ân.

Lôi Ân có sức mạnh Phượng Hoàng thượng cổ, vì vậy tất cả thần thú đều sợ Phượng Hoàng, nhưng con sư tử ba đầu này lại không sợ, đó cũng là một nghi vấn.

Khi Lôi Ân sử dụng sức mạnh Phượng Hoàng, nó nói: "Được

lắm, quả nhiên đều không phải đèn cạn dầu.

Vậy hôm nay ta sẽ đấu với các ngươi một trận.

Tiếc là thực lực của hai ngươi quá yếu, nếu không, cộng thêm hai luồng sức mạnh đó, có lẽ đã có cách đánh bại ta rồi.

Tuy ta cũng là thần thú, nhưng ta lại không sợ sức mạnh Phượng Hoàng." Cả hai đều biết nguyên nhân.

Nguyên nhân là cấp bậc của hai người thực sự quá yếu, cho dù sở hữu sức mạnh Phượng Hoàng thượng cổ và Dị Hỏa, nhưng cả hai vẫn không đánh lại được con sư tử ba đầu trước mắt.

Sau đó, bỗng nhiên vào lúc này, đầu Lôi Ân đau dữ dội, vì bị Chimera kích thích.

Dây leo màu đỏ dưới vách núi kia mọc lên, cao hơn cả vách núi.

Một loại sức mạnh đau nhói đặc biệt, đang phát tác trong đầu Lôi Ân.

Lôi Ân cảm thấy mình sắp điên rồi, nhất thời đau đớn không thể chịu đựng nổi.

Thế là từ cuộc tấn công của sư tử ba đầu, Lôi Ân nhìn không gian dữ dội như vậy, bỗng cảm thấy người này đã điên rồi.

Thương Thiên nhìn Lôi Ân đang phát cuồng, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Vừa rồi, Lôi Ân đã tấn công sư tử ba đầu, Chimera bị đánh một cách bất ngờ.

Lôi Ân như phát điên khống chế chiến trường, sau đó liên tục tấn công Chimera.

Chimera bắt đầu không chiếm được thế thượng phong.

Thương Thiên không biết Dị Hỏa của mình tên là gì, thế là hắn đặt cho nó một cái tên hay.

Kết hợp với sức mạnh của mình, Thương Thiên đặt cho nó một cái tên đặc biệt hay, gọi là Cửu Thiên Dị Hỏa.

Lúc này, rõ ràng con Chimera đã kiệt sức, bị Thương Thiên và Lôi Ân đánh bại.

Thương Thiên nhìn con Chimera trước mắt, dường như càng lúc càng không ổn.

Chương 809

Chimera nhân cơ hội nghỉ ngơi, Thương Thiên cũng không quan tâm đến nó nữa, bây giờ mục tiêu quan trọng nhất là nhanh chóng chữa trị cho Lôi Ân.

Thương Thiên cũng là một cao thủ bày trận.

Trong lúc nguy cấp nhất, hắn cũng không quên tăng thêm một cửa ải cho Chimera, đó là thiết lập một trận pháp, khiến Chimera không thể ra ngoài, cũng không có cách nào làm hại người khác, vì vậy Thương Thiên cũng rất yên tâm.

Thương Thiên nhìn Lôi Ân, rồi ôm y sang một bên, sau đó dùng Cửu Thiên Hải Đường để chữa trị.

Những chỗ khác của Lôi Ân đều không có vấn đề lớn, nhưng mấu chốt là trong đầu.

Cửu Thiên Hải Đường sử dụng trạng thái mô phỏng hư ảo, Thương Thiên thấy trong đầu Lôi Ân mọc ra những dây leo màu đỏ kỳ dị, dường như là một thứ gì đó rất đáng sợ.

Đau đầu là vì thứ này sao?

Đầu của Lôi Ân đã nói cho hắn biết.

Nhìn dáng vẻ đau đớn không muốn sống của Lôi Ân, trong lòng Thương Thiên cũng đau khổ, nhưng bây giờ không phải là lúc đau khổ, phải nhanh chóng đưa Lôi Ân ra khỏi cảnh giới đau khổ này, cứu y ra.

Nếu không cứu ra, Lôi Ân chắc chắn sẽ chết.

Sau đó Thương Thiên nhìn Lôi Ân, bỗng nhiên Cửu Thiên Hải Đường dường như mọc ra một chiếc lá.

Có thể thấy Cửu Thiên Hải Đường hiểu lòng người, là một loại thực vật chữa thương rất tốt.

Thấy cảnh giới như vậy của Cửu Thiên Hải Đường, Thương Thiên có cảm giác khó hiểu, nhưng hắn đã hái một cánh hoa của Cửu Thiên Hải Đường.

Lôi Ân dường như cảm nhận được, bỗng nhiên khá hơn một chút so với lúc nãy.

Mục đích của Cửu Thiên Hải Đường là chữa lành cho Lôi Ân, vì vậy một cánh hoa tiến vào trong đầu Lôi Ân, trực tiếp giáng xuống một cơn mưa chữa lành trên vách núi trong não hải của y.

Lôi Ân thấy những dây leo màu đỏ kia bắt đầu dần dần khô héo.

Cũng không biết đó là thứ gì, liệu Cửu Thiên Hải Đường có thể chữa khỏi hoàn toàn không?

Đó cũng là một vấn đề.

Bông hoa Cửu Thiên Hải Đường dường như đã chữa lành tốt, đầu của Lôi Ân dường như bên trong có một thứ gì đó khổng lồ, đó là gốc rễ của nó, thực sự quá lớn.

Cũng không biết ban đầu Lôi Ân đã có nó, hay là do thần thú Phượng Hoàng.

Cửu Thiên Hải Đường tạm thời phong ấn những dây leo màu đỏ kia, những chuyện khác sau này hãy nói.

Nhìn Lôi Ân yên tĩnh chìm vào giấc ngủ.

Dây leo màu đỏ cũng không mọc ra nữa, chỉ là gốc rễ của nó vẫn còn rất lớn.

Xem ra muốn giải trừ hoàn toàn, Cửu Thiên Hải Đường không làm được, phải có thứ khác hỗ trợ.

Sau đó Thương Thiên xem trong Bách Bảo Toàn Thư, có ghi chép về những chuyện kỳ dị như vậy, đủ các loại.

Đây là một thứ đặc biệt mà hắn vô tình có được, chỉ là chưa xem hết, cũng không thể xem hết được, vì có quá nhiều chuyện kỳ lạ, nhất thời không biết bắt đầu từ đâu.

Nghỉ ngơi xong, Chimera bắt đầu tấn công trận pháp của Thương Thiên.

Thương Thiên làm thế nào cũng không ngờ, Chimera lại phá được trận pháp.

Hai người Thương Thiên và Lôi Ân đối chiến với Chimera còn không phải là đối thủ, nhưng đột nhiên một người phải đối phó với nó, vậy thì người đó sẽ chết chắc.

Nhưng Thương Thiên không bỏ cuộc, hắn biết có công mài sắt có ngày nên kim, trên thế giới này không có việc gì không làm được.

Chương 810

Vì vậy hắn thực sự tĩnh tâm lại, từ từ nghiên cứu, tiếp theo phải đối phó như thế nào.

Kết quả là mục tiêu của Chimera bây giờ không chỉ là thiên kiếp, hóa thành hình người tiến vào Cửu Thiên Thần Vực, mà quan trọng hơn, mục tiêu của nó là Cửu Thiên Hải Đường.

Nhìn thấy Cửu Thiên Hải Đường, nó nghĩ từ nay về sau bất kể vết thương nào, dù là tinh thần hay thể xác, đều không cần sợ hãi nữa, có Cửu Thiên Hải Đường là có thể bảo vệ tốt bản thân.

Chimera liên tục xông về phía trước.

Thương Thiên nhìn Chimera, sau đó phát động tuyệt kỹ Thương Thiên Kiếm, cầm kiếm chĩa vào ba cái đầu của Chimera, phát ra năng lượng.

Trong một lúc, Thương Thiên và nó đánh nhau một trận, Thương Thiên phát hiện ra một bí mật, đó là Chimera phải nạp đầy sức mạnh cho ba cái đầu, không phải cùng một lúc, mà phải từng cái một nạp năng lượng, cuối cùng mới phát động.

Vì vậy ở giữa có một khoảng thời gian dài không có sức mạnh.

Sau khi phát hiện bí mật này, Thương Thiên liền tấn công vào khoảng thời gian đó.

Nhưng rõ ràng, một khi Chimera phát động sức mạnh, nó vô cùng mạnh mẽ, và kỹ năng khóa mục tiêu của nó rất cao thâm.

Trong tình huống không còn cách nào khác, Thương Thiên và Chimera đều bị thương ở một mức độ nhất định.

Vì vậy Chimera quyết định, vào thời khắc quan trọng nhất, đánh

bại Thương Thiên.

Dù sao nó cũng là thần thú, thần thú thời thượng cổ, bây giờ đang ở trong tay hắn, nhưng sức mạnh của nó không thua kém Phượng Hoàng, vì vậy nó không hề coi một Thương Thiên nhỏ bé ra gì.

Lúc này, vì Chimera dùng quá nhiều sức lực, nên ba cái đầu đã tiến hóa, cũng sắp thông qua nhân kiếp.

Vì vậy nó cảm thấy muốn thông qua nhân kiếp, thì phải giết chết Thương Thiên trước, giống như Linh Thú Chi Vương, sau đó mới có thể thông qua nhân kiếp.

Chimera cũng rất đau đớn, vì vậy nó muốn giết chết Lôi Ân trước, mục đích cũng giống nhau.

Sau đó nó lao về phía Lôi Ân, khiến Thương Thiên nhất thời luống cuống tay chân, vội vàng chạy đến, chắn ở phía trước.

Một đòn trực tiếp khiến Thương Thiên bị trọng thương.

Thương Thiên biết con Chimera này sẽ không tha cho mình, nó không phải là một thần thú tốt.

Hôm nay nếu không giết nó, thì không có mạng sống ra ngoài.

Hai người bị trọng thương lại lao vào đánh nhau.

Chimera sắp chết rồi, Thương Thiên quyết định có nên giúp nó một tay không.

Nhưng muốn giúp nó có nghĩa là mình phải chết, vì vậy không còn cách nào khác.

Vào thời khắc quan trọng nhất, Chimera đã làm Lôi Ân bị thương.

Trên người Lôi Ân đầy vết thương, thương thế lại càng nặng thêm.

Thương Thiên hiểu ra, nếu không giết Chimera, vậy thì hắn và Lôi Ân chắc chắn sẽ chết.

Hắn không thể để điều đó xảy ra, vì vậy Thương Thiên dùng Thương Thiên Kiếm xoay đầu của Chimera xuống, máu tươi bắn lên trời, thật hùng vĩ và đẹp đẽ.

Sau đó Thương Thiên phát hiện cây kim trong tim mình lại to ra không ít.

Xem ra sau này muốn độ thiên kiếp sẽ rất khó khăn, vì có thể chết bất cứ lúc nào, nhưng chết hay không cũng không quan trọng.

Chỉ cần có thể bảo vệ Lôi Ân.

Trong lòng Thương Thiên thực ra rất thích Lôi Ân, hắn cảm thấy Lôi Ân dũng cảm, kiên cường, thiện lương.

Chương 811

Tuy không ai có thể đảm bảo con đường tương lai sẽ ra sao, nhưng hắn muốn đến Cửu Thiên Thần Vực, đó là điều hắn muốn, là mục tiêu hiện tại của hắn.

Hắn biết Lôi Ân coi mình là bạn tốt, hắn cũng coi y là huynh đệ tốt nhất.

Bỗng nhiên, trên trời có một luồng ánh sáng tường thụy, sau đó một người bay xuống, nhìn Thương Thiên.

"Ngươi đã giết nó?" Thương Thiên nhìn người trước mắt, không biết phải làm sao, bèn nhẹ nhàng hỏi: "Ngươi là ai?" Kết quả người đối diện cười ha hả, nói: "Tên ta là Hồng Động Đại Đế, cũng là chủ nhân của con Chimera ba đầu này." Thương Thiên nắm chặt hai tay, cầm Thương Thiên Kiếm, đoán người trước mắt nhất định đến tìm phiền phức.

Nhưng bây giờ không tiện, vì thể lực của hắn đã cạn kiệt, cũng không có cách nào đánh lại người này, vì vậy có chút bực bội.

Sau đó vào lúc này, Hồng Động Đại Đế phất tay một cái, con Chimera ba đầu kia bỗng nhiên sống lại, sau đó nhìn chủ nhân, bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt ngài, nói: "Chủ nhân, cuối cùng ngài cũng tìm thấy ta rồi.

Ta vốn tưởng cả đời này không thể gặp lại ngài nữa.

Chủ nhân, tại sao lại bỏ rơi ta?" Hồng Động Đại Đế vuốt ve thân thể Chimera, nói: "Xin lỗi Chimera, là ta không tốt.

Lúc đó ta không có cách nào mang ngươi đến Cửu Thiên Thần Vực.

Tình hình lúc đó, sát niệm của ngươi quá nặng, vì vậy phải độ kiếp.

Bây giờ đã độ kiếp xong, ta có thể mang ngươi đến Cửu Thiên Thần Vực." Thương Thiên chưa bao giờ thấy tiên nhân lợi hại như vậy, phất tay một cái là một sinh mệnh được hoàn thành, thật quá lợi hại.

Nếu sở hữu sức mạnh đó, vậy thì sẽ không còn sợ hãi cái chết, cũng không còn sợ hãi những thứ khác nữa.

Rõ ràng sự việc còn lâu mới kết thúc, vì hắn biết rõ người này sẽ không tha cho mình.

Vì đối với Chimera, ngài ấy yêu thương như vậy, để lộ ra sự dịu dàng như thuở ban đầu, thật đáng yêu.

Hồng Động Đại Đế nói một tiếng: "Cảm ơn, cảm ơn ngươi đã giúp Chimera, để nó hoàn thành độ kiếp.

Nhưng sự sỉ nhục nó phải chịu, ta phải đòi lại." Thế là ngài tóm lấy Thương Thiên, Thương Thiên bị ném đi, ngũ tạng lục phủ đều cảm thấy đau đớn như bị vỡ nát.

Thương Thiên bỗng nhiên nói: "Ta là một người sắp chết, chỉ có một thỉnh cầu, đó là cầu xin ngài, hãy cứu người ở bên kia, người tên là Lôi Ân.

Y còn trẻ như vậy, ta không hy vọng y phải chết." Hồng Động Đại Đế nhẹ nhàng nói một câu: "Được, ta thành toàn cho ngươi.

Nhưng ngươi nhất định phải chết, vì không ai có thể làm hại Chimera của ta, cho dù là một phàm nhân tu vi thấp, ta cũng không ngại giết, để người khác cười nhạo ta đi, ta giết một phàm nhân." Thương Thiên đứng dậy, loạng choạng đi về phía ngài.

Ngay khi sắp giết Thương Thiên, bỗng nhiên Bỉ Ngạn Hoa giấu

trong tay áo nhảy ra, dường như muốn bảo vệ Thương Thiên.

Nhìn thấy Bỉ Ngạn Hoa, Hồng Động Đại Đế có chút kinh ngạc.

“Xem ra ngươi thực sự không phải là một nhân vật đơn giản, với tu vi của ngươi không thể nào có được sinh vật này, trừ phi ngươi có bản lĩnh khác, hãy thể hiện hết ra đi.” Lúc này Chimera ba đầu đặc biệt kiêu ngạo, nói: “Hắn có Cửu Thiên Hải Đường hộ thể.” Sau khi nghe xong, ý nghĩ phải bảo vệ tốt Cửu Thiên Hải Đường của Thương Thiên càng thêm sâu sắc.

Lẽ nào tiên nhân cũng kiêng dè uy lực của Cửu Thiên Hải Đường.

Hắn không biết chuyện này nên giải quyết theo cách nào, nhưng rõ ràng cách hiện tại là không thể được.

Hồng Động Đại Đế dường như tràn đầy tò mò về Thương Thiên.

Khi sắp giết Thương Thiên, ngài bỗng nhiên nhìn thấy cây kim bạc ở tim của hắn, đôi mắt nheo lại.

Sau đó kinh ngạc nói: “Ngươi đã phạm thiên khiển sao?” Thương Thiên không hiểu, nhìn ngài, không biết người này định làm gì.

Phạm thiên khiển, mình cũng không làm gì, lẽ nào trái tim bị ảnh hưởng bởi thứ đó sao?

Quả nhiên dưới sức hút của Hồng Động Đại Đế, cây kim bạc bị phá giải, thoát ra ngoài.

Thương Thiên cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

Chương 812

Cây kim bạc của Lôi Ân cũng ra, đều rơi vào tay Hồng Động Đại Đế.

Khi Hồng Động Đại Đế sắp rời đi đến Cửu Thiên Thần Vực, ngài đơn giản nói một câu: "Cửu Thiên Hải Đường ta có thể không cần.

Với tình hình hiện tại của cậu nhóc Lôi Ân này, trên người nó có ma chướng lợi hại nhất mấy ngàn năm, không có cách nào giải trừ được.

Cho nên Cửu Thiên Hải Đường của ngươi cứ giữ lại để áp chế nó đi, ta không có cách nào giải quyết hoàn toàn được." Thương Thiên lo lắng nhìn Hồng Động Đại Đế sắp rời đi, nói: "Bỉ Ngạn Hoa, ngài không thể mang đi, vì đó là cách tốt nhất để giải cứu nhân loại.

Vì nó có thể cứu người của Thiên Trúc Phái, phần lớn mọi người đều đã bị Sát Sinh Hồn, một thứ đáng sợ, xâm nhập, vì vậy phải cần Bỉ Ngạn Hoa mới có thể giải quyết, cho nên không thể mang đi." Sau đó Hồng Động Đại Đế cười ha hả, nói: "Ta không nhìn nhầm chứ, một người lại là chúa cứu thế, một người lại là ma chướng ngàn năm, xem ra con đường của hai ngươi thật sự xa xôi." Nghe những lời đó, Thương Thiên không biết ngài đang nói gì, chỉ biết Hồng Động Đại Đế đã rời đi.

Sau đó Thương Thiên hỏi một vài chuyện về Cửu Thiên Thần Vực, lẽ nào người tiến vào Cửu Thiên Thần Vực có thể ra được sao?

Có thể thấy, Hồng Động Đại Đế nói: "Cửu Thiên Thần Vực không tốt như ngươi tưởng tượng.

Nếu sau này độ kiếp, hãy nói với tinh linh đó, Hồng Động Đại Đế đã lấy đi thiên khiển của ngươi, cho nên bảo nó có chuyện gì thì tìm

ta, đừng gây khó dễ cho hai ngươi.

Nó sẽ tin, vì chỉ có ta mới có thể gỡ bỏ thiên khiển." Sau đó ngài đi, Chimera ba đầu cũng biến mất tại chỗ.

Thương Thiên làm thế nào cũng không dám tin, không ngờ lại được tha.

Có thể thấy, người này quả nhiên là người tốt, ít nhất là người biết phân biệt phải trái, biết hắn không cố ý giết Chimera ba đầu.

Sau đó Thương Thiên thấy Lôi Ân bỗng nhiên tỉnh lại.

Ma chướng ngàn năm trong cơ thể Lôi Ân tạm thời đã bị Hồng Động Đại Đế phong ấn, tạm thời sẽ không phát tác.

Nhưng Hồng Động Đại Đế nói chỉ có ba năm thời gian, nếu sau ba năm có thể sẽ phát tác.

Rõ ràng đây là một bi kịch bẩm sinh, không có cách nào ngăn cản, ngay cả Cửu Thiên Hải Đường cũng không có cách nào.

Nhưng Thương Thiên không tuyệt vọng, hắn biết trời không tuyệt đường người, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng.

Những câu nói cổ xưa đó vẫn luôn lưu lại trong lòng hắn, nhất định có thể cứu được Lôi Ân.

Sau đó Thương Thiên và Lôi Ân bắt đầu chữa thương tại chỗ.

Sau khi Cửu Thiên Hải Đường xuất hiện, quả nhiên Thương Thiên cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm hơn không ít.

Chẳng mấy chốc cơ thể hắn đã hồi phục, chỉ là bây giờ đói, đói thì Cửu Thiên Hải Đường cũng không chữa được.

Thương Thiên kể lại những gì mình nghe được cho Lôi Ân, nói với y: "Lôi Ân, không cần lo lắng, bất kể là ma chướng ngàn năm hay gì khác, ta đều có thể giải quyết, sớm muộn gì cũng sẽ thu thập nó.

Yên tâm đi, chỉ cần có ta ở đây, không ai có thể làm hại ngươi.” Lôi Ân dường như nghiêm túc, dường như có bí mật giấu Thương Thiên, không nói cho hắn biết tại sao lại có ma chướng như vậy xuất hiện.

Nhưng có thể thấy, đó là một đoạn hồi ức đau khổ, Thương Thiên có thể cảm nhận được nhịp đập của tim Lôi Ân, vì vậy hắn cảm thấy Lôi Ân dường như đang đau lòng.

Sau đó họ đi ra khỏi thần miếu của Hồng Động Đại Đế.

Quả nhiên khi ra ngoài, ba huynh đệ Vương Quyền đặc biệt vui mừng.

Xương cốt của họ đã phát dục thành công, về khí chất rõ ràng đã cao hơn một bậc.

Thấy họ hoạt bát nhảy nhót, Thương Thiên và Lôi Ân cũng yên tâm.

Sau đó họ chuẩn bị rời đi.

Nhưng khi đến Thiên Trúc Phái, người của Diêm La Điện đang và người của Thiên Trúc Phái đại khai sát giới, có thể thấy đánh nhau rất quyết liệt.

Người của Thiên Trúc Phái đều đã trúng Sát Sinh Hồn.

Chương 813

Thấy vậy, Thương Thiên lập tức lấy ra Bỉ Ngạn Hoa.

Bỉ Ngạn Hoa vừa xuất hiện, tất cả Sát Sinh Hồn đều biến mất.

Bỉ Ngạn Hoa tọa lạc trên thác nước của Thiên Trúc Phái.

Trên thác nước, thấy Bỉ Ngạn Hoa đang trở nên ngày càng tươi đẹp.

Thương Thiên, Lôi Ân và Lam Trạm đã thiết lập một kết tinh, vĩnh viễn bảo vệ nó.

Chỉ cần hoa còn ở nhân gian không chết, vậy thì trên thế giới này sẽ không còn Sát Sinh Hồn.

Bỉ Ngạn Hoa đối với người của Diêm La Điện có sức hấp dẫn chí mạng, họ đều muốn phá hủy nó.

Nhưng Bỉ Ngạn Hoa đại diện cho sức mạnh của cái chết, vì vậy nó không sợ hãi cái chết, vĩnh sinh bất tử.

Vì vậy cũng không có cách nào, cách tốt nhất là mang nó về, phá hủy đi.

Vì có nó ở đây, người của Diêm La Điện không có cách nào ẩn nấp.

Sau đó người của Thiên Trúc Phái đã giết bọn họ một trận tơi bời.

Nhìn thấy dáng vẻ thương tích đầy mình của những đệ tử Diêm La Điện, Lôi Ân dường như cũng vui vẻ: "Hay lắm, thật hả lòng hả dạ." Sau đó Lam Trạm bước tới nói: "Cảm ơn ngươi, Thương Thiên.

Không ngờ ngươi lại cứu được Thiên Trúc Phái của ta.

Ta vốn tưởng hôm nay buổi lễ nhậm chức của ta sẽ bị hủy hoại.

Ta và Thiên Ý vô cùng cảm kích.

Nếu không có ngươi, thù của chưởng môn chúng ta cuối cùng cũng đã được báo.

Bây giờ như vậy, bỗng cảm thấy có chút ngại ngùng.” Thương Thiên nhàn nhạt nói một câu: “Yên tâm đi, chỉ là tiện tay thôi, không có vấn đề gì lớn.

Rắc rối ta gây ra, tự nhiên sẽ do ta dọn dẹp.” Lúc này, đối diện xuất hiện một người mặc đồ đen.

Người mặc đồ đen đó trông đặc biệt nhỏ nhắn, giống như một cô gái, nhưng thực ra là nam.

Sau đó hắn bắt đầu gảy Ma Âm Cầm.

Tất cả mọi người trong nháy mắt đều cảm thấy tai sắp nổ tung, người tu vi thấp trực tiếp chảy máu tai, vĩnh viễn trở thành người điếc.

Có thể thấy Ma Âm Cầm đặc biệt lợi hại.

Lam Trạm nói với hắn: “Một trong mười đại ma khí, Ma Âm Cầm.

Không ngờ lại xuất hiện ở đây.” Có thể thấy nơi này quả thực là nơi đa tai đa nạn.

Đây là nơi tốt nhất ở Trịnh Châu, vì vậy phồn vinh giàu có.

Cũng là nơi Diêm La Điện xuất hiện.

Đương nhiên do địa giới ở đây, nên Diêm La Điện cũng đã bén rễ ở đây.

Sức phá hoại của nó, cho dù có lợi hại đến đâu, cũng không nỡ phá hủy nơi này.

Nhìn Thiên Trúc Phái, tất cả mọi người đều sắp không xong rồi, sau đó cả nơi hỗn loạn thành một đoàn.

Sau đó, Thương Thiên và Lôi Ân nhìn nhau một cái rồi cùng xuất phát.

Chương 814

Lôi Ân dặn dò Lam Trạm: "Bảo vệ tốt tất cả mọi người trong môn phái, giao cho huynh và Thiên Nhất.

Ta và Thương Thiên sẽ đi đối phó với cây Ma Âm Cầm kia." Quả nhiên, Thương Thiên có Bế Tâm Quyết nên không bị ảnh hưởng quá lớn.

Lôi Ân lại có Phượng Hoàng hộ thể nên cũng không hề sợ hãi thứ âm thanh ma mị này.

Thấy hai người không hề nao núng, tên hắc y nhân bắt đầu sốt ruột.

Tiếng đàn của hắn tuy hay nhưng tu vi lại không cao, thấy đám người Thiên Trúc Phái hỗn loạn một đoàn, hắn vốn đang vui vẻ, nay lại đột nhiên xuất hiện hai kẻ vô danh khiến hắn vô cùng bực bội.

May mắn là bên cạnh hắn có một đại hộ pháp bảo vệ, không ai biết được rằng kẻ có vóc người nhỏ bé này lại chính là vương tử của Diêm La Điện.

Diêm La Điện là một thế lực khổng lồ, phân bố khắp nơi trên thế giới, thực lực vô cùng hùng mạnh.

Tuy không lớn bằng một quốc gia nhưng hệ thống của nó lại hoàn chỉnh, có thể nói Diêm La Điện còn đứng trên một số tiểu quốc, là một thế lực lớn mà không ai có thể thoát khỏi vận mệnh bị khống chế.

Lúc này, Thương Thiên Kiếm và Hoàng Tuyền Kiếm lại một lần nữa hợp nhất, hợp kỹ tái xuất hiện.

Chỉ thấy chân trời lóe lên một luồng hồng quang của phượng hoàng.

Lôi Ân dùng mũi tên bắn thẳng vào người vương tử Diêm La Điện đang gảy Ma Âm Cầm.

Thế nhưng, vương tử Diêm La Điện từ nhỏ đã có thân bất tử, cho nên đòn tấn công này không có tác dụng gì.

Mỗi lần bị thương chỉ khiến hắn trở nên mạnh mẽ hơn, thứ hắn yêu thích nhất chính là máu tươi của nhân loại.

Nhìn thấy những đệ tử bị thương, huyết sát chi tâm của vương tử bị kích phát.

Bình thường, hắn là một người ôn nhu lương thiện, tuy thân ở Diêm La Điện nhưng dường như không bao giờ làm hại người khác, chỉ là tâm địa lại không hề lương thiện.

Hắn có thể dùng Ma Âm Cầm để giết người, nhưng lúc này lại biến thành một con người khác, mỗi khi nhìn thấy máu tươi, hắn liền biến thành một kẻ cuồng huyết.

Hắn không hút máu mà biến máu tươi thành huyết đan, biến tất cả mọi người thành những con rối mặc cho hắn sai khiến.

Chẳng mấy chốc, các đệ tử Thiên Trúc Phái đều biến thành con rối.

Thương Thiên biết không thể để kẻ này sống sót.

Thấy hắn đang trong cơn điên cuồng, không còn lý trí, lại có thân bất tử, không thể giết chết, nên Thương Thiên, một cao thủ về đại trận phong ấn, đã quyết định phong ấn vương tử vào trong Ma Âm Cầm.

Cả bầu trời xuất hiện một dải thiên hà màu đỏ rực.

Ma Âm Cầm bay lên trên, và điều kinh ngạc hơn là vương tử Diêm La Điện cũng tiến vào trong dải thiên hà đó.

Hắn điên cuồng gào thét nhưng không cách nào thoát ra được.

Cảnh tượng mỹ lệ như vậy khiến tất cả mọi người đều được mở rộng tầm mắt.

Sau đó, dải thiên hà từ từ khép lại, Ma Âm Cầm rơi vào tay Thương Thiên.

Vương tử đã bị phong ấn bên trong.

Vốn dĩ mọi chuyện không thể dễ dàng như vậy, nhưng không ai biết được lai lịch của Thương Thiên, cũng không hề để phòng hắn, nên mới bị hắn phong ấn thành công.

Thấy vương tử bị phong ấn, tất cả thuộc hạ đều kinh hoảng, không biết phải làm sao, bèn toàn bộ rút lui để bẩm báo cho Diêm La Điện chủ.

Thương Thiên và Lôi Ân muốn tiến hóa Ma Âm Cầm để tạo ra một món binh khí tốt.

Nhưng vương tử Diêm La Điện bị phong ấn bên trong tỏa ra một luồng khí tức hắc ám có thể khiến người ta hôn mê bất tỉnh, làm cho cây Ma Âm Cầm trở nên vô dụng.

Chương 815

Muốn triệt để thanh trừ luồng khí ô uế này, chỉ có cách phong ấn kẻ này ở một nơi khác, nhưng làm vậy lại vô cùng ngu ngốc.

Bởi vì một khi đã bị phong ấn trong Ma Âm Cầm thì không có cách nào thoát ra, cho dù Diêm La Điện chủ đến cũng vô dụng.

Nhưng nếu phong ấn ở nơi khác, Diêm La Điện chủ có thể cứu được hắn.

Hai cha con họ huyết mạch tương thông, có thể cảm ứng được vị trí của nhau, một khi con trai gặp chuyện, người cha sẽ lập tức biết được.

Vì vậy, để tránh Diêm La Điện chủ cứu vương tử ra, họ quyết định đi tìm một thứ gọi là Hoàng Kim Thảo.

Theo lời đồn, thứ này có thể khiến vật bị phong ấn phải hồn bay phách tán.

Kẻ bị phong ấn sẽ không bao giờ có thể trải qua thế gian, cũng không thể chuyển thế làm người, linh hồn sẽ bị giam cầm vĩnh viễn, dần dần vỡ nát, không bao giờ có thể tái tụ, cho dù Đại La Thần Tiên đến cũng không cứu được.

Vốn dĩ Thương Thiên không độc ác đến vậy, nhưng những người vô tội của Thiên Trúc Phái đã chết, ai sẽ báo thù cho họ?

Oán khí trên người họ sẽ tụ tập vào vương tử Diêm La Điện, nếu lệ khí của vương tử ngày càng nặng, đó sẽ là một tai họa cho nhân loại, nhưng lại giúp ích cho việc tu luyện của hắn.

Nếu một ngày hắn thực sự trở thành đại gian đại ác, lúc đó sẽ không còn cách nào đối phó, nên chỉ có thể diệt trừ từ sớm.

Tội nghiệt hắn gây ra đã quá sâu nặng, không ai có thể dung thứ cho sự tồn tại của hắn.

Chẳng lẽ tất cả người của Diêm La Điện trên thế gian này đều đáng bị giết sao?

Nói chung, nếu tiêu diệt được hắn thì tốt hơn.

Hắn không phải là người xấu có thể cải tà quy chính.

Điểm này có thể tạm thời không tính, nhưng tất cả người của Diêm La Điện đều phải hấp thụ hắc ám chi lực để lớn mạnh, vì vậy nội tâm của họ không chỉ lạnh lẽo mà sức mạnh cũng là hắc ám.

Nếu biến hắn thành người thường, hắn vẫn sẽ theo ký ức mà hấp thụ hắc ám chi lực, việc loại bỏ tận gốc là vô cùng khó khăn.

Điều Thương Thiên lo lắng nhất là những người vô tội lương thiện sẽ bị bắt đi và biến thành U Minh Linh.

Bởi vì người của Diêm La Điện đều là những bóng đen, sinh trưởng trong bóng tối, nhưng ban đầu lại được chuyển hóa từ người thường, đó là lý do thế lực của Diêm La Điện lại ngông cuồng và khó bị tiêu diệt đến vậy.

Thương Thiên cảm thấy thương xót cho những người thường đó, nên quyết định dù phải trả bất cứ giá nào cũng phải cứu họ trở lại hình dạng ban đầu, không phải giết sạch, hoặc xóa đi ký ức khi biến thành U Minh Linh để họ có thể trở lại thế giới vốn có.

Nhưng muốn tiêu diệt hoàn toàn Diêm La Điện, phải tìm ra một mối liên kết nào đó, việc này vô cùng khó khăn.

Có lẽ chỉ có cách chuyển hóa sức mạnh của hắc ám chiểu trạch trong Diêm La Điện thành quang minh, hoặc phá hủy tế đàn của chúng, mới có thể thực sự thay đổi kết cục.

Hoàng Kim Thảo, như tên gọi, mọc trên những khu rừng hoàng kim.

Nhưng nơi đó không phải là một vùng đất đầy vàng, mà là một nơi rất bình thường và lạc hậu.

Mặc dù vàng ở đó rất nhiều nhưng việc cải tạo lại vô cùng phiền phức.

Nơi đó có một khu rừng rộng lớn, nghe đồn mọc đầy Hoàng Kim Thảo, thứ đó ở đây không phải là hiếm, chỉ là nếu hái một đóa Hoàng Kim Thảo, chắc chắn sẽ bị quái vật trên núi tấn công.

Vì vậy, người thường không ai dám đi hái Hoàng Kim Thảo vì nó vô dụng.

Hoàng Kim Thảo chỉ có sức mạnh phong ấn, có thể tách rời linh hồn và thể xác của một người, cuối cùng luyện hóa linh hồn thành tro bụi, vì vậy nó cũng là một loại thảo dược vô cùng lợi hại.

Nó là một loại thảo dược quang minh, người lương thiện đi vào đó chỉ có thể tu luyện chứ không bị đoạt mất thần hồn.

Đối với những thứ hắc ám, Hoàng Kim Thảo tuyệt đối không nương tay.

Nếu một đóa Hoàng Kim Thảo không thể hoàn toàn phong ấn vương tử, thì nhiều Hoàng Kim Thảo như vậy chắc chắn có thể.

Chương 816

Hoàng Kim Thảo sẽ không biến chất, nó chỉ phân giải những thứ hắc ám và chuyển hóa chúng thành quang minh, những thứ hắc ám đó lại kích thích Hoàng Kim Thảo sinh trưởng.

Trong vùng núi sâu thẳm còn mọc một loại cây tương khắc với Hoàng Kim Thảo, gọi là Hắc Ám Thảo.

Nơi đây là nơi thích hợp nhất để phong ấn linh hồn vương tử.

Vùng núi sâu này người thường không thể vào, ngay cả người của Diêm La Điện cũng không thể.

Bởi vì Hắc Ám Thảo là tự nhiên, không thể bị ai hấp thụ, khí tức mà nó tỏa ra có thể khiến người ta ngạt thở, hôn mê, hoặc tỏa ra đủ loại mùi hôi thối, nhưng lại hoàn toàn khác với tế đàn của Diêm La Điện.

Một khi chạm vào Hắc Ám Thảo, người đó sẽ hóa thành vũng máu, vì vậy không ai dám đến hái, nhưng Hoàng Kim Thảo và Hắc Ám Thảo ở đây lại tương khắc lẫn nhau.

Vì vậy, nơi đây là một vùng đất tươi tốt, đương nhiên dân làng cũng không dám đi vào vùng núi sâu.

Nghe đồn trong núi sâu có một con Huyết Sắc Tri Chu đã sống ở đó hàng chục vạn năm, chưa từng có ai đánh bại được nó, cũng chưa có ai vào được bên trong.

Đương nhiên nó cũng không ra ngoài, không làm hại ai, sống rất hòa thuận.

Ngay cả khi có người vô tình lạc vào sâu bên trong, con nhện đó cũng không làm hại họ.

Không phải vì nó tốt bụng, mà vì nó đang ngủ say, mỗi ngàn năm mới tỉnh lại một lần, thời gian tỉnh lại chỉ có mười mấy ngày ngắn ngủi, thường thì những ngày đó cũng không có ai đi vào, rồi nó lại tiếp tục ngủ say.

Nhưng để phong ấn vương tử của ma tộc, họ phải đi vào núi sâu.

Khi đến nơi, họ cảm thấy vô cùng khó chịu vì khí tức hắc ám ở đây.

May mắn thay, Thương Thiên là một cao thủ luyện đan, hắn đã luyện chế rất nhiều đan dược, có thể đảm bảo trong vòng năm giờ sẽ không bị Hắc Ám Thảo xâm nhập.

Có thể thấy Thương Thiên đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng.

Họ lặng lẽ tiến vào khu rừng, tìm kiếm Hoàng Kim Thảo Vương.

Khi họ vừa tìm được nơi để phong ấn vương tử, khí tức từ Ma Âm Cầm trên người hắn đã đánh thức Huyết Sắc Tri Chu đang say ngủ.

Huyết Sắc Tri Chu tỉnh dậy, bắt đầu quan sát xung quanh.

Bây giờ là ban đêm nên không nhìn rõ lắm.

Bỗng nhiên, Thương Thiên thấy một đôi mắt màu tím đang nhìn chằm chằm vào mình, hắn thốt lên: "Không hay rồi, là Huyết Sắc Tri Chu." Lôi Ân, một kẻ trời không sợ đất không sợ, cũng phải e dè Huyết Sắc Tri Chu, có thể thấy con nhện này vô cùng lợi hại.

Thương Thiên nói: "Chúng ta mau rời khỏi đây." Họ định đi ra khỏi khu rừng, nhưng con Huyết Sắc Tri Chu lại không muốn để họ đi, nó nói: "Là người của Diêm La Điện sao, lại có vũ khí như Ma Âm Cầm." Con Huyết Sắc Tri Chu này đã tu luyện đến cảnh giới Luân Hồi, chỉ thiếu một chút nữa là có thể tiến vào Đại Viên Mãn.

Thương Thiên vội nói: “Xin lỗi, Tri Chu tiền bối, chúng ta không có ý làm phiền ngài, chỉ là đột nhiên cần đến nơi này để phong ấn vương tử Diêm La Điện, nên mới bất đắc dĩ.

Chúng ta không phải người của Diêm La Điện.” Nhưng con Huyết Sắc Tri Chu lại không dễ nói chuyện như vậy, nó nói: “Ta không quan tâm các ngươi từ đâu đến hay đi đâu, chỉ cần để lại Ma Âm Khí, mọi chuyện đều dễ nói.” Món vũ khí tuyệt mỹ đang ở trong tay, nhưng cả Thương Thiên và Lôi Ân đều không biết cách điều khiển Ma Âm Cầm.

Nguyên nhân là họ không biết dùng âm luật, mà dùng các phương pháp khác thì lại không được.

Ma Âm Cầm nếu không được gảy đúng cách sẽ không có âm thanh hay, cũng không có lực sát thương chí mạng, chỉ trong tay vương tử Diêm La Điện mới có thể phát huy tác dụng.

Vì vậy, hai người chỉ có thể gảy loạn xạ một hồi, nhưng không có bất kỳ tác dụng nào.

Huyết Sắc Tri Chu mừng rỡ, nói: “Ra là các ngươi không biết sử dụng, xem ra hôm nay ta thật sự vớ bở rồi.” Thương Thiên nói: “Chẳng lẽ ngươi không sợ sao?

Nếu ngươi tiến vào Đại Viên Mãn, lúc độ thiên kiếp, nếu sát nghiệt quá nặng, có khả năng sẽ không thể độ kiếp thành công?” Huyết Sắc Tri Chu cười rồi nói: “Chuyện đó không cần ngươi lo.

Ta không có ý định rời khỏi nơi này, ta đã quen ở đây, ta thích nơi này, nên ta sẽ không rời đi, cũng sẽ không đi độ thiên kiếp.” Thương Thiên không hiểu, hỏi: “Vậy mục đích của ngươi là gì?” Huyết Sắc Tri Chu đáp: “Đương nhiên là có được sức mạnh cường đại hơn.” Điều này khiến Thương Thiên càng thêm khó hiểu, có sức mạnh cường đại hơn chẳng phải sẽ dễ dàng tiến vào Đại Viên Mãn hơn

sao?

Nhưng mục đích của nó lại không phải là tiến vào Đại Viên Mãn, vậy có sức mạnh lớn như vậy để làm gì?

Chương 817

Thương Thiên và Lôi Ân không biết rằng con Huyết Sắc Tri Chu này đã tu luyện đến giới hạn, không thể tiến vào Đại Viên Mãn được nữa.

Vì vậy, nếu có được cây đàn này, nó không chỉ có thể vĩnh viễn ở lại đây mà còn có thể lợi dụng Ma Âm Cầm để tạo ra vũ khí lớn hơn.

Tuy không thể đạt đến Đại Viên Mãn, không bị trời phạt, cũng không đến được Cửu Thiên Thần Vực, nhưng ở nơi này nó có thể sống mãi mãi mà không cần phải ngủ say nữa.

Do tư chất không đủ nên nó vẫn luôn không thể tiến vào cảnh giới cao hơn.

Ma Âm Cầm tuy không thể hoàn toàn chữa lành khuyết điểm này nhưng có thể bù đắp, giúp nó tỉnh táo vĩnh viễn.

Ngủ một giấc ngàn năm là khoảng thời gian nhàm chán nhất, điều khiến nó không thể chấp nhận là rõ ràng thực lực không yếu nhưng lại không thể như các thần thú khác, luôn tỉnh táo tu luyện.

Vì vậy, nó vô cùng bực bội.

Thương Thiên và Lôi Ân tự nhiên không biết nhược điểm của con Huyết Sắc Tri Chu này.

Huyết Sắc Tri Chu không phải là chưa từng đại khai sát giới, nhưng một khi có được Ma Âm Cầm, nó sẽ không còn dừng lại, sẽ biến thành một con tà thú khổng lồ.

Thương Thiên dường như trong khoảnh khắc có thể biết được suy nghĩ của nó, hắn cảm thấy kinh ngạc, chẳng lẽ là do điểm sáng màu trắng nhỏ trong đầu mình?

Hắn bỗng cảm nhận được sự đáng sợ trong nội tâm của con nhện, liền nói với Lôi Ân: "Giết nó." Lôi Ân có chút không hiểu, nhìn Thương Thiên.

Thương Thiên nói: "Nó sẽ biến thành một con tà thú, nó vô cùng khao khát Ma Âm Cầm.

Thứ như Ma Âm Cầm tuyệt đối không thể để nó sở hữu.

Ta cảm nhận được tà khí trong cơ thể nó rất sâu, có lẽ Ma Âm Cầm có thể giúp nó biến thành một con tà thú thực sự." Nghe vậy, Lôi Ân nói: "Được, vậy ta không khách khí nữa." Sau đó, hắn cầm Hoàng Tuyền Kiếm, sử dụng phượng hoàng thần lực tấn công Huyết Sắc Tri Chu.

Huyết Sắc Tri Chu thấy đối phương công kích hung mãnh, cũng lập tức triển khai công kích.

Mặc dù nó vẫn luôn ở trong khu rừng này, không biết thế giới bên ngoài ra sao, nhưng nó lại khá hiểu biết về phượng hoàng thần thú.

Nó biết phượng hoàng thần thú thời thượng cổ, cũng biết các thần thú khác, nên rất tôn kính thần thú.

Chỉ là vì Ma Âm Cầm ở trước mắt, nó không thể không ra tay.

Lôi Ân dường như không đánh lại con nhện, tốc độ di chuyển của Huyết Sắc Tri Chu vô cùng nhanh, có thể nói là loài côn trùng lợi hại nhất.

Tốc độ của nó cực nhanh, trong bóng tối lại có sáu con mắt.

Đôi mắt màu tím sắc bén ổn định, quan trọng hơn là nó chỉ tấn công những vật di động, không tấn công những vật bất động, vì vậy nó không tấn công Thương Thiên.

Thương Thiên chính là điều mà con nhện lo lắng, nó vừa cố gắng

tấn công Lôi Ân, vừa nói với Thương Thiên: "Tiểu tử, đừng tưởng ta sẽ tha cho ngươi." Huyết Sắc Tri Chu không hề lơ là cảnh giác, nhược điểm của nó là ở mắt và bụng, nhưng hai nơi này thường được bảo vệ rất tốt, không có một chút sơ hở nào.

Vỏ của nó vô cùng cứng rắn, không giống như loài nhện thông thường, đây là phiên bản cao cấp của nhện.

Thương Thiên nhìn con Huyết Sắc Tri Chu khổng lồ trước mắt, trong lòng lóe lên một suy nghĩ, chẳng lẽ nó thực sự không có nhược điểm sao?

Ngoài hai bộ phận được che chắn kia, chẳng lẽ nó thực sự chỉ là một con côn trùng khổng lồ có sức chiến đấu và công kích mạnh mẽ?

Thương Thiên không tin, trên đời này không có chuyện gì là tuyệt đối.

Mặc dù mỗi ngày đều có bất ngờ xảy ra, nhưng đều được giải quyết thuận lợi, chưa từng có thứ gì khiến hắn không nhìn thấu như vậy.

Con nhện cũng rất quan tâm đến động tĩnh của Thương Thiên, nhưng hiện tại nó chỉ đang giám sát Lôi Ân, chỉ có thể nhìn thấy Lôi Ân.

Mắt của nó không thể liếc nhìn, nên không thấy Thương Thiên đang làm gì, điều này khiến nó càng cảnh giác hơn, tấn công càng khó khăn hơn, nhược điểm của nó ngược lại trở thành ưu thế.

Thương Thiên nhìn Huyết Sắc Tri Chu, mắt hắn bỗng lóe lên một tia sáng sắc bén, rồi tấn công vào phần đuôi của con nhện.

Chương 818

Nhưng Thương Thiên đã sai, dù tấn công thế nào cũng không thể hạ được con nhện.

Phần đuôi của nó dường như có hai cái gai nhọn, đâm thẳng về phía Thương Thiên.

May mắn là Thương Thiên bị một cây ngân sơn mộc chặn lại.

Thật phải cảm ơn cây ngân sơn mộc này, nếu không hắn có thể đã chết.

Nhưng điều khiến Thương Thiên càng thêm khó xử là thể lực của Lôi Ân đã tiêu hao quá nhiều.

Con nhện này là côn trùng hoang dã, tuy ngủ say trong thời gian dài nhưng thể lực lại vô cùng dồi dào.

Tốc độ di chuyển của nó rất nhanh, đừng nhìn nó to lớn có vẻ nặng nề, nhưng trong rừng cây, tốc độ di chuyển của nó rất nhanh, nó rất quen thuộc với nơi này.

Vì vậy, muốn chạy cũng không phải là đối thủ.

Nhưng đối với Lôi Ân, việc né tránh cây cối có chút khó khăn, vì cây cối mọc không đều, có cây to có cây nhỏ, nên rất khó né tránh.

Càng đi về phía trước, rừng cây càng rậm rạp, Lôi Ân cũng không thể tiếp tục né tránh.

Nhưng con nhện lại có thể, nó vô cùng linh hoạt, trong khu rừng rậm rạp như vậy, nó vẫn có thể xuyên qua không gian trên cao một cách tự do.

Lôi Ân gầm lên: “Thương Thiên, rốt cuộc có cách nào không?

Nếu không, lão tử sẽ chết ở đây mất, ngươi định nhặt xác cho lão tử à?" Thương Thiên cầm Thương Thiên Kiếm trong tay, đi thẳng về phía trước, sau đó lấy ra một cây ngân châm đã chuẩn bị từ lâu.

Không ngờ thứ này lại có tác dụng vào thời khắc quan trọng như vậy.

Qua quan sát vừa rồi, mặc dù hắn không hiểu rõ về loài nhện khổng lồ này, hình dạng có khác biệt lớn so với nhện thường nhưng vẫn thuộc loài nhện.

Hắn đã nắm được kinh mạch và ba mươi sáu huyệt đạo của nó.

Vì vậy, hắn bắt đầu dùng ngân châm, đâm vào mấy huyệt đạo chủ yếu trong huyết mạch của nó.

Thủ pháp của Thương Thiên vô cùng thành thạo, dễ dàng phong bế tất cả huyệt đạo của con nhện, khiến nó không thể di động.

Một số huyệt đạo bị đâm rất đau, khiến Huyết Sắc Tri Chu vô cùng thống khổ.

Đối với Huyết Sắc Tri Chu, điều này vô cùng tàn khốc.

Hiện tại, nó biết rằng họ có thể rời đi, huyết mạch của nó đã bị cắm ngân châm, tạm thời hành động không tiện, cũng không có cách nào nhanh chóng rút những cây ngân châm này ra trong thời gian ngắn nhất.

Vì vậy, nếu họ rời đi, nó cũng chắc chắn sẽ chết, nên nó quyết định liều mạng đoạt lấy Ma Âm Cầm rồi giết họ.

Nếu có được Ma Âm Cầm, nó sẽ tu luyện thành hình người, nếu tu luyện thành hình người, cho dù không thể đột phá Đại Viên Mãn, nhưng ở khu rừng này nó cũng là vua, hoặc có thể ép ngân châm ra khỏi cơ thể, đó cũng là phương pháp tốt nhất.

Nếu đi cầu xin hai con người kia, không thể nào họ lại dễ dàng thả nó đi, nên vào thời khắc quan trọng, cầu xin cũng vô dụng.

Con Huyết Sắc Tri Chu này đã quyết tử.

Nó đột nhiên sử dụng sức mạnh thực sự, năng lực cận chiến của nó vô cùng mạnh mẽ, nó đánh ngã Lôi Ân xuống đất.

Ngay lúc nó định nuốt chửng Lôi Ân, Thương Thiên xuất hiện.

Cây ngân châm hắn sử dụng không phải là ngân châm bình thường, trên đó có một sợi tơ ô ti rất mảnh.

Trong nháy mắt, Thương Thiên dùng sợi tơ kéo mạnh, lật ngửa Huyết Sắc Tri Chu lên.

Đây quả là một cơ hội tốt, Lôi Ân dùng Hoàng Tuyền Kiếm đâm vào bụng con nhện.

Chương 819

Con nhện không có cơ hội phản kháng, chết ngay tại chỗ, vì đó là nơi yếu nhất của nó, bình thường được bảo vệ rất kỹ, nhưng bây giờ lại chết vì nơi yếu ớt nhất.

Con nhện này quá mạnh mẽ, vẫn còn giữ lại một hơi thở, nó muốn điều chỉnh khí tức của mình, nhìn về phía Ma Âm Cầm không xa, muốn hấp thụ thêm sức mạnh.

Nhưng lại bị Thương Thiên phát hiện, toàn bộ con nhện lập tức bị sợi tơ cắt nát, biến thành một đống thịt vụn.

Lôi Ân cười cười rồi nói: "Thế nào, Thương Thiên, trông ngươi cũng ngầu đấy chứ, lại có thể xử lý con nhện thành ra thế này.

Ta cứ tưởng người mềm lòng như ngươi sẽ không thực sự ra tay tàn độc như vậy." Thương Thiên cười bất đắc dĩ: "Ta chỉ không muốn để bá tánh bị thương tổn nữa.

Mọi thứ đều có bản tính của nó, nhưng ta phải tiêu diệt hoặc cứu vớt trước.

Nếu không thể cứu vớt, chỉ có thể giết đi.

Con nhện này rất độc ác, chúng ta mau rời khỏi đây thôi, tìm một nơi tốt, biến Ma Âm Cầm thành một thần binh lợi khí." Sau đó, Thương Thiên và Lôi Ân tìm đến một nơi vô cùng đẹp, hoa ở đây nở rộ, là hoa bách hợp, cả một vùng rộng lớn.

Nơi này có thác nước, có dòng suối, vô cùng mỹ lệ.

Hai người sau khi dọn dẹp sạch sẽ, bắt đầu sửa sang Ma Âm Cầm.

Nơi này khiến tâm trạng người ta trở nên tốt hơn, thật sự làm

người ta sảng khoái.

Chỉ thấy trên Ma Âm Cầm có sáu dây đàn, những chỗ khác giống như một cây cổ cầm bình thường, không có gì đặc biệt.

Nó được làm từ một loại ngọc thạch, có lẽ có thể chế tạo thành một thanh kiếm.

Vì bản thân nó có thể tạo ra tạp âm, nên có thể chế thành một thanh Táo Âm Kiếm.

Như vậy, thanh kiếm này không chỉ có công hiệu tạp âm của Ma Âm Cầm mà còn có cả sự sắc bén của một lưỡi đao, có thể trở thành thần binh lợi khí.

Lôi Ân có chút tò mò nhìn Thương Thiên, thấy hắn đột nhiên kéo Ma Âm Cầm theo một hướng, cắt đứt tất cả dây đàn, sau đó sử dụng cấm thuật biến nó thành một thanh ngọc kiếm, một thanh ngọc kiếm vô cùng xinh đẹp.

Đuôi kiếm có một tua rua, giống như một túi thơm, bên trong chứa đầy hoa bách hợp.

Chuôi kiếm có một viên bảo thạch màu đỏ, đặc biệt lộng lẫy.

Lưỡi kiếm là một lưỡi đao bằng ngọc, không giống kim loại cũng không phải binh khí trong suốt, đó là một thanh đao tuyệt đẹp.

Không ngờ thanh đao này lại vô cùng sắc bén, khi Thương Thiên sử dụng cùng với Thương Thiên Kiếm, có thể phát huy uy lực cực lớn, trong nháy mắt nước hồ dâng cao mấy trượng.

Điều khiến người ta kinh ngạc hơn là thanh kiếm này lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo, nhưng lại có khí tức ôn nhu.

Khi sử dụng có thể nghe thấy tiếng gió vù vù, tạo ra một cảm giác đặc biệt khó chịu.

Cảm giác đó có thể biến mất, có thể được gọi ra, cũng có thể bị ẩn đi, tóm lại là cảm giác đó khiến người ta rất khó chịu, giống như ngũ tạng lục phủ bị khoét rỗng, rồi nghe thấy âm thanh quỷ dị, đặc biệt đáng sợ.

Thương Thiên nhìn Lôi Ân đang kinh ngạc: "Ngươi muốn không?

Ta có thể tặng ngươi." Lôi Ân nói: "Không, ta chỉ ghét thanh binh khí này, nó cho người ta cảm giác rất khó chịu, không giống với vẻ ngoài đẹp đẽ của nó, bên trong thực sự khiến người ta không thoải mái." Thương Thiên nói: "Cũng không còn cách nào khác, ta đã để nó tiến hóa, bây giờ nó đã là một binh khí tốt, nhưng bản chất vẫn vậy.

Đối với kẻ xấu, đây sẽ là một thần khí đoạt mệnh, nhưng đối với người tốt, có lẽ ta có thể thêm vào một chút kiến thức âm nhạc, khiến nó trở nên ôn nhu hơn, thiện lương hơn, có thể giúp đỡ người tốt, nghe những bản nhạc du dương cũng rất tốt." Lôi Ân đảo mắt, nói: "Đùa à, ta biết ngươi không rành âm luật, làm sao có thể tạo ra một thanh bảo kiếm có âm thanh hay được." Thương Thiên cũng đảo mắt, nói với Lôi Ân một câu: "Không biết thì có thể học, có gì khó đâu.

Mọi chuyện trên đời này đều từ không mà có, chẳng lẽ ngay từ đầu đã có hết rồi thì cần ta làm gì.

Ta có thể làm những việc khiến thế giới này trở nên tốt đẹp hơn, còn ngươi có thể làm những việc khiến thế giới này trở nên tồi tệ hơn, nên ta chỉ có thể ngăn cản ngươi thôi." Lôi Ân bỗng nhiên nói: "Nơi này thật đẹp, nếu có thể, thật muốn ở đây dưỡng lão cả đời." Thương Thiên nói một câu: "Chúng ta rời khỏi đây đi." Nhưng họ bay mãi cũng không ra được, đành từ bỏ việc ngự kiếm phi hành, đi bộ xuống.

Khi không biết phải làm sao, họ đột nhiên thấy tất cả hoa bách hợp đều biến thành màu máu.

Dường như có người đang đi tới, họ liền trốn vào trong bụi hoa.

Chương 820

Quả nhiên có người đi tới, là một ông lão và một bà lão, có thể thấy họ là vợ chồng.

Thương Thiên tự nhiên không quen biết, nhưng Lôi Ân lại nhận ra, đó là vợ chồng Long Cái Thế.

Thương Thiên ra hiệu cho Lôi Ân đừng lên tiếng, tiếp tục quan sát.

Chỉ nghe hai vợ chồng nói: "Cũng không biết đây là nơi quái quỷ gì, từ khi chúng ta vào đây đến giờ không có cách nào ra được, thật không thể tin nổi.

Cảnh đẹp ở đây dù có tốt đến đâu, chúng ta cũng không thể ở đây cả đời, ta muốn ra ngoài." Bỗng nhiên, vợ chồng Long Cái Thế dường như phát hiện ra điều gì, nói: "Ai đó ra đi, đừng trốn nữa." Thương Thiên thấy không thể trốn được nữa, liền đứng dậy.

Nhưng không biết vì sao, Lôi Ân lại vô cùng phẫn nộ.

Đôi vợ chồng kia cười ha hả nhìn Lôi Ân: "Ra là tiểu tử ngươi, lần trước chịu thiệt chưa đủ sao?" Thương Thiên ngơ ngác nhìn Lôi Ân, Lôi Ân dường như có chút khó chịu, rồi đột nhiên lao về phía vợ chồng Long Cái Thế.

Vợ chồng Long Cái Thế cũng không ngờ, từ khi rời khỏi thành nhỏ đó, tốc độ tu luyện của Lôi Ân lại nhanh như vậy, trên người còn có huyết mạch linh hồn của Phượng Hoàng, chẳng lẽ hắn đã giết Phượng Hoàng sao?

Với năng lực của hắn không thể nào, lẽ nào... họ nhìn sang Thương Thiên, lẽ nào người trước mắt này là một nhân vật lợi hại?

Nhìn tuổi tác cũng không lớn lắm.

Lúc vợ chồng Long Cái Thế gặp Lôi Ân, họ đã là cao thủ cảnh giới Luân Hồi.

Bây giờ tuy chưa đột phá nhưng cuộc sống cũng tương đối an nhàn, họ khinh thường nhất là những kẻ không quang minh lỗi lạc.

Nguyên nhân là họ vẫn luôn coi Lôi Ân là kẻ trộm, luôn cảm thấy hắn đã trộm đi kỳ hoa dị thảo trên người họ.

Thực tế không phải Lôi Ân trộm, chỉ là có một người nhét vào tay hắn rồi bỏ chạy, người đó mới là kẻ trộm mà vợ chồng Long Cái Thế nói, chỉ là kẻ trộm đó trông già hơn.

Lúc đó hắn còn là một thiếu niên, nên cũng vì vậy mà kết thù với vợ chồng Long Cái Thế, bị họ đánh cho nửa sống nửa chết, nhưng những bông hoa đó lại không còn, đã bị lấy đi.

Cũng chính khoảnh khắc đó đã nảy sinh ý chí tu luyện trong lòng Lôi Ân.

Hắn nghĩ, nếu mình cũng có năng lực như vậy, ít nhất có thể bảo vệ bản thân, sẽ không bao giờ bị người khác bắt nạt.

Rõ ràng không làm gì sai, tại sao lại bị bắt nạt thê thảm như vậy?

Hoặc là đối với một số người không phân biệt đúng sai, đen trắng, tất nhiên sẽ dẫn đến kết quả như vậy, nên hắn muốn khuông phò chính nghĩa, bảo vệ thế giới này, không để có người giống như mình xuất hiện.

Thấy võ công của Lôi Ân tiến bộ nhanh chóng, vợ chồng Long Cái Thế cũng khá tức giận, nói: "Người khác tiến hóa thành dạng gì ta không quan tâm, nhưng tiểu tử ngươi là một tên trộm, tiến hóa thành dạng này, sau này chắc chắn sẽ gây hại cho xã hội, nên hôm nay ta sẽ dạy ngươi cách làm người." Thương Thiên nghe mà chẳng hiểu gì, thấy họ đã đánh nhau, Lôi Ân vẫn rơi vào thế hạ phong, ra chiêu vô

cùng tàn nhẫn.

Hắn vừa định khuyên can thì lại bị vợ chồng Long Cái Thế coi như kẻ địch, cũng bị tấn công.

Xem ra Lôi Ân lại gặp xui xẻo rồi, Thương Thiên dở khóc dở cười.

Sau đó, hắn cũng tham chiến, Lôi Ân và Thương Thiên rơi vào thế yếu.

Vợ chồng Long Cái Thế dường như đang chế giễu Lôi Ân, nói: "Vậy là ngươi đã tìm được một người có cảnh giới giống mình sao?" Vợ chồng Long Cái Thế cười ha hả: "Cũng chỉ cao hơn ngươi một hai tầng, nhưng cuối cùng cũng không đánh lại được vợ chồng ta." Lôi Ân dường như rất hiểu Thương Thiên, nói với hắn: "Thương Thiên, đừng nói nhiều nữa.

Bây giờ họ là kẻ thù của ta, hãy cùng ta đánh bại họ, để họ biết ta tuyệt đối không phải tiểu nhân." Thương Thiên nói một câu: "Được thôi, vậy để họ xem thực lực của ta.

Nhưng ngươi cũng không thể thường xuyên gây chuyện bên ngoài, nếu không có ta, hôm nay ngươi chắc chắn sẽ chết." Vợ chồng Long Cái Thế đặc biệt tức giận, bà lão nói: "Đừng quá ngông cuồng, hôm nay chỉ có một mình ta cũng đủ đánh các ngươi rồi, huống chi hôm nay lão già nhà ta cũng ở đây." Ông lão cũng rất lợi hại, nói với bà lão: "Bà già, đừng tính toán nữa, tùy chúng đi, với tiểu bối có gì phải tính toán, chúng ta ra ngoài trước đi." Bà lão lại không chịu xuống nước: "Hôm nay tên nhóc thối như Lôi Ân, ta thực sự không chịu nổi, để ta xuất chiến." Hoa cỏ trên mặt đất tan hoang.

Bị vợ chồng Long Cái Thế và Thương Thiên, Lôi Ân đánh.

Họ lại dùng hợp kỹ của Thương Thiên Kiếm và Hoàng Tuyền

Kiếm.

Long Cái Thế nhìn Thương Thiên, tuyệt chiêu của hắn là một con tử long màu xanh.

Chương 821

Lợi hại hơn nữa là sử dụng Long Quyển Phong Trận có thể khiến người ta phải kinh ngạc.

Cơn lốc xoáy ngày càng lớn, lớp bảo vệ của Thương Thiên và Lôi Ân dường như không có tác dụng.

Cơn lốc xoáy đó dường như cuộn theo bụi bặm và bão cát, đặc biệt lợi hại, nhìn từ xa giống như một cái bóng đen đột nhiên bay lên.

Nhìn gần thì thấy toàn bộ hoa cỏ, cả thế giới dường như sắp bị cuốn đi.

Bỗng nhiên, không gian bị bóp méo.

Toàn bộ hoa cỏ biến mất, chân trời đột nhiên xuất hiện một đám mây đen lớn, dường như sắp mưa.

Cộng thêm uy lực của lốc xoáy, căn bản không nhìn rõ tình hình trước mắt, không gian vì lốc xoáy mà hoàn toàn bị bóp méo.

Không ai biết rốt cuộc là chuyện gì, sau đó khi vợ chồng Long Cái Thế muốn thu lại lốc xoáy thì lại không thu được.

Bỗng nhiên Thương Thiên nói: "Đây có thể là một huyễn cảnh, nếu sử dụng quá nhiều sức mạnh, có thể sẽ khiến huyễn cảnh bị bóp méo, sức mạnh của hai vị đã khiến môi trường này bị bóp méo rồi." Vợ chồng Long Cái Thế bỗng nhiên lo lắng, nói: "Vậy chúng ta phải làm sao?" Thương Thiên nói: "Chúng ta hãy đi theo lốc xoáy, có lẽ ở đó có lối ra." Bốn người ngự kiếm phi hành bay về phía nguồn của lốc xoáy, nhưng nơi đó lại xảy ra một vụ nổ lớn, bốn người lập tức bị một luồng sức mạnh khổng lồ đánh bay ra.

Bầu trời dường như bị thủng một lỗ, cái lỗ đó đang bị sức mạnh

của lốc xoáy trói buộc, động tĩnh ngày càng lớn, bên ngoài không có gì, chỉ một màu đen kịt.

Điều này khiến Thương Thiên không quen, cũng bất lực.

Lúc này, ngay cả Thương Thiên cũng không dám chắc phương pháp của mình có đúng không, có lẽ bên trong đó là một vòng xoáy đáng sợ, nếu không phải là lối ra thì không hay rồi, vì như vậy có nghĩa là không những không ra được mà còn rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phục.

Bà lão cảm nhận được mọi thứ, nói: "Lẽ nào chúng ta đã tiến vào Hư Nghĩ Huyễn Cảnh." Ông lão chớp chớp mắt nói: "Ta cũng từng nghe nói về huyễn cảnh này, người tiến vào huyễn cảnh này đừng mong ra ngoài, vì huyễn cảnh sẽ sản sinh ra một loại năng lượng phụ, khiến môi trường xung quanh ngày càng trở nên tồi tệ, từ mỹ lệ biến thành xấu xí, hắc ám, sau đó tất cả mọi người sẽ bị nhốt chết ở bên trong, biến thành hoa bách hợp ở đây.

Hoa bách hợp màu máu ở đây hấp thụ máu của người để trưởng thành, phàm là vật có máu, đều sẽ bị hoa hấp thụ." Sau đó bà lão cũng nói: "Ta cũng nghe nói về huyễn cảnh này, nghe nói đã hy sinh rất nhiều người ở đây.

Nó được một người tên là Nhạc Thanh Cư Sĩ thiết lập, người này sau đó đã đến Cửu Thiên Thần Vực, không ai biết đi đâu, nhưng nơi này lại bị bỏ lại, chúng ta đều vô tình đi lạc vào." Thương Thiên có chút tò mò hỏi: "Vì sao lại đi lạc vào?" Bà lão có chút áy náy nói: "Thực ra là lỗi của ta, ta muốn bắt một con thần thú, con thần thú đó có đầu hươu, nên mới tiến vào khu rừng lớn này.

Vì lão già nhà ta bị ho kinh niên, nghe nói thịt hươu có thể chữa khỏi, nên ta mới đi bắt con hươu đó." Nhìn không gian bị bóp méo ngày càng lớn, lúc này hoa bách hợp màu máu dường như biến thành

màu đen.

Thấy huyễn cảnh ngày càng lớn, Thương Thiên và Lôi Ân nói: "Mặc kệ bên ngoài, chúng ta ra ngoài đi, cứ thế này chúng ta sẽ thành phân bón cho hoa bách hợp mất, chúng bắt đầu hấp thụ rồi." Vợ chồng Long Cái Thế phát hiện chân mình bị đủ loại dây leo quấn chặt, nên vào lúc không còn cách nào khác, họ chọn tiến vào bóng tối không người biết kia.

Quả nhiên bên trong là một vòng xoáy lớn, đủ loại bão tố và xoáy nước, trông tối đen, nhưng trên đó lại có những vì sao, đây là bầu trời đêm sao?

Không ai biết nữa, nhưng rõ ràng họ đã bị nhốt trong một vùng sương mù đen kịt.

Thương Thiên cẩn thận buộc bốn người lại với nhau.

Sau đó, họ tiếp tục bơi xuống sâu trong vòng xoáy.

Càng đi sâu, họ bỗng nhiên nhìn thấy những con kiến, loại kiến khổng lồ.

Thương Thiên nhìn nơi này, giống như hư không mà hắn từng đến, nơi đó cũng có rất nhiều sinh vật hư không, nhưng trong huyễn cảnh này, cũng có những sinh vật ảo.

Cuối cùng, họ không tỏ ra sợ hãi, nhưng điều tệ hơn là dường như họ đã bị một loại sinh vật không gian ảo để mắt tới, đó là một con tôm hùm đất khổng lồ.

Bình thường, loài tôm hùm đất màu đỏ này trở thành thức ăn vì chúng nhỏ và yếu, nhưng một khi đã là tôm hùm đất khổng lồ, thì càng của nó vô cùng lợi hại.

Thấy tôm hùm đất kéo đến thành đàn, Thương Thiên cảm thấy đau đầu.

Nhiều như vậy làm sao đối phó, nơi này tối đen như mực, chỉ có thể nhìn thấy những sinh vật khổng lồ này.

Cả bốn người đều lo lắng, nếu lỡ có các loại sinh vật ảo khác xuất hiện thì xong rồi.

Cơ thể họ không thể kiểm soát, cảm giác như đang bị đặt trong không gian, cơ thể không ngừng chuyển động, nhưng do quan hệ lực hấp dẫn, họ không thể nắm bắt được quy luật chuyển động này.

Bỗng nhiên, Thương Thiên cảm nhận được điểm sáng trong đầu mình, quả cầu nhỏ đó ngày càng lớn, điểm sáng đó ngày càng lớn, hắn đột nhiên hắt hơi một cái, sau đó điểm sáng đó mách cho hắn một loại kiếm pháp, một người nhỏ đang múa kiếm.

Chương 822

Hắn chưa từng thấy chiêu kiếm nào như vậy, cũng là những chiêu kiếm kỳ lạ, tốc độ rất nhanh, tiết tấu không giống bình thường, dường như sức mạnh đã bị phong ấn.

Trông rất lợi hại, nó vẫn luôn diễn biến, Thương Thiên tĩnh tâm nghiên cứu chiêu kiếm này, Lôi Ân vẫn luôn bảo vệ hắn.

Một lúc lâu sau, hắn mới cảm thấy chiêu kiếm này vô cùng phức tạp.

Nhưng khả năng học tập của Thương Thiên vẫn luôn rất mạnh, đối với bất kỳ vật thể nào cũng có tinh thần phân tích.

Vì vậy, hắn đã phân tích tất cả các chiêu kiếm này, sau khi phân tích, hắn cảm thấy những chiêu kiếm này vô cùng lợi hại, Thương Thiên sử dụng vô cùng thuận tay.

Không ai ngờ rằng chỉ trong vài phút, Thương Thiên lại có thể học được chiêu kiếm khó như vậy.

Trong lúc mọi người đều không thể tin được, Thương Thiên thực sự đang làm một việc khác, đó là làm thế nào để ra ngoài.

Hắn cầm Thương Thiên Kiếm, sử dụng nó, toàn thân tràn đầy sức mạnh.

Hắn cảm thấy trong nháy mắt sẽ không bị lực hấp dẫn này cuốn đi nữa, hoàn toàn có thể khống chế lực hấp dẫn này, cảm giác đặc biệt vui vẻ.

Lôi Ân, trong nháy mắt đôi cánh phượng hoàng hiện ra, đôi cánh lại trở nên vô cùng lớn, không giống như chỉ có một chút, bây giờ nó lớn như đôi cánh bình thường, có lẽ có thể biến lớn hơn nữa.

Sau đó, Lôi Ân cũng không còn bị lực hấp dẫn khống chế, chỉ có vợ chồng Long Cái Thế dường như vẫn chưa thoát ra.

Linh lực của họ vốn cao, nên linh lực phản phệ cũng lớn, gần như đau đớn không thể làm được việc gì khác.

Thấy họ đau đớn như vậy, Thương Thiên khó quyết định đối phó với con tôm hùm đất lớn trước mắt, còn có một số con tôm hùm đất nhỏ theo sau.

Mắt của con tôm hùm đất lớn trông rất tức giận, chỉ là không ai biết đôi mắt đỏ rực đó là vì sao.

Thương Thiên và Lôi Ân cầm Thương Thiên Kiếm và Hoàng Tuyền Kiếm, tấn công con tôm hùm đất lớn, nhưng vỏ của nó vô cùng cứng rắn, không hề bị tổn hại.

Cảnh tượng này khiến người ta cảm thấy vô vị, Thương Thiên lại bắt đầu tấn công bụng của nó, có thể thấy bụng của nó giống như con Huyết Sắc Tri Chu kia, mắt và bụng đều là nơi dễ bị thương nhất, nhưng thường được bảo vệ rất tốt.

Trong lúc nó không phản ứng, Lôi Ân ra tay, tốc độ của con tôm hùm đất lớn quá nhanh, loài sinh vật ảo này lợi hại nhất rồi.

Đột nhiên, Hoàng Tuyền Kiếm bị càng lớn của nó kẹp lại, nếu không phải Hoàng Tuyền Kiếm quá cứng rắn, đã sớm bị kẹp gãy.

Thương Thiên và Lôi Ân thấy vậy mới biết những sinh vật ảo này quá khó đối phó.

Những con tôm hùm đất nhỏ chọn mục tiêu là vợ chồng Long Cái Thế.

Có thể thấy vợ chồng Long Cái Thế bị phản phệ cũng đã dốc hết toàn lực mới có thể đập tan những con tôm hùm đất nhỏ, nhưng con tôm hùm đất lớn dường như không tha cho Thương Thiên và Lôi Ân,

nó vẫn cứ tấn công.

Mỗi lần tấn công, khi sử dụng linh lực, con tôm hùm đất khổng lồ đó sẽ lớn hơn, dường như nó thích Thương Thiên sử dụng linh lực, vì như vậy có thể cung cấp cho nó rất nhiều dưỡng chất.

Lôi Ân tức giận nói: "Lũ này hình như đang hấp thụ linh lực của ta, linh lực của ta có thể khiến nó lớn lên." Thương Thiên nói một câu: "Ta cũng không có cách nào tốt hơn." Lôi Ân lập tức trợn tròn mắt, không thể tin nổi nói: "Ngươi lại không có cách nào, ngay cả ngươi cũng không có cách nào rồi, xem ra lần này chúng ta lành ít dữ nhiều." Thương Thiên bất đắc dĩ, "Chỉ cần ngươi không sử dụng sức mạnh bừa bãi gây họa là được rồi." Lôi Ân dường như không nghe lời Thương Thiên, nhảy một cái lên lưng con tôm hùm đất lớn, sau đó dùng Hoàng Tuyền Kiếm muốn đâm xuyên qua, nhưng lưng của con tôm hùm đất lớn vô cùng chắc chắn.

Thương Thiên nghĩ, đầu óc Lôi Ân quả nhiên không đủ dùng.

Nhưng không ai ngờ, Lôi Ân lại cắm thanh kiếm vào khe hở giữa các lớp vỏ, con tôm hùm đất lớn lập tức bị trọng thương, đau đến mức kêu gào.

Thương Thiên biết cơ hội đã đến, bắt đầu tấn công bụng của nó, sau đó Thương Thiên thấy một dấu hiệu màu đỏ trên bụng nó, trong nháy mắt không biết có nên giết hay không.

Lôi Ân hét lớn: "Ngươi đang làm gì vậy?

Không mau tấn công, ta sắp không chịu nổi nữa rồi, cứ thế này ta sẽ rơi xuống mất." Thương Thiên nghe vậy liền ra chiêu, một kiếm đâm vào bụng con tôm hùm đất.

Bỗng nhiên, hắn thấy con tôm hùm đất biến thành trong suốt, xong rồi, những con tôm hùm đất nhỏ kia dường như cũng chết đi, biến

thành những viên ngọc trong suốt.

Sau đó, Thương Thiên đột nhiên phát hiện mình cũng biến thành trong suốt, đây là dấu hiệu sắp chết sao?

Chương 823

Rồi hắn phát hiện Lôi Ân cũng biến thành trong suốt rồi biến mất, vợ chồng Long Cái Thế cũng biến mất, sau đó Thương Thiên bỗng nhiên cảm thấy mình đang không ngừng biến mất.

Có một cảm giác như đang bị luân hồi, nhưng hắn bình tĩnh lại, cảm thấy ký ức của mình vẫn còn, không biết sẽ đi đâu.

Nhìn thấy vòng xoáy thời không đó vẫn đang chậm rãi lưu động, hắn cũng không biết sẽ đi đâu.

Sau khi mất đi ý thức, bỗng nhiên, khi tỉnh lại, hắn phát hiện bốn người đang nằm trong một đấu thú trường.

Khi tỉnh lại, tất cả mọi người đều đang bận rộn đặt cược, cảm thấy bốn người trước mắt chắc chắn sẽ không thắng.

May mà cả bốn người đều còn sống.

Xem ra đây là đấu thú trường duy nhất ở Trịnh Châu.

Họ đã giải quyết được huyễn cảnh, đến được thế giới thực, nhưng do sai lệch thời gian, họ không ở trong khu rừng lớn mà ở đấu thú trường này.

Muốn ra ngoài cũng không kịp, vì bị nhốt trong đấu thú trường lớn, linh khí phía trên vô cùng nồng hậu, Thương Thiên biết không thể phá vỡ, nên chỉ có thể ở lại đó.

Quái vật xuất hiện lần đầu tiên là một con tê ngưu tinh.

Nhìn con quái vật có cặp ngà dài trước mắt, bốn người lập tức cảnh giác, sợ bị thương, dù sao đây cũng là một con mãnh thú.

Có người nhận ra vợ chồng Long Cái Thế, khi kinh ngạc về Long

Cái Thế, tất cả mọi người đều phấn khích.

Họ là những cao thủ hàng đầu thế giới, đều có thể đoán được khi nào đấu thú lớn sẽ diễn ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Số phận của con tê ngưu tinh vô cùng khổ sở.

Nó đã phải chiến đấu trước khi Thương Thiên đến, toàn thân đầy thương tích, trải qua hàng chục trận chiến, chỉ có thể nghỉ ngơi khi chết hoặc bị đánh gục.

Nếu không, nó sẽ phải chiến đấu mỗi ngày.

Nhìn sừng của nó đã bị nứt, Thương Thiên có chút đồng cảm.

Có thể thấy con tê ngưu tinh này thực sự đã mệt mỏi, nhưng không thể dừng lại, vì nó biết, nếu không đánh bại được bốn người hôm nay, nó sẽ không được nghỉ ngơi.

Nó phải đánh bại đối thủ mỗi ngày mới được nghỉ, nếu thất bại, về nhà cũng sẽ bị chủ nhân đánh chết.

Vì vậy, nó trông vô cùng đáng thương, dường như đã mệt lả, không ngừng gào thét.

Thương Thiên đi tới, nói: "Đừng sợ." Sau đó, hắn lấy ra Cửu Thiên Hải Đường chữa trị cho nó.

Con tê ngưu tinh dường như đang thống khổ, bỗng nhiên vết thương trên người đều lành lại.

Nó biết người trước mắt có thể cứu được mình, liền quỳ xuống đất, dường như đang cầu xin Thương Thiên cứu nó.

Thương Thiên nói: "Yên tâm đi, ta sẽ cứu ngươi." Vợ chồng Long Cái Thế dường như cảm kích Thương Thiên, cảm thấy người trước mắt này không chỉ là một người có tu vi mà quan trọng hơn là một người lương thiện.

Trên thế giới này, người lương thiện luôn bị người khác trêu chọc, khó sống, nhưng luôn có những người nguyện ý lương thiện, điều đó thật đáng quý.

Trong thế giới lừa gạt này, ngoài thực lực, không còn cách nào khác.

Thương Thiên cũng biết tai nạn mình đang đối mặt, một đấu thú trường lớn như vậy, không chỉ có 7 vạn linh thú mà quan trọng hơn là người và lính canh ở đây vô cùng đông, nên Thương Thiên biết mình sắp gặp rắc rối.

Tất cả linh thú và người đều xông vào, người dẫn đầu có một đôi mắt chim ưng, dường như là một con chim ưng chưa tiến hóa hoàn toàn.

Nhìn thấy con tê ngưu sợ hãi như vậy, mới biết con chim ưng này đã đạt đến cảnh giới Luân Hồi, chỉ thiếu một chút nữa là đến Đại Viên Mãn.

Vì đã hóa thành hình người, tu vi của nó mạnh hơn các mãnh thú khác rất nhiều, nếu không thì một con chim ưng nhỏ bé làm sao có thể làm đại tổng quản.

Chương 824

Sau đó, gã nửa người nửa chim ưng đó giận dữ nói với con tê ngưu tinh: "Ngươi có biết không?

Lẽ nào đã quên ngươi đã ở dưới tay ta như thế nào sao?

Ta đã cứu ngươi, ngươi nên cảm kích ta, nhưng bây giờ, ngươi lại gặp người khác, muốn vong ân phụ nghĩa, bỏ rơi chủ cũ." Con tê ngưu tinh không biết nói, chỉ có thể dùng tiếng kêu nghẹn ngào, nhìn Thương Thiên, rơi một giọt lệ, có thể thấy, nó quả thực đã bị thương nặng.

Thương Thiên lần đầu tiên sử dụng sức mạnh để giao tiếp với con tê ngưu tinh, quả nhiên nó thực sự có thể giao tiếp, xem ra quả cầu nhỏ trong đầu hắn khá có tác dụng.

Hóa ra không chỉ có một mình nó bị ngược đãi, tất cả linh thú ở đây đều bị ngược đãi.

Cửa bị mở ra, chúng thoát khỏi sự kiểm soát của đại tổng quản, dây xích của những người đó đều bị đứt, linh thú đều chạy ra sau lưng con tê ngưu tinh.

Sau đó, Thương Thiên dùng Cửu Thiên Hải Đường, vào thời khắc quan trọng, vợ chồng Long Cái Thế cảm thấy Thương Thiên thật hồ đồ.

Vì cứu người mà không tiếc lộ ra pháp bảo của mình, khiến sau này sẽ có người nhòm ngó Cửu Thiên Hải Đường.

Tuy Cửu Thiên Hải Đường đã nhận chủ, nhưng nếu chủ nhân của Cửu Thiên Hải Đường chết đi, nó sẽ nhận người giết chủ nhân làm chủ nhân mới.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Nhìn thấy Cửu Thiên Hải Đường, một loại thực vật chữa trị thần kỳ, ai cũng muốn có.

Đại tổng quản có mỏ chim ưng đó vô cùng kiêu ngạo, tên là Phong Lôi.

Mắt Phong Lôi trợn to, sau đó cười ha hả nói: "Xem ra lão tử hôm nay vớ được bảo bối rồi, một cây Cửu Thiên Hải Đường lớn như vậy lại bị một tên phế vật sử dụng, xem ra phế vật cũng có bản lĩnh đấy nhỉ, nhưng hôm nay gặp phải ta, phế vật, có bản lĩnh thì nhận thua đi, chỉ là một thứ rác rưởi." Thương Thiên nhíu mày nhìn Phong Lôi trước mắt, cảm thấy đầu óc người này nhất định không bình thường, tại sao cứ luôn coi người khác là rác rưởi?

Chẳng lẽ hắn không phải là rác rưởi sao?

Sau đó, Thương Thiên nói với Phong Lôi: "Đại tổng quản, thực ra không cần phải canh cánh trong lòng chuyện này.

Mỗi ngày ngược đãi như vậy, trong lòng ngươi không khó chịu sao?

Ngươi cũng là một con linh thú mà." Phong Lôi dường như tức giận khi bị người khác gọi là linh thú, hắn vẫn luôn cảm thấy thân phận của mình cao quý, cao hơn người khác một bậc, mặc dù loài của hắn trong tộc cũng không tệ.

Nhưng đối mặt với các linh thú khác, vì không chiếm ưu thế, nên hắn cảm thấy bị sỉ nhục, hận vì sao mình lại sinh ra là một con chim ưng.

Phong Lôi cầm Lôi Thần Tiên đánh về phía Thương Thiên, sau đó hai người đấu với nhau, Lôi Ân đứng bên cạnh xem.

Hắn muốn xem Thương Thiên có thể đánh bại Phong Lôi không,

nhưng Lôi Ân đã quên, con chim ưng này ở cảnh giới Luân Hồi, tự nhiên lợi hại hơn Thương Thiên rất nhiều, Lôi Ân thấy vậy liền ra tay.

Với thực lực hiện tại của hai người, hẳn là có thể.

Trong nháy mắt, nơi này biến thành chiến trường.

Thương Thiên và Lôi Ân lấy ra Thương Thiên Kiếm và Hoàng Tuyền Kiếm, tuyệt chiêu của hai người lại được tung ra.

Nhưng đối với Phong Lôi trước mắt, nó không có tác dụng gì, vì hắn có thể khắc chế Thương Thiên Kiếm.

Sau đó, khi Lôi Thần Tiên của Phong Lôi được đánh ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc, đây là lần đầu tiên họ thấy thực lực của Phong Lôi, Phong Lôi ở đây có vai trò rất quan trọng.

Không lâu sau, Thương Thiên bị bao vây.

Lúc này, có một người đến, nói: "Phong Lôi, dừng tay." Hóa ra là chủ của đấu thú trường, một thanh niên ba mươi mấy tuổi, vừa nhìn đã biết sắp tiến vào Đại Viên Mãn.

Sau đó, hắn nói: "Hôm nay ta nể mặt vợ chồng Long Cái Thế, các ngươi đi đi." Thương Thiên nói: "Các ngươi ngược đãi linh thú như vậy sao?

Nếu cứ tiếp tục như vậy, tùy ý bắt giữ linh thú, thì linh thú trên thế giới này sẽ ngày càng ít đi, toàn bộ tự nhiên sẽ mất cân bằng, chuyện này không phải sao?" Tràng chủ không cho là đúng, nói: "Nhìn những linh thú này không phải đang rất tốt sao?

Cũng không bị ăn khổ đúng không, trên người một vết sẹo cũng không có, không phải sao?" Thương Thiên hừ lạnh một tiếng: "Chẳng lẽ ngươi không thấy bộ dạng vừa rồi của chúng sao?

Chương 825

Những linh thú này đã phải chịu ngược đãi như thế nào.” Thương Thiên lườm Phụng Thiên: “Nếu thật sự muốn mở đấu thú tràng kiểu này, ít nhất hãy để chúng nghỉ ngơi hoặc thay đổi quy tắc, đừng để chúng phải chết ở đây, được không?” Thương Thiên lại nói: “Xem ra ngươi sắp tiến vào kỳ Đại Viên Mãn rồi, nếu sát nghiệt quá nặng, thiên kiếp sẽ càng khủng khiếp hơn đấy.” Tràng chủ Phụng Thiên một lòng muốn tiến vào Cửu Thiên Thần Vực.

Mục tiêu của hắn là tiến vào Cửu Thiên Thần Vực, vì để đạt được cảnh giới đó, hắn không tiếc làm hại linh thú, lấy nội đan ra ăn, hoặc tìm đủ mọi loại thảo dược quý hiếm.

Vì vậy, thiên kiếp đối với hắn rất quan trọng, nhưng hắn chưa từng nghe nói thiên kiếp sẽ ảnh hưởng đến việc đi Cửu Thiên Thần Vực, nếu vậy chẳng phải hắn đã tạo nghiệt vô ích sao.

Phụng Thiên có vẻ không vui, bèn nói: “Ngươi từng thấy thiên kiếp chưa?

Sao ngươi biết nhiều vậy, không phải đang lừa ta đấy chứ?

Nói cho ngươi biết, ta không phải kẻ dễ bị bắt nạt đâu.” Thấy Phụng Thiên nổi giận, lúc này vợ chồng Long Cái Thế nói: “Nếu ngươi thương xót cho người trong thiên hạ, ắt sẽ được thiên hạ thương xót.” Phụng Thiên dường như phẫn nộ: “Đúng là tìm chết!

Các ngươi nói ta sát nghiệt nặng, vậy ta giết thêm một người nữa cũng là chuyện đương nhiên.” Nói rồi, một luồng áp lực đột nhiên ập về phía Thương Thiên và Lôi Ân, bao trùm cả đấu thú tràng.

Vợ chồng Long Cái Thế cũng cảm nhận được luồng áp lực này.

Sau đó, Phong Lôi và Phụng Thiên bắt đầu tấn công Thương Thiên và Lôi Ân.

Vợ chồng Long Cái Thế cũng tung ra tuyệt chiêu của mình, Thiên Diệp Nhất Kích.

Thiên Diệp Nhất Kích, đúng như tên gọi, là hàng ngàn vạn chiếc lá cây đồng loạt tấn công.

Nhìn qua chỉ là những thực vật nhỏ bé, nhưng dưới sự điều khiển của vợ chồng Long Cái Thế, chúng trở nên vô cùng cứng rắn và sắc bén.

Họ dùng lá trúc.

Khi đánh trúng người khác, lá cây sẽ găm vào cơ thể đối phương, sau đó phong ấn linh lực và vĩnh viễn ở lại trong cơ thể họ, không bao giờ lấy ra được, vô cùng đau đớn.

Người trúng phải những chiếc lá này sẽ chết một cách từ từ, quá trình vô cùng thống khổ, nên người bình thường không ai dám đắc tội với vợ chồng Long Cái Thế.

Phụng Thiên chợt cảm thấy không dễ đối phó, vào thời khắc quan trọng nhất, hắn cũng sử dụng tuyệt chiêu, uy lực cũng tương đương với Thiên Diệp Nhất Kích.

Có thể thấy, tuyệt chiêu của Phụng Thiên thuộc tính băng, nên bắn ra những lưỡi dao băng.

Nhưng thực lực chênh lệch rất lớn, vì vợ chồng Long Cái Thế có hai người, còn Phụng Thiên chỉ có một mình.

Trong khi đó, Phong Lôi âm độc hiểm ác đã bị Thương Thiên và Lôi Ân hai người đánh cho tơi tả.

Tuyệt chiêu của Phong Lôi được tạo thành từ đôi cánh của loài

chim ưng, vì bản thể của hắn là thương ưng nên sức mạnh chủ yếu đến từ đôi cánh, giúp hắn bay lượn trên không trung.

Nhưng rõ ràng trên đấu thú tràng có một lớp linh lực bao phủ, nên hắn không thể bay quá cao, đây là một khiếm khuyết chí mạng.

Vì vậy, lúc này lại là cơ hội cho Thương Thiên và Lôi Ân.

Họ chớp lấy thời cơ, tung một đòn chí mạng vào Phong Lôi khi hắn không thể tấn công từ trên cao.

Khả năng di chuyển trên mặt đất của Phong Lôi tuy có, nhưng không mạnh, nên nhược điểm của hắn là không giỏi chiến đấu trên bộ.

Khi giao chiến, hắn sẽ hiện nguyên hình.

Đối với hắn, không thể tự do bay lượn trên bầu trời, bị nhốt trong một không gian nhỏ hẹp, không chỉ bị hạn chế mà cơ thể khổng lồ cũng trở thành gánh nặng.

Cho đến giây phút cuối cùng, Phong Lôi cũng không có cách nào sử dụng tuyệt chiêu lợi hại nhất của mình, Ngạo Thiên Phi Tường.

Thấy dáng vẻ tuyệt vọng của Phong Lôi, Thương Thiên một kiếm giết chết hắn.

Đúng lúc này, Lôi Ân chợt nghĩ có lẽ họ có thể giúp vợ chồng Long Cái Thế đánh bại Phụng Thiên.

Thế là Thương Thiên lập tức rút Ngọc Thạch Kiếm ra.

Chương 826

Quả nhiên, âm thanh chói tai vang lên khiến người ta muốn phát điên.

Thương Thiên đã đưa thuốc cho vợ chồng Long Cái Thế và Lôi Ân, nên bốn người họ không bị âm thanh hủy hoại.

Những người xung quanh đều rời đi, không chịu nổi cảm giác chói tai này, nên khán giả đã bỏ đi gần hết.

Lúc này, âm thanh của Thương Thiên vô cùng lợi hại, khiến Phụng Thiên đau đớn không chịu nổi.

Nhưng đúng lúc này, Phụng Thiên đột phá, đạt đến Đại Viên Mãn, vì vậy đã dẫn tới thiên kiếp.

Thương Thiên và Lôi Ân cũng không biết liệu lần này thiên kiếp có thành công không.

Họ đột nhiên cảm thấy sợ hãi, không dám tiến lên nữa, vì nếu phạm phải thiên khiển, sau này sẽ rất khó sống.

Nhìn thiên kiếp giáng xuống, Phụng Thiên dường như rất vui mừng, hắn nói: "Thượng thiên, quả nhiên ngài đã nghe thấy tiếng lòng của ta!

Ta nhất định phải đến Cửu Thiên Thần Vực, ta khao khát mọi thứ ở đó biết bao, vì vậy thượng thiên nhất định phải giúp ta." Sau đó, thiên lôi giáng xuống.

Không giống như những lần trước, lần này thiên lôi vô cùng dữ dội.

Chỉ có ba đạo lôi đánh vào người Phụng Thiên, hắn đột nhiên cảm thấy như sắp nổ tung.

Phụng Thiên đau đớn tột cùng: “Không thể nào, không thể nào, ta nhất định sẽ thành công, không thể nào không thành công!

Thượng thiên, nhất định phải cứu ta!

Lão thiên, ta không cố ý, ta không giết nhiều người như vậy.” Nhưng đột nhiên, Phụng Thiên nổ tung trong nháy mắt, biến thành một đám tro tàn, không còn cơ hội vượt qua thử thách để đến Cửu Thiên Thần Vực nữa.

Lúc này, Thương Thiên và Lôi Ân không khỏi cảm thấy thiên kiếp thật sự quá lợi hại.

Chắc không ai dám đắc tội với thiên kiếp, nhưng có lẽ họ và Lôi Ân cũng sẽ phải đối mặt với nó.

Nếu Lôi Ân thật sự muốn đến Cửu Thiên Thần Vực, không thể động sát niệm.

Thương Thiên quyết định giúp Lôi Ân, để hắn tu luyện, nhưng ai biết được liệu hắn có tu luyện thành công hay không.

Nhìn những mảnh vụn trên mặt đất, bà lão trong vợ chồng Long Cái Thế nói: “Xem ra thật sự không thể động sát niệm, lão già, nếu ta thật sự không đến được Cửu Thiên Thần Vực, vậy ta đừng tiến vào Đại Viên Mãn có được không?

Ta cả đời ở cảnh giới Luân Hồi cũng không tệ.” Lão già nói: “Bà lão, ta đều nghe lời bà.

Chúng ta không cần tiến vào Đại Viên Mãn, để tránh gặp phải kiếp nạn.

Nhưng có một điều ta phải biết, chúng ta đã không còn trẻ, e rằng không còn sống được bao lâu nữa sẽ chết, vậy trước khi chết ta liều mạng một lần nữa, được không?” Bà lão cười: “Vậy ta nghe lời ông, trước khi chết chúng ta sẽ tiến vào Đại Viên Mãn, sau đó xem có thể

đến được Cửu Thiên Thần Vực không.

Nếu không thể, đó cũng là số mệnh, ta cũng không có gì phải ngạc nhiên, đúng không?

Chúng ta sống cả đời cũng coi như công đức viên mãn rồi." Sau đó, hai người cười ha hả, Thương Thiên và Lôi Ân cũng mỉm cười.

Rồi nhìn những người vây xem, Thương Thiên tức giận nói: "Nếu không muốn chết thì mau rời khỏi đây!" Nhìn thấy dáng vẻ vội vàng bỏ chạy của họ, Thương Thiên mỉm cười: "Ta đi thả những linh thú này về với tự nhiên đây." Trên khuôn mặt Thương Thiên nở nụ cười, nụ cười của hắn đặc biệt ngây thơ, trông vô cùng đáng yêu.

Một chàng trai lại đáng yêu đến vậy, đó là suy nghĩ đầu tiên của Lôi Ân.

Lôi Ân và Thương Thiên nhìn cảnh tượng hỗn loạn ở đấu thú tràng, bèn nói: "Ta đi thả hết động vật ra đi, ta quyết định rồi, phá bỏ đấu thú tràng này.

Nếu những bi kịch như vậy cứ tiếp diễn, ta quyết định sẽ luôn bảo vệ chúng." Thương Thiên cười nói: "Yên tâm đi, sau này tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.

Lần này e rằng cũng là một lời cảnh tỉnh cho mọi người, huống chi còn có vợ chồng Long Cái Thế ở đây, nên chắc chắn sẽ không có ai gây loạn nữa.

Các đấu thú tràng khác có lẽ cũng sẽ hoàn toàn đóng cửa không chừng.

Chương 827

Dù sao Trịnh Châu chỉ có một đấu thú tràng, một khi nơi này sụp đổ, những nơi khác nhất định sẽ không xảy ra chuyện tương tự." Nhìn thấy tê ngưu tinh ở sâu trong rừng rậm, liên tục hướng về phía họ cảm tạ, lúc này Lôi Ân lớn tiếng hô: "Tuyệt đối đừng để bị bắt lại nữa!

Nếu lần sau bị bắt, có thể không còn may mắn như vậy đâu.

Ta không thể bảo vệ ngươi cả đời được, nên ngươi phải hiểu rõ, đừng bao giờ để bị bắt." Thương Thiên và Lôi Ân rời khỏi nơi đó, lại đến Thiên Trúc Phái, từ biệt vợ chồng Long Cái Thế, rồi vội vàng trở về Thiên Trúc Phái.

Khi đi vào Thiên Trúc Phái, họ phát hiện Lam Trạm đang sửa chữa tấm chắn bảo vệ bị phá hủy.

Mọi người đều bận rộn, không ai nghỉ ngơi.

Nhìn cảnh tượng bị phá hủy đang dần được sửa chữa, mọi người đều rất vui mừng.

Lam Trạm đứng trên cao chỉ huy mọi người, có thể thấy ngay cả tân chưởng môn cũng không hề nhàn rỗi, những người khác càng không cần phải nói.

Chỉ là không thấy bóng dáng của Thiên Nhất đâu.

Đúng lúc này, ba huynh đệ Vương Quyền từ xa chạy tới, nói: "Thương Thiên, Lôi Ân, hai người về rồi!

Chúng ta đang sửa chữa, cả Thiên Trúc Phái sẽ có một diện mạo hoàn toàn mới.

Chỉ là mấy ngày nay người của Diêm La Điện không tìm đến gây

sự, nên cũng không rõ động tĩnh của chúng, vì vậy mọi người đang gấp rút sửa chữa nơi này." Thương Thiên gật đầu, nói: "Chúng ta đều ổn cả.

Ma Âm Cầm đã bị thay đổi hình dạng, biến thành Ngọc Thạch Kiếm, nên thập đại thần khí của Diêm La Điện đã thiếu một món, giờ chỉ còn chín đại thần khí.

Ta nhất định phải cải tạo tất cả những thần khí này thành sức mạnh của chính nghĩa và thiện lương, như vậy mới không để kẻ địch có cơ hội lợi dụng, ta mới có thể xuất kỳ bất ý chém giết chúng." Đúng lúc này, Thương Thiên ngửi thấy một mùi vị đặc biệt, giống như mùi hương.

Quả nhiên, một số đệ tử đã ngất đi, chắc là mê hồn dược.

Thương Thiên nói: "Mọi người bịt mũi miệng lại, đừng hít vào!" Rồi đột nhiên, một số đệ tử Thiên Trúc Phái bỗng biến thành những bóng đen.

Có thể thấy những bóng đen đó đã trà trộn vào trong số các đệ tử Thiên Trúc Phái, đây là một chuyện rất phiền phức.

Nếu trong số các đệ tử này có người của Diêm La Điện, trong tình huống bình thường sẽ không dễ bị phát hiện, nên chúng có thể vẫn hành động như cũ.

Nếu chúng biến thành đệ tử Thiên Trúc Phái, hậu quả sẽ khôn lường.

Sau đó, những người đó từ trên không trung rắc bột xuống, dường như muốn khiến họ một phen điêu đứng.

Xem ra mục tiêu của chúng là nhắm vào Thương Thiên và Lôi Ân.

Chúng cho rằng những người khác không đáng lo ngại.

Nhưng đột nhiên xuất hiện hai người ở Trịnh Châu lại có thể khiến người ta nghe danh đã sợ mất mật, hành động của họ quá nhanh, đã đoạt được một trong đại thần khí của Diêm La Điện vào tay, có thể thấy thực lực vô cùng lợi hại.

Vì vậy, những người của Diêm La Điện giai đoạn đầu này cũng vô cùng sợ hãi, nhưng bản tính của chúng đều là cỗ máy giết người, không có cảm xúc sợ hãi hay lo lắng, phần lớn chỉ kiên quyết chấp hành mệnh lệnh.

Tuy U Minh giữ lại ý thức ban đầu, nhưng khi hít vào tà khí, nội tâm của chúng cũng bị méo mó ở một mức độ nhất định.

Dù sao cũng phải chịu đựng sức mạnh tà ác như vậy, người bình thường không thể chịu đựng nổi, sẽ chết đi.

Những kẻ còn sống sót, thường là những kẻ có xương cốt rất cứng.

Dường như chúng đã trở thành sát thủ của Diêm La Điện, không có suy nghĩ nào khác ngoài việc làm sát thủ, ví dụ như ai muốn rời đi hay những suy nghĩ khác đều không có, thực sự đã trở thành tù binh của Diêm La Điện.

Thương Thiên tự nhiên cũng biết tình hình này, bèn nhìn chúng nói: "Các ngươi tới rất đúng lúc." Trong nháy mắt, người của Diêm La Điện đã đứng thành một hàng.

Lần này số lượng người của Diêm La Điện cũng không ít, may mà mắt của Thương Thiên và Lôi Ân đều rất đặc biệt, nên có thể nhìn rõ hình dạng của chúng.

Khi mắt Thương Thiên định trụ lại, những kẻ đó đều hiện nguyên hình, trong nháy mắt không thể động đậy.

Chương 828

Đây là năng lực đặc biệt của Thương Thiên, nên người của Diêm La Điện nhanh chóng bị tiêu diệt hết, chỉ không biết có bỏ sót kẻ nào không.

Người của Diêm La Điện trà trộn vào trong các đệ tử Thiên Trúc Phái cũng là một chuyện rất phiền phức, một khi bị chúng khống chế, thương vong của Thiên Trúc Phái sẽ rất nghiêm trọng.

Bởi vì võ công của đệ tử Thiên Trúc Phái không cao, một U Minh có thể giết chết mười mấy người, nên có thể xảy ra một cuộc tàn sát đơn phương.

Chỉ đột nhiên lúc này, trên bầu trời xuất hiện một người.

Hắn đeo một chiếc mặt nạ màu bạc, trông như một lão già, chỉ là khuôn mặt thật sự quá đáng sợ.

Khi hắn tháo mặt nạ bạc xuống, tất cả mọi người đều bị dọa sợ.

Khuôn mặt hắn đỏ rực, mạch máu đặc biệt rõ ràng.

Huyết quản đều nổi ra ngoài, có một đặc điểm lớn là khi hắn cởi áo ra, mới phát hiện tim của hắn mọc ở bên ngoài.

Sau đó hắn lại mặc áo vào, giọng nói âm trầm: "Sợ không?

Nói cho các ngươi biết, tim ta sở dĩ mọc bên ngoài là vì ta ăn thịt người.

Nếu ta ăn càng nhiều người, tim ta sẽ càng lớn, như vậy ta mới có sức lực để tiêu diệt tất cả các ngươi." Các đệ tử Thiên Trúc Phái đều bị dọa ngây người.

Lam Trạm đột nhiên cảm thấy lão già trước mặt này thần trí

không bình thường, lại nói những lời điên khùng như vậy.

Hắn xông lên, định đâm chết lão già này, nhưng lại bị một chưởng của lão đánh bị thương.

Lam Trạm vốn tưởng rằng đây chỉ là một lão già điên, không ngờ sức lực lại lớn như vậy.

Hắn sở dĩ không giữ được bình tĩnh là vì khi còn nhỏ, kẻ đã tàn sát thôn làng của hắn dường như cũng là một con quái vật có trái tim mọc bên ngoài, lão già này cũng giống như vậy.

Vì vậy, trong mắt hắn tràn ngập sự phẫn hận, nhất thời không thể khống chế được.

Lúc này hắn mới phát hiện trên cơ thể mình cũng có một phần mạch máu tương tự, hắn sợ hãi.

Ngay lúc này, người đó ra tay, tốc độ nhanh đến cực hạn.

Hắn nói với giọng không thể tin được: "Tốt lắm, những kẻ này lại dám phong ấn Thái tử điện hạ của ta.

Xem hôm nay ta không phong ấn các ngươi, cũng không xứng với Thái tử điện hạ." Thương Thiên nghe đến đây, biết được hắn là sư phụ của Thái tử thì có chút kinh ngạc.

Võ công của Thái tử không cao lắm, nhưng cầm kỹ thuật lại vô cùng cao thâm, vũ khí lớn nhất là Ma Âm Cầm.

Nhưng bây giờ Ma Âm Cầm đã biến thành Ngọc Thạch Kiếm, người này còn có thể làm gì được hắn?

Nhưng không ngờ tốc độ của người này lại nhanh đến kỳ lạ, định trụ tất cả mọi người, rồi lao về phía Thương Thiên và Lôi Ân.

Thương Thiên nghĩa chính ngôn từ nói: "Ta đã phong ấn Thái tử.

Người của Diêm La Điện đều đáng chết.

Nếu ta có thể cứu vớt được, ta nhất định sẽ cứu, nhưng nếu ta không cứu được, kết cục của các ngươi chỉ có một chữ 'chết'.

Nếu mỗi ngày không hấp thu U Minh chi khí, các ngươi cũng sẽ chết, không phải sao?

Tại sao phải biến thành như vậy?" Lão nhân tên Phong Hướng Thiên tức giận nói: "Ngươi hiểu lầm rồi!

Người cấp cao như ta không cần làm như vậy.

Ta tự nguyện hít vào tà khí, trong sinh mệnh của ta tà khí đã trở thành một phần của ta.

Chương 829

Cho nên, dù bây giờ ta không cần hấp thu tà khí, ta vẫn có thể sống.

Còn những kẻ yếu đuối kia, quả thực cần hít vào nhiều tà khí hơn, cơ thể của chúng cũng bị hủy hoại, không sống được mấy năm, đều sẽ chết, rồi lại thay một lứa mới." Thấy Phong Hướng Thiên tàn nhẫn như vậy, lời nói của hắn đã hoàn toàn chọc giận Thương Thiên và Lôi Ân.

Thương Thiên nói: "Lũ hại người các ngươi, lại dám lấy người vô tội đi làm thí nghiệm.

Những người đó không chết đi, lại bị biến thành U Minh Linh, làm vậy lương tâm các ngươi ở đâu?

Chẳng lẽ các ngươi muốn hủy diệt cả thế giới này sao?

Mục đích của các ngươi là biến cả thế giới này thành nơi ô uế chướng khí." Phong Hướng Thiên xông lên, lao về phía Thương Thiên, nói: "Ngươi không biết sao?

Thế lực Diêm La Điện của ta đã lan khắp thế giới, sớm muộn gì cũng sẽ thống nhất thiên hạ.

Từ nay về sau, thế giới này sẽ sinh linh đồ thán, biến thành thiên hạ của ác ma ta.

Như vậy ngươi hài lòng chưa?

Thực ra, ban đầu ai cũng không làm thánh nhân, chỉ là trong lòng đều biến thành ma quỷ, là lỗi của ta sao?" Thương Thiên nổi giận, dùng kiếm chống đỡ, nhưng sắp không địch lại được sự tấn công của người này, liền nói: "Sống như thế nào là lựa chọn của ngươi, đã lựa

chọn thì phải chịu cái giá phải trả tương ứng." Phong Hướng Thiên tóm lấy một đệ tử Thiên Trúc Phái, rồi bóp gãy cổ hắn một cách sống sượng, sau đó trước mặt mọi người nuốt chửng hắn vào bụng.

Đột nhiên, Phong Hướng Thiên trở nên khổng lồ.

Sau đó, hắn sử dụng sức mạnh của gió, muốn hút hết các đệ tử Thiên Trúc Phái này vào bụng.

Thương Thiên nhìn thấy hắn không ngừng vận dụng sức mạnh, không ngừng hấp thu các đệ tử Thiên Trúc Phái.

Những người bị hấp thu biến thành một đống xương khô, hoặc bị hắn ăn tươi nuốt sống.

Lúc này, Thương Thiên thực sự không thể nhịn được nữa, bèn sử dụng Dị Hỏa.

Mặc dù đây là lần đầu tiên hắn dùng nó, nếu một khi sử dụng, khi đối mặt với kẻ địch mạnh hơn, có thể sẽ bị đối phương hút mất.

Nhưng không còn cách nào khác, vào thời khắc quan trọng như vậy, ngoài Dị Hỏa là vũ khí mạnh mẽ, những phương pháp khác đều không có tác dụng.

Khi Dị Hỏa của Thương Thiên vừa xuất hiện, quả nhiên Phong Hướng Thiên nhìn thấy.

Sau khi thấy Dị Hỏa, hắn lộ ra vẻ tham lam, nói: "Ngươi lại có Thượng cổ Dị Hỏa.

Xem ra hôm nay ta thật không uổng công một chuyến.

Ta vốn không định ra tay, kết quả lại gặp được một bất ngờ lớn như vậy.

Nếu hôm nay ta không hút cạn Dị Hỏa của ngươi, ta sẽ viết ngược tên mình." Lôi Ân thấy Thương Thiên liều mạng một phen, đột nhiên

cảm thấy Thương Thiên quá nguy hiểm, bèn chắn trước mặt Thương Thiên, bị Phong Hướng Thiên một chưởng đánh bị thương.

Sau đó, trên cơ thể hắn cũng xuất hiện những huyết quản và mạch máu màu đỏ đó.

Thấy vậy, Lam Trạm mới biết, hóa ra những người bị thương đều có bộ dạng như vậy, hắn cứ tưởng điều đó có liên quan đến Phong Hướng Thiên trước mặt.

Phong Hướng Thiên đã tàn sát cả thôn làng, chỉ tha cho hắn khi còn là một đứa trẻ sơ sinh.

Người khác đều nói hắn là con của Phong Hướng Thiên, nhưng hắn không tin, không muốn trở thành con của một ác ma như vậy.

Hắn thực sự lo lắng, nếu để các đệ tử Thiên Trúc Phái biết hắn là con của Phong Hướng Thiên, nhất định sẽ bị người khác dị nghị, vậy thì chức chưởng môn này e rằng cũng không giữ được nữa.

Hắn không có ác ý, thực sự muốn làm chưởng môn Thiên Trúc Phái, một là để bảo vệ Thiên Trúc Phái, để nó mãi mãi phồn vinh, đó không phải là tâm nguyện của sư phụ sao?

Vì vậy, hắn phải giúp sư phụ hoàn thành tâm nguyện này, để Thiên Trúc Phái mãi mãi thịnh vượng.

Thấy Lôi Ân biến thành như vậy, Thương Thiên trong nháy mắt nổi giận, sau đó sử dụng Dị Hỏa chiến đấu với Phong Hướng Thiên.

Chương 830

Chỉ thấy Phong Hướng Thiên đặc biệt lợi hại, sở hữu sức mạnh của gió.

Vì vậy, khi tất cả các cơn lốc xoáy hướng về phía Dị Hỏa để hấp thu, sức mạnh của lửa không thể thiêu rụi gió, mà có thể khiến lửa càng lúc càng lớn, hoặc là bị dập tắt, hoặc là càng cháy to hơn.

Cho nên Thương Thiên chỉ có thể khống chế tốt lực độ của Dị Hỏa, rồi đánh về phía Phong Hướng Thiên.

Nhưng Phong Hướng Thiên lại ở bên trong lốc xoáy, không hề hấn gì.

Thương Thiên quả nhiên đã làm đúng, Dị Hỏa xuyên thấu qua lốc xoáy.

Những vòng lửa từng vòng một vây lấy Phong Hướng Thiên.

Phong Hướng Thiên nói: "Tốt lắm, bây giờ ta sẽ hấp thu Dị Hỏa của ngươi." Phong Hướng Thiên vốn tưởng rằng có thể hấp thu Dị Hỏa của Thương Thiên, vì Dị Hỏa của Thương Thiên đã tiến vào phạm vi của hắn.

Đối với người cấp bậc như hắn, nếu hấp thu được Dị Hỏa, vậy có thể đạt đến Đại Viên Mãn.

Nếu không muốn độ thiên kiếp, có thể không cần độ kiếp mà trực tiếp đến Cửu Thiên Thần Vực, không bị thiên kiếp truy kích, lợi ích vô cùng lớn.

Phong Hướng Thiên chỉ cần không phải độ kiếp mà có thể đến Cửu Thiên Thần Vực, quả thực là quá tuyệt vời.

Nhưng Thương Thiên cũng không biết, Dị Hỏa trong cơ thể hắn

lại có thể miễn trừ nỗi khổ bị thiên kiếp sau này, quả thực là không ngờ tới, hắn cũng không hề hay biết.

Nhưng khi Phong Hướng Thiên muốn hấp thu Dị Hỏa, đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Dị Hỏa vẫn lơ lửng xung quanh Phong Hướng Thiên.

Đột nhiên, Phong Hướng Thiên cảm thấy cơ thể mình như lại sắp căng phồng, chẳng lẽ sắp nổ tung sao?

Trong tình huống này, Phong Hướng Thiên hối hận rồi.

Hắn nhất định phải hấp thu Dị Hỏa của Thương Thiên, chỉ cần hấp thu được Dị Hỏa của Thương Thiên, mới có thể đến Cửu Thiên Thần Vực, nơi có các vị thần tiên sinh sống, nên hắn phải đến đó.

Đột nhiên, Thương Thiên cảm thấy sức mạnh trong cơ thể mình ngày càng lớn, dường như có thứ gì đó bị thu hút.

Hóa ra là do Phong Hướng Thiên tự bạo, trong nháy mắt, tất cả sức mạnh của gió đều bị hút lấy.

Bụng của Phong Hướng Thiên ngày càng to ra.

Một lúc sau, Dị Hỏa thiêu đốt khiến Phong Hướng Thiên cảm thấy da đầu tê dại, không phải cơ thể bị thiêu hủy, mà là loại thiêu đốt tinh thần lực khiến hắn cảm thấy đặc biệt khó chịu.

Hắn cảm giác bụng ngày càng to, căng phồng ngày càng lớn, sức mạnh của hắn dường như bị Dị Hỏa hút cạn.

Ngay cả Thương Thiên cũng cảm thấy kỳ lạ, vốn tưởng Dị Hỏa sẽ bị hủy diệt, nhưng không ngờ Dị Hỏa lại quay trở về cơ thể hắn, còn Phong Hướng Thiên thì nổ tung, khắp nơi là thịt nát và bột mịn.

Phong Hướng Thiên chết mà không hiểu tại sao, không ngờ mình lại chết trong tay Thương Thiên như vậy.

Hắn vốn tưởng có thể hấp thu Dị Hỏa, Dị Hỏa đối với hắn là thứ thực sự khao khát, nhưng bây giờ lại không còn cách nào, cả tính mạng cũng đã mất.

Quả nhiên con người không thể quá tham lam, một khi tham lam sẽ phải chịu tội.

Nhìn thấy hắn chết đi, Thương Thiên cảm thấy cơ thể mình nhẹ nhõm và vui vẻ đến lạ, Dị Hỏa trong cơ thể đã mạnh lên.

Vốn chỉ lớn bằng một ngón tay, giờ đã lớn bằng lòng bàn tay, có thể thấy Dị Hỏa đã mạnh hơn rất nhiều.

Sau đó, Thương Thiên cảm giác linh lực trong cơ thể vô cùng sung mãn, quan trọng hơn là cảm giác rất thoải mái.

Dường như trong chốc lát, Dị Hỏa từ màu vàng nhạt ban đầu đã biến thành màu đen.

Có thể thấy, Dị Hỏa cũng sẽ thay đổi, cấp bậc của nó chắc đã tăng lên một cấp, từ cấp thấp nhất lên cấp thứ hai.

Chương 831

Tối qua hắn đã nghiên cứu Dị Hỏa cả đêm, tự nhiên biết được đặc tính của nó, làm thế nào để tu luyện Dị Hỏa, Bách Bảo Toàn Thư đều đã nói cho hắn biết, nên hắn đặc biệt may mắn, cũng vô cùng vui vẻ.

Dị Hỏa là thứ, lúc ban đầu nếu cấp bậc thấp, gặp phải những thứ như Thiên Thủy sẽ bị dập tắt, nhưng người có Thiên Thủy cũng không nhiều, nên khắc tinh của nó tự nhiên không nhiều như vậy.

Đợi đến khi thực lực mạnh lên, thì có thể làm khô cạn cả Thiên Thủy.

Đem nước đặt lên lửa nung, sau đó biến thành hơi nước, cứ sôi mãi, cuối cùng sớm muộn cũng sẽ bị tiêu diệt hết.

Sau đó sẽ không còn nước nữa.

Nhưng Thương Thiên cũng bất lực.

Nhìn vết thương trong cơ thể Lôi Ân và Lam Trạm ngày càng nặng, hắn lập tức lấy ra Cửu Thiên Hải Đường, nhưng lại bó tay không có cách nào, không phát huy được tác dụng vốn có.

Có thể thấy loại sức mạnh tinh thần này rất lợi hại, nên nhất thời không có cách nào loại bỏ hết những thứ tà ác ra ngoài.

Không còn cách nào khác, hắn bèn lấy ra Bách Bảo Toàn Thư, rồi lấy sách ra, lật đến trang cuối cùng.

Hóa ra là vậy, đây là một loại độc tố đặc biệt lợi hại, cần một người để chữa trị.

Chỉ có trong một tòa lầu trên trời mới có loại thuốc giải này.

Chỉ có ở Phong Vân Các.

Lam Trạm nói một câu: “Ta không sao, huynh xem huynh đệ Lôi Ân trước đi, vết thương của Lôi Ân nghiêm trọng hơn của ta.

Nếu hắn không sao thì ta cũng không sao, nhưng nếu hắn thật sự có chuyện, ta cũng nhất định sẽ cố gắng hết sức cứu hắn, tuyệt đối không để hắn phải chịu một kết cục bi thảm.” Thực ra lúc đó Lam Trạm thật sự rất đau lòng, vì không ngờ Thương Thiên lại giết Phong Hướng Thiên.

Phong Hướng Thiên có phải là cha của hắn hay không, hắn hoàn toàn không biết, nhưng hắn biết rõ rằng như vậy sau này sẽ không còn nguy hiểm nữa.

Nhưng mặt khác, hắn lại cảm thấy vô cùng khó xử.

Dù sao từ nhỏ đến lớn, hắn rất khao khát tình thương của cha.

Nếu cha hắn là một đại anh hùng, hắn sẽ vô cùng ngưỡng mộ.

Nhưng ai ngờ, dù là người bình thường cũng tốt, nhưng ai ngờ lại là người của Diêm La Điện, tính tình lại xấu xa như vậy.

Hắn cũng biết cha hắn sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ chết, chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy, quả thực là báo ứng.

Tâm tư của Lam Trạm không ai đoán được, chỉ thấy hắn rơi một giọt nước mắt.

Mọi người đều tưởng hắn sợ hãi, sợ chết, nhưng không ai biết Lam Trạm đang khóc, khóc vì cha mình.

Không ngờ người cha chưa từng gặp mặt lại chết đi ngay khi vừa mới quen biết, làm sao hắn có thể không đau buồn.

Nhưng bây giờ mọi chuyện đều không còn cách nào, dù sao hắn cũng là người của Thiên Trúc Phái.

Thế giới này rộng lớn như vậy, nếu người ta biết cha hắn là

Phong Hướng Thiên, e rằng cũng sẽ bị xử lý thôi.

Thương Thiên cảm thấy mọi thứ đều là ý trời, Lôi Ân lại bị thương.

Hắn nhìn Lam Trạm: "Yên tâm đi, ta sẽ giúp ngươi và Lôi Ân đến Phong Vân Các." Lam Trạm từ trong lòng lấy ra một tấm lệnh bài, nói: "Đây là lệnh bài của tiên chưởng môn, chỉ có người của Phong Vân Các thấy lệnh bài này mới ra tay tương trợ." Thương Thiên nghiêm túc nói: "Phong Vân Các ta nhất định sẽ đi, ta sẽ giúp các ngươi tìm đủ mọi phương pháp.

Chỉ là lần này e rằng cả hai người đều phải đi cùng ta.

Nếu ta chỉ dẫn theo vài đệ tử, thời gian trì hoãn có thể sẽ nhiều hơn, nên hai người phải đi." Lam Trạm gật đầu.

Lôi Ân đã hôn mê.

Chương 832

Thương Thiên nhìn Lôi Ân, đột nhiên cảm thấy có lẽ mình có thể bảo vệ hắn.

Nếu bồi dưỡng tốt, Lôi Ân sau này chắc chắn sẽ trở thành một anh hùng đỉnh thiên lập địa.

Tuy tính tình hắn nóng nảy, nhưng lại là một đứa trẻ tốt.

Nếu có thể bồi dưỡng hắn thành một đại hiệp, vậy cũng là làm một việc thiện, vì nhân dân mà cầu phúc.

Sau đó, họ lập tức lên đường, dẫn theo mười mấy đệ tử.

Thiên Nhất tạm thời bảo vệ môn phái, các đệ tử khác đều đang chờ đợi.

Nếu chưởng môn của họ chết đi, ai có thể bảo vệ họ đây.

Vì vậy, thấy tâm trạng của mọi người như vậy, Thương Thiên nói: "Ta hứa với mọi người, nhất định sẽ cứu được chưởng môn, nên mọi người đừng nản lòng, một lòng một dạ bảo vệ Thiên Trúc Phái, được không?" Mọi người nghe xong, dường như cảm thấy có một chút hy vọng, ít nhất sẽ không giống như những chuyện khác khiến mọi người lo lắng.

Thế là Thương Thiên lập tức xuất phát.

Sau khi bay một ngày một đêm, họ đã đến Phong Vân Các.

Phong Vân Các nhìn từ bên ngoài còn kỳ lạ hơn Thiên Trúc Phái, cũng là một môn phái có số má ở Trịnh Châu.

Nhưng đệ tử của họ chỉ thu nhận Tán Tiên, và phần lớn đệ tử thu nhận đều là người có tu vi, võ công lợi hại hơn nhiều.

Phong Vân Các, cũng vậy, thực lực vô cùng hùng hậu.

Những môn phái lớn như vậy, trên thế giới này cũng không có mấy.

Phong Vân Các trông rất hùng vĩ, phía trước trồng đầy cây hải đường, đều được xây bằng đá ngọc trắng lớn.

Có thể thấy, vô cùng xa hoa, cũng rất có tiền.

Khi Thương Thiên muốn đi vào, phát hiện bên ngoài có một tấm bảng lớn.

Trên đó có mấy hàng chữ lớn viết rất bắt mắt: "Muốn làm đệ tử bản môn phái, tất phải thông qua tầng kết giới này." Thương Thiên thấy kết giới này vô cùng hùng hậu, sức mạnh xem ra không nhỏ, có thể là sức mạnh do mấy vạn Tán Tiên thu thập được.

Thương Thiên dùng hết sức cũng không phá được.

Các đệ tử mang theo bên mình cũng không có tác dụng, chỉ còn lại Thiên Thiên Nhãn của Vương Quyền.

Vương Quyền vừa mở Thiên Thiên Nhãn, nhưng lại bị đẩy lùi, suýt nữa làm tổn thương Thiên Nhãn.

Khi Thương Thiên không còn cách nào, hắn liên tục sử dụng Tàng Thiên Kiếm, muốn phá vỡ lớp màng này, nhưng lại không lay chuyển được cảnh giới sinh tử trong đó.

Điều này khiến Thương Thiên có chút khó chịu, không thể trì hoãn được, nhưng nếu không thể phá vỡ nó, vậy cũng không vào được.

Thương Thiên cảm thấy mình vì quá vội mà hồ đồ rồi.

Nhìn bộ dạng kia của Lôi Ân, trong lòng hắn rất lo lắng.

Sau đó, Thương Thiên nghĩ, kết giới này chắc không thể mạnh đến vậy.

Nếu thật sự mạnh như vậy, những Tán Tiên đó sao vào được?

Tu vi của Tán Tiên cũng chỉ có thể đạt đến cảnh giới Linh Hồn, cũng là trên cảnh giới Luân Hồi.

Họ đã vượt qua thiên kiếp, nhưng không bảo toàn được linh hồn, biến thành Tán Tiên.

Có lúc, khi trải qua thiên kiếp, rõ ràng đã vượt qua, nhưng do bản thân không hoàn chỉnh nên không thể tiến vào Cửu Thiên Thần Vực.

Chương 833

Khi Cửu Thiên Thần Vực không mở cửa, họ liền biến thành những Tán Tiên bị từ chối.

Mặc dù có thể trường sinh bất lão, nhưng rốt cuộc là chuyện gì, nên không thể trở thành thần tiên thực sự.

Đúng lúc này, Thương Thiên đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức mát lạnh dường như đang điều tiết sinh mệnh của hắn.

Hắn bèn đem luồng khí tức mát lạnh này truyền cho Lôi Ân và Lam Trạm đang yếu ớt, chắc chắn sẽ có tác dụng, dường như có thể khiến họ dễ chịu hơn một chút.

Sau đó, nhìn kết giới trước mắt, hắn đột nhiên dùng tay chạm vào.

Dưới điều kiện vô tâm vô dục này, hắn lại có thể đưa tay vào trong.

Chẳng phải điều đó có nghĩa là có thể đi vào sao?

Thương Thiên đột nhiên hiểu ra.

Tán Tiên tuy không phải thần tiên, nhưng cũng là những người có đặc điểm riêng, nên nhất định phải vô cầu vô dục.

Điều này phản ánh cảnh giới mà tất cả mọi người phải đạt tới, nên trong tình huống bình thường là có thể đi vào.

Sau đó, hắn nói phương pháp cho các đệ tử khác và ba huynh đệ Vương Quyền, thuận lợi tiến vào địa bàn của Tán Tiên.

Sau khi vào trong mới phát hiện các Tán Tiên đang đứng thành hai hàng, ở giữa có một người đứng.

Người đó nhìn họ, nói: “Các ngươi không phải Tán Tiên, đúng

không?

Không biết đến Phong Vân Các của ta có chuyện gì?" Thương Thiên cung kính nói: "Phong Vân Các chưởng môn, xin chào.

Tên ta là Thương Thiên, ta không có ý đến làm phiền Phong Vân Các.

Tân chưởng môn của Thiên Trúc Phái bị thương, nên ta thỉnh cầu Phong Vân Các chưởng môn giúp ta xem xét được không?" Sau đó, Phong Vân Các chưởng môn nói: "Phong Vân Các của ta sẽ không tham gia vào cuộc chiến với Diêm La Điện, nên ta tuyệt đối sẽ không cứu.

Đi đi, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa." Lúc này, mấy đệ tử Thiên Trúc Phái quỳ xuống, nói: "Thiên Trúc Phái chúng ta trước nay luôn giao hảo với Phong Vân Các, nên xin xem xét tình nghĩa ngày xưa, xin hãy cứu chưởng môn của chúng ta.

Chưởng môn của chúng ta thật sự quá đáng thương." Một đệ tử bên cạnh chưởng môn Phong Vân Các dường như không kiên nhẫn, nói: "Tiễn khách.

Đưa bọn họ đi." Thương Thiên lúc này lo lắng, nói: "Nếu Thiên Trúc Phái không giữ được, ngươi nghĩ Phong Vân Các có thể giữ được sao?" Đại đệ tử của Phong Vân Các nói: "Sư phụ, hắn biết bí mật của Phong Vân Các chúng ta, bí mật về kết giới đó, nên chúng ta không nên..." Một đệ tử khác đứng bên cạnh chưởng môn nói: "Tiểu Tam, không được vô lễ!

Đừng lúc nào cũng động tí là giết hay không giết, phải nhớ ngươi là một Tán Tiên, có tu vi nhất định, đừng đi quản chuyện của nhân loại nữa." Đột nhiên, từ trong toàn bộ kết giới, hương hoa hải đường bay ra, cũng kích thích hứng thú của Cửu Thiên Hải Đường.

Nó từ từ bay lơ lửng, bay ra khỏi cơ thể Thương Thiên.

Sau đó, chưởng môn Phong Vân Các, Phong Vũ Thiên, sau khi nhìn thấy Cửu Thiên Hải Đường, dường như bị dọa sợ, nói: "Ta không ngờ Cửu Thiên Hải Đường lại xuất thế, còn nhận chủ nữa.

Thôi được, nếu ngươi có thể chịu được mười chiêu của ta, ta sẽ cứu họ." Trong mắt Phong Vũ Thiên ánh lên vẻ si mê, Thương Thiên dường như có chút khó chịu.

Chẳng lẽ hắn sắp mất đi Cửu Thiên Hải Đường sao?

Nhưng nếu có thể cứu Lôi Ân, cho dù mất đi Cửu Thiên Hải Đường, hắn cũng cam lòng.

Phong Vũ Thiên dường như nhìn thấu ý đồ của hắn, nói: "Yên tâm đi, ta, Phong Vũ Thiên, dù không đứng đắn, cũng sẽ không cướp đồ của một tiểu bối.

Bây giờ điều quan trọng nhất ta muốn biết là, bệnh mà ngay cả Cửu Thiên Hải Đường cũng không chữa được, rốt cuộc là bệnh gì." Thương Thiên để hắn xem Lôi Ân và Lam Trạm.

Phong Vũ Thiên kinh ngạc: "Họ lại trúng phải Phong Ma Chưởng của đệ đệ ta?" Thương Thiên có chút kinh ngạc: "Phong Hướng Thiên là đệ đệ của ngài?" Phong Vũ Thiên kích động, nói một hơi: "Ta có thể chữa được, nhưng sẽ hao tốn rất nhiều nội lực của ta.

Ngươi đến đúng chỗ rồi, e rằng ngoài Phong Vân Các của ta ra, không ai có thể chữa khỏi.

Thực ra, đệ đệ của ta vốn bản tính không xấu, chỉ là trước kia ham chơi, nên sư phụ của ta thường cảm thấy nó sẽ gây họa lớn.

Chương 834

Quả nhiên, nó đã gây họa lớn thật, không thể quay về Phong Vân Các nữa, bây giờ chắc đã chết rồi." Thương Thiên sau đó cúi đầu chào: "Xin lỗi chưởng môn, đệ đệ của ngài đã bị ta giết chết." Phong Vũ Thiên nhìn Thương Thiên, không thể nào tin được.

Một người có tu vi như hắn lại có thể giết chết người ở cảnh giới Luân Hồi, đệ đệ của hắn, quả thực không thể tin nổi.

Thương Thiên tự nhiên biết hắn đang băn khoăn, liền nói: "Vâng, ta cũng là vô tình chém giết, không phải cố ý." Phong Vũ Thiên gượng cười, nói: "Ta không trách ngươi.

Đệ đệ của ta quả thực là một ác ma.

Sư phụ của ta năm đó không giết nó, ta lại nuông chiều nó, giờ đây nó trở nên vô pháp vô thiên, gia nhập Diêm La Điện, nên chết là đáng tội.

Tuy về tình về lý ta rất khó xử, nhưng ta vẫn có khả năng phân biệt phải trái.

Không trách ngươi, là nó tự chuốc lấy." Thương Thiên kỳ quái hỏi: "Vậy tại sao?

Đệ đệ của ngài sao không sống cùng ngài?

Sao không ở Phong Vân Các?

Xem ra địa vị của hắn ở Diêm La Điện cũng không thấp." Nghe Thương Thiên hỏi như vậy, cũng không có gì kỳ lạ, Phong Vũ Thiên nói: "Thực ra, đệ đệ này của ta, từ nhỏ đã là một đứa trẻ không nghe lời, làm việc gì cũng có chủ kiến riêng.

Chỉ từ sau khi con chó cưng của nó chết, nó đã thay đổi thành một

người khác.

Nó nói với ta, nó thích hủy diệt, mọi thứ càng đẹp đẽ, nó càng muốn hủy diệt." Thương Thiên có chút kinh ngạc, không ngờ Phong Vũ Thiên lại thở dài như vậy.

Nhìn vành mắt hắn đỏ lên, có thể thấy được tình yêu thương của hắn dành cho người đệ đệ này, điều đó không thể giả vờ được.

Phong Vũ Thiên gượng cười, che giấu cảm xúc của mình.

"Như vậy cũng là một chuyện tốt, ít nhất từ lúc nó chọn con đường đó, chúng ta đã trở thành kẻ thù.

Cũng vì nó, ta không còn quan tâm đến thế sự, và sáng lập ra Phong Vân Các.

Vì ta cuối cùng vẫn không nỡ ra tay với đệ đệ mình, nên mới dẫn đến cục diện như hiện tại.

Nhưng nếu lúc đó ta có thể ngăn cản nó một chút, có lẽ hôm nay đã không như vậy." Thương Thiên nhìn vẻ ưu thương của Phong Vũ Thiên, ngây người mỉm cười, rồi nói: "Xin lỗi, ta lại nhắc đến chuyện buồn của ngài." Phong Vũ Thiên phất tay, nói: "Trận đấu hôm nay không cần đấu nữa, ta trực tiếp cứu hai người họ.

Cũng xem như là vì tình giao hảo nhiều năm giữa ta và Thiên Trúc Phái, sao ta có thể ngồi yên không quan tâm chứ?" Thương Thiên vui mừng, sau đó tiến vào nội đường.

Có thể thấy, Phong Vân Các quả thực rất lớn, quan trọng hơn là nó nằm gần tầng mây, có thể cảm nhận được một luồng cảm giác mát lạnh.

Mọi thứ ở đây đều màu trắng, trông giống như một cung điện màu trắng.

Quan trọng hơn nữa, không ngờ ở đây lại trồng một vùng lớn hoa hải đường.

Loại hải đường này không giống như hải đường bên ngoài, không phải màu đỏ, mà là màu trắng.

Vì vậy, hải đường màu trắng, Cửu Thiên Hải Đường màu tím, có thể là do cùng loại, Cửu Thiên Hải Đường tỏ ra đặc biệt phấn khích, có thể thấy được tâm trạng của nó rất tốt.

Mặc dù nó là một loài thực vật, nhưng Thương Thiên có thể cảm nhận được từng cử động, thậm chí từng nụ cười, từng cái nhíu mày của nó.

Sau đó, họ đến một căn phòng hẻo lánh, nhưng đó lại là phòng của Phong Vũ Thiên.

Phòng của Phong Vũ Thiên không hoa lệ như tưởng tượng, mà lại đơn giản và sạch sẽ.

Sau đó, Phong Vũ Thiên cười nói: "Được rồi, đặt họ xuống, đặt lên giường băng của ta." Thương Thiên nhìn chiếc giường, đó là một chiếc giường nước.

Cá bên trong đang bơi lội, có thể thấy thiết kế ở đây cũng rất đặc biệt.

Không phải là giường bình thường, trên đó đặc biệt mát lạnh.

Chương 835

Có chút giống như chiếc giường tơ băng trong truyền thuyết, mát lạnh và thoải mái, là một không gian tuyệt vời để luyện công, vì nó có thể làm cho toàn bộ kinh mạch của cơ thể được thông suốt.

Võ công của Phong Vân Các dường như đều có sức mạnh của băng.

Trên đó quả thực mát lạnh.

Nhìn Lôi Ân và Lam Trạm nằm trên đó, sau đó cởi bỏ y phục của họ, tiếp theo Phong Vũ Thiên nói: "Thương Thiên ở lại, những người còn lại ra ngoài chờ." Sau đó, Thương Thiên ở lại giúp Phong Vũ Thiên, cùng nhau chữa trị cho Lôi Ân và Lam Trạm.

Có thể thấy, vết thương của Lôi Ân nặng hơn, toàn thân gần như đều là huyết quản và gân mạch màu đỏ phồng lên, sắp đến tim rồi.

Lam Trạm nhẹ hơn một chút, chỉ ở vùng cánh tay, không có ở những nơi khác, nhưng trên mặt Lam Trạm cũng có một số chỗ phồng lên.

Huyết quản của hắn có lẽ một khi tiến vào đại não, cũng sẽ mất mạng.

Phong Vũ Thiên nhẹ nhàng dùng kim bạc châm vào huyệt mạch.

Thương Thiên biết bước này gọi là phong mạch, cũng là để huyết quản ở những nơi khác không tiếp tục phồng lên, cũng không nhanh chóng sinh sôi và phát triển.

Sau đó, Thương Thiên thấy Phong Vũ Thiên rạch một đường trên cánh tay mình, rồi máu đen chảy ra.

Phong Vũ Thiên nói: "Đi lấy lọ thứ hai trên tủ của ta." Khi

Thương Thiên lấy lọ thứ hai về, Phong Vũ Thiên xem xong liền lo lắng, nói: "Không phải lọ này, ở ngăn thứ hai, phía sau lọ thứ nhất, lấy lọ thứ hai đó." Khi Thương Thiên lấy được, Phong Vũ Thiên cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nói: "Lấy đúng rồi." Sau đó, hắn liên tục ấn vào kinh mạch ở cổ Lôi Ân và Lam Trạm, nên nhất thời có chút tốn sức.

Rồi hắn ngửi chất lỏng bên trong, vui mừng nói: "Đúng rồi, là nó." Thấy Thương Thiên lo lắng cho Lam Trạm, quả nhiên điều Thương Thiên lo lắng đã xảy ra.

Hắn không chữa khỏi được, trên cơ thể xuất hiện những đốm đen, huyết quản lộ ra màu đỏ đã biến thành màu đen.

Phong Vũ Thiên khi khống chế tình hình đã cảm thấy lực bất tòng tâm, nói: "Tên đệ đệ đáng ghét của ta biết ngươi sẽ tìm đến ta, nên đã thêm một phong ấn khác vào.

Không còn thời gian nữa, ta đã khống chế được bệnh tình, nếu không cứu được, có lẽ cả hai đều sẽ chết." Lúc này, Thương Thiên cảm thấy kỳ lạ, vội vàng mở ba lô, lấy ra Bách Bảo Toàn Thư, nói: "Rốt cuộc là sao?" Sau đó, Bách Bảo Toàn Thư có phản ứng tự động.

Sau khi nhìn hai người, nó tự động phản ứng, rồi hiện ra một dòng chữ.

"Bệnh này tên là Kỳ Lân Tán, do Phong Ma Chưởng ban đầu biến thành.

Muốn cứu, phải có người cắt đứt huyết quản của mình, rồi truyền máu từ miệng vào.

Người này phải có huyết dịch chí dương chí thuần, trong cơ thể phải có một lượng lớn linh lực mới được." Thương Thiên mỉm cười, nhìn Phong Vũ Thiên: "Để ta làm đi." Phong Vũ Thiên mỉm cười: "Để

ta đi.

Tuy bây giờ ta mệt, nhưng ta dù sao cũng là một Tán Tiên, cảnh giới Linh Hồn, cả đời này, linh lực của ta cũng sẽ không tăng thêm, không thăng cấp được, cũng sẽ không độ thiên kiếp lần nữa, nên linh lực của ta hồi phục rất nhanh.

Để ta đi!" Thương Thiên thấy Phong Vũ Thiên đã kiệt sức, nói: "Ngài cần phải phong mạch, không để linh lực của mình thất thoát, nên giao cho ta đi.

Ta rất chân thành, nên thực sự có thể giúp được.

Làm phiền ngài, xin lỗi.

Nếu làm ngài bị thương thêm, ta sẽ tự trách." Phong Vũ Thiên tán thưởng Thương Thiên, nói: "Mỗi người đều đang cố gắng trốn tránh trách nhiệm, ai cũng không muốn hy sinh.

Huống chi là chuyện này, vừa đau khổ vừa kích thích, mỗi người đều trốn không kịp, ngươi lại có dũng khí đảm đương.

Xem ra ngươi quả thực là một người dũng cảm, vì bạn bè mà có thể lưỡng lặc sáp đao." Thương Thiên mỉm cười, nói: "Vì hai người họ có ý nghĩa đặc biệt đối với ta, đặc biệt là Lôi Ân, người bạn tốt của ta, nên ta không thể bỏ rơi, không thể không quan tâm." Sau đó, Phong Vũ Thiên nói: "Vậy chúng ta bắt đầu đi, không chống đỡ được bao lâu nữa.

Nếu còn trì hoãn, tính mạng nhỏ của họ sẽ mất.

Phải trong vòng một nén nhang, làm sạch hết máu ứ trong cơ thể, thông hết các tổ chức huyết mạch, rồi thay máu." Thương Thiên nói: "Được, ta sẽ nghe lời ngài.

Chuyện này, ta rất rành, ta cũng học y dược học, nên có hiểu biết nhất định về y dược, yên tâm đi, các chủ." Phong Vũ Thiên mỉm cười,

nói: “Thôi được, vậy bắt đầu đi.” Sau đó, Thương Thiên dùng toàn bộ sức lực, làm sạch huyết mạch của họ.

Làm sạch thì dễ, nhưng thay máu cần một lượng máu rất lớn.

Chương 836

Thương Thiên chỉ có một mình, muốn thay máu, phải thay máu cho cả hai người, nên thực sự là một việc rất tốn sức.

Một khi một người đang thay máu, người còn lại không thể làm gì được, không thể làm phiền, cũng không có cách nào truyền máu của mình cho hai người trước mặt.

Sau đó, họ bắt đầu thay máu.

Thương Thiên nhìn mọi thứ trước mắt, quả thực không dám tin.

Hắn cảm thấy có lẽ nên truyền máu cho Lôi Ân trước, Thương Thiên có chút tư tâm.

Mặt khác cũng vì vết thương của Lôi Ân nặng hơn, nếu không tiếp tục thay máu, có lẽ hắn sẽ không chống đỡ được.

Thế là quá trình thay máu cho Lôi Ân cũng rất thuận lợi, vì dù sao Kỳ Lân Tán cũng chưa lan đến tim.

Sau khi thay xong, Lôi Ân cả người tinh thần phấn chấn, má hồng hào, có thể thấy rất khỏe mạnh, tuy vẫn đang hôn mê nhưng đã khá hơn, sẽ không bị Kỳ Lân Tán khống chế nữa.

Nhưng vốn tưởng rằng Lôi Ân có thể bị thương nặng hơn, dù sao cũng là Lôi Ân, vì gần tim hơn.

Nhưng ai cũng không ngờ, người thực sự khó giải quyết là Lam Trạm.

Những nơi khác đều ổn, nhưng đại não của hắn cũng bị Kỳ Lân Tán khống chế.

Vì vậy, một khi đại não của một người bị khống chế, sẽ giống

như Phong Vũ Thiên đã nói, sẽ biến thành U Minh Linh, cũng sẽ biến thành con rối của người Diêm La Điện.

Sau đó, Thương Thiên không do dự truyền máu cho Lam Trạm.

Lam Trạm cho người ta cảm giác rất độ lượng, lại thân thiện như vậy, là một đứa trẻ tốt.

Vì vậy, Thương Thiên tự nhiên cũng hy vọng Lam Trạm sẽ khá hơn, không để xảy ra bất kỳ tai nạn nào nữa.

Khi sắp thay máu đến đại não của Lam Trạm, vì một chút sơ suất đã xảy ra sự cố.

Nếu không cẩn thận, Lam Trạm thật sự có thể biến thành kẻ ngốc không chừng.

Quan trọng hơn là trong não của hắn dường như có một khối máu ứ tích tụ nặng nề, cũng không biết tại sao.

Vốn dĩ cấu trúc não là như vậy, nếu không cẩn thận xuyên qua, hoặc sơ ý, đều có thể dẫn đến mất trí nhớ.

Nhưng đúng lúc này, máu của hắn không đủ nữa.

Thương Thiên cảm thấy kiệt sức, một chút cũng không còn, cảm giác một chút cũng không xuyên qua được.

Đại não của người này thật sự cần tốn rất nhiều sức lực, không thông được.

Đầu óc Lam Trạm rốt cuộc đã làm sao?

Không ai biết Lam Trạm thực sự rất đau khổ, vì cơ thể của hắn không còn nữa, nên sư phụ của hắn đã dùng đất sét tạo ra một cơ thể.

Vì vậy, đại não của cơ thể này phát triển không hoàn thiện, có vật chèn ép, tạo thành một khối u, tuy không ảnh hưởng đến sự thông minh của hắn, nhưng sẽ gây đau đầu.

Thấy tình hình này, Thương Thiên thực sự đã dốc hết toàn bộ sức lực, nhưng vẫn không có cách nào cứu được Lam Trạm, cảm thấy thực sự không thể cứu được.

Vào thời khắc vô cùng tuyệt vọng này, Phong Vũ Thiên nói: "Đừng liều mạng nữa.

Nếu không đả thông được huyết mạch của hắn, không có cách nào trục xuất Kỳ Lân Tán ra ngoài, Kỳ Lân Tán là thứ rất nguy hiểm, ngươi cũng biết mà." Thấy Thương Thiên kiệt sức, Phong Vũ Thiên tiếp tục khuyên: "Nếu là bình thường, đại não của hắn có thể không sao, không quan trọng, nhưng nếu bây giờ không trục xuất Kỳ Lân Tán, có thể sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Thời gian không còn nhiều, máu của ngươi không đủ nữa, nên có khả năng cả hai đều sẽ chết." Thương Thiên cảm thấy thực sự không chống đỡ được nữa.

Đột nhiên, tiểu tinh cầu trong đầu hắn vận chuyển một cách khéo léo, vô cùng lợi hại.

Chương 837

Nhìn tốc độ quay của nó, Thương Thiên đột nhiên trấn tĩnh lại tâm thần.

Cũng không biết tại sao, hắn đột nhiên thực sự tỉnh táo, nhưng cũng không có cách nào.

Mặc dù có thể chữa lành vết thương của mình rất nhanh, nhưng trong cơ thể vận chuyển Cửu Thiên Hải Đường, cũng dễ dàng chữa lành vết thương của mình.

Nhưng chữa thương không đồng nghĩa với có máu.

Vì vậy, mặc dù máu trong cơ thể có tăng lên một chút, nhưng vẫn còn xa mới đủ.

Thương Thiên đột nhiên cảm thấy ngày càng mệt, dường như có thứ gì đó, chống đỡ, đang không ngừng thiêu đốt.

Hóa ra, trong não hải của hắn, tiểu tinh cầu, ở một nơi khác có một quả cầu lửa khổng lồ, đang thiêu đốt, giống như mặt trời đang cháy.

Nhưng khi ánh sáng của nó ngày càng mạnh, có thể sẽ bị thiêu đốt, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tiểu hành tinh đang vận chuyển bên cạnh, đó là điểm sáng nhỏ mang theo ánh sáng.

Quả cầu lửa đang cháy đó, Thương Thiên vẫn muốn đến gần, nhưng không có cách nào đến gần, vì quá nóng.

Nhưng nó lại uy hiếp nghiêm trọng đến điểm sáng đó, và cả những quả cầu khác.

Nếu nó ngày càng lớn, thậm chí xảy ra nổ tung, có thể hắn sẽ chết đi.

Nhưng dường như nó là một phần của hắn, không thể lấy ra được.

Không có cách nào tiêu diệt nó, nếu nó không còn nữa, toàn bộ tinh cầu của hắn sẽ chìm trong bóng tối, không có ánh sáng, sẽ không tỏa ra sức sống, lại sẽ khô héo.

Vì vậy, hắn phải khống chế tốc độ phát triển của quả cầu này.

Khi quả cầu mặt trời này trưởng thành, nó từ từ vận chuyển sức mạnh.

Lúc này, Lam Trạm dường như cảm nhận được điểm sáng của Thương Thiên, sau đó mạch não của hắn đột nhiên trở nên bình thường.

Lúc này, Thương Thiên nhìn Phong Vũ Thiên với ánh mắt kinh ngạc.

Thương Thiên nói một câu: "Có lẽ thuật phong mạch của ngài đã có tác dụng, ta đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm hơn không ít." Thuật phong mạch quả thực có tác dụng như vậy, đột nhiên bùng phát, là chuyện trong nháy mắt, nên đối với hắn, tác dụng này vô cùng lớn.

Vì vậy, Phong Vũ Thiên mỉm cười.

Đối với những gì Thương Thiên nói, hắn không hề nghi ngờ, sau đó cười, nói: "Sau này ngươi nhất định sẽ là một người phi thường, ít nhất có thể giúp đỡ thế giới này, vì người như ngươi không còn nhiều nữa." Sau đó, Thương Thiên dường như suy yếu, nhàn nhạt nói một câu: "Các chủ, ngài nghĩ nhiều rồi.

Thực ra, mỗi người sinh ra trên thế giới này đều không dễ dàng.

Những điều không dễ dàng này, đã tạo nên tính tình và tính cách của một người.

Có người chọn yếu đuối và trốn tránh, có người chọn đối đầu.

Người đối đầu chưa chắc đều có kết cục tốt, nhưng người yếu đuối và trốn tránh cũng chưa chắc sẽ không có một ngày hiểu được thế nào là dũng cảm và đảm đương, nên tất cả đều là số mệnh." Nhưng Phong Vũ Thiên lại không cho là vậy.

Hắn cho rằng số mệnh tuy là mệnh và vận của một người, nhưng cũng chưa chắc là tất cả.

Có người số mệnh không tốt, nhưng lại làm nên nghiệp lớn, có người mệnh quá tốt, nhưng cuối cùng lại không có gì cả, chuyện này không ai nói chắc được.

Đây là lần đầu tiên Thương Thiên nghe có người nói về số mệnh một cách nhẹ nhàng và sâu sắc như vậy.

Trong thế giới của Thương Thiên, mọi thứ đều có số mệnh, dù tốt hay xấu đều là do số mệnh định đoạt.

Ví dụ như một người sinh lão bệnh tử, có sinh có tử.

Như một bông hoa có xuân hạ, có thu đông, một năm bốn mùa, những chuyện trải qua là nở rộ và khô héo, tất cả đều có định số.

Chương 838

Nhưng bây giờ sau khi nghe Phong Vũ Thiên nói xong, hắn đột nhiên cảm thấy có lẽ Phong Vũ Thiên nói đúng, mọi thứ đều chưa định, mọi thứ đều không có đạo lý, chỉ có kinh nghiệm, và nó rất phong phú.

Chỉ vì trên thế giới này có thêm một thứ gọi là sự huyền diệu, nó phản ánh trạng thái sinh hoạt và suy nghĩ của một người.

Suy nghĩ của ngày hôm qua có thể là ngu xuẩn, nhưng cảm giác của ngày hôm nay, là kết quả của sự nỗ lực.

Hắn vẫn chưa chết, là mệnh, cũng là kết quả của sự nỗ lực, không ai biết được.

Theo lý mà nói, mỗi khi gặp nguy hiểm, hắn luôn cảm thấy nhất định có thể vượt qua.

Sự tự tin này từ đâu mà có, bị ép ra sao?

Sau đó hai người trò chuyện rất lâu.

Đây là lần đầu tiên Thương Thiên ngoài sự cô độc, trò chuyện với người khác vui vẻ nhất, hai người rất hợp nhau.

Không lâu sau, vết thương của Thương Thiên cảm giác đã khá hơn nhiều, tuy suy yếu, nhưng cơ thể hắn cũng đã hồi phục không tệ.

Mặc dù chuyện như vậy rất phiền phức, vì một khi muốn thay máu, phải truyền máu của một người vào cơ thể đối phương, rồi máu của đối phương được thay vào cơ thể người đó.

Nhưng người đó chỉ cần có máu chí thuần chí dương, sẽ không bị Kỳ Lân Tán tấn công, nên vẫn khỏe mạnh.

Chỉ là nếu người đầu tiên không có huyết dịch chí thuần chí dương, cũng không có tác dụng, phải có người thay máu mới có tác dụng.

Nếu không, không cứu được.

Cảm nhận nội tâm của mỗi người đều không giống nhau, Thương Thiên cũng cảm thấy vô cùng khác biệt, luôn cảm thấy nơi này có quá nhiều tâm tình, dường như không có tử vong và ưu thương.

Nhìn dáng vẻ say ngủ của Lam Trạm và Lôi Ân, Phong Vũ Thiên nói: "Ta đưa ngươi ra hoa viên dạo một chút, bên trong đang có tuyết rơi đầy trời." Thương Thiên có chút kỳ quái, bây giờ rõ ràng là mùa hạ, tuyết ở đâu ra?

Mãi cho đến khi ra ngoài, hắn mới nhận ra tuyết mà Phong Vũ Thiên nói không phải là tuyết thật, mà là một khung cảnh tựa như tuyết.

Những đóa hải đường trắng đều đã nở rộ, rồi lả tả bay trong không trung, cảm giác đặc biệt mỹ lệ, hóa ra đây chính là tuyết cảnh mà y nói.

Đúng lúc này, đột nhiên có một người xông vào, đại đệ tử nói: "Chưởng môn nhân, dường như có thích khách đột nhập." Nhìn dáng vẻ khí tức bất ổn của người nọ, Phong Vũ Thiên cảm thấy kỳ quái, chuyện gì có thể khiến đại đệ tử trở nên hoảng hốt như vậy?

Trông không đơn giản chỉ là chuyện thích khách, nhưng y cũng không nói gì.

Ngay cả Thương Thiên cũng cảm thấy lạ, tán tiên không phải nên tu luyện tâm tính sao?

Tùy tâm sở dục, vô dục vô cầu, nên mọi chuyện đều không quá để tâm, nhưng người này rõ ràng đang vô cùng hoảng loạn.

Có thích khách đột nhập, với tu vi của hắn, sẽ không phá vỡ phong thái của mình mới phải.

Ở Phong Vân Các lịch luyện, đáng lẽ phải không hề sợ hãi bất cứ điều gì.

Phản ứng này thực sự quá rõ ràng.

Vì vừa mới chữa trị cho Lôi Ân và Lam Trạm, nên thể lực của Phong Vũ Thiên bây giờ khá yếu, Thương Thiên cũng vậy.

Vì thế, khi kẻ địch xuất hiện trước mặt, hắn đã bị các đệ tử Phong Vân Các vây chặt.

Phong Vũ Thiên hỏi: "Ngươi là ai?

Đến đây có mục đích gì?

Chẳng lẽ là người của Diêm La Điện?" Chỉ thấy người nọ nhẹ nhàng đáp một câu: "Ta không phải người của Diêm La Điện, nhưng hôm nay ta chỉ muốn lấy mạng lão thất phu nhà ngươi." Nói rồi, hắn lao về phía Phong Vũ Thiên, nhưng đó chỉ là một thân pháp biến ảo hư ảo, rõ ràng không phải người của Diêm La Điện, không phải loại hắc ảnh màu đen đó, mà là một loại hư ảnh.

Cảnh tượng này thật sự khiến Phong Vũ Thiên cảm thấy khó xử.

Chương 839

Phong Vũ Thiên nhìn hắc ảnh hư ảo, trong thoáng chốc thậm chí không có cách nào đối phó.

Lúc này, đại đệ tử Phong Vân bước ra, nói: "Sư phụ, để con thu thập hắn." Rồi hắn đâm kiếm về phía hư ảnh, nhưng lại phát hiện kiếm của mình không hề đâm trúng, mà lại hướng thẳng về phía Phong Vũ Thiên, Thương Thiên cứu không kịp.

Nhưng đúng lúc này, có người thay Phong Vũ Thiên đỡ một kiếm, đó là nhị đệ tử Phong Thủy.

Phong Thủy bị thương rất nặng, hắn nhìn Phong Vân nói: "Đại sư huynh, vì sao huynh lại muốn làm tổn thương người?

Người là các chủ của chúng ta, ta biết huynh cố ý, vì hôm đó ta đã nghe thấy cuộc đối thoại của huynh.

Huynh thực sự muốn giết các chủ, vì ông ấy là kẻ thù giết cha của huynh, phải không?" Hư ảnh kia đã lặng lẽ rời đi, vì sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào Phong Vân.

Phong Vân nghe những lời của Phong Thủy, cũng không nhiều lời nữa, nói: "Đúng vậy, ta muốn giết Phong Vũ Thiên.

Ta ẩn mình bên cạnh ngươi lâu như vậy, mục đích chính là để giết ngươi!

Ngươi đã giết cha mẹ ta, đúng không?

Hôm đó ta đã thấy tất cả." Phong Vũ Thiên không hề né tránh, đáp: "Đúng, ta đã giết cha mẹ ngươi, nhưng ta không giết ngươi." Phong Vũ Thiên thở dài một hơi: "Ta nhận nuôi ngươi làm nghĩa tử, chỉ vì ta cảm thấy ngươi vô tội.

Tội nghiệt do cha mẹ ngươi gây ra, tuyệt đối không thể để ngươi phải chịu báo ứng.” Phong Vân gần như nổi giận, nói: “Ngươi nói bậy!

Cha mẹ ta là người của Tụ Hiền Sơn Trang, đường đường chính chính làm người, là những bậc đại thánh nhân, sao có thể làm chuyện như vậy?

Ngươi đừng có sau khi họ chết rồi còn vũ nhục nhân cách của họ.” Lúc này, Phong Vũ Thiên nghĩa chính ngôn từ nói: “Vì cha mẹ ngươi vẫn luôn bán thuốc giả, dẫn đến toàn bộ khu vực xung quanh Tụ Hiền Sơn Trang đều dùng phải thuốc giả, hại chết rất nhiều người.

Họ không phải là thương nhân tốt, cho nên ta đã giết họ, vì dân trừ hại.” Phong Vân dường như khó có thể chấp nhận sự thật này.

Trong mắt hắn, cha mẹ mình sao có thể là loại người như vậy.

Hắn nhớ cha mình từng nói mỗi sinh mệnh đều quan trọng, bảo hắn ngay cả một con kiến cũng đừng giẫm chết, vì kiến cũng là sinh mệnh, và sinh mệnh của kiến tượng trưng cho tất cả sinh vật trên thế giới này.

Cho nên đừng làm hại kiến, đó là lời hắn nghe nhiều nhất, từ nhỏ đến lớn hắn đã giẫm chết vô số con kiến, chỉ vì hắn ghét người nói câu đó.

Sư phụ Phong Vũ Thiên của hắn cũng đã dạy hắn một đạo lý, phàm là sinh mệnh đều phải tôn trọng, không thể dễ dàng tước đoạt, vì mỗi người đều có tư cách tồn tại trên thế giới này, không có cao quý hay thấp hèn.

Hắn cũng hiểu đạo lý này.

Cho nên, sư phụ và phụ thân từ nhỏ đã bồi dưỡng hắn thành một

quân tử chính nghĩa, nhưng bây giờ, nội tâm hắn đã bị bóng tối xâm chiếm.

Mặc dù sư phụ đối xử tốt với hắn, nhưng thứ hắn cần là tình yêu của cha mẹ, thứ tình yêu đó không giống nhau.

Đã bao lâu rồi, hắn không có cách nào biết được chuyện của cha mẹ, cũng không có cách nào biết trên thế giới này có bao nhiêu yêu và hận, tất cả đều cần con người duy trì.

Phong Vân như phát điên lao về phía Phong Vũ Thiên muốn tấn công, nhưng Phong Thủy đã cản lại.

Phong Vân trong lúc hỗn loạn đã vô tình giết chết Phong Thủy.

Nhìn thấy Phong Thủy chết đi, Phong Vũ Thiên trong nháy mắt sụp đổ, kéo tay Phong Thủy nói: "Đừng sợ, có sư phụ ở đây, sư phụ nhất định sẽ cứu con.

Đừng sợ, con không nên dính vào chuyện này, là chuyện của ta và đại sư huynh con, sao con có thể xen vào?" Phong Thủy nghẹn ngào nói một câu cuối cùng: "Bất kể ai muốn giết sư phụ đều không được, kể cả đại sư huynh cũng không được." Nghe lời của Phong Thủy, Phong Vân hoàn toàn suy sụp.

Nhị sư đệ này là người có quan hệ tốt nhất với hắn, từ nhỏ đã cùng nhau chơi đùa bắt chuột, trong thế giới của hắn mọi thứ đều an nhiên và vui vẻ như vậy, nhưng đột nhiên lại phát điên.

Lúc này hắn mới biết mình đã bị lừa, bị Diêm La Điện lừa.

Thuốc mà Diêm La Điện đưa cho hắn không phải là thuốc hồi phục công lực, mà trong đó có pha một loại cỏ vô cùng đáng sợ, gọi là Hải Thảo.

Vì vậy hắn cảm thấy mình sắp phát điên, không thể khống chế được việc giết người.

Chương 840

Thấy mấy đệ tử bị thương, Phong Vũ Thiên không còn cách nào khác, đành phải đả thương Phong Vân, rồi nhốt hắn vào trong tháp đá, phái người canh giữ.

Sau đó, Phong Vũ Thiên một mực quan sát thương thế của Phong Thủy.

Phong Thủy là tán tiên, bình thường không thể giết chết, nhưng một khi bị thương vào chỗ hiểm, thì có thể chết.

Có thể thấy Phong Thủy không còn cứu được nữa, ít nhất là trong mắt Thương Thiên.

Nhưng Phong Vũ Thiên lại nói Phong Thủy vẫn còn cứu được.

Y dùng Cửu Thiên Hải Đường giúp Phong Thủy khóa lại vết thương, khiến máu không còn chảy ra ngoài, tạm thời khống chế được thương thế, trông y như một người không bị thương, yên tĩnh nằm đó, vết thương đều được Cửu Thiên Hải Đường chữa lành.

Nhưng điều đó vô dụng, nội thương của hắn, đặc biệt là vết thương ở chỗ hiểm, không có tác dụng lớn.

Chỗ hiểm đó không phải chỉ sự đau lòng của một người, mà là một huyệt vị then chốt, nếu bị thương ở đó thì là vết thương trí mạng, không dễ sống sót.

Lúc này, một đệ tử chuyên về y dược bước vào nói: "Đệ tử phát hiện ra rồi, việc Phong Vân sư huynh bị thương dẫn đến phát điên là do một loại cỏ của Diêm La Điện, gọi là Hải Thảo." Loại Hải Thảo này đừng xem thường, nó là một loại cỏ rất lợi hại.

Đặc điểm lớn nhất của nó là có thể khiến người ta sinh ra ảo giác.

Khi ảo giác ngày càng sâu sắc, người đó sẽ phát điên, sẽ thấy những thứ không thuộc về thế giới này, dần dần khống chế đại não, khiến họ không phân biệt được thực và ảo.

Tiểu Bạch nói: "Đại sư huynh trúng độc sâu rồi, sư phụ phải sớm tìm cách, đệ tử cảm thấy đại sư huynh vô tội." Phong Vũ Thiên hỏi: "Biết rồi, chúng ta còn Băng Thảo không?

Vết thương của nhị sư huynh ngươi cần Băng Thảo để chữa trị." Tiểu Bạch đáp: "Thưa sư phụ, hết rồi ạ.

Loại cỏ này, mấy năm trước con đã không trồng nữa, vì trồng nó rất phiền phức, tỷ lệ sống sót cũng không cao.

Mấy năm nay, Phong Vân Các chúng ta luôn ở trong trạng thái yên tĩnh, cũng không có ai bị thương nặng.

Theo cảnh giới tăng lên, loại cỏ này cũng không còn tác dụng lớn, mà trồng lại cực kỳ tốn thời gian và công sức, cho nên con đã bỏ trồng mấy năm rồi." Phong Vũ Thiên bất đắc dĩ nói: "Nhưng ta không thể rời khỏi Phong Vân Các, ngươi xem, người của Diêm La Điện đã bắt đầu nhắm vào chúng ta.

Nếu ta rời đi lúc này, cả Phong Vân Các sẽ chìm trong bóng tối.

Nhưng vết thương của nhị sư huynh ngươi không thể trì hoãn thêm được nữa." Phong Vũ Thiên có chút đau lòng: "Vậy nên phải tìm Băng Thảo để chữa trị, nhưng ai đi tìm đây?" Lúc này, Thương Thiên tự mình đề cử: "Cứ yên tâm, để ta đi tìm.

Ta tin ta nhất định có thể tìm được Băng Thảo.

Cảm tạ các chủ cứu mạng, ân tình này ta đã ghi nhớ.

Ta đi tìm cũng tiện.

Lam Trạm có lẽ phải quản lý Thiên Trúc Phái, tạm thời không đi

được.

Ta và Lôi Ân, cùng ba huynh đệ Vương Quyền Thiên đi cũng tiện.” Phong Vũ Thiên nói: “Vậy làm phiền Thương Thiên rồi.

Nếu lần này có thể tìm được Băng Thảo, Phong Vũ Thiên ta nợ ngươi một ân tình.

Sau này có chuyện gì cần ta giúp, có thể tùy thời phân phó, ta vạn tử bất từ, nhất định sẽ giúp.” Băng Thảo, đúng như tên gọi, ở trong Thiên Không Chi Thành.

Bởi vì chỉ có ở trên bầu trời, mới có thể tìm thấy loại dược thảo thần kỳ như vậy, những nơi khác căn bản không có.

Hóa ra Băng Thảo sinh trưởng ở Thiên Không Chi Thành, sau đó khi nơi đó xuất hiện ảo ảnh cực lớn, nó mới rơi xuống.

Nó được hình thành từ thời gian trên trời rơi xuống, nên không phải loại cỏ nào cũng có thể so sánh được.

Đặc biệt là vào ban đêm, nếu nó rơi xuống như mưa, thì đó là lúc tốt nhất và sáng nhất.

Nhưng trong tình huống bình thường, Băng Thảo xuất hiện như mưa, nhưng người ta chỉ có thể bắt được một hoặc một chút ít.

Chương 841

Thế là họ lên đường đến Thiên Không Chi Thành.

Trên đường đi thuận lợi, Lôi Ân cứ lải nhải: "Ta không ngờ mình lại bị Phong Lôi đó lật xe, thật không thể tin được." Cả năm người vừa đi vừa nói cười hướng đến Thiên Không Chi Thành, ảo cảnh lớn nhất thế giới, ở đó có thể thu hoạch được những thứ bất ngờ.

Nhưng người đến đó lại rất ít, vì nơi đó có thể xuất hiện môi trường cực đoan bất cứ lúc nào, môi trường vô cùng khắc nghiệt, rất ít người có thể sống sót trở về.

Khi tiến vào đường hầm của Thiên Không Chi Thành, mấy người cảm thấy trời đất quay cuồng, bên trong tối đen như mực, không nhìn thấy gì, gió bị chặn lại, vô cùng hỗn loạn.

Nhưng khi vào bên trong, họ phát hiện ra không còn thế giới rực rỡ bên ngoài nữa, mà đã đến một nơi trông như hỗn độn.

Không có ai bên cạnh, cũng không có ai có thể cứu giúp, mọi thứ đều trông thật đáng sợ, giống như vừa bước vào hư không.

Mấy người không dám lơ là, mục tiêu là Băng Thảo.

Quả nhiên, sau khi đến Thiên Không Chi Thành, mọi thứ đều trở nên huyền diệu.

Ban đêm đặc biệt sáng sủa, một đêm mà họ chưa từng thấy.

Thương Thiên và Lôi Ân đều biết, trên trời có mười mấy mặt trăng, thời không của Thiên Không Chi Thành bị bóp méo, nên có lúc có bao nhiêu cái thì có bấy nhiêu cái, không có quy luật.

Ở đây cũng không thể thấy hoàn toàn tình huống trong thực tế, đôi khi thứ nhìn thấy căn bản không phải thực, vì có lúc sẽ thấy nhiều

mặt trăng hơn, và một bầu trời màu tím.

Nơi đây dường như cũng có người ở, nhưng không phải là người, mà là một số tinh linh.

Nhưng chúng lại có nhân tính nhất định, vì mỗi lần thời không bị bóp méo, đều có con người bị cuốn vào đây.

Những người đó chủ yếu chỉ có thể ở lại đây, hoặc là lạc đường, hoặc vì một ai đó, nên thời gian dài sẽ biến thành tinh linh.

Tinh linh ở đây là một loại sản vật, đặc biệt phong phú.

Thế là họ cầu nguyện, hy vọng tối nay trời mưa để họ được mở rộng tầm mắt, tiện thể tìm Băng Thảo, giải quyết bệnh tình của Phong Thủy.

Mấy người ngơ ngác nhìn xung quanh, cũng không biết rằng Thiên Không Chi Thành trong truyền thuyết, nếu ban đêm có mưa, nhất định sẽ vô cùng đẹp.

Luôn có một màn hình lớn, trên đó chiếu lại những trải nghiệm thời thơ ấu của một số đứa trẻ, hoặc những thứ kỳ lạ khác, tóm lại là thật sự rất đẹp.

Những quả cầu năng lượng lấp lánh, đặc biệt mê người.

Tinh linh có đôi cánh trong suốt, bay lượn, đẹp đến nao lòng.

Trong thế giới kỳ quái này, thật sự khiến Thương Thiên phòng không xuể, vì có một loại côn trùng thích ẩn nấp.

Mới đầu cũng không cảm thấy gì, nhưng một lúc sau mới biết mình bị côn trùng cắn.

Bình thường không có cách nào tiêu diệt, may mà có dược thảo Phong Vũ Thiên đưa, bôi lên người, toàn thân cảm thấy mát lạnh, vô cùng dễ chịu.

Trên đường đi, Lôi Ân nhìn Thương Thiên rồi cười nói: “Cảm ơn ngươi, Thương Thiên.

Ta là người không thích vòng vo, có gì nói thẳng, ngươi cũng đừng để ý.” Thương Thiên nói một câu: “Được thôi, vậy có gì cứ nói thẳng, ta cũng sẽ không để ý, vì ta biết ngươi không có ác ý với ta.” Sau đó hai người trò chuyện rất lâu, ba huynh đệ Vương Quyền Thiên thấy vậy cũng có chút hâm mộ, liền đến gần nói chuyện cùng.

Tối hôm đó, trời lại bắt đầu mưa.

Hóa ra Băng Thảo khó bắt, không phải vì nó khó tìm, mà là khi trời mưa, những cây Băng Thảo khác cũng sẽ phát huy tác dụng, từ từ biến mất.

Tốc độ biến mất quá nhanh, chỉ trong nháy mắt, nhanh hơn gấp vạn lần, căn bản không có cách nào bắt được.

Thấy vậy, Thương Thiên nói một câu: “Nhắm mắt lại, chỉ cần bắt là được.” Bởi vì nó quá sáng, làm lóa mắt.

Quả nhiên, trong tay mấy người đều bắt được một cây Băng Thảo, chỉ cảm thấy một chút sáng, rồi một lúc sau lại biến mất.

Chương 842

Thấy hiện tượng này, Thương Thiên cũng rất lo lắng, trong lúc cấp bách mới lấy ra túi gấm mà Phong Vũ Thiên đưa, bỏ vào trong.

Sau một hồi thanh tẩy, cây dược thảo đó từ từ biến thành hình tròn.

Nhưng lúc này, Thiên Không Chi Thành dường như đã phát giác, lại bắt đầu rung chuyển, trở nên vô cùng kích thích, muốn biến tất cả bọn họ thành tinh linh.

May mà Phong Vũ Thiên đã dạy, đem toàn bộ sức mạnh trong cơ thể phong ấn lại, biến thành sức mạnh trạng thái tinh thần, sau đó phi ra khỏi đây.

Nhưng muốn ra ngoài phải dựa vào vận may, vì không ai biết bên trong sẽ xảy ra chuyện gì, không gian bị bóp méo thành ra như vậy.

Bây giờ muốn quay về thì phải cầm Vong Ưu Thảo, rồi cứ thế xông về phía trước.

Chỉ có Vong Ưu Thảo mới có thể truyền đến thời không ban đầu, những nơi khác không có, nên Vong Ưu Thảo trở nên vô cùng quan trọng.

Khi đến lối ra của Thiên Không Chi Thành, cũng là nơi họ đi vào, dường như không thể tìm thấy lối ra.

Nhìn bức tường nhẵn bóng, Lôi Ân dường như tức giận, dùng hết sức mạnh điên cuồng, không biết có thể đập vỡ bức tường không.

Cộng thêm sức mạnh của ba huynh đệ Vương Quyền Thiên, sức mạnh cộng lại cũng rất lợi hại.

Nhìn cảnh này, Thương Thiên cảm thấy vô cùng lo lắng, thời gian

trôi qua càng lúc càng nhanh, không thể trụ được nữa.

Lúc này, Lôi Ân dùng sức quá mạnh, vô tình đâm vào tường, nhưng bức tường dường như có phản ứng, khẽ rung lên.

Thương Thiên thấy vậy liền thử gãi nhẹ, bức tường như rất hưởng thụ, quả nhiên tự động mở cửa.

Không ngờ thứ dùng hết sức mạnh không công phá được lại sợ nhột, thật kỳ diệu.

Khi ra khỏi Thiên Không Chi Thành, cảm giác nơi đó đã bị bóp méo, khó mà tìm lại dấu vết đã đi qua.

Nhìn Băng Thảo trong túi không gian, dường như nó vẫn đang lớn lên, trông đặc biệt hấp dẫn, đáng yêu, với những chiếc lá nhỏ mềm mại, giống như một bím tóc dài, rất đẹp.

Thương Thiên quyết định nhanh chóng quay về Phong Vân Các, nhưng đúng lúc này lại xảy ra chuyện, dường như cảm nhận được một luồng xoáy nước cực lớn, rồi không biết gì nữa.

Khi tỉnh lại, họ phát hiện mình đang ở một nơi kỳ lạ khác, dường như không phải ở Thiên Không Chi Thành, mà vừa ra khỏi đó đã bị cuốn vào một không gian khác.

Nhưng không gian này không bị bóp méo, vậy rốt cuộc là ở đâu, không ai biết.

Trong lúc bất lực, Thương Thiên dường như nhìn thấy một bông hoa kỳ lạ, nó dường như đang nhìn hắn, đang hô hấp, đang nói chuyện.

Lôi Ân và những người khác cũng cảm thấy bông hoa này không phải vật tầm thường, trông giống như một quả dưa hấu với những chiếc gai nhỏ trên bề mặt, nở ra những cánh hoa màu hồng.

Khi nhìn thấy những cánh hoa màu hồng đó, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Khi Thương Thiên đưa tay ra, nó lại né đi.

Thương Thiên đột nhiên cảm thấy bông hoa này còn sống, nhưng dường như không ai chú ý đến điểm này.

Lôi Ân chế nhạo: "Đi không nổi nữa à?

Thấy hoa đẹp quá nên đi không nổi phải không?" Thương Thiên cảm thấy có chút kỳ quái, lời nói của Lôi Ân lần này vô cùng cay nghiệt, ba huynh đệ Vương Quyền Thiên cũng vậy, lời nói cũng cay nghiệt, còn đánh nhau, giống như phát điên.

Chẳng lẽ chỉ có một mình hắn tỉnh táo?

Sự thật quả nhiên là như vậy.

Chỉ thấy Thương Thiên ngửi bông hoa, rồi nói: "Lôi Ân, các ngươi bị mê hoặc rồi, mau tỉnh lại, đừng bị nó mê hoặc nữa." Trên người Thương Thiên có Cửu Thiên Hải Đường, là vua của các loài hoa, nên không bị mê hoặc.

Nhưng mấy người kia lại bị mê hoặc, đánh nhau loạn xạ.

Chương 843

Thương Thiên và Lôi Ân thực lực tương đương, chỉ có thể lưỡng bại câu thương.

Những bông hoa màu hồng đó ngày càng nhiều, bọn họ càng mất đi lý trí, tình hình ngày càng nghiêm trọng.

Lúc này Thương Thiên không lo được nhiều nữa, hắn thấy chân mình bị những cánh hoa màu hồng đó cắn, răng của chúng cắn vào chân hắn, có thể thấy loại hoa này ăn thịt người.

Hắn không quản được nhiều, hoa lại làm hắn bị thương, rồi Lôi Ân vung kiếm tấn công: "Thương Thiên, hôm nay ta phải giết ngươi!" Bất chợt, một cơn gió thổi qua, Lôi Ân ngất đi.

Thương Thiên cảm thấy có người đến, đó là một người đàn ông cụt một tay trái, nhưng lại đeo một thanh đại kiếm, đang đi về phía hắn.

Người đó khẽ cười, nói: "Không đơn giản, lại có thể nhận ra mùi của Mê Huyễn Hoa, quả nhiên không tệ.

Ta ở đây gần bảy năm, chưa từng có ai đến, cũng không ai biết ở đây có một vùng Mê Huyễn Hoa lớn như vậy.

Nếu ngươi bằng lòng ở lại, ta sẽ tặng ngươi Thiên Hoa." Thương Thiên nhẹ nhàng nói một câu: "Ta không thể ở lại đây.

Ta phải đi đối phó với Diêm La Điện.

Xin cho hỏi đây rốt cuộc là nơi nào?" Người nọ cẩn thận nói một câu: "Không giấu gì ngươi, đây là địa bàn của ta, có một cái tên rất hay, gọi là Vọng Nguyệt Các." Vọng Nguyệt Các, nơi mà người này ở, dường như là một ảo cảnh lớn, nhưng lại là một nơi rất đẹp.

Nghe nói các chủ ở đây tên là Dương Thiên Hoa, một người có võ công cực cao.

Y tạo ra nơi này, và nơi đây chỉ giam giữ những kẻ đại ác trên thế giới, phàm là người vào đây đều không thể ra ngoài, có một đặc điểm là không được giết người.

Nhưng ở đây có quy củ nhất định, nếu không nghe lời, sẽ bị cắt lưỡi, cả đời ở đây làm nô bộc để chuộc tội.

"Vậy ngươi chính là các chủ Dương Thiên Hoa?" Thương Thiên lạnh lùng hỏi.

Dương Thiên Hoa trông có vẻ rất trẻ, lại có vẻ rất kiêu ngạo, không quan tâm đến ánh mắt của người khác, chỉ quan tâm đến người mà y hứng thú.

Dương Thiên Hoa bình tĩnh nói: "Đúng, ngươi đoán đúng rồi, ta là Dương Thiên Hoa.

Không cần kinh ngạc, dù sao ta cũng không có ác ý với ngươi.

Nếu ngươi có thể ở lại đây mãi mãi, chúng ta có thể làm bạn bè vĩnh viễn." Thương Thiên khẽ cười, rồi nói: "Cảm ơn ý tốt của các chủ, nhưng ta không thể ở lại đây, vì thế giới bên ngoài đang hỗn loạn, chờ ta đi giải quyết.

Tuy ta không phải là chúa cứu thế, nhưng ta vẫn có thể đóng góp một chút vai trò nhỏ bé, đối với ta đó là một sự khích lệ rất lớn." Ánh mắt Dương Thiên Hoa nheo lại, rồi nói: "Ồ, nghe ý của ngươi, ngươi là một nhà dã tâm vĩ đại nhỉ." Thương Thiên cảm thấy phiền, liền nói: "Sai rồi, trên thế giới này, ta không quan tâm đến dã tâm, quyền lực, địa vị.

Ta chỉ quan tâm hy vọng mỗi người đều được hạnh phúc, có bạn bè của ta, vĩnh viễn không phải trải qua đau khổ.

Bạn bè đối với ta là quan trọng nhất." Dương Thiên Hoa thấy Thương Thiên không biết điều như vậy, cũng không khách khí nữa, nói: "Đã đến địa bàn của ta, phải nghe lệnh của ta.

Nếu dám ra ngoài, ta nhất định sẽ truy sát ngươi, cho đến chết mới thôi." Thương Thiên nói: "Nếu ngươi đã nói tuyệt tình như vậy, vậy ta cũng không cần phải nói chuyện nữa, hôm nay ta phải rời khỏi đây." Dương Thiên Hoa cười ngặt nghẽo: "Xem ra ngươi thật là kẻ không biết điều.

Vậy ta nói cho ngươi biết, hôm nay ta muốn giữ ngươi lại đây.

Ta thích ngươi, và cả bạn của ngươi nữa, nhưng nội tâm của hắn dường như không kiên cường như vậy, lại không chịu nổi sức mê hoặc." Thương Thiên dường như bị lời nói của y làm cho tức nghẹn.

Dương Thiên Hoa tiếp tục: "Thực lực yếu như vậy, thực lực của ta ở trên cả tán tiên, ta tự nguyện ở lại thế giới này, nên không ai có thể ép buộc ta.

Ta không đến Cửu Thiên Thần Vực, thực lực của ta vẫn luôn tăng lên, không hề vì đại viên mãn mà dừng lại." Lời nói của y khiến Thương Thiên kinh ngạc, lại có người có thể thoát ly đại viên mãn, không tiến vào Cửu Thiên Thần Vực, cũng không bị thiên kiếp, lẽ nào trên bản chất của đại viên mãn, còn có cảnh giới khác?

Sau đó, Dương Thiên Hoa nói cho hắn biết, đúng vậy, có cảnh giới khác, Thần Ma cảnh giới, tồn tại vượt qua cả thần và ma.

Chỉ cần đạt đến cảnh giới đó, là đạt được mục tiêu.

Lúc này Thương Thiên mới biết sự đáng sợ của Dương Thiên Hoa, với thực lực hiện tại mà đối đầu, chắc chắn không phải là đối thủ.

Hôm nay dù có chết, cũng tuyệt đối không thể thỏa hiệp.

Chương 844

Sau đó hai người đánh nhau, Thương Thiên cũng sử dụng Thương Thiên Kiếm.

Mặc dù có Cửu Thiên Hải Đường chống đỡ, có thể không chết, nhưng rõ ràng trận chiến này bất lợi cho hắn.

Chỉ mới ba chiêu, hắn đã bị Dương Thiên Hoa chế phục, một chưởng đánh vào ngực, suýt nữa không thở nổi.

Ngực bắt đầu tức như muốn nổ tung, nhưng lại không thể nổ, đau đến mức không thể giữ được lý trí.

Cửu Thiên Hải Đường vẫn luôn giúp hắn chữa thương, nhưng ba chưởng đó dường như cũng làm tổn thương Cửu Thiên Hải Đường.

Gặp phải kẻ địch mạnh như vậy, nó cũng không thể đối đầu trong một thời gian ngắn.

Nhưng Cửu Thiên Hải Đường không hổ là vua của các loài hoa, những Mê Huyễn Hoa xung quanh đều biến thành những bông hoa mạnh mẽ.

Dưới sự chỉ dẫn của Cửu Thiên Hải Đường, Mê Huyễn Hoa bay lượn tứ tung, khiến tất cả đệ tử của Vọng Nguyệt Các đều bị mê hoặc, rồi phát cuồng.

Nhưng Dương Thiên Hoa chỉ phất tay một cái, tất cả đều ngất đi.

Dương Thiên Hoa lại không hề bị ảnh hưởng, khiến Thương Thiên không biết nên làm thế nào mới có thể đánh bại y.

Lần đầu tiên Thương Thiên cảm thấy tuyệt vọng, vô cùng không tự tin.

Khí chất trên người Dương Thiên Hoa vô cùng tự tin, giống như khí chất thể hiện ra sau khi trải qua chiến thắng, cảm giác ưu việt về tâm lý đó đặc biệt mạnh mẽ.

Điều này khiến Thương Thiên cảm thấy một loại áp bức.

Hắn cố gắng nâng cao sức mạnh, nhưng càng muốn lên, lại càng có một loại sức mạnh áp bức, đó là một trong những chiêu thức trong võ công của Dương Thiên Hoa, gọi là Vô Hình Chi Lực.

Loại Vô Hình Chi Lực này nếu đặt lên người khác, sớm đã biến thành mảnh vụn, không ai có thể chịu được luồng sức mạnh đó.

Thương Thiên cũng cảm thấy sắp đạt đến cực hạn, Dương Thiên Hoa rõ ràng không có ý định buông tha, vẫn luôn nói: "Chỉ cần ngươi ở lại, ta sẽ tha cho ngươi, dù sao ta cũng rất tán thưởng ngươi." Nghe lời của Dương Thiên Hoa, Thương Thiên không hề thỏa hiệp, bèn sử dụng sức mạnh mạnh nhất của mình, đó là Dị Hỏa.

Trong khoảnh khắc Dị Hỏa bùng cháy, Thương Thiên đột nhiên cảm thấy cơ thể mình rất nhẹ, dường như có thể bay lên trời.

Dưới áp lực này, hắn mọc ra đôi cánh, kim sắc song dực.

Dương Thiên Hoa cũng kinh ngạc, không ngờ ở cấp bậc này lại có thể mọc ra kim sắc song dực, xem ra đã xem thường Thương Thiên rồi.

Chỉ thấy Dương Thiên Hoa nói: "Tốt nhất đừng trương cuồng, nếu không ta sẽ phế đi đôi cánh của ngươi." Đôi cánh của Dương Thiên Hoa màu cầu vồng, đặc biệt bắt mắt, thậm chí còn đẹp hơn của Thương Thiên rất nhiều, nhưng kim dực của Thương Thiên lại khiến Dương Thiên Hoa đỏ mắt.

Thương Thiên cảm thấy khó hiểu, hắn chưa từng nghe qua chuyện này, nên cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Dương Thiên Hoa biết loại kim dực này hiếm có đến mức nào, nó đại biểu cho vinh diệu của vương giả.

Cho nên chỉ có người trở thành vương giả thực sự mới có thể sở hữu đôi cánh này, nó là một loại dự báo, cũng là điềm báo Thương Thiên sắp gặp kỳ ngộ, có thể thay đổi cả đời.

Nhưng hiện tại kim dực của Thương Thiên chưa hoàn toàn đột phá cảnh giới, vẫn đang ở trong cảnh giới đơn giản nhất.

Không ai có thể hiểu rõ.

Thương Thiên cũng không biết, nếu Dương Thiên Hoa sắp đạt đến Thần Ma cảnh giới, vậy tại sao lại chọn làm bạn với hắn?

Lẽ nào trên người hắn có điểm gì đặc biệt?

Không ai biết, nhưng Thương Thiên biết hôm nay lành ít dữ nhiều, Dương Thiên Hoa thực sự có địch ý với hắn.

Vậy thì Dị Hỏa thực sự không nên phóng ra, nếu không sẽ bị người khác hấp thụ.

Vị đại thần kia từng nói với hắn, nếu bị người khác hấp thụ, hắn sẽ mất đi Dị Hỏa, đối với hắn đó là một chuyện vô cùng đau khổ.

Chương 845

Cho nên hắn có chút hối hận, tại sao lại phóng ra Dị Hỏa?

Đúng lúc nguy cấp nhất, đột nhiên Cửu Thiên Hải Đường lại phát uy, Mê Huyễn Hoa tập hợp thành một đóa Mê Huyễn Hoa cực lớn, có một công năng đặc thù, đó là ngủ say.

Thế là Thương Thiên cũng sử dụng sức mạnh lớn nhất của mình, lượng Dị Hỏa tối đa.

Dị Hỏa rõ ràng có thể tiến hóa.

Dương Thiên Hoa thấy vậy ha ha cười lớn, nói: "Trên người ngươi bảo bối cũng không ít, nhưng với thực lực hiện tại chưa hoàn toàn luyện hóa những thứ này thì không có cách nào đánh bại ta.

Ngươi nên lo lắng đi, sợ ta lấy mất Dị Hỏa của ngươi phải không?

Yên tâm đi, ta sẽ không, nhưng ta sẽ khiến ngươi sống trong đau khổ trên thế giới này." Dương Thiên Hoa cuồng tiếu nói: "Bởi vì nếu ta muốn phế ngươi, chỉ cần vài câu nói là phế được ngươi." Thương Thiên hỏi: "Tại sao lúc ở Thiên Không Chi Thành, ngươi lại cứu ta ra khỏi hoàn cảnh hư ảo, rồi lại đưa ta đến Vọng Nguyệt Các?

Rốt cuộc mục đích là gì, ngươi có ý đồ gì với ta?" Dương Thiên Hoa cười: "Ha ha, quả nhiên bị ngươi đoán trúng rồi.

Ta có ý đồ với ngươi, vì ta cảm nhận được một luồng khí tức khác thường trên người ngươi, dường như có thể hóa giải lệ khí trên người ta.

Lệ khí trên người ta thực sự quá nặng, động một chút là giết người, ta thực sự không chịu nổi nữa, cho nên ta mới muốn làm bạn

với ngươi.

Vì khí tức trên người ngươi làm ta thoải mái, nhưng dường như không phải là khí tức của Cửu Thiên Hải Đường và Dị Hỏa, ta cũng không biết là khí tức gì, cho nên ta mới tìm ngươi." Sau khi biết được những chuyện này, Thương Thiên nói: "Nếu trên người ngươi thực sự có bệnh, ta có thể giúp ngươi chữa trị.

Được rồi, ngồi xuống để ta xem mạch cho ngươi." Dương Thiên Hoa thực sự ngồi xuống.

Thương Thiên đột nhiên cảm thấy mạch của y rất kỳ quái, vì mạch của y dường như giống mạch của một phụ nữ, một phụ nữ có thai, yếu ớt như vậy, nhưng lại trơn tru.

Nhưng rõ ràng Dương Thiên Hoa trước mắt là đàn ông, điểm này Thương Thiên gần như có thể xác định.

Khi cảm thấy kỳ quái, hắn mới phát hiện trong cơ thể y dường như có một chỗ kinh mạch bị ứ trệ, đặc biệt đáng sợ, dường như có một loại sức mạnh kỳ lạ, tựa như Quỷ Mạch.

Trong tình huống đặc biệt kỳ quái này, Thương Thiên phát hiện tim của y dường như cũng đập nhanh hơn, nhanh hơn người bình thường gấp đôi.

Điều kỳ lạ là, bên trái của y dường như không phải là tim, mà là cơ quan khác, còn bên phải, có tâm thất nhưng không phải là tim.

Cấu tạo trong cơ thể y không giống người bình thường.

Là bẩm sinh hay là do võ công gây ra sau này, không ai có thể phán đoán rõ ràng.

Khi hỏi Dương Thiên Hoa, y cũng ấp úng không rõ.

Nhìn dáng vẻ đó, Dương Thiên Hoa không có vẻ giấu diếm, trong

chuyện lớn như vậy không đến mức đó.

Ở đây chỉ có một mình Thương Thiên, có thể Dương Thiên Hoa thực sự không biết, hoặc là chỉ biết một chút, không ai rõ.

Sau đó Thương Thiên hỏi: "Trong cơ thể ngươi có Quỷ Mạch, ngươi biết không?" Dương Thiên Hoa gật đầu nói: "Ta biết, ta nghe nói qua, nhưng nó chưa xuất hiện trên người ta.

Nó có thể lấy mạng người bất cứ lúc nào, nếu Quỷ Mạch ký sinh, ta sẽ có nguy hiểm đến tính mạng." Thương Thiên nói: "Cũng không thể trách ngươi, Quỷ Mạch tồn tại là vì cơ thể ngươi suy yếu, vì tim trong cơ thể không mạnh nên mới xuất hiện.

Chỉ cần bảo vệ nó là được.

Chỉ là nó xung đột với võ công ngươi tu luyện, nên mới dẫn đến nguyên nhân phát điên." Thương Thiên nói một cách thấm thía: "Nếu ngươi có thể từ bỏ loại võ công đó, có lẽ sẽ có cứu." Dương Thiên Hoa thở dài một hơi nói: "Cũng không thể, ta không thể từ bỏ võ công hiện tại, vì sắp luyện đến đỉnh cao rồi.

Nếu luyện đến đỉnh cao, ta có thể đạt đến Thần Ma cảnh giới.

Tuy ta không rời khỏi thế giới này, nhưng ta cũng không đến Cửu Thiên Thần Vực, ta cả đời ở nơi này.

Nếu không có vấn đề gì khác, ta cũng sẽ không đi chinh phục thế giới, tuy ta có thể dễ dàng trở thành vua của thế giới này." Thương Thiên cười: "Ngươi thật ngây thơ.

Đến lúc đó không muốn làm cũng không được, vì Quỷ Mạch ký sinh sẽ có ý thức riêng, nó sẽ chia linh hồn của ngươi thành hai nửa, một nửa do ngươi khống chế, một nửa do nó khống chế, đến lúc đó nó nhất định sẽ thôn phệ ngươi." Thương Thiên nhìn y một cách nghiêm túc.

Chương 846

"Vì trong nội tâm ngươi có lòng tham quyền lực, ta có thể nhìn ra.

Tuy ngươi luôn cảm thấy dã tâm quá lớn, nên đã chọn ẩn mình ở Vọng Nguyệt Các, nhưng luồng khí tức đó trong cơ thể không thể che giấu được, cho nên Quỷ Mạch sắp tìm đến ngươi rồi." Hai người trò chuyện rất lâu, thế là Thương Thiên nói: "Nếu muốn ngăn chặn Quỷ Mạch, có hai cách.

Cách thứ nhất là đóng băng ngươi một ngàn năm, sau đó khi ngươi ra ngoài, Quỷ Mạch tự nhiên sẽ bong ra khỏi cơ thể ngươi, vì nó không thích hợp với thứ quá lạnh, sẽ tự nhiên chết đi.

Còn một cách nữa là lấy được loại băng lạnh nhất thế giới này, có thể khiến cơ thể ngươi trở nên bình thường, chỉ là…" Dương Thiên Hoa cười, rồi nói: "Chỉ là gì, cứ yên tâm, bất kể cái giá nào, ta đều có thể chịu được." Thương Thiên nghiêm túc nói: "Ngươi sẽ trở thành một phế nhân, không thể tu luyện võ công được nữa.

Võ công ngươi tu luyện ta không biết tên, nhưng trông rất bá đạo.

Nhưng nếu muốn chữa khỏi hoàn toàn Quỷ Mạch, không để nó ký sinh, thì võ công của ngươi sẽ mất hết." Thương Thiên hy vọng y có thể phán đoán đúng sai, chứ không có ý định cho y lựa chọn khác.

Rõ ràng nội tâm Dương Thiên Hoa vô cùng cảm thán, cũng rất khó chịu, dù sao hy sinh võ công bao nhiêu năm như vậy, đối với y là không thể.

Cho nên y thà bị Quỷ Mạch ký sinh cũng không muốn mất đi võ công.

Thương Thiên hết cách.

Không ngờ Dương Thiên Hoa lại nói: "Thực ra còn một cách khác, đó là ta có thể luyện lại một loại võ công khác, loại võ công đó không có yêu cầu gì về kinh mạch, phế nhân cũng có thể luyện, lại có công năng tái tạo kinh mạch." Dương Thiên Hoa thở dài một hơi: "Nếu võ công của ta bị phế hết, vậy sẽ càng dễ thành công hơn.

Nó tên là Dịch Cân Kinh.

Yên tâm đi, vậy ta đi tìm băng." Thương Thiên nói cho y biết, loại băng đó gọi là Tự Nhiên Băng, sinh trưởng ở Quỷ Vực, nơi đó có dây leo Quỷ Mạch.

Nếu không cẩn thận, cả hai người đều sẽ bị ký sinh.

Quỷ Vạch ở nơi đó rất khó đối phó, cần có năng lực đặc thù nhất định.

Sau đó Thương Thiên cười cười, nói: "Đợi Lôi Ân tỉnh lại đã.

Chỉ cần đợi hắn tỉnh, ta mới có thể quyết định có nên đi Quỷ Vực không." Dương Thiên Hoa cười nói: "Vậy à?

Hối hận rồi sao?

Ta biết ngươi là người nói một đằng làm một nẻo mà?" Thương Thiên bị y nói một trận mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, rồi nói: "Sao có thể?

Ta là người chưa bao giờ nói dối, cũng không bao giờ đối xử không nghĩa khí với bạn bè.

Ta đã coi ngươi là bạn, tự nhiên phải giúp ngươi một tay." Dương Thiên Hoa nghe xong cười nói: "Cảm ơn ngươi, tiểu Thương Thiên.

Nếu không phải vì chuyện này quá cấp bách, ta cũng sẽ không yêu cầu ngươi như vậy.

Vì ta, sinh mệnh của ngươi cũng sẽ tiêu hao gần hết, nhưng ta sẽ

bảo vệ ngươi chu toàn.” Thương Thiên nói: “Ngươi là một người trọng nghĩa khí, vậy chúng ta thật giống nhau.

Được rồi, ta đi cùng ngươi.

Chỉ là nếu có Lôi Ân, ta sẽ làm ít công to, nhưng ta lại không muốn để hắn đi mạo hiểm.” Hai người trò chuyện một lúc, rồi thấy Lôi Ân và ba huynh đệ Vương Quyền Thiên đều đã tỉnh lại.

Sau đó Thương Thiên đem chuyện này nói cho Lôi Ân, Lôi Ân trực tiếp nói: “Yên tâm đi, Thương Thiên, chỉ cần có ta ở đây, dây leo Quỷ Mạch sẽ không làm hại ngươi được đâu.

Đừng quên huyết mạch phượng hoàng của ta rất lợi hại, đúng không?

Thương Thiên, ngươi có phủ nhận không?

Bạn của ta đã nói cho ta biết rồi.” Sau đó, y bảo Vương Quyền Thiên cầm Băng Thảo đi đến Phong Vân Các, còn Lôi Ân thì cùng Thương Thiên và Dương Thiên Hoa đi đến Quỷ Vực.

Lúc ba huynh đệ Vương Quyền Thiên đi, vẫn luôn dặn dò Thương Thiên: “Nhất định phải cẩn thận, ngươi và Lôi Ân phải cẩn thận.

Nếu thực sự không lấy được, thì tìm cách thoát thân trước, đừng đợi đến khi Dương Thiên Hoa phát giác mới thoát thân, ta sợ hắn sẽ đưa cả hai ngươi vào Quỷ Vực, vĩnh viễn không ra được.” Thương Thiên cười nhìn họ, vỗ vai Vương Quyền Thiên, rồi nói: “Đi đi, yên tâm, ta biết chừng mực, ta sẽ không bị nhốt ở Quỷ Vực, cũng sẽ không đi vứt bỏ tính mạng của mình.” Vương Quyền Thiên nhìn Lôi Ân, rồi nói: “Không có gì, ta biết ngươi thích ăn nho nhất, ta đã chuẩn bị một ít nho pha lê, chờ ngươi về.” Sau đó ba người Thương Thiên đến Quỷ Vực, trên đường ngự kiếm phi hành, không xảy ra chuyện gì lớn.

Chương 847

Khi bay qua vùng biển Minh Hải, nước biển đặc biệt hung dữ, có những con hải âu bay trên mặt biển, nhìn chúng, cảm thấy mọi thứ ở đây đều hùng vĩ và mỹ lệ như vậy.

Thương Thiên và Lôi Ân hai người bay ở phía trước nhất, nhìn nhau cười.

Dương Thiên Hoa cũng nhanh chóng đuổi kịp, y ngự kiếm phi hành có thể là chậm nhất, vì y sợ độ cao.

Nhưng tu vi của y lại ở trên hai người, có thể bay rất cao rồi, người sắp đạt đến Thần Ma cảnh giới, người bình thường không thể so sánh.

Người đạt đến Thần Ma cảnh giới, có thể có nhiều mạng.

Giống như mèo có chín mạng, lại giống như hồ ly có chín đuôi, cho nên sự lợi hại của y, người khác không thể tưởng tượng được.

Khi đến Quỷ Vực, nơi đây là nơi ở của một số cô hồn dã quỷ, tất cả chúng đều bị giam ở đây, không được phép ra ngoài hại người.

Cho nên nếu có người đi vào, sẽ có quỷ xuất hiện.

Vì vậy, quỷ sai ở đây đặc biệt không yên tâm, bao vây nơi này kín mít, sợ có người vào, phá hoại kết giới, hoặc xuất hiện hỗn loạn khác.

Cho nên nếu đi vào, sẽ phá hoại sự bình an và yên tĩnh của quỷ giới.

Chuyện này Dương Thiên Hoa không nói cho Thương Thiên và Lôi Ân biết, cho nên Thương Thiên và Lôi Ân không hề biết, tuy Thương Thiên biết chuyện của Quỷ Vực, nhưng chuyện bên trong thì không biết.

Dương Thiên Hoa không quan tâm nhiều như vậy, đợi đến khi Thương Thiên và Lôi Ân phản ứng lại, kết giới của Quỷ Vực đã bị phá vỡ, tất cả quỷ đều chạy ra ngoài, quỷ sai cũng không có cách nào đối mặt với Dương Thiên Hoa ở Thần Ma cảnh giới.

Lúc này Thương Thiên và Lôi Ân hối hận rồi, nhưng Dương Thiên Hoa đã tiến vào Quỷ Vực, đi tìm dây leo Quỷ Mạch.

Sau đó Dương Thiên Hoa nói: "Đợi ta về, các ngươi cứ cầm chân chúng ở đây trước, ta sẽ nhanh chóng quay lại.

Nếu ta gặp vấn đề, ta sẽ phát tín hiệu cho các ngươi." Lôi Ân nhất thời không biết nên làm thế nào, nhìn đám quỷ sai đang vây quanh, nghiến răng nghiến lợi nói: "Dương Thiên Hoa, tên lừa đảo này, lại dám bỏ mặc chúng ta ở đây.

Thương Thiên, chúng ta bị lừa rồi." Thương Thiên vẫn luôn cảm thấy Dương Thiên Hoa có nỗi khổ tâm, vì từ khi giao lưu với y mới biết, Dương Thiên Hoa là một người có uy tín, sẽ không vô duyên vô cớ bỏ mặc họ, trừ phi có nguy hiểm, hoặc là y không muốn để Thương Thiên và Lôi Ân hy sinh vì mình, cho nên mới một mình đi đến nơi có Quỷ Mạch.

Tuy công lực của Dương Thiên Hoa mạnh mẽ, nhưng nơi đó thực sự không dễ đối phó.

Thương Thiên nói: "Một mình hắn đi mạo hiểm, chúng ta tranh thủ thời gian trước!" Sau đó Thương Thiên và Lôi Ân đánh nhau với quỷ sai.

Tất cả quỷ đều đã ra khỏi Quỷ Vực, cho nên thế giới này lại sắp không yên bình rồi.

Kẻ đầu sỏ gây tội lại là Thương Thiên và Lôi Ân, trong lòng hai người đều nặng trĩu.

Cuối cùng hai người cũng không bị bắt, vì Dương Thiên Hoa đi tìm dây leo Quỷ Mạch đã xảy ra vấn đề, cho nên y đã dịch chuyển hai người đến nơi có Quỷ Mạch.

Toàn thân Dương Thiên Hoa đều bị Quỷ Mạch quấn chặt, không thể cử động, Quỷ Mạch trong cơ thể cũng tương tác với Quỷ Mạch ở đây.

Cho nên Dương Thiên Hoa biến thành một ma quỷ tóc bạc trắng, ý thức của y ngày càng mơ hồ, sắp bị khống chế, yếu ớt nói: "Mau cứu ta… cứu ta." Thương Thiên vừa định cứu, đã bị Lôi Ân kéo lại, nói: "Ngươi điên rồi à?

Nếu tiến vào khu vực tập trung Quỷ Mạch, ngươi cũng sẽ bị Quỷ Mạch ký sinh." Quỷ Mạch trông như những sợi kinh mạch, vẫn luôn sinh trưởng ở trung tâm một hồ nước hình tròn, sau đó ở đó có thể thấy những mảng kinh mạch lớn, giống như kinh lạc của cơ thể người, vẫn luôn quấn lấy nhau.

Nếu muốn giải thoát, phải tiêu diệt toàn bộ Quỷ Mạch, cách tốt nhất là dùng lửa, đốt cháy nơi đó.

Nhưng Dương Thiên Hoa ở bên trong, bị Quỷ Mạch quấn chặt.

Cho nên nếu một khi đốt xuống, nếu một khi Thương Thiên sử dụng Dị Hỏa, vậy thì Dương Thiên Hoa cũng chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ.

Đúng lúc không biết phải làm thế nào, Dương Thiên Hoa hoàn toàn biến thành ma quỷ, tất cả Quỷ Mạch đều tiến vào cơ thể y, rồi lao về phía Thương Thiên và Lôi Ân.

Thương Thiên và Lôi Ân, hai người đều không thể đánh bại Dương Thiên Hoa đã tiến vào Thần Ma cảnh giới, huống chi bây giờ y bị Quỷ Mạch hoàn toàn ký sinh, cho nên hai người càng không thể

đánh lại.

Mắt Thương Thiên đỏ hoe, nói: "Lần này, bất kể sống chết, ta nhất định phải ngăn cản Dương Thiên Hoa, nếu không, thế giới này sẽ có thêm một đại ma đầu.

Chương 848

Ta đã phá hoại sự cân bằng của Quỷ Vực, cho nên oan hồn bên trong đều đã xông ra nhân gian, hai chúng ta đã phạm sai lầm lớn." Lôi Ân biết câu cuối cùng của Thương Thiên, chúng ta còn mặt mũi nào đối mặt với thế nhân?

Lôi Ân nói với hắn: "Không phải lỗi của ngươi, không cần tự trách." Sau đó hai người bắt đầu sử dụng hợp kỹ của Thương Thiên Kiếm và Hoàng Tuyền Kiếm.

Lúc này Dương Thiên Hoa đã hấp thụ tất cả Quỷ Mạch vào một chỗ, hoàn toàn biến thành một con quái vật.

Dương Thiên Hoa hai chưởng đánh hai người thành trọng thương.

Nhìn Dương Thiên Hoa đã phát cuồng, Thương Thiên nói: "Ta nhất định sẽ cứu ngươi!

Lôi Ân, mau đi đi, là một mình ta gây ra họa, không liên quan đến ngươi." Lôi Ân nói: "Ta sẽ không phản bội ngươi, đánh chết ta cũng không đi." Sức mạnh của hai người vô cùng nhỏ bé và yếu ớt, ít nhất trong mắt Dương Thiên Hoa có thể bóp chết bất cứ lúc nào.

Chỉ thấy y một tay bóp vào cổ Thương Thiên, gần như muốn bóp gãy, Lôi Ân kịp thời chém đứt cánh tay của Dương Thiên Hoa, nhưng cánh tay của y lại có thể mọc lại.

Chỉ là Dương Thiên Hoa dường như biến thành một thi thể thối rữa, con ma quỷ đó và y đã hoàn toàn hợp nhất, cho nên cũng xảy ra biến hóa.

Thương Thiên nhận ra, đó là thượng cổ hung thú Thao Thiết.

Ai cũng không ngờ, Thao Thiết lại có thể xuất hiện ở đây, thật

kinh hãi.

Dương Thiên Hoa biến thành một con cự thú, rồi lao về phía Lôi Ân và Thương Thiên.

Thương Thiên lúc này đột nhiên lĩnh ngộ ra một tuyệt chiêu, là tuyệt chiêu đã học được từ quang điểm trong đầu, Thiên Địa Phá Diệt.

Khi Thương Thiên dùng ra tuyệt chiêu này, vô cùng mệt mỏi.

Lôi Ân kinh ngạc, không ngờ Thương Thiên lại có năng lực mạnh mẽ như vậy, có thể thấy sức mạnh của Thương Thiên vô cùng dồi dào, có hậu thuẫn hùng hậu.

Nhưng khi Thương Thiên sử dụng Thiên Địa Phá Diệt, Lôi Ân cũng đột nhiên có cảm ngộ, trong đầu y, Cửu Thiên Thần Vực đó, dường như cũng có một tuyệt chiêu xuất hiện, tuyệt chiêu đó tên là Đại Nghịch Chuyển.

Khi hai người dùng ra sức mạnh đáng sợ này, Thao Thiết cũng không khỏi lùi lại.

Nếu không phải vì tu vi của hai người không quá cao, nếu sử dụng tuyệt kỹ này, có lẽ nó đã chết.

Sau đó Thao Thiết khôi phục lại chân thân, nó không muốn chết nhanh như vậy, liền muốn chạy trốn, nhưng Thương Thiên và Lôi Ân đã khóa chặt nó, không thể chạy thoát.

Thế là Thương Thiên và Lôi Ân phát động hai tuyệt chiêu, Thiên Địa Phá Diệt và Đại Nghịch Chuyển.

Cuối cùng dưới tác dụng của hai tuyệt chiêu này, Thao Thiết cũng bộc phát ra sức mạnh của mình, một luồng sức mạnh cường đại.

Sức mạnh của nó là thuộc tính thủy, chính là để đối phó với phượng hoàng hỏa diễm của Lôi Ân, và Dị Hỏa của Thương Thiên,

cho nên bây giờ là so xem sức mạnh của ai lớn hơn.

Trong khoảnh khắc Thao Thiết suy yếu, Thương Thiên đột nhiên thấy khuôn mặt của Dương Thiên Hoa lóe lên, rồi nói: "Hai người mau đi, đừng quản ta, nếu không đi nữa, không kịp đâu." Thương Thiên thấy Dương Thiên Hoa đau khổ như vậy, khuôn mặt của y chớp tắt trước mặt Thao Thiết.

Lúc này Thao Thiết lên tiếng: "Ta không muốn chết, ta vừa mới tỉnh lại, không muốn chết đi.

Các ngươi có thể giúp ta không?

Nếu các ngươi có thể đánh thức nhục thể của ta khỏi phong ấn này, vậy thì ta sẽ tiến vào nhục thể của ta, thả người này ra, người mà các ngươi trân quý nhất, các ngươi có đồng ý không?" Thương Thiên và Lôi Ân biết không còn cách nào khác, cũng không thể do dự.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Dương Thiên Hoa nhất định sẽ bị Thao Thiết chế phục.

Nếu vạn nhất chúng thực sự dung hợp lại làm một, vậy thì thế giới cũng sẽ bị hủy diệt, cho nên không thể ích kỷ như vậy.

Thế là Thương Thiên nói một câu: "Ta đi đến nơi phong ấn." Sau đó hắn xuyên qua thời không tiến vào bên trong phong ấn, thấy chân thân của Thao Thiết ở trong một viên thủy tinh châu.

Trông nó phảng phất như đã chết từ lâu, chỉ có một viên thủy tinh châu khổng lồ.

Sau đó Thương Thiên nói: "Ta chỉ cần đập vỡ viên thủy tinh châu, là có thể cứu chân thân của ngươi ra sao?" Thao Thiết lắc đầu, nói: "Không đơn giản như vậy, viên thủy tinh châu này được làm từ Tự Nhiên Băng ngàn năm trở lên, không đơn giản như vậy đâu." Thương Thiên liên tục gật đầu, trước mắt một tia sáng lóe lên, rồi nói: "Tự

Nhiên Băng sao?

Chương 849

Không ngờ lại ở đây.” Thao Thiết nói cho hắn biết, nơi đây có một vị thượng cổ đại thần ở, có một con thần thú tên là Kỳ Lân.

Muốn tìm người đó, phải đánh bại con Kỳ Lân này.

Đương nhiên Kỳ Lân cũng bị người đó khống chế, những thần thú như chúng về cơ bản đều bị con người bắt nạt quen rồi.

Sau đó Thao Thiết lại nói, hiện tại người đó đã ra ngoài, nên không có ở đây.

Do không nghe lời của thượng cổ đại năng, nên nó bị phong ấn vĩnh viễn.

Kỳ Lân chọn nghe lời người đó, nên mỗi ngày đều bị đánh đập, ngược đãi.

Dù sao cũng đều là thần thú, đều có giao tình ngàn năm, thậm chí là vạn năm, cho nên vẫn luôn kính trọng lẫn nhau.

Mặc dù hung thú và thần thú là hai khu vực lớn khác nhau, nhưng đều là thượng cổ đại thú, phải không?

Cho nên ý của Thao Thiết là trước khi người đó về, hãy nhanh chóng lấy Tự Nhiên Băng.

Muốn lấy Tự Nhiên Băng, phải dùng Dị Hỏa đốt, ít nhất phải hai canh giờ.

Lôi Ân và Thao Thiết vẫn luôn bảo vệ Thương Thiên, để phòng ngừa bất kỳ tai nạn nào xảy ra.

Tự Nhiên Băng ở đây vô cùng dày, chỉ cần lấy được một khối nhỏ, vậy thì Dương Thiên Hoa sẽ được cứu.

Cho nên trước khi vị thượng cổ đại thần kia về, phải lập tức ra tay, nhanh chóng chế tác thành công, để tránh xảy ra những tai nạn khác.

Quả nhiên một lúc sau, Thương Thiên cảm thấy vô cùng khó khăn.

Dị Hỏa, tuy có, nhưng hắn vẫn chưa nắm vững được nó.

Cho nên khi sử dụng Dị Hỏa, vô cùng tốn sức.

Chẳng lẽ mình vẫn chưa biết cách sử dụng Dị Hỏa thực sự sao?

Chẳng lẽ chỉ có thể đốt cháy nội lực thôi ư?

Thương Thiên nhận ra con đường phía trước còn rất dài, chỉ sau hơn mười phút, hắn đã cảm thấy sắp không trụ nổi nữa.

Nhưng đúng lúc này, Tô Tiểu Ninh đã tới, vị thượng cổ đại thần đó đã đến.

Nghe thấy tiếng kêu của Kỳ Lân, dường như nó đang phải chịu đựng nỗi đau vô cùng lớn.

Sau đó, một giọng nói trẻ con trong trẻo vang lên: "Súc sinh này, không mau đi, chẳng lẽ muốn ta giúp ngươi đi sao?" Nói rồi, một kiếm đâm vào người Kỳ Lân, khiến nó đau đớn tức thì quỳ rạp xuống đất.

Nhìn thấy dáng vẻ đau khổ của Kỳ Lân, mấy người biết rằng bây giờ không còn cách nào để trốn nữa, nơi này căn bản không thể che giấu được gì.

Vì vậy, nhóm người Thương Thiên đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Đúng lúc này, Tô Tiểu Ninh quả nhiên đi cùng Kỳ Lân, nhìn thấy mấy người họ, y dường như không hề ngạc nhiên.

Sau đó, Tô Tiểu Ninh nói với giọng điệu âm dương quái khí:

“Thao Thiết, mới mấy ngày không gặp mà bản lĩnh của ngươi lại tăng tiến rồi, lại tìm được yêu ma quỷ quái từ đâu thế?

Xem ra một lão già một đứa trẻ, xem ra ta thật đã đánh giá thấp ngươi.” Thao Thiết có chút sợ hãi nói: “Hôm nay ta nhất định phải giải cứu Kỳ Lân, có chân thân của ta ở đây, ta nhất định sẽ không để ngươi muốn làm gì thì làm, ngươi là kẻ đáng ghét.” Tô Tiểu Ninh cười ha hả rồi nói: “Được thôi, nếu hôm nay ngươi có thể đánh bại ta, ta nhất định sẽ để ngươi được như ý, vĩnh viễn không can thiệp vào hành tung của ngươi và Kỳ Lân nữa.

Nhưng nếu hôm nay ngươi thua, vậy thì ta sẽ lột da, rút gân, biến ngươi thành người lợn.” Tô Tiểu Ninh nhìn dáng vẻ thống khổ của Thao Thiết, dường như cảm nhận được bóng hình của một người bên trong, chính là bóng dáng của Dương Thiên Hoa.

Tô Tiểu Ninh có chút kinh ngạc, rồi nói: “Không ngờ trong cơ thể ngươi lại ẩn giấu một người có thể đạt tới cảnh giới Thần Ma, cũng ngang ngửa ta đấy.

Nhưng ngươi xui xẻo hơn ta nhiều, lại bị Quỷ Mạch ký sinh.” Nhìn Tô Tiểu Ninh nghênh ngang bỏ đi, mọi người đều kinh hồn bạt vía.

Chương 850

Tô Tiểu Ninh vóc người không cao, khoảng một mét bốn lăm, nhưng trông như một đứa trẻ, thực chất là một lão quái vật ngàn năm, loại vĩnh viễn không lớn, cũng không già đi.

Tô Tiểu Ninh đã sống mấy vạn năm, nhưng y không quan tâm người khác nhìn mình thế nào, khi đi trên phố, người khác đều tưởng y là một đứa trẻ.

Có những cô bé thích chơi cùng y, nhưng y không có hứng thú với các cô bé, thứ y hứng thú nhất chính là luyện võ.

Tô Tiểu Ninh cười ha hả: "Hóa ra không phải Thao Thiết tìm người giúp đỡ, thứ ngươi muốn là Tự Nhiên Băng đúng không?

Nói cho ngươi biết, ta không cho đấy.

Nhưng Tự Nhiên Băng cần Dị Hỏa để tu luyện, chẳng lẽ trên người các ngươi có người sở hữu Dị Hỏa sao?

Thật khiến lão phu mở rộng tầm mắt, hôm nay Dị Hỏa sẽ thuộc về ta." Nói rồi Tô Tiểu Ninh tấn công, chỉ thấy trong tay y cầm một cây gậy chống rất dài.

Đừng coi thường cây gậy này, nó vô cùng lạnh lẽo, được làm từ gỗ tử đàn vạn năm.

Vì vậy, thuộc tính băng của nó cực kỳ hiếm thấy, càng chứng tỏ rằng, chỉ cần có nó, Tự Nhiên Băng không thành vấn đề.

Tự Nhiên Băng là thứ tốt nhất để đối phó với Quỷ Mạch Ký Đằng, cũng là tuyệt chiêu của y, sức mạnh của Tự Nhiên Băng.

Sau đó Tô Tiểu Ninh nhìn Thương Thiên, cảm thấy vô cùng khó chịu, vì ngoại hình của Thương Thiên khiến y có chút ghét bỏ, trong

khi Lôi Ân lại vô cùng anh tuấn.

Thế là y chuyển mục tiêu sang Lôi Ân, khi nhìn thấy Phượng Hoàng Hỏa Diễm sau lưng Lôi Ân, y bỗng cười nói: "Hôm nay vận khí thật không tệ, lại gặp được Phượng Hoàng.

Vậy được, ta sẽ để ngươi và người này hoàn toàn tách rời.

Phượng Hoàng, ngươi hẳn cũng khó chịu lắm, bị người này giết chết, xem ra ta thật sự đã xem thường người này rồi!" Nhưng y lại thấy Phượng Hoàng vẫn luôn bảo vệ Lôi Ân, khiến y ghen tị đến phát điên, chẳng lẽ người này không hề giết con Phượng Hoàng đó?

Mà là người có ơn với con Phượng Hoàng này, điều đó khiến Tô Tiểu Ninh vô cùng ghen tị, vì y cũng chưa từng thấy thần thú nào nguyện ý bảo vệ một người bình thường như vậy.

Mặc dù bên cạnh y có hai đại thần thú là Thao Thiết và Kỳ Lân, nhưng cả hai dường như không có biểu hiện hộ chủ.

Điều này khiến y vô cùng tức giận, vì sao Phượng Hoàng của người khác lại có thể hộ chủ, còn mình lại nuôi hai kẻ vô dụng.

Nội tâm cực kỳ mất cân bằng, Tô Tiểu Ninh nói: "Hôm nay ta sẽ đánh cho ngươi và Phượng Hoàng hồn phi phách tán, xem ngươi có bảo vệ nó không.

Ngươi có ơn với nó, phải không?" Kỳ Lân và Thao Thiết nghe xong vô cùng đau lòng, không ngờ một trong các Thượng cổ Thần thú là Phượng Hoàng lại biến mất, đã chết.

Có thể thấy, chuyện này đối với chúng là một đả kích vô cùng lớn.

Kỳ Lân và Thao Thiết liệu có phải là người chết tiếp theo không?

Tại sao Tô Tiểu Ninh không hấp thụ sức mạnh của chúng?

Y để chúng sống trên người mình, không phải là không hấp thụ,

mà là không có cách nào hấp thụ, vì cơ thể y đặc biệt yếu ớt.

Tuy võ công cao cường, nhưng cơ thể lại không thể chịu đựng được võ công cao cường đến vậy, nên chỉ đành tạm thời dừng lại.

Sở dĩ y giữ hai thần thú bên mình để bắt nạt là vì không nỡ buông.

Y ôm một tia ảo tưởng, tuyệt đối không thừa nhận rằng mình không có cách nào hấp thụ sức mạnh của hai thần thú, nên quyết định giữ chúng lại bên mình, chờ sau này hấp thụ, đừng tưởng y dễ chọc.

Tô Tiểu Ninh nhìn Phượng Hoàng trên người Lôi Ân, tuy trong lòng ngưỡng mộ muốn hấp thụ, nhưng biết khả năng của mình có hạn, thế là quyết định hủy diệt nó.

Vốn dĩ Tô Tiểu Ninh tu luyện võ công chỉ để thay đổi chứng bệnh xương giòn, phòng ngừa chết yểu.

Nhưng ai ngờ võ công của y càng luyện càng giỏi, tuy cơ thể đã tốt hơn, nhưng vẫn không thể chịu đựng thêm sức mạnh, nên đây cũng là một điểm yếu chí mạng.

Nhưng không ai biết điều đó, vì bí mật này luôn được bảo vệ rất kỹ, nên chuyện của y ít ai hay biết.

Chương 851

Y rời xa những thành phố huyên náo, xô bồ, chỉ vì để tu luyện, vì không muốn động lòng phàm.

Sau đó, Tô Tiểu Ninh và Lôi Ân giao đấu.

Sức mạnh Phượng Hoàng của Lôi Ân kết hợp với Hoàng Tuyền Kiếm vô cùng hoàn mỹ, ở độ tuổi này mà có được tu vi như vậy quả thực rất hiếm.

Nhưng Tô Tiểu Ninh dường như cũng nhìn ra được phương pháp của Lôi Ân, nên luôn tỏ ra kiêu ngạo.

"Tiểu tử, ngươi không nghĩ mình thiên hạ vô địch đấy chứ?" Tô Tiểu Ninh cảm thấy vô cùng buồn cười: "Nói cho ngươi biết, lúc bằng tuổi ngươi, ta đã ở thời kỳ Đại viên mãn rồi.

Quan trọng hơn, hôm nay ta sẽ khiến ngươi biến mất hoàn toàn khỏi thế giới này.

Ta ghét nhất những thứ không hoàn mỹ, những thứ quá hoàn mỹ, ta đều muốn hủy diệt." Lôi Ân dường như không chịu nổi một gậy của y, hơi lạnh tức thì bao trùm toàn thân, cảm giác lạnh lẽo này thấu tận xương tủy.

Đây không phải là cảm giác lạnh thông thường, nếu sức mạnh này lớn hơn một chút, hắn sẽ bị đông thành băng, hàn khí nhanh chóng xuyên qua cơ thể, khiến toàn bộ xương cốt trở nên cứng đờ.

Cảm nhận được sức mạnh cường đại như vậy, hắn cảm thấy mình sắp chết, với tu vi hiện tại căn bản không thể đối kháng, Phượng Hoàng Hỏa Diễm dường như cũng có cảm giác sắp đóng băng.

Nếu toàn bộ lưng bị đóng băng, vậy sau này hắn sẽ không thể sử

dụng sức mạnh Phượng Hoàng, cũng không thể sử dụng sức mạnh của hỏa diễm.

Vì vậy Lôi Ân vô cùng lo lắng, nói: "Thương Thiên, giúp ta." Sức mạnh của Thương Thiên là một loại sức mạnh thuộc tính quang, Thương Thiên Kiếm của hắn mang sức mạnh của bầu trời, có thể sử dụng sức mạnh sấm sét.

Hắn dẫn sấm sét đánh vào người Tô Tiểu Ninh.

Nhưng Tô Tiểu Ninh lại không hề sợ sức mạnh sấm sét, băng lại có thể đông kết điện trong nháy mắt, quả thực không thể tin nổi, quá nhanh.

Kỳ Lân thuộc tính hỏa, sức mạnh của Thao Thiết thuộc tính thủy, nên Tô Tiểu Ninh vẫn chưa giết chúng, vì y muốn hấp thụ sức mạnh của Thao Thiết, vì nó phù hợp.

Sức mạnh của Thao Thiết tuy là thuộc tính thủy, nhưng không phải thuộc tính băng, nên vẫn không thể làm Tô Tiểu Ninh bị thương, ngược lại khi nó tấn công, Tô Tiểu Ninh có thể phản sử dụng.

Vì vậy Thao Thiết ở đây không giúp được gì, chỉ có thể đứng nhìn lo lắng, nó căm hận nhìn Tô Tiểu Ninh, nhưng sức mạnh của nó căn bản không thể đối chọi với Tự Nhiên Băng, không thể sử dụng sức mạnh, chỉ có thể tức giận gầm rú.

Lúc này, Thương Thiên nói: "Đưa thuộc tính thủy của ngươi cho ta." Nghe vậy, Thao Thiết mới vui mừng, nó nhìn người trước mắt, hy vọng người này có cách đánh bại Tô Tiểu Ninh, chỉ cần đánh bại y, mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Chỉ thấy Thương Thiên sử dụng sức mạnh sấm sét, sau đó lại sử dụng sức mạnh của nước.

Khi kết hợp sức mạnh của nước và sấm sét, không chỉ tốc độ

truyền điện nhanh hơn, mà uy lực cũng sẽ trở nên càng lúc càng lớn, vì nước có thể dẫn điện.

Sau khi Thương Thiên sử dụng sức mạnh này, Tô Tiểu Ninh dù có thể đóng băng toàn bộ nước xung quanh, nhưng vẫn không có cách nào ngăn cản sự lan truyền của điện, khiến sấm sét truyền đi càng nhanh hơn.

Thêm vào đó, cơ thể của Tô Tiểu Ninh không thể chịu đựng thêm sức mạnh, nên tức thì bị đánh bại, chứng xương giòn lại tái phát.

Trong nháy mắt, y trở nên tê liệt.

Thương Thiên cũng không ngờ lại có thể thu phục Tô Tiểu Ninh một cách thuận lợi như vậy.

Tô Tiểu Ninh cầu xin: "Đừng giết ta, cầu xin ngươi, đừng giết ta." Thương Thiên phát hiện ra bí mật của y, sau khi nói cho mọi người biết, ai nấy mới tin rằng Tô Tiểu Ninh lần này thực sự bị tê liệt.

Nhưng với thực lực của y, vẫn có thể hồi phục.

Vì vậy, sau khi Thương Thiên nói rõ phương pháp, họ quyết định phế võ công của y.

Tô Tiểu Ninh nói: "Sĩ khả sát bất khả nhục, muốn giết thì cứ giết, đừng vũ nhục ta nữa." Thương Thiên nhất thời cũng không biết phải làm sao, nếu hắn và Lôi Ân thực sự giết Tô Tiểu Ninh, vậy thì lần thiên kiếp tiếp theo giáng xuống, hắn cũng sẽ vô cùng nguy hiểm.

Có thể không độ qua được thiên kiếp, cũng không có cách nào giúp Lôi Ân độ thiên kiếp để đến Cửu Thiên Thần Vực.

Trong lúc hắn do dự, cơ thể của Tô Tiểu Ninh đang hồi phục nhanh chóng.

Thấy vậy, Thao Thiết, Kỳ Lân sốt ruột, trực tiếp dùng lửa đốt, đối

kháng với sức mạnh của băng.

Chương 852

Tô Tiểu Ninh lợi hại như vậy, Thương Thiên không còn cách nào khác, đành phải dẫn thêm nhiều thủy lôi điện, tiếp tục gây thương tổn cho y.

Cuối cùng Tô Tiểu Ninh hóa thành tro bụi, biến thành một viên tinh thạch màu tím thật lớn.

Thương Thiên dùng tay nắm lấy viên tinh thạch màu tím, cũng không biết là gì.

Nghe đồn linh thú đều có tinh thạch, chẳng lẽ đây là của Tô Tiểu Ninh sao?

Nhưng yêu thú thì có nội đan, chẳng lẽ nhân loại cũng có thể tu luyện ra được?

Đột nhiên, Tự Nhiên Băng tan biến.

Cùng với cái chết của Tô Tiểu Ninh, Quỷ Mạch Ký Đằng trên thế giới này cũng có thể biến mất trong nháy mắt, thế giới này sẽ không còn Quỷ Mạch Ký Đằng nữa.

Tất cả mọi người đều vui mừng, Dương Thiên Hoa cũng được giải thoát, thương thế của Kỳ Lân tức thì hồi phục.

Điều khiến người ta kinh ngạc và vui mừng hơn là chân thân của Thao Thiết cũng xuất hiện.

Sau đó, nó nhập vào chân thân của mình, hai con thần thú cuối cùng cũng được tự do.

Thương Thiên hỏi hai thần thú định đi đâu.

Chúng nói muốn đi đến một nơi xa xôi hơn, ở đó có rất nhiều thần

thú, chúng muốn báo cho những thần thú kia, hy vọng họ mau chóng rời khỏi nơi này.

Nếu không, một khi bị loài người tìm thấy, chỉ còn lại số phận vĩnh viễn nhỏ bé phục vụ cho loài người, không chừng còn có thể bị giết chết.

Sau đó, Thao Thiết và Kỳ Lân bi thương nói, hy vọng Lôi Ân có thể đối xử tốt với Phượng Hoàng, vì Phượng Hoàng là một trong số ít thần thú còn lại, chúng có tình cảm mấy vạn năm, vô cùng sâu đậm, chúng cũng không hy vọng Phượng Hoàng sau khi chết lại bị ngược đãi.

Biết Lôi Ân sẽ không làm vậy, chúng mới yên tâm, linh hồn của Phượng Hoàng đang ở trên người Lôi Ân.

Chỉ nghe Phượng Hoàng nói: "Yên tâm đi, ta ở cùng ân nhân của ta, ta rất vui.

Nhất định phải nói cho các thần thú khác, đừng để họ đi vào vết xe đổ của ta." Nói xong, Kỳ Lân và Thao Thiết rơi những giọt nước mắt hối hận, rồi rời khỏi nơi này.

Dương Thiên Hoa đã hồi phục, ông nhìn nội đan trong tay Thương Thiên rồi nói: "Viên nội đan này, mau hấp thụ đi, như vậy có thể giúp các ngươi nâng cao thực lực." Thương Thiên và Lôi Ân bắt đầu ngồi xuống, bắt đầu hấp thụ linh lực, cảm thấy cơ thể càng lúc càng nhẹ nhõm, càng lúc càng khoan khoái, cảm giác như sắp bay lên trời, không hề có chút trở ngại nào.

Cảm giác trong trẻo này giống như lúc mới bắt đầu tu luyện, nhưng càng về sau cảm giác này càng nhạt đi, vì muốn thăng cấp, trở ngại thực sự quá nhiều, có người thậm chí còn quên mất sơ tâm.

Họ bắt đầu tùy ý chém giết thần thú, hoặc tìm thêm nhiều thảo

dược, hy vọng có thể thăng cấp.

Nhưng hiển nhiên, những sự trợ giúp này hiệu quả không lớn, trừ phi là cực phẩm đan dược và tinh thạch.

Nhưng đối với Lôi Ân và Thương Thiên, sự trợ giúp lần này lại vô cùng to lớn, vì đây là lần đầu tiên họ sử dụng loại sức mạnh này.

Sức mạnh của một người sắp đạt đến cảnh giới Thần Ma, đối với người khác là điều không thể với tới.

Thương Thiên thấy Tiểu chu thiên và Đại chu thiên của mình đang nhanh chóng ngưng tụ một luồng khí màu trắng.

Thương Thiên từ từ cảm nhận, bỗng phát hiện mọi thứ trước mắt dường như đã thay đổi, từ trong bóng tối mịt mùng hắn thấy một tia sáng, sau đó thấy được một số chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Cả Thương Thiên và Lôi Ân đều thuộc tính hỏa, nên không thể trực tiếp hấp thụ tinh thạch của Tô Tiểu Ninh.

Nhưng có một cách tốt hơn, đó là có thể hấp thụ sức mạnh của y, khiến bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, mà thuộc tính không hề bị can nhiễu, đó là phương pháp của Thương Thiên.

Kết quả lại bị Dương Thiên Hoa nói: "Thật là ngu xuẩn, sao có thể làm như vậy?

Chẳng phải là lãng phí bao nhiêu linh lực sao?

Các ngươi nghe ta, chỉ cần làm theo cách của ta, mới có khả năng thực sự hoàn toàn chiếm được nội lực của Tô Tiểu Ninh." Trong lúc Thương Thiên còn chưa hiểu, chỉ thấy nội đan của Tô Tiểu Ninh phát ra ánh sáng màu tím nhàn nhạt, càng lúc càng đậm.

Chương 853

Ánh sáng màu trắng bên trong cũng lộ ra, mang theo cảm giác cực địa hàn băng, trong đó cũng chứa đựng thành phần của Tự Nhiên Băng.

Dương Thiên Hoa nói: "Nhắm mắt lại, ta sẽ dạy các ngươi, sau đó từ từ nghe theo chỉ thị của ta, các ngươi có thể hấp thụ được sức mạnh cường đại hơn, có thể hấp thụ một phần sức mạnh của thủy, trong cơ thể các ngươi, âm dương giao hòa sẽ không gây ra xung đột." Dương Thiên Hoa càng nói với giọng điệu thấm thía: "Không những có thể khiến sức mạnh hỏa của các ngươi mạnh hơn, mà sức mạnh thủy cũng có thể sử dụng, giống như Tô Tiểu Ninh, vừa có thể sử dụng sức mạnh của Kỳ Lân, lại vừa có thể sử dụng sức mạnh của Thao Thiết." Nghe lời của Dương Thiên Hoa, Thương Thiên và Lôi Ân mới đột nhiên cảm thấy mọi chuyện quá thần bí, cả hai cũng không ngờ sẽ có kết cục như vậy, thực sự quá kinh ngạc.

Kết cục tốt đẹp như vậy, ai cũng hy vọng có được, nhưng nếu không cẩn thận sẽ mất mạng, nên cũng không dám manh động.

Dương Thiên Hoa nói: "Thực ra trong Vọng Nguyệt Các của ta có mọc một loại cỏ, tên là Thủy Tinh Tuyết Thảo, mỗi ngàn năm vào mùa đông sẽ kết ra một quả nhỏ màu đỏ.

Quả đó rất chát, không ăn được, nhưng không ảnh hưởng đến hiệu quả trị liệu." Thấy ánh mắt coi thường của họ, Dương Thiên Hoa đỏ mặt nói: "Thủy Tinh Tuyết Thảo sở dĩ được gọi là thủy tinh, là vì nó có thể khống chế sức mạnh của thủy.

Nếu hai vị có thể cùng ta đến Vọng Nguyệt Các, ta nguyện ý tặng nó cho hai vị." Thương Thiên thực sự không biết tại sao Dương Thiên

Hoa lại muốn giúp mình, là vì chuyện Quỷ Mạch Ký Đằng sao?

Vì mình đã giúp ông ta sao?

Có thể thấy, Dương Thiên Hoa là một người tốt, hai người trong lòng tức thì cảm động.

Thương Thiên nhìn thấy nụ cười trên mặt Dương Thiên Hoa, bỗng cảm thấy như mình bị gài bẫy, liền nói: "Làm như vậy, chắc ông tìm ta có việc gì phải không?

Thôi được rồi, tiễn Phật tiễn đến Tây Thiên, giúp thì giúp cho trót vậy!" Dương Thiên Hoa nói: "Vậy ta không khách khí nữa.

Thực ra là vì Vọng Nguyệt Các có một vùng đất chết.

Ta không có cách nào với vùng đất đó." Vì nơi đó mọc đầy Thủy Tinh Tuyết Thảo, vốn là chuyện tốt, giúp người tu luyện sức mạnh của thủy, nhưng Thủy Tinh Tuyết Thảo hấp thụ sức mạnh của cỏ cây vô cùng mạnh mẽ, nên kết quả cuối cùng là, Vọng Nguyệt Các bị thiếu nguồn nước, đều bị Thủy Tinh Tuyết Thảo hút đi cả.

Nhìn nhiều Thủy Tinh Tuyết Thảo như vậy, Dương Thiên Hoa thực sự có chút lo lắng, thực sự lo rằng Vọng Nguyệt Các một ngày nào đó sẽ bị hủy trong tay đám cỏ này.

Tốc độ sinh sôi của chúng rất nhanh, tuy có thể hấp thụ, nhưng cũng không có cách nào, mỗi người chỉ có thể hấp thụ một cây.

Người của Vọng Nguyệt Các đều đã hấp thụ cả rồi, còn lại nhiều Thủy Tinh Tuyết Thảo như vậy, đều không có cách nào hấp thụ.

Thương Thiên và Lôi Ân đồng thanh nói: "Vậy ông hy vọng hai chúng tôi làm gì?" Dương Thiên Hoa đột nhiên nói: "Đơn giản, tuy mỗi người chỉ có thể hấp thụ một cây, nhưng đó là đối với người bình thường.

Đối với hai vị, mỗi người hấp thụ một ngàn cây cũng không thành vấn đề, nên ta hy vọng hai vị hấp thụ toàn bộ, vì chúng thực sự có thể giúp hai vị phát huy tác dụng to lớn." Trong lúc Thương Thiên và Lôi Ân còn đang mơ màng, chưa nghe rõ, vào thời khắc quan trọng nhất của việc hấp thụ, bỗng nhiên cảm giác một tiếng "bụp", viên tinh thạch kia hoàn toàn vỡ nát.

Sau đó, toàn bộ chui vào cơ thể họ, hai người tức thì cảm thấy cơ thể thật nhẹ nhõm, thật khoan khoái, nhẹ nhàng, có một mùi thơm thoang thoảng.

Sức mạnh của tinh thạch tràn ngập toàn thân, có một cảm giác lành lạnh, nhưng không đậm, cảm giác lành lạnh này khiến người ta cảm thấy đặc biệt thoải mái, giống như cảm giác ăn kem vào mùa hè, đặc biệt sảng khoái.

Tuy bây giờ là mùa đông, nhưng trong hang động này lại cảm thấy vô cùng nóng nực, không hề có cảm giác của mùa đông, sự nóng nực này không phải do Tô Tiểu Ninh thiết lập.

Vì Kỳ Lân sống ở đây quanh năm, nên khí hậu ở đây vô cùng nóng nực, nhưng đối với người có thuộc tính băng như Tô Tiểu Ninh, sự nóng nực này không là gì.

Sau khi hấp thụ xong tinh thạch của Tô Tiểu Ninh, họ quyết định đến Vọng Nguyệt Các.

Thế là ba người vui vẻ trò chuyện, chẳng mấy chốc đã đến Vọng Nguyệt Các.

Thương Thiên vội vàng sử dụng thuộc tính thủy, thu hút Thủy Tinh Băng Tuyết Thảo, sau đó chúng lộ ra diện mạo ban đầu, vô cùng xinh đẹp, lúc này chúng đang kết quả.

Nghe nói Thủy Tinh Tuyết Thảo ngàn năm mới kết quả một lần,

tuy quả đắng chát không ăn được, nhưng lại có tác dụng dưỡng sinh rất tốt.

Vì vậy nó có tác dụng ôn nhuận, tư bổ, đối với người tu luyện là cực phẩm thượng hạng.

Sau đó Dương Thiên Hoa nói: "Có thể hấp thụ rồi." Thế là Thương Thiên và Lôi Ân hấp thụ, nhưng lại phát hiện không có chút hiệu quả nào.

Sau đó Dương Thiên Hoa cười ha hả, nói không phải hấp thụ như nội lực, mà phải dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve, để chúng nhận chủ mới có thể hấp thụ.

Sau đó, hai người hạ mình, từ từ vuốt ve đám cỏ này, quả nhiên hấp thụ được, và chúng không khuếch tán như linh lực.

Cảm giác như trong đan điền của mình có Thủy Tinh Tuyết Thảo mọc ở đó, dường như nơi đó có một khoảng đất trống rộng lớn.

Chương 854

Dương Thiên Hoa nói: "Được rồi, nhìn xem, đã hấp thụ hết rồi, ta cũng yên tâm rồi.

Nhưng ta phải nói cho các ngươi biết một điều, vĩnh viễn đừng để bất kỳ ai biết các ngươi đã hấp thụ Thủy Tinh Tuyết Thảo." Dương Thiên Hoa than thở một câu: "Nếu không các ngươi sẽ là đan dược di động, sẽ có người cướp đoạt đấy." Nghe những lời như vậy, họ cũng vui mừng, vì dù sao cũng biết Dương Thiên Hoa không nói dối, tất cả đều là vì tốt cho họ.

Dương Thiên Hoa vốn định giữ họ ở lại vài ngày, nhưng Thương Thiên và Lôi Ân từ chối, vì họ còn có việc quan trọng hơn cần phải hoàn thành.

Đến một bãi đất trống, Lôi Ân nói: "Thương Thiên, hai chúng ta đánh một trận đi, xem ai lợi hại hơn.

Ta nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, lúc đó ta không thể đánh thắng ngươi." Thương Thiên mỉm cười: "Có cần thiết không?

Vậy ta chỉ điểm đến là dừng thôi nhé." Thế là hai người đại chiến, chạm một cái là bùng nổ.

Thương Thiên sử dụng Thương Thiên Kiếm, nhìn Lôi Ân từ xa xông tới, Hoàng Tuyền Kiếm và Thương Thiên Kiếm va vào nhau.

Hai thanh thần binh lợi khí bộc phát ra sức mạnh cường đại hơn, chấn cho cả hai người đều lùi lại mấy bước.

Nếu chỉ đơn thuần so đấu nội lực, hai người cũng ngang ngửa nhau, nhưng đại chiến không chỉ dựa vào nội lực, còn có nhiều phương pháp và cách thức khác.

Vì vậy người có nội lực ít chưa chắc đã thua, nhưng người có nội lực nhiều thì tính bền bỉ, nhẫn nại sẽ được tăng cường.

Hai người đánh đến trời đất tối tăm, nhật nguyệt vô quang, đánh một mạch đến lúc trời sáng.

Khi ánh dương từ từ ló dạng, cả hai đều không bị thương.

Vốn dĩ Lôi Ân nóng nảy, muốn ép ra toàn bộ sức mạnh của Thương Thiên.

Nhưng khi Dị Hỏa của Thương Thiên và Phượng Hoàng Hỏa Diễm va chạm vào nhau, rõ ràng Dị Hỏa cao hơn Phượng Hoàng Hỏa Diễm một bậc.

Không phải vì Phượng Hoàng không tốt, âm dương chi hỏa của Phượng Hoàng vô cùng lợi hại, chỉ là vì Lôi Ân chưa nắm bắt tốt Phượng Hoàng chi hỏa.

Thương Thiên cũng mới tiếp xúc với Dị Hỏa, nên hai người đánh thành thế nửa cân tám lạng.

Thực ra nếu hai người luyện tập thành thạo, trở thành cao thủ hàng đầu tuyệt đối không thành vấn đề.

Mặc dù mục tiêu của Lôi Ân là đến Cửu Thiên Thần Vực, tuy Thương Thiên không biết tại sao Lôi Ân lại cố chấp như vậy, nhưng hiển nhiên sẽ giúp đỡ một tay.

Cửu Thiên Hải Đường nhanh chóng chữa lành cho cả hai.

Bỗng cảm thấy hơi đói, ăn xong lương khô, họ vội vàng trở về Phong Vân Các.

Khi trở về Phong Vân Các mới phát hiện, người của Phong Vân Các và Diêm La Điện đang đánh nhau, vô cùng náo nhiệt.

Phong Vũ Thiên bị nội thương, dường như không đánh nổi, người

đánh ông chính là Phong Vân.

Tuy Phong Vân đã dùng Tự Nhiên Băng, theo lý mà nói, sẽ không còn điên cuồng nữa.

Đúng vậy, không còn điên cuồng, nhưng lòng hận thù của hắn đối với Phong Vũ Thiên đã dâng lên vạn trượng sóng cả, nên vô cùng căm ghét Phong Vũ Thiên, muốn thay thế ông.

Phong Vũ Thiên nể tình Phong Vân là đệ tử của mình, sau khi xác thực đã giết cha mẹ hắn, nên vô cùng đau lòng.

Ông không ra tay nhắm vào Phong Vân, để cho Phong Vân đánh, nên Phong Vũ Thiên vô cùng bị động, nếu không cẩn thận có thể vì nhân từ nương tay mà dẫn đến cái chết.

Vết thương của Phong Thủy đã gần lành, cũng đã dùng Tự Nhiên Băng, nên vết thương dần dần tốt lên, nhưng vẫn không thể làm gì, vì bây giờ hắn đang bị trói trên một cái chuông.

Đây là kiệt tác của Phong Vân, nên Phong Thủy muốn giải thoát cũng không có cách nào, nhìn mình bị trói trên chuông, tiếng chuông cứ vang lên không ngớt.

Nghe tiếng chuông vang như sấm bên tai, hắn sắp phát điên, vì nếu cứ tiếp tục như vậy, tai hắn sẽ vĩnh viễn bị điếc.

Thương Thiên và Lôi Ân vội vàng giải cứu Phong Thủy.

Chương 855

Lúc này, Phong Vân chú ý đến họ, rồi nói: "Thương Thiên, Lôi Ân, quả nhiên các ngươi đã đến.

Nếu không phải vì Phong Vân Các, ta cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy, gặp phải sư phụ của ta, Phong Vũ Thiên, nếu không kế hoạch của ta mọi thứ đều sẽ thuận lợi." Phượng Vũ Thiên không còn vẻ kiêu ngạo ngày xưa, giọng nói của ông trở nên vô cùng tuyệt vọng, nói: "Phong Vân, tỉnh lại đi, cứ tiếp tục như vậy, cả Phong Vân Các sẽ bị hủy diệt mất." Phong Vân lại tức giận nói: "Hủy thì hủy, dù sao cũng là tâm huyết cả đời của ông, chứ không phải của ta." Phong Vũ Thiên nhìn dáng vẻ của Phong Vân, bỗng dừng lại, vì phi tiêu của Phong Vân đã đả thương ông.

Lúc đó, Phong Vũ Thiên phát hiện Phong Vân đã bị ác ma nhập thể.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, dường như ông đã nhìn thấy một bóng đen chui vào cơ thể Phong Vân.

Có thể thấy, Phong Vân vốn không phải như vậy, chỉ là không chịu nổi sự cám dỗ của quyền lực, nên mới dẫn đến kết cục như thế.

Phong Vân triệu tập những U Minh khác, vô cùng đông, đều là người của Diêm La Điện, năng lực chiến đấu của họ so với lúc ở Tụ Hiền Sơn Trang đối phó với Thiên Trúc phái đã tăng lên rất nhiều.

Có thể thấy, tu luyện của hắn bây giờ cũng rất đáng gờm, nếu Thương Thiên cứ để mặc sức mạnh của hắn tiếp tục phát triển, hậu quả sẽ không thể lường trước.

Thương Thiên và Lôi Ân sử dụng hợp kỹ của Thương Thiên Kiếm và Hoàng Tuyền Kiếm, sau đó giết chết toàn bộ những bóng đen

kia, ít nhất Phong Vân Các không còn U Minh Linh nữa.

Thương Thiên nhìn Phong Vân, chuẩn bị ra tay, nhưng Phong Vũ Thiên lại cản hai người lại: "Đừng làm hại đại đệ tử của ta Phong Vân, nó bị mê hoặc, không có lỗi." Phong Vân thấy vậy, liền một kiếm xuyên thấu tim phổi Phong Vũ Thiên, khiến Thương Thiên và Lôi Ân đều không thể tin được, Phong Vũ Thiên lại tự nguyện chịu một kiếm này.

Lời cuối cùng của Phong Vũ Thiên nói với Phong Vân là: "Ta từ trước đến nay chưa từng làm sai, ta luôn kiên trì chính nghĩa, cho dù đã giết cha mẹ ngươi, ta cũng không hối hận.

Nhưng hôm nay ta lại hối hận, nếu ta sớm biết có một ngày ngươi sẽ biến thành như vậy, ta nhất định sẽ không tự mình nuôi nấng ngươi.

Nhưng bao nhiêu năm ân tình, khiến ta dần dần yêu thích đứa trẻ này." Phong Thủy bỗng nhiên nước mắt lưng tròng, nhìn Phong Vũ Thiên, rồi nói: "Đại sư huynh không phải như vậy, hắn đã mưu tính hãm hại người từ lâu, ta đều biết nhưng không sớm nhắc nhở người, đều là lỗi của ta, vì ta tin rằng hắn sẽ quay đầu, nhất định vẫn còn thiện niệm với người." Cuối cùng Phong Vũ Thiên chết, Phong Vân dường như không có một chút hối cải nào.

Nhưng Phong Vân bây giờ không còn là Phong Vân của năm xưa, cũng không phải là Phong Vân có máu có thịt đó nữa.

Hắn đã bị khống chế, trở thành một con rối của Diêm La Điện, con rối này tiếp tục làm những việc nó đang làm, vì lòng hận thù trong nội tâm, đã bị chiếm hữu.

Tiếng chuông vẫn không ngừng vang vọng, có nghĩa là Phong Thủy đang trên bờ vực của sự điếc lác.

Hắn từng đặt hy vọng vào đại sư huynh, ngây thơ cho rằng chân tình có thể đánh bại dục vọng.

Vì sự ngây thơ đó, sư phụ thân tử, Phong Vân Các không còn, ngay cả bí mật mà hắn giữ cho đại sư huynh cũng sắp mất đi cùng với thính giác.

Phong Thủy lòng đầy tuyệt vọng, chỉ có thể đặt chút hy vọng cuối cùng vào Thương Thiên và Lôi Ân, dùng hết sức lực hét lên với hai người: "Giết hắn đi!" Cuối cùng, vào giây cuối cùng trước khi bị điếc, hắn nghe thấy một tiếng "được" mơ hồ.

Thương Thiên và Lôi Ân sau chuyến đi này công lực đại tăng, cộng thêm Phong Vân vì hải thảo mà tinh lực có phần hao tổn, hai người liên thủ hạ gục Phong Vân dễ như trở bàn tay.

Phong Thủy bị trói trên chuông, thấy cảnh này, cuối cùng cũng yên lòng.

Từ nay, bụi về với bụi, đất về với đất, mọi ân oán tình thù đều tan thành mây khói vào lúc này.

Phong Vân đã chết, nhưng không ai ngờ người của Diêm La Điện đã để lại hậu thủ.

Một đám người từ phía sau Phong Vân Các mò lên, thấy Phong Vân đã chết, biết đại thế đã mất, thậm chí không hề lưu lại lâu, chúng đả thương Lôi Ân và mang đi linh hồn của hắn, khiến mọi người không kịp trở tay.

Thương Thiên bất lực, chỉ có thể cứu Phong Thủy trước.

Phong Vân Các sau trận chiến này, đệ tử còn lại không nhiều, người có thể gánh vác chỉ còn lại một mình Phong Thủy.

Thương Thiên vốn định ở lại giúp đỡ, không ngờ lại bị Phong Thủy khéo léo từ chối.

“Không cần đâu, hai tai ta tuy đã điếc, nhưng cũng có thể chống đỡ một Phong Vân Các.

Việc cấp bách của ngươi là cứu Lôi Ân đi.

Chỉ tiếc là, hiện giờ ta không giúp được gì.” Thương Thiên hiểu rằng Lôi Ân bị mang đi mới là người có hoàn cảnh nguy hiểm nhất hiện giờ, thế là vội vàng từ biệt Phong Thủy, đi về phía Diêm La Điện.

Diêm La Điện không giống như trong tưởng tượng của Thương Thiên là canh phòng nghiêm ngặt, thậm chí có thể nói là không một bóng người.

Chương 856

Khi tiến vào cửa động Diêm La Điện, Thương Thiên chỉ cảm thấy hơi nóng, ngược lại khiến một con tiểu địa quỷ đang lén lút quan sát ở cửa động giật nảy mình.

"Sao ngươi lại qua cửa động dễ dàng như vậy?" Giọng nói bất ngờ vang lên làm Thương Thiên giật mình, định thần nhìn lại thì thấy một con tiểu địa quỷ cao chưa tới đầu gối, hắn cũng không để trong lòng: "Cửa động này khó vào lắm sao?" "Ừa," tiểu địa quỷ này có lẽ cũng chưa từng trải sự đời, hiếm khi thấy có người có thể toàn mạng đi vào từ cửa động, liền mở lời, "Người khác vào đều sẽ bị lửa đốt mà." "Vậy chắc là công lực của ta cao hơn một chút." Thương Thiên không muốn nhiều lời với nó.

"Vậy sao?" Tiểu địa quỷ có chút hoài nghi.

Thương Thiên nói: "Bây giờ ngươi không hiểu những chuyện này đâu.

Đợi sau này ngươi xuất hiện trạng thái tu luyện sẽ có mức độ hiểu biết nhất định." Tây Tạp Ba không hiểu, chỉ cảm thấy Thương Thiên đang nói cho qua chuyện.

Tây Tạp Ba là tên của con tiểu địa quỷ đó.

Thương Thiên trong lòng rất thích tính cách của Tây Tạp Ba, nhưng cảm thấy nó là một tiểu địa quỷ của Diêm La Điện, cũng không biết nhiều về chuyện của thế giới loài người.

Tây Tạp Ba không có một bộ quần áo nào vừa vặn, nhưng Thương Thiên cũng không cần những bộ quần áo này.

Là một tiểu địa quỷ của Diêm La Điện, chỉ cần cơ thể của nó là

đủ, cơ thể có thể huyễn hóa ra nhiều loại quần áo.

Nhưng tiền đề là Thương Thiên có thể dạy nó các thủ đoạn huyễn hóa quần áo, đối với điều này Tây Tạp Ba tin tưởng không nghi ngờ.

Thái độ của nó đối với Thương Thiên quả thực thần kỳ khó đoán, người này đã làm mới thế giới quan của nó, nhưng mà cái tên khốn này, mau đưa quần áo cho ta đi!

Thương Thiên thử nghiệm trên người nó một phen, nói cho nó biết cách sử dụng, nhưng Tây Tạp Ba dường như trời sinh ngu độn, không thể lĩnh hội được, loay hoay tại chỗ một hồi lâu, cuối cùng chỉ học được một phương pháp biến hóa.

Sau một hồi tìm tòi không ngừng, Tây Tạp Ba cuối cùng cũng học được phương pháp biến hóa quần áo, quần áo mặc thật thoải mái!

Địa quỷ nhất tộc của Diêm La Điện lại cũng thích quần áo, điều này cũng làm mới sự hiểu biết của Thương Thiên về toàn bộ Diêm La Điện.

Hắn vẫn luôn cho rằng đây chỉ là một đám sinh vật lạnh như băng, không có tình cảm, nhưng sau một hồi tìm hiểu, hắn cảm thấy chúng cũng giống như loài người, cũng có đủ loại tình cảm, cũng sẽ giao tiếp với nhau.

Thực ra địa quỷ nhất tộc của Diêm La Điện và loài người không có quá nhiều khác biệt, chỉ là do linh hồn của con người hóa thành, rồi lưu lạc đến Diêm La Điện, về bản chất vẫn mang hỉ nộ ái ố của loài người.

Ở đây, trong cả thế giới Diêm La Điện, địa quỷ cũng là một loại hóa thân của con người.

Nếu địa quỷ không thể được con người cảm nhận, đó chỉ là vì con người không hiểu cách sống của địa quỷ, nếu sống chung lâu dài cũng

sẽ phát hiện U Minh địa quỷ cũng tồn tại một cách vui vẻ.

Thương Thiên vốn không định sống chung với con địa quỷ này lâu dài, nhưng trong quá trình tiếp xúc, hắn phát hiện ở cùng nó rất vui vẻ, nhưng cũng đã tìm ra phương hướng, chỉ có không ngừng tiến về phía trước tìm Diêm La Điện Vương, mới có thể tìm được linh hồn của Lôi Ân, mới đạt được mục đích đến đây.

Từ đầu đến cuối, Tây Tạp Ba vẫn luôn vui vẻ trò chuyện với Thương Thiên, nhưng khi biết được ý định của Thương Thiên, Tây Tạp Ba nói với hắn: "Thương Thiên, ngươi có biết Diêm La Điện Vương không phải lúc nào cũng xuất hiện đâu.

Ở đây, ta gặp được Vương cũng là chuyện hiếm, thời gian ngài ấy ở đây đặc biệt ít, chỉ khi biết được thời gian ngài ấy ở đâu, mới có cơ hội gặp mặt, nếu không gặp được cũng chỉ là chuyện vận khí." Thương Thiên đối với điều này không tỏ ý kiến, hắn cũng biết, Diêm La Điện Vương không phải lúc nào cũng ở Diêm La Điện.

Hắn có thể thuận lợi tiến vào Diêm La Điện, cũng là nhờ vào Thủy Tinh Tuyết Thảo của Dương Thiên Hoa.

Nếu không, người bình thường vừa vào cửa động Diêm La Điện đã bị U Minh Hỏa nóng rực thiêu chết rồi.

Thực ra trên thế giới này không chỉ có địa quỷ tồn tại ở đây, ở những nơi khác vẫn có truyền thuyết về chúng.

Trong toàn bộ bộ lạc Đông Thổ, địa quỷ nhất tộc cũng là một sự tồn tại đáng sợ, ở đó, địa quỷ nhất tộc chỉ có không ngừng tiến bộ, mới có thể khiến lãnh thổ của mình mở rộng thêm, để địa quỷ nhất tộc trên toàn thế giới hội tụ lại.

Thương Thiên biết rõ, muốn sinh tồn không ngừng trên thế giới này, chỉ có từ từ nỗ lực mới có thể có được mọi thứ mình muốn.

Nhưng hắn đã có được Thương Thiên Kiếm, chỉ có không ngừng dung hợp nó với thực lực của bản thân, mới có thể phát huy ra toàn bộ thực lực.

Ở thế giới này, Dị Hỏa của Thương Thiên không ngừng tiến bộ, hiện tại dường như hắn đã biết được bí mật to lớn của Thương Thiên Kiếm, chỉ có trong quá trình không ngừng nuốt chửng hỏa diễm và bản thân, mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất.

Trong cơ thể hắn dường như tồn tại một luồng khí lực vô hình, có thể không ngừng dung hợp với vật sống.

Trong quá trình dung hợp này, thể chất của hắn cũng càng lúc càng mạnh, hỏa diễm cầu có thể bắn ra càng lúc càng lớn.

Chương 857

Trong quá trình không ngừng rèn luyện bản thân và vật sống, hắn cũng trở nên càng lúc càng mạnh.

Nếu vật sống này là một cỗ máy không ngừng trưởng thành, vậy thì người có thể khống chế cỗ máy này, chỉ có trở nên càng lúc càng mạnh mẽ, mới có thể phát huy uy lực của cỗ máy này đến mức độ lớn hơn, vậy thì thực lực cũng sẽ đạt đến vị trí quán tuyệt thiên hạ.

Sau khi Thương Thiên thích ứng với cách sử dụng Thương Thiên Kiếm, nội tâm của hắn cũng dần trở nên mạnh mẽ hơn, Dị Hỏa càng mạnh mẽ, thực lực cơ thể của hắn cũng tăng vọt càng nhanh.

Chỉ có khi tâm trí và thể chất hoàn toàn hợp nhất, mới có thể thực hiện sự tăng trưởng vô hạn của động lực bản thân, thực lực cũng sẽ trở thành vật mang đủ tư cách của Thương Thiên Kiếm, vậy thì Dị Hỏa có thể trở thành Chí Tôn Hỏa Thể độc nhất vô nhị trên thế giới này.

Thế nào là Chí Tôn Hỏa Thể?

Trong các loại hỏa thể được coi là chí tôn.

Nhưng có phải thực sự là một Chí Tôn Hỏa Thể hay không cũng có sự khác biệt về độ thông thạo, độ thông thạo càng cao, thì cường độ chí mạng càng lớn.

Trong quá trình học hỏi và sử dụng Chí Tôn Hỏa Thể, độ thông thạo cũng dần dần tăng lên.

Trên con đường dần trở nên mạnh mẽ của Thương Thiên cũng xuất hiện kẻ thù, nhưng đều trở thành bại tướng dưới tay hắn.

Trong nội tâm hắn chưa từng quên đi bất kỳ ai, không ngừng hồi

tưởng lại các quá trình chiến đấu với họ, chỉ có trưởng thành trong những quá trình đó, nội tâm của hắn mới có thể dần dần mạnh mẽ, thực lực cũng sẽ ngày càng mạnh hơn.

Chỉ sau khi vượt qua những thử thách này, mới có thể trở thành cường giả, trở thành người nắm giữ Thương Thiên Kiếm đủ tư cách.

Thương Thiên và Tây Tạp Ba tiếp tục tiến về phía trước, trên đường đi tình cờ gặp một đội U Linh.

Đội U Linh này không phải là đội U Linh bình thường, chuyên phụ trách an toàn phòng vệ của toàn bộ Diêm La Điện.

"Đứng lại!

Làm gì đó?

Sao lại xuất hiện trên con đường này?" "Ta là Tây Tạp Ba, lính tuần tra ở đây.

Đây là bạn của ta, tên là Thương Thiên, mau mau tránh ra, không được cản đường.

Mấy tên lâu la này, mau nhường đường!" Người dẫn đầu đội U Linh cười khẩy, còn có người mà ta không cản được sao?

Có quá nhiều khả năng.

Ngay lập tức, hai tay lật một cái, Diêm La Chi Kiếm đã nằm trên tay.

Ở đây, sức mạnh có danh tiếng có thể ngưng kết thành kiếm, biến nó thành thực chất.

Nếu một U Minh thủ vệ có thể huyễn hóa năng lực của mình, thì có thể sử dụng sức mạnh này trong chiến đấu thực tế, và nâng cao đẳng cấp chiến đấu của mình.

Nếu lúc bình thường dùng sức mạnh thông thường để đối kháng,

thì sức mạnh đó sẽ bị hạn chế rất nhiều, chỉ có thể tạm thời tránh né.

Hai tay lật một cái, một quả cầu hỏa diễm hiện ra trên tay, và va chạm với Diêm La Chi Kiếm của đối phương một tiếng "đing".

Hỏa diễm cầu của Thương Thiên không phải là hỏa diễm bình thường, hỏa diễm này là hỏa diễm được ngưng kết từ kinh nghiệm, loại hỏa diễm này, không gì không nuốt, toàn bộ thiêu đốt.

Diêm La Chi Kiếm, va phải nó cũng chỉ có thể "xèo" một tiếng.

Diêm La Chi Kiếm là một thanh kiếm lăng lệ, sớm đã sinh ra lăng lệ chi ý.

Một thanh Diêm La Chi Kiếm mang ý khí chi nhận, ở đây, có thể phát huy uy lực và tác dụng của nó ở mức độ lớn hơn, chỉ sau khi thanh kiếm sinh ra linh trí mới có thể được coi là một thanh kiếm có danh tiếng cấp nhập môn.

Đội trưởng đội U Linh tay cầm Diêm La Chi Kiếm, trong mắt đầy vẻ chế giễu: "Thanh kiếm này là lão tử phải tốn bao nhiêu công sức, vô số năm tháng mới có được, chỉ bằng ngươi mà cũng đòi đấu với ta sao?" Nếu kiếm khí bản thân không có sự khác biệt, vậy thì thanh Diêm La Chi Kiếm này chính là vật tập hợp sự sắc bén của thiên hạ.

Thương Thiên, trong mắt mang theo nụ cười, mặt không đổi sắc, cũng không đáp lời hắn, chỉ cầm quả cầu lửa trong tay, nhẹ nhàng bóp một cái, không hề cảm thấy chút nhiệt độ nào, nhưng trên tay hắn lại tức thì ngưng kết một lớp băng.

Chương 858

Đây chính là điểm đặc biệt của Băng Tinh Diễm Hỏa, thủy hỏa diễm vừa băng vừa hàn.

Một con tiểu u quỷ cũng dám hỗn xược với ta?

Thương Thiên, từ đầu đến cuối đều không hề công kích nghiêm túc, vì hắn không có hứng thú với sự công kích của đội trưởng đội U Linh, trong mắt hắn đó chỉ là trò trẻ con mà thôi.

Nhưng khi loại công kích này uy hiếp đến Tây Tạp Ba, hắn cũng đành phải ra tay công kích.

Tây Tạp Ba dù sao cũng là người dẫn đường đầu tiên của hắn trong Diêm La Điện, Diêm La Điện rộng lớn như vậy, nếu không có một người dẫn đường, hắn cũng sẽ lạc mất phương hướng.

Lạc mất phương hướng trong Diêm La Điện vô tận, là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Thương Thiên không muốn lãng phí thời gian như vậy, hắn cũng phải nhanh chóng tìm thấy linh hồn của Lôi Ân, nên phải lập tức tìm Diêm La Điện Vương.

Có lúc, ngài ấy không ở một chỗ cố định, cũng sẽ đi lang thang khắp nơi.

Nhưng trong Diêm La Điện không thể tìm thấy sự tồn tại của Diêm La Điện Vương, chỉ có thể dựa vào sự chỉ dẫn của Tây Tạp Ba, mới có thể tiếp tục tiến về phía trước.

Thương Thiên tay trái cầm quả cầu lửa, tay phải cầm kiếm của mình, nhưng không hề đối đầu với đối thủ.

Sự chuyển biến trong tay và quả cầu lửa dung hợp thành một.

Kỹ năng này chỉ có thể được thể hiện trên người những kiếm khách vô cùng vĩ đại.

Kiếm khách không nhiều, do đó người có thể sử dụng kiếm khí đều rất lợi hại.

Trên đại lục này, chỉ có kiếm khách mới có thể trở thành chức nghiệp có lực công kích mạnh nhất, kiếm khách là một chức nghiệp được tạo nên từ kiếm khí, lấy kiếm làm mạng, người còn kiếm còn, kiếm gãy người vong.

Thông thường khi kiếm ở trong tay kiếm khách, mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất.

Thanh kiếm này là Thương Thiên mang theo từ nhà, do cha hắn thời cổ đại, từ trong núi sâu mang ra, do một vị lão sư rèn kiếm nổi tiếng tự tay chế tạo, mất chín chín tám mươi mốt ngày mới rèn thành.

Lịch sử của thanh kiếm này, không tồn tại ở thế giới này, lão sư rèn kiếm đã vận dụng khí chất tạo hóa, sử dụng những hòn đá kỳ lạ giữa trời đất, rèn nó thành.

Khi thanh kiếm này ra đời, cả trời đất đều vì nó mà biến sắc, phảng phất như thanh kiếm này là một vật không nên tồn tại.

Thanh kiếm này sắc bén vô cùng, thậm chí dùng từ chém sắt như chém bùn để hình dung, cũng là vũ nhục nó.

Nhưng thân kiếm tương đối dài, dài đến ba trượng, thân kiếm rộng, tất cả đều được cấu thành theo tỷ lệ phù hợp nhất, nhưng thanh kiếm này vô cùng sắc bén, cũng tạo thành một hậu quả khác, đó là không có vỏ kiếm nào phù hợp có thể trói buộc nó.

Làm thế nào để rèn ra một thanh kiếm tốt, là một vấn đề nan giải từ xưa đến nay.

Chỉ có những thợ rèn tinh thông nhất mới có thể chế tạo ra nó một

cách hoàn mỹ, nhưng thanh kiếm này do ba vị thợ rèn cùng nhau tạo ra, lửa để tôi luyện cũng vô cùng đặc biệt, là ngọn lửa nóng nhất, sáng nhất giữa lòng đất, dược liệu để nung cũng được vớt từ trong đại dương lên, nên đây là một thanh kiếm vô cùng đặc biệt, uy lực cực lớn.

Thương Thiên tay cầm thanh kiếm này, phối hợp với bộ trang phục đặc biệt, phảng phất có chút khí tức của kiếm khách cổ đại.

Hắn không hy vọng trở thành một kiếm khách, vì Chí Tôn Hỏa Thể không cho phép sử dụng kiếm thuật, nhưng hắn đã sử dụng, hắn là người đàn ông khó hiểu nhất trên thế giới, vô cùng thích cảm giác này.

Chí Tôn Hỏa Thể có ý niệm của riêng mình, ý niệm của Chí Tôn Hỏa Thể vô cùng lớn lao lại không thể thay đổi, là thứ độc lập nhất trên thế giới.

Trong một năm chỉ có thể có duy nhất một người được trang bị Chí Tôn Hỏa Thể, một năm sau nó sẽ rời khỏi cơ thể người đó, đi tìm một cơ thể khác.

Nhưng Thương Thiên thực sự cảm nhận được ý niệm của Chí Tôn Hỏa Thể, nó thường xuyên khống chế cơ thể hắn và không ngừng ban bố những nhiệm vụ nhỏ kỳ quái, Thương Thiên chỉ có thể tiếp nhận, không thể từ chối.

Hắn nhớ khi mới lĩnh ngộ Chí Tôn Hỏa Thể, nó đã ban bố một nhiệm vụ, bảo hắn dùng tay cầm hỏa diễm, và nuốt chửng nó.

Trong tình huống không hề chuẩn bị, Thương Thiên đã làm những điều đó.

Nhưng sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, cả người hắn gần như sụp đổ, dạ dày bị đốt cháy gần hết, nhưng kỳ lạ là sức mạnh hồi phục

cường đại của Chí Tôn Hỏa Thể đã chữa lành cơ thể hắn một cách kỳ diệu, những vết thương đó phảng phất như không tồn tại, chỉ có nỗi đau trong ký ức, Thương Thiên vẫn còn cảm nhận được mơ hồ.

Chương 859

Thương Thiên và ý nguyện của Chí Tôn Hỏa Thể không ngừng hoàn thành các nhiệm vụ nhỏ, sự phối hợp giữa hắn và Chí Tôn Hỏa Thể cũng ngày càng ăn ý.

Cũng vì có sự phối hợp của Chí Tôn Hỏa Thể, thực lực của hắn đã có sự tiến triển vượt bậc, cũng trở thành một trong những cao thủ hàng đầu trên thế giới này.

Dưới sự giúp đỡ của Chí Tôn Hỏa Thể, Thương Thiên cũng ngày càng thích sử dụng pháp thuật hệ hỏa.

Nhưng lúc này, Thương Thiên lại lấy thanh trường kiếm đó ra, không vì lý do gì khác, dưới ánh sáng của Diêm La Chi Kiếm, hắn vẫn có thể có một số thủ đoạn để chống cự.

Vì chỉ có kiếm phong mới có thể đối đầu với kiếm phong, thanh kiếm này mang từ quê hương ra, cũng là chứng nhận duy nhất của cha mẹ, ánh sáng dưới lưỡi kiếm không chỉ có vinh quang của hắn, mà còn có cả nỗi nhớ của hắn đối với cha.

Chỉ có sự ràng buộc mạnh mẽ nhất trong lòng, dùng thanh kiếm này, có thể chém đứt ưu sầu, giết người, có thể chém đứt tất cả, chém đứt mọi thứ.

Thương Thiên không biết tại sao mình lại xuất hiện ở đây, cũng không biết tại sao trên thế giới này lại đột nhiên xuất hiện nhiều U Linh như vậy, đột nhiên phẳng phất như một kẻ dị loại.

Trên thế giới này, điều duy nhất hắn không hiểu là tại sao đột nhiên lại biến thành như vậy, và xuất hiện trong thế giới này, tất cả phẳng phất đều là một ẩn số.

Đây là đâu?

Tại sao ta lại ở đây?

Nếu ta không ở đây, thì suy nghĩ của ta đang ở đâu?

Hắn nhất thời rơi vào tình thế khó khăn.

Vậy làm thế nào để thoát khỏi đây?

Tất cả cũng đều là một ẩn số chưa được giải đáp.

Thương Thiên đột nhiên ngồi xuống đất suy nghĩ hồi lâu, Tây Tạp Ba thấy hắn nhất thời rơi vào tuyệt vọng.

Ngay khi lưỡi kiếm sắp chạm vào người hắn, Thương Thiên lại không hề động đậy, một đòn chí mạng.

Vừa rồi Thương Thiên mới cứu mạng nó, sao trong nháy mắt, lại như vậy?

Hắn đang gặp khó khăn gì?

Trong suy nghĩ của hắn rốt cuộc có gì?

Sao lại đột nhiên như vậy?

Một loạt câu hỏi nhanh chóng lướt qua trong đầu Tây Tạp Ba.

Nhưng khi lưỡi kiếm sắp chạm vào cơ thể Thương Thiên, Tây Tạp Ba đã không ngần ngại xông lên, dùng tay chặn lấy thân kiếm, máu màu đỏ sẫm chảy ra từ bàn tay, nhuộm đỏ cả thanh kiếm.

Có thể thấy Tây Tạp Ba thực sự đang bảo vệ Thương Thiên.

Giữa Tây Tạp Ba và Thương Thiên, không chỉ là bèo nước gặp nhau, giữa hai người lại có một tình bạn sâu sắc.

Dưới sự giúp đỡ của tình bạn này, hai người cùng nhau vượt qua khó khăn, chém hết kẻ thù cản đường phía trước.

Diêm La Chi Kiếm trong tay kẻ thù, trở thành lưỡi dao sắc bén

trong tay Tây Tạp Ba.

Tây Tạp Ba không hề sợ hãi mọi hậu quả gây ra, nhưng nó là người của Diêm La Điện, nên cũng sẽ bị trừng phạt.

Thương Thiên nói với Tây Tạp Ba: “Hay là ngươi chạy đi!

Chỗ này giao cho ta, ta sẽ gánh vác hết mọi chuyện, tất cả không liên quan đến ngươi.” Tây Tạp Ba đối với điều này lại không tỏ ý kiến, đẩy Thương Thiên sang một bên nói: “Không chỉ là chuyện của ngươi, cũng là chuyện của ta.

Ta mà đi khỏi đây, mọi trách nhiệm đều do ta một mình gánh chịu.

Chương 860

Người ở đây là ta giết, không phải ngươi giết.

Ta là người không có ưu điểm gì khác, dám làm dám chịu!" Dừng một chút, nó tiếp tục nói: "Cho nên đừng cố gánh hết mọi vấn đề vào người, tất cả cũng có vấn đề của ta, ta mới quen thuộc với người ở đây, nên mau đi tìm Vương của các ngươi đi, đừng dây dưa với ta nữa." Tây Tạp Ba lúc này hai mắt lưng tròng, nó chưa từng có một tình bạn chân thành như vậy, nhưng đi cùng Thương Thiên một đoạn đường, lại cảm nhận được tình cảm nồng nhiệt giữa bạn bè, sự hy sinh chân thành, không kiêng dè bất cứ giá nào.

Chỉ là bèo nước gặp nhau thôi mà, tại sao có thể tin tưởng ta như vậy?

Ta cũng không cho ngươi đồ ăn ngon, cũng chưa chắc đã hiểu ta, nhưng tất cả lại vì sao?

Thương Thiên lúc này trong lòng đầy nghi vấn.

Hắn lặng lẽ đứng đó, cũng không nói gì, chỉ một mình nhìn trời ngẩn ngơ.

Rốt cuộc là vì sao?

Ta không biết nữa, chẳng lẽ ta đã làm nhiều như vậy đều vô dụng sao?

Ta rời khỏi nhà rốt cuộc là vì cái gì?

Thực lực của ta tiến bộ vượt bậc, ta lại vì cái gì?

Người khác không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Tây Tạp Ba lại nhìn ra được, Thương Thiên bị Tâm Ma xâm nhập.

Trên mảnh đất rộng lớn này không chỉ có loài người bị Tâm Ma xâm nhập, địa quỷ nhất tộc cũng có Tâm Ma!

Cái gọi là Tâm Ma là món nợ mà một người gánh vác trong lòng, món nợ càng nặng, thì Tâm Ma của người đó càng mạnh.

Một người có Tâm Ma mạnh mẽ, Tâm Ma của người đó cũng là bất khả chiến bại.

Trong lịch sử, rất nhiều người đều vì Tâm Ma mà chết ở ngưỡng cửa tu luyện, Tâm Ma đột nhiên tác oai tác quái, sẽ gây ra hậu quả tan xương nát thịt cho cơ thể họ.

Thương Thiên vì lúc nhỏ ham chơi, dẫn đến cái chết của mẹ, Tâm Ma của hắn vẫn luôn tồn tại trong lòng.

Tâm Ma của hắn vô cùng mạnh mẽ, vì thực lực của Thương Thiên cũng không thể xem thường.

Thương Thiên là một người chiến đấu võ lực song tu, nên Tâm Ma của hắn cũng sẽ có hai loại pháp thuật, và giống hệt nhau.

Trong chiến đấu hắn hơi không chiếm ưu thế, nhưng Thương Thiên có một trái tim chính nghĩa, dưới sự giúp đỡ của trái tim chính nghĩa này, Thương Thiên mới có thể quả quyết chiến thắng, và từ đó tìm ra cách giải quyết.

Nếu không có trái tim chính nghĩa này, hắn sớm đã thành hồn ma dưới đao của Tâm Ma rồi.

Thương Thiên nói với Tây Tạp Ba: “Cảm ơn Tây Tạp Ba, nếu không có ngươi, ta vừa rồi đã bị Tâm Ma của mình nuốt chửng.” Ta có thể đã phải nói lời tạm biệt với thế giới này, cũng sẽ không bao giờ gặp lại ngươi, cũng không thể gặp được Diêm La Điện Vương, huống chi là đi cứu Lôi Ân?

Thương Thiên vừa khóc lóc kể lể, lúc này hắn chỉ có thể cảm thấy

vô cùng yếu đuối, nhưng Tây Tạp Ba lại không nghĩ vậy, nó cảm thấy Tâm Ma của Thương Thiên đã tiến hóa.

Tâm Ma tiến hóa, vấn đề này trong lịch sử đã từng tồn tại, vì Tâm Ma, một người không ngừng trưởng thành, và có thể tiến hóa theo năng lực của người đó.

Đó là một sự tồn tại vật chất, nhưng quá trình tiến hóa của Tâm Ma lại có hệ số độ khó vô cùng cao.

Tây Tạp Ba chỉ nghe nói Tâm Ma có thể tiến hóa, nhưng làm thế nào để tiến hóa lại là một vấn đề.

Vì Tâm Ma, mọi người đều không thích nó, nên quá trình tiến hóa cũng vô cùng đau khổ.

Tuy Thương Thiên bây giờ cảm thấy yếu đuối, nhưng cuối cùng hắn không bị hắc hóa, chứng tỏ hắn không bị Tâm Ma của mình đánh bại.

Chiến đấu võ lực song tu, từng chút từng chút trở nên mạnh mẽ, Tâm Ma của hắn cũng đang trưởng thành, nhưng hắn cũng đang không ngừng đấu tranh với Tâm Ma của mình.

Tây Tạp Ba xoa đầu Thương Thiên: “Lợi hại rồi!

Tâm Ma không đáng sợ như vậy, ngươi nhất định có thể đánh bại nó!” Nhìn ánh mắt kiên định của Tây Tạp Ba, nghe những lời cổ vũ của nó, Thương Thiên cảm thấy trong lòng ấm áp, như có một luồng hơi ấm chảy qua.

Chương 861

“Cảm ơn, Tây Tạp Ba.

Ta nhất định có thể làm được.” “Ngươi có muốn đi cùng ta không?” Thương Thiên hỏi Tây Tạp Ba.

Hắn biết Tây Tạp Ba là người của Diêm La Điện, bây giờ Tây Tạp Ba vì hắn mà giết người của Diêm La Điện, chắc chắn sẽ bị trừng phạt, nên mời Tây Tạp Ba đi cùng, nếu không hắn lo Tây Tạp Ba sẽ chết.

Tây Tạp Ba nghe lời mời của Thương Thiên, trong lòng vô cùng cảm động, không kìm được gật đầu.

Sau khi nhận được sự khẳng định của Tây Tạp Ba, Thương Thiên nắm chặt thanh kiếm trong tay, cùng Tây Tạp Ba bước qua thi thể của kẻ địch trước mặt, tiếp tục tìm kiếm Diêm La Điện Vương, cứu Lôi Ân.

Bước chân của Tây Tạp Ba nhanh hơn, nó đi ở phía trước, nhanh chóng đến một khúc quanh có một cây đại thụ.

Sau khi Tây Tạp Ba trèo lên đại thụ, nó nhìn xuống từ trên ngọn cây, trông thấy một cái hố lớn ở cách đó không xa.

Cái hố lớn đó rộng đến mấy chục cây số.

Một cảnh tượng vô cùng chấn động.

Trong cái hố đó không mọc nổi một cọng cỏ.

Cái hố này đã tồn tại mấy chục năm, đều không có bất kỳ thực vật nào mọc ra.

Hoàn toàn có thể tưởng tượng được trận chiến lúc đó khốc liệt

đến mức nào.

Mắt của Tây Tạp Ba hơi nheo lại, nó quét mắt một vòng xung quanh, miệng khẽ lẩm bẩm: "Phạm vi này lớn quá!" Thương Thiên ở dưới gốc cây gọi lên: "Thấy gì không?" "Thấy một cái hố lớn, một cái hố rất lớn." Tây Tạp Ba nói.

Thương Thiên hỏi: "Lớn cỡ nào?" "Một cái hố lớn mấy chục cây số!" Tây Tạp Ba đáp.

Thương Thiên nói: "Một cái hố lớn mấy chục cây số, đi về hướng nào mới có thể tìm thấy Vương đó đây!" Thương Thiên cũng không nhịn được mà văng tục, đi cả một đoạn đường, chân cũng có chút phồng rộp.

Thương Thiên ngồi xuống đất, cởi giày ra, xoa bóp chân, nhìn bàn chân của mình.

"Tiếp theo chúng ta đi đâu đây?" Thương Thiên hỏi.

Tây Tạp Ba gãi đầu, nói: "Ta cũng không biết đi đâu nữa!" "Một nơi lớn mấy chục cây số.

Đi vòng quanh một vòng cũng phải mất hai ngày." Tây Tạp Ba đi đến bên cạnh Thương Thiên, ngồi xuống, sau đó lấy ra một cái bình từ trên người, nói: "Ta có thuốc đây!

Ta bôi cho ngươi một ít thuốc nhé!" "Ta, cảm ơn." Thương Thiên đưa tay lấy thuốc từ tay Tây Tạp Ba, thuốc trong bình là một loại thuốc mỡ, Thương Thiên cũng không biết là dược liệu gì.

Sau khi Thương Thiên bôi một ít thuốc lên chân, hắn cảm nhận được một luồng cảm giác mát lạnh bao bọc lấy vết thương.

"Thuốc này dùng tốt thật!" Thương Thiên nói.

"Cái này dùng mỡ của một loại ma thú được nuôi trong Diêm La

Điện cạo ra.” Tây Tạp Ba nói.

“Cho ta nhé.” Thương Thiên lắc lắc lọ thuốc mỡ trong tay nói.

“Được!” Tây Tạp Ba khẽ mím môi cười, tuy nó là một tiểu địa quỷ, nhưng cười lên rất đáng yêu.

“Tối nay cắm trại ở đây đi!” Thương Thiên nói, ngẩng đầu nhìn lên trời, sắc trời đang dần tối lại.

“Ta phải nghiên cứu cách tìm Diêm La Điện Vương.” Thương Thiên lấy ra từ trên người lọ đựng bột phân ma thú cao cấp.

Tây Tạp Ba nắm chặt tay Thương Thiên, nói: “Trước đó ngươi có dùng thứ kia không?” “Thứ kia?” Thương Thiên hỏi lại.

“Thứ đó không thể dùng bừa bãi.” Tây Tạp Ba nói: “Thứ đó tuy có thể khiến ngươi không bị đám ma thú cấp thấp quấy nhiễu.” “Nhưng, nếu xung quanh có ma thú cao cấp!

Chúng sẽ ngửi thấy mùi đó và coi như ngươi đang xâm phạm lãnh địa, ma thú cao cấp sẽ bám theo ngươi.” “Ta dùng nó trong Diêm La Điện là vì khu vực đó đã là lãnh địa cố định của ta, ma thú cao cấp bình thường cũng sẽ không dễ dàng xâm phạm.” Tây Tạp Ba có chút lo lắng nói: “Ngươi cứ mang theo mùi của ma thú cao cấp chạy khắp nơi như vậy, không biết đã bị bao nhiêu ma thú cao cấp để mắt tới rồi.” Thương Thiên thở dài một hơi.

Chương 862

Sau khi gặp Tây Tạp Ba, hắn cứ mơ hồ cảm giác có thứ gì đó đang bám theo sau lưng, nhưng hắn vẫn luôn cho rằng mình quá đa nghi.

Giờ xem ra mọi chuyện vô cùng không ổn.

"Tối nay phiền rồi đây!" Thương Thiên khẽ thở dài trong lòng.

"Tây Tạp Ba." Thương Thiên gọi.

Tây Tạp Ba nghe thấy Thương Thiên gọi, liền nhảy từ trên tán cây xuống, hỏi: "Sao vậy?" "Tối nay e là không đi được nữa, ta bị ma thú cao cấp để mắt tới rồi!" "Trời vừa tối e là sẽ xảy ra chuyện." "Vậy làm sao bây giờ?" Tây Tạp Ba hỏi: "Ngươi hẳn là có cách chứ?" Thương Thiên ghé vào tai Tây Tạp Ba thì thầm: "Ma thú ngửi theo mùi." Thương Thiên sờ sờ tai, ánh mắt trở nên mông lung.

"Ta thật sự sợ không tìm được vị Vương kia, không cứu được Lôi Ân." Thương Thiên khẽ nhún vai.

Lôi Ân vốn chỉ còn lại một hồn phách, nhưng vì là phượng hoàng nên mới bị để mắt tới.

Thương Thiên dẫn Tây Tạp Ba đi về phía trước, tiến vào bên trong một cái hố lớn.

Cả cái hố lớn toát ra một mùi vị nguy hiểm.

Đặc biệt là bên trong không có một ngọn cỏ nào mọc, không hiểu vì sao qua một thời gian dài như vậy, trong cái hố lớn này lại không có bất kỳ thực vật nào sinh trưởng.

Nhất là khi mọi thực vật xung quanh đều trở nên vô cùng tươi tốt, trong hố này khẳng định vẫn còn sót lại thứ gì đó nguy hiểm, khiến

cho bao nhiêu năm qua không một loài thực vật nào mọc lên được.

Cái hố này sâu đến mấy chục mét, từ mép nhìn xuống giống như một vách núi cheo leo.

Sau khi Thương Thiên và Tây Tạp Ba cẩn thận đi từ mép xuống đáy hố, họ cảm thấy mặt đất ở đây dường như khác với bên ngoài.

Thương Thiên nhặt một hòn đá từ mặt đất lên.

Hắn nhìn hòn đá trong tay, trên bề mặt nó nhuốm một màu xanh lục.

Khi ngón tay hơi dùng lực, hòn đá liền vỡ nát.

Trong máu tươi của những ma thú cao cấp này mang theo năng lực cường đại, cổ năng lực đó dường như mang theo một loại áp chế, biến mọi thứ xung quanh thành lãnh địa của nó.

Thương Thiên khẽ nheo mắt, "Giống như huyết mạch áp chế vậy." Hắn ngẩng đầu nhìn vách đá ở phía xa, trên vách đá cũng có một màu xanh lục đang không ngừng lan ra bên ngoài.

"Những thứ này đã tồn tại ở đây bao lâu rồi?" Thương Thiên nhìn Tây Tạp Ba bên cạnh hỏi.

"Chắc là lâu lắm rồi!" Tây Tạp Ba nói: "Trong ký ức của ta thì chuyện này đã từ rất lâu rồi, lúc đó ta còn nhỏ." "Những thứ này còn sống." Thương Thiên nói: "Chúng như có một luồng sinh mệnh lực, không ngừng khuếch tán ra bên ngoài." "Khó mà tưởng tượng được hai con ma thú giao chiến lúc đó rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Sau khi chết lâu như vậy, máu của chúng vậy mà vẫn còn sống." "Máu còn sống." Thương Thiên cảm thấy toàn thân lạnh buốt, "Tại sao máu lại có thể sống được!" Tây Tạp Ba nói: "Truyền thuyết kể rằng có những người tu hành vô cùng cao thâm, mỗi một nơi trên toàn thân họ đều sống, sau khi thân thể chết đi, ý thức vẫn còn hoạt động."

“Khụ khụ.” Thương Thiên ho nhẹ vài tiếng, nói: “Chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi!” “Cẩn thận một chút!” Tây Tạp Ba kéo Thương Thiên lại nói: “Trong này e là sẽ có một vài dị thú.” “Ban ngày, dị thú ở đây có đặc tính sợ ánh sáng, sẽ không ra ngoài.

Bây giờ trời tối rồi, e là chúng không còn kiêng dè gì nữa mà sẽ đi ra hết.” Thương Thiên lấy ra một khối quang thạch từ trên người, chiếu sáng xung quanh.

“Cái gì đây?” Tây Tạp Ba tò mò nhìn thứ trong tay Thương Thiên, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy loại đá có thể phát sáng này.

“Cái này gọi là quang thạch.” Thương Thiên nói.

Ánh mắt Tây Tạp Ba lộ ra vẻ ngưỡng mộ, nói: “Thế giới bên ngoài thật tốt.” Người của Diêm La Điện thích bóng tối, ghét ánh sáng.

Thương Thiên khẽ lắc đầu: “Mỗi nơi đều có khó khăn riêng.” “Những thứ này, bên ngoài chỉ có thể nhìn thấy vẻ hào nhoáng bề mặt, không ai có thể nhìn thấy sự dơ bẩn ẩn giấu dưới vẻ hào nhoáng đó!” “Nhìn mặt trời trên trời kia, mỗi ngày đều sẽ mọc lên, mỗi ngày đều sẽ có lúc ánh nắng chiếu rọi khắp nơi, nhưng sẽ luôn có những góc khuất mà ánh nắng không thể chiếu tới.” “Nếu ngươi muốn đi theo ta ra ngoài, ta cũng không có cách nào cản được!” “Đã muốn ra ngoài, vậy thì hãy cảm nhận thật kỹ thế giới bên ngoài đi!

Sẽ có một ngày ngươi muốn quay trở về thôi!” “Chúng ta đi thôi!” Hai người đi được một lúc, đột nhiên, Thương Thiên cảm giác bụi cây sau lưng dường như đang rung động.

“Ai!” Thương Thiên lúc này trở nên vô cùng nhạy bén, trong nháy mắt rút kiếm ra.

Kiếm trong tay trực tiếp vung về phía bụi cây. *Xoẹt* một tiếng.

Chương 863

Bụi cây xung quanh bị chém đứt toàn bộ.

Sau bụi cây lộ ra một đôi mắt phát sáng, một con cự thú, toàn thân có từng mảng hoa văn, ẩn nấp trong bóng tối.

"Một con báo săn thật lớn!" Thương Thiên trong lòng kinh hãi, trực tiếp kéo Tây Tạp Ba quay người bỏ chạy.

Con báo săn phía sau lúc này trực tiếp lao ra từ bụi cây.

Nó đứng thẳng bằng hai chân sau, hai chân trước lộ ra móng vuốt sắc bén, móng vuốt đó tựa như hai thanh đao thép, chỉ cần khẽ vung một cái đã chém đứt một cây đại thụ.

Thương Thiên cũng biết không thể địch lại, trong khu rừng này bất cứ thứ gì cũng không thể xem thường, trong tình huống chưa rõ thực lực của đối phương, không nên đối đầu trực diện.

Vì vậy, sau khi nhìn thấy thứ đó, Thương Thiên không chút do dự, lập tức dẫn Tây Tạp Ba quay người bỏ chạy.

Báo săn lúc này gầm lên một tiếng, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt lao về phía Thương Thiên, xuất hiện sau lưng hắn.

Đôi móng vuốt sắc bén trong tay, tựa như hai vầng trăng khuyết sáng tỏ, lóe lên một cái, hai vết thương lập tức xuất hiện trên eo trái sau lưng Thương Thiên, máu tươi trong nháy mắt bắn ra.

"A!" Thương Thiên ôm lấy vết thương, thân thể lăn liên tục mấy vòng trên mặt đất, sau đó thân thể như lò xo, bật mạnh dậy.

Cửu Thiên Hải Đường trong cơ thể lập tức vận chuyển, giúp hắn cầm máu.

Thương Thiên và Tây Tạp Ba liếc nhìn nhau, vội vàng chạy đến bên cạnh hố, nhảy xuống.

Con báo săn dường như có chút sợ hãi cái hố khổng lồ này, vừa đến mép hố đã dừng lại, không dám tiến thêm.

Hai người ở dưới đáy hố, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Ở trong hố, Thương Thiên lúc này dường như lại nghe thấy âm thanh, ngẩng đầu nhìn về phía xa.

"Ngươi có nghe thấy âm thanh gì không?" Thương Thiên nói.

Tây Tạp Ba lắc đầu, "Âm thanh gì?

Ta không nghe thấy gì cả!" Thương Thiên yết hầu khẽ động, "Sẽ không có ma thú chứ?" "Chỉ có thể chúc chúng ta may mắn thôi!" Tây Tạp Ba đưa tay vỗ vỗ vai Thương Thiên.

"Làm gì vậy?" Thương Thiên giật giật vai, nói: "Đừng đùa." "Ta… chúng ta thật sự cần may mắn!" Tây Tạp Ba nói.

Thương Thiên sau lưng chợt lạnh, quay đầu lại nhìn thấy một con quái vật toàn thân màu xanh lục đang bò ra từ mặt đất.

Nó như mang theo dấu hiệu không dễ chọc vào, toàn thân không ngừng phát ra ánh sáng xanh lục lập lòe, làn da màu xanh đó không cần đoán cũng biết chắc chắn có vấn đề.

Thương Thiên một tay kéo Tây Tạp Ba, thân thể liên tục lùi về phía sau.

Đột nhiên, xung quanh thân thể họ, khắp nơi không ngừng bò ra từng con quái vật toàn thân phát sáng màu xanh lục.

"Thứ gì đây!" Thương Thiên dùng chân đá một hòn đá đi, thân thể con quái vật lục quang là một khối bản nguyên, hòn đá vừa chạm vào nó, liền bị hòa tan trong cơ thể nó.

“Không ổn, mấy thứ này không thể đối phó bằng thủ đoạn thông thường, đi trước, đi trước!” Tây Tạp Ba lúc này liếc nhìn Thương Thiên một cái, rồi lại liếc nhìn đám quái vật lục quang, trực tiếp vác Thương Thiên lên vai, quay người bỏ chạy.

“Thả ta xuống a!” Thương Thiên hét lên.

“Ngươi chạy nổi không, đi được mấy bước da chân đã mòn hết rồi!” Tây Tạp Ba thân là Địa Quỷ, thân thể cường tráng.

Tây Tạp Ba cõng Thương Thiên chạy như bay, giống như một con báo săn nhanh nhẹn, trong mắt đều đang phát sáng.

Chẳng mấy chốc, vô số quái vật lục quang bò ra từ mặt đất, giống như từng con zombie, bao phủ toàn bộ cái hố lớn.

Thương Thiên đưa tay rút kiếm ra.

Chương 864

Khi một con quái vật lục quang lao tới, Thương Thiên vung kiếm chém ra, chém con quái vật đó thành hai nửa.

Sau khi thân thể quái vật bị chia làm hai, nó vẫn tiếp tục ngọ nguậy, nhanh chóng từ một biến thành hai.

"Thứ quỷ quái này đánh không chết à!" Thương Thiên hét lên, "Chém thành hai nửa xong lại trực tiếp biến thành hai con." "Vậy làm sao bây giờ?" Tây Tạp Ba hỏi.

"Chạy chứ sao!

Còn làm được gì nữa!" Thương Thiên không phải là tu hành giả hệ Logia, lại không có kỹ năng sát thương diện rộng, chỉ có một thanh kiếm trong tay, một thanh kiếm có thể chém được bao nhiêu?

Chém đến mẻ cả kiếm cũng không thể nào chém hết đám quái vật lục tương mọc lên như nấm sau mưa này.

Hơn nữa, sau khi chém đứt chúng, chúng còn có thể tái sinh, chỉ làm tăng thêm số lượng mà thôi.

"Chạy về hướng nào?" Tây Tạp Ba hỏi.

Thương Thiên cầm quang thạch trong tay, chiếu về một hướng, sau khi chiếu sáng con đường phía trước, nói: "Bên này!" Tây Tạp Ba giống như một con trâu mộng lao ra. *Bịch* một tiếng.

Tây Tạp Ba trực tiếp đâm vào thân thể một con quái vật lục quang, húc con quái vật đó thành một đống hồ nhão.

Đống hồ nhão màu xanh đó dính lên người Thương Thiên, da thịt hắn lập tức bị ăn mòn một lỗ, đám lục tương đó giống như axit sulfuric, một khi dính vào da thịt liền nhanh chóng bốc lên từng luồng

khói xanh.

“Đau quá!” Thương Thiên đưa tay vỗ vỗ chất nhầy dính trên người.

Tây Tạp Ba áy náy nhìn Thương Thiên một cái.

Tây Tạp Ba có một chút cảm ứng với khí tức của Vương trong Diêm La Điện.

Bây giờ đã ở gần cái hố lớn này, chắc chắn sẽ có cảm ứng nhất định với Vương.

Nhưng lúc này hắn không cảm nhận được bất kỳ cảm ứng nào, chứng tỏ Vương không ở gần đây.

Khoảng cách mấy chục cây số, cảm ứng không mạnh mẽ, nhưng cũng sẽ có một chút.

Nhưng lúc này lại không cảm ứng được chút gì.

Trong cái hố trước đó, còn có thể cảm ứng được một cách yếu ớt, nhưng sau khi ra ngoài tìm kiếm một vòng, đương nhiên kết quả là không tìm thấy.

Trong hố có cảm ứng, sau khi lao ra ngoài ngược lại không có, chỉ có thể phán đoán sơ bộ là đã đi sai hướng.

Nơi duy nhất có chút giá trị ở cái hố đó là có dấu vết của trận đại chiến trước kia, từ những dấu vết này, có thể phán đoán sơ bộ là trận đại chiến của hai con ma thú cấp bậc Ngụy Thần.

Đó không phải chỉ là đánh chơi, mà là trực tiếp hạ sát thủ với nhau, cuối cùng cả hai đều vẫn lạc ở đây.

Khi đạt đến cảnh giới Thần Ma, các cơ quan trong cơ thể sau khi mất đi sự khống chế của đại não, giống như từng chư hầu tự lập làm vua.

Các ma thú hiếu kỳ xung quanh cũng lấy những thứ mà hai con ma thú cấp Đại Viên Mãn để lại làm chất dinh dưỡng, bây giờ giữa chúng đã hình thành một thế đối lập.

Các cơ quan đều tự lập sơn trại, các ma thú khác xung quanh thì nhìn chằm chằm như hổ đói.

Tây Tạp Ba ngẩng đầu nhìn thấy những cây đại thụ ở phía đối diện lúc này đang ầm ầm đổ sập xuống, từng mảng cây đổ xuống giống như từng lớp sóng gợn, không ngừng lan rộng ra.

Tây Tạp Ba không cảm nhận được Vương ở đây, quay đầu cũng chạy về phía đối diện, đi xem náo nhiệt trước cũng được, biết đâu lại gặp được Vương.

Nhưng vạn lần không ngờ, bây giờ lại bị một đám quái vật lục quang đông như kiến vây quanh.

Cùng lúc đó, một con quái vật mà Thương Thiên không nhìn ra là thứ gì, từ trong đám quái vật lục quang đi ra.

Chương 865

Thương Thiên khẽ nghiêng đầu, nhìn thứ đó, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, "Tây Tạp Ba, ngươi xem thứ đó giống cái gì?" "Cái này." Tây Tạp Ba khẽ do dự, nói: "Giống như một cái thận!

Trước đây Địa Quỷ tộc của ta từng nướng một cái thận ma thú, trông y hệt như vậy." "Thận thành tinh rồi!" Thương Thiên dường như cũng không cảm thấy có gì quá ngạc nhiên, dù sao đám chất nhầy trên mặt đất kia còn có thể thành tinh, huống chi là một cái thận.

"Bây giờ dù có xuất hiện thứ gì kỳ quái hơn nữa, ta cũng sẽ không cảm thấy ngạc nhiên." Tây Tạp Ba lúc này trợn mắt nhìn Thương Thiên, "...Ngươi có thể đừng nói nữa được không?" "Thứ kỳ quái thật sự đã đến rồi!" Lúc này, từ bốn phương tám hướng lại xuất hiện từng con quái vật hình dạng cơ quan, dẫn theo từng đội quái vật lục tương, giống như từng đại tướng đang dẫn binh sĩ của mình xuất hiện.

Những con quái vật cơ quan dẫn đầu trông rất ra dáng, trong tay đều cầm vũ khí.

Chỉ có điều, hình dạng của những vũ khí đó cũng kỳ hình quái trạng.

Thương Thiên quan sát kỹ, phát hiện hình dạng của những vũ khí đó hẳn là được chế tạo dựa theo hình dạng của chính chúng.

Thương Thiên lúc này ho nhẹ vài tiếng, hắng giọng nói: "Các vị, có thể nghe hiểu tiếng người không?" "Lão đại Tim, ta cảm thấy hắn hình như đang mắng chúng ta." Một cái thận mọc ra tay chân, mở miệng nói tiếng người, trông có chút kinh dị.

"Lão đại Thận, người này giao cho ta đi!" Một con quái vật hình trái tim lúc này cũng mở miệng nói: "Nam nhân này ta muốn!

Theo thứ tự, ta mới là đại ca!

Vì vậy, thân thể nhân loại này nên thuộc về ta." "Dựa vào cái gì!" Mấy cơ quan khác đều không vui, cãi nhau, "Bình thường mọi thứ đều nhường ngươi, lần này không thể nhường được." "Chỉ cần đoạt xá được thân thể của nhân loại, ta muốn đi đâu thì đi!" "Cứ từ từ mà cãi đi!

Ta muốn trước!" Một thứ bên cạnh lúc này lao về phía Thương Thiên, một đống lớn thứ màu xanh lục xung quanh trong nháy mắt bám vào thân thể nó, hợp thành một con quái vật cao hơn mười mét, thứ màu xanh lục không ngừng biến hóa thành các hình dạng khác nhau.

Lúc này, nó biến thành một bàn tay lớn màu xanh lục, một phát tóm về phía Thương Thiên.

"Muốn ăn tươi nuốt sống ta à?

Ta cũng không ngon như vậy đâu, có chút gai góc đấy!" Thương Thiên nhảy khỏi lưng Tây Tạp Ba, trường kiếm trong tay trong nháy mắt chém ra.

"Thương Thiên Kiếm!

Lục!" Trường kiếm vừa chém ra, Thương Thiên cũng đồng thời tăng tốc.

Trong khoảnh khắc đó, chỉ thấy một đạo bạch quang lóe lên, con quái vật màu xanh lục khổng lồ đã bị chém thành hai đoạn.

Thương Thiên lộn người cõng Tây Tạp Ba chạy, tốc độ của hắn lúc này cực nhanh.

Hắn cũng dần dần phát hiện ra một vấn đề, tốc độ của mình dường như đã nhanh hơn trước một chút.

Nhưng, gánh nặng mà cơ thể phải chịu đựng cũng ngày càng tăng lên.

Trước đây giống như đang ôm một tảng đá, bây giờ giống như đang cõng cả một ngọn núi.

Thương Thiên trong lòng cũng không chắc lúc nào thân thể sẽ trực tiếp nổ tung.

Hắn cảm giác theo cường độ kỹ năng không ngừng tăng lên, thân thể sắp bị xé nát.

"Hù hù!" Thương Thiên một hơi xông ra khỏi vòng vây, không ngừng thở hổn hển nói: "Xem xem phía sau có đuổi kịp không?" "Phía sau có đuổi kịp không ta không biết, nhưng phía trước hình như đã đuổi kịp rồi!" Tây Tạp Ba nói.

Thương Thiên lúc này khẽ quay đầu, mắt nhìn về phía trước, trên vách đá cao mấy chục mét phía trước, từng cây đại thụ không ngừng đổ sập xuống.

Ngay sau đó một bóng người trực tiếp nhảy xuống từ vách đá cao mấy chục mét. *Ầm!* Bóng người đó rơi xuống đất, rơi xuống không xa Thương Thiên, mặt đất bị nện ra một cái hố lớn, theo sau là bụi mù cuồn cuộn.

Thương Thiên đưa tay xua đi làn bụi trước mặt, sau làn bụi chính là Vương Thiên Quyền.

Thương Thiên nhìn Vương Thiên Quyền, Vương Thiên Quyền cũng đang nhìn Thương Thiên, hai người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau, đồng thanh hét lên: "Mau chạy!" Hét xong, hai người chạy về hai hướng ngược nhau.

"Chạy ngược rồi, bên này!" Thương Thiên quay đầu nhìn Vương Thiên Quyền một cái, tên nhóc Vương Thiên Quyền đã chạy biến mất

không thấy tăm hơi.

Chương 866

“Kệ hắn.” Thương Thiên lắc đầu chạy về phía trước.

Vừa chạy được mấy bước, một bóng đen khổng lồ từ trên đầu hắn bay qua.

Dưới ánh trăng, đôi móng vuốt giao nhau, giống như hai tia laser.

Thương Thiên tăng tốc, thân thể mới vừa vặn né được đôi móng vuốt sắc bén như hai tia laser kia. *Xoẹt!* Hai đạo bạch quang sượt qua thân thể Thương Thiên, trực tiếp để lại hai rãnh sâu trên mặt đất, giống như xé một tờ giấy.

Thân thể Thương Thiên không ngừng lùi về phía sau, sau khi lùi mấy bước, thân thể hắn mang theo quán tính cực lớn, không khống chế được mà ngã xuống đất, thân thể liên tục lăn đi hơn mười mét, sau đó một tay bám chặt mặt đất mới dừng lại được.

Thương Thiên đưa tay lau đi bụi bặm trên mặt, nhìn rõ thứ vừa nhảy xuống, chính là con báo săn khổng lồ gặp lúc đầu.

Tây Tạp Ba từng nghe trưởng lão trong tộc nói, trong Diêm La Điện có nuôi một con báo săn cao cấp, thực lực gần đến cảnh giới Thần Ma, gần như sắp hóa thành hình người.

“Không thể nào xui xẻo đến mức đó chứ!” Tây Tạp Ba bây giờ thật sự muốn khóc.

“Tây Tạp Ba.” Thương Thiên quay người kéo Tây Tạp Ba dậy.

Vừa rồi Tây Tạp Ba ở trên lưng hắn, lúc lăn mấy vòng trên mặt đất, Tây Tạp Ba đã làm một tấm đệm thịt cho hắn.

Mặc dù vậy, trên người Thương Thiên vẫn bị thương không ít, một mảng thịt lớn trên bụng gần như bị mài thành một đống thịt băm.

“Đi thôi!” Thương Thiên kéo Tây Tạp Ba vẫn còn đang hơi mơ màng, lại chạy ngược về hướng cũ.

Thương Thiên cảm thấy thể lực đã cạn kiệt.

Vương Thiên Quyền lúc này cũng đang chạy ngược lại.

Thương Thiên và Vương Thiên Quyền lại gặp nhau.

Lúc này, sau lưng Thương Thiên là một đám quái vật lục tương, và con báo săn khổng lồ.

“Ngươi mang tới?” Thương Thiên trừng mắt nhìn Vương Thiên Quyền.

Vương Thiên Quyền cũng hung hăng trừng mắt nhìn Thương Thiên, “Ngươi mang tới?” “Cũng như nhau cả thôi!” Thương Thiên và Vương Thiên Quyền lúc này lưng tựa lưng, “Bây giờ làm sao?” “Lấy tuyệt chiêu của ngươi ra đi chứ!” Khóe miệng Vương Thiên Quyền khẽ động, nói: “Nói ra có thể ngươi không tin, nếu ta bỏ ngươi lại đây, một mình ta có thể chạy thoát.” Thương Thiên khẽ gật đầu, nói: “Ta đương nhiên tin ngươi có thể chạy thoát, đôi chân nhỏ của ngươi chạy nhanh thật đấy!” “Tốc độ của ngươi ta vừa mới được chứng kiến rồi.” Lồng ngực Thương Thiên không ngừng thở dốc, bây giờ hắn thật sự chạy không nổi nữa, thể lực không theo kịp.

Tốc độ của con báo săn kia Thương Thiên cũng đã chứng kiến, căn bản không chậm hơn hắn bao nhiêu, dù có dùng võ kỹ cũng không chậm hơn là bao.

“Đánh thôi!” Vương Thiên Quyền nói.

“Ngươi đánh của ngươi, ta đánh của ta!” Thương Thiên và Vương Thiên Quyền đổi vị trí, Vương Thiên Quyền nhìn đám quân đoàn lục tương sau lưng, còn Thương Thiên đi đối mặt với con báo săn.

Quân đoàn lục tương này tuy số lượng đông, nhưng sức chiến đấu

thực sự không mạnh.

Còn con báo săn phía sau, Thương Thiên rõ ràng nếu muốn chiến thắng nó, phải trả một cái giá cực lớn.

"Ở yên tại chỗ!" Thương Thiên đưa tay kéo kéo vạt áo Tây Tạp Ba.

"Ừm." Tây Tạp Ba khẽ gật đầu.

Thương Thiên nắm chặt trường kiếm trong tay, Thương Thiên Kiếm tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

"Giết!" Thương Thiên và Vương Thiên Quyền gầm lên một tiếng, hai người cầm vũ khí trong tay xông ra.

Thương Thiên vừa xông ra được mấy bước thì chân đã mềm nhũn.

Đám quái vật lục tương đối diện trong nháy mắt đã hợp lại.

Chương 867

Những cơ quan đó lúc này đã quy về một chỗ, hợp thành một con quái thú khổng lồ.

Thương Thiên bây giờ phỏng đoán, đây hẳn là một trong hai con đã đánh nhau đến chết trước kia, thân thể kỳ quái của nó ngoài việc không có sự khống chế của đại não ra, đã hợp lại thành con ma thú trước kia.

Đương nhiên không thể mạnh bằng con cự thú hoàn chỉnh, nếu không thì khu vực gần đây đã sớm bị nó xưng bá rồi.

Vương Thiên Quyền lúc này cũng lùi lại, con báo săn kia đứng yên, hoa văn trên người sáng rực, thân thể trở nên cao lớn hơn.

Thương Thiên ngửi thấy một mùi vị, một mùi vị của cảnh giới Thần Ma.

Dù có liều cái mạng già này cũng không thể đánh lại.

Hai người lùi lại, một lần nữa lưng tựa lưng, Thương Thiên nói: "Không giải quyết được!" "Ta cũng không giải quyết được!" Vương Thiên Quyền nói: "Làm sao bây giờ!" "Hết cách rồi!

Nằm xuống!" Thương Thiên đưa tay ấn đầu Tây Tạp Ba, ép hắn nằm rạp xuống đất.

Vương Thiên Quyền thấy vậy, cũng nằm rạp xuống theo.

Con báo săn và con ma thú khổng lồ hợp thành kia lao về phía vị trí của Thương Thiên. *Ầm!* Hai con ma thú đâm sầm vào nhau.

Trong khoảnh khắc va chạm, cả mặt đất đều không ngừng rung chuyển.

Một luồng khí lãng cuồng bạo như sóng gợn lan ra, hất văng cả ba người Thương Thiên đang ở bên dưới bay ra ngoài.

Thương Thiên cũng đã ý thức được hai việc.

Những con ma thú này lúc truy đuổi hắn đã không dùng toàn lực.

Và việc còn lại là, những con ma thú này bây giờ đã dùng toàn lực.

Nhưng mục tiêu không phải là Thương Thiên.

Hai con ma thú khổng lồ, đánh qua đánh lại đã đánh lên tận không trung, giống như hai luồng sáng, không ngừng va chạm vào nhau. *Ầm ầm!!* Giống như từng quả tên lửa không ngừng nổ trên không trung, linh khí không ngừng bị kéo theo, lúc nổ tung giống như pháo hoa, trên không trung rực rỡ chói mắt!

Sau khi bị hất văng ra, thân thể Thương Thiên va vào mặt đất, trong miệng ăn đầy bùn.

"Phì!" Thương Thiên nhổ một bãi nước bọt, trong miệng toàn là bùn, nói: "Mấy con ma thú cao cấp này đánh nhau đúng là trời long đất lở." "Đứng bên cạnh xem kịch cũng gặp tai ương." "Làm sao bây giờ?" Vương Thiên Quyền nhìn Thương Thiên hỏi.

"Chạy chứ sao!" Thương Thiên hét lên: "Tây Tạp Ba, cõng ta!" Tây Tạp Ba ôm lấy Thương Thiên, lao ra ngoài như điên.

Phía sau đột nhiên lại nổ tung một đoàn quỷ khí, khí lãng cuồn cuộn xé toạc mặt đất và cây cối xung quanh như xé một tờ giấy.

Tây Tạp Ba cõng Thương Thiên trực tiếp leo lên vách núi.

Vương Thiên Quyền bám sát phía sau, quay đầu lại nhìn một cái, hét lớn một tiếng, "Lại đến rồi!!" *Ầm!!* Lần va chạm này còn gần hơn.

Khí lãng cuồng bạo như đang cày xới mặt đất, trực tiếp lật tung

cả mặt đất lên.

Thương Thiên và Tây Tạp Ba bị cuốn thẳng vào trong bùn đất, thân thể lăn đi không biết bao xa trong một đống bùn đất.

Khi Thương Thiên rơi xuống đất, cả người đã bị chôn sâu trong bùn.

Thương Thiên bị chôn trong bùn, cảm thấy sắp ngạt thở thì Tây Tạp Ba từ trong bùn đào ra như một con chuột chũi, moi Thương Thiên ra.

"Hù hù!" Thương Thiên hít thở sâu một cách điên cuồng, cố gắng hít không khí vào phổi.

Chương 868

“Lại suýt nữa mất mạng.” Thương Thiên lúc này lại cười lớn.

“Ha ha!” “Thế nào?

Cảm thấy cuộc sống như vậy có kích thích không?” Thương Thiên quay đầu nhìn Tây Tạp Ba nói: “Lúc ta ở bên ngoài, loại chuyện du tẩu giữa sinh tử này là chuyện thường ngày như cơm bữa.” “Ngươi có muốn đi theo ta không?” “Ta thấy rất tốt!” Tây Tạp Ba nói: “Có cuộc sống một màu không thay đổi, có cuộc sống muôn màu muôn vẻ.” “Màu đen trắng và bảy sắc cầu vồng.” Tây Tạp Ba cười nhạt nói: “Ta thích bảy sắc cầu vồng hơn.” “Không có ai lại thích màu đen trắng cả.” Vương Thiên Quyền từ trong đống bùn bên cạnh chui đầu ra, nói: “Hai người các ngươi lúc này còn nói chuyện gì vậy?” “Mau đi thôi!” Thương Thiên lật người ra khỏi bùn, phát hiện trên đùi bị một cây gai đâm vào, đó là một khúc gỗ nhọn dài mấy chục centimet, đâm xuyên qua đùi hắn.

Máu tươi không ngừng tuôn ra từ vết thương.

Vừa rồi Thương Thiên hoàn toàn không cảm thấy đau.

Lúc này, sau khi nhìn thấy vết thương Thương Thiên mới biết đau, vội vàng ôm lấy cái đùi đang không ngừng chảy máu.

“Đau không?” Tây Tạp Ba giúp Thương Thiên ấn chặt đùi, nói: “Ta giúp ngươi rút ra.” “Cắn lấy tay ta!” Tây Tạp Ba đưa lòng bàn tay ra, nói.

“Không cần.” Thực ra, Thương Thiên bây giờ thật sự không cảm thấy đau nữa, chỉ là nhìn thấy máu không ngừng chảy, trong lòng có chút hoảng sợ.

Thương Thiên đưa tay dùng sức rút mạnh khúc gỗ nhọn cắm trên đùi ra, đồng thời vận chuyển Cửu Thiên Hải Đường.

Trong nháy mắt máu tươi phun ra, áp lực tăng mạnh, máu tươi phun xa hơn một mét, trực tiếp bắn lên mặt Thương Thiên.

"Đồ ngốc à!" Vương Thiên Quyền ở bên cạnh hét lên, "Không muốn sống nữa à!" Vương Thiên Quyền xé một mảnh quần áo trên người, trực tiếp nhét vào vết thương trên đùi Thương Thiên.

"Rút ra như vậy là muốn chết à!

Động mạch đó!

Máu sẽ chảy hết." Trên mặt Thương Thiên, khóe miệng khẽ co giật, đây cũng là lần đầu tiên hắn thấy máu tươi phun ra như vậy.

Hắn là lần đầu tiên thấy máu của mình phun ra như vậy.

Nhìn thấy nhiều máu tươi chảy ra như thế, lòng Thương Thiên cũng chợt lạnh đi, máu chảy nhiều đến mức khiến hắn không dám tin đó là máu của mình.

May mà Cửu Thiên Hải Đường hiệu quả, máu dần dần ngừng chảy.

"Ta cõng ngươi đi!" Tây Tạp Ba cõng Thương Thiên.

Thương Thiên thật sự không cảm thấy đau nữa.

Những cơn đau mà hắn đã trải qua trước đây thực sự quá nhiều, đau hay không là một chuyện.

Nhưng chỉ riêng việc nhìn thấy máu chảy không ngừng như vậy, trong lòng lại là một cảm giác khác.

"Đợi đã!" Vương Thiên Quyền nhìn hai người lắc đầu, nói: "Hai tên lính mới các ngươi à!" "Băng bó chứ!

Buộc chặt mạch máu lại!" Hắn không biết Thương Thiên có Cửu Thiên Hải Đường là thần khí chữa thương.

Vương Thiên Quyền trực tiếp xé toạc quần của mình, dùng quần kéo ra một sợi chỉ, buộc chặt vào đùi Thương Thiên, giúp hắn buộc chặt mạch máu, ngăn không cho máu tươi tiếp tục phun ra.

Quay đầu nhìn lại, trên không trung sau lưng, hai con ma thú vẫn đang đánh nhau, dường như có cảm giác không chết không thôi.

Trong bóng tối, một tiếng phượng hoàng gáy lanh lảnh vang lên.

Trận chiến của hai con ma thú cao cấp đó đã kinh động tất cả các ma thú khác xung quanh.

Hai con phượng điểu lúc này đang lượn lờ trên không trung, thân thể chúng dài hơn ba mét, khi hai con phượng điểu lượn lờ trên không trung, dường như có cảm giác che trời lấp đất.

"Đó là phượng điểu sao?" Thương Thiên vì mất máu quá nhiều, lúc này sắc mặt tái nhợt, nghe thấy tiếng phượng hoàng gáy liền quay đầu nhìn hai con chim lớn trên trời.

"Phượng điểu." Tây Tạp Ba nói: "Chỉ là hai con gà hời thôi.

Chương 869

Huyết mạch phượng điểu chân chính trong cơ thể chúng sớm đã không còn được một phần vạn rồi." Vương Thiên Quyền nói: "Tối nay chúng ta nghỉ ngơi trước.

Thấy phượng điểu trên trời không?" "Tộc của ta tìm chín ngày cũng không tìm thấy tổ của chúng ở đâu, bây giờ chúng lại chủ động hiện thân." "Đây là cơ hội tốt hiếm có, hãy theo dõi điểm hạ cánh của chúng, ban ngày chúng ta đi tìm tổ." Thương Thiên nói: "Tai của ngươi lành chưa?" "Vẫn còn đó?" Vương Thiên Quyền lấy ra một lọ dung dịch màu xanh lam, đưa cho Thương Thiên nói: "Linh dược sư phụ ta để lại có thể dùng trong trường hợp khẩn cấp, tai của ta cũng là nhờ nó chữa khỏi." Thương Thiên không chút khách khí nhận lấy lọ thuốc, trực tiếp tháo miếng vải buộc trên đùi ra.

Hắn nhỏ dung dịch màu xanh lam lên đó, hiệu quả nhanh chóng, mắt thường có thể thấy vết thương đang dần dần lành lại.

"Thứ này chỉ có thể cứu cấp tạm thời thôi." Vương Thiên Quyền nói: "Nó có thể làm vết thương lành lại, nhưng nội thương thì không chữa được, ngoại thương cũng chỉ lành lại tạm thời thôi." "Ngươi đã mất không ít máu rồi!

Cơ thể sẽ không chịu nổi đâu." Thương Thiên cảm thấy vết thương trên đùi đã lành lại, liền trực tiếp đứng dậy, hoạt động một chút rồi nói: "Được rồi, không sao nữa." Thương Thiên lấy ra chút bột phân ma thú cao cấp còn sót lại trên người, thứ này tuy là một thứ tốt, nhưng khi đi một mình thì không thể dùng được.

"Dùng hết đi!

Sau khi hành động ngày mai chúng ta có thể rời đi rồi, thứ này để

trên người cũng không còn tác dụng nữa." "Thứ gì trong tay ngươi vậy?" Vương Thiên Quyền hỏi, sau đó khóe mắt khẽ liếc nhìn Tây Tạp Ba.

"Bột phân ma thú cao cấp, có thể ngăn chúng ta bị đám ma thú sơ cấp quấy nhiễu." Thương Thiên nói.

"Còn có thứ này à!" Vương Thiên Quyền khẽ gật đầu, nhận lấy lọ thủy tinh, "Ta đi rắc một vòng xung quanh." Vương Thiên Quyền lúc này bắt đầu nhìn nhận Thương Thiên một cách nghiêm túc, trước đây hắn thật sự không để mắt đến Thương Thiên.

Bây giờ, Thương Thiên đã đáng để hắn nhìn nhận nghiêm túc.

"Ta nhất định phải đi cứu Lôi Ân về." Thương Thiên lúc này đột nhiên nói.

"Ta sẽ đưa ngươi đi cùng." "Ừm." Vương Thiên Quyền khẽ gật đầu.

"Quan trọng là ở đây quá nguy hiểm." Thương Thiên nói: "Những ma thú ở đây cũng vượt xa phạm vi năng lực của ta." Vương Thiên Quyền gật đầu, hắn cũng khó chịu.

Thương Thiên trước đó ở trong cái hố kia cảm thấy một luồng nguy hiểm, vừa rời khỏi hố liền lập tức biến mất.

Trước đó hai con ma thú lớn ở đó, cũng không có loại cảm ứng nguy hiểm đặc biệt đó.

Vậy thì có khả năng nơi đó chính là địa phương của Vương Diêm La Điện.

"Ở trong cái hố trước đó của ta!" Thương Thiên nói: "Nếu ngươi muốn biết địa điểm cụ thể, ngươi hiểu mà." Ánh mắt Tây Tạp Ba khẽ nheo lại, lúc ở trong cái hố đó, hắn cũng cảm nhận được khí tức của Vương, sau khi rời đi ngược lại không có nữa.

Quả nhiên, phán đoán của hắn không sai, lối vào cung điện của Vương ở trong cái hố đó.

Thương Thiên quay người co ro dưới một gốc cây đại thụ sau lưng, Vương Thiên Quyền đào một cái hố dưới gốc cây, mấy người vừa vặn có thể ngủ trong hố, trên người đắp rễ cây.

Thương Thiên co ro trong hố, ngẩng đầu nhìn về phía xa, giống như đang xem pháo hoa, "Hai con súc sinh đó thật biết đánh nhau!

Xem ra, tối nay chắc chắn phải đánh cả đêm rồi." "Đánh nhau, thật sự là một hoạt động tốn thể lực!

Nếu không có chút thể lực nào thì thật sự không đánh nổi." "Đây là một nơi cá lớn nuốt cá bé, đôi phượng điểu kia có thể hòa thuận ở đây, dám ra xem lúc con báo săn kia đánh nhau, chỉ có thể chứng minh một vấn đề." "Đôi phượng điểu đó cảm thấy chúng không yếu hơn hai tên đang đánh nhau bên ngoài kia." "Vì vậy, mới có thể hình thành thế chân vạc ba bên.

Giữa chúng sẽ không xảy ra tử chiến, nếu không sẽ làm lợi cho bên còn lại." "Mấy người chúng ta căn bản không phải là đối thủ.

Đôi phượng điểu kia cộng lại, chắc chắn là cấp bậc Thần Ma." "Vì vậy, ngày mai chỉ có thể dùng trí, không thể dùng sức!" "Dùng trí à?" Vương Thiên Quyền gãi gãi đầu.

"Đương nhiên là phải dùng não rồi!" Thương Thiên nói, "Ta ngủ trước đây." Thương Thiên trực tiếp ngả đầu ngủ.

Vương Thiên Quyền thấy vậy cũng nhắm mắt lại.

Hai con ma thú đánh nhau trên trời nửa đêm, cuối cùng hai con phượng điểu ở bên cạnh quan sát.

Những con ma thú này cũng không phải hoàn toàn không có não, bây giờ chỉ cần đợi chúng lưỡng bại câu thương, con còn lại có thể

nhặt được món hời, trực tiếp hấp thu một trong số chúng, có thể trực tiếp tiến hóa lên cấp Thần Ma.

Thực ra, ba con ma thú đã giằng co ở đây từ lâu rồi.

Bất kể cuối cùng ai đánh bại ai, sau khi hấp thu đối phương, đều có thể thăng cấp.

Chương 870

Nửa đêm canh ba, hai con ma thú đang đánh nhau đều không bị thương quá nặng, cuối cùng qua loa kết thúc.

Trận chiến như vậy, giữa các ma thú đã đánh mấy lần rồi, chúng không muốn để bên thứ ba nhặt được món hời.

Phượng điểu thấy chúng không đánh nữa, cũng bay về tổ.

"Thương Thiên, phượng điểu về tổ rồi." Tây Tạp Ba không ngủ, chăm chú theo dõi phượng điểu về tổ, lúc này gọi.

Thương Thiên nghe thấy âm thanh cũng lập tức cảnh giác, trong nháy mắt tỉnh táo, "Theo sau!" "Chúng ta phải đánh một trận bất ngờ." Một đêm, gió lặng.

Đây là địa bàn của ba ma thú cao cấp, tiểu ma thú xung quanh căn bản không dám đến gần.

Lúc yên tĩnh, có một cảm giác tĩnh mịch chết chóc, ngay cả gió cũng không có, cỏ cũng không động.

Thương Thiên nằm đó, mắt nhắm mắt mở, nên ngủ, nhưng bây giờ căn bản không ngủ được.

"Nhanh chóng làm việc đi!" Bên tai Thương Thiên đột nhiên vang lên một giọng nói, Thương Thiên đột nhiên mở mắt ra.

Trời sáng, những giọt sương trên lá cây rơi xuống, rơi lên mặt Thương Thiên, sương sớm lạnh buốt.

Thương Thiên cũng trong nháy mắt tỉnh táo.

Vương Thiên Quyền trên người đeo đồ, gọi: "Đi, xuất phát!

Săn ma!" Thương Thiên khẽ lắc đầu, dường như đã mơ cả một

đêm, nhưng lại dường như chỉ trong một khoảnh khắc, nhưng sau khi tỉnh lại, lại không cảm thấy trạng thái tinh thần kém đi.

Ngược lại có một cảm giác ngủ rất no nê.

"Đi thôi!" Thương Thiên sờ sờ cổ, cảm thấy có chút đói, nói: "Phượng điểu bây giờ đang nghỉ ngơi, chính là cơ hội tốt để chúng ta ra tay." "Được!" Vương Thiên Quyền nói.

"Theo ta." Tây Tạp Ba nói.

Chẳng mấy chốc, theo chân Tây Tạp Ba đến dưới một gốc đại thụ, đường kính của cây đại thụ đó đã hơn hai mươi mét, mấy người ôm cũng không xuể.

Trên đỉnh tán cây, có một cái tổ khổng lồ.

Tây Tạp Ba ngẩng đầu: "Phượng điểu ở trên tổ trên đỉnh đầu." Ánh mắt Vương Thiên Quyền khẽ động, nhìn Thương Thiên nói: "Ngươi lên trước." "Tại sao ta lại lên trước?" Thương Thiên hỏi.

"Được rồi!" Nghe vậy, Thương Thiên khẽ cười, nói: "Ta lên!" Thương Thiên quay đầu nhìn Tây Tạp Ba một cái nói: "Ngươi ở dưới đợi ta, một mình ta lên trước." "Một mình ngươi có được không?" Tây Tạp Ba đưa tay kéo Thương Thiên lại.

"Ngươi thấy sao?

Ta thấy một mình ta lên thì tốt hơn, người thừa chỉ làm ta phiền phức." Thương Thiên nói, sau đó hít một hơi thật sâu.

Nhắm mắt một giây, sau đó trong nháy mắt mở mắt ra, đưa tay bám vào thân cây, nhảy lên, sau đó nhanh chóng leo lên.

Thương Thiên leo được hơn mười mét thì bắt đầu thở hổn hển, tố chất thân thể thật sự không tốt lắm, mặc dù gần đây hoạt động đều rất kịch liệt.

Nhưng, tố chất thân thể là thứ cần tích lũy lâu dài mới có thể nâng cao, không phải chỉ tùy tiện rèn luyện hai ngày gần đây là có thể trực tiếp nâng cao được.

Thương Thiên ngẩng đầu nhìn một cái, trên đỉnh đầu còn hơn hai mươi mét, cây này thật sự là một cây đại thụ chọc trời.

Thương Thiên cắn răng tiếp tục leo lên, hắn đang cố gắng hết sức rèn luyện thân thể mình, thân thể này vốn chỉ có thể nâng cao trong quá trình không ngừng rèn luyện.

Thương Thiên từ dưới leo lên tán cây, cả lưng đã hoàn toàn ướt đẫm, mồ hôi không ngừng chảy xuống, Thương Thiên thở hổn hển, cảm giác phổi sắp nổ tung.

Thương Thiên ngửi thấy một mùi vị trong không khí, một mùi tanh đặc trưng trên người động vật.

Thương Thiên đưa tay rút ra trường kiếm màu xanh lam.

Chương 871

Sau khi thân thể bám vào mép tổ, thân thể đột nhiên lộn một vòng, lật người vào trong cái tổ khổng lồ của phượng điểu.

Sau khi Thương Thiên lật người vào trong, hai con phượng điểu khổng lồ đang cuộn mình ở bên trong, dưới thân thể chúng có ba quả trứng, ba quả trứng này là mục tiêu của Vương Thiên Quyền lần này.

Thương Thiên biết phượng điểu không mạnh, chúng ăn một phần thi thể của hai con ma thú cao cấp mới vừa tiến hóa đến thực lực Đại Viên Mãn.

Những quả trứng này nếu ấp nở, vậy thì cũng chỉ là phượng điểu bình thường không ăn thi thể ma thú cao cấp, có thể không đạt được thực lực Đại Viên Mãn như hiện tại.

Trừ phi... có phương thức đặc thù, khiến phượng điểu được tiến hóa cực hạn.

"Phượng điểu có huyết mạch phượng hoàng vô cùng yếu ớt, chúng bắt Lôi Ân đi, chẳng lẽ người của Diêm La Điện đang nhắm đến chút huyết mạch phượng hoàng đó?" Nếu dung hợp Lôi Ân và phượng điểu, vậy thì một con phượng hoàng có độ thuần khiết cao hơn có lẽ cũng có thể xuất hiện.

"Bồi dưỡng ra một con phượng hoàng, chúng có thể khống chế được không?" "Không đúng!" Thương Thiên đột nhiên hiểu ra.

"Lôi Ân có thể biến thành phượng hoàng, nhưng Lôi Ân chỉ là một hồn phách.

Nếu đem hồn phách phượng hoàng rót vào trong cơ thể ma thú, giống như một con ma thú có thể sở hữu sức mạnh của rồng phượng

hoàng!" "Chỉ có một phần vạn huyết mạch, bồi dưỡng ra một con ma thú sở hữu chi lực phượng hoàng, cũng không phải là không thể." Thương Thiên nhìn quả trứng đó, không nhịn được đưa tay ra chạm vào.

Trong khoảnh khắc đầu ngón tay chạm vào quả trứng.

Hai con phượng điểu bên cạnh đột nhiên mở mắt ra.

Thương Thiên vốn định dựa vào khí tức yếu ớt như một con côn trùng để tiến vào, sẽ không thu hút sự chú ý của phượng điểu.

Nhưng, phượng điểu đối với trứng của mình thực sự quá cảnh giác.

"Ngao!" Phượng điểu gáy dài một tiếng, trong miệng trong nháy mắt phun ra một luồng liệt diễm.

"Thương Thiên Kiếm, Lục!" Kiếm trong tay Thương Thiên vung lên.

Thương Thiên một kiếm chém ra, trực tiếp chém vào lông vũ của phượng điểu, lông vũ của con phượng điểu đó cứng như thép, Thương Thiên toàn lực một kiếm chém xuống, ngay cả một sợi lông vũ cũng không rụng.

Thương Thiên lúc này biết không thể do dự nữa, bây giờ hắn giống như một con châu chấu, trước mặt hai con phượng điểu, căn bản không thể đối đầu, trực tiếp quay người nhảy xuống từ tán cây.

"Cháy rồi!" Thương Thiên hét lớn một tiếng, hai con phượng điểu bay lên.

Phượng điểu trong khoảnh khắc tỉnh lại đã cảm nhận được một luồng khí tức cường đại, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng màu máu, phun ra một luồng nham thạch về phía dưới cây.

Nơi nham thạch đi qua, mọi thứ xung quanh đều bốc cháy.

“Phòng ngự!” Vương Thiên Quyền nhìn thấy nham thạch ập xuống mặt, gầm lên một tiếng, xung quanh mọi thứ hóa thành biển lửa.

Trước mặt Vương Thiên Quyền, ngọn lửa giống như nham thạch đang trút xuống đầu.

Hắn vội vàng vận chuyển Ngự Thủy Quyết, từ mặt đất mọc lên một cột nước, nâng hắn và Tây Tạp Ba lên.

Vương Thiên Quyền thở hổn hển, trán cũng không ngừng đổ mồ hôi.

“Chạy!” Thương Thiên hét lớn, ba người không quay đầu lại mà chạy như bay.

Lúc này phượng điểu vô cùng tức giận, vậy mà có người dám trộm trứng ngay dưới mí mắt chúng.

Chúng đuổi theo ba người và bắt đầu phun lửa.

Lúc này, trận đại chiến bên kia sắp nổ ra, dường như có người châm ngòi.

Nhìn ba tên lâu la đang chạy ngày càng xa, phượng điểu cũng từ bỏ việc truy đuổi.

Chương 872

Dù sao mấy thứ nhỏ bé này cũng không gây ra uy hiếp gì, chúng liền để lại một đạo thần thức trên trứng, rồi rời đi.

Ba người thở hổn hển thấy không có ai đuổi theo, liền dừng lại.

Lúc này trong bụi cỏ truyền ra một trận tiếng sột soạt.

Nhận ra có người đến gần, Thương Thiên vô cùng nhạy bén rút trường đao ra, hét về phía xa: "Ai!

Ra đây!" Trong bụi cỏ khẽ rung động, Lam Trạm từ bên trong chui đầu ra, "Là ta đây!" Lam Trạm vừa đi vừa cười nói, "Ta tưởng là..." "Tưởng ta chết rồi sao?" Thương Thiên nói.

"Làm gì có!" Lam Trạm khẽ cười nói: "Ta tưởng các ngươi đã ra ngoài rồi." "Ra ngoài rồi, tại sao ta lại phải ra ngoài." Thương Thiên cười nói.

Lam Trạm lại không chút để ý nói: "Nếu các ngươi không đi, vậy thì là người của ta!

Các ngươi phải đưa ta ra ngoài!" Lam Trạm xòe lòng bàn tay ra.

"Các ngươi vào đây làm gì?" Vương Thiên Quyền hỏi.

Lam Trạm cười không nói.

Bởi vì, sau khi trải qua đại chiến, vẫn có thể đi đến đây, chứng tỏ những người này thật sự không hề đơn giản.

Ít nhất mỗi người đều có thủ đoạn của riêng mình.

Nếu không, làm sao có thể đi đến đây trong Diêm La Điện đầy rẫy nguy cơ này?

Thương Thiên để Tây Tạp Ba đặt mình xuống, bây giờ sắc mặt

hắn tái nhợt như một tờ giấy trắng.

Lam Trạm lấy thuốc từ trên người ra, sau lưng hắn xuất hiện năm người.

Hơn mười người vào đây, bây giờ đã chết một nửa, đó là trong tình huống có cao thủ Thiên Trúc Phái chiếu cố.

"Có thuốc không!" Thương Thiên nói: "Ta bị thương nặng lắm!" Vương Thiên Quyền đứng sau lưng Thương Thiên, rõ ràng bây giờ đã lấy Thương Thiên làm chủ.

Lam Trạm cũng không biết trên người tên nhóc Thương Thiên này có thứ gì, khiến Vương Thiên Quyền đi theo, vì sao ngay cả sinh vật kỳ quái như Tây Tạp Ba cũng nguyện ý đi theo sau lưng Thương Thiên.

"Lấy thuốc." Lam Trạm nói: "Tối nay chúng ta nghỉ ngơi trước.

Thấy phượng điểu trên trời không?" "Chúng ta tìm chín ngày cũng không tìm thấy tổ của chúng ở đâu, bây giờ chúng lại chủ động hiện thân." "Đây là cơ hội tốt hiếm có, hãy theo dõi điểm hạ cánh của chúng, ban ngày chúng ta đi tìm tổ." Một đệ tử sau lưng đưa cho Lam Trạm một lọ dung dịch màu xanh lam.

Lam Trạm nhận lấy, đưa cho Thương Thiên nói: "Linh dược có thể dùng trong trường hợp khẩn cấp." Thương Thiên không chút khách khí nhận lấy lọ thuốc, trực tiếp tháo miếng vải buộc trên đùi ra.

Mạch máu sau khi mất đi sự trói buộc, lại phun máu ra. *Xoẹt!* Cái đùi phun máu, giống như vòi nước cứu hỏa, Thương Thiên nhỏ dung dịch màu xanh lam lên đó, hiệu quả nhanh chóng, mắt thường có thể thấy vết thương đang dần dần lành lại.

"Thứ này chỉ có thể cứu cấp tạm thời thôi." Lam Trạm nói: "Nó có thể làm vết thương lành lại, nhưng nội thương thì không chữa

được, ngoại thương cũng chỉ lành lại tạm thời thôi." "Ngươi đã mất không ít máu rồi!

Cơ thể sẽ không chịu nổi đâu." Thương Thiên cảm thấy vết thương trên đùi đã lành lại, liền trực tiếp đứng dậy, hoạt động một chút rồi nói: "Được rồi, không sao nữa." Lam Trạm trừng mắt nhìn Thương Thiên nói: "Ngươi thật sự là kim cương bất hoại à?" "Nghỉ ngơi một lát đi!" Lam Trạm nói.

Thương Thiên ngồi xuống, dựa vào một tảng đá.

Thương Thiên lấy ra chút bột phân ma thú cao cấp còn sót lại trên người, thứ này tuy là một thứ tốt, nhưng bây giờ công dụng cũng không đặc biệt lớn.

"Thứ gì trong tay ngươi vậy?" Lam Trạm hỏi, sau đó khóe mắt khẽ liếc nhìn Tây Tạp Ba.

"Bột phân ma thú cao cấp, có thể ngăn chúng ta bị đám ma thú sơ cấp quấy nhiễu." Thương Thiên.

"Còn có thứ này à!" Lam Trạm khẽ gật đầu, để người sau lưng nhận lấy lọ thủy tinh, "Đi rắc một vòng xung quanh." Lam Trạm lúc này bắt đầu nhìn nhận Thương Thiên một cách nghiêm túc, trước đây hắn thật sự không để mắt đến nhân vật nhỏ bé chỉ có tam môn này.

Chương 873

Bây giờ, Thương Thiên đã đáng để hắn nhìn nhận nghiêm túc.

“Ta muốn ra ngoài.” Thương Thiên lúc này đột nhiên nói.

“Ta sẽ đưa ngươi đi cùng.” “Ừm.” Lam Trạm khẽ gật đầu.

“Quan trọng là ở đây quá nguy hiểm.” Thương Thiên nói: “Những ma thú ở đây cũng vượt xa phạm vi năng lực của ta.” “Ngươi đang đưa ta đi tìm cái chết.” Thương Thiên tiếp tục nói: “Ngươi chắc chắn biết mà!

Hai con phượng điểu đó có tâm linh tương thông, hai con ma thú cộng lại có thể đạt đến thực lực cấp Thần Ma.” “Ngươi nghĩ mấy người chúng ta có thể đối phó được ma thú thực lực cấp Thần Ma sao?

Ngươi đang đưa ta đi nộp mạng!” Lam Trạm xoa xoa mắt, nói: “Ta trả thêm tiền cho ngươi.” “Một trăm linh thạch!

Người vì tiền mà chết, chim vì mồi mà vong!” “Không đủ!

Ta cảm thấy không đủ để mua mạng của ta!” Thương Thiên nói.

“Bao nhiêu mới có thể mua được mạng của ngươi!” Lam Trạm trực tiếp nói: “Ra giá đi!

Ta trả giá!” “Năm trăm!” Thương Thiên nói.

Vương Thiên Quyền sau lưng cũng không nhịn được mà liếc nhìn Thương Thiên, khẩu vị của Thương Thiên này thật sự có chút lớn.

“Sao ngươi không đi cướp luôn đi?” Lam Trạm cũng không nhịn được mà cười.

“Cướp có cướp được nhiều như vậy không?” Thương Thiên nói:

“Ta không phải chỉ lấy cho một mình ta, ta đại diện cho những người sau lưng ta cùng muốn.” “Mỗi người năm trăm?” “Mỗi người năm trăm!” “Tên nhóc thối này!” Trưởng lão cao thủ của Thiên Trúc Phái sau lưng cũng không nhịn được, chen vào một câu.

“Ngươi không cảm thấy có chút quá đáng sao?” Lam Trạm cố gắng duy trì nụ cười trên mặt.

Thương Thiên sờ sờ mũi, nói: “Được rồi, muốn ta giúp, thì hãy lấy ra chút thành ý.” “Dù sao, ngươi mất chỉ là tiền thôi, ta mất lại là mạng!” “Hơn nữa, ta đã báo giá rồi.

Ta báo giá, ngươi trả giá không được sao?” “Một trăm rưỡi!” Lam Trạm nói: “Mỗi người một trăm rưỡi!” “Ngươi không có thành ý như vậy, vậy thì không có gì để nói nữa!” Thương Thiên nói.

“Mẹ nó ngươi cho ta một cái giá hợp lý đi.” Lam Trạm có chút sốt ruột, nói: “Mẹ nó ngươi hét giá trên trời là có ý gì?

Ta không có thành ý?

Ngươi có thành ý rồi à?” “Vương Thiên Quyền, ngươi nói đi.” Thương Thiên quay đầu nhìn Vương Thiên Quyền một cái.

Vương Thiên Quyền yết hầu khẽ ngọ nguậy, nói: “Không phải tốt lắm sao?

Hỏi ta làm gì?” “Ta muốn nghe ý kiến của ngươi!” Thương Thiên nói.

“Vậy ngươi hỏi hắn đi!” Vương Thiên Quyền khóe mắt nhìn sang Tây Tạp Ba bên cạnh.

“Nhìn ta làm gì?” Tây Tạp Ba ôm cánh tay, hừ lạnh một tiếng nói: “Ta không có hứng thú với tiền.” “Thôi được rồi, ba trăm!” Thương Thiên cuối cùng đập bàn nói.

“Hai trăm rưỡi!” Lam Trạm nói.

“Được.” Thương Thiên cũng khẽ gật đầu, nói: “Hai trăm rưỡi, cộng thêm vào tiền công trước đó của ta.” “Được!” Lam Trạm không để ý nói: “Ta cũng không để ý thêm một chút tiền.” “Nghỉ ngơi!” Lam Trạm vẫy tay ra hiệu.

Vương Thiên Quyền đi theo sau lưng Thương Thiên, ba người họ và năm người của Lam Trạm nghỉ ngơi ở hai nơi khác nhau, ở giữa có một khoảng cách.

Vương Thiên Quyền lúc này trong lòng cũng có chút phấn khích, hai trăm năm mươi khối linh thạch, đối với hắn hiển nhiên cũng là một khoản tiền khổng lồ.

Thậm chí có thể sau khi làm xong vụ này, trực tiếp nghỉ hưu, cầm khoản tiền khổng lồ đó hoàn toàn có thể bắt đầu dưỡng lão rồi.

Nếu là hắn trước kia.

Vương Thiên Quyền có rất nhiều ý nghĩ như vậy, nhưng bây giờ không thể nữa.

Chương 874

Ma đạo.

Một khi đã bước ra một bước thì không có đường lui, chỉ có thể đi về phía trước, không ngừng đi về phía trước.

Cho đến khi chết trên con đường này.

Nhưng, đây cũng là lần đầu tiên hắn nhận được một khoản tiền lớn như vậy.

Trong lòng vẫn không nhịn được có chút kích động.

"Xem bộ dạng của ngươi có vẻ rất kích động!" Thương Thiên quay đầu nhìn Vương Thiên Quyền có chút kích động bất an.

Vương Thiên Quyền cười nói: "Ngươi căn bản không biết đó là một khoản tiền lớn đến mức nào, đủ để ta sống cả đời rồi!" "Ngươi thật sự nguyện ý cầm chút tiền đó sống cả đời sao?" Thương Thiên nhìn thẳng vào mắt Vương Thiên Quyền nói: "Ta nhìn thấy dục vọng trong mắt ngươi." "Ngươi muốn nhiều hơn nữa!

Càng lúc càng nhiều, giống như một cái hố đen, vĩnh viễn không thể lấp đầy, không bao giờ được thỏa mãn." "Ngươi thay đổi rất nhanh." Thương Thiên nói: "Ta có thể cảm giác được, trong hai ngày gần đây ngươi đã thay đổi." "Ta không biết trên người ngươi đã xảy ra chuyện gì, nhưng sự thay đổi như vậy khiến người ta cảm thấy hưng phấn." "Thật đấy!" Thương Thiên nói: "Tốt!

Chỉ có sự thay đổi như vậy, mới khiến người ta cảm giác giống như một con dã thú." "Ngươi biết dã thú không?

Tại sao dã thú có thể tồn tại được trong thế giới này?" "Bởi vì chúng mang theo sự vĩnh viễn, loại bản năng khát máu nguyên thủy

nhất đó, dùng mạng sống để tàn sát!" "Còn ngươi?" Vương Thiên Quyền quay đầu nhìn Thương Thiên, "Còn ngươi?

Ngươi lại là người như thế nào?" "Ta là người như thế nào?" Thương Thiên do dự, nói: "Thực ra, ta cũng không biết ta là người như thế nào." "Mỗi lần ta muốn nhìn rõ bản thân, ta luôn cảm thấy trước mặt có một màn sương, ta điên cuồng vén màn sương ra, nhưng ta cũng không nhìn rõ được sau màn sương rốt cuộc có thứ gì.

Dường như ở đó đang đứng một ta, một ta khác." Vương Thiên Quyền lúc này lại chạy đến bên cạnh Thương Thiên, hỏi: "Còn đánh không, Lôi Ân khi nào mới đi tìm, còn mấy quả trứng kia thì sao?" "Tạm thời không thể để hắn biết ta đi tìm Lôi Ân, nếu không sẽ có thêm phiền phức." "Đi ngủ!" "Buổi tối không cần theo dõi động tĩnh của con Phượng Điểu kia sao?" Vương Thiên Quyền hỏi.

"Không cần." Thương Thiên cười nhẹ: "Ta lo lắng ư?

Có người còn lo lắng hơn cả ta, ai lo thì tự khắc sẽ đi theo dõi thôi." "Ta quan tâm sao?" "Linh thạch chứ!" Vương Thiên Quyền nói: "Chẳng lẽ không cần linh thạch à!" "Cần tiền?

Cần tiền hay cần mạng?" Thương Thiên nói: "Ngày mai cẩn thận một chút." "Lam ca, Phượng Điểu về sào huyệt rồi." Một tiểu tu sĩ bên cạnh lúc này kêu lên.

Lam Trạm nghe thấy tiếng liền lập tức cảnh giác, tỉnh táo trong nháy mắt, "Đi theo nó!" "Một mình ta thôi à?" Tiểu tu sĩ kia nói: "Nếu một mình ta đi thì sẽ bị phát hiện mất?" "Cảnh giới thấp, mục tiêu nhỏ mà!

Nếu ta đi cùng ngươi, chẳng phải mục tiêu sẽ lớn hơn sao?

Vốn dĩ không bị phát hiện, cuối cùng lại thành bị phát hiện." "Ta muốn đánh một trận bất ngờ, nếu bị phát hiện, chẳng phải chúng sẽ có

chuẩn bị hết sao.

Ta muốn đánh úp!

Mau đi đi!" "Nếu để mất dấu, ngươi đừng hòng ra ngoài được!" "Nếu làm tốt!

Ra ngoài sẽ thưởng thêm tiền!" Tiểu tu sĩ kia bất đắc dĩ xoay người đi ra ngoài.

Bây giờ đã bị Lam Trạm lôi lên thuyền giặc, muốn quay đầu cũng không còn đường lui, con đường duy nhất đã nằm trong tay Lam Trạm.

Mấy người đi cùng, đều đã chết sạch, hai người còn lại trong lòng cũng đang thấp thỏm không yên, không biết khi nào sẽ đến lượt mình.

Lam Trạm dường như có cảm giác không định để họ sống sót ra ngoài.

"Tây Ba Tạp, ngủ chưa?" Thương Thiên hỏi.

"Sao thế?

Muốn làm gì à?" Tây Ba Tạp hỏi lại.

"Tối qua ngươi dùng thứ gì khiến người ta ngủ say thế?

Cho ta một lần nữa đi!

Ta không ngủ được." Thương Thiên nói.

Chương 875

"Cái đó à!

Đơn giản thôi!" Tây Ba Tạp đưa tay quơ một cái trước mặt Thương Thiên.

Đầu óc Thương Thiên lập tức trống rỗng.

Ngày hôm sau, Thương Thiên tỉnh lại cũng được thông báo tình hình.

"Được!" Thương Thiên nói: "Để hắn dẫn đường đi!" Phía trước, một tiểu tu sĩ quần áo rách rưới đang dẫn đường, trông vô cùng mệt mỏi, trên người đầy vết thương, không có chỗ nào lành lặn.

"Theo ta!" Tiểu tu sĩ kia nói, trong mắt hắn lên những tia máu, rõ ràng đã lâu không chợp mắt.

Cả thể chất lẫn tinh thần đều đã căng đến cực hạn, không biết lúc nào sẽ sụp đổ hoàn toàn.

Thương Thiên vẫn luôn cố gắng điều chỉnh cảm xúc của mấy người bên cạnh, đương nhiên hắn cũng phát hiện mấy người này đều có trái tim lớn, gần như không cần phải lo lắng gì cả.

Còn những kẻ đi theo Lam Trạm thì hoàn toàn khác, Lam Trạm tìm người để đi chịu chết, ai sẽ quan tâm họ có sụp đổ hay không.

Lúc này, Thương Thiên nhìn thấy cảnh tượng trước mắt một lần nữa, có chút kinh ngạc.

"Nhận tiền của ta rồi thì lên trước đi.

Cầm tiền thì phải làm việc." Lam Trạm nói.

Thương Thiên không nói gì, trực tiếp đi lên một cách quen thuộc.

Thương Thiên vừa mới đi lên đã bị một luồng thần thức kia quét qua.

Phượng Điểu từ từ mở mắt, lại thấy tên phiền phức này, trực tiếp phun ra một ngụm dung nham còn lớn hơn.

"Lại nữa à?" Đã có phòng bị, Thương Thiên trực tiếp nhảy xuống, thu hút sự chú ý của Phượng Điểu.

Ngọn lửa dung nham trút thẳng xuống ngay trước mặt Lam Trạm.

Ngay lúc Lam Trạm không thể làm gì khác ngoài việc nhắm mắt lại.

Bùm!

Một tiếng va chạm như bom nổ, cao thủ của Thiên Trúc Phái phía sau đã ra tay.

Theo cái phất tay của y, một bức tường đất dày đặc được tạo nên từ bùn đất trên mặt đất, trong nháy mắt được dựng lên.

Ngọn lửa dung nham đâm sầm vào bức tường đất.

Một tiếng nổ lớn, bức tường đất trước mặt trực tiếp vỡ tan, những mảnh vỡ như thủy tinh văng ra, lấp lánh không ngừng giữa không trung.

Lam Trạm thở hổn hển, trán không ngừng đổ mồ hôi.

"Tách hai con Phượng Điểu ra, hai con súc sinh này ở cùng một chỗ, ta đối phó không nổi." Lam Trạm lúc này đã bình tĩnh lại, nhanh chóng nói: "Những người khác đi đối phó con còn lại, hai vị trưởng lão theo ta đối phó con trước mặt." Một trong hai vị trưởng lão khẽ động lòng bàn tay, vô số gai nhọn sắc bén ngưng kết từ mặt đất mọc lên.

"Đi!" Y vẫy tay, vô số gai nhọn trong nháy mắt phóng ra, giống

như những cây kim thép, trong chớp mắt lao lên không trung, đâm thẳng vào thân thể Phượng Điểu.

Trong lúc con Phượng Điểu đang giãy giụa, con Phượng Điểu bên cạnh đến giúp đỡ.

Vương Thiên Quyền vung một sợi roi trong tay, sợi roi múa trong không khí phát ra tiếng "loảng xoảng".

Âm thanh đó giống như tiếng sấm sét, sợi roi vung ra cũng như một tia chớp.

Nó quất mạnh vào cánh của một con Phượng Điểu.

Chương 876

Trước đó, một đao toàn lực của Thương Thiên còn không chém rụng một cọng lông của Phượng Điểu, vậy mà một roi của Vương Thiên Quyền vung xuống đã trực tiếp để lại một vết thương trên cánh nó.

"Ngao!" Phượng Điểu ngẩng cổ gầm lên một tiếng, nhanh như một tia chớp đuổi gió, một vệt màu trắng tuyết lướt về phía Vương Thiên Quyền.

Hai con Phượng Điểu, một con như lửa, một con như gió.

Mấy chiếc lông vũ sượt qua người Vương Thiên Quyền, trên người hắn trong nháy mắt có thêm mười mấy vết thương.

Tốc độ quá nhanh, vô số lông vũ như mưa rào, dày đặc đến không thể né tránh.

Xoẹt!

Máu tươi từ người Vương Thiên Quyền phun ra.

"Còn không ra tay!" Vương Thiên Quyền hét lớn.

Hai cao thủ còn lại lúc này cũng đã động thủ, một người điều khiển cây cối, trong khu rừng này y như một đế vương; người còn lại tay cầm một thanh trảm mã đao khổng lồ, nếu nhìn kỹ sẽ thấy trên lưỡi đao có những răng cưa nhỏ.

Nếu nói đây là một thanh trảm mã đao khổng lồ, thì nó càng giống một cái cưa cỡ lớn hơn.

Cây cối xung quanh vươn ra, tạo thành một bức tường bảo vệ quanh Vương Thiên Quyền.

Người còn lại vung thanh trảm mã đao khổng lồ trong tay, chém mạnh về phía Phượng Điểu.

Xoảng!!

Chém vào thân Phượng Điểu, giống như chém vào thép, phát ra âm thanh chói tai.

Thanh trảm mã đao khổng lồ không thể phá phòng ngự của Phượng Điểu, thân thể nó vô cùng cứng rắn.

Nhưng… thanh trảm mã đao đó lại là một cái cưa, tu sĩ kia dùng sức kéo một cái, cứng rắn cưa đứt lông vũ của Phượng Điểu.

"Ngao!!" Phượng Điểu kêu lên thảm thiết, một mảng lông vũ lớn bị rụng xuống, để lộ máu tươi màu xanh lam.

"Đại thụ!" Tu sĩ kia hét lớn một tiếng, tu sĩ có thể điều khiển thực vật liền tiếp ứng.

Cây đại thụ bên cạnh biến thành một thanh kiếm sắc bén, đâm vào vết thương do bị cưa trên người Phượng Điểu.

Chỉ nghe một tiếng nổ xé rách, sau đó thanh kiếm được tạo thành từ cây đại thụ đã xuyên thủng cánh của Phượng Điểu.

Máu tươi màu xanh lam lập tức vương vãi khắp trời.

Lúc này, phía của trưởng lão cũng không dễ đối phó, họ đang đối phó với con Phượng Điểu trống.

Con Phượng Điểu trống càng thêm hung hãn và lợi hại hơn, ra tay là muốn lấy mạng người, dung nham như nước bọt, không ngừng phun ra từ miệng.

Miệng của con Phượng Điểu cũng biến thành miệng núi lửa, liên tục phun trào dung nham.

Lam Trạm và trưởng lão luôn bị động chịu đòn, vì trưởng lão bây

giờ chỉ có thể phòng thủ, mọi thứ đến gần Phượng Điểu đều bị thiêu rụi trong nháy mắt.

Trưởng lão không ngừng dùng đất sét tạo ra những bức tường phòng thủ, nhưng chúng liên tục bị dung nham làm tan chảy, đốt thành thủy tinh.

Con Phượng Điểu trống nghe thấy tiếng kêu thảm của con Phượng Điểu mái, liền quay người lao về phía nó.

"Đừng để hai con Phượng Điểu ở cùng một chỗ!" Lam Trạm hét lớn.

Thương Thiên lúc này đang làm gì?

Lúc nãy khi nhảy từ trên ngọn cây xuống, Thương Thiên không nhảy thẳng xuống đất mà nhảy đến nửa đường, đưa tay tóm lấy thân cây.

Chương 877

Khóe miệng Thương Thiên khẽ cong lên.

Người ở dưới đã giúp hắn thu hút hỏa lực, sào huyệt phía sau hoàn toàn trống trải.

Thương Thiên lúc này quay người lách vào trong sào huyệt.

Bên trong tổ Phượng Điểu, ba quả trứng Phượng Điểu khổng lồ đang yên tĩnh nằm đó.

Thương Thiên đưa tay sờ vào quả trứng, vỏ trứng cứng như thép, hắn dùng sức đấm một quyền, nắm đấm đều nát, nhưng vỏ trứng không hề có một vết xước.

Thương Thiên lấy ra một cái túi từ trên người, bỏ cả ba quả trứng vào trong.

"Không canh giữ nữa sao?" Thương Thiên mỉm cười.

Sau đó, hắn cầm ba quả trứng trèo xuống dưới cây.

Hai con Phượng Điểu lúc này đã gặp nhau, quấn lấy nhau, như thể hợp làm một.

Một con có tốc độ, lúc nào cũng như một cơn gió, nhanh đến cực hạn.

Con còn lại tính tình nóng nảy.

Ngọn lửa vô tận bao phủ lông vũ, như mưa rào, mỗi chiếc lông vũ đều giống như một viên đạn, lại còn mang theo ngọn lửa nóng rực.

Khi rơi xuống đất, chúng trực tiếp tạo ra một cái hố lớn.

Một tiểu tu sĩ bị lông vũ xuyên tim, toàn bộ lồng ngực bị nổ nát bét, nội tạng trong cơ thể đều bị thiêu thành tro.

Một trưởng lão đưa tay tạo thành một tấm khiên bảo vệ khổng lồ, trưởng lão còn lại cũng giương lên một tấm khiên bảo vệ.

Hai lớp khiên bảo vệ liên tiếp, che chắn vững chắc cho mấy người.

Bên tai không ngừng vang lên tiếng "bùm bùm bùm", giống như tên lửa đang oanh tạc điên cuồng.

Trưởng lão cũng dần cảm thấy vô cùng vất vả.

Sau khi chống đỡ được một lúc, trưởng lão kia cuối cùng cũng không trụ nổi nữa, phun ra một ngụm máu tươi, gầm lên một tiếng: "Nhanh lên!

Ta không chống đỡ nổi nữa, mau đi đi!" Trưởng lão kia miệng không ngừng bị áp lực ép ra máu tươi, sắc mặt nhanh chóng trở nên trắng bệch.

"An trưởng lão, cố gắng thêm chút nữa, không được thì ta chạy, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện." An trưởng lão là một trong số ít trưởng lão cấp Thần Ma của môn phái, Lam Trạm cũng phải năn nỉ phụ thân ba lần bảy lượt mới được đồng ý đưa ông đi.

Là trụ cột của môn phái, tự nhiên cũng là lá chắn cho chuyến đi này.

Nếu ông xảy ra chuyện, cả nhóm sẽ gặp phiền phức lớn, về môn phái cũng không biết ăn nói ra sao.

Lam Trạm cũng không ngờ hai con Phượng Điểu lại mạnh đến vậy.

Hai con Phượng Điểu này chắc chắn đã vượt xa dự liệu của hắn.

Chúng sớm đã không còn là ma thú cấp Thần Ma nhanh nhẹn bình thường nữa.

Phượng Điểu cũng trở nên điên cuồng, dung nham vô tận như cuồng phong bão vũ, phạm vi mấy cây số xung quanh đều bị biến thành một biển lửa địa ngục.

Thực vật đều bị thiêu rụi, khiến tu sĩ dùng nội lực điều khiển thực vật mất đi lợi thế sân nhà.

Chỉ còn An trưởng lão đang khổ sở chống đỡ, dùng nội lực điều khiển hệ Thổ, không ngừng dùng đất đá xung quanh tạo thành một tấm thổ thuẫn kín kẽ, bảo vệ vững chắc cho mấy người.

Nhưng, dù phòng ngự của An trưởng lão rất mạnh, cũng không thể sánh bằng sức tấn công của Phượng Điểu.

Chương 878

Con Phượng Điểu đó thực sự quá mạnh, không hề thua kém cấp bán Thần Ma.

Khả năng hủy diệt của nó gần như đã đạt đến mức tối đa.

Nó điên cuồng tàn sát xung quanh, khiến mọi thứ trở nên hoang tàn, không một ngọn cỏ.

An trưởng lão thực sự không chống đỡ nổi nữa, gầm lên: "Đi đi!" "Đi đâu bây giờ?" Lam Trạm nhìn mấy người đang chen chúc trong một không gian chật hẹp, và không gian đó đang không ngừng bị nén lại.

"Đi xuống lòng đất!" An trưởng lão vỗ một chưởng xuống đất, trực tiếp tạo ra một con đường hầm từ mặt đất.

"Mau đi!" An trưởng lão, người luôn vững như núi, lúc này cũng phun ra một ngụm máu tươi, lần này thật sự bị đánh đến nguyên khí đại thương.

Hoàn toàn không phải là đối thủ của Phượng Điểu.

Ầm!

Tấm khiên bảo vệ của An trưởng lão cũng vỡ tan.

May mắn thay, An trưởng lão đã đưa mấy người vào trong thổ thuẫn và tiến xuống lòng đất.

An trưởng lão đã tu hành mấy chục năm, cao thủ cấp Thần Ma bình thường cũng không làm gì được ông.

Bây giờ lại bị hai con Phượng Điểu thực lực cấp bán Thần Ma đánh cho nguyên khí đại thương.

Lúc này, dưới lòng đất, An trưởng lão không ngừng vận chuyển linh khí, mở đường phía trước.

"Mở, mở, mở!!" An trưởng lão cũng đang gầm lên, không ngừng lao về phía trước, đất đá phía trước cũng bị gạt ra từng lớp một.

An trưởng lão không biết đã chạy được bao xa, cho đến khi hoàn toàn kiệt sức, ngã gục xuống đất, lập tức không còn chút hơi thở nào.

Sau khi mất đi An trưởng lão, mấy người đều bị kẹt dưới lòng đất.

Lam Trạm đi tới đưa tay sờ vào An trưởng lão, lúc này ông đã hoàn toàn không còn hơi thở.

"Không phải chết rồi chứ!" Khóe miệng Lam Trạm giật giật, hét lên: "Mau đào lên trên đi, đào ra ngoài.

Nếu không, chúng ta không chết trong tay hai con súc sinh kia, cũng bị ngạt chết dưới lòng đất này." Bây giờ, tất cả mọi người trên người đều có thương tích.

Lam Trạm bị thương nhẹ nhất, tu sĩ cầm trảm mã đao đã liệt, toàn thân mấy chục vết thương, cả người như vừa bò ra từ vũng máu.

Còn tu sĩ điều khiển thực vật thì đang hôn mê.

Chỉ có Lam Trạm bị thương nhẹ, hai tiểu tu sĩ thì một người lồng ngực bị nổ nát chết tại chỗ, người còn lại không ai biết chết ở đâu, có lẽ đến thi thể cũng không còn.

Vương Thiên Quyền và Thương Thiên cũng đã mất tích.

Người duy nhất còn sức chiến đấu chỉ còn lại Lam Trạm.

"Cho ta mượn đại đao của ngươi." Lam Trạm lấy trảm mã đao từ tay tu sĩ kia, bây giờ chỉ có thể dùng nó để đào đất.

Không gian dưới lòng đất này vốn đã chật hẹp, đất đào từ trên

xuống cũng đủ để chôn sống mấy người.

Lam Trạm nhìn mấy người bị thương nặng, nếu bây giờ bỏ lại họ, một mình hắn có thể trực tiếp đào ra ngoài.

Lam Trạm liếc nhìn An trưởng lão đã không còn hơi thở, nói: "Không gian không đủ nữa rồi.

Chôn ông ta xuống đi!

Một người chết ta cũng không mang đi được." Những người khác đều im lặng, im lặng tức là đồng ý.

Chương 879

Ngay lúc Lam Trạm định động thủ, một trưởng lão khác bên cạnh tóm lấy hắn, nói: "Ông ấy chưa chết.

Nếu ngươi chôn ông ấy, ông ấy mới thật sự chết ở đây." "Nhưng Lưu trưởng lão, bây giờ ta đang tiến thoái lưỡng nan, chỉ có cách này mới miễn cưỡng sống sót, ta cũng không muốn vậy." "Ngươi có thuốc hồi phục, mau lấy hết ra.

Chỗ này cách mặt đất mấy trăm mét, căn bản không thể đào ra được." Lam Trạm do dự một lúc, sau đó lấy ra một ống tiêm, đỡ An trưởng lão dậy rồi đâm vào cổ, tiêm chất lỏng trong ống vào cơ thể ông.

Lam Trạm thử hơi thở của An trưởng lão, vẫn không có chút nào, nói: "Không có hơi thở." "Đợi thêm chút nữa!" Lưu trưởng lão nói: "Ông ấy tu hệ Thổ, có một phương pháp hồi phục đặc biệt là quy tức, khi hồi phục sẽ phong bế lục tức." Yết hầu của Lam Trạm khẽ động, nói: "Vậy phải đợi bao lâu nữa?

Chỗ này của chúng ta căn bản không thể chống đỡ được bao lâu." "Nếu ông ấy không hồi phục, chẳng lẽ ta phải chôn cùng ông ấy sao?" "Chắc chắn có cách." Lưu trưởng lão nói: "Chúng ta cứ chờ là được." "Nhân cơ hội này tranh thủ ngồi xuống hồi phục linh khí đi!

Cũng có thể giảm tiêu hao không khí." Lưu trưởng lão nói xong, một mình bắt đầu ngồi xuống hồi phục linh khí.

Thực ra, Lưu trưởng lão cũng rất giảo hoạt.

Vết thương trên người ông ta trông có vẻ nặng, nhưng thực tế lại không hề bị thương, ông ta vẫn luôn che giấu thực lực.

Ngay cả việc bị thương cũng là giả vờ, có thể một chiêu phá phòng ngự của Phượng Điểu, mà sau đó lại dễ dàng bị Phượng Điểu làm bị thương.

Lúc này Thương Thiên đang làm gì?

Sau khi trộm trứng chim, hắn liền chạy ra ngoài.

Hắn nhận thức rất rõ thực lực của mình, chỉ ở mức trung bình, không phải mạnh nhất, có thể tạm thời tăng cường, nhưng bản thân không có năng lực đặc biệt nào, không phải loại ra tay có thể hủy thiên diệt địa, cũng không có phòng ngự tuyệt đối của hệ Thổ như An trưởng lão.

Thứ hắn có thể dựa vào là đầu óc, lấy được đồ liền lập tức bỏ chạy.

Dưới gốc cây đại thụ, Vương Thiên Quyền và Tây Ba Tạp đang tiếp ứng.

Lúc đi lên, hắn đã lén ra hiệu cho Vương Thiên Quyền, may mà Vương Thiên Quyền hiểu ý.

Sau đó, ba người chạy như điên ra khỏi trung tâm chiến đấu.

Chạy ra được mấy cây số, một trận mưa lửa từ trên trời giáng xuống, Thương Thiên cũng bị ảnh hưởng một chút, may mà đã chạy ra vòng ngoài.

Vương Thiên Quyền hóa thân thành đồng bì thiết cốt, theo sát phía sau bảo vệ Thương Thiên và Tây Ba Tạp, tiếp tục chạy ra ngoài.

Chạy không biết bao xa, Thương Thiên cảm thấy an toàn mới dừng lại.

Trên người Thương Thiên không bị thương, ngoại trừ bị cành cây làm xước trước đó, gần như không có vết thương nào khác.

Cơ thể Vương Thiên Quyền bị mấy chiếc lông vũ mang theo tia lửa đánh trúng, quần áo trên người bị thiêu rụi hoàn toàn, đồng thời lông tóc trên người cũng bị thiêu sạch.

Cả người trông như một gã bán than, toàn thân đen kịt.

"Vương Thiên Quyền, ngươi không sao chứ?" Thương Thiên kêu lên.

Vương Thiên Quyền lắc đầu, nói: "Ta không sao." Thương Thiên nhìn chằm chằm vào Vương Thiên Quyền, tên nhóc này vậy mà thật sự không sao.

Uy lực của ngọn lửa lúc nãy Thương Thiên đã chứng kiến, căn bản không phải thực lực của hắn có thể chống đỡ được.

"Cho ngươi xem bảo bối!" Thương Thiên mỉm cười, lấy ra một cái túi màu đen từ trên người.

Vương Thiên Quyền đi tới nhìn một cái, hỏi: "Gì vậy?" Thương Thiên mở túi ra, bên trong có ba quả trứng đang nằm yên tĩnh.

"Biết trứng gì không?" Thương Thiên hỏi.

"Trứng Phượng Điểu?" Vương Thiên Quyền lập tức trở nên có chút hưng phấn, "Ngươi lấy ra được rồi à?" "Ta đã tính toán rồi, đám người Tống Viêm kia căn bản không phải là đối thủ của hai con Phượng Điểu." Thương Thiên nói.

"Vậy Lôi Ân có cứu được rồi." Vương Thiên Quyền kêu lên.

Chương 880

“Chúng ta rời khỏi đây trước đã, đợi Phượng Điểu phát hiện trứng không còn nữa, chúng sẽ trở nên càng hung bạo hơn.” Thương Thiên nói.

“Vậy chúng ta đi đâu?” Vương Thiên Quyền hỏi ngay.

“Lam Trạm chắc cũng một lúc nữa mới ra được.” “Tây Ba Tạp, cảm ứng vị trí của Điện chủ Diêm La Điện, ta đi tìm Lôi Ân, cứu hắn ra rồi quay lại tìm một cái cớ để cùng Lam Trạm ra ngoài, tránh bị nghi ngờ.” Nghe thấy lại phải quay lại Diêm La Điện, sắc mặt Tây Ba Tạp lập tức trở nên tái mét, nhưng hắn vẫn im lặng, suốt đường đi đều không nói nhiều.

Thương Thiên và Vương Thiên Quyền đi một lúc, đều không để ý sắc mặt của Tây Ba Tạp có chút không đúng.

Trong thời gian này, Thương Thiên thực sự đã dựa dẫm vào Tây Ba Tạp, vì cơ thể không được tốt, hoàn toàn dựa vào Tây Ba Tạp giúp đỡ rất nhiều.

“Tây Ba Tạp, đi thôi!” Thương Thiên và Vương Thiên Quyền đã đi trước, Tây Ba Tạp vẫn còn ngẩn người tại chỗ, Thương Thiên quay đầu gọi một tiếng.

“Ồ, ta tới đây.” Tây Ba Tạp có chút thất thần ngẩng đầu nhìn Thương Thiên.

Trực giác nhạy bén của Thương Thiên lập tức phát hiện Tây Ba Tạp có gì đó không ổn.

“Sao vậy?” Thương Thiên hỏi.

“Ta không sao, đi thôi!” Tây Ba Tạp nói.

“Không muốn quay lại à?” Thương Thiên hỏi.

Tây Ba Tạp không nói gì.

“Không sao, ngươi đợi ở ngoài là được rồi, ta sẽ đưa ngươi ra ngoài.

Ta đã hứa với ngươi.” Thương Thiên nói: “Ngươi giúp ta, ta cũng sẽ giúp ngươi.” “Ừm ừm.” Tây Ba Tạp mỉm cười liên tục gật đầu.

Khóe mắt Thương Thiên khẽ động, nhưng cũng không nói nhiều, cùng Vương Thiên Quyền đi phía trước.

Ở phía xa trong khu rừng, ngọn lửa lớn vẫn đang cháy.

Hai con Phượng Điểu mất mục tiêu quay trở về sào huyệt, nhìn thấy trứng đã biến mất.

“Ngao!!” Con Phượng Điểu trống phát ra một tiếng kêu dài thê lương, lông vũ toàn thân không ngừng rung động, trở nên vô cùng tức giận.

Một luồng linh khí từ người nó tỏa ra, ngọn lửa đang cháy xung quanh đột nhiên tắt ngấm.

Tiếp đó, phạm vi mấy dặm xung quanh khẽ rung động.

Những nơi từng bị đốt cháy, cây cối thực vật trong nháy mắt biến thành tro bụi.

Khi tro bụi rơi xuống, lấy cây đại thụ có sào huyệt của Phượng Điểu làm trung tâm, ra ngoài mấy cây số đều trở nên hoang tàn, không một ngọn cỏ.

Chỉ có cây đại thụ kia vẫn đứng trơ trọi.

Thương Thiên không biết, hắn đã bỏ sót một điểm, đó là giữa Phượng Điểu mái và trứng có một sự cảm ứng nhất định.

Sau khi Thương Thiên rời đi, hai con Phượng Điểu cũng đuổi theo.

Hai con ma thú khác trong khu vực này nghe thấy động tĩnh lớn như vậy, cũng không nhịn được mà ra xem.

Chỉ thấy hai con Phượng Điểu quấn lấy nhau trên bầu trời, rời khỏi sào huyệt, bay về phía xa.

Ba người đi về phía trung tâm Diêm La Điện, trên đường không gặp trở ngại nào, liền đến được Diêm La Điện.

Thương Thiên nhìn đại điện trước mắt, biết rằng với thực lực của ba người hiện tại không thể xông vào được, liền cải trang thành khách của Diêm La Điện, trà trộn vào trong đại điện.

Qua kiểm tra, hai người được Tây Ba Tạp dẫn đường nên đã lọt qua.

Chương 881

Sau khi vào đại sảnh, họ liền vội vàng để Tây Ba Tạp cảm ứng.

Dưới sự dẫn đường của Tây Ba Tạp, hai người đi vào một tòa lâu đài cổ sâu thẳm.

Phía trước cuối cùng cũng nhìn thấy con báo đã thấy trước đó.

Đối mặt với con báo hung dữ, ba người trốn sang một bên không biết làm thế nào.

Lúc này, Tây Ba Tạp đột nhiên xông ra, múa may chân tay trước mặt con báo, vừa hét lớn: "Thương Thiên, ngươi là người bạn tốt nhất của ta trong những năm qua, nhất định đừng quên ta nhé." Con báo thấy có người nhảy múa trước mặt mình, cảm thấy bị sỉ nhục vô cùng.

Sau một tiếng gầm dài, nó liền đuổi theo Tây Ba Tạp.

"Tây Ba Tạp…" Thấy Tây Ba Tạp xông ra, Thương Thiên hét lớn, nhưng chưa kịp phát ra tiếng đã bị Vương Thiên Quyền bịt miệng lại.

"Ngươi muốn để Tây Ba Tạp hy sinh vô ích sao?" Vương Thiên Quyền giận dữ quát, "Ta cũng không thể để cậu ấy hy sinh vô ích, cậu ấy cũng như ngươi, là huynh đệ của ta." Nói xong, hắn liền lao về hướng Tây Ba Tạp biến mất.

Vương Thiên Quyền thấy không khuyên được, cũng đuổi theo.

Lúc này, Tây Ba Tạp để kéo dài thời gian, đã dùng sinh mệnh của mình làm giá, liều mạng chạy trốn.

Nhưng Tây Ba Tạp làm sao là đối thủ của con báo vốn nổi tiếng về tốc độ.

Chỉ trong vài hơi thở, nó đã đuổi kịp Tây Ba Tạp.

“Gầm!” Sau một tiếng gầm, nó hất văng Tây Ba Tạp xuống đất.

Thấy một sinh vật yếu đuối như vậy dám khiêu khích mình, nó trực tiếp vung một vuốt xuống.

“Không!” Thương Thiên vội vàng đuổi đến, nhìn thấy cảnh này, lớn tiếng gào thét.

Nhưng con báo không thèm để ý, vẫn không dừng lại.

Một vuốt vung xuống, Tây Ba Tạp liền không còn hơi thở, như một đống bùn nhão trải trên mặt đất.

“Ta muốn ngươi chết!” Thương Thiên nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đau đớn tột cùng.

Nội lực trong cơ thể cuộn trào, một luồng khí tức đáng sợ xông thẳng lên trời.

Một đôi cánh vàng từ từ mở ra.

Một luồng kim quang chói lóa khiến con báo không thể mở mắt.

Đáng sợ hơn là nội lực trong cơ thể đột nhiên bùng phát, mây mù bao phủ, như đang nghênh đón điều gì đó.

Khí thế không ngừng tăng lên, con báo run rẩy, đây là uy lực mà nó chỉ từng cảm nhận được trên người chủ nhân.

Cuối cùng, mây mù trong cơ thể tan đi, một ngọn lửa từ từ dâng lên, xông ra khỏi cơ thể, đứng sừng sững trên đầu Thương Thiên, như một chiếc vương miện.

Khí tức của bậc vương giả.

“Chết đi cho ta!” Thương Thiên trong nháy mắt đã đến trước mặt con báo, vung một chưởng, một luồng sóng âm khổng lồ cuốn lấy con

báo.

Hoàn toàn không có phòng bị, con báo bị một chưởng đánh bay.

Nó đập vào bức tường bên cạnh.

Lúc này, con báo trong lòng vô cùng sợ hãi, miệng rên rỉ, như đang cầu xin tha thứ.

Thương Thiên dừng lại một chút, nhưng vẫn vung một chưởng, chỉ thấy con báo dưới một chưởng đó đã tan thành bốn năm mảnh.

Chương 882

Cánh cửa đá từ từ mở ra, một người đàn ông trung niên lơ lửng trên không trung bước ra, đầu của người này lúc ẩn lúc hiện, nửa người nửa quỷ, chính là Điện chủ Diêm La Điện.

“Dám giết sủng vật yêu quý của ta?” “Con báo của ngươi giết bạn thân của ta, ta giết nó thì cũng đã giết rồi.

Ta báo thù cho huynh đệ của ta, không được sao?” “Khẩu khí lớn thật.

Vậy hôm nay ta cũng phải báo thù cho sủng vật yêu quý của ta.” Nói rồi, y bay thẳng tới, không chút hoa mỹ, cũng vung một chưởng, muốn dùng cách tương tự để báo thù.

Thương Thiên không né không tránh, trực tiếp đối một chưởng.

Chỉ thấy cuồng phong nổi lên, cuộc đối đầu của hai người tạo thành một từ trường xoáy lốc.

Vương Thiên Quyền đâu đã từng thấy cảnh tượng như vậy, không thua kém gì cuộc đối đầu của những cao thủ đỉnh cao cấp Thần Ma.

Một lúc lâu sau, gió cát tan đi, hai người mỗi người lùi lại mười bước, bất phân thắng bại.

“Tốt lắm chàng trai trẻ, vương giả vinh diệu gia thân, dị hỏa bàng thân, quả nhiên bất phàm.” “Như vậy, còn đánh nữa không?” “Thôi, ngươi rời khỏi đây đi, ta sẽ bỏ qua chuyện cũ.” “Rời đi?

Huynh đệ của ta, Lôi Ân, hiện đang ở đâu?” “Tên có huyết mạch Phượng Hoàng đó à?

Bị ta ăn rồi.” Nghe những lời này, Thương Thiên càng thêm phẫn nộ, chậm rãi rút Hoàng Tuyền ra, trực tiếp đâm kiếm tới.

“Hoàng Tuyền?” Điện chủ kinh ngạc.

“Dừng, dừng, dừng, hắn ở bên trong, ta chưa ăn.” Điện chủ kinh hãi nói, thanh kiếm này là khắc tinh của công pháp y, hiện tại y đang trong giai đoạn đột phá, thực lực giảm đi rất nhiều, không thể mạo hiểm.

“Ngươi nói thật chứ?” “Thật.” “Vậy giao hắn cho ta, ta sẽ đi.” “Có thể, nhưng có một điều kiện.” “Chia cho ta một luồng dị hỏa của ngươi, ta sẽ giao người cho ngươi, còn nợ ngươi một ân tình, thế nào?” “Dị hỏa?” “Không sai, yên tâm, sẽ không ảnh hưởng đến ngươi, thế nào?” “Thành giao.” Thương Thiên biết tình trạng này của mình không thể duy trì được lâu, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chỉ có thể đồng ý trước.

“Giao người, ta giao hỏa.” Nói rồi, y tách một chút dị hỏa đang bay ra.

“Không vấn đề gì.” Điện chủ cũng lấy ra một cái bình từ trên người, bên trong chính là Lôi Ân.

Hai người từ từ đưa vật phẩm trong tay ra, sợ đối phương đổi ý.

Sau khi hai bên nhận được, liền nhanh chóng lùi lại.

Thương Thiên thấy không có vấn đề gì, liền nhanh chóng rút lui, xách Vương Thiên Quyền lên, không quay đầu lại mà đi, cảm giác mình sắp đến giới hạn rồi.

“Sau này còn gặp lại, ta nợ ngươi một ân tình.” Điện chủ chậm rãi nói.

Có được một luồng dị hỏa, tỷ lệ đột phá của y đã tăng lên rất nhiều.

“Chàng trai trẻ, chúng ta sẽ gặp lại, người đó nữa.” Điện chủ chậm rãi nói.

“Tốt nhất là không bao giờ gặp lại.” Thương Thiên lẩm bẩm.

Không biết đã bay bao lâu, cuối cùng, Thương Thiên không trụ nổi nữa, rơi xuống.

Lúc này An trưởng lão cũng đã tỉnh lại, thuốc của Lam Trạm quả nhiên là đại bổ, ông đã hấp thu được bảy tám phần, thương thế cũng đã đỡ hơn phân nửa.

“An trưởng lão, ngài sao rồi?” Lam Trạm quan tâm hỏi, ông ta không thể xảy ra chuyện được.

“Đã tốt hơn nhiều rồi, đa tạ thiếu chủ.” An trưởng lão chắp tay nói.

“Vậy tiếp tục thôi.” Mấy người phá động chui ra, lao về phía tổ chim.

Lúc này tại tổ chim, hai con Phượng Điểu đang rửa vết thương, hoàn toàn không biết nguy hiểm đang đến gần.

“Đưa ta lên!” Lam Trạm quay đầu nhìn An trưởng lão.

Chương 883

An trưởng lão ngây người, "Ta đưa ngài lên?" "Nhanh!" Lam Trạm khẽ gật đầu.

An trưởng lão khẽ vẫy tay, một cột đất từ mặt đất trồi lên, nâng Lam Trạm bay thẳng lên trời.

Trong lúc bay lên, Lam Trạm lấy ra một tấm sắt, trên tấm sắt khắc đầy các loại phù văn.

Dám đến Mê Chi Sâm Lâm săn Phượng Điểu, chắc chắn phải có át chủ bài, toàn thân hắn mang đầy các loại vật phẩm bảo mệnh.

Nếu không trang bị từ đầu đến chân, ai dám chứ?

Lúc này trong lòng bàn tay Lam Trạm, tấm sắt kia đã tạo thành một quả cầu lửa, trong quả cầu lửa dường như có hai con hỏa long đang không ngừng quấn lấy nhau.

Tu sĩ có thể điều khiển thực vật kia, toàn thân cũng linh khí dâng trào, linh khí bùng nổ, hai tay hóa thành cây cối, giơ lên giữa, yết hầu không ngừng động đậy, "Tụ lại cho ta!" Theo tiếng phát ra từ yết hầu, cây cối trong phạm vi mấy cây số dường như đều động đậy, thực vật trong vòng trăm mét lập tức bị ngưng tụ lại một chỗ.

"Hóa kiếm, đâm!" Tất cả thực vật lập tức phồng lên, tụ lại thành một thanh kiếm sắc bén, đâm thẳng vào cánh của Phượng Điểu.

Xoẹt xoẹt!!

Trên cánh Phượng Điểu, không ngừng phát ra âm thanh chói tai như thép ma sát.

"Ta cũng tới đây!

Phá!" An trưởng lão bên cạnh cũng bùng nổ, linh khí toàn thân chấn động, quần áo đều bị chấn bay, như có cuồng phong thổi qua, áo bào kêu phần phật.

"Đâm!" Một thanh kiếm đất trong nháy mắt đâm ra từ mặt đất, nhắm vào vết thương của Phượng Điểu mà đâm mạnh vào.

Lưu trưởng lão bên cạnh vốn không định ra tay, vì trong lòng ông ta đang có chuyện khác.

Nhưng bây giờ mọi người đều đã ra tay, không thể nào đứng bên cạnh xem được.

Sau khi do dự một lúc, Lưu trưởng lão vung roi, roi quất vào không khí kêu "bốp bốp", giống như một con rắn độc, động tác tuy nhỏ nhưng sức mạnh lại lớn.

Ba phía cùng tấn công mạnh, đánh vào vết thương của Phượng Điểu, lớp da thịt ngoài cùng của nó lại một lần nữa bị xé rách.

"Ngao!!" Phượng Điểu đau đớn ngửa mặt lên trời kêu dài, máu tươi không ngừng chảy ra từ vết thương.

Quả cầu lửa trong tay Lam Trạm cũng đã tích tụ đủ, quả cầu lửa trong tay hắn ném ra có thể sánh ngang với một đòn của cấp bán Long.

"Chịu chết đi!" Lam Trạm dùng hết toàn lực, ném về phía vết thương đã bị tấn công liên tiếp mấy lần trên người Phượng Điểu.

Ầm!!!

Một tiếng nổ dữ dội vang vọng khắp mấy cây số, quả cầu lửa dính vào vết thương rồi phát nổ, tạo ra một ngọn lửa khổng lồ, cơ thể Lam Trạm cũng bị một luồng sóng xung kích khổng lồ chấn bay ra ngoài.

Cơ thể Lam Trạm bay ra mấy chục mét, một sợi dây leo vươn ra,

quấn lấy chân hắn, kéo hắn trở lại.

Lam Trạm không ngừng thở hổn hển, từ từ được dây leo kéo về mặt đất.

Lúc này, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn Phượng Điểu trên bầu trời, một con Phượng Điểu nửa người đã bị nổ nát, máu tươi màu xanh lam vương vãi khắp trời.

"Chết chưa?" Những người trên đất nhìn nhau, Phượng Điểu thực sự quá khó đối phó, bây giờ về cơ bản mọi người đều đã kiệt sức, linh khí cũng đã tiêu hao hết.

Nếu Phượng Điểu không chết, họ cũng không còn sức chiến đấu nữa.

Thi thể Phượng Điểu từ trên trời rơi xuống, đập vào tấm khiên bảo vệ của bộ lạc thổ dân bên cạnh.

"Chắc là chết rồi!" Yết hầu của An trưởng lão khẽ động, trong lòng cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Từ trong cơ thể Phượng Điểu chui ra một cái đầu.

Chương 884

Lúc nãy có hai con Phượng Điểu, một trong số chúng đã dùng thân thể bảo vệ con còn lại.

Hai con Phượng Điểu, một con đã chết trong vụ nổ.

Tình cảm giữa chúng rất tốt, một con chết thì con còn lại cũng không muốn sống một mình.

Khi trời sắp tối hẳn, Thương Thiên gần như có thể nghe thấy tiếng gầm thét của các loại ma thú trong rừng.

Thương Thiên nhắm mắt lại, không sợ hãi, hắn biết đây đều là giả, trong lòng sợ hãi chắc chắn có, nhưng khi sự tự tin lớn hơn sự sợ hãi, thì sự sợ hãi cũng không còn rõ ràng nữa.

Lúc này, một tia sáng chiếu ra từ trong bóng tối, tia sáng đó như một đường thẳng, trong nháy mắt cắt ngang bóng tối.

Đó là cuộc chiến của Lam Trạm.

Tình hình của Thương Thiên lúc này rất nghiêm trọng, sau khi sử dụng năng lực dị hỏa trong cơ thể, người hắn như bị rút cạn sức lực.

Không lâu sau, trận chiến kết thúc.

Tiếng kêu thảm cuối cùng của hai con Phượng Điểu cũng tuyên bố ai là người chiến thắng.

Lúc này Lam Trạm sau khi trải qua trận chiến như vậy, cũng đã kiệt sức.

Đột nhiên như cảm ứng được điều gì, hắn nhìn về một hướng.

"Đi, qua xem thử." "Họ tới rồi!" Vương Thiên Quyền bên cạnh nhìn thấy ánh sáng liền kêu lên.

Thương Thiên khẽ mở mắt, nhìn mấy người An trưởng lão đang chậm rãi đi tới.

An trưởng lão đi tới, hỏi: "Hai người các ngươi làm gì ở đây?" "Đợi các ngươi chứ sao!" Thương Thiên nói.

Lam Trạm thì vô cùng tò mò, hắn nhìn Thương Thiên và Vương Thiên Quyền, nghĩ rằng hai người này đáng lẽ phải chết từ lâu rồi.

Vậy mà hai người lại không chết.

"Làm sao các ngươi sống sót được?" Lam Trạm nhìn Thương Thiên hỏi.

Thương Thiên khẽ nhún vai, "Cứ thế mà sống thôi!

Chứ còn thế nào nữa?" "Chẳng lẽ ngươi không muốn nghe câu chuyện ta và con Phượng Điểu kia đại chiến ba trăm hiệp sao?" Thương Thiên mím môi, "Ta tin ngươi chắc chắn không muốn nghe cuộc đại chiến nhàm chán giữa ta và Phượng Điểu đâu." Lam Trạm cũng không hỏi tiếp nữa, vì từ miệng Thương Thiên căn bản không nghe được một câu thật lòng.

"Được!

Ta tin câu chuyện giữa ngươi và Phượng Điểu đại chiến ba trăm hiệp.

Ta và Phượng Điểu chiến đấu đến kiệt sức, không còn sức lực dư thừa để bảo vệ ngươi đâu.

Nhìn bộ dạng của ngươi kìa, thật là có chút thảm hại." "Lúc đại chiến có thấy trứng không?" Lam Trạm hỏi.

"Ngươi giết Phượng Điểu mà không thấy trứng à?" "Không, xem ra, ta đã bị kẻ khác nhanh chân đến trước rồi." "Đợi ta ra ngoài, ta sẽ huy động toàn bộ thế lực của Thiên Trúc Phái đi tìm, chỉ cần có người

dùng nó, sẽ bị ta tìm ra." "Vậy thì tốt, nhất định phải tìm ra." Thương Thiên khẽ gật đầu.

Thực ra, bề ngoài Thương Thiên bây giờ trông có vẻ thoải mái, nhưng trong lòng lại đang hoảng vô cùng.

Dù sao ba quả trứng bây giờ đang ở trong tay hắn, trị giá mấy chục vạn linh thạch, đổi lại là ai trong lòng cũng sẽ động tâm.

"Nhiệm vụ chưa hoàn thành, ta có được tiền không?" Lam Trạm ngước mắt nhìn Thương Thiên, nói: "Ngươi cũng giỏi thật đấy!

Mấy tu sĩ cao cấp như chúng ta đều bị thương không nhẹ, chỉ có một mình ngươi là lành lặn không hề hấn gì." "Có thể cho ta biết rốt cuộc ngươi đã dùng cách gì không?

Để mọi người chúng ta cùng học hỏi nào!" Lam Trạm có chút mỉa mai, dường như muốn đổ hết hận thù lên người Thương Thiên.

Chương 885

“Vậy được thôi, lúc đó ta chỉ có thể đến nhà ngươi đòi, nếu không ta sẽ loan tin khắp thiên hạ, nói ngươi không giữ chữ tín, xem ngươi còn lăn lộn trên giang hồ thế nào.” “Hoàn thành nhiệm vụ tiếp theo sẽ trả cho ngươi một lượt.” Lam Trạm bất đắc dĩ nói.

“Được thôi, vậy bây giờ chúng ta đi đâu?” Thương Thiên hỏi ngay.

“Về bộ lạc.” Lam Trạm nói: “Hiện tại nơi đó chắc là nơi an toàn nhất.” Cổng lớn của bộ lạc vào ban đêm đều nghiêm trận chờ địch.

Trà Hải khi nhìn thấy Thương Thiên, ánh mắt lại liếc nhìn mấy người phía sau hắn.

Thương Thiên thẳng thắn nói: “Gọi Đại Tế Ti ra đây, ta biết ngươi không làm chủ được!” “Lão phu ở đây!” Đại Tế Ti từ trong bộ lạc phía sau từ từ bước ra, vẫn là dáng vẻ râu tóc bạc trắng, lưng còng.

Thương Thiên lại có thể cảm nhận được, trong cơ thể già nua còng lưng đó, có một sức mạnh khổng lồ ẩn giấu, giống như một quả bom, chỉ cần châm ngòi là sẽ phát nổ.

“Đại Tế Ti, xin lỗi.

Chúng tôi cần sự giúp đỡ của ngài.” Thương Thiên khiêm tốn nói.

“Hừ.” Đại Tế Ti cũng cười lạnh, nói: “Ngươi dám?” Bộ lạc đối với người ngoài vô cùng ác cảm.

“Tại sao lại không dám?” Thương Thiên lại không cho là vậy.

“Ngươi đã làm gì, trong lòng chẳng lẽ không tự biết sao?

Cần ta phải nói rõ ra à?" Đại Tế Ti mặt mày tái mét nói.

Thương Thiên xoa xoa má, nói: "Trời cũng tối rồi, ngài xem, chúng tôi vừa đại chiến với ma thú một trận, trên người đều có thương tích.

Ra giá đi!" "Cùng lắm thì, ta mượn không được sao." Sắc mặt Đại Tế Ti khẽ động, cơ mặt như vỏ cây già, khẽ nhúc nhích, nhưng cũng không nhìn ra được biểu cảm gì.

"Cho họ vào trước!" Đại Tế Ti sau khi do dự một lúc, cuối cùng cũng đồng ý.

Khi cổng lớn của bộ lạc được mở ra, mọi người cuối cùng cũng bước vào bên trong.

Lam Trạm thực ra là lần đầu tiên vào đây, hắn chỉ biết ở đây có một bộ lạc thổ dân, nhưng chưa từng vào.

Thương Thiên nhìn Vương Thiên Quyền nói: "Trả tiền!" Vương Thiên Quyền liếc Thương Thiên một cái, "Ngươi gây chuyện, ngươi trả tiền chứ!" "Ta nợ ngươi, đợi ra ngoài rồi ta sẽ trả cả vốn lẫn lời cho ngươi." "Ngươi được hời rồi đấy." Vương Thiên Quyền nói: "Giá cả ở đây và bên ngoài không giống nhau đâu, nếu tính theo giá bên ngoài, ngươi nợ ta mấy trăm triệu rồi đấy." "Cứ nợ trước, thu sau!" Thương Thiên xua tay.

Ban đêm, những người đi săn Phượng Điểu đều đang nghỉ ngơi trong đại sảnh của Thính Vũ Lâu.

Lam Trạm bây giờ nhiệm vụ thất bại, cũng không nỡ lấy ra các loại thuốc trị thương mang theo trên người.

Các tu sĩ bị thương đều lấy một ít thuốc trị thương thông thường của thổ dân đắp lên người, trong lòng chắc chắn không nhịn được mà chửi mấy câu.

Lam Trạm khẽ sờ sờ mũi, hỏi: "Bây giờ chúng ta phải làm sao?"

Thương Thiên ở bên cạnh chậm rãi nói: "Một tướng bất tài, hại chết ba quân." "Có lúc, ta dựa vào đầu óc để kiếm cơm, có người lại dựa vào cơ bắp để kiếm cơm." Thương Thiên chỉ vào đầu mình, "Ta là loại người, không có cơ bắp, cũng chỉ còn lại đầu óc thôi." "Ý ngươi là gì?" Lam Trạm hỏi.

An trưởng lão vừa mới tỉnh lại ở bên cạnh nói: "Thằng nhóc này đang chửi ngươi không có não đấy!" Lam Trạm quay đầu trừng mắt nhìn Thương Thiên.

An trưởng lão cũng khẽ cười nói: "Nó nói cũng đúng, mẹ nó ngươi đúng là không có não thật." An trưởng lão bây giờ cũng không nhịn được nữa, lần này ra ngoài tranh đấu, không chỉ nguyên khí đại thương, suýt chút nữa còn mất mạng.

Đổi lại là ai, cũng đã nhẫn nhịn đến cực hạn, ông vốn không nói nhiều, suốt đường đi đều đang nhẫn nhịn.

"Ngươi có biết hai con Phượng Điểu kia mạnh đến mức nào không?" An trưởng lão gầm lên: "Mẹ nó là cấp bán Thần Ma!" "Ta từng giao thủ với một kẻ cấp bán Thần Ma, lực phòng ngự của ta gấp năm lần cấp Vương thông thường." An trưởng lão nói: "Lần trước ta còn không thảm hại như vậy!" "Hai con Phượng Điểu lần này còn mạnh hơn, cộng lại đã có trình độ Thần Ma rồi." "Ta điên mất, cái gì mà Phượng Điểu cấp Vương thông thường của ngươi." An trưởng lão một tay ấn lấy Lam Trạm, nói: "Ta bây giờ muốn giết ngươi, mấy chục năm tu hành của ta, sắp bị ngươi hủy hoại rồi." "Bây giờ các ngươi còn sức chiến đấu không?" Thương Thiên lấy ra một điếu thuốc từ trên người, châm lửa rồi hỏi.

"Ý ngươi là gì?" Lam Trạm gạt tay An trưởng lão ra hỏi.

Khóe miệng Thương Thiên khẽ động, nói: "Hai con Phượng Điểu kia thực ra chỉ là Phượng Điểu trưởng thành." "Phụ huynh của chúng

mới là vương giả thực sự, cấp Thần Ma.” “Tính báo thù của chúng rất mạnh, vì dòng dõi Phượng Điểu vốn hiếm hoi.

Đây chắc là con út của chúng.” “Ta có dự cảm tối nay chúng sẽ truy sát tới.

Ta nghĩ chúng ta hoặc là mau chóng rời đi, hoặc là để các ngươi hồi phục sức chiến đấu.” “Biết đâu có thể dựa vào bộ lạc thổ dân này, dưới sự báo thù điên cuồng của hai con Phượng Điểu già, nhặt lại được một mạng.” “Khụ khụ.” Thương Thiên ho hai tiếng, trong họng có chút ngứa.

Chương 886

Đôi mắt Lam Trạm khẽ nheo lại, nói: "Ngươi có dự cảm?" "Dự cảm?

Ngươi tin vào thứ như dự cảm à?" Thương Thiên khẽ nhún vai, "Nếu ngươi không tin.

Vậy thì thôi, những gì ta có thể cho ngươi, ta đã cho rồi." Lúc này, Lưu trưởng lão từ ngoài đẩy cửa bước vào.

Thấy mọi người đều tụ tập lại một chỗ, ông hỏi: "Sao thế?

Đang họp à?" "Tên khốn kiếp kia, ở trong bộ lạc thổ dân, dám giết người?

Ta phải tốn rất nhiều tiền bạc mới giải quyết được đấy." "Thương Thiên, vào phòng ta, ta có chuyện muốn nói với ngươi." Lưu trưởng lão nói.

"Được!" Thương Thiên theo Lưu trưởng lão bước vào phòng.

"Chuyện gì vậy?

Hai con Phượng Điểu già kia cứ bám theo ta không tha!" Lưu trưởng lão hỏi.

Thương Thiên cúi đầu cười, sau đó đưa tay lấy ra một cái túi màu đen, mở ra bên trong có ba quả trứng.

"Ngươi lấy trứng cháu của người ta, giết con của người ta, chúng không đuổi theo ngươi mới lạ." "Ngươi không hiểu sao?" Lưu trưởng lão nói: "Hai con Phượng Điểu già kia là cấp Thần Ma thực sự." "Ngươi nghĩ cái nơi rách nát này có thể chống lại ma thú cấp Thần Ma sao?" "Vậy thì chưa chắc." Thương Thiên hít một hơi thuốc thật sâu, nói: "Cấp Thần Ma, ta tin là có thể." Thương Thiên cười nói: "Ta nói

cho ngươi biết, ta bây giờ nói cho ai biết ngươi đã lấy đồ của ngài ấy." Thương Thiên ghé vào tai Lưu trưởng lão khẽ nói: "Đại Tế Ti của bộ lạc thổ dân đó." Thương Thiên tiếp tục nói: "Nếu ta đoán không sai." "Dưới lầu của Đại Tế Ti thổ dân đó có một căn hầm." Còn vì sao Thương Thiên lại rõ ràng và chắc chắn bên dưới có một căn hầm.

Bởi vì, bên cạnh hắn có khí tức khác.

"Thật sao?" Mắt Lưu trưởng lão khẽ nheo lại, có chút hoài nghi lời của Thương Thiên.

"Sao thế?

Không tin ta?" Thương Thiên khẽ cười một tiếng, tiếp tục nói: "Có một chuyện, ta phải nói cho ngươi biết.

Ta biết ngươi đã che giấu thực lực, nhưng thực lực của Đại Tế Ti đó cũng không thể xem thường, nếu đối đầu trực diện chưa chắc đã thắng được." "Ta có một kế hoạch." Lưu trưởng lão quay người ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, nói: "Ngươi có kế hoạch gì, nói nghe thử!" Thương Thiên khẽ hắng giọng, nói: "Lát nữa ta sẽ dụ con Phượng Điểu già đến, để toàn bộ mọi người đi nghênh chiến nó." "Còn ta sẽ lén đến căn hầm." "Ừm." Lưu trưởng lão gật đầu, "Rốt cuộc, vẫn không nỡ bỏ hai quả trứng trong lòng ngươi mà!" Khóe miệng Thương Thiên khẽ động, nói: "Vở kịch tối nay, ta nhất định có thể đạo diễn rất đặc sắc." "Ngươi cứ chờ xem kịch là được rồi." "Được!

Ta cũng rất muốn xem ngươi đạo diễn một vở kịch lớn." Lưu trưởng lão khoanh tay nói.

"Tĩnh quan kỳ biến đi!

Ta ra ngoài bố trí trước." Thương Thiên vẫy tay, sau đó quay người mở cửa.

Thương Thiên vẫy tay với Lam Trạm, "Ta có vài lời muốn nói với ngươi." Lam Trạm cảm thấy không vui với giọng điệu của Thương Thiên, "Ngươi đang nói chuyện với ai đấy!" "Vốn định cho ngươi một bất ngờ, nếu ngươi không muốn, vậy thì thôi, cứ coi như ta chưa nói gì đi!" Thương Thiên nói một cách vừa khó xử vừa bất lịch sự.

Lam Trạm sau khi do dự một lúc, đi về phía Thương Thiên, nói: "Có chuyện gì." Thương Thiên cười không nói gì, vỗ vai Lam Trạm, sau đó hai người đi vào một căn phòng trống.

Sau khi vào phòng, Thương Thiên đưa tay lấy ra một quả trứng, trên người hắn tự nhiên có ba quả trứng, không phải là có hai quả trứng, quả trứng cuối cùng đương nhiên là dùng làm mồi nhử.

"Xem đi!" Thương Thiên xòe lòng bàn tay, trong lòng bàn tay đang yên tĩnh đặt quả trứng Phượng Điểu già đó.

"… Ngươi lấy lúc nào vậy." Mắt Lam Trạm sáng lên, đưa tay ra định lấy quả trứng trong tay Thương Thiên.

Thương Thiên nhẹ nhàng đẩy Lam Trạm ra, "Khoan đã!" Trong mắt Lam Trạm lộ ra một tia hung ác, để có được thứ này, hắn đã trả một cái giá rất lớn, bây giờ giết Thương Thiên cũng không sao cả.

"Ta biết trong lòng ngươi đang nghĩ gì." Trực giác nhạy bén của Thương Thiên khiến hắn trong nháy mắt bắt được sát khí.

"Ngươi muốn giết ta sao?" "Không đơn giản như vậy đâu, nhưng ta cũng đã giúp ngươi chuẩn bị một cách đơn giản rồi." Lam Trạm hít một hơi thật sâu, nói: "Nói đi." "Trả tiền cho ta.

Nhiệm vụ của mấy cao thủ tứ chi phát triển ngoài kia thất bại rồi chứ gì!

Ta giúp ngươi hoàn thành nhiệm vụ, đưa phần tiền thuộc về họ cho ta." "Ngươi?" Lam Trạm liếc nhìn Thương Thiên, "Không phải

chỉ có một mình ngươi sao?" "Đương nhiên rồi, ngươi nghĩ một mình ta có thể hoàn thành nhiệm vụ nguy hiểm như vậy sao?" Thương Thiên nói: "Trong đội của ta có Lưu trưởng lão, Vương Thiên Quyền và một thổ dân." "Đồng thời, ta phải nói cho ngươi một chuyện khác, con Phượng Điểu già sẽ theo mùi của trứng mà đến đây.

Tối nay chúng ta sẽ có một trận chiến ác liệt, có giữ được trứng hay không là một vấn đề." "Ngươi bây giờ không có thực lực giữ được trứng, đang chơi ta đấy à!" Lam Trạm gân cổ nói: "Chả trách trước đó không đưa cho ta, muốn chiếm riêng sao?

Chương 887

Bây giờ không giữ được nữa, mới muốn đưa cho ta?" Lam Trạm cười lạnh, "Không đơn giản như vậy đâu!" "Yên tâm, ta đã giúp ngươi nghĩ cách rồi." Thương Thiên nói.

"Lại giúp ta nghĩ cách rồi à.

Ha ha, vậy chẳng phải ta không cần làm gì nữa sao, mọi chuyện đều để ngươi giúp ta làm hết rồi?" Lam Trạm nhìn Thương Thiên, dường như có chút không vui.

"Nghe ta nói hết đã!" Thương Thiên ấn Lam Trạm xuống, nói: "Ta biết ngươi dám dẫn người ra ngoài, chắc chắn có át chủ bài, ngươi phục vụ cho thế gia nào?

Muốn tạo ra người có toàn bộ sức mạnh của Phượng Hoàng?" "Phần thưởng chắc chắn rất hậu hĩnh phải không?" "Có thể tạo ra người có toàn bộ sức mạnh của Phượng Hoàng, đó không phải là thứ tiền có thể mua được." "Rốt cuộc ngươi là ai?" Lam Trạm có chút kích động, không ngờ Thương Thiên lại biết cả chuyện này.

"Đừng hoảng, việc tạo ra người có toàn bộ sức mạnh của Phượng Hoàng, đối với ta không có tác dụng gì, ta cũng không có hứng thú, ta chẳng qua chỉ cầu tài mà thôi." Thương Thiên vỗ vỗ ngực Lam Trạm, "Ta biết ngươi có mang theo đồ, lát nữa ngươi đem hết đồ trên người chia cho người bên ngoài, để họ giúp ngươi giữ quả trứng này." "Dựa vào đâu mà ta phải làm vậy?

Tiền không phải đều để ngươi lấy hết rồi sao?" Lam Trạm hỏi.

"Không cần dựa vào đâu cả." Thương Thiên nheo mắt, "Con Phượng Điểu già đến báo thù rồi, để bảo vệ mạng của ngươi thôi, ngươi đem thuốc trị thương chia cho họ, họ sẽ cảm tạ ngươi." "Vừa

được ân tình, lại được bảo bối, chẳng phải tốt sao?" Thương Thiên trầm giọng nói.

Thương Thiên nói: "Thế nào rồi?

Suy nghĩ kỹ chưa?" Lam Trạm sờ cằm nói: "Mấy người của ta cũng không thể chống lại con Phượng Điểu già." "Ở đây không phải có mấy thổ dân sao?" Thương Thiên nói: "Ta có thể giúp ngươi lôi kéo đám thổ dân cùng chống lại con Phượng Điểu già." "Ngươi có thể lôi kéo cả đám thổ dân đó vào sao?

Đám thổ dân đó làm được gì?" Lam Trạm hỏi.

"Vậy thì ngươi thực sự đã xem thường đám thổ dân này rồi, Mê Chi Sâm Lâm nguy hiểm như vậy, đám thổ dân này có thể an cư ở đây, sinh tồn bao nhiêu năm, ngươi nghĩ họ thực sự đơn giản như vậy, không có chút bản lĩnh nào sao?" "Nhưng, muốn ta đi thuyết phục thổ dân thì phải có một điều kiện!" "Điều kiện gì!" "Phải thêm tiền!" "A ha ha ha, tên khốn này, thật là tham lam vô độ!

Nhưng, ta thích tham lam!" Lam Trạm đưa ngón tay chỉ vào Thương Thiên.

Thương Thiên nhẹ nhàng đặt quả trứng Phượng Điểu già trong tay lên bàn trước mặt Lam Trạm.

"Trứng Phượng Điểu già chỉ có một quả thôi sao?" "Ngươi nghĩ sao?" Thương Thiên hỏi ngược lại.

"Ta nghĩ e là không chỉ có một quả đâu!" Lam Trạm nói.

"Ha ha." Thương Thiên khẽ cười, "Vậy thì ngươi đoán sai rồi, chỉ có một quả thôi!" "Ngươi tin ta không?" "Ngươi nghĩ ta có nên tin ngươi không?" Lam Trạm lập tức hỏi ngược lại.

"Không có lựa chọn nào khác đâu!" Thương Thiên chớp chớp mắt.

“Cút đi!” Lam Trạm nói: “Tiền, ta sẽ thêm cho ngươi!

Việc ngươi muốn, ta cũng sẽ làm cho ngươi!

Nhưng, việc ta muốn, ngươi cũng phải làm cho ta.” “Ta nghĩ ngươi là một nhân tài, sau khi nhiệm vụ lần này hoàn thành, lần sau chúng ta có thể gặp lại.” “Ta không muốn gặp lại ngươi lần nữa đâu.” Thương Thiên nói: “Ta là loại người không sợ gì, chỉ sợ chết.” “Ta nghe có người nói, thứ mà người ta sợ hãi nhất, khi đến một cực hạn nào đó, thì sẽ không còn sợ nữa.” Lam Trạm nói: “Một người ngay cả chết cũng không sợ, mới là người đáng sợ nhất.” Thương Thiên khẽ nhún vai, “Ân hừ, làm triết gia rồi à!” “Chúng ta không phải đều đang cố gắng kiếm một miếng cơm ăn trên đời này thôi sao!” Thương Thiên nói: “Ngươi ăn cơm thế gia, ta ăn cơm công gia.

Rốt cuộc, giữa chúng ta không thể có giao điểm.” “Ta đi trước đây.

Tối nay đừng có chết đấy, ta còn phải lấy tiền thưởng của ta!” Thương Thiên nói, quay người mở cửa.

Sau khi Thương Thiên ra ngoài, Vương Thiên Quyền lại đến, nói: “Ta có chuyện muốn nói với ngươi.” “Nói đi!

Chuyện gì vậy?” Vương Thiên Quyền nhỏ giọng nói: “Ngươi nói gì với Lam Trạm rồi?

Kế hoạch không phải có thay đổi chứ?” “Kế hoạch tốt nhất là không có kế hoạch.” Thương Thiên nói: “Kế hoạch luôn thay đổi theo ta mà!” “Nhắc nhở ngươi một câu, tối nay có một trận chiến lớn, tìm một nơi cẩn thận trốn đi.

Đừng để chết oan.” “Nếu ngươi chết rồi, cho bao nhiêu tiền cũng vô dụng.” Thương Thiên quay người khẽ vẫy tay, sau đó lững thững đi ra ngoài.

Vương Thiên Quyền cảm thấy dường như có chút không hiểu

Thương Thiên, nhìn bóng lưng của hắn, miệng khẽ lẩm bẩm: "Tên nhóc này rốt cuộc đang làm gì vậy!" Sau khi Thương Thiên ra ngoài, trực tiếp đi về phía Viện Trưởng Lão của Đại Tế Ti ở đằng xa.

Đến ngoài Viện Trưởng Lão, hắn đưa tay gõ cửa gọi: "Đại Tế Ti, Thương Thiên có chuyện muốn bàn với ngài." "Trời tối rồi, có chuyện gì ngày mai hãy nói!" Giọng của Đại Tế Ti từ bên trong vọng ra.

"Đại Tế Ti, ngài đã lấy thứ không nên lấy!

Chương 888

E là không ngủ được đâu nhỉ!" Thương Thiên nói.

Sau một lúc im lặng, cửa mở ra.

Thương Thiên bước vào, trên đường đi tiện tay lấy một quả trái cây nhét vào miệng, ngồi xuống trước mặt Đại Tế Ti.

Đại Tế Ti ngước mắt lên, "Ngươi biết rồi à?" "Ta không biết gì cả, ta chỉ biết ngài đã lấy thứ không nên lấy, và có người đang tìm nó." "Chắc là có một đôi súc sinh đang tìm nó." Thương Thiên tiếp tục nói: "Nhưng ngài có biết thứ đó là do hai con đại ma thú tranh giành, một mình ngài có thể nuốt trôi được không?" Thương Thiên tiếp lời: "Ngươi có biết thứ mà hai con đại ma thú kia tranh giành, một mình ngươi có nuốt trôi được không?" "Bây giờ đôi lão phượng điểu kia đã đến rồi, e là ngươi không giữ được đâu nhỉ!" "Ồ?

Lại có người tốt bụng nói cho ta biết những chuyện này sao?" Đại tế ti quay đầu nhìn Thương Thiên, mặt đầy vẻ nghi ngờ.

"Ta đương nhiên không tốt bụng đến vậy." Thương Thiên cười, nói: "Ta chỉ là kẻ cầu tài mà thôi.

Ta nhận tiền tài giúp người làm việc, ta có cách giúp ngươi giữ được thứ ngươi muốn." "Giữ?" Đại tế ti hỏi.

"Vậy phải xem ngươi có thể trả giá bao nhiêu." Thương Thiên cử động ngón tay, "Ngươi chi bao nhiêu tiền, ta ra bấy nhiêu sức." "Bên ta có ba vị Tiên Thiên Đại Viên Mãn, hai vị Thiên Cực Đại Viên Mãn.

Đôi lão phượng điểu kia cũng chỉ là hai con ma thú cấp Bán Thần Ma mà thôi, dù hợp lực có thể khiến thực lực tăng mạnh." "Nhưng, nếu cộng thêm cả Đại tế ti ngài nữa, giết hai con súc sinh đó chắc

chắn không phải là vấn đề khó khăn gì nữa rồi!" "Ngươi muốn gì?" Đại tế ti hỏi.

"Muốn gì à, ta cũng không biết nữa." Thương Thiên nói: "Xem ngươi có gì đã!

Để ta lựa chọn, ta sẽ chọn những thứ khiến ta hài lòng, rồi ta sẽ giúp ngươi!" Đại tế ti nhắm mắt lại, đầu ngón tay không ngừng gõ nhanh trên mặt bàn bên cạnh, nhịp gõ ngày càng nhanh, tựa như tâm trí y đang ngày một rối loạn.

"Được!

Theo ta." Đại tế ti đột nhiên mở mắt, "Ngươi lấy đồ của ta, sau khi lấy rồi mà không giúp ta làm được việc, ta sợ ngươi không mang đi được đâu, mà cái mạng của ngươi cũng không giữ được!" "Người chết vì tiền, chim chết vì mồi!" Thương Thiên nói: "Muốn kiếm tiền lớn, thì gan phải lớn!" Đại tế ti đưa tay mở cánh cửa hầm ngầm, Thương Thiên theo sau lưng y.

Căn hầm này vô cùng sâu, khi Thương Thiên đi xuống thì cảm thấy hơi lạnh.

Bên trong có những khoáng vật phát sáng, chiếu rọi cả căn hầm.

Thương Thiên nhìn vào bên trong, thấy vô số bảo vật được bày la liệt, dày đặc.

Thương Thiên thầm kinh ngạc: "Lão già này rốt cuộc đã cất giấu bao nhiêu bảo bối vậy." Đại tế ti hơi dang rộng hai tay, nói: "Đồ vật bên trong này, ngươi tùy ý chọn ba món." "Ba món?" Thương Thiên lắc đầu nói: "Thế thì cũng phải mỗi người chúng ta một món chứ!" "Mấy người?" "Sáu người." "Không được!" Đại tế ti lập tức phủ quyết, nói: "Vậy chẳng thà ngươi khuân hết chỗ này của ta đi cho rồi." "Vậy ta có thể không cần, nhưng ít nhất cũng phải năm món."

Thương Thiên đưa bàn tay ra nói: “Đây là giới hạn cuối cùng của ta.” “Không cần?” Đại tế ti cười lạnh, nói: “Cuối cùng chẳng phải tất cả đều chui vào túi ngươi sao?” “Làm gì có chuyện đó, không thể nào.” Thương Thiên ngáp một cái, rồi đôi mắt không ngừng đảo quanh đống đồ mà Đại tế ti cất giữ.

“Thanh đao này là sao?” Thương Thiên nhìn thấy một thanh đại đao ánh lên nhiều màu sắc, “Trong đội của ta vừa hay có một người dùng đại đao.” Đại tế ti liếc nhìn một cái rồi nói: “Ta cũng không biết, ta nhặt được trong rừng, chắc là trước đây có người bên ngoài vào, chết ở trong đó rồi đánh rơi.” Thương Thiên nhẹ nhàng vuốt ve thân đao, hắn có thể cảm nhận được thanh đại đao này chắc chắn không phải vật tầm thường, thân đao ấm áp như ngọc.

“Thanh đao này ta nhận.” Thương Thiên nhẹ nhàng đặt tay lên thanh đại đao, chắc chắn nó rất đáng tiền, rồi tiếp tục xem những thứ khác.

Có mấy món đồ Thương Thiên đều muốn, trông rất quý giá, nhưng bây giờ chỉ có thể chọn thêm bốn món.

“Chọn xong chưa?” Đại tế ti có chút sốt ruột.

Khi ánh mắt Thương Thiên không ngừng di chuyển, hắn nhìn thấy một vật được phủ tấm vải đen ở nơi sâu nhất.

“Hửm, đó là gì vậy?” Thương Thiên chỉ tay về phía vật bị phủ vải đen ở xa và hỏi.

Đại tế ti trực tiếp chắn trước tầm mắt của Thương Thiên.

“Không có gì!

Vật đó không được động vào.” “Không được động vào, thì phải cho ta thứ khác chứ!” Thương Thiên cười hì hì hỏi.

“Đừng nói nhảm nữa, mau chọn đi.

Cơ hội cuối cùng, không chọn thì cút mau!" Đại tế ti lúc này nghiêm giọng nói.

"Được thôi!

Ta cầm những thứ này đi đây." Thương Thiên thuận tay lấy thêm mấy món đồ bên cạnh, rồi quay người đi ra ngoài.

Chương 889

Soạt!

Một thanh trường kiếm kề sát cổ Thương Thiên.

Hắn hơi rụt người lại, khiến mũi kiếm không sượt qua cổ họng.

"Bỏ xuống!" Đại tế ti nói: "Thứ ta cho phép thì ngươi được lấy, còn lại thì để xuống!" "Khụ khụ, vậy mà cũng bị phát hiện." Thương Thiên ho khẽ rồi đặt một món đồ trong tay xuống.

"Vẫn còn!" Sắc mặt Đại tế ti không đổi.

Thương Thiên lại đặt một cái nghiên mực xuống, "Bây giờ được chưa!" "Mỗi một món đồ ở đây, ta dù nhắm mắt cũng có thể cảm nhận được, từng cây kim sợi chỉ đều nằm trong lòng bàn tay ta." "Đừng giở trò." Thương Thiên lấy ra thêm mấy món đồ từ trên người, nói: "Lần này thật sự không còn nữa." "Cút đi!" Sắc mặt Đại tế ti có chút tái mét, kho báu của y trước giờ chỉ có vào chứ không có ra, bây giờ lại bị lấy đi nhiều món như vậy, trong lòng y đau như bị dao cắt, không ngừng rỉ máu.

Sau khi Thương Thiên ra khỏi phòng của Đại tế ti, hắn đã nắm rõ được tình hình.

Thương Thiên nhìn mấy món đồ lấy ra, một thanh đại đao, nhưng thanh đao quá lớn, không gian Dị Hỏa trong người hắn không thể chứa được.

Mấy món còn lại, Thương Thiên cẩn thận xem xét, trên đó có những phù triện cổ xưa.

Dù Thương Thiên không nhận ra những phù triện này, nhưng không hiểu mới đúng, vì chỉ cần đáng tiền là được.

Còn lại một cây bút, nửa cái cốc vàng và một sợi thắt lưng khắc đầy các loại phù văn, cuối cùng là một tấm da thú.

Dù không biết là da gì, nhưng sờ vào cảm thấy không đơn giản.

Bây giờ Thương Thiên làm mọi việc đều dựa vào cảm giác, sau khi cảm giác của hắn ngày càng chính xác, hắn cũng trở nên phụ thuộc vô cùng vào nó.

Khi trở về Thính Vũ Lâu, cả tòa lầu đều tĩnh lặng như tờ, tất cả mọi người dường như đã biến mất.

"Người đâu rồi?" Thương Thiên gọi.

"Có ai không?" Thương Thiên đưa tay thắp đèn trong phòng, cả căn phòng trống rỗng.

"Mẹ kiếp, người đi đâu hết rồi!" Thương Thiên hét lên, "Mấy tên khốn này, đi mà cũng không gọi ta một tiếng, ngay cả một lời chào cũng không có!" "Phải chuồn thôi." Trong lòng Thương Thiên bây giờ chỉ có một suy nghĩ, "Mình phải chạy mau." "Kế hoạch luôn không theo kịp thay đổi." Khi Thương Thiên chạy như điên đến rìa bộ lạc thổ dân, bên ngoài bỗng lóe lên một trận ánh lửa.

"Cái gì vậy?" Thương Thiên hơi nghiêng đầu.

Sau đó, trong nháy mắt, một biển lửa hóa thành một con hỏa long, như thể chiếu sáng cả thế giới.

"Đến rồi!" Khóe miệng Thương Thiên giật giật, "Đến thật không đúng lúc chút nào!" "Lúc ta đang chạy trốn, thì các ngươi lại đến!" "Haiz!" Thương Thiên day day thái dương, bây giờ trên người hắn đã có đủ đồ quý giá, chỉ cần có thể ra khỏi cái nơi quỷ quái này, những thứ mang theo trên người đủ cho hắn ăn tiêu mấy đời.

"Ta không thể chết ở đây như vậy được, ta muốn sống, ta muốn ra ngoài!

Phải có cách, phải có cách!" "Lão phượng điểu đến rồi!!" Thương Thiên quay đầu hét lớn một tiếng.

Sau khi cân nhắc, Thương Thiên quyết định báo tin trước, hắn gân cổ lên gào thét: "Lão phượng điểu đến rồi!!" Theo tiếng hét lớn của Thương Thiên, màn đêm hỗn loạn này chính thức được vén lên.

Hai con lão phượng điểu lúc này trông còn lớn hơn trước, cả cơ thể khi dang rộng đôi cánh ra phải dài đến mấy chục mét, chúng không ngừng quấn lấy nhau trên không trung, như một cặp song sinh dính liền.

Quanh thân lão phượng điểu cuồn cuộn ngọn lửa vô tận, theo sau là một trận cuồng phong.

Gió theo lửa mà động.

Cả bầu trời bị chiếu sáng rực rỡ, tựa như một vầng thái dương rực cháy treo trên không trung.

Khi hai con lão phượng điểu đến gần bộ lạc, cánh rừng trong phạm vi mười mấy cây số xung quanh đều bốc cháy dữ dội.

Chẳng trách thực vật ở đây sinh trưởng đặc biệt nhanh, vì chúng thường xuyên bị tàn phá, những cây mọc chậm đều đã bị tuyệt chủng.

Sau khi bị lửa thiêu rụi, chỉ hai ngày sau lại mọc lên tươi tốt.

Chương 890

Thương Thiên thấy một quả cầu lửa lao thẳng về phía mình, như một con hỏa long đang gầm thét với hắn.

Ầm!!

Một quả cầu lửa nổ tung trước mặt Thương Thiên.

Bộ lạc thổ dân này có một lớp lá chắn bảo vệ, ngọn lửa nổ tung trên không trung bộ lạc, như một chùm pháo hoa rực rỡ.

Tòa lầu của trưởng lão nơi Đại tế ti đang ở lúc này vươn ra, biến thành một tòa tháp cao, y đưa tay mở lá chắn bảo vệ của bộ lạc.

Trên lá chắn tỏa ra một luồng ánh sáng màu tím.

Thương Thiên ngẩng đầu nhìn, trong mắt hắn cũng nhuốm một tầng màu tím.

"Mẹ kiếp, đám thổ dân này lại có thứ này." Thương Thiên lẩm bẩm trong miệng.

Đại tế ti lúc này đứng trên đỉnh tháp cao, toát ra khí thế chỉ huy vạn quân, khi y vung tay, cả bộ lạc như sống lại, biến thành một sinh vật khổng lồ.

"Tấn công!!" Mặt đất của bộ lạc nứt ra, bên dưới ẩn giấu một cây cung tên khổng lồ.

Mấy chục người đang quay một sợi dây thừng to bằng ngón tay cái, kéo căng cây cung khổng lồ đó.

Vút!!

Một mũi tên dài đúc bằng đá bắn lên trời, phát ra âm thanh rít gào xé tan không khí, xuyên qua lớp bảo vệ bên ngoài bộ lạc, găm thẳng

vào thân thể lão phượng điểu.

Sau khi găm vào, mũi tên đá lập tức vỡ tan.

Con lão phượng điểu kia không hề bị ảnh hưởng, nó quay đầu phun một luồng dung nham vào lá chắn bảo vệ của bộ lạc.

Dung nham nhanh chóng thiêu đốt một lỗ hổng trên lá chắn.

Dung nham không ngừng rót vào qua lỗ hổng đó, sau khi chảy vào bộ lạc, những người trong bộ lạc đối mặt trực tiếp với nó, chỉ cần dính một chút thôi, cũng như nhiễm phải độc dược, lập tức bỏ mạng, thân thể cũng bốc cháy theo.

Ánh mắt của Đại tế ti tìm kiếm bóng dáng Thương Thiên trên mặt đất, y gầm lên: "Người của ngươi đâu?" "Đang hồi phục, ngươi cứ chống đỡ một lúc đi!" Thương Thiên thản nhiên đáp.

Giọng điệu thản nhiên của Thương Thiên khiến Đại tế ti cảm thấy khó chịu, y đưa tay tạo một lỗ hổng trên Thính Vũ Lâu.

Một cơn mưa dung nham trút xuống, chảy vào trong Thính Vũ Lâu.

Khóe miệng Thương Thiên khẽ động, nhưng hắn nhanh chóng che giấu nụ cười trên mặt.

Bây giờ nên chạy thôi, trận chiến này không thích hợp để hắn có mặt.

Thương Thiên quay người nhìn lại phía sau, thấy không có ai liền quay người bỏ chạy.

Sau khi dung nham chảy vào Thính Vũ Lâu, vốn được làm bằng gỗ, nó lập tức bốc cháy.

Ầm!

Mặt đất của Thính Vũ Lâu rung chuyển, ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ, tóm lấy dung nham, dập tắt nó.

Thứ dung nham đó chỉ trông giống dung nham thôi, nhiệt độ hoàn toàn không đạt đến mức của dung nham thật sự.

Bên dưới Thính Vũ Lâu hình thành một pháo đài bằng đất, khi pháo đài sụp đổ, Lam Trạm và mấy người khác lộ ra.

Lam Trạm ngẩng đầu nhìn Đại tế ti trên tháp cao, khẽ gật đầu với y.

Đại tế ti nói: "Ta sẽ giúp các ngươi trói con lão phượng điểu, các ngươi giết con súc sinh đó đi." "Được!" Lam Trạm đáp: "Ngươi có cách trói được cả hai con lão phượng điểu không?" "Ngươi cũng quá coi thường ta rồi!" Đại tế ti nói: "Phục Ma Đại Trận, khởi động!!" Ngay khi lời của Đại tế ti vừa dứt, cả bộ lạc nứt ra làm đôi.

Chương 891

Trước đây Thương Thiên vẫn thắc mắc tại sao thổ dân ở đây cả đêm đều rất bận rộn, không có chút hoạt động giải trí nào.

Thì ra mỗi ngày họ đều không ngừng cải tạo cả bộ lạc, biến nó thành một cỗ máy khổng lồ, khi Đại tế ti chỉ huy, giống như đang điều khiển tay chân của chính mình.

"Vạn tiễn tề phát!" Đại tế ti trầm giọng hét lên, ngay lập tức từ mặt đất nứt ra, vô số mũi tên đá bay lên trời, như một cơn mưa, không ngừng găm vào thân thể lão phượng điểu.

"Phục ma võng!" Tiếp theo, những mũi tên đá vừa bắn ra nứt toác, từ bên trong vỡ ra vô số sợi tơ.

Những sợi tơ đó không phải là tơ thường, chúng còn bền chắc hơn cả dây thép, lún sâu vào thân thể lão phượng điểu, trói chặt nó lại.

"Còn không ra tay!" Đại tế ti hét lên.

Sau khi Lam Trạm liếc nhìn mấy người, An trưởng lão ra tay trước tiên.

Lão thuộc kiểu người tàn nhẫn ít nói điển hình, vừa ra tay đã là một đại chiêu, một thanh lợi kiếm từ dưới đất phá không bay lên, đâm thẳng vào thân thể lão phượng điểu đang bị trói buộc.

Nhưng vừa đâm thủng lớp da của lão phượng điểu, nó đã khó mà tiến thêm được một tấc nào.

"Xuyên qua cho ta!" An trưởng lão lúc này như dùng hết sức lực toàn thân, nghiến chặt răng, trầm giọng gầm lên.

Soạt!

Âm thanh chói tai của vật sắc nhọn cọ xát trên tấm sắt không ngừng vang lên.

Thân thể của lão phượng điểu cứng như gang thép, thậm chí còn cứng hơn cả gang thép.

"A!" Cổ họng An trưởng lão phát ra âm thanh khản đặc, như thể cổ họng lão cũng đang xảy ra ma sát tương tự.

"Ra tay!" Lam Trạm nhìn những người còn lại.

Tu sĩ điều khiển thực vật kia, trong lòng bàn tay có một luồng linh khí dao động, thực vật xung quanh chuyển động theo ý nghĩ của y, nâng đỡ tu sĩ cầm đại đao, bắn hắn lên trời như một viên đạn.

Vút một tiếng, phá không mà đi.

Tu sĩ cầm đại đao vút một tiếng, như một mũi tên được bắn ra, thanh đại đao trong tay xoay chuyển, mang theo một luồng sức mạnh hủy thiên diệt địa, chém mạnh xuống.

Rắc một tiếng.

Thanh đại đao trong tay tu sĩ kia lập tức vỡ nát.

"A!!" Tu sĩ cầm đại đao lúc này trở nên vô cùng điên cuồng, cầm nửa thanh đại đao trong tay, cổ họng gào đến khản đặc, dùng nửa thanh đao còn lại đâm mạnh vào thân thể phượng điểu.

Trên cánh phượng điểu bị rách một vết, từ đó chảy ra thứ máu màu xanh lam.

Thân thể phượng điểu khẽ run rẩy, sau khi bị phá một vết thương, mọi người cũng có được phương hướng tấn công.

Trước đó, đôi cánh của phượng điểu che chắn chặt chẽ cơ thể, như một bức tường đồng vách sắt, căn bản không tìm thấy bất kỳ điểm đột phá nào.

Bây giờ, tu sĩ cầm đại đao bằng hành vi gần như điên cuồng, liều chết đã cứng rắn mở ra một điểm đột phá.

Có điểm đột phá rồi, mọi chuyện tiếp theo sẽ dễ dàng hơn.

Khi đôi cánh của phượng điểu rung động, lông vũ trên cánh hóa thành những lưỡi đao, như vạn tiễn tề phát, xuyên thủng cơ thể tu sĩ cầm đại đao.

Một trận cuồng phong cuốn thân thể hắn văng ra xa mấy trăm mét.

Gió của cuồng phong tựa như những lưỡi đao sắc bén, trong khoảnh khắc cuốn đi đã để lại vô số vết thương trên người tu sĩ kia.

Mặc dù hắn không giỏi hồi phục, nhưng bình thường lại luyện được thân thể cứng rắn, sau khi trên người lưu lại vô số vết thương chi chít, hắn vẫn còn một hơi thở thoi thóp chưa chết.

Chương 892

Ngực và lưng bị xuyên thủng rất nhiều lỗ, nhưng hắn như một con gián, sinh mệnh lực vô cùng ngoan cường.

Khi những lưỡi đao gió biến mất, tu sĩ cầm đại đao rơi từ trên không xuống, thân thể nặng nề đập xuống đất, trong người gãy hơn trăm cái xương.

Với những tu sĩ không có khả năng hồi phục mạnh mẽ như thế này, điều duy nhất họ có thể làm là liều mạng, dùng mạng của mình để đổi mạng người khác.

Những người có thể tu luyện đến Tiên Thiên Viên Mãn như vậy, mười người không được một, đảm bảo mỗi người sống sót đều là những kẻ vô cùng tàn nhẫn với bản thân.

Tu sĩ cầm đại đao nằm trên đất, xương gãy ở bụng đâm xuyên qua da, lộ ra từng đoạn xương trắng hếu.

Hắn không hôn mê, mắt mở to nhìn lên bầu trời.

Bầu trời ở đây trong vắt lạ thường, có thể nhìn thấy mọi cảnh chiến đấu trên không trung.

Những tu sĩ như vậy, không có những thủ đoạn rực rỡ bắt mắt như hệ Logia, so với những tu sĩ hệ tự nhiên thì họ thấp hơn một bậc, giống như những khổ hạnh tăng, phải nỗ lực gấp trăm lần so với những tu sĩ hệ Logia kia.

Mỗi lần ra trận, đều bị coi là khổ sai, là một vật tiêu hao.

Những ngôi sao trên trời trông thật đẹp, mặc dù bây giờ hắn bị thương rất nặng, nhưng khóe miệng không khỏi nở một nụ cười.

Bây giờ điều duy nhất hắn hy vọng là sau khi đã nỗ lực nhiều như

vậy, có thể được người khác nhìn thấy, có thể khiến Lam Trạm khi rời đi sẽ không bỏ rơi hắn.

Đó là điều duy nhất có thể mong đợi!

"Không sao chứ?" Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên bên tai hắn.

Bây giờ toàn thân hắn chỉ có thể cử động được nhãn cầu, nhãn cầu khẽ động, hắn nhìn thấy một người đàn ông đứng bên cạnh.

Hắn không quen người này, là một thành viên trong nhiệm vụ lần này, hình như là một tu sĩ Tiên Thiên, tên là gì thì hắn không nhớ.

Người đứng bên cạnh chính là Thương Thiên.

Thương Thiên vốn định rời xa chiến trường, nhưng đi chưa được bao xa thì thấy một vật từ trên trời rơi thẳng xuống.

Lại gần xem thì ra là một người.

Một trong bốn cao thủ của đội, sử dụng một thanh đại đao.

Thương Thiên ngồi xổm trước mặt người đó, kéo hắn ra khỏi cái hố do cú va chạm tạo ra.

Thương Thiên nói với hắn: "Ta tên Thương Thiên." "Ta biết ngươi chắc chắn không nhớ tên ta, dù sao tu vi của ta thấp kém, căn bản không đáng để người khác nhớ tên." "Nhưng, ta lại nhớ tên của ngươi.

Ngươi tên Dương Thiên Hoa.

Sử dụng một thanh đại đao phải không!

Đao pháp rất lợi hại." Lúc này, Dương Thiên Hoa vì sắp bị khống chế, bất đắc dĩ phải phong bế ký ức của mình, chuyển thế đầu thai vào thân thể tu sĩ này, chuẩn bị ra tay vào thời khắc mấu chốt, hôm nay lại được Thương Thiên cứu, nhân duyên thế sự thật khó lường.

Thương Thiên không hề hay biết, nhìn những vết thương trên người Dương Thiên Hoa, thương tích vô cùng nghiêm trọng, điều đáng ngạc nhiên nhất là bị thương thành cái dạng quỷ này mà vẫn còn sống.

"Ngươi đúng là da dày thịt béo thật!

Như vậy mà vẫn còn sống, coi như ngươi vận khí tốt, gặp được ta." Thương Thiên lấy ra một ít thuốc từ trên người, là thuốc lấy từ chỗ Vạn Tông lúc đi, lúc đầu đã để Vương Thiên Quyền dùng hết một lọ.

"Liệu thương thánh dược!" Thương Thiên lắc lắc lọ thuốc trong tay nói: "Mà này, ta hỏi ngươi một chuyện được không?" "Trước đây Lam Trạm có phải đã đi tìm một tu sĩ Tiên Thiên khác nói chuyện không." "Nếu ngươi biết thì chớp mắt một cái." Dương Thiên Hoa khẽ chớp mí mắt.

Khóe mắt Thương Thiên giật giật, "Đúng rồi!

Không biết Lam Trạm đã cho Vương Thiên Quyền lợi ích gì, chẳng lẽ lợi ích ta cho không đủ sao?

Chương 893

Lại khiến hắn phản bội ta." Thương Thiên bây giờ cần một đồng minh khác, Dương Thiên Hoa nửa tàn phế trước mắt có thể là một lựa chọn.

Nhưng, trong tay Thương Thiên không có loại linh dược giúp người ta hồi phục nhanh chóng như của Lam Trạm.

Hắn thầm nghĩ: "Xem ra loại linh dược hồi phục nhanh chóng này cũng là một loại vật tư chiến lược, lần sau có thể tích trữ một ít trên người." Thương Thiên kéo Dương Thiên Hoa, vác lên vai, đi về phía bóng tối xa xăm.

Trong bóng tối, Thương Thiên vất vả vác một người đi về phía trước, càng lúc càng xa.

Thương Thiên vác một người quả thực có chút tốn sức, cả người mệt đến thở không ra hơi, mới vác được người vào trong một hang động.

Trong hang động có một đống lửa, nhưng lại không thấy người đâu.

"Lôi Ân, Lôi Ân." Sau khi đặt Dương Thiên Hoa xuống, Thương Thiên không ngừng thở hổn hển gọi.

Nhưng không có ai trả lời.

"Đống lửa ở đây, người chạy đi đâu rồi." Thương Thiên lấy thuốc trắng ra, bôi khắp người Dương Thiên Hoa, sau đó lấy một ít nước bẩn trong vũng nước trên đất.

Lúc này, cũng không quản được nhiều như vậy nữa, sau khi uống một ngụm, hắn đổ thuốc trắng vào trong, mang theo cả bùn đất đổ vào

miệng Dương Thiên Hoa.

"Khụ khụ." Thương Thiên ho khẽ, trong nước bẩn vừa uống không biết có thứ gì, mắc kẹt trong cổ họng, không nhịn được mà ho.

Thương Thiên lúc này cúi đầu nhìn Dương Thiên Hoa, sau khi thuốc trắng được bôi lên người, hắn thấy da thịt của Dương Thiên Hoa như sống lại, điên cuồng hấp thụ dược lực.

"Lợi hại!" Thương Thiên bây giờ ngoài hai từ này ra không tìm được từ nào khác để nói, hắn hỏi: "Ngươi luyện cái gì vậy?" Dương Thiên Hoa vừa mới tỉnh lại không lâu đã có thể mở miệng nói chuyện, đáp: "Ta luyện đồng tử công, từ nhỏ lúc mới biết đi đã bắt đầu luyện rồi." "Bây giờ ta luyện thì muộn rồi." "Muộn rồi thì ta càng phải nỗ lực hơn một chút!" Thương Thiên nhếch miệng cười, hắn thật sự muốn học cái này.

Thương Thiên biết cơ thể mình yếu ở đâu, mặc dù có kỹ năng gia tốc thời gian, nhưng thời gian quá ngắn, bình thường dùng để chạy trốn cũng không đủ.

Lúc chiến đấu cũng chỉ có thể nắm bắt được một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Nếu trong khoảnh khắc đó không thể hạ gục được người khác, thì sẽ bị người khác hạ gục.

Thương Thiên cảm thấy nếu có thể có một thân thể trâu bò, bị đánh cũng không chết, kết hợp với Hoàng Tuyền, một đao chém không chết thì chém thêm mấy chục đao cũng không vấn đề gì.

"Đợi ra ngoài rồi nói!" Dương Thiên Hoa cười cười, nói: "Sư phụ ta từng nói với ta, người luyện môn này có một vị lão tổ tông từng nhục thân thành thánh, trực tiếp một bước lên trời, mặc dù không cần thiên phú, nhưng sự cần cù nỗ lực lại vô cùng quan trọng." "Nếu có

thể ra ngoài, ta sẽ giới thiệu sư phụ ta cho ngươi." "Đa tạ." Thương Thiên giơ ngón tay cái lên.

Thương Thiên lúc này cúi đầu nhìn xung quanh, càng ngày càng cảm thấy có gì đó không ổn, "Lôi Ân đi đâu rồi?" "Buổi tối nguy hiểm như vậy, không nên ra ngoài lâu thế mà không về chứ!" "Ngươi đợi ở đây, ta ra ngoài xem sao." Thương Thiên nói: "Nơi này đáng lẽ phải có một người đang đợi ta." "Ừm." Dương Thiên Hoa khoanh chân ngồi xuống, toàn thân tỏa ra một luồng hơi nóng, vết thương đang nhanh chóng hồi phục.

Thương Thiên cẩn thận bước ra ngoài, mắt không ngừng tìm kiếm trong bóng tối.

"Lôi Ân!" Thương Thiên gọi nhỏ.

"Ngươi ở đâu?" Thương Thiên bây giờ không dám gọi quá lớn, xung quanh có không ít ma thú, một số ma thú cấp thấp cũng gây ra phiền toái không nhỏ cho hắn.

Những ma thú cấp thấp này thường dùng những chiêu trò âm hiểm, một chút bất cẩn là sẽ trúng chiêu.

Thương Thiên cẩn thận đi ra ngoài mấy trăm mét, không thấy ai liền chuẩn bị quay về, đi xa hơn nữa e rằng có đi không có về.

Khi Thương Thiên chuẩn bị quay người về, bỗng nhiên một giọng nói vang lên: "Ngươi đang tìm ai?" Thương Thiên đột ngột quay đầu lại, Vương Thiên Quyền từ trong bóng tối bước ra, tay xách Lôi Ân, "Ngươi đang tìm hắn sao?" Vương Thiên Quyền ném Lôi Ân trong tay cho Thương Thiên, nói: "Thằng nhóc này đã bị ta nếm thử rồi, mùi vị khá ngon đấy." Khóe mắt Thương Thiên giật giật, nhưng rồi nụ cười lại hiện trên mặt hắn, nói: "Sao vậy?" "Ta nói không đúng sao?" Vương Thiên Quyền cũng cười nói: "Ta đã đợi lâu rồi, ta biết ngươi sẽ quay lại đây." "Tìm ta làm gì?" Thương Thiên lấy một điếu thuốc

từ trên người, tự mình châm lửa, nói: "Muốn giết ta?" "Lam Trạm đã cho ngươi lợi ích gì?" "Chẳng lẽ ta cho ngươi không đủ nhiều sao?" Thương Thiên chậm rãi nhả ra một làn khói xanh.

Vương Thiên Quyền khẽ vặn cổ, nói: "Ngươi nghĩ sao?" "Lợi ích gì?" Thương Thiên hỏi: "Ta nghe xem nào, ta cho ngươi mấy vạn linh thạch không đủ sao?

Ăn cả đời cũng hoàn toàn không có vấn đề gì." "Ha ha, thứ ngươi có thể cho ta, hắn cũng có thể cho ta.

Thứ ngươi không cho được, hắn có thể cho." Vương Thiên Quyền nói: "Ngươi biết ta đã sa vào ma đạo, nếu ra ngoài, đám Dạ hành giả bên ngoài hận không thể lột da rút gân ta.

Ta cần có thế lực bảo vệ." "Đó không phải là thứ tiền có thể mua được." "Huống hồ, thứ ngươi có thể cho ta, hắn cũng đã hứa sẽ cho ta." "Đưa đồ trên người ngươi cho ta đi!" Vương Thiên Quyền đưa tay ra, nói: "Biết đâu ta còn có thể tha cho ngươi một mạng, sống ở đây thực ra cũng không tệ đâu." "Nếu không đưa, vậy ta chỉ có thể cứng rắn cướp đoạt thôi!" Thương Thiên sờ sờ mũi, "Nói nhảm lừa quỷ đi!" Thương Thiên trực tiếp rút ra một thanh trường đao, thanh đao ấm áp đặt ngang trước ngực, trong mắt không hề sợ hãi nói: "Ha!" "Giữa chúng ta sớm muộn gì cũng có một trận chiến mà?" "Ngươi không đánh lại ta đâu." Khóe miệng Vương Thiên Quyền cong lên, trên mặt lộ ra nụ cười, nói: "Ta đã quan sát từ lâu, lần trước sau khi ngươi dùng loại sức mạnh đó, căn bản ngay cả thực lực Tiên Thiên Viên Mãn cũng không có." "Chỉ là một tên Tiên Thiên nhập môn mà thôi!" "Ngươi cũng gan thật, thực lực Tiên Thiên nhập môn mà dám xông vào đây!" "Phì!" Thương Thiên nhổ một bãi nước bọt, vứt điếu thuốc trong tay đi, "Thì sao chứ?

Ta đi con đường của ta, đạo ở trong tâm, không có gì phải e ngại,

ta không sợ!" "Vậy à!" "Ha ha ha ha!" Vương Thiên Quyền cười lớn, "Vậy ta đến đây!" Vương Thiên Quyền rút ra một thanh loan đao, loan đao vung lên trên đỉnh đầu hắn, động tác của hắn trở nên ngày càng tà dị.

Chương 894

"Ta chỉ cần một đao là có thể lấy mạng nhỏ của ngươi!" Loan đao trong tay Vương Thiên Quyền chuyển động, thân thể trong nháy mắt lao ra, loan đao trong tay vung lên, vẽ ra một nửa vòng tròn trên không trung, chém thẳng về phía Thương Thiên.

Thương Thiên cũng trong chớp mắt đó kích hoạt Dị Hỏa, mọi thứ xung quanh trở nên chậm lại.

Thương Thiên nhìn loan đao của Vương Thiên Quyền, trên loan đao mang theo một luồng hắc khí, sượt qua người hắn.

Sau khi né được trường đao của Vương Thiên Quyền, Thương Thiên lùi lại mấy bước, nói: "Quá chậm, căn bản không chạm được vào ta." "Vậy sao?" Khóe miệng Vương Thiên Quyền cong lên, nói: "Xem chiêu này của ta, Hồi Đầu Vọng Nguyệt!" Dứt lời, trong nháy mắt, đao quang xung quanh đã phong tỏa tất cả, Thương Thiên tìm kiếm một tia sơ hở trong màn đao quang dày đặc như mưa.

Ánh mắt Thương Thiên lóe lên, "Hoàng Tuyền, Lục!" "Phá cho ta!!" Thanh đao trong tay Thương Thiên xoay tròn, từ một kẽ hở nhỏ phá ra một đường sinh cơ.

Soạt một tiếng.

Như xé rách một tờ giấy, hắn mở ra một lỗ hổng trong màn đao quang của Vương Thiên Quyền.

Thương Thiên lao ra khỏi vòng vây đao quang, quay đầu đâm một nhát, một kiếm chém vào cổ Vương Thiên Quyền.

Thương Thiên cảm thấy một đao này đã chém trúng cổ Vương Thiên Quyền một cách chính xác, cũng có thể làm Vương Thiên

Quyền bị thương một chút.

Nhưng, cổ của Vương Thiên Quyền như thể được khảm một tấm thép, đánh bật thanh trường đao trong tay Thương Thiên.

Thương Thiên liên tục lùi lại mấy bước, lùi ra xa mấy mét, nhìn thanh đao trong tay mà khóe miệng giật giật.

Hắn hiểu rằng không phải do đao trong tay không đủ nhanh, thanh đao này được làm từ xương cá Ngư Thần, hoàn toàn có thể được coi là thần khí.

Chỉ là sức mạnh không đủ mạnh mà thôi.

"Sao vậy?" Vương Thiên Quyền lộ ra một nụ cười, nói: "Không đánh nổi sao!" "Ta còn chưa dùng sức đâu!" Tiếp đó, trên người Vương Thiên Quyền mọc ra từng lớp vảy, những lớp vảy đó khiến cơ thể hắn trở nên cứng rắn hơn, như thể mặc một bộ khôi giáp.

"Sức mạnh!!" Vương Thiên Quyền di chuyển, một bước nhảy ra mấy mét, đưa tay tóm lấy Thương Thiên, đập mạnh xuống đất.

Rầm!

Khi Thương Thiên chưa kịp phản ứng, cơ thể đã bị đập xuống đất, miệng không nhịn được mà phun ra máu tươi, từng chiếc xương sau lưng kêu răng rắc gãy lìa.

"Cơ thể này thực sự quá yếu ớt." Thương Thiên tỉnh táo nhận ra vấn đề này.

Mỏng manh như một tờ giấy, trong thế giới tu hành cường giả như rừng này, bất kể ai chỉ cần chạm nhẹ vào người hắn, cũng sẽ khiến hắn bị trọng thương.

"Quá yếu." Loan đao trong tay Vương Thiên Quyền chém vào eo Thương Thiên, một đao muốn chém đứt hắn làm hai khúc.

Thương Thiên nhìn loan đao hạ xuống, cơ thể trở nên cứng đờ.

Thân thể này đặt trong thế giới tu hành, giống như một bà lão trăm tuổi sắp chết trong thế giới bình thường, luôn bị đánh đập, bây giờ ngay cả sức lực để cử động cũng không có.

Xương trong người không biết đã gãy bao nhiêu cái, cả cơ thể đều mất đi tri giác.

"Đao hạ lưu nhân!" Bỗng nhiên một tiếng quát vang lên, theo sau đó là một thanh đại đao đã gãy một nửa, bay sượt qua mặt Thương Thiên, đánh bật thanh loan đao trong tay Vương Thiên Quyền.

Khi Vương Thiên Quyền chém xuống, hắn bị luồng sức mạnh khổng lồ đó chấn cho cả cánh tay tê dại.

Hắn đột ngột quay đầu, thấy Dương Thiên Hoa đi về phía mình.

Dương Thiên Hoa đưa tay ra, đao tùy tâm động, thanh đao chỉ còn lại một nửa bay về tay hắn.

"Ngươi?" Vương Thiên Quyền nhìn Dương Thiên Hoa, một mắt nheo lại, "Tu sĩ Tiên Thiên Đại Viên Mãn kia!" Dương Thiên Hoa nhìn lớp vảy chưa rút hết trên người Vương Thiên Quyền, biết hắn đã sa vào ma đạo.

Những tu sĩ chính đạo như vậy, đối với tu sĩ sa vào ma đạo đều có một sự khinh bỉ tự nhiên, dù không đối địch, nhưng thường cũng sẽ không cho sắc mặt tốt.

Bởi vì, trong mắt tu sĩ chính đạo, tu sĩ sa vào ma đạo không thể được gọi là người nữa.

Chương 895

Sau khi sa vào ma đạo quả thực có thể đạt được sức mạnh lớn hơn, nhưng cơ thể cũng sẽ xuất hiện một số hiện tượng thú hóa.

Sức mạnh có được từ sự thú hóa này, lại bị coi là sự thoái hóa của nhân loại, bị khinh bỉ.

"Ngươi đang làm gì!" Trong đôi mắt của Dương Thiên Hoa, ánh mắt trở nên sắc bén lạ thường, hắn nhìn chằm chằm Vương Thiên Quyền.

Khóe miệng Vương Thiên Quyền giật giật, lớp vảy trên người từ từ rút đi, ẩn dưới da.

Hắn cúi đầu cười nhẹ, nói: "Ta đang chấp hành mệnh lệnh của Lam Trạm, ngươi không nghe lệnh của hắn nữa sao?" "Ha ha." Dương Thiên Hoa cười lạnh hai tiếng nói: "Ta nghe lệnh của hắn?

Ta phải nghe lệnh của hắn sao?

Ngươi là cái thá gì, chó săn của thế gia?

Ta chỉ nhận tiền làm việc mà thôi." "Nghe lời ai?

Ta chỉ nghe lời chính mình." Ánh mắt Vương Thiên Quyền trở nên âm trầm, hắn dùng khóe mắt liếc nhìn Thương Thiên.

Bây giờ hắn đã hiểu ra, Thương Thiên trước đó chắc đã phát hiện ra sự phản bội của hắn, nên đã nhanh chóng tìm được một con tốt thí, chính là Dương Thiên Hoa trước mặt.

Yết hầu Vương Thiên Quyền động đậy, nói: "Thương Thiên cho ngươi lợi ích gì?

Hôm nay nếu Thương Thiên chết, lợi ích mà đại nhân Lam Trạm

cho ngài sẽ tăng gấp đôi.” “Phì!

Cất cái bộ mặt chó của ngươi đi!” Dương Thiên Hoa nói: “Trên thế giới này luôn có những thứ tiền không mua được, ta chướng mắt cái bộ dạng chó nô tài của bọn ngươi.” Thương Thiên lúc này yên lặng nằm trên đất, khóe miệng khẽ cong lên, trong lòng thầm vui mừng, “Dương Thiên Hoa này rất biết điều đấy chứ!” Khi Vương Thiên Quyền định nói gì đó.

Ánh mắt của Dương Thiên Hoa lập tức trợn lên, trong miệng phun ra một chữ: “Cút!” “Được, lợi hại!” Vương Thiên Quyền khẽ gật đầu, nói: “Không sao, rất tốt.

Ngươi cứ ở bên hắn đi, muốn mang hắn sống sót ra ngoài là không thể, trừ phi ngươi ở lại đây cùng hắn không ra ngoài nữa.” Vương Thiên Quyền nói xong, trực tiếp quay người bỏ đi.

Hắn đã thấy được bản lĩnh của Dương Thiên Hoa, da dày thịt béo, một tấm bia thịt, bị phượng điểu cuốn đi một phen, trọng thương rơi từ mấy chục mét xuống, toàn thân trọng thương, vậy mà chỉ một lúc đã lại bò dậy được.

Mặc dù, vừa rồi chỉ giao đấu sơ qua, nhưng từ lực độ đó có thể phán đoán, Dương Thiên Hoa không phải là kẻ dễ chọc.

Vương Thiên Quyền hiểu rõ, không cần phải liều mạng với loại người như Dương Thiên Hoa, đợi trở về bẩm báo cho Lam Trạm là được.

Sau khi Vương Thiên Quyền đi, Thương Thiên mới thở phào một hơi dài.

Dương Thiên Hoa bên cạnh cũng thở ra một hơi dài, ngồi xuống bên cạnh Thương Thiên bắt đầu thổ huyết.

“Không sao chứ?” Thương Thiên liếc nhìn Dương Thiên Hoa,

“Hóa ra vừa rồi đều là ngươi giả vờ à!” “Ta lại không phải thần, bị thương nặng như vậy, thở hai hơi là khỏi sao.

Ta mà không làm ra vẻ mạnh mẽ, có thể dọa chạy tên khốn đó được không?” Dương Thiên Hoa nói.

“Hóa ra ngươi không phải là kẻ không có não à?” Thương Thiên tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Ngươi mới không có não ấy!” Dương Thiên Hoa đảo mắt.

“Nếu có não, ngươi lại trực tiếp lên đối đầu với phượng điểu, ngươi có thể thắng được sao?” Thương Thiên hỏi.

“Vừa rồi lúc ngươi đánh với tên khốn đó, chẳng phải cũng biết không đánh lại mà vẫn xông lên sao?

Trên đời này luôn có những chuyện không cần hỏi lý do mà vẫn phải làm, đúng không?” Dương Thiên Hoa nói, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

“Ừm.” Thương Thiên gật đầu, “Nghe cũng có chút đạo lý.” Thương Thiên cũng chỉ cười nhạt, thực ra vừa rồi hoàn toàn không có cách nào khác, không có lựa chọn nào khác ngoài việc cứng đầu xông lên, nhưng Dương Thiên Hoa đã viện cho hắn một lý do rồi, vậy thì cứ thuận nước đẩy thuyền thôi.

“Lôi Ân!” Thương Thiên nhìn Lôi Ân, gọi: “Đỡ ta dậy.” Lôi Ân lúc này từ từ bay ra khỏi bình, đôi mắt có chút trống rỗng vô thần, sau khi nghe thấy giọng của Thương Thiên, mới như tỉnh lại.

“Sao vậy?

Chương 896

Không sao chứ?" Thương Thiên chú ý thấy thần sắc của Lôi Ân có chút không ổn.

"Không sao." Lôi Ân khẽ lắc đầu, sắc mặt cũng khôi phục lại bình thường.

"Thật sự không sao chứ?" Thương Thiên lại thử hỏi một lần nữa.

"Ta thật sự không sao." Trên mặt Lôi Ân lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, sau đó đưa tay đỡ Thương Thiên dậy.

Thương Thiên dựa vào thân cây bên cạnh, trong lòng tính toán thời gian, bây giờ trận chiến của Lam Trạm và phượng điểu chắc đã gần kết thúc.

Mình cũng nên đi làm những việc còn lại.

Thương Thiên cố gắng chống đỡ cơ thể đi về phía trước.

"Ngươi đi đâu vậy?" Lôi Ân đỡ Thương Thiên, nói: "Ngươi bị thương nặng lắm, không đi được nữa đâu." Thương Thiên đưa tay lấy thuốc lá ra, thấy mấy ngón tay đã hoàn toàn trật khớp, liền dùng tay kia bẻ lại.

Trên ngón tay, xương cốt không ngừng phát ra tiếng răng rắc, nhanh chóng trở lại vị trí cũ.

Lợi ích của cơ thể Thương Thiên là, bây giờ không cảm thấy đau đớn, chỉ cần xương cốt nối lại là có thể cử động, phần lớn cơ thể người không thể cử động là vì đau.

Sau khi không biết đau là gì, vậy thì cơ thể chỉ cần có thể cử động là được.

Thương Thiên liếc nhìn Dương Thiên Hoa nói: “Lôi Ân, giúp ta đưa hắn vào trong hang động.

Ta ra ngoài một chuyến, sẽ nhanh chóng trở về.” “Khụ khụ.” Thương Thiên ôm ngực, không ngừng ho, máu tươi chảy xuống khóe miệng, vừa rồi chắc chắn đã bị thương nội tạng.

Thương Thiên vừa mới đi ra ngoài được mấy trăm mét, cảm giác cả lá phổi như bị thủng, điên cuồng thở dốc, nhưng hắn cũng không thở ra hơi được nữa.

Thời gian quay lại một chút trước đó, mọi người đang nghênh chiến phượng điểu.

Trên cánh phượng điểu bị phá ra một vết thương, mọi người đã tìm được điểm đột phá, điên cuồng tấn công vào vết thương của phượng điểu.

Khi tất cả mọi người đều cho rằng phượng điểu đã chết, vừa mới thở phào một hơi.

Đứng trên đỉnh tháp cao, Đại tế ti có ánh mắt sắc bén, y liếc nhìn và dường như đã phát hiện ra điều gì đó không ổn.

“Đẩy ta qua đó xem.” Đại tế ti cúi đầu gọi xuống dưới.

Người bên dưới đẩy cả tòa tháp của Đại tế ti đi.

Khi đến gần, Đại tế ti lập tức nhìn ra vấn đề, có một con phượng điểu vẫn còn sống, và nó đang ăn xác con phượng điểu vừa chết.

“Không ổn rồi!” Đại tế ti thầm kêu trong lòng, quay đầu gầm lên một tiếng, “Mau, mau, phòng ngự.

Có một con phượng điểu chưa chết!!” “Con phượng điểu đó đang ăn xác của con phượng điểu đã chết!” Đại tế ti dù sao cũng đã sống gần ba trăm năm, y lập tức phát hiện ra vấn đề.

Loài sinh vật phượng điểu này một khi đã thành đôi thì luôn đi cùng nhau.

Một con chết rồi, con còn lại không muốn sống một mình.

Bây giờ con còn lại đang ăn xác của con đã chết, chỉ có thể nói lên một điều.

Con phượng điểu còn sống đó muốn cưỡng ép tiến hóa lên Bán Thần Ma cấp, sau đó tự bạo.

Tự bạo của cấp Bán Thần Ma vô cùng khủng bố.

Đủ để san bằng cả trại của họ thành bình địa.

"Điên rồi!" Trong đầu Đại tế ti bây giờ chỉ có một suy nghĩ, "Chạy, mau chạy, chạy được bao xa hay bấy xa." "Chạy mau!" Đại tế ti trực tiếp nhảy xuống từ trên tháp cao, gân cổ lên gào thét, cả cổ họng đều hét đến khản đặc, "Con phượng điểu đó điên rồi, nó ăn xác đồng bạn để cưỡng ép tiến hóa lên Bán Thần Ma cấp tự bạo!!" Nghe thấy Bán Thần Ma cấp tự bạo, sắc mặt Lam Trạm và những người khác đều trở nên khó coi.

Chương 897

Tự bạo của Bán Thần Ma cấp còn đáng sợ hơn cả công kích của Thần Ma cấp.

Phạm vi mấy chục dặm xung quanh đều sẽ bị ảnh hưởng, khu vực trung tâm như thế này sẽ bị san bằng thành bình địa, trực tiếp nổ ra một cái hố sâu mấy chục mét.

Lam Trạm và mấy người, trong cuộc tấn công phượng điểu vừa rồi, đã dùng hết toàn bộ linh lực.

Tất cả mọi người lúc này chỉ có thể vô thức nhìn về phía An trưởng lão, An trưởng lão có lẽ là người duy nhất có thể bảo vệ họ.

An trưởng lão khẽ dang rộng hai tay, nhún vai nói: "Ta cũng hết cách rồi!

Dù sao, ta cũng không phải là thần!

Ta là người!

Đừng có chuyện gì cũng trông cậy vào ta." "Chúc may mắn, tự mình chạy thoát đi!" Nói xong, An trưởng lão quay người chạy về phía xa.

An trưởng lão quả thực có bản lĩnh để sống sót trong vụ nổ đó, nhưng cũng chỉ có thể giúp một mình lão sống sót mà thôi.

Bây giờ mọi người đều vì mạng sống của mình, chỉ có thể chuồn trước, giữ được mạng là được, còn những người khác chỉ đành để họ chết, cũng chẳng có gì là ti bỉ hay không ti bỉ cả.

"Mọi người tự lo đi!" Lam Trạm cũng quay người chạy, những người khác cũng theo sau chạy ra ngoài.

Chạy ra xa được một trượng, là thêm một chút cơ hội sống sót.

Người bên trong đang cố gắng chạy ra ngoài, còn người bên ngoài như Thương Thiên, lại đang liều mạng chạy vào trong.

Mặc dù cơ thể Thương Thiên bây giờ đang ra sức ngăn cản, đi vài bước là phải dừng lại thở dốc.

Mấy bước đường lúc ra đi, bây giờ muốn đi lại, như một con đường lên trời.

Bỗng nhiên, Thương Thiên nhìn thấy một luồng sáng chói ở xa, như một mặt trời, tỏa ra ánh sáng vô tận, chiếu sáng mọi thứ xung quanh.

Hắn nhẹ nhàng vén lá cây trước mặt, mặt trời đó lúc này đang ở trên không trung của trại thổ dân, và dường như đang ngày càng lớn hơn, nó phình to ra rất nhanh, vừa nhìn đã biết vô cùng nguy hiểm.

Thương Thiên nhắm mắt lại, khi nhìn vào trại thổ dân, cả trại đã bị san bằng thành bình địa, trên mặt đất lưu lại một cái hố lớn, cái hố đó giống như cái hố mà Thương Thiên đã thấy ở sâu trong rừng do hai con ma thú cao cấp chiến đấu để lại.

Và trên đống đổ nát có một cái bóng khổng lồ bao trùm.

Khi Thương Thiên cố gắng nhìn rõ cái bóng đó, mọi thứ trước mắt trở lại bình thường, chỉ còn lại mặt trời rực lửa đang phình to vô hạn.

Thương Thiên lúc này chỉ có thể thầm kêu không ổn, quay người định chạy về.

Đã tốn bao công sức để chạy đến đây, bây giờ lại phải liều mạng chạy về.

Thương Thiên quay đầu chạy về chưa được bao xa, phía sau đã

vang lên tiếng ầm ầm, vầng mặt trời đó đã hoàn toàn bùng nổ.

Sức mạnh cuồng bạo phá hủy mọi thứ xung quanh như nghiền nát cây khô mục nát.

Lúc đầu còn có thể nghe thấy một chút âm thanh, nhưng khi tiếng nổ ngày càng lớn, cả hai tai đều bị chấn điếc hoàn toàn, trong đầu chỉ còn lại tiếng ong ong.

Sau vụ nổ khổng lồ, mới có thể thấy bên trong mọi người thi triển thần thông.

Người bình thường căn bản không có sức kháng cự, ngay lập tức bị bốc hơi trong khoảnh khắc luồng sáng chói lọi chiếu đến, thi cốt không còn.

Lớp đất trên mặt đất bị cuốn đi mấy chục mét, lan ra ngoài như những gợn sóng trên mặt nước.

Đại tế ti của bộ lạc thổ dân, lúc này đã tập hợp được một nhóm người bên cạnh.

Y cởi áo trên, để lộ ra thân hình gầy gò.

Chương 898

Khi linh khí bên cạnh rung động, cơ thể vốn chỉ còn da bọc xương của y lúc này cũng phình to ra.

Những người khác đặt tay lên vai y, truyền toàn bộ linh lực cho Đại tế ti.

Đại tế ti đứng trên mặt đất, như một cây đinh.

Khi làn sóng sức mạnh khổng lồ đó bùng phát, Đại tế ti liều mạng chống đỡ, thất khiếu không ngừng chảy máu, những người khác phía sau y đã chết gần hết.

Nhưng, Đại tế ti vẫn kiên cường chống đỡ, mặc dù thất khiếu chảy máu.

Sau làn sóng năng lượng, Đại tế ti vẫn giữ nguyên tư thế đứng tại chỗ, như một pho tượng, máu tươi từ thất khiếu không ngừng chảy xuống.

Nếu có thể lại gần sờ vào hơi thở của y, sẽ phát hiện Đại tế ti đã không còn thở nữa.

Còn tu sĩ có thể điều khiển thực vật kia, y điều khiển cây cối xung quanh, hình thành một bức tường thành, bảo vệ chặt chẽ bản thân bên trong.

Nhưng, trước đó đã bị phượng điểu làm trọng thương một lần rồi, lúc đó phượng điểu còn không mạnh như vậy, huống hồ bây giờ nó đã tự bạo, sức mạnh còn mạnh hơn cả Thần Ma cấp.

Sau một tiếng nổ, tất cả đều hóa thành tro bụi.

Thế giới gầm vang, nhưng lại như rơi vào tĩnh lặng, cả thế giới đều yên tĩnh.

Lam Trạm lấy ra một miếng sắt khác, từ miếng sắt đó tỏa ra một lớp lá chắn bảo vệ xung quanh hắn.

Đối mặt với vụ tự bạo của Bán Thần Ma cấp, Lam Trạm vẫn không hề hoảng sợ.

Làn sóng năng lượng của vụ nổ va vào lá chắn, lá chắn bắt đầu nứt ra từng chút một, như một tấm kính mỏng manh.

Lam Trạm không trực tiếp đối mặt với sóng xung kích, nhưng ở trong lá chắn, cả người cũng bị chấn động đến choáng váng, trong đầu không ngừng ong ong, ý thức trở nên vô cùng mơ hồ.

Sau đó, hắn ngã thẳng xuống đất.

May mà lá chắn bên cạnh vẫn còn hoạt động, giúp hắn không bị thương hại.

Lam Trạm thật sự mang đầy bảo bối bảo mệnh trên người.

Trong tất cả mọi người, người ổn định nhất có lẽ là An trưởng lão.

Lão trực tiếp độn xuống lòng đất, sau đó điều khiển đá xung quanh, làm cho mật độ khu vực khoảng một mét xung quanh trở nên vô cùng lớn, như một pháo đài mai rùa.

Vụ nổ kéo dài mười mấy phút, lan ra xa mấy cây số.

Tại trung tâm bộ lạc thổ dân, trừ nơi Đại tế ti đứng còn lại một mảnh đất hình thành một hòn đảo cô độc, xung quanh trực tiếp hình thành một cái hố sâu mấy chục mét.

Cả đêm chìm trong tĩnh lặng, ma thú cấp thấp trực tiếp tránh xa nơi này mười mấy cây số không dám đến gần.

Nơi này đã trở thành một vùng đất chết, ngoài sự tĩnh lặng như chết chóc ra, dường như không còn bất cứ thứ gì.

Một đêm sau, mặt trời từ từ mọc lên, trên mặt đất buổi sớm mai phủ một lớp sương, lớp sương ấy ngọt ngào.

Thương Thiên khẽ chép miệng, cảm nhận được những giọt sương không ngừng chảy vào miệng.

Hắn muốn mở mắt ra, nhưng trên mí mắt như có một tảng đá đè nặng, không thể mở ra được.

"Thôi cứ nghỉ thêm một lát đã!" Thương Thiên thầm nghĩ, "Chắc là cơ thể mình bây giờ đã nát như một đống bùn rồi!" Thương Thiên cảm nhận được một luồng khí ấm áp trên ngực, không ngừng lan ra, lan ra khắp toàn thân.

Bây giờ hắn như đang ở trong một chiếc giường ấm áp, được bao bọc chặt chẽ, vết thương trên người cũng như có những con sâu đang không ngừng bò lúc nhúc.

Không biết đã qua bao lâu, Thương Thiên mở mắt ra, ánh nắng trước mắt có chút chói lọi chiếu vào nhãn cầu của hắn.

Chương 899

Thương Thiên cúi đầu nhìn cơ thể mình, trên người như bị chó gặm, khắp nơi đều là những vết thương lộn xộn.

"Mình lại còn sống." Thương Thiên không nhịn được mà cười, cánh tay khẽ cử động, phát hiện vết thương hình như không nặng lắm, chỉ là trông rất đáng sợ mà thôi.

Hắn sờ lên ngực, trên ngực treo một mảnh xương có biểu tượng Dị Hỏa, trên mảnh xương có ánh sáng đỏ yếu ớt.

"Lại bảo vệ ta sao?

Cảm ơn." Thương Thiên khẽ hôn lên mảnh xương, tiếp tục treo nó trên cổ, bảo vệ trước ngực.

Thương Thiên không biết mảnh xương đó vốn có ma lực gì, hay là Dị Hỏa còn sót lại trên đó đang bảo vệ hắn.

Dù sao mảnh xương này đã bảo vệ hắn mấy lần rồi, Thương Thiên cảm thấy có thể coi nó như tổ tông mà thờ phụng.

Thương Thiên đứng dậy, đi về phía xa.

Bây giờ hai con phượng điểu đều đã chết, nhưng trên người hắn bây giờ đang trần truồng.

Hắn nhổ một mảnh cỏ trên đất quấn vào vị trí quan trọng, rồi để thân trần đi về phía bộ lạc thổ dân ở xa.

Mặt đất vẫn còn tỏa ra một luồng hơi nóng, giẫm lên có chút bỏng chân.

Sức mạnh như vậy quả thực không nên tồn tại trên đời.

Thương Thiên hít sâu một hơi, nhìn bộ lạc thổ dân bị nổ thành một

cái hố lớn, trong lòng cũng không khỏi cảm thán, "Sức mạnh, thứ này có lúc thật quá bất công." Quay đầu, Thương Thiên lại cười ngây ngô, "Hình như trên thế giới này làm gì có công bằng đâu?" "Không có sức mạnh, cũng sẽ có những thứ khác chi phối thế giới.

Giai cấp thế giới sớm đã không ngừng được củng cố.

Tầng lớp thượng lưu dường như mãi mãi ở trên cao, còn tầng lớp hạ lưu, vẫn không ngừng khổ sở giãy giụa." Thương Thiên nhìn thấy trong cái hố, mặt đất xung quanh đã bị phá hủy, chỉ có ở đó còn lại một hòn đảo cô độc, trên đó có không ít thổ dân.

Thân thể Đại tế ti như một pho tượng, bảo vệ những người phía sau.

Là một Đại tế ti, là một thủ lĩnh, y không nghi ngờ gì là một người xứng đáng.

Y đã dùng hết toàn bộ sức mạnh để bảo vệ những người dân bình thường trước mặt và sau lưng mình.

Giới hạn giữa tốt và xấu trên thế giới này, dường như đang bị xóa nhòa vô hạn.

Thương Thiên tìm kiếm xác của phượng điểu, hắn muốn Hắc Thiết và Bạch Triết, nhưng con phượng điểu đã tự bạo rồi.

"Tự bạo rồi, phượng quan cũng không còn sao?" Thương Thiên tìm một vòng mà cũng không thấy hai thứ đó, hắn ngồi xuống đất nghỉ ngơi một chút, trong miệng có cảm giác sắp bốc khói, bây giờ thật sự vừa đói vừa khát, vô cùng mệt mỏi.

"Chắc là xong rồi, đoán chừng đã bị nổ thành một đống tro tàn trong bóng tối rồi chăng!" Thương Thiên thở dài một hơi, "Không biết những người khác còn sống không, ta có ra ngoài được không.

Nếu không ra được, chẳng lẽ ta phải làm người rừng ở đây sao?

Nhưng, mẹ ta phải làm sao, muội muội ta phải làm sao đây?" Thương Thiên xoa xoa trán, "Đồ vật cũng không tìm được, đường ra cũng không còn, vậy ta làm nhiều chuyện như vậy để làm gì?" "Đang tìm gì thế?" Khi Thương Thiên đang thất thần, một giọng nói vang lên sau lưng hắn.

Thương Thiên đột ngột quay đầu lại, Dương Thiên Hoa đang đứng ngay phía sau.

Thương Thiên có chút lắp bắp nói: "...

Ngươi chưa chết à!" "Ha ha." Dương Thiên Hoa đảo mắt khinh bỉ: "Nếu ta dễ chết như vậy, ta dám một mình đi vào tìm thứ đủ để khiến hai con ma thú lớn tranh giành nhau sao?" "Chưa chết, thật tốt quá rồi, ta còn tưởng tất cả mọi người đều đã chết, ta sẽ không bao giờ ra khỏi đây được nữa." Thương Thiên xúc động nói.

Vừa rồi có một khoảnh khắc hắn thật sự sợ hãi, sợ rằng phải sống cả đời ở một nơi không có đủ loại thức ăn tinh xảo, không có TV hay Internet.

Cổ họng Thương Thiên khẽ động, nói: "Ta có một dự cảm không lành." "Tối hôm qua, ta đã thấy một bộ lạc thổ dân bị hủy diệt, đồng thời cũng thấy một vài thứ khác." "Thứ gì?" Dương Thiên Hoa vội hỏi.

"Ta không rõ." Thương Thiên lắc đầu: "Ta chỉ thấy một thứ mơ hồ, nhưng lại cảm thấy quen thuộc, dường như đã gặp ở đâu đó." "Một bóng đen khổng lồ, che trời lấp đất, khiến ta không thể nhìn rõ.

Chương 900

Nhưng, cỗ khí tức kia, ta lại có chút quen thuộc đến lạ thường." "Rốt cuộc ta đã cảm nhận được nó ở đâu chứ…" Thương Thiên nhẹ nhàng gõ vào đầu mình.

"Sao vậy?" Thương Thiên nhìn bộ dạng thiếu nữ của Dương Thiên Hoa, cảm thấy có chút sởn gai ốc.

Trong lúc Thương Thiên đang suy nghĩ về chuyện khác, đầu óc hắn dường như đột nhiên thông suốt.

Mọi chuyện trên đời đều như vậy, càng cố nghĩ thì càng không ra, nhưng khi quay đầu đi làm việc khác, rồi bất chợt nghĩ lại, mọi thứ đều trở nên rõ ràng.

Thương Thiên vỗ đầu một cái, kêu lên: "Kỵ Sĩ Không Đầu!" Khi Thương Thiên thốt ra mấy chữ này, trong mắt Dương Thiên Hoa loé lên một tia sát khí, nhưng nàng nhanh chóng thu liễm lại.

Thương Thiên hoàn toàn không nhận ra, tiếp tục nói: "Ta đã cảm nhận được cỗ khí tức đó.

Nhóm Kỵ Sĩ Không Đầu, Yến Vân Bát Thập Nhất Kỵ." "Ngươi cũng biết Yến Vân Bát Thập Nhất Kỵ." Dương Thiên Hoa cảm thấy càng thêm kinh ngạc, bởi vì Yến Vân Bát Thập Nhất Kỵ vốn không thuộc về thế giới này.

"Đương nhiên biết, ta và đám Yến Vân Bát Thập Nhất Kỵ đó từng đánh một trận, đám khốn đó thật sự rất lợi hại." Thương Thiên nói.

Dương Thiên Hoa nghe lời Thương Thiên, cảm thấy càng thêm khó tin.

"Ngươi đã đánh với Yến Vân Bát Thập Nhất Kỵ?" Dương Thiên

Hoa che miệng cười.

“Ngươi quen Yến Vân Bát Thập Nhất Kỵ sao?” Thương Thiên hỏi.

“Không quen, chỉ nghe danh hiệu thôi.

Nghe nói là một công tử ăn chơi, đột nhiên một ngày kia khai khiếu, rồi chết.” Dương Thiên Hoa nói.

“Đúng, đều là người chết.

Trong tay cầm một cây trường kích, trên đó cắm một cái đầu.” Thương Thiên nói.

Dương Thiên Hoa xua tay nói: “Bây giờ không cần nói với ta những chuyện này, trước tiên hãy dẫn ta đi tìm thứ ta cần.” Thương Thiên giơ tay lên, để lộ thân thể đang quấn một mảnh vỏ cây, nói: “Có thể cho ta một bộ quần áo mặc trước được không?” “Chỗ ta chỉ có quần áo của ta.” “Cứ đưa tạm cho ta đi!

Bằng không, ta và ngươi cứ thẳng thắn đối mặt như vậy, có chút không thích hợp.” “Ta thấy rất tốt.” “Ách…” “Đi thôi!

Máy dò tìm hình người, dẫn ta đi tìm đồ đi!” Dương Thiên Hoa nói.

Lúc này Thương Thiên đưa tay sờ lên mặt đất.

Rõ ràng vừa rồi khi dẫm lên, hắn cảm thấy lòng bàn chân cực kỳ nóng bỏng, nhưng bây giờ lại có một cảm giác lạnh thấu xương.

“Ngươi có cảm thấy không?” Thương Thiên hỏi.

“Cảm thấy gì?” Dương Thiên Hoa hỏi lại.

Thương Thiên liếc nhìn đôi giày Dương Thiên Hoa đang mang, còn hắn đi chân trần, có thể cảm nhận được nhiệt độ trên mặt đất.

“Nhiệt độ mặt đất không đúng.” Thương Thiên nói: “Vừa rồi rõ ràng nóng bỏng, bây giờ đột nhiên trở nên lạnh băng.” Thương Thiên cúi người xuống, vốc một nắm đất trên mặt đất.

Trong đất bùn lẫn một màu xanh lam, hẳn là máu của con phượng điểu trước đó.

Cỗ màu xanh lam đó đang không ngừng bị thứ gì đó dưới lòng đất điên cuồng hấp thu.

Trong mắt Thương Thiên, nhãn cầu không ngừng chuyển động, đầu óc cũng nhanh chóng xoay chuyển, “Chẳng lẽ thứ dưới lòng đất kia đang hấp thu máu của con phượng điểu đã chết, mà trong máu phượng điểu lại chứa máu của hai con ma thú lớn lúc trước.” Lồng ngực Thương Thiên khẽ phập phồng, nói: “Đi về phía trước.” Mặt đất bị nổ thành một cái hố sâu mấy chục mét, cái kho báu dưới lòng đất mà vị Đại Tế Ti kia đào vốn không sâu đến thế.

Nói cách khác, bây giờ thứ đó không còn ẩn náu dưới lòng đất nữa, khí tức cũng đã lộ ra ngoài.

Khi Thương Thiên đang men theo mép hố lớn cẩn thận bò xuống, Dương Thiên Hoa ở phía sau xách hắn lên rồi nhảy thẳng xuống hố.

“Này này, đừng có lỗ mãng như vậy!

Chương 901

Lỡ như dưới đất có thứ gì thì sao!" Lời Thương Thiên còn chưa nói hết, Dương Thiên Hoa đã túm lấy hắn, nhẹ như một chiếc lông vũ, bay xuống đáy hố.

Ánh sáng bên trong không tốt lắm, có chút tối tăm.

Thương Thiên cảm nhận được tim mình đang đập điên cuồng, hô hấp cũng trở nên dồn dập, như có thứ gì đó đang đè nén hắn.

"Ở ngay đây rồi." Cổ họng Thương Thiên khẽ động, nói: "Ta cảm nhận được một cảm giác áp bức vô cùng mạnh mẽ." "Không cần ngươi nói, ta thấy rồi." Ánh mắt Dương Thiên Hoa đang nhìn chằm chằm vào nơi xa.

Ở đó, một dòng máu tươi màu xanh lam kỳ lạ, như một thác nước, đang chảy về một nơi.

Thương Thiên trong lòng cảm thấy sợ hãi, cảm giác đó giống như sự áp chế thiên bẩm của kẻ ở vị trí cao đối với kẻ ở vị trí thấp, khiến người ta không khỏi hoảng hốt.

"Đi qua xem thử." Dương Thiên Hoa lại chẳng hề sợ hãi mà đi tới, Thương Thiên cũng đi theo sau.

Khi hai người đến gần, cách mấy chục mét đã cảm nhận được một luồng hàn khí rợn người không ngừng truyền ra.

Ở trung tâm nơi dòng máu xanh lam chảy đến, có một khối hắc khí bao bọc.

Bên trong hắc khí không nhìn rõ là thứ gì, nhưng nó không ngừng ngọ nguậy, hẳn là một vật sống.

"Thứ ngươi muốn tìm là cái này?" Thương Thiên thở ra một luồng

khí lạnh, toàn thân run lên vì rét.

Dương Thiên Hoa vẻ mặt ngưng trọng nói: "Bất kể có phải hay không, cứ mang về trước đã." "Nhìn qua đã biết không phải thứ tốt lành gì, có mang đi được không?" "Đúng là không dễ." Dương Thiên Hoa nói, rồi nhìn xung quanh: "Ngươi xử lý hai tên phía trước, ta xử lý tên phía sau." "Phía trước phía sau nào?" Khi Thương Thiên còn chưa kịp phản ứng, một người đã chui lên từ dưới đất, chính là An trưởng lão.

Từ một phía khác, Lam Trạm cũng chui ra.

Ngay cả vị Đại Tế Ti ở trên đỉnh đầu lúc này cũng sống lại, hai mắt chảy ra hai hàng lệ máu, phát ra một tiếng gầm rống: "Quả nhiên, quả nhiên lũ khốn các ngươi đều đang nhòm ngó bảo bối của ta!!" Thương Thiên thầm nghĩ: "Các ngươi cứ đánh trước đi, ta ngồi thu ngư ông chi lợi." Lồng ngực Đại Tế Ti không ngừng phập phồng, cả người tức giận không thôi.

Bộ lạc của lão bị hủy, dân làng cũng chết quá nửa, lúc này trong lòng một cỗ máu giận trực tiếp xông lên não, khiến lão tức giận không thể kìm nén.

"Đồ của ta, không ai được động vào!!" Đại Tế Ti thân thể đột nhiên chấn động, toàn thân nổi lên những khối cơ bắp cuồn cuộn, trong nháy mắt khôi phục lại trạng thái đỉnh phong, cơ bắp trên người như gang thép, sáng loáng.

"An trưởng lão mau nhìn kìa." Thương Thiên chỉ vào vật thể màu đen bên cạnh, đúng là xem náo nhiệt không chê chuyện lớn.

Khóe mắt An trưởng lão khẽ giật giật, liếc nhìn khối hắc khí kia, nói: "Thì ra bảo bối ở đây!" Ánh mắt Lam Trạm cũng liếc qua vật được hắc khí bao bọc, trong lòng hắn rõ ràng, đó chắc chắn là một thứ tốt không tầm thường.

Đối với đồ tốt, ai cũng muốn có.

Đôi môi Lam Trạm khẽ mấp máy, nói: "An trưởng lão, đoạt được nó, phần thưởng ta hứa cho ngài sẽ tăng gấp đôi." "Gấp ba lần!!" "Không ai lấy được đồ của ta đâu!" Toàn thân Đại Tế Ti tỏa ra một luồng linh khí, không khí dường như cũng không ngừng chấn động.

Lão tung một quyền hung hãn về phía An trưởng lão.

"Ta biết ngươi không có ý tốt!

Chết đi cho ta!" An trưởng lão lúc này có chút xem thường gã Đại Tế Ti thổ dân kia.

Thấy nắm đấm của Đại Tế Ti đánh xuống, trong lòng lão không hề hoảng hốt, tiện tay nhặt một tảng đá từ dưới đất ném về phía Đại Tế Ti.

Bành!!

Nắm đấm của Đại Tế Ti và tảng đá va vào nhau, một quyền trực tiếp đập nát tảng đá.

Nắm đấm mang theo một sức mạnh kinh khủng vô cùng, phảng phất như Thái Sơn áp đỉnh tạo thành một luồng uy áp, hung hãn đè xuống đỉnh đầu An trưởng lão.

An trưởng lão lúc này mới thoáng cảm thấy không ổn, gầm lên một tiếng, dùng ra toàn bộ sức mạnh.

"An trưởng lão cố lên, lão ta không trụ được lâu đâu." Thương Thiên vừa cổ vũ một cách xấu xa.

Nhưng, sức mạnh của Đại Tế Ti thật sự quá mạnh.

Chương 902

Một quyền hạ xuống, trực tiếp phá tan linh khí quanh thân An trưởng lão, đấm thẳng thân thể lão cắm sâu vào mặt đất.

Mặt đất sau vụ nổ chỉ còn lại tầng nham thạch cứng rắn nhất, thân thể An trưởng lão bị đấm cứng rắn cắm vào trong đó.

An trưởng lão với thực lực Tiên Thiên đỉnh cấp, căn bản không đỡ nổi một quyền của Đại Tế Ti.

An trưởng lão hoàn toàn bị đánh choáng váng, sau khi bị đấm vào lòng đất, nội tạng toàn thân đều bị chấn động không ngừng, khí huyết trong lồng ngực cuộn trào, máu tươi từ miệng không ngừng phun ra.

"Đại Tế Ti cố lên, lão già đó không xong rồi." Thương Thiên vừa khiêu khích, vừa nhìn Lam Trạm.

"Câm miệng cho ta." An trưởng lão giận dữ gầm lên.

"Hù!" An trưởng lão hít một hơi thật sâu.

Lão chỉ có thực lực Tiên Thiên đỉnh cấp, nhưng khi đối mặt với tu sĩ cấp bán thần ma cũng không hề nao núng, bởi vì lão có một công pháp hô hấp đặc thù.

Công pháp này là do lão vô tình có được, cũng là gốc rễ để lão an thân lập mệnh.

An trưởng lão tu hành nhiều năm như vậy, không hề ngu ngốc chút nào.

Lão nhìn ra, gã Đại Tế Ti thổ dân kia đột nhiên thực lực tăng vọt, chắc chắn đã dùng thủ đoạn đặc thù nào đó, giống như tiêm chất kích thích.

Kiểu đột ngột bộc phát thực lực này chỉ có thể duy trì trong một khoảng thời gian ngắn, không thể giữ trạng thái này lâu dài.

Sau khi lấy lại hơi, An trưởng lão liền dùng độn thổ thuật thoát ra.

Đồng thời An trưởng lão cũng ý thức được một chuyện, lão căn bản không phải là đối thủ của Đại Tế Ti, bây giờ chỉ có thể tạm thời tránh né mũi nhọn.

Sau khi An trưởng lão độn thổ rời đi, trên mặt đất hình thành cục diện hai đấu hai.

Dương Thiên Hoa đối đầu với Đại Tế Ti, Thương Thiên đối đầu với Lam Trạm.

Thương Thiên vươn tay nắm lấy trường kiếm, quay đầu nhìn Dương Thiên Hoa một cái rồi nói: "Ta đánh không lại hắn đâu!" Dương Thiên Hoa nói: "Ngươi không phải đã từng đánh với Yến Vân Bát Thập Nhất Kỵ sao?

Ngay cả bọn họ ngươi cũng dám đánh, lại sợ một tu sĩ thực lực Tiên Thiên viên mãn à?" "Nhưng, trên người hắn giấu không ít thứ tốt, ta không sợ hắn, chỉ sợ những thứ giấu trên người hắn thôi." Thương Thiên nói.

Lam Trạm tuy chỉ là một tu sĩ hệ Logia tam môn, nhưng ở khoảng cách này, Thương Thiên chỉ cần bật gia tốc, trong nháy mắt là có thể lấy mạng Lam Trạm.

Nhưng, những thứ giấu trên người Lam Trạm đã giúp một tu sĩ Tiên Thiên trung cấp như hắn sống sót sau vụ tự bạo của cấp bán long, chắc chắn không đơn giản như vậy.

Khóe miệng Lam Trạm khẽ nhếch lên, nói: "Ngươi cũng rất tự tin đấy!" "Vương Thiên Quyền cho ta, ngươi chỉ có thực lực Tiên Thiên sơ cấp mà thôi." "Ta muốn giết ngươi, dễ như trở bàn tay." "Vậy

sao?" Khóe mắt Thương Thiên khẽ động, trong nháy mắt khởi động kỹ năng thời gian, trường kiếm trong tay chuyển động.

"Hoàng Tuyền, Trảm!" Xoẹt!

Trường kiếm với một góc độ hiểm hóc, trong nháy mắt xuất hiện trên cổ Lam Trạm.

Xẹt xẹt… Khi trường kiếm chém vào cổ Lam Trạm, trên cổ hắn không ngừng tóe ra tia lửa, trường kiếm trong tay Thương Thiên lại không thể chém vào được.

Trường kiếm chém sắt như chém bùn trong tay Thương Thiên lại một lần nữa chịu thiệt.

Người của Lam Trạm giống như một kho báu di động, luôn có đủ loại bảo vật xuất hiện không ngừng.

Thương Thiên sau một chiêu liền nhanh chóng lùi lại, hai tay Lam Trạm vung lên, trước người bùng lên một ngọn lửa.

Thân thể Thương Thiên lùi ra xa mấy bước, nhìn thanh kiếm trong tay, nói: "Nếu không phải trên người ngươi giấu những bảo vật đó, ngươi bây giờ đã chết rồi." Lam Trạm sờ cổ, nói: "Ngươi quả thật có chút bản lĩnh, kiếm pháp của ngươi ta nhận ra." "Tên là Hoàng Tuyền phải không?

Trùng tên với một thanh kiếm trong truyền thuyết, đáng tiếc uy lực lại kém xa!" Lam Trạm búng ngón tay một cái, một con hỏa xà trong nháy mắt lao về phía Thương Thiên.

Thương Thiên bổ nhào xuống đất, liên tục lăn mấy vòng, nhưng con hỏa xà vẫn truy đuổi không tha.

Chương 903

Trường kiếm trong tay Thương Thiên trực tiếp động như rồng, lại một kiếm nữa.

Bành!

Một kiếm lại chém vào cổ Lam Trạm, trong khoảnh khắc Lam Trạm phản ứng, thân thể Thương Thiên lại lùi ra xa mấy bước.

"Nhanh quá!" Lam Trạm sờ sờ cổ, trên đó lại có một cảm giác lành lạnh, hẳn là vừa rồi có thứ gì đó trên kiếm của Thương Thiên lưu lại trên cổ hắn.

Thương Thiên kéo kiếm theo, nói: "Để ta xem cổ ngươi rốt cuộc cứng đến mức nào, có thể chịu được mấy kiếm của ta!" "Một kiếm, hai kiếm không được, ta cho ngươi mười kiếm, một trăm kiếm!" Cổ họng Lam Trạm khẽ nuốt nước bọt, cảm giác trên cổ truyền đến một trận đau nhói lạnh buốt, hắn cảm thấy cổ mình hiện tại không thể chống đỡ thêm mấy kiếm nữa.

"Ngươi cho rằng ta cũng chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao?" Vẻ mặt Lam Trạm vẫn bình tĩnh như nước, "Ngươi đã dùng hết toàn lực, ta còn chưa xuất sức đâu!" "Hỏa Diễm!

Địa Ngục!" Xung quanh thân thể Lam Trạm trong nháy mắt bùng phát ra vô tận hỏa diễm.

Thương Thiên thấy một kẻ chơi lửa, còn lợi hại hơn Lam Trạm rất nhiều.

Lam Trạm trực tiếp dùng hỏa diễm phong tỏa xung quanh, mục đích là để Thương Thiên không thể đến gần.

Thương Thiên cũng biết giới hạn của mình ở đâu.

Hiện tại hắn chỉ có thể dùng ra một kiếm, không phải không thể dùng kiếm thứ hai, mà là kiếm thứ hai sẽ khiến thân thể hắn sụp đổ, mất đi tâm trí, có thể làm ra chuyện gì, chính hắn cũng không biết.

Lúc này Thương Thiên đột nhiên có một ý tưởng, nếu có thể trong nháy mắt vung ra mười kiếm, trăm kiếm thì sẽ thế nào?

Lúc mới bắt đầu, Thương Thiên ngay cả đòn công kích tinh thần của kiếm thứ nhất cũng không chịu nổi, bây giờ hắn đã hoàn toàn thích ứng với mức độ tinh thần này.

Ánh mắt Thương Thiên đột nhiên trở nên sắc bén, khóe miệng cũng theo đó cong lên, "Ha!" "Hỏa Xà Cuồng Vũ!" Lam Trạm vỗ một chưởng, trong nháy mắt vô số hỏa xà điên cuồng lao đến trước mặt Thương Thiên.

Thương Thiên nhắm mắt lại.

Khi hỏa xà lao đến trước mặt, nhiệt độ cao nóng rực khiến da hắn như muốn cuộn lại.

Trong một khoảnh khắc, thời gian được gia tốc đến cực hạn.

"Hoàng Tuyền, Tùy Phong Thứ!" Trong nháy mắt, cánh tay Thương Thiên điên cuồng run lên, trường kiếm trong tay không ngừng vung ra, tạo thành một tấm lưới lớn do kiếm ảnh tạo thành, bao phủ lấy thân thể Lam Trạm.

Hỏa diễm đang cháy quanh thân Lam Trạm cũng bị những nhát kiếm nhanh như chớp này chém tắt.

Khi Thương Thiên trong nháy mắt vung ra hơn trăm kiếm, cả cánh tay cũng gần như phế đi, buông thõng trước ngực, nhấc cũng không lên nổi.

Hỏa diễm quanh thân Lam Trạm tắt ngấm, hắn đứng sững tại chỗ, rồi thân thể liên tục run rẩy, từ từ xuất hiện hàng trăm vết thương chi

chít.

Tiếng ộc ộc vang lên, máu tươi không ngừng tuôn ra từ các vết thương, tựa như những dòng suối phun trào.

“Ngươi...” Lam Trạm vươn ngón tay chỉ vào Thương Thiên.

Thương Thiên vặn vặn cổ, nói: “Không xong rồi!” Lam Trạm không phải chỉ có một chút thực lực, chỉ là kiếm của Thương Thiên thật sự quá nhanh, nhanh đến mức hắn gần như không có thời gian phản ứng, những con át chủ bài trên người cũng chưa kịp sử dụng.

“Hù hù.” Lúc này Thương Thiên đang thở hổn hển, thật sự mệt rồi, cả người mệt lả đi, thân thể hoàn toàn kiệt sức, cánh tay cũng hoàn toàn phế đi.

Lam Trạm thẳng tắp ngã xuống đất, nhưng chưa chết, lá bài tẩy quý giá nhất của hắn, một khối ngọc bội, đang từ từ phát ra ánh sáng trắng duy trì mạng sống cho hắn.

Sinh Mệnh Chi Ngọc của hắn.

Thương Thiên đi đến trước mặt Lam Trạm.

“Vừa rồi ngươi nói gì với ta?” Thương Thiên đổi tay cầm kiếm, mũi kiếm đặt trên cổ Lam Trạm.

“Ngươi không thể giết ta!” Lam Trạm gắng sức hét lên.

Chương 904

“Tại sao ta không thể giết ngươi?

Cho ta một lý do.” Thương Thiên nói.

“Ngươi muốn gì?

Ta đều có thể cho ngươi!

Ta cho ngươi tiền, rất nhiều tiền.” Lam Trạm nói: “Không có ta, ngươi cũng không ra khỏi đây được đâu.” Thương Thiên liếc nhìn Dương Thiên Hoa đang chiến đấu với Đại Tế Ti ở bên cạnh, nói: “Thấy không?

Có người có thể đưa ta ra ngoài, ta không cần ngươi nữa.” “Người mà ngay cả An trưởng lão Tiên Thiên đỉnh cấp cũng không giải quyết được, lại bị ngươi đùa bỡn trong lòng bàn tay.” “Ngươi cho rằng ta không có một chút chuẩn bị chu đáo nào mà dám vào một khu rừng bí ẩn để đoạt bảo sao?” Thương Thiên lắc lắc cổ tay, nói: “Có di ngôn gì thì mau nói đi!” “Ta…” Cổ họng Lam Trạm không ngừng nuốt khan, thân thể hắn bây giờ cơ bản đã mất khả năng hành động.

Hắn tích tụ một hơi trong lồng ngực rồi hét lớn: “Cứu mạng!

Ai có thể cứu ta, ta cho mười vạn linh thạch, không, một trăm vạn!” “Thật sự chịu chi quá nhỉ!” Trường kiếm trong tay Thương Thiên đâm xuống trái tim Lam Trạm.

Trong khoảnh khắc đâm trúng.

Một thanh loan đao từ trên không bay tới, “beng” một tiếng đánh văng thanh trường kiếm trong tay Thương Thiên.

“Mười vạn linh thạch, ta muốn!” Một giọng nói khàn khàn vang

lên.

Vương Thiên Quyền từ trong địa ngục bò ra, toàn thân không có một miếng thịt lành, những vết sẹo trên người chứng tỏ hắn đã chịu tổn thương như thế nào.

Chỉ có trái tim đang đập "thình thịch" chứng minh hắn còn sống.

"Chưa chết à!

Ta vậy mà vẫn chưa chết." Thương Thiên nhìn thấy thanh loan đao kia, biết là ai rồi, không cần nhìn bộ dạng vô cùng thê thảm của Vương Thiên Quyền nữa, hắn gần như không còn ra hình người, cả người như vừa trải qua một vụ nổ, chỉ có hai con mắt đang đảo loạn.

"Vương Thiên Quyền?" Thương Thiên dường như có chút không chắc chắn hỏi.

Vương Thiên Quyền dùng đôi mắt trống rỗng đó nhìn chằm chằm Thương Thiên, nhìn đến mức trong lòng Thương Thiên có chút phát hoảng.

Vương Thiên Quyền bây giờ đã hoàn toàn biến thành một con quái vật.

"Tất cả là vì ngươi, ta mới biến thành bộ dạng quỷ quái này!" Vương Thiên Quyền gào thét về phía Thương Thiên.

Thương Thiên với vẻ mặt vô tội xòe hai tay ra, "Liên quan gì đến ta?" "Ta có làm gì ngươi đâu!" "Nếu ta đoán không lầm, hắn là vụ tự bạo của phượng điểu tối qua đã biến ngươi thành bộ dạng này!" Cánh tay Thương Thiên khẽ động, cảm thấy Vương Thiên Quyền bây giờ bị thương không ra hình người, chỉ cần một kiếm nhanh chóng đâm nát trái tim hắn là có thể trực tiếp lấy mạng hắn.

Nhưng, cánh tay kia của Thương Thiên, sau khi sử dụng kịch liệt như vậy, e rằng đã hoàn toàn phế đi rồi.

Đồng thời, Thương Thiên cũng rất rõ ràng, hắn phải liều một phen.

Liều cánh tay này phế đi.

"Hù!" Thương Thiên hít một hơi thật sâu, nắm chặt trường kiếm.

"Đều là vì ngươi, đều là vì ngươi!!" Vương Thiên Quyền lúc này như bị ma ám, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Ta phải giết ngươi, băm ngươi thành vạn mảnh, vứt xác nơi hoang dã, ta muốn ngươi sống không bằng chết, hồn bay phách tán." "Nói như vậy, có hơi quá rồi đó!" Thương Thiên híp mắt lại.

"Ha ha." Vương Thiên Quyền mở miệng cười, khuôn mặt không nhìn rõ đó khi cười lên trông vô cùng kinh khủng.

Bộ dạng hiện tại của hắn hoàn toàn có thể đi đóng phim kinh dị mà không cần hóa trang, chắc chắn có thể dọa chết một đám người.

"Chẳng lẽ bây giờ ngươi không muốn giết ta sao?" Thân thể Vương Thiên Quyền khẽ nghiêng về phía trước, một tư thế vô cùng mang tính công kích, "Bây giờ trong lòng ngươi chắc chắn rất muốn giết ta, cứ trực tiếp một kiếm đâm nát trái tim ta đi!" "Nào!

Thử xem, ta biết kiếm của ngươi rất nhanh, ta muốn so với ngươi xem, rốt cuộc ai nhanh hơn, là ngươi nhanh hơn, hay ta nhanh hơn!" Khóe mắt Thương Thiên liếc sang Dương Thiên Hoa bên cạnh, lúc này Dương Thiên Hoa đang đại chiến với Đại Tế Ti, thực lực của cả hai đều thuộc loại rất mạnh.

Cho đến nay, Thương Thiên vẫn chưa nhìn ra thực lực của Dương Thiên Hoa rốt cuộc mạnh đến đâu.

Chương 905

Dương Thiên Hoa hiện tại có thể đấu với Đại Tế Ti bất phân thắng bại, thậm chí còn mơ hồ áp chế Đại Tế Ti một bậc.

Trước đó Đại Tế Ti có thể trực tiếp một chiêu hạ gục An trưởng lão.

An trưởng lão luôn lấy phòng thủ làm chính, lực phòng ngự của lão cao đến kinh người, nhưng vẫn không chống đỡ được một quyền kia của Đại Tế Ti.

Thực lực của Đại Tế Ti sơ bộ phỏng đoán ở khoảng cấp bán thần ma, Dương Thiên Hoa bây giờ áp chế Đại Tế Ti một bậc, thực lực chắc chắn còn mạnh hơn.

Nhưng Thương Thiên có một cảm giác, Dương Thiên Hoa hiện tại vẫn chưa dùng hết toàn lực.

Điều này khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh khủng.

Đương nhiên cũng có một điểm khiến người ta thắc mắc.

Tại sao Dương Thiên Hoa không dùng toàn lực, tại sao nàng đột nhiên mạnh như vậy.

Nàng vẫn luôn ẩn giấu, rốt cuộc là đang ẩn giấu điều gì, có thứ gì đáng để nàng phải ẩn giấu.

Suy cho cùng, chỉ cần nàng thể hiện hết thực lực, không có bất kỳ ai là đối thủ của nàng, cũng không có bất kỳ thứ gì đáng để nàng sợ hãi.

Thương Thiên trong lòng lúc này có chút do dự, bởi vì vết thương của Vương Thiên Quyền hiện tại trông có vẻ rất nặng, dường như chỉ cần một cọng rơm cũng có thể đè sập hắn.

Nhưng, Vương Thiên Quyền hiện tại lại biểu hiện vô cùng ung dung.

Biểu hiện này chỉ có hai khả năng, một là Vương Thiên Quyền quả thực có át chủ bài hoặc thủ đoạn khác, hai là hư trương thanh thế.

Thương Thiên thường xuyên sử dụng chiêu hư trương thanh thế này.

Hai lựa chọn, xác suất năm mươi phần trăm.

Nhưng, hiện tại hắn thực sự không dám cược.

Nhưng phần lớn mọi chuyện trên thế giới này không phải ngươi muốn thế nào thì được thế đó, bởi vì quyền lựa chọn không nằm trong tay ngươi.

"Sao rồi?" Vương Thiên Quyền nói: "Không dám à?" "Nếu đã không dám, vậy thì…" "Vậy thì đến lượt ta." Giọng Vương Thiên Quyền vô cùng khàn khàn, cổ họng như bị dao chém nát, âm thanh phát ra khiến người nghe như có thứ gì đó cào vào màng nhĩ, vô cùng khó chịu.

Bàn tay Thương Thiên khẽ lật, bây giờ hắn phải ra tay rồi, bất kể kết quả ra sao.

"Hoàng Tuyền, Trảm!" Kỹ năng thời gian được kích hoạt, thanh trường đao màu xanh lam trong tay hắn lóe lên, đâm về phía lồng ngực Vương Thiên Quyền.

Thân thể không còn da thịt đó, có thể nhìn thấy rõ trái tim đang đập bên trong, chỉ cần đâm nát trái tim đó, hắn sẽ thắng.

Tốc độ của Thương Thiên đã được gia tốc đến cực hạn.

Khi hắn nhìn thấy mũi đao sắp chạm vào vị trí trái tim của Vương Thiên Quyền.

Trong nháy mắt, vô cùng nhanh, trên người Vương Thiên Quyền ngưng tụ một lớp khôi giáp, khôi giáp màu xanh lục mang theo một chút màu đen, thập phần quỷ dị.

Mũi đao của Thương Thiên khi đâm vào đã bị kẹt trong lớp khôi giáp đó.

"Ta nhanh hơn ngươi!" Đôi mắt trống rỗng vô cùng của Vương Thiên Quyền nhìn chằm chằm Thương Thiên, một tay tóm lấy cổ hắn.

"Ngươi chết chắc rồi!" Thương Thiên trong nháy mắt nghẹt thở, bàn tay kia như một chiếc kìm sắt, hung hãn kẹp chặt lấy hắn.

"Mẹ kiếp!" Thương Thiên phun ra hai chữ.

Ầm!!

Một tiếng động trầm đục vang lên, thân thể Thương Thiên bị đập mạnh xuống đất, xương sống sau lưng hắn gãy vụn.

Chương 906

Máu tươi từ miệng phun ra.

"Ọc a!" Cổ họng Vương Thiên Quyền không ngừng phát ra những âm thanh kỳ quái, thật sự giống như một con quái vật.

Vương Thiên Quyền nhấc chân lên, hung hãn đạp vào người Thương Thiên.

Thân thể Thương Thiên trực tiếp bị đá bay ra ngoài, kéo lê trên mặt đất một rãnh dài.

Thương Thiên cảm giác trong cơ thể, đủ mọi thứ đang không ngừng cuộn trào, nội tạng, mạch máu đều không ngừng phình to, tai và mắt đều chảy máu, thân thể như sắp nổ tung.

"Hù hù." Thương Thiên cố gắng hô hấp, phổi của hắn vô cùng khó chịu.

Một lúc lâu sau, Thương Thiên mới thở ra được một hơi, cảm thấy thật sự có chút khó chịu.

"Chưa chết sao?" Vương Thiên Quyền đi tới, nhìn Thương Thiên trên đất, "Thật sự rất dai đòn đấy!" "Vậy ngươi có thể xuống tay nhẹ một chút được không?" Thương Thiên nói.

"Ngươi nghĩ sao?" Vương Thiên Quyền lại một lần nữa tóm lấy Thương Thiên, "Để xem ngươi chịu được mấy quyền của ta!!" Nắm đấm của Vương Thiên Quyền lúc này như mưa rền gió dữ, điên cuồng đấm vào người Thương Thiên.

"Phụt phụt!!" Thương Thiên miệng không ngừng phun máu.

"Để xem ngươi chịu được mấy cú!" Trên nắm đấm của Vương Thiên Quyền đột nhiên xuất hiện mấy lưỡi dao sắc bén, một quyền

đấm vào người Thương Thiên, khi rút ra, máu trên người Thương Thiên chảy không ngừng.

"A a a!" Nắm đấm của Vương Thiên Quyền không ngừng đấm vào người Thương Thiên, thân thể Thương Thiên như một miếng giẻ rách, bị nắm đấm liên tục đục ra một đống lỗ.

Khi Vương Thiên Quyền cảm thấy Thương Thiên không còn động tĩnh, hắn tiện tay ném Thương Thiên ra ngoài.

"Nhàm chán." Vương Thiên Quyền khẽ lắc đầu, trong lòng hắn vốn có ngọn lửa giận vô tận, nhưng đột nhiên lại cảm thấy vô vị.

Khi Đại Tế Ti và Dương Thiên Hoa đánh đến cực hạn, kiếm trong tay Dương Thiên Hoa càng lúc càng nhanh, nhanh đến mức thanh kiếm sắp tạo ra một cơn bão, trong cơn bão kiếm ảnh lấp lóe, không ngừng càn quét, toàn thân Đại Tế Ti từng chút một nứt ra.

Đại Tế Ti đã chống đỡ đến cực điểm, còn Dương Thiên Hoa hiện tại vẫn còn dư sức.

Dương Thiên Hoa vung kiếm một vòng, tạo thành một kiếm ảnh khổng lồ, hung hãn quất vào người Đại Tế Ti.

Ầm!

Thân thể Đại Tế Ti bị quất bay vào lòng đất, da trên người lão từng chút một nứt ra, nứt ra những vết thương lớn.

Đại Tế Ti yếu ớt chui ra từ cái hố đó, nhìn Dương Thiên Hoa, biết rằng mình không đánh lại được, không ngờ Dương Thiên Hoa lại mạnh đến mức này.

Trên người Dương Thiên Hoa ngay cả mồ hôi cũng không đổ.

"Ta…" Cổ họng Đại Tế Ti khẽ động, vừa định nói gì đó, thân thể lão không ngừng nứt ra thêm nhiều vết nứt, giống như một tảng đá,

đang từng chút một vỡ ra.

Nhanh chóng, lão trực tiếp vỡ thành một đống vụn.

Đại Tế Ti cứ như vậy trực tiếp biến thành một đống vụn.

Khi gió thổi qua, đống vụn đó bay theo gió.

Dương Thiên Hoa lúc này quay đầu nhìn Vương Thiên Quyền một cái, "Ngươi giết Thương Thiên rồi?" Vương Thiên Quyền nhìn Dương Thiên Hoa, lại nhìn một cái đống vụn của Đại Tế Ti, cuối cùng nhìn Lam Trạm, hỏi: "Ta nên làm gì đây?" "Là ngươi bảo ta giết hắn!" Lam Trạm nhổ một ngụm nước bọt: "Mẹ nó, ai bảo ngươi giết hắn?

Ta vừa rồi bảo ngươi cứu ta, ta bảo ngươi giết hắn lúc nào?" "Không liên quan đến ta!" Lam Trạm lập tức chối bỏ trách nhiệm.

Hắn phải sống sót, dùng mọi cách để sống sót.

"Ta mặc kệ!" Vương Thiên Quyền lúc này xông tới, một tay nhấc Lam Trạm lên, nói: "Tha cho ta, ta giúp ngươi giết nàng ta!" "Giết ta!" Lam Trạm quay đầu hung hãn trừng mắt nhìn Vương Thiên Quyền, "Mẹ kiếp!" Vương Thiên Quyền lúc này đang đối mặt với một quyết định khó khăn.

Nếu có thể cứu được Lam Trạm, hắn sẽ có được một cơ duyên lớn, nhưng lúc này nếu không thể, từ bỏ cơ duyên Lam Trạm, hắn sẽ mất mạng.

Chương 907

Vương Thiên Quyền lúc này cũng đang do dự, trong lòng hắn thực ra càng muốn liều một phen, mang theo Lam Trạm chỉ cần chạy thoát ra ngoài, vậy là hắn thật sự đã nắm bắt được cơ duyên rồi.

Chỉ cần bám được vào mối quan hệ với Lam Trạm, hắn sẽ có cơ hội tiến vào tầng lớp thượng lưu.

Hiện tại đang ở thời kỳ xã hội giai cấp cố hóa, muốn tiến vào tầng lớp thượng lưu vô cùng không dễ dàng.

Cơ hội như vậy, không thể dễ dàng gặp được.

Đời người một kiếp, có lẽ cơ duyên thật sự chỉ có một lần.

"Ta đang cứu ngươi!" Vương Thiên Quyền nhỏ giọng nói với Lam Trạm.

Ánh mắt Lam Trạm khẽ liếc qua Vương Thiên Quyền, tuy rằng Vương Thiên Quyền bây giờ giống như một con quái vật, nhưng những công tử thế gia hiện tại lại thích nuôi một vài thứ tương đối khác người.

Hắn cảm thấy bộ dạng hiện tại của Vương Thiên Quyền, so với bộ dạng trước đây còn có giá trị hơn.

Kiếm trong tay Dương Thiên Hoa trong nháy mắt vung ra, không cho Vương Thiên Quyền bất kỳ cơ hội nào.

Khi Vương Thiên Quyền nhìn thấy kiếm, hắn ngay lập tức ném Lam Trạm ra ngoài, toàn bộ khôi giáp trên người tập trung lại một chỗ.

Bốp!

Một tiếng vang giòn tan, kiếm hung hãn quất vào người Vương Thiên Quyền, khôi giáp trên người hắn từng lớp từng lớp trực tiếp nứt ra.

Vương Thiên Quyền ngay cả một kiếm cũng không đỡ nổi, kiếm trực tiếp khiến toàn bộ khôi giáp của hắn nứt ra, toàn bộ khôi giáp trên người hắn đều tập trung tại một chỗ.

Bị Dương Thiên Hoa một kiếm nhẹ nhàng phế đi.

Vương Thiên Quyền nắm chặt lồng ngực, khóe miệng khẽ động, "Mẹ kiếp!" Thân thể Vương Thiên Quyền ngã xuống đất.

Khi Vương Thiên Quyền ngã xuống, Thương Thiên bị ném ra xa mấy chục mét từ trên đất bò dậy, toàn thân đầy máu.

Thương Thiên với vẻ mặt ngơ ngác nhìn Dương Thiên Hoa một cái, Dương Thiên Hoa cũng ngơ ngác nhìn Thương Thiên, nói: "Ngươi… ngươi chưa chết?" "Ai nói ta chết rồi?" Thương Thiên ôm bụng, bụng hắn hoàn toàn thủng một lỗ, ruột gan đang cố gắng trào ra ngoài, hắn chỉ có thể dùng tay vội vàng giữ lại để ngăn nội tạng bên trong tuôn ra.

"Ngươi giết Vương Thiên Quyền rồi à?" Thương Thiên nhìn Vương Thiên Quyền trên đất.

Thương Thiên ôm bụng nói: "...

Có quần áo không?

Cho ta một cái." "Làm gì?" Dương Thiên Hoa hỏi.

"Bụng thủng rồi." Thương Thiên nói: "Cho ta một cái áo, ta quấn lại, ta sợ đồ trong bụng tuôn ra hết." Dương Thiên Hoa khẽ lắc đầu, rồi ném cho Thương Thiên một cái áo.

Thương Thiên lấy áo xong, quấn quanh người một vòng, bao bọc

chặt chẽ thân thể.

Hiện tại thân thể hắn giống như một cái sàng, chỗ nào cũng có lỗ thủng.

Thương Thiên đang băng bó vết thương, đột nhiên ngẩng đầu nhìn thấy sau lưng Dương Thiên Hoa, không khỏi hét lớn: "Này này, sau lưng ngươi kìa!" "Bóng đen đó xuất hiện rồi!!" Thương Thiên phát hiện mỗi lần những thứ hắn nhìn thấy trong lời tiên tri đều vô cùng chuẩn xác.

Lúc này, sau lưng Dương Thiên Hoa, xuất hiện một bóng đen khổng lồ, cưỡi ngựa lớn, tay cầm trường kích, trên trường kích xiên một cái đầu lâu.

"Kỵ Sĩ Không Đầu!" Thương Thiên nói: "Lũ người và ma thú này điên rồi sao!

Thứ này mà cũng dám tranh giành." "Quả nhiên đã huyễn hóa ra hình thể rồi." Dương Thiên Hoa xoay người nhìn bóng đen khổng lồ của Kỵ Sĩ Không Đầu sau lưng.

"Hấp thu máu tươi của hai con ma thú lớn, cũng gần đủ rồi, phượng điểu quả thực đã dâng lên cho ngươi chút ấm áp cuối cùng." Vẻ mặt Dương Thiên Hoa cũng trở nên nghiêm túc, rõ ràng Kỵ Sĩ Không Đầu khổng lồ này không dễ đối phó.

"Ngươi đánh lại không?

Chương 908

Ta có cần đứng xa một chút không?" Thương Thiên hỏi.

Dương Thiên Hoa: "Ta cũng không biết, đánh rồi mới biết!" Bốp!

Dương Thiên Hoa vung thanh trường kiếm trong tay, quất vào không trung, ma sát với không khí tạo ra một tia lửa.

"Ta thấy ta nên tránh xa một chút thì hơn!" Thương Thiên vội vàng bước những bước nhỏ đi ra ngoài.

Lam Trạm vừa rồi bị Vương Thiên Quyền ném ra ngoài, thân thể hắn mất đi khả năng hành động, nằm liệt trên đất không khỏi hét lớn: "Mang ta theo với!" Khi Lam Trạm gần như tuyệt vọng, một bàn tay mạnh mẽ nhấc hắn lên.

An trưởng lão đã trở lại.

"An trưởng lão!" Trong mắt Lam Trạm lưng tròng nước mắt, cuối cùng hắn đã đợi được viện binh.

Vương Thiên Quyền đang nằm trên đất cũng đột nhiên mở mắt, trái tim đã ngừng đập cũng "thình thịch" đập trở lại.

Vừa rồi khi hắn ngã xuống, An trưởng lão cũng vừa hay độn thổ đến bên dưới thân thể hắn, giúp Vương Thiên Quyền một tay, khiến hắn nhặt lại được một mạng.

"Hù hù!" Vương Thiên Quyền há to miệng hít thở không khí.

Không khí tràn vào cơ thể, hắn mới cảm thấy mình còn sống.

Thương Thiên bây giờ khó xử rồi.

An trưởng lão quay lại, Vương Thiên Quyền cũng sống lại.

Dương Thiên Hoa đang ác chiến với Kỵ Sĩ Không Đầu ở bên

cạnh, căn bản không có cách nào quay lại quản hắn.

Thương Thiên cười gượng gạo, "Cái đó… ta…" "Xuống tay nhẹ một chút được không?

Cho ta một cái chết thống khoái được không?" Thương Thiên bất đắc dĩ cười khổ.

"Ta sẽ rút linh hồn ngươi ra, để ngươi trải nghiệm, thế nào là… đau khổ thực sự!" Thân thể Thương Thiên khẽ lùi lại hai bước, Vương Thiên Quyền di chuyển, chặn sau lưng Thương Thiên, nói: "Ngươi muốn đi đâu?" "Ngươi, ngươi giết ta không sợ Dương Thiên Hoa trả thù sao?" Thương Thiên nói.

"Không biết nàng có đánh thắng được con quỷ đó không, dù có thắng thì cũng là chuyện của sau này." Lam Trạm nói: "Ta giết ngươi xong, sớm đã rời khỏi đây rồi." "Đợi ta ra khỏi đây, ngươi nghĩ ta có gì phải sợ à?" "Giết hắn cho ta!!" Lam Trạm gầm lên.

An trưởng lão và Vương Thiên Quyền đứng trước mặt Thương Thiên.

Lúc này Thương Thiên hít một hơi thật sâu, rồi giơ trường kiếm ra, "Hướng tử do sinh, phương năng nhất vãng vô tiền!" (Chỉ khi đối mặt với cái chết mới có thể sinh tồn, mới có thể tiến lên không lùi!) "Ngươi cũng nhìn thoáng thật đấy!" Lam Trạm nói: "Ngươi sẽ không thể sống sót ra khỏi đây đâu!" Bước chân của Thương Thiên có chút lảo đảo, hắn bị thương quá nặng, thân thể khẽ nghiêng về phía sau, nói với người phía sau: "An trưởng lão giao cho ngươi, đỡ được không?" Phía sau Thương Thiên, Lôi Ân chậm rãi bước ra, cười khổ nói: "Về lý thuyết thì ta không đỡ được." "Nhưng, ta phải thử một lần." Lôi Ân trước vụ nổ đã dùng phượng đản mà Thương Thiên đưa cho, nhưng bây giờ vẫn chưa hấp thu hoàn toàn, thực lực cũng giảm đi rất nhiều.

Nhưng hiện tại hắn phải đứng ra, Thương Thiên là sức mạnh duy nhất của hắn, mạng của hắn cũng nằm trong tay Thương Thiên.

Trong tay Lôi Ân cầm nửa cây đại đao, là của một tu sĩ khác còn lại sau trận chiến trước đó.

Lôi Ân tuy chỉ cầm nửa cây đại đao, nhưng khí thế của cả người lại tỏ ra vô cùng đầy đủ.

Một cỗ khí thế vô khả thất địch (không thể địch lại) trực tiếp tỏa ra ngoài.

Thương Thiên nhìn cây đao gãy trong tay Lôi Ân, hình như nhớ ra, trước đó ở chỗ Đại Tế Ti có lấy được một cây đại đao, tuy rằng hắn cũng dùng đao.

Nhưng, cây đao đó có chút quá lớn, Thương Thiên dùng không thuận tay lắm.

Thương Thiên lấy cây đại đao ra, trực tiếp ném cho Lôi Ân: "Cầm lấy." Lôi Ân đưa tay ra không trung chụp lấy cây đại đao Thương Thiên ném cho, khẽ cân nhắc cây đại đao trong tay, nói: "Huynh đệ, hợp tay lắm." "Hợp tay là được rồi, giữ lấy mà dùng!" Khóe miệng Thương Thiên khẽ cong lên.

Lúc này, lại một lần nữa hình thành cục diện đối đầu.

Điều duy nhất không thay đổi, là Thương Thiên phải đối mặt với Vương Thiên Quyền.

Thương Thiên hiện tại cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của Vương Thiên Quyền, khi đối mặt với hắn, vẫn luôn ở trong trạng thái bị hành hạ.

Chương 909

"Khốn kiếp!" Yết hầu Thương Thiên khẽ động, nhìn Vương Thiên Quyền nói: "Ta nghĩ giữa chúng ta không cần phải đánh nhau." "Đừng nói nhảm với ta nữa." Vương Thiên Quyền nói: "Toàn thân ngươi, lợi hại nhất chính là cái miệng đó!" "Ta sẽ xé miệng ngươi ra!" Thương Thiên hiện tại không hề hoảng sợ, chậm rãi nói: "Thế giới này vốn dĩ kỳ lạ phải không?

Ngay cả kẻ thù cũng không có kẻ thù vĩnh viễn, giữa chúng ta cũng không có xung đột trực tiếp." "Mọi chuyện đều có thể hóa giải mà, phải không?" "Cơ duyên và lợi ích ngươi muốn theo đuổi, ta cho ngươi, ngươi mang theo Lam Trạm ra ngoài, vậy là mọi chuyện đều ổn." "Giữa chúng ta không có chuyện gì đáng để xung đột." "Chẳng qua là lợi ích, ngươi lấy của ngươi, ta mang đi của ta." "Yên tĩnh một chút, chúng ta vốn đi hai con đường khác nhau mà." "Giữa chúng ta sẽ không có giao điểm." Trong mắt Vương Thiên Quyền, ánh mắt dần dần ảm đạm xuống, nhưng đột nhiên, trong mắt hắn như bùng lên ngọn lửa, nhìn thẳng vào Thương Thiên nói: "Quả nhiên, toàn thân ngươi lợi hại nhất chính là cái miệng đó." Ánh mắt Thương Thiên liếc sang hai bên, hiện tại hắn chỉ có thể hy vọng, Dương Thiên Hoa hoặc Lôi Ân có thể đánh xong sớm rồi giúp hắn một tay.

Bên phía Dương Thiên Hoa, Thương Thiên hoàn toàn không nhìn thấy tình hình, hai người ở trong một đám sương mù đen kịt, thỉnh thoảng lại truyền ra từng trận tiếng nổ vang, chỉ có thể dựa vào cảm giác và âm thanh để biết bên trong đang đánh nhau vô cùng kịch liệt.

Cụ thể ai thắng ai thua, không ai biết.

Sương mù đen không ngừng lan rộng, một mạch thông đến nơi sâu

nhất của bầu trời, trận chiến bên trong vẫn tiếp tục, thỉnh thoảng lại lóe lên những tia sáng.

Dường như muốn đánh nát cả bầu trời này.

Bên phía An trưởng lão và Lôi Ân, hai người có vẻ có chút mộc mạc không hoa mỹ, cả hai đều đang đối đầu cứng rắn.

Ưu thế của An trưởng lão hệ thổ là, chỉ cần đứng trên mặt đất, sẽ có sức mạnh tuyệt đối.

Lôi Ân là tuyển thủ thuộc loại sức mạnh tuyệt đối, vì phượng đản chưa hoàn toàn hấp thu, không thể phát huy bản lĩnh thực sự, chỉ có thể dùng sức mạnh vũ phu.

Nhưng sức mạnh vũ phu, cũng rất lớn.

Cây đại đao trong tay hắn như một cây tăm, trong tay hắn tùy ý vung vẩy, không đau, cũng không sợ bị thương, chỉ biết tiến lên không lùi.

Dường như chỉ cần cố gắng xông về phía trước, tử thần sẽ không đuổi kịp.

Một phương thức điên cuồng nhất, dùng thương đổi thương, nhưng cái giá phải trả cho việc này quá lớn, mà lợi ích thu được lại vô cùng ít ỏi.

Bởi vì, hắn gần như không thể đến gần An trưởng lão, vết thương trên người hắn không ngừng tăng lên, hắn cũng đang nỗ lực cố gắng tiếp cận An trưởng lão.

Nhưng, An trưởng lão giảo hoạt sau khi đánh xong một bộ, lại nhanh chóng lùi lại, kéo dài khoảng cách, khiến Lôi Ân lại phải bắt đầu lại từ đầu.

Cũng may là Lôi Ân đã hấp thu phượng đản, da dày thịt béo vô

cùng chịu đòn, nếu đổi lại là thân thể của Thương Thiên, không biết đã bị đánh tan tác bao nhiêu lần rồi.

Vương Thiên Quyền cũng chú ý đến ánh mắt của Thương Thiên, nói: "Không cần nhìn nữa, muốn kéo dài thời gian, đợi bọn họ đánh xong rồi cứu ngươi sao?

Không thể nào, từ bỏ đi!" Thương Thiên xoa xoa mắt, "Cái đó… ta đột nhiên nhớ ra một chuyện." Thương Thiên lúc này cắn môi hỏi: "Ngươi có muốn nghe không?" "Để đao của ta nghe đi!" Vương Thiên Quyền xông về phía Thương Thiên, trong nháy mắt rút ra loan đao, loan đao sắc bén dường như đã cắt rách cả không gian, với hình dạng một nửa vầng trăng, chém xuống trước mặt Thương Thiên.

Thương Thiên gắng sức giơ trường kiếm trong tay lên.

Bành!

Trong khoảnh khắc binh khí va chạm, Thương Thiên bị một sức mạnh khổng lồ chấn bay ra ngoài, như cuồng phong cuốn lá rụng, không có một chút sức lực chống đỡ.

Đối mặt với một kẻ như Vương Thiên Quyền, đấu đao không lại, muốn dựa vào Hoàng Tuyền một đòn hạ gục, lại ngay cả giáp của người ta cũng không phá được, thật sự khiến Thương Thiên không còn cách nào.

Thương Thiên một khi mất đi kỹ năng gia trì của Dị Hỏa, chỉ là một người bình thường mà thôi, đặc biệt là vừa rồi khi liều mạng vung ra hơn trăm kiếm, thời gian gia tốc đến cực hạn, năng lực Dị Hỏa có thể chi phối chắc không còn nhiều.

Nếu như, theo cách sử dụng bình thường từng kiếm một, thời gian tiêu hao Dị Hỏa không nhanh lắm, có một khắc thời gian, đủ để hắn tùy ý vung vẩy.

Nhưng, dưới sự gia tốc cực hạn, e rằng chỉ có một phút, trước đó đã lãng phí hơn một nửa rồi.

Thương Thiên không dám dùng hết.

Nếu dùng hết, hắn thật sự chỉ là một người bình thường, gặp phải bất kỳ chuyện gì, ngay cả một chút đất để tự vệ cũng không có.

Sau khi bị Vương Thiên Quyền một đao chém bay ra ngoài, Thương Thiên dứt khoát nằm trên đất không động đậy, quá mệt rồi, thật sự không muốn động đậy nữa, cũng không có sức lực để né tránh những tổn thương đó.

Mệt, thật sự quá mệt rồi, cảm giác nhấc mí mắt cũng khá tốn sức.

“Muốn nằm trên đất giả chết?

Chương 910

Ngươi nghĩ như vậy ta sẽ không đánh ngươi nữa sao?" Vương Thiên Quyền nói: "Ta không mắc lừa đâu." Loan đao không chút lưu tình chém thẳng xuống Thương Thiên.

Thương Thiên như một con rồng lăn đất, lăn ra ngoài.

Nhưng, uy lực một chiêu của Vương Thiên Quyền thật sự quá lớn, mặt đất không ngừng nứt ra, thân thể Thương Thiên cũng bị chấn bay ra ngoài.

Khi thân thể Thương Thiên bay ra ngoài, một tay hắn bám chặt vào mặt đất, ổn định thân thể.

"Lão tử liều với ngươi, mẹ kiếp." Thương Thiên dùng sức kéo kéo bộ quần áo quấn trên bụng, sau khi kéo chặt lại, hắn dùng đao chống đỡ thân thể đứng dậy.

"Liều với ta?" Vương Thiên Quyền khẽ cười, trên mặt mang vẻ trào phúng: "Ngươi cũng xứng liều với ta." Khóe miệng Thương Thiên khẽ co giật, "Ha!

Tạp chủng!" "Ngươi có thể đi chết được rồi!" Vương Thiên Quyền di chuyển, loan đao trong nháy mắt, áp sát thân thể Thương Thiên, trường đao trong tay Thương Thiên hung hãn chém vào người Vương Thiên Quyền, chỉ thấy trên người hắn không ngừng tóe ra tia lửa, nhưng lại không hề để lại bất kỳ vết thương nào.

Loan đao trong tay Vương Thiên Quyền trực tiếp đổi hướng, đâm vào từ sau lưng Thương Thiên, rồi xuyên ra từ bụng trước.

Thương Thiên nắm chặt mũi đao, tay kia che miệng, một đao vừa rồi đã trực tiếp đâm xuyên qua dạ dày của hắn, máu tươi đáng lẽ đã

không ngừng tuôn ra.

Thương Thiên cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, máu trong cơ thể hắn sẽ chảy hết sạch.

Thương Thiên không ngừng nuốt lại máu tươi chảy ra, "Đều là máu của ta, phun ra ta cũng phải nuốt lại." Xoẹt!

Loan đao được rút ra khỏi tay Thương Thiên, suýt nữa đã cắt đứt toàn bộ ngón tay hắn.

Vương Thiên Quyền từ sau lưng một cước đá bay Thương Thiên ra ngoài.

Thương Thiên giãy giụa trên đất, máu tươi không cầm được nữa, mặt đất hoàn toàn nhuộm đỏ.

"Khụ khụ." Nước mắt Thương Thiên cũng chảy ra.

"Sinh mệnh lực ngoan cường như vậy sao!" Vương Thiên Quyền nhìn Thương Thiên nói: "Như vậy cũng không chết!" "Ngươi rốt cuộc là biến thái gì!!

Gián à?" "Vậy để ta thử cái này, ta sẽ bắt linh hồn ngươi ra, để ngươi cảm nhận thế nào là đau khổ thực sự." Vương Thiên Quyền đưa tay ra, trong lòng bàn tay có một lực hút khổng lồ, Thương Thiên cảm giác được linh hồn của mình không ngừng bị kéo ra khỏi cơ thể.

Đau!

Thương Thiên lần này thật sự cảm thấy đau rồi, nỗi đau trực kích linh hồn.

"A!!" Cổ họng Thương Thiên phát ra một tiếng kêu ai oán.

"A!!" Thương Thiên cảm giác linh hồn của mình bị cưỡng ép kéo ra khỏi thể xác, như muốn bị xé nát hoàn toàn, cơ mặt cũng hoàn toàn biến dạng, thân thể cũng đang vặn vẹo theo một tư thế kỳ quái.

Nỗi đau linh hồn bị cưỡng ép kéo ra khỏi cơ thể, quả thực đau đến mức không thể hình dung.

Giống như bị xé nát từ vực sâu linh hồn.

"Sao không chết đi!" Tay Vương Thiên Quyền khẽ run rẩy, linh hồn của Thương Thiên lại không thể kéo ra được, như bị cố định cứng rắn trong cơ thể.

Vương Thiên Quyền cũng không kéo ra được, nếu là một người bình thường, linh hồn rất dễ bị xé ra.

Nhưng linh hồn của Thương Thiên lại trở nên vô cùng ngoan cố.

Vương Thiên Quyền buông tay, hồn phách của Thương Thiên bị đập mạnh trở lại.

Thương Thiên đau đến mức hai mắt một màu đỏ ngầu, lần này hắn mới thật sự cảm nhận được đau đớn.

"Hù hù." Thương Thiên không ngừng thở hổn hển, thật sự có chút đau đến không chịu nổi.

"Mẹ kiếp!" Thương Thiên lúc này sắp điên rồi, trước đây khi không có cảm giác đau, hắn thật sự có chút hoài niệm cảm giác này.

Chương 911

Bây giờ thật sự cảm nhận được đau đớn, hắn chỉ muốn tự sát cho rồi.

Vương Thiên Quyền ném Thương Thiên ra ngoài, "Ta đánh cũng mệt rồi, vậy mà ngươi không chết." "Ta chặt đầu ngươi xuống, xem lần này ngươi có chết không!" Vương Thiên Quyền từng bước từng bước đi về phía Thương Thiên, loan đao tỏa ra ánh sáng lạnh sắc bén.

Thương Thiên toàn thân co giật, không thể nói được nữa.

Lúc này, hắn đột nhiên nhớ đến hai cái phượng quan mà Dương Thiên Hoa đã ném cho trước đó.

Thương Thiên nhớ ra, như vớ được cọng rơm cứu mạng, cũng không quản có tác dụng hay không, lấy ra hai khối phượng quan, máu me đầm đìa cũng trực tiếp nhét vào miệng.

Thương Thiên điên cuồng nhai mấy miếng, một mùi tanh nồng của máu suýt nữa khiến hắn trực tiếp nôn ra.

Nhưng, Thương Thiên cố gắng nhịn xuống, nhai đến mức đầy miệng máu tươi rồi nuốt chửng hai cái phượng quan xuống.

Trong khoảnh khắc nuốt xuống bụng, Thương Thiên cảm thấy… một sức mạnh cuồng bạo như xé nát đang cuộn trào.

Toàn thân máu huyết đều sôi trào, mạch máu không ngừng phình to, cảm giác mạch máu sắp nổ tung.

"Nóng quá!" Thương Thiên như bị tiêm máu gà.

Khi một đao của Vương Thiên Quyền chém xuống, lại chém hụt.

Vương Thiên Quyền nghiêng đầu, một mắt nhìn thấy toàn thân

Thương Thiên đều biến thành màu đỏ, như vừa được vớt ra từ trong nước sôi.

"Thằng nhóc này sao vậy?" Thương Thiên đang cào ngực, cảm giác trong cơ thể có thứ gì đó muốn bùng phát ra, điên cuồng cào ngực mình, ngực nhanh chóng bị cào nát, máu tươi chảy ra đều nóng bỏng.

"A a!" Thương Thiên hét lớn, điên cuồng chạy về phía xa, hắn cảm giác trong cơ thể có sức mạnh dùng không hết, sức mạnh sắp làm cả người hắn căng đến nổ tung.

Thương Thiên điên cuồng chạy, điên cuồng chạy, muốn đem sức mạnh trong cơ thể giải tỏa ra ngoài.

Vương Thiên Quyền đuổi theo sau, thằng nhóc Thương Thiên càng chạy càng nhanh, Vương Thiên Quyền cũng có chút đuổi không kịp.

"Chạy!

Mẹ kiếp thằng khốn, ngươi không chạy thoát được đâu!!" Vương Thiên Quyền xách đao đuổi theo, Thương Thiên đột nhiên có nhiều sức lực như vậy, hắn cũng đuổi không kịp.

Trong nháy mắt, đầu óc Thương Thiên đều bị xung kích đến mơ hồ, căn bản không nhận ra bất cứ thứ gì, tựa hồ sức mạnh của phượng điểu kia quá mạnh mẽ.

Thân thể của một người bình thường căn bản không chịu nổi, toàn thân mạch máu không ngừng nứt ra, máu tươi không ngừng chảy ra khắp người, chạy một mạch, phía sau để lại một vệt máu dài.

Thương Thiên một hơi chạy ra xa mấy dặm, biến thành một người máu, bắt đầu từ các mạch máu lớn nứt ra, tiếp đó dược tính của phượng quan không ngừng phát huy, các mao mạch trên người cũng bắt đầu nứt ra.

Thương Thiên đoán chừng mình sắp bạo thể mà chết.

Lúc này, trong sương mù đen, Dương Thiên Hoa đang đại chiến với Kỵ Sĩ Không Đầu khẽ có chút phân tâm, dường như đã chú ý đến sự khác thường của Thương Thiên, "Tên ngốc!

Sức mạnh bạo liệt nhất của phượng điểu đều tồn tại trong phượng quan, huống chi hai con phượng điểu đó đã hấp thu năng lượng của hai con ma thú cao cấp khác, phần lớn đều được lưu trữ trong phượng quan mà chưa hấp thu." "Đúng là tìm chết!" Dương Thiên Hoa đầu ngón tay khẽ động, từ trong móng tay bắn ra một thứ gì đó.

Trong nháy mắt Dương Thiên Hoa phân tâm, trường kích trong tay Kỵ Sĩ Không Đầu trực tiếp đâm xuống người nàng.

Xoẹt!

Quần áo trên người Dương Thiên Hoa đều bị rách ra, bên dưới quần áo của nàng mặc một lớp lân giáp phục.

Trên lân giáp phục, trường kích để lại một vết hằn rõ ràng, máu tươi theo đó khẽ chảy ra.

Dương Thiên Hoa vẫn luôn tỏ ra ung dung tự tại, bây giờ cuối cùng cũng bị thương.

Giọt mồ hôi mà Dương Thiên Hoa bắn ra, đánh trúng người Thương Thiên, thân thể hắn đột nhiên rùng mình một cái, ý thức dường như đang hồi phục.

Chương 912

"Giải tỏa ra ngoài, dùng sức mạnh mạnh nhất, giải tỏa hết sức mạnh tích tụ trong cơ thể ra ngoài!!" Trong đầu Thương Thiên vang lên một câu nói của Dương Thiên Hoa.

"Xì." Thương Thiên không ngừng rùng mình, nhưng nhanh chóng, cảm giác nóng rực đó, dường như lại từ từ lan lên.

Thương Thiên đưa tay rút ra trường đao, trên thanh trường đao màu xanh lam có một cảm giác lạnh lẽo.

Dường như nó cũng chỉ vĩnh viễn giữ được lý trí, vĩnh viễn lạnh lẽo.

Thương Thiên nhìn xung quanh, dường như cũng không có bất kỳ thứ gì có thể để hắn phát tiết, sau đó lại điên cuồng chạy ngược trở lại.

Trong lúc Thương Thiên chạy ngược về thì bất ngờ đụng phải Vương Thiên Quyền đang đuổi theo.

Thương Thiên và Vương Thiên Quyền nhìn nhau một cái, cả hai cùng bất giác thốt lên: "Đến thật đúng lúc!" Linh khí bùng lên trên thanh loan đao trong tay Vương Thiên Quyền, hắn muốn một đao chém bay đầu Thương Thiên ngay lúc này.

Trường đao trong tay Thương Thiên cũng vung tới: "Hoàng Tuyền, Trảm!" "Đến hay lắm!" Vương Thiên Quyền thấy Thương Thiên vậy mà lại lao thẳng về phía mình, trên mặt khẽ nở một nụ cười.

Phanh!

Hai người va vào nhau một cách dữ dội.

Linh khí xung quanh không ngừng tuôn ra, gió thổi cuồn cuộn.

Sức mạnh của Thương Thiên hoàn toàn không theo kịp Vương Thiên Quyền, bị hắn một đao chém bay ra ngoài.

Ngay khoảnh khắc bị đánh bay, Thương Thiên lại lập tức đứng vững, vung đao trong tay lần nữa chém mạnh về phía Vương Thiên Quyền.

Phanh!

Vương Thiên Quyền không nhanh bằng Thương Thiên, chỉ kịp giơ đao lên theo phản xạ.

Hai người va vào nhau, lần này Vương Thiên Quyền vung đao khá vội vàng, không dồn sức lực nên lại bị Thương Thiên áp chế.

"Ta chém!" Thương Thiên lại vung đao.

"Ta lại chém!" Sau khi áp chế được Vương Thiên Quyền, Thương Thiên như phát điên, trường đao trong tay không ngừng bổ xuống, điên cuồng như một trận cuồng phong bão vũ.

"Ta chém chém chém!!" "Chém!

Ta chém cho cả nhà ngươi nở hoa!" Thương Thiên cảm giác như mình đã tiến vào một trạng thái kỳ lạ.

Đao vung lên rồi hạ xuống, chỉ trong vài hơi thở đã không biết chém ra bao nhiêu đao.

Hắn cảm giác mình giống như một người máy, chỉ lặp đi lặp lại động tác vung chém một cách máy móc.

Thương Thiên cũng không biết mình đã chém bao nhiêu lần, toàn thân hắn tràn đầy sức mạnh vô tận.

Nếu là bình thường, sau khi vung nhiều đao như vậy, cánh tay hắn sớm đã nát thành tro.

Nhưng bây giờ, sức mạnh dùng mãi không hết, Thương Thiên

chưa bao giờ có cảm giác hoàn mỹ đến thế.

Thật sự quá viên mãn.

Keng.

Một tiếng động trầm đục vang lên, Vương Thiên Quyền không thể chống đỡ được nữa, thanh loan đao trong tay bị Thương Thiên đánh văng ra ngoài.

Cơ thể Vương Thiên Quyền liên tục lùi về sau, hắn không ngờ Thương Thiên lại trở nên cứng rắn như vậy.

Lớp vảy trên người Vương Thiên Quyền lập tức bao phủ, trường đao của Thương Thiên lại lần nữa chém lên người hắn.

Chương 913

Vương Thiên Quyền trực tiếp dùng thân thể đỡ đòn, tay Thương Thiên bị chấn đến tê dại.

"Để ngươi thử một chiêu của ta, Hoàng Tuyền, Loạn Vũ!" Thương Thiên gầm lên, đây là một chiêu mới sáng tạo, chiêu thức cũng đơn giản trực diện như cái tên, chính là đem một đao của Quỷ Đao vung ra cả trăm lần.

Tốc độ của Thương Thiên càng lúc càng nhanh, trong nháy mắt, hắn tựa như đã vung ra vô số kiếm quang.

Đao quang kiếm khí, đây là hiện tượng sau khi thực thể hóa linh khí, thường chỉ có đại tu sĩ gần đến Long cấp mới có thể chạm tới một chút ngưỡng cửa.

Sau khi ăn phượng quan, được sức mạnh tăng phúc gấp trăm nghìn lần, Thương Thiên ngay lập tức sử dụng được đao quang.

Kiếm khí không ngừng rơi xuống người Vương Thiên Quyền, lớp vảy trên người hắn vậy mà lại từng chút một nứt ra.

"Sao... có thể!!" Vương Thiên Quyền không dám tin nhìn cơ thể mình, lại bị Thương Thiên chém ngã, dùng thủ đoạn nguyên thủy nhất, vô não nhất, một trận chém loạn xạ đã hạ gục hắn.

Cơ thể Vương Thiên Quyền không ngừng run rẩy.

Hắn cảm giác mình như con cá trên thớt, lớp vảy trên người từng mảng từng mảng bị gọt đi.

Vương Thiên Quyền không chống đỡ nổi nữa, lập tức xoay người bỏ chạy.

"Chạy!" Thương Thiên thấy Vương Thiên Quyền định chạy, hét

lớn một tiếng: “Chạy được sao!!” Thương Thiên cầm trường kiếm đuổi theo sát phía sau.

“Để ta xem ngươi chạy đi đâu!” Lúc này Thương Thiên cũng chẳng quan tâm gì nữa, hắn vung trường đao trong tay điên cuồng, dọc đường tóe lửa mang theo tia chớp, đuổi theo Vương Thiên Quyền một trận.

Vừa rồi là Vương Thiên Quyền đuổi Thương Thiên, lúc này tình thế giữa hai người đã hoàn toàn đảo ngược.

Không còn đối tượng để phát tiết là Vương Thiên Quyền, luồng sức mạnh trong cơ thể Thương Thiên lại bắt đầu chạy loạn.

“Mẹ kiếp, đứng lại cho ta!” Thương Thiên hét lớn.

“Ngươi bảo ta đứng lại thì ta phải đứng lại à?

Dựa vào đâu?

Ta đây không đứng đấy.” Vương Thiên Quyền nói.

“Là đàn ông thì đứng yên đừng nhúc nhích!” “Mẹ nhà ngươi đàn ông hay không, lão tử không quan tâm!” “Ái u.” Vương Thiên Quyền đau đớn kêu lên một tiếng, một đao của Thương Thiên đã chém rách lưng hắn.

“A!” Cổ họng Vương Thiên Quyền khẽ động, cơ thể mất thăng bằng lăn ra ngoài.

Thương Thiên lúc này đã phát điên, trường đao múa loạn xạ, Vương Thiên Quyền vừa lăn từ một ngọn đồi nhỏ xuống, Thương Thiên đã dùng mấy đao chém nát cả ngọn đồi.

Vương Thiên Quyền không kịp suy nghĩ, tiếp tục bỏ chạy, cảm giác bây giờ thật sự là lên trời không lối, xuống đất không cửa.

Hắn vẫn chưa hiểu được, vì sao tên nhãi Thương Thiên lại trở nên

mạnh như vậy.

“Lục!!” Thương Thiên hai tay nắm chặt đao, một đao chém xuống, mặt đất nứt ra một khe hở, không ngừng kéo dài về phía Vương Thiên Quyền.

Vương Thiên Quyền không còn chỗ nào để trốn, đột nhiên nhìn thấy một cái hố trên mặt đất, hình như là cái hố do An trưởng lão độn thổ tạo ra lúc trước, hắn liền lao đầu chui vào.

Mặt đất trên đầu nổ tung, che lấp cái hố mà Vương Thiên Quyền vừa chui vào.

Vương Thiên Quyền biến mất, Thương Thiên mất đi mục tiêu, toàn thân lại trở nên nóng rực, lúc thở hổn hển dường như sắp phun ra cả lửa.

Lúc này, trên chiến trường của An trưởng lão và Lôi Ân, Lôi Ân đang bị An trưởng lão thả diều, toàn thân đầy vết thương, trường đao trong tay chống xuống đất, máu tươi không ngừng tuôn chảy.

“Để ta xem nhóc con nhà ngươi chống đỡ được bao lâu.” An trưởng lão khẽ cười lạnh.

Chương 914

Lôi Ân, một thiết huyết chiến sĩ, lại bị một thổ hệ pháp sư như An trưởng lão thả diều đánh cho thê thảm.

Chỉ cần Lôi Ân có thể áp sát An trưởng lão, chắc chắn An trưởng lão không thể đánh lại hắn.

Nhưng An trưởng lão rất thông minh, luôn không ngừng kéo giãn khoảng cách với Lôi Ân, từng chút từng chút một bào mòn Lôi Ân đến chết.

Lôi Ân thật sự đã kiệt sức, máu tươi trên người chảy quá nhiều, bây giờ một chút sức lực cũng không còn.

"Chết đi!

Dám đấu với ta!" Hai tay An trưởng lão kết một pháp ấn, từ mặt đất xung quanh, một ngọn núi lớn đột ngột ngưng tụ lại, ngọn núi đó hung hăng đập xuống Lôi Ân.

Lôi Ân loạng choạng đứng dậy, máu chảy đầy đất.

"A!" Lôi Ân giơ đại đao trong tay, ngửa mặt lên trời hét dài.

Ầm!!

Ngọn núi lớn vừa rơi xuống được một nửa thì đột nhiên nổ tung trên không trung.

"Ặc, a, giết!!" Hai mắt Thương Thiên đỏ ngầu, tròng mắt lồi ra như sắp nổ tung.

"Ta kháo, sao mà mạnh thế!" Lôi Ân nhìn Thương Thiên đang điên cuồng, khóe miệng không khỏi giật giật.

Thương Thiên lao về phía An trưởng lão, không tìm được Vương

Thiên Quyền, chỉ có thể xử lý An trưởng lão.

An trưởng lão nhìn thấy Thương Thiên, trong lòng cũng khẽ kinh ngạc, chẳng lẽ Thương Thiên đã hạ gục Vương Thiên Quyền rồi sao?

An trưởng lão không kịp nghĩ nhiều, tốc độ lao tới của Thương Thiên thực sự quá nhanh, hai tay hắn không ngừng kết ấn, tốc độ tay càng lúc càng nhanh, mặt đất xung quanh cũng không ngừng rung chuyển.

Trên mặt đất trực tiếp hình thành hai bàn tay khổng lồ, một tay vỗ về phía Thương Thiên, giống như đang đập một con ruồi.

Ầm!

Thương Thiên bị đôi bàn tay đất ngưng tụ đó đập trúng.

Ầm!

Ngay sau đó, đôi bàn tay nổ tung.

Thương Thiên cầm kiếm, đâm thẳng vào đầu An trưởng lão.

An trưởng lão kết ấn nâng lên một tảng đá.

"Phá cho ta!" Thương Thiên gầm lên, trường kiếm chém xuống, tảng đá An trưởng lão giơ lên lập tức vỡ nát.

Mắt thấy trường đao sắp chém trúng đầu An trưởng lão, khóe miệng hắn khẽ cong lên.

"Khóa!" Hai tay kết thành một ấn chữ thập.

Cơ thể An trưởng lão đột nhiên biến mất, ngay khoảnh khắc Thương Thiên đáp xuống đất, đất xung quanh ngưng tụ lại, bao bọc lấy hắn.

"Thứ!" Ngay sau đó, đất tiếp tục hình thành hàng ngàn mũi gai sắc nhọn, từ xung quanh quả cầu đất bao bọc Thương Thiên không ngừng

đâm vào trong.

Bên trong quả cầu đất, Thương Thiên không ngừng vung đao chém loạn, nhưng lực phòng ngự của quả cầu đất này cực kỳ mạnh, kiếm của Thương Thiên căn bản không thể chém xuyên qua.

Tiếp theo, vô số mũi gai sắc bén đâm vào cơ thể Thương Thiên, hàng ngàn mũi gai dường như đã đâm xuyên qua từng tấc da thịt của hắn.

Thương Thiên giống như một quả bóng bay bị đâm hàng ngàn lỗ, không ngừng xì hơi.

Chương 915

Hắn cảm giác nhiệt độ trong cơ thể cũng đang giảm dần.

Không, rất nhanh những mũi gai đó đã gãy, vết thương trên cơ thể hắn đang từ từ hồi phục, những mũi gai đâm vào cơ thể Thương Thiên bị trực tiếp hòa tan.

Bây giờ Thương Thiên bị nhốt ở bên trong, cơ thể nóng đến vô cùng khó chịu.

"A a!" Thương Thiên cào cấu làn da của mình, "Ta khó chịu quá!

Cơ thể ta sắp nổ tung rồi." "A!" Thương Thiên dùng ngón tay cào nát toàn bộ da thịt trên người, cào rách cả mặt mình, suýt nữa đã móc cả tròng mắt ra ngoài.

Thương Thiên nhớ lại cảm giác này, giống như ở Vô Gián Địa Ngục, lần trước khi Từ Đạo Du hóa rồng hủy diệt thành thị cũng như vậy.

Lần trước chỉ thiêu đốt thân thể.

Lần này lại thiêu đốt cả linh hồn.

Thương Thiên run rẩy đưa tay chạm vào lớp đất bao bọc mình, lớp đất đó trong nháy mắt bị thiêu đốt thành chất lỏng.

Sức mạnh của Phượng Điểu tuyệt đối không thể mạnh đến thế, Thương Thiên đã trút giận lâu như vậy, mà luồng sức mạnh kia vẫn điên cuồng bành trướng trong cơ thể hắn.

Có lẽ năng lượng của hai con đại ma thú trước đó đã bị Phượng Điểu hấp thu, nhưng không thể hoàn toàn hấp thu vào cơ thể, nên đã tích trữ trong phượng quan để từ từ luyện hóa.

Ngay cả kẻ mạnh như Phượng Điểu cũng không dám một hơi nuốt chửng, mà phải từ từ luyện hóa, còn Thương Thiên lại trực tiếp nuốt sạch một cách ngấu nghiến.

Đó là tinh hoa năng lượng do hai con đại ma thú tuyệt thế để lại, dù không phải toàn bộ sức mạnh của chúng, nhưng cũng đủ để Phượng Điểu đạt tới Bán Long cấp mà vẫn chưa luyện hóa hết.

Một trăm, một ngàn cơ thể người thường như Thương Thiên cộng lại cũng hoàn toàn không thể chịu nổi.

Thương Thiên chạm vào lớp đất đã hóa thành chất lỏng, cảm giác mình cũng sắp biến thành một vũng chất lỏng.

"Ta không thể chết." Năng lượng tích tụ trong người Thương Thiên lúc này quá mạnh mẽ, hai tay hắn chạm vào lớp đất xung quanh, lớp đất đều biến thành một vũng chất lỏng.

Thương Thiên giống như một cái xác không hồn, từng chút một bước ra ngoài, cơ thể cũng không ngừng hóa thành chất lỏng nhỏ giọt trên mặt đất.

Nơi Thương Thiên đi qua, tất cả đều bị khí hóa, xung quanh cơ thể hắn không ngừng bốc lên những luồng sương mù.

"Ta... ta... ta không thể chết!!" Thương Thiên hét dài một tiếng, vung trường đao trong tay, khi trường đao vung lên, huyễn hóa ra một đạo đao quang dài mấy chục trượng chém xuống.

Ầm!!

Theo một tiếng nổ lớn, mặt đất trong phạm vi trăm mét trực tiếp nứt ra một khe hở.

Lúc này, An trưởng lão đang kết ấn trong tay, khiến xung quanh lần nữa ngưng tụ thành một quả cầu đất.

Lần này không phải để nhốt người khác, mà là để nhốt chính mình.

Ầm!!

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ dữ dội.

Lớp đất trước mặt nứt ra, đầu hắn khẽ nghiêng đi, một cánh tay của hắn lúc này đã rơi xuống đất.

"Ta... kháo!" Khóe miệng An trưởng lão khẽ động, từ trong miệng từ từ thốt ra hai chữ.

Chương 916

Xoẹt!

Máu tươi điên cuồng phun ra, giống như một vòi nước đã tích tụ từ lâu.

Bàn tay còn lại của An trưởng lão nhanh chóng kết ấn, một lớp đất bọc lấy vết thương ở cánh tay bị đứt, ngăn không cho máu tươi tiếp tục phun ra.

"Hù!" An trưởng lão hít một hơi, hoàn toàn bị một kiếm của Thương Thiên chém cho ngu người.

Cũng may mà một kiếm của Thương Thiên đã chệch đi một chút, nếu không cả người hắn đã bị chém thành hai nửa.

An trưởng lão nhặt cánh tay bị chém đứt từ dưới đất lên, trực tiếp dùng địa độn chạy đi.

Thương Thiên hiện tại thực sự quá đáng sợ, dọa hắn sợ chết khiếp.

Một kiếm vừa rồi đã chém ra một chút hương vị của Thần Ma cấp.

Dưới Thần Ma đều là chó rơm, chỉ có trên Thần Ma mới thực sự thoát ly khỏi hàng ngũ người thường.

Có thể chạm đến một chút ngưỡng cửa của Thần Ma cấp, sức mạnh bộc phát ra cũng tuyệt đối không phải người thường có thể chống lại.

Ví dụ như An trưởng lão hiện tại là tiên thiên đỉnh cấp, tuy có một số sức mạnh đặc thù của hệ Logia, nhưng nếu bị một kiếm đâm trúng tim, chết vẫn là chết, sẽ không vì là người tu hành mà có thể chịu thêm

vài kiếm.

Tất nhiên, cũng có một số tu sĩ ngoại lệ có thể chịu được vài kiếm, như Lôi Ân, loại người chuyên luyện thể, thân thể của hắn chắc chắn mạnh hơn người bình thường.

Nhưng người dưới Thần Ma cấp, đối mặt với vết thương chí mạng như vậy gần như không có khả năng chống cự.

Tu sĩ hệ Logia có thể khống chế sức mạnh tự nhiên, nhược điểm là bản thân tương đối yếu ớt.

Những tu sĩ không thuộc hệ Logia, phương hướng tu luyện là bản thân, có thể luyện thân thể, hoặc đao pháp kiếm pháp đến cực hạn.

Nhưng so với tu sĩ hệ Logia, khả năng hủy diệt thấp hơn nhiều.

Trong giới tu hành hiện tại, tu sĩ hệ Logia vẫn thuộc về dòng chính, tu sĩ không có năng lực tự nhiên, so với tu sĩ hệ Logia dòng chính thì thấp hơn nửa cái đầu.

An trưởng lão cầm cánh tay bị đứt, một hơi chạy dưới lòng đất mấy cây số.

Đao quang khổng lồ vừa rồi của Thương Thiên quá đáng sợ, sau lưng hắn đã hoàn toàn ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Nhìn cánh tay bị đứt, hắn cũng không hoảng hốt, vì sau khi nhặt lại cánh tay, chỉ cần rời khỏi nơi này, dựa vào khoa học kỹ thuật của thế giới bên ngoài hoàn toàn có thể nối lại được.

Thương Thiên thì thảm rồi, sau khi bộc phát một đao vừa rồi, hắn chỉ tạm thời giảm bớt được một chút đau đớn.

Một khi không có người đối chiêu, sức mạnh bành trướng lại điên cuồng xé nát cơ thể và linh hồn hắn.

“Hà... hộc.” Thương Thiên mở miệng, cổ họng phát ra âm thanh

khàn khàn, giống như hai miếng sắt cọ vào nhau, khí thở ra cũng tràn ngập nhiệt độ cao, thiêu đốt không khí trước mặt khiến nó khẽ méo mó.

Thương Thiên từ từ quay đầu nhìn về phía màn sương đen trên trời.

Tất cả đối thủ đều đã bị hắn chém ngã, chỉ còn lại màn sương đen trên đỉnh đầu.

"Rầm!" Thương Thiên dùng hết sức chém một đao xuống mặt đất dưới chân, cơ thể bị một lực lượng khổng lồ đẩy bay lên, lao về phía màn sương đen.

Linh khí tỏa ra trên trường đao màu xanh lam.

"Trảm!!" Thương Thiên gầm lên, trường đao chém ra, chém tan một mảng sương đen.

Trong màn sương đen, Dương Thiên Hoa và Kỵ sĩ không đầu đang chiến đấu nghe thấy tiếng động bên cạnh, liền quay đầu nhìn sang.

Chương 917

Đao trong tay Thương Thiên chém về phía hai người.

Bây giờ hắn không quan tâm ai là ai nữa, tấn công cả Kỵ sĩ không đầu và Dương Thiên Hoa.

Ầm!

Trường kích trong tay Kỵ sĩ không đầu vung lên, va chạm với trường đao của Thương Thiên.

Ầm!

Một luồng linh khí nổ tung như sấm sét, cơ thể Dương Thiên Hoa khẽ lùi lại.

"Điên rồi à!" Dương Thiên Hoa nhìn Thương Thiên hét lên.

Thương Thiên quay đầu nhìn Dương Thiên Hoa, cả cái đầu của Thương Thiên như đang bốc cháy, trong hai mắt đều là màu máu, máu tươi như lửa, tỏa ra một luồng nhiệt độ cao nóng bỏng.

"Gào!" Thương Thiên gầm lên với Dương Thiên Hoa.

Dương Thiên Hoa cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, "Nhóc con rốt cuộc đã ăn cái gì vậy?" Ầm!!

Thương Thiên và Kỵ sĩ không đầu lại va chạm lần nữa, Thương Thiên không có khả năng lơ lửng trên không, chỉ có thể dựa vào sức mạnh phát ra từ những lần va chạm không ngừng, rơi xuống rồi lại bật lên.

Phanh phanh phanh.

Trong vài hơi thở, Kỵ sĩ không đầu đã va chạm với Thương Thiên mấy chục lần, đối chiêu giữa hai người càng lúc càng nhanh, dần dần

nhanh đến mức mắt của Dương Thiên Hoa cũng không theo kịp.

Chiêu thức giữa hai người cũng cực kỳ mộc mạc không hoa mỹ.

Một kiếm một kích va chạm nguyên thủy nhất, nhưng loại phương thức tấn công nguyên thủy này, dưới sự gia trì của linh khí giữa hai người, trở nên cực kỳ bạo liệt, mỗi lần va chạm đều như một quả tên lửa nổ tung.

Dương Thiên Hoa nhìn Kỵ sĩ không đầu, rồi lại nhìn Thương Thiên, kinh ngạc phát hiện ra.

Hai người bây giờ dường như rất giống nhau.

Dương Thiên Hoa dường như đã hiểu ra.

Năng lượng của hai con Phượng Điểu cộng thêm hai con ma thú cao cấp bộc phát cũng không thể mạnh đến thế.

Lời giải thích duy nhất là, hai con ma thú cao cấp trước đó đã luyện hóa năng lượng của Kỵ sĩ không đầu, cuối cùng có thể đã xảy ra bất đồng, dù sao tham lam là bản tính của mọi sinh vật, cuối cùng hai con ma thú đánh nhau.

Trong lúc đồng quy vu tận, Phượng Điểu đã nhặt được món hời, nhưng cấp bậc của Phượng Điểu quá thấp, không thể luyện hóa năng lượng mạnh mẽ như vậy, nên đã tích trữ trong phượng quan.

Bây giờ Kỵ sĩ không đầu rõ ràng đã yếu đi, có lẽ vì phần lớn năng lượng hiện đang ở trong cơ thể Thương Thiên.

Hiện tại, hai người trông giống nhau, vì năng lượng xuất phát từ cùng một nguồn.

Căn nguyên đều là từ Kỵ sĩ không đầu.

Thương Thiên và Kỵ sĩ không đầu cộng lại mới là Kỵ sĩ không đầu thực sự.

Hai người đánh càng lúc càng kịch liệt, sóng linh khí không ngừng lan ra, khuếch tán nhanh chóng, còn đáng sợ hơn cả vụ tự bạo của Phượng Điểu tối qua.

Sâu trong bầu trời, bầu trời quang đãng lúc này dường như cũng đang biến sắc.

Những tiếng va chạm khổng lồ không ngừng vang lên, giống như đang đánh sấm, bầu trời như sắp nứt ra.

"Có cần phải khoa trương như vậy không!" Người dưới đất ngẩng đầu than thở.

Lam Trạm nằm trên đất lật người, lôi ra một ít đồ ăn vặt, giống như đang xem kịch, xem trận chiến thần tiên trên đỉnh đầu.

Chương 918

Cuộc chiến giữa Thương Thiên và Kỵ sĩ không đầu bây giờ thực sự đã biến thành trận chiến thần tiên, Dương Thiên Hoa đứng bên cạnh cũng không thể xen vào.

Nhưng điều khiến Dương Thiên Hoa kinh ngạc là.

Thân thể người thường của Thương Thiên lại có thể chống lại luồng sức mạnh từ Kỵ sĩ không đầu đó, theo lý mà nói, Thương Thiên lẽ ra đã sớm nổ tung mà chết.

Ngay khoảnh khắc luồng sức mạnh đó xông vào cơ thể, nó sẽ trực tiếp làm cơ thể Thương Thiên nổ tung.

Đồng thời, Dương Thiên Hoa cũng cảm thấy may mắn, hắn đã hơi coi thường Kỵ sĩ không đầu, không ngờ Kỵ sĩ không đầu càng đánh càng mạnh.

Nhìn cảnh tượng hắn đang đánh với Thương Thiên bây giờ, so với lúc chiến đấu với Kỵ sĩ không đầu trước đó, sức mạnh của Kỵ sĩ không đầu lại tăng lên một bậc nữa.

Những người khác không thể nhìn rõ tình hình chiến đấu trong màn sương đen đó rốt cuộc như thế nào, chỉ có thể thấy bên trong thỉnh thoảng lóe lên một luồng ánh sáng, đánh càng lúc càng cao.

Rất nhanh đã lên đến nơi sâu nhất của bầu trời, sắc trời cũng dần dần trở nên u ám.

Nhưng có thể đưa ra phán đoán, không phải trời tối, mà là hai người đánh đến trời đất tối sầm.

Trên bầu trời, Thương Thiên không ngừng va chạm với Kỵ sĩ không đầu, cơ thể cũng bị đẩy lên càng lúc càng cao, đến mức cảm

thấy có chút ngạt thở, không khí trở nên loãng đi.

Khi không khí trở nên loãng đi, ở trong trạng thái ngạt thở, ý thức của Thương Thiên ngược lại trở nên rõ ràng.

Sau khi ý thức rõ ràng, động tác chịu đòn của hắn cũng chậm lại.

Kỵ sĩ không đầu dần dần chiếm thế thượng phong.

Ầm!!

Trường kích trong tay Kỵ sĩ không đầu biến thành dài mấy chục trượng, như một ngọn núi, hung hăng rơi xuống người Thương Thiên.

Cơ thể Thương Thiên bị đập xuống mấy chục mét, thân thể cũng mang theo gia tốc cực hạn không ngừng trượt xuống.

Động tác của Kỵ sĩ không đầu càng nhanh hơn, giống như dịch chuyển tức thời xuất hiện sau lưng Thương Thiên, trường kích vung lên, như đánh bóng chày, lần nữa đánh cơ thể Thương Thiên bay ngược lên trời.

Dương Thiên Hoa xuyên qua màn sương đen thấy Thương Thiên rơi vào thế hạ phong, liên tục bị đánh không có sức trả đòn.

"Cứ thế này không được, để ta giúp ngươi một tay!" Dương Thiên Hoa cắt cổ tay mình, máu tươi không ngừng chảy ra, hội tụ trong lòng bàn tay Dương Thiên Hoa, không ngừng được luyện hóa trong lòng bàn tay, cho đến khi biến thành một giọt nhỏ như giọt nước.

"Đi đi!" Đầu ngón tay khẽ búng, giọt máu tươi được luyện hóa to bằng giọt nước, nhanh chóng bay về phía Thương Thiên, xuyên qua màn sương đen, khi va vào người Thương Thiên, nó đã xuyên thấu cơ thể hắn, tiến vào bên trong.

Thương Thiên vốn đã hơi bình tĩnh lại, sau khi bị một giọt máu tươi bắn vào, giống như một ngọn núi lửa sắp phun trào, được bỏ vào

một tia lửa cuối cùng.

Ầm!!

Sức mạnh trong cơ thể Thương Thiên triệt để bùng nổ, sức mạnh của Dương Thiên Hoa, sức mạnh của Kỵ sĩ không đầu, không ngừng xoắn lấy nhau trong cơ thể Thương Thiên, sau khi tổng hợp lại, cơ thể Thương Thiên như một quả bom, ầm ầm nổ tung, năng lượng không ngừng được giải phóng từ bên trong cơ thể.

"A!!" Thương Thiên bây giờ cũng không làm được gì, chỉ còn lại ngửa mặt lên trời hét dài, hắn sắp nổ tung, cùng với linh hồn cũng nổ tung theo.

"Dẫn năng lượng vào thân kiếm, giải phóng thông qua Thông Linh Kỹ." Dương Thiên Hoa truyền âm cho Thương Thiên.

Thương Thiên chạm vào thanh kiếm trong tay, thân kiếm khẽ tỏa ra một cảm giác lạnh lẽo, cảm giác lạnh lẽo đó không ngừng thấm vào cơ thể Thương Thiên.

Hắn dẫn toàn bộ sức mạnh của mình vào thân kiếm, dưới sự kích phát của luồng sức mạnh khổng lồ đó, thanh cốt kiếm ngư thần trong tay Thương Thiên lúc này đã hoàn toàn được kích hoạt.

Ánh sáng xanh lam trên thân kiếm không ngừng tỏa ra, giống như một mặt trời, ánh sáng vạn trượng, hoàn toàn xua tan màn sương đen xung quanh.

Thương Thiên nhắm mắt lại, trường kiếm trong tay trong nháy mắt hình thành một kiếm ảnh khổng lồ, trên kiếm ảnh bao bọc kiếm quang.

Sức mạnh của một kiếm này đã vượt qua Long cấp.

Chương 919

Giờ khắc này, tất cả đều im lặng.

Chỉ có kiếm ảnh khổng lồ đó chém xuống, dường như trời đất đều trở nên tĩnh lặng.

Xoẹt!

Kỵ sĩ không đầu giơ ngang trường kích trong tay, trường kích bị kiếm ảnh chém đứt, kiếm ảnh mang theo kiếm quang chém vào người Kỵ sĩ không đầu.

Cái đầu người trên trường kích của Kỵ sĩ không đầu mở mắt ra, nhìn Thương Thiên một cái.

Khóe miệng của cái đầu lâu đó khẽ cong lên.

Cơ thể Kỵ sĩ không đầu nứt thành hai nửa.

Dương Thiên Hoa nắm lấy cơ hội, xông lên một tay nắm lấy cái đầu lâu của Kỵ sĩ không đầu.

"Lấy được rồi!" Dương Thiên Hoa khẽ cười.

Lúc này Thương Thiên cũng nổ tung, da thịt toàn thân từng chút một nứt ra.

Chỉ còn lại một cái đầu lâu từ trên không trung rơi xuống, như một quả bóng da, nảy hai lần trên mặt đất.

Dương Thiên Hoa sau khi lấy được đầu lâu thì rất vui.

Hắn quay đầu nhìn lại cơ thể nổ tung của Thương Thiên, rồi lại nhìn cái đầu lâu trên mặt đất, miệng khẽ lẩm bẩm: "Một đổi một sao?" "Không, ta phải đưa ngươi trở về.

Ta nợ ngươi một lời hứa." Dương Thiên Hoa vẫy tay trên không,

thu lại cơ thể vỡ nát của Thương Thiên.

Sau khi đáp xuống đất, Dương Thiên Hoa nhìn đầu lâu của Thương Thiên: "Lần này thật sự xin lỗi, không ngờ ngươi lại giúp ta một việc lớn như vậy." Dương Thiên Hoa nhỏ giọt máu tươi của mình xuống, đồng thời tay hắn cũng kết ấn, một ngón tay nhẹ nhàng điểm lên trán Thương Thiên.

Hắn cảm nhận được linh hồn của Thương Thiên chưa tan đi, và dường như cảm ứng được một linh hồn khác bên trong.

"Thì ra là vậy... thảo nào ngươi có thể chịu được sức mạnh lớn như thế." "Quy tắc cũ, một đổi một thôi!" Khi máu tươi của Dương Thiên Hoa nhỏ xuống, cơ thể vỡ nát của Thương Thiên cũng từ từ ngưng tụ lại.

"Tỉnh!" Dương Thiên Hoa búng tay một cái.

Thương Thiên vậy mà lại mở mắt ra.

"Ta chưa chết à?" Thương Thiên bình tĩnh hỏi.

"Chưa chết!" Dương Thiên Hoa nói.

"Ngươi không biết tự nhìn à?

Chết hay chưa, còn phải hỏi." "Chỉ là có chút di chứng thôi." Dương Thiên Hoa chuyển giọng.

"Di chứng à?" Thương Thiên bất giác liếc nhìn giữa hai chân mình.

Dương Thiên Hoa liếc nhìn một cái, nói: "Không liên quan đến chỗ đó, cái đó ngươi có thể yên tâm." "Hù!" Thương Thiên thở phào một hơi, nói: "Vậy thì tốt.

Thế rốt cuộc là chuyện gì?" "Ngươi trước đây là một tu sĩ tiên thiên, thân thể của ngươi bị hủy rồi, ta ngưng tụ lại thân thể cho

ngươi, con đường tiên thiên của ngươi đã đóng lại.

Nhưng để bồi thường, ta lại giúp ngươi mở lại tu vi hậu thiên." Dương Thiên Hoa nói.

"Cái búa gì bồi thường à?

Ta vốn có tiên thiên, bây giờ ngươi bồi thường cho ta chỉ còn lại hậu thiên, ta lại phải tu luyện lại từ đầu, ta phải cảm ơn ngươi nhỉ!" "Cảm ơn thì không cần đâu." Dương Thiên Hoa khẽ nhún vai.

Chương 920

"Ta cảm ơn cả nhà ngươi!" Thương Thiên không nhịn được mắng người.

Dương Thiên Hoa nói: "Thứ ta cho ngươi đủ phong phú rồi.

Thân thể trước kia của ngươi quá tệ, thân thể hiện tại tuy trông yếu ớt, nhưng tạp chất trong cơ thể đều đã bị loại bỏ hoàn toàn.

Khả năng tùy biến so với thân thể trước kia lớn hơn mấy trăm lần.

Thứ này thật không dễ dàng có được đâu.

Có người tu hành đến hậu kỳ, phải tốn mấy nghìn năm thời gian mới loại bỏ hoàn toàn tạp chất trong cơ thể.

Có thể nói, cỗ thân thể này của ngươi, đặt trong đám đại năng tu sĩ kia, còn quý giá hơn bất kỳ thứ gì.

Ngươi phải bảo vệ cho tốt đấy!

Nếu bị tu sĩ cao cấp nào phát hiện ra cỗ thân thể này, họ chắc chắn sẽ tìm mọi cách đoạt xá thân thể của ngươi." Lúc này Thương Thiên che lấy cơ thể mình, khẽ lùi lại, ánh mắt đầy nghi ngờ nhìn Dương Thiên Hoa, "Ngươi không phải cũng thèm muốn cơ thể ta đấy chứ?" "Ta không thèm thân thể của ngươi đâu." Dương Thiên Hoa nói: "Thứ thân thể này, ta dùng không quen." Lúc này, trên bầu trời, mây đen từ từ tan đi, những giọt mưa lạnh lẽo không ngừng rơi xuống.

Thương Thiên ngẩng đầu, giọt mưa rơi trên mặt hắn, cảm nhận được một chút mát lạnh.

Dường như tất cả đã kết thúc, trong lòng Thương Thiên không biết vì sao lại có một cảm giác mất mát khó tả.

Đôi Phượng Điểu kia không làm gì sai, chỉ vì có người cần, nên chúng phải chết.

Người trong ngôi làng đất kia cũng không làm gì sai, cũng chết rồi.

Những người làm sai, đều còn sống.

Những người không làm sai, đều đã chết.

"Thời gian của ta đã hết, ta phải rời đi." Dương Thiên Hoa nói, cơ thể hắn lúc này trở nên trong suốt, rất nhanh hóa thành những hạt bụi li ti biến mất.

"Đợi đã!" Thương Thiên hét lớn một tiếng, đưa tay ra bắt, nhưng chỉ bắt được một khoảng không khí, "...Mẹ kiếp, ngươi lừa ta à?

Đi rồi thì bạn của ta thì sao?" Dương Thiên Hoa cứ thế biến mất trước mặt Thương Thiên.

Thương Thiên rùng mình một cái, khẽ bình tĩnh lại, kiểm tra lại bên trong cơ thể mình, những thứ tích trữ trong cơ thể vẫn còn đó.

Chỉ cần có thể mang những thứ đó ra ngoài, không lo không thể đông sơn tái khởi.

"Bảo bối đều còn đây." Thương Thiên lại thở phào một hơi.

Lôi Ân xách Lam Trạm đang tê liệt đi tới, gọi: "Này, ta bắt được tên khốn này rồi, xử lý thế nào đây." Thương Thiên quay đầu nhìn Lam Trạm, lại thở phào một hơi, có Lam Trạm ở đây, ít nhất có thể ra ngoài.

Sau khi bên ngoài đánh xong, Vương Thiên Quyền cũng từ dưới đất chui đầu lên, nhìn ra ngoài không còn nguy hiểm nữa mới từ từ bò ra.

An trưởng lão ngửi thấy mùi nguy hiểm đã tan biến, cũng xách cánh tay quay lại.

Thương Thiên nhìn Vương Thiên Quyền và An trưởng lão đang đi tới, trong lòng âm thầm nín thở.

Bây giờ hắn vô cùng yếu ớt, nếu Vương Thiên Quyền và An trưởng lão ra tay với hắn, hắn căn bản không có một chút dư địa để chống cự.

Lôi Ân cũng bị thương nặng, nếu thực sự đánh nhau, Lôi Ân phần lớn cũng không giúp được gì.

Lam Trạm nhìn Thương Thiên, thật sự sợ Thương Thiên rồi, vừa rồi màn trình diễn thiên thần hạ phàm của Thương Thiên, ai nhìn cũng phải sợ hãi.

Thương Thiên khẽ hắng giọng, dù trong lòng đang hoảng như chó, nhưng cũng phải tỏ ra vững như Thái Sơn, chỉ cần dọa được Lam Trạm là được.

Dù sao, người gánh cả trận vừa rồi là hắn, tất cả mọi người đều bị hắn đánh một trận, chỉ cần có thể giữ vững, những người này không ai dám làm càn trước mặt hắn.

Chương 921

“Ngươi.” Thương Thiên vẫy tay với Vương Thiên Quyền.

“Khụ khụ.” Vương Thiên Quyền khẽ ho, bây giờ trên khuôn mặt đó cũng hoàn toàn không nhìn ra biểu cảm gì, “Làm gì?” “Qua đây!” Thương Thiên nói: “Dù sao ta cũng không phải ác ma gì!

Ta sẽ không làm gì ngươi đâu.” Vương Thiên Quyền có chút do dự.

“Qua đây!!” Thương Thiên gầm lên với Vương Thiên Quyền.

Vương Thiên Quyền trực tiếp bị Thương Thiên dọa sợ, từ từ đi về phía hắn.

“Xách hắn lên, ta ra ngoài về nhà!” Thương Thiên nhìn Lam Trạm đang tê liệt.

“Còn ngươi.” Lam Trạm chỉ vào An trưởng lão, “Cả ngươi nữa.” “Cánh tay còn lại của ngươi cũng không cần nữa sao?” “Qua đây.” Sắc mặt An trưởng lão có chút tái mét.

“Có gì ăn không?

Ta đói.” Thương Thiên nói thẳng.

Khóe miệng An trưởng lão khẽ giật giật, lôi ra một ít đồ từ trên người.

Thương Thiên không chút khách khí lấy đồ nhét vào miệng ăn.

Thương Thiên đá Lam Trạm một cái, nói: “Dẫn đường, ra ngoài.” “Ta nói sớm rồi mà!

Giữa chúng ta không có nút thắt nào không thể giải, ngươi đi đường lớn của ngươi, ta đi cầu độc mộc của ta.” “Ân ân, ngài nói

đúng.” Hiện tại tất cả mọi người đều khuất phục dưới uy thế của Thương Thiên.

Thương Thiên đi ra ngoài, lúc đi qua sơn động, tiện đường đón cả Lôi Ân.

Lam Trạm bị Vương Thiên Quyền xách đi chỉ đường, An trưởng lão đi trước mở đường.

Thương Thiên được Lôi Ân dìu đi, vừa đi, Lôi Ân vừa đút đồ ăn cho Thương Thiên, Dương Thiên Hoa giám sát mấy người dẫn đường phía trước.

Không biết đã đi bao xa, Thương Thiên được Lôi Ân dìu cũng đã mệt lử, thân thể hiện tại yếu ớt như một đứa trẻ.

Dường như chỉ cần hơi dùng sức một chút, cơ thể sẽ vỡ nát.

“Đến chưa?” Thương Thiên có chút sốt ruột hỏi, bây giờ đi càng xa, ở cùng Lam Trạm càng lâu, cảm giác càng nguy hiểm.

Nếu bị hắn phát hiện ra điều bất thường, thật sự xong đời.

“Sắp rồi.” Lam Trạm nói.

“Ta có người tiếp ứng.” Tiếp tục đi về phía trước, Lam Trạm lấy ra một mảnh gốm từ trên người.

Khi đi đến một vùng đất hoang, mảnh gốm trong tay Lam Trạm sáng lên, trên mảnh gốm có những phù văn, những phù văn đó lúc này đang từng chút một kết nối lại, rất nhanh kết nối thành một mảng, sau đó mảnh gốm hóa thành hạt bụi, tan vào không khí.

“Đi ra ngoài đi!” Lam Trạm nói.

Một nhóm người đi ra ngoài, đi một lúc, cảnh sắc xung quanh bắt đầu biến đổi.

Rất nhanh, phía trước xuất hiện một con đường lớn.

Bên cạnh con đường có mấy chiếc xe ngựa đang đợi.

Thương Thiên nói nhỏ với Dương Thiên Hoa: "Ta không thể đi cùng các ngươi, ta phải rời đi một mình." "Sao vậy?" Dương Thiên Hoa thấy Thương Thiên nói nhỏ, cũng nhỏ giọng hỏi lại.

"Lát nữa ta sẽ tự mình rời đi, không đi cùng các ngươi." Thương Thiên nói.

Lam Trạm đi lên chào hỏi người tiếp ứng, nói: "Nhiệm vụ hoàn thành." "Vậy đi thôi!" Người tiếp ứng Lam Trạm mở cửa xe.

Chương 922

Lúc này Thương Thiên xoa xoa tay, nói: "Ta không đi cùng các ngươi nữa, thanh toán tiền công cho ta đi." Trong mắt Lam Trạm, tròng mắt khẽ động, mang theo một chút nghi ngờ nhìn Thương Thiên, "Ngươi không đi cùng ta nữa?" "Không cần." Thương Thiên quả quyết từ chối.

Lam Trạm nghi ngờ Thương Thiên hiện tại không có năng lực, nên sợ đi cùng hắn.

Nhưng, Lam Trạm cũng không dám cược.

Dù sao trước đó Thương Thiên biểu hiện thực sự rất mạnh, dù chỉ còn lại một phần thực lực, cũng sẽ khiến bọn họ phải trả giá đắt.

Hoàn thành nhiệm vụ rồi, không cần thiết phải va chạm nữa.

"Được!" Trên mặt Lam Trạm nở nụ cười, "Vậy ta đi trước.

A Tứ, đưa cho hắn một tấm linh tinh tạp." Một trong những người tiếp ứng Lam Trạm đưa cho Thương Thiên một tấm thẻ màu tím, nói: "Một tấm linh tinh tạp không ghi danh chứa ba nghìn linh tinh." "Tạm biệt!" Thương Thiên đưa tay nhận lấy tấm thẻ màu tím.

"Vậy được, tạm biệt." Lam Trạm liền rời đi.

"Bây giờ chúng ta đi đâu?" Lôi Ân hỏi.

"Bây giờ ta muốn đi lấy một thứ." "Thứ gì?" "Quả của Thủy Tinh Huyết Thảo, tính ngày cũng sắp được một nghìn năm rồi, ta vừa hấp thu phượng đản, cần thứ này để trung hòa.

Để nâng cao thực lực, ta cũng cần lá của nó." "Nhưng ta cảm thấy ta có thể hấp thu được nó." "Không, bản nguyên trong cơ thể Phượng Điểu cần quả Thủy Tinh trung hòa, mới có thể phát huy sức mạnh của

Phượng Điểu.” “Dương huynh, như vậy đi, có muốn đi cùng ta không?

Ta biết trong cơ thể huynh có năng lượng khổng lồ, không chừng, lần này có thể kích phát ra.” Thương Thiên nói với Dương Thiên Hoa.

“Dù sao cũng rảnh rỗi không có việc gì, đi cùng ngươi một chuyến.” “Ha ha, có Dương huynh tương trợ, chuyến đi này chắc chắn hơn nhiều rồi, xuất phát.” Mấy người liền hướng về một phía khác xuất phát.

Vài tháng sau, Thủy thành.

Nhóm người Thương Thiên đã đến điểm dừng chân đầu tiên, cần phải mượn một nơi tiếp tế để đến Băng Vực.

Vừa vào thành, đã nghe thấy người trong thành bàn tán về chuyện thủy yêu gần đây.

“Mọi người cẩn thận, sắp đến ngày Thủy Tinh Huyết Thảo kết quả, không chỉ nhân loại, mà yêu tộc cũng bắt đầu hoạt động.” Ban ngày, Thương Thiên đến “chợ nhân tài” trong thành tìm một người dẫn đường, nếu không sẽ dễ bị lạc.

Buổi tối, cả nhóm tìm một quán trọ nghỉ ngơi, chuẩn bị tiếp tế vài ngày rồi xuất phát.

Thương Thiên đứng trên ban công ngây ngẩn nhìn ra xa.

Trong lòng Thương Thiên trở nên có chút mờ mịt, đã bước vào con đường tu hành, mục tiêu duy nhất của mỗi người là liều mạng leo lên trên.

Thương Thiên cũng muốn leo lên trên, nhưng lại không quá mãnh liệt, dường như leo lên cũng được, mà ở mãi bên dưới dường như cũng không tệ.

Mỗi người tu hành đều muốn mở ra tất cả các cánh cửa, xem thế giới cuối cùng sau cánh cửa rốt cuộc là gì.

Thương Thiên cũng muốn xem.

Nhưng, nó cũng giống như điểm cuối của tu hành vậy, có cũng được, không có cũng không sao.

Đối với Thương Thiên, thực sự không có khát vọng đặc biệt, mục tiêu rõ ràng.

Tất cả đều không do hắn chủ đạo, có thứ gì đó đang kéo hắn đi.

Không phải hắn quyết định sự việc, mà là sự việc đang quyết định hắn.

"Đang nghĩ gì vậy?" Dương Thiên Hoa đứng bên cạnh thấy Thương Thiên xuất thần.

Thương Thiên quay đầu lại, nói: "Ta đang nghĩ về bí mật cuối cùng của thế giới này." "Ngươi tu hành vì cái gì?" Thương Thiên hỏi.

"Vì cái gì?

Chương 923

Ta quên rồi.” Dương Thiên Hoa cười cười nói: “Ta thật sự quên rồi.

Vì, khi ta có thể nhớ được mọi chuyện, ta dường như cũng chưa bao giờ đi suy nghĩ, vì lúc đó mọi chuyện đều không cần ta phải suy nghĩ, ta chỉ cần từng bước làm tốt là được.

Cho đến khi ta trải qua một chuyện, mọi chuyện đều cần ta phải suy nghĩ, đầu ta cảm giác như sắp nổ tung.” “Nhưng...” Dương Thiên Hoa ném cho Thương Thiên một miếng lương khô, nói: “Tại sao chúng ta phải đi tìm hiểu vì sao?” “Cần lý do sao?” “Ta không cần.” “Ta có thể vì một miếng lương khô.” “Cũng có thể giống như một thành chủ, vì bảo vệ thành này.” “Còn ta, có lẽ là vì ngày mai đi!” “Ta của hôm nay vì ngày mai, còn chuyện của ngày mai, để ngày mai hãy nói!” Cốc cốc cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên.

Dương Thiên Hoa mở cửa.

Ngoài cửa là Lôi Ân ướt sũng.

“Sao vậy?” Thương Thiên nhìn ra ngoài cửa trời không mưa, mà Lôi Ân lại ướt hết cả người.

“Thủy yêu xuất hiện, bắt người dẫn đường đi rồi!” Cổ họng Lôi Ân không ngừng khẽ động, thở hổn hển nói.

“Ở đâu?” Thương Thiên vội vàng hỏi: “Dẫn ta đi.” “Đi theo ta!” Lôi Ân xoay người dẫn đường phía trước.

Thương Thiên và Dương Thiên Hoa theo sau.

Lôi Ân dẫn Thương Thiên đến cây cầu lớn chưa xây xong kia, đi

thẳng về phía trước mấy cây số.

Cây cầu lớn này thực sự có chút dài, rất nhanh đã đến điểm gãy của cây cầu.

Từ đây trở đi, phía trước cây cầu không còn nữa.

Thương Thiên chú ý thấy trên mặt cầu mọc đầy rêu xanh, mặt đất cũng rất ẩm ướt, dường như bị các loại thực vật nhỏ che phủ.

Rõ ràng cây cầu lớn này đã bị bỏ hoang từ lâu.

Sau khi đến đầu cầu, Lôi Ân lấy ra một viên huỳnh quang thạch.

Qua ánh sáng của huỳnh quang thạch, ở phía xa của cây cầu có một trụ cầu đã được xây xong, nhưng trụ cầu đó đã bị bỏ hoang, mặt cầu cũng không thể xây tiếp được nữa.

Ở phía bên kia của trụ cầu có thể mơ hồ nhìn thấy bên trong dường như đã bị khoét rỗng.

"Ổ của con thủy yêu đó ở trong trụ cầu kia, nó đã khoét rỗng cả trụ cầu, thỉnh thoảng lại ra ngoài kiếm ăn, kéo người vào trong trụ cầu.

Ta không yên tâm, đã cải tạo tháp canh ở đầu cầu thành một căn cứ tạm thời, ta canh gác trên đầu cầu.

Thủy yêu sau khi rời khỏi nước, lực chiến đấu sẽ giảm xuống rất nhiều.

Nhưng ở trong nước, gần như không ai có thể đối phó được nó." Dương Thiên Hoa gãi gãi đầu nói: "Ta cũng không giỏi thủy chiến đâu!" Sau khi Thương Thiên đến, nói: "Dụ nó ra, chỉ cần nó ló đầu ra, ta có thể một đao giải quyết nó." "Để ta thử xem!" Dương Thiên Hoa khẽ gật đầu.

"Ta đã làm một cái thang ở bên dưới, nhấc cái thang lên, có thể

đến trụ cầu đối diện.” Lôi Ân nói, dùng đèn pin soi tìm trên mặt gãy của cây cầu, sau đó kéo một sợi dây thép, dùng sức kéo sợi dây thép về phía sau.

Ở điểm cuối của cây cầu xuất hiện một cái thang gỗ, nối với trụ cầu đối diện.

“Ta đi trước!” Lôi Ân nói, đi ở phía trước.

Khi Thương Thiên cũng đi theo, đi được nửa đường thì ngửi thấy một mùi hôi thối.

Mùi đó càng lúc càng nồng nặc khi càng đến gần.

Nhưng, con thủy yêu kia lại không có bất kỳ dấu hiệu xuất hiện nào.

“Chúng ta đã đi đến đây rồi, con thủy yêu đó không có lý do gì mà không có chút động tĩnh nào.

Chẳng lẽ nó không phát hiện ra chúng ta?

Chương 924

Thủy yêu không thể nào phế đến mức không phát hiện ra chúng ta chứ?

Hoặc có lẽ nó thực sự phế vật như vậy!

Vậy thì đối phó nó cũng đơn giản rồi." Thương Thiên trong lòng thầm nghĩ.

Ba người đã lên trụ cầu, luồng mùi hôi thối lúc này trực tiếp ập vào mặt, nồng nặc như sương mù không tan.

Nhìn về phía bóng tối xa xăm, dường như có thể thấy ở cuối bóng tối có những đốm sáng lờ mờ.

"Đó là một thành phố lớn." Lôi Ân bên cạnh Thương Thiên nói: "Nơi đó là một thành phố lớn, chỉ cách một con sông." Thương Thiên sờ cằm, nói: "Có một chuyện ta không hiểu.

Đứng trên cây cầu gãy này có thể trực tiếp nhìn thấy thành phố bên kia đường lớn.

Vậy thì khoảng cách cũng không xa.

Mà tùy tiện ngồi thuyền là có thể qua được.

Nhưng, ta thấy xung quanh đây dường như không có thuyền.

Nơi đây không có thuyền nào sao?" Thương Thiên cảm thấy có gì đó không đúng, hòn đảo này rất phồn vinh, nếu là một hòn đảo, bến tàu thuyền bè lẽ ra phải rất nhiều mới đúng.

Trong lúc Thương Thiên hỏi chuyện, Dương Thiên Hoa nhấc một cái nắp trên trụ cầu lên, một luồng mùi hôi thối ập tới, trực tiếp khiến hắn buồn nôn.

Thương Thiên cũng bất giác bịt mũi, huỳnh quang thạch trong tay Lôi Ân chiếu vào bên trong trụ cầu đã bị khoét rỗng.

Bên trong trụ cầu đó, toàn bộ đều là thi thể thối rữa, chất thành từng lớp, ít nhất cũng có mấy chục, cả trăm cỗ thi thể.

Những thi thể ở dưới cùng đã hoàn toàn thối rữa, một số thi thể ở lớp trên cũng đã bị khoét rỗng nội tạng.

Đây là thủ đoạn của loại ma vật, thích ăn nội tạng của người.

Thương Thiên nheo mắt lại, nói: "Không thể tha thứ." "Súc sinh quả thực đáng chết." Thương Thiên nhìn Dương Thiên Hoa hỏi: "Huynh thấy sao?" Dương Thiên Hoa lúc nãy ăn no, lúc này bị mùi đó xộc vào, liền gục xuống trụ cầu nôn ra hết, nói: "Đáng chết!" Đầu óc Thương Thiên lúc này đột nhiên quay cuồng, trên mặt nước quanh trụ cầu, hình thành một xoáy nước.

"Nó đến rồi!" Thương Thiên đưa tay rút trường đao, "Chú ý!" "Đến thật đúng lúc!" Dương Thiên Hoa lấy ra đại đao, dùng cây đại đao mà Thương Thiên đưa cho, càng dùng càng thuận tay.

Bầu trời đêm nay, không có trăng, thậm chí không có một ngôi sao nào.

Ánh sáng duy nhất là viên huỳnh quang thạch trong tay Lôi Ân.

Thương Thiên vỗ vỗ Lôi Ân, nói: "Đưa huỳnh quang thạch cho ta đi!" "Được." Lôi Ân đưa huỳnh quang thạch cho Thương Thiên.

Thương Thiên cầm huỳnh quang thạch chiếu xuống mặt nước, chỉ thấy xoáy nước trên mặt nước không ngừng cuộn xoáy, bên trong dường như có thứ gì đó muốn xông ra, nhưng đợi một lúc lâu, xoáy nước đó cứ quay qua quay lại mà không có động tĩnh gì.

"Súc sinh không ra!" Dương Thiên Hoa vung đại đao trong tay, nói: "Ta xuống trước gặp con súc sinh này một phen." Dương Thiên Hoa,

một cuồng bạo chiến sĩ cận chiến, giơ đại đao trong tay, không một chút do dự, từ trên trụ cầu trực tiếp nhảy xuống, linh khí trên đại đao bộc phát ra.

Dương Thiên Hoa từ trước đến nay không bao giờ che giấu, hắn giỏi nhất là vừa ra tay đã tung ra sức mạnh mạnh nhất rồi mới tính tiếp.

"A!!" Dương Thiên Hoa gầm lên một tiếng, đại đao hung hăng chém xuống mặt nước.

Ầm!!

Trên mặt nước lập tức nước bắn tung tóe, nước biển văng lên trụ cầu, Thương Thiên cũng bị nước biển tạt vào mặt.

Phản ứng đầu tiên của Thương Thiên là bảo vệ huỳnh quang thạch trong tay, vì đó là ánh sáng duy nhất trong bóng tối.

Vừa rồi khi nó còn ở trong tay Lôi Ân, Thương Thiên cũng vội vàng đòi lấy, viên huỳnh quang thạch duy nhất, bây giờ đã trở thành vật tư chiến lược, Thương Thiên phải nắm giữ thứ này trong tay mới có thể cảm thấy một chút an ổn.

Một đao của Dương Thiên Hoa thanh thế kinh người, một đao chém ra, mặt nước trực tiếp nứt ra một đường dài mười mấy trượng, nhưng nước biển cũng lập tức liền lại.

Chương 925

Thương Thiên cầm huỳnh quang thạch chiếu vào trung tâm xoáy nước chiến đấu, chỉ có thể mơ hồ thấy dưới mặt nước có hai bóng mờ đang không ngừng lật lộn.

Bóng lớn hơn trông giống như một con mực, cái bóng lớn, có những xúc tu liên tục vẫy động.

Cái bóng nhỏ hơn là Dương Thiên Hoa, đại đao trong tay chỉ có một chiêu vung chém đơn giản, mỗi đao đều mang theo một luồng sức mạnh khổng lồ, nhưng bị nước biển áp chế, động tác chậm đi rất nhiều.

Nước biển không ngừng sôi trào, giống như nước sôi, cuồn cuộn gào thét.

Dương Thiên Hoa đại chiến với con thủy yêu giống mực kia dưới nước gần hai phút, dưỡng khí không đủ.

Dưới nước vốn dưỡng khí đã ít, lại thêm phải vận động kịch liệt, có thể đại chiến dưới nước hai phút đã vượt xa trình độ của người bình thường.

Phanh!

Dương Thiên Hoa từ dưới nước lao lên mặt nước, hét lớn một tiếng: "Đến lượt ngươi rồi!" Thương Thiên cắm huỳnh quang thạch vào hông, hai tay nắm chặt trường kiếm từ trên trụ cầu nhảy xuống, "Hoàng Tuyền.

Bách Trảm!!" Ngay khoảnh khắc Dương Thiên Hoa phá nước lao ra, con mực lớn kia cũng theo sau đuổi ra, thân thể thoát khỏi nước, nhảy lên không trung.

Thương Thiên nhảy ra, đạp lên trường đao trong tay Dương Thiên Hoa, Dương Thiên Hoa thuận thế dùng lực đẩy cơ thể Thương Thiên từ trên trường đao bật ra.

Thương Thiên nắm chặt trường kiếm tỏa ra ánh sáng màu cam trong tay, cơ thể lao thẳng về phía con mực lớn kia, nó mở ra cái miệng đen ngòm, dường như muốn trực tiếp nuốt chửng Thương Thiên.

Trong nháy mắt, tất cả dường như trở nên chậm lại.

Đao quang trên trường kiếm tỏa sáng.

Con mực một miệng nuốt chửng Thương Thiên.

Ầm!!

Tiếp theo, từ trong miệng đen ngòm của con mực không ngừng rò rỉ ra ánh sáng màu xanh lam.

Ầm ầm một tiếng, cả cái đầu của con mực trực tiếp nổ tung.

Từ trong đầu nó không ngừng phun ra chất lỏng màu xanh lục khắp nơi.

Dương Thiên Hoa nhảy lên bờ thở hổn hển, nhìn ánh sáng xanh lam tuôn ra trong nháy mắt, nói: "Thành công rồi." Thương Thiên sau khi đánh xong một bộ chiêu thức, cơ thể lập tức rơi vào một trận suy yếu.

Sau đó cùng với thi thể con mực lớn kia rơi xuống biển.

Nước biển lạnh lẽo lập tức kích thích thần kinh của Thương Thiên tỉnh táo lại.

Thương Thiên ra sức giãy giụa, nhưng thi thể con mực lớn kia đã quấn chặt lấy hắn.

Thương Thiên giãy giụa một lúc, có một cảm giác ngạt thở, hắn

không phải là loại trâu bò như Dương Thiên Hoa, thân thể tốt đến kinh người, vận động kịch liệt dưới nước mấy phút cũng không vấn đề gì.

Thương Thiên cảm giác nước biển điên cuồng tràn vào miệng mình, trong nước biển mang theo mùi tanh tưởi trên người con mực.

Ngay lúc Thương Thiên cảm giác sắp chết đuối ngạt thở.

Phanh!

Mặt nước nổ tung, vào thời khắc mấu chốt, Dương Thiên Hoa đã nhảy xuống, lặn xuống nước, kéo lấy thi thể con mực đang không ngừng chìm xuống đáy, sau đó dùng đại đao trong tay cắt đầu con mực, kéo Thương Thiên đang bị mắc kẹt bên trong ra ngoài, lôi hắn bơi lên mặt nước.

Ngay khoảnh khắc chui ra khỏi mặt nước, không khí điên cuồng tràn vào cơ thể Thương Thiên, giờ khắc này Thương Thiên cuối cùng cũng cảm giác mình còn sống.

"Hù!" Thương Thiên hít một hơi thật sâu, miệng không ngừng nôn ra nước chua.

"Mẹ kiếp, ngươi mới xuống à, lão tử suýt nữa chết đuối rồi." Dương Thiên Hoa vô tội nhún vai nói: "Ta thấy ngươi dũng mãnh như vậy, ta tưởng không sao đâu!" "Không sao." Thương Thiên gật gật đầu nói: "Ta không sao." "Ta giao cho ngươi một việc." Thương Thiên ghé vào tai Dương Thiên Hoa nói nhỏ vài câu.

Chương 926

Sau đó, Thương Thiên gọi lên trụ cầu: "Này!

Thả thang xuống, kéo ta lên." Lôi Ân ở trên thả một cái thang xuống.

Dương Thiên Hoa kéo thang, tay kia kéo Thương Thiên mềm như bún, trèo lên thang.

Sau khi lên trụ cầu, Thương Thiên ngồi trên đất thở hổn hển, nói với Lôi Ân: "Giải quyết xong rồi." Lôi Ân lúc này đứng trong bóng tối, xung quanh không có một chút ánh sáng nào.

Hắn cũng không trả lời lời của Thương Thiên.

"Sao vậy?" Thương Thiên không nhận được câu trả lời của Lôi Ân, không khỏi hỏi lại.

Lôi Ân nói: "Không sao, để lại đây cũng là một tai họa thôi." "Đốt đi thì tốt!

Đốt đi thì tốt!" "Ta cảm thấy có chút không yên lòng thì phải?" Thương Thiên tiếp tục hỏi.

"Không có!" Lôi Ân nói: "Ta đang vui mừng đây!

Con thủy yêu gây họa đã lâu bị diệt trừ rồi.

Bản lĩnh lớn quả nhiên khác biệt, con thủy yêu tai họa ta bấy lâu đã bị giải quyết dễ dàng như vậy." "Còn chuyện gì khác không?

Nếu không còn chuyện gì thì ta về đây!" Thương Thiên nói.

"Về đi, nên về rồi!" Lôi Ân lẩm bẩm.

Tim Thương Thiên lúc này đập thình thịch.

Nếu không có gì bất ngờ, ngày mai có thể đến thành trì tiếp theo, ngủ một giấc thật ngon, rồi ăn một bữa thịnh soạn.

Chẳng bao lâu nữa là có thể đến Băng Vực rồi.

Đã lâu lắm rồi hắn chưa được ăn một bữa cơm tử tế.

Thương Thiên bây giờ thật sự không muốn gây thêm rắc rối nữa.

Thế nhưng, trong lòng lại có một cảm giác không thể kìm nén được.

Một cảm giác xao động chưa từng có.

"Ta cảm thấy có gì đó không ổn!" Thương Thiên lấy Huỳnh hỏa thạch từ trên người ra, vừa rồi Huỳnh hỏa thạch đã bị ngâm nước.

Thương Thiên lấy Huỳnh hỏa thạch ra, ánh sáng chiếu lên mặt Lôi Ân.

Trong khoảnh khắc ánh sáng chiếu ra, Thương Thiên dường như thấy được sắc mặt âm trầm của Lôi Ân, nhưng nó cũng lập tức khôi phục lại bình thường.

"Sao vậy?" Lôi Ân đưa tay che ánh sáng chiếu vào mặt.

"Không sao!

Ta về đây!" Ánh mắt Thương Thiên liếc nhìn Dương Thiên Hoa.

"Đi thôi!" Lôi Ân dẫn đường phía trước.

Thương Thiên đi theo sau, nhanh chóng rời khỏi cây cầu.

Trên cây cầu lớn, gió thổi qua, từng lớp nước biển bên dưới không ngừng cuộn trào, phát ra những âm thanh ầm ầm vang dội.

Đột nhiên, Lôi Ân đang đi phía trước dừng lại.

Chương 927

"Dừng lại làm gì?" Thương Thiên vội vàng hỏi.

"Ngươi có phát hiện ra không?" Lôi Ân hỏi.

"Phát hiện?" Thương Thiên nghiêng đầu hỏi: "Ta nên phát hiện ra cái gì sao?" Lôi Ân từ từ xoay người lại, ánh mắt trở nên vô cùng sắc bén: "Chắc chắn ngươi đã phát hiện ra rồi?" "Rốt cuộc là sao chứ!" Thương Thiên không nhịn được cười: "Đừng dọa ta được không?" "Ngươi có biết một sự thật không?

Chuyện ta giỏi nhất chính là dọa người.

Nhưng kết quả thực sự là chẳng có chuyện gì cả, ta chỉ đang đấu trí đấu dũng với không khí mà thôi." Nụ cười của Thương Thiên dường như khiến Lôi Ân càng thêm bất an.

Bàn tay hắn khẽ run rẩy.

"Muốn làm gì thì làm đi!" Ánh mắt Thương Thiên chợt trở nên sắc lẹm, hắn từ từ rút trường đao ra.

"Dương Thiên Hoa!" Thương Thiên đột nhiên hét lớn.

Dương Thiên Hoa rút ra đại đao, thanh đại đao rộng hơn nửa mét, chém thẳng xuống đầu Lôi Ân.

Lôi Ân đột ngột kẹp hai tay lại, hai lòng bàn tay trực tiếp giữ chặt lưỡi đao chém xuống của Dương Thiên Hoa.

Trong mắt Lôi Ân loé lên một tia sáng đỏ.

"Mở đường!" Thương Thiên hét lên.

"A!" Nghe thấy tiếng của Thương Thiên, Dương Thiên Hoa gầm lên, đại đao trong tay lại tăng thêm sức mạnh, dồn sức ấn xuống: "Mở

ra cho ta!" Lôi Ân lập tức buông tay, đại đao của Dương Thiên Hoa chém lên mặt cầu, mặt cầu bị chém nứt ra.

Thương Thiên cũng lập tức nhảy ra ngoài.

Lôi Ân trở tay giữ lấy Thương Thiên, rồi dùng sức ném hắn đi.

Thân thể Thương Thiên vượt qua đầu Lôi Ân: "Hoàng Tuyền, Trảm!" Thương Thiên thuận tay chém cho Lôi Ân một đao.

Khi Ngư cốt đao chém lên người Lôi Ân, chỉ để lại một vết xước nhỏ.

Sau một đao, Thương Thiên nhanh chóng lùi lại.

Hắn chỉ đang thử nghiệm, độ cứng thân thể của Lôi Ân quả thực rất cao.

"Chạy!" Thương Thiên hét lên một tiếng rồi chạy hết sức về phía đầu cầu bên kia.

Dương Thiên Hoa cũng vung đại đao chém mạnh xuống, mặt cầu nứt ra một đường dài mười mấy mét, đẩy lùi Lôi Ân ra sau rồi xông tới, đuổi theo Thương Thiên chạy về phía đầu cầu.

"Quả nhiên đã bị phát hiện." Lôi Ân nhảy từ trên cầu xuống, một cột nước hiện ra trên mặt nước, nâng cơ thể hắn lơ lửng giữa không trung.

Lôi Ân vung tay, mặt nước lập tức hình thành một con thủy long, đuôi nó vẫy một cái, đập mạnh vào thân cầu.

Ầm ầm ầm!

Cây cầu lớn bị đập gãy ngay lập tức.

Thương Thiên chạy hết sức, lồng ngực phập phồng không ngừng, gần như không thở nổi.

Dương Thiên Hoa đuổi kịp, một tay túm lấy Thương Thiên, dùng hết toàn lực lao về phía đầu cầu.

Cây cầu lớn phía sau không ngừng sụp đổ, đuổi theo sau Thương Thiên.

“Chuyện gì vậy?” Dương Thiên Hoa hét lên.

Vừa rồi lúc ở dưới nước, Thương Thiên đã ra hiệu cho hắn chuẩn bị đối phó với Lôi Ân.

Chương 928

“Ngươi vẫn chưa hiểu sao?” Thương Thiên bị Dương Thiên Hoa kẹp bên hông, nói: “Đó không phải Lôi Ân, mà là con thủy yêu kia.” “Ngươi có thấy con thủy yêu mà ta giết lúc nãy lợi hại không?

Căn bản chẳng lợi hại chút nào, thậm chí còn chưa đạt đến trình độ ma thú.

Sao có thể khiến cả một đội người diệt thủy yêu chết hết ở đó được!” “Lúc ta đến đó đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Mãi đến khi đại chiến với thủy yêu dưới nước, ta mới nhận ra, Lôi Ân kia có vấn đề.” “Hắn chỉ luôn ẩn mình trong bóng tối, ta không thấy rõ dáng vẻ của hắn, cũng không biết biểu cảm của hắn rốt cuộc thế nào.” “Hắn tưởng rằng không ai có thể phát hiện được.” “Nhưng, hắn đã quên một chuyện.” “Hắn có thể che giấu mọi thứ, nhưng không thể che giấu được mùi trên người.” “Ngươi là chó à?” Dương Thiên Hoa nói với Thương Thiên: “Mùi mà cũng ngửi ra được.” “Nói nhảm gì thế!

Ngươi có biết nói chuyện không hả?” Thương Thiên ra sức vỗ vỗ Dương Thiên Hoa.

“Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?” Dương Thiên Hoa hỏi.

“Đến kiều đầu bảo trên đất liền.

Thủy yêu một khi rời khỏi nước sẽ dễ đối phó hơn.” Thương Thiên nói.

Ầm ầm ầm!

Trong bóng tối sau lưng Thương Thiên không ngừng truyền đến những tiếng nổ vang, như thể có một con mãnh thú hồng hoang đang

gầm thét, gào rống muốn ăn tươi nuốt sống bọn họ.

"Nhanh lên!

Nó đuổi kịp rồi!" Thương Thiên hét lên.

Dương Thiên Hoa mắt thấy sắp chạy đến kiều đầu bảo thì cây cầu lớn dưới chân sụp đổ hoàn toàn.

Dương Thiên Hoa hụt chân, rơi thẳng xuống mặt nước.

"Ta đã bảo ngươi nhanh lên rồi mà!" "Đứng nói chuyện không biết mỏi lưng, chạy đi!" Dương Thiên Hoa gầm lên, ném đại đao trong tay ra.

Xoẹt!

Đại đao xé không khí bay đi, thân thể Dương Thiên Hoa cũng như một miếng sắt bị nam châm hút, bay theo đại đao.

Keng!

Đại đao cắm phập vào vách đá.

Bên dưới là nước biển cuồn cuộn, thân thể Dương Thiên Hoa đuổi kịp, bàn tay to lớn cũng nắm chặt lấy chuôi đao.

"Đại đao còn có thể dùng như vậy sao?" Thương Thiên hỏi.

"Ngươi đưa cho ta mà không biết à?" Dương Thiên Hoa hỏi lại.

"Ta lại không dùng đại đao." Thương Thiên liếc mắt ra sau, hét lớn một tiếng: "Đến rồi!" Dương Thiên Hoa nắm chặt chuôi đao, dùng sức quăng mạnh, ném hắn lên trên.

Ầm!!

Bên dưới phát ra một tiếng nổ lớn, một cột nước trực tiếp xuyên thủng vách đá, để lại một cái hố lớn vài mét trên vách đá.

Cột nước giống như một tia laze, không ngừng cắt vách đá, đuổi

theo Thương Thiên mà cắt lên trên.

“Nhanh lên!” Thương Thiên bị cột nước như một mũi gai đuổi theo, hét lên thất thanh.

Dương Thiên Hoa không ngừng lắc lư thân thể, giống như một con quay, sau khi quăng mình lên một khoảng, trường đao trong tay lại cắm phập vào vách đá, rồi tiếp tục quăng mình lên trên.

“Cứ thế này thì không ai chạy thoát được!

Ta đi trước, lát nữa quay lại đón ngươi!” Thương Thiên rút trường kiếm ra, hàn quang trên kiếm chợt lóe.

Chương 929

“Đợi đã!” Dương Thiên Hoa muốn bắt lấy Thương Thiên, nhưng thân thể Thương Thiên đã nhảy xuống.

“Mở ra cho ta!” Toàn thân Thương Thiên sôi trào, theo huyết khí cuồn cuộn, thanh trường đao chém sắt như chém bùn trong tay chém lên cột nước kia.

Xì xì xì!

Bên tai Thương Thiên chỉ có tiếng cắt xé liên hồi, như thể có máy cắt đang không ngừng hoạt động bên tai hắn.

Thế nhưng, trường kiếm Hoàng Tuyền trong tay Thương Thiên kiên cố không thể phá hủy, một cột nước của thủy yêu không thể nào hủy diệt được.

Thương Thiên bị cột nước đẩy lùi, trường kiếm trong tay chắn ngang trước mặt, trực tiếp tách đôi cột nước.

Thương Thiên nắm chặt thanh kiếm, hổ khẩu bị chấn nứt, máu tươi từ đó không ngừng tuôn ra.

Thương Thiên vốn không thích mạo hiểm, vì điều đó không phù hợp với tính cách ổn trọng của hắn.

Lúc này, đáng lẽ nên để Dương Thiên Hoa chống đỡ, rồi hắn sẽ tìm cách thoát thân.

Nhưng, Thương Thiên đã ở lại.

Có lẽ nên cho Dương Thiên Hoa một cơ hội.

Hắn vừa mới nhận ra vẻ đẹp của thế giới này, nên cho Dương Thiên Hoa một cơ hội.

Thương Thiên đã chọn ở lại chống đỡ, để Dương Thiên Hoa chạy trước.

Hai tay Thương Thiên sắp phế rồi, nếu cứ chống đỡ như vậy, việc bị dòng nước xuyên thủng chỉ là vấn đề sớm muộn.

"Hù!" Thương Thiên hít một hơi thật sâu, lộn người ra sau, rồi lại rút trường kiếm ra.

Khi thân thể rơi xuống, hắn cắm trường đao vào cột nước, dùng trường đao chống đỡ rồi chạy dọc theo cột nước lên trên.

Cột nước dưới chân Thương Thiên đã biến thành một con đường, một con đường dẫn đến trước mặt Lôi Ân.

Trường đao phía trước phá tan cột nước, hóa giải phần lớn sức mạnh của nó.

Thương Thiên cảm thấy mình cũng đã trở nên điên cuồng, vô cùng điên cuồng, lại dám mạo hiểm như vậy để chiến một trận với thủy yêu.

Trước đây hắn chưa từng dám.

Thương Thiên chạy dọc theo cột nước đến cùng, nhìn thấy Lôi Ân đang đứng trên một cột nước khác.

"Mẹ kiếp nhà ngươi!" Thương Thiên vung trường kiếm trong tay, chém ngang về phía Lôi Ân.

"Hoàng Tuyền Bách Trảm!" Kỹ năng thời gian được kích hoạt, thân đao lóe lên ánh sáng xanh.

Sau khi thời gian được gia tốc, nhìn từ bên ngoài, nó giống như một quả cầu liên tục tỏa ra ánh sáng xanh.

Ầm!

Kiếm trong tay Thương Thiên dù sao cũng cần cận chiến.

Lôi Ân trực tiếp bắn ra một viên thủy đạn, không cho Thương Thiên bất kỳ cơ hội nào, đánh bay hắn ra ngoài.

Bất kể chiêu thức của Thương Thiên có hoa mỹ đến đâu, một phát thủy đạn pháo đã giải quyết tất cả.

Mỗi giọt nước đều như một thanh kiếm, trong khoảnh khắc thủy đạn nổ tung, Thương Thiên cảm giác cơ thể mình như bị vạn tiễn xuyên tâm.

Thương Thiên cũng trở nên vô cùng suy yếu, rơi từ trên không xuống.

Chương 930

Một phát thủy đạn pháo khác cũng lập tức bắn tới.

Ngay khi Thương Thiên nhìn thấy một phát thủy đạn pháo bay đến trước mặt.

Từ phía sau, một thanh đại đao chen ngang, trực tiếp cắm vào viên thủy đạn pháo đó.

Ầm!!

Thủy đạn pháo nổ tung.

"Nắm lấy đao của ta!" Đang đứng trên kiều đầu bảo, Dương Thiên Hoa gầm lên, dồn hết linh khí toàn thân, điều khiển đại đao bay ngược trở lại.

"Phụt!" Dương Thiên Hoa phun ra một ngụm máu tươi.

Điều khiển đại đao bay đi bay lại, trông thì có vẻ rất tiêu sái, nhưng linh khí tiêu hao vô cùng lớn.

Mỗi lần đi về như vậy tiêu hao lượng linh khí đủ để hắn vung ra mấy trăm đao bình thường.

Khi đại đao bay về, nó lót dưới thân thể Thương Thiên.

Thương Thiên ôm lấy chuôi đao, đại đao xoay một vòng rồi nhanh chóng bay ngược trở lại.

"Này, huynh đệ!" Dương Thiên Hoa đứng bên vách đá hét lên.

Nhìn thấy Thương Thiên bay về, hắn đưa tay ra kéo lấy Thương Thiên, trên mặt nở nụ cười: "Không sao chứ?" "Ngầu, vừa rồi thật ngầu!" Dương Thiên Hoa nói.

"Khụ khụ." Thương Thiên che khóe miệng ho khan, không ngừng

ho ra máu tươi, nói: “Ta đây là đang liều mạng đấy, không ngầu được sao?” “Ngươi cũng lên liều mạng đi!

Mẹ kiếp nhà ngươi cũng có thể ngầu như vậy đấy.” Thương Thiên vịn vào cánh tay Dương Thiên Hoa đứng dậy, nhìn con thủy yêu đang lơ lửng ở xa.

Thương Thiên chỉ vào con thủy yêu mang hình dáng của Lôi Ân mà chửi: “Cái đồ ăn cây táo rào cây sung!

Ngươi đang làm gì vậy?

Chạy đi làm thủy yêu à?” “Người không làm, lại cứ thích đi làm súc sinh!” Con thủy yêu chỉ ngây ngốc đứng ở xa, lúc này cũng không có bất kỳ hành động nào, cũng không thấy rõ biểu cảm trên mặt nó ra sao.

“Không lại đây à!” Thương Thiên ngoắc ngoắc ngón tay với con thủy yêu: “Mẹ kiếp, có ngon thì lại đây!” “Đấu với lão tử, vì bảo vệ cái thành này.

Ngươi thật sự không cần chút mặt mũi nào à!” “Ngô quả thực là vì bảo vệ thành này!” Thủy yêu trầm ngâm một lúc lâu cuối cùng cũng lên tiếng.

“Ngươi có cần mặt mũi không vậy!” Thương Thiên nhổ một bãi nước bọt: “Nếu còn chút liêm sỉ, thì lên đây!

Ta và ngươi ở đây quyết một trận thắng bại.” “Đứng dưới nước là có ý gì?” Cơ thể thủy yêu khẽ nghiêng về phía trước, Thương Thiên bất giác giật mình, vội vàng kéo Dương Thiên Hoa sau lưng nói: “Nó sắp lên rồi, bảo vệ ta đấy!” “Nó không dám lên đâu.” Dương Thiên Hoa nói.

“Sao ngươi chắc chắn vậy?” Thương Thiên hỏi.

“Nếu nó dám lên, chắc chắn đã lên từ sớm rồi.

Căn bản không cho chúng ta cơ hội thở dốc, xông lên một đòn tất sát.” Dương Thiên Hoa nói: “Nó đứng trên mặt nước do dự lâu như vậy, chứng tỏ nó không dám lên.” “Vậy thì tốt!” Thương Thiên ổn định lại thân hình, chỉ vào con thủy yêu nói: “Cái thứ vương bát đản nhà ngươi, ngoài bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh ra, còn làm được gì nữa!” “Bảo ngươi lên thì không lên!

Không bảo ngươi đi ăn cứt, lại cứ đòi đi ăn cứt!” Thương Thiên tiếp tục chửi rủa.

Thủy yêu khoanh tay, không vui không buồn, nói: “Ngươi nghĩ ta không lên bờ thì không làm gì được các ngươi sao?” Thương Thiên đột nhiên có một cảm giác không lành, quay đầu nhìn ra sau lưng.

Phía sau hắn bỗng xuất hiện một đám người đông nghịt.

Trong bóng tối, mắt của những người đó như những ngọn lửa màu đỏ rực đang cháy, không ngừng lay động.

Khóe miệng Thương Thiên khẽ giật giật, nắm chặt trường đao trong tay.

Chương 931

Xung quanh xuất hiện mấy trăm người, bao vây chặt lấy Thương Thiên.

"Ta quả thực đang bảo vệ nơi này!" Thủy yêu nói: "Chỉ là, thứ ta bảo vệ không phải con người mà thôi." "Những loài loại ma trên biển trong phạm vi mấy trăm cây số, thành phố này chính là Thượng Hải của ta." "Thật ngại quá!

Vốn dĩ ta định tha cho các ngươi, nhưng các ngươi lại cứ tự đâm đầu vào!" "Phi!" Thương Thiên nhổ một bãi nước bọt: "Tha cho ta?

Ngươi sẽ tha cho ta sao?

Ngay từ khoảnh khắc ta đặt chân lên nơi này, ngươi đã chuẩn bị giết ta rồi, đúng không?" "Giết con yêu quái kia chẳng qua là để thăm dò thực lực của ta thôi!" "Bây giờ, ngươi đã nắm rõ thực lực của ta rồi." "Thì sao?" Thương Thiên nói: "Muốn giết ta, ngươi cũng phải trả giá đắt đấy!" "Mấy trăm người sau lưng ta, ta có thể kéo toàn bộ bọn chúng xuống nước.

Cùng ta xuống địa ngục." Thủy yêu khẽ nhún vai: "Không sao cả!" "Thượng Hải này là do chúng ta cùng nhau xây dựng.

Muốn sinh tồn ở đây, đương nhiên phải có sự hy sinh." "Ta sẽ mặc niệm cho cái chết của các ngươi." "Ngươi đúng là một tên khốn nạn!" Thương Thiên cười, mặc dù bây giờ hắn đang bị trọng thương.

Thương Thiên không để ý đến vết thương trên người, bởi vì vết thương trên người hắn dường như chưa bao giờ lành hẳn.

Vết thương cũ chưa lành, vết thương mới đã chồng chất lên.

"Hù!" Thương Thiên hít một hơi thật sâu, nói nhỏ vào tai Dương

Thiên Hoa: “Ngươi có chắc chắn có thể đưa Lôi Ân chạy thoát không?” Dương Thiên Hoa lắc đầu: “Ta cũng không biết.” “Những người phía sau hẳn không mạnh, chỉ là một số loại ma bình thường, thực lực có lẽ cũng chỉ ở Nhất Trọng Môn hay Nhị Trọng Môn thôi.” “Ngươi đưa Lôi Ân xông ra đi!” Thương Thiên nói.

“Vậy còn ngươi?” Dương Thiên Hoa hỏi.

“Ngươi cứ đi đi, ta bọc hậu cho.” Thương Thiên khẽ cười: “Tuy rằng có vẻ không đáng tin, tuy rằng ta không có một chút cơ hội thắng nào.” “Nhưng, không biết tại sao.

Ta có một dự cảm, ta sẽ không chết ở đây.” “Không chết ở đây?

Sao tự tin vậy?” Dương Thiên Hoa hỏi.

Thương Thiên khẽ nhún vai: “Có lẽ cũng không phải tự tin, tóm lại ta có một dự cảm, một dự cảm không rõ ràng.” “Ngươi biết đấy, dự cảm của ta trước giờ luôn rất chuẩn.” “Vậy sau này chúng ta có thể gặp lại ở đâu?” Dương Thiên Hoa nói: “Nếu, ngươi còn sống!” “Giang Đông Y Quán nhé!

Ta sẽ đợi ngươi ở đó.” Thương Thiên nói.

“Đợi ta?” Dương Thiên Hoa cười cười, nói: “Ngươi chắc chắn có thể về nhanh hơn ta sao?

Phải là ta đợi ngươi mới đúng chứ!” “Vậy chúng ta thi xem ai về trước, xem ai đợi ai!” Thương Thiên nói.

Khóe miệng Dương Thiên Hoa khẽ giật giật, gật đầu nói: “Được thôi!

Nhưng, ta muốn cược thêm chút gì đó?” “Ta cược một chuyện nhé!

Người thắng có thể yêu cầu người thua làm một việc.” Thương

Thiên nói.

"Được!" Dương Thiên Hoa đáp ứng ngay, nói: "Vậy ngươi đừng chết đấy nhé!" Nói xong, Dương Thiên Hoa xoay người chui vào kiều đầu bảo phía sau.

Lôi Ân đang đợi ở bên trong, lúc này cũng không biết phải làm sao.

Khi Dương Thiên Hoa bước vào, hắn như tìm được người chủ trì, túm lấy Dương Thiên Hoa hét lên: "Chúng ta phải làm sao bây giờ?" "Đừng sợ!" Dương Thiên Hoa ôm lấy Lôi Ân: "Ta sẽ đưa ngươi xông ra ngoài." "Chỉ cần có ta ở đây, ta nhất định sẽ bảo vệ ngươi bình an, cho đến hơi thở cuối cùng." Đôi mắt to lấp lánh của Lôi Ân nhìn chằm chằm vào Dương Thiên Hoa: "Chỉ hai chúng ta đi thôi sao?

Vậy còn Thương Thiên?" "Hắn có cách ra ngoài.

Chúng ta ra ngoài trước, sau đó tìm hắn hội ngộ." Dương Thiên Hoa kéo Lôi Ân, một tay cầm đại đao, tay kia kéo Lôi Ân chạy ra ngoài.

Trong bóng tối bên ngoài, người đông nghìn nghịt, tiếng bước chân lộn xộn.

"Ta đi trước đây!

Chúc ngươi may mắn!" Dương Thiên Hoa vung đại đao trong tay, giống như một cỗ máy chém quay hết công suất, ra sức xoay tròn.

Khi hắn đột nhiên xông vào đám người, trong nháy mắt máu thịt bay tứ tung, một con đường máu bị xé toạc ra giữa đám đông.

Chương 932

Năng lực của Dương Thiên Hoa lúc này được thể hiện trọn vẹn.

Hắn là chiến sĩ cuồng bạo nhất, toàn thân tắm máu.

Những kẻ cản đường, chỉ cần va chạm nhẹ, liền bị đại đao xoay tít điên cuồng chém thành thịt vụn.

Máu tươi văng tung tóe, thịt nát bay ngang.

Thương Thiên lúc này đứng đối diện thủy yêu, mũi đao chống xuống đất, chống đỡ cơ thể để không ngã xuống.

Thương Thiên nói với thủy yêu: "Ngươi thấy chưa?

Lũ tôm tép thối tha của ngươi căn bản chẳng có tác dụng gì!" "Bọn họ đi rồi, ngươi định làm gì đây?" Giọng nói khàn khàn của thủy yêu vang lên: "Bây giờ ngươi thật sự rất nguy hiểm đấy." "Vậy sao?" Thương Thiên không thèm để ý, ngoắc ngón tay với thủy yêu: "Lại đây đi!

Lại đây đánh ta đi." "Vậy ta lại đây thật đấy, ngươi đừng sợ nhé!" Thủy yêu lúc này từ từ bước xuống, dưới chân không ngừng dâng lên từng cột nước, đỡ lấy bước chân của nó, đưa nó từ trên không trung xuống.

Thủy yêu như đang đi dạo trong sân nhà, bước đến trước mặt Thương Thiên.

Khóe mắt Thương Thiên khẽ giật giật, nhìn chằm chằm vào thủy yêu.

Thủy yêu bây giờ hoàn toàn giống một con người, hành vi cử chỉ, giọng điệu nói chuyện đều hoàn toàn giống một con người.

“Ta có một câu hỏi.” Thương Thiên nói.

“Hửm?” Thủy yêu nhìn thẳng vào mắt Thương Thiên.

Chiều cao của nó thậm chí còn cao hơn Thương Thiên một chút.

Khi nhìn vào mắt Thương Thiên, nó tạo ra một sự chênh lệch cao thấp, không giống như đang nhìn ngang, mà có một cảm giác coi thường từ trên cao nhìn xuống.

“Ngươi rốt cuộc có phải là người không?” Thương Thiên hỏi.

“Nói chính xác thì ta không hoàn toàn là người.” Thủy yêu nói: “Cha ta là một con người, mẹ ta là một thủy yêu.” “Ha ha,” Thương Thiên không nhịn được cười lớn: “Hóa ra là một đứa con lai à!” “Con lai?” Thủy yêu hỏi.

“Người nhà ngươi không cùng một loài, mà có nhiều loài quá nhỉ!” Thương Thiên nói.

“Ngươi đang chửi ta à?” Thủy yêu nói: “Chọc giận ta như vậy, đối với ngươi không có lợi đâu.” “Chẳng lẽ ngươi không biết hậu quả của việc chọc giận ta sao?” “Ồ?

Ta lại muốn xem hậu quả thế nào.” Ngón tay Thương Thiên khẽ động: “Đồng thời, ta cũng rất tò mò một chuyện.

Thủy yêu và người cũng có thể làm cái đó à?

Thật không thể chấp nhận được.” “Mẹ ngươi phải có quyết tâm lớn đến mức nào mới sinh ra ngươi được?” “Ta thật sự cảm thấy kỳ lạ?

Đầu óc mẹ ngươi có vấn đề không?

Lúc ngươi ra đời có bị dọa không?” “Ha ha, khẩu vị của ba ngươi cũng độc đáo thật, chậc chậc chậc, xuống tay được à?” “Sản phẩm của hai chủng tộc khác nhau, không chỉ xấu, mà còn ghê tởm, chắc

chắn không dám ra ngoài gặp người phải không?" Thương Thiên nói xong, không nhịn được cười: "Mẹ kiếp ta đúng là thiên tài!" "Ngươi thật sự đã chọc giận ta rồi!" Thủy yêu nói, da thịt trên mặt không ngừng co giật, cơ bắp run rẩy khiến khuôn mặt nó dần dần biến dạng.

Nó biến thành hình dạng ban đầu, trên người nhỏ giọt chất nhầy, rơi đầy trên mặt đất, toàn thân tỏa ra màu xanh lục của rong rêu, xen lẫn một chút đen kịt, một khuôn mặt người với ngũ quan chen chúc vào nhau, hai bên má mọc ra đôi tai dài, trông vô cùng kỳ dị.

"Đúng là xấu thật, rồi sao nữa?" Thương Thiên dang tay ra: "Kết quả thế nào?" "Ta sẽ giết ngươi!" Thủy yêu nói.

Thương Thiên rùng mình một cái: "Ta thật sự rất sợ đấy!" "Chết đi!" Đầu ngón tay thủy yêu đột nhiên bắn ra một giọt nước biển.

Trong khoảnh khắc gang tấc, giọt nước biển lập tức phồng lên thành một quả thủy đạn pháo.

"Thời gian, mở!" Thương Thiên đã tích tụ sức lực một lúc, chờ đợi để có thể hồi phục một chút, trong nháy mắt tung ra một chiêu.

"Hoàng Tuyền, Trảm!" Thương Thiên hiện tại không thể dùng "Hoàng Tuyền, Loạn Vũ".

Chương 933

Tích góp nửa ngày mới được một chút sức lực, cũng chỉ có thể dùng ra một kiếm.

Xoẹt...

Tốc độ của Thương Thiên thực sự quá nhanh, khi thủy yêu kịp phản ứng, lưỡi đao đã vòng qua cổ nó rồi.

Trên cổ thủy yêu nứt ra một vết rách, giống như quả lựu há miệng.

Máu tươi lập tức từ yết hầu bị rạch toạc ra tuôn trào.

Thương Thiên chờ đợi chính là cơ hội này.

Khi thủy yêu đến gần, ở khoảng cách như vậy, đối với Thương Thiên chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Chỉ cần có thể nắm bắt được khoảnh khắc này, giết chết thủy yêu trong chớp mắt.

Thì Thương Thiên có thể thoát thân.

Thủy yêu lúc này từ từ ngã xuống đất, máu tươi phun đầy mặt đất.

Cơ thể Thương Thiên lung lay sắp ngã, dường như chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng có thể khiến hắn ngã xuống đất không dậy nổi.

Thương Thiên dùng trường đao chống đỡ cơ thể, quay đầu nhìn thủy yêu ngã trên đất.

Lúc này, trên người Thương Thiên cũng nổi da gà, trong lòng hắn cảm thấy không ổn.

"Đứng dậy đi!" Thương Thiên bình tĩnh nói.

“Ta biết ngươi sẽ không dễ dàng chết như vậy.” Quả nhiên, sau khi lời nói của Thương Thiên vừa dứt, thân thể thủy yêu lăn lộn trên đất.

Tay của nó biến thành chân, chân biến thành tay.

Cái cổ bị Thương Thiên cắt đứt co rụt vào trong, từ giữa hai chân bên dưới lại mọc ra một cái đầu, rồi nó bò dậy từ mặt đất.

“Ngươi nghĩ rằng ta không có chút chuẩn bị nào mà dám đứng trước mặt ngươi sao?” Thủy yêu khẽ vặn vẹo cổ nói.

“Cách làm của ngươi cũng quá đơn giản rồi!” Thủy yêu đưa tay bóp cổ Thương Thiên, một tay nhấc bổng hắn lên.

“Ta sẽ xé ngươi thành từng mảnh.” Thương Thiên đã kiệt sức, sau khi bị nhấc lên, hai chân đạp loạn xạ trong không trung, trong cổ họng không ngừng phát ra tiếng “hơ hơ”, sắp ngạt thở đến nơi.

Ầm!

Thủy yêu tóm lấy cơ thể Thương Thiên như tóm một miếng giẻ rách, ném mạnh xuống đất.

Trên mặt đất nứt ra một cái hố lớn.

Phụt!

Trong miệng Thương Thiên phun ra một ngụm máu tươi lớn, cơ thể khẽ co giật, như một con búp bê vải rách.

Bốp!

Thủy yêu lại đấm một quyền, đấm mạnh vào bụng Thương Thiên.

Một quyền đấm thủng bụng Thương Thiên.

Thương Thiên nhìn cái lỗ trên bụng mình, ánh mắt ngây dại.

“Lại bị đấm một lỗ rồi!” Thương Thiên thậm chí không biết tại

sao lại nói “lại”, hắn gần như không cảm thấy đau đớn nữa.

Chương 934

Cơ thể như một tổ ong vò vẽ, bên trong có vô số cái lỗ, dường như có vô số con ong đang điên cuồng lao ra từ cơ thể hắn.

Lúc này, Dương Thiên Hoa đang đưa Lôi Ân xông ra ngoài.

Toàn thân Dương Thiên Hoa đều là máu, nhưng hắn dường như có sức mạnh vô tận, cảm thấy cuộc sống tầm thường, những ngày tháng mù quáng trước đây đã thực sự kết thúc.

Hắn đã tìm thấy một phương hướng, có một mục tiêu.

Chỉ cần biến thành một cây đại thụ, che mưa chắn gió cho người sau lưng.

Dù toàn thân Dương Thiên Hoa đều là máu tươi, lớp máu đầu tiên ngưng tụ trên người, rồi lớp thứ hai, thứ ba phủ lên, không ngừng ngưng tụ, tạo thành một bộ áo giáp màu máu!

Thế nhưng, Lôi Ân sau lưng hắn lại trông vô cùng sạch sẽ.

Dương Thiên Hoa ở phía trước không ngừng vượt qua mọi chông gai, cưỡi gió rẽ sóng, đưa Lôi Ân xông vào trong thành phố.

Lúc này, Dương Thiên Hoa mới chú ý, khi bóng tối buông xuống, tất cả mọi người trong thành phố đều như xác sống, không ngừng đi ra từ trong nhà.

Trong mắt họ đều lóe lên màu máu đỏ rực.

Cả thành phố đều náo động, xe cộ bên đường không ngừng gầm rú, đèn trong thành từng ngọn một tắt dần về phía xa.

Thành phố vừa rồi còn đèn hoa rực rỡ, đột nhiên chìm trong một mảng bóng tối.

Chỉ có trong bóng tối là những đôi mắt đỏ rực không ngừng lóe lên, giống như mắt sói, bóng tối đã ban cho chúng bản tính khát máu.

Lúc này tất cả đều đã được kích phát hoàn toàn.

Tay cầm đại đao của Dương Thiên Hoa khẽ run rẩy.

Dù có là chiến thần, lúc này cũng không thể xông ra được, dù sao hắn cũng chỉ là thân xác phàm trần.

Trong cả thành phố không biết có mấy vạn, thậm chí là mấy chục vạn người đang sống.

Mấy chục vạn ngọn cỏ, Dương Thiên Hoa có là máy cắt cỏ cũng phải tốn rất nhiều công sức.

Huống chi là mấy chục vạn người sống.

Dương Thiên Hoa biết mình không thể địch lại.

Xoay người cõng Lôi Ân, hắn ném đại đao trong tay ra.

Đại đao bay lên không trung, thân thể Dương Thiên Hoa cũng theo sát đại đao bay lên.

Dương Thiên Hoa bay lên không trung, đưa tay nắm lấy đại đao, bây giờ hắn đang ngự đao phi hành.

Không giống như những người ngự kiếm phi hành trong truyền thuyết đứng trên kiếm, Dương Thiên Hoa ngự đao phi hành thì đao ở trên, người treo ở dưới.

Dương Thiên Hoa vô cùng mệt mỏi, linh khí vốn không đủ để chống đỡ ngự đao bay xa, huống chi bây giờ còn phải mang theo hai người.

Hắn cảm thấy vô cùng vất vả, nhưng vẫn cắn chặt răng kiên trì.

Răng cũng sắp bị nghiến nát, cũng không biết đã bay được bao xa,

nhưng đã nhìn thấy biển cả.

Trong miệng Dương Thiên Hoa không ngừng trào máu, là máu tươi chảy ra từ hàm răng bị nghiến nát.

Chỉ cần hơi thả lỏng một chút, cơ thể sẽ lập tức rơi từ trên không xuống.

Nhưng, bây giờ ngoài việc cắn răng kiên trì ra, hắn không còn cách nào khác.

Chương 935

Ngay khi Dương Thiên Hoa nhìn thấy bờ biển, cho rằng có thể thoát thân.

"Vút!" Âm thanh xé gió chói tai vang lên trên không.

Kẻ địch bên dưới vậy mà có cả ám khí.

Ám khí từ dưới nách Dương Thiên Hoa bắn vào, rồi xuyên ra từ sau lưng.

Một vết thương xuyên thấu nhỏ đối với Dương Thiên Hoa vốn không phải là vấn đề lớn.

Nhưng vì cái ám khí này, khiến Dương Thiên Hoa đang nén một hơi trong lồng ngực phải xì hơi ra.

Sau khi hơi thở bị xả ra, Dương Thiên Hoa từ trên không trung như một con chim gãy cánh, rơi thẳng xuống.

Khi rơi xuống, Dương Thiên Hoa theo bản năng ôm chặt Lôi Ân, dùng cơ thể mình trực tiếp chống đỡ lực va chạm khổng lồ.

Dù cơ thể Dương Thiên Hoa cường tráng như một con trâu, lúc này cũng bị lực va chạm khổng lồ đập cho tan tác.

Sau khi Dương Thiên Hoa rơi xuống đất, trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, hắn đã cắm đại đao trong tay xuống đất, cơ thể đè lên trên đại đao, trước tiên hóa giải một phần lực, sau đó cơ thể bị đại đao bật ra.

Dù Dương Thiên Hoa đã dùng hết mọi thủ đoạn có thể để giảm lực, nhưng vẫn có một lực va chạm khổng lồ, khiến đầu óc Dương Thiên Hoa cũng bị đập cho mơ hồ.

Xương cốt trong cơ thể như mì giòn, không ngừng gãy răng rắc.

"Giữ một ngụm chân khí trong lòng!" Dương Thiên Hoa không có thời gian suy nghĩ nhiều, nuốt ngược ngụm máu tươi sắp trào ra khỏi cổ họng, nén chặt một đoàn khí trong lồng ngực, ngồi xếp bằng trên đất, hai tay kết thành hình ôm hồ, nhanh chóng điều tức.

Nhanh chóng, toàn thân Dương Thiên Hoa như đang rang đậu, phát ra tiếng lốp bốp.

Những khúc xương gãy trên người trước đó, toàn bộ đều được nối lại.

"Hù!" Dương Thiên Hoa nhắm mắt, ngồi xếp bằng thở đều.

Đám người như xác sống xung quanh sẽ không cho Dương Thiên Hoa bất kỳ cơ hội hồi phục nào.

Lúc này chúng như một bầy sói đói, điên cuồng lao tới, nhào về phía Dương Thiên Hoa.

Lôi Ân bên cạnh lúc này đã nhặt lấy đại đao của Dương Thiên Hoa, dường như từ đầu đến cuối không ai chú ý đến sự tồn tại của hắn.

Đại đao của Dương Thiên Hoa lớn như một nửa cánh cửa, Lôi Ân vung đại đao lên, trực tiếp đánh bay một người xông đến trước mặt.

Người bị đánh bay ra như một con diều đứt dây, bay ra xa rồi va vào một đám người mới miễn cưỡng dừng lại.

Lôi Ân lần đầu tiên sử dụng sức mạnh sau khi hấp thụ hoàn toàn trứng phượng hoàng.

Sức mạnh của hắn quả thực lớn đến kinh người, cầm đại đao trong tay, chỉ nghe thấy tiếng "bốp bốp bốp" không ngừng, người bay đầy trời.

Lôi Ân cầm thanh đại đao to như tấm ván cửa đứng trước mặt Dương Thiên Hoa, một người bị đánh bay ra ngoài, giống như đang đánh bowling, một cú đánh ra trực tiếp đánh ngã một đám người.

Bốp!

Lôi Ân đặt đại đao trong tay xuống đất, mặt đất cũng khẽ rung chuyển.

Bây giờ Lôi Ân giống như một cửa ải, chặn tất cả mọi người ở bên ngoài, bảo vệ Dương Thiên Hoa ở bên trong.

Lôi Ân sức lực lớn, nhưng cũng có lúc cạn kiệt, bởi vì hắn chỉ đơn thuần có sức lực lớn mà thôi, ngay cả linh lực của trứng phượng hoàng cũng không khống chế tốt, lực đạo trong tay cũng không có chút nắm bắt nào.

Hắn có thể đánh mười người, trăm người.

Thêm một chút nữa, sẽ trực tiếp mệt lả.

Chương 936

Nhưng, hiển nhiên hắn không có cơ hội mệt lả.

Trong đám người đi ra một gã khổng lồ, toàn thân phủ một lớp vảy, hiển nhiên đã đạt đến cấp bậc loại ma, so với những con quái nhỏ xung quanh không cùng một đẳng cấp.

Khi người đó bước ra, cơ thể đột nhiên phình to, cao đến ba mét, nắm đấm to như quả dưa hấu, như một con trâu điên, hung hăng lao về phía Lôi Ân.

Lôi Ân giơ đại đao trong tay chắn ngang ngực.

Bốp!

Sau khi người đó đâm vào thân đao, hổ khẩu của Lôi Ân cũng bị một cỗ lực lượng khổng lồ chấn nứt.

Cơ thể Lôi Ân ra sức lùi lại phía sau, lùi đến trước mặt Dương Thiên Hoa, máu tươi từ hổ khẩu nhỏ lên mặt Dương Thiên Hoa.

Con loại ma cao hơn ba mét kia.

Lúc này một quyền vượt qua đại đao, đấm vào ngực Lôi Ân.

"Phụt!" Lôi Ân mở miệng phun ra một ngụm máu tươi lớn.

Lôi Ân trước đó không biết khống chế sức mạnh, bây giờ bị người ta đâm một cú rồi lại ăn một quyền, cả người hoàn toàn mềm nhũn.

Lúc này, sau lưng Lôi Ân, một bàn tay to lớn mạnh mẽ đỡ lấy cơ thể hắn.

"Đừng sợ, để ta!" Dương Thiên Hoa lúc này đỡ lấy Lôi Ân, một tay nắm lấy chuôi đại đao, đại đao khẽ xoay ngang, thân đao chấn

động.

Bốp!

Con loại ma cao hơn ba mét kia trong nháy mắt bị chấn thành một đống thịt vụn.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, Dương Thiên Hoa đã đột phá.

Xương cốt toàn thân vỡ nát, linh khí cạn kiệt, cuối cùng lại trực tiếp đột phá.

Bởi vì, bản chất của luyện thể là tử địa nhi hậu sinh, chỉ có thực sự bước vào ranh giới sinh tử, mới có thể nhất cử phá vỡ sinh tử.

"Có ta ở đây, bây giờ không ai có thể làm tổn thương ngươi!" "Mở ra cho ta!" Đại đao trong tay Dương Thiên Hoa xoay một vòng, một đao chém mạnh xuống đất.

Đao quang lóe lên, mặt đất phía trước mười mấy mét bị chém nứt ra.

Những con quái trên mặt đất cũng theo đó bị nổ bay tứ tung.

Đại đao trong tay Dương Thiên Hoa chỉ thẳng lên trời.

Bây giờ hắn đã đột phá đến Tiên Thiên viên mãn, trong lồng ngực lập tức có một cỗ hào khí ngút trời.

Dương Thiên Hoa vô tình liếc mắt lên bầu trời, nhìn thấy trên trời có một người đang đi dạo.

Hào khí vừa mới dâng lên trong lồng ngực Dương Thiên Hoa, lập tức bị dập tắt.

Người có thể đi dạo trên không trung, là cấp Thần Ma rồi!

Thực lực Tiên Thiên viên mãn, trước mặt cấp Thần Ma giống như một món rau.

“Đi mau!” Dương Thiên Hoa cõng Lôi Ân xông ra ngoài.

Nơi này không thể ở lâu được nữa, không ngờ ở một nơi như thế này lại có cường giả cấp Thần Ma tồn tại.

Cấp Thần Ma này đã dọa Dương Thiên Hoa toát mồ hôi lạnh.

Chương 937

Tu hành nhiều năm, tu hành càng lâu càng cảm nhận được sự khủng bố của cấp Thần Ma.

Người đang đi dạo trên bầu trời kia, cúi đầu nhìn xuống sự hỗn loạn trên mặt đất, ngón tay khẽ động, tiện tay bắn một giọt nước xuống đất.

Giọt nước xoay tròn với tốc độ cao trong không trung, khi sắp rơi xuống đất, giọt nước đó đột nhiên trở nên vô cùng khổng lồ.

Dương Thiên Hoa nhìn thủy đạn khổng lồ sau lưng, đặt đại đao trong tay ngang ngực.

Bốp!

Thủy đạn phát nổ.

Nó trực tiếp thổi bay khu vực mấy chục mét xung quanh.

Cơ thể Dương Thiên Hoa bị một làn sóng năng lượng chấn bay ra ngoài.

Đồng thời hắn cũng nắm bắt cơ hội này, chạy như điên về phía xa.

Đám người đông nghịt như kiến trước mặt lại vây lên.

Dương Thiên Hoa giống như một chiếc xe ủi đất, cứng rắn ủi ra ngoài.

Đẩy một đám người, cũng không biết là người chết hay người sống, trực tiếp đẩy đến bờ biển.

Dương Thiên Hoa lúc này mới có cơ hội thở dốc, chỉ có một cảm giác.

Mệt mỏi, mệt mỏi tột cùng.

Đặc biệt là vừa rồi bị thủy đạn kia nổ, khiến hắn vừa mới đột phá, căn cơ còn chưa kịp củng cố đã bị chấn thành nội thương.

Sau khi thở hổn hển hai hơi, hắn tạm thời ổn định lại nội tức đang cuồn cuộn trong cơ thể.

Dương Thiên Hoa ôm lấy Lôi Ân, trực tiếp nhảy xuống nước.

Thương Thiên không may mắn như Dương Thiên Hoa, không có đột phá, cũng không có cơ hội chạy trốn.

Thủy yêu tóm lấy hắn, bẻ gãy tay chân hắn.

Thương Thiên chỉ nghe thấy tiếng tay chân mình không ngừng phát ra tiếng "răng rắc" gãy lìa.

"Không biết tủy não của ngươi có vị gì." Trong miệng thủy yêu vươn ra một cái xúc tu, cái xúc tu đó giống như một cái ống hút, cắm vào miệng Thương Thiên, men theo đó tiến vào trong não hắn.

"Ta đi con mẹ ngươi." Thương Thiên hung hăng cắn một miếng, cắn đứt cái xúc tu kia của thủy yêu, cổ họng nuốt ực một cái vào bụng.

"Ta cho ngươi cắn!" Thủy yêu một quyền đấm vào mặt Thương Thiên, đánh rụng toàn bộ răng của hắn.

"Phi!" Trong miệng Thương Thiên, những chiếc răng vỡ nát, cùng với một ít máu, nhổ lên mặt thủy yêu.

Thủy yêu lúc này không tức giận, chỉ kỳ lạ: "Loại người nào mới chịu khuất phục?" Thương Thiên có lẽ cũng không chú ý, hắn cố chấp như một tảng đá.

Hắn sẽ sợ hãi, nhưng khi phải đối mặt với kẻ thù, hắn sẽ trực tiếp xông lên không chút do dự, bất kể đối thủ có mạnh đến đâu.

Mỗi lần bị người ta đánh cho không ra hình người, hắn cũng chưa

từng khuất phục, miệng cũng không nói ra một lời yếu mềm nào.

Chuyện này, có lẽ chính Thương Thiên cũng không chú ý.

Sự cố chấp trong xương tủy, đang quyết định tính cách của hắn.

Giống như hòn đá trong hố xí, vừa thối vừa cứng.

Chương 938

Quan trọng là, bản thân thực lực không mạnh, nhưng lại vô cùng quật cường, vĩnh viễn không khuất phục.

“Ta đã thấy rất nhiều người quỳ gối cầu xin tha mạng trước mặt ta.” Thủy yêu nói: “Ngươi biết không?

Chẳng có chút cảm giác chinh phục nào cả.” “Ngươi đột nhiên khiến trong lòng ta dấy lên một cảm giác chinh phục.” “Chỉ cần ngươi cầu xin ta, dùng lời của các ngươi gọi là quỳ liếm sao?

Ta sẽ tha cho ngươi một mạng, ta sẽ treo ngươi lên kiểu đầu bảo, để ngươi nhìn thế giới của ta, Thượng Hải mà ta bảo vệ.” “Ha ha.” Thương Thiên không nhịn được cười lớn: “Ngươi là cái thá gì?” “Ngươi không xứng!” “Vậy ta sẽ rút linh hồn của ngươi ra, nhốt vào một cái bình, ngày đêm, mỗi giờ mỗi khắc hành hạ linh hồn của ngươi.” Thủy yêu nói: “Cho đến khi ngươi cúi đầu trước ta.” “Ngươi thật rảnh rỗi nhỉ!

Ta phải cảm ơn ngươi đấy!

Ngày đêm đều dành thời gian hành hạ ta, có người ở cùng ta cũng không cô đơn.

Nếu ngươi đã rảnh rỗi như vậy, ta sợ gì chứ!

Ha ha!” Thương Thiên cười nói.

“Ngươi!

Ngươi nghĩ mình là cái gì?

Một đứa tạp chủng lai căng?

Ta nên sợ ngươi sao?” Thương Thiên nhìn thẳng vào mắt thủy

yêu: “Đừng quá coi trọng bản thân mình.” Thương Thiên cũng là người từng trải qua sóng gió, từng huyết chiến với kỵ sĩ không đầu.

Năng lực của những kỵ sĩ không đầu đó tuyệt đối trên cấp Thần Ma.

Hắn dường như cũng không sợ hãi, huống chi thủy yêu này nhiều nhất cũng chỉ có thực lực Ngũ Môn Lục Môn.

Loại hàng này, Thương Thiên bây giờ thật sự không đặt vào mắt.

Mặc dù, Thương Thiên cũng rất yếu, nhưng tầm nhìn của hắn đã cao hơn.

“Ta đã từng đến đỉnh cao của thế giới, ta đã nhìn thấy phong cảnh trên đó.

Bây giờ ta rơi xuống, cũng không có nghĩa là ta sẽ cúi đầu trước một con mương nhỏ.” “Sẽ không lãng phí của ta bao nhiêu thời gian đâu, ta sẽ coi ngươi như một con vật cưng, nuôi trong bình, lúc không có việc gì ta sẽ hành hạ ngươi, nghe ngươi phát ra những tiếng la hét êm tai.

Giống như đang thưởng thức một bản nhạc du dương vậy.” “Mẹ kiếp ngươi có thể nhanh lên không.” Thương Thiên mất kiên nhẫn: “Nói nhảm nhiều thế làm gì?

Cứ lề mề thế này trời sắp sáng rồi.” “Ta sẽ bóp nát đầu ngươi!” Thủy yêu một chưởng vỗ thẳng xuống đầu Thương Thiên.

“Chưởng hạ lưu nhân!!” Một tiếng quát trầm vang lên từ trên không trung.

Lòng bàn tay của thủy yêu không hề dừng lại, ngay khi sắp rơi xuống mặt Thương Thiên, một đoàn ánh sáng xanh bao bọc lấy đầu hắn.

Bốp!

Khi thủy yêu vỗ một chưởng xuống, lòng bàn tay của nó bị chấn văng ra.

Đầu của Thương Thiên tuy được ánh sáng xanh bao bọc không bị thương chí mạng.

Nhưng, vẫn bị một cỗ sức mạnh chấn cho thất khiếu chảy máu, ý thức mơ hồ.

Trong lúc mơ màng, hắn nhìn thấy một người từ trên không trung nhanh chóng đáp xuống.

Nhìn người đó, khóe miệng Thương Thiên khẽ động: "Lạc!" Người đến chính là Ngư Thần Lạc của Ngư Nhân tộc, cũng là hậu duệ của Tô Tiểu Ninh, người mà Thương Thiên có ơn.

Thủy yêu khi nhìn thấy Ngư Thần Lạc cũng tỏ ra vô cùng tôn kính, một tay ôm ngực hành lễ: "Ngư Thần đại nhân." "A Diệu à!" Lạc mỉm cười gật đầu: "Người này ta muốn mang đi." "Tại sao?" Thủy yêu lập tức hỏi.

Ánh mắt Lạc khẽ động, nhìn về phía thủy yêu.

Chương 939

Thủy yêu lập tức cúi đầu: "Được, nếu ngài muốn mang đi, ngài cứ mang đi!" Thủy yêu buông Thương Thiên ra, lúc buông ra còn thuận tay bóp mạnh cổ Thương Thiên một cái, bẻ gãy cổ hắn.

Lạc rõ ràng đã chú ý đến hành động này của thủy yêu, chỉ là không nói nhiều.

Dù sao Thương Thiên cũng đã bị thương không ra hình người, gãy cổ cũng không sao.

Lạc đưa tay ra tóm lấy Thương Thiên, một luồng khí xanh từ lòng bàn tay bao bọc lấy cổ Thương Thiên, để hắn không bị chết não vì gãy cổ.

"Cảm ơn!" Lạc đỡ lấy hắn, xoay người bước vào không trung, như đang bước lên bậc thang.

Lạc đi lên không trung, nhìn Thương Thiên nói: "Món nợ trước đây ta nợ ngươi, bây giờ đều đã trả hết." "Trả cho ta?" Thương Thiên nói: "Vậy mười mấy vạn mạng người trong thành cá kia không tính sao?" "Không tính, cũng không tính rõ được." "Nếu muốn tính chuyện này, Ngư Nhân tộc của ta bị loài người thế hệ này qua thế hệ khác tàn sát, món nợ này ai trả?" Lạc không nhịn được cười.

"Không có đúng và sai." Lạc nói: "Chỉ có sự thật kẻ yếu bị đánh, cũng không có chuyện sống là sai." "Ta trả cho ngươi bây giờ là ân tình cá nhân của ta.

Không có gì khác, cũng không có nhiều hơn." Lạc nhanh chóng đưa Thương Thiên đến một biệt thự lớn gần biển.

Trong biệt thự có không ít Ngư Nhân tộc, có vị Đại Tế Ti của

Ngư Nhân tộc ra mở cửa cho Lạc.

Đại Tế Ti so với trước đây lại cao thêm một chút, trước đây Đại Tế Ti chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay, bây giờ đã cao bằng một đứa trẻ mấy tuổi, lớn khá nhanh.

Lạc nghịch ngợm Thương Thiên trong tay, hỏi Đại Tế Ti: "Ngươi có nhận ra hắn không?" Đại Tế Ti cười hì hì: "Đương nhiên nhận ra rồi, cả đời này ta cũng không quên được." "Sao ngươi lại chạy đến đây?" Đại Tế Ti lại hỏi Thương Thiên.

"Nếu, có lựa chọn, ai mà muốn đến đây chứ!" Thương Thiên đảo mắt.

Lạc ném Thương Thiên cho Đại Tế Ti: "Giúp hắn chữa trị đi, bị thương không nhẹ." "Người đâu!

Đưa hắn vào ao trị liệu." Đại Tế Ti vẫy tay, mấy người cá đi lên, khiêng Thương Thiên đi vào trong biệt thự.

Bên trong biệt thự trông vô cùng xa hoa.

Ngư Nhân tộc thích thu thập những vật phẩm kim loại quý giá lấp lánh, chất đống khắp nơi trong biệt thự.

Bước vào biệt thự, có cảm giác như đang bước vào một cung điện vàng son lộng lẫy.

Khi tiếp tục đi vào bên trong, ở sâu trong biệt thự có một cái ao.

Bên trong ao là nước màu xanh lam, thứ nước đó đặc sệt như chất nhầy.

Dù là màu xanh lam, nhưng không biết tại sao Thương Thiên nhìn vào lại có cảm giác buồn nôn.

"Cái gì đây?" Thương Thiên nhìn Đại Tế Ti đang lạch bạch chạy theo sau lưng hắn bằng hai chân ngắn cũn, hỏi.

“Đây là thứ tốt đấy, thánh trì chữa thương của Ngư Nhân tộc ta, chưa bao giờ cho người ngoài sử dụng.

Ngươi là người đầu tiên.” Đại Tế Ti nói.

“Vậy, bên trong chứa cái gì?” Thương Thiên hỏi.

“Chỉ là nước bọt của Ngư Nhân tộc chúng ta thôi.” Đại Tế Ti nói.

Thương Thiên nhìn chằm chằm vào mắt Đại Tế Ti: “Ngươi không nói thật với ta, đây rốt cuộc là cái gì!!” “Ngươi nói thật hay nói dối, ta liếc mắt là có thể nhìn ra.” Đại Tế Ti ghé vào tai Thương Thiên nói nhỏ một câu.

“Cái gì!” Thương Thiên không nhịn được hét lên, toàn thân nổi da gà vì ghê tởm: “Các ngươi… lại làm ra chuyện như vậy.” “Ghê tởm, quá ghê tởm!” Thương Thiên hét lên.

Đại Tế Ti che miệng cười: “Nhanh lên, ném hắn xuống đi.

Vết thương sắp chết cũng có thể lành lại!

Yên tâm đi!” Thương Thiên la hét thảm thiết, bị ném thẳng vào cái ao chất nhầy đặc sệt màu xanh lam đó.

Chương 940

Bùm một tiếng, chất nhầy trong ao cuộn lên.

Ngay khi Thương Thiên bị ném vào, lúc cơ thể hắn định cử động, đã bị chất nhầy sau lưng hút chặt lấy.

Chất nhầy đó như có sự sống, hút chặt lấy cơ thể Thương Thiên.

Thương Thiên vốn định phản kháng.

Nhưng, lúc này hắn thực sự cảm thấy rất thoải mái!

Toàn thân trên dưới, mỗi một lỗ chân lông đều có một thứ gì đó vô cùng ấm áp chui vào, sau đó tu sửa lại cơ thể Thương Thiên.

"Thế nào?

Thoải mái lắm phải không!" Đại Tế Ti ở bên cạnh nói: "Dịch vụ như thế này không phải ai cũng được hưởng đâu, và cái giá mà chúng ta phải trả cũng rất lớn." "Cơ thể bẩn thỉu của các ngươi, dùng một lần là phải thay cả ao." Khi Đại Tế Ti nói, Thương Thiên không trả lời.

Thương Thiên bây giờ đã nhắm mắt lại, bởi vì hắn cảm thấy cơ thể không chỉ đang hồi phục vết thương, mà còn đang được tăng cường.

"Hù!" Thương Thiên thở ra một ngụm trọc khí, cái lỗ lớn trên bụng bị đánh thủng cũng đang dần dần được sửa chữa.

Thương Thiên bây giờ nhắm mắt lại không quan tâm gì nữa.

Đại Tế Ti đứng bên cạnh lại cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì, trên người Thương Thiên lại không hề có tạp chất thấm ra, ngoài một ít bùn đất dính trên mặt đất ra, không có bất kỳ thứ gì khác.

Đại Tế Ti kinh ngạc đến không nói nên lời.

Lạc lặng lẽ xuất hiện sau lưng hắn, nhìn Thương Thiên nói: "Vốn định tặng hắn một cơ duyên lớn.

Kết quả, lại chẳng cần đến ta nữa rồi." "Nếu không phải hắn cơ bản không có kinh nghiệm chiến đấu, ta thật sự nghi ngờ không biết hắn có phải là đại năng nào đó chuyển sinh đoạt xá một cơ thể, tu hành lại từ đầu không." "Là Thanh Bạch Xích Tử Chi Thân sao?" Đại Tế Ti hỏi.

"Không hoàn toàn!" Lạc nói: "Chắc chắn không phải loại tiên thiên, mà là hậu thiên có được một cơ duyên." "Nếu là Tiên Thiên Xích Tử Chi Thân, đặt ở bất kỳ đại gia tộc nào, cũng sẽ trở thành đối tượng bồi dưỡng cốt lõi của gia tộc, thế nào cũng sẽ chấn hưng cả gia tộc." "Loại hậu thiên này thực ra cũng không tệ.

Nhưng, Tiên Thiên Xích Tử Chi Thân tuy mạnh hơn, nhưng cũng hiếm hơn.

Mà hậu thiên muốn hình thành, điều kiện vô cùng hà khắc." "Khi ta còn ở bên cạnh Ngư Thần đời trước.

Ở Tây Vực có một lão ma." "Luyện thành một môn ma công gọi là Phân Thần Đại Pháp.

Bắt mấy vạn người để luyện chế một Xích Tử Chi Thân.

Nhưng, cuối cùng đều thất bại." "Hậu Thiên Xích Tử Chi Thân tuy dưới Tiên Thiên, nhưng tiền đồ tương lai cũng không thể lường được." Lạc vỗ vỗ vai Đại Tế Ti: "Chăm sóc hắn cho tốt!

Biết đâu, ta có thể đặt cược tương lai của Ngư Nhân tộc vào người hắn thì sao?" "Đặt vào người hắn?" Đại Tế Ti liên tục lắc đầu.

"Ha ha." Lạc cười nói: "Hắn cũng là nửa con rể của Ngư Nhân tộc mà." "Ta đi trước đây." Lạc lại lặng lẽ biến mất.

Đại Tế Ti trầm tư nhìn Thương Thiên, ánh mắt trở nên có chút mơ hồ.

Bởi vì, Ngư Nhân tộc cũng không phải là không có tiền lệ.

Đại Tế Ti không có năng lực đặc biệt, năng lực duy nhất là sống đủ lâu, kiến thức đủ nhiều.

Tiền lệ giống như Thương Thiên lần trước, đã khiến Ngư Nhân tộc phải trả giá thảm trọng, Ngư Thần đời trước vẫn lạc, Ngư Nhân tộc suýt chút nữa bị loài người đồ sát diệt tộc.

Đại Tế Ti nói xong, lại ngẩn người.

Suy nghĩ lại không biết đã bay đi đâu mất.

Chương 941

Thương Thiên bây giờ cảm thấy vô cùng sung sướng, mỗi một tấc da thịt trên người đều như được người ta mát xa, lúc này mà có thể châm một điếu thuốc thì tốt biết mấy.

Dưới cảm giác thoải mái này, ý thức của Thương Thiên cũng trở nên thả lỏng, đầu óc nhanh chóng tắt ngấm, chìm vào giấc ngủ sâu.

Khi ngủ, hắn lại bước vào vùng đất hắc ám đó.

Ban ngày vào thì xung quanh trông yên tĩnh và thanh bình, nhưng bây giờ là ban đêm chìm vào giấc ngủ.

Lúc này bên trong giống như một nơi tụ tập của điên cuồng, các loại yêu ma quỷ quái ở bên trong phát ra tiếng ai oán, có vô tận những lời mê hoặc bên tai, từ mặt đất vươn ra vô số bàn tay, níu lấy ống quần của Thương Thiên, dường như muốn kéo hắn xuống vực sâu vô tận bên dưới.

Thương Thiên thì đã miễn dịch với những thứ này rồi.

Linh hồn của hắn đã trở nên đủ mạnh, những lời mê hoặc này không ảnh hưởng được.

Thương Thiên bước về phía trước một bước, trở nên vô cùng nhẹ nhàng.

Nhưng những yêu ma quỷ quái xung quanh vươn tay ra, quyết níu chặt lấy Thương Thiên, ngăn cản hắn tiếp tục tiến về phía trước.

Thương Thiên lúc này quay đầu nhìn lại sau lưng, hắn vẫn luôn đi về phía trước, nhưng chưa bao giờ nhìn xem sau lưng rốt cuộc có thứ gì.

Đột nhiên nảy ra ý định quay đầu lại nhìn một cái.

Phía sau là sương mù đen kịt, tĩnh lặng không một tiếng động.

Sau khi do dự, Thương Thiên quay đầu đi về phía sau, con đường phía sau trở nên vô cùng dễ đi.

Đi vào trong sương mù đen kịt, trong nháy mắt sương mù tan đi, trước mặt xuất hiện một ngã tư đường.

Một con đường là con đường Thương Thiên thường đi, một con đường khác không biết dẫn đến đâu, còn có một con đường dẫn đến một cung điện nguy nga.

Thương Thiên chần chừ, mọi thứ ở đây đều là ẩn số, sợ đi sai một bước sẽ rơi vào vực sâu.

Nhưng đúng như mọi tu hành giả vẫn nói, chính vì mọi thứ đều là ẩn số, mới khiến người ta có khát khao khám phá, muốn tiến về phía trước, muốn mở ra những cánh cửa đó, xem xem sau cánh cửa là gì.

Thương Thiên đi về phía cung điện.

Bởi vì, thứ đó trông như không nên xuất hiện ở đây.

Bên ngoài cung điện là những bức tường màu xám, trên mỗi bức tường đều điêu khắc các loại hình ma thú.

Tường không biết làm bằng chất liệu gì, nhưng cho người ta một cảm giác vô cùng cổ xưa, như đã trải qua mấy chục vạn năm vậy.

Trên hai cánh cửa lớn, bên trái có Tứ Đại Thần Thú: Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ.

Bên phải là Tứ Đại Hung Thú: Thao Thiết, Hỗn Độn, Đào Ngột, Cùng Kỳ.

Khi Thương Thiên đến gần, nhìn những bức điêu khắc Tứ Thần Thú, Tứ Hung Thú trên cửa, lại cho người ta cảm giác chúng đang sống, đôi mắt chúng đang di chuyển theo Thương Thiên.

Thương Thiên đưa tay đẩy cửa ra.

Bên trong cửa là một đại điện, vừa bước vào trong đã thấy bày la liệt tám mươi mốt kỵ sĩ không đầu của Yến Vân.

"Hóa ra là các ngươi!" Thương Thiên không nhịn được cười: "Ta cứ tưởng là gì." Thương Thiên nhìn những kỵ sĩ không đầu đó, nói: "Mọi người đều là người quen cũ cả rồi." Thương Thiên nhìn những kỵ sĩ không đầu kia đứng im bất động, không có chút phản ứng nào.

"Hóa ra là tượng điêu khắc!" Thương Thiên bước vào cung điện, đi thẳng vào bên trong.

Khi Thương Thiên vừa bước vào bước đầu tiên, một cây đại kích của kỵ sĩ không đầu trên đỉnh đầu trực tiếp bổ xuống.

Ầm một tiếng, đại kích bổ xuống đỉnh đầu Thương Thiên, hắn bị bổ thẳng thành một đống bột mịn.

Chương 942

Sau đó, Thương Thiên đột ngột mở mắt ra.

Thời gian bên ngoài và thời gian trong mộng của Thương Thiên dường như không giống nhau.

Có lúc trong mộng chỉ một sát na, bên ngoài đã là một ngày, có lúc trong mộng một ngày, bên ngoài dường như chỉ có một sát na.

Khi Thương Thiên trở lại thế giới bên ngoài, hắn được người ta vớt ra từ trong thứ dịch nhầy đó, bên ngoài trời cũng đã sáng.

Đại tế ti ở bên cạnh Thương Thiên, thấy hắn tỉnh lại, nheo mắt cười nói: "Cảm giác thế nào?" Thương Thiên nhìn xuống người mình, vết thương trên người đã hoàn toàn khỏi hẳn.

Hắn cử động cánh tay, cánh tay trông vẫn như cũ, cơ bắp cũng không to hơn, nhưng cả cánh tay dường như ẩn chứa một luồng sức mạnh bùng nổ khổng lồ.

Thương Thiên kéo kéo da thịt trên người, da thịt cũng trở nên vô cùng đàn hồi, giống như một sợi dây cao su vậy, khẽ kéo có thể dài ra mấy phân, sau đó lại đàn hồi trở về nguyên trạng.

"Ngươi có hài lòng với cơ thể hiện tại không?" Đại tế ti lại tiếp tục hỏi.

"Không tệ." Thương Thiên hoạt động thân thể, cảm giác cơ thể hiện tại so với trước kia càng có sức bùng nổ hơn, tùy tiện vung một quyền ra cũng có tiếng xé gió l liệt.

"Cảm giác không phải rất tốt sao?" Giọng của Đại tế ti dường như có chút âm dương quái khí, không ngừng hỏi bên tai Thương Thiên.

“Cũng được đi!” Thương Thiên trong lòng tuy có chút mừng thầm, nhưng trên mặt phải giả vờ như không quan tâm.

“Đừng giả vờ nữa, trong lòng ngươi bây giờ nhất định đang rất vui đúng không?” Đại tế ti nói.

Thương Thiên quay đầu liếc xéo Đại tế ti một cái.

“Đừng hung dữ với ta, ta chỉ nói ra suy nghĩ trong lòng ngươi thôi mà.” Đại tế ti nói, dường như không ngừng nhấn mạnh sự giúp đỡ của tộc Người Cá đối với Thương Thiên.

Thương Thiên đương nhiên hiểu rõ ý của Đại tế ti, trên đời vốn không có bữa trưa nào miễn phí.

“Ha ha.” Thương Thiên khẽ đặt tay lên vai Đại trưởng lão, nói: “Yên tâm đi!

Ân tình của các ngươi, ta luôn khắc ghi trong lòng!” “Ngươi cứ quanh co lòng vòng, nói năng ẩn ý làm gì?

Cứ nói thẳng ra đi.

Đừng có ở đây úp úp mở mở, hoàn toàn không biết ngươi đang làm cái gì.” “Khụ khụ.” Đại tế ti ho khan nhẹ, nói: “Ta hy vọng, sau này khi tộc Người Cá của ta gặp nạn, ngươi có thể ra tay giúp một phen.” “Vậy sao?” Thương Thiên cười.

“Sao thế?

Không muốn?” Sắc mặt Đại tế ti biến đổi.

“Có những chuyện để trong lòng, còn có ý nghĩa hơn là nói ra.” Thương Thiên khẽ vỗ vỗ Đại trưởng lão, hỏi: “Lạc đâu rồi?

Ta có chút chuyện muốn hỏi y.” “Chuyện gì, nói với ta cũng như nhau thôi.” Đại tế ti nói.

“Không giống nhau.” Thương Thiên lắc đầu nói: “Ta nhất định

phải tìm Lạc!" "Ngư Thần đại nhân hôm nay có việc, không có ở nhà." Đại tế ti nói.

Thương Thiên liếc xéo Đại tế ti một cái nói: "Lão già lùn tịt nhà ngươi đừng có lừa ta.

Lạc là cao thủ cỡ nào, nói với ta là không có ở đây, nếu muốn gặp ta, trong một khoảnh khắc là có thể đến." "Trừ phi y không muốn gặp ta, tại sao lại không muốn gặp ta?

Ta cứ cảm thấy các ngươi dường như không có ý tốt." "Ngươi...

Ngươi nói cái gì vậy!" Đại tế ti nói: "Ngư Thần đại nhân thật sự có việc ra ngoài rồi." "Nếu không ta lừa ngươi làm gì?

Ngươi có đáng để ta lừa sao?" "Các ngươi đều là hạng người giảo hoạt gian trá, không đáng tin." Thương Thiên nói: "Ngươi nghĩ ta bị lừa một lần rồi, sẽ tin lần thứ hai sao?" "Lạc, ngươi ở đâu?

Ra đây gặp ta!" Thương Thiên hét lớn về phía xung quanh.

Chương 943

“Đừng hét, đừng hét.

Rốt cuộc ngươi muốn làm gì!” Đại tế ti có chút sốt ruột.

“Nghe nói ngươi tìm ta?” Lạc xuất hiện sau lưng Thương Thiên như một bóng ma.

“Cuối cùng cũng chịu gặp ta rồi sao?” Thương Thiên đảo trắng mắt.

Thấy Lạc, Đại tế ti cung kính gọi một tiếng Ngư Thần đại nhân.

“Lui xuống đi!” Lạc phất tay với Đại tế ti.

“Vâng, Ngư Thần đại nhân.” Đại tế ti chỉ cao mấy chục centimet vội vã chạy đôi chân ngắn cũn ra ngoài.

“Có việc gì sao!” Lạc nhìn Thương Thiên.

Thương Thiên nói: “Ta muốn hỏi ngươi một chuyện.” “Thì nói nhanh lên đi!

Ta còn phải đi ngủ.” Lạc có chút không vui nói.

“Ngươi có biết về Yến Vân Bát Thập Nhất Kỵ không?” Thương Thiên nhỏ giọng hỏi.

“Hửm?” Ánh mắt của Lạc khẽ động.

“Ngươi biết sao?” “Lúc nhỏ ta có nghe một truyền thuyết.” “Truyền thuyết?” Thương Thiên lập tức hỏi.

“Thời thượng cổ có một vị đế vương, sở hữu một đội quân thiên hạ vô địch, chưa từng thua một trận nào.

Bởi vì, những người trong đội quân đó, đều treo đầu trên vũ khí để

chiến đấu.

Cho nên, không ai có thể đánh bại được đội quân đó.” “Vốn không phải người sống, xách đầu ra ngoài đánh trận, ai mà đánh lại được!” “Sau khi giải giáp quy điền, họ được phong ấn ở một nơi gọi là Yến Vân.

Vì vậy, được gọi là Yến Vân Bát Thập Nhất Kỵ.” “Đó là đội quân mạnh nhất của vị cổ đế vương kia.

Không, cũng có người nói đó chỉ là đội quân yếu nhất thôi, bởi vì vị cổ đế đó có thể thống ngự trăm vạn ma thú!

Vô số ma thú cấp Thần đều dưới trướng y.

Làm quyến thuộc cho y, vì y công thành chiếm đất, tung hoành thiên hạ.” Trên mặt Thương Thiên lộ ra một biểu cảm không thể diễn tả.

“Nhìn ta như vậy làm gì?” Lạc hỏi: “Ngươi nghĩ ta đang bịa chuyện sao?” “Không có, không có.” Thương Thiên lắc đầu nói: “Sao ta lại nghĩ ngươi bịa chuyện chứ!

Ta chỉ bị câu chuyện ngươi kể làm cho kinh ngạc thôi.” “Lừa ta.” Lạc chỉ vào Thương Thiên: “Cái biểu cảm vừa rồi của ngươi, rõ ràng là nghĩ ta đang bịa chuyện.” “Tuyệt đối không phải!

Ngươi đừng nói bừa.” Thương Thiên xua tay.

Lạc đảo trắng mắt, “Lại cảm thấy không phải sao?

Ta cũng đâu biết là mình bịa chuyện hay không.” “Bởi vì, ta đã gặp họ.” Thương Thiên nói.

Lạc nghe lời Thương Thiên lúc đầu không có phản ứng, đến khi phản ứng lại, hai mắt trợn trừng.

“Ngươi?

Gặp?" Lạc hỏi.

"Ta đã giao thủ với hai người trong số họ." Thương Thiên nói.

"Ngươi...

Chương 944

đó là những nhân vật trong truyền thuyết mấy vạn năm trước rồi, ngươi…" "Ừm." Thương Thiên gật đầu, "Sao thế?

Bất ngờ lắm phải không." Thương Thiên khẽ dang hai tay nói: "Nếu ta nói ta đã chém ngã một người trong số họ, ngươi chắc chắn cũng sẽ nghĩ ta đang bịa chuyện." Lạc nhìn thẳng vào mắt Thương Thiên, đôi mắt của Thương Thiên vô cùng trong trẻo, như nước biển vậy.

"Ta tin!" Lạc nói.

"Khốn kiếp!

Không thể nào!" Thương Thiên hít một hơi nói: "Chính ta còn không tin!" "Ta tin mà!" Lạc duỗi ngón tay điểm lên trán Thương Thiên, nói: "Cơ thể hiện tại của ngươi rất hấp dẫn, ta tin ngươi chắc chắn đã có được một đại tạo hóa." Thương Thiên che ngực, vẻ mặt kinh hãi nhìn Lạc nói: "Ngươi không phải cũng đang thèm muốn cơ thể của ta đấy chứ?" "Đương nhiên không phải." Lạc nói: "Mặc dù, cơ thể của ngươi rất tốt." "Nhưng ta lại không có dũng khí từ bỏ tất cả để bắt đầu lại.

Ta từ một con cá tu luyện đến bây giờ, đã mấy trăm năm rồi!" "Con đường ta đi thật sự rất cô độc." "Còn bây giờ!" Lạc khẽ cười nói: "Bây giờ ta chỉ cần hưởng thụ thế giới này thật tốt." "Ta nỗ lực tu hành nhiều năm như vậy để làm gì?

Ta chỉ để có thể hưởng thụ thế giới này thật tốt thôi." "Vậy ngươi cứ hưởng thụ cho tốt đi!" Thương Thiên nói: "Ta cần phải nỗ lực hơn nữa, còn một đoạn đường rất dài phải đi." "Có cách nào đưa ta quay về không?" Thương Thiên tiếp tục hỏi.

“Chỗ ta có một chiếc thuyền sắp đi vào nội địa.” Lạc nói: “Nhưng...” “Nhưng sao?” Thương Thiên vội vàng hỏi.

“Nhưng trên thuyền đều không phải là người.

Một con người lên thuyền e là có chút không ổn!” Lạc nói.

“Ngươi biết những yêu quái thành tinh đó bình thường đều thích ăn thịt người mà!

Ngươi mà đi vào, chẳng phải là dê vào miệng cọp sao?” “Cho ta mượn một món đạo cụ có thể che giấu khí tức được không?” Thương Thiên nói: “Ta đang vội quay về!” “Ta không nên sắp xếp cho ngươi một mỹ nữ sao?

Để chuyến đi không còn cô đơn nữa.” Lạc đảo trắng mắt với Thương Thiên.

“Nhìn chỗ của ngươi xem, được xây dựng như một hoàng cung, cũng không thiếu tiền mà!” Thương Thiên nói.

“Không phải vấn đề thiếu hay không thiếu tiền.” “Vậy là vấn đề gì?

Hả?” Lạc xua tay nói: “Thôi, thôi.

Lười so đo với ngươi.” Lạc lấy ra một chiếc lá cây từ trên người, đưa cho Thương Thiên nói: “Cái này có thể che giấu khí tức con người của ngươi.

Ăn sáng trước đi!

Ăn xong, ta sẽ sắp xếp cho ngươi lên thuyền, những chuyện còn lại tự ngươi giải quyết.” “Đừng như vậy mà!” Thương Thiên cọ cọ vào người Lạc nói: “Chúng ta thân thiết như vậy rồi.” “Chút chuyện nhỏ này, ngươi không giúp ta sao?” “Cút đi, ta không quen ngươi.” Lạc đảo trắng mắt.

“Khốn kiếp, có cần phải tuyệt tình như vậy không!” Thương Thiên không khỏi kêu lên, “Ta thật sự... coi như nhìn nhầm ngươi rồi.” Lạc nói: “Bên ngoài tộc Người Cá không còn thịnh vượng, là vì chúng ta quá phong bế lạc hậu.

Cho nên, ta quyết định kiếm tiền.” “Không phải ta keo kiệt không cho ngươi chút tiền.” Lạc nói: “Thật ra, ta cũng có khó khăn của mình.

Nhìn chỗ ta vàng son lộng lẫy, thực chất cũng chỉ là cái vỏ rỗng thôi.” “Toàn bộ tiền của ta đều đem đi đầu tư rồi, ta chuẩn bị mở một công ty thủy sản.” “Có một con gấu đen tinh mở một công ty khoáng sản, chuyên khai thác mỏ, ta thấy nó mỗi ngày chẳng làm gì, siêu xe mỗi ngày lái một chiếc không trùng lặp.

Ngoài việc tán gái khoe của ra thì chẳng làm việc gì đứng đắn.” “Đợi ta qua được giai đoạn này.” Lạc nói: “Ta sẽ tặng ngươi một vài bảo bối.” “Thôi thôi.” Thương Thiên cũng lắc đầu nói: “Không cần đâu.

Ta về nhà trước đã rồi nói!

Ta đã lâu không về nhà rồi, không biết tình hình trong nhà thế nào.

Đợi sau này có cơ hội, ta sẽ đến chiêm ngưỡng đế quốc thương nghiệp của ngươi.” “Có muốn đầu tư một chút không?” Lạc hỏi: “Ta nói cho ngươi biết, cái này của ta chắc chắn chỉ lời không lỗ, thủy sản vốn là nghề chính của ta, nếu tộc Người Cá của ta ngay cả nghề chính truyền thừa bao thế hệ cũng làm không tốt, ta có thể vặn đầu mình xuống.” Thương Thiên cũng không biết nói gì cho phải, nín nửa ngày mới nói ra một câu: “Đầu tư có rủi ro, khởi nghiệp cần cẩn trọng.” “Sau này ngươi nhất định sẽ trở thành một thủ lĩnh Người Cá tốt.

Cố lên!

Sự phục hưng của tộc Người Cá trông cậy vào ngươi cả rồi, ta

vừa nhìn đã biết ngươi rất có tiền đồ.” “Đừng có đánh trống lảng, ta biết ngươi đang trốn tránh.” Lạc nói: “Đầu tư một chút đi mà!

Một chút thôi…” Thương Thiên đảo trắng mắt, xòe tay ra nói: “Ngươi thấy trên khắp người ta có chỗ nào để được tiền không.” “Không cần lừa ta, ta thấy rồi.

Chương 945

Một tấm thẻ linh thạch màu tím.” Lạc nheo mắt cười nói.

“Trên người ngươi ít nhất cũng có một ngàn linh thạch.” “Cho ta đầu tư năm trăm là được rồi.

Ta cho ngươi năm phần trăm cổ phần.” Thương Thiên sờ má, hỏi: “Tổng tài sản của công ty ngươi là bao nhiêu?

Ta đầu tư năm trăm linh thạch mà chỉ có năm phần trăm cổ phần.” “Tỷ lệ giữa một linh thạch và tiền tệ là khoảng một đổi mười vạn.” “Đợi đã.” Thương Thiên kêu lên: “Một đổi mười vạn?” “Ta nhớ có người nói với ta là một đổi một trăm vạn mà!” “Chỗ ta có linh thạch, một đổi một trăm vạn ta bán hết cho ngươi!” Lạc nói: “Thằng khốn nào nói với ngươi vậy?” “Ngươi xem thế giới này tiền tài có bao nhiêu.

Linh thạch cũng không ít, một đổi một trăm vạn, điên rồi sao!” “Loại linh thạch có phẩm chất đặc biệt tốt, linh khí vô cùng dồi dào có thể bán được một trăm vạn.

Nhưng, loại linh thạch đó mọi người đều giữ lại để dùng, thường không bán ra ngoài.” Thương Thiên hiểu ra, tỷ giá một đổi một trăm vạn là do tên khốn Vạn Tông kia nói cho hắn, lúc đó hắn đang muốn mua Hắc Thiết và Bạch Triết, giá thấp nhất là năm mươi linh thạch, Vạn Tông lừa hắn một linh thạch đổi một trăm vạn, khiến Thương Thiên từ bỏ ý định mua.

Nếu biết là một đổi mười vạn, lúc đó Thương Thiên không chừng thật sự sẽ tìm cách xoay sở, sẽ không đi vào Mê Chi Thâm Lâm mạo hiểm.

“Ngươi đầu tư cho ta năm trăm linh thạch, cũng là năm mươi

triệu.” Lạc nói: “Đợi công ty của ta niêm yết, ta bảo đảm ngươi kiếm lại gấp mười lần.” “Năm mươi triệu của ta mà chỉ có năm phần trăm?

Vậy công ty của ngươi trị giá một tỷ à?

Có nhiều tiền như vậy rồi, sớm đã có thể hưởng thụ cuộc sống rồi, còn đầu tư cái búa gì nữa!” Thương Thiên nói.

Lạc sờ sờ mũi nói: “Không phải nói như vậy!

Ngươi xem ngươi chỉ cần bỏ tiền vào, không cần làm gì cả, có thể không công lấy được năm phần trăm.

Còn ta thì dù thế nào cũng phải làm, cũng phải bỏ tiền vào.” “Cút đi.

Không đầu tư.” Thương Thiên nói.

“Ta cầu xin ngươi được không.” Lạc nói: “Ta thật sự từ trước đến giờ chưa từng cầu xin ai.” Thương Thiên sờ khóe mắt nói: “Số tiền đó không hoàn toàn là của ta, có một nửa là của người khác.” “Của ai?” Lạc hỏi.

“À đúng rồi.” Thương Thiên mới nhớ tới Lộc Phong, hỏi: “Ngươi có thấy hai người đi cùng ta không, một nam một nữ.” “Không có.” Lạc nói: “Ta cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc, ta đi xem thử, vừa hay nhìn thấy ngươi.” “Không, trên đường ta đến có thấy một người đang bị truy sát trên mặt đất.” “Sau đó thì sao?” “Sau đó ta tiện tay ném một giọt nước qua.

Sau đó nữa thì ta không biết, ta đi cứu ngươi, nếu chậm một chút nữa, ngươi đã không còn.” Thương Thiên trong lòng đoán chừng, người đó phần lớn là Lộc Phong.

“Vậy... người đó rốt cuộc chết chưa?” Thương Thiên tiếp tục hỏi.

“Một giọt nước của ta, dưới Ngũ Môn cơ bản không có bất kỳ cơ

hội sống nào.” Lộc Phong nói.

“Hắn rất trâu bò.” Thương Thiên nói.

“Dưới Ngũ Môn chắc chắn chết.” Lạc nhấn mạnh: “Ta đối với điểm này có tự tin, được chứ!

Ngươi thật sự nghĩ ta không có chút tự tin nào sao?” “Không phải tốt rồi sao.” Lạc xòe tay ra: “Linh thạch đều là của ngươi rồi!

Không cần phải chia ra một nửa nữa.” “Ta giúp ngươi giải quyết một vấn đề lớn, lẽ nào ngươi không đầu tư cho công ty của ta một cổ phần sao?” Thương Thiên véo véo mũi nói: “Ta... ta không sợ đầu tư, ta chỉ sợ ngươi thôi.” “Vậy thì hoàn toàn yên tâm.” Lạc nói: “Đại tế ti là chủ tịch hội đồng quản trị, toàn bộ do lão ta làm chủ, ta và ngươi giống nhau, chỉ ngồi chờ chia tiền thôi.” Thương Thiên hít một hơi khí lạnh, biết hôm nay nếu không xuất huyết một chút, e là thật sự không đi được rồi.

Tục ngữ nói rất đúng!

Tiền tài không nên để lộ, Thương Thiên đã không cẩn thận để lộ tài sản của mình.

Nhưng, sống chết bắt Thương Thiên phải lấy ra năm trăm linh thạch, Thương Thiên cảm thấy trong lòng từng cơn co rút đau đớn, còn đau hơn cả nỗi đau thể xác và linh hồn trước đó, đau đến thấu tim gan.

Thương Thiên chỉ là đã quen nghèo, cũng thật sự sợ nghèo rồi.

Cầm năm trăm đồng phải ăn cả tháng, dưa cải muối ăn với bánh bao đến nay vẫn là món ăn ký ức sâu đậm nhất.

Chương 946

Thương Thiên day day thái dương nói: “Chỗ ngươi có máy rút linh thạch không?

Nếu không, làm sao ta lấy từ trong thẻ ra?” “Đại tế ti.” Lạc vui vẻ cười, nói: “Mang đồ lên đây!!” Đại tế ti nhanh chóng bưng một cái máy POS lên, nói: “Cái máy dùng cho thẻ linh thạch này ta đã tốn rất nhiều công sức mới làm ra được, có thể chuyển thẳng vào tài khoản của ta.” “Chuẩn bị sẵn từ sớm rồi phải không?

Chờ để sắp đặt ta.” Thương Thiên nói: “Từ lúc ta gặp các ngươi, ta đã cảm thấy không có ý tốt!” “Ta lại bị lừa rồi.” “Không thể nói như vậy được!” Lạc lại vẫy tay, nói: “Ta đã chuẩn bị sẵn hợp đồng chuyển nhượng cổ phần cho ngươi rồi, chỉ cần ký tên là có hiệu lực.” “Thôi.” Thương Thiên nói: “Cổ phần thì thôi, năm trăm ta đưa cho ngươi, coi như là tiền cứu mạng và phí điều trị.” Thương Thiên run rẩy lấy ra thẻ linh thạch, Lạc đưa tay nắm lấy bàn tay run rẩy của Thương Thiên, nhẹ nhàng quẹt lên máy POS.

Máy POS phát ra một âm thanh đau lòng.

“Nhập số tiền.” Lạc nói.

“Ta.” Lạc nhập vào đó con số năm trăm.

“Không phải tốt rồi sao?

Sau này ngươi là cổ đông của công ty Thủy sản Thiên Hải của ta rồi, không cần đâu.

Nhưng, phần đó ta cũng ghi lại cho ngươi, bất cứ lúc nào cũng có thể đến lấy.” “Thôi, thôi.

Đừng giày vò nữa, ta muốn về nhà.” Cả người Thương Thiên như

mất hết sức lực, giống như mười ngày nửa tháng không ngủ, trở nên vô cùng suy yếu.

Lạc vỗ tay, mấy người Người Cá tiến lên, mang cho Thương Thiên điện thoại, một bộ quần áo mới, và mấy vạn tiền mặt.

"Ta lập tức sắp xếp cho ngươi lên thuyền, điểm đến là bến tàu Giang Đông." Lạc nhấn mạnh: "Nhớ kỹ một điều!" "Tấm lá ta cho ngươi tuyệt đối không được rời thân, ngay cả khi ngủ cũng phải mang theo." "Tấm lá đó gọi là Nhất Diệp Chướng Mục.

Nếu không cẩn thận làm mất, ngươi có thể tự cân nhắc xem có đánh thắng được cả một thuyền yêu ma quỷ mị đó không!" "Nếu ngươi cảm thấy có thể đánh thắng được cả thuyền yêu ma quỷ mị đó, dĩ nhiên cũng không cần phải sợ." Lạc nói: "Nhưng có một chuyện!" "Trên con thuyền đó có một lão yêu quái, lão yêu quái đó ngay cả ta cũng phải kiêng dè ba phần." "Kiêng dè ba phần?

Vậy cũng thắng được bảy phần rồi?" Thương Thiên hỏi: "Vậy thì sợ gì." "Khụ khụ." Lạc ho khan nhẹ, nói: "Hơi sợ một chút thì tốt hơn." "Ý ngươi là ngươi cũng đánh không lại à!

Đã đánh không lại thì cứ nói thẳng đi!

Ta cũng không cười ngươi đâu." Thương Thiên nói rồi đi sang bên cạnh mặc bộ quần áo kia vào, bộ quần áo mặc trên người Thương Thiên khá vừa vặn, cơ thể Thương Thiên tương đối gầy gò, dáng người cũng không cao, bình thường muốn mua một bộ quần áo thật sự vừa vặn không nhiều.

Sờ vào chất liệu vải, mượt mà như nước, Thương Thiên biết bộ quần áo này là hàng đặt may.

"Khá vừa vặn đấy!" "Ta đang nói chuyện nghiêm túc với ngươi!" Lạc nói: "Lỡ xảy ra chuyện gì, ngươi lại đổ lỗi cho ta." "Lão yêu quái

đó tuyệt đối đừng đi chọc vào, lão có thể nhìn xuyên qua Nhất Diệp Chướng Mục của ngươi." "Nhưng y nhìn xuyên qua được, biết là do ta sắp xếp cho ngươi lên thuyền, sẽ không làm khó ngươi, cũng sẽ không vạch trần thân phận của ngươi." "Thật không vậy?" Thương Thiên mang theo ánh mắt nghi ngờ nói: "Lỡ như lão yêu quái đó không nể mặt ngươi thì sao?

Vậy chẳng phải ta sẽ gặp nguy hiểm sao?" "Cái này ngươi có thể yên tâm, mặt mũi của ta y sẽ nể." Lạc nói: "Dù sao ta cũng là Ngư Thần của tộc Người Cá!

Không nể mặt ta cũng là không nể mặt cả tộc Người Cá của ta." Thương Thiên liếc Lạc một cái, "Tộc Người Cá ngoài ngươi ra còn ai nữa?" "Khụ khụ." Lạc lại ho khan, nói: "Tộc Người Cá của ta có chứ.

Chúng ta là một chủng tộc tồn tại mấy ngàn vạn năm, nếu không có chút nội tình nào, sao có thể đi được đến ngày hôm nay." "Vô số chủng tộc đã bị đào thải trong dòng chảy của thời gian.

Tộc Người Cá của ta vẫn tồn tại đến ngày nay." Thương Thiên châm một điếu thuốc hỏi: "Lão yêu quái đó là cái thứ gì?" "Thứ gì?" Lạc vẻ mặt không hiểu.

"Là thứ gì tu luyện thành hình người." Thương Thiên nói.

"Sinh ra đã là hình người mà!" Lạc nói.

"Ngươi không hiểu ý của ta à?" Thương Thiên lười giải thích rõ vấn đề này.

"Ngươi hỏi chủng tộc của lão phải không!" Lạc nói: "Một loại chủng tộc lưỡng cư trên cạn và dưới nước." "Lưỡng cư?

Cá sấu à?" Thương Thiên nói.

Lạc khẽ gật đầu.

“Chúc ngươi may mắn.” Lúc này Lạc đang đứng trước cửa sổ, nhìn Thương Thiên ngồi xe rời đi, đôi mắt khẽ nheo lại.

“Ngư Thần đại nhân.” Đại tế ti ở sau lưng khẽ cúi người: “Nguyên Thần đại nhân đã trở về.” “Đang ở trên thuyền của Ngạc Chủ.” “Cái gì?

Chương 947

Nguyên Thần cũng ở trên thuyền của Ngạc Chủ?" Ánh mắt Lạc trở nên sắc bén, "Tại sao không nhắc nhở ta sớm hơn?" "Ngươi cố ý đúng không?" Đại tế ti cúi đầu xuống: "Không phải cũng giống như ngài vừa rồi sao?

Bạn của nó muốn chia một nửa tiền, ngài giúp nó giải quyết người bạn đó, tiền đều là của nó." "Ta giúp ngài giải quyết nó, ngài cũng không cần phải chia ra năm phần trăm đó." Lạc móc ra một điếu thuốc, ánh mắt trở nên vô cùng sắc bén: "Ngươi nghĩ ta thiếu năm phần trăm đó sao?" "Ta đương nhiên biết ngài không thiếu, ngài chỉ muốn trói nó lên cùng một con thuyền với ta thôi." Đại tế ti không cho là đúng nói: "Lẽ nào những năm qua ta bị ngài dạy dỗ còn ít sao?" Lạc hút thuốc, khẽ xua tay nói: "Xem ra Đại tế ti không hiểu về đầu tư rồi!

Ta đã học được cách quan sát khi giao tiếp với con người." "Đặc biệt là một thứ gọi là đầu tư." "Lần sau Đại trưởng lão ngài cũng nên đi giao tiếp nhiều hơn với con người, học hỏi xem sao, không có hại đâu." Lạc hút một hơi thuốc, không tìm thấy thú vui của thuốc lá hoa tự, cũng đành dụi tắt điếu thuốc trong tay.

Đại tế ti nhìn điếu thuốc trong tay Lạc, nói: "Đồ của con người cũng không phải tất cả đều tốt!

Luôn có một số thứ ta không học được, cũng không thể học." "Vậy thì chỉ học những thứ tốt thôi!" Lạc liếc Đại tế ti một cái.

Đại tế ti nhìn xuống đất, "Vậy bây giờ làm sao?

Ta đi đuổi nó về?" Lạc vứt điếu thuốc trong tay: "Vậy thì không cần.

Nếu nó không qua được ải này, coi như ta đầu tư thất bại!"

“Huống hồ, ta cũng chưa rót vốn.

Nếu nó có thể qua được ải này, cũng có nghĩa là, nó có tư cách để ta rót vốn đầu tư, và có thể tiếp tục đầu tư thêm.” Tài xế lái xe đưa Thương Thiên đến bến tàu.

Thương Thiên xuống xe, thấy trên bến tàu đậu một con thuyền lớn, con thuyền đó nhìn từ bên ngoài, có vẻ vô cùng hoành tráng, đỉnh vàng chân ngọc, thân thuyền dưới ánh mặt trời cũng trông vô cùng chói mắt.

Trên đầu thuyền có một con cá sấu khổng lồ, con cá sấu đó sống động như thật, dưới ánh mặt trời há to miệng.

“Thật là hoành tráng!” Thương Thiên nói, trên con thuyền lớn có hai tòa nhà cao mười tầng.

Bề ngoài trông vô cùng xa hoa, không biết bên trong sẽ như thế nào.

Tài xế lên nói chuyện vài câu với người dưới thuyền, sau đó quay lại đưa cho Thương Thiên một chùm chìa khóa: “Lâm tiên sinh, chìa khóa của ngài, phòng sáu mươi bảy khoang hạng bét.” “Bởi vì Ngư Thần đại nhân dặn ngài cố gắng không gây chú ý, cho nên để ngài ở khoang hạng bét.

Xin ngài thông cảm.” “Không sao.

Cảm ơn.” Thương Thiên không để ý những chuyện này.

Thương Thiên cầm chìa khóa có số hiệu của mình lên thuyền.

Trên thuyền có tổng cộng hai tòa nhà, Thương Thiên ở tòa nhà số hai phía đuôi thuyền.

Khi Thương Thiên lên thuyền, dường như đã bước vào một thế giới khác.

Trên thuyền này toàn là yêu quái, có một nửa gần như là hình người, trông có chút khác biệt so với con người, nhưng sự khác biệt không lớn, giống như tộc Người Cá, cần phải quan sát rất kỹ mới có thể phát hiện ra một chút manh mối.

Có những con lại có hình thù kỳ dị.

Có yêu quái hoa trên đầu đội một bông hoa.

Có con mọc một cái đầu heo, người không biết còn tưởng là Nhị sư huynh xuất hiện, thực tế chỉ là tiểu yêu quái làm việc khổ sai, rác rưởi nhất trên thuyền, so với Nhị sư huynh thì kém xa.

Nhưng trên thuyền lại vô cùng náo nhiệt, có chút cảm giác giống như con người đi rong ngoài phố biểu diễn tạp kỹ, múa võ, bán thuốc giả.

Một người đầu chó mang theo một con trăn lớn, đang ở đó biểu diễn đùa với rắn, Thương Thiên không khỏi cười, "Chó chơi rắn?" "Có chút thú vị." Thương Thiên tiếp tục đi về phía trước, một yêu quái có nửa cái đầu hổ đang bán Đại Lực Hoàn.

"Đại Lực Hoàn đây!

Mọi người xem qua đi!

Chính gốc hổ tiên luyện chế thành, ăn vào bảo đảm hùng phong chấn ba đêm." Con hổ yêu đó trông rất kỳ quái, nửa cái đầu là đầu hổ, nửa cái đầu còn lại lại là hình người.

Thương Thiên đi qua xem một chút hỏi: "Ngươi không phải là hổ sao?

Lấy tiên của ai để luyện thuốc?" Hổ yêu châm một điếu thuốc nhét vào miệng, nói: "Vậy thì không đúng rồi!

Chương 948

Hổ cũng có nhiều loại hổ mà!

Ta đương nhiên là loại cao quý trong tộc hổ, nói ra ngươi không tin, thời của lão tử ta cũng là một vương tử.

Chỉ là gia đạo sa sút thôi.” “Vương tử gia đạo sa sút đi bán thuốc giả?” Thương Thiên nín cười.

“Đừng nói bừa!

Thuốc của ta đều là thuốc thật, ai dùng cũng nói tốt.” Hổ yêu kêu lên.

“Tên hổ chết tiệt này.” Một con quái khác bên cạnh vạch trần, “Lại chém gió rồi, xem con trâu nước lớn bên cạnh có đồng ý không?

Vương tử?

Đừng tưởng ta không biết!

Tên khốn này ăn phải một cây Cam Lâm Thảo hai trăm năm tuổi còn non, kết quả tiến hóa được một nửa, mọc ra nửa cái đầu người.” “Tiểu ca xem thảo dược của ta đi.” Con quái bên cạnh nhân cơ hội quảng cáo đồ của mình, “Cây Hỏa Linh Thảo này, người thuộc tính hỏa ăn vào tăng trưởng năm mươi năm công lực.” “Yêu tinh ba ba.” Hổ yêu vứt điếu thuốc trong tay: “Không biết nhổ mấy cọng cỏ đuôi chó ở đâu ra làm tiên thảo.

Có đồ tốt như vậy, sao ngươi không ăn đi?

Tại sao lại bán!” “Tên hổ chết tiệt bán thuốc giả.” “Yêu tinh ba ba lừa đảo.” Hổ yêu cũng chửi lại.

Thương Thiên thấy hai con quái đang cãi nhau, cũng xoay người

rời đi, Thương Thiên cũng cảm thấy, những tiểu yêu quái này tuy trông kỳ quái, nhưng cũng khá đáng yêu.

Đương nhiên, chắc chắn là lúc chúng không hại người ăn thịt người.

Thương Thiên tiếp tục đi về phía trước, nhanh chóng đến tòa nhà số hai ở đuôi thuyền.

Thương Thiên ở dưới lầu ngửi thấy một mùi vị kỳ lạ, mũi khẽ động, trong đầu hắn đang hồi tưởng lại mùi vị này.

"Sao có mùi hôi nách vậy?" Thương Thiên lẩm bẩm trong miệng.

"Đương nhiên là có mùi hôi rồi!" Một cái đầu chui ra từ sau lưng Thương Thiên, người đó trông giống như một con người, một người đàn ông vô cùng tuấn mỹ.

Thương Thiên vừa quay đầu lại, kỳ quái nhìn người đàn ông kia một cái, bởi vì Thương Thiên trên người người đàn ông đó lại không nhìn ra có điểm nào khác thường.

Lẽ nào là một con người?

"Sao thế?" Người đó cảm thấy ánh mắt Thương Thiên nhìn mình kỳ lạ, không khỏi cảm thấy toàn thân không tự tại.

"Ngươi không phải là có ý đồ xấu với ta đấy chứ?

Ta không có sở thích đồng tính đâu.

Nhưng trên đó có một ổ hồ ly tinh, đứa nào đứa nấy trông đều quyến rũ, yêu kiều." "Chỉ là ban ngày chúng đang ngủ, mùi hôi hồ ly trên người tỏa ra.

Đợi đến tối chúng thu liễm mùi hôi hồ ly, có thể tha hồ mây mưa một phen rồi." Người đó đột nhiên quay đầu lại, phát hiện Thương Thiên đang nhìn mình.

“Này, đừng nhìn ta nữa!

Có gì đẹp đâu?

Lão tử là đàn ông, trên đó một ổ hồ ly tinh ngươi không nhìn!” Thương Thiên đưa tay ra kéo kéo da mặt của người đó, người đó một tát đẩy tay Thương Thiên ra, “Làm gì vậy?” “Rốt cuộc ngươi là yêu quái gì biến thành?

Biến thành giống hệt con người?” Thương Thiên hỏi.

“Ta là một ngọn cỏ bên bờ sông Hoàng Tuyền.” Người đó vuốt tóc: “Ta tên là Lệnh Hồ Ngạn.” “Dám hỏi huynh đài...” Chưa đợi Lệnh Hồ Ngạn nói xong, Thương Thiên đưa tay ra nói: “Ta tên là Thương Thiên.” Lệnh Hồ Ngạn cũng đánh giá Thương Thiên nói: “Ngươi là yêu quái gì biến thành?

Cũng giống hệt con người à!” Thương Thiên nói: “Ta là một cái cây bên bờ sông Vong Xuyên.” “Ha ha.” Lệnh Hồ Ngạn không khỏi cười lớn, “Xem ra chúng ta đến từ cùng một nơi.” “Anh bạn, ở phòng số mấy?” “Tòa nhà số hai, khoang hạng bét phòng sáu mươi bảy.” Thương Thiên nói.

Chương 949

Lệnh Hồ Ngạn từ từ móc ra một tấm biển số từ trên người, "Ta ở tòa nhà số hai, khoang hạng bét phòng sáu mươi sáu." "Xem ra chúng ta thật có duyên!" "Ta ở bên bờ sông Hoàng Tuyền, ngươi ở bên bờ sông Vong Xuyên." "Trên đường đi chiếu cố nhau nhiều nhé." Thương Thiên hỏi: "Ngươi đi đâu?" "Ngươi đi đâu?" Lệnh Hồ Ngạn hỏi lại.

"Giang Đông." "Ta cũng đi Giang Đông." Thương Thiên không khỏi cười lắc đầu, "Trên đời có những sự trùng hợp, nhưng quá nhiều sự trùng hợp chồng chéo lên nhau, thì là cố ý." "Cố ý?" Lệnh Hồ Ngạn đảo trắng mắt nói: "Trên người ngươi có gì đáng để ta cố ý à?

Lại không phải là một cô nương, ta chỉ cố ý với các cô nương thôi." "Hơn nữa, trông ngươi như vậy, cho dù là một cô nương, ta cũng không có hứng thú." Ánh mắt Lệnh Hồ Ngạn khẽ động, trong đám người nhìn thấy một bóng áo xanh, đôi mắt hắn lập tức nhìn thẳng.

"Không nói chuyện với ngươi nữa!

Ta phát hiện mục tiêu rồi, lát nữa nói chuyện sau." Lệnh Hồ Ngạn xua tay với Thương Thiên, sau đó tiện tay bẻ một bông hoa bên cạnh, lao về phía bóng áo xanh kia.

Thương Thiên nhìn nữ tử mặc áo xanh kia, có một cảm giác quen thuộc khó tả, nhưng lại rất nhạt nhòa, giống như vô tình ngoảnh lại giữa vạn người.

Thương Thiên cũng không để tâm nhiều đến những chuyện này, dù sao một đời người sẽ gặp rất nhiều người, cầm biển số đi tìm phòng của mình.

Lệnh Hồ Ngạn va vào người nữ nhân kia, nữ nhân kia nhàn nhạt quay đầu.

Ánh mắt của nữ nhân khi quay đầu lại đã lướt qua Lệnh Hồ Ngạn, trực tiếp nhìn về phía sau lưng hắn.

Lệnh Hồ Ngạn thì nhìn bông hoa bị va nát, nói: "Thật là một bông hoa xinh đẹp, không cẩn thận bị va nát mất rồi." "Va nát một bông hoa xinh đẹp, lại không phát hiện ra một bông hoa còn…" Lời của Lệnh Hồ Ngạn chưa nói xong, nữ nhân kia trực tiếp đẩy Lệnh Hồ Ngạn ra đi về phía trước.

"Ây, ây?

Đợi đã..." Lệnh Hồ Ngạn đuổi theo, kêu lên: "Vị tiểu thư xinh đẹp này, xin chờ tại hạ một chút." Lệnh Hồ Ngạn đuổi theo, chặn trước mặt nữ nhân kia.

Nữ nhân mặt lạnh nhìn Lệnh Hồ Ngạn nói: "Chặn đường ta!" Lệnh Hồ Ngạn vuốt tóc, trong lòng dường như vô cùng tự tin, "Không có người phụ nữ nào có thể chống lại được mái tóc quyến rũ của ta!" Nữ nhân kia, giơ tay tát bay Lệnh Hồ Ngạn nói: "Gàu của ngươi bay vào mặt ta rồi, phiền phức, xin hãy tránh ra ngay lập tức." Lệnh Hồ Ngạn cảm thấy tâm hồn yếu đuối của mình bị tổn thương, đã lâu lắm rồi, lần đầu tiên có người phụ nữ từ chối hắn, và còn tát hắn một cái.

Nhưng tất cả dường như đang khiến hắn phấn khích, "Người phụ nữ này ta nhất định phải có được, để nàng dưới vóc dáng uy mãnh, cao ngất của ta, sung sướng, hoan lạc…" Nữ nhân thì sắc mặt không thiện cảm nhìn Lệnh Hồ Ngạn, trong không khí dường như tràn ngập một tia sát khí.

Nữ nhân nói: "Ta có thể nghe thấy tiếng nói trong lòng người khác.

Xin hãy thu lại những suy nghĩ bẩn thỉu đó!" "Nếu không, ta sẽ giết ngươi!" Trong mắt nữ nhân hàn quang lóe lên, dọa Lệnh Hồ Ngạn không nhịn được lùi lại hai bước, tim đập thình thịch.

Cảm giác đó giống như cừu gặp phải sư tử, sự uy hiếp tự nhiên của kẻ bề trên đối với kẻ bề dưới.

Không cần động cũng khiến người ta run rẩy.

"Người phụ nữ này, thật đáng sợ!

Nhưng, không biết tại sao ta lại cảm thấy càng ngày càng phấn khích." "Hửm?" Nữ nhân đột ngột quay đầu lại nhìn Lệnh Hồ Ngạn, không ngờ Lệnh Hồ Ngạn gan to như vậy, đến lúc này rồi mà còn dám có ý đồ xấu.

"Tin hay không ta khiến ngươi cả đời không thể làm chuyện đó được nữa." Nữ nhân vẻ mặt độc ác nói.

Lệnh Hồ Ngạn lập tức cảm thấy một luồng gió lạnh ập đến, cảm giác nóng rực đó đang không ngừng lan xuống dưới, thẳng đến bụng dưới của hắn.

Hắn không khỏi dùng hai tay che lại, liên tục lùi về sau.

Nhưng lúc này nữ nhân kia lại đánh ra một chưởng.

Lập tức không kịp phản ứng, cơ thể Lệnh Hồ Ngạn bay ra ngoài, đập vào người một con quái đầu chó ở xa, con quái đầu chó trực tiếp nằm không cũng trúng đạn, một cước đá vào người Lệnh Hồ Ngạn.

Chưởng vừa rồi không giải trừ được nguy cơ của cơ thể, hắn quay đầu nhìn về phía sau, sau lưng có một yêu quái hoa bán trái cây, hắn giật lấy con dao thái dưa hấu trong tay yêu quái hoa.

"A!" Lệnh Hồ Ngạn trong cổ họng phát ra một tiếng gầm trầm thấp, trực tiếp một dao đâm vào bụng mình, sau đó cắt ngang, giống

như tinh thần võ sĩ đạo mổ bụng, sống sờ sờ rạch bụng mình ra.

Lệnh Hồ Ngạn hai tay vạch bụng ra, từ bên trong mò ra một cây cỏ, nhanh chóng một dao cắt xuống, đưa tay ném cây cỏ đó ra ngoài.

Bùm một tiếng, cây cỏ ném ra ngoài trực tiếp nổ tung.

Lệnh Hồ Ngạn thở phào một hơi dài, nếu để nó đi xuống một chút nữa, sẽ trực tiếp nổ tung bảo bối của hắn rồi.

Chương 950

"Nguy hiểm quá, nguy hiểm quá!" Lệnh Hồ Ngạn ngực không ngừng phập phồng, "Thật sự còn đáng sợ hơn cả lấy mạng của ta." "Nhưng, nếu có thể chinh phục được một người phụ nữ như vậy." "Quả thực... quá tuyệt vời." "Ta sống để làm gì?

Ta tu hành để làm gì?" Lệnh Hồ Ngạn lẩm bẩm tự nói: "Chẳng phải là vì phụ nữ sao?" "Ta đột nhiên, dường như toàn thân tràn đầy sức mạnh, ta lại có hứng thú với tu hành rồi." "Sẽ có một ngày, ta..." "Ừm?" Một giọng nói lạnh lùng truyền đến, nhẹ nhàng lọt vào tai Lệnh Hồ Ngạn.

Lệnh Hồ Ngạn toàn thân rùng mình, đột nhiên giật nảy mình, điên cuồng chạy về phía xa, cỏ trong bụng rạch ra không ngừng rơi ra ngoài.

Lệnh Hồ Ngạn hoảng hốt nhét cỏ vào trong bụng.

Thương Thiên cầm biển số đi tìm phòng trong tòa nhà số hai, vì phát hiện số phòng ở đây dường như không được sắp xếp theo quy tắc.

Rõ ràng phòng đầu tiên là số một, tiếp tục đi phòng thứ hai cũng là số hai, nhưng phòng thứ ba lại là số năm mươi mốt, phòng bên dưới lại biến thành hơn một trăm.

Hoàn toàn không có bất kỳ quy tắc logic nào.

Hơn nữa, ban ngày, hầu hết mọi người đều đang ngủ, Thương Thiên muốn tìm một người để hỏi cũng không tìm được.

Thương Thiên đành phải tìm từng phòng một, từ tầng một tìm đến tầng sáu.

Khi Thương Thiên tiếp tục tìm phòng, một đôi tay đẫm máu đặt lên vai hắn.

Thương Thiên theo phản xạ giật mình, lập tức rút ra trường đao.

"Đừng đừng, huynh đài là ta đây!" Chủ nhân của đôi tay đặt trên vai Thương Thiên chính là Lệnh Hồ Ngạn.

Chỉ là, Lệnh Hồ Ngạn bây giờ không còn vẻ tiêu sái, tuấn mỹ như khi Thương Thiên mới gặp, bây giờ trông vô cùng thảm hại, toàn thân đều là máu, trên bụng bị rạch một vết lớn, máu me đầm đìa.

"Giúp ta, ta ở ngay cạnh ngươi." Lệnh Hồ Ngạn yếu ớt nói.

"Sao vậy?" Thương Thiên không nhịn được hỏi.

"Gặp phải một đóa hồng có gai, gai đâm thật đau." "Nhưng, đóa hồng đó cũng thật đẹp." Nước mắt của Lệnh Hồ Ngạn đã rơi, nhưng nước mắt đó lại không phải vì vết thương trên người mà rơi.

"Quả thực, quá khiến ta yêu thích." "Nếu cả đời này ta không thể chinh phục được một người phụ nữ như vậy, ta sống trên đời này rốt cuộc có ích lợi gì?" "Hu hu..." Lệnh Hồ Ngạn nhất thời nước mắt lưng tròng.

Thương Thiên hoàn toàn không biết hắn rốt cuộc đang khóc vì cái gì.

"Đã thích thì đi mà theo đuổi!

Khóc cái gì?" Thương Thiên nói.

"Ta theo đuổi... nàng không cho ta theo đuổi!" Lệnh Hồ Ngạn nói.

Thương Thiên không khỏi xòe tay ra, nói: "Chẳng phải vì nàng không đồng ý, nên mới phải theo đuổi sao?" Lệnh Hồ Ngạn đưa tay gãi gãi đầu, "Nói cũng có lý ha!" "Nếu nàng đồng ý rồi thì ta theo đuổi làm gì?" "Thần kinh!" Thương Thiên lắc đầu.

“A ui.” Lệnh Hồ Ngạn che bụng kêu lên, “Đau thật.” “Người phụ nữ đó đã đánh ngươi thành ra thế này?” Thương Thiên hỏi: “Không phải chỉ là lên bắt chuyện thôi sao, có cần phải hạ độc thủ như vậy không?

Ngươi không làm chuyện gì sỉ nhục người ta chứ?” “Không... không có!” Lệnh Hồ Ngạn vẻ mặt ngây thơ nói: “Ta tuyệt đối không làm đâu!” “Ta lại không phải kẻ biến thái, sao ta có thể làm chuyện đó được!” “Hơn nữa, vết thương trên người ta cũng là do tự ta gây ra.” “Tự làm mình bị thương?” Thương Thiên không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái nhìn Lệnh Hồ Ngạn nói: “Ngươi không phải là dựa vào việc tự làm mình bị thương để tán gái đấy chứ?” “Đương nhiên không phải.” Lệnh Hồ Ngạn nói: “Cô nương đó rất tà môn, có thể nghe thấy những gì ta đang nghĩ trong lòng.” “Sau đó, không biết đã rót cái gì vào trong cơ thể ta, nó đi khắp người ta và sắp nổ tung.” “Nó rót từ trên đầu ta xuống, ta lập tức quyết đoán rạch bụng ra, may mà kịp thời chặn lại, đẩy thứ đó ra ngoài, nếu không ta thật sự xong đời rồi.” “Ngươi cũng biết đấy, đối với một người phong lưu phóng khoáng như ta.

Mạng sống là quan trọng nhất.” Ánh mắt Thương Thiên quét qua người Lệnh Hồ Ngạn, “Vậy thì lúc đó thật sự nên để cái đầu của ngươi nổ tung đi.

Loại người như ngươi sống cũng là một tai họa.” “Nếu cái đầu của ngươi bị nổ tung, ngược lại còn là trừ hại cho dân!” “Tên khốn nhà ngươi.” Lệnh Hồ Ngạn nói: “Aiya, đau quá.

Mau đỡ ta vào phòng đi.” “Phòng của ngươi ở đâu?” Thương Thiên hỏi.

Chương 951

"Ở ngay cạnh!" Lệnh Hồ Ngạn nói.

Thương Thiên khẽ nhún vai nói: "Ta còn chưa tìm thấy phòng của mình ở đâu đây." Lệnh Hồ Ngạn vẻ mặt như nhìn một kẻ ngốc nhìn Thương Thiên, "Tầng một đi thẳng vào trong cùng là đến." Thương Thiên dìu Lệnh Hồ Ngạn, cơ thể Lệnh Hồ Ngạn trông không hề mập.

Nhưng cơ thể lại có vẻ nặng một cách bất thường.

Thương Thiên bị đè đến mức cong cả lưng.

"Ngươi là gì vậy?" Thương Thiên khẽ đảo trắng mắt.

"Tu luyện thành hình?" Lệnh Hồ Ngạn nói: "Ta tu luyện ra hình người hoàn mỹ, vì ở bên bờ sông Hoàng Tuyền, đã uống nước Hoàng Tuyền." Thương Thiên nói: "Trùng hợp quá, ta cũng vậy.

Nhưng ta ở bên bờ sông Vong Xuyên, uống nước Vong Xuyên." "Lừa ta." Lệnh Hồ Ngạn nói: "Người ở dưới đó nói với ta, tuyệt đối không được uống nước Vong Xuyên, một khi uống vào, sẽ không còn nhớ gì nữa, toàn thân tu vi đều sẽ tan biến." "Hửm?" Thương Thiên trong lòng kinh ngạc, tên nhóc này không phải thật sự từ dưới địa phủ lên chứ?

"Người ở bên ta nói với ta tuyệt đối không được uống nước Hoàng Tuyền, nếu không sẽ trực tiếp thủng ruột nát bụng, toàn thân mục rữa mà chết." Lệnh Hồ Ngạn sờ sờ đầu, nói: "Vậy sao?" "Ta không biết?" Lệnh Hồ Ngạn nói: "Có lẽ ta là một ngoại lệ!" "Vậy ta cũng có thể là một ngoại lệ!" Thương Thiên nói, hai người chậm rãi đi về phía trước, nhanh chóng đến cuối hành lang.

Thương Thiên ngẩng đầu nhìn tấm biển trên đầu, phòng cuối cùng

là sáu mươi sáu, phòng bên cạnh là sáu mươi bảy.

Lệnh Hồ Ngạn móc chìa khóa ra, mở cửa phòng.

Bên trong tuy là khoang hạng bét, nhưng cũng có vẻ đặc biệt lớn, có một phòng ngủ chính và một phòng khách lớn, ngoài ra còn có nhà vệ sinh và bếp.

Lệnh Hồ Ngạn nằm trên ghế sofa, nói: "Trong tủ của ta có thuốc, giúp ta lấy." "Tủ đầu giường phía trước, trong ngăn thứ hai bên tay trái ở dưới." Thương Thiên đến bên giường, đưa tay kéo ngăn tủ ra, bên trong toàn là những cái lọ kỳ quái.

"Lọ nào?" Thương Thiên hỏi: "Trong này toàn là lọ," "Lọ màu vàng!" Lệnh Hồ Ngạn kêu lên: "Nhanh lên đi!

Đau chết ta rồi!" "Đau, bây giờ mới biết đau à!" Thương Thiên lục lọi trong tủ một lúc thì tìm thấy cái lọ màu vàng, Thương Thiên có chút tò mò vặn nắp lọ ra xem thử.

Thương Thiên phát hiện bên trong là một ít nước màu vàng nhạt, giống như nước tiểu, nhưng lại không có bất kỳ mùi lạ nào.

"Lấy ra đi!" Lệnh Hồ Ngạn kêu lên, máu tươi không ngừng thấm ra từ cơ thể, làm ướt hoàn toàn chiếc ghế sofa dưới người hắn, nhuộm đỏ một mảng lớn.

Thương Thiên cầm lọ thuốc đến, Lệnh Hồ Ngạn vội vàng giật lấy, đổ chất lỏng bên trong ra, khi đổ lên vết thương, thịt trên vết thương như sống lại, nhanh chóng lành lại.

Sau khi vết thương lành lại, Lệnh Hồ Ngạn tiếp tục ngửa đầu uống cạn phần còn lại trong lọ.

"Hù!" Lệnh Hồ Ngạn trong miệng thở ra một hơi dài, từ trên ghế sofa ngồi dậy, nói với Thương Thiên: "Cảm ơn huynh đệ, lần sau ta mời ngươi uống rượu." Thương Thiên nói: "Ta không uống rượu!

Thôi.” “Nghỉ ngơi cho tốt đi!

Ta cũng phải đi xem phòng của mình rồi.” Thương Thiên nói.

“Tối nay dẫn ngươi ra ngoài quẩy.” Lệnh Hồ Ngạn nói: “Ban ngày không có ai, đến tối, trên thuyền này mới thật sự náo nhiệt.” “Ngươi là lần đầu tiên à?” Lệnh Hồ Ngạn nói: “Thật ra, chiếc thuyền này, là nơi tụ tập của yêu tộc chúng ta.

Loại tụ tập này thường sẽ có các đại năng cấp Long trở lên tổ chức.

Lần đầu tiên, sẽ không tìm thấy được niềm vui trong đó.” “Ta sẽ dẫn ngươi đi vui vẻ, đã lên thuyền rồi, không vui vẻ chẳng phải là sai lầm sao?” “Theo ta bảo đảm không thiệt đâu.” “Gặp lại sau!” Thương Thiên khẽ xua tay, sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Trên hành lang móc ra chiếc chìa khóa phòng của mình, Thương Thiên mở cửa phòng.

Trong phòng có vẻ sạch sẽ ngăn nắp, cũng là một phòng ngủ chính, một phòng khách lớn, sau đó có kèm theo bếp và nhà vệ sinh.

Thương Thiên thấy tủ lạnh bên cạnh bếp, kéo tủ lạnh ra, bên trong đặt không ít thức ăn, có rau củ, thịt miếng.

Thương Thiên cũng không giỏi nấu ăn, lấy một ít trái cây nhét vào miệng, sau đó uống một ít sữa, nằm trên giường nhìn lên trần nhà.

“Ai, ngủ thôi!” Thương Thiên tối qua mới vừa ngủ, bây giờ ban ngày lại bắt ngủ, thật sự có chút không ngủ được, Thương Thiên nằm trên giường, khi nhắm mắt lại, dường như trong một khoảnh khắc cảm giác có thứ gì đó đang nhìn mình, Thương Thiên lập tức từ trên giường bật dậy, đưa tay kéo cửa sổ ra nhìn ra ngoài một cái.

Nhìn từ cửa sổ ra, có thể thấy được tòa nhà số một đối diện.

Chương 952

Thương Thiên lại xoay người đi kéo một cửa sổ khác, từ cửa sổ khác có thể thấy được phong cảnh trên biển.

Thương Thiên quay lại cửa sổ phía trước, ánh mắt khẽ lóe lên, đưa tay châm một điếu thuốc, mắt nhìn về phía tòa nhà số một đối diện.

Có thể cảm giác được dường như có ai đó đang nhìn trộm, trực giác của Thương Thiên vô cùng nhạy bén.

Hắn cảm thấy chắc chắn không nhìn lầm.

Chắc chắn có ai đó đang nhìn trộm, nhưng thực lực của người này hẳn là rất mạnh.

Thương Thiên tuy có thể nhận ra có người nhìn trộm, nhưng hoàn toàn không cảm giác được người đó rốt cuộc ở đâu, thậm chí ngay cả phương vị cũng không thể cảm nhận được.

Ở tòa nhà số một đối diện Thương Thiên, một người phụ nữ đang bình tĩnh nhìn Thương Thiên đối diện, khóe miệng khẽ cong lên, nói: "Mới có một thời gian không gặp, tiến bộ rất lớn nha!" "Có chút thú vị rồi." Thương Thiên ghé vào cửa sổ một lúc, nhanh chóng cảm thấy cảm giác bị nhìn trộm dường như đã biến mất.

"Rốt cuộc là ai?" Đôi mắt Thương Thiên khẽ nheo lại, chủ yếu là cảm giác bị người khác dòm ngó này, khiến hắn không thoải mái, giống như một con hổ đang nhìn một con kiến, cũng khiến Thương Thiên trong lòng cảm thấy vô cùng bất an.

Sau khi cảm giác bị dòm ngó đó qua đi, trong lòng Thương Thiên lại cảm thấy bất an mơ hồ.

Dường như chuyến đi này, không đơn giản như trong tưởng tượng.

Thương Thiên trở lại giường, thu liễm suy nghĩ của mình, chìm vào trong mộng cảnh.

Trong mộng cảnh, ban ngày tiến vào có một cảm giác nhẹ nhõm, vào buổi tối lại giống như đang giãy giụa trong vũng bùn.

Thương Thiên lúc này đang đứng ở cửa cung điện.

Lần trước đi vào trong cung điện, bị kỵ sĩ không đầu đó một kích trực tiếp đánh bay ra ngoài.

Thương Thiên lúc này lại một lần nữa đẩy cửa ra.

Bên trong cửa mọi thứ vẫn yên tĩnh lạ thường.

Thương Thiên nhìn Bát Thập Nhất Kỵ không đầu đứng sừng sững hai bên, khiến trong lòng hắn thật sự có một cảm giác ngứa ngáy, thật sự muốn đi vào sâu trong cung điện để xem bên trong rốt cuộc có thứ gì.

Nhưng, Thương Thiên hiện tại hiển nhiên không vào được, không biết bên trong có thứ gì khác canh giữ không, chỉ riêng tám mươi mốt vị thần giữ cửa ở cổng Thương Thiên đã không qua được.

Thương Thiên cuối cùng chọn từ bỏ, quay lại ngã tư đường trước đó.

Thương Thiên nhớ được một con đường trong số đó, vậy còn con đường kia thì sao?

Con người đối với những việc chưa biết, dường như có một nỗi sợ hãi tự nhiên, nhưng cũng mang theo sự tò mò vô tận.

"Không thể đi, không thể đi." Thương Thiên không ngừng tự nhủ trong lòng: "Đợi sau này có cơ hội ta tìm người hỏi cho rõ rồi tính."

“Bây giờ, ta không nên hành động thiếu suy nghĩ thì hơn.” Thương Thiên đi theo đường cũ quay lại, đến vị trí ban đầu, khi muốn tiếp tục đi về phía trước, có một lực cản rất lớn đang ra sức kéo lại.

“Có lẽ là tu hành!” Thương Thiên tĩnh tâm lại, từng chút một di chuyển về phía trước, ban ngày so với buổi tối dễ dàng hơn nhiều, buổi tối muốn bước ra một bước vô cùng gian nan.

Nhanh chóng, Thương Thiên đã bước ra được một bước, tiếp tục đi bước thứ hai.

Nếu với tốc độ này, Thương Thiên cảm thấy trở lại cánh cửa thứ hai hẳn sẽ rất nhanh.

Thương Thiên chìm đắm trong tu hành, thời gian trong mộng trở nên chậm chạp lạ thường, thế giới bên ngoài lại trôi đi như bay.

Nhanh chóng trời đã tối, những người ngủ trên thuyền cũng hoạt động, trên thuyền cũng nhanh chóng trở nên náo nhiệt lạ thường.

Đèn neon đủ màu sắc không ngừng nhấp nháy, thuyền cũng đã rời khỏi bến tàu.

Con thuyền chỉ lướt trên mặt biển, nhẹ nhàng đẩy mặt biển ra, từng vòng sóng gợn không ngừng lan ra từ mặt biển, tạo thành từng lớp sóng hoa.

Có lúc gió nổi lên, sóng biển ngược chiều vỗ vào thân thuyền, phát ra tiếng phanh phanh.

Chương 953

Ngoài cửa phòng Thương Thiên cũng truyền đến tiếng gõ cửa, kéo Thương Thiên đang ở trong mộng cảnh trở về.

Thương Thiên nghe thấy tiếng gõ cửa, theo phản xạ mở mắt ra, từ trên giường lật người dậy, dụi dụi mắt, nhìn ra ngoài một cái, bên ngoài đã hoàn toàn tối đen, thuyền cũng đã rời khỏi bến tàu, dưới thuyền có vẻ vô cùng náo nhiệt, tiếng người huyên náo.

Thương Thiên đi mở cửa.

Ngoài cửa là Lệnh Hồ Ngạn tràn đầy sức sống, "Hello!" "Đang ngủ à!

Nhanh lên, đi quẩy với ta." Lệnh Hồ Ngạn nói.

"Quẩy à?

Ngươi đi đi!" Thương Thiên nói: "Ta lên thuyền không phải vì chuyện này, ta lên thuyền là để đi nhờ xe về Giang Đông." "Về Giang Đông?" Lệnh Hồ Ngạn dường như đã phát hiện ra điều gì đó ghê gớm, "Ngươi cũng có chỗ ở Giang Đông à?" "Có tiện cho ta ở nhờ một người không?" Thương Thiên đảo trắng mắt nói: "Không tiện." "Đừng keo kiệt như vậy mà!

Chúng ta là anh em tốt!" Lệnh Hồ Ngạn khoác vai Thương Thiên nói.

"Khi nào chúng ta lại là anh em tốt?

Sao ta không biết?" Thương Thiên nói.

"Hơn nữa, ta cũng không có chỗ để chứa thêm một người." "Ở Giang Đông có chứng minh thư không?" Lệnh Hồ Ngạn hỏi: "Chỉ cần ngươi có thân phận ở Giang Đông, ta sẽ bỏ tiền ra mua nhà." "Người

trên thuyền này, gần như ở Giang Đông đều không có thân phận, đi đến đó rồi sẽ khó sống." "Trừ phi có người trong Dạ Hành Giả, có thể nhờ quan hệ xét duyệt ở chỗ Dạ Hành Giả, làm giấy tờ thân phận ở Giang Đông." "Nếu không, đi đến đó cũng vô dụng.

Muốn sống một cuộc sống yên ổn cũng không cho cơ hội, ngược lại còn coi ngươi là tà ma ngoại đạo mà bắt đi." "Ngươi không biết đâu.

Những tên Dạ Hành Giả đó để chạy thành tích điên cuồng đến mức nào, người khác vốn không phạm tội.

Lại bị chúng ép phải phạm tội.

Như vậy, chúng có lý do để bắt ngươi.

Bắt được rồi, có thành tích, thăng quan phát tài." Lệnh Hồ Ngạn tiếp tục nói: "Có những lúc, không phải ta muốn phạm lỗi.

Mà bị người ta ép phải phạm lỗi, mà trùng hợp thay, những kẻ ép ta phạm lỗi, lại chính là những kẻ muốn ngăn cản ta phạm lỗi." "Có đáng cười không?" Thương Thiên không đáp lời, hắn cảm thấy kể từ khi sức mạnh của thế giới này bắt đầu mất đi trật tự thì mọi thứ đều trở nên hỗn loạn.

Bởi vì, một khi sức mạnh mất đi trật tự, thì thứ thực sự mất trật tự không chỉ có sức mạnh, mà còn có cả quyền lực và lòng người.

Lệnh Hồ Ngạn nhìn Thương Thiên nói: "Thật đó, ta không đùa với ngươi đâu, cho ta ở nhờ đi, ta đang thiếu một chỗ đặt chân." "Có những chuyện thật sự không phải lỗi của ta, ta đúng là kỳ quái, là yêu quái.

Nhưng đó đâu phải là điều ta có thể quyết định!

Cha mẹ sinh ra đã có bộ dạng này rồi.

Trời đã định đoạt, có được chọn lựa sao?" "Nếu có thể chọn, ta cũng muốn làm người!" "Bọn tiểu yêu quái chúng ta đều chẳng dễ dàng gì.

Khó khăn lắm mới có được hình người, ai cũng muốn sống một cuộc sống yên ổn.

Vậy mà đến cả cuộc sống yên ổn cũng không có cách nào." Thương Thiên xoa xoa ngón tay, nói: "Thật ra, ta cũng đang bị truy nã ở Giang Đông.

Ngươi cũng có thể đến chỗ ta ở nhờ, nhưng nếu xảy ra chuyện thì không thể trách ta được đâu đấy!" "Chúng ta là huynh đệ tốt mà!" Lệnh Hồ Ngạn cười bỉ ổi rồi sáp lại gần Thương Thiên.

Thương Thiên đưa tay đẩy Lệnh Hồ Ngạn ra, nói: "Cút xa một chút.

Ta không có hứng thú với nam sắc." Thương Thiên rùng mình một cái rồi hỏi: "Thứ đựng trong cái bình màu vàng lúc nãy là gì vậy?" "Thần dược của yêu quái, có thể chia cho ta một ít được không!" Thương Thiên khẽ cười.

Lệnh Hồ Ngạn đảo mắt nói: "Đó là nước Hoàng Tuyền.

Người thường sau khi uống nước Hoàng Tuyền không phải sẽ bị thủng ruột nát dạ, toàn thân thối rữa hay sao?" "Ngươi lấy để làm gì?" "Cho ta một ít!" Thương Thiên nói: "Ta cần thứ tốt như vậy." Lệnh Hồ Ngạn đáp: "Ta cũng không còn nhiều!" "Chúng ta không phải là huynh đệ tốt sao?" Thương Thiên nháy mắt.

Lệnh Hồ Ngạn đưa tay lấy ra một vò nước được bịt kín, sau đó lại lấy ra một cái bình nhỏ, cẩn thận rót một ít vào trong bình rồi đưa cho Thương Thiên.

Chương 954

"Mẹ kiếp!" Thương Thiên la lên: "Tên khốn nhà ngươi có cả một vò lớn như vậy, mà chỉ chia cho ta một chút xíu!" "Huynh đệ, không phải vậy đâu!" Lệnh Hồ Ngạn nói: "Ta không thể sống thiếu thứ này.

Nước Hoàng Tuyền không phải do ta lấy.

Muốn lấy nữa thì chỉ có lúc xuống địa ngục lần nữa thôi." "Lần nữa xuống địa ngục là lúc ta chết rồi, ta còn dùng được sao?" Thương Thiên cất cái bình đi, hỏi: "Khi nào chúng ta mới đến được Giang Đông?" "Chắc cũng phải ba, bốn ngày nữa?" Lệnh Hồ Ngạn nói: "Dù sao cũng xa như vậy, trên thuyền có bao nhiêu yêu tộc nhân tụ tập, xem như là đang tổ chức một đại hội rồi." "Giữa bọn họ có thù có oán, đều có thể trực tiếp bày ra mặt, không cần phải đao binh tương kiến.

Nếu thật sự không giải quyết được, thì trực tiếp đi tìm Ngạc Chủ chủ trì công đạo." "Ngạc Chủ đó là nhân vật thế nào?" Thương Thiên hỏi.

Lệnh Hồ Ngạn nhìn Thương Thiên với vẻ mặt kỳ quái: "Ngay cả Ngạc Chủ mà ngươi cũng không biết?

Ngươi lên thuyền thế nào vậy?

Ai cho ngươi lên thuyền?" "Lẽ nào ta nên biết sao?" Thương Thiên khẽ nhún vai.

"Đương nhiên rồi!

Hắn là kẻ cầm đầu vùng biển này, cả vùng biển phạm vi ngàn cây số đều thuộc quyền quản hạt của hắn." Lệnh Hồ Ngạn nói: "Ngươi lại không biết hắn là ai!

Ta đoán ngươi cũng sắp tiêu đời rồi.” “Đi thôi!

Ta dẫn ngươi xuống sòng bạc bên dưới chơi một chút.” Lệnh Hồ Ngạn kéo Thương Thiên nói: “Ta phát hiện có một thứ rất thú vị.

Ta đang nghiên cứu quy luật bên trong đó.” “Không có quy luật đâu, đừng nghiên cứu nữa, ta không đi.” Thương Thiên trực tiếp từ chối ba lần.

Bây giờ chỉ cần yên tĩnh ở lại, cố gắng không gây chú ý, không bị đám yêu ma xung quanh phát hiện là đại công cáo thành rồi.

“Đi mà!

Coi như đi chơi với ta một chút.” Lệnh Hồ Ngạn trực tiếp kéo Thương Thiên đi.

“Ta kể cho ngươi nghe chuyện của Ngạc Chủ, Ngạc Chủ đó có thực lực Bát Trọng Môn.

Trận chiến thành danh của hắn là trận chiến với một vị Kình Vương.

Vị Kình Vương đó muốn một mảnh đất ven bờ, Ngạc Chủ lúc đó danh tiếng chưa nổi, mà mảnh đất đó vừa hay lại là của Ngạc Chủ.” “Hai bên nói chuyện không hợp liền đánh nhau.

Lúc đó gần như không có ai xem trọng Ngạc Chủ, một kẻ quê mùa từ dưới đất chui lên.” “Không ngờ, hai người đại chiến một trận, đánh đến kinh thiên động địa, Kình Vương trọng thương bại tẩu, Ngạc Chủ tuy cũng bị thương, nhưng lại là người đứng vững cuối cùng, giành được thắng lợi.” “Thực lực của Kình Vương và Ngạc Chủ ngang tài ngang sức, chỉ là Ngạc Chủ ra tay tàn nhẫn hơn, cũng dám liều mạng hơn.” “Kình Vương đã sống hơn ngàn năm, sống càng lâu thì càng sợ hãi.

Sau khi bị trọng thương thì căn bản không dám liều mạng với

Ngạc Chủ.” “Ngạc Chủ, cũng từ nơi nhỏ bé đó mà đi ra, xưng bá một vùng biển xung quanh.” Lệnh Hồ Ngạn vừa kéo Thương Thiên đi ra ngoài, vừa nói: “Ta có một tin tức nội bộ.

Ta nghe nói có một vị Nguyên Thần muốn chỉnh hợp thực lực của khu vực xung quanh đây, đã tiếp xúc với mấy vị đại yêu cấp Long rồi.” “Bây giờ, chỉ còn lại Ngạc Chủ chưa bày tỏ thái độ.

Các đại yêu khác cũng đang nhìn thái độ của Ngạc Chủ, chỉ cần Ngạc Chủ cúi đầu, thì các đại yêu khác cũng sẽ theo đó mà thần phục Nguyên Thần.” Thương Thiên cảm thấy có chút không đúng, hỏi: “Nguyên Thần muốn chỉnh hợp thế lực xung quanh, cần phải phiền phức như vậy sao?

Nguyên Thần mạnh mẽ như thế, động ngón tay là dẹp yên được rồi mà?” “Nguyên Thần tuy mạnh mẽ, nhưng không thể dùng toàn bộ thực lực.” Lệnh Hồ Ngạn nói: “Bởi vì, thực lực của họ đều bị phong ấn.

Lần này vị Nguyên Thần đó muốn chỉnh hợp thế lực, là để chuẩn bị cho việc giải trừ phong ấn.” “Phong ấn?

Nguyên Thần mạnh như vậy cũng bị phong ấn sao?” Thương Thiên hiếu kỳ.

“Vào thời thượng cổ, các loại đại năng cùng xuất hiện, cấp Long nhiều vô số kể.

Sau này không biết đã xảy ra một trận đại chiến, cường giả cấp Thần đều vẫn lạc.

Cường giả nhân loại gần như bị diệt tuyệt, số còn lại cũng chỉ thoi thóp, sống không được bao lâu.

Nhưng yêu tộc lại còn lại không ít thực lực.” “Để cho nhân tộc có thể có thời gian phát triển trở lại, họ đã liên thủ phong ấn tất cả

Nguyên Thần.” “Bây giờ, theo thời gian trôi qua, những phong ấn Nguyên Thần đó đã bắt đầu lỏng lẻo.

Tuy bản thể không thể ra ngoài, nhưng những mảnh vỡ hồn phách của họ lại không ngừng thoát ra, tìm cách phụ thể lên người khác để thu gom thế lực.” Lệnh Hồ Ngạn nói: “Nhưng ta thấy Ngạc Chủ rõ ràng không muốn quy thuận vị Nguyên Thần kia.” “Vì sao?” Thương Thiên hỏi.

Chương 955

Lệnh Hồ Ngạn khẽ cười nói: “Quyền lực trong tay, ai lại muốn buông bỏ chứ?” “Vốn là lão đại của một phương, trên vạn người.

Bây giờ lại phải quay đầu đi đầu quân cho người khác, chịu ở dưới trướng người ta?

Đổi lại là ai cũng không muốn!” “Huống hồ, những thế lực hiện tại đều do Ngạc Chủ từng chút một đánh chiếm được, dựa vào đâu mà người khác mở miệng một cái là phải chắp tay dâng ra?” “Đổi lại là ngươi, ngươi có bằng lòng không?” Lệnh Hồ Ngạn dẫn Thương Thiên xuống lầu, vừa đi vừa nói: “Hiện tại thế lực của Nguyên Thần căn bản không ổn định.” “Không ai biết Nguyên Thần hiện tại rốt cuộc mạnh yếu thế nào.” “Nếu như phong ấn chỉ giải trừ được một chút, yếu đến không chịu nổi thì sao?

Nguyên Thần có hơn chục vị, sau này giữa tất cả các Nguyên Thần chắc chắn sẽ có một trận chiến.

Bây giờ nếu đầu quân cho một phe yếu hơn, sau này đánh nhau thì phải làm sao?” “Cho nên, hiện tại các đại yêu gần như đều đang quan sát, đồng thời cũng không ngừng phát triển.

Đặc biệt là đại yêu cấp bậc như Ngạc Chủ.

Thực lực Bát Trọng Môn, chỉ cách Cửu Môn Sơ Thần một bước chân.” “Chỉ cần đạt đến cảnh giới Cửu Môn Sơ Thần, cảnh giới đó đã có thể cát cứ một phương, Nguyên Thần cũng sẽ không dễ dàng ra tay với hắn.” “Lão yêu Bát Môn tuổi tác đều đã gần ngàn tuổi, muốn đột phá Cửu Trọng Môn chắc là không có hy vọng.” “Khoảng cách giữa Cửu Môn và Bát Môn không dễ dàng vượt qua như vậy, vô số đại năng đã gãy gánh ở đó, trở thành lịch sử.” “Nhưng Ngạc Chủ còn trẻ!

Nghe đồn hắn chưa đến hai trăm tuổi.

Khả năng đột phá Cửu Môn là rất lớn." "Đồng thời, những Nguyên Thần kia cũng đã nhìn thấy tiềm lực trên người hắn, đều muốn thu phục vị lão yêu Bát Môn này." "Tuy đây là một khúc xương cứng, nhưng sức hấp dẫn trong đó, không chỉ có khó khăn mới có thể ngăn cản được." "Bây giờ trong bóng tối có mấy luồng khí tức đáng sợ đang quan sát, xem Ngạc Chủ có năng lực gì đáng để họ ra tay, dù sao một bên là một bước sẩy chân thành vạn cổ khô, một bên là một bước lên trời, các loại lựa chọn, do dự a." Bên dưới tòa lầu, ngay chỗ cửa ra vào có thể thấy những yêu quái đang bày sạp bán đồ, ở giữa có một hồ phun nước.

Lệnh Hồ Ngạn đang đi, mắt không tự chủ được mà nhìn sang một người phụ nữ bên cạnh.

Thương Thiên đi về phía trước, phát hiện không thấy tăm hơi người kia đâu, không khỏi quay đầu lại nhìn.

"Lệnh Hồ Ngạn!" Thương Thiên tức không chịu nổi.

"Sớm muộn gì cũng chết vì sự ngu xuẩn này." Thương Thiên nói.

"Chẳng lẽ ngươi muốn lãng phí tính mạng và tiền đồ của mình vào những thứ hư vô đó sao?" Lệnh Hồ Ngạn lại tỏ ra không hề để tâm, nói: "Sống trên đời này nếu không vì phụ nữ thì còn có ý nghĩa gì chứ?" "Chẳng lẽ vì tiền, vì cái đại đạo hư vô mờ mịt kia?" "Đời người phải có một mục tiêu, nếu không thì sống thật quá vô vị.

Ta vừa không nhìn ra được chân lý của vũ trụ, cũng không lĩnh ngộ được chân lý của đời người." "Khó chịu lắm a!" "Tại sao không để mình sống đơn giản phóng khoáng một chút chứ?" "Ta cũng không hề giả tạo chút nào, ta sống đơn giản như vậy, ta sống vì phụ nữ!" Lệnh Hồ Ngạn ngậm ngón tay vào miệng, huýt sáo về phía xa.

“Hú nga!” Một người phụ nữ nhìn sang, ánh mắt ẩn chứa làn sóng mùa thu, nhưng lại mang theo một tia yếu đuối.

Thương Thiên cũng phải thừa nhận, những người phụ nữ đó rất đẹp, nhưng hiện tại hắn không có hứng thú trải qua những chuyện đó, nhiệm vụ của hắn bây giờ rất nặng nề.

“Những người phụ nữ của yêu tộc hoàn toàn không có bất kỳ tình cảm nào, trong mắt họ chỉ có lợi ích mà thôi.

Họ sẽ giống như một con quỷ hút máu hút cạn tiền của ngươi, sau đó lại hút cạn sinh mệnh của ngươi.” “Thật sự siêu cấp nguy hiểm.” “Nhưng, biết là siêu cấp nguy hiểm, nhưng vẫn có vô số người không chịu nổi sự mê hoặc.” “Ngươi cứ yên tâm.” Lệnh Hồ Ngạn vỗ vỗ ngực Thương Thiên nói: “Trình độ của ta tương đối cao, loại hàng này giao cho ta đối phó là được, ngươi ở bên cạnh quan chiến là được rồi.” “Đợi khi trình độ của ngươi luyện lên rồi, ta sẽ cho ngươi thử.” Thương Thiên không khỏi cười khẩy một tiếng.

“Sòng bạc, sòng bạc.” Lệnh Hồ Ngạn kéo Thương Thiên chui vào trong tòa nhà số một.

Sòng bạc nằm trong đại sảnh của tòa nhà số một, những yêu quái đó cũng rất ham mê cờ bạc, chúng học theo con người, bất kể những thứ trên người con người tốt xấu ra sao, cứ thế mà bắt chước.

Bắt chước mãi, những thói quen xấu trên người con người cũng bị chúng sao chép hoàn toàn.

“Đặt cược đi!

Mua xong không được đổi!” Bên cạnh là sòng tài xỉu, bàn kế bên đang chơi mạt chược.

Lệnh Hồ Ngạn lại kéo Thương Thiên đến một nơi còn kích thích hơn.

Một loại hình cờ bạc mà Thương Thiên chưa từng thấy.

Cách đánh bạc này còn trực tiếp hơn, trên một bàn tròn có mấy lỗ, ném một viên bi vào, viên bi lăn vào lỗ nào thì có thể nhận được tiền thưởng tương ứng.

Lệnh Hồ Ngạn đưa viên bi cho Thương Thiên nói: "Ngươi ném đi, người mới chơi, ném sẽ tốt." "Ta là người mới chơi thì ta có thể ném tốt sao?" Thương Thiên không khỏi bật cười.

"Ta mua cửa gấp mười, một ngàn vạn." Lệnh Hồ Ngạn nói.

"Này này." Thương Thiên vội vàng kéo Lệnh Hồ Ngạn lại, nói: "Chơi lớn vậy sao!

Chương 956

Chơi vài trăm đồng là được rồi!" "Vài trăm đồng cái gì!

Ngươi thấy không!

Trên bàn xoay này có bảy mươi hai vạch, chỉ cần ngươi ném cho ta trên hai mươi lăm, ta đã hòa vốn.

Tiến thêm một vạch ta kiếm một trăm vạn, mười vạch ta kiếm lời gấp đôi." Lệnh Hồ Ngạn nói.

"Sau đó, hai huynh đệ chúng ta đều có thể ra ngoài tìm hồ ly tinh rồi." Thương Thiên lắc đầu, việc này trông có vẻ đơn giản, chỉ cần ném viên bi là được, nhưng chắc chắn không dễ dàng như vậy, theo tình hình thông thường, bên dưới bàn xoay này đã bị động tay động chân rồi.

"Ném đi!" Trong mắt Lệnh Hồ Ngạn lấp lánh như những vì sao nhìn Thương Thiên.

Đầu ngón tay Thương Thiên vuốt ve viên bi trong tay, không biết viên bi này làm bằng chất liệu gì, cầm vào tay có chút nặng.

Tay Thương Thiên dùng một chút khí lực, sau đó lại khẽ tăng thêm một chút gia tốc, dùng sức xoay tròn rồi ném viên bi trong tay ra.

Thương Thiên cũng không biết viên bi sẽ rơi vào đâu, nhưng đã mở gia tốc, lại mang theo một luồng khí lực xoay tròn.

Sau khi thêm vào chút động tác nhỏ, ít nhất Thương Thiên có thể đảm bảo sẽ không bị những tác động cực kỳ yếu ớt gây nhiễu.

Nếu như thiết lập sự can thiệp rất mạnh, thì cũng sẽ không đặt công khai ra ngoài, người bên cạnh liếc mắt là có thể nhìn ra vấn đề.

Như vậy thì ai còn muốn chơi trò này nữa.

Khi viên bi đang lăn, sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào nó, Thương Thiên thì quay đầu nhìn ra sau lưng.

Sau lưng hắn, một người phụ nữ mặc váy dài màu xanh lam, tay bưng một ly rượu chân cao đang đi về phía Thương Thiên.

Trong mắt Thương Thiên, nhìn người phụ nữ đó có chút thất thần, đương nhiên không phải kiểu thất thần vì sắc đẹp của người phụ nữ như tên háo sắc Lệnh Hồ Ngạn.

Thương Thiên chỉ đơn thuần nhìn người phụ nữ đó mà cảm thấy một cảm giác vô cùng trái khoáy, rõ ràng người phụ nữ đó xinh đẹp như vậy, khí chất xuất chúng, khi bước đi, dường như luôn có một ngọn đèn đi theo chiếu sáng.

Nhưng, cảm giác trái khoáy đó trong lòng Thương Thiên lại vô cùng mãnh liệt.

Giống như một thứ vốn không nên có hoặc không tồn tại, hoặc một thứ không thể xuất hiện ở đây, lại xuất hiện ở một nơi không nên xuất hiện như vậy.

"Chào!" Người phụ nữ đi đến trước mặt Thương Thiên, nhẹ nhàng nói, giọng nói trong trẻo như tiếng chuông, vô cùng dễ nghe.

Ánh mắt Thương Thiên nhìn thẳng, đang ở trong trạng thái thất thần.

"Nhìn chằm chằm ta làm gì?" Người phụ nữ hỏi.

Thương Thiên nhanh chóng thu lại ánh mắt, "Không… không có." "Ta chỉ cảm thấy có một chút…" "Xinh đẹp?" Người phụ nữ cười nói: "Người nào cũng nói vậy." "Không, ta cảm thấy có chút kỳ quái." Thương Thiên khẽ nói: "Không có ai nói với ngươi sao?

Ngươi cho người ta một cảm giác rất trái khoáy.” “Hả?” Người phụ nữ đó cũng không nhịn được mà ngẩn người, nói: “Ngươi nói gì?” “Oa!!” Lúc này, Lệnh Hồ Ngạn bên cạnh hét lớn lên, “Trúng rồi!

Trúng rồi!” Lệnh Hồ Ngạn ôm chầm lấy Thương Thiên, “Trúng rồi, ta phát tài rồi.

Gấp hai mươi lần!

Mười tỷ a!

Mười tỷ!” Thương Thiên kéo Lệnh Hồ Ngạn lại, nói: “Đừng kích động.” “Ta đã bảo ngươi ném mà!

Tay trai tân chắc chắn có vận may tốt.

Phát tài rồi, phát tài rồi.

Nhiều tiền như vậy ta nên dùng thế nào cho tốt đây!” Lệnh Hồ Ngạn không ngừng lẩm bẩm trong miệng.

Chương 957

Sau đó, ánh mắt hắn nhìn vào người phụ nữ sau lưng Thương Thiên, thân thể không khỏi lùi lại liên tiếp mấy bước.

"Á!" "Lần này ta không có nói bậy đâu!" Lệnh Hồ Ngạn có cảm giác hơi sợ người phụ nữ đó, thân thể không khỏi co rúm lại về phía sau.

Người phụ nữ khẽ đảo mắt nói: "Ta không tìm ngươi." Nguyên lai người khiến Lệnh Hồ Ngạn thê thảm như vậy chính là người phụ nữ này!

Thương Thiên nhìn kỹ người phụ nữ đó, dù nhìn thế nào cũng cảm thấy một cảm giác trái khoáy không nói nên lời.

"Tìm ta?" Thương Thiên chỉ vào mình.

"Ta vừa ý ngươi!" người phụ nữ nói.

Yết hầu Lệnh Hồ Ngạn khẽ động, trong lòng thầm nghĩ, "Con mụ thối tha này, lại dám…" Trong lòng Lệnh Hồ Ngạn chưa nói xong một câu, dường như trong nháy mắt đã cảm giác được, hắn lập tức ngẩng đầu nhìn người phụ nữ đối diện.

Người phụ nữ liếc Lệnh Hồ Ngạn một cái.

Trái tim Lệnh Hồ Ngạn đập thình thịch, hắn thật sự không muốn nghĩ nữa, nhưng suy nghĩ của hắn dường như không thể kiểm soát được, không ngừng tuôn ra.

"Ta không khống chế được mình thì phải làm sao?" Lệnh Hồ Ngạn quay đầu nhìn về phía quầy đổi thưởng đối diện, cảm thấy nên mau chóng đi lấy tiền.

"Ta đi lấy tiền trước đây!

Hai vị cứ từ từ nói chuyện.” Lệnh Hồ Ngạn trực tiếp quay đầu bỏ chạy, giống như đang chạy trốn.

Thương Thiên nhìn phản ứng của Lệnh Hồ Ngạn, rồi lại nhìn người phụ nữ kia, thật sự cảm thấy vô cùng kỳ quái, rốt cuộc người phụ nữ này có ma lực gì.

Thương Thiên cũng không thích người nói chuyện vòng vo, trực tiếp nói với người phụ nữ: “Tại sao Lệnh Hồ Ngạn lại sợ ngươi như vậy?” Người phụ nữ sờ má, sắc mặt hơi ửng hồng, nói: “Ta làm sao biết được?” “Ngươi nên đi hỏi hắn ấy!” “Ngươi tên là gì?” Người phụ nữ tiếp tục hỏi.

Thương Thiên do dự một lát rồi nói: “Ta tên Thương Thiên!” “Ta tên Vũ Mao!” Người phụ nữ nói.

“Vũ Mao?” Thương Thiên cảm thấy cái tên này thật sự có chút kỳ quái.

“Lông vũ của động vật?” “Lông vũ của động vật cái gì chứ!” Người phụ nữ đưa tay khẽ đẩy Thương Thiên một cái.

Thương Thiên lùi lại hai bước, kéo dãn khoảng cách với người phụ nữ đó, khi người phụ nữ đó lại gần, khiến Thương Thiên cảm thấy vô cùng bất an.

Vũ Mao nhìn Thương Thiên đang đứng xa ra, khẽ lắc ly rượu trong tay, rượu vang đỏ trong ly sóng sánh, giống như trái tim của Thương Thiên bây giờ, không ngừng dao động, thấp thỏm không yên.

Sự việc bất thường ắt có yêu ma.

Một người phụ nữ xinh đẹp như vậy, vô duyên vô cớ tìm đến Thương Thiên.

Thương Thiên có tự biết mình, không đẹp trai như Lệnh Hồ Ngạn, không phong lưu phóng khoáng, tu vi cũng rất thấp.

Nếu nói là có tiền, trên người Thương Thiên quả thực có một chút tiền.

Nhưng một người phụ nữ xinh đẹp như vậy, trông cũng không giống người thiếu tiền.

Thương Thiên cảm thấy mình chẳng có gì nổi bật, làm sao có thể thu hút một người phụ nữ xinh đẹp như vậy?

"Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?" Thương Thiên hỏi: "Ta là người không thích vòng vo, có gì cứ nói thẳng." "Ta muốn…" Người phụ nữ chưa nói xong thì từ xa đã truyền đến một trận cãi vã kịch liệt.

Tiếp đó một miếng sắt trực tiếp bay tới.

Đầu Thương Thiên theo phản xạ co rụt lại, miếng sắt bay sượt qua da đầu hắn, trong nháy mắt đập về phía người phụ nữ bên cạnh.

Người phụ nữ không hề động đậy, khi miếng sắt bay đến trước mặt, nó liền ngưng lại ngay trước mặt nàng.

Keng một tiếng, rơi xuống đất.

Chương 958

Lúc này Lệnh Hồ Ngạn nhảy lên nhảy xuống rồi bay ra ngoài, thân thể quét ngang, đâm bay mấy cái bàn.

“Thương Thiên, giúp một tay!

Mấy tên khốn này không chịu trả tiền.” Lệnh Hồ Ngạn hét lớn.

Lệnh Hồ Ngạn đột nhiên rút ra một thanh trường kiếm, vung kiếm trong tay, kiếm quang khẽ lóe lên, những yêu quái xung quanh đều né tránh.

Vung kiếm quang chém văng những chiếc bàn xung quanh.

Một thanh đại kiếm trực tiếp chém xuống đầu Lệnh Hồ Ngạn.

Keng!

Trong nháy mắt mũi kiếm giao nhau, tia lửa bắn ra.

Lệnh Hồ Ngạn cũng có mấy phần bản lĩnh, trường kiếm trong tay, mũi kiếm trực tiếp bật lên, đâm thẳng vào cổ tay của người cầm đại kiếm.

Đại kiếm trong tay người đó trực tiếp rơi xuống đất.

Roẹt!

Trường kiếm trong tay Lệnh Hồ Ngạn đột nhiên mềm đi, giống như một con rắn, đâm về phía cổ của người cầm đại kiếm.

“Dừng tay!” Một cây song xoa kích đột nhiên lao ra, kẹp lấy nhuyễn kiếm của Lệnh Hồ Ngạn, dùng sức vặn một cái liền giật phăng nhuyễn kiếm trong tay hắn.

Trường kiếm tuột khỏi tay Lệnh Hồ Ngạn, thân thể hắn nhanh chóng lùi lại, lùi thẳng đến bên cạnh Thương Thiên, nói: “Cẩn thận,

tên cầm song xoa kích đó có thực lực Tiên Thiên đỉnh cấp, chỉ còn một bước là Nhập Thần Ma." "Vậy ta cũng không đánh lại!" Thương Thiên nói: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Tên quái vật cầm song xoa kích có thân hình vô cùng cao lớn, cao hơn hai mét, cơ bắp trên người như từng khối sắt thép, góc cạnh rõ ràng, hắn khẽ vẫy tay, xung quanh liền đứng đầy không ít quái vật.

Trên toàn bộ sòng bạc, có hơn trăm con quái vật đã lôi ra đủ loại vũ khí kỳ hình quái trạng.

Yết hầu Thương Thiên khẽ động, "Ngươi đã làm gì vậy?

Đã chọc vào những thứ này sao?" "Chúng không trả tiền." Lệnh Hồ Ngạn la lên, "Mấy tên khốn này, sau khi trúng thưởng thì không chịu đổi thưởng." "Mọi người nhìn cho rõ đây!

Bọn người này không làm chuyện tốt, sau khi trúng thưởng không những không đổi thưởng, ngược lại còn muốn giết người.

Mưu tài hại mệnh!" "Đừng nói bậy!" Tên quái vật cầm song xoa kích nóng nảy, song xoa kích trong tay đâm thẳng về phía Lệnh Hồ Ngạn.

Song xoa kích đó vô cùng nhanh, trong nháy mắt phá không, mũi kích sắc bén ma sát với không khí, phát ra âm thanh chói tai.

Thương Thiên rút trường kiếm ra, trường kiếm vừa động, hắn liền khởi động kỹ năng thời gian, lóe mình đến trước mặt Lệnh Hồ Ngạn, trường kiếm trong tay chắn ngang trước mặt.

Tam xoa kích đâm vào thân kiếm, tay cầm kiếm của Thương Thiên bị chấn đến nứt ra, thân thể liên tục lùi lại mười mấy bước, dựa vào bức tường, trên bức tường cũng bị chấn ra một dấu ấn.

Trong lòng Thương Thiên một ngụm máu dâng lên, khi dâng đến cổ họng, Thương Thiên đã cố gắng nuốt ngụm máu đó xuống.

“Hoàng Tuyền, Trảm!” Trường kiếm của Thương Thiên khẽ rung lên, nhanh như một tia chớp, trực tiếp dùng một đường cong không thể tưởng tượng nổi chém lên người tên quái vật đó.

Sau đó, Thương Thiên lại lập tức kéo dãn khoảng cách.

Hoàng Tuyền vốn là một chiêu hậu thủ giết người một đòn, chiêu thức sau khi dùng ra thì không có đường lui.

Nhưng, Thương Thiên lại có kỹ năng thời gian trong tay.

Phối hợp với kỹ năng thời gian gia tốc, sau khi chém ra một kiếm, hắn lập tức rút lui, biến chiêu thức chỉ công không thủ của Hoàng Tuyền Môn thành công thủ kiêm bị, đồng thời có thể dùng làm một phương thức xoay chuyển khi bị dồn vào đường cùng.

Đồng thời, Thương Thiên cũng phát hiện ra, kỹ năng thời gian này và Hoàng Tuyền đã kết hợp một cách hoàn hảo, trong khoảnh khắc xuất kiếm, thu kiếm, thoát thân, gia tốc thời gian có thể đạt đến cực hạn.

Chỉ là, chỉ có trong khoảnh khắc phù hợp với kiếm pháp đó, mới có thể kích hoạt được gia tốc cực hạn của kỹ năng thời gian này.

Chương 959

Thương Thiên kéo dãn khoảng cách với tên quái vật cầm song xoa kích, một kiếm vừa rồi của Thương Thiên cũng chỉ để lại một vết xước mờ trên người tên quái vật đó.

Mũi trường kiếm khẽ chạm xuống mặt đất, Thương Thiên nhìn vào hổ khẩu, thực ra hắn cảm thấy cường độ cơ thể mình đã trở nên rất mạnh.

Nếu là cơ thể trước kia, bị một con quái vật thực lực Ngũ Môn đâm như vậy, cơ thể đã sớm tan nát rồi.

Tên quái vật cầm song xoa kích đưa tay sờ lên cổ, nơi vừa bị Thương Thiên chém một kiếm, hai mắt giận dữ nhìn Thương Thiên nói: "Không tệ, tốc độ đủ nhanh." "Nhưng, sức mạnh của ngươi giống như nắm đấm mềm oặt của một đứa trẻ con vậy." Thương Thiên khẽ lùi lại, loại yêu ma luyện thể thuần túy mạnh mẽ này, bất kể là hệ nào, cường độ cơ thể đều rất cao.

Nếu một kiếm vừa rồi chém vào cổ của một tu sĩ nhân loại hệ Logia bình thường, có thể trực tiếp lấy mạng hắn rồi.

Nhưng, chém lên người loại ma này, căn bản đến da cũng không rách.

Thương Thiên lùi đến bên cạnh Lệnh Hồ Ngạn, hai người đứng dựa lưng vào nhau, nói: "Ta cũng không xử lý được tên khốn cầm song xoa kích đó." "Đi chết đi!" Lệnh Hồ Ngạn mắng một tiếng, "Ta cũng không xử lý được!" "Họa là do ngươi gây ra, đương nhiên ngươi phải chống lại tên mạnh nhất, đợi ta giải quyết xong đám lâu la này, ta sẽ đến giúp ngươi!" Thương Thiên nói: "Nếu không, dựa vào đâu mà ngươi đi vệ sinh ta phải giúp ngươi chùi mông?

Ta lại không phải cha ngươi!" "Ngươi thật tuyệt tình!" Lệnh Hồ Ngạn nói.

"Ta không quay người bỏ chạy, ngươi nên thấy may mắn rồi, lại còn gặp được người tốt như ta!" "Cút xéo đi!

Nếu ta lấy được tiền, ta chia ngươi hai phần." Lệnh Hồ Ngạn nói.

"Giải thưởng là do ta ném trúng, mọi người đều nhìn thấy ta ra tay, dựa vào đâu mà ta chỉ được lấy hai phần?" Thương Thiên nói: "Ít nhất cũng phải bảy phần." "Bảy phần cái đầu ngươi!" Lệnh Hồ Ngạn dùng thân thể húc vào người Thương Thiên, "Trước tiên xử lý đám khốn này rồi hẵng nói." "Ta lên trước!" Nhuyễn kiếm trong tay Lệnh Hồ Ngạn vừa động, vung vẩy trong không trung vô cùng linh hoạt, đâm thẳng vào ngực tên cầm song xoa kích.

Thương Thiên sẽ phải đối mặt với mấy trăm tiểu yêu, trường kiếm khẽ rung lên, có thể tụ tập nhiều tiểu yêu như vậy để cho hắn luyện kiếm, trong lòng Thương Thiên cũng dần trở nên hưng phấn.

"Không biết một chiêu Bách Trảm chém xuống, có bao nhiêu con quái vật có thể đứng vững." Thương Thiên cảm thấy sau khi cơ thể mình được tăng cường, lại dùng chiêu Bách Trảm đó, quả thực thoải mái không gì bằng.

"Giết!" Một con quái vật giơ đại kiếm trong tay, dẫn theo một đám tiểu yêu phía sau, xông thẳng về phía Thương Thiên.

Trường kiếm trong tay Thương Thiên kéo lê trên đất, mũi kiếm vạch ra một nửa vòng tròn trên mặt đất, kỹ năng thời gian được khởi động ngay lập tức.

"Hoàng Tuyền, Bách Trảm!" Thương Thiên thân hình vừa động, trường kiếm vung múa, cả người kéo theo tàn ảnh.

Thương Thiên quả thực cảm nhận được sức bật từ cơ thể cường

tráng của mình, trường kiếm trong tay giống như một cây kim, múa may, chỉ thấy vô số tàn ảnh màu xanh lam, giống như một cơn bão quét tới.

Thân thể của những tiểu yêu này không bằng tên cầm song xoa kích, một kiếm liền bị xé toạc.

Thương Thiên quả thực có thể cảm nhận được mình đã mạnh lên, trường kiếm trong tay không ngừng vung lên, kiếm quang không ngừng lóe lên, chỉ cần dính phải kiếm quang của Thương Thiên, những tiểu yêu bình thường dưới Tam Môn đều bị một kiếm xé toạc, thân thể bị chém thành mấy đoạn, không một chút đạo lý.

Loại ma trên Tam Môn có chút năng lực phòng ngự, cơ thể có thể chịu được hai kiếm, nhưng kiếm của Thương Thiên nhanh đến mức nào.

Một trăm kiếm được vung ra trong nháy mắt.

Thương Thiên dùng trường kiếm chống xuống mặt đất, chống đỡ cơ thể, tuy bây giờ đã mạnh lên, nhưng sử dụng chiêu thức tiêu hao nhiều thể lực như Hoàng Tuyền Bách Trảm vẫn khiến hắn cảm thấy có chút gắng gượng.

Lưng Thương Thiên đã ướt đẫm mồ hôi, hô hấp cũng trở nên có chút rối loạn, hắn cố gắng hít sâu hai hơi mới bình ổn lại được hô hấp của mình.

Nhưng, sức sát thương của một chiêu này của Thương Thiên quả thực vô cùng mạnh mẽ.

Một chiêu Bách Trảm của Thương Thiên, từ lúc chuẩn bị đến khi hoàn toàn thi triển xong, tổng cộng mất mấy giây.

Trong mấy giây đó, chỉ có một cơn bão quét qua, sau đó để lại đầy đất là những mảnh thi thể.

Toàn bộ mặt đất đều là máu tươi, thân thể của các tiểu yêu bị xé thành tương thịt, cả khoang thuyền rộng lớn đều tràn ngập mùi máu tanh, nhìn mặt đất đầy tương đỏ, nếu không ngửi thấy mùi tanh tưởi trong không khí, còn tưởng ai đó đã lấy tương cà chua trải làm thảm trên mặt đất.

Còn lại khoảng mười tiểu yêu, lúc này tỏ ra bối rối co rúm lại trong góc.

Chúng thực sự bị dọa sợ, vì mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức gần như không có phản ứng, mắt trơ trơ nhìn đồng bạn của mình biến thành những khối thịt trước mắt, máu tươi bắn tung tóe đầy mặt.

Lệnh Hồ Ngạn đang chiến đấu với tên cầm song xoa kích bên cạnh cũng dừng tay, ngơ ngác nhìn Thương Thiên, khóe miệng khẽ giật giật, "Mẹ kiếp!

Chương 960

Bây giờ chơi lớn rồi!

Chuyện lúc trước có thể dùng tiền giải quyết, bây giờ có tiền cũng không xử lý được!" Trước đó Lệnh Hồ Ngạn thật sự không ngờ Thương Thiên lại lợi hại đến vậy, ra tay cũng quá tàn nhẫn rồi.

Trong nháy mắt đã chém ngã nhiều người như vậy, Lệnh Hồ Ngạn muốn ngăn cản cũng không có cơ hội.

Thương Thiên chìm đắm trong cảm giác vừa rồi, thể lực của hắn có chút không theo kịp, linh khí cũng có cảm giác cạn kiệt.

Xem ra chỉ có tu vi Tiên Thiên sơ cấp, linh khí thực sự quá ít ỏi, căn bản không có cách nào chống đỡ để thi triển ra quá nhiều linh kỹ.

Thực ra, bây giờ cả người Thương Thiên đã hoàn toàn trống rỗng, nếu có tiểu yêu nào dám chém Thương Thiên một kiếm, Thương Thiên căn bản không có một chút sức lực để phòng thủ.

Nhưng lúc này mọi người đều bị dọa đến ngây người, ai có gan lớn dám tiến lên chém Thương Thiên một kiếm.

Lệnh Hồ Ngạn vội vàng đến sau lưng Thương Thiên, kéo Thương Thiên nói: "Mau nhảy thuyền chạy đi!" Thương Thiên bị Lệnh Hồ Ngạn kéo đi, mới từ trong cảm ngộ vừa rồi tỉnh lại, hắn cảm thấy Hoàng Tuyền Bách Trảm có thể nhanh hơn một chút, sức mạnh của mỗi kiếm cũng chưa đủ mạnh.

Hoàng Tuyền Bách Trảm có thể phát triển thành Hoàng Tuyền Thiên Lục!

Hoàng Tuyền Thiên Trảm yêu cầu tốc độ nhanh hơn, nhưng sau khi tốc độ nhanh hơn, không thể tránh khỏi sức mạnh sẽ suy yếu.

“Ngươi còn ngẩn ra làm gì, chạy đi!” Lệnh Hồ Ngạn nhìn Thương Thiên, cảm thấy Thương Thiên đang ngơ ngẩn.

Thương Thiên phản ứng lại, nói: “Chạy?

Tại sao ta phải chạy?” “Rõ ràng là bọn chúng muốn giết ta?

Chẳng lẽ ta không phòng thủ mà đứng yên để chúng giết sao?” “Đây là trên biển!

Ta có thể chạy đi đâu?” “Ở lại trên thuyền chết chắc, tên khốn Ngạc Chủ đó nổi tiếng bao che cho người của mình.” Lệnh Hồ Ngạn nói: “Tiêu rồi, tiêu rồi.

Xong rồi, xong rồi.” “Ngươi quá bốc đồng rồi, nếu chỉ tùy tiện đánh chết vài tiểu yêu, thì không sao, dùng chút tiền là có thể giải quyết.” “Bây giờ chết nhiều như vậy.

Không phải là chuyện tiền bạc có thể giải quyết được nữa.” “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ.” Lệnh Hồ Ngạn cũng có chút hoảng loạn.

Tên quái vật to lớn cầm song xoa kích, dùng cây kích lớn chặn cửa nói: “Chạy?

Chạy không thoát đâu.” “Ngạc Chủ đại nhân sắp tới rồi.” “Tiêu đời rồi, Ngạc Chủ đại nhân sẽ xẻ thịt ngươi thành từng mảnh, sau đó đem đi cho cá sấu ăn.” “Ta xông ra ngoài!” Lệnh Hồ Ngạn vung vẩy trường kiếm trong tay, nói: “Không ngăn được hai người chúng ta đâu.” “Vậy sao?” Ánh mắt của tên quái vật cầm song xoa kích biến đổi, bên ngoài khoang thuyền, những con quái vật đông nghịt đã vây quanh.

“Cả con thuyền này đều là của Ngạc Chủ đại nhân, ta xem các ngươi chạy đi đâu!” Thương Thiên không biến sắc nói: “Đừng hoảng!

Càng hoảng, chúng càng cho là chúng ta sợ.” Lệnh Hồ Ngạn nói:

“Ta không hoảng.

Nhưng ta cũng thật sự sợ!

Ngươi có biết thủ đoạn của Ngạc Chủ tàn nhẫn đến mức nào không?

Hắn luôn mang theo mấy chục cái bình, bên trong chứa toàn bộ linh hồn của những kẻ đã đắc tội với hắn.

Hắn để những linh hồn đó ngày đêm bị hành hạ.” “Thì sao?” Thương Thiên nói: “Bây giờ chúng ta đều không làm gì được, điều duy nhất có thể làm là không hoảng.

Biết đâu chúng ta có thể sống thêm một khoảng thời gian.” Ngạc Chủ hiện đang họp ở khoang thuyền phía trên vì chuyện của Nguyên Thần.

Không ngờ ở khoang thuyền bên dưới lại có người dám gây sự, ác danh của Ngạc Chủ đã lan truyền rất rộng.

“Thật sự có kẻ không sợ chết!” Giọng Ngạc Chủ nghe vô cùng trầm thấp, thân thể hắn cao lớn béo mập, cao hơn hai mét, mặt đầy thịt ngang, thân thể như một ngọn núi thịt, bước đi trên mặt đất, cả mặt đất đều rung chuyển nhẹ.

“Ra ngoài xem xem!” “Ngạc Chủ đại nhân.” Một người đầu trọc sau lưng Ngạc Chủ nói: “Chuyện nhỏ này cứ để thuộc hạ đi xử lý!” “Không cần, ta tự mình đi.” Ngạc Chủ nói: “Có lẽ ta đã lâu không ra tay, gần đây có một số tên hề không yên phận đang nhảy nhót lung tung.” “Đã vậy, đã đâm vào họng súng của ta, vừa hay giết gà dọa khỉ.” “Ta muốn cho những tên hề đó xem cho rõ.” Ngạc Chủ đá một cú, chiếc bàn trước mặt liền vỡ tan tành, thân hình to lớn của hắn cử động, khi mở cửa cũng trực tiếp một chưởng đập nát cánh cửa.

Lệnh Hồ Ngạn và Thương Thiên ở khoang thuyền bên dưới đều

nghe thấy tiếng rung động, giống như có quái thú đang bước ra.

Chương 961

Ngẩng đầu lên đài quan sát tầng hai, một thân hình to lớn đang dần dần lộ ra.

"Hừm!" Thân hình to lớn đó đưa tay đặt lên lan can, lan can không ngừng rung chuyển, trực tiếp một chưởng đánh xuống, lan can liền gãy đôi.

"Hai tên khốn dám ở trong sòng của ta gây rối." Ngạc Chủ trợn mắt giận dữ, lớp mỡ trên người khẽ rung động, có một luồng khí thế không giận mà uy, chưa ra tay nhưng đã khiến những người xung quanh sợ đến phát run.

Lệnh Hồ Ngạn kéo áo Thương Thiên, thân thể cũng run rẩy theo, "Ngạc… Ngạc Chủ thật sự đến rồi!" "Ngạc Chủ?" Thương Thiên nhìn vào đống thịt béo đó, trông có vẻ khí thế có thừa, nhưng lại thiếu đi mấy phần bá khí.

Giống như tên kỵ sĩ không đầu kia, trông không quá khoa trương, nhưng khi đứng ở đó, khí thế ngút trời, bá khí ngời ngời.

Khí chất của Ngạc Chủ này so với tên kỵ sĩ không đầu kia quả là một trời một vực, như một đống bùn lầy và một cung điện vàng.

Nhưng, luồng sát khí trên người Ngạc Chủ đó lại vô cùng kinh người.

Luồng sát khí ngưng luyện như vậy, chắc chắn là đã trải qua vô số cuộc tàn sát, không ngừng chém giết trong mưa kiếm biển máu mà thành.

Ngạc Chủ duỗi ra một ngón tay thô to, chỉ vào Thương Thiên, hỏi: "Ngươi là ai?" Mắt Ngạc Chủ khẽ híp lại, một cái liếc mắt đã nhìn

thấu Nhất Diệp Chướng Mục trên người Thương Thiên, biết Thương Thiên là con người, nên cũng không vội ra tay.

Đọa Lạc đã nhắc nhở Thương Thiên, Ngạc Chủ có thể nhìn thấu Nhất Diệp Chướng Mục trên người hắn, Thương Thiên nghe Ngạc Chủ hỏi vậy, thì tám chín phần mười là đã nhìn thấu thân phận của mình rồi.

Thương Thiên tỏ ra vô cùng bình tĩnh, không hoảng không vội nói: "Đọa Lạc cho ta lên thuyền." "Đọa Lạc, một thứ rác rưởi!" Ngạc Chủ hoàn toàn không coi Đọa Lạc ra gì, "Đọa Lạc cho ngươi lên thuyền, thì ngươi dám gây sự trên thuyền của ta sao?" Thương Thiên lắc đầu nói: "Ta không phải người ra tay trước.

Hắn muốn giết ta, chẳng lẽ ta chỉ có thể đứng yên để hắn giết sao?" "Ngạc Chủ, ta biết ngài là người hiểu chuyện, nếu là ngài, ngài sẽ làm thế nào?

Có người muốn giết ngài, ngài có để cho hắn giết không?" "Ha ha." Ngạc Chủ cười lạnh nói: "Nhóc con không cần dùng chiêu trò đó với ta.

Hôm nay dù là ai cũng không bảo vệ được ngươi, lão tử không hiểu chuyện, thì sao?" "Dám động đến người của ta, ta sẽ băm ngươi thành vạn mảnh!" Lệnh Hồ Ngạn kéo áo Thương Thiên, "Làm sao bây giờ?" "Ta làm sao biết được!" Thương Thiên hung hăng trừng mắt nhìn Lệnh Hồ Ngạn, "Không phải là phiền phức do ngươi gây ra sao." "Không thể nói vậy được!

Ta gây ra chỉ là một chút phiền phức nhỏ như hạt vừng thôi.

Cảnh tượng bây giờ đều là do ngươi gây ra." Lệnh Hồ Ngạn nói: "Bây giờ căn bản không thể dọn dẹp được nữa rồi!

Ta sinh ra đã tiêu sái đẹp trai, phong lưu phóng khoáng như vậy,

không muốn phải hương tiêu ngọc vẫn ở đây." "Thật là trời ghen tị với anh tài!" Thương Thiên liếc Lệnh Hồ Ngạn một cái nói: "Ai dạy ngươi thành ngữ vậy?

Không biết dùng thì đừng dùng bừa!" "Làm ta bây giờ muốn giết ngươi trước rồi mới nói." Thương Thiên cố gắng ổn định thần sắc, nói: "Nguyên lai Ngạc Chủ là một người không hiểu chuyện như vậy sao?" "Mở sòng bạc không cho người khác thắng tiền, sau khi thắng tiền lại muốn giết người hại mệnh." "Ta không biết Ngạc Chủ ngài làm như vậy, có thể phục chúng được không?" "Sẽ có ai lên thuyền của ngài nữa?" "Phục chúng?" Ngạc Chủ một chân dẫm xuống đất, tòa tháp quan sát trên tầng hai liền sụp đổ.

Một tiếng ầm ầm vang lên, sau khi đài quan sát sụp đổ, thân thể Ngạc Chủ đáp xuống đất, từng bước đi đến trước mặt Thương Thiên.

"Ngươi cảm thấy ta nên dùng cách phục chúng sao?" "Ta dựa vào nắm đấm của ta để phục chúng!" "Có ai dám không phục ta?" "Ngươi cho rằng để người khác thần phục như vậy, có thật sự là thần phục không?" Thương Thiên nói: "Không phải.

Nhiều nhất cũng chỉ là khẩu phục tâm bất phục mà thôi." "Trước mặt có thể ca ngợi ngươi, nịnh hót ngươi.

Nhưng quay lưng đi, sẽ chửi rủa cả mười tám đời tổ tông nhà ngươi." "Ngươi muốn sự thần phục như vậy sao?" Đầu Ngạc Chủ quay qua quay lại, đi đến trước mặt Thương Thiên, thân thể như một ngọn núi thịt đó, so với thân hình gầy nhỏ của Thương Thiên, Thương Thiên giống như một đứa trẻ con.

"Ta không quan tâm thần phục thế nào, ta chỉ cần thần phục mà thôi.

Người không thần phục ta đều phải chết." Ngạc Chủ cúi xuống nhìn Thương Thiên hỏi: "Ngươi không sợ ta sao?" Ngạc Chủ quả

thực không cảm nhận được cảm giác sợ hãi khiến hắn thoải mái trên người Thương Thiên, giống như Lệnh Hồ Ngạn bên cạnh, nhìn thấy hắn liền run lẩy bẩy.

Ngạc Chủ thích cảm giác này, tất cả mọi người đều sợ hắn, kính sợ hắn.

Thương Thiên khẽ lắc đầu: "Sợ?

Có gì đáng sợ chứ?" "Ngươi cảm thấy ta đáng sợ?" "Đáng sợ vì ngươi sẽ giết ta sao?" "Nhưng, ta không cho rằng việc ngươi giết ta là chuyện khiến ta phải sợ hãi." "Hửm?" Ngạc Chủ hừ một tiếng trong mũi, "Vậy ngươi cho rằng ta nên dùng thủ đoạn gì mới khiến ngươi sợ ta?" "Vậy thì e là thủ đoạn nào cũng không khiến ta sợ hãi." Thương Thiên lắc đầu nói: "Ngươi muốn ta thần phục, dập đầu quỳ lạy dưới chân ngươi, cầu xin ngươi đừng giết ta sao?" "Ta sẽ không làm vậy, ngươi sẽ không bao giờ có cơ hội đó." "Thứ thực sự khiến người khác thần phục không phải dựa vào sự sợ hãi, mà là sự tôn kính!" Thương Thiên chỉ vào Ngạc Chủ nói: "Ngươi không được." "Ngươi có thể băm ta thành vạn mảnh, có thể bắt linh hồn của ta ra hành hạ tùy ý, nhưng vẫn không thể thay đổi được sự thật này." Lệnh Hồ Ngạn bên cạnh nhìn Thương Thiên mà ngây người, không nhịn được giơ ngón tay cái lên, nói: "Thật là ngầu vãi." Lệnh Hồ Ngạn cũng muốn giống như Thương Thiên kiềm chế nỗi sợ hãi trong lòng, nhưng nỗi sợ hãi đó giống như một con rắn băng giá, quấn chặt lấy hắn, cảm giác đó thật sự khiến hắn khó chịu, trong lòng không ngừng gào thét, bảo mình đừng sợ, đừng sợ.

Nhưng, căn bản không thể kiềm chế được.

Bây giờ hắn rất khâm phục Thương Thiên, rốt cuộc hắn đã kiềm chế nó như thế nào?

"Ngươi tên là gì?" Ngạc Chủ hỏi Thương Thiên.

Chương 962

“Ta tên Thương Thiên!” Thương Thiên thản nhiên nói.

“Không tệ, đủ tư cách để vào trong bình thu thập linh hồn của ta rồi.” Ngạc Chủ nhếch mép nói.

Thương Thiên hít sâu một hơi, lòng chùng xuống, tích lũy được một chút linh khí và thể lực, ánh mắt lạnh đi.

Thương Thiên biết mình không đánh lại Ngạc Chủ, cũng biết một đao chém xuống có thể không gây ra bất kỳ thương tổn nào cho Ngạc Chủ.

Nhưng, trong lòng hắn cũng không biết tại sao lại trở nên vô cùng trong sáng, mọi thứ dường như đều trở nên vô cùng thản nhiên.

“Dường như không còn gì để mất, chết cũng chỉ như vậy mà thôi.” Thương Thiên cảm thấy mình nên sợ hãi, ít nhất sợ hãi có nghĩa là trong lòng vẫn còn kính sợ một thứ gì đó.

Khi một người đã mất đi lòng kính sợ với mọi thứ trên thế giới này, thì người đó còn là người không?

Nhưng Thương Thiên khi đối mặt với Ngạc Chủ, trong lòng lại hoàn toàn không sợ hãi.

“Ta sẽ kính sợ những thần phật đó.

Nhưng ngươi không xứng!” Thương Thiên rút đao, trường kiếm vung lên trong không trung, sau khi Thương Thiên gia tốc, thân thể lóe lên trong không trung, trường kiếm theo một đường cong không thể tưởng tượng nổi chém thẳng về phía cổ Ngạc Chủ.

“Keng!” Một khoảnh khắc.

Thương Thiên bị đánh bay ra ngoài.

Nhanh!

Thực sự quá nhanh.

Linh khí của Thương Thiên không đủ, kỹ năng thời gian của hắn không thể đạt đến cực hạn.

Nhưng, Thương Thiên cảm thấy đối phó với Ngạc Chủ, một ngọn núi thịt, thì tốc độ đó đã đủ.

Nhưng, Thương Thiên vạn lần không ngờ, tốc độ của Ngạc Chủ lại nhanh đến lạ thường.

Tuy, khoảnh khắc va chạm vừa rồi, phần lớn mọi người đều không nhìn rõ.

Nhưng, Thương Thiên nhìn rất rõ, trong khoảnh khắc đó Ngạc Chủ đã tóm được thanh trường kiếm hắn chém ra, sau đó phản thủ một quyền đánh vào bụng Thương Thiên.

Thân thể Thương Thiên bị đánh bay ra ngoài mười mấy mét, từ phía trước bụng đến phía sau lưng, cả cơ thể đều lõm xuống hoàn toàn.

Chỉ thiếu chút nữa là bị một quyền đấm xuyên qua, nắm đấm của Ngạc Chủ to như vậy, nếu là cơ thể trước kia của Thương Thiên, có thể đã bị một quyền đấm nát rồi.

Thân thể Thương Thiên không ngừng bay ra ngoài, đập vỡ tường, đập nát một bức tường mà thân thể vẫn không dừng lại, liên tục đâm tới, sau khi đập nát mấy bức tường nữa, mới miễn cưỡng dừng lại được.

Trong miệng không ngừng phun ra máu tươi.

“Khụ khụ.” Yết hầu Thương Thiên khẽ động, không ngừng phát

ra tiếng khụ khụ.

Nhưng, Thương Thiên đã dùng hết chút sức lực cuối cùng, chống trường kiếm xuống dưới thân thể, để cơ thể giữ được trạng thái đứng thẳng.

“Tính cách ương ngạnh không cúi đầu của ta có lẽ là từ trong bụng mẹ đã mang ra rồi!

Muốn sửa cũng không sửa được.” “Đã sắp chết, tại sao không đứng thẳng mà chết?” Thương Thiên chống đỡ cơ thể, nhìn Ngạc Chủ đối diện, giơ lên một ngón giữa.

Trong cả khoang thuyền đều đã chật kín người, tuy không thể cổ vũ cho Thương Thiên, vì làm vậy cũng có thể bị Ngạc Chủ đánh cho một trận.

Nhưng, họ cũng đều âm thầm giơ ngón tay cái lên cho Thương Thiên trong lòng.

“Đúng là có khí phách!

Chương 963

Không chỉ dám trực tiếp vung đao chém, cuối cùng còn có thể giơ ngón giữa.” Lệnh Hồ Ngạn nhìn Thương Thiên, không khỏi cười lớn, “Ha ha.

Huynh đệ, ngươi đúng là có khí phách!” “Vậy thì con đường xuống Hoàng Tuyền, lão tử lần này cũng đi cùng ngươi một chuyến!” Lệnh Hồ Ngạn lấy ra vò nước lớn, bên trong chứa nước Hoàng Tuyền, bình thường hắn chỉ dám uống từng giọt, nhưng bây giờ cũng không quản được nhiều như vậy nữa, mở nắp ra, ngửa đầu hung hăng rót vào trong cơ thể.

“Sảng khoái!” Lệnh Hồ Ngạn rút nhuyễn kiếm ra, hét lớn một tiếng, dường như tiếng hét lớn đó có thể át đi nỗi sợ hãi trong lòng hắn.

“A!!!” Theo tiếng gầm của Lệnh Hồ Ngạn, thân thể hắn đột nhiên xông ra, nhuyễn kiếm trong tay không ngừng vung vẩy, nhuyễn kiếm vung lên kiếm quang như mưa, như một cơn bão quét qua, trực tiếp quét về phía Ngạc Chủ.

Keng!

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn.

Ngạc Chủ lại một quyền nữa đấm bay Lệnh Hồ Ngạn ra ngoài.

Trước sức mạnh tuyệt đối, mọi thứ hoa hòe hoa sói đều không có tác dụng gì.

Lệnh Hồ Ngạn bị đấm bay đến bên cạnh Thương Thiên, không thể đứng dậy được nữa, cả lồng ngực đều bị đấm xuyên qua hoàn toàn, lộ ra một lỗ lớn, dường như muốn đánh nát cả cơ thể hắn.

“Đau quá!” Yết hầu Lệnh Hồ Ngạn khẽ phát ra một chút âm thanh.

“Ngươi đứng dậy thế nào vậy!” Lệnh Hồ Ngạn nói: “Cũng kéo ta dậy một cái đi!

Ngươi đứng đó ngầu như vậy, sự chú ý của người khác đều dồn vào ngươi, ta cũng muốn ngầu một lần, không muốn nằm trên đất bị người khác coi thường.” Thương Thiên khẽ dùng khóe mắt liếc Lệnh Hồ Ngạn một cái, “Xem ta đứng thế nào này.” Lệnh Hồ Ngạn nhìn thấy thanh trường kiếm đang chống đỡ sau lưng Thương Thiên!

“Tên khốn nhà ngươi quá gian xảo rồi!

Kiếm của ta là nhuyễn kiếm!” Nước mắt Lệnh Hồ Ngạn đều chảy ra, miệng không ngừng lẩm bẩm, “Nhuyễn kiếm của ta, ta phải làm sao?” “Cứ tưởng cuối cùng có thể ngầu một lần rồi chết, kết quả mọi sự chú ý đều bị tên khốn này chiếm hết.” “Mẹ kiếp!” “Bốc đồng quá rồi!” “Không, chắc là bị tên khốn này lừa rồi!” Thương Thiên đảo mắt.

“Nhưng, yên tâm.

Sau khi xuống địa ngục, đó là địa bàn của ta, ta sẽ bao bọc ngươi.” “Ta không xuống địa ngục đâu.” Thương Thiên nói.

Không biết tại sao, Thương Thiên tuy đang ở trong tình thế tuyệt vọng, nhưng trong lòng không có một chút hoảng loạn, ngay cả kỹ năng dự báo cũng không có một chút cảm ứng nào.

Điều đó chỉ có thể nói lên một vấn đề.

Mình không nên chết ở đây.

Thương Thiên cũng không rõ, là do kỹ năng dự báo không có hiệu quả vì Ngạc Chủ quá mạnh.

Hay là có một bàn tay bí ẩn nào đó, sẽ ra tay kéo mình một cái khi

mình sắp chết.

“Ngươi cho rằng ta sẽ để ngươi dễ dàng xuống địa ngục như vậy sao?” Thân hình to lớn của Ngạc Chủ cử động.

Ngạc Chủ không hổ là lão quái có thực lực cấp Thần Ma, cường độ cơ thể vô cùng lớn.

Nhìn trên người có nhiều mỡ như vậy, nhưng mỗi một khối mỡ đều có thể trong nháy mắt biến thành sắt thép.

Quan trọng nhất là, một ngọn núi thịt như vậy, tốc độ lại nhanh đến lạ thường.

Đã có thể đạt đến tốc độ của Thương Thiên khi mở kỹ năng gia tốc.

Trước mặt một lão quái công thủ kiêm bị như vậy, quả thực khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng, không tìm ra được bất kỳ điểm yếu nào.

“Ha ha.

Lão yêu quái này.” Thương Thiên nhổ một bãi nước bọt về phía Ngạc Chủ, “Lão tử đương nhiên sẽ không xuống địa ngục, chém giết yêu ma lợi hại như vậy, lão tử nên lên thiên đường.” “Ta sẽ không để ngươi đi đâu cả, bị nhốt trong bình của ta mà hưởng thụ sự hành hạ vô tận đi.” Ngạc Chủ lôi ra cái bình, bên trong giam cầm vô số linh hồn, không ngừng phát ra tiếng kêu gào đau đớn, chói tai, khiến người ta vô cùng khó chịu.

Ngạc Chủ đột nhiên quay đầu, trong mắt lộ ra một màu đỏ như máu, trực tiếp rút ra một thanh đại đao, trên thanh đại đao đó toàn là những răng cưa, giống như một cái cưa khổng lồ, trực tiếp cưa về phía cổ Thương Thiên.

Chương 964

Vào khoảnh khắc đó, lông tóc toàn thân Thương Thiên dường như đều dựng đứng lên.

Ầm!

Khi thanh đao răng cưa sắp cưa vào cổ Thương Thiên, bên tai Thương Thiên truyền đến một tiếng chấn động, chấn đến màng nhĩ của Thương Thiên dường như sắp vỡ ra.

Thương Thiên theo phản xạ nhắm mắt lại, một nửa khuôn mặt bị ảnh hưởng, nửa khuôn mặt đó trực tiếp bị nổ nát.

Tương thịt nổ ra phủ lên nửa khuôn mặt còn lại của Thương Thiên.

Khi Thương Thiên từ từ mở mắt ra, một bên mắt của hắn đã không nhìn rõ, chỉ có thể nhìn thấy một màu đỏ vô tận.

Ở bên mắt còn lại, trước mặt hắn là một chiếc lông vũ đã chặn đứng thanh đại đao răng cưa của Ngạc Chủ.

Ngạc Chủ lúc này từ từ ngẩng đầu lên, nhìn ra sau lưng Thương Thiên, nói: "Ý gì đây?" Người phụ nữ tên Vũ Mao sau lưng Thương Thiên chỉ nhàn nhạt nói: "Người này ta bảo vệ." "Ngươi không thể giết." Thương Thiên một mắt dùng khóe mắt khẽ nhìn ra sau lưng, miệng khẽ lẩm bẩm, "Vũ Mao, Vũ Mao." Thương Thiên thật sự không nhớ đã nghe thấy cái tên này ở đâu, có lẽ từ trước đến nay chưa từng nghe thấy cái tên này.

Nhưng tại sao lại cứu mình?

Thương Thiên và người phụ nữ tên Vũ Mao này không thân không quen, một người là con người, Vũ Mao là yêu tộc.

Căn bản không có bất kỳ lý do gì để cứu Thương Thiên.

Yết hầu Thương Thiên khẽ động, một nửa khuôn mặt đã biến thành máu me, một lúc lâu sau mới thốt ra được một câu, "Tại sao lại cứu ta?" "Chúng ta đã gặp nhau trước đây." Vũ Mao đi đến trước mặt Thương Thiên, nói: "Ngươi chắc đã quên rồi!" "Chúng ta đã gặp nhau trước đây?" Thương Thiên lẩm bẩm trong miệng, cố gắng hồi tưởng trong đầu, nhưng căn bản không nhớ ra, rốt cuộc đã gặp người phụ nữ này ở đâu.

Lệnh Hồ Ngạn giống như người chết đuối vớ được cọc cứu mạng, nói: "Nguyên lai đều là người quen cả!" "Vậy thì tốt rồi!

Giữa chúng ta vốn chỉ là một sự hiểu lầm thôi." "Cùng lắm thì tiền của ta không cần nữa.

Tiền vốn của ta cũng có thể không cần." "Đều cho ngươi, đều cho ngươi." Ánh mắt Ngạc Chủ nhìn chằm chằm vào Vũ Mao, từ từ thu lại thanh đao răng cưa trong tay.

"Người ta muốn giết, hôm nay ngươi nhất định phải bảo vệ sao?" Ngạc Chủ hỏi.

"Bảo vệ!" Miệng Vũ Mao chỉ từ từ thốt ra một chữ.

"Bất kể giá nào cũng phải bảo vệ?" "Bảo vệ!" Ngạc Chủ cười lạnh một tiếng, nói: "Không phải là ngươi sắp xếp người đến sòng của ta gây sự, muốn cho ta một đòn phủ đầu chứ?" "Nhưng, huynh đệ của ta đã chết nhiều như vậy.

Không thể chết vô ích được." Vũ Mao lạnh lùng đáp: "Nếu ta ra tay, có thể sẽ chết nhiều hơn." "Ha ha." Ngạc Chủ nghiến răng, "Ngươi cho rằng ngươi nuốt trôi được ta sao?" "Khẩu vị của ta tương đối lớn mà!" Vũ Mao nói.

Lệnh Hồ Ngạn đã đoán ra thân phận của Vũ Mao, chính là vị

Nguyên Thần đã thương lượng với Ngạc Chủ trên thuyền.

Nhưng, Nguyên Thần và Thương Thiên lại có quan hệ gì?

Tại sao lại bảo vệ Thương Thiên?

Sau lưng Lệnh Hồ Ngạn lại bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, trước đó hắn lại còn định có ý đồ gì đó với một vị Nguyên Thần.

Xem ra lúc trước, Vũ Mao đã nương tay với Lệnh Hồ Ngạn rồi.

"Chả trách nàng có thể nghe thấy những gì ta nghĩ trong lòng." Lệnh Hồ Ngạn suy đoán, "Nguyên lai là vị Nguyên Thần cao quý vô thượng đó." Thương Thiên suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng khi nghe thấy hai chữ Nguyên Thần dường như đã nhớ ra điều gì đó.

Khi ở trong căn cứ của Dạ Hành Giả ở Giang Đông, Trảm Đao đã từng nói cho Thương Thiên nghe về chuyện giữa Nguyên Thần và Sơ Thần.

Trong lần đầu tiên đi làm nhiệm vụ, Thương Thiên đã từng nhìn thấy một con chim lớn toàn thân là lông vũ, có chín cái đuôi, dang rộng đôi cánh bay lên mặt trăng.

Thương Thiên kể lại chuyện với Trảm Đao, Trảm Đao nói cho hắn biết đó chính là Nguyên Thần Miêu Vũ.

"Miêu Vũ?

Chẳng phải là Vũ Mao đọc ngược lại sao?" Thương Thiên lẩm bẩm.

Chương 965

"Thật sao!" Thương Thiên nhìn Vũ Mao.

Vũ Mao có thể nghe được suy nghĩ trong lòng người khác, cũng nghe thấy tiếng lòng của Thương Thiên, nàng quay đầu lại liếc nhìn hắn một cái, nói: "Ta thì sao?" "Nguyên Thần, Miêu Vũ!" Thương Thiên nói.

Nhưng Thương Thiên lại nghĩ, mình chỉ vội vã gặp Nguyên Thần Miêu Vũ một lần dưới ánh trăng, không biết Miêu Vũ có phát hiện ra sự tồn tại của mình hay không.

Chẳng có chút giao tình nào, Miêu Vũ sẽ cứu mình sao?

Trong lòng Thương Thiên lại tràn đầy nghi hoặc.

"Ta bây giờ tên là Vũ Mao, cũng chưa hoàn toàn nhớ ra ta là ai." Vũ Mao nói với Thương Thiên.

"Có thể cho ta chút gợi ý không?" Thương Thiên hỏi.

Vũ Mao hơi nghiêng đầu, nói: "Chuyện ngươi làm, nhất định có thể." Ngạc Chủ lúc này hung hăng đập một phát xuống chiếc bàn bên cạnh, một chưởng đập nát cái bàn.

"Khốn kiếp!

Ta không có hứng thú nghe các ngươi tán tỉnh nhau." Trong lòng Ngạc Chủ vừa rồi cũng đã trải qua một hồi đấu tranh dữ dội.

Vũ Mao chỉ lạnh nhạt liếc Ngạc Chủ một cái: "Vậy ngươi muốn thế nào?" Vũ Mao dường như không hề để Ngạc Chủ vào mắt, trên người nàng toát ra một luồng khí thế kẻ cả.

Mặc dù Ngạc Chủ thân hình cao lớn, nhìn Vũ Mao có vẻ kẻ cả về

mặt sinh lý, nhưng Vũ Mao lại kẻ cả về mặt khí thế.

Ngạc Chủ ngáp một cái, nói: "Ngày mai lại bàn!" "Ta hơi buồn ngủ rồi!" Ngạc Chủ trong lòng cũng cảm thấy không có sức mạnh tuyệt đối để hạ gục một vị Nguyên Thần, hơn nữa dưới tình huống có nhiều người đang nhìn như vậy, nếu thua vị Nguyên Thần trước mặt, dù chỉ là một chiêu nửa thức, uy tín của hắn cũng sẽ bị giảm sút nghiêm trọng.

Sau một hồi do dự, hắn quyết định tạm thời nhẫn nhịn.

"Ngày mai lại bàn." Vũ Mao khẽ gật đầu, "Cũng được!

Dù sao ta cũng có hai ngày thời gian, trước khi xuống thuyền, tốt nhất ngươi có thể cho ta một câu trả lời." "Ngươi đang uy hiếp ta?" Ngạc Chủ cũng là kẻ ăn mềm không ăn cứng, bây giờ hắn muốn tìm một lối thoát, trước mặt bao nhiêu người thế này, không thể mất mặt được.

"Phải đó!" Vũ Mao thản nhiên nói: "Giúp ta khiêng hai người họ về phòng đi." Ngạc Chủ khẽ nhổ một bãi nước bọt rồi quay người bỏ đi.

Hiện tại hắn thật sự không dò ra được thực lực của Vũ Mao.

Vũ Mao chỉ để lộ ra một chút mảnh vỡ linh hồn từ trong phong ấn.

Nhưng đó cũng là Nguyên Thần!

Hai chữ Nguyên Thần vừa thốt ra, không gian đã tràn ngập một luồng sát khí.

Chỉ gọi ra hai chữ Nguyên Thần đã đủ dọa người, hiện tại không biết được thực lực của Vũ Mao mạnh đến đâu, hắn không dám tùy tiện ra tay.

Mấy người phía sau tiến lên, khiêng Thương Thiên và Lệnh Hồ

Ngạn đi.

Lệnh Hồ Ngạn khẽ mấp máy khóe miệng: “Vậy... tiền của ta thì sao?” “Phần thắng ta không cần, trả lại tiền vốn cho ta được không?” Vũ Mao hung hăng trừng mắt nhìn Lệnh Hồ Ngạn một cái.

Lệnh Hồ Ngạn rụt cổ lại: “Vậy thôi bỏ đi!” Lệnh Hồ Ngạn ấm ức vô cùng, vốn tưởng có thể phát một món tài bất nghĩa, không ngờ cuối cùng đến tiền vốn cũng mất sạch.

“Ta thành kẻ nghèo rớt mồng tơi rồi!” “Tiền cưới vợ của ta, ta lấy đâu ra tiền mua nhà đây!” Thương Thiên liếc nhìn Lệnh Hồ Ngạn, nói: “Nhặt về được một mạng đã coi như may mắn rồi!” “Ngươi muốn tiền à?

Muốn cái đầu quỷ ấy!” “Vậy ta phải làm sao?” Lệnh Hồ Ngạn nói: “Ta bây giờ thành kẻ nghèo rớt mồng tơi rồi!

Đó là toàn bộ tiền tiết kiệm mấy năm của ta đó!” Trong lòng Lệnh Hồ Ngạn như bị dao cắt, còn khó chịu hơn cả vết thương trên người.

“A!

Chương 966

Ta không sống nổi nữa!" Thương Thiên nhìn người bên cạnh, nói: "Làm ơn cho hắn một dao!" "Cảm ơn." "Này này!

Ta chỉ đùa thôi mà!" Lệnh Hồ Ngạn đưa tay đập người bên cạnh ra.

Vũ Mao đưa hai người đến phòng của nàng, là khoang hạng nhất.

Khoang hạng nhất vô cùng rộng lớn, một phòng đã lớn bằng ba, bốn cái khoang hạng chót của Thương Thiên lúc trước, trong sảnh lớn còn có một hồ bơi riêng.

Vũ Mao đưa tay sờ lên người Thương Thiên, hỏi: "Cảm giác thế nào?" Thương Thiên lắc đầu nói: "Không có cảm giác gì cả!" Lệnh Hồ Ngạn vặn vẹo thân thể, nói: "Ta đau quá!

Ngươi cũng sờ ta một cái đi." Vũ Mao trở tay đấm cho Lệnh Hồ Ngạn một quyền.

"A!" Lệnh Hồ Ngạn đau đến hét lớn, "Ta đang bị thương nặng như vậy, ngươi còn ra tay nặng thế." "Nếu ta thật sự ra tay, ngươi sớm đã tiêu đời rồi!" Vũ Mao nói.

Vũ Mao lấy từ trên người ra một lọ dung dịch trong suốt, rắc lên vết thương của Thương Thiên.

Thương Thiên chỉ cảm thấy vết thương tê tê dại dại, rất nhanh thịt trên vết thương bắt đầu ngọ nguậy, giống như có kiến đang bò.

Chẳng mấy chốc, nửa bên mặt thối rữa của Thương Thiên đã hồi phục như thường.

Thương Thiên đưa tay sờ lên da mặt, da dường như còn mịn màng hơn trước.

“Ngoại thương của ngươi không còn đáng ngại, nội thương có hơi nghiêm trọng!” Vũ Mao đưa cho Thương Thiên một lọ khác, nói: “Cái này để uống!” “Cơ bản là không có vấn đề gì nữa.” “Còn ta thì sao?” Lệnh Hồ Ngạn hét lớn: “Ta cũng bị thương rất nghiêm trọng đó!” “Thuốc này đắt lắm!” Vũ Mao nói: “Ngươi có tiền không?” “...Đừng vô tình như vậy chứ!” Lệnh Hồ Ngạn nói: “Ta vốn có tiền mà, hay là ta nợ trước được không?” “Sau này ta trả tiền cho ngươi!” “Đợi ngươi có tiền rồi nói sau!” Vũ Mao lạnh lùng cười một tiếng.

“Ta đi trước đây!” Vũ Mao quay người rời đi.

Lệnh Hồ Ngạn quay đầu nhìn Thương Thiên, cười một cách bỉ ổi, nói: “Huynh đệ tốt!” “Ta...” “A!” Thương Thiên vội vàng giấu cái lọ trong tay đi.

“Cái này không thể cho ngươi được!

Ngươi không phải có Hoàng Tuyền Thủy sao?

Cái này của ta là để trị nội thương.” Lệnh Hồ Ngạn ấm ức nói: “Vừa rồi ta đã uống một ngụm lớn rồi!

Đó là mạng sống của ta, ta tưởng mình sắp chết nên mới liều mạng uống.

Bình thường, một tháng ta chỉ dám dùng một giọt.

Ngươi có biết lần này ta đã dùng bao nhiêu không, ngươi có biết không, ta đang tiêu hao sinh mệnh của mình đó!

Nước đó là mạng của ta!” “Chia cho ta một nửa đi!” Lệnh Hồ Ngạn đáng thương nói, đôi mắt long lanh nhìn Thương Thiên.

“Thật chịu không nổi ngươi!” Thương Thiên cầm bình thủy tinh, trực tiếp ngửa đầu uống hết một nửa, ném nửa còn lại cho Lệnh Hồ Ngạn.

Lệnh Hồ Ngạn bắt lấy cái bình, nói: “Không hổ là huynh đệ tốt của ta, yên tâm.

Sau này ngươi chính là đại ca của ta.” Thương Thiên đảo mắt, nằm trên ghế sofa, nhìn lên trần nhà.

“Nguyên Thần Miêu Vũ.” Thương Thiên nhớ lại nhiệm vụ đầu tiên, lúc đó hắn đi bắt một tên Loại Ma cấp Tiên Thiên viên mãn, nhưng sau đó bị một tên Loại Ma khác ngắt ngang.

Nhiệm vụ lúc đó chính xác là không hoàn thành.

Thương Thiên nhớ lúc đó mình chỉ tiếp xúc với vài người.

Có một bà chủ nhà chứa, có một kỹ nữ thanh tú, lúc đó Thương Thiên cũng không làm gì.

Thương Thiên quay đầu nhìn Lệnh Hồ Ngạn hỏi: “Nguyên Thần trông như thế nào?” Lệnh Hồ Ngạn nhún vai, nói: “Ai mà biết được?

Hiện tại chân thân của Nguyên Thần chưa thoát khỏi phong ấn, chỉ có một vài mảnh vỡ linh hồn thoát ra, bám vào người khác.” “Vậy thì thông suốt rồi!” Thương Thiên cảm thấy Miêu Vũ tám phần là cô kỹ nữ lúc đó, nghĩ lại, mình suýt nữa đã ngủ với một Nguyên Thần.

Chương 967

Mặc dù vậy, Thương Thiên vẫn không tìm ra được lý do tại sao một Nguyên Thần lại cứu một tu sĩ Hậu Thiên như mình.

"Hoàn toàn không có lý lẽ gì cả!" "Không có lý lẽ?" Lệnh Hồ Ngạn hỏi.

"Một Nguyên Thần năng lực thông thiên, tại sao lại cứu ta?" Thương Thiên nói.

"Trước đây các ngươi không quen nhau sao?" Lệnh Hồ Ngạn hỏi.

"Nhưng cũng chỉ là duyên một lần gặp mặt.

Ngươi sẽ vô duyên vô cớ đi cứu một người không có bất kỳ giao tình nào, nhiều nhất cũng chỉ gặp một lần, thậm chí còn không biết đối phương làm gì, tên gì, có khi cả hai đều đã quên mất nhau không?" Thương Thiên nói, "Thật vô lý." Lệnh Hồ Ngạn sờ cằm nói: "Vậy có lẽ chỉ có một lý do thôi!" "Nàng ta coi trọng ngươi rồi!

Nguyên Thần nhưng cũng là giống cái mà!" "Chỉ cần là khác giới, sẽ có một sức hút khó tả.

Về phương diện này, ta có kinh nghiệm nhất." Thương Thiên lắc đầu nói: "Thôi đi, trong đầu ngươi ngoài phụ nữ ra chẳng có gì khác.

Hết thuốc chữa rồi.

Chuẩn bị hậu sự cho mình đi là vừa!" "Ngươi đúng là chẳng hiểu gì cả!" Lệnh Hồ Ngạn sờ soạng trên người, nói: "Có thuốc không?" Thương Thiên lấy ra một điếu thuốc ném cho Lệnh Hồ Ngạn, Lệnh Hồ Ngạn châm lửa, hít một hơi thật sâu rồi nói: "Đời người như một điếu thuốc." "Cố sống cố chết hút để tận hưởng, cuối cùng cũng biến thành một đống tro, không hút để nó tự cháy hết thì cuối cùng cũng là

một đống tro.” “Cuối cùng đều sẽ biến thành một đống tro, vậy sao không tận hưởng, cứ để nó tự cháy làm gì.” “Lão tử cả đời này chỉ cầu một chữ 'tiêu sái'!” “Ta đã tu luyện bao nhiêu năm ta cũng không nhớ nữa, cuối cùng ta mới miễn cưỡng tu luyện thành hình người.” “Ngươi biết không?

Ta vốn là một cọng cỏ, loài người sinh ra đã là người, có yêu quái sinh ra cũng đã là hình người.” “Ta về cơ bản là ở tầng lớp thấp nhất.” “Ta hoàn toàn quên mất mình đã tu luyện bao nhiêu năm rồi, nhưng ngày ta hóa thành hình người, ta thật sự rất vui.

Ta có thể giống như một con người, tự do tự tại đi dưới ánh mặt trời, không còn sợ hãi ánh mắt của người khác.” “Ta đã rất khổ sở!” “Đã như vậy rồi, không cho ta tiêu sái một chút sao?” Lệnh Hồ Ngạn cầm nửa lọ thuốc còn lại uống cùng với điếu thuốc trong tay.

Hắn cảm nhận được sức mạnh của lọ thuốc đang điên cuồng phục hồi cơ thể, không lâu sau, toàn bộ cơ thể lõm vào của Lệnh Hồ Ngạn đã phục hồi, hắn đứng dậy từ ghế sofa, “Mẹ kiếp!

Thuốc gì vậy?

Lợi hại thế sao?” Thương Thiên đương nhiên nhận ra loại thuốc đó, đó là thuốc chuyên dụng của Dạ Hành Giả.

Đầu óc Thương Thiên không thể ngừng suy nghĩ, bất kỳ một chuyện nhỏ nào cũng xoay chuyển điên cuồng trong đầu hắn.

“Miêu Vũ là lãnh tụ Yêu tộc.

Tại sao lại có thuốc của Dạ Hành Giả tộc người?” “Chẳng lẽ, Dạ Hành Giả đã bị Yêu tộc xâm nhập?” Thương Thiên nhanh chóng liên tưởng đến nhiệm vụ đầu tiên, có lẽ nhiệm vụ lúc đó thất bại là do có nội gián trong Dạ Hành Giả báo tin.

“Đây không phải là chuyện tốt!” Thương Thiên lẩm bẩm: “Mấy

nghìn năm trước, Nhân tộc đã tập hợp toàn bộ đại năng còn lại để phong ấn Yêu tộc, bây giờ Yêu tộc lại muốn quay trở lại." Thương Thiên là Nhân tộc, đứng trên lập trường của Nhân tộc, hắn chắc chắn phải suy nghĩ cho Nhân tộc.

Thương Thiên thật sự không rõ thực lực của Nhân tộc mạnh đến đâu, nếu tất cả Nguyên Thần đều được thả ra, phản công Nhân tộc, tình cảnh của Nhân tộc chắc sẽ rất khó khăn.

"Phù!" Thương Thiên thở dài một hơi, "Nàng ta sẽ không bắt ta làm nội gián, nằm vùng trong nội bộ của các ngươi chứ?" "Mục đích cứu ta chắc chắn không đơn thuần." Thương Thiên lại nghĩ, "Nhưng ta chỉ là một thành viên cấp thấp nhất." "Bắt ta làm nội gián, ta có thể làm được gì?" "Mục đích của nàng ta sẽ không đơn giản như vậy chứ?" "Vậy rốt cuộc là muốn làm gì?" Thương Thiên bây giờ nghĩ nát óc cũng không ra, "Ta rốt cuộc có giá trị lợi dụng gì chứ?" Lệnh Hồ Ngạn chống cằm nhìn Thương Thiên, nói: "Tại sao huynh cứ phải làm cho mọi chuyện phức tạp như vậy?" "Cứ nghĩ đơn giản một chút đi." Lệnh Hồ Ngạn nói: "Có lẽ nàng ta thật sự chỉ đơn thuần thích ngươi thôi thì sao?" "Đầu óc của người này thật sự quá phức tạp, hoàn toàn không biết muốn làm gì.

Rõ ràng không có giá trị gì, lại cứ nghĩ người khác theo hướng xấu xa." "Tuyệt đối không đơn giản như vậy." Thương Thiên nói: "Ta bây giờ không tin ai cả." "Bao gồm cả ngươi!" Thương Thiên chỉ vào Lệnh Hồ Ngạn, nói: "Không biết có phải ngươi được con mụ xấu xa kia dùng khổ nhục kế cài vào bên cạnh ta không." "Phì!" Lệnh Hồ Ngạn nói: "Ngươi là cái thá gì, trong lòng không có chút tự biết mình sao?" "Vốn dĩ không có gì, còn mong người khác cướp đi cái gì từ ngươi?" "Làm như cả thiên hạ này không có một người tốt nào vậy, người khác tiếp cận ngươi đều có mục đích.

Đừng nghĩ ai cũng xấu xa, cũng đừng nghĩ mình quá tốt." "Phải tự

lượng sức mình trước, xem mình là cái thá gì, rồi hãy đi suy đoán người khác." Lệnh Hồ Ngạn nhìn Thương Thiên, dường như lại cảm thấy lời vừa rồi nói hơi nặng, giọng điệu dịu lại, nói: "Cũng đừng trách ta vừa rồi nói hơi nặng." "Có phải ngươi bị người khác lừa nhiều quá rồi không?

Sinh ra chứng hoang tưởng bị hại?" "Nếu ta không mắng cho ngươi tỉnh, ngươi sẽ mãi mãi chìm đắm trong ảo tưởng không thể thoát ra được!

Đây cũng là một loại bệnh, phải chữa." "Đương nhiên, ta cũng không giỏi chữa loại bệnh này.

Ngươi cũng sẽ không vì một hai câu nói của ta mà thay đổi.

Với tư cách là bạn bè, ta chỉ có thể nói cho ngươi biết những gì có thể, ngươi có thể suy ngẫm được bao nhiêu, cuối cùng nhận được bao nhiêu tạo hóa.

Đó là chuyện của ngươi." Thương Thiên tiếp tục rơi vào trầm tư.

Trong lòng cũng thầm nghĩ, "Chẳng lẽ mình thật sự có chứng hoang tưởng bị hại?

Không đến mức đó chứ?" Thương Thiên rơi vào một vòng lặp tư duy rất kỳ lạ, dường như có thể hiểu rõ ý nghĩa, nhưng lại không thể nói rõ, làm cũng không minh bạch.

Chương 968

"Chẳng lẽ thật sự ứng với câu nói đó sao?" "Không thấy được bộ mặt thật của Lư Sơn, chỉ vì thân ở trong núi này." "Đừng nghĩ nhiều như vậy nữa." Lệnh Hồ Ngạn ném điếu thuốc trong tay xuống, đến bên cạnh Thương Thiên, lấy ra mấy tờ tiền, nói.

"Trước đó ta lén giấu lại hai tờ.

Đi, theo ta gỡ gạc lại!

Lần này ta có kinh nghiệm rồi, lần trước ta thắng nhiều quá.

Lần này ta thắng từng chút một, cuối cùng từ từ thắng lại cả vốn lẫn lời." Thương Thiên nhìn chằm chằm Lệnh Hồ Ngạn, nhỏ giọng hỏi: "Gần đây ngươi có xem phim không?" "Ta vừa xem xong Đổ Thần!" Lệnh Hồ Ngạn nói.

Thương Thiên gật đầu, đại khái đã hiểu ra một chút, những kẻ như Lệnh Hồ Ngạn vừa mới muốn hòa nhập vào cuộc sống của Nhân tộc, cái gì cũng không hiểu, dường như thấy sao thì làm vậy.

Vừa xem xong Đổ Thần, liền cảm thấy thắng tiền là một chuyện dễ dàng.

Thương Thiên trong lòng cũng có chút nghi ngờ, Yêu tộc này thật sự ngu ngốc như vậy sao?

"Nghe huynh một câu khuyên đi!" Thương Thiên vỗ vai Lệnh Hồ Ngạn, nói: "Cờ bạc là con đường không lối thoát." "Theo quy củ của loài người." "Những con bạc như ngươi đều đáng bị chặt tay." "Cuộc sống của loài người là như vậy sao?" Lệnh Hồ Ngạn hỏi.

"Ta là loài người..." Lời của Thương Thiên vừa thốt ra, không khỏi sững sờ, đột nhiên nhìn Lệnh Hồ Ngạn một cái, "Ngươi biết ta là

loài người?" Lệnh Hồ Ngạn đưa một chiếc lá cho Thương Thiên, nói: "Lá của ngươi rơi này." "Không ngờ, lá gan của ngươi thật lớn!

Một con người mà dám lên một con thuyền toàn yêu ma." Thương Thiên khẽ cười, "Cũng phải đi thôi." "Đây là một kiểu khen ngợi của loài người sao?" Lệnh Hồ Ngạn hỏi.

"Nhân lúc trời tối ra ngoài chơi đi." Lệnh Hồ Ngạn nói: "Ta giới thiệu vài người bạn cho ngươi quen." Cũng không đợi Thương Thiên từ chối, Lệnh Hồ Ngạn trực tiếp kéo hắn ra ngoài.

Vũ Mao ở xa xa lặng lẽ nhìn Thương Thiên, trong lòng thật sự không biết đang nghĩ gì, cứu Thương Thiên có lẽ chỉ đơn thuần là khá thích con người này.

Sự trưởng thành của Thương Thiên cũng khiến nàng cảm thấy vô cùng bất ngờ, bởi vì chỉ một thời gian ngắn không gặp, Thương Thiên đã trưởng thành đến một mức độ đáng sợ.

Trên người Thương Thiên có một luồng khí tức khiến người ta cảm thấy rung động, luồng khí tức đó thậm chí khiến nàng cảm thấy vô cùng quen thuộc, tràn đầy hương vị cổ xưa.

Dường như đã quen biết ngàn năm.

"Có lẽ, đây là người có đại khí vận!" Vũ Mao khẽ lẩm bẩm, điều khiến nàng e ngại là, Thương Thiên là một con người.

Đối với loại người có đại khí vận này, chỉ có hai lựa chọn.

Một là thu phục để sử dụng cho mình, có thể cho một chút che chở, nhanh chóng có thể trưởng thành thành nhân viên trung tầng, chỉ cần không gây chuyện, từ từ tiến vào cao tầng cũng sẽ trở thành một trụ cột.

Loại thứ hai, nhân lúc hắn chưa trưởng thành thì nhanh chóng tiêu diệt, tránh để lại hậu hoạn.

Vũ Mao có khả năng nhìn thấu nội tâm của người khác, lần đầu tiên gặp Thương Thiên, nàng đã nghe thấy nội tâm của hắn.

Hắn thích, hắn có sợ hãi, sẽ sợ hãi, nhưng khi đối mặt với kẻ mạnh hơn mình, biết kết quả, nhưng cũng sẽ không cúi đầu, dùng hết sức mạnh để đối mặt.

Đối mặt với sợ hãi, trong lòng một mảnh thành tâm.

Người như vậy thật sự rất ít, hoặc là vô tri, hoặc là vô úy.

Ngón tay của Vũ Mao không ngừng gõ trên bàn, trong lòng nàng cũng đang giằng xé, rốt cuộc giết hay không giết.

Bởi vì, người như Thương Thiên nếu muốn hàng phục, e rằng thật sự có chút khó khăn.

"Thật khiến người ta đau đầu!" Vũ Mao đưa tay nhẹ nhàng xoa thái dương.

"Phù!" Vũ Mao thở ra một hơi dài.

Lệnh Hồ Ngạn kéo Thương Thiên đến khoang thuyền tầng dưới của tòa nhà số hai, nơi đó là nơi sinh hoạt và giải trí của những yêu quái tầng lớp thấp.

"Hey!

Chương 969

Tiểu Ngạn.” Lệnh Hồ Ngạn vừa bước vào, đã có người chào hỏi hắn, tiện tay ném một ly rượu cho hắn.

Lệnh Hồ Ngạn đưa tay bắt lấy ly rượu, ngửa đầu uống một ngụm, rồi đưa ly cho Thương Thiên hỏi: “Làm một ngụm không?” “Không cần.” Thương Thiên xua tay nói: “Ta không uống rượu.” “Tiểu Ngạn, hôm nay ngươi thật đẹp trai!” Một người đầu trâu bước ra, cầm một vò rượu lớn, “Hôm nay chi tiêu ở đây ta bao hết.” “Ta giới thiệu cho ngươi, người đầu trâu, Bạo Văn.” Lệnh Hồ Ngạn kéo Thương Thiên nói.

“Hắn là người mạnh nhất ở đây.” Lệnh Hồ Ngạn nói.

Người đầu trâu Bạo Văn vỗ mạnh vào vai Lệnh Hồ Ngạn, nói: “Hôm nay, ta nhường danh hiệu này cho ngươi!” “Ồ!” Xung quanh những yêu quái đó đều hò hét lên.

Lệnh Hồ Ngạn đưa tay chỉ vào mọi người.

Hắn có thể tự nhiên hòa nhập vào không khí ở đây, cả người như cá gặp nước.

Hoàn toàn quên mất Thương Thiên bị mình kéo đến.

Thương Thiên nhìn Lệnh Hồ Ngạn đang vui vẻ, không khỏi lắc đầu.

“Ngươi cũng vậy.” Người đầu trâu bưng một vò rượu lớn bên cạnh nói với Thương Thiên: “Hôm nay ngươi cũng rất đẹp trai.” “Ta khâm phục ngươi.

Dám ra tay với Ngạc Chủ.” “Ngạc Chủ lúc đầu không phải như vậy.” Người đầu trâu Bạo Văn nói: “Ta là một trong những người

theo Ngạc Chủ từ đầu.

Chỉ là sau này, thế lực của hắn không ngừng lớn mạnh, lòng hắn cũng theo đó mà phình to, làm việc cũng trở nên ngày càng tàn bạo." "Ta theo hắn mấy năm, cuối cùng cũng không còn cách nào, chỉ có thể rời đi." Bạo Văn nói: "Ta không thích làm những chuyện đó." "Yêu tộc và Nhân tộc chúng ta đang đánh nhau, tại sao Yêu tộc và Yêu tộc cũng phải tự giết lẫn nhau?" "Thật ra, giữa Nhân tộc với nhau, việc tự giết lẫn nhau còn nghiêm trọng hơn!" Thương Thiên nhàn nhạt cười.

"Ngươi hiểu về Nhân tộc sao?" Bạo Văn nói: "Giữa hai tộc chúng ta, có lẽ có thể, không, đáng lẽ ra có thể chung sống hòa bình." "Ta không thích tranh đấu." Thương Thiên nhìn người đầu trâu, dưới vẻ ngoài thô kệch, thực ra ẩn giấu một nội tâm vô cùng tinh tế.

"Tại sao lại có tranh đấu?" Bạo Văn hỏi.

"Nơi nào có người, nơi đó có tranh đấu, người đông hơn một chút sẽ có chiến tranh, điều này không thể tránh khỏi, bất kể ở nơi nào cũng vậy.

Không phân biệt chủng tộc." "Giống như một loại thiên tính, một thiên tính xấu xa mang trong gen của mỗi sinh vật." "Chúng ta không cần phải thay đổi nó.

Cứ thuận theo nội tâm của mình mà tiến về phía trước là được." "Không cần phải nghĩ quá nhiều, không cần ép buộc bản thân phải thay đổi." "Ta mời ngươi uống rượu!" Người đầu trâu đưa một ly rượu cho Thương Thiên.

Thương Thiên xua tay từ chối.

"Không quen uống rượu sao?" Bạo Văn hỏi: "Ở đây có rượu trắng, có muốn lấy cho ngươi một ít không?" "Không cần." Thương Thiên nói: "Ta chỉ đơn thuần là không biết uống rượu thôi." "Lúc đầu

ta cũng không biết uống rượu.” Bạo Văn cười: “Ta thấy loài người đều thích uống, ta đã thử rất nhiều lần.

Thật ra, ta vẫn luôn học hỏi từ loài người.

Mặc dù không thích ứng được, nhưng dường như cũng đang ép buộc mình phải học.” “Đôi khi thật ra cũng khá buồn cười, phải không?” Thương Thiên nói với người đầu trâu: “Học tập là một chuyện tốt.” “Bất kỳ một sinh vật có ý thức nào cũng đều thông qua học tập để trở nên mạnh mẽ hơn.” Người đầu trâu nhún vai, nói: “Có lẽ vậy!” Bên cạnh có một người đầu chim say khướt đi tới, nói: “Lão Ngưu, cho ta một ly.” “Cút.” Người đầu trâu giật lấy ly rượu trong tay người chim, nói: “Xem ngươi đã thành cái dạng gì rồi.” “Ực.” Người chim ợ một cái, nói: “Ta vốn dĩ là người chim mà!

Ta quan tâm ta sẽ biến thành dạng gì sao!” Người chim say khướt đến bên cạnh Thương Thiên, nói: “Này!

Huynh đệ, hôm nay thật đẹp trai!

Đẹp trai như vậy, chẳng lẽ không mời ta một ly sao?” Thương Thiên liếc nhìn người đầu trâu, người đầu trâu khẽ lắc đầu, nói: “Không thể uống nữa, uống nữa lại gây chuyện.

Lần trước suýt nữa mất cả mạng.” Người đầu chim vỗ vào sừng trâu của người đầu trâu, nói: “Lão Ngưu này, ngươi lừa người à?

Lại không cần ngươi trả tiền.” Người đầu trâu khẽ vẫy tay, nói: “Hai người các ngươi đưa hắn đi.” Hai tiểu yêu phía sau tiến lên, trực tiếp kéo người chim đi.

“Tên đầu chim này, lúc chưa say tính cách không tệ, làm việc cũng hòa đồng.” Bạo Văn nói: “Nhưng tửu lượng chỉ có một ly, mỗi lần đều cố uống, say rồi bắt đầu phát điên.” Thương Thiên xoa cổ, mắt nhìn quanh hai vòng.

Mặc dù phần lớn tiểu yêu quái đều đang tìm thú vui, nhưng có hai nhóm người đang đứng nhìn ở bên cạnh.

Thương Thiên nhìn hai nhóm người đó, đang ở trong trạng thái đối đầu.

Thương Thiên không khỏi hỏi: "Hai nhóm người đó đang làm gì?" Bạo Văn: "Một nhóm là đội vệ sĩ của Ngạc Chủ, nhóm còn lại là người của Nguyên Thần." "Ngươi nói xem hai bên có đánh nhau không?" Thương Thiên hỏi.

Bạo Văn khẽ gật đầu: "Chắc là sẽ đánh!

Chương 970

Tính cách của Ngạc Chủ ta rõ lắm, không thể nào chịu thua.

Đối với Nguyên Thần, nàng ta đang cần lập uy, nếu không sau này ai sẽ nghe lời nàng?" "Đánh nhau là điều tất yếu.

Hiện tại phần lớn lão quái đều đang quan sát, ai thắng thì nghe người đó." "Chỉ xem hai bên khi nào ra tay thôi." Bạo Văn nói: "Những tiểu quái như chúng ta đều là vật hy sinh.

Sớm biết vậy ta đã không lên thuyền." "Người của Nguyên Thần đến cũng rất đột ngột, trước đó ta hoàn toàn không biết." "Nếu biết, ai lại muốn dính vào vũng nước đục này?" "Ta chắc chắn không muốn." Bạo Văn nói: "Ta cũng không còn trẻ nữa, ta đoán đại hạn của ta cũng sắp đến rồi." "Nói khó nghe một chút, cuộc đời yêu quái của ta cứ thế mà mơ mơ màng màng trôi qua." Thương Thiên ngửi thấy một tia nguy hiểm trong không khí, khi đi tìm Lệnh Hồ Ngạn, phát hiện hắn đã không thấy bóng dáng, không biết chạy đi đâu rồi.

"Lệnh Hồ Ngạn đâu?" Thương Thiên hỏi xung quanh.

"Vừa rồi hình như thấy hắn ôm một người phụ nữ đi rồi." Một người bên cạnh nói.

Thương Thiên đưa tay véo mũi, nhanh chóng xác nhận, mùi vị trong không khí không phải là mùi nguy hiểm, mà là thật sự có mùi.

Thương Thiên nói với người đầu trâu: "Đi, mau rời khỏi đây." "Sao vậy?" Người đầu trâu sững sờ.

Thương Thiên nhỏ giọng bên tai Bạo Văn: "Ngươi không ngửi thấy trong không khí có mùi gì sao?" "Mùi gì?" Bạo Văn hỏi.

"Đừng quan tâm nữa, đi trước đi!" Thương Thiên kéo người đầu

trâu ra ngoài, sau khi ra khỏi khoang thuyền, Thương Thiên mới hít một hơi thật sâu, mùi vị đó trong không khí mới tan biến đi.

Gió khẽ thổi, không khí phát ra tiếng xào xạc.

Người đầu trâu dường như chưa hoàn hồn, hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Ta cũng không biết." Thương Thiên khẽ xòe tay ra, nói: "Nhưng ta nghĩ trốn xa một chút thì tốt hơn." Khẽ vỗ vai người đầu trâu, nói: "Trời cũng không còn sớm nữa, về ngủ trước đi!" Người đầu trâu gãi đầu: "Ta cũng hơi buồn ngủ rồi, vậy về ngủ trước đi!" Thương Thiên quay đầu nhìn vào trong khoang thuyền, một vệt máu bỗng nhiên lóe lên trước mắt.

Thương Thiên dụi mắt, mọi thứ trước mắt đều trở lại bình thường.

Kỹ năng bị động lại khởi động rồi.

Thương Thiên vội vàng chạy về khoang thuyền của mình, khi hắn vừa về đến nơi, đột nhiên.

"Tên vương bát đản này!" Thương Thiên vội vàng xông vào, đến một phòng khác.

"Lệnh Hồ Ngạn!" Thương Thiên hét lớn một tiếng, "Mẹ nó, ngươi làm chuyện này ở khoang thuyền khác đi chứ!

Sao lại làm trong khoang của ta!" "Ai ai ai, làm gì vậy, ta chỉ nói chuyện với người ta thôi, không có gì đâu." Thương Thiên quay người đi ra, nói: "Ờ, ta đến phòng ngươi ngủ." Lệnh Hồ Ngạn liếc nhìn Thương Thiên, không khỏi lắc đầu, nói: "Đừng quan tâm hắn, hoàn toàn hết thuốc chữa rồi.

Chúng ta tiếp tục nào!" Thương Thiên đến phòng của Lệnh Hồ Ngạn, nằm trên giường, rồi đột nhiên bật dậy, đưa tay kéo rèm cửa sổ ra.

Đôi mắt như có tia chớp nhìn về phía một cửa sổ của tòa nhà số một đối diện.

Trên cửa sổ đối diện, Vũ Mao đang nhìn Thương Thiên.

Ánh mắt của Thương Thiên và Vũ Mao giao nhau trong không trung.

"Ngươi đang nhìn gì vậy?" Một giọng nói vang lên bên tai Thương Thiên.

Thương Thiên không hề ngạc nhiên với giọng nói này, Vũ Mao có thể nghe thấy tiếng lòng của người khác, bây giờ truyền âm cũng không có gì lạ.

"Ngươi không phải có thể nghe thấy tiếng lòng của người khác sao?

Có thể nghe xem trong lòng ta đang nghĩ gì mà!" Thương Thiên nói.

"Ta có thể nhìn thấu nội tâm của bất kỳ ai.

Duy chỉ có ngươi là không thể." Vũ Mao nói.

"Vậy sao?" Thương Thiên cũng cảm thấy kỳ lạ, trong lòng thầm nghĩ "Chẳng lẽ thật sự không nhìn thấu được nội tâm của mình?" "Bởi vì... sức mạnh của Kỵ Sĩ Không Đầu đó?" Thương Thiên cảm thấy, mặc dù trước đó bị sức mạnh của Kỵ Sĩ Không Đầu làm cho nổ tung, nhưng luồng sức mạnh đó vẫn còn sót lại một chút trên người.

Chương 971

Vũ Mao tuy là Nguyên Thần, nhưng sức mạnh của Kỵ Sĩ Không Đầu cũng không hề kém cạnh Nguyên Thần.

Chỉ còn lại một chút yếu ớt, nhưng vẫn đủ để che chắn kỹ năng nhìn thấu nội tâm của Vũ Mao.

Thương Thiên nói: "Ta thấy cần phải nhắc nhở ngươi." "Nhắc nhở ta?" Vũ Mao hỏi.

"Người của ngươi có thể sẽ chết hết!" Thương Thiên nói: "Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi!" "Làm sao ngươi biết?" Vũ Mao nghi ngờ hỏi.

Thương Thiên nói: "Ta có một chút sức mạnh có thể nhìn thấy cảnh tượng tương lai.

Ta chỉ nhìn thấy một khoảnh khắc máu me, cũng không chắc chắn." "Tại sao lại là người của ta chết hết, mà không phải kẻ địch của ta?" Vũ Mao hỏi.

"Cũng có khả năng đó!" Thương Thiên cũng chỉ có thể nhún vai, nói: "Dù sao, điều cần nói ta đã nói rồi, coi như báo đáp ân cứu mạng của ngươi." Vũ Mao nói: "Xem ra ngươi không tin ta!" "Tối mai, ta mời ngươi xem một vở kịch lớn." "Một vở kịch lớn rất đặc sắc." "Hy vọng là vậy!" Thương Thiên nhìn về phía đường chân trời xa xôi, trên đường chân trời, nửa vầng thái dương đang từ từ mọc lên.

Thương Thiên lần đầu tiên ngắm mặt trời mọc trên biển.

Tia nắng đầu tiên đó xé tan bóng tối, chiếu rọi lên mặt biển, tỏa ra một màu vàng kim cổ xưa.

Một con cá voi khổng lồ lật mình trên mặt biển, những bọt nước

không ngừng tung tóe, phản chiếu ánh sáng mặt trời trong không trung, trông vô cùng lấp lánh trong suốt.

"Trời sáng rồi, nên đi ngủ thôi." Trong mắt Thương Thiên, ánh mắt khẽ lay động, "Chúng ta đều là một đám người không thể thấy ánh sáng." Thương Thiên ngã đầu xuống giường bắt đầu tu luyện.

Hắn chìm vào trong mộng cảnh, sau khi đi về phía trước vài bước, trong lòng đột nhiên không kìm được muốn quay lại.

Đi xem cung điện phía sau.

Thương Thiên rút trường đao ra, chạy về phía cung điện sau lưng.

Bây giờ đang ở trong mộng cảnh của mình, Thương Thiên có thể diễn luyện tất cả chiêu thức trong đầu.

Hiện tại, chiêu thức duy nhất hắn có thể vận dụng tự nhiên chỉ có một chiêu Hoàng Tuyền Trảm, qua lại không biết đã vung vẩy mấy vạn lần.

Hoàng Tuyền Trảm quả thực là một linh kỹ rất hữu dụng.

Nhưng nếu lúc nào cũng chỉ có một chiêu, thực lực rất dễ bị người khác nhìn thấu.

Hiện tại hắn chỉ là một nhân vật nhỏ, không ai quan tâm hắn sống chết hay nghiên cứu linh kỹ hắn sẽ dùng.

Một khi đã bị đặt lên đài cao, linh kỹ của những tu sĩ thành danh đó, không biết đã bị người khác nghiên cứu mấy chục vạn lần, không ngừng tìm kiếm điểm yếu trong đó.

Thương Thiên chỉ có một chiêu, sớm muộn cũng sẽ bị người ta tìm ra điểm yếu để đột phá.

Hắn biết mình phải nhanh chóng thông thạo linh kỹ mới, quan trọng nhất là phải giấu một tay.

Mỗi đại tu sĩ lợi hại đều có sát chiêu độc nhất của mình, sát chiêu này trừ khi đến lúc nguy cấp, nếu không tuyệt đối không dễ dàng bộc lộ ra.

Đẩy cánh cửa cung điện ra, tám mươi mốt Kỵ Sĩ Không Đầu đứng gác ở cửa, từng pho tượng, nhưng chỉ cần có người bước vào cung điện một bước, chúng sẽ sống lại.

"Đá mài dao tốt nhất của ta." Nắm chặt trường đao trong tay, Thương Thiên hiên ngang bước ra một bước.

Ầm ầm ầm!

Một Kỵ Sĩ Không Đầu vung đại kích chém xuống Thương Thiên.

"Hoàng Tuyền, Thiên Trảm!" Thương Thiên rút kiếm chém tới, Thiên Trảm là chiêu thức hắn đã thai nghén từ lâu, nhưng ở trong hiện thực, cơ thể và linh khí của hắn đều không đủ để chống đỡ việc sử dụng chiêu này.

Nhưng bây giờ ở trong mộng cảnh thì khác.

Cùng với việc Thương Thiên rút kiếm, ánh sáng xanh trên trường kiếm trong tay hắn đột nhiên bừng lên, vô số quang ảnh giao nhau, dày đặc liền thành một mảng.

Chương 972

Ầm!!

Đại kích của Kỵ Sĩ Không Đầu không hề nói đạo lý mà trực tiếp đập xuống.

Chiêu thức của Thương Thiên dù có hoa mỹ đến đâu, cũng bị một đại kích đập nát, một sức phá vạn pháp.

Thương Thiên bị một kích đập chết.

Cường độ của Kỵ Sĩ Không Đầu trong đại điện này, còn mạnh hơn cái mà Thương Thiên đã đánh trong huyễn cảnh trước đó.

Sau khi bị đập chết, Thương Thiên mở mắt ra trong hiện thực.

Trong đầu hắn nhớ lại trận đấu vừa rồi, Kỵ Sĩ Không Đầu đó thật sự quá mạnh, Thương Thiên dùng chiêu gì cũng không có tác dụng.

"Thiên Trảm của ta vừa rồi chậm một chút." Thương Thiên tổng kết kinh nghiệm, "Trong khoảnh khắc vung ra còn chưa hoàn toàn thành hình đã bị một kích đập chết." "Bách Trảm khi hoàn toàn thành hình, sắp tạo thành một lưới kiếm quang không thể phá vỡ, Thiên Trảm có thể tạo thành một lưới kiếm quang lớn hơn." "Nhưng quá chậm." Điều khiến Thương Thiên đau đầu nhất là, Hoàng Tuyền thắng ở hai chữ tốc độ.

Thiên Trảm mạnh hơn Bách Trảm, nhưng tốc độ thành hình quá chậm.

Nếu tốc độ thành hình của kỹ năng vượt quá một giây, đại đa số tu hành giả đều có thể trực tiếp tiêu diệt đối phương trước khi chiêu thức thành hình.

"Nâng cao tốc độ, quả thực là một vấn đề nan giải." "Nếu ta mở

được cánh cửa thứ hai, không biết cường độ linh kỹ có tăng lên không.

Hơn nữa cường độ cơ thể của ta cũng phải theo đó mà tăng lên." "Hắc thiết, bạch triết, còn có long huyết!" Thương Thiên nhớ đến hắc thiết và bạch triết, dù sao cũng là một khối lớn như vậy, lần trước cắn mấy miếng rồi nuốt xuống, vẫn còn lại phần lớn.

Thương Thiên phải nhanh chóng quay về lấy máu từ người Từ Đạo Du, hoàn thành tiến hóa cường độ cơ thể.

Thương Thiên đứng dậy kéo rèm cửa sổ ra, ánh nắng chói chang chiếu vào, hắn đưa tay che trước mắt, ánh nắng chói chang khiến người ta có chút không mở nổi mắt.

"Thật đúng là ác mộng cự thú không thể thấy ánh sáng mặt trời!" "Tu hành, ta tu hành cái con khỉ!" Thương Thiên lấy một ít nước, hung hăng rửa mặt, mới vào thế giới tu hành này được mấy ngày, mà đã hoàn toàn đảo lộn cả con người hắn.

Thương Thiên tiếp tục lật người nằm trên giường, bây giờ hắn như một con cá chết, chiếc giường mềm mại bao bọc cơ thể hắn.

Thật muốn cứ thế mà nằm thoải mái, nằm cả đời, một khi nhắm mắt lại thì không bao giờ tỉnh lại nữa.

Khi ý thức của Thương Thiên dường như đang dần mơ hồ.

Ầm!!

Đột nhiên một tiếng nổ lớn, cả con thuyền không ngừng rung chuyển, kính trên thuyền phát ra tiếng loảng xoảng rồi vỡ tan.

Mặt của Thương Thiên cũng bị dính đầy mảnh kính vỡ.

Lau đi mảnh kính vỡ trên mặt, Thương Thiên rút trường kiếm ra, trường kiếm trong tay khẽ rung lên, hắn hít một hơi thật sâu, cảm thấy

linh khí trong cơ thể dồi dào.

Thân thuyền không ngừng rung chuyển, uy lực vừa rồi vô cùng lớn, có thể khiến cả con thuyền rung lắc không ngừng.

Thương Thiên cầm kiếm mở cửa phòng, bên ngoài, Lệnh Hồ Ngạn cũng vội vàng xách quần lên chạy ra, ngơ ngác nhìn Thương Thiên, hỏi: "Sao vậy?

Xảy ra chuyện gì vậy?" "Đánh nhau rồi chứ sao!" Thương Thiên nói.

"Ngươi ở đây đi, cẩn thận một chút, ta xuống dưới xem sao." Lệnh Hồ Ngạn kéo áo Thương Thiên, "Đợi đã, ta đi cùng ngươi." Phía sau Lệnh Hồ Ngạn, có một nữ yêu tinh đang kéo áo hắn, Thương Thiên quay đầu lại liếc nhìn.

"Nàng tên là Thúy Bình!" Lệnh Hồ Ngạn nói.

Nữ yêu mỉm cười với Thương Thiên.

"Bây giờ là bạn gái mới của ta." Khóe miệng Thương Thiên khẽ giật, "Vậy chú ý trên đầu có một mảng xanh nhé." "Ta không quan tâm." Lệnh Hồ Ngạn nói: "Chúng ta mỗi người chơi mỗi kiểu." Thương Thiên gật đầu, "Không tệ.

Thật là cởi mở." Nói rồi, Thương Thiên từ từ đi xuống lầu, trong khoang thuyền có người đang ngủ mơ màng từ trong phòng đi ra.

Chương 973

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Những yêu tộc đó ngơ ngác hỏi.

Thương Thiên không quan tâm đến những người này, bởi vì hắn đã ngửi thấy một mùi máu tanh trong không khí.

Ầm ầm!!

Đột nhiên lại một tiếng nổ lớn, bên cạnh tòa nhà số hai trực tiếp nổ tung, những khối xi măng không ngừng bay tứ tung, một khối xi măng cỡ ngón tay cái có thể xuyên thủng đầu một người.

Bụp!

Trước mặt Thương Thiên, đầu của một yêu tộc bị một khối xi măng bay đến làm nổ tung.

Máu và nước bọt hòa vào nhau, bắn tung tóe khắp mặt Thương Thiên.

Đưa tay lau đi vết bẩn trên mặt, Thương Thiên đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh gáy, toàn bộ lông mao đều dựng đứng lên.

“Cẩn thận, nguy hiểm, nằm xuống!!” Thương Thiên hét lên.

Ầm!!

Một luồng lửa nóng rực, như một con rồng lửa, phát ra tiếng gầm gào thảm thiết, điên cuồng muốn phá hủy tất cả.

Thương Thiên ấn đầu Lệnh Hồ Ngạn xuống, nằm chặt trên mặt đất, những yêu tộc hoảng loạn phía sau, từng người một đè lên, giẫm đạp qua người Thương Thiên.

Tiếp theo là một cảm giác nóng rực vô tận, Thương Thiên cảm thấy cả lưng mình như bị nướng chín, thoang thoảng có mùi thịt

nướng.

Chỉ là, mùi thịt nướng này không hề thơm, đó là mùi thịt bị thiêu cháy khét lẹt, vô cùng hôi thối khó ngửi.

Thương Thiên bóp cổ, đẩy những xác chết bị cháy khét trên người ra, trong cổ họng có thứ gì đó đang từ trong dạ dày trào lên, nghẹn ở cổ họng.

Đẩy xác chết đè trên người ra, Thương Thiên nằm trên mặt đất nôn thốc nôn tháo.

"May là gần đây không ăn gì." Thương Thiên ôm ngực, ngực có chút tức nghẹn, quay đầu lại nhìn, hành lang phía sau trở nên trống không, chỉ còn lại những xác chết cháy khét đầy đất đang bốc mùi hôi thối.

"Lệnh Hồ Ngạn!" Thương Thiên gọi một tiếng, lật những xác chết trên mặt đất lên tìm hắn.

"Chết chưa!" Thương Thiên gọi hai tiếng không có ai trả lời.

Trong đống xác trên đất khẽ động, Lệnh Hồ Ngạn thò đầu ra, trong tay hắn kéo một cánh tay, nói: "Thúy Bình mất rồi." "Chỉ còn lại cánh tay này." Thương Thiên khẽ dang hai tay ra, nói: "Còn lại được một cánh tay đã là không tệ rồi, nhìn xem đầy đất xác chết, đều nát bét cả rồi." "Đi!" Thương Thiên suy nghĩ một chút rồi nói: "Chúng ta mau đi thôi, không thể ở đây lâu hơn nữa.

Nếu không, chúng ta cũng sẽ bị cuốn vào cuộc chiến." Cánh tay Thương Thiên khẽ động, trong khoảnh khắc có một cảm giác không lành, hắn kéo Lệnh Hồ Ngạn trực tiếp xông về phía trước, từ tầng sáu của tòa nhà nhảy thẳng xuống.

Trong khoảnh khắc Thương Thiên nhảy xuống, một luồng lửa phía sau đang đuổi theo, từ xa nhìn lại, ba tầng trên của cả tòa nhà số

hai đều bị cắt phăng.

Tiếng ầm ầm không ngừng vang lên, tòa nhà không ngừng sụp đổ.

Khi cơ thể Thương Thiên đang ở trên không, bị một khối xi măng khổng lồ đập trúng, khiến cơ thể rơi xuống rất nhanh.

Bụp!

Cơ thể Thương Thiên hung hăng đập xuống mặt đất, liên tục lăn mấy vòng, xương trên người vỡ vụn, mảnh xương vỡ đâm vào trong thịt.

"A!" Thương Thiên lắc đầu, đột nhiên đứng dậy từ mặt đất, quay đầu nhìn xung quanh.

Xung quanh trái phải đều là người.

Thương Thiên phát hiện mình đã rơi vào giữa hai bên đối đầu.

Cổ họng Thương Thiên động đậy, hắn giơ tay lên, nói: "Ta...

Chương 974

ta chỉ đi ngang qua thôi." "Lại là tên vương bát đản này!" Ngạc Chủ đứng đối diện nhìn Thương Thiên.

"Đến đây!" Phía sau Thương Thiên, Vũ Mao khẽ vẫy tay gọi hắn.

Thương Thiên liếc nhìn Ngạc Chủ, lại liếc nhìn Vũ Mao.

Vũ Mao khẽ vẫy tay với hắn, nói: "Bây giờ ta chính thức mời ngươi gia nhập đội của ta." Lời của Vũ Mao nói rất nhẹ, nhưng Thương Thiên lại hiểu rất rõ sức nặng của câu nói này.

Gia nhập đội của Vũ Mao có nghĩa là chính thức gia nhập Yêu tộc.

Gia nhập Yêu tộc, Thương Thiên sẽ phản bội cả Nhân tộc.

Hắn cảm thấy mình không thể gánh nổi một tội danh lớn như vậy.

Trong lòng do dự rất lâu, trước đại nghĩa thị phi, hắn nhận thức rõ ràng mọi thứ.

Không thể cứ thế mà gia nhập Yêu tộc.

Thương Thiên quay đầu lại khẽ cười, nói: "Xin lỗi nhé!

Nguyên Thần đại nhân, ta chỉ đi ngang qua thôi." Lệnh Hồ Ngạn phía sau lúc này hung hăng kéo Thương Thiên, đó là Nguyên Thần đích thân chiêu mộ đó!

"Ngươi điên rồi à!" Lệnh Hồ Ngạn nhỏ giọng nói: "Dám từ chối lời mời của Nguyên Thần vào lúc này.

Cũng không nhìn xem tình hình hiện tại.

Chúng ta đang bị kẹp ở giữa." "Nếu muốn từ chối, cũng đừng vào lúc này chứ!

Thật là muốn chết mà!" Thương Thiên khẽ ấn tay Lệnh Hồ Ngạn, nói: "Đừng hoảng!" "Không hoảng sao được!

Người ta chỉ cần động ngón tay là có thể tiêu diệt chúng ta.

Mẹ nó chứ!

Đừng có kéo ta xuống nước!" Ánh mắt Thương Thiên liếc nhìn Lệnh Hồ Ngạn, nói: "Ta cũng đâu có cản ngươi!" "Ngươi là Yêu tộc, ta là Nhân tộc." "Ta có lập trường của ta, ngươi có lập trường của ngươi." "Bây giờ ngươi có thể quay về bên cạnh Nguyên Thần." "Mẹ nó." Lệnh Hồ Ngạn cắn lưỡi, nói: "Ngươi coi ta là kẻ ngốc à?

Ta bây giờ quay về được sao!" "Đừng nhắc đến em gái ta!" Thương Thiên chỉ vào Lệnh Hồ Ngạn, nói: "Ta thật sự có một người em gái!" "Đúng là tên vương bát đản!" Lệnh Hồ Ngạn mặt mày khó chịu nói.

Thương Thiên lại không quan tâm, nói: "Đúng, ta là vương bát đản.

Ngươi nên là một người tốt.

Không... một yêu quái tốt." "Ngươi nên đứng về phía Yêu tộc, không phải đứng bên cạnh một con người như ta." "Đi đi!

Ta sẽ không trách ngươi." Vũ Mao lúc này thần sắc khẽ động, trong mắt lóe lên một tia sát ý.

"Ngươi thật sự lựa chọn từ chối ta sao?" Vũ Mao hỏi.

Thương Thiên cúi đầu cười, gãi đầu: "Cũng không thể nói là từ chối!" "Dù sao, ta thật sự chỉ là một người đi ngang qua thôi." Thương Thiên xòe tay ra, nói: "Nếu muốn đánh, các ngươi cứ tiếp tục đi.

Ta tuyệt đối sẽ không can thiệp." "Can thiệp?" Ngạc Chủ lạnh hừ

một tiếng, nói: “Trận chiến giữa chúng ta, ngươi nghĩ ngươi có thể can thiệp được sao?” Ngạc Chủ quay đầu nhìn Vũ Mao, tiếp tục nói: “Xem ra ngươi cũng không được!

Tên nhóc này còn không thu phục được, mà đòi ta thần phục?

Ngươi nghĩ có khả năng không?” “Sao?

Có gì không thể?” Vũ Mao nói: “Phần lớn thuộc hạ của ngươi đều bị ta tiêu diệt hết rồi.” Ngạc Chủ khẽ lắc đầu, “Nguyên Thần không phải đều kiêu ngạo tự đại như vậy sao?” “Ngạc Chủ ta tung hoành thế giới hơn một trăm năm rồi, ngươi nghĩ ta không có chút đầu óc nào sao?” “Những người đó của ta, đều là ta để cho ngươi giết.” “Về phần tại sao để cho ngươi giết.” Khóe miệng Ngạc Chủ khẽ cong lên, những thớ thịt trên mặt run rẩy, nói: “Chẳng lẽ bây giờ ngươi không cảm thấy cơ thể có chút mềm yếu vô lực, giống như linh khí đều bị rút cạn sao?” Vũ Mao thân là Nguyên Thần, linh khí của nàng vô cùng dồi dào, một chút linh khí yếu ớt trôi đi nàng hoàn toàn không cảm nhận được.

Chương 975

Nhưng thuộc hạ của nàng lúc này đều bắt đầu mềm nhũn trên mặt đất.

Tối qua, Thương Thiên đã ngửi thấy một mùi vị đặc biệt trong khoang thuyền tầng dưới, có lẽ mùi vị đó chắc chắn có độc tố, khiến người của Vũ Mao đều không hay không biết mà hít phải độc tố.

Loại độc tố đó rất nhẹ, đi vào cơ thể hoàn toàn không phát hiện được.

Ngạc Chủ tiện thể hiến tế phần lớn người của mình, để độc tố vận chuyển nhanh hơn.

Sau khi bị Ngạc Chủ nhắc nhở, Vũ Mao mới cảm thấy trong cơ thể có chút không ổn.

Linh khí của nàng trôi đi có chút bất thường.

Thân là Nguyên Thần mà còn cảm thấy linh khí trôi đi bất thường, vậy thì những thuộc hạ bên dưới chắc chắn sớm đã không chịu nổi.

Trong mắt Vũ Mao, ánh mắt cũng khẽ thay đổi, "Độc tố mãn tính không màu không vị." "Mê Huyễn Hoa!" "Không ngờ ngươi lại lấy được thứ này, xem ra ngươi đã sớm có chuẩn bị!" Ngạc Chủ nói: "Yêu tộc khi tu hành có thể hóa thành hình người.

Đều thích biến mình thành vô cùng anh tuấn." "Ta lại là một ngoại lệ, ta khiến mình trở nên béo phì, cồng kềnh, thậm chí trông có chút ngốc nghếch." "Dẫn đến khi nhìn thấy ta, phản ứng đầu tiên của ngươi sẽ là cảm thấy ta là một kẻ phản ứng chậm chạp, có chút ngốc nghếch." "Yêu tộc khi học hỏi từ loài người, cũng đã học được cách trông mặt mà bắt hình dong.

Vẻ ngoài của ta là lớp ngụy trang tốt nhất.” Ngạc Chủ tiếp tục nói: “Các ngươi đều muốn một vẻ ngoài anh tuấn, nghĩ rằng như vậy có thể có được tất cả.

Chỉ có ta biết, quyền lực và sức mạnh mới là tất cả.” Ngạc Chủ chỉ vào Vũ Mao, nói: “Xem!

Ngươi không phải đã bị vẻ ngoài của ta mê hoặc sao?

Nhìn thấy ta không phải đã vô thức mà coi thường trong lòng sao?

Bởi vì, có vô số thứ xấu xí như ta đã bại trong tay ngươi.” Vũ Mao nhân lúc Ngạc Chủ nói chuyện, âm thầm phong bế kinh mạch.

“Độc dược Mê Huyễn Hoa này cũng giống như Ngạc Chủ, giỏi ngụy trang nhất, một chút cũng không nổi bật.

Khó khiến người ta chú ý.” “Khi ngươi bắt đầu chú ý đến nó, đã khiến ngươi bệnh nhập cao hoang, vô lực xoay chuyển.” “Tiểu nhân, giết cho ta!” Ngạc Chủ nheo miệng, lúc này toàn bộ khí chất của hắn đã bộc lộ ra, sắc bén như một thanh kiếm chém sắt như bùn, kiếm quang tứ phía.

Ngạc Chủ thân là một yêu tộc, chỉ dùng hơn một trăm năm thời gian đã tu hành đến mức độ này, nếu quy đổi theo thời gian của loài người, cũng không đến mười năm.

Có năng lực, có thủ đoạn, đầu óc đặc biệt tốt, quan trọng là giỏi ngụy trang.

Vẻ ngoài hắn thể hiện cho người khác xem, đều là cho người khác xem, đều là cạm bẫy nhân cách mà hắn cố ý thiết lập.

Khi ngươi bước vào cạm bẫy nhân cách của hắn, hắn sẽ biến thành một con cá sấu thật sự, thi triển một bộ tử vong xoay tròn chí mạng.

Ngạc Chủ đặc biệt liếc nhìn Thương Thiên, nói với yêu tộc thuộc hạ: "Đi giết hắn." Thương Thiên dường như có chút hiểu ra vệt máu mà hắn nhìn thấy tối qua.

"Vệt máu đó không chỉ đại diện cho việc Nguyên Thần sẽ chết hết, mà đại diện cho việc tất cả người trên thuyền đều sẽ chết!" "Ngạc Chủ bây giờ dám xé bỏ lớp ngụy trang đã ẩn giấu lâu như vậy, bởi vì hắn căn bản không định để bất kỳ một sinh vật sống nào trên thuyền xuống thuyền." Thương Thiên nhìn về phía tòa nhà số hai sau lưng, sinh vật sống trong tòa nhà số hai về cơ bản đều đã chết sạch.

Đó cũng là một phần trong kế hoạch của Ngạc Chủ.

Ngạc Chủ muốn tàn sát cả một con thuyền người, chẳng lẽ chỉ vì trở mặt với Nguyên Thần Miêu Vũ?

Thương Thiên dường như đã phản ứng lại, nếu chỉ vì trở mặt với Nguyên Thần, vậy thì cái giá mà Ngạc Chủ phải trả thật sự quá lớn.

Khi cái giá khổng lồ đó đổi lại một thứ không tương xứng, vậy thì trong đó chắc chắn có điều mờ ám.

Ngạc Chủ đã hoàn toàn lật bài ngửa, đối với Nguyên Thần Miêu Vũ chỉ là một mảnh vỡ linh hồn mà thôi.

"Chẳng lẽ..." Thương Thiên nhìn Vũ Mao, trong rừng Mê Chi có hai con ma thú cao cấp tử chiến tranh giành đầu của Kỵ Sĩ Không Đầu, bởi vì bên trong đó ẩn chứa sức mạnh khổng lồ của Kỵ Sĩ Không Đầu.

Vậy thì Miêu Vũ lại ẩn giấu thứ gì?

"Xong rồi, thật sự xong rồi.

Chương 976

Lần này đến cơ hội quay đầu cũng không có.” Lệnh Hồ Ngạn nhìn Vũ Mao trúng chiêu, hắn thật sự hoảng rồi.

Hắn sợ, đặc biệt sợ rơi vào tay Ngạc Chủ.

Con người Ngạc Chủ này, càng hiểu sâu về hắn, sẽ càng thêm sợ hãi.

Bởi vì, thủ đoạn tra tấn người của Ngạc Chủ thật sự quá nhiều.

“Có ta ở đây, sợ gì!” Ngón tay Thương Thiên khẽ động, nói: “Ngươi trông chừng phía sau, ta chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào.” “Đây là trên biển đó!” Lệnh Hồ Ngạn nói, “Biển cả mênh mông, chúng ta có thể đi đâu được chứ!” “Nếu không nhìn thấy bờ, ta trực tiếp ngã xuống nước chết đuối.” “Cho nên, ta mới bảo ngươi trông chừng!” Thương Thiên nói: “Phía trước có ta giữ, không ai qua được đâu.” Lệnh Hồ Ngạn nói: “Ngươi đánh lại Ngạc Chủ sao?” “Ta quả thực đánh không lại.” Mắt Thương Thiên liếc nhìn Vũ Mao, “Ta đánh không lại, nhưng có người sẽ giúp ta đánh.” “Ta chỉ cần đối phó với những tên tiểu lâu la này là đủ rồi.” Lệnh Hồ Ngạn nhỏ giọng nói: “Tiểu lâu la cũng đủ để kéo chết ngươi rồi, thuộc hạ của Ngạc Chủ không chỉ có tiểu lâu la đâu.” Lời của Lệnh Hồ Ngạn chưa nói xong, trước mặt Thương Thiên đã đứng một người cầm một cây gậy sắt lớn, thân hình cao hơn ba mét.

Cây gậy sắt trong tay hắn còn to hơn cả đùi của Thương Thiên.

Khi người đó nắm trong tay, trên người hắn toát ra một luồng sát khí.

“Mẹ kiếp!” Tay Thương Thiên không khỏi run lên, “Cái này đánh thế nào?” Tay Thương Thiên khẽ run lên, từng cây gai nhỏ từ dưới

thân thể hắn run ra, rơi xuống mặt đất, trải đầy xung quanh hắn.

"Đừng nhìn ta!" Thương Thiên quay đầu nói với Lệnh Hồ Ngạn: "Ta bảo ngươi trông chừng bờ biển.

Ngươi còn nhìn ta như vậy, ta cũng tiêu đời rồi." Thương Thiên siết chặt trường đao, lưỡi đao trong tay khẽ vạch một đường trên mặt đất, hắn khẽ cong ngón tay khiêu khích con yêu quái cao hơn ba mét đối diện: "Nào!" Thương Thiên tỏ ra vô cùng thản nhiên, ngược lại khiến con đại yêu kia không dám manh động.

Ánh mắt nó khẽ ra hiệu, bảo đám tiểu yêu dưới trướng xông lên trước.

Đám tiểu yêu vừa xông lên được vài bước thì từng tên một mềm nhũn như bùn lầy, ngã rạp xuống đất.

Những cây gai độc mà Thương Thiên nhổ trong Mê Chi Sâm Lâm cuối cùng cũng có đất dụng võ.

Lũ tiểu yêu có thực lực tam môn này sau khi giẫm phải kim độc thì không còn chút sức lực nào để phản kháng.

Thương Thiên vẫn bình thản nói: "Lên nữa đi!" Không thành kế là một trong những chiêu mà Thương Thiên giỏi nhất, sử dụng đã đến mức lô hỏa thuần thanh.

Đám yêu tộc đối diện hoàn toàn bị Thương Thiên dọa cho khiếp vía, một chiêu không động thanh sắc đã khiến toàn bộ yêu tộc áp sát đều ngã lăn ra đất.

Điều này khiến người khác hoàn toàn không thể đoán được hắn đã dùng thủ đoạn gì.

Lệnh Hồ Ngạn vừa nhìn mặt biển, vừa liếc sang phía Thương Thiên, không khỏi hạ giọng hỏi: "Này, ngươi dùng thủ đoạn gì thế?" "Nói cho ta biết được không?

Chiêu này lợi hại thật!" "Tuyệt chiêu của ta!" Thương Thiên nói: "Sao có thể dễ dàng tiết lộ cho người khác được?" "Chúng ta không phải huynh đệ tốt sao!" Lệnh Hồ Ngạn nói.

"Tuyệt chiêu mà tiết lộ ra ngoài sẽ hoàn toàn mất linh nghiệm." Nụ cười nhàn nhạt nở trên môi Thương Thiên, trường đao trong tay vẫn không động, vẻ ung dung của hắn càng khiến đám người đối diện thêm sợ hãi.

"Nào!" Thương Thiên nói với đám yêu tộc đối diện: "Nhanh lên đi!

Đừng lãng phí thời gian của đại gia ta chứ!" Con đại yêu cao hơn ba mét khẽ vẫy tay, nói: "Đợi đã!" Thương Thiên bày ra không thành kế, giằng co với đám yêu tộc, không một ai dám tiến lên một bước.

Thương Thiên không khỏi thầm nghĩ: "Xem ra đám yêu tộc này ngày thường không thích đọc sách!" "Đến cả không thành kế mà cũng không biết!" Bên phía Ngạc Chủ và Vũ Mao cũng đang giằng co.

Ngạc Chủ biết Vũ Mao đã trúng độc, nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Vũ Mao trúng độc trên người, kéo dài thời gian càng lâu, độc tố trên người hắn sẽ được giải càng nhanh.

"Sao ngươi không động thủ!" Ngạc Chủ nhìn Vũ Mao hỏi.

Vũ Mao chỉ khẽ cười đáp: "Sao ta lại phải động thủ?" "Ngươi không động thì tại sao ta phải động?" Lúc này, cả hai đều đang đấu trí với nhau.

"Ngươi không động, sao ta phải động." Vũ Mao nói.

"Theo cục diện hiện tại, là ta đang chiếm thế thượng phong!" Vũ Mao nói: "Chắc chắn là ngươi phải ra tay trước rồi!" "Đúng vậy!

Ta hiện đang chiếm thế thượng phong.” Ngạc Chủ nói: “Cho nên, ta mới để ngươi ra tay trước!” “Chẳng lẽ, bây giờ ngươi không dám ra tay sao?” Ngạc Chủ đột nhiên nói với khí thế đầy xâm lược.

Chương 977

"Thử là biết ngay chứ gì?" Vũ Mao khẽ nghiêng đầu, một nụ cười hiện lên trên mặt.

Ngạc Chủ rút ra thanh cưa xỉ đao, "Ngươi sợ rồi, chắc chắn là sợ rồi!" "Ngươi không dọa được ta đâu." "Ta có dọa ngươi đâu!" Vũ Mao nói: "Ta đang nhường ngươi đó!" "Bây giờ ta đang mở rộng trung môn để ngươi đánh ta đây!" "Ngươi đang lừa ta." Ngạc Chủ khẽ nheo mắt lại.

"Rốt cuộc ngươi muốn ta làm thế nào?" Vũ Mao mất kiên nhẫn nói: "Rõ ràng ta đang đứng đây không nhúc nhích, cũng không làm gì cả.

Tất cả đều là do ngươi hồ nghi lung tung." "Nếu ngươi không đánh, vậy thì ta sắp hồi phục rồi đó!

Ngươi nghĩ chút độc tố nhỏ nhoi đó làm gì được ta sao?" "Chậm thêm một chút nữa, độc tố sẽ bị ta hoàn toàn loại bỏ khỏi cơ thể đó nha!" Vũ Mao nheo mắt cười nói.

Ngón tay Ngạc Chủ không ngừng gõ nhẹ, giống như nội tâm hắn lúc này, không ngừng do dự.

Ánh mắt trong đôi mắt của Ngạc Chủ cũng không ngừng lóe lên.

Cơ mặt hắn cũng co giật nhanh chóng, cuối cùng trong mắt Ngạc Chủ, một luồng sắc bén hiện rõ.

"A!!" Ngạc Chủ phát ra một tiếng gầm lớn, tiếng gầm vang vọng khắp cả con tàu, "Ngươi không lừa được ta đâu!!" Ầm!!

Ngạc Chủ vung cưa xỉ đao trong tay, một đao hung hãn chém thẳng xuống.

Vũ Mao giang hai tay ra, cưa xỉ đao chém thẳng lên đôi tay hắn.

Hai tay Vũ Mao kẹp chặt lấy lưỡi đao răng cưa.

"Mở ra cho ta!" Ngạc Chủ gầm lên, kéo mạnh cưa xỉ đao tạo ra tiếng ken két.

Khi Ngạc Chủ rút cưa xỉ đao khỏi lòng bàn tay Vũ Mao, bàn tay hắn cũng bị xé toạc ra.

Sau khi bàn tay Vũ Mao bị xé toạc, cả hai lòng bàn tay đều bị đứt lìa, máu tươi từ chỗ cổ tay bị đứt tuôn ra.

Thế nhưng, khi máu tươi còn chưa kịp rơi xuống đất, nó lại được hấp thụ ngược trở lại, bàn tay bị cưa xỉ đao cắt đứt cũng nhanh chóng mọc lại.

Tất cả dường như chỉ xảy ra trong nháy mắt, Vũ Mao lật tay đánh một chưởng, hất bay cưa xỉ đao của Ngạc Chủ ra ngoài.

Ngạc Chủ lật tay thu lại cưa xỉ đao, tốc độ cực nhanh, trong khoảnh khắc thu đao lại xuất đao, một đao đâm thẳng vào cơ thể Vũ Mao.

Cơ thể Vũ Mao nhẹ như một chiếc lông vũ, theo cơn gió do cưa xỉ đao vung lên mà không ngừng phiêu dạt.

Ngạc Chủ không ngừng vung cưa xỉ đao, nhưng cơ thể Vũ Mao vẫn luôn phiêu dạt bất định, dường như không có trọng lượng, bám theo cưa xỉ đao như hình với bóng.

Đao trong tay Ngạc Chủ càng lúc càng nhanh, nhưng căn bản đến vạt áo của Vũ Mao cũng không chạm tới được.

Sức lực của Ngạc Chủ không ngừng bị tiêu hao, còn Vũ Mao thì như cá gặp nước, dường như không tốn chút sức lực nào đã đùa giỡn Ngạc Chủ trong lòng bàn tay.

Trong lòng Ngạc Chủ càng lúc càng sốt ruột, sau khi trong lòng càng sốt ruột, động tác trong tay cũng trở nên hỗn loạn vô trật tự.

Động tác của Ngạc Chủ càng hỗn loạn vô trật tự, Vũ Mao lại càng trở nên nhẹ nhàng, nhanh nhẹn.

Không lâu sau, Ngạc Chủ bắt đầu đổ mồ hôi.

Ngạc Chủ đi theo con đường sức mạnh thuần túy, không dùng linh khí, khi cưa xỉ đao trong tay chém xuống, mặt đất lập tức nứt ra, sau đó dùng sức kéo một cái, mặt đất bị xé toạc.

"Ngạch a!" Ngạc Chủ càng lúc càng sốt ruột, da trên người không ngừng nứt ra, cơ thể hắn nhanh chóng biến thành một con cá sấu khổng lồ.

Ngạc Chủ đã lộ ra bản thể.

Lòng bàn tay Vũ Mao vỗ lên người Ngạc Chủ.

Sau khi Ngạc Chủ lộ ra bản thể, da thịt trở nên vô cùng dày và chắc, những đường vân nứt ra trên người cứng như sắt thép.

Chương 978

Vũ Mao vỗ một chưởng lên người Ngạc Chủ, phát ra tiếng va chạm của kim loại.

Vũ Mao lúc này cũng không thể phá vỡ được phòng ngự của Ngạc Chủ.

Ngạc Chủ lại rút ra thêm một thanh cưa xỉ đao, song đao múa trong tay, như đang chém dưa thái rau, chém ra một cơn lốc xoáy.

Trước, sau, trái, phải đều không thể chặn được đường tiến lui của Vũ Mao.

Thế nhưng, Vũ Mao vẫn không ngừng uốn éo cơ thể, song đao chém ra lốc xoáy, vẫn để Vũ Mao có thể xoay sở trong cơn lốc xoáy đó.

Ngạc Chủ lúc này đã tung ra sát chiêu, một cái đuôi quất ra với tốc độ cực nhanh.

Nhanh như một tia chớp, hung hãn quất vào người Vũ Mao.

Trực tiếp đánh trúng Vũ Mao, cơ thể Vũ Mao bị quất bay ra ngoài, bay thẳng ra mấy chục mét, hung hãn đâm vào bức tường của tòa nhà số hai.

Ầm ầm ầm!

Cơ thể Vũ Mao đâm nát bức tường, không ngừng phát ra tiếng ầm ầm, cả tòa nhà đều bị cơ thể Vũ Mao đâm sập.

Việc Vũ Mao đâm sập tòa nhà vốn không liên quan đến Thương Thiên.

Nhưng đống xi măng đổ nát đó đã che lấp đi những cây gai độc mà

Thương Thiên rải trên mặt đất.

Thương Thiên nuốt nước bọt, tim đập thình thịch trong lồng ngực.

Hắn dùng cùi chỏ huých mạnh vào Lệnh Hồ Ngạn: "Xong chưa?" "Cố gắng thêm một lát nữa!" Lệnh Hồ Ngạn nói: "Đường thủy này ta quen thuộc, đi thêm nhiều nhất là vài giờ nữa là có thể đến gần đất liền." "Vài giờ?" Cơ mặt Thương Thiên khẽ co giật, nói: "Ta e là không trụ được đến lúc đó đâu." "Không phải ngươi có tuyệt chiêu sao?" Lệnh Hồ Ngạn nói.

"Tuyệt chiêu, tuyệt chiêu sắp hết tác dụng rồi.

Không còn cách nào khác!" Thương Thiên nói.

"Ngươi có thể trụ được bao lâu?" Lệnh Hồ Ngạn hỏi.

Thương Thiên nói: "Tùy lúc, chỉ cần ngươi đi là ta lộ tẩy ngay." "Ồ, chiêu này gọi là…" Lệnh Hồ Ngạn kinh ngạc hét lớn, nói: "Ta đã thấy trong một cuốn sách đó." "Gọi là không thành kế đúng không!" "Mẹ nó, đừng nói ra chứ!" Thương Thiên nói với vẻ mặt sụp đổ: "Nói ra cũng đừng có hét to như vậy được không hả." "Không cần lo lắng." Lệnh Hồ Ngạn nói: "Mấy tên nhà quê này căn bản không đọc sách, làm sao biết không thành kế là gì!" "Không thành kế là cái quái gì!!" Đám yêu tộc không khỏi hét lớn, "Không xem Thủy Hử, nhưng ta cũng có đọc Tam Quốc đó!" "Tứ ca, nghe thấy chưa!

Thằng nhóc đó đang bày không thành kế, đang dọa chúng ta." Con đại yêu cao hơn ba mét lúc này khoanh tay nhìn Thương Thiên cười, "Hóa ra là đang bày không thành kế dọa ta." Thương Thiên quay đầu lườm Lệnh Hồ Ngạn một cái sắc lẹm.

"Mẹ nó, không phải ngươi nói lũ khốn này không biết sao?" Thương Thiên bây giờ chỉ muốn xé xác tên khốn Lệnh Hồ Ngạn này ra.

“Ta… ta cũng đâu có ngờ đám khốn này lại bắt đầu đọc sách chứ!” Lệnh Hồ Ngạn xòe tay nói.

Thương Thiên nói với vẻ mặt bất lực: “Ngươi ngu thì đừng nghĩ cả thế giới này đều ngu như ngươi có được không?” “Ha ha.” Con đại yêu cao hơn ba mét cầm cây gậy sắt đập mạnh xuống đất, mặt đất khẽ rung chuyển, nói: “Tiểu tử, ngươi chết chắc rồi!” “A!” Thương Thiên tiếp tục diễn, đồ giả, chỉ cần lừa được tất cả mọi người, thì nó sẽ biến thành thật.

“Ngươi dám sao?” “Có gì mà không dám.” Con đại yêu cầm gậy tiến lên một bước.

Thương Thiên nói với con đại yêu cầm gậy đó: “Ngạc Chủ thông minh như vậy, sao lại để ngươi trở nên ngu ngốc thế này?” “Ngu?” Đầu của đại yêu khẽ động đậy, “Ta ngu?” “Chẳng lẽ ngươi tưởng mình thông minh lắm sao?” Thương Thiên nói: “Ngươi có biết không thành kế là gì không?” “Không thành kế nói về hư hư thực thực, làm sao ngươi biết ta đang nói thật hay nói dối?” Thương Thiên tiếp tục nói: “Nếu như ta và tên khốn Lệnh Hồ Ngạn này cố tình hợp tác lừa ngươi thì sao?” “Ngươi không phải là đã mắc lừa rồi sao?” Con đại yêu đó khẽ phản ứng lại, nói: “Ồ!

Nghe có vẻ cũng có lý đó!” Thương Thiên khẽ nheo mắt, dường như Ngạc Chủ đã mắc một sai lầm chết người.

Ngạc Chủ biến những thuộc hạ này thành phụ dung, giống như con rối, chỉ cần thuộc hạ trở nên ngu ngốc thì sẽ dễ dàng khống chế hơn.

Thương Thiên không thể không thừa nhận, Ngạc Chủ rất thông minh.

Nhưng đồng thời Ngạc Chủ cũng không nghĩ rằng, làm như vậy sẽ mang lại hiệu quả ngược.

Hắn quá coi trọng địa vị lãnh đạo của mình mà không chú trọng đến thực lực của thuộc hạ.

Coi trọng bản thân không sai, nhưng quá xem nhẹ thực lực, đức không xứng với vị, sẽ không có hiệu quả tốt, ngược lại còn khiến bản thân khó xử.

Chương 979

"Ha ha." Thương Thiên nhếch mép, hừ lạnh một tiếng, lộ ra tiếng hừ lạnh đầy giễu cợt.

Ngạc Chủ không ngừng thở dốc, không ngờ Vũ Mao sau khi trúng độc vẫn khó đối phó như vậy.

Ngạc Chủ quay đầu nhìn về phía Thương Thiên, gầm lên: "Tiểu Tứ, ngươi đang làm gì vậy!

Mau giết nó đi!" "Nhưng…" Yêu quái đó dường như có chút, ngập ngừng, nhưng Ngạc Chủ đã cắt ngang, không cho nó cơ hội giải thích.

"Nhanh, giết nó, đừng tin lời nó, để nó chết đi." "Để ta chết?" Con đại yêu cầm gậy sắt lúc này lườm Thương Thiên một cái sắc lẹm, rồi vung cây gậy sắt khổng lồ trong tay.

Thương Thiên đã từng trải nghiệm cảm giác "một sức hạ mười hội" trong Mộng Cảnh Đại Điện, bất kỳ chiêu thức hoa mỹ nào trước mặt thực lực mạnh mẽ cũng đều như dùng kiếm chém đậu hũ.

Thương Thiên không chút do dự, lập tức lùi người né tránh.

Binh!

Cây gậy sắt hung hãn đập xuống sàn, trên sàn xuất hiện một cái hố sâu mười mấy cm, để lại một dấu ấn.

Thương Thiên lùi lại, động tác của con đại yêu kia cũng vô cùng nhanh, vừa đập xuống đã lập tức nhấc lên, không ngừng đập nhanh về phía Thương Thiên.

Binh binh binh!!

Mặt đất bị đập đến rung chuyển không ngừng, Thương Thiên

cũng từng bước lùi lại, nhanh chóng lùi đến mép mạn tàu.

"Không còn đường lui rồi!" Cây gậy sắt trong tay đại yêu đập về phía đầu Thương Thiên.

"Hoàng Tuyền, trảm!" Trường kiếm trong tay Thương Thiên khẽ lật, một kiếm chém ra, chém lên người con đại yêu đó.

Sau khi để lại một vết hằn nhàn nhạt, hắn lập tức lộn người nhảy ra, giữ khoảng cách an toàn, đại yêu nói: "Quá chậm rồi!" "Thật sao?" Đại yêu đột nhiên quay đầu lại.

Thương Thiên cũng chú ý thấy yêu tộc xuất hiện bên cạnh mình, vây chặt lấy hắn.

Ưu thế của Thương Thiên là tốc độ, ưu thế của con đại yêu đó là sức mạnh, nếu muốn giết nó, Thương Thiên có thể từ từ mài mòn, mài đến khi nó hết sức lực.

Con đại yêu hoàn toàn không biết, vẫn từng bước ép về phía Thương Thiên, ép Thương Thiên vào bẫy của nó, khi Thương Thiên lùi người lại, đám yêu tộc đã vây chặt xung quanh cơ thể hắn.

"Hù!" Thương Thiên chậm rãi thở ra một luồng khí nóng, trong sâu thẳm đôi mắt, có một chút ánh sáng khẽ lóe lên.

Thương Thiên vẫn luôn che giấu, cũng phải giữ lại một lá bài tẩy.

Đồng thời, Thương Thiên cũng nhận ra một chuyện.

Đám yêu tộc này không hề ngu ngốc chút nào!

Bọn chúng cũng có suy nghĩ của riêng mình.

Con đại yêu đó cũng đang cố tình giả ngu cho Ngạc Chủ xem.

Ngạc Chủ không thích người thông minh, vậy thì chỉ có thể giả ngu cho Ngạc Chủ xem.

Như vậy mới có thể sống sót tốt hơn.

Thương Thiên sau khi suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng đúng.

Những con yêu quái này đều đã sống không biết bao nhiêu năm mới tu luyện thành hình người, tên nào mà không tinh ranh đến mức không thể tin nổi.

Thương Thiên đảo mắt một vòng, nhìn về phía Lệnh Hồ Ngạn.

Bây giờ hắn đang nghiêm trọng nghi ngờ, liệu Lệnh Hồ Ngạn có phải cũng đang cố tình giả ngu trước mặt hắn không.

Chương 980

Trước đây Thương Thiên tiếp xúc với yêu tộc không nhiều, nên hắn cũng đã vô thức đưa tất cả yêu tộc vào một loại ấn tượng rập khuôn.

"Đều thông minh thành tinh cả rồi!" Thương Thiên khẽ nheo mắt.

Trường kiếm trong tay Thương Thiên chậm rãi vạch trên mặt đất, chỉ có thể tung ra tuyệt kỹ, bây giờ phải liều mạng, không còn cơ hội nữa.

Nhưng, nếu lúc này Thương Thiên lựa chọn liều mạng, thì con đại yêu đó cũng không dễ đối phó, vì một chiêu Bách Trảm của Thương Thiên sẽ dùng hết toàn bộ linh khí của hắn.

"Lệnh Hồ Ngạn, giúp ta!" Thương Thiên hét lên: "Cản con đại yêu đó lại!" "Bảo ta cản?

Ta cản thế nào?" Lệnh Hồ Ngạn nói.

"Không cản được cũng phải cản cho ta, không cản được là không còn mạng đâu!

Ngươi tự nghĩ cách đi." Thương Thiên nói.

"Hoặc là chết, hoặc là giúp ta cản nó!" Trong mắt Thương Thiên, lam quang không ngừng tỏa ra, chiếu rọi lên thân kiếm cũng tỏa ra lam quang.

"Giết!" Cổ họng Thương Thiên phát ra âm thanh, hắn chuẩn bị liều mạng.

Ngạc Chủ ở dưới tòa nhà số hai, lúc này đang thở hổn hển, trong đống đổ nát của tòa nhà số hai sụp đổ, có thứ gì đó đang khẽ động đậy, tường thể cũng không ngừng rung chuyển.

Ầm!

Trong nháy mắt, cả tòa nhà số hai sụp đổ biến thành phế tích, nhưng tất cả đều lơ lửng trên không.

Cơ thể Vũ Mao cũng chậm rãi lơ lửng trên không trung.

Trên cơ thể Vũ Mao, làn da đang không ngừng nứt ra.

Hiển nhiên sức mạnh của Nguyên Thần Miêu Vũ quá mạnh mẽ, nhục thân đó hoàn toàn không thể chịu đựng được.

"Ngạc Chủ?

Ha ha." Một tiếng chế nhạo truyền đến.

"Ngươi đã đánh giá quá cao thực lực của mình rồi.

Sức mạnh của ta, ngươi cũng xứng để lấy sao?" "Ha ha ha ha.

Bây giờ ta cho ngươi thấy sức mạnh thực sự của Nguyên Thần, chỉ có một phần nghìn, cũng không phải loại hàng hạ đẳng như ngươi có thể chống đỡ được." Ngạc Chủ vẫn luôn nghĩ Miêu Vũ chỉ là một tàn hồn, có lẽ chỉ bằng một phần nghìn bản thể của Miêu Vũ, nhưng đối với hắn, đó là viên gạch gõ cửa để chạm đến Nguyên Thần, Sơ Thần.

Việc tu luyện trước đây quá thuận lợi, chỉ trong hơn một trăm năm đã đạt đến thực lực Thần Ma cấp, xưng bá một phương.

Thế nhưng, mấy chục năm tiếp theo, thực lực không tiến thêm được chút nào, cùng với việc từng Nguyên Thần một thức tỉnh, một cảm giác khủng hoảng khổng lồ cũng đang đè nén hắn đến không thở nổi.

Giọng nói trong đầu điên cuồng gào thét, tiến lên, tiến lên, phải tiến lên.

Lần này cướp lấy tàn hồn của Miêu Vũ tuy mạo hiểm.

Nhưng hắn phải thử một lần!

Từ một đại yêu thực lực Thần Ma cấp tiến vào cảnh giới Sơ Thần, đó hoàn toàn không phải là sự khác biệt giữa Thần Ma cấp và Nguyên Thần, một cửa ải.

Đó là sự khác biệt khổng lồ giữa trời và đất.

Chỉ cần vượt qua được ngưỡng cửa này, cũng là một bước nhảy vọt về chất, hoàn toàn thoát khỏi phạm trù yêu.

Mạnh như Đọa Lạc, Ngư Thần của tộc người cá, nhưng cũng không phải là thần thực sự, Ngư Thần cũng là do tộc người cá tự phong mà thôi, về bản chất vẫn là một yêu, một con cá yêu.

Chương 981

Từ Thần Ma cấp đến Nguyên Thần, vô số đại yêu đã dùng mấy trăm đến mấy nghìn năm, đi đến cuối con đường cũng không thể đột phá Nguyên Thần.

Ngạc Chủ không muốn cả đời mình phải dừng lại ở Thần Ma cấp, một đại yêu.

Hắn muốn thành thần!

Cùng với việc cơ thể Vũ Mao không ngừng nứt ra từng chút một, linh khí xung quanh lúc này dường như cũng không ngừng bị xoắn loạn.

"Ta sẽ không dễ dàng chết như vậy đâu!" Biểu cảm trên mặt Ngạc Chủ không ngừng thay đổi, cơ thể hắn không ngừng phình to ra, trực tiếp biến thành một con cá sấu khổng lồ dài mười mấy mét, da thịt trên người cứng như sắt thép.

Không, da của Ngạc Chủ bây giờ còn cứng hơn cả sắt thép!

Bên phía Thương Thiên, trường kiếm trong tay Lâm khẽ động, hắn trầm giọng hét lên: "!Kiếm của ta hôm nay chưa thấy máu đâu!

Vừa rồi các ngươi cũng thấy uy lực của thanh kiếm này rồi." "Có ai muốn thử xem thanh kiếm này lợi hại thế nào không!" Lệnh Hồ Ngạn chậm rãi rút ra thanh nhuyễn kiếm, nhưng chưa kịp ra tay, một con đại yêu cầm gậy sắt đã đập thẳng vào Lệnh Hồ Ngạn, trực tiếp đánh bay hắn ra ngoài.

Cơ thể Lệnh Hồ Ngạn bay nhanh đâm vào lan can, chỉ nghe thấy một tiếng "binh", cả lan can đều bị đâm cong.

"A!" Lệnh Hồ Ngạn đau đớn hét lên một tiếng, sau đó cây gậy sắt

khổng lồ lại đập xuống.

Lệnh Hồ Ngạn lăn một vòng trên mặt đất, cây gậy sắt trực tiếp đập gãy cả lan can.

“Ta không trụ nổi đâu!” Lệnh Hồ Ngạn hét lên: “Giúp ta với!” Binh!

Cây gậy sắt đập xuống trước mặt Lệnh Hồ Ngạn, khi hắn lùi lại, một bàn tay mạnh mẽ đã kẹp chặt lấy cơ thể hắn.

“Tiểu tử chạy đi đâu!” Đại yêu chậm rãi nhấc cơ thể Lệnh Hồ Ngạn lên, sau đó nhanh chóng đập mạnh xuống đất.

Binh!

Mặt đất trực tiếp bị đập lõm vào, Lệnh Hồ Ngạn phun ra một ngụm máu.

“Cứu ta với!

Ta sắp chết rồi!” Lệnh Hồ Ngạn hét lớn.

Thương Thiên đè tay lên trường kiếm, phải bình tĩnh, hắn không tin Lệnh Hồ Ngạn đến chết cũng không tung ra thực lực thực sự của mình.

Con đại yêu đó lại đấm một quyền, một quyền hung hãn đập vào bụng Lệnh Hồ Ngạn, lật tay dùng gậy sắt lớn đập mạnh xuống.

Binh!

Thương Thiên đứng xa nhìn cũng theo bản năng nhắm mắt lại.

Lệnh Hồ Ngạn trực tiếp bị đập vào trong mặt đất, máu tươi trong nháy mắt văng ra, cơ thể Lệnh Hồ Ngạn bị đập vào trong sàn thép.

Trong nháy mắt, cơ thể Lệnh Hồ Ngạn trực tiếp biến thành một đống thịt nát.

Thương Thiên trong lòng cũng khẽ giật mình, không lẽ chết thật rồi sao!

“Mình không phải là hơi quá đáng rồi chứ.” Thương Thiên nuốt nước bọt.

Không, Thương Thiên cũng không kịp suy nghĩ nhiều.

Khi quay đầu lại nhìn Vũ Mao, Vũ Mao đã nổ tung, một luồng sức mạnh khổng lồ, như sóng gợn lan tỏa ra.

Không, luồng sức mạnh khổng lồ đó hoàn toàn không thể nhìn thấy, chỉ có thể cảm nhận được.

Ngạc Chủ hóa thân thành một con cá sấu khổng lồ dài mười mấy mét, dùng cơ thể mình cứng rắn chống lại luồng sức mạnh vô hình khổng lồ đó.

Chương 982

Thương Thiên đối với luồng sức mạnh đó cảm giác vô cùng nhạy bén, vì hắn vốn có trực giác nhạy bén hơn người thường, trong nháy mắt đã nhận ra luồng sức mạnh đó, lập tức nằm rạp xuống đất.

Thương Thiên cảm thấy luồng sức mạnh đó thực sự quá đáng sợ, giống như cả bầu trời sụp xuống vậy, Thương Thiên không tiếp xúc, nhưng cả người đã ngạt thở.

Những yêu tộc khác hoàn toàn không biết phải làm sao, chỉ cảm thấy có thứ gì đó trong không khí không ổn, nhưng không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì.

Thương Thiên nằm rạp trên mặt đất, mặt đỏ bừng, nhìn những yêu tộc xung quanh bị ép đến nổ tung từng chút một.

Binh binh binh!

Máu tươi văng tung tóe khắp nơi, không ngừng điên cuồng văng ra.

Mặt Thương Thiên cũng bị phun đầy máu tương.

Những tiểu yêu này chỉ bị ảnh hưởng mà thôi, chiến trường thực sự là ở chỗ Ngạc Chủ, một mình hắn đang chống lại phần lớn sức mạnh.

Ngạc Chủ bị ép đến toàn thân không ngừng chảy máu, mỗi một lỗ chân lông đều có máu tươi không ngừng phun ra, bộ dạng hắn trở nên dị thường đáng sợ, cơ thể mười mấy mét bị nén lại từng chút một, chỉ còn vài mét, toàn thân xương cốt không ngừng kêu răng rắc, tất cả đều đang vỡ vụn.

“A!!” Ngạc Chủ không ngừng phát ra tiếng gầm gừ, tiếng gầm

vang vọng khắp cả con tàu.

Thương Thiên nằm rạp trên mặt đất, cảm giác nội tạng trong cơ thể sắp bị ép nổ tung, vô cùng khó chịu.

Loại cảm giác này không giống như nỗi đau bị thương trên cơ thể, mà là một cảm giác áp bức cấp bách vô cùng, mỗi một tế bào trong cơ thể đều sắp bị ép nổ tung, khiến Thương Thiên cảm thấy vô cùng khó chịu.

Binh binh binh!

Những yêu tộc xung quanh không ngừng nổ tung, giống như đốt pháo ngày tết, không ngừng phát ra tiếng nổ.

Thương Thiên trực tiếp bị chôn vùi trong một đống máu tươi và thịt nát.

Ầm!

Sau đó cả thân tàu đều gãy lìa, tòa nhà số một cũng bị ép sập.

Thân tàu cũng đang nứt ra từng chút một.

"A!!" Thương Thiên cũng hét lớn, trong nháy mắt rút kiếm, "Hoàng Tuyền, Bách trảm!" Xung quanh cơ thể Thương Thiên, trong nháy mắt kiếm quang không ngừng lóe lên, lam quang chiếu rọi cơ thể hắn.

Hắn chém tan luồng sức mạnh vô hình xung quanh.

Nhưng cũng chỉ giúp Thương Thiên giảm bớt đau khổ trong vài giây, luồng sức mạnh đó lại ép xuống.

Binh!

Lần này Ngạc Chủ trực tiếp nổ tung.

Cơ thể hắn cũng không chịu nổi.

Từng mảng da trên người Ngạc Chủ bay tứ tán, da của hắn cũng cứng như sắt thép, trong nháy mắt bay ra đã đâm xuyên qua con đại yêu cầm gậy sắt kia.

Nửa thân trên của đại yêu rơi xuống đất, chết chắc, không thể chết hơn được nữa.

Thương Thiên bị ép nằm rạp trên mặt đất, toàn thân chảy máu.

Khi cơ thể Thương Thiên sắp nổ tung.

Đột nhiên, áp lực khổng lồ đó đột ngột biến mất.

Tất cả mọi thứ xung quanh đều theo sự thu hồi của áp lực khổng lồ đó mà trở lại bình thường.

Chương 983

Thương Thiên cũng đột nhiên hít một hơi thật sâu, cơ thể sau khi thoát khỏi áp lực khổng lồ đó, đột nhiên trở nên nhẹ nhõm.

"Hù hù!" Thương Thiên không ngừng thở hổn hển, ngửa mặt nằm trên mặt đất, "Mẹ kiếp!" Trên không trung lơ lửng một linh hồn trong suốt, linh hồn đó trực tiếp chui vào người Thương Thiên.

"Không!!" Ngạc Chủ gào lên khàn cả giọng, tuyệt vọng nhìn linh hồn trong suốt đó chui vào cơ thể Thương Thiên.

Thương Thiên có chút mơ hồ sờ lên người mình, dường như cảm giác có thứ gì đó tiến vào cơ thể, sau đó vết thương trên cơ thể chậm rãi lành lại, toàn thân như có kiến bò loạn, những vết thương nứt ra trước đó đã lành lại.

Ngạc Chủ vừa rồi bị ép đến nổ tung, vậy mà vẫn chưa chết, hắn lê lết thân tàn từ mặt đất chậm rãi bò dậy.

Nửa bên người Ngạc Chủ đã biến thành một đống thịt nát, nửa người còn lại nhìn cũng không khá hơn, toàn thân da bị nứt ra, trông máu me be bét.

"Tại sao không cho ta, lại đi cho tên khốn đó hưởng lợi!!" Ngạc Chủ không ngừng phát ra tiếng gào thét khàn cả giọng.

Thương Thiên hiểu ra, thứ mà Ngạc Chủ muốn đã bị Miêu Vũ đánh vào trong cơ thể hắn.

Thương Thiên khẽ nheo mắt, rất rõ ràng, Miêu Vũ muốn giết hắn, nhưng sau khi đánh nhau với Ngạc Chủ đã khiến hắn không thể ra tay, đúng lúc dùng một chiêu họa thủy đông dẫn, khiến Ngạc Chủ không có được thứ hắn muốn, thuận tiện mượn tay Ngạc Chủ giết người.

Thương Thiên nói với vẻ mặt vô tội: "Ta cũng không biết thứ gì đã chui vào cơ thể mình." "…" Ngạc Chủ tức đến lồng ngực không ngừng phập phồng, nói: "Ta lấy hồn phách của ngươi cũng như nhau." Thương Thiên mũi chân khẽ điểm trên mặt đất, khều lên thanh trường kiếm rơi trên mặt đất, "A!" "Bây giờ ngươi là một kẻ bán tàn phế, ta sợ ngươi sao?" Thương Thiên dùng trường kiếm khẽ vạch trong không trung.

"Ngươi cũng quá xem thường ta rồi." Ngạc Chủ nói: "Loại sâu bọ như ngươi, ta chỉ cần động ngón tay là có thể tiêu diệt!" "Phì!" Thương Thiên nhổ một bãi nước bọt nói: "Lão tử mới không tin!

Ta thấy bây giờ ngươi chỉ còn một hơi tàn, nếu không thì đã sớm cho ta một kiếm, cần gì phải ở đây lải nhải với ta?" Thương Thiên khẽ nhếch mép, trong lòng cũng rất sợ hãi, giống như Ngạc Chủ đang đối mặt với Nguyên Thần lợi hại hơn vậy, dù biết đối phương rất yếu, cũng không dám dễ dàng ra tay.

Ánh mắt trong mắt Ngạc Chủ trở nên vô cùng sắc bén, giống như một con dã thú đang đối mặt với thức ăn, muốn cắn chặt lấy, chỉ cần một cú tử vong xoay tròn là sẽ xé nát con mồi.

Ngạc Chủ bây giờ quả thực bị thương rất nặng, hắn đang do dự, đồng thời cũng đang tìm kiếm sơ hở, muốn một kích tất sát.

Bước chân của Thương Thiên khẽ di chuyển.

"Aiya, ai giẫm lên tay ta." Đột nhiên, dưới chân Thương Thiên truyền đến một tiếng kêu thảm.

Thương Thiên khẽ cúi đầu, Lệnh Hồ Ngạn từ trong hố bò ra.

Thương Thiên kinh ngạc nhìn Lệnh Hồ Ngạn, vừa rồi bị con đại yêu đó đập vào mặt đất, đập thành một đống thịt nát, bây giờ lại hoàn toàn không hề hấn gì bò ra.

Thương Thiên biết Lệnh Hồ Ngạn chắc chắn đã luôn giấu tài trước mặt mình, từ đầu đến cuối đều đang giấu tài.

"A, mẹ nó ngươi giẫm lên tay ta." Lệnh Hồ Ngạn bóp ngón tay kêu lên.

Thương Thiên đưa tay nhấc Lệnh Hồ Ngạn lên, "Tên khốn nhà ngươi chưa chết à!" Lệnh Hồ Ngạn khẽ vặn vặn cổ nói: "Được rồi!

Suýt chút nữa là chết thật." Thương Thiên không quan tâm nói: "Aiya, đến đúng lúc lắm, hai huynh đệ chúng ta bây giờ liên thủ xử lý Ngạc Chủ." "Xử… xử lý hắn?" Lệnh Hồ Ngạn kinh ngạc đến nói không rõ lời, "Xử lý Ngạc Chủ?" Thương Thiên đưa tay vặn đầu Lệnh Hồ Ngạn, nói: "Nhìn xem Ngạc Chủ bây giờ biến thành bộ dạng gì rồi." "Bây giờ hắn còn không bằng một kẻ bán tàn phế.

Nếu không thì, ngươi nghĩ ta còn sống được sao?" Thương Thiên tiếp tục nói: "Nhìn bộ dạng của hắn xem, bây giờ giống như một con chó sợ hãi." Lệnh Hồ Ngạn cảm thấy sợ hãi, không nghe Thương Thiên nói thì có thể không sợ, dù sao trước đây Ngạc Chủ mạnh mẽ như vậy đã để lại ấn tượng rất sâu sắc cho tất cả yêu tộc.

Lệnh Hồ Ngạn lăn lộn nhiều năm như vậy, nỗi sợ hãi đối với Ngạc Chủ đã khắc sâu vào xương tủy.

Thương Thiên hung hãn đá cho Lệnh Hồ Ngạn một cước, nói: "Nhìn cái bộ dạng nhát gan của ngươi kìa!" Thương Thiên kéo kiếm đi về phía Ngạc Chủ, trong lòng hắn thực ra cũng sợ, cũng không có tự tin, nhưng không thể nhát gan!

Bất cứ lúc nào cũng không thể nhát gan.

Thương Thiên cầm kiếm từng bước tiến lại gần Ngạc Chủ, tuy Ngạc Chủ không động, nhưng ánh mắt sắc bén trong mắt hắn đang dần dần biến mất.

Ngạc Chủ chậm rãi hít một hơi, nói: “Ta cho các ngươi đi!” Lệnh Hồ Ngạn sau khi nghe lời của Ngạc Chủ, nhãn cầu trong mắt không ngừng điên cuồng đảo quanh, nói: “Thương Thiên à!

Ngạc Chủ cho chúng ta đi.” “Chúng ta mau đi thôi!” Lệnh Hồ Ngạn chậm rãi rút ra thanh nhuyễn kiếm, thấy Ngạc Chủ thật sự không còn sức lực.

Lúc này có lẽ thực sự là cơ hội tốt để trừ khử Ngạc Chủ.

Chương 984

Thương Thiên quay đầu nhìn Lệnh Hồ Ngạn một cái.

Ánh mắt của Lệnh Hồ Ngạn và Thương Thiên khẽ giao nhau trong không trung một lát, cả hai không khỏi nhìn nhau cười.

"Ha ha." Lệnh Hồ Ngạn xắn tay áo lên, "Ngạc Chủ?" "Ta vẫn luôn không hiểu ý nghĩa của cái tên này?

Chủ nhân của tất cả cá sấu trên thế gian?" "Ngươi gọi cái tên này cũng không sợ nói khoác mà rụt lưỡi à." "Ta nói cho ngươi biết, ta có quen một vị Ngạc tiên, đó mới là chủ nhân của tất cả cá sấu trên thế gian, ngươi cũng xứng sao?" Ngạc Chủ lập tức gật đầu, nói: "Đúng đúng, ngài nói đúng, ta quả thực không xứng.

Sau này trở về ta sẽ lập tức đổi tên." "Được rồi!" Lệnh Hồ Ngạn nhìn Thương Thiên nói: "Vậy chúng ta mau đi thôi!" Ánh mắt của Lệnh Hồ Ngạn và Thương Thiên khẽ chạm nhau, hai người đều hiểu ý của đối phương.

Lệnh Hồ Ngạn và Thương Thiên quay người đi về phía đầu tàu, chuẩn bị rời đi.

Sau khi hai người đi được vài bước, đồng thời rút ra vũ khí trong tay.

"Ngạc Chủ, tên khốn nhà ngươi!

Hôm nay ngươi chết chắc rồi!" Hai người lập tức quay người lại.

Nhuyễn kiếm trong tay Lệnh Hồ Ngạn xoay tròn sắc bén, như vô số sợi dây thừng, kiếm khí lan tỏa.

Trường kiếm trong tay Thương Thiên cũng múa cuồng, kiếm quang loạn xạ.

Kiếm khí và kiếm quang đan xen vào nhau, trực tiếp cuốn về phía Ngạc Chủ.

Trong đôi mắt trống rỗng của Ngạc Chủ, đột nhiên một luồng hung hãn hiện ra trong nháy mắt.

Con cá sấu đang ẩn nấp, trong sát na đã động cái đuôi bị thương.

"Người trẻ tuổi, các ngươi còn non lắm!" Ngạc Chủ cuối cùng lộ ra nụ cười nham hiểm, một cái đuôi uy lực đủ để khiến Nguyên Thần Miêu Vũ bị thương nặng, nếu trực tiếp rơi xuống người Thương Thiên và Lệnh Hồ Ngạn, sẽ bị trực tiếp đánh thành thịt nát.

Thương Thiên và Lệnh Hồ Ngạn hai người cũng trong nháy mắt lùi người chạy về.

"Lão già này, ta sớm biết ngươi có trò, chỉ là thăm dò thôi." Thương Thiên cười lớn một tiếng, và Lệnh Hồ Ngạn rất ăn ý nhảy thẳng xuống nước.

Thế nhưng, cái đuôi của Ngạc Chủ cũng quét theo.

Một tiếng "binh", mạn tàu bị đập gãy lìa.

Thương Thiên và Lệnh Hồ Ngạn bị cái đuôi quét trúng một chút, cú đánh chí mạng của Ngạc Chủ, bị ảnh hưởng một chút, khiến Thương Thiên và Lệnh Hồ Ngạn bị thương ở mức độ khác nhau.

Thương Thiên và Lệnh Hồ Ngạn trực tiếp lặn một hơi xuống đáy nước, khi hai người lại nhô đầu ra khỏi mặt nước, hít thở không khí thật sâu rồi bơi về phía bờ xa xa.

Thương Thiên nói: "Ta dám đảm bảo, cú đánh vừa rồi đã dùng hết toàn bộ sức lực của Ngạc Chủ, bây giờ hắn chắc chắn là một đống bùn nhão, tùy tiện một đứa trẻ cầm một thanh kiếm hoa quả đi qua cũng có thể kết liễu hắn." Lệnh Hồ Ngạn nhìn chằm chằm Thương Thiên, "Được rồi!

Ngươi quay lại đi!

Ta ở trên bờ chờ ngươi, đợi ngươi giải quyết xong Ngạc Chủ, ta nhất định sẽ ăn mừng cho ngươi.” Thương Thiên khẽ nghiêng đầu, nói: “Ngươi không đi sao?

Chỉ cần giết được Ngạc Chủ, là có thể dương danh bốn phương!

Ngươi là yêu quái đã giết được Ngạc Chủ đó.” “Xì.” Lệnh Hồ Ngạn nhìn thẳng vào mắt Thương Thiên, Thương Thiên cũng nhìn thẳng vào mắt Lệnh Hồ Ngạn, cả hai đều nhìn thấy dục vọng trong mắt đối phương, cả hai bây giờ quả thực đã có sát tâm, nhưng lại không dám quay lại.

Dù sao Ngạc Chủ cũng là một đại yêu có thực lực như vậy, dù chỉ còn lại một phần trăm sức mạnh, cũng đủ để gây ra mối đe dọa sinh mạng cho hai người.

“Đi thôi!

Lệnh Hồ Ngạn nói: “Đừng nghĩ nữa, có lẽ lần này bản mệnh của hắn chưa tận!” Lúc này, Ngạc Chủ trên tàu đang ngửa mặt nằm trên boong tàu, tất cả yêu tộc trên tàu đều đã chết hết, con tàu cũng trở nên vô cùng rách nát, dường như lúc nào cũng có thể chìm, cùng với việc con tàu không ngừng tiến về phía trước một cách chậm rãi, phía sau thân tàu kéo theo một vệt máu.

Máu tươi không ngừng lan ra trong đại dương, lan ra trong mặt biển xanh biếc.

Chương 985

Bây giờ Ngạc Chủ quả thực như lời Thương Thiên nói, kiệt sức, đạn hết lương tuyệt, nằm trên boong tàu đến một ngón tay cũng không thể cử động được.

Ngạc Chủ nhìn ra mặt biển, cả mặt biển sóng xanh vạn dặm.

Đã lâu rồi hắn chưa bị thương nặng như vậy, lần trước khi liều mạng chiến đấu với con cá voi đại yêu kia cũng không bị thương nặng như vậy.

Suýt chút nữa đã bị hai con sâu bọ nhỏ bé đùa giỡn đến chết.

Ngạc Chủ không biết đã nằm trên boong tàu hỗn loạn bao lâu, ngón tay của hắn có thể khẽ cử động được, không biết phải nằm ở đây bao lâu, có lẽ vài tháng hoặc có lẽ vài năm mới có thể hồi phục.

May mà trên tàu có người chết, thức ăn đối với hắn đã đủ.

"Có lẽ ta nên tìm một nơi để dưỡng thương thật tốt." Ngạc Chủ không ngừng lẩm bẩm, "Có lẽ ta nên lui về ở ẩn vài năm, đợi thương thế hoàn toàn lành lại rồi mới ra ngoài hoạt động." "Nhưng, ta không thể rời đi vài năm được.

Lũ khốn đó nhất định sẽ tạo phản." Mi mắt Ngạc Chủ khẽ động đậy, cuối cùng vô cùng chán nản nhắm mắt lại.

Cùng với việc Ngạc Chủ nhắm mắt lại, con tàu hắn đang ở cũng bắt đầu rò rỉ nước và sụp đổ, không ngừng chìm xuống đáy biển.

Thương Thiên và Lệnh Hồ Ngạn hai người bơi trong biển đến kiệt sức, nhưng khoảng cách đến bờ biển dường như vẫn không hề thay đổi.

"Mẹ kiếp!" Thương Thiên không nhịn được hét lớn, nói: "Ta từ

trời sáng bơi đến trời tối, lại từ trời tối bơi sắp đến trời sáng rồi." "Ta thực sự hết sức rồi." Thương Thiên nói một cách yếu ớt.

Lệnh Hồ Ngạn nói một cách yếu ớt: "Nếu là ta, ta sẽ để dành chút sức lực, bơi về phía bờ." "Ngươi có biết cái gì gọi là nhìn núi chạy chết ngựa không?" Thương Thiên nói: "Bây giờ chính là như vậy." Trên mặt biển một cơn sóng vỗ đến, trực tiếp cuốn Thương Thiên và Lệnh Hồ Ngạn đi, Thương Thiên lúc này dứt khoát buông lỏng cơ thể.

Thực sự là một việc làm kiệt sức, hắn buông lỏng cơ thể, mặc cho sóng biển cuốn đi.

Đã trải qua sóng to gió lớn như vậy, hắn không tin cuối cùng lại chết trên một cơn sóng nhỏ này.

Một đêm, gió biển không hề ngừng, vì đã là mùa đông, gió mùa xuân không phải là rất mạnh, nhưng luôn có những lúc, gió cũng không ngừng cuốn đi.

Ngư dân ven bờ đang quăng lưới trong biển.

Trên bầu trời lất phất những lớp mưa phùn như lông trâu, mưa mùa xuân là như vậy, mưa sẽ không ngừng rơi, nhưng dù rơi thế nào cũng không bằng một trận mưa mùa hè.

"A Ngưu, ta kéo được một mẻ lớn.

Ta kéo không nổi, mau giúp ta!" Trên đầu thuyền đứng một người đàn ông trung niên khỏe mạnh, cởi trần, những đường cơ bắp trên người cứng như sắt thép.

"Thúc, con đến đây." Từ một chiếc thuyền nhỏ khác nhảy lên một người trẻ tuổi, đưa tay kéo lưới cá trong nước, dùng sức kéo lên thuyền.

Cả hai người dùng hết sức lực cũng không kéo lên được, nhưng lại không giống như bị thứ gì đó dưới nước móc vào.

“Thúc, không ổn rồi!” Người trẻ tuổi nói: “Nặng quá, không phải là thủy quái chứ?

Bỏ đi @” “Thủy quái cái đầu nhà ngươi!

Mau kéo, lưới của ta đáng giá không ít tiền đâu.” Người đàn ông trung niên nói.

“Thúc à!

Ngài muốn tiền không muốn mạng à!

Kiếm nhiều tiền như vậy để làm gì?

Một đứa con gái sớm muộn cũng phải gả cho người khác, không phải là làm lợi cho người ngoài sao?” “Ta tuyển một chàng rể ở rể không được sao?

Cần ngươi quản à!

Mau kéo cho ta.” “Con nghĩ con đi tìm một cái ròng rọc đi!” “Không cần, ta kéo.

Chương 986

Chút đồ này mà không kéo được.” Người đàn ông trung niên lúc này cơ bắp trên người điên cuồng run rẩy.

“A!!” Đứng trên đầu thuyền, cả con thuyền không ngừng lắc lư, mắt thấy lưới cá sắp được kéo ra khỏi mặt nước.

“Không phải là thật sự có thủy yêu chứ?

Nhưng, bây giờ đã trời sáng rồi, những con yêu quái đó ban ngày cũng sẽ ra ngoài sao?” “Ngao!!” Mặt nước đột nhiên động, từ trong nước nhảy ra một con dã thú khổng lồ, há cái miệng lớn như chậu máu, một ngụm cắn người đàn ông trung niên đó vào trong nước.

“A a!! a!” Người trẻ tuổi bên cạnh lúc này phát ra tiếng kêu thảm khốc, mắt thấy người đàn ông trung niên đó bị một ngụm ăn mất, chỉ để lại trên đầu thuyền một vũng máu lớn.

Người trẻ tuổi ngoài việc bất lực phát ra tiếng kêu thảm thiết cũng không có bất kỳ cách nào.

Ở một bên khác của con sông, cũng có người dùng lưới cá vớt được một mẻ đồ, nhưng bên trong là hai người.

Ngư dân bên cạnh đều đang vây quanh, “Trăm năm khó gặp ai, đánh cá vớt được hai người.” Hai người đó không cần biết chính là Thương Thiên và Lệnh Hồ Ngạn.

Khi mặt trời lên cao, Thương Thiên cảm giác có thứ gì đó trên mặt mình đang liếm láp, ấm áp.

Mở mắt ra, một con chó đang không ngừng liếm láp trên mặt hắn.

“Ai ai.” Thương Thiên đuổi con chó lớn đi, mơ màng dụi mắt, nhìn xung quanh, xung quanh vây kín một đám người, giống như hai

con khỉ đang bị vây xem.

Thương Thiên nuốt nước bọt, nói: "Xin lỗi các vị, thuyền của tôi bị lật trên biển." "Không cẩn thận lạc đến nơi này." "Cảm ơn ơn cứu mạng của các vị." "Không phải chúng tôi cứu anh, là vị tiểu cô nương này đã giữ anh lại." Một người đàn ông đẩy một cô gái nhút nhát ra.

Thương Thiên sờ khắp người, tiền của hắn đều đã bị ngâm nát, hắn dùng cùi chỏ huých Lệnh Hồ Ngạn, Lệnh Hồ Ngạn vẫn đang hôn mê.

Lệnh Hồ Ngạn mãi không tỉnh, Thương Thiên đưa tay sờ lên người Lệnh Hồ Ngạn, sờ được hai miếng vàng, đám yêu tộc này thích thu thập những thứ lấp lánh, sau đó có mấy tờ tiền giấy, tuy đã bị ướt, nhưng chưa hoàn toàn nát.

Thương Thiên cầm những thứ có giá trị trong tay, đi đến trước mặt cô gái nhút nhát đó nói: "Cảm ơn cô, những thứ này giao cho cô." Cô gái đó cầm những thứ trong tay, tỏ ra có chút bối rối, quay đầu nhìn xung quanh.

Mặt của những người xung quanh có chút không tốt, phần lớn đều đang nhìn chằm chằm vào những thứ trong tay cô gái đó.

"Tôi… tôi cũng có giúp mà!" Những người khác không khỏi kêu lên.

Thương Thiên khẽ nhún vai nói: "Không có à!

Tôi cảm ơn bằng miệng được không?" Một người đàn ông lớn tuổi đi đến, đưa tay lấy những thứ có giá trị trong tay cô gái, nhét lại cho Thương Thiên nói: "Không cần." "Tại sao?" Thương Thiên hỏi.

Người đàn ông ghé vào tai Thương Thiên nói: "Ngươi muốn hại chết con bé à?" "Không mau thu lại đi." Thương Thiên cất đồ đi, hỏi: "Ở đây có xe không?

Tôi muốn vào thành." "Xe thì có xe." Người đàn ông nói: "Tôi có một chiếc xe ngựa, đi theo tôi!" "Tiền tài không để lộ ra ngoài, chuyện này ngươi thật sự không biết sao?" Người đàn ông đó khẽ liếc mắt.

Thương Thiên cất đồ đi, quay người đi vác Lệnh Hồ Ngạn, cơ thể Lệnh Hồ Ngạn không nặng, Thương Thiên một tay nhấc lên.

Khi đi, Thương Thiên tiện tay nhét những thứ trong tay vào người cô gái đó.

Thương Thiên theo người đàn ông đó đi thẳng về phía trước, đến một căn nhà tranh, người đàn ông nói: "Xe của tôi ở bên cạnh, lên đi!" "Cô bé đó thực ra cũng rất đáng thương, cha mẹ mất sớm, nhờ vào sự giúp đỡ của hàng xóm mới sống được đến bây giờ." Người đàn ông nói: "Con người là như vậy, không có tiền thì sẽ giúp đỡ." "Nhưng, từ một người không có giá trị, đột nhiên sở hữu giá trị, sẽ gặp phải ác ý của người khác." "Đặc biệt là loại người không nơi nương tựa, không có bất kỳ ai giúp đỡ, dễ dàng bị một số kẻ có ý đồ xấu ra tay sát hại." "Con người là thứ phức tạp nhất, nhìn thì ai cũng ra dáng người, nhưng ai biết trong lòng những người đó lại đang nghĩ gì?" "Lên xe đi!" Người đàn ông đó lái chiếc xe ba bánh ra.

Thương Thiên xách Lệnh Hồ Ngạn lên xe ba bánh, vừa hỏi: "Đại thúc, đây là đâu vậy?" "Đây là địa giới của Ích Châu." Người đàn ông nói: "Phía trước là một huyện thành, đến đó rồi, có thể ngồi xe khách đường dài, trực tiếp chuyển đến tỉnh thành, ở đó có sân bay." Thương Thiên ngồi trên xe ba bánh, nghe thấy bên ngoài truyền đến từng tiếng kêu thảm khốc.

"A!

Chồng của tôi ơi!

Sao ông lại chết vậy!" Thương Thiên ngẩng mắt nhìn, một người phụ nữ trung niên đang kêu thảm, nước mắt giàn giụa.

“Chuyện gì vậy?” Thương Thiên hỏi.

Chương 987

Người đàn ông đó nói: "Nơi này của chúng tôi nghèo, tất cả mọi người đều sống bằng nghề đánh cá.

Nhưng gần đây không biết tại sao lại xuất hiện một con thủy yêu, rất nhiều ngư dân gặp nạn, bị thủy yêu trực tiếp ăn mất, đến thi thể cũng không còn." "Nhưng, chúng tôi còn cách nào nữa đâu?

Chúng tôi phải dựa vào cái này để sinh tồn.

Chúng tôi ngoài việc đánh cá ra, không có bất kỳ cách nào khác để sinh tồn." "Bên cạnh có một đạo trưởng muốn cúng tế, nhưng sau khi cúng tế cũng không có tác dụng." "Chính quyền ở đây không quản sao?" Thương Thiên hỏi.

Người đàn ông nói: "Tiền à!

Nghèo à!" "Chỗ chúng tôi nghèo đến mức vắt không ra một giọt dầu, ai muốn quản chúng tôi chứ?" "Không có tiền, quỷ mới muốn quản." Người đàn ông lắc đầu cười nói: "Lần trước có một cặp đôi đến săn thủy yêu, mỗi nhà ở đây góp một chút tiền, khoảng mười vạn." "Sau khi xuống biển, những người đó bặt vô âm tín, có người nói những người đó là lừa đảo lừa tiền, cũng có người nói xuống nước bị thủy yêu ăn mất rồi." Lệnh Hồ Ngạn mơ màng tỉnh lại, ngáp một cái hỏi: "Đâu vậy?

Chúng ta đi đâu vậy?" "Thủy yêu, lại thủy yêu.

Không có một nơi nào yên bình cả!" Thương Thiên lẩm bẩm trong miệng, lần này hắn không chuẩn bị xen vào chuyện của người khác.

Lệnh Hồ Ngạn nằm trên lan can xe ba bánh, nhìn người phụ nữ trung niên khóc lóc, hỏi: "Sao lại khóc thương tâm như vậy?" "Trụ

cột trong nhà chết rồi, con lại còn nhỏ, có thể không thương tâm được sao?" người đàn ông lái xe nói.

Thương Thiên nhìn vào mắt người phụ nữ đó, trong mắt ẩn chứa từng vết thương không ngừng nứt ra, nước mắt chảy ra như máu.

Hắn dùng sức dụi dụi mặt, khoanh tay nhắm mắt lại, chỉ có thể cảm giác chiếc xe ba bánh không ngừng lắc lư, thân xe phát ra tiếng kẽo kẹt, lắc lư, lắc lư.

Thương Thiên không biết đã lắc lư trên xe bao lâu, cho đến khi Lệnh Hồ Ngạn đưa tay véo Thương Thiên, Thương Thiên mới đột nhiên mở mắt ra.

"Đến nơi rồi." Lệnh Hồ Ngạn nói.

Thương Thiên ngáp một cái, nhìn sang bên cạnh, ở cổng thành bên cạnh nhìn thấy một chiếc xe ngựa sang trọng.

Đưa tay sờ trong người lấy ra một ít tiền lẻ đưa cho người đàn ông nói: "Cảm ơn đại thúc." "Không cần." người đàn ông đẩy lại tiền của Thương Thiên, nói: "Không cần." "Không cần." Thương Thiên cười nói: "Bù thêm chút tiền sinh hoạt, mua thêm chai nước." "Cũng không phải là tiền lớn gì, nhận đi!" Thương Thiên không đợi người đàn ông đó trả lời, trực tiếp quay người đi.

"Mảnh đất này, cuối cùng ta cũng đã trở về!" Thương Thiên nhìn mảnh đất tràn đầy sức sống này.

"Chúng ta đi đâu?" Thương Thiên hỏi.

"Trước tiên đến thành Ích Châu," Thương Thiên nói.

Trên đường đi Thương Thiên hiếm khi được hưởng một chút bình yên.

Thương Thiên cũng không biết đã đi bao lâu, vẫn luôn không ngủ,

ở trong một tình trạng mơ màng, nhưng tình trạng này lại là trạng thái thoải mái nhất của Thương Thiên, khi tỉnh thì đầu óc không ngừng suy nghĩ, sau khi ngủ lại phải tu luyện không ngừng.

Tình trạng mơ màng này mới là trạng thái thoải mái nhất của Thương Thiên.

Không lâu sau, đã đến nơi.

Thương Thiên nhìn thành phố này, cảm giác trên đường đi giống như đi lấy kinh, trải qua chín chín tám mươi mốt nạn cuối cùng cũng đã trở về.

"Đi theo ta!

Ta đi ăn chút gì đó." Thương Thiên kéo Lệnh Hồ Ngạn đến một quán ven đường ăn một bát mì.

Thương Thiên ăn đến mồ hôi đầm đìa nói: "Ta đi lâu như vậy, nhớ nhất là mì ở đây, vừa cay vừa sảng khoái, thật đã ghiền!" Lệnh Hồ Ngạn không quen ăn món ăn cả bát đều là ớt, hắn vốn không quen ăn cay, ăn được hai miếng là không chịu nổi.

"Thứ này à!

Thực sự không chịu nổi." Lệnh Hồ Ngạn nói.

"Chủ quán, một bát thanh đạm hơn." Thương Thiên gọi.

Thương Thiên nói: "Mì gạo của Giang Đông là ngon nhất, đời này ta nhớ nhất là mì gạo của Giang Đông." "Tên khốn đó chạy đi đâu rồi?

Chương 988

Không phải là bỏ rơi ta chứ?" "Thương Thiên!

Tên khốn nhà ngươi, cút đi đâu rồi." Từ Đạo Du hét lớn xung quanh.

"Ở đây này!" Thương Thiên vội vàng đặt bát trong tay xuống, "Đến nhanh vậy, đến bát mì còn chưa ăn xong." Từ Đạo Du mặt đen sì đi về phía Thương Thiên.

"Bạn của tôi, Lệnh Hồ Ngạn." Thương Thiên nói.

Ánh mắt của Từ Đạo Du rất sắc bén, một mắt đã nhìn ra trên người Lệnh Hồ Ngạn có điều không ổn.

Ánh mắt của Từ Đạo Du lúc này rơi trên người Lệnh Hồ Ngạn, giống như một con dã thú đang nhìn chằm chằm con mồi.

"Hắn nhìn ta làm gì vậy?" Lệnh Hồ Ngạn nhỏ giọng hỏi: "Ta cảm giác như hắn muốn ăn thịt ta vậy." "Đưa tôi về y quán đi." Thương Thiên nói: "Tôi là người không có gia đình, tôi có thể đi đâu được chứ?" Trên đường đi, ánh mắt của Từ Đạo Du không ngừng liếc về phía Lệnh Hồ Ngạn, cảm thấy trên người hắn có thứ gì đó kỳ quái, nhưng nhất thời lại không nói ra được đó là thứ gì.

Lệnh Hồ Ngạn bị Từ Đạo Du nhìn đến trong lòng cũng hơi phát hoảng, nói: "Đại ca, nhìn chằm chằm ta làm gì?

Không lẽ có sở thích nam sắc đấy chứ?" "Ta không phải loại âm dương nhân mông thối đó." Chờ sau khi đưa mọi người về nhà, Thương Thiên mới thở phào nhẹ nhõm.

"Ta hơi mệt rồi, ta muốn đi nghỉ ngơi." Nói xong, Thương Thiên kéo lê thân thể rã rời, tùy tiện tìm một chỗ trên mặt đất, kéo chăn đắp

lên người rồi bắt đầu ngủ.

Sau đó chỉ còn lại một mình Lệnh Hồ Ngạn, hắn nhìn quanh một vòng, miệng lẩm bẩm: "Khốn kiếp, ta không quen biết ai ở đây, ta biết đi đâu bây giờ?" "Thôi kệ, ngủ đã!" Thương Thiên nhanh chóng tiến vào mộng cảnh, cảm xúc bên trong không bị chiếc lá kia trấn áp, trở nên dễ mất kiểm soát hơn.

Nắm chặt trường kiếm trong tay, hắn nhìn xung quanh, trường kiếm trong tay khẽ run rẩy, một cảm giác bạo ngược không thể kiềm nén nổi trỗi dậy, muốn hủy diệt tất cả mọi thứ xung quanh.

"A!" Cổ họng Thương Thiên khẽ động, hoàn toàn không thể khống chế được, nếu cứ tiếp tục như vậy thì không thể tu hành, sẽ bị tàn hồn Nguyên Thần Miêu Vũ bức đến điên mất.

Thương Thiên vung vẩy trường kiếm trong tay, "Hoàng Tuyền, Bách Trảm!" "Thiên Trảm!" Đầu óc Thương Thiên vẫn tỉnh táo, nhưng lại không thể khống chế được cơ thể.

Kiếm quang không ngừng bay lượn, trên thân kiếm liên tục tỏa ra từng đạo ánh sáng màu lam.

Thương Thiên lúc này có một cảm giác, hắn sắp sa vào ma đạo.

Sự khác thường của Thương Thiên đã bị Lệnh Hồ Ngạn phát hiện, Lệnh Hồ Ngạn nhìn Thương Thiên không ngừng lăn lộn trên đất, cả người trở nên hung tợn, từng đường gân máu trên người dần dần căng phồng như muốn nứt ra.

Lệnh Hồ Ngạn duỗi một ngón tay điểm lên trán Thương Thiên, "Triệu chứng nhập ma a!" Cơ thể Thương Thiên khẽ run lên rồi mở mắt ra.

"Xong rồi?" Lệnh Hồ Ngạn ngồi xuống bên cạnh Thương Thiên hỏi: "Kể ta nghe xem nào?" Thương Thiên uể oải ngồi trên đất, lau

mồ hôi trên người, nói: “Kể cho ngươi cũng không giúp được ta.” Lệnh Hồ Ngạn không khỏi lắc đầu nói: “Sao lại không giúp được?

Ta lăn lộn giang hồ bao nhiêu năm rồi, chuyện lớn nhỏ trong giang hồ, ta đều có nghe qua.” “Nguyên Thần Miêu Vũ.” Thương Thiên nói.

“Trong cơ thể ta hiện có một luồng tàn hồn Nguyên Thần Miêu Vũ.” Thương Thiên nói.

“Vãi.

Lợi hại a!” Lệnh Hồ Ngạn lúc này cũng tỏ ra kinh ngạc, nhưng không khoa trương như Thương Thiên tưởng tượng, ngược lại còn có chút bình tĩnh.

“Bình tĩnh vậy à!” Thương Thiên nhìn Lệnh Hồ Ngạn: “Ta sắp xong đời rồi đây.” “Chuyện tốt mà!

Xong đời cái gì.” Lệnh Hồ Ngạn vỗ vỗ vai Thương Thiên nói: “Đợi hấp thu xong luồng tàn hồn Miêu Vũ đó, ngươi lập tức lên cấp Thần Ma.” “Một con rắn có thể nuốt được một con voi sao?” Thương Thiên nói.

“Ta sắp bị căng chết rồi.” “Có cách gì thì mau nói đi!” Lệnh Hồ Ngạn sờ cằm nói: “Ta có một phương pháp đơn giản trực tiếp.

Ra ngoài chịu đòn, đợi đánh tan luồng tàn hồn trên người ngươi là không cần sợ nữa.” “Đợi sau khi đánh nát hoàn toàn tàn hồn, nó có thể dung nhập vào thất kinh bát mạch của ngươi, để ngươi sử dụng.” “Chịu đòn sẽ mạnh lên?” Thương Thiên sờ cằm hỏi: “Bây giờ là mấy giờ rồi?” “Khoảng bảy giờ tối rồi!” Lệnh Hồ Ngạn đáp.

Thương Thiên bò dậy, thấy đồ ăn trên bàn, tiện tay cầm một miếng bánh mì nhét vào miệng, gọi: “Gặp lại sau!” Nhìn Thương Thiên vội vã rời đi, mắt Lệnh Hồ Ngạn khẽ híp lại, miệng lẩm bẩm: “Khí thế phù triện mạnh mẽ, lại có tàn hồn Nguyên Thần Miêu Vũ.

Tên nhóc này thật sự có kỳ ngộ a!

Không phải dạng vừa đâu!" "Nếu có thể vượt qua được ải này, không chừng thật sự có thể hóa rồng!" Sau khi Thương Thiên rời đi, Lệnh Hồ Ngạn đang ăn mì ở đằng xa cũng lập tức đuổi theo.

Chương 989

Trực giác của Thương Thiên cực kỳ nhạy bén, trong nháy mắt dường như đã nhận ra có người theo dõi, hắn quay đầu lại nhìn, dòng xe phía sau không ngừng lăn bánh, cuối cùng hắn khóa ánh mắt vào một chiếc taxi.

Lệnh Hồ Ngạn ngồi ở xe phía sau cũng cảm nhận được ánh mắt của Thương Thiên, không khỏi cảm thán một câu, "Trực giác thật chuẩn a!

Cũng có chút bản lĩnh." Thương Thiên biết có người theo dõi, nhưng cũng không định né tránh.

Thương Thiên đến bên ngoài trạm Càn Nguyên, nơi này nhìn từ bên ngoài không có gì khác thường, chỉ là một tòa nhà dân cư bình thường.

Nhưng khi bước vào bên trong, lĩnh hội được thế giới khác biệt, sẽ lập tức được mở rộng tầm mắt.

"Ai đó?" Sau cánh cửa truyền đến tiếng hỏi.

"Thương Thiên!" Thương Thiên đáp.

Cánh cửa từ từ mở ra, sau cửa lộ ra ánh đèn màu cam.

"Sắp có người kiểm tra tu vi rồi." Thương Thiên nhỏ giọng hỏi: "Kiểm tra tu vi nghĩa là sao?

Có thể trực tiếp kiểm tra ra một người đã mở được mấy đạo môn à?" Từ Đạo Du đắc ý nói: "Đúng vậy!

Lát nữa cho ngươi một bất ngờ, để ngươi biết đi theo ta chắc chắn không sai." Thương Thiên không cần nghĩ cũng biết Từ Đạo Du đắc ý vì điều gì, chắc hẳn là từ Tiên Thiên trung cấp đã đột phá lên

Tiên Thiên cao cấp.

Thương Thiên đang chờ đợi, hôm nay dường như không có ai đi làm nhiệm vụ, những người bình thường khó gặp mặt đều xuất hiện, tụ tập ở lầu một và lầu hai, toàn bộ trạm Càn Nguyên có đến cả ngàn người, còn có người không ngừng kéo đến.

Thương Thiên không nhịn được hỏi: "Toàn bộ trạm Càn Nguyên rốt cuộc có bao nhiêu người a?" "Đăng ký trong sổ sách chắc khoảng hơn ba ngàn người!" Từ Đạo Du nói.

"Cuối cùng, những người thực sự chiến đấu có lẽ chỉ hơn một trăm người thôi." Thương Thiên không nhịn được nói: "Bộ phận này cũng quá cồng kềnh rồi!

Về cơ bản toàn là những thứ vô dụng.

Lương cao năng lực thấp.

Sớm nên cải cách." "Suỵt!" Từ Đạo Du nói: "Đừng nói những lời kinh thế hãi tục như vậy, sẽ gây phẫn nộ đó." "Vừa rồi không phải ngươi rất kiêu ngạo sao?" Thương Thiên nói: "Bây giờ lại sợ rồi?" "Lời ta nói và lời ngươi nói về cơ bản là khác nhau." Từ Đạo Du nói: "Ta tuy kiêu ngạo, nhưng sẽ không gây phẫn nộ.

Lời ngươi vừa nói sẽ gây phẫn nộ, loại nghiêm trọng đó." "Chuyện này à?

Nếu phải hình dung thì, một cái là động đến da lông, cái còn lại là động đến gốc rễ." Biểu cảm trên mặt Thương Thiên không ngừng thay đổi khi nhìn Từ Đạo Du.

"Làm gì dùng ánh mắt đó nhìn ta?" Từ Đạo Du sờ sờ người mình, nói: "Chẳng lẽ trên người ta có chỗ nào kỳ quái không đúng sao?" "Không có." Thương Thiên nói: "Ta chỉ đột nhiên cảm thấy ngươi hình như không ngốc." "Ngươi mới ngốc!" Từ Đạo Du hung hăng

trừng mắt nhìn Thương Thiên.

"Đến rồi, đến rồi!" Từ Đạo Du đột nhiên gọi, lúc này từ bên ngoài căn cứ đi vào mấy người, trên người họ đều mặc bạch bào.

Từ Đạo Du nói với Thương Thiên: "Người của tổng bộ, có ba cấp bậc là Thanh Y, Bạch Bào và Hồng Bào." Mấy người mặc bạch bào kia khiêng lên một quả cầu tròn, bên trong quả cầu có thứ gì đó đang cuộn trào, trông có vẻ trong suốt, nhưng nhìn kỹ lại thấy bên trong là một mảng hỗn độn.

Ở trung tâm căn cứ dựng lên một đài cao, mấy người bạch bào đem quả cầu thủy tinh kia khiêng lên đài cao rồi nói: "Người tham gia thí luyện lần này lên kiểm tra trước." Lam Trạm, Mộng Ly và An Khả mà Thương Thiên quen thuộc đi lên đầu tiên, lần này ba người họ lập thành một đội.

An Khả đặt tay lên quả cầu, trên quả cầu khẽ sáng lên một chút ánh sáng, người bạch bào bên cạnh hô lớn: "Tiên Thiên cao cấp!" "Hả?" Từ Đạo Du lại không khỏi kêu to, "...ngươi vậy mà cũng là Tiên Thiên cao cấp." Tiếp theo Lam Trạm cũng lên kiểm tra.

"Tiên Thiên cao cấp." Sau đó đến lượt Mộng Ly.

"Tiên Thiên cao cấp." Từ Đạo Du mặt không biểu cảm, "Sao có thể?

Tại sao mấy tên khốn này toàn bộ đều là Tiên Thiên cao cấp, không hợp logic chút nào!" Thương Thiên nhìn Từ Đạo Du như nhìn một tên ngốc, "Ngươi cảm thấy mình ngốc, người ta có thể nâng tu vi lên Tiên Thiên cao cấp, tại sao phải ở lại Tiên Thiên trung cấp?" "Ngươi ngốc, tưởng ai cũng ngốc sao?" "Nếu ngươi tưởng ai cũng ngốc, vậy thì ngươi thật sự ngốc." "Ngươi mắng ta?" Con ngươi trong mắt Từ Đạo Du khẽ chuyển động.

“Cứ như vậy đi!” Thương Thiên nói: “Ưu thế cuối cùng của ta cũng không còn nữa.” Từ Đạo Du chép miệng nói: “Sợ gì chứ!

Ta không giống họ, ta sinh ra là để thay đổi và tạo ra kỳ tích.” “Chém gió cho lắm vào, lát nữa ta xem ngươi lấp liếm thế nào!” Thương Thiên nói: “Đến lượt ta rồi phải không?” Từ Đạo Du uể oải kéo thân thể đi về phía trước.

Người bạch bào kia nhìn Từ Đạo Du nói: “Đặt tay lên trên.” Từ Đạo Du đặt lòng bàn tay lên, bên trong quả cầu sáng lên một luồng sắc đỏ rực.

Chương 990

"Tiên Thiên cao cấp!" Tiếp theo đến lượt Thương Thiên, hắn đặt lòng bàn tay lên, trong quả cầu một mảng hỗn độn đang cuộn trào.

Người bạch bào dường như cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, nói: "Hậu Thiên trung cấp!" "Ha ha." Mọi người xung quanh đều không nhịn được cười lớn, nói: "Một Tiên Thiên cao cấp một Hậu Thiên trung cấp!

Muốn giành hạng nhất?

Không sợ người ta cười rụng răng à?" Từ Đạo Du mặt mày đen sạm quay đầu nhìn những người phía sau, "Cứ cười đi!

Cứ cười cho đã đi!" Thương Thiên lại rất tự nhiên vỗ vỗ Từ Đạo Du nói: "Bây giờ nản rồi sao?" "Từ Đạo Du mà!

Sợ gì!" Thương Thiên xắn tay áo lên nói: "Sợ gì, không phải còn có ta ở đây sao?" "Có ngươi ở đây thì có ích gì!" Từ Đạo Du lúc này cả người như xì hơi, hữu khí vô lực nói: "Tất cả mọi người đều là Tiên Thiên cao cấp rồi.

Ta chẳng còn chút ưu thế nào nữa." "Đừng sợ." Thương Thiên nói: "Ta chính là ưu thế!" "Có ta ở đây, hạng nhất không nói, vòng đầu tiên ta có thể bảo đảm trực tiếp vào vòng chung kết." "Vừa rồi không phải ngươi không có lòng tin sao?

Bây giờ ta không có lòng tin, ngươi lại có lòng tin rồi." "Loại người như ta ấy mà, không ở trong tuyệt cảnh thì không có chút động lực nào." Thương Thiên nói: "Càng đi ngược dòng càng có khí thế!" "Nếu mọi thứ đều trở nên vô cùng thuận lợi, vậy thì còn gì thú vị nữa.

Ta cần chính là cảm giác đi ngược dòng này." "Đời người cần loại

nhiệt huyết và dũng khí này." Thương Thiên chỉ vào những người đang xem trò cười kia nói: "Nhìn những người này, nhớ kỹ bộ mặt của họ.

Khi chúng ta có thể tát mạnh vào mặt những người này một cái, chẳng phải rất sảng khoái sao?" "Tất cả mọi người đều đang xuôi dòng, chỉ có ta đi ngược dòng." "Bởi vì, ta chưa bao giờ thèm làm một người bình thường." Từ Đạo Du giơ ngón tay cái với Thương Thiên, nói: "Không tồi, có chút bản lĩnh!" Từ Đạo Du và Thương Thiên đi xuống, Từ Đạo Du nói với Thương Thiên: "Thấy chưa?" "Lần này ba đối thủ lớn của ta!

Mạnh nhất đương nhiên là đội của Lam Trạm, có ba Tiên Thiên cao cấp, đặc biệt còn có một trị liệu sư, gần như là rút củi dưới đáy nồi đối với tất cả các đội khác." "Bởi vì, không ai có thể tránh được việc bị thương!" "Còn một đội nữa." Từ Đạo Du chỉ vào một đội người trong góc tường nói: "Người dẫn đầu tên là Tào Thuần!

Đệ tử của Tào thị gia tộc, đối tượng bồi dưỡng của Tào gia, thực lực Tiên Thiên cao cấp, dưới trướng có bốn Tiên Thiên trung cấp, một đội năm người.

Cùng thuộc tính Hỏa với ta." "Đối diện kia là Đoạn Ý!

Tiên Thiên cao cấp, dưới trướng ba Tiên Thiên trung cấp!" "Ba người họ là đối tượng cạnh tranh chính của ta, đương nhiên còn có các trạm khác, mỗi trạm đều có năm tuyển thủ hạt giống." Thương Thiên thấy Từ Đạo Du giới thiệu ba đội ngũ, không khỏi hỏi: "Không phải năm tuyển thủ hạt giống sao?

Chúng ta có hai người thì sao?" "Hai người còn lại không đáng lo ngại." Từ Đạo Du xua tay.

Mắt Thương Thiên đang nhìn một người ở phía đối diện, vì người đó vẫn luôn nhìn chằm chằm hắn, sắc mặt người đó âm trầm, tóc dài

che nửa bên mặt, nửa bên mặt lộ ra cũng có màu xanh.

“Người đối diện kia là ai?” Thương Thiên hỏi.

“À!

Thực lực Tiên Thiên trung cấp, tên Dương Chí.

Tên giống với Thanh Diện Thú Dương Chí, nên biệt hiệu cũng gọi là Thanh Diện Thú.” Từ Đạo Du nói: “Tập hợp được ba người thực lực Tiên Thiên trung cấp, còn có một tuyệt kỹ độc môn, có thể thú hóa!” “Không phải loại thú hóa ma đạo, mà là mô phỏng nhập ma thú hóa, cả ngày đều ở cùng với động vật, trên người có một mùi quái dị, đến nỗi không tìm được đồng đội.” Thương Thiên sắc mặt ngưng trọng nói: “E rằng Thanh Diện Thú Dương Chí này mới là đối thủ thật sự của ta.” “Hả?” Từ Đạo Du kinh ngạc nhìn Thương Thiên.

“Phải.” Thương Thiên khẽ gật đầu, “Hắn là kình địch của ta.” “Đùa à.” Từ Đạo Du lại không cho là vậy, nói: “Một tên rác rưởi sao có thể trở thành kình địch của ta.

Kẻ địch thật sự của ta là Lam Trạm.” “Lam Trạm?” Thương Thiên lắc đầu, “Thật ra ta chưa bao giờ đặt hắn vào mắt.” “Người thực sự mạnh mẽ, sẽ không bao giờ để lộ ra điểm mạnh của mình.” Ánh mắt của Thương Thiên và Thanh Diện Thú Dương Chí giao nhau trên không, Dương Chí nhìn Thương Thiên, ánh mắt cũng không né tránh, trực diện giao phong với hắn.

Dương Chí nhìn chằm chằm Thương Thiên một lúc lâu mới thu hồi ánh mắt, nói với người phía sau: “Đối thủ thật sự của chúng ta đến rồi.” “Tên nhóc Hậu Thiên trung cấp kia?” Người phía sau Dương Chí không nhịn được cười.

Dương Chí nói: “Không!

Hắn không giống, không phải loại hoa trong nhà kính lớn lên trong

ấm êm!" "Ta ngửi thấy mùi đó trên người hắn, mùi máu tươi của người thực sự bước ra từ núi thây biển máu!" "Đừng vì hắn là Hậu Thiên trung cấp mà coi thường người ta." "Chuyện của giới tu hành, chưa bao giờ dựa vào tu vi để quyết định tất cả.

Ta thường thấy một người thực lực Tiên Thiên sơ cấp, tàn sát năm người thực lực Tiên Thiên viên mãn." "Tu vi nên là thứ trừu tượng, những kẻ chỉ đơn thuần nhìn vào tu vi, sớm đã chết rồi." Về phía Thương Thiên, hắn cũng ngửi thấy một luồng khí tức nguy hiểm trên người Dương Chí, loại khí tức nguy hiểm đó vô cùng nồng đậm, người đó thật sự giống như một con dã thú, lặng lẽ không tiếng động, nhưng chỉ cần có một chút cơ hội, có thể lập tức tung ra đòn chí mạng.

Đủ để cắn đứt cổ người khác, trong nháy mắt xé người ta thành từng mảnh.

Thương Thiên vỗ vỗ Từ Đạo Du, nói: "Dù sao đi nữa, chú ý nhiều một chút, trực giác của ta trước nay đều rất chính xác." "Thực lực của người ở các trạm khác thế nào?" Thương Thiên tiếp tục hỏi.

"Thực lực trạm chúng ta chắc là yếu nhất rồi!" Từ Đạo Du nói.

"Tổng cộng mười suất!

Chương 991

Có người của năm trạm tranh giành, thực lực trạm chúng ta yếu nhất." Thương Thiên trừng mắt nhìn Từ Đạo Du, cảm thấy đầu óc của gã này hình như có chút vấn đề.

"Đừng sợ mà!" Từ Đạo Du nói: "Nếu như, điểm tích lũy của trạm chúng ta và các trạm khác chênh lệch quá lớn, hạng nhất của ta có thể được bảo đảm đi thẳng." "Ý của ngươi là, ta bắt buộc phải giành hạng nhất!" Thương Thiên nói.

"Gần như vậy!" Từ Đạo Du khẽ gật đầu.

Thương Thiên nói: "Ta thật sự không biết trước đây ngươi lấy đâu ra tự tin, đến vòng đầu tiên cũng không thèm để vào mắt chỉ vì hạng nhất chung kết." Từ Đạo Du vẻ mặt oan ức nói: "Trước đây không phải ngươi nói ta cần dũng khí đi ngược dòng sao?" "Sao?

Bây giờ lại xì hơi rồi à?" "Ta xì hơi cái búa!" Thương Thiên lắc đầu nói: "Buổi tập trung này khi nào kết thúc a?

Ta phải nhanh đi nhận nhiệm vụ!" "Chúng ta chỉ có hai người, nhất định phải tranh thủ thời gian nhận nhiệm vụ sớm, nếu không sẽ bị người ta bỏ lại một đoạn dài." "Sắp kết thúc rồi." Từ Đạo Du nhìn quanh một vòng, phát hiện người của Lam Trạm đã biến mất.

"Không hay rồi!" Từ Đạo Du kêu lên một tiếng, "Lam Trạm tên khốn đó, nhất định là lén đi nhận nhiệm vụ rồi, mau lên, chúng ta cũng đi trước." Từ Đạo Du kéo Thương Thiên chạy xuống lầu, dưới lầu có sảnh nhiệm vụ.

"Đừng vội!" Thương Thiên nói: "Chúng ta vội cũng không cần vội nhất thời mà!" "Tranh thủ từng giây!

Chúng ta phải tranh thủ từng giây!" Từ Đạo Du lo lắng nói, khi xuống đến lầu dưới.

Quả nhiên, Lam Trạm cũng ở đó.

Lam Trạm thấy Từ Đạo Du, không khỏi vẫy tay chào: "Yo, tiểu Từ đó à!

Cũng đến rồi à!" Từ Đạo Du cười cười nói: "Lam Trạm, ngươi thật sự chơi một ván bài hay đấy!

Khiến người khác đối với ta kính nhi viễn chi, suýt nữa khiến ta không có ai lập đội, trực tiếp khiến ta bỏ cuộc." "May mà ta có đồ đệ, nếu không thật sự bị ngươi chơi chết rồi." Lam Trạm khẽ cười nói: "Chỉ là qua lại thôi mà!" Lam Trạm cuối cùng nhìn Thương Thiên sau lưng Từ Đạo Du nói: "Quả thực là một nhân tài có thể đào tạo, vốn ta định thu nhận, chỉ cần gia nhập Lam gia ta!

Lam gia ta nhất định sẽ đối đãi như đệ tử thân truyền." "Bây giờ cũng có cơ hội, gia nhập đội của ta, đợi ta chiếm được Lam Châu sau đó, ta muốn thành lập tầng lớp lãnh đạo, ngươi có thể làm phó thủ của ta." Thương Thiên nghiêng đầu cười, "Đa tạ hảo ý của ngươi!" "Vậy ý ngươi là không cùng đường với ta rồi!" Lam Trạm nói.

"Có cùng đường hay không có quan trọng đến vậy sao?" Thương Thiên nói: "Chúng ta đều là, đều là vì bảo vệ thành phố này mà nỗ lực, mục tiêu chung của chúng ta đều là trảm yêu trừ ma." "Cho nên, vốn không có phân biệt ta và ngươi!" "Ha ha." Lam Trạm khẽ cười lạnh nói: "Ngươi đang giả vờ hồ đồ đấy à!" "Ta không hiểu ý ngươi." Thương Thiên nói: "Chẳng lẽ ngươi định chia rẽ chúng ta sao?" "Ha ha, chụp cho ta một cái mũ lớn như vậy ta đội không nổi đâu." Lam Trạm xoay người nhìn bảng nhiệm vụ phía sau nói: "Ba người chúng ta đều có thể tự mình đi làm nhiệm vụ." "Đặc biệt là An Khả, có thể nhận nhiệm vụ trị liệu." "Ngươi muốn làm nhiệm vụ giống ta, mệt

chết ngươi cũng không hoàn thành được." "Nếu ngươi muốn nhận nhiệm vụ cao cấp hơn, vậy thì thật sự quá nguy hiểm rồi!

Mấu chốt là, An Khả trị liệu sư ở trong đội của ta." Từ Đạo Du đẩy Lam Trạm ra nói: "Đừng ở đây âm dương quái khí." "Ta muốn nhận nhiệm vụ có điểm tích lũy cao nhất." Từ Đạo Du đưa tay chỉ vào một tờ nhiệm vụ màu đỏ.

"Huyết Ma!" Khóe miệng Lam Trạm khẽ cong lên, xé tờ nhiệm vụ xuống, trực tiếp dán lên người Từ Đạo Du, "Một nhiệm vụ một trăm điểm đó!

Ta phải chạy mười mấy cái mới đủ." "Nhưng mà, ta nghe nói người chết trong nhiệm vụ này, không có một trăm cũng có tám mươi rồi, có mấy người Tiên Thiên viên mãn cũng gục ngã trong nhiệm vụ này." "Chúc ngươi may mắn nhé!" Lam Trạm từ từ đi đến bên cạnh Thương Thiên, nói: "Ta đột nhiên nhớ ra một chuyện!" "Ta nghe nói ngươi có một người em gái mắc bệnh nan y!

An Khả có thể giúp ngươi trị liệu.

Nghe nói cần trị liệu lâu dài, cần rất nhiều tiền.

Nếu ngươi chết, ngày tháng sau này sẽ khó khăn lắm đây!" "Ta cũng chỉ có thể chúc phúc, ngươi đừng chết trong nhiệm vụ lần này." "Ừ." Thương Thiên gật đầu nói: "Ta cảm ơn lời chúc của ngươi, cuối cùng ta có thể sẽ chết, nhưng ta tin chắc chắn không phải chết ở đây." "Ta muốn nhiệm vụ này." Thương Thiên ấn tay Từ Đạo Du lại nói: "Huyết Ma!" Tay Từ Đạo Du khẽ run rẩy, nói: "Thật sự muốn cái này à?" "Ta nghe nói cái này thật sự không dễ làm đâu!" "Sợ gì!" Thương Thiên nói: "Nhát gan thì chết đói, bạo gan thì chết no.

Nếu ngay cả chút can đảm cũng không có." "Thì thôi đi!

Về nhà trồng ruộng cho rồi." "Ai, nói đúng lắm." Lam Trạm vỗ vỗ

Thương Thiên, “Nếu ngay cả chút can đảm cũng không có, về nhà trồng ruộng cho rồi.” “Được!” Từ Đạo Du nghiến răng cầm lấy nhiệm vụ Huyết Ma đi ra ngoài.

Thương Thiên nhanh nhẹn đi theo sau Từ Đạo Du.

Lam Trạm nhìn bóng lưng Từ Đạo Du rời đi, nụ cười trên mặt nhanh chóng thu lại.

Mộng Ly nhẹ giọng nói: “Chúng ta làm vậy có phải hơi quá đáng không?” “Quá đáng?” Lam Trạm lắc đầu nói: “Ngươi phải biết đây là thế giới như thế nào!” “Vật cạnh thiên trạch!

Chỉ có kẻ mạnh và kẻ mạnh hơn mới có thể sống sót.” “Nhưng, dựa vào thực lực của họ, hoàn toàn không đủ để gây nguy hiểm cho chúng ta.” Mộng Ly nói.

Trong mắt Lam Trạm, đồng tử khẽ co lại, nói: “Ta làm việc có cần ngươi dạy không?” “Không cần!” Mộng Ly nghiến răng nói, rồi nhanh chóng rời đi.

“Đi đâu vậy?” “Ta đi làm nhiệm vụ!” Mộng Ly nhanh chóng biến mất không còn tăm hơi.

Từ Đạo Du đang ở bên ngoài đăng ký nhiệm vụ thì Mộng Ly cũng vừa ra, đưa tay ấn Từ Đạo Du lại nói: “Từ Đạo Du, ngươi điên rồi sao?

Chương 992

Nhiệm vụ này không thể nhận được!" "Không nhận được thì sao?" Từ Đạo Du gắng sức rút tay ra khỏi tay Mộng Ly, "Ha ha!

Con đĩ thối!

Ngoan ngoãn đi theo Lam Trạm của ngươi đi!

Đừng quản ta!" Khóe miệng Mộng Ly khẽ giật giật, "Nếu ngươi muốn đi tìm chết, vậy thì tùy ngươi, ta cũng không quản được!" "Cứ đi tìm chết đi!" "Ta thích!" Từ Đạo Du nói: "Lại lừa ta!" Mộng Ly thở dài một hơi nói: "Ta cũng có nỗi khổ riêng, ngươi không hiểu nỗi khổ của ta đâu!" "Ngươi có thể có nỗi khổ gì?

Đi mà hầu hạ Lam Trạm của ngươi đi!

Nỗi khổ!" Từ Đạo Du kéo Thương Thiên đi thẳng ra ngoài.

Nhiệm vụ lần này có tên là Huyết Ma, là một con đỉa thành tinh.

"Đỉa." Thương Thiên không khỏi rùng mình một cái, "Thứ này cũng có thể thành tinh sao?" "Linh khí phục hồi rồi, chỉ cần có được một chút khí vận, thứ quỷ quái nào cuối cùng cũng có thể có được một chút tu vi, sau khi có được chút tu vi đó, toàn bộ đều biến thành các loại yêu ma quỷ quái." Từ Đạo Du nói: "Con đỉa thành tinh lần này, đạo hạnh có chút cao thâm." "Chủ yếu tu hành bằng cách hút máu người." "Đó không phải là mấu chốt." Từ Đạo Du nói: "Xem lời của người sống sót để lại, Huyết Ma này quỷ kế đa đoan, rất nhiều người đều bị lừa." "Đặc biệt giỏi ẩn nấp trong đám đông." "Ở khu vực trấn Lý Gia." "Trấn Lý Gia!" Thương Thiên sờ má nói: "Nơi tụ tập một đám thổ hào đó?" "Không dễ làm đâu!" Thương Thiên nói: "Ở đó toàn là một đám thổ hào, chúng ta ngay cả cổng trấn cũng không vào được." "Ta có cách mà!" Từ Đạo Du nói: "Chúng ta đóng giả thổ hào,

ngươi đóng giả đạo sĩ.

Chúng ta trà trộn vào là được." "Trà trộn vào là được." Thương Thiên đảo mắt nói: "Người bên trong đó đều không thể đắc tội được đâu!

Hoặc là quan lớn, hoặc là có tiền.

Một người cũng không thể đắc tội." "Nếu xảy ra chút vấn đề nào, chúng ta phiền phức to rồi!" Thương Thiên nói: "Điểm khó của nhiệm vụ này e rằng nằm ở những người bên trong đó!

Những người đó không thể đụng vào được." "Huyết Ma này cũng thật biết chọn chỗ trốn!

Chuyên môn trốn ở những nơi chúng ta không thể động đến." "Nếu không sao gọi là thành tinh được!" Từ Đạo Du khẽ cười nói: "Những yêu ma quỷ quái này thủ đoạn nhiều vô số, nếu cứ chơi như vậy." "Ta luôn có một dự cảm không tốt, nhân tộc cuối cùng sẽ không đấu lại được." "Sẽ không đấu lại được mới lạ." Thương Thiên nói: "Chỉ cần chúng ta không nội đấu, không có ngoại địch nào đấu lại được." Từ Đạo Du khẽ nhún vai nói: "Thôi, những chuyện này cũng không phải việc ta nên lo." "Chúng ta sớm giải quyết nhiệm vụ trước mắt này đi!

Huyết Ma này cũng đã hại không ít người.

Chúng ta nhanh chóng trừ khử nó, cũng là thay trời hành đạo." Thương Thiên nhìn đồng hồ, gần như lại sắp sáng rồi.

"Về nghỉ ngơi, đợi trời sáng chúng ta xuất phát!" Từ Đạo Du nói: "Ngươi ở y quán phải không?

Đợi ta, ta đến đón." "Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta cũng nên giải tán rồi." Từ Đạo Du cúp điện thoại.

"À, đúng rồi." Thương Thiên níu Từ Đạo Du lại nói: "Ta có một

chuyện muốn ngươi giúp." "Chuyện gì!" Từ Đạo Du nhìn Thương Thiên, "Nhanh nói đi." Thương Thiên ghé vào tai Từ Đạo Du nhẹ giọng nói: "Cho ta chút máu đi!" "Hả?" Từ Đạo Du kinh ngạc, "Ngươi muốn máu của ta?" "Cho ta mượn một chút thôi, ta có việc gấp." Thương Thiên nói.

"Hả?" Biểu cảm của Từ Đạo Du thay đổi, nói: "Thành thật nói cho ta biết, ngươi không phải đang luyện ma công đấy chứ?" "Ngươi yên tâm đi!

Ta là nhân vật chính diện, thứ như ma công tuyệt đối không thể đụng vào.

Nếu không, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng." "Ta không hy vọng có một ngày phải tự tay bắt ngươi." "Đầu óc ngươi sao mà lớn thế!" Thương Thiên bực bội: "Bảo ngươi cho chút máu thì cứ cho đi, thân thể cường tráng như vậy, thiếu chút máu đó sao?" "Cùng lắm sau này ta trả lại cho ngươi." "Máu mà cũng trả lại được à?" Từ Đạo Du gãi đầu.

"Nhanh lên, có làm không, không làm thì ta cũng không làm nữa." "Làm!

Sao lại không làm, cho chút máu thôi mà!

Dù sao ta cũng nhiều máu." Từ Đạo Du bất đắc dĩ nói, rồi đưa tay lấy ra một thanh kiếm nhỏ, khẽ điểm lên đầu ngón tay, một giọt máu tươi trượt ra.

"Đủ chưa?" "Đủ cái búa!" Thương Thiên khẽ tăng tốc một chút, nhanh chóng nhân lúc Từ Đạo Du không chú ý, trực tiếp dùng kiếm rạch một đường trong lòng bàn tay hắn.

"Á!" Từ Đạo Du kêu lớn, Thương Thiên cầm một cái bình nhanh chóng thu thập máu tươi.

“Cảm ơn nhé!” Không đợi Từ Đạo Du kịp phản ứng, Thương Thiên vẫy tay rồi xoay người chạy đi.

Nhìn bóng lưng Thương Thiên, Từ Đạo Du cũng chỉ khẽ chép miệng, cuối cùng không nói gì.

Thương Thiên gọi một chiếc xe ngựa đi thẳng đến y quán.

Đợi xe ngựa đến cửa y quán, trời cũng đã hoàn toàn sáng, trong y quán vẫn đông người qua lại.

Chương 993

"Gần đây bệnh nhân của y quán sao nhiều vậy?" Thương Thiên cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

"Gần đây mọi người đều bị trúng độc." Người phu xe nói: "Hình như có người bỏ độc vào nước uống, dẫn đến lượng lớn người bị trúng độc.

Hiện tại vẫn chưa rõ độc tố là gì, người trúng độc nặng dường như sẽ trực tiếp biến thành người thực vật." "Mất đi ý thức chỉ có thể nằm trên giường bệnh, không thể cử động, từng người một như người sống đã chết." Thương Thiên khẽ lẩm bẩm, "Bỏ độc, ai lại làm chuyện vô vị như vậy!" "Trên thế giới này chẳng phải luôn có những kẻ biến thái tâm thần không bình thường sao?" Người phu xe nói.

Thương Thiên trên đường đi, thấy bệnh nhân lần lượt được đưa vào, hắn chú ý đến một bệnh nhân trong số đó, người bệnh đó toàn thân không có một vết thương nào, cũng không có bất kỳ điểm khác thường nào, hai mắt trống rỗng vô thần.

Giống như... giống như bị người ta rút đi linh hồn vậy.

Mắt Thương Thiên khẽ híp lại, "Không giống chuyện người bình thường làm, giống chuyện của người trong ma đạo làm, rút đi linh hồn của người khác?" Sau khi ngẩn người một lúc, Thương Thiên rẽ đám đông tiếp tục đi, vào trong nhà xác.

Trong nhà xác, Lệnh Hồ Ngạn đang hoạt động, nhìn một cỗ thi thể không biết đang nghiên cứu cái gì.

"Lệnh Hồ Ngạn, làm gì đó!" Thương Thiên gọi.

Lệnh Hồ Ngạn quay đầu lại nhìn Thương Thiên nói: "Về rồi à?"

“Ngươi biết vụ đầu độc lần này không!

Độc đó dường như không gây chết người, đây là người chết duy nhất.” “Người chết duy nhất?” Thương Thiên không khỏi hỏi: “Có vấn đề gì sao?” “Chắc chắn là có vấn đề!” Lệnh Hồ Ngạn nói: “Những người trúng độc đều ở trong trạng thái nửa linh hồn.” “Ngươi biết thế nào là trạng thái nửa linh hồn không?” Lệnh Hồ Ngạn hỏi.

“Không biết!” Thương Thiên lắc đầu.

“Đây là một điểm kỳ lạ, nếu kẻ đầu độc muốn rút đi linh hồn của người khác, tại sao chỉ rút đi một nửa?

Nếu muốn rút thì chắc chắn sẽ rút toàn bộ!

Tại sao lại để lại một nửa?

Hoàn toàn không hợp logic!” Thương Thiên sờ má nói: “Vậy ý ngươi là sao?

Tại sao ngươi lại hứng thú với thứ này?” “Tại sao?” Lệnh Hồ Ngạn khẽ nhún vai nói: “Đơn thuần cảm thấy thú vị thôi!

Chẳng lẽ ngươi không thấy thú vị sao?” “Không thấy.” Thương Thiên ngồi xuống nói.

“Ngươi biết Huyết Ma không?” Thương Thiên nghiêm túc hỏi.

“Huyết Ma à!” Lệnh Hồ Ngạn khẽ gật đầu nói: “Biết một chút, nhưng tên khốn đó không dễ đối phó đâu.

Truyền văn là một con đỉa thành tinh, hẳn là thuộc yêu tộc.” “Nhưng, yêu tộc ngươi cũng biết rồi đó!

Trên người ít nhiều đều sẽ có chút yêu khí.

Nhưng nó thì khác, toàn thân không có chút yêu khí nào.

Ta cũng đã mấy lần đi vây quét, cuối cùng đều bị nó trốn thoát.” “Thực lực mạnh đến mức nào?” Thương Thiên tiếp tục hỏi.

“Khoảng bao nhiêu mạnh à!

Tiên Thiên đỉnh cấp trở lên!

Cách Bán Thần Ma cấp có một khoảng cách nhất định.” Lệnh Hồ Ngạn nói.

Thương Thiên vỗ tay nói: “Thông tin quả nhiên không chuẩn, trên thông tin là thực lực Tiên Thiên viên mãn.” “Có yêu ma loại yêu tộc thực lực Tiên Thiên viên mãn nào có thể giết gần một trăm người.” “Ngươi hỏi những thứ này làm gì?” Khóe miệng Lệnh Hồ Ngạn khẽ động, “Đừng nói với ta, ngươi nhận nhiệm vụ đi săn Huyết Ma nhé?” Thương Thiên gật đầu, “Chúc mừng ngươi đoán đúng!” “Ngươi không phải điên rồi chứ!” Lệnh Hồ Ngạn nói: “Ngươi có bao nhiêu bản lĩnh, chẳng lẽ ngươi không rõ sao?” “Một tân binh vừa bước chân vào giới tu hành, thực lực Hậu Thiên trung cấp, lại muốn đi săn một yêu ma gần cấp Bán Thần Ma?” “Ngươi thật sự cho rằng thế giới này điên cuồng đến vậy sao?” “Lại không phải một mình ta đi!” Thương Thiên nói.

“Có ai nữa?

Có cấp Thần Ma dẫn đội à?” Lệnh Hồ Ngạn hỏi.

Chương 994

“Có một Tiên Thiên cao cấp.” Thương Thiên đáp.

Lệnh Hồ Ngạn quay đầu đi, hỏi: “À, đúng rồi.

Ngươi cao bao nhiêu?

Thích màu gì?

Ta cũng không giúp được gì cho ngươi, chỉ có thể giúp ngươi đặt một cỗ quan tài.” “À, đúng rồi.

Lúc ngươi về không chắc có được một cỗ thi thể hoàn chỉnh, nên chuẩn bị hũ tro cốt thì hơn.” “Cũng tốt, hũ tro cốt rẻ hơn quan tài nhiều.” Thương Thiên khẽ híp mắt, nhìn chằm chằm Lệnh Hồ Ngạn.

“Đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta, ngươi đi đối phó Huyết Ma, chắc chắn là toi đời, không có cơ hội đâu.” Lệnh Hồ Ngạn nói chắc như đinh đóng cột.

Thương Thiên khẽ nhún vai, “Thật ra, ta là người không tin vào tà ma.” “Ngươi quên linh kỹ ta tu luyện rồi sao?

Cần phải cường hóa thân thể.” Thương Thiên lấy ra thứ đã cất giữ từ lâu, “Hắc Thiết, Bạch Triết và Long Huyết!” “Vãi!” Lệnh Hồ Ngạn không nhịn được kêu lên, “Nhóc con, ngươi lấy đâu ra mấy thứ này vậy?” “Ngầu vãi!

Thật sự ngầu!” “Có những chuyện nếu không đi làm, sao biết được kết quả sẽ ra sao?” Thương Thiên nói: “Ngươi cảm thấy ta không lấy được những thứ này, kết quả ta lại lấy được.” “Bây giờ ngươi cảm thấy ta không giết được Huyết Ma đó, ta lại cảm thấy ta có thể giết được!” Lệnh Hồ Ngạn khẽ trầm ngâm, “Có lẽ ngươi thật sự có thể tạo ra kỳ tích!” “Ta cũng chỉ có thể chúc ngươi may mắn.”

“Ta chuẩn bị cho ngươi một cái vại bạc, ngâm thứ này dùng vại vàng là tốt nhất, nhưng ta không có nhiều tiền để lo cho ngươi một cái vại vàng, tạm dùng vại bạc đi!” Lệnh Hồ Ngạn nói: “Cảnh giới cao nhất của luyện thể là Kim Cương Bất Hoại, nhưng có thể luyện đến cảnh giới Ngân Thể cũng đủ để chống lại cấp Thần Ma rồi.” “Tu vi không đủ thì dùng thân thể bù vào cũng tốt.” “Lúc bắt đầu ngâm một tiếng trước, sau đó từ từ tăng lên, tổng cộng cần ngâm bảy bảy bốn mươi chín ngày, đến khi da biến sắc mới thôi.” “Chỉ cần có thể biến thành màu đồng là không lỗ, đồng bì thiết cốt.

Biến thành màu bạc thì lời to rồi.” “Nếu biến thành màu vàng!

Kim Cương Bất Hoại chi thân, trực tiếp phát tài rồi.” “Nhân tiện nhắc nhở, Huyết Ma giỏi tấn công tinh thần!

Có thể dễ dàng hủy diệt linh hồn của một người.” “Đó cũng là sở trường của nó, dễ dàng hủy diệt linh hồn của người khác, lại giỏi ẩn nấp, những tu sĩ mạnh hơn nó cũng vì bị đánh lén mà gục ngã dưới tay nó.” “Ta cũng chỉ có thể nhắc nhở ngươi bấy nhiêu thôi.

Tên khốn đó bình thường thần xuất quỷ một, không ai biết cụ thể nó trốn ở đâu.” “Cảm ơn.” Thương Thiên bình tĩnh gật đầu, Lệnh Hồ Ngạn thực ra chẳng có quan hệ gì với hắn, trên đường đi thực ra đều đang giúp đỡ hắn.

Thương Thiên phân biệt được rõ tốt xấu.

Lệnh Hồ Ngạn đã giúp đỡ rất nhiều, Thương Thiên cũng không thể kỳ vọng nhiều hơn.

Lệnh Hồ Ngạn chuẩn bị cho Thương Thiên một cái vại bạc, đổ đầy nước nóng sôi sùng sục vào trong.

“Nước nóng sôi sùng sục, ta phải ngâm như vậy sao?” Thương Thiên hỏi.

“Không phải nước nóng thì làm sao có hiệu quả?” Lệnh Hồ Ngạn nói.

Cơ thể của Thương Thiên hiện tại đã có thể cảm nhận được đau đớn, vì cơ thể hắn đã được tái tạo một lần, không giống như cơ thể trước đó, dây thần kinh cảm giác đau dường như đã không còn.

Nhưng, Thương Thiên bị thương nhiều rồi, cảm giác đau đớn thực ra không còn quá mãnh liệt nữa.

“Bỏ một miếng Hắc Thiết, Bạch Triết nhỏ vào, rồi nhỏ một giọt Long Huyết.” Lệnh Hồ Ngạn nói, “Còn lại cứ từ từ ngâm đi!” Lệnh Hồ Ngạn lấy một cái tai nghe, đeo lên rồi bật nhạc, “Ta không muốn lúc ngủ bị tiếng la hét của ngươi làm phiền đâu.” Thương Thiên hít một hơi thật sâu, bỏ miếng Hắc Thiết và Bạch Triết cỡ móng tay vào trong nước.

Hít một hơi thật sâu, Thương Thiên cởi hết quần áo trên người, từ từ bước vào trong làn nước nóng bỏng.

“Hít!” Đột ngột ngồi vào trong vại bạc, Thương Thiên cũng khẽ hít một hơi khí lạnh.

Da toàn thân đều bị bỏng đến đỏ ửng, lông tóc trên người dường như cũng đang dần rụng đi.

Thương Thiên nhắm mắt lại, ổn định tâm thần.

Hắc Thiết, Bạch Triết kết hợp với Long Huyết bắt đầu phát huy dược hiệu, da trên cơ thể bị bỏng đến giãn ra, lỗ chân lông đều mở rộng, dược hiệu không ngừng chui vào trong cơ thể.

Cơ thể Thương Thiên khẽ rùng mình, mỗi một lỗ chân lông trên người đều như có từng cây kim đang đâm mạnh vào.

Cơ mặt Thương Thiên không ngừng run rẩy.

Đau, rất đau, nhưng vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng của Thương Thiên.

Chương 995

Sau khi điều chỉnh lại cảm xúc, Thương Thiên từ từ nhập định, sau khi trải qua cảm giác châm chích lúc nãy, tiếp theo lại là cảm giác toàn thân như bị điện giật, mỗi một thớ cơ trên người đều không ngừng run rẩy.

Cơ thể Thương Thiên run rẩy ngày càng dữ dội, nước trong cả vại nước đều không ngừng sôi trào.

Thương Thiên cũng không biết mình đã ngâm trong nước bao lâu, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng cơ thể đã đạt đến độ bão hòa.

Bùm!

Cái vại nước mà Thương Thiên đang ngồi trực tiếp nổ tung, nước bên trong chảy lênh láng khắp sàn, vại bạc cũng bị nổ tung, một lớp bạc trên vại bạc bám vào cơ thể Thương Thiên, sau khi lỗ chân lông trên cơ thể khép lại, những mảnh bạc đó cũng chui vào trong cơ thể.

"Hù!" Thương Thiên thở ra một hơi nóng.

Ngón tay khẽ lướt trên da, ngoài việc da trở nên mịn màng hơn, Thương Thiên dường như cũng không cảm thấy có thay đổi nào khác.

"Hình như cũng không có gì đặc biệt." Thương Thiên khẽ lẩm bẩm, Hắc Thiết, Bạch Triết trên mặt đất sau khi ngâm xong đã biến thành trong suốt.

Về đến nhà, Thương Thiên ngủ sớm, một đêm không có chuyện gì xảy ra.

"Dậy rồi." Từ Đạo Du nói.

"Ta vào trấn Lý Gia điều tra trước." Thương Thiên nói: "Ta luôn cảm thấy trấn Lý Gia này có chút quỷ dị." "Nhiều người đi như vậy,

lại có thể không tìm thấy chút tung tích nào của Huyết Ma.

Hoàn toàn không hợp logic." "Ở trấn Lý Gia, nhưng trấn Lý Gia đó lại đưa ra kết quả gì?" Lão Từ cũng đến rồi, trong tài liệu đó không hề nói rõ trấn Lý Gia đó ở đâu, dường như đột nhiên xuất hiện một câu như vậy.

Huyết Ma lang thang trong trấn Lý Gia.

Nhưng không có bất kỳ bằng chứng nào chứng minh Huyết Ma ở trấn Lý Gia.

"Huyết Ma không ở trấn Lý Gia?" Lão Từ hỏi.

"Không phải vấn đề Huyết Ma có ở trấn Lý Gia hay không." Trực giác của Thương Thiên vô cùng nhạy bén.

"Vấn đề của ta là, câu 'Huyết Ma ở trấn Lý Gia' là ai thêm vào?" "Ngươi không cảm thấy thật sự kỳ lạ sao?

Tài liệu nội bộ của Dạ Hành Giả chúng ta, lại có một câu không đầu không đuôi như vậy?" "Dẫn dụ một lượng lớn Dạ Hành Giả đến trấn Lý Gia, gây ra thương vong lớn." Thương Thiên khẽ suy tư nói: "Chúng ta không thể như vậy được." "Có người cố ý dẫn dụ mọi người đến trấn Lý Gia, trấn Lý Gia đó là một cái bẫy đang chờ mọi người đến nộp mạng?" "Trước tiên đến trấn Lý Gia dò la tình hình, chuyện này đang trở nên phức tạp rồi." Lão Từ nói với Thương Thiên: "Bây giờ, ngươi là bạo phát hộ số một, ta là bạo phát hộ số hai." "Chúng ta đến trấn Lý Gia xem nhà!" "Lúc mua nhà nhất định phải ra vẻ hào phóng một chút!

Đừng tỏ ra keo kiệt." "Ta không có tiền!" Thương Thiên nói.

"Ta có tiền mà!" Lão Từ dang hai tay ra.

Lão Từ vừa nói vừa làm: "Bây giờ xếp hạng nhất là đội Lam Trạm, đã hoàn thành ba nhiệm vụ." "Ba mươi điểm tích lũy!" "Tiếp

theo là Tào Thuần, Đoạn Ý." "Ừ." Lão Từ khẽ gật đầu nói: "Quả nhiên không ngoài dự đoán." Thương Thiên lật tìm tên của Dương Chí, nhưng Dương Chí dường như không có trên bảng xếp hạng.

Thương Thiên coi Dương Chí là kình địch, Dương Chí bây giờ còn chưa lên bảng, cũng chưa hoàn thành nhiệm vụ nào.

Đương nhiên, Thương Thiên cũng chưa hoàn thành nhiệm vụ nào.

Lam Trạm đã hoàn thành ba nhiệm vụ cá nhân, mỗi người hoàn thành một nhiệm vụ cấp B, được mười điểm.

Nhiệm vụ cấp A điểm không cố định, thấp nhất là hai mươi, cao nhất như nhiệm vụ của Thương Thiên hiện tại, một trăm điểm.

Cuối cùng là nhiệm vụ cấp S, điểm tích lũy trực tiếp từ năm trăm trở lên.

"Chúng ta phải tăng tốc." Lão Từ nói: "Ta vừa về nhận thêm ba nhiệm vụ, nhiệm vụ Huyết Ma có một tu sĩ Lục Môn nhận rồi." "Tối nay chúng ta đến trấn Lý Gia mai phục, nếu là cạm bẫy, tu sĩ Lục Môn đó tối nay đến trấn Lý Gia sẽ bị phục kích." "Chúng ta xem tình hình rồi ra tay!" "Trước tiên đi mua nhà." Thương Thiên xoa xoa mũi, "Nhà ở trấn Lý Gia hình như đắt lắm." Lão Từ nhướng mày, "Ngươi xem ta giống người thiếu tiền sao?" Không lâu sau đã đến đích.

Trấn Lý Gia chính xác không phải là một thị trấn, nó nằm ở trung tâm thành phố, giống như trái tim của thành phố.

Trong trấn Lý Gia đều là cảnh núi xanh nước biếc, chim hót hoa thơm, từng căn biệt thự độc lập nằm san sát, môi trường thanh tịnh.

Chỉ cách một con phố là khu chợ ồn ào xe cộ tấp nập.

Chương 996

Trấn Lý Gia này trông dị thường kỳ dị, là một đào hoa nguyên được tạo ra cho những người có tiền.

Thương Thiên lần đầu tiên đến trấn Lý Gia.

Trung tâm trấn Lý Gia có một con sông, chảy thẳng qua cả thị trấn, con sông có vô số nhánh rẽ, giống như một cái cây, hầu như trước mỗi căn biệt thự đều có dòng nước chảy qua.

Ý cảnh của cả thị trấn được tạo dựng rất tốt, có cảm giác cầu nhỏ nước chảy nhà người ta.

Thương Thiên đứng ở cổng trấn Lý Gia, hít thở không khí trong lành, hoàn toàn khác với không khí vẩn đục đèn hồng rượu lục bên ngoài.

"Ta lần đầu đến đây." Thương Thiên nói.

Lão Từ: "Ta thì đến mấy lần rồi, nhưng những đại lão thực sự có tiền đều không ở đây." "Những người ở đây đều là những người có tiền, lại không quá giàu, nhưng thích khoe khoang." "Ta nhớ Từ gia ở đây có hai căn nhà." "Dù sao cũng là đại gia tộc, đâu đâu cũng có kinh doanh, tự nhiên đâu đâu cũng phải có bất động sản." Lão Từ lái xe thẳng đến cổng lớn.

Cổng lớn cao ngất, trên đỉnh có hai chữ lớn viết bay bổng, Lý Gia.

Không lâu sau, một người đàn ông bước những bước nhỏ vội vã đi tới, nói: "Thật ngại quá!

Từ thiếu gia, thất lễ vì không ra đón từ xa." "Trấn trưởng, đừng nói nhảm nữa, ta mua nhà." "Từ thiếu gia sao lại để mắt đến nhà ở nơi nhỏ bé này." Người đàn ông trung niên kia cười nói.

Lão Từ liếc mắt nhìn người đàn ông trung niên kia nói: "Ta mua nhà ở đâu, cần ngươi quản sao?" Người đàn ông trung niên khẽ cười nói: "Ta đương nhiên không quản được, chỉ không biết Từ thiếu gia muốn mua loại nhà nào." "Có thể ở được!" Lão Từ nói.

Người đàn ông trung niên đáp: "Ta có một căn nhà trong tay có thể ở được." "Mời ngài đi theo ta." "Thị trấn này có khoảng bao nhiêu người?" Thương Thiên ở bên cạnh hỏi một câu.

"Khoảng một vạn hai ngàn người." Người đàn ông trung niên nói.

Nhanh chóng đến nơi, một ngôi nhà trên cây, chính xác là một biệt thự được xây trên một cây đại thụ.

"Ưu điểm của căn nhà này là tầm nhìn rất tốt." Người đàn ông trung niên nói: "Đứng trên tầng thượng nhìn ra ngoài, gần như có thể nhìn thấy nửa thị trấn." "Được xây trên cây, mở cửa mở cửa sổ là cả vườn xuân sắc, trong lành tự nhiên.

Ở trấn Lý Gia cũng thuộc loại nhà thượng phẩm." "Được, căn này!" Lão Từ lười nói nhiều, trực tiếp gật đầu quyết định, có tiền thật là tùy hứng.

Thương Thiên đang nhìn xung quanh thì đột nhiên thấy một người phụ nữ trẻ.

Người phụ nữ đó dường như cũng thấy Thương Thiên, nhưng chỉ liếc qua một cái rồi nhanh chóng rời đi.

Thương Thiên nhìn về phía xa có chút xuất thần, đến khi Lão Từ đưa tay vỗ vào người, Thương Thiên mới tỉnh lại.

"Nhìn gì mà xuất thần vậy." Lão Từ hỏi.

"Không có gì." Thương Thiên: "Ta chỉ phát hiện một bóng dáng quen thuộc." "Ngươi quen người ở đây à!" Lão Từ nói: "Trong trí nhớ của ta không phải ngươi nghèo lắm sao?" "Nghèo mấy cũng có vài

người bà con giàu có." Thương Thiên đảo mắt.

Người đàn ông trung niên kia khẽ gật đầu với Lão Từ nói: "Từ thiếu, nếu không có chuyện gì, ta đi trước." "Đây là chìa khóa, ngài cầm lấy." Lão Từ nói: "Tiền cũng không thu à!" "Từ thiếu ngài lúc nào đưa tiền cũng được, ta không vội." Người đàn ông trung niên cười nói.

Lão Từ cầm chìa khóa, dẫn Thương Thiên lên mở cửa biệt thự.

Biệt thự có tổng cộng ba tầng, bên dưới là một thân cây lớn mấy mét, lên xuống đều có thang gỗ.

Biệt thự xây trên cây đại thụ này lẽ ra diện tích không lớn.

Nhưng khi bước vào bên trong, mới phát hiện bên trong quả thực không nhỏ, bố cục rất tốt, các loại đồ nội thất quý giá, trang trí lộng lẫy, không gian rộng bất ngờ, công năng đầy đủ, đồ dùng cũng có sẵn.

"Phòng ở lầu hai." Lão Từ nói: "Lên chọn một phòng đi!" "Buổi chiều ra ngoài đi một vòng, nắm rõ địa hình xung quanh." "Buổi tối chúng ta chờ xem một vở kịch hay." Khóe miệng Thương Thiên khẽ động, nói: "Ngươi cảm thấy tu sĩ thực lực cấp Thần Ma đó cũng không giải quyết được Huyết Ma kia sao?" Lão Từ bĩu môi nói: "Ta không biết!

Cho nên, ta đã chuẩn bị phương án hai!

Đồng thời nhận thêm mấy nhiệm vụ." "Nếu như, tối nay người Lục Môn đó có thể cùng Huyết Ma đánh đến trời đất tối tăm, cuối cùng ta ra mặt hớt tay trên." Lão Từ chìm đắm trong ảo tưởng, khóe miệng không nhịn được chảy nước miếng.

"Ta thật sự lời to rồi." "Hắc hắc!" Thương Thiên đưa tay tát một cái vào đầu Lão Từ, nói: "Đừng có nằm mơ giữa ban ngày nữa." "Đối mặt với thực tế đi!" "Có thể giúp ta đánh Huyết Ma đó bóc một lớp da

không!" "Ta nói thật với ngươi." "Khi đối mặt với Huyết Ma, trong lòng ta hoàn toàn không có chút tự tin nào." "Bởi vì, ta xem toàn bộ tài liệu ghi chép, gần như không có bất kỳ ghi chép nào về việc Huyết Ma bị thương." "Thật đáng sợ!" Lão Từ nói: "Nhiều người như vậy gần như không ai làm nó bị thương." "Đúng, những người sống sót cuối cùng tinh thần đều không bình thường!

Chương 997

Phải dùng thủ đoạn đặc biệt mới hỏi ra được một chút thông tin." "Chỉ có thể nói là thật sự rất khó nhằn." "Ta cũng sợ." "Chậc chậc." Thương Thiên chép miệng, nói: "Ta ra ngoài dò la địa hình trước!" Thương Thiên đi thẳng về phía trước, khi đi qua cửa nhà người phụ nữ lúc xem mắt, bất giác dừng lại nhìn sang đối diện.

Cũng không biết tại sao, trong lòng Thương Thiên dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Cảm giác đó vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Thương Thiên đang nhìn căn biệt thự đó thì bên trong biệt thự, người phụ nữ đó cũng khẽ vén rèm cửa, nhìn ra ngoài.

Khi nhìn thấy Thương Thiên, mắt cô ta khẽ híp lại, miệng không khỏi lẩm bẩm, "Cảm giác thật quen thuộc, rốt cuộc là ai?" Tiếp theo người phụ nữ đó lại không khỏi đập mạnh vào đầu, "Là ai?

Tại sao lại xuất hiện." "Ta cầu xin ngươi tha cho ta được không, đừng xuất hiện trong đầu ta nữa." Người phụ nữ đó giống như bị tâm thần phân liệt, không ngừng tự nói chuyện một mình, lại la hét với không khí.

Nhưng, Thương Thiên không nhìn thấy chuyện xảy ra bên trong biệt thự.

Trong trấn Lý Gia này nhiều nhất là sông và cầu.

Trước mỗi căn biệt thự đều có một con sông, đều có một cây cầu.

Các nhánh rẽ ngoằn ngoèo giống như một mê cung.

May mà trên đường đều có biển chỉ dẫn, biển chỉ dẫn hướng đi thẳng ra cổng lớn.

Cuối cùng là cổng.

Trên đường đi Thương Thiên đều nhìn bản đồ phác thảo trong tay, cảm thấy thật sự giống như đã thấy ở đâu đó, không nên chỉ là liếc qua một cái thôi.

Có một chút ấn tượng mờ nhạt, nhưng dù nghĩ thế nào cũng không nhớ ra.

Đợi Thương Thiên về đến biệt thự thì đã tám giờ tối.

Lão Từ đã dọn dẹp biệt thự, thấy Thương Thiên về vội gọi: "Mau lên ăn cơm." Thương Thiên ngồi trước bàn ăn, trong đầu toàn là chuyện đó, đưa bản đồ phác thảo trấn Lý Gia cho Lão Từ xem, hỏi: "Nhìn ra gì không?" Lão Từ cầm bản đồ phác thảo lật qua lật lại, : "Không nhìn ra gì cả!

Bản đồ gì đây?" "Bản đồ phác thảo trấn Lý Gia!" Thương Thiên: "Lật ngược lại xem." Lão Từ lật ngược bản đồ, vẫn không nhìn ra manh mối, "Sao vậy?

Cái này có vấn đề gì à?" Thương Thiên: "Cái này giống một cái đồ đằng, không giống một bản đồ." "Đồ đằng?" Lão Từ có chút ngơ ngác.

"Để ta nghĩ kỹ lại, ta đã thấy thứ này ở đâu." Thương Thiên day thái dương.

"Thấy thứ này?" Lão Từ cũng có chút kỳ lạ, "Một cái đồ đằng, ngươi cũng không nên thấy thứ này chứ!

Loại đồ đằng trông có vẻ tà dị này, hẳn là của yêu tộc." "Đúng, yêu tộc." Thương Thiên nhắm mắt lại, dần dần chìm vào suy tư.

Lão Từ đặt một cái kính viễn vọng trên lầu ba, "Ngươi cứ từ từ nghĩ đi!

Ta lên trên theo dõi trước, đợi ta phát hiện tình hình gì sẽ gọi ngươi.” Khi trời dần tối, trên mỗi con đường nhỏ của trấn Lý Gia đều sáng lên những ánh đèn lốm đốm, vô số ánh đèn nối liền nhau, tạo thành một khung cảnh huy hoàng.

Dưới ánh đèn, bóng của một người bị kéo dài vô hạn.

Trấn Lý Gia về đêm tuy có ánh đèn chiếu rọi, nhưng không tìm thấy một bóng người, trông dị thường cô tịch lạnh lẽo.

Thương Thiên nhắm chặt mắt suy nghĩ, tư duy trong ký ức tăm tối vô hạn mở rộng.

Đột nhiên, trong đầu Thương Thiên như có tia điện xẹt qua, hắn nhớ ra rồi.

Hoa văn này là khi đến thành Ngư, vị trí đứng của những thuộc hạ của Hàn Băng Chi Chủ trên mặt đất, đồng thời cũng là hoa văn mà Ngư Thần hình thành trên bầu trời khi cá chép hóa rồng.

Thương Thiên đã thấy nó trong nhà của người xem mắt, đồng thời Thương Thiên lại nhớ đến ký ức gần đây nhất, hôm nay, khi đi xem mắt cũng đã thấy.

Mặt dây chuyền trên sợi dây chuyền mà người phụ nữ xem mắt đeo chính là hoa văn này.

Chương 998

Thương Thiên đột ngột mở mắt.

"Cả trấn Lý Gia là một pháp trận hiến tế khổng lồ!" "Huyết Ma!

Huyết Ma không nhất định chỉ là một người, có thể là một tổ chức!" Trong lòng Thương Thiên kinh hãi tột độ.

Trên lầu ba, Lão Từ cũng gọi, "Thương Thiên, mau lên, đến rồi, đến rồi." Thương Thiên chạy lên lầu, hỏi: "Sao vậy?" Lão Từ đưa một cái kính viễn vọng cho Thương Thiên, "Nhìn đi." Thương Thiên cầm kính viễn vọng, nhìn qua ống kính, một người đàn ông đang một mình đi dưới ánh đèn mờ ảo, "Ai vậy?" "Chắc chắn là cao thủ cấp Thần Ma đó!" Lão Từ nói.

Thương Thiên lúc này đưa tay giữ Lão Từ lại, nói: "Ta thấy mình nên từ bỏ nhiệm vụ này." "Ngươi nhất định đã quên cái đồ đằng đó, nhưng ta còn nhớ.

Đó không phải là đồ đằng." "Cái gì!" Lão Từ gạt tay Thương Thiên ra, nói: "Còn chưa đánh mà đã muốn từ bỏ rồi sao?" "Ta nói thật, đó không phải đồ đằng, mà là một trận pháp!" "Ngư Thành, ngươi còn nhớ không?" "Chính là trận pháp đó!

Nó đã hiến tế toàn bộ người dân Ngư Thành, giúp Ngư Thần của tộc Ngư Nhân đột phá lên cấp Thần Ma đỉnh cấp!" "Toàn bộ Lý Gia Trấn này là một trận pháp, và đã được bố trí từ rất lâu rồi." "Huyết Ma không chỉ đơn thuần là một cá nhân hay một loại ma, mà là cả một tổ chức khổng lồ." Thương Thiên hít sâu một hơi rồi nói: "Ngươi không thấy mức độ nguy hiểm sao?

Tổ chức này nhất định vô cùng hùng mạnh, chúng có thể bày trận pháp ngay tại đây, trong đó chắc chắn có kẻ có thể sửa đổi thông tin

nội bộ của Dạ Hành Giả chúng ta!" "Từ bỏ nhiệm vụ này đi, ta phải đi ngay lập tức!

Ta sợ nếu muộn một chút nữa sẽ không kịp." Sắc mặt Lão Từ trở nên âm trầm: "Không!

Ta không thể từ bỏ!" "Ta đã lãng phí cả một ngày trời, bây giờ nếu từ bỏ thì hoàn toàn không kịp nữa." "Không kịp?" Thương Thiên bất giác cười nhạt, "Chẳng lẽ cuộc thi đó còn quan trọng hơn cả mạng sống sao!" "Ngươi đừng điên nữa được không." Trong mắt Lão Từ, ánh mắt không ngừng lóe lên: "Vậy ta càng không thể đi, nơi này chính là trung tâm!

Một khi đại trận khởi động, toàn bộ người trong thành sẽ bị hiến tế, trong đó có bạn bè và gia đình của ta, là nơi mà ta thật sự muốn bảo vệ, không có cách nào rút lui được." Thương Thiên bất giác sững sờ nhìn Lão Từ, trong mắt dường như tràn ngập vẻ kinh ngạc vô tận.

"Đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta." Lão Từ nói: "Chẳng lẽ trong lòng ngươi, ta lúc nào cũng là một kẻ vô tâm vô phế hay sao?" "Ai đối mặt với nguy hiểm cũng có thể rút lui, nhưng ta thì không!" "Ta thà chết trên mảnh đất này, biến thành một cây đinh cắm chặt ở đây." Thương Thiên nhìn Lão Từ, giờ phút này thật sự cảm thấy trên người Lão Từ đang tỏa ra một vầng hào quang.

Bình thường làm việc gì cũng vô cùng khôn khéo, nhưng quả thật lại mang trong mình cốt khí của bậc lão phái nhất.

Cổ họng Thương Thiên khẽ động, nói: "Truyền tin tức ra ngoài đi!

Cấp độ tai họa này đã đạt đến mức Quỷ Thần rồi, xin hãy nhanh chóng phái cao thủ cấp Thần Ma đỉnh cấp đến xử lý." Lúc này, Thương Thiên nhìn vào trong ống nhòm, gã tu sĩ cấp Thần Ma đỉnh cấp kia đang đi dưới ánh đèn, hành vi có vẻ hơi kỳ quái.

Rõ ràng có thể đi đường thẳng, nhưng một đoạn đường ngắn như vậy, y lại đi vòng một vòng lớn rồi mới tới.

"Hửm?" Thương Thiên nhận ra có điều không ổn.

"Ngươi cứ theo dõi trước đi." Lão Từ nói: "Ta tìm cách truyền tin ra ngoài." "Đừng động!" Thương Thiên nói: "Bây giờ tuyệt đối đừng bước ra khỏi biệt thự, ta phát hiện có chút bất thường." "Nếu không ra ngoài, chúng ta sẽ bị kẹt chết ở đây." Lão Từ nói.

"Tạm thời cứ đừng động đậy." Đôi mắt Thương Thiên khẽ nheo lại, nhìn gã tu sĩ cấp Thần Ma đỉnh cấp kia không ngừng di chuyển qua lại, rõ ràng không giống một người bình thường.

Thương Thiên phóng to ống kính lên, phát hiện khuôn mặt của gã tu sĩ cấp Thần Ma đỉnh cấp kia đã biến dạng, dường như rất sợ hãi bóng tối, lúc nào cũng né tránh nó.

"Trong bóng tối có thứ gì kỳ quái sao?" Lúc này, gã tu sĩ cấp Thần Ma đỉnh cấp kia dường như bước vào một vùng bóng tối.

Xung quanh y có vô số quái vật khổng lồ đang không ngừng gào thét, muốn kéo y vào trong bóng đêm đó.

Ở bên ngoài, Thương Thiên chỉ thấy gã tu sĩ cấp Thần Ma đỉnh cấp kia vừa chạm vào một chút bóng tối, toàn thân xương cốt liền biến dạng.

Tiếp đó, y vung kiếm trong tay, chém vào người mình.

Sau khi một kiếm chém đứt cánh tay, y lại chém thẳng vào đôi chân.

Máu tươi không ngừng tuôn ra, cơ thể y lê lết trên mặt đất, kéo theo một vệt máu đỏ thẫm.

"A!!" Gã tu sĩ cấp Thần Ma đỉnh cấp không ngừng hét lên thảm

thiết.

Chém đứt một tay một chân xong, y lại dùng tay còn lại cào lên mặt, gãi đến nát bét cả khuôn mặt, hai mắt cũng bị móc ra.

Cả thành phố bỗng trở nên trống rỗng, chỉ còn lại người đàn ông không ngừng la hét inh ỏi.

Thương Thiên ở xa quan sát cũng cảm thấy toàn thân lạnh buốt.

Chương 999

"Ghê gớm thật!" Thương Thiên đưa ống nhòm cho Lão Từ, nói: "Ngươi xem đi!

Quá thảm." Lão Từ vừa nhìn qua, gã tu sĩ kia đã tự băm mình thành một đống thịt nát.

"...

Huyết Ma rốt cuộc đã dùng yêu thuật gì vậy?" Thương Thiên nói: "Bây giờ cả thị trấn đã biến thành luyện ngục rồi." Lão Từ: "...

Mẹ kiếp, đến kẻ địch còn chưa thấy mặt, nó đang giở trò quái gì vậy!" Lão Từ khẽ gõ lên ống tre, "Hy vọng có thể truyền tin ra ngoài được!" "Chắc sẽ không phải là loại kết giới giống của Hàn Băng Chi Chủ chứ!

Có thể trực tiếp ngăn chặn cả truyền âm cách không." Sau khi gõ vài cái, Lão Từ liền tóm tắt ngắn gọn tình hình bên trong vào ống tre.

Người bên ngoài quả thật đã nhận được tin tức Lão Từ truyền ra.

Tin tức được truyền thẳng đến phân bộ Giang Đông của Dạ Hành Giả.

Tại phân bộ Giang Đông, chuyện này lập tức được xem trọng, trực tiếp đệ trình đến tay Ngự Chủ Giang Đông.

Cơ cấu của Dạ Hành Giả cũng vô cùng đồ sộ, mỗi tỉnh đều có một phân bộ, người quản lý mỗi phân bộ được gọi là Ngự Chủ.

Ngự Chủ sau khi xem tin tức liền nói: "Nâng nhiệm vụ Huyết Ma lên Thiên giai, nhanh chóng phái cao thủ cấp Thần Ma đỉnh cấp đến chi viện." "Người truyền tin ra là ai?" "Xem tin tức thì là một tu sĩ của trạm Càn Nguyên tên Từ Đạo Du, cùng một tu sĩ khác tên Thương

Thiên đã nhận nhiệm vụ săn giết Huyết Ma, hiện đang bị kẹt trong Lý Gia Trấn." "Trận pháp ở Lý Gia Trấn rất lợi hại!" Ngự Chủ nói: "Bảo bọn họ tìm trận nhãn từ bên trong, phá vỡ trận nhãn thì cao thủ cấp Thần Ma đỉnh cấp của ta mới vào được." "Nếu có thể thành công, nâng cấp bậc nhiệm vụ lên Thiên." "Nhưng ta cũng không thể hoàn toàn dựa vào hai tiểu bối, mau tìm đại sư trận pháp, ta cũng phải phá trận từ bên ngoài!" "Lũ yêu ma quỷ quái này thật sự vô pháp vô thiên rồi!

Dám dựng đại trận hiến tế ngay tại trung tâm Giang Đông!!" "Có chuyện như vậy mà sao trước giờ không ai phát hiện?" "Đến bây giờ mới có người báo cáo, mà lại là hai tiểu bối!" "Mười mấy vạn Dạ Hành Giả ta nuôi để làm gì?

Để ăn hại sao?" Ngự Chủ là một người đàn ông trung niên trông khoảng bốn mươi tuổi, mặt chữ quốc, toát lên một thân hạo nhiên chính khí.

Nhưng tu vi của y cao thâm, tuổi thật là bao nhiêu e rằng không ai biết được.

"Xin lỗi Ngự Chủ đại nhân, là do công tác của thuộc hạ sơ suất." Một thuộc hạ quỳ trước mặt Ngự Chủ, chắp tay nói.

"Ta thấy các vị trí thông thường đã đến lúc nên thay người rồi." "Người có năng lực thì đi lên, đám phế vật còn lại đều nên bị đào thải." Mười người ngồi dưới trướng Ngự Chủ đều cúi đầu.

"Sao không nói gì?

Tưởng im lặng thì sẽ không bị trừng phạt sao?" "Nếu Giang Đông bị phá, ta sẽ bắt hết các ngươi đi luyện hỏa!" "Ta cũng khuyên một số người nên biết điều một chút, giở trò ngay dưới mí mắt ta, tưởng ta không biết sao?" "Chẳng qua là ta không thèm để ý mà thôi.

Không phải cứ thấy người khác không nổi giận là tưởng người đó hiền à?" "Bây giờ có kẻ đã vượt quá giới hạn, đừng trách ta không khách khí.

Cũng đừng dùng gia tộc quỷ quái sau lưng các ngươi để gây áp lực với ta, lão tử đây xưa nay không ăn cái trò đó!" Ngự Chủ khoác một chiếc áo choàng đen, giơ tay nhấc chân đều tạo cho người khác một cảm giác áp bức tột độ.

"Ta đã sớm nói với các ngươi rồi, làm việc phải cứng rắn, làm người phải có cốt khí!" "Nhìn bộ dạng của các ngươi xem, đúng là bị lợi lộc làm cho mờ mắt!" Thương Thiên và Lão Từ bị kẹt trong biệt thự chờ đợi tin tức, rất nhanh đã có tin nhắn trả lời.

Trên mặt Lão Từ lộ ra vẻ trắng bệch, nói: "Hiện tại bên ngoài Lý Gia Trấn đã dựng lên kết giới, người bên ngoài không vào được." "Họ bảo chúng ta tìm trận nhãn từ bên trong, sau khi phá hủy trận nhãn thì người bên ngoài mới có thể vào." "Đến nước này rồi, dựa vào hai người chúng ta đi phá hủy trận nhãn, đây không phải là bảo chúng ta đi nộp mạng sao!" "Người như chúng ta vốn dĩ đã là quân cờ rồi!" "Là một quân cờ, thì nên xuất hiện ở nơi mà quân cờ nên xuất hiện." "Ra ngoài liều một phen, hoặc là ở đây chờ chết, ngươi chọn cái nào?" Lão Từ nhắm mắt lại, cả người trở nên vô cùng do dự, ôm lấy trán nói: "Ta không chọn cái nào cả." "Ta muốn sống sót ra ngoài." "Trước đây, ta sống rất đơn giản!

Bởi vì, nếu ta không liều mạng leo lên trên, ta sẽ chết." "Những gì ta có thể làm chỉ là liều mạng mà thôi." "Bây giờ thì khác rồi." Lão Từ ôm đầu nói: "Ta đã có người phụ nữ mà ta yêu, ta không thể chết!

Ta phải sống!" Thương Thiên nhìn Lão Từ, Lão Từ bây giờ hèn nhát một cách rất chân thực.

"Ta nói cho ngươi một bí mật!" Lão Từ nói: "Nàng ấy có thai rồi."

“Cho nên, ta bắt buộc phải giành được tư cách của lần này!” “Ta phải làm sao đây!

Ta thật sự không thể chết được.” “Thứ đáng sợ nhất của con người là có vướng bận!” Lão Từ bây giờ thực sự rất đau khổ.

Lão Từ đã dẫn dắt Thương Thiên vào nghề, thật sự giống như một sư phụ.

Khi Thương Thiên nhìn Lão Từ, tự nhiên sẽ đánh giá cao y.

Rõ ràng hình tượng hoàn mỹ của Lão Từ trong lòng Thương Thiên đã hoàn toàn sụp đổ, chỉ là Lão Từ bây giờ càng giống một con người chân thực hơn.

“Ngươi cứ ở yên trong này!” Thương Thiên nói: “Ta ra ngoài xem sao!” “Đừng đi!” Lão Từ sau khi ổn định một lúc, mới chậm rãi thốt ra hai chữ từ trong miệng.

Chương 1000

"Có những việc bắt buộc phải có người làm, không phải sao?" "Ngươi đã đứng trước mặt ta, lần này nên đến lượt ta rồi chứ!" Thương Thiên mỉm cười nhàn nhạt, trong ánh mắt lại thêm một phần điềm nhiên.

Đứa đồ đệ này sắp xuất sư rồi!

Y giắt súng vào người, tay kia vươn ra nắm lấy trường kiếm, một cước đá văng cửa phòng biệt thự.

Lão Từ ngẩn người nhìn bóng lưng của Thương Thiên.

Đây là lần thứ hai y nhìn thấy bóng lưng như vậy của Thương Thiên.

Lần đầu tiên là ở Ngư Thành.

Kỳ lạ, nhưng lại rất chân thực.

Thương Thiên là một người cam nguyện làm quân cờ, nhưng lại không hề thiếu dũng khí.

Còn y, một lòng muốn thoát khỏi thân phận quân cờ để trở thành người chơi cờ, lại dần dần đánh mất dũng khí.

Lão Từ xoa xoa các khớp ngón tay, nội tâm dường như cũng vô cùng giằng xé.

Sau khi Thương Thiên bước ra khỏi cổng lớn của biệt thự, một cơn gió thổi qua, toàn thân y không khỏi rùng mình một cái.

Cơ thể Thương Thiên khẽ lùi về phía sau, cuối cùng cũng biết vì sao gã tu sĩ cấp Thần Ma đỉnh cấp ban nãy lại né tránh bóng tối mà đi.

Y lùi lại dưới ánh đèn.

Bởi vì, bóng tối đó lại đang sống.

Bóng tối đó giống như một sinh vật đang ngọ nguậy, dường như muốn kéo tất cả sinh vật sống vào trong đó để nuốt chửng.

Thương Thiên có chút hoảng hốt, y đã từng thấy không ít yêu ma thành tinh.

Nhưng loại không có thực thể, chỉ là một đám bóng tối, dường như ở đâu cũng có này.

Muốn đánh, nhưng lại hoàn toàn không có chỗ để ra tay!

Thương Thiên dường như cũng cảm nhận được nguy cơ.

Nếu là một thứ có thực thể, vậy thì dù đối phương có mạnh mẽ đến đâu, ít nhất cũng có một mục tiêu.

Nhưng...

đối mặt với thứ hoàn toàn không có thực thể này, căn bản không có mục tiêu và phương hướng.

Thương Thiên quay đầu nhìn lại, khi định quay về biệt thự, y chú ý thấy ánh sáng phía sau mình đang thu nhỏ lại, một dải màu đen đã mở ra giữa y và biệt thự.

Muốn lùi lại cũng không thể được nữa.

Cổ họng Thương Thiên khẽ động, cơ thể không ngừng lùi lại, ánh sáng xung quanh cũng dần dần phai nhạt, khiến cho nơi y có thể đứng càng ngày càng nhỏ.

Thương Thiên khẽ điều chỉnh lại hơi thở, vừa rồi vì chưa từng đối mặt với loại quái vật không có thực thể này nên có chút hoảng loạn.

Xem ra mình cũng chưa đủ bình tĩnh.

Y cố gắng để bản thân bình tĩnh lại.

Nếu thứ này là vật sống, có sinh mệnh, vậy thì không thể nào không có nhược điểm.

Nếu thật sự không có nhược điểm, vậy chẳng phải đã thành thần rồi sao?

Chương 1001

Mà đã thành thần rồi thì cần gì phải co rút ở Lý Gia Trấn này, biến cả Lý Gia Trấn thành một cái mai rùa, khiến người bên ngoài không vào được.

Điều này chứng tỏ nó cũng không mạnh.

Ít nhất hiện tại không mạnh.

Trường kiếm trong tay Thương Thiên khẽ vạch trên mặt đất, khi trường kiếm chạm vào bóng tối, nó trở nên vô cùng dính nhớp.

Thanh Hoàng Tuyền Kiếm vốn chém sắt như chém bùn, bây giờ lại như bị kẹt lại.

"Mở ra cho ta!" Thương Thiên dùng hết sức toàn thân mới kéo được thanh kiếm ra.

Nhưng, bóng tối đang hút chặt dường như trong nháy mắt đã mượn lực.

Toàn bộ sức mạnh của Thương Thiên lúc này đều được dùng trên cơ thể mình, cơ thể trong khoảnh khắc mượn lực liên tục lộn về phía sau mấy vòng, suýt chút nữa là lăn thẳng vào trong bóng tối.

Xoẹt!

Trong nháy mắt.

Nửa người của Thương Thiên rơi vào bóng tối, cảm giác như bị ngâm trong axit sunfuric đậm đặc, da thịt trên toàn bộ cơ thể trong nháy mắt thay đổi, từng lớp da trực tiếp nứt ra.

Từ làn da bị tổn thương, máu tươi trong nháy mắt phun ra, bắn đầy mặt Thương Thiên.

Thương Thiên vội vàng bò trở lại vùng sáng, thở hổn hển từng ngụm lớn, đau đến xé lòng xé phổi.

Nhìn làn da đang thối rữa, Thương Thiên hít một ngụm khí lạnh.

"Bóng tối này ghê gớm thật!" Bây giờ y hoàn toàn không tìm ra được chỗ để ra tay, trong khi bóng tối xung quanh ngày càng gần.

"Làm sao bây giờ!" Thương Thiên ra sức ôm đầu, thật sự không còn cách nào, lần đầu tiên cảm thấy một cảm giác bất lực vô cùng.

Trước đây, dù kẻ địch có mạnh đến đâu, chỉ cần dựa vào dũng khí không sợ hãi mà vung kiếm chém tới là được.

Bây giờ, ngay cả chém vào đâu cũng không biết.

"Hửm?" Khi Thương Thiên cúi đầu, dường như đã nhìn thấy thứ gì đó.

Khi cúi đầu, y quả thật đã nhìn thấy một đôi giày trong bóng tối.

Một đôi giày màu trắng.

Thương Thiên khẽ sững người, khóe miệng khẽ động: "Giả thần giả quỷ!" Trường kiếm trong tay Thương Thiên trực tiếp ném về phía đôi giày đó.

Chỉ thấy trường kiếm sắc bén trực tiếp chém đôi giày thành hai nửa.

Trong bóng tối truyền ra một tiếng hét thảm thiết, máu tươi trong nháy mắt chảy ra, trong bóng tối đột nhiên xuất hiện một vệt màu đỏ máu trông vô cùng bắt mắt.

Trường kiếm theo lòng bàn tay Thương Thiên mở ra liền trực tiếp biến mất, y lại đưa tay ra, trường kiếm lại xuất hiện trong tay.

"Hoàng Tuyền, Lục!" Thương Thiên hai tay nắm chặt trường kiếm, chém về phía vệt máu tươi kia.

Một kiếm chém rách bóng tối.

Máu tươi bắn ra, lan rộng trong bóng tối.

Thương Thiên dường như đã tìm được điểm đột phá, tiếp đó lại một kiếm nữa chém tới.

Nhưng, kiếm thứ hai lại bị chặn lại.

Chương 1002

Y kéo trường kiếm giống như chèo thuyền ngược dòng, trở nên vô cùng khó khăn.

Vệt máu trong bóng tối cũng đang nhanh chóng biến mất.

"Cần phải mượn một ngọn lửa mới được!" Thương Thiên ngẩng đầu nhìn vào trong biệt thự.

Lão Từ thuộc tính Hỏa, nếu Lão Từ có thể giúp một tay, mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản hơn.

Nhưng, Lão Từ bây giờ đã đánh mất sự tự tin của mình.

Từ một thiếu niên không sợ hãi, biến thành một người đàn ông nhút nhát.

Thương Thiên đã từng gặp loại người này, khi còn trẻ tràn đầy sức mạnh bùng nổ, dám đánh dám liều, đến giai đoạn sau lại hoàn toàn như biến thành một người khác, trở nên lõi đời khôn khéo, toàn thân đều tỏa ra một mùi tiền đồng.

"Chậc!" Thương Thiên chậc lưỡi, y đã nhìn xuyên qua lớp da của đối phương.

Chúng dùng một miếng da đen không rõ là gì để ẩn nấp, sau miếng da đen đó có người đang trốn.

Không biết miếng da đen đó rốt cuộc là chất liệu gì, kiếm trong tay Thương Thiên cũng hoàn toàn không chém vào được, giống như một miếng da trâu dai ngoách, binh khí một khi chém vào liền bị cuốn chặt lấy.

Con người đối với những thứ không biết đều cảm thấy sợ hãi.

Lúc ban đầu, Thương Thiên không biết mình đang đối mặt với thứ gì, cho nên cảm thấy vô cùng lo lắng và sợ hãi.

Bây giờ, đã nhìn rõ phương thức giả thần giả quỷ của đối phương, tuy vẫn chưa có phương pháp hữu hiệu để mở ra đột phá khẩu.

Nhưng, nỗi sợ hãi ban đầu đã biến mất.

Điểm đáng sợ nhất của nỗi sợ hãi là khiến người ta trở nên hoảng loạn, mất đi lý trí và đầu óc tỉnh táo.

Sau khi Thương Thiên bình tĩnh lại, dù chưa tìm ra được cách đối phó tốt, ánh mắt y bất giác nhìn về phía biệt thự.

"Lão Từ, thể hiện chút khí phách đi!" Lúc này Lão Từ đang đứng trước cửa sổ, mắt nhìn xuống dưới lầu, cảm xúc của y cũng đã bình tĩnh lại.

Y bây giờ là một tu sĩ Tiên Thiên viên mãn, đặt trong giới tu hành cũng được xem là một tu sĩ bậc trung, ít nhiều cũng đã chạm đến tầng lớp cao thủ.

Nhưng, trước đó một tu sĩ Thần Ma sơ cấp tiến vào, đến kẻ địch còn chưa thấy mặt đã chết thảm.

Bây giờ, Thương Thiên chỉ là một tu sĩ Hậu Thiên cấp thấp nhất mà thôi.

Lại có thể cầm cự bên ngoài biệt thự lâu như vậy.

Y vô tình nhìn thấy Lão Từ đang đứng trước cửa sổ.

Thương Thiên đang đoán tâm lý của Lão Từ hiện tại, Lão Từ bây giờ cũng đang quan sát.

Lão Từ có tham vọng, muốn giành được vị trí thứ nhất trong cuộc thi đấu lần này, chính thức bước lên con đường quan lộ dẫn tới đỉnh

cao.

Thương Thiên phải để Lão Từ nhìn thấy điểm đột phá thì mới có thể khiến Lão Từ ra tay.

Lão Từ bây giờ vừa hèn nhát, nhưng lại vừa tràn đầy tham vọng, khiến bản thân trở nên vô cùng mâu thuẫn.

Thương Thiên cũng rất bất lực, mình là một công cụ, dường như ai cũng đang lợi dụng mình, và mình cũng có tự giác của một công cụ.

"Ta là một viên gạch, đâu cần ta thì ta xây ở đó!" Thương Thiên từ từ suy nghĩ, làm thế nào mới có thể để Lão Từ nhìn thấy cơ hội chiến thắng đây?

Thương Thiên nhìn Lão Từ, ánh mắt hai người khẽ giao nhau trên không trung.

Trong mắt Lão Từ, Thương Thiên nhìn thấy sự lạnh lùng hoàn toàn.

Chương 1003

Lão Từ đã thay đổi rất nhiều.

Chỉ mới một tháng không gặp, Lão Từ đã thay đổi nhiều đến vậy.

Lúc mới gặp mặt, Lão Từ có chút ba hoa khoác lác khiến Thương Thiên không nhận ra.

Bây giờ, Thương Thiên mới đột nhiên nhận ra, Lão Từ đã hoàn toàn biến thành một người khác.

Cổ họng Thương Thiên khẽ động, nói: "Nó sợ lửa!" "Cho ta mượn một ngọn lửa!" Ánh mắt Lão Từ sắc như kiếm, trong nháy mắt cắt xuyên mọi thứ, xuyên qua bóng tối, ánh mắt sâu thẳm như hố đen.

Lão Từ do dự một lúc lâu, sau đó gật đầu nói: "Được!" "Lão Từ thật xa lạ!" Thương Thiên lẩm bẩm trong miệng, nhưng tính cách của Lão Từ không nên dễ dàng có sự thay đổi lớn như vậy chứ!

Lão Từ mở hai lòng bàn tay ra, hai quả cầu lửa lập tức xuất hiện, giống như đang tung hứng, ném hai quả cầu lửa vào trong bóng tối.

Khi ánh lửa chiếu rọi bóng tối, bóng tối lập tức nhanh chóng lùi lại.

Theo sau sự lùi lại của bóng tối, ánh đèn lại một lần nữa chiếu xuống mặt đất.

Thương Thiên cũng đồng thời phát hiện ra vấn đề, ánh đèn đó không hề biến mất, chỉ bị che khuất mà thôi.

Cảm giác kỳ lạ đó giống như bóng tối đã hấp thụ hết ánh sáng xung quanh vào trong.

Nếu phải hình dung thì... nó quá đen, đen đến mức khi che khuất

ánh sáng, ánh sáng cũng không thể chiếu sáng được nó.

"Nó không vào được trong nhà?" Thương Thiên có chút ngạc nhiên, sau đó đứng thẳng người, khẽ chỉnh lại quần áo trên người, bước vào trong biệt thự.

Lão Từ đang đứng bên trong đón y, nói: "Chúc mừng ngươi sống sót trở về." "Bây giờ, có muốn ra ngoài không?" Lão Từ tiếp tục hỏi.

Khóe miệng Thương Thiên khẽ cong lên: "Nói ra có thể ngươi không tin, ta đã tìm ra nhược điểm của nó rồi." "Ồ?

Nhược điểm?" Lão Từ đưa cho Thương Thiên một chai nước.

Thương Thiên nhận lấy, vặn nắp chai rồi một hơi uống cạn, bây giờ y quả thực cảm thấy vô cùng khát nước.

"Xem ngươi có chịu tin ta không thôi." Thương Thiên nói.

"Vậy phải xem ngươi nói thế nào đã!" Lão Từ giơ tay ra hiệu.

"Chỉ là một đám hề kéo một tấm màn đen giả thần giả quỷ mà thôi." Thương Thiên nói: "Chỉ cần xé bỏ tấm vải che mặt đó, khi chúng trần trụi lộ ra, chúng sẽ giống như một đám cừu non chờ bị làm thịt." "Ta hỏi ngươi làm thế nào để phá địch." Lão Từ nói: "Không cần phải giảng đạo lý cho ta, đạo lý ta tự nhiên hiểu." "Ta thấy thứ mà những kẻ giả thần giả quỷ đó đội trên người rất sợ lửa." "Chúng ta trực tiếp dùng một trận lửa lớn đốt sạch chúng." "Mặc kệ trên đó là yêu ma quỷ quái gì, tất cả đều sẽ hiện nguyên hình." Thương Thiên nhìn chằm chằm Lão Từ, chờ Lão Từ gật đầu.

Trên mặt Lão Từ lúc này không có bất kỳ biểu cảm nào, giống như một cái giếng cổ, không gợn lên một chút sóng nào.

Đôi mắt Thương Thiên cũng khẽ nheo lại, cảm giác người trước mặt này không phải là Lão Từ.

Lão Từ thuộc tính Hỏa, cả người lúc nào cũng có chút lanh lợi, nhưng cũng không thể đột nhiên hoàn toàn thay đổi như vậy.

Sự thay đổi quá đột ngột, dường như chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Điều này khiến Thương Thiên không khỏi nghĩ đến một môn công pháp có thể chiếm đoạt thân thể người khác mà y từng đọc được trước đây.

Nên gọi là đoạt xá.

Chẳng lẽ Lão Từ đã bị người khác đoạt xá?

Bây giờ thực sự không có lý do nào khác hợp lý hơn.

"Nhìn ta chằm chằm làm gì?" Lão Từ đột nhiên liếc nhìn Thương Thiên.

Chương 1004

“Không có gì, ta chỉ cảm thấy có chút kỳ lạ.” Thương Thiên cũng không che giấu mà nói thẳng.

“Kỳ lạ?” Lão Từ nhìn từ trên xuống dưới, “Ta có gì kỳ lạ chứ.

À, đúng rồi, ban nãy ngươi nói gì?” “Hửm?” Trong mắt Thương Thiên lộ ra vẻ kinh ngạc, bởi vì trong nháy mắt ban nãy, khí chất của Lão Từ lại thay đổi.

Thương Thiên âm thầm thu tay lại, Lão Từ chắc chắn đã xảy ra vấn đề, không phải là đa nhân cách thì cũng là có người đã để lại một linh hồn khác trong cơ thể y.

Giống như Thương Thiên, trong cơ thể y cũng có tàn hồn của Miêu Vũ.

Chỉ là tàn hồn của Miêu Vũ không còn ý thức, nhưng tàn hồn vẫn có thể khiến tính tình y thay đổi lớn, ngay cả cơn giận cũng hoàn toàn không thể kiểm soát được.

Nếu một linh hồn có ý thức tiến vào cơ thể Lão Từ, vậy thì Lão Từ sẽ là một thể hai hồn, và linh hồn kia đang âm thầm chiếm quyền kiểm soát cơ thể Lão Từ.

Lão Từ không thể không biết được.

Trong lòng Thương Thiên cũng do dự, có nên vạch trần chuyện này hay không.

Điều đáng sợ nhất là Lão Từ rõ ràng biết nhưng lại giả vờ không biết, bởi vì ngươi vĩnh viễn không thể đánh thức một người đang giả ngủ.

“Ban nãy ngươi nói gì?” Lão Từ lúc này lại hỏi lần nữa.

“Gần đây cũng không biết bị sao nữa, ta cảm giác khi nghe người khác nói chuyện, nghe một lúc là lại mất tập trung.” Thương Thiên véo má mình, hỏi: “Ngươi có nhớ chuyện xảy ra trước đó không?” “Ta nhớ chứ!

Ta nhớ...” Lão Từ bắt đầu gãi đầu, “Ta hình như đã quên mất điều gì đó.” Trong ấn tượng của Thương Thiên, đây không phải là lần đầu tiên Lão Từ xuất hiện tình huống này.

Lần đầu tiên là khi Lão Từ và Thương Thiên đi Ngư Thành.

Sau khi trở về, y cũng dường như đã quên mất chuyện gì đó.

“Ai.” Lão Từ xua tay nói: “Không quan trọng nữa, ban nãy chúng ta nói đến đâu rồi.” “Ta nói là ta sẽ xông ra ngoài.” Thương Thiên nói.

“A?

Có chuyện đó sao?” Lão Từ nhìn Thương Thiên từ trên xuống dưới, nói: “Không phải ngươi nhân lúc ta quên mà cố tình lừa ta đấy chứ?” “Ban nãy ngươi đã đồng ý với ta rồi mà!

Chúng ta đã nói chuyện rất vui vẻ!” Thương Thiên nói: “Ngươi cho ta một triệu linh thạch, ta xông ra ngoài, hoàn thành nhiệm vụ lớn này.” Khuôn mặt hồ nghi của Lão Từ giãn ra: “Không sai rồi, ngươi chắc chắn đang cố tình lừa ta.” Thương Thiên như xác nhận điều gì đó, gật đầu: “Ừm, được rồi.

Người không ngốc!” “Mẹ kiếp, ngươi mới ngốc ấy!” Lão Từ vỗ cho Thương Thiên một cái.

Nhìn biểu hiện của Lão Từ, trong lòng Thương Thiên đã có chút manh mối.

Lão Từ quả thật đã xảy ra vấn đề, một vấn đề mà chính y cũng không biết.

Vấn đề này e rằng có liên quan đến bạn gái của y.

Chuyện như vậy Thương Thiên sẽ không đi vạch trần, nói ra Lão Từ cũng sẽ không tin.

Thà cứ giấu trong lòng, lúc quan trọng có thể ra tay giúp một phen.

Thực ra, trong lòng Thương Thiên, y rất công nhận Lão Từ, có thể coi là một trong số ít những người bạn của y.

Nếu có thể giúp được, y sẽ cố gắng giúp.

"Nghĩ gì vậy!" Lão Từ nhìn Thương Thiên có chút thất thần, vỗ một cái cho y tỉnh lại.

Thương Thiên hoàn hồn, nói: "Không có gì, ta chỉ đang nghĩ, ta xông ra ngoài, nhất tướng công thành vạn cốt khô!" "Sợ cái gì!" Lão Từ nhếch miệng cười.

Thương Thiên nghiêng đầu: "Ban nãy rõ ràng ngươi rất sợ mà!" "Sợ?" Lão Từ xòe tay ra, "Ta có sao?" "Có mà!" "Có thể là có đấy!" Lão Từ có chút không tự tin nói: "Nhưng, ngươi biết không?

Chương 1005

Sợ hãi chỉ là một loại cảm xúc mà thôi.

Khi ta vượt qua được loại cảm xúc này, loại cảm xúc ngắn ngủi này sẽ qua đi, một khi đã qua đi rồi, ta sẽ không còn sợ hãi nữa." "Bởi vì, trên thế giới này, đại đa số mọi thứ đều đáng sợ hơn cả cái chết." "Ví dụ như, nếu lần này ta thất bại..." "Ta sẽ mất đi cơ hội tiến lên tầng lớp cao hơn." "Ngươi hiểu không?

Đây là cơ hội duy nhất của ta rồi, ta không muốn cả đời này sống một cách tầm thường.

Điều đó còn đáng sợ hơn cả việc để ta chết." "Ngươi không phải là con cháu gia tộc, không cảm nhận được loại áp lực đó, áp lực khiến người ta gần như không thể thở nổi." "Phải không ngừng đi lên, không ngừng mạnh mẽ hơn.

Nếu không, ta ngay cả việc lấy ai cũng không thể quyết định được." Thương Thiên nhìn chằm chằm Lão Từ, trong lòng lẩm bẩm, thực ra bây giờ ngươi cũng không thể quyết định được mình là ai nữa rồi.

Nhưng, những lời như vậy Thương Thiên chỉ có thể giấu trong lòng.

Y có thể cảm nhận được, trong cơ thể Lão Từ hiện có ba nhân cách tồn tại.

Nhân cách chính là Lão Từ hiện tại, không sợ chết, mang theo một dũng khí nhất định, đồng thời có ý chí muốn thoát khỏi sự trói buộc của vận mệnh.

Còn có nhân cách ban đầu nhất, Thương Thiên cũng đã thấy qua,

nhân cách đó cẩn thận dè dặt, không muốn mạo hiểm.

Một nhân cách khác thì vô cùng giảo hoạt, không từ thủ đoạn.

Ba nhân cách mà Thương Thiên thấy trong cơ thể Lão Từ, chỉ là những gì Thương Thiên nhìn thấy được.

Lỡ như còn có nhân cách mà y không nhìn thấy thì sao?

Tình hình của Lão Từ bây giờ thực sự quá phức tạp.

"Phì." Thương Thiên nhổ một bãi nước bọt, liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài bóng tối đang từng chút một áp sát.

Thương Thiên cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, uy lực của bóng tối này thực sự rất mạnh, nhưng... tại sao lại chậm như vậy?

Thương Thiên cảm thấy kỳ lạ.

Bị kẹt trong biệt thự này, dường như chúng đang kiêng kỵ điều gì đó, từ từ bao vây.

Nếu Thương Thiên đổi vị trí, đứng ở vị trí của đối phương, trong căn phòng này chẳng qua chỉ có hai con côn trùng nhỏ, trực tiếp phất tay là có thể diệt được.

Thương Thiên kéo Lão Từ lại, nói: "Ngươi có phát hiện ra chỗ nào không ổn không?" "Không ổn?" Lão Từ không biết từ đâu lôi ra đồ ăn nhét vào miệng.

Thương Thiên vội vàng giật lấy một miếng từ miệng Lão Từ, y cũng cảm thấy hơi đói, vừa nhét đồ vào miệng vừa nói: "Việc chúng ta còn sống chính là điểm không ổn lớn nhất rồi." "Nếu là ngươi, ngươi sẽ làm gì?

Chẳng phải đã sớm nghiền nát hai con sâu bọ chúng ta rồi sao?" "Bây giờ, chúng chiếm đủ thiên thời địa lợi nhân hòa, tại sao không diệt chúng ta?" Sắc mặt Lão Từ khẽ động: "Có thể chúng đang làm

chuyện lớn, đang ở thời điểm quan trọng, không rảnh tay để dọn dẹp chúng ta." Lão Từ lúc này và Thương Thiên nhìn nhau, trong mắt lộ ra nụ cười.

"Bây giờ làm thế nào?" Thương Thiên hỏi.

"Còn làm thế nào được?

Đánh chết mẹ nó chứ!!" Lão Từ nói.

"Lấy bản lĩnh sở trường của ngươi ra đi!" Thương Thiên nói.

"Bản lĩnh sở trường?" Lão Từ đưa tay gãi đầu, "Ta có bản lĩnh sở trường gì?" "Phun lửa!" Thương Thiên hét lớn một tiếng.

Lão Từ trong nháy mắt tỉnh táo lại, hai tay nhanh chóng kết ấn, ấn xuống mặt đất: "Cháy lên đi!

Chích Viêm!" Ngọn lửa giống như một con hỏa long, trong nháy mắt lao ra, thiêu sáng một vùng bóng tối.

"Hoàng Tuyền, Trảm!!" Trong khoảnh khắc xua tan bóng tối, trường kiếm của Thương Thiên cắt phá không gian, một kiếm chém ra, trong nháy mắt phân hóa thành trăm kiếm, tạo thành một vùng kiếm quang.

Chương 1006

"Mở đường!

Ta lên!" Theo sau trường kiếm trong tay Thương Thiên quét ngang ra, trong bóng tối phía trước, một vùng máu tươi bắn ra, nở rộ trong bóng đêm.

"Lửa, đốt!" Thương Thiên khẽ hét lên, ngọn lửa từ hai tay Lão Từ trong nháy mắt phun ra, trong khoảnh khắc chiếu sáng bóng tối, trường kiếm của Thương Thiên liền theo sát.

Hai người không ngừng tiến về phía trước, Lão Từ giống như một tấm khiên, Thương Thiên là thanh kiếm sắc bén nhất.

Hai người phối hợp lại có một sự ăn ý cao độ.

Nhưng, rất nhanh cơ thể Lão Từ có chút không chịu nổi.

Cứ duy trì hỏa lực như vậy, cơ thể y nhanh chóng như bị rút cạn.

"Ta không chịu nổi nữa." Lão Từ nói: "Linh khí cạn kiệt rồi." Thương Thiên cũng không ngừng thở hổn hển, nói: "Ta cũng mệt rồi." Trước đây, Thương Thiên chỉ dựa vào sức mạnh cơ bắp, nhiều nhất chỉ có thể dùng được ba lần Hoàng Tuyền Bách Trảm.

Sau khi cơ thể được cường hóa, y đã phát huy siêu thường, lần này đã dùng đến sáu lần Hoàng Tuyền Bách Trảm.

Tuy nhiên, y cũng không biết rốt cuộc đã giết bao nhiêu người, dù sao trong bóng tối, Thương Thiên chỉ có thể nhìn thấy khoảnh khắc máu tươi nở rộ, sau đó nhanh chóng ẩn nấp trong bóng đêm.

Thương Thiên bây giờ cũng không biết linh khí của Lão Từ có ý nghĩa gì, chỉ cảm thấy cả người mệt lả, cánh tay gần như không thể nhấc lên nổi.

Mặc dù Thương Thiên không rõ linh khí là gì, nhưng trước đây y cũng có cảm giác đó.

Khi đẩy kỹ năng thời gian của mình đến cực hạn, trong cơ thể dường như có thứ gì đó bị rút cạn.

Thương Thiên đoán trong cơ thể mình cũng có thứ gọi là linh khí đó, chỉ là y vẫn luôn không biết, chỉ có thể dùng thời gian có thể kích hoạt kỹ năng để tính toán.

Nhưng khi dùng Hoàng Tuyền Bách Trảm, lại không có cảm giác bị rút cạn đó, chỉ cảm thấy mệt, mệt vô cùng.

Cơ thể như sắp vỡ tan ra.

Thương Thiên biết đó đơn thuần là do cơ thể không chịu nổi sức mạnh cường độ cao như vậy.

Hiện tại, hai người Thương Thiên đều đã vô cùng mệt mỏi, cơ thể Lão Từ gục xuống người Thương Thiên, nói: "Ta thật sự không còn sức nữa." Hiện tại hai người thực tế mới chỉ tiến được vài trăm mét, trong bóng tối hoàn toàn không tìm được phương hướng nào.

Hai người giống như hai con ruồi không đầu bay loạn xạ.

Huống chi, bây giờ hai người đều đã kiệt sức.

"Sao trời không sáng lên nhỉ!" Thương Thiên bất lực nhìn lên trên, bóng tối xung quanh giống như cao dán chó, không thể gỡ ra được, vừa mới thả lỏng một chút, bóng tối lại vây đến.

"Có lẽ sẽ không bao giờ sáng nữa." Lão Từ nói: "Trừ khi chúng ta ra khỏi được đây." "Chắc chắn là đang phục sinh tà thần." Lão Từ lẩm bẩm trong miệng: "Những tà thần này năng lực rất mạnh, dù chưa hoàn toàn phục sinh, nhưng khống chế thời tiết của một khu vực nhỏ là chuyện dễ dàng." Đúng như lời Lão Từ nói, lúc này nhìn từ bên ngoài, có một đám mây đen khổng lồ bao trùm toàn bộ Lý Gia Trấn.

Khiến cả Lý Gia Trấn chìm trong một vùng bóng tối, giống như ban đêm, đen kịt như mực.

Người đi đường xung quanh lần lượt lấy ra điện thoại, quay chụp lại cảnh tượng thần kỳ này, xung quanh đều là trời quang mây tạnh, nhưng duy chỉ có nơi này đen kịt như mực.

Có người hiếu kỳ muốn vào xem bên trong rốt cuộc là kỳ quan gì.

Nhưng, toàn bộ Lý Gia Trấn đều đã bị phong tỏa, cấm bất kỳ ai ra vào.

Bảy trạm trưởng Dạ Hành Giả của Giang Đông đều đã đến.

Mặc dù chỉ huy cao nhất là Ngự Chủ không đích thân lộ diện, nhưng đã có hơn mười tham viên của tổng bộ đến.

Cũng biết được chuyện lần này thật sự đã lớn rồi.

Tại vùng trung tâm của Giang Đông, lại có tà thần muốn thức tỉnh, quan trọng là trong một thành phố lớn như vậy, có vô số nhân chứng.

Chương 1007

Khiến cho Dạ Hành Giả hoàn toàn không có cách nào che đậy được.

"Thế nào rồi?" Một ông lão nhỏ bé đi đến trước mặt trạm trưởng trạm Càn Nguyên.

Trạm trưởng trạm Càn Nguyên này mới được điều đến, thực lực Thần Ma sơ cấp, bốn mươi mấy tuổi, đang ở độ tuổi tráng niên, tương lai có khả năng thăng lên tổng bộ Dạ Hành Giả.

Còn ông lão nhỏ bé trông sáu mươi mấy tuổi này, vóc dáng nhỏ bé, nhưng trong mắt không ngừng lóe lên những tia sáng tinh anh.

Đây là Đệ nhất Tham sự.

Quan trọng nhất là y họ Lam.

Tên là Lam Thiên Nguyên, về lý thuyết là chú của Lam Trạm.

Giống như Lão Từ, đều là con cháu thế gia, có thể nói đều được nuôi dưỡng trong hũ mật.

Mặc dù Lam Thiên Nguyên là chú của Lam Trạm, nhưng tình thân giữa cha con cũng rất nhạt nhẽo.

Nhưng, trong mắt người ngoài, Lam Thiên Nguyên là chú của Lam Trạm, mọi người đều sẽ nể mặt Lam Trạm một chút.

Ví dụ như cuộc thi đấu lớn lần này, Lam Trạm gần như đã thu nạp hết những người có tiềm lực nhất, sức mạnh cốt lõi nhất trong trạm Càn Nguyên về dưới trướng mình.

Ngược lại, Lão Từ có vẻ hơi thê thảm, tương đương với việc bị thất sủng.

“Từ bên ngoài chúng ta hoàn toàn không phá được!” Lam Thiên Nguyên nói: “Dù sao cũng là kết giới của tà thần, trừ khi có thể tìm được một vị thần khác.” “Nếu không, chỉ dựa vào mấy người chúng ta, cường công từ bên ngoài là không thể.” Tham viên kia nói: “Vậy ta không quản được!

Đó là chuyện của ngươi!” “Ta muốn ngươi lập tức phá vỡ cái mai rùa này cho ta.” Tham viên kia có chút mất bình tĩnh hét lớn: “Nếu không, trước khi Ngự Chủ lấy mạng ta, ta sẽ lấy mạng ngươi trước!” “Hô hô!” Tham viên kia không ngừng thở hổn hển, ổn định lại cảm xúc mất kiểm soát, nói: “Ta có người ở bên trong.” “Là người của trạm Càn Nguyên, cho nên ta mới tìm ngươi làm tổng chỉ huy!” “Ai?” Lam Thiên Nguyên lập tức hỏi.

“Một tiểu tử của nhà họ Từ, còn có một người tên là gì nhỉ?” Tham viên kia nhất thời không nhớ ra.

“Thương Thiên?” Lam Thiên Nguyên nói.

“Đúng, đúng cái tên này.” Lam Thiên Nguyên đối với cái tên Thương Thiên khá rõ ràng, bởi vì từ khi y nhậm chức đến nay, tên tiểu tử này chưa từng đi làm, một chút mặt mũi cũng không cho y.

Nhiệm vụ lần này là Thiên giai, trong lòng Lam Thiên Nguyên có chút tư tâm.

Bởi vì nếu Lão Từ hoàn thành nhiệm vụ này, vậy thì chỉ cần một nhiệm vụ này là có thể vượt qua Lam Trạm trong cuộc thi đấu lớn.

Nhưng nếu, Lão Từ và Thương Thiên chết trong nhiệm vụ này, Giang Đông sẽ gặp nguy hiểm.

Bởi vì những tà thần này sau khi thức tỉnh, thích trực tiếp hiến tế cả một thành phố.

Thành phố càng lớn, chứng tỏ tà thần này càng lợi hại, năng lượng

cần thiết càng lớn.

Nếu như, hiến tế cả Giang Đông, quả thực không dám tưởng tượng.

Trong một số thành phố nhỏ, cũng thường xuyên xuất hiện tung tích hoạt động của tà thần.

Một số kẻ biết điều sẽ cống nạp cho tầng lớp cao hơn, tầng lớp cao hơn biết được cũng nhắm một mắt mở một mắt cho qua.

Nhưng, lần này Lý Gia Trấn không biết được ai che chở.

Gan quá lớn rồi, làm chuyện này ở trung tâm Lý Gia Trấn, rõ ràng là có ý định trực tiếp hiến tế cả Giang Đông sao?

Lam Thiên Nguyên khẽ nhắm mắt lại, sau đó đột nhiên mở mắt ra, nói: "Ở bên trong có thể sẽ bị mất phương hướng, ta cần phải cho họ một chút chỉ dẫn!" "Chỉ dẫn?" Tham sự hỏi.

"Dùng cột sáng làm tín hiệu." Lam Thiên Nguyên nói.

Tham sự chậm rãi ngẩng đầu lên, nói: "Ta cũng không biết vị trí mục tiêu ở đâu!" "Ta sẽ biết." Lam Thiên Nguyên nói: "Hiện tại người làm chỉ huy ở đây là hai người chúng ta, ngươi nghĩ Ngự Chủ đi đâu rồi?" "Trong chúng ta đã xuất hiện một kẻ phản bội!" "Đại Tham sự." Giọng điệu của Lam Thiên Nguyên trở nên có chút chậm rãi: "Ngài hẳn là không tham gia vào chuyện này chứ?" "Tính cách của Ngự Chủ ngài cũng biết rồi đấy." Giọng điệu của Lam Thiên Nguyên trở nên có chút âm dương quái khí.

Chương 1008

"Lần này tại sao Ngự Chủ lại để tất cả các tham sự đều xuất động, chẳng lẽ ngài không chú ý thấy có mấy tham sự đã biến mất rồi sao?" Cơ bắp trên mặt Đại Tham sự khẽ giật giật, trong miệng chậm rãi thốt ra hai chữ: "Ngu xuẩn!" Những hành động nhỏ của các tham sự, trong lòng y thực ra rất rõ.

Công việc tham sự này trông có vẻ là một chức vụ tốt, làm việc trong tổng bộ cấp tỉnh, nhưng thực tế lại là một chức vụ không có thực quyền.

Thuộc loại thanh liêm.

Cũng không có cách nào, chỉ có thể tìm cách tham ô một chút.

Đại Tham sự thậm chí không cần phải làm gì, việc duy nhất cần làm là rút phần trăm, người bên dưới làm việc cần được y cho phép, không cần phải đích thân ra tay làm những việc bẩn thỉu, cuối cùng danh lợi đều có.

Lúc ban đầu, thực ra y cũng sẽ để mắt đến việc người bên dưới làm, nhưng những chuyện như vậy ngày càng nhiều, y cũng không có cách nào mà đi theo dõi từng người một.

Y cũng hoàn toàn không ngờ, sẽ có tà thần điên cuồng muốn hiến tế cả Giang Đông.

Trong chuyện này y chắc chắn không thể thoát khỏi liên quan.

Đại Tham sự xoa trán, phải làm sao đây, trừ khi có thể trực tiếp giết được Ngự Chủ.

Ngự Chủ là tồn tại bán thần, là người đàn ông tiếp cận thần nhất ở cả Giang Đông.

Muốn giết Ngự Chủ đương nhiên là không thể.

Dường như y đã phát hiện ra một chuyện nghiêm trọng, bất kể kết quả của chuyện này được xử lý thế nào, cuối cùng dường như y đều sẽ xong đời!

"Nghĩ gì vậy?" Lam Thiên Nguyên nhìn chằm chằm Đại Tham sự, trong mắt lộ ra một tia hung quang, nói: "Thực ra, chúng ta ở bên ngoài cũng không làm được gì." "Ta đã đặt cược toàn bộ vào hai tiểu tử ở bên trong rồi." "Mục đích chính của ta là theo dõi những tham sự này!" "Muốn chống ngoại xâm trước hết phải dẹp nội loạn!

Ngự Chủ vốn là một người lười, thật sự lười quản một đống chuyện rắc rối.

Cứ phải không có chuyện gì lại đi gây chuyện, có biết cái gì gọi là gieo gió gặt bão không?" "Làm người như ta, đều tin vào quỷ thần, tin vào nhân quả báo ứng." "Cố gắng làm tốt những việc tiếp theo đi!

Coi như là sự cứu chuộc của ngài." "Hô!" Đại Tham sự ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, một bên là bóng tối sâu thẳm, một bên là ánh sáng.

Bóng tối và ánh sáng vĩnh viễn thay phiên nhau, nhưng vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện cùng lúc.

"Ta biết phải làm gì rồi!" Đại Tham sự nói.

"Nếu, ngài thật sự biết, vậy thì thật sự quá tốt rồi." Lam Thiên Nguyên khẽ gật đầu, cũng ngay lập tức nhìn về phía chân trời, "Chờ Ngự Chủ cho thông tin vị trí thôi." "Trạm trưởng, có tin tức rồi." Lúc này, có người hét lớn, cầm một tấm bản đồ, chính là bản đồ Lý Gia Trấn, nhưng lại là "Tinh Diệu Đồ".

Trên đó có đánh dấu ba trận nhãn.

Chỉ cần phá hủy một trong số đó, vậy thì sẽ có một bên bị mở ra

một góc.

Chỉ cần mở được kết giới, vậy thì những chuyện còn lại sẽ dễ dàng, trực tiếp điều người đến vây quét là xong.

"Nhanh, đánh dấu vị trí!" Lam Thiên Nguyên nói.

Thương Thiên đang trong tình thế bế tắc, đột nhiên một cột sáng màu đỏ tươi xuất hiện, cột sáng màu đỏ trực tiếp chiếu vào một điểm ở xa.

Lão Từ nhìn cột sáng màu đỏ nói: "Mục tiêu của chúng ta đã xuất hiện, nhưng chúng ta hình như đã đi ngược hướng." "Ta không đi nữa." Lão Từ nói: "Ta thật sự hết sức rồi, ta bị rút cạn rồi." Thương Thiên quay đầu nhìn về phía sau: "Cho ta ngọn lửa cuối cùng!" "Được!" Lão Từ dùng hết sức ném ra một quả cầu lửa.

Ầm!

Theo sau vụ nổ của quả cầu lửa, Thương Thiên từ trong quả cầu lửa xông ra.

Theo khoảnh khắc ánh lửa chiếu rọi, trường kiếm trong tay Thương Thiên cắt rách tấm màn bóng tối.

"A!!" Thương Thiên hét lên một tiếng, cơ bắp toàn thân trong nháy mắt phồng lên, trường kiếm từ trong bóng tối cắt vào.

Lúc này y mới chú ý, bóng tối đó thực ra là từng con côn trùng nhỏ, vô số con côn trùng màu đen bám chặt vào nhau.

Chương 1009

Những con côn trùng nhỏ đó một khi tiếp xúc với cơ thể, liền trực tiếp biến thành một vũng chất lỏng, chất lỏng đó sẽ ăn mòn da thịt.

Cơ thể Thương Thiên xông vào, từng mảng da không ngừng thối rữa.

Thương Thiên thậm chí còn nhìn thấy da thịt trước ngực mình bị thối rữa sâu vào trong, thối ra hai cái lỗ to bằng nắm tay.

Khi cúi đầu xuống còn có thể nhìn thấy trái tim đang đập trong lồng ngực.

Ầm!

Trong đầu Thương Thiên vang lên một tiếng nổ, cơ thể y lăn vào phía sau tấm màn đen.

Quả nhiên, phía sau tấm màn đen đúng như Thương Thiên dự đoán, toàn bộ đều là người.

Chỉ là, những người bị Thương Thiên giết trước đó, không bị người phía sau kéo đi, mà trực tiếp bị những con côn trùng màu đen đó ăn mất.

Bởi vì, dưới chân Thương Thiên lúc này đang giẫm lên một đống xương cốt.

Những con côn trùng màu đen đó, dường như chỉ ăn huyết nhục, đối với những bộ xương này không có chút hứng thú nào.

Nhìn những người xung quanh, Thương Thiên không chút khách khí, trực tiếp một chiêu: "Hoàng Tuyền, Bách Trảm!" Máu tươi nở rộ, những con côn trùng màu đen xung quanh liền chui vào.

Những người điều khiển côn trùng phía sau tấm màn đối với những con côn trùng chui vào cũng tỏ ra vô cùng hoảng sợ, rối loạn trận hình.

Chúng cũng sợ, bởi vì những con côn trùng đó lục thân bất nhận.

Dưới tấm màn đen truyền ra từng tiếng hét thảm thiết, Thương Thiên xuyên qua đám người, từ trong tấm màn đen đó lăn ra.

"Lão Từ, đi!" Thương Thiên dùng ngọn lửa mở ra một con đường ở giữa.

Lão Từ cả người như một đống bùn nhão, trên mặt đất khẽ giãy giụa, bò về phía Thương Thiên.

Thương Thiên không thể nhìn nổi nữa, đi đến một tay tóm lấy Lão Từ, nói: "Phấn chấn lên!

Đừng như một đống bùn nhão, đó không phải là Lão Từ mà ta biết." Lão Từ liếc Thương Thiên một cái: "Mẹ kiếp, nói nhảm!" "Giúp ta một tay!" "Làm gì?" "Đỡ ta!" Thương Thiên đưa tay đỡ lấy cơ thể Lão Từ.

Lão Từ trông thật sự đã mệt đến mức không còn sức lực nhấc tay lên, y chậm rãi cởi áo khoác ngoài ra, bên trong là một chiếc áo giữ nhiệt.

"Giúp ta cởi cả áo trong ra luôn." "...

Ngươi muốn làm gì vậy!" "Nhanh lên, đừng có nói nhảm nữa!" Thương Thiên xé toạc quần áo trên người Lão Từ ra, trên người Lão Từ viết đầy các loại phù văn.

"Giúp ta xóa đi một phần." Lão Từ nói: "Đừng xóa hết toàn bộ." "Nếu xóa hết toàn bộ ta cũng không khống chế được!" Thương Thiên nhìn những phù văn trên người Lão Từ, lại liên tưởng đến mấy nhân cách trong cơ thể Lão Từ trước đó và chuyện Lão Từ biến thân thành

hỏa long.

Không khó để suy đoán ra, những phù văn trên người Lão Từ này dùng để phong ấn sức mạnh.

Về phần tại sao có sức mạnh không dùng mà lại phải phong ấn?

Chỉ có thể giải thích là sức mạnh đó không thuộc về y, một khi giải phong Lão Từ sẽ không thể khống chế được.

Trong cơ thể Lão Từ ẩn chứa một bí mật.

Bí mật như vậy Thương Thiên không định đi vạch trần, bởi vì y không biết mình có phải đang cầm kịch bản nhân vật chính hay không.

Bởi vì, Lão Từ bây giờ trông càng giống kịch bản nhân vật chính hơn.

Mỗi nhân vật chính đều không bao giờ mạnh mẽ như vậy, trên người lại ẩn chứa vô số sát khí, hóa hiểm thành an.

Dường như đang chờ một ngày nào đó một bước hóa rồng.

Chương 1010

Thương Thiên cũng phát hiện ra một chuyện, mỗi lần làm nhiệm vụ cùng Lão Từ đều là những nhiệm vụ vô cùng nguy hiểm.

Lần đầu tiên nhiệm vụ điều tra đã trực tiếp gặp phải hai kẻ trên cấp Thần Ma đã thức tỉnh giải phong.

Lần này lại trực tiếp gặp tà thần.

Khi Thương Thiên nhìn Lão Từ, y bất giác muốn tránh xa.

Thương Thiên ra sức lau trên người Lão Từ, phát hiện những phù văn trên người y hoàn toàn không thể xóa được.

"Ta không xóa được những thứ này trên người ngươi." Thương Thiên nói.

"Dùng máu!" Lão Từ nói.

"Dùng máu của ngươi?" Thương Thiên hỏi.

"Đương nhiên là của ngươi!" Lão Từ nói.

Thương Thiên có chút do dự.

"Nhanh lên!!" Lão Từ hét lên: "Kéo dài càng lâu càng nguy hiểm, ngươi muốn nhìn cả thành phố này bị hiến tế sao?" Cổ họng Thương Thiên khẽ động, sau đó dùng kiếm rạch một đường trên lòng bàn tay.

Theo sau máu tươi tuôn ra, Thương Thiên bôi lên người Lão Từ, những phù văn đó từng chút một biến mất.

Cơ thể vốn suy yếu của Lão Từ, đột nhiên trở nên mạnh mẽ, trong mắt cũng dần dần có thần.

Khí chất của Lão Từ dường như đang thay đổi, trong mắt lộ ra từng tia hung quang.

Khi nhìn về phía Thương Thiên, mũi y không ngừng phun ra một luồng khí nóng.

"Lão Từ?" Thương Thiên có chút không dám chắc người trước mắt có phải là Lão Từ không.

Cơ thể Lão Từ như đang run lên, sau đó trong mắt không ngừng trợn trắng.

"Xong rồi?" Thương Thiên nắm chặt hai tay Lão Từ.

Lão Từ chậm rãi tỉnh lại, máu tươi thấm ra từ khóe mắt, nói: "Ta chỉ cảm thấy cả người vô cùng tốt, có chút quá tốt rồi.

Một luồng sức mạnh khổng lồ dường như muốn làm ta nổ tung." Thương Thiên thực ra cũng có cảm giác này.

Vụ nổ bên ngoài dần dần tắt, trận hình của những người dưới tấm màn đen đã hoàn toàn bị Thương Thiên đánh loạn, những con côn trùng màu đen lúc này đang trong trạng thái hỗn loạn, giống như những kẻ điên đói khát, bất kể là ai, chỉ cần đi qua trước mặt chúng, liền trực tiếp biến thành một đống xương trắng.

Trong mắt những con côn trùng đó chỉ có huyết nhục, không phân biệt địch ta.

Thương Thiên lúc này nhìn Lão Từ hỏi: "Ban nãy khi ngọn lửa của ta đốt cháy những con côn trùng đó, có một mùi thịt thối cháy khét, tại sao ngọn lửa của ngươi đốt lại không có mùi đó?" "Có thể là do chúng sợ lửa!" Lão Từ nói: "Người tu hành chúng ta đều có phân chia thuộc tính, nhưng chúng ta chỉ phân chia thuộc tính dựa trên độ thân hòa với linh khí, cuối cùng cũng chỉ dùng linh khí mô phỏng ra hình thái tự nhiên mà thôi." "Ví dụ như ta thuộc tính Hỏa, nhưng kỹ năng ta đánh ra không phải là lửa thật, mà là lửa do linh khí mô phỏng." "Trông thì giống hệt lửa, nhưng cũng chỉ là mô phỏng hình

thái và nhiệt độ." "Nếu, thật sự có thể khống chế tự nhiên, vậy thì chỉ có thần thôi." Nói rồi, đầu ngón tay Lão Từ mọc ra một ngọn lửa nhỏ.

"Ai, không giải thích với ngươi nữa!" Lão Từ nói: "Không kịp rồi!" Giữa hai lòng bàn tay Lão Từ, nhanh chóng biến thành một màu đỏ rực, thứ vắt ra từ lòng bàn tay giống như dung nham, trực tiếp vung ra ngoài.

Dung nham đó rơi xuống mặt đất trực tiếp làm tan chảy một cái lỗ.

"Không phải là thật sao?" "Tránh xa ra một chút, tuy không phải thật, nhưng còn thật hơn cả thật!" Lão Từ xé nát quần áo trên người: "Hỏa lực toàn khai!" Lão Từ trực tiếp xông ra ngoài, trong tay nắm hai quả cầu lửa, không ngừng ném điên cuồng ra xung quanh.

Ầm ầm!

Xung quanh không ngừng nổ tung, không khí cũng trở nên nóng hầm hập.

Thương Thiên hét lớn một tiếng: "Này này, đừng có liều mạng thế!" "Lát nữa lại hết sức bây giờ." Nhưng lúc này Lão Từ đã không nghe rõ lời Thương Thiên nữa, ngọn lửa có thể khắc chế những con côn trùng màu đen đó, y xông vào trong bóng tối, trở nên vô cùng điên cuồng và phấn khích.

Xung quanh không ngừng nổ tung, sức phá hoại vô cùng kinh người, gần như muốn phá hủy cả thị trấn Trường Hà.

Chương 1011

"A!!" Toàn thân Lão Từ không ngừng bốc lên ngọn lửa, dường như muốn hóa thành một ngọn núi lửa, không ngừng hút lấy xung quanh rồi phun ra dung nham.

Đôi mắt Lão Từ tràn ngập một màu đỏ máu, dường như có một áp lực khổng lồ, không ngừng đè lên nhãn cầu của y, như muốn ép nổ.

Lão Từ lúc này biết mình đã trở nên vô cùng điên cuồng và phấn khích, nhưng cũng dường như không thể khống chế được.

Lão Từ như một con trâu điên, lao về phía trước.

Thương Thiên đuổi theo sau, cả người mệt như một con chó chết.

Nhờ Lão Từ trực tiếp mở ra một con đường, y cứ thế đuổi theo, lòng bàn chân đều bị nóng đến phồng rộp, nhấc chân lên xem thì đế giày đã bị đốt cháy hoàn toàn.

Con đường Lão Từ đi qua, đều tỏa ra một nhiệt độ cao nóng rực.

"Hít." Thương Thiên liếc nhìn bàn chân mình, lại liếc nhìn Lão Từ đã chạy mất dạng ở phía trước, cũng không quản được chân nữa, vội vàng đuổi theo.

Trên người Thương Thiên cũng đầy vết thương, đặc biệt là trên ngực, cả lồng ngực đều bị ăn mòn xuyên thủng, nhưng y không nhạy cảm với cảm giác đau.

Khi Thương Thiên chạy về phía trước, đã không còn nhìn thấy bóng dáng Lão Từ nữa, đuổi cũng không kịp.

Không có Lão Từ bảo vệ, y cũng không có cách nào tự vệ.

Khi Thương Thiên xuất hiện trở lại, phát hiện xung quanh dường

như có chút không ổn, xung quanh không còn đen như ban nãy nữa.

Mặc dù vẫn ở trong bóng tối, nhưng không còn đen kịt như mực không thể tan ra như ban nãy.

Y đưa tay ra vơ một cái trong bóng tối.

Nhìn trong tay không có gì, cổ họng Thương Thiên khẽ động, loại côn trùng trong bóng tối đã biến mất.

Không biết vì sao trong lòng y đột nhiên có một cảm giác không lành.

Liếc nhìn xung quanh, phát hiện bóng tối đen như mực đó đang chảy về một hướng, hướng chảy chính là hướng của Lão Từ.

Trong lòng Thương Thiên biết, Lão Từ tám phần là sắp xảy ra chuyện rồi.

Lão Từ hiện đang ở trong trạng thái bán cuồng bạo, đầu óc không tỉnh táo, cũng hoàn toàn không thể khống chế được.

Lão Từ nhanh chóng xông ra ngoài mấy cây số.

Khi sắp tiếp cận điểm tín hiệu ở xa, bóng tối xung quanh trở nên càng ngày càng đặc quánh, vô số côn trùng rợp trời kín đất, không ngừng tụ lại.

Lũ côn trùng dường như đang hợp thành một thể thống nhất khổng lồ.

Xem ra lũ sâu bọ này không hoàn toàn vô tri, chắc chắn chúng có tư duy nhất định, không chừng còn có một bộ não trung tâm điều khiển.

Khi vô số côn trùng không ngừng siết chặt lại với nhau, chúng dần dần phác họa ra một hình người khổng lồ.

Sau khi hình người dần trở nên rõ nét, Lão Từ ném ra một quả cầu

lửa, nhưng nó đã bị dập tắt ngay trước mặt hình người màu đen khổng lồ kia.

Lão Từ khẽ sững sờ, rồi định thần lại, khi đối mặt với cường địch, lý trí dần chiếm thế thượng phong.

Lão Từ lập tức ổn định tâm thần, vươn tay chộp một cái trên không trung, hai tay hợp lại, một quả cầu lửa khổng lồ tức thì được ném ra.

Ầm!

Một tiếng nổ vang, ngọn lửa tức thì bắn tung tóe khắp nơi, hỏa diễm đặc quánh chảy ra như dung nham.

Thế nhưng, hình người màu đen khổng lồ kia dường như không có bất kỳ phản ứng nào, nó vung ngược nắm đấm khổng lồ, tung một cú đấm ngang trời về phía Lão Từ.

Chương 1012

Bốp!

Nắm đấm đó giống như một ngọn núi được đúc từ vẫn thạch kiên cố, đâm sầm vào người Lão Từ, hất văng hắn ra xa.

Thân thể Lão Từ bay xa mấy trăm mét, hai lòng bàn tay phun ra lửa, giống như một động cơ đẩy hỏa diễm chống đỡ cơ thể.

Khi thân thể rơi xuống đất, mặt đất trực tiếp rung chuyển tạo thành một cái hố lớn sâu hơn một mét, trong miệng không ngừng ho ra máu tươi.

"Khụ khụ." Lão Từ cảm thấy cả người như sắp vỡ vụn, máu tươi không ngừng tuôn ra từ khóe mắt và tai.

"Thật lợi hại!" Lão Từ cảm thấy trong lồng ngực càng thêm khó chịu, máu tươi như bị nghẹn lại trong một hồ chứa sắp vỡ đê, cấp thiết cần một điểm để phun trào.

Hắn cố gắng nuốt ngược ngụm máu tươi đã dâng lên cổ họng, nhưng vẫn có một ít không nuốt được, chảy ra từ khóe miệng.

"Hù hù hù!" Lão Từ hoàn toàn tỉnh táo, rút trường kiếm ra, ngọn lửa từ chuôi kiếm bùng cháy đến tận mũi kiếm.

"A!

Ăn một kiếm của ta!" Lão Từ đứng dậy, kéo lê trường kiếm xông tới, trường kiếm vạch ra một đường rãnh trên mặt đất, không ngừng bốc lửa.

Tốc độ lao tới vô cùng nhanh, thân thể trong nháy mắt bay lên không, thanh trường kiếm lửa trong tay trong sát na hình thành một ảo ảnh kiếm dài hơn mười mét, đột nhiên chém ngang ra ngoài.

“A!!

Mở ra cho ta!” Lão Từ phát ra một tiếng gầm thét, huyết khí trong cơ thể không ngừng cuộn trào.

Khi ảo ảnh kiếm chém tới, bóng đen khổng lồ kia trực tiếp tóm lấy trường kiếm.

Một tiếng nổ lớn vang lên, Lão Từ bị đập mạnh xuống đất.

Lão Từ cảm thấy ý thức mơ hồ, nhìn điểm tín hiệu không xa, miệng khẽ lẩm bẩm: “Chỉ còn một chút nữa thôi!” “Ngươi chỉ còn thiếu chút nữa.” Thương Thiên chậm rãi bước ra từ trong bóng tối, nhìn Lão Từ bị đánh như một con chó chết trên mặt đất, “Ta vừa đoán là biết ngươi sẽ làm liều mà!” “Sao?

Giờ sướng chưa?” Lão Từ nhìn về phía trước nói: “Một chút nữa thôi, chỉ còn một chút nữa là đến điểm tín hiệu.” “Giúp ta xóa thêm vài đạo phù văn nữa đi!” “Không xóa.” Thương Thiên nói: “Ngươi quên rồi sao?

Lần trước sau khi giải phong ngươi đã làm gì?” “Cả thành phố đều bị ngươi thiêu rụi.” “Chết rồi chắc chắn phải xuống địa ngục.” “Chỉ một lần này thôi, nhiệm vụ lát nữa không chỉ có Tà Thần, nếu không làm sẽ chết đấy.” “Không thành công thì cũng thành nhân!” Lão Từ cựa quậy thân thể nói: “Ta không quản được nhiều như vậy nữa!” Miệng hắn lẩm bẩm, “Cầm kịch bản nhân vật chính rồi sống cho tốt đi!” “Chuyện tiếp theo giao cho ta.” “Ta sắp chết rồi.” “Xin hãy chăm sóc em gái ta, còn có mẹ ta nữa.” Thương Thiên nói: “Chuyện tiếp theo giao cho ta.” Lão Từ ngơ ngác nhìn Thương Thiên, “Làm gì?” “Muốn làm anh hùng à?” “Ta thấy ngươi cũng không giống anh hùng.” “Tỉnh lại đi!

Huynh đệ, mạng của ngươi chẳng đáng một đồng!

Mau về rửa mặt đi ngủ đi!

Em gái, mẹ ngươi ta sẽ không giúp chăm sóc đâu, ta lại chẳng phải con trai ngươi.” “Hừm.” Thương Thiên khẽ nhún vai.

“Cảm ơn.” Thương Thiên đưa tay búng một tiếng, “Thời gian, toàn lực mở!” Thương Thiên tức thì lao ra, mọi thứ dường như trở nên vô cùng chậm chạp.

Nhìn bóng người màu đen khổng lồ đối diện, nó trực tiếp tạo thành một nắm đấm, đột nhiên đấm thẳng vào đầu Thương Thiên.

Ầm!

Trong nháy mắt, ngọn lửa bùng cháy trong bóng tối, như một đóa hoa xinh đẹp, rực rỡ chói mắt.

Ngọn lửa bùng cháy, như giòi trong xương, trực tiếp thiêu đốt bóng đen khổng lồ.

“Gào!!” Bóng đen phát ra từng tràng tiếng kêu thảm thiết đau đớn.

“Hóa ra là vật sống à!

Hóa ra cũng biết đau à!

Ta còn tưởng ngươi chỉ là một khối bóng tối, không có ý thức, không biết đau đớn!” “Lão Từ, thấy chưa, nó là vật sống, sợ lửa!” Ngọn lửa vừa bùng lên, đã thiêu đốt bóng đen khổng lồ kia đến mức nó không ngừng va chạm loạn xạ, dường như đang dần dần tan rã.

Chương 1013

Lũ côn trùng này tụ hợp lại một chỗ, lửa của Lão Từ không có chút tác dụng nào, nhưng sau khi bị đánh tan, tác dụng của Lão Từ bắt đầu xuất hiện.

"Tan rồi, Lão Từ, dùng lửa cho ta!" Thương Thiên cầm đại kiếm xông lên.

"Được!" Lão Từ ôm ngực, gắng gượng đứng dậy, hai tay ấn mạnh xuống mặt đất, trong nháy mắt ngọn lửa từ mặt đất bùng lên, hướng về phía nơi vừa bị lửa thiêu đến có chút phân tán mà đốt tới.

Nhiệt độ cao nóng bỏng khiến không khí trở nên giòn tan như thủy tinh, chỉ cần đấm một quyền ra là có thể làm vỡ một tấm kính.

Sau khi bị lửa của Lão Từ thiêu đốt, bóng đen ở chỗ đó trở nên mỏng manh hơn.

Mắt Thương Thiên khẽ động, trực tiếp lao vào nơi bóng tối mỏng manh ấy.

Khi Thương Thiên lao vào bên trong hình người màu đen đó, hắn nhìn thấy trong bóng tối có một chấm tròn màu đỏ tươi đang khẽ lấp lánh.

"Đó là hạt nhân sao?" Thương Thiên thầm đoán, thứ quái quỷ này có thể tập hợp nhiều côn trùng nhỏ như vậy, chắc chắn phải có một thứ gì đó giống như hạt nhân tồn tại.

Những con côn trùng nhỏ đơn lẻ không có ý thức, nhưng hạt nhân này có ý thức, chỉ cần phá hủy hạt nhân đó đi, thì thứ này sẽ tan rã, lửa của Lão Từ là đủ rồi.

Trong lúc Thương Thiên đang suy nghĩ, xung quanh lại lần nữa trở

nên dày đặc, trong nháy mắt Thương Thiên cảm thấy cả người như bị ép vào trong tường, không thể thở được.

Thương Thiên há to miệng, không thể thở, lũ côn trùng càng ngày càng siết chặt, nhanh chóng ăn mòn cơ thể hắn.

Thương Thiên cảm thấy như đang chết đuối, và cơ thể đang bị hòa tan từng chút một.

Ngay lúc đại não thiếu dưỡng khí sắp mất đi ý thức.

Một thanh kiếm xuyên thấu vào, một kiếm đâm xuyên qua cơ thể Thương Thiên, sau đó mang theo thân thể hắn kéo mạnh ra ngoài.

Khi thân thể Thương Thiên thoát khỏi bóng đen đó, không khí tức thì tràn vào phổi, hắn tham lam hít thở từng ngụm lớn, đại não sắp mất ý thức miễn cưỡng hồi phục.

Người cầm trường kiếm là Lão Từ, hắn đã kéo Thương Thiên về bên cạnh mình, đưa tay khẽ vỗ vỗ vào mặt Thương Thiên, hỏi: "Không sao chứ?" Toàn thân Thương Thiên bị lũ côn trùng nhỏ kia ăn mòn đến mức không còn một mảnh da nào nguyên vẹn.

Hắn đưa tay sờ sờ mặt mình, cả người vốn đã gầy, da thịt trên mặt đã bị ăn mòn hết, sờ vào chỉ còn lại mấy cục xương.

"Ta không phải bị hủy dung rồi chứ?" Thương Thiên hỏi.

"Vốn đã xấu, hủy dung coi như phẫu thuật thẩm mỹ đi." Lão Từ nói.

"Vậy ngươi sao không đi làm một cái đi!" Thương Thiên chống tay xuống đất đứng dậy, nhìn bóng đen khổng lồ trước mặt nói: "Ta tìm thấy điểm yếu của nó rồi." "Có một hạt nhân ẩn giấu bên trong, nhưng hạt nhân đó dường như đang không ngừng di chuyển bên trong, từ bên ngoài căn bản không đánh trúng, cũng không đánh tới được." "Muốn đánh bại nó, phải tiến vào bên trong cơ thể nó, trực tiếp đánh

nát hạt nhân." Vừa rồi bóng đen kia bị đánh cho mỏng đi một chút, nhưng lúc này từ bốn phương tám hướng lại có vô số côn trùng đen tràn đến, một lần nữa ngưng tụ.

"Sau khi vào trong cơ thể nó, thời gian có thể sống sót rất ngắn, phải nắm bắt cơ hội, một đòn tất sát!

Nếu không, nó sẽ nhanh chóng ngưng tụ lại, một khi ngưng tụ, ở trong cơ thể nó, chẳng khác nào bị ép vào trong tường, căn bản không thể thở được." "Lũ côn trùng đen đó sẽ nhanh chóng ăn mòn ngươi." Lão Từ nhìn Thương Thiên một cái nói: "Ta lại dùng cách vừa rồi nhé?" Thương Thiên vỗ vai Lão Từ nói: "Để ta đi!

Thân thể ngươi chịu không nổi đâu, vào đó là bị ăn mòn hết ngay." "Bảo ta vào là toi mạng?

Ý ngươi là ngươi mạnh hơn ta hả?" Khóe miệng Thương Thiên khẽ nhúc nhích nói: "Nếu nói vậy thì, cũng có lý." "Ta mạnh hơn ngươi!" Lão Từ ưỡn ngực.

Thương Thiên tát một cái vào ngực Lão Từ, nói: "Thân thể ngươi thật sự không bằng ta!" Khóe miệng Thương Thiên khẽ giật giật, "Nhìn người ta đi, ngươi thấy ai với một thân đầy thương tích như ta có thể chịu được không?" Lão Từ bĩu môi, "Ai nói ta chịu không nổi, không thử sao biết." Thương Thiên vỗ vỗ vai Lão Từ nói: "Việc kỹ thuật, việc bẩn thỉu cứ để ta làm!" "Ngươi cũng là thiếu gia nhà họ Từ, ta chỉ là một kẻ chân đất, đơn độc một mình.

Ta sợ gì chứ!" "Mẹ ngươi, em gái ngươi, ngươi không quan tâm nữa à!" Lão Từ nói.

"Ta mệt rồi!" Thương Thiên nói, sau đó ném thùng xăng trên lưng cho Lão Từ, "Tốc độ của ta nhanh, trong khoảnh khắc phá vỡ phòng ngự, ta có thể trực tiếp tiến vào bên trong bóng đen đó." "Thật sao?" Lão Từ lườm Thương Thiên một cái nói: "Sao ta cảm thấy cái thứ chó

này đang lừa ta vậy?" "Ngươi muốn một mình làm anh hùng à?" "Làm em gái ngươi ấy!" Bất ngờ, Thương Thiên đột nhiên đẩy mạnh Lão Từ ra ngoài.

Khi Lão Từ kịp phản ứng, một bóng đen khổng lồ từ trên đầu trực tiếp rơi xuống.

Ầm!

Chỉ nghe thấy bên tai một tiếng nổ lớn, dường như muốn làm vỡ màng nhĩ, có thứ gì đó đang cào mạnh lên màng nhĩ, màng nhĩ bị chấn vỡ, máu tươi từ trong tai chảy ra.

Chương 1014

Khi bóng đen ngẩng lên, trên mặt đất để lại một cái hố sâu hơn một mét.

"Không sao chứ?" Thương Thiên gầm lên với Lão Từ.

Lão Từ ngơ ngác ngẩng đầu, nhìn Thương Thiên đối diện, chỉ thấy miệng Thương Thiên không ngừng mấp máy, trong tai ngoài những tiếng ù ù ra thì không còn bất kỳ âm thanh nào khác.

"Trên đầu!" Thương Thiên há to miệng, dùng hết sức lực toàn thân gầm lên một tiếng.

Bóng đen kia tuy trông khổng lồ vô cùng, nhưng động tác lại tỏ ra cực kỳ nhanh nhẹn, sau một chiêu lại tiếp tục vung một chưởng nữa đập mạnh xuống.

Lão Từ trong nháy mắt phản ứng, hai tay phun ra một luồng lửa, đẩy cơ thể mình ra ngoài.

Bốp!

Một chưởng nhanh chóng đập xuống, sau đó là liên tiếp mấy chưởng đập xuống dồn dập, như cuồng phong bão táp.

Thân thể Lão Từ không ngừng né tránh, nhưng diện tích bao phủ của bàn tay bóng đen khổng lồ kia thực sự quá lớn.

Tốc độ của Lão Từ không nhanh bằng Thương Thiên, mặc dù đã dùng hết toàn lực, nhưng chưởng phong vẫn không ngừng thổi cơ thể hắn xiêu vẹo ngả nghiêng.

Không ngừng có những con côn trùng đen rơi xuống, ăn mòn thân thể Lão Từ.

Thân thể Thương Thiên trực tiếp lùi nhanh ra xa trăm mét, nhìn Lão Từ lúc này bị đánh như một kẻ ngốc.

Nhưng, động tác của bóng đen ngày càng nhanh, nhanh đến mức như những hạt mưa, Lão Từ bị một chưởng đánh trúng, thân thể bay thẳng ra xa trăm mét, xương cốt toàn thân như bị gãy nát.

Lần này, Lão Từ thật sự không trụ nổi nữa, nằm úp sấp trên mặt đất, chỉ còn yết hầu không ngừng cựa quậy.

Lão Từ nhìn bóng đen trên đầu đang đè xuống như một ngọn núi lớn, đoán chừng lần này thật sự không xong rồi.

Thương Thiên nhìn Lão Từ đang ngàn cân treo sợi tóc, trong lòng khẽ do dự một thoáng, nếu Lão Từ cứ thế chết đi, đối với hắn có lẽ là một chuyện tốt.

Cuối cùng, Thương Thiên không nỡ nhẫn tâm, tay nắm trường kiếm đột ngột lao ra.

"Thời gian, mở!" Trong khoảnh khắc Thương Thiên lao ra, khi bóng đen khổng lồ kia đè xuống, hắn dựng thẳng thanh trường kiếm trong tay, trực tiếp chống đỡ bóng đen khổng lồ, trong nháy mắt thân thể từ khe hở lướt đi, trượt trên mặt đất tạo thành một vệt dài.

Sau khi Thương Thiên lao vào, hắn tóm lấy Lão Từ, quay đầu nhìn lại thấy thanh trường kiếm đang dần cong xuống.

Hoàng Tuyền của Thương Thiên vô cùng cứng rắn, trông mỏng như cánh ve, nhưng còn cứng hơn cả sắt thép, lúc này lại bị uốn cong, dường như sắp gãy.

Lúc Thương Thiên lao vào, mang theo một luồng gia tốc, cơ thể dựa vào luồng gia tốc đó trực tiếp quăng mình ra xa hơn hai mươi mét.

Nhưng, bây giờ muốn quay lại chắc chắn không còn cơ hội.

“Nhanh, chết tiệt!!” Lão Từ phun ra một tia lửa.

Toàn thân Thương Thiên bao bọc trong ngọn lửa, tự đốt cháy chính mình, đưa tay chộp lấy, một lần nữa nắm chặt thanh trường kiếm trong tay.

“Hoàng Tuyền, Bách Trảm!” Thương Thiên dùng toàn lực vung ra một kiếm, cơ thể dựa vào một luồng sức mạnh khổng lồ bật ra, lao sâu vào trong bóng tối đó.

Trong bóng tối đó, một chấm đỏ tươi lấp lánh, toàn thân Thương Thiên mang theo ngọn lửa xông lên, một tay chộp về phía chấm đỏ lấp lánh kia.

Nhưng, vệt màu đỏ tươi đó dường như là vật sống, cảm nhận được nguy hiểm, nhanh chóng né tránh.

Ngọn lửa trên người Thương Thiên dần dần tắt ngấm, toàn thân đều bị thiêu thành than củi, gần như không còn nhìn ra hình người.

“Chỉ còn một chút nữa thôi!” Thương Thiên gầm lên trong miệng, phát ra tiếng gào thét không cam lòng, khi bóng tối xung quanh ép tới, hắn cảm thấy mình sắp bị nghiền thành tro bụi.

Cảm giác như mọi cơ quan trong cơ thể đều ngừng đập, chỉ còn lại một tia ý thức ngoan cường cuối cùng không tắt, tia ý thức đó như một sợi dây thép, căng đến mức sắp đứt.

Chương 1015

"A!!" Hai mắt Thương Thiên đột nhiên trở nên đỏ rực, cơ thể đã biến thành một khối than củi đang dần dần nứt ra, dưới lớp da than củi đó, lại lộ ra một lớp da mới như mầm non.

Chấp niệm của Thương Thiên không thể khống chế được nữa.

Tận đáy lòng, chấp niệm sâu nhất không chết.

Những chuyện càng tỏ ra phong khinh vân đạm, thực ra lại càng trân quý, chỉ là cố ý làm cho nó trở nên nhẹ nhàng, giống như đang lừa dối chính mình.

Cả người Thương Thiên như nhập ma, thứ mà hắn vẫn luôn phong ấn trong cơ thể Lão Từ trước đây, hắn lại quên mất trong cơ thể mình cũng phong ấn những thứ tương tự.

Toàn thân một luồng ma khí màu đen bành trướng.

"A!" Thương Thiên đang xé rách lớp da tái sinh, trong cổ họng không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết gầm gừ, một ý thức khác trong cơ thể đang xâm chiếm đại não của hắn, muốn chiếm lấy cơ thể hắn, trực tiếp phản khách vi chủ.

Thương Thiên dùng ý thức còn sót lại lấy ra một chiếc lá.

Dùng chiếc lá miễn cưỡng trấn áp sự bạo loạn trong cơ thể, dường như rơi vào một vực sâu, bởi vì dù lựa chọn thế nào, cũng đều là con đường chết.

Nếu để tàn hồn của Miêu Vũ tiếp quản cơ thể, có lẽ sẽ có cơ hội sống sót, nhưng lúc đó hắn không còn là hắn nữa, điều đó và chết không có gì khác biệt.

Nhưng, nếu không có ngoại lực, hắn sẽ bị bóng tối nuốt chửng,

cuối cùng trở thành một đống xương khô.

"Ta giúp ngươi một tay!" Lão Từ lúc này đột nhiên ngẩng đầu, rút trường kiếm ra, trực tiếp một kiếm chém đứt cánh tay của mình.

"Đi đi!" Lão Từ trực tiếp ném cánh tay của mình ra ngoài, cánh tay đó hóa thành một quả cầu lửa, như sao băng xẹt qua bầu trời, trực tiếp lao lên trời, chống đỡ cơ thể Thương Thiên, đẩy Thương Thiên lao về phía quả cầu màu đỏ tươi lấp lánh kia.

Ầm!!

Thương Thiên lao tới, đưa tay ra tóm chặt lấy vật màu đỏ tươi đó.

Nhưng, lúc này Thương Thiên cũng không có cách nào phá hủy thứ này, thứ này sợ lửa, nhưng lại không sợ loại lửa mô phỏng của Lão Từ.

Nó sợ ngọn lửa tự nhiên thực sự.

Nếu không thể phá hủy, cuối cùng cũng công dã tràng.

Đầu óc Thương Thiên như bị sốt, cũng không biết rốt cuộc mình đang ở đâu, đầu óc đoản mạch căn bản không thể suy nghĩ thêm bất cứ điều gì thừa thãi, trực tiếp há miệng, nuốt viên màu đỏ tươi kia vào bụng.

Sau khi nuốt vào, bóng tối xung quanh trong nháy mắt tan biến, thân thể Thương Thiên trực tiếp từ trên không rơi xuống.

Bốp một tiếng.

Thân thể Thương Thiên trực tiếp rơi xuống đất, như một quả bóng cao su, nảy lên hai lần trên mặt đất, sau đó yên lặng rơi xuống.

Lão Từ bóp chặt chỗ cánh tay bị đứt, dùng lửa thiêu mạnh lên vết thương, ngăn máu chảy nhiều do mất tay.

Lão Từ đi tới, lật Thương Thiên đang úp mặt xuống đất lại, gọi:

“Này, này!” Lão Từ nhìn khuôn mặt không còn ra hình người của Thương Thiên, hỏi: “Chết chưa?

Chưa chết thì mau lên.

Ta chỉ còn bước cuối cùng là thành công rồi.” Khóe miệng Thương Thiên khẽ giật giật, “Để ta nghỉ một hơi được không?

Ta bây giờ đang dựa vào một hơi thở để cầm cự.” “Đừng động vào ta, ta sợ sau khi ta nuốt hơi này xuống, ta sẽ không bao giờ thở ra được nữa.” “Nói được là được, không khoa trương đến thế đâu!” Lão Từ vác Thương Thiên lên, “Thắng lợi ở ngay trước mắt rồi, ta không thể gục ngã trước bậc thềm cuối cùng.” Thương Thiên bị Lão Từ một tay vác trên vai, lảo đảo đi về phía điểm tín hiệu ở xa.

Dưới điểm tín hiệu có một vùng đất sáng, ở giữa có một trận pháp khổng lồ, trung tâm trận pháp có mấy chục con mương.

Tất cả các con mương đều hội tụ về một điểm, trung tâm điểm đó có một cái hố sâu không thấy đáy, từ trong các con mương không ngừng chảy ra một dòng máu tươi màu đỏ, hội tụ lại rồi chảy vào cái hố sâu không đáy kia.

Xung quanh có mười hai người, phân biệt ngồi xếp bằng ở mười hai phương hướng, xung quanh cơ thể dường như có một lực trường vô hình không ngừng bao bọc.

Chương 1016

Lần này Lão Từ không còn bốc đồng nữa, hắn đặt Thương Thiên nằm xuống đất, nói: "Quan sát trước đã." Lão Từ cũng thở hổn hển một hơi, hỏi: "Vừa rồi ngươi giải quyết thứ đó thế nào?" Thương Thiên nhìn Lão Từ một cái, "Ta không biết!

Ta há miệng ăn nó luôn, rồi... rồi trực tiếp rơi xuống đất." "Ngươi ăn thứ đó?" Lão Từ không khỏi cảm thấy toàn thân một trận ớn lạnh, "Ngươi ăn thứ quỷ quái đó vào mà không sao chứ?" Vai Thương Thiên khẽ động nói: "Ta hết cách rồi!

Lúc đó ta không còn cách nào khác." "Nhưng, ăn vào rồi hình như cũng không có cảm giác gì đặc biệt." "Ta thậm chí còn cảm thấy nó hơi ngọt một chút." "Ngươi không có bệnh đấy chứ?" Lão Từ nhìn Thương Thiên với vẻ mặt kỳ quái, "Ta không có sở thích đó." "Mẹ kiếp, lẽ ra lúc nãy ta nên để ngươi lên." Thân thể Thương Thiên khẽ động đậy.

"Tay ngươi đâu?

Tay ngươi sao rồi?" Thương Thiên nhìn cánh tay bị đứt của Lão Từ.

"Vấn đề không lớn!" Lão Từ nói: "Cánh tay bị đứt ta nhặt lại rồi, có cơ hội nối lại được." "Xem xem lũ khốn kia đang làm gì?" Mắt Thương Thiên khẽ nheo lại, "Ta biết, các ngươi đều không nhìn ra, nhưng ta có thể." "Nhưng, hình như đang cử hành nghi thức hiến tế thì phải!" Thương Thiên: "Ta từng thấy ở thành Ngư." "Đừng lãng phí thời gian." Thương Thiên nói: "Ta bây giờ không động đậy được, ngươi cầm kiếm lên chém hết bọn chúng đi, ta thật sự hết sức rồi, không chịu nổi nữa." "Ta thật sự quá mệt rồi." Thương Thiên yếu ớt

nói: “Nếu không, bây giờ cho ta một nhát thống khoái cũng được.” “Cho ngươi đây!” Lão Từ ném Thương Thiên xuống đất, cầm trường kiếm chậm rãi đi tới.

“Cẩn thận một chút!” Thương Thiên nói, rồi ngửa mặt nằm trên đất, nhìn bầu trời đen kịt, như mực, đặc quánh không tan.

Thương Thiên chậm rãi nhắm mắt lại, mệt rồi, thật sự mệt rồi.

Sau khi nhắm mắt, dường như bước vào bóng tối vô tận, trong bóng tối có một vệt màu đỏ tươi lóe lên.

Lão Từ cầm kiếm chậm rãi đi tới, những người đó thật sự ngồi yên bất động xung quanh.

Bóng tối hoàn toàn xâm chiếm Thương Thiên, Thương Thiên nhanh chóng trở nên như một người mù, xung quanh ngoài bóng tối ra, không còn gì cả.

Giống như một người mù, một người mù bị phong bế lục thức, không nhìn thấy, không nghe thấy, cũng không có bất kỳ cảm giác nào.

Ngoài ý thức trong đại não đang hoạt động, hắn như đã chết, trở thành một thi thể tĩnh lặng.

Thương Thiên chưa bao giờ cảm thấy sự yên tĩnh như vậy, khiến mỗi tế bào trong cơ thể đều lắng xuống, thật sự sắp biến thành một thi thể.

“Ta thật sự sắp yên tĩnh biến thành một thi thể rồi, tiếc là ta bây giờ không thể chết.” “Ta còn có việc phải làm!

Nếu như, cứ chết đơn giản như vậy, ngược lại lại sạch sẽ biết bao.” Ánh lửa yếu ớt trong tay, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tắt ngấm, Thương Thiên nhìn ánh lửa đó, dường như đã hiểu ra.

Giống như ánh lửa yếu ớt kia, chao đảo tiến về phía trước.

“Phù!” Không biết từ đâu thổi tới một hơi, trực tiếp thổi tắt ngọn lửa trong tay Thương Thiên.

“Hửm?” Thương Thiên không khỏi sững sờ, “Quỷ thổi đèn?” Khi bước thêm một bước về phía trước, Thương Thiên cảm thấy mình va phải thứ gì đó, tức thì rút kiếm.

Xoẹt!

Trường kiếm cắt rách bóng tối, sau đó tiếp tục đâm vào trong bóng tối.

“Ai giả thần giả quỷ!” Trong bóng tối, thứ quỷ quái đối diện co rúm lại thành một cục.

Bốp!

Thương Thiên đột nhiên cảm thấy một luồng sức mạnh khổng lồ đâm vào mình, cơ thể phát ra một tiếng trầm đục.

“Ọe.” Huyết khí cuộn trào, Thương Thiên nghiến răng chịu đựng, sau đó dùng trường kiếm đâm mạnh một nhát.

Mũi kiếm lưu lại máu tươi màu đỏ, trong bóng tối truyền ra một tiếng kêu đau trầm thấp.

Thương Thiên chưa kịp hồi phục sau cú va chạm mạnh vừa rồi, bên cạnh lại đột ngột có một cú đấm mạnh vào đầu, lần này Thương Thiên dù có chống đỡ cũng không nổi.

Thân thể bay ngang ra ngoài, như bị một khối sắt thép nặng mấy tấn với tốc độ mấy chục km/h đâm mạnh văng đi.

Trong đầu, não bộ không ngừng rung lắc, nhưng Thương Thiên cũng không để đối phương dễ chịu, hắn ném trường kiếm trong tay ra ngoài.

Chương 1017

Xoẹt!

Giống như phi kiếm, đâm vào cơ thể đối phương.

Thân thể Thương Thiên như quả bóng cao su, nảy lên mấy lần trên mặt đất, sau đó lại tức thì bò dậy, cố sức lắc lắc đầu.

Khi đưa tay ra lần nữa, hắn đã nắm chặt trường kiếm trong tay, hai cú đánh mạnh liên tiếp khiến Thương Thiên có chút không chịu nổi.

Hắn thậm chí còn không bằng một người mù, ít nhất người mù còn có thể nghe, có thể cảm nhận, còn Thương Thiên bây giờ không nghe cũng không cảm nhận được gì.

Hắn hoàn toàn hứng chịu đòn của đối phương, sau đó chém một kiếm về hướng tấn công.

Lối đánh tự tổn một ngàn, thương địch tám trăm này, không thể đảm bảo sau khi ăn đòn của đối phương, có thể chính xác gây thương tích cho đối phương.

Đây là vấn đề mấu chốt nhất.

Thương Thiên không rõ đối phương rốt cuộc là thứ gì.

Bất ngờ, Thương Thiên dường như cảm ứng được điều gì đó, hắn chĩa trường kiếm trong tay ra trước mặt.

Keng!

Một tiếng trầm đục, hổ khẩu tay cầm kiếm của Thương Thiên bị chấn nứt toác, máu tươi chảy dọc theo lòng bàn tay.

Sau đó, hai bên trái phải đều có một luồng sức mạnh khổng lồ tấn

công tới.

“Thời gian, mở!” Lần này ba luồng sức mạnh cùng lúc ra tay, Thương Thiên đã có nắm chắc, trực tiếp mở kỹ năng thời gian đến mức tối đa, khi mọi thứ xung quanh trở nên vô cùng chậm chạp, kiếm của Thương Thiên động.

“Hoàng Tuyền, Bách Trảm!” Thương Thiên biết đây là cơ hội duy nhất, nếu không sẽ bị kéo đến chết.

Trong sát na, kiếm quang lóe lên, trong một thoáng, Thương Thiên vung ra trăm kiếm.

Thời gian kỹ năng cũng hết, Thương Thiên bị ba luồng sức mạnh tấn công.

Ầm!

Thương Thiên gắng gượng chịu đựng, độ cứng của lớp da bên ngoài đã đủ, nhưng nội tạng không chịu nổi, nội tạng trong cơ thể bị lực xung kích khổng lồ làm cho vỡ nát.

“Khụ khụ.” Thương Thiên không nhịn được ho dữ dội, máu tươi và một vài mảnh vỡ nội tạng cũng theo đó ho ra.

“Chết tiệt.” Thương Thiên siết chặt trường kiếm, chống đỡ cơ thể đứng dậy, cẩn thận quan sát xung quanh.

“Hửm?” Sắc mặt Thương Thiên khẽ động, hắn nhìn thấy bóng tối trên mặt đất đang gợn sóng, như gợn nước.

Thương Thiên cười, trong nháy mắt dường như nắm bắt được một cơ hội không thể tưởng tượng được, khi bóng tối xuất hiện những gợn sóng lớn, trường kiếm trong tay Thương Thiên trực tiếp vung về hướng đó.

Kétttt...

Trường kiếm như chém vào một khối sắt thép, phát ra âm thanh chói tai sắc nhọn.

"Mở ra cho ta!" Thương Thiên phát ra một tiếng gầm trầm thấp, trực tiếp dùng hết toàn lực xoay ngược thanh trường kiếm trong tay.

Người ở phía đối diện trong bóng tối trực tiếp bị Thương Thiên hất văng ra xa.

Thương Thiên rõ ràng cảm nhận được sức mạnh của mình tăng lên như bùng nổ, bình thường không cảm nhận được, nhưng khi Thương Thiên dùng sức, tức thì cảm nhận được.

Sức mạnh bùng nổ đó, quả thực sảng khoái vô cùng.

Nhưng, nội tạng lại hoàn toàn không chịu nổi sự rung động như vậy, hắn dùng mấy phần sức lực, nội tạng trong cơ thể đã bị mấy phần sức lực đó đè ép dữ dội.

Chương 1018

Có chút cảm giác thương địch một ngàn, tự tổn tám trăm, khiến Thương Thiên không dám trực tiếp dùng toàn lực, thật sự sợ nếu dùng toàn lực, sẽ ép nát nội tạng của mình.

Thương Thiên dường như cũng nhận ra vấn đề nghiêm trọng này, lớp da bên ngoài và nội tạng không tương xứng với nhau.

Hắn phải nâng cao cường độ bên trong, nếu không sức mạnh của hắn cũng giống như tiền của hắn, ngồi trên một núi vàng mà không dùng được.

Trong lúc Thương Thiên đang mơ màng, người trong bóng tối đó dường như không cho Thương Thiên bất kỳ cơ hội nào để thở, trong nháy mắt từ bốn phương tám hướng tấn công, bên tai dường như có tiếng nước biển, đang gào thét, gầm rú.

Ầm!

Thương Thiên phản ứng nhanh chóng, cắm mạnh trường kiếm xuống đất, theo mặt đất nứt ra, chống đỡ luồng khí lãng đang cuồn cuộn như thủy triều từ xung quanh.

Thương Thiên theo bản năng cúi đầu, luồng sức mạnh khổng lồ đó không ngừng đè xuống, muốn ép Thương Thiên thành một đống thịt nát.

Sau khi tay hắn thả lỏng, sức mạnh khổng lồ xung quanh cũng đồng thời ép tới.

"A!!" Cổ họng Thương Thiên phát ra âm thanh trầm thấp, "Ta đệt mẹ ngươi!" Thương Thiên dang rộng cơ thể, dùng sức chống lại sức.

Nhưng, bây giờ đối phương chỉ mới dùng hai luồng sức mạnh,

theo kinh nghiệm giao thủ vừa rồi của Thương Thiên, hắn là còn một luồng sức mạnh nữa.

Trong lúc đầu óc Thương Thiên đang nghĩ ngợi, luồng sức mạnh ẩn giấu kia quả nhiên đã tích tụ từ lâu, đang chờ một cơ hội để tung ra đòn chí mạng cho Thương Thiên.

Bốp!

Thân thể Thương Thiên trong nháy mắt như bị một chiếc xe tải cán qua, bay thẳng ra xa hơn mười mét, đập mạnh xuống mặt đất, mặt đất trực tiếp nứt ra.

"Phù!" Thương Thiên nằm trên đất thở hổn hển hai hơi, cảm thấy như bị trọng thương, nhưng thông tin cơ thể phản hồi lại, lại dường như không có chuyện gì.

Thương Thiên bây giờ mới hiểu, thân thể trở nên mạnh mẽ, có lẽ cũng không phải là một chuyện tốt, lúc này đáng lẽ hắn phải nằm trên đất rồi.

Nhưng, hắn lại không thể không vùng dậy chiến tiếp ba trăm hiệp.

Đồng thời, Thương Thiên cũng đã nhận thức đầy đủ một vấn đề, hắn đã mạnh lên.

Sau khi trở nên mạnh mẽ, hắn căn bản không cần phải kiêng kỵ những yêu cầu về cường độ cơ thể của mấy chiêu thức trên Hoàng Tuyền nữa.

Hoàng Tuyền tam thức, Trảm, Huyết, Sát!

Thực ra chiêu thứ nhất Trảm mới là sát chiêu thực sự, bởi vì hai chiêu sau đều cần những điều kiện đặc định mới có thể phát huy được.

Trảm có vẻ chỉ là chiêu thức bình thường nhất trong Hoàng Tuyền

nhất thức, nhưng lại có thể cộng dồn vô hạn, dường như mang theo thuộc tính trưởng thành.

Hắn trở nên mạnh bao nhiêu, thì chiêu thức cuối cùng đó cũng sẽ mạnh bấy nhiêu.

Cộng dồn vô hạn, tăng cường vô hạn.

"Phong ấn, giải trừ!" Trong mắt Thương Thiên hiện lên một tia hung ác, tay nắm trường kiếm một lần nữa đứng dậy.

Bây giờ hắn mới là một chiến sĩ thực thụ.

Khi hắn đứng dậy, ba luồng sức mạnh xung quanh lại rục rịch.

Thương Thiên không nhìn thấy xung quanh, chỉ có thể dựa vào sự gợn sóng của bóng tối trên mặt đất để phán đoán, bởi vì người ẩn giấu trong bóng tối đối diện dường như có thể biết được vị trí của hắn.

Điều này khiến Thương Thiên cảm thấy vô cùng bị động.

Nhưng, bây giờ Thương Thiên không cần biết vị trí của những người đó nữa.

Hắn nhắm mắt lại, cả người chìm vào một trạng thái tĩnh lặng sâu, có thể cảm nhận được những vector cảm giác vô hình trong bóng tối, và linh khí hỗn loạn trong không khí.

Chương 1019

“Hoàng Tuyền, Thiên Trảm!” Khi ba luồng sức mạnh tấn công Thương Thiên.

Xung quanh như điên cuồng, vô số kiếm quang cuốn lấy, tạo thành vô số kiếm, hình thành một vùng kiếm quang lạnh lẽo xung quanh cơ thể.

Nhanh.

Thương Thiên hít một hơi thật sâu, mở mắt ra.

Kiếm của hắn nhanh, tuy là một ngàn kiếm.

Nhưng, cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Ưu thế của hắn nằm ở tốc độ.

Chậm chạp chỉ tồn tại trong mắt Thương Thiên.

Trong mắt người khác chỉ có một chữ nhanh.

Ngàn kiếm dứt, trong một hơi thở!

Khi Thương Thiên mở mắt, bóng tối xung quanh đều bị cắt nát, một luồng ánh sáng dịu nhẹ chiếu lên mặt Thương Thiên.

“Trời sáng rồi sao?” Thương Thiên lẩm bẩm, đồng thời cơ thể cũng có chút kiệt sức, lúc này nhìn xuống mặt đất.

Trên đất nằm ba người, Thương Thiên nhìn người trên đất có chút quen mắt.

“Lam Trạm?” Thương Thiên không khỏi sững sờ, “Ngươi?” “Ngươi?” Lam Trạm nhìn Thương Thiên, cả người cũng ngơ ngác.

Bởi vì, ba Tiên Thiên viên mãn, chiếm ưu thế về tầm nhìn, lại bị

một tân binh Hậu Thiên như Thương Thiên chém gục.

Tiểu đội của Lam Trạm, bốn người, có An Khả là một trị liệu sư không tham gia chiến đấu.

Trong bốn người, Mộng Ly, Lam Trạm và An Khả đều quen biết Thương Thiên, còn người cuối cùng, là người Thương Thiên chưa từng gặp.

Không biết tại sao, Lam Trạm có cảm giác muốn hộc máu, thực sự quá thất bại, một tiểu đội bại bởi một người, một Hậu Thiên, tin này truyền ra ngoài còn mặt mũi nào nữa.

"Khụ khụ." Lam Trạm ho khan một cách ngượng ngùng, gọi: "An Khả, còn không mau trị liệu." An Khả nén cười, đi đến bên cạnh Lam Trạm, hai tay nhẹ nhàng đặt lên người Lam Trạm, giữa lòng bàn tay chảy ra linh khí màu xanh nhạt, nhanh chóng hồi phục vết thương trên người Lam Trạm.

Lam Trạm thật sự bị Thương Thiên đánh cho thê thảm, toàn thân đều là thương tích, cả người gần như không thể động đậy.

Sau khi có linh khí của An Khả, hắn mới cảm thấy toàn thân thoải mái hơn một chút, vết thương đang dần lành lại, nhưng linh khí tiêu hao khổng lồ trước đó, không phải dựa vào trị liệu của An Khả là có thể hồi phục.

Thương Thiên áy náy nhìn mọi người, mắt liếc nhìn Lam Trạm một cái, rồi lại nhìn Mộng Ly nói: "Xin... xin lỗi nhé!" "Ta thật sự không biết là các ngươi." Mộng Ly xua tay, ngồi xếp bằng xuống, vận khí công pháp điều tức.

Thương Thiên không biết công pháp tu hành, cũng không hiểu cách hồi phục linh khí, nhìn mấy người đang hồi phục trên đất, trong đó có một người lạ.

“Vị huynh đệ này là ai vậy?

Trước đây ta chưa từng gặp.” Thương Thiên cũng rảnh rỗi, không khỏi hỏi.

Mộng Ly mở một mắt, “Ngươi không sao chứ?” Thương Thiên sờ sờ người, “Hình như bị thương một chút!” “Nhưng, cũng không nặng lắm!” Khóe miệng Mộng Ly khẽ co giật, “Ta cuối cùng cũng biết tại sao Lão Từ lại mang theo ngươi rồi.” “Tại sao?” Thương Thiên khẽ nhún vai.

“Bởi vì, ngươi lợi hại!” Mộng Ly cũng thẳng thắn không kiêng dè, “Trước đây ta không nhìn ra ngươi mạnh như vậy.” “Không có đâu!” Thương Thiên nói: “Ta có lẽ là mèo mù vớ phải chuột chết thôi.” Mộng Ly: “Ta thấy ngươi giống như đang giả heo ăn thịt hổ.” “Không có, tuyệt đối không có.” Thương Thiên lắc đầu nguầy nguậy nói: “Có lẽ còn có một lý do khác.” “Đó là các ngươi yếu đi rồi?” Mộng Ly trong lòng thực ra rất rõ, mấy người bọn họ đều là Tiên Thiên viên mãn, lại có ưu thế về tầm nhìn, có một kiện pháp khí có thể chiếu sáng bóng tối.

Cho nên, tiểu đội của họ có thể bất lợi trong bóng tối.

Nhưng, Thương Thiên một mình một ngựa trong bóng tối đã chém gục cả ba người.

Chương 1020

Điều đó chắc chắn phải có thực lực cứng.

Thương Thiên nhìn người không quen biết kia hỏi: "Vị này là ai vậy?" Không có ai trả lời, Thương Thiên lại hỏi: "Lão Từ đâu?" "Không biết nữa!

Ta và hắn đi lạc trong bóng tối." Thương Thiên nói: "Ta vừa quay đầu một cái Lão Từ đã biến mất." "Vậy ngươi sống sót thế nào?" Mộng Ly không khỏi lại kinh ngạc.

Nàng biết rõ trong bóng tối này nguy hiểm đến mức nào, Thương Thiên không có pháp khí, lại dựa vào thân thể để tung hoành trong bóng tối?

"Cứ thế sống sót thôi?

Nếu không thì sao?" Thương Thiên dang rộng hai tay.

"À, đúng rồi.

Trong bóng tối tại sao các ngươi có thể phát hiện vị trí của ta?" Thương Thiên cũng kỳ quái hỏi: "Ta ở trong bóng tối ngay cả ma thú cũng không nhìn thấy, thậm chí ngay cả giác quan cũng bị phong bế." "Đương nhiên rồi, Tà Thần phóng ra sương mù, trừ phi thần thức của ngươi có thể mạnh hơn Tà Thần, mới có thể nhìn thấy trong bóng tối." Mộng Ly nói.

"Vậy tại sao các ngươi có thể?" Thương Thiên hỏi.

"Bởi vì, bọn ta có pháp khí!" Mộng Ly nói: "Ta có pháp khí thần cấp.

Có thể xua tan hắc vụ." "Vậy không phải là gian lận sao?" Thương Thiên nói: "Bây giờ là cạnh tranh công bằng mà!" Mộng Ly

đảo mắt, “Bây giờ tranh giành từng điểm tích lũy một, mọi người đều đang bát tiên quá hải, các hiển thần thông.

Ngươi không cần lo lắng đâu!

Trực tiếp nhận nhiệm vụ cấp Thiên cực, trực tiếp được bảo cấp rồi!

Cạnh tranh kịch liệt như vậy, cả Giang Đông đều tham gia.” “Tổng cộng chỉ có mấy suất, ai cũng muốn leo lên.

Ta có thần khí, các tiểu đội khác chắc chắn cũng có thần khí thôi.” “Bây giờ ngươi lợi hại rồi, đánh bị thương cả tiểu đội của ta.” Mộng Ly bất đắc dĩ nói: “Ta chắc chắn sẽ tụt hậu so với các tiểu đội khác một đoạn dài.” “Hay là ngươi giúp ta đi?” Thân thể Mộng Ly nghiêng về phía Thương Thiên, thổi một luồng gió nóng bên tai Thương Thiên, “Thương Thiên ca, được không nào!” Thương Thiên khẽ nheo một mắt, “Không được!

Tại sao ta phải giúp ngươi làm chuyện khó khăn như vậy?

Ngươi vẫn là đối thủ cạnh tranh của ta.

Nếu là ngươi, ngươi sẽ giúp đỡ đối thủ cạnh tranh của mình sao?” “Ngươi lại gần ta quá rồi, thật đáng sợ, có thể cách xa ta một chút được không!” Mộng Ly bĩu môi, trên mặt lộ ra vẻ tự ti.

“Đừng thô lỗ như vậy!” Mộng Ly cũng là một quý tộc.

Nàng đã thấy sự tàn khốc của quý tộc ở Lão Từ, mỗi người Lão Từ đều phải trả một cái giá rất lớn.

Nàng không cần phải cứu họ, thậm chí đột nhiên trở nên tâm thần phân liệt.

Huống chi Mộng Ly là một người phụ nữ, cái giá mà Mộng Ly phải trả nhất định còn lớn hơn Lão Từ.

Thương Thiên không cần phải đoán, cũng biết đầu óc và thủ đoạn của Mộng Ly đều mạnh hơn Lão Từ, nếu không, làm sao sống sót?

Mộng Ly sau khi nghe lời của Thương Thiên, mặt không khỏi lạnh đi, mặt nàng như đóng một lớp băng.

“Ngươi biết?” Mộng Ly hỏi.

Thương Thiên lắc đầu nguầy nguậy, “Ta không biết!

Đừng lo!

Ta chỉ tùy ý đoán mò thôi.” “Ngươi đang đoán mò lung tung sao?” Mộng Ly: “Nếu có thể, đừng đoán mò lung tung.” Lam Trạm dưới sự trị liệu của An Khả, nhanh chóng hồi phục, mắt lườm Thương Thiên một cái nói: “Tiểu tử ngươi giỏi thật!

Hai người chúng ta đều bị ngươi đánh bị thương.” “Hai người?” Thương Thiên chậm rãi giơ tay, nói: “Không đúng chứ?

Vừa rồi là ba người mà!” “Ba người?” Lam Trạm: “Ba người nào!

Chương 1021

An Khả là hệ trị liệu, đương nhiên cũng tính." "Không đúng, không đúng..." Thương Thiên đột nhiên nhìn xung quanh, không khỏi toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Thương Thiên lúc này hét lớn, "Rõ ràng là bốn người, ta vừa rồi nhìn thấy bên trong có bốn người." "Đầu óc ngươi hồ đồ rồi à?

Cộng thêm ngươi chẳng phải là bốn người rồi sao?" Mộng Ly nói.

"Không phải." Thương Thiên bây giờ cũng không biết nên giải thích thế nào, "Lúc ta vừa thấy, tổng cộng có bốn người." Mộng Ly và Lam Trạm nhìn nhau, "Ý ngươi là sao?" "Ý ngươi là, không chỉ có thể đánh bại ba người chúng ta, mà còn có thể đánh bại bốn người sao?" "Ai." Thương Thiên thở dài một hơi, cũng không biết nên nói gì nữa, rõ ràng là xuất hiện một người, sau đó người đó lại biến mất, nhìn dáng vẻ của Lam Trạm và Mộng Ly, dường như hoàn toàn không phát hiện có một người thừa tồn tại.

Thương Thiên trong lòng cũng cảm thấy có chút quỷ dị, người thừa ra vừa rồi và Lam Trạm kề vai tác chiến lâu như vậy, Lam Trạm căn bản không có lý do gì không phát hiện được.

Nhưng, bây giờ nhìn thần sắc của mấy người, dường như hoàn toàn cũng không biết.

Thương Thiên có một cảm giác không lành, có lẽ lần này phiền phức lớn rồi.

Loại hắc vụ này thực tế ảnh hưởng đến tất cả mọi người theo cùng một cách.

Người ở trong đó, lại không hề hay biết.

Đến nỗi bây giờ khi Thương Thiên chỉ ra sự thật, ngược lại khiến hắn trở nên giống như một kẻ dị loại.

"Chết tiệt!" Thương Thiên cũng hết cách, nói: "Ta ra ngoài trước, rời khỏi bóng tối.

Ở đây căn bản là không ổn." "Ta mở đường, ngươi dùng thần khí chiếu cho ta một chút." An Khả cầm một chiếc đèn trong tay, nói: "Cứ đi thẳng về phía trước là được, chỗ nào có nguy hiểm ta sẽ nhắc nhở ngươi." Thương Thiên nhìn chiếc đèn trong tay An Khả không khỏi hỏi: "Cái đèn này là sao?" "Một chiếc đèn lưu truyền từ thời cổ, dùng dầu cá hồng vị, sau khi thắp lên thì một năm bốn mùa đều không thể tắt.

Thịt cá hồng vị sau khi ăn có thể trừ độc khí, dầu cá đèn có thể tỉnh thần và thoát khỏi ảo giác.

Cho nên, có thể chiếu sáng sương mù của Tà Thần." An Khả giải thích.

"Ngươi biết rõ như vậy à?" Thương Thiên ngạc nhiên nhìn An Khả một cái.

"Đồ của nhà ta, ta lại không rõ sao." An Khả lẩm bẩm.

"Ồ." Thương Thiên không khỏi cười cười, "Hóa ra mấy người đều là con cháu thế gia à!

Vậy thì, những người trẻ tuổi đáng bồi dưỡng trong toàn bộ Dạ Hành Giả đều là con cháu thế gia à?" "Những người khác đều là thái tử đi học cùng." Thương Thiên cũng chỉ có thể cười lạnh một tiếng, trên thực tế, trong lòng hắn cũng rõ ràng, bởi vì giai cấp xã hội hiện tại về cơ bản đã cố định.

Về cơ bản, những gia đình này đang ở trong trạng thái lũng đoạn, có tất cả các nguồn tài nguyên tốt nhất, và có một phần trăm thậm chí

một phần nghìn thiên tài.

Thanh thiếu niên bình thường, làm sao có thể tranh luận với họ.

Đương nhiên, những gia đình này cũng cố gắng hết sức để tạo ra một chế độ công bằng.

Bất kể là tự lừa dối mình hay không, dù sao thái độ công bằng chính nghĩa đã được đưa ra, cũng không ai có thể yêu cầu nhiều hơn.

"Bên trái có thứ gì đó đang nhanh chóng tiếp cận, cẩn thận!" An Khả phát ra âm thanh sắc nhọn, "Tốc độ rất nhanh." Khóe mắt Thương Thiên cúi đầu nhìn một cái, con dao trong tay chĩa ra trước mặt, bóng tối đột nhiên che phủ khuôn mặt Thương Thiên.

Phụt một tiếng, con dao trong tay Thương Thiên đâm vào.

Chính xác là thứ trong bóng tối đó trực tiếp đâm vào, mang theo một luồng sức mạnh khổng lồ trực tiếp đâm vào con dao của Thương Thiên.

Một dao trực tiếp đâm vào, chỉ còn lại một chuôi dao ở bên ngoài.

Thương Thiên cúi đầu nhìn máu trên tay.

Bóng tối dường như bị đâm thủng một lỗ, máu từ trong lỗ tuôn ra.

Con dao trong tay Thương Thiên đột nhiên nhấc lên, rạch nát bóng tối, người phía sau bóng tối bị một dao cắt thành hai nửa.

Sau khi bóng tối bị rạch ra, một thi thể người rơi xuống dưới chân Thương Thiên.

Chương 1022

Mắt Thương Thiên sắc bén nhìn thấy một tấm biển trên người người đó, số hiệu Dạ Hành Giả: xxx, tên: xxx.

Lông mày Thương Thiên nhíu lại.

Mộng Ly ở phía sau không chút khách khí lấy ra một cái bình thu thập tà thần chi khí.

Thương Thiên cũng ý thức được một vấn đề, những gì hắn đánh trong bóng tối căn bản không phải quái vật, cũng không phải loại ma, mà vẫn luôn là người.

Chỉ cần bước vào bóng tối này, tất cả mọi người đều đang tự giết lẫn nhau.

Về phần tà thần chi khí, hắc vụ vốn do Tà Thần phóng ra, tiến vào trong bóng tối làm sao có thể không dính phải một ít.

Mục đích của Tà Thần vốn là dùng hắc vụ để phân tán tất cả mọi người, không biết đối phương là ai, tự nhiên sẽ mò mẫm lẫn nhau và tàn sát lẫn nhau.

Lam Trạm có thần khí trong tay, có thể xua tan hắc vụ, rõ ràng biết rằng những người đang tàn sát lẫn nhau trong bóng tối đều là người.

Nếu ngay cả một tiểu đội Dạ Hành Giả cũng biết chuyện này, vậy những người đưa ra quyết sách ở tầng cao của Dạ Hành Giả sẽ không biết sao?

"Một cuộc thanh tẩy." Thương Thiên hiểu ra, "Một cuộc thanh tẩy, chỉ có những người sống sót trong cuộc tàn sát, mới có thể ở lại trong Dạ Hành Giả." Dạ Hành Giả cấp thấp, trước ba mươi tuổi không tiến vào Tiên Thiên, sẽ không thể khống chế được và có khả

năng trở thành loại ma.

Thương Thiên không thấy nhiều người trên ba mươi tuổi dưới Tiên Thiên trong Dạ Hành Giả, những người đó đi đâu rồi?

Đều bị thanh lý trước rồi.

Thương Thiên cảm thấy trong lòng một trận lạnh lẽo.

Trong bóng tối đó có vô số người đang chiến đấu, chiến đấu vì thành phố này, nhưng đến chết cũng không biết.

An Khả thấy sắc mặt Thương Thiên có chút không ổn, vỗ vỗ vai Thương Thiên nói: "Đừng lo, ngươi còn trẻ." "Ha ha." Thương Thiên lắc đầu, cười bi thương, thế giới này tàn nhẫn như vậy, dù ở đâu cũng vậy, Thương Thiên không thể không thừa nhận.

Lão Từ lúc này cũng đang đi trong bóng tối, hắn là hệ hỏa, ngọn lửa trên tay chiếu sáng xung quanh, thỉnh thoảng quay đầu lại nói: "Thương Thiên, theo sát ta, đừng đi lạc." "Cả đường không nói gì?" Lão Từ quay đầu hỏi.

"Này, vừa rồi ngươi sợ à?" "Đừng lo, theo ta.

Ta sẽ không đối xử tệ với ngươi đâu." Khóe miệng Lão Từ cong lên, "Đến nơi rồi." Lão Từ không quay đầu lại, nói: "Ta giúp ngươi tháo mặt nạ, ngươi có muốn lấy xuống không?" Thanh kiếm vẫn yên lặng nắm trong tay hắn, hắn ý thức được có điều gì đó không ổn, người theo sau hắn căn bản không phải Thương Thiên.

Chỉ là, lúc đầu hắn cũng không ý thức được vấn đề này.

Không biết tại sao không phát hiện ra vấn đề này, nhưng sau khi đi một đoạn đường dài, hắn càng ngày càng ý thức ra vấn đề, nhưng lại không biết rốt cuộc chỗ nào không ổn.

Đầu óc như bị kẹt lại, không thể chuyển hướng được.

Sau một lúc lâu, hắn mới cảm thấy, sau lưng có thêm một người.

Người này không phải Thương Thiên.

Vốn là một vấn đề vô cùng đơn giản, nhưng nhất thời hắn cũng không nhận ra.

Điều này cũng khiến Lão Từ hiểu ra một vấn đề khác, hắc vụ đó không chỉ đơn giản là ảnh hưởng đến tầm nhìn.

Vấn đề mấu chốt nhất hắn là sẽ ảnh hưởng đến tư duy của con người.

Rõ ràng bên cạnh có thêm một người mà không ý thức được, cho dù ý thức được, cũng không biết người này là ai.

Dường như có người đã cấy vào trong lòng một ám thị, khiến hắn cảm thấy người bên cạnh nên ở đó.

Mọi thứ đều là lẽ đương nhiên.

Lão Từ lại dẫn người đó đi một đoạn đường dài, khi Lão Từ phản ứng lại trong lòng lại có chút rùng mình.

Chương 1023

"Cái nơi quái quỷ này thật sự có chút tà tính!" Lão Từ lúc này đã phản ứng lại, thấy thứ quỷ quái sau lưng không trả lời, ngón tay lướt qua lưỡi dao, đốt cháy cả lưỡi dao, và đốt cháy ngọn lửa trên lưỡi dao, chém thẳng về phía sau.

Lão Từ vốn nghĩ một kiếm chắc chắn thành công lại chém vào không khí.

Hắn chém vào một khoảng không, thân thể không giữ vững được quay một vòng trên không.

"Thứ chó chết này khá là giảo hoạt.

Ta phi!" Lão Từ nhổ một bãi nước bọt, nắm chặt trường kiếm đi trong bóng tối.

Sau khi đi một đoạn đường dài, hắn luôn cảm thấy có chút rợn người, không nói được, nhưng lúc nãy có người đi theo, lại không có cảm giác này.

Bây giờ chỉ có một mình, cảm giác sợ hãi trong lòng dường như càng ngày càng mãnh liệt.

"Những Tà Thần đó đều có một sở thích, thích ở những nơi quen thuộc.

Thời xa xưa có thể là một ngọn núi lớn, nhưng theo thời gian trôi đi, đã biến thành một thị trấn." "Tà Thần muốn quay trở lại, muốn khôi phục nơi này thành dáng vẻ trước đây." "Xem ra Tà Thần này thích ở trong núi!" "Tiếc là, thời đại đã thay đổi, không còn là thời đại của ngươi nữa." Thương Thiên không tiến vào hắc vụ đó nữa.

Hắn chung quy không vượt qua được rào cản tâm lý, phải vung

dao đồ sát con người.

Đương nhiên, cũng có lẽ bây giờ hắn không vung được.

Giống như lần đầu tiên chém giết loại ma, loại ma trước mặt là một người, hắn sẽ mềm lòng.

Hắn chưa từng giết bất kỳ ai, khi thấy máu, sẽ hoảng sợ.

Bây giờ thì không.

Ít nhất hắn đã trở thành một đao phủ quái vật tạm đủ tiêu chuẩn.

Quả nhiên, con người đều đang không ngừng thay đổi.

Thương Thiên cũng không biết thanh kiếm trong tay mình, lúc nào sẽ đặt lên cổ người khác.

Sẽ có một ngày như vậy, Thương Thiên nghĩ thầm, "Nhưng ít nhất không phải bây giờ." Thương Thiên biết rõ mình bây giờ vẫn là một con người, không làm được những chuyện phi nhân tính đó.

Nhưng, đại bộ phận những kẻ phi nhân tính đều do con người biến thành.

Không quên sơ tâm, mới có được thủy chung.

Nhưng, Thương Thiên vốn không có sơ tâm, hắn chỉ không đi ngược lại lương tâm của mình mà thôi.

Lúc này càng ngày càng nhiều Dạ Hành Giả từ trong bóng tối đó đi ra, tụ tập ở bên ngoài.

Mắt Thương Thiên quét một vòng trong đó, cũng không thấy Lão Từ, càng ngày càng nhiều tiểu đội tụ tập, những người quen biết nhau đang giao lưu về những chuyện xảy ra trong bóng tối vừa rồi.

Nhưng, đại bộ phận đều biết mình thực ra chỉ là kẻ chạy nền, trong lòng đối với việc tranh đoạt thứ hạng không báo quá nhiều hy

vọng, lấy ra những chiếc bình thu thập tà thần chi khí.

"Thu mua tà thần chi khí giá cao đây." "Hửm?" Thương Thiên nghe thấy có người thu mua tà thần chi khí, không khỏi sững sờ, nhìn Mộng Ly bên cạnh hỏi: "Tà thần chi khí này có thể mua bán riêng sao?" Mộng Ly khẽ nhún vai nói: "Tại sao lại không?" "Chỉ cần có lợi ích, thì sẽ có giao dịch." Mộng Ly nói: "Ngươi có không?" Khóe miệng Thương Thiên khẽ co giật, "Sớm biết vậy lúc nãy ta đã lấy một ít." "Lão Từ tên khốn đó, lại không cho ta một cái bình." "Tiền à!

Chết tiệt, đây đều là tiền à!" Trong mắt Thương Thiên lóe lên ánh sáng xanh.

"Vì tiền mà điên rồi à!" Mộng Ly nói.

"Những người có tiền như các ngươi, chắc chắn không thể hiểu được nỗi khổ của những người nghèo như chúng ta." Thương Thiên khẽ bĩu môi.

Mộng Ly đảo mắt.

Lão Từ từ trong bóng tối đi ra, toàn thân đều là máu tươi, như vừa tắm trong một hồ máu.

Chương 1024

"Thương Thiên!" Lão Từ chen lấn trong đám đông, không ngừng gọi tên Thương Thiên, cả đường đều bình an vô sự, nhưng lúc sắp ra khỏi cửa, một đám người lại đâm vào vết thương của hắn.

Hắn đã giết một đống người, hoàn toàn là trong tình huống bất đắc dĩ mới ra tay.

Lão Từ thầm an ủi mình như vậy.

Lão Từ thông minh như vậy, làm sao có thể không đoán ra cuộc thanh tẩy của Dạ Hành Giả, nhưng hắn đang lừa dối chính mình, hoặc là một nhân cách biết, sau đó giấu đi.

Tất cả các nhân cách đều đang bảo vệ nhân cách thuần khiết nhất của Lão Từ.

"Thương Thiên, ngươi chết ở đâu rồi?" Lão Từ, "Không phải thật sự chết rồi chứ?" "Ta sẽ nhớ ngươi, nhưng ta không biết ngươi bao nhiêu tuổi!

Ta có cần lập bia cho ngươi không?" "Thi thể cũng không nhặt về được, cũng chẳng cần lập bia mộ." "Ồ, đúng rồi.

Hắn còn một người mẹ già và một đứa em gái." "Ta có nên giúp nuôi nấng không nhỉ?

Chắc cũng không cần đâu!

Dù sao ta với hắn cũng đâu có thân thiết?" "Chỉ là có chút giao tình mà thôi." "Ít nhất thì sau khi hắn chết, ta cũng có chút đau lòng." Lão Từ vặn vặn cổ, lấy ra một cái bình từ trong người, tà thần chi khí từ chiếc điện thoại bị đâm thủng đã hoàn toàn đủ dùng.

Hiện tại, điều duy nhất đáng lo là trận chung kết tiếp theo.

Chỉ có một mình hắn, mà phải đối mặt với một tiểu đội mấy người.

Mặc dù giành được vị trí cuối cùng cũng sẽ nhận được một thành thị không nhỏ.

Nhưng mà, đồ tốt thì càng lớn càng tốt chứ!

Lão Từ vô tình nhặt được một kỳ ngộ lớn, trực tiếp chen chân vào vòng chung kết, vậy thì không ngại tham lam thêm một chút.

Phải trở thành người đứng đầu.

Trước hết, cần phải có đồng đội.

Tình hình hiện tại, hình như không tìm được đồng đội rồi.

"Đúng rồi, hình như ta không tìm được đồng đội." Sắc mặt Lão Từ biến đổi, "Thằng khốn Thương Thiên đừng có chết đấy nhé!

Ta biết đi đâu tìm đồng đội bây giờ?" "Mặc dù chỉ là một tên nhóc Hậu Thiên, nhưng có còn hơn không chứ!" "Haizz!" Lão Từ tự lẩm bẩm một hồi rồi cảm thấy vô vị, bởi vì, hắn thực sự quá cô độc.

"Một mình ngươi tự nói chuyện ở đây à?" Thương Thiên khoanh tay đứng sau lưng Lão Từ, vẻ mặt lạnh lùng nhìn hắn.

Lão Từ chậm rãi quay người lại, khi nhìn thấy Thương Thiên, miệng bất giác há hốc: "...Chưa chết à!" "Chết cái đầu nhà ngươi ấy!" Thương Thiên nói: "Lão tử thấy chúng ta giải tán thôi!" "Này, huynh đệ." Lão Từ nặn ra một nụ cười, "Sao lại giải tán chứ?

Cặp đôi 'Hung Sát Song Nhân' chúng ta phối hợp ăn ý như vậy mà." "Tiếp theo, hai chúng ta cùng nhau tàn sát đám Dạ Hành Giả." Thương Thiên nhún vai: "Chẳng phải chúng ta chỉ có chút giao tình thôi sao?" "Ta đùa thôi mà." Lão Từ cười hì hì nói: "Tình cảm sắt son giữa chúng ta cần phải nói nhiều sao?" "Ngươi mà chết ở trong đó, ta

cũng sẽ giúp ngươi vác thi thể ra ngoài, sau đó dựng bia lập truyện, mẹ ngươi là mẹ ta, em gái ngươi là em gái ta." "Ồ." Mộng Ly xuất hiện sau lưng Thương Thiên, đưa tay đặt lên vai hắn, "Tiếc quá, hắn đã gia nhập tiểu đội của ta rồi." "...Ngươi dám phản bội tình hữu nghị của chúng ta." Lão Từ nghiến răng nghiến lợi nói: "Ngươi sẽ bị người đời phỉ nhổ." Trong lúc mấy người nói chuyện, xung quanh không ngừng vang lên những tiếng nổ vang trời, như thể động đất, mọi thứ xung quanh đều đang thay đổi nhanh chóng.

Thương Thiên theo bản năng bám chặt lấy mặt đất, nhưng rồi mặt đất lật ngược lại.

Trong một thoáng choáng váng, cơ thể Thương Thiên bị văng thẳng ra ngoài.

Hắn cố vẫy vùng tay chân loạn xạ, nhưng toàn bộ mặt đất đã biến thành một bề mặt băng giá, không có gì để bám vào.

Một ngọn núi lớn sừng sững hiện ra, nhìn từ xa, đỉnh núi cách mặt đất phải đến mấy ngàn mét.

Nơi Thương Thiên đang ở không quá cao, chỉ ở dưới chân núi, nhưng cũng cách mặt đất cả trăm mét.

Thương Thiên áp sát mặt đất, nhìn thấy những đống thi thể, vô số máu tươi chảy loang lổ trên mặt đất, tạo thành từng vệt máu.

Vô số vệt máu trên thân núi vẽ nên một bức tranh tuyệt đẹp.

Chương 1025

Giống như một đóa hoa vô cùng diễm lệ.

Một đóa mẫu đơn huyết sắc đang nở rộ.

Trên tòa lầu cao ở xa, Ngự Chủ đang đứng ở nơi cao nhất quan sát mọi thứ, quay đầu hỏi người phía sau: “Kẻ thức tỉnh là ai?” *** “Ta không sợ.” Lão Từ lẩm bẩm, “Ta có sợ sao?

Ta sao lại phải sợ chứ?” “Có lẽ ta bị tà thần ảnh hưởng tâm trí rồi.” “Đây gọi là rút lui chiến lược.” “Ta chỉ sợ tên gà mờ Thương Thiên một mình đi lạc, đến lúc đó ta quay về ngay cả thi thể của hắn cũng không nhặt được.” Lão Từ tự lẩm bẩm, cuối cùng cũng thuyết phục được bản thân, lấy ra một cái ngọc trục.

Khi toàn bộ Dạ Hành Giả được phái vào trong sương mù đen, dĩ nhiên họ đã tính đến trường hợp bị lạc đường, nên mỗi tiểu đội đều được trang bị ngọc trục để dẫn đường cho người bị lạc.

Chỉ có điều, Lão Từ không nói cho Thương Thiên biết tin này, mục đích là để cắt đứt đường lui, khiến Thương Thiên phải dũng cảm tiến về phía trước.

Lão Từ trong lòng hiểu rõ, tiểu tử Thương Thiên này rất lợi hại, không hề yếu như đám gà mờ Nhất Trọng Môn.

Chỉ là, Thương Thiên rất biết che giấu, nếu không bị ép vào đường cùng thì chẳng ai biết hắn lại lợi hại đến thế.

Lão Từ và Thương Thiên đã cùng nhau vào sinh ra tử mấy lần, nói không có chút tình cảm nào là không thể.

Nhưng, ngay cả khi tự tay giết chết người em trai yêu quý nhất, Lão Từ cũng không hề nương tay.

Nếu đến lúc phải trừ khử Thương Thiên, dĩ nhiên hắn cũng sẽ không mềm lòng.

Có điều, hiện tại chưa đến mức phải một mất một còn, trong lòng hắn thực ra đối với Thương Thiên cũng khá tốt.

Đồng thời hắn cũng cần một người trợ giúp.

Lão Từ bất kể ở nhà hay ra ngoài, người quen biết đều biết tiếng tăm hắn không tốt, lúc cần trở mặt là trở mặt, làm việc không từ thủ đoạn.

Nhưng lúc cần giảng nghĩa khí thì lại vô cùng nghĩa khí.

Không ai đoán được rốt cuộc Lão Từ là người thế nào, dẫn đến việc hắn trước giờ luôn là một kẻ độc hành, cho đến khi gặp Thương Thiên.

Loại người như Lão Từ, có thể kết giao ở một mức độ nhất định, nhưng không thể kết giao sâu đậm.

Lão Từ là một người vô cùng phức tạp, bởi người ngoài không ai biết chứng đa nhân cách của hắn nghiêm trọng đến mức nào?

Đôi khi, có người cho rằng hắn hơi bị tâm thần phân liệt.

Nhưng họ không biết, trong cơ thể Lão Từ ẩn giấu đến bảy, tám, thậm chí là mười nhân cách.

Lão Từ đang đi ra ngoài, trên đường không gặp bất cứ chuyện gì kỳ lạ, nhưng mặt đất dường như vẫn luôn rung chuyển.

Có thể cảm nhận được mặt đất rung lắc, nhưng không có bất kỳ biến hóa nào khác, ít nhất lúc đi đường vẫn là đi trên mặt đất.

Thương Thiên đi theo Lam Trạm một mạch ra ngoài, chỉ là suốt đường đi hắn trở nên trầm mặc, không ra tay nữa, cũng không nói nhiều.

Trong lòng như có một cục nghẹn, cục nghẹn đó khiến hắn vô cùng khó chịu, không sao gỡ ra được.

Bóng tối ập xuống bao trùm cả thành phố này.

Nhưng, bóng tối bao phủ không khiến Thương Thiên cảm thấy đen tối.

Thứ thực sự đen tối chính là lòng người.

Đen tối đến mức trong lòng Thương Thiên thậm chí còn cảm thấy lạnh lẽo.

Vì sao phải chiến đấu?

Thương Thiên cảm thấy mờ mịt.

Chương 1026

Mờ mịt trong bóng tối khiến lòng Thương Thiên cảm thấy một trận tĩnh lặng.

Nhưng, mờ mịt giữa nhân gian, lại càng khiến Thương Thiên cảm thấy vô tận bất lực.

Thế giới này vốn là như vậy sao?

Trong lòng Thương Thiên muốn hỏi một câu như thế.

Một lý trí khác trong lòng lại đang nói: "Thế giới này chẳng lẽ không nên là như vậy sao?" Thương Thiên đi một mạch ra ngoài rất suôn sẻ.

Nhưng khi hắn bước ra khỏi bóng tối và quay đầu lại, hắn phát hiện phía sau đã hoàn toàn thay đổi.

Thị trấn Lý Gia phía sau hắn, lúc này lại đang từ từ biến thành hình dạng một ngọn núi lớn.

"Thứ đó là gì?" Thương Thiên hơi nheo mắt hỏi.

Mộng Ly đáp: "Ngươi không biết nhìn sao?

Nơi đó đã biến thành một ngọn núi.

Trước đây nơi đó chắc chắn là lãnh địa của một tà thần nào đó." *** "Không rõ lắm, hiện tại ta chưa tiếp xúc với Giác Tỉnh Giả.

Nhưng xem tình hình thì chắc là thuộc hạ của một sơn thần nào đó?" "Cứ tiếp xúc thử trước, điều tra rõ ràng rồi ghi vào hồ sơ.

Nếu bề trên nói không phục tùng tà thần thì trực tiếp diệt trừ." Ngự Chủ nói: "Ta ghét nhất là những vị thần không tuân thủ quy tắc." "Tưởng mình là thần thật sao, hoàn toàn không biết thời đại thuộc về

bọn chúng đã sớm bị xóa sổ trong dòng sông thời gian rồi." "Nếu tuân thủ quy tắc thì có thể giữ lại." Thần linh thượng cổ cũng phân tốt xấu.

Có tà thần bị người ta phong ấn, có thần thì chắc đã dự cảm được đại kiếp sắp đến nên tự phong ấn mình lại.

"Nhưng tại sao thần lại có quyến thuộc ở nhân gian?" Ngự Chủ hỏi: "Những kẻ chạy vặt cho tà thần trước khi hắn tỉnh lại là những thứ gì?

Điều tra rõ cho ta." "Kẻ đáng giết thì cứ giết, đừng nương tay." "Ngươi nên biết nương tay thì không làm nên việc lớn." "Thuộc hạ đoán rằng vị cổ thần đó trước khi thức tỉnh đã phóng ra một tia thần thức, lôi kéo một đám tín đồ." người phía sau nói.

"Thiết Diện, ngươi theo ta bao nhiêu năm rồi?" Ngự Chủ đột nhiên hỏi.

"Cũng hơn mười năm rồi nhỉ!" Theo ánh mắt của Ngự Chủ nhìn sang, người phía sau hắn đeo một chiếc mặt nạ sắt trên mặt, trông như đã mọc vào trong da thịt.

"Mới hơn mười năm thôi sao?

Ta cứ có cảm giác ngươi đã theo ta rất lâu rồi." "Hửm?" Ngự Chủ đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức, ánh mắt nhìn về một hướng, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Vị cổ thần lần này hơi mạnh đấy!" "Ngay cả Trảm Kiếm cũng không trấn áp được!" Trong căn cứ của Dạ Hành Giả, Trảm Kiếm đang một mình uống rượu, bốn bề vắng lặng.

Bất kể bên ngoài xảy ra động tĩnh lớn đến đâu, nơi này vẫn luôn tĩnh lặng như tờ.

"Đến rồi sao?

Xuống uống một ly đi!" Trảm Kiếm thản nhiên nói.

Một người phụ nữ chậm rãi bước vào.

Người phụ nữ ngước mắt nhìn Trảm Kiếm, trong mắt vừa trong trẻo lại mang theo một tia mê hoặc.

Nếu Thương Thiên ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra người phụ nữ này.

"Ngươi là ai?" Trảm Kiếm hỏi.

Người phụ nữ khẽ lắc đầu: "Ta hình như không nhớ rõ mình là ai." "Đợi hồn phách trở về thân thể rồi sẽ nhớ lại." Trảm Kiếm nói.

"Ta hình như lại nhớ ra một chút, ta tên là Phức Tễ.

Ta không biết tại sao lại đi đến đây, hình như có một cảm giác quen thuộc đã dẫn ta tới." người phụ nữ nói.

Chương 1027

“Phức Tễ.” Trảm Kiếm khẽ lẩm bẩm trong miệng.

“Sơn quỷ Phức Tễ.” Trảm Kiếm xoa xoa trán, nói: “Chuyện đã quá lâu rồi, ta cũng không nhớ rõ nữa.” Trảm Kiếm thở dài một hơi nói: “Thời đại bây giờ đã thay đổi, không còn là thời đại của chúng ta nữa.

Sau khi ra ngoài thì nên thành thật một chút, an phận thủ thường thì sẽ không xảy ra chuyện gì.” Trảm Kiếm cũng là một cổ thần thức tỉnh, chỉ là thuộc loại thông minh hơn, sau khi tỉnh lại đã được Dạ Hành Giả thu nhận, sau đó làm thần hộ mệnh trong căn cứ Dạ Hành Giả này.

Ở trong căn cứ Dạ Hành Giả về cơ bản là an toàn nhất, vì có cổ thần trấn giữ, thường thì không ai có thể động đến nơi này.

Nói chính xác thì căn cứ Dạ Hành Giả này chính là bản thể của Trảm Kiếm, vì vậy y chưa bao giờ rời khỏi đây.

Cố định mọc rễ ở nơi này.

“Cảm ơn.” Phức Tễ gật đầu rồi quay người rời đi.

Trảm Kiếm nhìn bóng lưng của Phức Tễ, gọi với theo: “Uống hết ly rượu rồi hẵng đi chứ!” “Ta sẽ luôn ở đây, nếu có chuyện gì thì có thể đến đây tìm ta.” “Tại sao ngươi không ra ngoài?” Phức Tễ kỳ quái nhìn Trảm Kiếm.

“Ta đi đâu được?

Ta bị khóa ở đây, bây giờ ngươi đang ở trong bụng ta đấy.” Trảm Kiếm nói: “Tòa nhà này là bản thể của ta.” “Không trốn sao?” Phức Tễ hỏi.

“Trốn đi đâu?” Trảm Kiếm nói: “Ta mệt rồi, ở đây cũng yên tĩnh,

ngày thường uống chút rượu, cuộc sống bình lặng, ta thấy cũng khá tốt." "Vậy sao?" Khóe miệng Phức Tễ khẽ giật giật, nói: "Ta tin ngươi chắc chắn sẽ ra ngoài được.

Mặc dù không phải bây giờ." "Nhưng ngươi là cổ thần.

Ta tin ngươi sẽ ra ngoài." "Dù thế nào đi nữa, ngươi sẽ không đánh mất khí phách đó đâu." "À à." Khóe miệng Phức Tễ cong lên nói: "Ngươi cảm thấy thế giới đã thay đổi phải không?" "Vậy thì hãy thay đổi thế giới này trở lại như xưa đi!" Ánh mắt Trảm Kiếm nheo lại, trong lòng lúc này đột nhiên dấy lên một luồng sát ý.

Loại người này vô cùng nguy hiểm, Trảm Kiếm trong lòng hiểu rõ, loại người này giống như một quả bom, không biết lúc nào sẽ phát nổ.

Y đã ở đây nhiều năm, đã quen với cuộc sống ở đây, quen với mọi thứ, quen với thế giới này.

Có lẽ lúc mới ra ngoài, y cũng có suy nghĩ như vậy.

"Ngươi thuộc lứa phong ấn thứ mấy?" Trảm Kiếm hỏi.

"Chắc là lứa thứ ba từ dưới lên?" Phức Tễ nói.

Sắc mặt Trảm Kiếm cũng trở nên ngưng trọng, Phức Tễ nâng ly rượu lên uống cạn, sau đó nhanh chóng biến mất.

"Bóng tối thực sự, chỉ vừa mới bắt đầu." Trảm Kiếm lẩm bẩm.

Sau này sẽ có ngày càng nhiều cổ thần giải trừ phong ấn, đến lúc đó xã hội hiện đại và hồng hoang cổ thần khó tránh khỏi sẽ có một trận đại chiến.

"Nhưng, đến lúc đó ta nên đứng về phe nào đây?" Cổ thần dung nhập vào xã hội hiện đại như Trảm Kiếm không phải là ít, họ đã thích ứng với xã hội hiện đại, nếu hai bên đánh nhau, họ sẽ bị kẹt ở giữa, hai đầu đều không phải là người.

“Khó quá!” “Khó quá!” Trảm Kiếm cũng chỉ đành thở dài, ôm lấy bình rượu, bây giờ có thể giả ngốc, nhưng cuối cùng vẫn phải đưa ra lựa chọn.

“Nội ưu ngoại hoạn, hắc ám sắp giáng lâm.” *** Trong lúc cơ thể Thương Thiên đang lăn xuống dốc với tốc độ cao, hắn đột nhiên vung trường kiếm trong tay, hung hăng cắm xuống mặt đất.

“Xoẹt xoẹt xoẹt...” Trường kiếm ma sát với mặt đất phát ra âm thanh chói tai, tiếp đó mặt đất liên tục trồi lên những ngọn đồi nhỏ, giống như những nắm đấm, hất văng cơ thể Thương Thiên lên, mạnh mẽ ném ra ngoài.

“Bịch” một tiếng.

Thương Thiên cũng không biết mình rốt cuộc đã rơi xuống đâu, giống như một quả dưa hấu, vỡ nát ngay tại chỗ.

“A!” Thương Thiên chỉnh lại thân thể đứng dậy, xương cốt toàn thân như vỡ thành vụn, “Hơi đau một chút.” “Phì.” Lưỡi Thương Thiên khẽ động trong miệng, nhổ ra một ngụm máu bọt.

Dùng sức dụi dụi mắt, Thương Thiên mới nhìn rõ xung quanh, đây là một cái hố sâu, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu, sương mù đen đã tan biến, mặt trời chiếu thẳng xuống, toàn bộ hố sâu tràn ngập một mùi hôi thối.

Bởi vì, dưới chân hắn toàn là thi thể, vô số thi thể phủ kín cả mặt đất.

Chương 1028

Phần lớn thi thể đã thối rữa, có một vài thi thể còn tươi mặc đồng phục của Dạ Hành Giả.

Thương Thiên không biết mình đã rơi vào một cái hố xác, dưới ánh mặt trời gay gắt, nhiệt độ nóng bức nung nấu mặt đất, khiến cho mùi xác thối nồng nặc bốc lên, mùi hôi thối khiến người ta buồn nôn, Thương Thiên cố nén cổ họng nhưng trong dạ dày vẫn cuộn lên từng cơn, vịn vào vách đá bên cạnh mà nôn thốc nôn tháo.

Thương Thiên cảm giác mọi thứ trong dạ dày đều đã nôn ra hết, nhưng cảm giác buồn nôn đó vẫn không sao xua tan được.

"Làm sao ra khỏi đây đây!" So với việc dạ dày cuộn trào, điều đáng lo hơn là làm sao để ra ngoài.

Hắn đang ở trong một cái hố sâu lớn, xung quanh toàn là vách đá trơn nhẵn.

Thương Thiên thử dùng tay bám vào vách đá, nhưng căn bản không dùng được sức.

Thương Thiên bây giờ vừa đói vừa mệt, cả người mềm nhũn, ánh mặt trời gay gắt chiếu đến mức mắt có chút không mở nổi, mồ hôi to như hạt đậu không ngừng rơi xuống.

"Hu hu." Thương Thiên yếu ớt gọi: "Có ai không!

Cứu mạng, có ai không!

Cứu mạng a!" "Bất kể là người hay ma, ai cứu ta với!

Cứu ta, ta sẽ coi ngươi là cha mẹ tái sinh cả đời." Thương Thiên gọi nửa ngày cũng không có ai trả lời. *** Lão Từ rèn cho Thương Thiên một thanh kiếm mới, thuộc tính của thanh kiếm này phù hợp

hơn với võ công mà Lão Từ sắp truyền cho hắn, kiếm thuộc tính Thủy, chiêu thức mới cũng thuộc tính Thủy.

Lão Từ bảo Thương Thiên đứng bên bờ sông, bảo hắn khống chế chân khí trong cơ thể, ngưng tụ chân khí dưới lòng bàn chân, khiến chân khí ngăn cách giữa lòng bàn chân và mặt sông, làm cho người nổi trên mặt nước.

Chiêu thức này có thể giúp Thương Thiên đi trên mặt nước như trên đất bằng, Lão Từ muốn Thương Thiên học được chiêu này, vì tay hắn có thể phóng ra lửa.

Nếu Thương Thiên học được chiêu thức này, sẽ bớt đi một điểm yếu, từ đó trở nên mạnh mẽ hơn.

Lão Từ biểu diễn cho Thương Thiên xem, chỉ thấy Lão Từ đứng vững vàng trên mặt nước.

Mặt nước chỉ gợn lên từng vòng sóng lăn tăn, không có dấu vết bị kinh động, Thương Thiên nhìn mà mắt sáng rực.

Hắn học theo dáng vẻ của lão sư, đặt một chân lên mặt nước.

"Phùm" một tiếng, nửa chân của Thương Thiên đã đạp vào trong nước.

Thương Thiên không phục, lại bò lên bờ, thử thêm vài lần nữa, đều không thành công.

Thương Thiên không khỏi có chút chán nản.

Lão Từ an ủi: "Không sao, đừng nản lòng.

Ai cũng vậy cả, cứ từ từ thôi mà.

Thiên phú của ngươi tốt như vậy, chỉ cần tu luyện thêm một chút, tuyệt đối có thể học được chiêu này." Thương Thiên nghe lời Lão Từ, lòng tin có chút dập tắt bỗng nhiên lại bùng cháy.

Thương Thiên trong lòng không ngừng tự nhủ: “Thương Thiên nhất định có thể làm được.” Cứ như vậy ngày qua ngày, Thương Thiên tu luyện ba ngày, cuối cùng cũng có thể đứng vững vàng trên mặt sông.

Nhưng khi Thương Thiên đang biểu diễn thành quả tu luyện cho Lão Từ xem, vì quá đắc ý, không chú ý khống chế chân khí dưới chân, “Phùm”, cả người rơi xuống sông.

Lão Từ nhìn Thương Thiên biến thành con gà rụng lông.

Lão Từ khuyên răn: “Thương Thiên, ngươi học rất nhanh, nhưng không được quá kiêu ngạo, ta đã thấy quá nhiều người vì thanh cao tự phụ, cuối cùng đi đến thất bại, đi vào đường rẽ.” Thương Thiên sau khi bò lên bờ, nghe câu nói của Lão Từ, gật đầu.

Thương Thiên nói: “Lão Từ, không cần lo lắng, ta chắc chắn sẽ không trở thành loại người đó.” Thương Thiên vỗ vỗ ngực bảo đảm với Lão Từ, Lão Từ gật đầu, thực ra trong lòng Lão Từ, tự nhiên tin rằng Thương Thiên không phải loại người đó.

Lão Từ đối với Thương Thiên kỳ vọng rất sâu.

Chương 1029

Tiếp theo Lão Từ bắt đầu dạy Thương Thiên chiêu thức mới, chỉ thấy Lão Từ nắm thanh kiếm mới rèn trong tay, mũi kiếm khẽ điểm xuống mặt nước.

Lập tức thân kiếm được nước bao bọc.

Thương Thiên nhìn kỹ, phát hiện nước bao bọc thân kiếm đã biến thành một con thủy long.

Sau đó Lão Từ hướng thủy long đâm về phía một cái cây lớn.

Thủy long theo sự dẫn dắt của kiếm khí, thẳng tắp đâm về phía cây lớn, chỉ thấy cây lớn ầm ầm đổ xuống, chỉ còn lại một gốc cây và một vũng nước.

Lão Từ nói: "Phải dựa vào việc sử dụng chân khí, đưa chân khí vào trong kiếm, rồi thông qua kiếm truyền đến nước, hòa trộn nước và chân khí làm một, rồi theo kiếm khí phóng ra ngoài.

Như vậy uy lực sẽ vô cùng." Thương Thiên kiên nhẫn lắng nghe, sau khi nhận lấy thanh kiếm, hắn làm theo phương pháp của Lão Từ, đưa chân khí vào kiếm rồi lại đưa ra mặt nước.

Hai bước đầu làm rất dễ dàng.

Nhưng đến bước cuối cùng, hòa trộn chân khí và nước, Thương Thiên lại không làm được.

Bởi vì nước quá nhiều, mỗi lần Thương Thiên đưa chân khí vào trong nước, một bên chưa hoàn toàn ngưng tụ thành hình đã bị dòng nước phân tán đi.

Thương Thiên nhất thời gặp phải vấn đề nan giải.

Hắn không ngừng luyện tập, nhưng hiệu quả thật sự không tốt lắm. *** Do Thương Thiên luyện tập cả một tuần mà vẫn không có hiệu quả, trong lòng không khỏi có chút nản lòng, nhưng những điều này không đủ để đánh gục nội tâm mạnh mẽ của hắn.

Thương Thiên đi thỉnh giáo Lão Từ, nhưng Lão Từ không dạy.

Lão Từ nói: "Phải tự mình lĩnh ngộ, nếu không ta có nói thêm cũng vô dụng.

Chỉ cần ngươi nhớ một câu, làm việc gì cũng phải có một điểm tựa và kế hoạch." Thương Thiên không hiểu rõ câu nói này, lại quay về bờ sông tu luyện, luyện cả buổi trưa, chân khí tiêu hao khá nghiêm trọng, nhưng vẫn không có tiến triển mới.

Thương Thiên nằm trên thảm cỏ bên bờ sông, nhìn lên bầu trời, bỗng nhiên thấy trên một cái cây có một con nhện đang giăng tơ.

Thương Thiên nhìn rất lâu, giống như người say rượu đột nhiên tỉnh táo lại.

Thương Thiên hiểu ra rồi, hắn giống như con nhện đó, còn con sông kia chính là không gian rộng lớn.

Điểm chống đỡ chính là thanh kiếm kia, nguyên nhân trước đó không thành công, là vì hắn không giống như con nhện, xác định vị trí cột trụ trước.

Thương Thiên đột nhiên hiểu ra câu nói của Lão Từ.

Hóa ra ý của Lão Từ là làm việc gì cũng phải có kế hoạch, có một điểm tựa.

Chính là cái này.

Thương Thiên cầm kiếm, đứng trên mặt sông, trước tiên cố định một luồng chân khí, sau đó lại đưa vào các luồng chân khí khác, liên

kết chúng lại một cách dày đặc.

Sau đó dùng chân khí nâng dòng nước vừa hòa trộn chân khí lên.

Thành công rồi, nhưng thứ bao quanh thân kiếm không phải là rồng, mà là một cột nước trơn nhẵn, Thương Thiên biết đó là vì chưa đủ thông thạo.

Những người tu luyện lâu năm, kiếm như ở trong lòng, trong lòng nghĩ muốn đâm vào đâu, kiếm sẽ bay ra, căn bản không cần suy nghĩ, đã hình thành quán tính, hắn còn cách cảnh giới đó một khoảng, cần phải suy nghĩ và nghiền ngẫm thật kỹ.

Lão Từ đứng ở không xa nhìn, trong lòng tràn đầy vui mừng, trên mặt treo nụ cười mãn nguyện.

Dường như Thương Thiên cuối cùng cũng đã khai khiếu, trước đây hắn luôn không muốn quản những chuyện này, nhưng bây giờ chịu tĩnh tâm luyện kiếm, nhất định sẽ có thành tựu lớn.

Thương Thiên thử vung cột nước ra ngoài, uy lực tuy không lớn bằng thủy long của Lão Từ, nhưng cũng không hề nhỏ.

Chương 1030

Thương Thiên và Lão Từ đang đắm chìm trong niềm vui học được chiêu thức mới, hoàn toàn không biết nguy hiểm đang đến gần.

Ở không xa, có một Giác Tỉnh Giả đã tu luyện từ lâu, đang đi về phía Thương Thiên, khí thế hung hăng.

Không biết là đến để tìm thù.

Trong lúc Thương Thiên đang luyện tập chiêu thức mới, bỗng nhiên cảm giác được nguy hiểm đang đến gần, hắn đột ngột quay người, tránh được một đòn tấn công bằng thủy cầu.

Thương Thiên cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Hắn đang luyện tập yên lành, là ai lại vô duyên vô cớ tấn công hắn.

Thủy cầu tấn công được rót đầy chân khí, tuyệt đối không phải là đùa giỡn.

"Người đó thật sự muốn mạng của mình!" Thương Thiên thầm nghĩ.

Hắn nhìn thấy Giác Tỉnh Giả kia đang ném về phía hắn quả thủy cầu thứ hai.

Thương Thiên cảm thấy không thể tránh được, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Lão Từ quả quyết ngưng tụ ra một quả thủy cầu, hai quả thủy cầu va chạm vào nhau.

Hai khối cầu sức mạnh cực lớn va chạm, sức mạnh bùng nổ vô cùng khổng lồ, nổ tung như một đám mây hình nấm.

Có thể nói là sức mạnh khai thiên tích địa.

Trong chốc lát, nước bắn tung tóe.

Thêm vào đó thủy cầu lại được rót đầy chân khí, nên những giọt nước bắn lên người cũng âm ỉ đau.

Bên cạnh không biết từ lúc nào đã chọc phải một nhân vật lớn.

Lão Từ lập tức ném một quả bom khói trước mặt Giác Tỉnh Giả, Giác Tỉnh Giả tưởng là vũ khí, liền lùi về sau né tránh.

Lão Từ vội vàng dẫn Thương Thiên chạy thoát. *** "Tiểu tử nhà ngươi chạy đi đâu thế?

Nếu không phải ta cẩn thận, theo dõi ngươi, ngươi chết lúc nào cũng không biết!" Lão Từ kéo Thương Thiên vừa chạy, vừa thở hổn hển nói.

Thương Thiên cũng có chút sợ hãi, thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, cũng không biết Giác Tỉnh Giả kia có đuổi theo nữa không.

"Ngươi không cảm thấy chuyện này kỳ lạ sao?

Tại sao đột nhiên lại có Giác Tỉnh Giả xuất hiện?" Hai người cuối cùng cũng dừng lại thở dốc, Lão Từ có chút không kiên nhẫn nói: "Lo cho vết thương của ngươi trước đi, lần nào cũng bị thương nặng như vậy, người khác tu luyện có thể nâng cao tu vi, còn ngươi tu luyện chỉ đủ để bảo vệ cái mạng này thôi." Thương Thiên lại không cho là vậy, hai mắt có chút trêu chọc nhìn xung quanh, dáng vẻ cà lơ phất phơ nói: "Tiểu gia ta mệnh lớn, không sợ!" Hai người nói chuyện phiếm một lúc, quyết định tách ra, ai về nhà nấy.

Thương Thiên ngân nga một khúc hát, đang đi trên đường, đột nhiên phía trước có một luồng sức mạnh khổng lồ vô cùng đập xuống đường, khiến mặt đường hoàn chỉnh bị đập ra một cái hố lớn.

Luồng sức mạnh kia tốc độ nhanh đến mức cuốn theo một trận gió lớn, kèm theo lá rụng, đá nhỏ, nên có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Thương Thiên cũng giật mình kinh ngạc, sức mạnh lớn như vậy, e rằng phải tu luyện mấy năm mới có được nội lực như thế?

Luồng sức mạnh này giống như một nắm đấm sắt khổng lồ, đập thẳng xuống đường.

Thương Thiên định né tránh, nhưng suy nghĩ lại, đột nhiên nghĩ ra một nguyên lý quan trọng, xác suất rơi vào cùng một hố bom lần thứ hai là rất nhỏ, nên nếu trốn vào hố bom đầu tiên, ngược lại sẽ là an toàn nhất.

Linh quang chợt lóe, Thương Thiên lập tức chạy tới, trực tiếp nhảy vào.

Ngay khi hắn đang thầm mừng vì có thể không cần làm gì cũng tránh được, một cảnh tượng bất ngờ đã xảy ra!

Một tấm lưới sắt từ trên trời rơi xuống, bao trùm toàn bộ miệng hố.

Chương 1031

Đen kịt, như thể mặt trời lặn.

Thương Thiên hoảng hốt, hét lớn một tiếng: "Thời Gian, Khai!" Định dùng kiếm chém rách tấm lưới này, không ngờ tấm lưới này có điện, dòng điện truyền qua thân kiếm đến người hắn, giật cho hắn một trận ra trò.

Cái cảm giác tê dại đau đớn đó, quả thực không thể dùng lời nào để miêu tả.

Thương Thiên ngay cả kiếm cũng không cầm nổi, rơi xuống đất, nhưng lại vội vàng nhặt lên, chỉ có kiếm trong tay mới có cơ hội phản kích.

Ngay khi hắn đang vô cùng nghiêm túc nhìn chằm chằm vào tấm lưới điện, suy nghĩ làm thế nào để thoát ra, một tiếng cười có chút âm u đột nhiên truyền đến, trong tiếng cười lộ ra một sự tự tin không gì sánh bằng và sự đắc ý của kẻ gian kế đã thành.

Giọng nói có chút quen thuộc, Thương Thiên suy nghĩ một chút liền biết, hóa ra là Giác Tỉnh Giả kia, tất cả đều là cạm bẫy hắn giăng ra, chờ đợi Thương Thiên rơi vào, giờ thì hay rồi, vui vẻ chui vào cạm bẫy của người khác, trốn cũng không thoát được.

Thật quá đáng ghét, Thương Thiên hận không thể một kiếm chém chết Giác Tỉnh Giả kia.

Không sợ Giác Tỉnh Giả sức mạnh cường đại, chỉ sợ Giác Tỉnh Giả dùng mưu gian!

Trên tấm lưới điện hiện ra một khuôn mặt hiểm ác lại có chút tái nhợt đáng sợ: "Đừng phí sức nữa, tấm lưới điện này ta đặc biệt làm

cho ngươi, chắc chắn ngươi không chạy thoát được đâu.” Ngược lại, Thương Thiên tỏ ra bình tĩnh, mặc cho Giác Tỉnh Giả dịch tấm lưới điện ra một chút, thò một cái móc câu vào trói hắn lại.

Hắn thậm chí còn giả vờ tỏ ra có chút chán nản, mục đích là để mê hoặc Giác Tỉnh Giả này.

Quả nhiên hắn càng thêm đắc ý, tay chân cũng dần dần thả lỏng, không dùng sức như lúc nãy. *** Thương Thiên vẫn luôn dùng khóe mắt liếc nhìn, đang chờ một cơ hội.

Ngay khi Giác Tỉnh Giả buộc một đầu sợi dây lên người hắn, lúc thắt nút không cẩn thận bị tuột ra, Thương Thiên lập tức hai tay chống mạnh, giật đứt sợi dây trên người, sau đó dùng một chiêu Lưu Tinh Đạp Bộ, nhảy sang một bên.

Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, nhưng hắn tuyệt đối không thể dung thứ cho kẻ đã lừa gạt mình hết lần này đến lần khác.

Huống hồ còn sử dụng chiêu thức ti tiện như lưới điện.

Nội tâm phẫn nộ của Thương Thiên phản ánh trên tay hắn, lập tức một ngọn lửa nhỏ bùng lên trong lòng bàn tay, càng lúc càng lớn, hắn vung tay một cái, ngọn lửa lan sang thanh kiếm.

Lúc này, hắn dùng thanh kiếm đang cháy mang theo sức mạnh vô cùng, tung ra chiêu thức lăng lệ.

Giác Tỉnh Giả lúc đầu không coi hắn ra gì, ung dung né tránh, nhưng dường như hắn rất sợ ánh lửa, dần dần rơi vào thế hạ phong.

Hắn dựa vào năng lượng của bản thân để hấp dẫn sắt thép xung quanh, những mảnh sắt như mưa rơi xuống, tới tấp đập về phía Thương Thiên, nhưng vì có kinh nghiệm giao đấu trước đó, Thương Thiên đã sớm chuẩn bị, không đợi những mảnh sắt đó đập vào người, đã dùng kiếm gạt ra.

Giác Tỉnh Giả hiển nhiên không ngờ rằng bây giờ hắn lại có thái độ nhạy bén như vậy, bèn sử dụng sức mạnh hồng hoang, nhổ một tấm biển quảng cáo bên đường, hai tay dùng sức ném đi, tấm biển quảng cáo đó như bị lốc xoáy cuốn đi, đập về phía Thương Thiên.

Thương Thiên hét lớn một tiếng: "Thời Gian, Khai!", chém tấm biển quảng cáo thành hai nửa, không hề bị thương, kiếm pháp vô cùng linh hoạt, mép tấm biển quảng cáo bị chém ra vẫn còn nguyên vẹn, vô cùng chỉnh tề.

Giác Tỉnh Giả hiển nhiên không ngờ, chỉ trong một thời gian ngắn như vậy, tu luyện của Thương Thiên dường như đã tiến bộ không ít.

Ngay khi hắn đang ngẩn người nhìn, Thương Thiên phi thân lên trước, kiếm chỉ vào giữa trán hắn.

Giác Tỉnh Giả kinh hãi, lập tức dùng hai tay nắm lấy cổ tay Thương Thiên, nhưng Thương Thiên nhảy lên, lực đạo vốn đã lớn, thanh kiếm kia dường như sắp đâm thẳng vào tim của Giác Tỉnh Giả.

Khóe miệng Thương Thiên khẽ nhếch lên một nụ cười, thắng lợi đang ở phía trước, cuối cùng cũng sắp kết liễu kẻ ti tiện này.

Nhưng ai ngờ Giác Tỉnh Giả lại bắt đầu lẩm bẩm trong miệng, những lời đó Thương Thiên nghe không hiểu, nhưng hắn biết tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Đúng vậy, chỉ trong vài giây, mũi kiếm của Thương Thiên bắt đầu khẽ rung động, trong lòng hắn hét lên không ổn, vì có một luồng sức mạnh vô hình đang kéo thanh kiếm của hắn, hắn gần như phải dùng hết toàn lực mới có thể nắm chặt được.

Dần dần, một chuyện không thể tin được đã xảy ra, mũi kiếm của Thương Thiên hướng sang trái, từ từ từng chút một uốn cong về phía sau, cho đến cuối cùng như vẽ thành một vòng tròn.

Mũi kiếm sắc bén vô cùng, từ từ đâm về phía Thương Thiên, mắt thấy sắp đâm vào vai hắn, bất đắc dĩ Thương Thiên đành phải buông tay, ngay khoảnh khắc buông tay, Giác Tỉnh Giả phi thân bỏ chạy, ngay cả đầu cũng không quay lại.

Trong khoảnh khắc hắn bỏ chạy, kiếm của Thương Thiên cũng trở lại bình thường.

Chương 1032

Hắn bực bội đâm một kiếm xuống đất, thanh kiếm này vốn được đúc bằng tinh thiết, nên mới bị Giác Tỉnh Giả điều khiển.

Nhưng cũng may đây là vũ khí thượng thừa, nếu không giống như sắt thép bình thường, sau khi bị Giác Tỉnh Giả bẻ cong, sẽ không bao giờ trở lại hình dạng ban đầu được nữa.

Hắn cẩn thận quan sát thanh kiếm một lúc, vẫn còn nguyên vẹn, ngay cả đường nét cũng không thay đổi.

Nhưng mục tiêu đã chạy mất, trong lòng Thương Thiên cuối cùng cũng không vui. *** Có chút bực bội, mấy ngày trước vừa mới giác ngộ ra phải chăm chỉ tu luyện, chưa kịp nâng cao thực lực đã bị người ta đùa giỡn như khỉ mấy lần.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, đành phải thu dọn thanh kiếm của mình, chậm rãi đi về.

Đúng lúc này, thanh kiếm của hắn đột nhiên nhảy lên, "vút" một tiếng, bay ra ngoài, xoay một vòng trên không trung, với tốc độ cực nhanh lao về phía hắn.

Thế lao tới như một quả tên lửa từ trên trời rơi xuống, chuẩn bị phá hủy mọi thứ, Thương Thiên không còn đường lui, chỉ có thể nhanh chóng lùi lại vài bước, tạm thời tránh được mũi kiếm, nhưng thanh kiếm kia như có mắt, hắn trốn đâu nó theo đó.

Trong khoảnh khắc, hắn hiểu ra, nhất định là Giác Tỉnh Giả chưa đi xa, đang âm thầm điều khiển thanh kiếm này.

Kiếm khí làm tung bụi đất, dần dần, Thương Thiên có chút không nhìn rõ, chỉ có thể thông qua thính lực để phán đoán hướng đâm của

kiếm.

Nhưng trời không chiều lòng người, gió lại dần dần lớn lên, tiếng vù vù thổi không ngừng, làm nhiễu loạn thính lực của hắn.

Trong tay cũng không còn vũ khí, khó khăn chồng chất.

Mặc dù kiếm thế lăng lệ, nhưng dường như không có ý định dồn hắn vào chỗ chết, mà giống như mèo vờn chuột, từ đó cũng có thể thấy được dụng tâm ti tiện của Giác Tỉnh Giả.

Hắn muốn tiêu hao ý chí của Thương Thiên, đợi hắn mất hết sức lực và hy vọng, mới ra tay chém giết, nhưng Thương Thiên lại không chịu như ý hắn, cố gắng hết sức đối phó với thanh kiếm.

Hai tay hắn bùng lên những ngọn lửa nhỏ, có lẽ có thể tìm ra Giác Tỉnh Giả, có thể triệt để chế ngự hắn, nhưng hiện tại không có chút manh mối nào, chỉ có thể từng cụm lửa đánh về các hướng, nhưng đáng tiếc, hắn đã thử gần như tất cả các hướng, cũng không tìm ra vị trí của Giác Tỉnh Giả.

Ngược lại, một số gỗ xung quanh đều bốc cháy, ngọn lửa hừng hực càng làm cho cảnh tượng hiện tại thêm phần quỷ dị.

Thương Thiên không nhịn được hét lớn: "Tiểu tử có gan thì đừng trốn!

Cũng không biết trốn ở chỗ bẩn thỉu nào, có phải là đàn ông không?" Hắn dùng kế khích tướng để kích động đối phương, nhưng Giác Tỉnh Giả không hề động lòng, vô cùng kiên nhẫn, Thương Thiên lại tiếp tục chửi mắng: "Thắng như vậy cũng không vẻ vang, không bằng hiên ngang đứng ra, hai chúng ta quyết một trận tử chiến!" Nhưng đáp lại hắn, chỉ có tiếng "lách tách" của lửa cháy, sự kiên nhẫn của Thương Thiên cũng dần cạn kiệt, bước chân chậm lại, sức lực dần dần không theo kịp.

Đây quả thực là một trận chiến kéo dài, nhưng hắn là thân xác thịt, chưa hoàn toàn trở thành linh thể.

Giác Tỉnh Giả dường như cũng nhận ra, hắn bắt đầu lực bất tòng tâm, công thế của kiếm cũng ngày càng mãnh liệt, bắt đầu lộ ra sát tâm.

Đúng lúc này, Thương Thiên không cẩn thận, bị một tảng đá dưới đất vấp ngã, ngã xuống đất, thanh kiếm kia đâm thẳng xuống, nhắm thẳng vào tim hắn, Thương Thiên hét lớn một tiếng, dùng sức lăn sang một bên.

Kiếm đâm vào vai hắn, may mà không phải là tim, nhưng vì vết thương sâu, máu không ngừng chảy ra, nhuộm đỏ cả chiếc áo.

Giác Tỉnh Giả lại chỉ huy thanh kiếm rời khỏi cơ thể Thương Thiên, định đâm thêm một lần nữa.

Đúng lúc này, mấy miếng sắt bay tới, rõ ràng, Thương Thiên nhìn thấy thân kiếm rung lên mấy cái, dường như bị nhiễu loạn, khi hắn một lần nữa ngưng tụ khí lực, lại có mấy miếng sắt nhanh chóng bay tới, mặc dù những miếng sắt này cuối cùng đều rơi xuống đất, không gây ra bất kỳ tổn thương thực chất nào. *** Nhưng theo những miếng sắt trên mặt đất ngày càng nhiều, thanh kiếm của hắn cũng ngày càng không thể kiểm soát.

Nhưng sao tự dưng lại có nhiều miếng sắt bay tới như vậy?

Chẳng lẽ ông trời mở mắt, muốn giúp mình, nên từ trên trời rơi xuống miếng sắt.

Lúc này miếng sắt còn hữu dụng hơn cả bánh bao nhân thịt.

Từ trên trời rơi xuống không phải là miếng sắt, mà thực ra là Lão Từ, "Tiểu tử nhà ngươi quả nhiên không thể rời xa ta được, ta vừa đi một lát, ngươi đã ra nông nỗi nửa sống nửa chết thế này!" Lão Từ

chạy tới với tốc độ cực nhanh, tốc độ đó tuyệt đối không thua gì một chiếc xe jeep.

Ban đầu vẻ mặt hắn vô cùng lo lắng, lo lắng Thương Thiên bị Giác Tỉnh Giả giết chết, nhưng bây giờ lại cười ha hả, vì hắn phát hiện Thương Thiên lại bị chính thanh kiếm của mình làm bị thương.

Chương 1033

Thật là nực cười, chưa từng nghe nói tu luyện giả nào lại bị vũ khí của mình làm bị thương, lần này thì mất mặt rồi phải không?

Lòng tự tôn của Thương Thiên vốn rất mạnh, lúc này bị Lão Từ cứu hai lần, lại còn bị trêu chọc, trong lòng vô cùng khó chịu, giọng điệu không tốt nói: "Mau giải quyết cái thứ ti tiện kia đi, cười ta sau cũng không muộn, nếu không cả hai chúng ta đều phải chôn thây ở đây!" Lúc này Thương Thiên mới nhìn thấy, Lão Từ trên lưng vác hai cái túi vải lớn, bên trong chứa đầy đồ, nặng trịch, có góc cạnh.

Chẳng lẽ Lão Từ lúc này đổi nghề làm trộm, đi ăn trộm đồ sao?

Hắn đang định hỏi, Lão Từ nhanh chóng nói: "Ta không đánh lại hắn, nhưng ta biết cách chạy trốn." Nói rồi, hắn từ trong túi vải lấy ra mấy miếng sắt, ném xuống đất, hóa ra toàn là những miếng sắt, bánh sắt các loại.

Vừa tiếp xúc với không khí, rơi xuống đất, kiếm của Thương Thiên cũng rơi xuống đất, rõ ràng hoàn toàn không bị Giác Tỉnh Giả kiểm soát nữa.

Lão Từ đắc ý cười một tiếng, dìu Thương Thiên nói: "Chúng ta mau chạy thôi!" Thương Thiên có chút không nói nên lời, nhưng lại giãy giụa không chịu đi.

Lão Từ khó hiểu: "Ngươi không phải có khuynh hướng bị ngược đãi đấy chứ, thích bị đánh à.

Ta cũng chưa nghe nói bị đánh chết đánh bị thương có thể nâng cao tu vi đâu?" Thương Thiên cảm thấy hắn quá ồn ào, trực tiếp đẩy hắn ra một cái, loạng choạng ngồi xổm xuống đất, nhặt lấy thanh kiếm của mình.

Lão Từ vẻ mặt chán đời, vô cùng ghét bỏ nói: "Ây da, thanh kiếm đó có thể đừng lấy nữa được không, ngươi mà mang theo nó, lát nữa bị phát hiện, cả hai chúng ta đều không sống nổi đâu!" Nhưng bất kể hắn ngăn cản, Thương Thiên vẫn luôn nắm chặt thanh kiếm của mình, cứng rắn kéo theo muốn đi cùng, thanh kiếm này đã bầu bạn với hắn một thời gian, tuyệt đối không thể từ bỏ.

Lão Từ không còn cách nào, đành phải dìu hắn, nhanh chóng rời đi, phải tìm cách nào đó để Giác Tỉnh Giả không cảm nhận được sự tồn tại của thanh kiếm sắt này.

Thương Thiên ho ra một ngụm máu, đứt quãng nói: "Ta có một cách...

đi đến cái nhà kho bỏ hoang kia, ở đó có container." Lão sư càng thêm phiền muộn, không hiểu Thương Thiên đang làm gì, lúc này mà còn liên quan gì đến container, container có thể cứu mạng được sao?

Còn không bằng thanh kiếm trong tay hắn.

Vừa nghĩ vừa bắt đầu phàn nàn: "Ngươi đừng có hại ta đấy nhé, đừng có ra ý kiến tồi, container có ích gì?" Nào ngờ Thương Thiên cười khẩy một tiếng: "Container toàn là sắt, hắn có thể phát hiện ra ta ở đâu không?" Lão Từ vỗ đầu một cái, tốc độ dưới chân càng nhanh hơn.

Quả nhiên, đầu óc Thương Thiên nhanh nhạy.

Không lâu sau, hai người đến nhà kho bỏ hoang. *** Cái nhà kho này thật lớn, có đến mấy trăm cái container, có cái xếp chồng lên nhau, cao mấy tầng lầu, đủ màu sắc.

Lão Từ vô cùng cẩn thận, khi sắp đến gần nhà kho cũ, hắn dùng chân xóa đi vết máu mà Thương Thiên để lại.

Những chiếc container này phần lớn đều gỉ sét loang lổ, trông bẩn

thỉu.

Lão Từ không có bệnh sạch sẽ, nhưng cũng không muốn ở nơi vừa bẩn vừa hôi, hắn ngẩng đầu nhìn, tìm một chiếc container tương đối sạch sẽ, lập tức dìu Thương Thiên vào trong.

Lúc này Thương Thiên đã kiệt sức, chỉ có thể ngồi trên đất không ngừng thở hổn hển, đồng thời vết thương không ngừng chảy máu.

Lão Từ từ trong lòng lấy ra hai miếng sắt không lớn không nhỏ, đặt lên trên thanh kiếm của Thương Thiên.

"May mà ta còn giữ lại một chiêu, như vậy hắn chắc chắn không phát hiện ra chúng ta, trừ khi hắn kiểm tra từng cái container một." Lời vừa dứt, đã nghe thấy tiếng động lớn ở xa, giống như tiếng tôn sắt bị phá vỡ.

Không sai, hắn đã đuổi tới, hai người nín thở ngưng thần, yên lặng lắng nghe âm thanh bên ngoài, nếu không phải vì Thương Thiên trước đó đi một mình, bị đánh bị thương, bây giờ chắc chắn phải xông ra, hai người cùng hắn quyết một trận tử chiến!

Tiếng tôn sắt bị phá vỡ từ xa đến gần, đột nhiên chiếc container họ đang ở rung động mạnh, suýt nữa thì lật nhào.

Tiếp theo còn kinh tâm động phách hơn, bên ngoài như có một luồng sức mạnh lớn đang đập vào chiếc container này.

Vỏ tôn sắt dày như vậy, cũng bị luồng sức mạnh đó đập lõm vào trong.

Từng cái vết lõm lớn trông thật đáng sợ, nhưng hai người vô cùng bình tĩnh, cứng rắn không phát ra tiếng động nào, không lâu sau luồng sức mạnh đó chuyển sang những chiếc container khác, không hề dừng lại lâu.

Lão Từ thở phào nhẹ nhõm, thầm nói: "Bảo tiểu tử ngươi chăm

chỉ tu luyện thì không chịu nghe, cũng nhờ ngươi tư chất tốt hơn người khác, học nhanh hơn, nắm giữ được nhiều kỹ năng như vậy, nếu không bây giờ sớm đã xong đời rồi." Thương Thiên cũng không chịu yếu thế, đáp lại: "Mau ngậm cái miệng thối của ngươi lại đi, nếu không cả hai chúng ta đều biến thành dưa hấu trộn bùn bây giờ?" Cũng không biết qua bao lâu, hai người lại mệt đến mức ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại lần nữa thì âm thanh đó đã biến mất, xem ra Giác Tỉnh Giả tìm không có kết quả đã rời đi.

Lão Từ thấy Thương Thiên chưa tỉnh, có chút lo lắng, dùng tay thăm dò hơi thở của hắn, may mà còn sống, bèn vác hắn lên vai, cõng về.

Chương 1034

Hắn không phải là trị liệu sư, không chữa được vết thương của hắn, phải nhờ An Khả.

Mặc dù không có giao tình, nhưng An Khả chắc sẽ cứu Thương Thiên.

Đúng như hắn dự đoán, chỉ cần nói với Lam Trạm một tiếng, Thương Thiên bị thương nặng, Lam Trạm lập tức bảo An Khả cứu.

Thủ pháp trị liệu của An Khả chuyên nghiệp, tốc độ cực nhanh, có lẽ Lam Trạm thường xuyên bị thương, nên năng lực nghiệp vụ của An Khả ngày càng tốt hơn, Lão Từ cười lắc đầu.

Không lâu sau, An Khả đi đến nói với Lão Từ: "Những gì tôi có thể làm đều đã làm xong, tiếp theo phải xem ngươi rồi." Hắn đương nhiên không hiểu gì cả, hắn lại không phải là trị liệu sư, tại sao lại phải xem hắn?

An Khả nhìn Thương Thiên một cái, quay đầu lập tức giải thích: "Truyền một chút tu vi của ngươi cho hắn đi.

Tình hình của hắn hiện tại không ổn định lắm, nếu ngươi chịu truyền một ít, có lẽ sẽ lập tức có chuyển biến tốt." Lão Từ vừa nghe, chuyện tốt, tưởng là chuyện khó gì, bèn vội vàng xắn tay áo, nhanh chân đi đến bên giường nói với An Khả: "Dìu hắn dậy, chuyện này ta rành." *** Thương Thiên lúc này như một con rối cao su, mặc cho người ta dìu, nhưng đầu thì nghẹo sang một bên, không có chút sức lực nào.

Lão Từ vô cùng nghiêm túc khoanh chân ngồi xuống, hai tay duỗi ra, miệng niệm vài câu tâm pháp, hai lòng bàn tay nhẹ nhàng áp vào lưng Thương Thiên, hai cánh tay toàn bộ đều phát ra ánh sáng vàng, có

những đường chỉ vàng, chảy về phía cơ thể Thương Thiên.

An Khả nhìn có chút chăm chú, vốn tưởng Lam Trạm đã rất lợi hại, dẫn dắt đội ngũ sở hướng phi mỹ, gần như ít gặp trắc trở, bây giờ nhìn Thương Thiên và Lão Từ, dường như công lực càng thượng thừa hơn.

Lão Từ tuy trông không đáng tin cậy, nhưng nhìn tu vi hắn truyền ra, biết rằng ngày thường chắc chắn tu luyện rất nghiêm túc, chẳng trách Thương Thiên đấu lại hắn đều phải dựa vào hắn.

Quả nhiên như An Khả nói, không lâu sau, Thương Thiên đã có sức ngẩng đầu lên, ánh mắt cũng trong trẻo.

"Không phải nhân lúc ta hôn mê, làm gì ta đấy chứ?" Vừa mở miệng, đã đáng ghét như vậy, nhưng đó mới là dáng vẻ sống động của Thương Thiên.

Lão Từ thu tay lại, lập tức nhảy xuống giường, vô cùng ghét bỏ nói: "Thôi đi, thôi đi, cái bộ dạng xấu xí của ngươi, ai thèm làm gì ngươi." Vết thương trên người Thương Thiên đang lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, đặc biệt là cái lỗ lớn trên vai đang từ từ kết vảy.

Hắn đứng dậy, duỗi người, kiểm tra toàn thân trên dưới, không có chỗ nào khó chịu, ngược lại cảm thấy sảng khoái.

Một lúc lâu sau, hắn mới phát hiện trong phòng có người thứ ba, hóa ra là An Khả.

Không khỏi hỏi: "An Khả, sao ngươi lại ở đây?

Không phải ngươi đi cùng Lam Trạm rồi sao?" Lão Từ lập tức lại nhảy ra kể công: "Là ta ngàn dặm xa xôi mời đến chữa thương cho ngươi đó!" An Khả cười cười, không nói gì.

Thương Thiên miệng thì tỏ ra không quan tâm, nhưng thực ra

trong lòng vô cùng cảm động, mỗi lần gặp nguy nan, Lão Từ luôn xông lên đầu tiên cứu hắn, nên lần trước Lão Từ gặp nguy hiểm, hắn cũng không màng thân mình đi cứu, cho dù phải hy sinh tính mạng.

An Khả lại kiểm tra cơ thể Thương Thiên một lần nữa, sau đó vô cùng nghiêm túc nói, cơ thể gần đây không thể bị thương nữa, nếu không sẽ làm tổn hại tu vi, sau này muốn tu luyện lại cũng không dễ dàng như vậy.

Thương Thiên cau mày: "Không phải chứ, ta còn phải tu luyện thật tốt, trở thành người mạnh nhất mà!" An Khả không trả lời, ngược lại nói tiếp lời lúc nãy: "Ta dạy cho ngươi một bộ tâm quyết, từ hôm nay, ngươi chăm chỉ luyện tập theo ta, không đến nửa tháng, vết thương của ngươi đều sẽ hồi phục, và còn giúp ích cho việc tu luyện sau này." Thương Thiên vừa nghe, lại có chuyện tốt như vậy, lập tức hứng thú: "Vậy mau nói cho ta biết, cũng không uổng chúng ta quen biết một trận, không ngờ ngươi không chỉ biết trị liệu, mà còn có tâm quyết huyền bí như vậy." An Khả xua xua tay: "Ta còn biết nhiều lắm, nào, ta nói cho ngươi, nhớ kỹ nhé." Thế là nàng vô cùng nghiêm túc và tỉ mỉ nói tâm quyết cho Thương Thiên, Thương Thiên lại lẩm nhẩm mấy lần, tỏ ý đã nhớ kỹ.

Lão Từ ở một bên xen vào: "Ta có thể luyện không, ta luyện rồi có hiệu quả không?" An Khả gật gật đầu: "Đương nhiên có thể, nhưng ngươi đừng có ngủ đến mặt trời lên cao ba sào nữa, lúc rảnh rỗi thì luyện theo tâm quyết này, tuyệt đối có lợi ích lớn." *** Thương Thiên đang ở trên một bãi cỏ chỉ có một mình, tu luyện tâm quyết theo phương pháp của An Khả.

Tu luyện một lúc, hắn cảm thấy phương pháp này rất tốt, nội lực bị tổn thất trước đó đã hoàn toàn hồi phục.

Trời đã gần tối, mặt trời đã lặn mất trong lúc Thương Thiên nỗ

lực tu luyện, không biết ở đâu có tiếng ếch kêu và tiếng ve sầu tạo thành bản giao hưởng độc đáo của mùa này.

Thương Thiên không hề cảm thấy ồn ào, ngược lại còn tràn đầy nhiệt huyết.

Một người từ xa đi tới: "Thương Thiên, Lão Từ gọi ngươi về nhà ăn cơm, hôm nay Lão Từ chém được một con dị thú, thịt dị thú siêu ngon, huống hồ Lão Từ còn làm món thịt nướng." Thương Thiên nói với Mộng Ly bên cạnh: "Thôi, tối nay ta phải tu luyện, phương pháp của An Khả rất hữu dụng." Mộng Ly khó hiểu nhìn Thương Thiên: "Cũng không cần phải tu luyện ngày đêm như vậy." Thương Thiên từ chối: "Ngươi cứ ăn đi, đợi ta tu luyện mệt sẽ về ăn." Mộng Ly thấy Thương Thiên như vậy đành gật đầu: "Được rồi, tu luyện mệt thì về ăn, ta sẽ bảo Lão Từ để lại mấy miếng thịt dị thú lớn cho ngươi." Thương Thiên nhìn bóng lưng Mộng Ly rời đi, thầm nghĩ: "Mình chưa đủ lợi hại, sau này phải cố gắng giảm số lần Lão Từ phải chữa trị cho mình." Mộng Ly quay lại bên đống lửa nướng thịt, nói với Lão Từ đang nướng dị thú: "Thương Thiên đang tu luyện ở bãi cỏ, không về." Lão Từ vừa nướng thịt vừa đáp: "Ở bãi cỏ không có ai quấy rầy, trong môi trường yên tĩnh có thể nâng cao thực lực.

Tâm quyết An Khả đưa cho hắn rất có hiệu quả." Mộng Ly nhìn về hướng Thương Thiên đang luyện tập: "Ngươi cũng không cần quá khắt khe với hắn." Lão Từ lắc đầu không đồng tình: "Đó không phải là ta khắt khe, rõ ràng là hắn tự yêu cầu nghiêm khắc với bản thân." Lão Từ nhìn miếng thịt dị thú đã nướng xong, lấy một miếng đưa cho Mộng Ly: "Nướng xong rồi, ở đây có gia vị, chấm vào mà ăn." Mộng Ly nhận lấy miếng thịt Lão Từ đưa: "Có tương ngon, có đồ ăn là không tồi, nhớ để lại mấy miếng cho Thương Thiên." Lão Từ lấy một miếng thịt thăn cắn một miếng: "Biết rồi, con dị thú hôm nay giết đủ cho ba chúng ta ăn." Thương Thiên đang chăm chú luyện tập, một con

đom đóm lấp lánh ánh lục bay đến đậu trên chóp mũi hắn, Thương Thiên không hề động đậy, may mà con đom đóm chỉ ở trên chóp mũi hắn vài giây, nếu không Thương Thiên không thể đảm bảo lâu hơn sẽ không hắt xì.

Sáng hôm sau, trời mờ mờ sáng, mặt trời lề mề mọc lên từ phía đông, một tia sáng chiếu lên đầu Thương Thiên, phủ lên người hắn một lớp ánh vàng.

Thương Thiên nhìn cơ bắp của mình dường như đã tăng lên rất nhiều, tối qua lúc tu luyện nghe thấy tiếng xương cốt kêu răng rắc, lại nhìn cơ bắp to ra, chắc là tác dụng của việc tu luyện.

Thương Thiên nghe thấy một tiếng "cục kịch", bất đắc dĩ quay về chỗ Lão Từ, không phải hắn không muốn tu luyện không ngừng nghỉ, mà là cơ thể không cho phép hắn hao tổn như vậy.

Lúc bình minh, Thương Thiên quay về thấy Lão Từ và Mộng Ly đều chưa tỉnh, hắn đến nơi chuyên để thức ăn, thấy mấy miếng thịt ngon, lấy ra bình nước, vừa ăn vừa uống, nhanh chóng ăn hết mấy miếng thịt.

Chương 1035

Thương Thiên dọn dẹp xong, ăn no uống đủ lại quay về tiếp tục tu luyện, trên đường đi, hắn nhớ lại tối qua Mộng Ly nói thịt dị thú nướng rất ngon, hắn hồi tưởng lại vị vừa ăn.

Chẳng có gì ngon cả, không có chút hương vị nào. *** Thương Thiên trong lúc suy nghĩ vẩn vơ đã đến bãi cỏ tu luyện, tiếp tục tu luyện.

Mấy ngày nay, Thương Thiên ngày đêm không nghỉ, không hề chợp mắt ngủ, sáng sớm thì quay về ăn thức ăn Lão Từ cố ý để riêng cho.

Đến đêm, Thương Thiên cảm thấy đã hoàn toàn hồi phục, liền nằm trên bãi cỏ ngủ một giấc thật say, khi tỉnh dậy, hắn cảm thấy mình đã ngủ rất lâu vì mấy ngày không ngủ đã được bù lại hết, thực ra Thương Thiên chỉ ngủ một đêm.

Tối qua Thương Thiên thực sự quá mệt, không kịp kiểm tra cảnh giới, vừa phát hiện vết thương mấy ngày trước không kể nội thương ngoại thương đều đã hồi phục liền không chịu nổi nữa mà ngủ thiếp đi.

Thương Thiên cảm thấy mình đã ở một cảnh giới mới, kiểm tra lại quả nhiên đã tiến vào cảnh giới mới.

Không khỏi cảm thán mấy ngày không phân biệt ngày đêm luyện tập không uổng phí.

Thương Thiên ra bờ sông rửa mặt, cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh, không nhịn được muốn phát tiết, đột nhiên thấy bên bờ sông có một cái cây, hắn dùng tay không đánh đổ cái cây.

Nước sông vì cây đổ mà bắn lên không ít, Thương Thiên không thể tin mình đã đánh ngã một cái cây khổng lồ, cảm nhận được giọt nước trên mặt, hắn hoàn toàn tỉnh táo, đúng là hắn đã đánh đổ cái cây, lúc đầu đánh hắn chỉ làm cây nghiêng đi, bây giờ đánh ngã được cây, hắn cũng cảm thấy bất ngờ.

Tâm quyết quả nhiên lợi hại, sức mạnh của hắn đã trở nên lớn hơn.

Thương Thiên rời khỏi bờ sông, cảm thấy phải báo tin tốt này cho Lão Từ.

Hôm nay Thương Thiên ở bờ sông nán lại không ít thời gian nên khi về đến doanh địa, mặt trời đã lên cao, Mộng Ly và Lão Từ thường ngày chưa tỉnh giờ đã tỉnh.

Mộng Ly nhìn Thương Thiên có chút không thể tin nổi, tưởng mình đang mơ nhưng Lão Từ đang làm bữa sáng nhìn thấy Thương Thiên khẽ gật đầu: "Không tồi, mới ba ngày mà cảnh giới đã đề thăng, ở một cảnh giới mới." Thương Thiên cười cười: "Tâm quyết của An Khả hữu dụng, sức mạnh của ta lại mạnh hơn rồi." Lão Từ: "Sĩ biệt tam nhật, chân đương quát mục tương khán.

Ta thấy ở gần đây có một linh tuyền, đợi ngươi ăn xong thì đi." Thương Thiên: "Được." Mộng Ly nghe cuộc đối thoại của họ dần dần tỉnh táo: "Thương Thiên thật lợi hại." Thương Thiên ngại ngùng gãi đầu: "Vẫn còn cần phải đề thăng." Mộng Ly thấy nước trong hồ đã uống hết: "Ta bây giờ ra sông lấy ít nước uống." Lão Từ sáng nay hái được mấy quả dại đưa cho Thương Thiên: "Mấy ngày không ăn gì, đợi Mộng Ly về bảo nó đi bắt mấy con thú rừng về bồi bổ cho ngươi." Thương Thiên nhận lấy quả của Lão Từ.

Không lâu sau, Mộng Ly hớt hải chạy về: "Thương Thiên, Lão Từ, ta ra bờ sông phát hiện cái cây khổng lồ bên bờ sông không biết bị

con thú rừng nào đó đập chìm xuống đáy sông.

Con thú đó thật là không có...” Thương Thiên cười cười: “Ta chính là con thú đó.” Mộng Ly nuốt lời nói vào bụng: “Ngươi đánh đổ cái cây?

Mạnh vậy.” Lão Từ: “Bây giờ đừng quan tâm đến cái cây nữa, Mộng Ly ăn xong quả thì đi săn mấy con thú rừng về bồi bổ cho Thương Thiên.” Lão Từ giao phó xong cho Mộng Ly liền dẫn Thương Thiên đến linh tuyền, Thương Thiên nhìn linh tuyền đang bốc khói trắng, cảm thấy đây là một tiên tuyền.

“Ngươi vào đây tắm đi, nước linh tuyền có thể tăng trưởng linh khí của ngươi.” Thương Thiên nhìn linh tuyền đang bốc khói trắng và ôm bộ quần áo của mình, hiểu ra tại sao Lão Từ lại bảo hắn mang theo quần áo.

Lão Từ thấy Thương Thiên đã xuống linh tuyền: “Cứ ngâm mình cho tốt, ta về xem Mộng Ly trước, đến lúc ta sẽ gọi ngươi về.” Lúc mới bắt đầu ngâm linh tuyền, Thương Thiên cảm thấy đau nhức từ tận xương tủy, nhưng ngâm lâu rồi không còn cảm giác đau đớn nữa, ngược lại còn thấy thoải mái từ trong ra ngoài.

Một lát sau, Lão Từ nói với Thương Thiên đang tắm: “Thời gian không còn sớm, ngâm linh tuyền cũng không thể quá lâu, dễ vật cực tất phản.” Thương Thiên nhanh chóng ra khỏi linh tuyền, thay y phục sạch sẽ.

Lão Từ nhìn Thương Thiên nói: “Linh khí của ngươi đã tăng lên rất nhiều.

Mộng Ly đã giết mấy con dã thú, ta về bồi bổ trước, sau đó chúng ta đến tu luyện tràng.” Thương Thiên gật đầu, cảm thấy sau khi ngâm linh tuyền thì toàn thân tràn đầy sức lực, chỉ muốn tìm một người để đánh một trận cho đã.

Mộng Ly đang nướng thịt, thấy Thương Thiên và Lão Từ trở về liền đưa miếng thịt vừa nướng xong cho Thương Thiên trước, rồi mới đưa cho Lão Từ.

Thương Thiên vừa cắn miếng thịt vừa tấm tắc khen: "Thịt Mộng Ly nướng ngon thật." Đã mấy ngày rồi Thương Thiên chưa được ăn thịt đúng nghĩa, mấy hôm trước tu luyện chỉ uống nước cho qua bữa, bây giờ được nếm món thịt nướng của Mộng Ly, hắn cảm thấy mỹ vị thế gian cũng chỉ đến thế mà thôi.

Lão Từ nghe Thương Thiên nói vậy cũng không chờ được mà cắn một miếng lớn: "Còn kém xa tài nghệ của ta.

Thương Thiên, ăn nhanh lên, lát nữa chúng ta còn đến tu luyện tràng." Mộng Ly nhìn Thương Thiên ăn đến mức sắp khóc, nghe Lão Từ thúc giục liền nói: "Thương Thiên ăn đến sắp khóc rồi kìa, chúng ta đi muộn một chút cũng không sao." Thương Thiên đang ăn ngon lành bỗng nghe Lão Từ khoác lác, vội ăn cho xong, không cẩn thận liền bị nghẹn.

Hắn uống một ngụm nước lớn mới thấy đỡ hơn, vội giải thích: "Ta ăn nhanh quá nên bị nghẹn thôi, chứ có khóc đâu." Mộng Ly nói: "Vậy ăn từ từ thôi." "Ta cũng muốn ăn từ từ, nhưng Lão Từ cứ giục ta ăn nhanh." Lão Từ nhìn Thương Thiên, bất đắc dĩ nói: "Vậy ngươi cứ ăn từ từ đi." Thực ra Thương Thiên đã ăn no từ lúc uống nước rồi, nhìn miếng thịt nướng còn lại phân nửa, hắn nói: "Mộng Ly, ta no rồi.

Ngươi vất vả đi giết dã thú, chỗ thịt này có lẽ phải lãng phí rồi." Mộng Ly hỏi: "Ngươi no thật rồi à?" "No rồi." Mộng Ly thấy Thương Thiên không phải vì vội đến tu luyện tràng mà nói vậy, bèn đáp: "Không sao, lãng phí thì lãng phí thôi." Lão Từ nói với Mộng Ly: "Ngươi có muốn đi cùng ta không?

Hay là quay về chỗ Lam Trạm?" Mộng Ly lắc đầu: "Ta phải về,

dù sao ta cũng là người trong đội của Lam Trạm." Thương Thiên và Lão Từ đi đến tu luyện tràng, còn Mộng Ly thì quay về tìm Lam Trạm, ba người từ biệt tại đây.

Chương 1036

Thương Thiên nhìn nơi rộng bằng cả một sân bóng rổ, hỏi Lão Từ đang đứng phía trước: "Đây là tu luyện tràng sao?" Lão Từ gật đầu: "Đúng, đây là tu luyện tràng.

Vừa hay có thể thử thành quả tu luyện tâm quyết mấy ngày nay của ngươi." Thương Thiên thấy bên trong không có ai, bèn hỏi: "Ta đấu với ai đây?" Lão Từ đáp: "Lát nữa sẽ có một Giác tỉnh giả đi vào, làm sao để hắn tiến vào thì phải xem ngươi." Thương Thiên biết Lão Từ đang ra đề kiểm tra mình.

Lão Từ ngoài việc dạy hắn những chuyện liên quan đến tu luyện, thỉnh thoảng cũng sẽ ra đề để thử thách hắn.

Thương Thiên nghe thấy tiếng bước chân của Giác tỉnh giả, lại thấy Lão Từ ung dung đứng đó, không hề có vẻ gì là vội vã.

Thương Thiên đành phải vắt óc suy nghĩ cách.

Khi Giác tỉnh giả đến ngoài cửa, hắn nhìn thấy vết sẹo đã lành của Thương Thiên nhưng vẫn cảm thấy âm ỉ đau, chần chừ không dám tiến vào tu luyện tràng, sợ hai người gài bẫy lừa hắn vào chỗ chết.

Thương Thiên dùng một kế để Giác tỉnh giả đi vào.

Hắn ghé tai nói nhỏ kế hoạch với Lão Từ.

Lão Từ nghe xong kế hoạch của Thương Thiên, tán thưởng gật đầu, cảm thấy những gì mình dạy dỗ không hề uổng phí.

Thương Thiên bắt đầu bố trí kế hoạch.

Hắn đặt đầy từ thiết ở khắp nơi trong tu luyện tràng rồi dụ Giác tỉnh giả tiến vào.

Giác tỉnh giả đứng ngoài cửa rình mò, thấy Thương Thiên bố trí đầy từ thiết bên trong, liền tiến vào tu luyện tràng đúng như ý muốn của Thương Thiên.

Thương Thiên đương nhiên thấy được Giác tỉnh giả đã vào, liền ra hiệu bằng mắt với Lão Từ ở cách đó không xa.

Lão Từ hiểu ý, gật đầu với Thương Thiên rồi đóng cửa lại.

Giác tỉnh giả thấy cửa tu luyện tràng bị đóng lại, biết mình đã trúng gian kế của Thương Thiên, liền mắng: "Thương Thiên, ngươi thật vô sỉ." Thương Thiên cười nói: "Binh bất yếm trá, đừng nói nhảm nữa, chúng ta cũng nên phân định thắng bại rồi." Giác tỉnh giả chế giễu: "Chỉ bằng một kẻ bại tướng dưới tay ta sao?" Thương Thiên ghét nhất là bị người khác coi thường, không nói nhiều lời, trực tiếp xông lên đấm vào mặt Giác tỉnh giả.

Giác tỉnh giả lúc đầu thấy cú đấm của Thương Thiên lao tới cũng không phản ứng, đến khi cảm thấy mặt đau rát mới bừng tỉnh.

Hắn nhìn thấy cú đấm thứ hai của Thương Thiên đang lao tới, vội vàng né tránh, định dùng siêu năng lực nhưng phát hiện hoàn toàn không thể vận dụng được.

Giác tỉnh giả đành phải từ bỏ, chuyển sang dùng nhục bác.

Lão Từ thấy hai người đang giằng co, định giúp Thương Thiên một tay hạ gục Giác tỉnh giả.

Giác tỉnh giả thấy Lão Từ định đánh lén, vội dừng tay, nói: "Các ngươi hai đánh một, ỷ đông hiếp yếu à?" Lão Từ cho rằng không cần quan tâm dùng phương pháp gì, miễn là kết quả chiến thắng là được.

Hơn nữa, hai người cùng lên có thể hạ gục Giác tỉnh giả sớm hơn, lấy nhiều đánh ít thì có là gì.

Thương Thiên nói với Lão Từ đang định ra tay: "Lão Từ, ngươi

lui ra đi, bây giờ ta không cần ngươi trợ giúp, một mình ta cũng có thể đánh gục hắn." Lão Từ thấy Thương Thiên thật sự không cần mình giúp, liền quay về vị trí cũ tiếp tục quan chiến.

Giác tỉnh giả thấy Thương Thiên đuổi Lão Từ đi, nói: "Tiếp tục đi." Giác tỉnh giả không thể dùng siêu năng lực, chỉ có thể cùng đường mạt lộ mà vung nắm đấm loạn xạ vào khắp người Thương Thiên.

Hắn cảm thấy Thương Thiên đã trở nên lợi hại hơn.

Nếu là trước kia, đánh như vậy nhiều nhất chỉ trụ được vài phút là gục ngã, bây giờ không những không ngã mà còn có sức phản công lại mình.

Trong lúc Giác tỉnh giả lơ là, hắn bị đánh cho máu me đầy mặt.

Hắn cúi đầu nhìn, đưa tay sờ lên mặt, cảm nhận được dòng máu dính nhớp.

Giác tỉnh giả phát hiện mũi mình bị Thương Thiên đánh chảy máu, càng thêm mất bình tĩnh, hoàn toàn không còn kỹ xảo gì mà chỉ dùng chân đá loạn xạ vào người Thương Thiên.

Thương Thiên cảm thấy Giác tỉnh giả có lẽ vì mất máu nhiều nên đầu óc có vấn đề, mấy cú đá này hoàn toàn không có chút kỹ thuật nào.

Thương Thiên vội vàng nhân lúc Giác tỉnh giả đầu óc không tỉnh táo, đá thêm mấy cước vào bụng hắn.

Chương 1037

Giác tỉnh giả ôm bụng, triệt để tỉnh táo lại, không còn đánh loạn nữa mà thay đổi phương thức tấn công Thương Thiên.

Thương Thiên thấy Giác tỉnh giả hiện tại tuy không thể vận dụng siêu năng lực, nhưng đúng là cùng đồ mạt lộ nên càng trở nên hung hãn.

Thương Thiên phát hiện con người khi ở trong tuyệt cảnh cũng có thể bộc phát tiềm năng, ví như kẻ trước mắt đây, hiện đang liều mạng tấn công mình.

Thương Thiên cảm thấy sắp không chống đỡ nổi kiểu đánh liều mạng này của Giác tỉnh giả, đành phải dùng đại chiêu để kết liễu hắn.

"Thời gian, khai!" Lúc Thương Thiên xuất tuyệt chiêu, tay hắn cũng đồng thời phóng ra hỏa diễm, đánh cho Giác tỉnh giả một đòn bất ngờ.

Thấy Giác tỉnh giả bị đánh choáng váng ngã xuống đất, Thương Thiên lại tung thêm một đại chiêu: "Hoàng tuyền, bách trảm!" Giác tỉnh giả lúc này đã cận kề cái chết, nhưng hắn không cam tâm chết như vậy.

Trong khoảnh khắc cuối cùng, hắn hóa thành một vũng hắc thủy, định chui vào cơ thể Thương Thiên để đồng quy vu tận.

Thương Thiên chỉ thấy Giác tỉnh giả biến thành một vũng hắc thủy rồi chui vào người mình với tốc độ nhanh đến mức hắn không kịp phản ứng.

Lão Từ thấy cảnh này cũng lo lắng đi qua đi lại.

Ai biết được Giác tỉnh giả tiến vào cơ thể Thương Thiên sẽ gây ra

hậu quả gì.

Lão Từ nhìn thấy đám từ thiết xung quanh, vội vàng ném chúng đến gần Thương Thiên để hút Giác tỉnh giả ra, nhưng vẫn có một bộ phận đã tiến vào cơ thể hắn.

Lão Từ thấy từ thiết không hút được toàn bộ Giác tỉnh giả ra, hỏi: "Thương Thiên, bây giờ cơ thể ngươi có khó chịu gì không?" Thương Thiên nhìn lại cơ thể mình: "Tạm thời không có chỗ nào khó chịu." Lão Từ cảm thấy bây giờ chẳng qua là chưa phát tác, Giác tỉnh giả lúc nguy nan chắc chắn không muốn chết một mình, nhất định muốn kéo Thương Thiên đồng quy vu tận.

"Thương Thiên, chúng ta không vội đi, ở đây nghỉ ngơi một lát." Thương Thiên trong lòng hiểu rõ Giác tỉnh giả hóa thành hắc thủy chui vào cơ thể chắc chắn sẽ có ảnh hưởng, nhưng bây giờ chưa phát tác, hắn không muốn Lão Từ lo lắng, bèn cố tình hỏi: "Ngươi thấy kế hoạch của ta thế nào?" Lão Từ biết Thương Thiên cố tình tìm đề tài để mình không lo lắng, liền nói: "Rất tốt, có tiến bộ.

Chăm chỉ tu luyện thêm, ngươi sẽ còn trở nên mạnh mẽ hơn." Thương Thiên cười cười: "Đánh bại được Giác tỉnh giả, ta rất vui." Lão Từ biết Thương Thiên vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện không thắng được Giác tỉnh giả, bây giờ đã được toại nguyện: "Sau này ngươi sẽ còn gặp nhiều kẻ địch lợi hại hơn, trong những trận chiến như vậy, sức mạnh của ngươi sẽ ngày càng tăng." Nguyện vọng của Thương Thiên vẫn luôn là trở nên mạnh mẽ hơn, mạnh đến mức không cần Lão Từ bảo vệ nữa.

Thương Thiên cảm thấy cơ thể mình đang có biến đổi: "Lão Từ, ta cảm thấy cơ thể mình có chút kỳ lạ." Lão Từ nhìn qua Thương Thiên, phát hiện trên tay hắn có một miếng sắt đang dính vào.

Thương Thiên cảm nhận được ánh mắt kinh ngạc của Lão Từ,

nhìn theo ánh mắt ông thì thấy trên tay mình có một miếng sắt.

“Lão Từ, chuyện gì thế này?

Miếng sắt dính trên tay ta.” Lão Từ cũng chưa từng gặp tình huống này, nói với Thương Thiên: “Ta cũng không biết.” Thương Thiên gỡ miếng sắt ra, nhưng nó lại dính trở lại cơ thể hắn, không chỉ trên tay mà còn trên chân.

Lão Từ thấy vậy, trong lòng mơ hồ có một suy đoán: “Thương Thiên, ngươi thử xem có thể hút những miếng từ thiết khác không.” Thương Thiên nghe lời Lão Từ, đi đến một nơi khác trong tu luyện tràng, thấy rất nhiều từ thiết, liền thử hút chúng.

Thương Thiên vốn chỉ định hút một miếng, nhưng không cẩn thận lại hút tất cả từ thiết lên người.

Lão Từ kinh ngạc nhìn Thương Thiên hút nhiều từ thiết lên người như vậy, cảm thấy thật không thể tin nổi.

Lão Từ đi đến bên cạnh Thương Thiên: “Lời ta nói sau đây có thể hơi điên rồ, nhưng sự thật là vậy, Thương Thiên, ngươi có lẽ đã có khả năng hấp thu kim loại.

Cũng đừng sợ hãi, năng lực này có ích cho ngươi.” Thương Thiên nhìn khắp người đầy từ thiết: “Ta có thể hấp thu kim loại?

Tại sao?” Lão Từ cũng đang suy nghĩ vấn đề này, một lúc sau, ông biết được đáp án: “Có lẽ là do Giác tỉnh giả biến thành hắc thủy chui vào cơ thể ngươi gây ra.” Thương Thiên cười: “Giác tỉnh giả muốn ta chết, hóa thành hắc thủy chui vào cơ thể ta, không ngờ ta lại vì vậy mà có được năng lực hấp thu kim loại.” “Giác tỉnh giả chỉ có một phần nhỏ chui vào cơ thể ngươi, có lẽ đó là nguyên nhân.

Thôi kệ đi, ngươi phải tinh thông năng lực hấp thu kim loại này, biến nó thành của mình.” Thương Thiên tràn đầy ý chí chiến đấu nói:

“Ta sẽ làm được.” Nói xong, Thương Thiên muốn gỡ những miếng từ thiết này ra khỏi người, thử mấy lần mà chúng vẫn không hề nhúc nhích.

Ý chí chiến đấu vừa rồi tức thì tan vỡ, hắn đành nhìn Lão Từ cầu cứu: “Ta phải làm thế nào mới gỡ được mấy miếng từ thiết này ra khỏi người?” Lão Từ thấy bộ dạng của Thương Thiên dính đầy từ thiết có chút buồn cười, không nhịn được bật cười.

Thấy ánh mắt oán giận của Thương Thiên, ông vội nén cười lại: “Xin lỗi, ta hơi không nhịn được.” Thương Thiên bất đắc dĩ nói: “Ta cũng thấy buồn cười, nhưng Lão Từ, bây giờ không phải lúc để cười, ngươi có thể nghĩ cách giúp ta gỡ mấy miếng từ thiết nặng nề này ra được không.” Lão Từ gật đầu: “Ngươi thử tập trung ý niệm tách từ thiết ra khỏi cơ thể xem.” Thương Thiên vừa mới thử một lần, lại thử vận dụng ý niệm nhưng vẫn không có cách nào gỡ từ thiết xuống.

Lão Từ thấy Thương Thiên thật sự không có cách nào, bèn thi triển một chiêu.

Thương Thiên thấy Lão Từ tùy tiện thi triển một tiểu chiêu số, từ thiết trên người hắn liền ngoan ngoãn rơi hết xuống đất: “Cảm ơn, Lão Từ.” Lão Từ nhìn Thương Thiên: “Không được, ngươi vẫn chưa khống chế thành thạo sức mạnh này, chúng ta về tu luyện trước đã.” Thương Thiên cũng cảm thấy mình cần phải cố gắng hơn, đồng ý với đề nghị của Lão Từ.

Lúc đi qua một thôn trang, Thương Thiên nhìn thấy một cái đại thiết chùy, liền bị nó thu hút.

Chương 1038

Vừa rồi hắn dùng lực quá mạnh nên đã hút tất cả từ thiết lên người, lần này hắn vận dụng sức mạnh nhỏ hơn, nhưng đại thiết chùy không hề có chút biến hóa nào.

Lão Từ đương nhiên cũng thấy hành động của hắn, liền nói: "Muốn di chuyển cái đại thiết chùy đó, với khả năng nắm bắt sức mạnh hiện tại của ngươi là không được." Thương Thiên: "Xin lắng nghe chỉ giáo." Lão Từ nhìn đại thiết chùy ở xa: "Ví dụ như ngươi muốn hút cái đại thiết chùy này vào tay, ngươi phải biết cần dùng bao nhiêu sức mạnh mới có thể hút được từ thiết có trọng lượng như vậy." Lão Từ chỉ vào một miếng từ thiết vỡ trên mặt đất, nói với Thương Thiên: "Ngươi xem, miếng từ thiết này thuộc loại tương đối nhỏ, không cần dùng nhiều sức mạnh, lực đạo cũng dễ nắm bắt hơn, bây giờ ngươi thử đi." Thương Thiên làm theo cách của Lão Từ, chỉ sử dụng một chút sức mạnh đã thành công hút miếng từ thiết vào tay.

Lão Từ thấy Thương Thiên làm theo cách của mình thành công, liền truyền thụ tiếp nội dung còn lại: "Từ thiết nhỏ dễ khống chế, nhưng đại thiết chùy này thì khó khống chế lực độ hơn.

Ngươi dùng loại sức mạnh bình thường, không lớn không nhỏ, vừa đủ, bây giờ thử đi." Thương Thiên thử hút đại thiết chùy nhưng không thành công, nó lại bay vọt qua, cắm vào cái cây bên đường.

Lão Từ thấy Thương Thiên có chút thất vọng, liền an ủi: "Cũng đừng nản lòng, ngươi làm không tồi đâu, cái này quả thực rất khó, chỉ cần cần cù luyện tập là được.

Chúng ta tiếp tục quay lại bãi cỏ kia đi." Thương Thiên: "Được." Nhưng trong lòng Thương Thiên vẫn canh cánh về cái đại thiết chùy,

hắn nói với Lão Từ phía trước: "Ta có thể mang cái đại thiết chùy đó ra bãi cỏ tu luyện cùng được không?" Lão Từ dừng bước: "Đương nhiên là được, mang cả miếng từ thiết vỡ kia đi nữa." Lão Từ đi phía trước, Thương Thiên ôm đại thiết chùy và miếng từ thiết cùng đi đến bãi cỏ.

Trở lại bãi cỏ quen thuộc, Thương Thiên lại nhớ đến kinh nghiệm luyện tâm quyết.

Lúc rời đi, hắn nghĩ rằng sẽ không bao giờ quay lại nơi này, không ngờ mới mấy ngày đã trở lại.

Thương Thiên không biết tại sao Lão Từ lại chọn nơi này cho hắn tu luyện: "Lão Từ, tại sao lần nào ông cũng bắt ta tu luyện ở đây?" Lão Từ nhìn bầu trời xanh trong như được gột rửa, không một gợn mây, lại nhìn bãi cỏ xanh mướt, thỉnh thoảng có thể nghe thấy vài tiếng chim hót nhưng không hề ồn ào, ngược lại còn có thể gột rửa phiền muộn trong người: "Nơi này hoàn cảnh tốt, yên tĩnh, thích hợp tu luyện.

Quan trọng nhất là nơi này tràn đầy linh khí, có tác dụng tốt cho việc tu luyện của ngươi." Thương Thiên nhìn bãi cỏ, thảo nào ở đây tu luyện không hề cảm thấy mệt mỏi, toàn thân trên dưới đều tràn đầy sức mạnh.

"Tu luyện là chuyện của một người, ta không làm phiền ngươi.

Đợi ngươi thích ứng tốt với năng lực hấp thu kim loại, rồi phối hợp với tâm quyết mà ta dạy, ngươi có thể nhanh chóng khống chế được sức mạnh thần kỳ này." "Lão Từ yên tâm đi, ta nhất định sẽ tu luyện theo những gì ông dạy." Lão Từ thấy Thương Thiên bắt đầu tu luyện, liền một mình rời đi.

Bãi cỏ này không có vật phẩm chứa sắt, Thương Thiên nhìn đại thiết chùy và miếng từ thiết mình mang theo, vô cùng may mắn vì đã

mang hai thứ này đến bãi cỏ tu luyện.

Thương Thiên trước tiên đặt miếng từ thiết vỡ ở một nơi xa, rồi hút nó vào tay.

Hắn phát hiện dùng chút sức mạnh như trước đó là không đủ, phải tăng thêm sức mạnh.

Thương Thiên không dám tăng quá nhiều, chỉ có thể tăng từng chút một.

Đợi đến khi Thương Thiên hút được miếng từ thiết vào tay, hắn lại vận dụng sức mạnh y như vừa rồi để đẩy miếng từ thiết vỡ về vị trí cũ.

Thương Thiên phát hiện mình đã thành công tăng lực độ, đẩy miếng từ thiết đi xa hơn.

Nhìn miếng từ thiết lại quay về tay, hắn biết mình đã nắm được mấu chốt.

Đến lượt đại thiết chùy, Thương Thiên tăng sức mạnh của mình lên, thử dùng sức mạnh khống chế đại thiết chùy trong tay nhưng lại thất bại, nó rơi xuống bên chân chứ không nằm trong tay.

Thương Thiên tiếp tục tăng lực độ, phát hiện đại thiết chùy đã bay vượt qua vị trí của mình.

Nhưng Thương Thiên không từ bỏ, lại giảm lực độ đi một chút, nhìn đại thiết chùy trong tay, Thương Thiên nở một nụ cười đã lâu không thấy.

Thương Thiên tiếp tục dùng phương pháp luyện tập với miếng từ thiết vỡ vừa rồi, đặt đại thiết chùy ở một nơi không xa, một lần thành công.

Thương Thiên lại đặt đại thiết chùy trong tay ở một nơi xa hơn,

lần này thất bại.

Nhưng Thương Thiên không hề nản lòng, ngược lại càng thua càng hăng, cuối cùng cũng thành công khống chế được lực độ sử dụng đại thiết chùy.

Thương Thiên cảm thấy mình đã thành thạo thích ứng với năng lực hấp thu kim loại, hiện tại vô cùng vui mừng, nhưng vẫn chưa thể khống chế tốt sức mạnh thần kỳ này.

Thương Thiên bây giờ tiến vào giai đoạn thứ hai, phối hợp sức mạnh hấp thu kim loại và tâm quyết mà Lão Từ đã dạy.

Thương Thiên cảm thấy tâm quyết này cùng với năng lực hấp thu kim loại quả thực là một sự kết hợp hoàn hảo.

Hắn nhìn miếng từ thiết vỡ bị hút vào tay, sau đó lợi dụng tâm quyết mà Lão Từ dạy để phá vỡ nó.

Tuy rằng chỉ là một miếng từ thiết vỡ nhỏ, nhưng chỉ cần cần cù luyện tập, hắn có thể luyện năng lực hấp thu kim loại trở nên lợi hại hơn, khiến bản thân càng có thêm ưu thế.

Chương 1039

Thương Thiên nhìn đại thiết chùy cũng bị phá vỡ thành công trong tay mình, cảm thấy việc tu luyện giai đoạn thứ hai đã diễn ra một cách hoàn mỹ, cuối cùng cũng có thể khống chế tốt sức mạnh thần kỳ này.

Thương Thiên cảm thấy mình đã nắm vững sức mạnh thần kỳ này, nhưng hắn vẫn cần cù luyện tập trên bãi cỏ.

Ánh trăng buông xuống, trên bãi cỏ lóe lên một luồng sáng, dọa cho những con côn trùng đang dạo chơi trên bãi cỏ chạy tán loạn.

Chỉ thấy một con sên vốn đi rất chậm cũng vội vàng bỏ chạy khỏi luồng sáng.

Ánh sáng trên bãi cỏ là do Thương Thiên đang tu luyện phát ra.

Thương Thiên kinh ngạc nhìn ánh sáng mình phát ra.

Vừa rồi, hắn cảm thấy cơ thể có chút biến hóa, câu khẩu quyết tự động bật ra khỏi miệng, không phải do suy nghĩ mà giống như cơ thể chỉ dẫn, lại giống như một luồng sức mạnh trong lòng cuối cùng cũng tìm được lối thoát mà niệm ra.

"Hấp tủy, phá!" Sau khi Thương Thiên niệm ra, hắn không cảm thấy mặt đất có biến hóa gì, chỉ xuất hiện một luồng sáng.

Thương Thiên cảm thấy nhất định có vấn đề gì đó, rõ ràng là một đại chiêu nhưng lại không có chút tác dụng nào, trong khi hắn cũng cảm nhận được loại sức mạnh thần kỳ này.

Thương Thiên cẩn thận suy ngẫm, phát hiện ra vấn đề.

Hắn biết tại sao mình sử dụng chiêu thức nhưng không có tác dụng, là vì trên bãi cỏ không có vũ khí chứa sắt.

Miếng từ thiết vỡ và đại thiết chùy hắn mang theo đã sớm bị phá nát trong quá trình tu luyện trước đó.

Thương Thiên thấy trời đã tối, không thích hợp để ra ngoài tìm vũ khí bằng sắt, nhưng hắn không thể chờ đợi được nữa, muốn sử dụng đại chiêu mới học được để xem uy lực của nó thế nào.

Thương Thiên đột nhiên nhớ ra Lão Từ có mang theo một thanh đao.

Hắn liền rời khỏi bãi cỏ, đến chỗ Lão Từ.

Thấy Lão Từ ngủ ngon lành, mà Lão Từ lại quý thanh đao đó như vậy, chắc chắn không thể gọi ông dậy để mượn đao được.

Lão Từ tuy đang ngủ nhưng không thể trực tiếp lục soát trên người ông, vì cảnh giác của ông rất cao.

Thương Thiên bày ra một cái bẫy, cho dù Lão Từ nghe thấy âm thanh gì cũng không thể tỉnh lại từ giấc ngủ.

Thương Thiên bày bẫy xong bắt đầu tìm trên người Lão Từ, nhưng không thấy thanh đao đâu.

Thương Thiên tìm trong bọc của Lão Từ cũng không có.

Đột nhiên hắn phát hiện dưới gối của Lão Từ có ánh sáng.

Ánh trăng chiếu xuống dưới gối của Lão Từ, thanh đao nằm dưới gối, ánh trăng chiếu vào lưỡi đao phản xạ ra ánh sáng.

Thương Thiên cẩn thận rút thanh đao ra khỏi dưới gối Lão Từ, rồi lại lo lắng Lão Từ không có đao dưới gối sẽ ngủ không quen, bèn nhanh chóng dùng gỗ làm ra một thanh đao giả, rồi dùng thuật che mắt để biến thanh đao gỗ trông y hệt bảo đao của Lão Từ.

Thương Thiên đặt thanh đao giả vào vị trí cũ.

Trước khi rời khỏi chỗ Lão Từ, Thương Thiên còn cẩn thận xóa đi

dấu vết mình đã chặt cây.

Thương Thiên ném bảo đao của Lão Từ xuống nước, rồi dùng sức mạnh khống chế kim loại hút bảo đao ra khỏi nước, sau đó vận dụng đại chiêu mới nắm vững: "Hấp tủy, phá!", thành công hủy diệt bảo đao của Lão Từ.

Thương Thiên không ngờ một chiêu này lại có sức mạnh lớn như vậy, hài lòng mỉm cười.

Bây giờ hắn đã nắm vững đại chiêu này, lúc giao chiến với đối phương có thể hút vũ khí bằng sắt của họ rồi phá hủy chúng.

Thương Thiên phủi đi lớp bụi phấn từ vũ khí của Lão Từ, rồi dùng nước rửa mặt.

Thấy trời đã sáng hẳn, hắn quay về chỗ Lão Từ.

Chương 1040

Lão Từ lúc này cảm thấy tối qua ngủ rất ngon, chỉ có nửa đêm mơ màng nghe thấy tiếng bước chân, có thể là của dã thú, nhưng sau đó không nghe thấy tiếng động gì nữa rồi ngủ say sưa.

Lão Từ chuẩn bị đi xem Thương Thiên huấn luyện thế nào, sau đó lên núi giết một con dã thú để làm bữa sáng.

Cứ thế, Lão Từ rút bảo đao từ dưới gối ra, đi về phía bãi cỏ.

Thương Thiên quay lại chỗ Lão Từ thì không thấy ông đâu.

Hắn lật gối lên, phát hiện Lão Từ đã mang đao đi.

Thương Thiên nghĩ, lát nữa Lão Từ mà biết mình đã hủy thanh đao của ông, với cái tính quý của đó, chắc chắn sẽ bắt đền.

Thương Thiên đoán Lão Từ có khả năng đến bãi cỏ tu luyện, liền vội vàng đi đường tắt để đến trước Lão Từ.

Thương Thiên hít một hơi thật sâu, phát hiện trên bãi cỏ không một bóng người, Lão Từ không có ở đó.

Hắn vội vàng giả vờ như đang tu luyện.

Lão Từ thấy Thương Thiên đang nỗ lực tu luyện ở đó, lộ ra nụ cười vui mừng.

Lão Từ muốn thử sức mạnh hiện tại của Thương Thiên: "Lấy đại thiết chùy và miếng từ thiết vỡ mà ngươi nhặt được trên đường ra đây, ta thử xem thành quả tu luyện một ngày một đêm của ngươi." Thương Thiên đưa hai mảnh vỡ đó ra cho Lão Từ xem: "Ta sớm đã làm vỡ hai thứ này rồi." Lão Từ mắt tròn mắt dẹt nhìn mảnh vỡ trong tay Thương Thiên: "Ở đây chắc chắn không có vũ khí bằng sắt nào khác, ta lấy bảo đao của ta ra thử với ngươi." Thương Thiên định nói

thật rằng mình đã hủy bảo đao rồi, nhưng thấy vẻ mặt mong chờ được so tài của Lão Từ, hắn đành đồng ý.

Vì thanh đao trong tay Lão Từ là do hắn làm giả, nên khi Thương Thiên xuất chiêu "Hấp tủy, phá!", thanh đao giả liền vỡ tan.

Lão Từ hoàn toàn không biết Thương Thiên có chiêu thức này, không hề phòng bị, bảo đao trong tay cứ thế vỡ nát.

Lão Từ vừa đau lòng vừa nhìn Thương Thiên, vô cùng ngưỡng mộ đại chiêu của hắn: "Tiểu tử ngươi giấu ta một đại chiêu lợi hại như vậy, còn dám làm hỏng bảo đao của ta, ngươi nói xem phải làm sao?" Thương Thiên trong lòng thở phào một hơi, Lão Từ như vậy vẫn có thể khống chế được: "Lão Từ thấy nên làm sao mới tốt?" Lão Từ nói ra cách đã nghĩ sẵn: "Bây giờ chỉ có thể đền cho ta một thanh bảo đao khác." Thương Thiên cảm thấy cách này cũng tốt, nhưng không thể đồng ý ngay, như vậy sẽ khiến Lão Từ nghi ngờ: "Dựa vào đâu?

Là Lão Từ muốn đánh với ta, bây giờ ta chỉ là trong quá trình giao đấu không cẩn thận làm hỏng đao thôi." Lão Từ thấy Thương Thiên quả nhiên không đồng ý, liền dùng tuyệt chiêu: "Ai bảo ngươi trước khi đánh không nói cho ta biết ngươi có một đại chiêu mới có thể hút và hủy diệt vũ khí bằng sắt của đối phương, hại ta bị ngươi chơi một vố, nếu không thì ai thắng ai thua chưa chắc đâu." Thương Thiên giả vờ như bất đắc dĩ phải đồng ý: "Được rồi, ta đồng ý." Rất lâu sau này, Lão Từ mới biết thanh bảo đao quý giá năm đó sớm đã bị Thương Thiên hủy diệt, thanh đao sau đó vốn là đao giả.

Nhìn "vật cưng mới" trong tay, ông đánh cho Thương Thiên một trận, sự việc mới kết thúc.

Thương Thiên ôm bụng bị Lão Từ đánh, rơi nước mắt đau khổ, trong lòng hận vạn lần tại sao lúc đó đầu óc lại chập mạch, vì một cái

đại chiêu mà hủy bảo đao của Lão Từ.

Bây giờ Thương Thiên không biết sau này mình sẽ phải trải qua một trận đòn như vậy.

Lúc này, Thương Thiên sờ sờ cái bụng đói meo: "Lão Từ, ta ăn no trước rồi đi tìm đao." Lão Từ đau lòng: "Hôm nay một ngày không có thức ăn, hết lương thực rồi." Thương Thiên cảm thấy nếu cứ đói thế này sẽ ngất đi, nhưng vì áy náy nên không dám hỏi nữa.

Lão Từ thấy Thương Thiên đói đến mức bụng dán vào lưng, đang đợi Thương Thiên cầu xin mình, nhưng đợi mãi không thấy, đành phải chủ động lấy ra mấy quả trái cây đưa cho Thương Thiên: "Ăn cái này vào, mấy ngày cũng không đói." Thương Thiên vội vàng nhét một quả vào miệng, trong lòng càng thêm áy náy với Lão Từ.

Hắn nhanh chóng ăn hết mấy quả trái cây, quả nhiên ăn vào có cảm giác no bụng.

Lão Từ thấy Thương Thiên nhìn mình cảm kích, liền cứng rắn giải thích: "Ta cho ngươi ăn trái cây chỉ vì thanh đao của ta, ăn no uống đủ mới có sức đi tìm đao cho ta." Thương Thiên ăn xong, nói với Lão Từ đang nhìn mình: "Lát nữa ta đi đâu tìm thanh đao mà ông vừa ý đây?" Lão Từ nói: "Vậy đến thôn trang mà chúng ta đi qua lúc trước xem sao, xem trong thôn trang đó có thợ rèn nào biết chế tạo binh khí không." Thương Thiên: "Được rồi, nghe lời ông, vậy ta xuất phát ngay bây giờ." Hai người theo trí nhớ đi đến thôn trang lúc trước.

Thương Thiên nhìn cổng thôn trang, cảm thán: "Cái đại thiết chùy của ta là nhặt được ở đây." Lão Từ không quan tâm đến thiết chùy, một lòng chỉ muốn tìm đại đao.

Ông nhìn Thương Thiên đang đứng ở cổng: "Không nhanh vào đi, đứng ngây ra đó làm gì." Thương Thiên hoàn hồn, theo kịp bước chân của Lão Từ, đi bên cạnh ông.

Sau khi vào thôn trang, Lão Từ phát hiện mọi người đều đang xem một tờ lệnh truy nã, liền tùy tiện kéo một người hỏi: “Có biết người này là ai không?” “Là người nơi khác đến à?” người đó hỏi.

Thương Thiên thấy Lão Từ kéo một người nói chuyện, bèn thay Lão Từ trả lời: “Vâng, chúng tôi đều là người nơi khác.” Vị bá tánh đó nghe được câu trả lời chắc chắn, liền đáp: “Trên lệnh truy nã là một đao khách khét tiếng.” Bà thím trả lời xong, Lão Từ liền buông bà ra, bà thím lập tức nhanh chóng rời đi.

Lão Từ thấy vậy cảm thấy kỳ quái, không phải chỉ hỏi một người thôi sao, có cần phải chạy như vậy không?

Thương Thiên cũng cảm thấy kỳ quái, cảm thấy thôn trang này có chút cổ quái, phải đề phòng hơn.

Lão Từ đổi sang hỏi một người khác, chỉ là câu hỏi không giống nhau: “Có biết nơi rèn vũ khí ở đây ở đâu không?” “Ở cuối con phố này, căn nhà cuối cùng.

Trương sư phó rèn vũ khí chỉ chú trọng duyên phận, có thể đến đó rồi tay không trở về, các vị phải chuẩn bị tâm lý.” Lão Từ nghe vậy không nghĩ nhiều, trên đời người kỳ quái quá nhiều, bây giờ ông chỉ lo lắng có tìm được thanh đao vừa ý không.

Chương 1041

Nhưng Thương Thiên không vô tư như Lão Từ, hắn cảm thấy kỳ quái, tại sao một thợ rèn lớn như vậy lại chỉ chú trọng duyên phận mới rèn vũ khí, chẳng lẽ không cần kiếm tiền sao?

Thương Thiên thấy Lão Từ đi về phía cửa hàng của vị Trương sư phó kia, liền theo sau, cửa đang mở.

Thương Thiên và Lão Từ trực tiếp đi vào, thấy một người đàn ông ở bên trong, không phải hình tượng tráng hán như những cửa hàng khác, mà gầy gầy cao cao.

Trương sư phó thấy có người vào cửa hàng, hỏi: "Mua thành phẩm ta đã rèn xong hay muốn ta rèn ngay bây giờ?" Thương Thiên nhìn Lão Từ, Lão Từ đi một vòng không phát hiện thanh đao nào đặc biệt vừa mắt, đành hỏi: "Ngươi có đao không?" Trương sư phó lấy thanh đao trên người ra: "Thanh này thế nào?" Lão Từ nhìn đến mức mắt sáng rực, nhưng vì thanh đao này là do Trương sư phó lấy ra từ trên người, lo lắng đó là đao của Trương sư phó, đành phải cố tỏ ra bình tĩnh hỏi: "Thanh đao này có bán không?" Thương Thiên đột nhiên phát hiện Trương sư phó có chút giống người trên lệnh truy nã, cũng là một đao khách khét tiếng mà bà thím nói.

Lúc này Trương sư phó trả lời: "Không bán, mời các vị rời đi." Lão Từ thực sự quá thích thanh đao này, định cướp lấy, nhưng bị Thương Thiên kéo ra ngoài.

Thương Thiên nói với Lão Từ: "Ông còn nhớ lệnh truy nã không?

Người này chính là tên đao khách khét tiếng đó." Lão Từ kinh ngạc: "Tên đao khách đó?

Nhưng tại sao bá tánh trong thôn không phát hiện ra?" Thương

Thiên cũng không biết: “Chúng ta ra ngoài quan sát xem sao đã.” Lão Từ gật đầu: “Chỉ có thể như vậy.” Thương Thiên nấp sau cửa sổ, phát hiện Lão Từ đang quan sát trên cây, mắt không rời khỏi thanh đao đeo bên hông của đao khách bên trong: “Nếu ông thực sự thích, nếu hắn đúng là tên đao khách đó, ta sẽ cướp thanh đao đó cho ông.” Lão Từ: “Thanh đao đó thật đẹp, lưỡi đao sáng bóng, vừa nhìn đã biết sắc bén, chuôi đao màu đen, trên đó có một hoa văn, cách xa quá không nhìn rõ.” Thương Thiên thấy Lão Từ hiếm khi khen một thanh đao như vậy, càng thêm quyết tâm phải cướp được thanh đao đó cho Lão Từ.

Trương sư phó, cũng chính là đao khách, nhìn mặt nạ da người trong phòng.

Chưa kịp đeo mặt nạ lên thì hai người kia đã vào, nghe giọng không giống người trong thôn.

Phải sớm xử lý bọn họ, bọn họ đã thấy mặt thật của mình, còn có một người thèm muốn bảo đao của mình.

Đao khách liếc nhìn thanh đao bên hông.

Thương Thiên ở bên ngoài thấy đao khách không biết đã nấp trong phòng bao lâu không ra, không biết đang làm gì bên trong.

Đao khách đeo mặt nạ lên, đi ra phố mua thức ăn nấu cơm.

Đao khách rời khỏi phòng, đóng cửa hàng lại, đi về phía con phố.

Lão Từ kinh ngạc nhìn một người đi ra từ bên trong, quần áo và thân hình giống hệt Trương sư phó vừa thấy, chỉ có khuôn mặt đã thay đổi.

Nhưng Lão Từ phán đoán người này chính là Trương sư phó, vì Lão Từ đã nhìn thấy trên người hắn thanh đao mà ông đã để mắt tới.

Thương Thiên đương nhiên cũng thấy, liền nhìn Lão Từ: “Ông đi

theo người đó trước.

Ta nghi ngờ hắn biết dịch dung, bây giờ ta vào cửa hàng của hắn xem có manh mối nào có thể xác định hắn là tên đao khách đó không." "Tìm xong thì đến gặp ta." Lão Từ nói.

"Ta làm sao biết ngươi đi theo đao khách sẽ đến đâu?" Thương Thiên không hiểu hỏi.

"Là do ta sơ suất, ta sẽ để lại ký hiệu." "Được." Lão Từ nhanh chóng chạy theo hướng đao khách rời đi.

Thương Thiên thấy cửa đã khóa, nhìn lòng bàn tay mình, bên trong có một chùm chìa khóa, chính là chìa khóa cửa hàng của đao khách.

Vừa rồi lúc đao khách ra ngoài, Thương Thiên thấy hắn khóa cửa xong liền buộc chìa khóa vào thắt lưng, Thương Thiên khẽ niệm một câu "Hấp tủy", hút cả chùm chìa khóa vào tay.

Thương Thiên so sánh lỗ khóa và chìa khóa trong tay xem cái nào phù hợp nhất.

Hắn tìm một lúc, tìm được một chiếc chìa khóa màu vàng.

Thương Thiên thành công dùng chìa khóa mở cửa hàng.

Bây giờ Thương Thiên có thể quan sát kỹ hơn, trong cửa hàng toàn là các loại vũ khí.

Lúc đó đi cùng Lão Từ chọn đao không để ý kỹ, Thương Thiên không có đam mê vũ khí như Lão Từ.

Hắn bắt đầu tìm từ trên bàn, nhưng không tìm thấy gì.

Thương Thiên đặt lại những thứ mình đã lật xem về vị trí cũ.

Chương 1042

Thương Thiên nhớ lúc ở ngoài cửa sổ thấy đao khách vào một căn phòng rất lâu, liền tìm đến căn phòng đó.

Như thường lệ, hắn lại tìm trong chùm chìa khóa chìa khóa của căn phòng.

Thương Thiên mở cửa, phát hiện trong phòng có một cánh cửa bí mật, nhưng chìa khóa trong tay không thể mở được.

Thương Thiên đoán bên trong chắc chắn có bí mật, có lẽ phương pháp biến đổi khuôn mặt của đao khách được giấu bên trong.

Đột nhiên hắn phát hiện trên bàn có một tờ giấy, trên giấy có bột thuốc.

Thương Thiên ngửi thử, biết thứ này dùng để dán mặt nạ da người lên mặt.

Bây giờ Thương Thiên đã xác định đao khách dùng mặt nạ da người để ngụy trang nên mới không bị bá tánh phát hiện.

Thương Thiên khôi phục lại mọi thứ trong phòng như cũ, xác định không có sai sót gì mới khóa cửa phòng lại, sau đó khóa cửa hàng.

Thương Thiên liếc nhìn chùm chìa khóa trong tay, trực tiếp ném nó ra trước cửa hàng.

Hắn làm xong mọi việc, liền tìm theo ký hiệu Lão Từ để lại.

Lão Từ buồn bực nhìn Trương sư phó mua thức ăn, đi theo hướng Trương sư phó rời đi, phát hiện con phố phía trước.

Trương sư phó đang hỏi giá, trong tay cầm một cây cải thảo lớn.

Lão Từ thấy vậy kinh ngạc đến mức mắt hơi mở to, không ngờ

Trương sư phó ra phố là để mua thức ăn.

Lão Từ thấy Trương sư phó bỏ cải thảo vào giỏ mang theo.

Lão Từ đi theo Trương sư phó đến một nơi khác, tưởng rằng Trương sư phó sắp rời đi, nhưng phát hiện hắn chỉ đổi chỗ mua thức ăn.

Lão Từ đi theo Trương sư phó qua vô số địa điểm, chỉ thấy hắn mua thức ăn ở các quầy hàng khác nhau.

Lão Từ phát hiện nhân duyên của Trương sư phó có vẻ không tồi, có rất nhiều người thấy hắn đều chào hỏi, lúc mua thức ăn còn được tặng thêm một ít.

Lão Từ thấy Trương sư phó nhìn về phía sau một cái, liền nhanh chóng đổi hướng rời đi.

Lão Từ mỗi lần đều trà trộn vào đám đông để quan sát Trương sư phó phía trước, nên Trương sư phó tự nhiên không phát hiện ra Lão Từ.

Lão Từ vội vàng theo sau Trương sư phó, phát hiện con đường hắn đi có vẻ giống với con đường mà hắn và Thương Thiên đã đi.

Lão Từ ở phía sau nhìn Trương sư phó xem lệnh truy nã có hình tên đao khách khét tiếng đó.

Lão Từ phát hiện sắc mặt Trương sư phó sau khi xem lệnh truy nã có chút biến đổi, nhưng chỉ trong một giây rồi lại khôi phục bình thường.

Đao khách nhìn khuôn mặt thật của mình được in trên đó, có chút kinh ngạc nhưng nhanh chóng che giấu cảm xúc.

Đao khách ra ngoài để thăm dò tình hình, thấy mục đích đã hoàn thành liền về nhà.

Lão Từ nhìn Trương sư phó rời đi, liền theo sau.

Thương Thiên theo ký hiệu của Lão Từ, thành công tìm được Lão Từ và đao khách phía trước.

Thương Thiên đến bên cạnh Lão Từ, nói nhỏ: "Ta đã tìm thấy bằng chứng trong nhà hắn, hắn chính là tên đao khách khét tiếng trên lệnh truy nã." Lão Từ cảm nhận có người bên cạnh, định ra tay nhưng nghe thấy giọng Thương Thiên, liền hạ nắm đấm xuống: "Thảo nào lúc xem lệnh truy nã sắc mặt hắn hơi biến đổi, hóa ra người bị truy nã trên lệnh chính là hắn." Thương Thiên: "Trên mặt hắn có lẽ là dán mặt nạ da người." Lão Từ nhìn thanh đao bên hông của đao khách phía trước: "Thanh đao bên hông hắn có thể thuộc về ta chứ?" Thương Thiên gật đầu: "Tất nhiên là được, đợi đến lúc đông người là có thể ra tay." Lão Từ nghĩ đến việc sau này thanh đao đó sẽ thuộc về mình, liền hài lòng mỉm cười.

Đao khách ở cuối phố, trong lòng nghĩ chỉ cần đi hết con phố này là có thể về cửa hàng của mình.

Thương Thiên thấy bây giờ đã đến nơi đông người, liền đến một nơi gần đao khách, trực tiếp hút thanh đao bên hông hắn vào tay.

Đao khách phát hiện trọng lượng bên hông nhẹ đi, thấy đao đã biến mất.

Chương 1043

Hắn nhìn xuống chân, phát hiện đao không rơi trên mặt đất.

Đao khách lại nhìn dòng người đông như núi biển, biết đao của mình có lẽ đã bị trộm mất, không khỏi lộ ra vẻ bực bội.

Lão Từ vốn tưởng Thương Thiên chọn nơi đông người để cướp, nào ngờ Thương Thiên nấp trong bóng tối trực tiếp hút đi thanh đao.

Hai người nhìn bộ dạng bực bội của đao khách, vui đến phát điên.

Thương Thiên lại dùng năng lực của mình xóa đi ấn ký trên đao, khiến thanh đao triệt để thuộc về Lão Từ.

Lão Từ vui vẻ cầm thanh đao trong tay, cũng đeo lên hông.

Thương Thiên thấy Lão Từ trực tiếp đeo đao lên hông, sợ đao khách nhìn thấy đao của Lão Từ giống hệt thanh đao bị mất của mình: "Lão Từ, đao của ông đừng đeo bên hông, có thể cất đi, lỡ đao khách phát hiện đao của ông giống hệt thanh đao hắn bị mất thì sao?" Lão Từ lắc đầu: "Ngươi không hiểu được người yêu đao như ta đâu, có được thanh đao yêu thích chắc chắn phải mang ra khoe khoang." Thương Thiên thấy Lão Từ một mực kiên trì, đành từ bỏ ý định bảo Lão Từ cất đao đi, mặc kệ ông.

Lão Từ đã tìm được đao, liền hỏi Thương Thiên: "Bây giờ chúng ta đi đâu?" Thương Thiên suy nghĩ một lúc: "Chúng ta đi tìm một khách sạn ở lại." Lão Từ gật đầu.

Đao khách về nhà lấy chìa khóa mở cửa, phát hiện chùm chìa khóa vẫn luôn buộc bên hông đã biến mất.

Hắn thầm nghĩ: "Hôm nay ra đường không xem hoàng lịch, mọi chuyện đều không thuận lợi, đao cũng mất, bây giờ đến cả cửa nhà

mình cũng không vào được." Đao khách ngồi trước cửa, đột nhiên phát hiện một nơi sáng lấp lánh, đi đến xem thì thấy chìa khóa ở đó.

Đao khách nhặt chìa khóa lên, nhìn trái nhìn phải cũng không hiểu tại sao chìa khóa lại ở trên mặt đất.

Đao khách mở cửa, phát hiện vị trí đồ vật của mình dường như đã thay đổi, nhưng nhìn kỹ lại thì vẫn y hệt lúc đi ra ngoài.

Đao khách xua đi sự nghi ngờ, cho rằng có lẽ do xem lệnh truy nã nên bây giờ dễ đa nghi như vậy.

Đao khách liếc nhìn những thanh đao khác của mình, không có thanh nào vừa mắt, đành phải rèn lại một thanh đao mới.

Thương Thiên và Lão Từ tìm một khách sạn trông có vẻ sạch sẽ.

Lão Từ thấy Thương Thiên đứng trước cửa không vào: "Thương Thiên, chúng ta ở đây đi.

Có vấn đề gì à?" Thương Thiên cũng không biết tại sao mình lại nhìn khách sạn này lâu như vậy.

Nghe lời Lão Từ, hắn cũng không thấy khách sạn có gì kỳ lạ: "Đúng vậy, chúng ta ở đây." Thương Thiên và Lão Từ cùng nhau đi vào khách sạn.

"Chưởng quỹ, thuê hai gian phòng." Thương Thiên đi đến chỗ chưởng quỹ nói.

Chưởng quỹ thấy hai người mặc quần áo khá sang trọng, vội vàng cười hỏi: "Hai vị khách quan, quý vị có muốn phòng thượng hạng không?" Thương Thiên ở đâu cũng như nhau: "Được." Thương Thiên đưa bạc cho chưởng quỹ.

Chưởng quỹ nhận bạc cười càng tươi hơn, gọi tiểu nhị: "Dẫn hai vị khách quan đến phòng thượng hạng của khách sạn chúng ta."

Thương Thiên và Lão Từ đi theo tiểu nhị về phòng của mình.

Trên đường đi, Thương Thiên thấy có nhiều người ở trong phòng, thầm nghĩ: "Nơi này làm ăn thật tốt." "Hai vị khách quan, đến nơi rồi.

Phòng của ngài ở bên trái, phòng của vị này ở bên phải." Phòng của Thương Thiên ở bên trái, phòng bên phải tự nhiên là của Lão Từ.

Thương Thiên cảm thấy bụng đói meo: "Ở đây có cung cấp thức ăn không?" Tiểu nhị vốn định đi, nhưng có khách hàng cần phục vụ, nghe Thương Thiên hỏi liền dừng bước, quay lại bên cạnh hắn: "Có cung cấp, xin hỏi khách quan cần gì?" Thương Thiên cũng không biết ở đây có món gì, liền nhìn sang Lão Từ bên cạnh.

Lão Từ: "Mang những món bán chạy nhất ở đây mỗi thứ một phần." Thương Thiên lấy mấy đồng tiền đưa cho tiểu nhị: "Vất vả cho ngươi rồi." Tiểu nhị nhận tiền: "Không vất vả, món ăn khách quan gọi sẽ có ngay." Lão Từ và Thương Thiên mỗi người về phòng nấy.

Thương Thiên kiểm tra phòng, phát hiện bên trong khá sạch sẽ, trong lòng nghĩ bỏ ra nhiều bạc như vậy cũng không lỗ.

Lão Từ ở khách sạn mấy ngày sau cảm thấy quá nhàm chán, tuy thức ăn ở đây ngon, giường trong phòng cũng mềm.

Lão Từ rời khỏi phòng, đến gõ cửa phòng Thương Thiên.

Thương Thiên đang đọc sách, nghe tiếng gõ cửa liền đặt sách xuống, mở cửa ra thì thấy là Lão Từ: "Lão Từ, sao vậy?

Mau vào đi." Thương Thiên thấy Lão Từ ngồi xuống, rót một tách trà cho ông, hỏi: "Hôm nay có chuyện gì vậy?" Lão Từ uống cạn tách trà: "Ta ở trong phòng đến mức sắp mọc rêu rồi, hôm nay ta phải ra phố đi dạo." Thương Thiên thực ra cũng ở trong phòng đến phát chán, từ sáng đến giờ đọc sách, phát hiện không một chữ nào vào đầu:

“Được, ta cũng thấy trong phòng ngột ngạt quá, chúng ta ra ngoài đi.” Đao khách hôm nay cũng như thường lệ ra ngoài, mang theo thanh đao mới rèn và một cái giỏ đi ra phố thăm dò tình báo.

Chương 1044

Đao khách thường đến một quầy hàng: "Lý đại gia, hôm nay tôi muốn mua cà tím." Lý đại gia thấy Trương sư phó, như thường lệ lại cho thêm một ít rau: "Vừa biết làm vũ khí lại vừa hiền huệ, thường xuyên đi mua rau, ai mà gả cho cậu thì có phúc lắm." Đao khách ngượng ngùng cười, đưa bạc cho Lý đại gia: "Ngài đừng trêu chọc tôi, cô nương nhà nào mà thèm để ý đến kẻ như tôi." Lý đại gia thấy Trương sư phó lấy bạc từ thắt lưng ra, phát hiện thanh đao mới trên hông hắn: "Sẽ có thôi.

Đổi đao mới rồi à." "Vâng, mới làm." Đao khách liếc nhìn thanh đao mới bên hông, lại nghĩ đến thanh đao cũ bị mất.

Đột nhiên hắn phát hiện phía trước có một người, thanh đao bên hông giống hệt thanh đao hắn bị mất trước đó.

Thương Thiên nhìn Lão Từ đang ăn kẹo hồ lô: "Ở đây không có gì vui, cũng ăn xong rồi, chúng ta về khách sạn đi." Lão Từ thỏa mãn cắn kẹo hồ lô: "Được, nghe lời ngươi." Đao khách thấy người nghi là cầm đao của mình rời đi, liền đi theo.

Lý đại gia nhìn Trương sư phó chạy nhanh, lớn tiếng gọi: "Rau của cậu chưa lấy này." Lý đại gia gọi xong thấy Trương sư phó không phản ứng: "Thôi kệ, lát nữa sẽ quay lại lấy rau." Đao khách đi theo Lão Từ đến khách sạn: "Chưởng quỹ, xin hỏi hai người vừa rồi vào ở phòng nào?" Chưởng quỹ nhìn người đến hỏi thăm khách hàng, lắc đầu: "Không thể nói được." Đao khách thấy chưởng quỹ không chịu nói, liền lấy bạc ra: "Bây giờ có thể chưa?" Chưởng quỹ nhận bạc: "Ở tầng ba, phòng bên trái và bên phải cuối cùng.

Có cần tiểu nhị dẫn ngài lên không?" "Không cần, ta tự lên được."

Đao khách lên tầng ba, trước tiên mở cửa phòng bên phải, phát hiện bên trong không có ai, sau đó trực tiếp mở cửa phòng bên trái, đi vào thấy người đó đang đeo thanh đao, ấn ký hắn khắc trên đó cũng không còn.

Lão Từ thấy người đột nhiên xông vào, nhìn tướng mạo thì nhận ra là đao khách, lại thấy hắn cứ nhìn chằm chằm vào thanh đao bên hông mình.

Thương Thiên nhân lúc đao khách đang nhìn thanh đao của Lão Từ, trực tiếp dùng kiếm phóng đại chiêu "Thời gian, khai!", đánh bại đao khách.

Thương Thiên phát hiện thanh đao mới của đao khách, lại thừa thắng truy kích, trực tiếp dùng "Hấp tủy, phá!" hút luôn thanh đao mới của hắn.

Đao khách bây giờ mới biết người lấy đao chính là người lần trước đến cửa hàng của hắn.

Đao khách thấy vũ khí đã mất, liền cầm một thanh đao đá, nhưng thể lực của hắn sớm đã cạn kiệt, bây giờ chỉ là nộp mạng.

Đao khách đã thua, Thương Thiên nương tay không đuổi cùng giết tận.

Đao khách nhân lúc Thương Thiên nương tay, vội vàng nhảy qua cửa sổ chạy trốn.

Lão Từ thấy đao khách đã chạy xa: "Thương Thiên, vốn có thể giết hắn, tại sao lại thả hắn đi?" Thương Thiên nhìn theo hướng đao khách rời đi: "Chạy rồi thì thôi." Lão Từ: "Nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với bản thân, diệt cỏ phải diệt tận gốc, hắn chắc chắn sẽ báo thù chúng ta." "Đạo lý ta đều hiểu, nhưng ta đã thả hắn đi rồi, bây giờ chúng ta đổi chỗ ở khác." Lão Từ cũng biết việc thả người đi là sự

thật không thể thay đổi, không còn quản chuyện này nữa: "Được, chúng ta đi ngay bây giờ.

Làm sao đao khách biết chúng ta ở phòng nào?" Thương Thiên suy nghĩ, hiện tại khả năng cao nhất tiết lộ tin tức chỉ có: "Chưởng quỹ." Lão Từ gật đầu: "Đúng, chỉ có hắn là có khả năng cao nhất." Thương Thiên: "Chúng ta không thể để yên như vậy, bây giờ đi tìm chưởng quỹ tính sổ." Thương Thiên và Lão Từ đến chỗ chưởng quỹ.

Chưởng quỹ nhìn hai người hùng hổ, trên mặt vẫn nở nụ cười nhưng trong lòng lại nghĩ: "Mình đã làm gì?

Chẳng lẽ là người kia?" Thương Thiên không quan tâm đến nội tâm của chưởng quỹ: "Ta muốn trả phòng." Chưởng quỹ thở phào nhẹ nhõm, hóa ra không có vấn đề gì.

Trả phòng thôi mà có cần phải hung dữ vậy không?

Làm người ta sợ chết khiếp.

"Muốn trả lại tiền." Lão Từ bổ sung nốt phần còn lại.

Chưởng quỹ tuyệt đối không thể chấp nhận việc trả lại tiền, đã vào túi của ta thì không thể ra được: "Xin hỏi khách sạn của chúng tôi có chỗ nào khiến các vị không hài lòng không?" Sau đó chưởng quỹ nở một nụ cười chuyên nghiệp.

Thương Thiên: "Thức ăn ngon, phòng ốc sạch sẽ, chỉ có một số chuyện, ta không cần nói rõ ngươi cũng biết.

Hôm nay ta không muốn làm mọi chuyện khó coi, ngươi cũng phải làm ăn.

Chưởng quỹ ngoan ngoãn trả lại bạc cho ta." Chưởng quỹ vẫn cứng miệng: "Khách quan, ngài cũng nói rồi, dịch vụ của chúng tôi đều tốt.

Tôi làm ăn lâu như vậy cũng chưa từng gặp ai cảm thấy các dịch vụ đều tốt mà lại đòi trả lại tiền." Thương Thiên thấy chưởng quỹ không thừa nhận, liền ra hiệu bằng mắt với Lão Từ.

Lão Từ động đậy thanh đao bên hông: "Cũng đừng rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.

Ta nể mặt ngươi, nếu không thì ngươi biết rồi đấy." Thương Thiên: "Ta nói chuyện dễ nghe, nhưng huynh đệ của ta không dễ nói chuyện như ta đâu.

Đưa bạc cho ta, nếu không thì kết cục của ngươi và cửa hàng này sẽ không tốt đẹp đâu." Lão Từ và Thương Thiên một người đóng vai hiền, một người đóng vai ác, ép chưởng quỹ phải đưa bạc cho Thương Thiên: "Bạc đã thanh toán xong, các vị và khách sạn của ta không còn quan hệ gì nữa." Thương Thiên nhận bạc, dẫn Lão Từ rời đi.

Chưởng quỹ không cam tâm nhìn bóng lưng rời đi của họ, liền ra lệnh cho người của mình: "Theo dõi hai người phía trước, báo cho ta biết nơi ở của chúng." Đao khách rời khỏi khách sạn, xử lý vết thương trong một con hẻm nhỏ rồi về nhà.

Trên đường về nhà, đao khách vẫn luôn suy nghĩ làm thế nào để giết chết hai người kia.

Chương 1045

Lý đại gia thấy đao khách đến: "Trương sư phó, rau của cậu ở chỗ tôi này." Đao khách đang bận suy nghĩ, ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy máu nhưng khi nhìn thấy Lý đại gia lại khôi phục bình tĩnh: "Đưa rau cho tôi là được." Lý đại gia thấy Trương sư phó lộ ra ánh mắt như vậy, sợ đến mức suýt làm rơi rau đưa cho đao khách.

Sau khi đưa rau cho Trương sư phó, Lý đại gia phát hiện đao của hắn đã biến mất.

Mặc dù bây giờ ánh mắt của Trương sư phó đã khôi phục bình thường, như thể ánh mắt đáng sợ vừa rồi chỉ là hoa mắt, nhưng Lý đại gia không dám nói cho Trương sư phó biết đao của hắn đã mất.

Thương Thiên tìm một căn nhà tranh cũ nát, bên trong ngoài việc xiêu vẹo đổ nát, không còn gì khác.

Lão Từ nhìn căn nhà tranh đầy cỏ dại, nói với Thương Thiên đang nghiêm túc nhổ cỏ: "Nơi này thật sự có thể ở được sao?" Thương Thiên không dừng tay, tiếp tục chặt cỏ: "Tại sao không?

Ta nhổ hết cỏ dại là có thể ở được." Thấy Lão Từ đứng ngây ra đó: "Đừng đứng đó nữa, hai chúng ta cùng nhổ cỏ, ước chừng một giờ là xong." Lão Từ đành phải miễn cưỡng dùng đại đao bên hông để nhổ cỏ.

Nhổ được một lúc, Lão Từ không làm nữa, vốn không muốn ở đây: "Thương Thiên, chúng ta có thể ở khách sạn khác." Thương Thiên thấy Lão Từ dừng lại: "Không được, lỡ đao khách phát hiện thì sao?" Lão Từ không quan tâm đến bộ dạng bị Thương Thiên đánh bại vừa rồi của đao khách, khinh thường nói: "Phát hiện thì phát hiện, ta gặp đao khách một lần đánh một lần." "Đao khách biết ta có thể hấp

thu kim loại.

Lão Từ, ngoan ngoãn nhổ cỏ đi, nhổ xong chúng ta sẽ ở đây." Lão Từ không muốn, Thương Thiên thấy Lão Từ không nhổ cỏ: "Lão Từ, ngươi phải biết là do ngươi đeo thanh đao đó bên hông, có lẽ là lúc chúng ta đi dạo trên phố, hắn phát hiện thanh đao của hắn ở chỗ ngươi, sau đó theo chúng ta đến khách sạn.

Tất cả đều là do ngươi mà ra, bây giờ ta tìm được một nơi an toàn, ngươi lại không chịu nhổ cỏ, chê hoàn cảnh ở đây.

Ngươi tưởng ta cam tâm tình nguyện ở trong căn nhà rách này sao?

So với khách sạn chúng ta vừa ở thì đúng là một trời một vực, nhưng ta không có cách nào khác, chỉ có thể ở đây.

Ngươi không ở thì ra ngoài đi." Lão Từ nghe những lời phía trước, vốn đã tức giận: "Ta đã giải thích với ngươi lý do ta đeo đao trên người, ngươi không hiểu thì thôi.

Bây giờ xảy ra chuyện lại đổ hết lên đầu một mình ta.

Được, ta đi, một mình ngươi ở trong cái nhà tranh rách này đi." Thương Thiên thấy Lão Từ bỏ đi cũng không đuổi theo, mỗi người tự bình tĩnh lại cũng tốt.

Đao khách về nhà xử lý đơn giản vết thương trên người, càng nghĩ càng tức, không biết Thương Thiên làm thế nào hút được đao đi.

Đao khách ngồi đứng không yên, cảm thấy phải tìm ra hắn để trút giận mới được.

"Không ở khách sạn nữa sao?" Đao khách đến khách sạn định tìm đến phòng, nhưng từ chỗ chưởng quỹ biết được tin họ đã rời đi.

"Có thể cho biết bây giờ họ đã đi đâu không?" Chưởng quỹ không ngờ lại có người đến tìm.

Người của mình vừa báo cho biết họ ở đâu, lúc này có thể kiếm lại số bạc vừa mất: "Thành ý của ngươi đâu?" Đao khách bây giờ chỉ muốn nhanh chóng tìm ra họ, trực tiếp đưa hết tiền trong túi cho chưởng quỹ: "Đủ chưa?" Chưởng quỹ nhìn số tiền này còn nhiều hơn số tiền đưa cho Thương Thiên, mắt sáng rực: "Đủ rồi, ngài đi báo thù à?" Đao khách: "Đúng vậy, bọn chúng đã trộm đao của ta.

Đừng lề mề nữa, mau nói cho ta biết chỗ ở của chúng." Chưởng quỹ: "Ta có thể cho thủ hạ của ta đi cùng ngài, chúng cũng đã lừa tiền của ta.

Miễn phí." Đao khách cảm thấy càng đông càng tốt: "Vậy cảm ơn chưởng quỹ." Hoàng hôn nhuộm cả bầu trời xanh thành màu đỏ, hùng vĩ như biển cả, đặc quánh.

Thương Thiên nhổ cỏ xong, nhìn lên trời, phát hiện đã là hoàng hôn.

Hắn sợ Lão Từ gặp nguy hiểm, cũng không thể thực sự mặc kệ, bây giờ cũng đã nguôi giận, liền rời khỏi nhà tranh đi tìm Lão Từ.

Đao khách dẫn người đến căn nhà tranh rách mà Thương Thiên ở.

Đao khách vào xem, phát hiện bên trong không có ai, liền tóm lấy tên theo dõi hỏi: "Không phải ngươi nói Thương Thiên ở trong căn nhà tranh rách này sao?" Người bị tóm run rẩy: "Đại hiệp, tôi cũng không biết.

Tôi nghe nói họ sẽ ở đây.

Ngài xem, nơi này rõ ràng đã được dọn dẹp, chắc chắn sẽ quay lại." Đao khách nhìn xung quanh, mấy hôm trước trú mưa ở đây còn có cỏ, bây giờ không có, chắc chắn có người đã dọn dẹp.

Đao khách cảm thấy lời hắn nói có lý, liền thả người ra.

Hắn cảm thấy không thể cứ chờ đợi như vậy: "Đập phá nơi này

cho ta.” Chưởng quỹ đã dặn dò phải nghe lời vị đại hiệp này, bọn họ liền đập tan tành căn nhà vừa mới được dọn dẹp sạch sẽ.

Đao khách nhìn căn nhà không thể ở được nữa, tưởng tượng ra biểu cảm của Thương Thiên khi quay về, hài lòng mỉm cười: “Không tồi, lát nữa ta sẽ nói với chưởng quỹ về biểu hiện hôm nay của các ngươi.” Những người đang đập phá càng đập hăng hơn.

Chương 1046

Thương Thiên không tìm thấy Lão Từ, nhìn sắc trời biết nếu không quay về thì thật sự đã muộn.

Thương Thiên mang tâm trạng chuẩn bị cho điều tồi tệ nhất, đi về căn nhà tranh đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Thương Thiên thấy bên ngoài nhà tranh có một đám người, người đứng giữa là đao khách.

Thương Thiên sợ Lão Từ ở trong nhà tranh, nhưng nhìn thấy căn nhà tranh mình đã dọn dẹp cả buổi trưa bị đập phá, đáng mừng là Lão Từ không có ở bên trong, chứng tỏ ông hiện tại an toàn.

Thương Thiên từ trong nhà tranh đi ra, không phục vì căn nhà mình dọn dẹp lâu như vậy bị hủy hoại, lập tức lao vào đánh.

Đao khách cũng không phải dạng vừa, sớm đã có chuẩn bị, dùng một tấm lưới cá thô để đối phó với Thương Thiên.

Đao khách biết Thương Thiên có thể hấp thu kim loại, nên đã cho người ném hết những đồ vật bằng sắt ra xa.

Thương Thiên không thể hấp thu kim loại, liền hét lên: "Đao khách, tên tiểu nhân bỉ ổi, uổng công ta đã tha cho ngươi một mạng." Đao khách chế giễu: "Lúc ngươi thả ta đi, đáng lẽ phải biết ta sẽ báo thù." Thương Thiên không tranh cãi với đao khách, chuyên tâm đối phó với những người đang dùng lưới cá trói mình.

Đao khách thấy Thương Thiên không có sức đối phó với nhiều người như vậy, trực tiếp quăng lưới cá lên người Thương Thiên, ra lệnh cho những người khác trói chặt lưới cá trên người hắn, không cho hắn có cơ hội trốn thoát.

Thương Thiên thấy mình bị đao khách nhốt trong lưới cá, thử cách thoát ra nhưng thất bại.

Hắn dùng tay phóng ra lửa nhưng không thể đốt rách lưới cá.

Thương Thiên ở trong lưới cá nói: "Một kẻ làm vũ khí mà thật toàn năng, những thứ âm hiểm xảo trá như vậy cũng bị ngươi phát minh ra." Đao khách thấy Thương Thiên làm thế nào cũng không thể thoát ra, hài lòng cười ha hả: "Tự nhiên, ta là kẻ xảo trá mà." Thương Thiên thấy hắn mặt dày như vậy, cũng không biết nói gì, đành giữ im lặng trong lưới cá.

Đao khách thấy người vừa rồi còn miệng lưỡi sắc bén bây giờ không nói gì, liền chế nhạo: "Không nói nữa à?

Không phải ngươi lợi hại lắm sao?

Hai thanh đao của ta đều nằm trong tay ngươi.

Người bên cạnh ngươi đã lấy đao của ta đi đâu rồi?" Thương Thiên cũng không biết Lão Từ ở đâu, nhưng không thể để đao khách đi tìm ông, liền chuyển chủ đề: "Ngươi muốn đưa ta đi đâu?" Đao khách quả nhiên không còn truy cứu chuyện Lão Từ ở đâu, chuyên tâm nghĩ xem nên giam Thương Thiên ở đâu.

Ban đầu hắn quả thực muốn giết Thương Thiên, nhưng bây giờ hắn muốn giam hắn lại để từ từ hành hạ.

Người đứng bên cạnh thấy đao khách im lặng sau khi Thương Thiên trả lời, biết y đang suy nghĩ xem nên nhốt Thương Thiên ở đâu, bèn nói: "Hiệp khách, ta biết gần đây có một căn nhà đá, ngài có thể nhốt người vào đó, đảm bảo hắn không dám trốn thoát." Đao khách hỏi: "Có thể đảm bảo gần nhà đá không có người không?" Người nọ vội đáp: "Đại hiệp, nơi đó trong vòng năm dặm không một bóng người.

Ngài có thể yên tâm.” Đao khách nói: “Không tệ, đến đó đi.

Khi về ta sẽ nói với chưởng quỹ về công lao hôm nay của ngươi.” Thương Thiên trong lưới cá nghe vậy, biết mình sắp bị nhốt ở đó.

Hắn không quan tâm bị nhốt ở đâu, chỉ hơi tò mò vì sao đao khách lại được gọi là đại hiệp.

“Trương sư phó, chẳng lẽ ngươi không biết đây là người chế tạo vũ khí sao?

Ai nấy đều gọi là đại hiệp.” Đao khách đã quyết định nơi giam giữ Thương Thiên, tâm trạng tốt nên giải đáp thắc mắc của hắn: “Ngươi có biết những người đó là người ở đâu không?” Thấy Thương Thiên không nói gì, đao khách tiếp tục: “Hắn là những người trong khách điếm mà ngươi ở trước đó, ta đoán không sai chứ.” Thương Thiên thực ra đã đoán được là người của chưởng quỹ, chỉ là đã quá sơ suất.

Đao khách thực ra cũng không quan tâm Thương Thiên có trả lời câu hỏi của y hay không: “Ta không biết ngươi ở đâu, ngươi có biết ta làm thế nào tìm được chỗ ở của ngươi không?” “Chưởng quỹ khách điếm phái người theo dõi ta.” Thương Thiên nói.

“Không sai, còn về đại hiệp, chẳng lẽ ta không phải đại hiệp sao?” Đao khách hỏi lại.

“Không, ngươi là tên đao khách khét tiếng đó.” Thương Thiên hét lớn.

“Có ai tin không?” Đao khách nhìn những người xung quanh, “Các ngươi thấy ta có giống tên đao khách khét tiếng trên lệnh truy nã không?” Thấy mọi người đều lắc đầu, đao khách nói: “Dẫn đường đi, đưa ta đến nhà đá đó.” Trong màn đêm hiện ra một cảnh tượng kỳ quái: một đám người đông đúc mang theo một cái lưới cá, nhìn từ xa chỉ thấy bên trong có một vật trông giống hình người, nhưng lại gần

mới thấy trong lưới là một người đàn ông.

Đến nhà đá, đao khách ra lệnh: "Ném hắn vào trong cho ta." "Có cần gỡ lưới cá trên người hắn ra không?" một người hỏi.

"Không cần, cứ như vậy là tốt rồi." Thương Thiên chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng rồi bị ném vào một căn nhà đá.

Nhìn hoàn cảnh xung quanh còn tốt hơn căn nhà tranh kia, hắn nghĩ bụng, sớm biết thế này thì đã tự tìm đến đây ở.

Chương 1047

Thương Thiên cười khổ, không còn sức lực để nghĩ ngợi nhiều.

Đao khách thấy Thương Thiên còn cười được thì tiến lại định đánh hắn.

Thương Thiên thấy đao khách đến gần liền dùng tay phóng hỏa.

Đao khách thấy vậy bèn gọi những người khác cùng xông lên.

Nhưng hễ ai đến gần, Thương Thiên lại phóng hỏa thiêu đốt.

Thấy không thể lại gần, đao khách hỏi những người xung quanh: "Các ngươi thấy nên dùng phương pháp nào để tấn công hắn?" Một người thân hình thấp bé nói: "Không thể cận chiến thì đánh từ xa." Đao khách nghe vậy liền lấy ra cây thương tiện tay mang theo trong tiệm, chĩa vào Thương Thiên đang đắc ý: "Rơi vào tình cảnh này mà còn vênh váo được, để xem lát nữa ngươi còn cuồng được không?" Đao khách định dùng thương giải quyết Thương Thiên.

Thương Thiên cũng không hề sợ hãi, trực tiếp dùng dị năng phá hủy cây thương.

Đao khách thấy thương cũng vô dụng, liền nói với Thương Thiên đang cười nhạo: "Bây giờ đắc ý thì làm được gì, chẳng phải vẫn bị ta nhốt ở đây sao?

Ta không đến gần được thì đã sao, bỏ đói ngươi ba ngày xem ngươi có chết không?

Để xem ai cười được đến cuối cùng." Nói xong, đao khách dẫn đám người kia rời khỏi nhà đá.

Khoảnh khắc đám người đao khách vừa rời khỏi nhà đá, chỉ một lát sau, trong tầm mắt Thương Thiên xuất hiện một bóng người.

Chỉ thấy một bóng người mặc y phục màu đen xuất hiện, ngay sau đó, Thương Thiên nhìn rõ sau lưng bóng đen kia còn có ba người nữa.

Đi ngay sau bóng người áo đen là một nữ tử, trông khoảng mười bảy, mười tám tuổi, mặc một bộ thanh sam, trông cực kỳ diễm lệ động lòng người.

Khi mấy người họ xuất hiện, Thương Thiên lại cảm nhận rõ ràng mối quan hệ của mình với họ không hề tầm thường, luôn có cảm giác mình và bóng người mặc y phục đen kia như cùng một thể.

"Xin hỏi, mấy vị đến đây có việc gì?" Khi lời Thương Thiên vừa dứt, người đi đầu ngước mắt nhìn hắn, lên tiếng nói.

"Ta tên Minh Dương." "Nam Phong." "Mạnh Nghị." "Dương Vô Tâm." Tổng cộng bốn người nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt của Thương Thiên.

Chỉ thấy bốn người yên lặng đứng trong một góc nhà đá, sau đó Thương Thiên liền ngưng thần nhìn về phía Minh Dương, trong con ngươi lóe lên một tia kinh ngạc, rồi nhìn Minh Dương thật sâu, nói: "Các hạ là Minh Dương?" Không biết vì sao, Thương Thiên luôn cảm thấy mình và Minh Dương phảng phất như cùng một người, dường như có thể cảm ứng được sự tồn tại và liên kết của đối phương.

Cùng lúc Thương Thiên ngước mắt nhìn Minh Dương, Minh Dương cũng ngước mắt nhìn sâu vào Thương Thiên, sau đó lên tiếng nói: "Đúng, ta là Minh Dương." Lúc này, sắc mặt Minh Dương cũng lộ vẻ vô cùng kinh ngạc, vì hắn có thể cảm giác được mình và Thương Thiên phảng phất như một thể, luôn có một loại cảm giác liên kết.

Ngay sau đó, khi lời Minh Dương vừa dứt, Thương Thiên trừng lớn con ngươi, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, ngưng thần nhìn Minh Dương.

Mấy người bên cạnh sau khi nhìn Thương Thiên và Minh Dương, đều lên tiếng, ngưng trọng nói: "Ta có một cảm giác, cảm giác hai người như là một người vậy?" Nam Phong có chút kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, cảm thấy vô cùng kỳ lạ, bèn nói với hai người.

Nghe vậy, Mạnh Nghị và Dương Vô Tâm cũng đồng thanh nói: "Đúng, Nam Phong nói đúng, ta cũng có cảm giác đó." Thương Thiên nghe mấy người nói xong, dường như đã hiểu ra điều gì, bèn cất tiếng cười sảng khoái, nói: "Ta biết rồi, chúng ta là những thể phân liệt, hiện tại nhờ cơ duyên xảo hợp, chúng ta có thể tiến hành dung hợp." Sau khi lời Thương Thiên dứt, Minh Dương cũng gật đầu thật mạnh.

Thế là, trong nhà đá, hai đạo linh hồn thể nhanh chóng xuất hiện, sau đó dung hợp chặt chẽ vào nhau.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, một lúc lâu sau, hai người đã dung hợp làm một.

"Ha ha, Thương Thiên tức Minh Dương, Minh Dương tức Thương Thiên." "Sau này, tên của ngô, sẽ là Minh Dương." Hai người hợp lại làm một xong, từ từ lên tiếng.

Sau khi hợp nhất, Minh Dương quay đầu nhìn mấy người Nam Phong sau lưng, cẩn thận cảm nhận một phen.

Minh Dương biết hiện tại phải đến rừng rậm trong hẻm núi, tìm thông quan văn điệp để đến cửa ải tiếp theo.

"Trời ạ, lại có loại bí pháp này?" Nam Phong nhìn hai người hợp lại làm một, trên mặt lập tức hiện lên vẻ kinh ngạc.

Sau khi hợp nhất, Thương Thiên tức Minh Dương cảm nhận được mấy người đang tìm kiếm ma hạch, đến đây cũng là một sự tình cờ, vì vậy thần niệm vừa chuyển, mấy người lại xuất hiện trong hẻm núi.

Trong khoảnh khắc ánh sáng lóe lên, mấy người đều không khỏi

cảm thán một tiếng.

"Trời sắp sáng rồi, mà chúng ta vẫn chưa tìm được ma hạch!" Nghe vậy, Thương Thiên khẽ nhíu mày, thu ánh mắt từ trên hư không về, nhìn xuống vùng đầm lầy dài trăm dặm phía dưới.

Chương 1048

"Xem ra ta phải làm rõ bí mật trong vùng đầm lầy này trước khi trời sáng." Sau khi lời Thương Thiên dứt, Dương Vô Tâm kinh ngạc nhìn hắn, nghiêm mặt hỏi: "Vì sao phải làm rõ bí mật phía dưới trước khi trời sáng?" Nghe hỏi, Thương Thiên quay đầu lại, nhìn sâu vào Dương Vô Tâm một cái, sau đó nói: "Nếu trước khi trời sáng ta không làm rõ bí mật bên trong, không chừng sẽ xảy ra biến cố gì đó.

Địa hình trong hẻm núi mọi người chắc cũng rõ, nếu chọc phải sự tồn tại đáng gờm nào, chúng ta đừng nói đến tìm bí mật dưới đầm lầy, ngay cả tính mạng cũng khó giữ." Thương Thiên đem những lo lắng của mình nói cho mấy người, sau khi nghe xong, tất cả đều trầm mặc.

Mọi người đều biết lời của Thương Thiên không có vấn đề gì, mọi điều hắn nói đều hoàn toàn có khả năng xảy ra, huống hồ hiện tại mọi người đối với tình hình trong hẻm núi đều hoàn toàn không biết gì.

Sau khi nghe xong, mọi người cũng đều đưa mắt nhìn về phía Thương Thiên.

"Nhưng, chúng ta phải làm thế nào mới có thể an toàn tiến vào vùng đầm lầy?" Nam Phong nhíu mày, nhìn Thương Thiên, hỏi.

Sau khi giọng Nam Phong dứt, mấy người đều trầm mặc, lại lần nữa nhìn về phía vùng đầm lầy không xa, trong con ngươi lóe lên vẻ trầm tư.

Một lát sau, Mạnh Nghị dường như đã có chủ ý, nhướng mày nói: "Ta có ý này." Mấy người nghe lời Mạnh Nghị, đột nhiên ngẩng đầu, đưa mắt nhìn về phía hắn.

"Ý gì, mau nói đi." Trên mặt Dương Vô Tâm lóe lên một tia vui

mừng, vội vàng truy hỏi.

"Ta có thể dùng thần thức khống chế Truy Tung Thần Phù tiến vào vùng đầm lầy, sau đó dùng thần thức tiến vào hố sâu xem xét, xem bên trong rốt cuộc có thứ gì." Mạnh Nghị nói ra chủ ý của mình, rồi im lặng nhìn mấy người, không nói thêm gì nữa.

Mấy người nghe vậy, đều nhíu mày, dường như đang suy tính tính khả thi của việc này.

Một lát sau, Thương Thiên mới bình tĩnh ngẩng đầu, trả lời: "Không được, phương án này quá mạo hiểm, nếu chúng ta tiến vào gần hố sâu, e rằng sẽ bị khí tức thần bí từ trong hố sâu hút hết tinh thần lực trong cơ thể vào đó." Mạnh Nghị thấy Thương Thiên phủ định chủ ý của mình, con ngươi khẽ co lại, sắc mặt trầm xuống.

"Nhưng nếu chúng ta kịp thời lui lại thì sao, cùng lúc lực hút truyền đến, chúng ta lùi về sau." "Không được." Chưa đợi Mạnh Nghị nói xong, Thương Thiên đã ngắt lời hắn, trực tiếp phủ quyết chủ ý của Mạnh Nghị.

"Vì sao?" Mạnh Nghị thấy Thương Thiên phủ định ý kiến của mình, sắc mặt có chút khó coi, trong mắt lóe lên vẻ khó hiểu và không cam lòng.

"Lực hút trong hố sâu quá nhanh, có thể chúng ta chưa kịp rút lui đã bị hút vào trong đó." "Không nhanh đến thế chứ?" Trên mặt Mạnh Nghị hiện lên vẻ không tin, rồi lại tiếp tục hỏi: "Nếu thật sự nhanh như ngươi nói, vậy lúc đó vì sao ngươi có thể thoát ra khỏi hố sâu?" Thương Thiên trầm tư một lát, mày nhíu chặt, sắc mặt hơi trầm xuống, ngưng mắt nhìn Mạnh Nghị, nói: "Ta đã sớm dùng linh khí của Sinh Tử Phù cảm nhận được lực hút kinh khủng cực lớn truyền ra từ dưới hố sâu, cũng chính vì vậy, ta mới có thể tránh được một cách hiểm nghèo." Sau khi lời Thương Thiên dứt, mọi người đều trầm

mặc, trong mắt lóe lên vẻ chấn kinh, ngưng thần nhìn về phía hắn.

Một lúc lâu sau, Dương Vô Tâm nhíu chặt mày, nói: "Nhưng cứ theo cách nói của ngươi, trời sắp sáng rồi." Sau khi Dương Vô Tâm nói xong, Mạnh Nghị cũng gật đầu phụ họa: "Đúng vậy, nếu bây giờ chúng ta không mạo hiểm, đợi đến khi trời sáng rồi mới xuống thăm dò, có thể sẽ xảy ra một số sự cố không cần thiết." Thương Thiên biết hai người nóng lòng muốn tìm ma hạch, nhưng hắn biết rõ lực hút bên trong hố sâu dưới đầm lầy mạnh đến mức nào, vì vậy hắn sẽ không đồng ý với ý kiến của hai người.

"Dù thế nào, ta cũng không đồng ý, lực hút trong hố sâu phía dưới quá mạnh, không phải là thứ chúng ta có thể chịu đựng được." Giọng Thương Thiên vừa dứt, Mạnh Nghị và Dương Vô Tâm lại lần nữa trầm mặc, không lên tiếng nữa, ngưng thần nhìn hắn, nói: "Vậy, chúng ta phải làm sao?" Thương Thiên nghe tiếng gầm giận dữ của hai người, mày nhíu chặt, rồi ngưng thần nhìn về phía vùng đầm lầy một lần nữa.

Một lúc lâu sau, hắn mới nghiêng đầu nhìn mấy người, nói: "Ta biết phải làm sao rồi." "Làm sao?" Mấy người nghe giọng Thương Thiên, đều quay đầu nhìn hắn, hỏi.

Trong con ngươi Thương Thiên lóe lên một tia kiên định, rồi nói với Dương Vô Tâm và Mạnh Nghị: "Ta có thể dùng linh khí loại bỏ lớp bùn phía trên vùng đầm lầy trước, sau đó có thể nhìn thấy hố sâu bên dưới!" "..." Mấy người nghe lời của Thương Thiên, không khỏi thầm cảm thán cách làm của hắn thật sự có chút điên cuồng, bèn ngưng mắt nhìn hắn, nói: "Thương Thiên, ngươi không nói đùa đấy chứ?" Trong con ngươi đen trắng của Dương Vô Tâm hiện lên một tia kinh ngạc, đột nhiên nhìn thẳng vào Thương Thiên, kinh ngạc nói.

Thế nhưng, sau khi lời Dương Vô Tâm dứt, Thương Thiên lại

nghiêm mặt nhìn mấy người, nói: "Nhìn bộ dạng của ta có giống đang nói đùa không?" Sau khi lời Thương Thiên dứt, Dương Vô Tâm đột nhiên nhướng mày, nói: "Điên rồi, thật sự điên rồi." Sau khi Dương Vô Tâm nói xong, Nam Phong ở không xa cũng đưa mắt nhìn về phía Thương Thiên.

"Tiểu béo, linh khí của ta có hạn, nếu cần loại bỏ lớp bùn trên vùng đầm lầy, khó tránh khỏi sẽ tốn rất nhiều thời gian, nhìn xem trời sắp sáng rồi, thời gian của chúng ta có kịp không?" Thương Thiên nghe giọng Nam Phong, liền quay đầu, ngưng mắt nhìn nàng, giải thích: "Chính vì không còn thời gian, chúng ta mới phải dùng cách này.

Một là, lực hút trong hố sâu thật sự quá mạnh, nếu chúng ta xuống đó, có thể là cửu tử nhất sinh.

Vậy thì chúng ta chẳng thà tốn thêm chút thời gian loại bỏ lớp bùn trên bề mặt đầm lầy, sau đó lực hút có thể sẽ truyền vào hư không.

Đến lúc đó, ta có thể lợi dụng lực hút để hút cả bầu trời, ta không tin nó có thể tranh đấu với thiên đạo." Sau khi lời Thương Thiên dứt, Dương Vô Tâm và Mạnh Nghị đều quay đầu, ngưng mắt nhìn sâu vào hắn một cái, rồi nói: "Thương Thiên, cách của ngươi hay đấy, nhưng chúng ta cần làm thế nào để loại bỏ lớp bùn trên đó?" Dương Vô Tâm ngưng thần nhìn lớp bùn trên vùng đầm lầy, sắc mặt hơi trầm xuống, dường như có chút khó chấp nhận.

Thương Thiên đương nhiên nghe được lời của Dương Vô Tâm, bèn quay đầu nhìn về phía mặt đầm lầy, sau đó thở dài một tiếng, nói: "Việc cần làm tiếp theo, các ngươi hãy truyền linh khí trong cơ thể cho ta, một mình ta sẽ khống chế tiêu diệt lớp bùn trên đó." Khi lời Thương Thiên vừa dứt, trên khuôn mặt xinh đẹp của Nam Phong bên cạnh lập tức hiện lên vẻ không vui, vội vàng quay đầu ngưng thần nhìn hắn, nói: "Thương Thiên, ta không đồng ý." "Vì sao?" Mấy

người đều nghe thấy tiếng phản đối của Nam Phong, vội vàng đưa mắt nhìn về phía nàng.

Nam Phong thấy mọi người đều nhìn mình, bèn giải thích: "Ta chỉ cảm thấy một mình ngươi đi dọn dẹp lớp bùn trên đầm lầy sẽ rất vất vả, hay là để ta đi." Thương Thiên nghe lời Nam Phong, trong lòng lập tức dâng lên một dòng nước ấm, ngưng thần nhìn nàng, rồi vẫy tay với nàng, nói: "Không được, việc này nhất định phải do ta làm, đổi lại là bất kỳ ai khác cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ trước khi trời sáng." Nghe vậy, mọi người đều trầm mặc, không nói lời phản bác nào nữa.

Lời Thương Thiên nói không sai, nếu không phải hắn ra tay, trước khi trời sáng thật sự không chắc có thể hoàn thành.

Sau khi lời Thương Thiên dứt, Nam Phong nhíu chặt mày, lại lần nữa hé môi, nói với hắn: "Nhưng, nhưng một mình ngươi, thân thể như vậy khẳng định sẽ không chịu nổi." Thương Thiên thấy Nam Phong vẫn kiên trì với ý kiến của mình, bèn bất đắc dĩ nhún vai, ngưng thần nói với nàng: "Nam Phong, yên tâm đi, ta có năng lượng của Sinh Tử Phù, có thể nhanh chóng dọn sạch lớp bùn phía dưới, chỉ là lúc đó có thể sẽ cần một lượng năng lượng cực kỳ khổng lồ, vì vậy cần mấy người ở bên cạnh truyền năng lượng trong cơ thể cho ta." Sau khi lời Thương Thiên dứt, Nam Phong bên cạnh lại lần nữa trầm mặc, không phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa.

"Được rồi, nếu đã như vậy, xem ra chỉ có thể để ngươi làm nhân vật chính một lần." Trên khuôn mặt xinh đẹp của Nam Phong hiện lên một tia lo lắng, không khỏi ngưng thần nhìn Thương Thiên, nói.

Thương Thiên thấy Nam Phong không còn kiên trì ý kiến của mình nữa, trên mặt cũng hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, dịu dàng nhìn nàng, nói: "Nam nhi, cảm ơn, nhưng ta tin ta có thể, ngươi cũng nhất

định phải tin ta.” Sau khi lời Thương Thiên dứt, trên khuôn mặt xinh đẹp của Nam Phong hiện lên một mảng đỏ ửng, rồi có chút ngượng ngùng quay đầu đi.

Dương Vô Tâm và Mạnh Nghị lúc này cũng nhíu chặt mày, có chút lo lắng nhìn Thương Thiên, hỏi: “Thương Thiên, nếu không được thì tuyệt đối đừng cố gượng.” Hai người biết Thương Thiên đã quyết tâm, muốn ngăn cản hắn là điều không thể, bèn nói với hắn.

Chương 1049

Thương Thiên tự nhiên có thể cảm nhận được giọng nói lo lắng của hai người, trong lòng lại lần nữa cảm nhận được một luồng hơi ấm, bèn ngưng thần nhìn sâu vào Mạnh Nghị và Dương Vô Tâm một cái.

"Yên tâm đi, trong lòng ta có tính toán, ngược lại chủ ý của các ngươi mới làm ta bất an, ta đã đích thân trải nghiệm lực hút phía dưới rốt cuộc mạnh đến mức nào." Mỗi lần Thương Thiên nhớ lại lực hút phía dưới, trong lòng đều vô cùng căng thẳng, vì vậy hắn sẽ không để bất kỳ ai ngoài mình đi mạo hiểm.

"Được rồi, nếu ngươi đã kiên trì, ta và Mạnh Nghị cũng không phản đối, nhưng nhất định phải nhận thức được giới hạn năng lực của mình, nếu không được, hãy nói cho ta và Mạnh Nghị bất cứ lúc nào, chúng ta sẽ hỗ trợ ngay lập tức." Dương Vô Tâm trầm tư một lát, rồi ngưng thần nhìn sâu vào Thương Thiên.

"Được." Thương Thiên không phản đối, sau khi nghe giọng của Dương Vô Tâm và Mạnh Nghị, trong con ngươi lóe lên một tia thỏa mãn.

Có được những người bạn như vậy, đời này không còn gì hối tiếc.

Sau khi trả lời hai người, Thương Thiên ngẩng đầu nhìn lên hư không.

Phía trên hư không, trời đã hửng sáng, đang nhanh chóng lan rộng theo thời gian.

Thấy cảnh này, Thương Thiên quay người nhìn lướt qua mấy người một cái, rồi nói: "Ta bắt đầu đây, trời sắp sáng rồi." Sau khi lời Thương Thiên dứt, mấy người đều gật đầu, nhanh chóng đến bên

cạnh hắn.

“Tiểu béo, cần ta làm gì?” Nam Phong đến gần Thương Thiên, liền hỏi.

Nghe vậy, Thương Thiên nhìn lướt qua mấy người một cái, rồi lại nói: “Ta cần các ngươi truyền hết linh khí trong cơ thể cho ta, nhưng không phải bây giờ.

Hiện tại ta cần bốn người lập ra một trận pháp truyền tống, ba người lần lượt ngồi ở các góc khác nhau.” Nghe vậy, Nam Phong trầm tư một lát, rồi mới nhướng mày nhìn Thương Thiên, nói: “Tiểu béo, ngươi nói có phải là trận pháp truyền tống linh khí không?

Đông, nam, tây, bắc, mỗi hướng một người ngồi xếp bằng, bốn người lại tương đương với một người, là trận pháp đó sao?” Sau khi lời Nam Phong dứt, mấy người đều có chút kinh ngạc nhìn nàng, ngay cả Thương Thiên cũng không ngoại lệ.

“Nam nhi, ngươi cũng biết sao, thật là không tầm thường.” Trong ánh mắt Thương Thiên không chỉ có vẻ kinh ngạc, mà còn có cả sự khen ngợi, vì loại trận pháp này chỉ tồn tại một số ghi chép sơ sài trong cổ tịch thượng cổ, nhưng bây giờ xem ra, Nam Phong dường như rất am hiểu về trận pháp này.

Nam Phong nghe được lời khen của Thương Thiên, trên khuôn mặt xinh đẹp hơi hiện lên vẻ ngượng ngùng, rồi xấu hổ cúi đầu xuống, giải thích: “Ta cũng từng vô tình thấy người khác sử dụng.” Mấy người thấy vẻ ngượng ngùng trên mặt Nam Phong, đều bật cười lớn.

Tiếng cười của mấy người dường như đã làm dịu đi sự tĩnh mịch dưới màn đêm u tối lúc này.

Mọi người đều ngưng thần nhìn Thương Thiên, nói: “Được,

chúng ta đều chuẩn bị xong rồi." Sau khi ba người đều đi đến các phương đông, nam, tây, bắc, ngồi xếp bằng trên đất, hai tay chắp lại, nói với Thương Thiên.

Sau khi giọng của mấy người dứt, Thương Thiên ngước mắt nhìn lướt qua hướng của mấy người một cái, rồi lại nói với họ: "Được, Mạnh Nghị, vị trí của ngươi không đúng, phải dịch sang phải một chút." Khi Thương Thiên nhìn về phía mấy người, hắn thấy vị trí của Mạnh Nghị hơi lệch một chút, còn vị trí của Nam Phong và Dương Vô Tâm thì vừa vặn tương ứng với hai hướng tây nam.

"Bên này sao?" Mạnh Nghị nghe giọng Thương Thiên, liền dịch người sang bên trái một chút, một lát sau, lại hỏi: "Bây giờ được chưa?" Thương Thiên bình tĩnh nhìn một cái, thấy Mạnh Nghị đã ở vị trí chính giữa nhất, mới hài lòng gật đầu, nói: "Được rồi." "Tiếp theo các ngươi cứ ngồi ở vị trí của mình, đợi khi linh khí của ta không đủ, ta sẽ thông báo." Mấy người nghe vậy đều gật đầu, không dám chậm trễ chút nào.

"Được, chúng ta đều nghe ngươi." Nghe thấy tiếng trả lời của mọi người, Thương Thiên cuối cùng cũng nhìn về phía vùng đầm lầy, ánh sáng linh khí màu vàng kim trong nháy mắt bao phủ lấy thân thể hắn.

Nhìn kỹ, trên thân thể Thương Thiên hiện lên một màu đen trắng không dễ phát hiện.

Lúc này, Thương Thiên nhanh chóng lấy ra một khối phù văn từ trong nhẫn trữ vật.

"Sinh Tử Phù, hiện!" Theo tiếng lẩm bẩm trong miệng Thương Thiên, Sinh Tử Phù liền xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Tiếp đó, Thương Thiên đặt Sinh Tử Phù vào trong hư không u tối, lại lẩm bẩm một tiếng.

“Hỏa Thần Phù, Lôi Thần Phù, hiện!” Tiếp đó, Thương Thiên lại nhanh chóng lấy ra hai tấm thần phù từ trong nhẫn trữ vật, đặt trước người, mày nhíu chặt, miệng lẩm bẩm: “Hỏa Thần Phù, Lôi Thần Phù, xung kích!” Trong nháy mắt, Thương Thiên liền khống chế Hỏa Thần Phù và Lôi Thần Phù, nhanh chóng lao xuống mặt đầm lầy.

Chỉ thấy Hỏa Thần Phù lóe lên ánh lửa, kéo theo từng tia lửa, mang theo linh khí kinh khủng lao xuống đầm lầy.

“Thương Thiên, ngươi đang làm gì vậy?” Dương Vô Tâm thấy hành động của Thương Thiên, rõ ràng có chút kinh ngạc, mày cũng khẽ nhíu lại.

Bên cạnh, Mạnh Nghị cũng không hiểu, đưa mắt nhìn về phía Thương Thiên, cũng không hiểu vì sao hắn lại dùng Hỏa Thần Phù đối với vùng đầm lầy.

Nhưng, lúc này, Nam Phong bên cạnh trầm tư một lát, rồi chậm rãi giải thích cho hai người: “Ta nghĩ Tiểu béo có khả năng lợi dụng hỏa lực của Hỏa Thần Phù, đốt cháy nước trong đầm lầy chăng!” “Trời ạ!” Dương Vô Tâm và Mạnh Nghị nghe vậy, không khỏi trừng lớn hai mắt, dường như đã nghe được một ý tưởng cực kỳ điên cuồng, kinh ngạc nhìn Nam Phong.

“Vùng đầm lầy lớn đến mức nào, chúng ta đều rõ, chỉ dựa vào một tấm Hỏa Thần Phù thật sự không đủ đâu!” Mạnh Nghị nghe vậy, cũng gật đầu phụ họa, nói với Nam Phong: “Phạm vi tấn công tối đa của một tấm Hỏa Thần Phù cũng chỉ khoảng một cây số, vùng đầm lầy phía dưới ít nhất cũng có khoảng cách trăm dặm, Thương Thiên chỉ dùng một tấm Hỏa Thần Phù, chẳng lẽ thật sự có thể tiêu diệt hết nước trong đầm lầy sao?” Lúc này, Dương Vô Tâm và Mạnh Nghị sau khi nghe lời Nam Phong, tỏ ra cực kỳ kinh ngạc, đều tỏ ý không tin Thương Thiên có thể dùng một tấm Hỏa Thần Phù đốt cháy hết nước

trong đầm lầy.

Nhưng lúc này, bên tai mấy người lại vang lên tiếng quát trầm của Thương Thiên.

Chương 1050

"Hỏa Thần Phù, liệt." Ba người nghe tiếng Thương Thiên, đều đưa mắt nhìn về phía hắn.

Chỉ thấy Thương Thiên triệu hồi Hỏa Thần Phù, trong khoảnh khắc lao về phía đầm lầy liền tách làm hai, sau đó bay về phía trước một đoạn, Thương Thiên lại quát trầm một tiếng, nói: "Hỏa Thần Phù, tái liệt." Ba người đều thấy Thương Thiên triệu hồi Hỏa Thần Phù, lúc này một tách làm hai, lại từ hai tách làm bốn, nhanh chóng rơi xuống mặt đầm lầy.

Lúc này, hai mắt Thương Thiên hơi trầm xuống, dùng linh khí thúc đẩy Lôi Thần Phù, nhanh chóng lao xuống vùng đầm lầy phía dưới.

"Lôi Thần Phù, liệt." "Lôi Thần Phù, tái liệt." Thương Thiên liên tục quát trầm hai tiếng, đem linh khí trong cơ thể không ngừng rót vào Lôi Thần Phù, sau đó, hắn lại quát trầm một tiếng, nói: "Lôi Thần Phù, Hỏa Thần Phù, hợp thể quy vị." Sau khi lời Thương Thiên dứt, ba người lúc này có thể thấy rõ Hỏa Thần Phù và Lôi Thần Phù dưới đầm lầy trong nháy mắt hợp lại làm một, một luồng hỏa quang xen lẫn ánh sáng sấm sét liền xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

"Trời ạ, quả nhiên kinh khủng." Mấy người đều có chút kinh ngạc nhìn thủ đoạn của Thương Thiên, trong con ngươi lóe lên một tia chấn động.

"Năng lượng trên đó quá cuồng bạo!" Mấy người cảm nhận được năng lượng khổng lồ truyền ra từ lúc Lôi Thần Phù và Hỏa Thần Phù hợp lại làm một, liền nhíu chặt hai mắt, tập trung tinh thần nhìn về hai đạo phù văn trên đầm lầy.

"Nhưng, Hỏa Thần Phù và Lôi Thần Phù hợp lại làm một, năng

lượng như vậy tuy mạnh, nhưng cũng không đủ để dọn sạch lớp bùn trong đầm lầy đâu." Dương Vô Tâm ngưng thần nhìn hai đạo phù văn phía dưới, tỏ vẻ nghi ngờ, rồi nói ra hết những thắc mắc trong lòng.

Khi giọng Dương Vô Tâm vừa dứt, từ xa lại vang lên giọng của Thương Thiên.

"Sinh Tử Phù, gia trì đi!" Khi trong miệng Thương Thiên vang lên một tiếng quát trầm, mọi người đều đưa mắt nhìn về phía hắn.

"Mau nhìn kìa, đó là gì!" Mấy người nghe tiếng quát trầm của Thương Thiên, liền nhanh chóng đưa mắt nhìn về phía hắn, lại thấy lúc này một chiếc lông vũ lóe lên ánh sáng đen trắng, đang từ từ rơi xuống vùng đầm lầy phía dưới.

"Năng lượng trên chiếc lông vũ đó mạnh quá!" Dương Vô Tâm hơi híp mắt, chấn động nhìn chiếc lông vũ đen trắng đang rơi xuống mặt đầm lầy.

Chiếc lông vũ đó trông cực kỳ đặc biệt, trên đó lóe lên hai màu ánh sáng đen trắng, mang theo năng lượng mạnh mẽ rơi xuống.

Mọi người sau khi cảm nhận được năng lượng khổng lồ từ trên đó truyền đến, đều nhíu mày, vì khoảnh khắc chiếc lông vũ đó xuất hiện, mấy người đều cảm nhận rõ một tia bất an, bèn trừng lớn hai mắt nhìn thẳng về phía Thương Thiên.

"Ta biết đó là gì!" Khi mấy người đang nhíu mày, Nam Phong bên cạnh đột nhiên nói với Dương Vô Tâm và Mạnh Nghị.

"Là gì?" Hai người đều nghe giọng Nam Phong, đưa mắt nhìn nàng, hỏi.

Nam Phong thấy hai người nhìn mình, bèn nhướng mày, hít sâu một hơi, nói: "Đó là Sinh Tử Đạo Pháp." "Hô." Trầm mặc, im lặng không nói nên lời.

Nhưng, mấy người đều cảm nhận được sự chấn động trong lòng đối phương trong sự trầm mặc đó.

Sau khi nghe Nam Phong giải thích, mấy người đều đưa mắt nhìn về phía chiếc lông vũ.

Nhưng lúc này, mấy người chưa kịp cảm thán, chỉ thấy chiếc lông vũ nhanh chóng rơi vào mặt đầm lầy.

"Hỏa Thần Phù, Lôi Thần Phù, Sinh Tử Phù, mau chóng hợp thể." Lúc này, Thương Thiên lại quát trầm một tiếng.

Trên mặt đầm lầy phía dưới, ba đạo phù văn sau khi nhận được chỉ lệnh của Thương Thiên, đều nhanh chóng quay về, lần lượt tiến về phía nhau.

Lúc này, trên trán Thương Thiên đã lấm tấm những giọt mồ hôi lớn, dường như đang chịu đựng áp lực tinh thần cực lớn.

"Ai, thật vất vả cho Tiểu béo, phải cùng lúc một lòng ba việc, có thể biết sức mạnh tinh thần của hắn đã phải chịu đựng tổn thương lớn đến mức nào." Sau khi giọng Nam Phong dứt, Dương Vô Tâm và Mạnh Nghị cũng gật đầu thật mạnh, tỏ ý ủng hộ lời của nàng.

Nhưng, dù trong lòng mấy người đều có chút lo lắng, nhưng nếu đổi lại là bất kỳ ai trong số họ, tuyệt đối không thể một lòng ba việc, càng đừng nói đến dọn dẹp trăm dặm bùn lầy.

Mắt thấy Sinh Tử Phù và Hỏa Thần Phù, Lôi Thần Phù sắp giao nhau, nhưng đúng lúc này, Thương Thiên cảm nhận được một khoảng trống trong cơ thể.

Linh khí, cuối cùng cũng cạn kiệt vào lúc này.

"Nam Phong, Vô Tâm, Mạnh Nghị, đến lúc rồi." Cảm nhận linh khí trong đan điền trống rỗng, Thương Thiên liền quay lại quát trầm một tiếng với mấy người ở các vị trí phía sau.

Mấy người nghe giọng Thương Thiên, đều nhanh chóng nhìn về phía hắn, rồi hai tay chắp lại, nhanh chóng nhắm mắt lại.

Khi mấy người đều nhắm chặt mắt, xung quanh thân thể mọi người đều lóe lên những luồng sáng với màu sắc khác nhau.

Xung quanh thân thể Nam Phong xuất hiện một luồng sáng màu xanh, bên cạnh Mạnh Nghị thì xuất hiện một luồng sáng vàng, trên đỉnh đầu hắn xuất hiện một tàn ảnh khổng lồ của Thiên Hỏa Ô Nha.

Chương 1051

Ngược lại, Dương Vô Tâm bên cạnh, xung quanh thân thể cũng hiện lên một lớp huyết vụ dày đặc, huyết vụ bao phủ lấy y, trông cực kỳ đáng sợ.

Mấy người đều vận dụng linh khí mạnh nhất trong nháy mắt, năng lượng khổng lồ từ bốn phương đông, nam, tây, bắc đều bị Thương Thiên hút vào trong nháy mắt.

Chỉ thấy xung quanh thân thể mấy người đều xuất hiện những vầng sáng linh khí khổng lồ, ngay sau đó, khi năng lượng của ba người ở ba phương vị đạt đến một mức độ đậm đặc nhất định, linh khí đều lần lượt lao về phía Thương Thiên.

"Hít." Cảm nhận được sự xung kích linh khí mạnh mẽ từ trong cơ thể ba người truyền đến, Thương Thiên không khỏi hừ một tiếng, những giọt mồ hôi lớn như hạt đậu tựa mưa làm ướt đẫm y phục.

"Tam phù, hợp thể!" Thương Thiên chịu đựng sự xung kích năng lượng mạnh mẽ, ánh mắt ngưng lại, nhìn xuống vùng đầm lầy phía dưới.

Lúc này, sau khi tiếng quát trầm của Thương Thiên dứt, trên mặt đầm lầy phía dưới, ba đạo phù văn đang từ từ tiến hành dung hợp.

"Bây giờ mới là giai đoạn quan trọng thật sự." Thương Thiên nhìn ba đạo phù văn đang từ từ dung hợp, trong con ngươi lóe lên vẻ căng thẳng, vì bây giờ mỗi bước đều cần có sức mạnh tinh thần cực kỳ mạnh mẽ chống đỡ, mỗi bước dung hợp đều cực kỳ gian nan.

Xung quanh, ở các phương vị đông, nam, tây, khuôn mặt của Nam Phong, Mạnh Nghị, Dương Vô Tâm cũng bắt đầu trở nên méo mó, linh khí mạnh mẽ khiến họ phải chịu đựng sức mạnh cực kỳ đáng sợ.

“Vô Tâm, ta sắp không chịu nổi rồi.” Mới qua chưa được nửa canh giờ, sắc mặt Mạnh Nghị trở nên cực kỳ khó coi, rồi vội vàng hét lớn với Dương Vô Tâm bên cạnh.

Dương Vô Tâm nghe lời Mạnh Nghị, trong mắt cũng lóe lên một tia khó xử, thở dài một tiếng, nói: “Cố gắng kiên trì thêm một chút!” Sắc mặt Nam Phong cũng khó coi không kém, lúc đỏ lúc trắng, trông vô cùng đáng sợ.

Sau khi nghe lời Mạnh Nghị, nàng mới ngưng thần nói với hắn: “Mạnh Nghị, cố gắng kiên trì thêm, một mình Thương Thiên đã chịu đựng công kích của ba người chúng ta, nếu ba người chúng ta chỉ phụ trách truyền tống năng lượng mà đã vất vả như vậy, thì có thể biết Thương Thiên đã phải bỏ ra bao nhiêu công sức.” Nói đến đây, trên khuôn mặt xinh đẹp của Nam Phong cũng hiện lên một tầng lo lắng, ngưng thần nhìn về phía Thương Thiên.

Sau khi lời Nam Phong dứt, Mạnh Nghị liền trầm mặc, không lên tiếng nữa.

“Ai, Nam Phong nói đúng, bây giờ chúng ta đã gian nan như vậy, càng đừng nói đến Thương Thiên, sức mạnh tinh thần của hắn bây giờ, hắn đã phải chịu đựng năng lượng cực kỳ kinh khủng.” Mạnh Nghị nhìn Thương Thiên đang dùng sức mạnh tinh thần khống chế ba đạo phù văn trên đầm lầy ở xa, khẽ thở dài một tiếng, rồi lại nhanh chóng thúc đẩy linh khí từ trong đan điền, gia trì lên thân thể.

Lúc này, Dương Vô Tâm thấy Mạnh Nghị lại lần nữa thúc đẩy linh khí từ trong đan điền ép ra, trong con ngươi lóe lên một tia kinh ngạc, rồi lại nhắm mắt lại, tiếp tục thúc đẩy linh khí phóng về phía Thương Thiên.

Lúc này, vẻ lo lắng trên khuôn mặt xinh đẹp của Nam Phong không giảm, lại ngưng thần nhìn về phía Thương Thiên, đột nhiên

lẩm bẩm một tiếng: "Tiểu béo, nhất định phải chăm sóc tốt cho mình." Nam Phong lẩm bẩm một tiếng xong, liền quay đầu, cảm nhận linh khí trong cơ thể sắp cạn kiệt, thở dài một tiếng.

Khi mấy người đều hơi nhắm mắt lại, ở xa, thân thể Thương Thiên đã sớm bị mồ hôi làm ướt đẫm, nhanh chóng khống chế sức mạnh tinh thần, cẩn thận tiến hành dung hợp ba đạo thần phù trên không trung đầm lầy.

Soạt.

"Dung hợp đi!" Thương Thiên nhìn ba đạo thần phù trong nháy mắt nhanh chóng hợp lại làm một, trong con ngươi lóe lên một tia kiên định.

"Ta không được rồi!

A!" Trong bước cuối cùng của dung hợp, từ phía sau vang lên tiếng gầm gừ của Mạnh Nghị.

Linh khí của Mạnh Nghị dường như đã bị rút cạn vào lúc này.

"Mạnh Nghị, chỉ còn bước cuối cùng, cố gắng lên!" Thương Thiên nghe tiếng động lớn từ phía sau, quay đầu ngưng thần nhìn về hướng Mạnh Nghị.

"A, khó quá." Mạnh Nghị nghe giọng Thương Thiên, tiếp tục cắn răng kiên trì, nhưng hắn cảm nhận được mỗi tấc da thịt trong cơ thể mình lúc này dường như đã cống hiến hết năng lượng, không chút giữ lại.

Bên cạnh, trên khuôn mặt xinh đẹp của Nam Phong cũng hiện lên vẻ tái nhợt, Nam Phong lúc này như một chiếc bèo trôi nổi, dường như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Bên cạnh Nam Phong, Dương Vô Tâm cũng một mặt sầu não.

Nhưng vì bản mệnh linh vật của Dương Vô Tâm là tu luyện huyết vụ để ổn định tu vi, nên sắc mặt y trông có vẻ bình thường hơn Nam Phong và Mạnh Nghị không ít.

Nhưng, nếu nhìn kỹ, có thể phát hiện cánh tay của Dương Vô Tâm đang khẽ run rẩy, trong con ngươi lóe lên một tia kiên định.

"Chúng ta không thể bỏ cuộc giữa chừng!" Trong khoảnh khắc mấy người cắn răng kiên trì, Nam Phong dường như để cổ vũ mọi người, bèn hé môi, chậm rãi nói.

Nhưng khi Nam Phong hé môi, môi nàng khô nứt vô cùng, không có một chút nước, cả người phảng phất như đám mây trên trời, trông nhẹ bẫng, dường như không có chút trọng lực nào.

"Nam Phong, đừng nói nữa, giữ chút sức lực để cống hiến linh khí cho Thương Thiên đi." Dương Vô Tâm nhìn khuôn mặt không chút huyết sắc của Nam Phong, bèn ngưng thần nói với nàng.

Chương 1052

Sau khi lời Dương Vô Tâm dứt, Nam Phong nhẹ nhàng gật đầu, không lên tiếng nữa.

Bởi vì Nam Phong cảm thấy, Dương Vô Tâm nói đúng, lúc này mỗi người đều bước đi khó khăn, vào thời khắc quan trọng, nếu có thể dọn sạch lớp bùn trên đầm lầy, mọi người đều sẽ thu được lợi ích bất ngờ, nhưng nếu lúc này từ bỏ, mỗi người đều sẽ bị linh khí phản phệ dữ dội.

"Chỉ còn bước cuối cùng, mọi người cố gắng lên." Lúc này, Thương Thiên đứng trên không trung đầm lầy, đột nhiên căng thẳng nói với mấy người phía sau, cổ vũ cho họ.

Sau khi lời Thương Thiên dứt, trong con ngươi mọi người đều hiện lên vẻ căng thẳng, muốn thúc giục Thương Thiên nhanh hơn một chút, nhưng trong cơ thể thật sự không còn năng lượng dư thừa, chỉ có thể cống hiến hết năng lượng của mỗi khối huyết nhục.

Ở xa, Thương Thiên nhìn chằm chằm vào ba đạo phù văn trên đầm lầy, ba đạo phù văn dưới sự gia trì linh khí cuối cùng, từng bước từng bước chậm rãi dung hợp.

"Dung hợp đi!" Thương Thiên dùng sức mạnh tinh thần khống chế năng lượng khổng lồ trong cơ thể, lần lượt phân phối lên ba đạo phù văn.

Khi Thương Thiên thêm tia linh khí cuối cùng lên ba đạo phù văn, một luồng ánh sáng bảy màu rực rỡ, trong nháy mắt xông thẳng lên trời.

Ầm ầm.

Theo sau cột sáng bảy màu xông lên chín tầng trời, mọi người đột nhiên cảm thấy trời đất rung chuyển.

Ngay sau đó, mọi người đều cảm thấy thân thể mình trong nháy mắt phảng phất như bị rút cạn, không thể kiên trì được nữa.

Không có linh khí duy trì, mọi người không thể tiếp tục bay lơ lửng trong hư không, lần lượt rơi xuống mặt đất.

Thương Thiên cũng vì tiêu hao sức mạnh tinh thần quá lớn mà hôn mê đi.

Vào khoảnh khắc tiếng nổ vang lên, hắn từ từ rơi xuống mặt đất.

"Thành công rồi?" Trên hư không, Nam Phong sau khi nghe tiếng nổ hủy thiên diệt địa truyền đến, trừng lớn hai mắt nhìn về phía mặt đầm lầy.

Nhưng lúc này, nàng lại thấy thân thể Thương Thiên đang nhanh chóng rơi xuống mặt đất.

"Tiểu béo!" Nam Phong thấy thân thể Thương Thiên nhanh chóng rơi xuống mặt đất, mày nhíu chặt, khuôn mặt xinh đẹp hơi trầm xuống, muốn thúc đẩy linh khí đi cứu viện hắn, lại phát hiện lúc này bên trong cơ thể mình trống rỗng, cũng không còn chút sức lực nào.

Soạt.

Ngay sau đó, vào khoảnh khắc Nam Phong muốn dùng năng lượng của cơ thể để giải cứu Thương Thiên, năng lượng bên trong cơ thể nàng trong nháy mắt bị rút cạn, như bèo trôi rong biển, nhanh chóng rơi về phía đầm lầy.

"Nam Phong!" Mạnh Nghị thấy Nam Phong vì linh khí cạn kiệt mà rơi xuống mặt đầm lầy, trong con ngươi lóe lên một tia căng thẳng, muốn biến thành Thiên Hỏa Ô Nha đi cứu nàng.

“Ngô.” Nhưng lúc này, Mạnh Nghị đột nhiên cảm thấy linh khí trong cơ thể căn bản không đủ để biến thành Thiên Hỏa Ô Nha, chút năng lượng cuối cùng cũng vì sai sót mà tiêu hao hết, đầu nghiêng một cái, cũng hôn mê đi, rơi xuống mặt đất.

“Mạnh Nghị, Nam Phong!” Dương Vô Tâm cũng như vậy, y thấy Mạnh Nghị và Nam Phong đều nhanh chóng rơi xuống đầm lầy, liền nhanh chóng lao xuống, muốn giải cứu hai người, nhưng cũng vì thế mà hôn mê đi.

Lúc này, dưới màn đêm u tối, bốn người Thương Thiên đều hôn mê đi, trong trạng thái không có tri giác mà rơi vào mặt đầm lầy.

Mấy người đều hôn mê đi, tự nhiên cũng không cảm nhận được bất kỳ sự vật gì của thế giới bên ngoài.

Sau khi mấy người hôn mê đi, cuối cùng chân trời cũng xuất hiện một luồng sáng, ánh sáng mặt trời từ khe núi xa xa lộ ra một tia sáng thật sự, chiếu rọi lên mặt đầm lầy nơi mấy người đang hôn mê.

Chỉ thấy màn đêm u tối nhanh chóng biến mất, theo đó, cảnh tượng dưới hẻm núi cũng dần dần lộ ra.

Chỉ thấy lớp bùn trên đầm lầy đã bị dọn sạch quá nửa, ở phần trung tâm nhất, một hố sâu dài mấy chục dặm liền xuất hiện trong tầm mắt.

Chỉ là, phía trên hố sâu, bốn bóng người đang như rong biển trôi nổi phía trên, đang từ từ rơi xuống hố sâu.

Vạn vật trở về tĩnh lặng, khi ánh dương quang chiếu rọi vào hẻm núi, trong hẻm núi lại vang lên tiếng hót của trăm loài chim, tiếng gầm rú của các loài dã thú cũng vì thế mà xuất hiện.

Không ai biết, lúc này, gần hố sâu, có đến hàng trăm con linh thú đang bao vây hố sâu từ xa, dường như trong hố sâu có bảo vật.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cũng không biết đã bao lâu, hoàn cảnh xung quanh đều trở nên yên tĩnh.

Chương 1053

Bốn bóng người yên lặng trôi nổi trong hố sâu, thuận theo hố sâu u tối tiến vào bên trong.

Vạn vật quy về tĩnh lặng, khi bốn bóng người xuất hiện phía trên hố sâu, một luồng lực hút mạnh mẽ từ dưới hố sâu truyền đến, bốn người Thương Thiên trong nháy mắt bị hút vào trong hố sâu.

Hố sâu khổng lồ phảng phất như có thể hút vạn vật, những linh thú cấp thấp đang bao vây xung quanh, sau khi lực hút khổng lồ từ trong hố sâu truyền ra, đều cảm nhận được một nỗi sợ hãi từ trong lòng, nhanh chóng chạy vào trong hẻm núi.

"Hít hống." Dường như để cảnh báo đồng bạn bên trong có nguy hiểm, các loài linh thú lúc này đều gầm rú mấy tiếng.

Trước đó, sau khi Thương Thiên khống chế Hỏa Thần Phù, Lôi Thần Phù, Sinh Tử Phù tiến hành dung hợp, linh khí trong cơ thể hắn đều tiêu hao hết.

Nam Phong, Mạnh Nghị và Dương Vô Tâm, cũng vì linh khí cuối cùng trong cơ thể cạn kiệt, từ trên trời rơi xuống, cũng hôn mê đi.

Mấy người đều trong nháy mắt hôn mê rơi vào trong đầm lầy.

Vào thời khắc cuối cùng, trong miệng Thương Thiên không khỏi lẩm bẩm một tiếng, dường như đang nói rằng ba đạo thần phù không thể dung hợp, nhưng cuối cùng hắn lại thấy ba đạo thần phù dung hợp, vào khoảnh khắc trời đất rung chuyển, Thương Thiên lại cảm nhận được một luồng năng lượng hủy thiên diệt địa truyền đến, rồi vì tiêu hao quá nhiều linh khí mà cũng hôn mê đi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ánh sáng trên bầu trời dần

dần lộ ra, từ sáng đến tối, mặt trời mọc rồi lặn, rồi lại từ lặn mọc lên, cứ thế lặp lại mấy vòng luân hồi.

Trong hố sâu khổng lồ, một luồng năng lượng thần bí từ trong hố sâu truyền ra, lóe lên những khí tức thần bí.

Nhìn xuống hố sâu, chỉ thấy bên trong, bốn bóng người đang yên ổn nằm ở chính giữa.

Qua một thời gian dài, trong bốn bóng người trong hố sâu, một trong số đó ngón tay đột nhiên khẽ run lên, nhưng cũng chỉ nhẹ nhàng như vậy.

Cũng không biết đã qua bao lâu, trong bốn bóng người, cuối cùng cũng có một người từ từ mở mắt.

"Đây là đâu?" Thương Thiên tỉnh lại đầu tiên, từ từ mở mắt.

Chỉ vào khoảnh khắc hắn mở mắt, ánh sáng mạnh mẽ chiếu vào con ngươi, khiến hắn không thích ứng được.

"Hít." Ánh sáng xuyên qua phía trên hố sâu, chiếu vào con ngươi Thương Thiên, hắn có vẻ không thích ứng được, bèn định đưa tay lên che ánh sáng.

"Tay của ta." Nhưng lúc này, Thương Thiên đột nhiên cảm thấy cánh tay mình dường như không có chút sức lực nào, hoàn toàn không dùng được chút sức nào.

Cảm nhận cánh tay không truyền ra chút sức lực nào, Thương Thiên liền muốn quay đầu nhìn về phía cánh tay, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng, khi hắn chuẩn bị đưa mắt nhìn sang bên cạnh, lại phát hiện đầu mình cũng trong nháy mắt không thể động đậy chút nào.

Cùng lúc đó, Thương Thiên cảm thấy môi mình dường như đã mất

hết nước, lúc này hắn có thể cảm nhận rõ ràng trong cơ thể không có chút nước nào, trong bụng cũng trống rỗng, trong cơ thể dường như không còn sót lại chút năng lượng nào.

"Rốt cuộc, đã xảy ra chuyện gì?" Cảm nhận mọi tấc da thịt lúc này đều lộ ra một cảm giác đói khát, Thương Thiên khẽ nhíu mày, dùng lưỡi liếm nhẹ môi, nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra trước đó.

Lúc này, trong đầu Thương Thiên hiện lên cảnh tượng cuối cùng khi hắn dùng Hỏa Thần Phù, Lôi Thần Phù và Sinh Tử Đạo Pháp để hợp thể ba đạo phù văn.

"Dung hợp thành công rồi, nhưng ta đang ở đâu?

Nam Phong lúc này lại ở đâu?" Vì trong cơ thể không còn chút năng lượng nào, tất cả sức mạnh tinh thần đều đã tiêu hao hết trước đó, nên Thương Thiên căn bản không cảm nhận được tình hình xung quanh, chỉ có thể lại lần nữa nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ sâu.

Cũng không biết đã qua bao lâu, mặt trời trên bầu trời lại lặp lại mấy vòng luân hồi, mọc lên, lặn xuống, cứ thế qua lại.

Thời gian trôi qua, sau khi Thương Thiên tỉnh lại lại tiếp tục ngủ say.

Mỗi lần tỉnh lại, hắn đều ngưng thần nhìn những tầng mây biến hóa đa dạng trên bầu trời, nhìn lâu cũng mệt, bèn rơi vào giấc ngủ cực sâu.

Một lúc lâu sau, trong bốn bóng người trong hố sâu, một bóng người mặc thanh y cũng mở mắt vào lúc này.

Người mở mắt không ai khác, chính là Nam Phong.

"A, đây là đâu?" Khi Nam Phong tỉnh lại, chính là lúc màn đêm buông xuống, nên không có ánh sáng mạnh mẽ chiếu vào tầm mắt, nhưng cũng căn bản không nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh.

Chương 1054

Nam Phong sau khi nhìn những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm u tối, có chút nghi ngờ, sau đó hé môi, muốn nói, lại phát hiện bên trong cơ thể không có chút năng lượng nào, môi khô khốc, muốn nói mà chỉ có thể nuốt nước bọt một hồi, căn bản không thể nói được.

Cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể, Nam Phong khẽ nhíu mày, ngưng mắt nhìn những vì sao lấp lánh, yên lặng nằm trên đất.

"Tiểu béo và Vô Tâm có ổn không?" Nam Phong nằm trên mặt đất, trong đầu hiện lên hình ảnh của Thương Thiên và Dương Vô Tâm, trong lòng lẩm bẩm.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, một lúc lâu sau, Dương Vô Tâm cũng tỉnh lại, giống như Thương Thiên và Nam Phong, linh khí trong cơ thể đều bị hao hết hoàn toàn, cũng không còn sót lại, ngay cả muốn nuốt một ngụm nước bọt cũng cảm thấy lưỡi khô khốc, đều không có.

"Ục. ....." Lúc này, bụng Dương Vô Tâm vang lên một tiếng đói khát, cổ họng khô khốc, khó chịu.

Lúc này, Thương Thiên và Nam Phong ở không xa đều nghe thấy tiếng động bên cạnh, cố gắng muốn quay đầu nhìn về phía nguồn âm thanh, lại phát hiện căn bản không thể động đậy chút nào.

Thương Thiên cảm nhận được sau khi tỉnh lại một lúc lâu, cơ thể cũng không vì thế mà hồi phục, bèn nhíu mày, trong lòng lẩm bẩm.

"Xem ra nơi này cách biệt với thế giới bên ngoài, căn bản không thể hấp thụ thiên địa linh khí từ trời đất, vì vậy chỉ có thể nghĩ cách khác." Nghĩ đến đây, Thương Thiên nhướng mi, trầm tư.

“Nếu trong cơ thể không có chút năng lượng nào, vậy có thể dùng chú ngữ thúc đẩy Sinh Tử Phù không.” Nghĩ đến đây, Thương Thiên khẽ lẩm bẩm.

“Sinh Tử Phù, hiện.” Chỉ là, sau khi tiếng chú ngữ của Thương Thiên dứt, Sinh Tử Phù dường như cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

“Ai, xem ra không được rồi!” Sau khi mặc niệm một câu chú ngữ, Thương Thiên không thiết lập được liên kết với Sinh Tử Phù, bèn thở dài một tiếng, rồi nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ say.

Điều Thương Thiên không biết là, trong khoảng cách năm mét bên cạnh hắn, Nam Phong cũng đang thử làm những việc mà hắn đã làm.

“Thanh Phượng, hiện.” Sự khác biệt giữa Nam Phong và Thương Thiên là thứ triệu hồi ra không giống nhau.

Thứ Thương Thiên triệu hồi là Sinh Tử Phù, còn Nam Phong triệu hồi là Thanh Phượng.

Nhưng, qua một lúc lâu sau, Thanh Phượng không xuất hiện trước mắt, liên kết giữa Nam Phong và Thanh Phượng lại một lần nữa thất bại.

Cảm nhận tất cả, Nam Phong cũng thở dài một tiếng, rồi vào khoảnh khắc mặt trời mọc, nhắm mắt lại, ngủ say.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, lại qua một lúc lâu sau, chức năng cơ thể của mấy người đều bắt đầu từ từ phục hồi tự chữa lành.

Nhưng quá trình phục hồi tự chữa lành cực kỳ chậm chạp, đặc biệt là trong hố sâu không có nhiều nguyên tố thiên địa linh khí, muốn phục hồi lại càng khó khăn hơn.

Thời gian trôi qua, mặt trời mọc ở đông lặn ở tây, những vì sao lấp

lánh trên bầu trời đã thay đổi vị trí, ngay cả tầng mây cũng xuất hiện những hình thù kỳ lạ, Thương Thiên lại một lần nữa mở mắt.

"Có rồi!" Vào khoảnh khắc Thương Thiên mở mắt, hắn cảm nhận rõ ràng một luồng linh khí nhàn nhạt trong cơ thể đang từ từ lượn lờ, du tẩu theo kinh mạch.

"Kỳ lạ thật, trong hố sâu không có chút linh khí nào truyền đến, vậy thì trong kinh mạch của mình sao lại xuất hiện linh khí?" Trong con ngươi Thương Thiên lóe lên một tia nghi ngờ.

Nhưng, cũng chỉ nghi ngờ một lát thôi, ngay sau đó, Thương Thiên liền lợi dụng luồng linh khí yếu ớt trong cơ thể, mặc niệm chú ngữ.

"Sinh Tử Phù, hiện!" Thương Thiên lợi dụng luồng linh khí cực kỳ yếu ớt trong kinh mạch thiết lập liên kết với Sinh Tử Phù.

Quả nhiên, khi Thương Thiên mặc niệm xong chú ngữ, đan điền của hắn bắt đầu không ngừng tuôn ra từng luồng linh khí đen trắng, linh khí xuyên qua kinh mạch, bắt đầu từ từ phục hồi chức năng cơ thể hắn.

Cũng lúc đó, Sinh Tử Phù cũng xuất hiện trong tầm mắt Thương Thiên, ngưng tụ trên đỉnh đầu hắn, lóe lên từng tầng ánh sáng linh khí đen trắng.

Thương Thiên thấy Sinh Tử Phù xuất hiện trên đỉnh đầu, liền thở phào một hơi, thầm may mắn nói: "May mà đã nắm vững quy tắc của Sinh Tử Phù, nếu không lần này thật sự đã ngã chết ở đây rồi." Nghĩ đến đây, Thương Thiên không khỏi cảm thấy có chút may mắn và bất ngờ.

Ngay sau đó, trong khoảnh khắc tiếp theo, sau khi Thương Thiên lẩm nhẩm một câu chú ngữ, hắn có thể cảm nhận rõ ràng mình đã thiết lập được một mối liên kết yếu ớt với Sinh Tử Phù. "Hộc...

hộc..." Sau khi Thương Thiên dùng toàn bộ năng lượng trong cơ thể để thiết lập liên kết với Sinh Tử Phù, hắn không khỏi thở hổn hển từng ngụm lớn.

Chương 1055

Dường như việc thiết lập liên kết đã tiêu hao hết chút năng lượng ít ỏi còn sót lại trong cơ thể hắn.

Vì Thương Thiên đã dùng đến chút linh khí cuối cùng trong cơ thể để thiết lập liên kết với Sinh Tử Phù, nên lúc này, một cảm giác trống rỗng cực độ đột nhiên truyền đến từ bên trong cơ thể hắn. "Hộc... hộc..." Cảm nhận được cảm giác trống rỗng cực độ lại truyền đến, Thương Thiên lại hít sâu hai hơi để xoa dịu cơn đau đớn trống rỗng đột ngột từ trong cơ thể.

Một lát sau, khi cảm giác trống rỗng trong cơ thể đã dịu đi, Thương Thiên mới mở to mắt, ngưng thần nhìn lên sinh tử phù văn trên đỉnh đầu. "Thôi động." Thương Thiên nuốt nước bọt, đôi môi khô khốc lẩm bẩm một tiếng, hướng về phía Sinh Tử Phù trên đỉnh đầu thì thầm.

Khi câu chú ngữ được lẩm nhẩm qua đôi môi khô khốc, Thương Thiên thấy rõ từng luồng linh khí đen trắng đang từ từ tuôn ra từ Sinh Tử Phù, chậm rãi chảy vào kinh mạch của hắn.

Soạt.

Chỉ thấy linh khí đen trắng trên Sinh Tử Phù, tựa như biển cả mênh mông, nhanh chóng tuôn xuống.

Thương Thiên nhìn tầng tầng linh khí nhanh chóng hiện ra từ Sinh Tử Phù, hai mắt trợn to, lẩm nhẩm khẩu quyết định thôi động cơ thể hấp thu linh khí, nhưng đúng lúc này, hắn lại phát hiện cơ thể mình trống rỗng, căn bản không thể thôi động khẩu quyết. "..." Sau khi cảm nhận khẩu quyết hấp thu hoàn toàn không có tác dụng, Thương Thiên khẽ nhíu mày, thở dài một tiếng.

Vì vậy, Thương Thiên chỉ có thể mặc cho linh khí từ Sinh Tử Phù truyền vào kinh mạch và đan điền một cách chậm rãi.

Thấy vậy, hắn lại từ từ nhắm hai mắt lại.

Cứ như vậy một lúc lâu sau, Thương Thiên cảm nhận được trong đan điền của mình bắt đầu xuất hiện từng luồng linh khí đen trắng, đang di chuyển dọc theo kinh mạch của hắn.

Cảm nhận được những luồng linh khí đen trắng này, Thương Thiên mở to mắt, lập tức thôi động chúng để thúc đẩy Sinh Tử Phù. "Sinh Tử Phù, linh quang, hiện." Khoảnh khắc tiếp theo, Thương Thiên thấy rõ Sinh Tử Phù trên đỉnh đầu trong nháy mắt như vỡ đê xả lũ, linh khí bàng bạc tuôn trào.

Thấy vậy, Thương Thiên vội vàng bắt đầu hấp thu những linh khí này vào cơ thể.

Ngay sau đó, khi linh khí tiến vào đan điền, dường như đã đủ để chống đỡ cho Thương Thiên đứng dậy.

Vì vậy, hắn nhanh chóng ngồi xếp bằng trên mặt đất, hai tay chắp lại, nhanh chóng hấp thu toàn bộ linh khí đang tuôn ra từ Sinh Tử Phù vào cơ thể.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, một lúc lâu sau, cơ thể Thương Thiên cuối cùng cũng đạt đến trạng thái bão hòa, linh khí đen trắng chiếm phần lớn không gian trong đan điền của hắn.

Cảm nhận cơ thể đạt đến trạng thái bão hòa, Thương Thiên có thể cảm nhận rõ ràng từng tấc da thịt của mình dường như đều trở nên sáng bóng.

Mỗi tấc da thịt, khi linh khí tiến vào cơ thể, đều đạt đến đỉnh cao chưa từng có.

Ngay sau đó, Thương Thiên cảm nhận các tế bào trong cơ thể đang

nhảy lên nhanh chóng, tràn đầy sức sống mới.

Theo một lượt hô hấp của Thương Thiên, mỗi bộ phận trên cơ thể hắn đều tỏa ra sinh cơ bừng bừng.

Cảm nhận cảm giác tràn đầy từ trong cơ thể, Thương Thiên không khỏi thở ra một hơi dài trọc khí.

Sau đó, hắn tiếp tục ngồi xếp bằng trên mặt đất, cảm nhận linh khí truyền đến từ Sinh Tử Phù, cơ thể vô cùng thỏa mãn, linh khí từ Sinh Tử Phù đang không ngừng cuộn trào trong cơ thể hắn.

Soạt.

Từng luồng linh khí cọ rửa cơ thể Thương Thiên. "Sảng khoái!" Sau khi Thương Thiên dùng linh khí từ trong Sinh Tử Phù cọ rửa cơ thể, hắn có thể cảm nhận rõ ràng cảm giác vô cùng thoải mái truyền đến từ bên trong.

Cùng với cảm giác cực độ thoải mái, Thương Thiên không khỏi rên khẽ một tiếng.

Chương 1056

Khi linh khí của Sinh Tử Phù đang cọ rửa tứ chi bách hài của Thương Thiên, hắn cảm thấy dường như mình đã thiết lập được một mối liên kết chặt chẽ hơn với Sinh Tử Phù, cảm nhận của hắn đối với Sinh Tử Phù cũng trở nên mật thiết hơn.

Cùng lúc đó, Thương Thiên cũng cảm nhận được sự lĩnh ngộ của mình đối với sinh tử đạo pháp ngày càng sâu sắc, linh khí truyền đến từ Sinh Tử Phù cũng dần dần nồng đậm.

Thời gian trôi qua một lúc lâu sau, Thương Thiên đột nhiên mở mắt.

Ngay khoảnh khắc hắn mở mắt, Thương Thiên có thể cảm nhận được linh khí đen trắng của Sinh Tử Phù đang bao quanh cơ thể mình.

Lúc này, hắn cũng có thể cảm nhận rõ ràng trong hai mắt mình, một mắt đen, một mắt trắng, trông vô cùng đáng sợ. "Hộc... hộc..." Thương Thiên lại ngồi xếp bằng trên mặt đất, sau một hồi hô hấp, cuối cùng cũng áp chế được linh khí của Sinh Tử Phù.

Sau khi Thương Thiên dồn linh khí của Sinh Tử Phù vào đan điền, hắn có thể cảm nhận rõ ràng năng lượng trong cơ thể đang nhanh chóng bành trướng, ngay sau đó, lông mày hắn co lại, rên khẽ một tiếng. "Chuyện gì thế?" Đúng lúc này, một luồng năng lượng thần bí bắt đầu hoành hành trong cơ thể Thương Thiên, nhanh chóng di chuyển dọc theo kinh mạch của hắn.

Cùng với tiếng nói của Thương Thiên, hắn có thể cảm nhận rõ ràng một luồng năng lượng bàng bạc trong kinh mạch.

Đúng lúc này, Thương Thiên đột nhiên cảm thấy năng lượng trong cơ thể nhanh chóng tăng vọt. "Bán bộ Hóa Thân?" Cảm nhận được

nguồn năng lượng thần bí xuất hiện trong cơ thể, Thương Thiên trầm ngâm giây lát, cuối cùng cũng hiểu ra vấn đề.

Hắn ngưng thần cảm nhận linh khí trong cơ thể một lượt, rồi lẩm bẩm.

Quả nhiên, ngay khi tiếng lẩm bẩm của Thương Thiên vừa dứt, hắn có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi trong cơ thể, thân thể cũng đang nhanh chóng lơ lửng lên không trung.

Một lúc lâu sau, tất cả lại trở về tĩnh lặng. "Cuối cùng, đã đạt đến cảnh giới Bán bộ Hóa Thân." Sau khi năng lượng bành trướng trong cơ thể biến mất, Thương Thiên có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của cơ thể, thân thể hắn trong nháy mắt trở nên tràn đầy sức sống.

Cảm nhận được chức năng cơ thể mạnh mẽ, Thương Thiên không khỏi tiện tay vung ra một quyền.

Rầm.

Khi Thương Thiên vung quyền, trên vách tường bên cạnh hố sâu, một cái hố lớn lập tức xuất hiện. "Mạnh quá!" Nhìn cái hố lớn do cú đấm của mình tạo ra, Thương Thiên không khỏi nheo mắt, cúi đầu nhìn nắm đấm của mình, cảm thán một tiếng.

Soạt.

Thương Thiên ổn định thân hình, đứng trên mặt đất.

Quay đầu, xoay người. "Nam Phong?" Ngay khi Thương Thiên vừa xoay người, trong tầm mắt hắn đột nhiên xuất hiện bóng dáng của Nam Phong.

Chỉ thấy lúc này Nam Phong đang yên tĩnh nằm trên mặt đất, không một chút động tĩnh.

Có lẽ tiếng gọi của Thương Thiên đã khiến Nam Phong đang

nhắm mắt phải mở mắt ra.

Chỉ thấy sau khi Nam Phong mở mắt, đôi môi khô khốc của nàng mấp máy, dường như muốn nói gì đó, nhưng vì trong cơ thể không có chút nước nào nên không phát ra âm thanh. "Nam Phong, đừng nói gì cả." Thương Thiên bước nhanh đến bên cạnh Nam Phong, vẻ mặt hiện lên một tia lo lắng.

Ngay sau đó, Thương Thiên nhanh chóng lấy ra một bình ngọc trắng tinh xảo từ nhẫn trữ vật, cầm trong tay, đổ ra một viên đan dược màu trắng sữa từ bình ngọc, đặt vào đôi môi anh đào của Nam Phong. "Nam Phong, đây là Linh Khí Đan, có thể giúp ngươi hồi phục một phần linh khí." Nghe vậy, Nam Phong chớp chớp mắt, tỏ ý đã hiểu.

Chương 1057

Sau khi Thương Thiên cho Nam Phong uống đan dược, hắn nhẹ nhàng ôm lấy tấm lưng trần của nàng, đỡ nàng dậy, để nàng dựa nghiêng trên mặt đất.

Như vậy, Nam Phong có thể hấp thu dược lực của đan dược nhanh hơn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Thương Thiên cứ như vậy đỡ Nam Phong, để nàng hấp thu hết dược hiệu của Linh Khí Đan vào cơ thể.

Ước chừng nửa canh giờ sau, Thương Thiên cảm nhận được Nam Phong khẽ run lên, hắn nhíu mày, nói với nàng: "Nam Phong, sao rồi?" Tiếng của Thương Thiên vừa dứt, Nam Phong lại ho nhẹ một tiếng, nói: "Hừ, đỡ nhiều rồi." Lúc này, Nam Phong đột nhiên cảm thấy đôi môi không còn khô khốc, trong cơ thể dường như tràn ngập một luồng linh khí yếu ớt.

Cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể, Nam Phong liền đột ngột quay đầu, nhìn về phía Thương Thiên.

Bốn mắt nhìn nhau, trên khuôn mặt xinh đẹp của Nam Phong hiện lên một vệt hồng, nàng ngưng thần nhìn Thương Thiên, nói: "Tiểu béo, chúng ta đang ở đâu vậy?" Thương Thiên nghe vậy, liền im lặng, liếc nhìn xung quanh môi trường xa lạ một lượt rồi giải thích: "Lúc ta tỉnh lại đã ở đây rồi, còn ngươi?" "Tỉnh lại?" Nam Phong nghe lời Thương Thiên, mày liễu khẽ nhíu lại, rồi suy tư, trong con ngươi lóe lên một tia kinh ngạc.

Ngay sau đó, Nam Phong nhìn ra xung quanh.

Chỉ thấy xung quanh đều là những bức tường đá nhẵn bóng, trong đó ẩn hiện những sợi tơ màu vàng nhạt lấp lánh.

Sau khi hai người bàn bạc một hồi, đều ngẩng đầu nhìn lên không trung phía trên, rồi gần như cùng lúc nhìn về phía đối phương, ngưng thần cất lời: "Ta biết rồi." "Chúng ta đang ở trong một cái hố sâu." Nam Phong và Thương Thiên gần như nói cùng lúc.

Dứt lời, hai người lại nhìn nhau rồi mỉm cười.

Thương Thiên nghe lời Nam Phong, trên mặt lập tức hiện lên vẻ kinh ngạc, liếc nhìn xung quanh rồi nói: "Nam Phong, ngươi có thấy Vô Tâm và Mạnh Nghị không?" Nghe vậy, Nam Phong nhíu mày, lắc đầu nói: "Không thấy, chỉ nhớ lúc sử dụng ba đạo thần phù dung hợp, ta thấy Mạnh Nghị từ trên trời rơi xuống, dường như rơi vào đầm lầy, cũng không biết bây giờ ra sao rồi?" "Hả?

Mạnh Nghị rơi vào đầm lầy?

Tại sao lại như vậy?" Lòng Thương Thiên chấn động, vội hỏi. "Có lẽ là vì linh khí trong cơ thể ta trong nháy mắt đều tiêu hao hết, nếu không phải vậy, Mạnh Nghị cũng không thể nào rơi vào đầm lầy." Cùng với tiếng nói của Nam Phong, ánh mắt Thương Thiên trầm xuống, hắn nhìn Nam Phong với ánh mắt dịu dàng, nói: "Nam Phong, có phải ngươi cũng vì linh khí trong cơ thể tiêu hao quá lớn nên mới rơi vào đầm lầy không?" Thương Thiên nhìn Nam Phong với ánh mắt ôn nhu, hỏi.

Nghe vậy, Nam Phong gật đầu, kể lại cho Thương Thiên nghe những gì xảy ra cuối cùng lúc đó: "Ừm, sau khi ta thấy Mạnh Nghị rơi xuống, ta đã dùng chút linh khí cuối cùng còn sót lại trong cơ thể để cứu Mạnh Nghị, nhưng vào giây phút cuối cùng, năng lượng trong cơ thể ta cũng tiêu hao hết, vì vậy không cứu được Mạnh Nghị, ta cũng rơi vào hôn mê lúc đó." Nam Phong kể lại mọi chuyện cho Thương Thiên nghe, sau khi nghe xong, ánh mắt Thương Thiên khẽ ngưng lại. "Ngươi đi cứu Mạnh Nghị, sau đó hôn mê?" Nam Phong gật đầu, tỏ ý

đúng là như vậy. "Vậy thì Mạnh Nghị chắc không ở xa chúng ta đâu, ta đi tìm thử xem." Sau khi nghe Nam Phong kể xong, trong con ngươi Thương Thiên lóe lên một tia sáng, hắn phát hiện ra một chi tiết trong đó, Nam Phong định đi cứu Mạnh Nghị nhưng không thành công. "Đúng, ngươi nói có lý, lúc đó ta nhớ ta chỉ cách Mạnh Nghị ba bốn mươi mét, Mạnh Nghị chắc không ở xa ta đâu, ta đi tìm thử xem." Nam Phong cũng là lo lắng quá nên rối trí, lúc này nghe lời Thương Thiên, không khỏi tán thưởng một tiếng.

Thấy Nam Phong đồng ý, Thương Thiên cũng khẽ nhướng mày, không nói nhiều nữa, chậm rãi đi về các hướng xung quanh, bắt đầu tìm kiếm bóng dáng Mạnh Nghị trong cái hố sâu khổng lồ.

Hố sâu rất lớn, ước chừng có đến vạn mét, phẳng phất như một không gian nhỏ tự thành dưới lòng đầm lầy.

Vì vậy, việc Thương Thiên và Nam Phong tìm kiếm tung tích Mạnh Nghị trở nên vô cùng khó khăn.

Hai người đi cùng một hướng tìm kiếm một vòng, nhưng không phát hiện ra bóng dáng Mạnh Nghị. "Nam Phong, ngươi có nhớ lúc đó Mạnh Nghị ở hướng nào không?" Nghe vậy, Nam Phong trầm tư một lát, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: "Ta nhớ lúc đó vị trí của ta là phía Nam, Mạnh Nghị dường như ở chính Tây." "Ta cũng nhớ rồi, vị trí của Mạnh Nghị là chính Tây, lúc đó ta đã bảo hắn di chuyển vị trí." Lông mi Thương Thiên khẽ nhướng lên, hắn nhìn lên không trung phía trên, nói với Nam Phong.

Nam Phong nghe tiếng Thương Thiên, nói: "Đúng, nếu ngươi nói vậy, thì Mạnh Nghị ở chính Tây không sai rồi." Thế là, sau khi hai người thống nhất ý kiến, Thương Thiên tiếp tục nói: "Được rồi, nếu đã biết phương hướng của Mạnh Nghị, vậy bây giờ chúng ta bắt đầu đi tìm hắn thôi.Nếu đã rơi từ hướng chính Tây xuống, lúc này hắn

cũng nên ở hướng chính Tây." Thương Thiên ngẩng đầu nhìn lên không trung, lúc này đang là đêm tối, Thương Thiên quan sát vị trí đông nam tây bắc phía trên, rồi chậm rãi nói với Nam Phong.

Nghe vậy, Nam Phong liền gật đầu, nói: "Được, Mạnh Nghị nhất định ở chính Tây." Lời vừa dứt, bên ngoài cơ thể Thương Thiên liền hiện lên một lớp linh khí đen trắng, còn bên ngoài cơ thể Nam Phong thì hiện lên một lớp u quang màu xanh, nhưng dường như vì linh khí trong cơ thể Nam Phong không nhiều, nên linh khí xung quanh cơ thể nàng trông có vẻ mỏng manh. "Nam Phong, hay là ngươi cứ ở đây chờ ta đi, linh khí trong cơ thể ngươi có vẻ không đủ." Thế nhưng, ngay khi lời của Thương Thiên vừa dứt, Nam Phong lại lắc đầu, từ chối đề nghị của hắn. "Không, ta muốn đi cùng ngươi." "Nhưng linh khí trong cơ thể ngươi quá mỏng manh, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, linh khí của ngươi không đủ để chiến đấu đâu." Trên mặt Thương Thiên lập tức hiện lên vẻ lo lắng.

Nam Phong lại lắc đầu, giải thích: "Không sao, trong người ta có không ít Linh Khí Đan." "..." Nghe vậy, Thương Thiên cũng không nói nhiều nữa, chỉ im lặng nhìn Nam Phong một cái. "Trước đây vì cơ thể không thể cử động được, chỉ có thể dựa vào cơ thể tự chữa lành chậm rãi, nên không có cơ hội sử dụng Linh Khí Đan, bây giờ thì có cơ hội rồi." Nam Phong nói xong, từ trong nhẫn lấy ra một bình ngọc trắng, đổ ra ba viên đan dược tròn trịa, đặt trong tay, rồi một hơi nuốt xuống. "Ực." Sau khi Nam Phong nuốt ba viên Linh Khí Đan, sắc mặt tái nhợt của nàng lúc này hiện lên một vệt hồng hào bình thường.

Chương 1058

"Được rồi." Một lúc lâu sau, Nam Phong cuối cùng cũng luyện hóa xong ba viên Linh Khí Đan, sắc mặt cũng khôi phục bình thường như trước, vẻ mặt căng thẳng cũng giãn ra, nàng mỉm cười nhìn Thương Thiên, từ từ nói.

Cùng với tiếng nói của Nam Phong, Thương Thiên mới gật đầu, nói: "Nếu đã vậy, ngươi có thể đi cùng ta, nhưng mọi thứ ở đây đều là ẩn số." "Một lát nữa nếu gặp phải nguy hiểm không biết trước, hãy ở sau lưng ta." Thương Thiên dặn dò Nam Phong.

Nam Phong nghe xong, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ thỏa mãn, đôi môi anh đào khẽ cong lên một nụ cười nhẹ, nàng nhìn Thương Thiên đầy tình cảm, ngoan ngoãn nói: "Được, ta nghe lời tiểu béo." Thương Thiên thấy Nam Phong đáp ứng, trong mắt hiện lên vẻ dịu dàng cưng chiều.

Tiếp theo, hắn xoay người, chậm rãi đi về hướng chính Tây tìm kiếm.

Trên đường đi, cảnh tượng dưới đáy hố sâu mà Thương Thiên và Nam Phong nhìn thấy đều có vẻ hơi kỳ quái. "Nam Phong, ngươi có cảm thấy bên trong có gì đó cổ quái không?" Hai người đi được một đoạn, Thương Thiên đi phía trước thấy trong những bức tường đá xung quanh hố sâu thỉnh thoảng lại lóe lên một tia sáng vàng, còn dưới lòng đất thỉnh thoảng lại phát ra những tia sáng màu đỏ sậm, ẩn ẩn hiện hiện, khiến người ta không thể hiểu được.

Nam Phong tự nhiên cũng thấy những tia sáng vàng phát ra từ những bức tường đá nhẵn bóng xung quanh, cảm nhận được tia sáng đỏ sậm từ dưới chân truyền đến, nàng khẽ gật đầu, rồi nhắm mắt lại,

cẩn thận cảm nhận sự lưu động của năng lượng ở đây.

Một lúc lâu sau, Nam Phong mở mắt, nói: "Tiểu béo, năng lượng ở đây hoàn toàn không bình thường, dường như ở đây tồn tại một không gian thế giới khác." Thương Thiên nghe Nam Phong giải thích, tiếp tục nói với nàng: "Điều ngươi nói ta cũng cảm nhận được, nơi này không chỉ tự thành một tiểu thế giới, mà linh khí của thế giới bên ngoài dường như cũng bị cách ly ở bên ngoài." "Vậy, rốt cuộc ở đây có bí mật gì?" Trên khuôn mặt xinh đẹp của Nam Phong hiện lên vẻ khó hiểu, nàng lẩm bẩm.

Cùng với tiếng nói của Nam Phong, Thương Thiên cũng gật đầu, ánh mắt lúc này trông sâu thẳm bí ẩn, vẻ mặt bình tĩnh như mặt hồ, không một gợn sóng. "Được rồi, chúng ta tìm Mạnh Nghị và Vô Tâm trước đã." Lời vừa dứt, Thương Thiên không nói nhiều nữa, xung quanh cơ thể lại hiện lên một lớp quang mang đen trắng, rồi đi về hướng chính Tây.

Nam Phong thấy Thương Thiên đi về hướng chính Tây, liền theo sát phía sau hắn.

Hai người đi được mấy chục mét, nhưng vì đêm tối bao trùm cả hố sâu, khiến Thương Thiên và Nam Phong phải tìm kiếm rất lâu mới phát hiện ra bóng dáng Mạnh Nghị. "Nam Phong, ở đằng kia!" Nửa canh giờ sau, Thương Thiên đột nhiên từ từ nói với Nam Phong phía sau.

Nam Phong nghe lời Thương Thiên, trong con ngươi lóe lên một tia kinh ngạc, nàng bước nhanh theo bước chân Thương Thiên, nhìn theo tầm mắt hắn, quả nhiên thấy một bóng người đang yên tĩnh nằm trên mặt đất. "Ta thấy rồi, chúng ta xuống đó đi." Nói xong, hai người nhanh chóng lao từ trên không xuống mặt đất, thẳng đến bên cạnh bóng người kia.

Bóng người đó không phải ai khác, chính là Mạnh Nghị. "Mạnh Nghị!" Khi Thương Thiên và Nam Phong dừng lại trên mặt đất, Nam Phong đột nhiên khẽ gọi Mạnh Nghị đang yên tĩnh nằm trên đất, nhắm chặt mắt.

Nhưng, bóng người trên mặt đất dường như không có bất kỳ phản ứng nào.

Thấy vậy, Nam Phong nhíu mày, kinh ngạc đến bên cạnh Mạnh Nghị, nói: "Tiểu béo, Mạnh Nghị không phải đã chết rồi chứ!" Cùng với lời của Nam Phong, sắc mặt Thương Thiên đột nhiên trầm xuống, hắn đi thẳng đến bên cạnh Mạnh Nghị, cúi người xuống, đưa tay khẽ cảm nhận trên cánh tay Mạnh Nghị một lượt. "Sao rồi?" Trên khuôn mặt xinh đẹp của Nam Phong hiện lên vẻ lo lắng, vội vàng hỏi. "Không cảm nhận được mạch đập!" Nghe thấy tiếng hỏi của Nam Phong, Thương Thiên đáp lại một câu. "A!

Sao lại thế, lẽ nào Mạnh Nghị thật sự..." Nói đến đây, trên khuôn mặt xinh đẹp của Nam Phong lại hiện lên vẻ kinh ngạc. "Để ta xem còn thở không." Lúc này, lông mày Thương Thiên cũng nhíu chặt, vì hắn không cảm nhận được mạch đập trên cánh tay Mạnh Nghị, cũng không cảm nhận được chút linh khí nào lưu động trong cơ thể hắn.

Nói xong, Thương Thiên liền đưa tay về phía cổ Mạnh Nghị.

Đúng lúc này, Thương Thiên cảm nhận được cổ Mạnh Nghị một trận lạnh như băng, liền vội vàng rút tay về. "Sao rồi?" Nam Phong thấy ngón tay Thương Thiên co lại, vẻ lo lắng trên khuôn mặt xinh đẹp dần dần trở nên ngưng trọng.

Cùng với vẻ mặt ngày càng ngưng trọng của Nam Phong, Thương Thiên mới quay đầu nhìn Nam Phong một cái, rồi ngưng thần nói: "Nam Phong, cổ Mạnh Nghị không có chút hơi ấm nào." Nam Phong nghe lời Thương Thiên, trong con ngươi lóe lên một tia chấn kinh,

mày liễu nhíu chặt, rồi ngưng thần nói với Thương Thiên: "Để ta xem." Nói xong, Nam Phong liền cúi người xuống, đưa tay ngọc cảm nhận trên cổ Mạnh Nghị một lượt.

Quả nhiên, sau khi Nam Phong cảm nhận một lượt, hai mắt nàng lập tức đỏ hoe, từng giọt lệ long lanh rơi xuống đất. "Tiểu béo, Mạnh Nghị có phải đã rời xa chúng ta rồi không?" Thương Thiên thấy hốc mắt Nam Phong trong nháy mắt đỏ hoe, không hiểu sao trong lòng khẽ đau, hắn an ủi: "Nam Phong, đừng khóc đã." "Nhưng, cơ thể Mạnh Nghị đã trở nên lạnh như băng rồi, chắc chắn đã rời xa chúng ta rồi." Cùng với tiếng nói của Nam Phong, Thương Thiên không khỏi thở dài một tiếng, lại cúi người xuống cảm nhận cánh tay Mạnh Nghị một lượt.

Chương 1059

Lúc này, Thương Thiên nhắm mắt lại, dùng thần thức cẩn thận cảm nhận sự thay đổi trong cơ thể Mạnh Nghị.

Một lát sau, bên cạnh Thương Thiên liền tuôn ra từng luồng quang tuyến linh khí đen trắng, những quang tuyến linh khí này trong nháy mắt tiến vào cơ thể Mạnh Nghị.

Khi Thương Thiên đưa linh khí của Sinh Tử Phù vào cơ thể Mạnh Nghị, hắn thấy rõ từng tấc da thịt trong cơ thể Mạnh Nghị đều tỏa ra ánh sáng lấp lánh, căn bản không giống sinh cơ mà một người chết có thể có.

Cảm nhận được sinh cơ trong cơ thể Mạnh Nghị, Thương Thiên khẽ nhíu mày, tiếp tục khống chế sức mạnh tinh thần của Sinh Tử Phù tiến vào kinh mạch Mạnh Nghị.

Chỉ là, khi Thương Thiên dùng linh khí Sinh Tử Phù tiến vào cơ thể Mạnh Nghị, hắn lại tỏ ra có chút kinh ngạc, vì hắn có thể cảm nhận rõ ràng mọi chức năng cơ thể của Mạnh Nghị đều bình thường, không có bất kỳ dị thường nào.

Một lát sau, Thương Thiên liền thu hồi linh khí của Sinh Tử Phù. "Hộc hộc." Sau khi thu hồi linh khí, Thương Thiên thở hổn hển một tiếng. "Tiểu béo, Mạnh Nghị có phải đã chết rồi không." Nam Phong thấy Thương Thiên thu hồi linh khí Sinh Tử Phù, nức nở nhìn hắn, nghẹn ngào nói.

Nhưng, lúc này, Thương Thiên lại khẽ lắc đầu, nói với Nam Phong: "Nam Phong, Mạnh Nghị không chết." Nam Phong nghe tiếng Thương Thiên, lập tức nín tiếng nghẹn ngào, nhìn thẳng vào hắn, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ chấn kinh. "Thật không?" Thương

Thiên thấy vẻ chấn kinh trên mặt Nam Phong, gật đầu nói: "Các chức năng cơ thể của Mạnh Nghị đều bình thường, bên trong cơ thể đều đang tỏa ra sinh cơ bừng bừng, vì vậy ta dám khẳng định, Mạnh Nghị không chết." Cùng với lời của Thương Thiên, Nam Phong nín tiếng nghẹn ngào, trầm tư một lát, rồi mới khó hiểu nhìn hắn: "Nhưng tại sao chức năng cơ thể của hắn đều bình thường, nhưng không tỉnh lại, cũng không có mạch đập và hô hấp?" Nam Phong tò mò nhìn Thương Thiên, nói ra hết những nghi vấn trong lòng.

Vì, trước đó, Nam Phong rõ ràng cảm nhận được cơ thể Mạnh Nghị không có chút sức sống nào.

Thương Thiên nghe lời Nam Phong, lập tức im lặng.

Hồi lâu sau, Thương Thiên mới ngẩng đầu, dường như nghĩ ra điều gì đó, chậm rãi nói với Nam Phong: "Ta đoán, hắn chắc đã rơi vào trạng thái chết giả rồi." Cùng với lời của Thương Thiên, mày liễu của Nam Phong cũng khẽ nhướng lên, nàng ngưng mắt nhìn hắn, nói: "Trạng thái chết giả?" "Đúng, trạng thái chết giả." Ánh mắt Thương Thiên khẽ ngưng lại, tiếp tục giải thích với Nam Phong: "Tu sĩ ở trạng thái chết giả tuy còn sống, nhưng không cảm nhận được bất kỳ mạch đập, hô hấp, nhịp tim nào, có đủ điều kiện của một người chết, nhưng điểm khác biệt duy nhất là, người ở trạng thái chết giả, chức năng bên trong cơ thể không xảy ra bất kỳ thay đổi nào.

Tất cả các chức năng cơ thể đều có thể vận hành bình thường, không có nguy hiểm đến tính mạng." Sau khi Thương Thiên giải thích xong, Nam Phong lại nhíu mày, tò mò hỏi: "Vậy, tại sao hắn lại ở trong trạng thái hôn mê?" Nghe vậy, Thương Thiên trầm tư một lát, rồi chậm rãi giải thích: "Vì năng lượng của cơ thể tiêu hao quá lớn, ý thức trong não cũng bị hút vào trạng thái chết giả, không có ý thức, cơ thể khi không có sức mạnh tinh thần khống chế, sẽ đối mặt với tình trạng này." Nam Phong nghe những lời giải thích của Thương Thiên

một cách nửa hiểu nửa không, nhưng trên khuôn mặt xinh đẹp lại hiện lên vẻ chấn kinh. "Vậy tiếp theo chúng ta phải làm gì?" Sau khi Nam Phong nén lại những giọt lệ long lanh trong hốc mắt hơi đỏ, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, nàng ngưng thần hỏi Thương Thiên.

Thương Thiên nghe vậy, suy nghĩ một lát, rồi ngưng thần nhìn Nam Phong, nói: "Dùng linh khí từ bên ngoài để thúc đẩy, tăng tốc kích hoạt não bộ." Sau khi suy nghĩ, Thương Thiên liền nói cho Nam Phong biết cách giải quyết mà hắn biết.

Cùng với tiếng nói của Thương Thiên, Nam Phong nhướng mày, hỏi: "Thúc đẩy thế nào?" Thương Thiên im lặng một lát, rồi lại nói: "Dùng trận pháp truyền linh khí, truyền linh khí vào kinh mạch Mạnh Nghị là được.

Nhưng, năng lượng của ta mang theo sinh tử đạo pháp, Mạnh Nghị không nắm giữ quy tắc đại đạo, nên ta không được. " Nói xong, Thương Thiên liền nhíu mày, ngưng thần nhìn Nam Phong bên cạnh.

Nam Phong thấy vậy, lông mi khẽ nhướng lên, nói: "Nếu đã ngươi không được, vậy để ta đi, linh khí trong cơ thể ta và Mạnh Nghị đều thuộc về thiên địa linh khí của thế giới bên ngoài, chắc sẽ không bị bài xích chứ." Nghe vậy, Thương Thiên khẽ gật đầu, nói: "Đúng, ngươi nói không sai, linh khí trong cơ thể ngươi và linh khí trong cơ thể Mạnh Nghị cùng một nguồn, sẽ không gây ra cảm giác bài xích." Thương Thiên biết, lúc này để Nam Phong cứu Mạnh Nghị sẽ tốt hơn, vì linh khí trong cơ thể cùng một nguồn, căn bản không cần lo lắng vấn đề bài xích. "Vậy ta bắt đầu đây." Cùng với tiếng nói của Thương Thiên, Nam Phong nhướng mày, cúi người nhìn Mạnh Nghị đang yên tĩnh nằm trên mặt đất, nói. "Được." Thương Thiên thấy Nam Phong đồng ý, liền khẽ gật đầu, trong con ngươi lóe lên một tia kinh ngạc, hắn cũng nhìn về phía Mạnh Nghị đang yên tĩnh nằm trên mặt đất.

Ngay sau đó, Nam Phong làm theo phương án mà Thương Thiên đưa ra, dùng linh khí của mình, không ngừng truyền linh khí cho Mạnh Nghị.

Chỉ thấy trên cơ thể Nam Phong truyền ra một vầng sáng màu xanh, vầng sáng truyền vào mắt Thương Thiên, lấp lánh một thứ ánh sáng chói mắt.

Thương Thiên thấy trên cơ thể Nam Phong truyền ra một trận quang mang màu xanh, khóe miệng lập tức lộ ra một nụ cười nhạt, ngưng thần nhìn Nam Phong.

Chỉ thấy lúc này, theo tầm mắt của Thương Thiên, giữa Nam Phong và Mạnh Nghị đã thiết lập một mối liên kết vi diệu.

Một lớp quang mang màu xanh từ trên người Nam Phong nhanh chóng tuôn vào cơ thể Mạnh Nghị.

Thời gian trôi qua, từng giây từng phút, Thương Thiên nhìn đến có chút xuất thần, mãi một lúc lâu sau, ước chừng nửa canh giờ, Nam Phong mới thu tay ngọc lại.

Chỉ thấy sau khi Nam Phong thu tay lại, mày liễu khẽ nhíu, sau đó hít sâu một hơi, mới quay đầu nhìn Thương Thiên. "Được rồi." Nam Phong quay đầu nhìn Thương Thiên, rồi nói.

Chương 1060

Vì Nam Phong cảm nhận rõ ràng linh khí trong cơ thể Mạnh Nghị đã đạt đến một mức độ bão hòa nhất định, nên liền thu tay lại. "Ừm, đã bão hòa rồi à?" Thương Thiên nghe lời Nam Phong, hỏi.

Nam Phong gật đầu, nhỏ giọng nói: "Bão hòa rồi." Cùng với tiếng nói của Nam Phong, Thương Thiên lại tiếp tục nói với nàng: "Nam Phong, vất vả cho ngươi rồi, mau nghỉ ngơi đi." Nhưng, Nam Phong nghe lời Thương Thiên, lại xua tay với hắn, lắc đầu nói không.

Thấy Nam Phong lắc đầu, Thương Thiên cũng không kiên trì nữa, cúi đầu nhìn Mạnh Nghị đang yên tĩnh nằm trên mặt đất, lại cúi người kiểm tra.

Chỉ thấy sau khi Thương Thiên cúi người, đột nhiên đưa tay ra bắt đầu dò xét cơ thể Mạnh Nghị.

Sau khi Thương Thiên kiểm tra một lượt, hắn đột nhiên cảm nhận được trên cánh tay Mạnh Nghị đột nhiên nhảy lên. "Có rồi, Mạnh Nghị có mạch đập rồi." Cùng với tiếng nói của Thương Thiên, Nam Phong phía sau cũng nhanh chóng đi đến bên cạnh hắn, thẳng người cúi xuống, mày liễu nhíu chặt, vội vàng đưa tay ngọc dò xét cánh tay Mạnh Nghị.

Quả nhiên, sau khi Nam Phong đưa hai tay cảm nhận một lượt, nàng có thể cảm nhận rõ ràng trên cánh tay Mạnh Nghị truyền đến mấy tiếng nhảy động. "Quả nhiên có!" Sau khi Nam Phong cảm nhận được cánh tay Mạnh Nghị nhảy lên, trên khuôn mặt xinh đẹp đột nhiên hiện lên vẻ vui mừng.

Lúc này, sau khi Thương Thiên cảm nhận được mạch đập của Mạnh Nghị trở lại bình thường, lại đưa tay về phía cổ Mạnh Nghị sờ

thử. "Có nhiệt độ rồi." Thương Thiên đưa tay về phía cổ Mạnh Nghị, cẩn thận cảm nhận một lượt, cảm nhận được cổ Mạnh Nghị đột nhiên truyền đến một chút nhiệt độ ấm áp, tuy nhiệt độ không cao, nhưng so với sự lạnh như băng trước đó đã tốt hơn không ít.

Nam Phong nghe tiếng Thương Thiên, sắc mặt đột nhiên vui mừng, hai mắt nhìn chằm chằm vào Mạnh Nghị đang yên tĩnh nằm trên mặt đất, rồi nói với Thương Thiên: "Thương Thiên, nhưng tại sao hô hấp và mạch đập của Mạnh Nghị đều bình thường rồi, mà tại sao hắn không tỉnh lại?" Nam Phong cẩn thận ngưng thần nhìn bóng người đang yên tĩnh nằm trên mặt đất, tỏ ra có chút tò mò, liền ngưng thần nói với Thương Thiên.

Cùng với tiếng nói của Nam Phong, khóe miệng Thương Thiên hé ra một nụ cười nhạt, hắn mỉm cười, nói với Nam Phong: "Nam Phong, ngươi vừa mới truyền linh khí cho hắn, bây giờ để Mạnh Nghị hồi phục, chỉ là vấn đề thời gian.

Trước đây Mạnh Nghị vẫn luôn chìm trong giấc ngủ sâu, vì vậy không có bất kỳ ý thức nào có thể cảm nhận được trạng thái bên ngoài, nhưng bây giờ khác rồi, bây giờ trong cơ thể Mạnh Nghị đã có linh khí được truyền vào, bây giờ chỉ cần thời gian để chứng kiến mọi thứ, trong vòng hai canh giờ, Mạnh Nghị chắc chắn có thể tỉnh lại." Nam Phong nghe lời Thương Thiên, mới khẽ gật đầu, tỏ ý đã hiểu ý của hắn.

Cùng với tiếng nói của Thương Thiên, hắn liền đứng dậy từ mặt đất, quay đầu nhìn Nam Phong, từ từ nói: "Đúng rồi, Nam Phong, ngươi có thấy Vô Tâm không." "Không có." Tiếng của Thương Thiên vừa dứt, Nam Phong liền lắc đầu, dường như đang hồi tưởng lại, rồi nói với hắn: "Sau khi ta và Mạnh Nghị rơi xuống đầm lầy liền rơi vào hôn mê, lúc đó ta không thấy Vô Tâm." Nghe Nam Phong giải thích, lông mày Thương Thiên cũng khẽ nhíu lại, hắn ngưng thần nhìn Nam

Phong, trầm tư một lát, rồi nói: "Nam Phong, vậy ngươi có nhớ khoảnh khắc trước khi hôn mê không?

Lúc đó Vô Tâm ở vị trí nào?" Lúc này, trong lòng Thương Thiên mơ hồ hiện lên một tia lo lắng, hiển nhiên, bây giờ chỉ có Dương Vô Tâm là chưa được tìm thấy, vì vậy trong lòng Thương Thiên tỏ ra có chút lo lắng cũng là bình thường.

Nghe vậy, Nam Phong liền im lặng, đang cố gắng hết sức để nhớ lại những gì đã xảy ra trước khi hôn mê, cũng như vị trí cuối cùng của Dương Vô Tâm.

Một lúc lâu sau, Nam Phong mới nhướng mày nhìn Thương Thiên, trong con ngươi lóe lên một tia kiên định, nói: "Ta nhớ rồi, lúc đó vị trí của Vô Tâm là chính Đông, nhưng trước khi ta và Mạnh Nghị hôn mê, Vô Tâm vẫn ổn." Thương Thiên cẩn thận phân tích lời của Nam Phong, rồi trầm tư, lẩm bẩm một tiếng: "Chính Đông sao?" Ngay sau đó, Thương Thiên liền nhìn về hướng chính Đông.

Nhưng, theo tầm mắt của Thương Thiên, hắn chỉ thấy một mảng đêm tối, nào có bóng dáng của Dương Vô Tâm. "Ai, thôi bỏ đi, ta đợi Mạnh Nghị tỉnh lại rồi nói sau, bây giờ trời tối như mực, muốn tìm Vô Tâm quả thực khó hơn lên trời." Vì, hố sâu ở đây cực kỳ rộng lớn, trước khi Nam Phong hôn mê, Dương Vô Tâm vẫn còn nguyên vẹn, vì vậy Thương Thiên quyết định đợi Mạnh Nghị tỉnh lại trước, rồi từng bước thương lượng. "Nhưng trời tối như vậy, nếu chúng ta không đi tìm Vô Tâm, Vô Tâm có gặp nguy hiểm không?" Khi tiếng của Thương Thiên vừa dứt, khuôn mặt xinh đẹp của Nam Phong đột nhiên trầm xuống, nàng ngưng thần nhìn hắn, từ từ nói.

Nghe vậy, Thương Thiên trầm tư một lát, rồi liền lắc đầu, nói: "Không được, bây giờ trời tối quá, nếu ta đi tìm Vô Tâm, Mạnh Nghị lại chưa tỉnh, lỡ như Mạnh Nghị cũng gặp nguy hiểm, lúc đó ta phải

làm sao?" "Vậy lẽ nào chúng ta cứ ngồi không như vậy không đi tìm Vô Tâm sao?" Trên khuôn mặt xinh đẹp của Nam Phong, dường như hiện lên một tia bất mãn.

Nghe vậy, Thương Thiên im lặng.

Một lát sau, Thương Thiên lại ngẩng đầu nhìn Nam Phong, giải thích: "Nam Phong, chúng ta đợi thêm hai canh giờ nữa đi, tối đa hai canh giờ nữa đợi Mạnh Nghị tỉnh lại, chúng ta lập tức đi tìm Vô Tâm, được không?" Thấy Thương Thiên đã quyết định, Nam Phong cũng không tiện thúc giục nữa, chỉ có thể thở dài một tiếng, nói: "Ai, được rồi, vậy đợi Mạnh Nghị tỉnh lại rồi nói sau." Sau khi thở dài, trên cơ thể Nam Phong liền hiện lên một lớp u quang màu xanh, chậm rãi đi về phía Mạnh Nghị.

Thương Thiên thấy Nam Phong chậm rãi đi về phía Mạnh Nghị, cũng thở dài một tiếng, theo sát phía sau nàng, lại đến bên cạnh Mạnh Nghị.

Lúc này, tiếng hít thở của Mạnh Nghị trở nên vô cùng đều đặn.

Tiếng hít thở đều đặn cộng với sắc mặt hồng hào, vẻ mặt căng thẳng của Thương Thiên không khỏi giãn ra đôi chút.

Đêm tối bao trùm cả trời đất, cả cái hố sâu khổng lồ cũng bị bao trùm, những ngôi sao lốm đốm như những quân cờ, xếp thành hàng trên bầu trời, phảng phất như một trận pháp khổng lồ, bao trùm cả nhân giới.

Nhìn qua miệng hố sâu trên đỉnh đầu, Thương Thiên có thể thấy rõ những ngôi sao xếp thành hàng trên không trung, sao trời đầy trời, trăng sáng giữa không trung.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, một lúc lâu sau, Thương Thiên lại cúi người nhìn xuống Mạnh Nghị, chỉ thấy hô hấp của

Mạnh Nghị lúc này đã đều đặn.

Chương 1061

Khi Thương Thiên nhìn về phía Mạnh Nghị đang yên tĩnh nằm phía dưới, trong con ngươi hắn lóe lên một tia kinh ngạc, rồi quay đầu nhìn Nam Phong, nói với nàng bên cạnh: "Nam Phong, Mạnh Nghị sắp tỉnh rồi." Cùng với tiếng nói của Thương Thiên, Nam Phong cũng nhìn về phía Mạnh Nghị đang yên tĩnh nằm trên mặt đất.

Quả nhiên, khi Nam Phong nhìn về phía Mạnh Nghị trên mặt đất, mày liễu của nàng cũng khẽ động, lẩm bẩm một tiếng: "Thật đó, xem ra Mạnh Nghị sắp tỉnh rồi." Cùng với tiếng nói của Nam Phong, Mạnh Nghị đang yên tĩnh nằm trên mặt đất đột nhiên từ từ mở mắt.

Thương Thiên và Nam Phong nhìn về phía Mạnh Nghị, chỉ thấy sau khi Mạnh Nghị từ từ mở mắt, ánh mắt mông lung tràn ngập trong đầu, hắn đưa tay đỡ đầu, ngưng thần nhìn ra xung quanh. "Thương Thiên?

Nam Phong, sao hai người lại ở đây?" Lúc này, đầu Mạnh Nghị truyền đến một trận đau nhói, hắn nhíu mày nhìn ra xung quanh, ngưng thần nói với Thương Thiên và Nam Phong.

Sau khi tiếng của Mạnh Nghị dứt, Nam Phong lên tiếng trước, giải thích với hắn: "Vì linh khí trong cơ thể ngươi cạn kiệt, nên đã hôn mê, lẽ nào ngươi không có chút cảm giác nào sao?" Nam Phong thấy vẻ mặt mờ mịt của Mạnh Nghị, liền giải thích.

Mạnh Nghị nghe Nam Phong giải thích, có vẻ mờ mịt.

Một lát sau, Mạnh Nghị mới chậm rãi nói với Nam Phong: "Ta hôn mê sao?" Nói xong, trong đầu Mạnh Nghị liền truyền đến một trận đau nhói, sau đó ngưng thần liếc nhìn xung quanh môi trường xa lạ một lượt, mới ngẩng đầu nhìn về phía Nam Phong và Thương Thiên.

"Đúng, vì thể lực của ngươi tiêu hao quá mức, nên dẫn đến hôn mê." Nam Phong lại ngưng mắt, nhìn sâu vào Mạnh Nghị trước mặt, nói.

Khi tiếng của Nam Phong vừa dứt, Thương Thiên cũng bình tĩnh nhìn Mạnh Nghị, chậm rãi nói: "Mạnh Nghị, trước đó ngươi đã rơi vào trạng thái chết giả, là Nam Phong dùng linh khí của mình cứu ngươi." "..." Ngay khi tiếng của Thương Thiên vừa dứt, lông mày Mạnh Nghị cũng nhíu chặt lại.

Nhưng lúc này, Mạnh Nghị dường như đang trầm tư, đang nhớ lại điều gì đó, nhưng đúng lúc này, đầu hắn đột nhiên truyền đến một trận đau dữ dội. "Đầu của ta, đau quá." Cùng với một tiếng hét thảm thiết của Mạnh Nghị, sắc mặt Thương Thiên và Nam Phong đột nhiên trầm xuống, vội vàng lo lắng nhìn hắn, lo lắng nói: "Mạnh Nghị, ngươi không sao chứ." "Đầu ta đau quá." Nói xong câu đó, Mạnh Nghị liền nhanh chóng ngồi xếp bằng trước mặt hai người, thôi động linh khí trong cơ thể, dường như đang cố gắng áp chế điều gì đó.

Thương Thiên và Nam Phong thấy vậy, đều không nói gì nữa, chỉ nhìn chằm chằm vào hướng Mạnh Nghị, dường như sợ hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, một lúc lâu sau, một tiếng hét thảm thiết truyền vào tai Thương Thiên và Nam Phong.

Hai người nghe thấy tiếng hét thảm thiết của Mạnh Nghị.

Sau khi nghe thấy tiếng hét thảm thiết, Thương Thiên và Nam Phong nhanh chóng nhìn về phía Mạnh Nghị.

Lúc này, trong mắt hai người, chỉ thấy trên cơ thể Mạnh Nghị đột nhiên bộc phát ra một trận quang mang màu vàng mãnh liệt, kim quang bao trùm lấy hắn, tỏa ra khí chất như thiên thần, khiến người ta vô cùng chấn kinh. "Mạnh Nghị sao thế?" Nam Phong và Thương Thiên đều thấy cảnh tượng kỳ lạ, Nam Phong liền hiện lên vẻ chấn kinh trên

khuôn mặt xinh đẹp, ngưng thần nhìn về phía Mạnh Nghị, rồi lẩm bẩm một tiếng, dường như đang tự nói với mình.

Lúc này, Thương Thiên nghe thấy tiếng của Nam Phong, sắc mặt cũng đột nhiên trầm xuống, tập trung tinh thần nhìn về phía Mạnh Nghị.

Một lát sau, Thương Thiên dường như nghĩ ra điều gì đó, mới ngưng thần nói với Nam Phong, giải thích: "Ta biết Mạnh Nghị đang làm gì rồi." Nam Phong nghe lời Thương Thiên, trong con ngươi lóe lên một tia kinh ngạc, nàng tò mò nhìn hắn, nói: "Hắn đang làm gì?" Chỉ là Nam Phong trong lúc nói chuyện, vẫn luôn nhìn về phía Mạnh Nghị, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ vô cùng tò mò, dường như đối với việc Mạnh Nghị đang làm tỏ ra vô cùng hứng thú.

Thương Thiên tự nhiên nghe thấy tiếng nói từ miệng Nam Phong, liền trầm tư một lát, rồi mới giải thích với nàng: "Nếu ta đoán không lầm, Mạnh Nghị có lẽ sắp đột phá rồi." "!?" Nam Phong nghe lời Mạnh Nghị, đột nhiên quay đầu, ngưng thần nhìn Thương Thiên, kinh ngạc nói.

Khi tầm mắt của Nam Phong rơi vào trong ánh mắt của Thương Thiên, Thương Thiên lại gật đầu một cách chắc chắn, vẻ mặt bình tĩnh, dường như đối với cảnh tượng trước mắt không hề kinh ngạc, dường như đã nằm trong dự liệu. "Mạnh Nghị có lẽ sắp trở thành cường giả cảnh giới Bán bộ Hóa Thân rồi." Lúc này, Thương Thiên đột nhiên ngưng thần nhìn Nam Phong, từ từ giải thích.

Quả nhiên, ngay khi tiếng của Thương Thiên vừa dứt, khi Nam Phong và Thương Thiên nhìn về phía Mạnh Nghị, chỉ thấy xung quanh cơ thể hắn đều hiện lên một lớp kim quang nồng đậm.

Kim quang nồng đậm, lấp lánh thứ ánh sáng khiến người ta sợ hãi.

Nam Phong thấy vậy, vẻ chấn kinh trên khuôn mặt xinh đẹp không

giảm, ngược lại càng thêm nồng đậm, nói: "Trời ơi, không ngờ Mạnh Nghị lại đột phá thành cường giả cảnh giới Bán bộ Hóa Thân vào lúc này." Thương Thiên cũng tỏ ra có chút chấn kinh, không ngờ chỉ vì bốn người hợp thể một lần, lại đạt được hiệu quả như vậy, thật khiến người ta có chút bất ngờ.

Cùng với việc Thương Thiên và Nam Phong nhìn về phía Mạnh Nghị, kim quang trên cơ thể hắn trong nháy mắt liền nhanh chóng trở nên ngày càng nồng đậm, tỏa ra mùi vị khiến người ta nghẹt thở. "Nam Phong, chúng ta lùi xa một chút đi." Lúc này, Thương Thiên thấy linh khí màu vàng bành trướng trên cơ thể Mạnh Nghị, liền ngưng thần nói với Nam Phong bên cạnh, giải thích.

Nam Phong tự nhiên nghe thấy những lời từ miệng Thương Thiên, liền quay đầu nhìn sâu vào hắn một cái, rồi từ từ nói: "Được." Vì lúc này Nam Phong cũng hiểu, ở lại đây, ngược lại sẽ trở thành nhân tố cản trở Mạnh Nghị tiến hóa.

Vì vậy, hai người trong nháy mắt liền lùi về phía sau một khoảng cách không nhỏ, mãi đến khi lùi đến một khoảng cách an toàn nhất định, hai người mới dừng lại, lại nhìn về phía Mạnh Nghị.

Chương 1062

Soạt.

Chỉ thấy, trên cơ thể Mạnh Nghị lấp lánh một đạo quang thải màu vàng nồng đậm, linh khí màu vàng bao trùm lấy hắn, Thương Thiên và Nam Phong, lúc này căn bản không nhìn thấy thân hình Mạnh Nghị. "Tiểu béo, lần này Mạnh Nghị đột phá cảnh giới, có thể trực tiếp đột phá tiến vào cảnh giới Hóa Thân không." Nam Phong ngưng mắt nhìn Mạnh Nghị đang bị bao trùm trong kim quang, trong con ngươi lộ ra vẻ kinh ngạc, liền ngưng thần hỏi Thương Thiên bên cạnh.

Thương Thiên nghe tiếng hỏi của Nam Phong, lông mi khẽ nhướng lên, nói: "Ta thấy chưa chắc, điều kiện cần thiết cho cảnh giới Hóa Thân quá mạnh mẽ, trong môi trường này, khó có thể đột phá tiến vào cảnh giới Hóa Thân." "Nhưng, nếu chỉ đột phá cảnh giới Bán bộ Hóa Thân, thì có khả năng." Cùng với lời của Thương Thiên, Nam Phong cũng gật đầu. "Cũng đúng." Nam Phong nhìn về phía những bức tường đá nhẵn bóng xung quanh hố sâu, hồi lâu cuối cùng mới gật đầu, đáp lại: "Linh khí ở đây và thế giới bên ngoài căn bản không tương thông, vì vậy nếu có thể đột phá cảnh giới Bán bộ Hóa Thân, cũng không tệ rồi." Nói đến đây, trên khuôn mặt xinh đẹp của Nam Phong hiện lên vẻ thỏa mãn. "Tiểu béo, ngươi xem Mạnh Nghị đều đột phá rồi, ta bây giờ còn chưa đạt đến cảnh giới Bán bộ Hóa Thân, ta phải làm gì mới có thể đột phá đây?" Nam Phong thấy Mạnh Nghị trong tầm mắt không xuất hiện, toàn thân đều bị bao trùm trong kim quang, lập tức có chút buồn chán, liền quay đầu nhìn Thương Thiên.

Thương Thiên nghe tiếng của Nam Phong, mí mắt khẽ giật, trầm tư một lát, khóe miệng mới hé ra một nụ cười nhạt, hắn ngẩng đầu nhìn thẳng vào Nam Phong, nói: "Nam Phong, thực lực của ngươi

không cần ta nói nhiều, chỉ là ngươi chưa đột phá mà thôi, nếu ngươi đột phá, chắc chắn đã đột phá cảnh giới Bán bộ Hóa Thân từ trước rồi." "Làm gì có, ta chỉ là chưa tìm được cơ duyên đột phá thôi." Nam Phong nghe tiếng Thương Thiên, quay đầu nhìn hắn, chỉ thấy trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo một nụ cười nhạt, dường như Thương Thiên nói đúng sự thật.

Thương Thiên tự nhiên thấy nụ cười nhạt trên khuôn mặt xinh đẹp của Nam Phong, liền nói tiếp: "Ta nói này, Nam Phong nếu ngươi muốn đột phá cảnh giới Bán bộ Hóa Thân, chắc chắn đơn giản thôi." "Không có chuyện của ngươi, mau nhìn kìa, kim quang trên người Mạnh Nghị sắp biến mất rồi." Nam Phong giải thích một tiếng, rồi liền nhìn chằm chằm về phía Mạnh Nghị, trong con ngươi lóe lên một tia kinh ngạc, vội vàng nói với Thương Thiên bên cạnh.

Cùng với tiếng của Nam Phong, Thương Thiên cũng nhìn về hướng mà nàng chỉ.

Quả nhiên, khi Thương Thiên nhìn về phía Mạnh Nghị cách đó không xa, hắn có thể thấy rõ kim quang xung quanh cơ thể Mạnh Nghị lúc này đã biến mất.

Ngay sau đó, Thương Thiên khẽ nhíu mày, nhỏ giọng nói: "Mạnh Nghị sắp đột phá rồi, chúng ta đi giúp hắn đi." Nói xong, trên cơ thể Thương Thiên liền tuôn ra một lớp quang mang màu vàng, linh khí đen trắng xen lẫn trong kim quang.

Nam Phong nghe lời Thương Thiên, cũng khẽ gật đầu, xung quanh cơ thể nàng lại hiện lên một lớp u quang màu xanh, theo sau Thương Thiên, hai người thẳng hướng về phía Mạnh Nghị nhanh chóng lao tới. "A!" Khi Thương Thiên và Nam Phong xuất hiện bên cạnh Mạnh Nghị, Mạnh Nghị đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, kim quang đã biến mất, lúc này đột nhiên rên khẽ một tiếng, biểu cảm trông vô cùng méo

mó, dường như đang phải chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng. "Tiểu béo, chúng ta bây giờ phải làm sao?" Nam Phong nghe thấy tiếng hét thảm thiết của Mạnh Nghị, mày liễu nhíu chặt, hai mắt nhìn chằm chằm vào Mạnh Nghị đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, rồi nói với Thương Thiên bên cạnh.

Vì lúc này Nam Phong, trong lòng rối như tơ vò, sớm đã không biết phải làm gì.

Thương Thiên nghe lời Nam Phong, lông mi khẽ nhướng lên, sau đó liền trầm tư.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, trong nháy mắt, Thương Thiên lại ngưng thần nhìn Nam Phong, nói: "Nam Phong, ta có cách rồi." "Cách gì?" Nam Phong thấy Thương Thiên nói có cách, vội vàng quay đầu, hỏi.

Ngay sau đó, Thương Thiên liền gật đầu, trên mặt mang theo vẻ kỳ quái, tiếp tục nói: "Dùng linh khí của ngươi để giúp hắn." "Ý của ngươi là, dùng linh khí của ta để giúp Mạnh Nghị?" Nghe vậy, Nam Phong trầm tư một lát rồi hỏi Thương Thiên.

Thương Thiên gật đầu đáp: "Ở đây, chỉ có bản nguyên linh khí trong cơ thể ngươi là thuộc về thiên đạo của thế giới bên ngoài, không thuộc về không gian này.

Ta đã cảm ngộ sinh tử đạo pháp, còn Mạnh Nghị thì không thể chịu đựng quy tắc đại đạo, vì vậy nhiệm vụ này chỉ có ngươi mới làm được." Sau khi Thương Thiên nói xong, Nam Phong im lặng một lúc rồi bất đắc dĩ nhún vai, tập trung nói với hắn: "Thôi được, đã vậy thì ta sẽ giúp một tay." Vừa dứt lời, Nam Phong quay đầu nhìn về phía Mạnh Nghị.

Lúc này, vẻ mặt Mạnh Nghị vô cùng méo mó, đang phải chịu đựng nỗi đau tột cùng khi đột phá.

Thương Thiên biết, Mạnh Nghị lúc này đã đạt đến trạng thái phá rồi lại lập, nếu thật sự đột phá được đến cảnh giới Bán Bộ Hóa Thân, chắc chắn sẽ mạnh hơn cường giả Bán Bộ Hóa Thân bình thường không ít.

Nhưng, lúc này Mạnh Nghị đang đối mặt với vấn đề linh khí không đủ, chỉ cần vượt qua ải này, y sẽ có thể vượt xa phần lớn các cường giả Bán Bộ Hóa Thân khác.

Vút.

Đúng lúc này, trên ngọc thủ của Nam Phong đột nhiên xuất hiện một luồng thanh quang nhàn nhạt.

Ánh sáng xanh biếc mang theo linh khí hùng hậu, không ngừng truyền vào trong cơ thể Mạnh Nghị.

Quả nhiên, mọi chuyện đều giống như Thương Thiên dự liệu.

Khi linh khí của Nam Phong vừa truyền vào cơ thể Mạnh Nghị, sắc mặt méo mó của y lập tức trở lại bình thường, đôi mày nhíu chặt cũng giãn ra ngay tức khắc.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, một lúc lâu sau, trên trán Nam Phong cũng lặng lẽ hiện ra từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu.

Những giọt mồ hôi chảy dọc theo cổ Nam Phong xuống, sắp làm ướt bờ vai thơm của nàng.

Chương 1063

“Nam nhi, được rồi.” Thương Thiên vẫn luôn đứng bên cạnh, chăm chú quan sát Nam Phong và Mạnh Nghị.

Thấy sắc mặt Mạnh Nghị đã trở lại bình thường, hắn đột nhiên lên tiếng.

Nghe thấy giọng nói của Thương Thiên, Nam Phong lập tức thu hồi linh khí trong tay, hít sâu một hơi rồi mới nhìn về phía hắn, hỏi: “Được rồi sao?” Thương Thiên nhìn ánh mắt của Nam Phong, gật đầu thật mạnh đáp: “Được rồi, lúc này linh khí trong cơ thể Mạnh Nghị đã đạt đến trạng thái bão hòa, hiện tại có thể đối phó được, không cần ngươi giúp nữa.” Thương Thiên nhìn chằm chằm vào sắc mặt của Mạnh Nghị, thấy nó đã khôi phục bình thường, hắn mới thong thả nói với Nam Phong bên cạnh.

Nghe vậy, Nam Phong cũng nhìn theo ánh mắt của Thương Thiên về phía Mạnh Nghị.

Quả nhiên, Nam Phong cũng thấy rõ sắc mặt Mạnh Nghị đã bình thường trở lại, ngay cả đôi mày nhíu chặt trước đó cũng đã giãn ra.

Vút.

Trong lúc Thương Thiên và Nam Phong đang nói chuyện, Mạnh Nghị đột nhiên hóa thành một con Thiên Hỏa Ô Nha khổng lồ, tức thì bay vút lên trời, lao thẳng lên hư không.

Khi Mạnh Nghị biến thành Thiên Hỏa Ô Nha bay lên cửu tiêu, trên mặt Nam Phong và Thương Thiên đều lộ vẻ kinh ngạc.

Cả hai đều tập trung nhìn Mạnh Nghị đã hóa thành Thiên Hỏa Ô Nha, chỉ thấy phía trên hố sâu truyền đến từng trận tiếng quạ kêu.

“Quạ!

Quạ!

Quạ!” Tiếng kêu vang vọng bên tai, dường như mang theo âm thanh của linh khí cường đại.

Nghe thấy tiếng kêu, sắc mặt Thương Thiên và Nam Phong chợt trầm xuống, cả hai không khỏi lẩm bẩm.

“Trời ạ, con quạ này cũng lớn quá rồi.” Đầu tiên, Nam Phong lẩm bẩm một câu, sau đó nhìn chằm chằm vào Thiên Hỏa Ô Nha trên hư không.

Lúc này, Thiên Hỏa Ô Nha trong mắt hai người phải lớn đến hàng trăm mét, linh khí cường đại bao bọc lấy Mạnh Nghị.

Thiên Hỏa Ô Nha lúc này giống như một con thần điểu thượng cổ, xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Bầu trời tối tăm bao trùm cả vùng đất, lúc này Thiên Hỏa Ô Nha do Mạnh Nghị hóa thành đang bay lượn và kêu vang trên hư không.

“Có lẽ, đây mới là hình dạng thật sự của Thiên Hỏa Ô Nha.” Thương Thiên ngưng mắt nhìn Thiên Hỏa Ô Nha phía trên, vẻ mặt chấn động, lẩm bẩm một câu.

Cả hai người cứ thế nhìn chằm chằm vào Thiên Hỏa Ô Nha trên hư không.

Lúc này, màn đêm u tối bao trùm cả hư không, sao trời dày đặc điểm xuyết.

Thương Thiên và Nam Phong nhìn lên, cảm nhận được một loại ý cảnh khác biệt.

Nửa canh giờ trôi qua, ở rìa màn đêm u tối cũng đã xuất hiện một vệt sáng trắng như bụng cá.

Thương Thiên nhướng mày, nhìn sắc trời phía trên, rồi quay sang nói với Nam Phong bên cạnh: "Nam nhi, trời sắp sáng rồi, mau bảo Mạnh Nghị xuống đi, lát nữa ta còn phải đi tìm Vô Tâm." "Được." Nghe vậy, Nam Phong gật đầu, rồi lớn tiếng gọi về phía hư không: "Mạnh Nghị, chơi đủ chưa?

Có thể xuống được rồi." Chỉ thấy trên hư không, con quạ khổng lồ nghe thấy tiếng gọi từ mặt đất liền dừng lại, đưa mắt nhìn xuống.

Vút.

Ngay sau đó, trong tầm mắt của Thương Thiên và Nam Phong, hai người thấy rõ một bóng quạ khổng lồ từ trên trời lao xuống, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt họ.

"Xuống rồi à?" Lúc này, Mạnh Nghị đã đột phá cảnh giới Bán Bộ Hóa Thân, có thể thấy tâm trạng y đang rất tốt.

Thiên Hỏa Ô Nha lao xuống đất rồi hóa thành hình người, nguyên hình của Mạnh Nghị lại xuất hiện trong mắt hai người.

"Mạnh Nghị, trở thành một cường giả cảnh giới Bán Bộ Hóa Thân, có cảm khái gì không?" Thương Thiên thấy Mạnh Nghị hóa thành hình người, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt, nhìn y nói.

Nghe vậy, trên mặt Mạnh Nghị lập tức hiện lên vẻ kích động, sau đó y nhìn về phía Thương Thiên và Nam Phong, nói: "Nhờ phúc của hai vị, nếu không, ta có thể không phải giả chết, mà là chết thật sự." Mạnh Nghị khá cảm khái nói, trên mặt lại thoáng chút mất mát.

Chương 1064

Thương Thiên thấy vẻ mất mát trên mặt Mạnh Nghị, rõ ràng có chút bất ngờ.

Hắn chậm rãi đi đến bên cạnh y, đưa tay vỗ vỗ vai y, an ủi: "Mạnh Nghị, không phải đã đột phá cảnh giới Bán Bộ Hóa Thân rồi sao?

Sao còn thở dài?" "Ta thở dài là vì, nếu không phải Nam Phong truyền linh khí cho ta, có lẽ ta cũng không thể đột phá nhanh như vậy." Nam Phong thấy Mạnh Nghị nhìn về phía mình, đôi mày thanh tú nhướng lên, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ tinh nghịch, nhìn thẳng vào Mạnh Nghị, nhàn nhạt nói: "Nếu đã như vậy, ngươi định bồi thường cho ta thế nào đây?" Mạnh Nghị nghe Nam Phong nói, trong con ngươi lóe lên một tia kinh ngạc, rồi khóe miệng nhếch lên, cũng ngẩng đầu đối mặt với Nam Phong, cười nói: "Ngươi muốn bồi thường thế nào?" Nam Phong nghe vậy, trầm tư một lát, một lúc lâu sau dường như đã nghĩ ra thứ mình muốn.

"Ta muốn tất cả đan dược trong nhẫn trữ vật của ngươi, đưa hay không?" Nói xong, Nam Phong tinh nghịch lườm Mạnh Nghị một cái.

Khi giọng nói của Nam Phong vừa dứt, Thương Thiên và Mạnh Nghị đều trợn tròn mắt, không thể tin được mà nhìn nàng.

"Nam nhi, ngươi đây là thừa nước đục thả câu đó." Nói xong, Thương Thiên liền lườm Nam Phong một cái.

Nam Phong thấy ánh mắt của Thương Thiên, đột nhiên hừ nhẹ một tiếng, nói: "Ta lại không cần đan dược của ngươi, xía vào làm gì." "…" Thương Thiên nghe Nam Phong nói, sắc mặt chợt trầm xuống, sau đó không nói thêm gì nữa, chỉ im lặng nhìn cuộc tranh cãi

giữa Mạnh Nghị và Nam Phong.

Thương Thiên cũng muốn xem Mạnh Nghị rốt cuộc sẽ đáp lại màn hét giá trên trời của Nam Phong như thế nào!

Nghĩ vậy, Thương Thiên không nói thêm nữa, im lặng đứng sang một bên nhìn hai người.

Nam Phong thấy Thương Thiên xoay người đi sang một bên, không còn xía vào chuyện của mình và Mạnh Nghị nữa, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ đắc ý, nàng liền quay đầu nhìn Mạnh Nghị, nói: "Mạnh Nghị, không cần để ý đến Thương Thiên, nói thẳng đi, đưa hay không?" Khi giọng nói của Nam Phong vừa dứt, Thương Thiên có thể thấy rõ trên mặt Mạnh Nghị hiện lên vẻ vô cùng khó coi.

"Đan dược trong nhẫn trữ vật của ta nhiều lắm, có thể bớt một chút được không?" "Phụt." Thương Thiên yên tĩnh đứng một bên, thấy sắc mặt Mạnh Nghị lúc xanh lúc tím, không khỏi bật cười một tiếng.

Nam Phong và Mạnh Nghị nghe vậy đều quay đầu nhìn về phía Thương Thiên, cả hai cùng nhíu mày.

"Cười cái gì mà cười, có bản lĩnh thì đưa hết đan dược trong nhẫn trữ vật của ngươi cho ta đi?" Nam Phong nhướng mày, nhìn Thương Thiên nói.

Ngay sau đó, Thương Thiên thấy ánh mắt không mấy thiện ý của Nam Phong và Mạnh Nghị đang nhìn mình, không hiểu sao trong lòng có chút sợ hãi.

Hắn lại lùi về sau nửa bước, cúi đầu xuống.

Nam Phong thấy Mạnh Nghị cúi đầu, sắc mặt mới dịu đi một chút.

Tiếp đó, Nam Phong lại nhìn về phía Mạnh Nghị, chậm rãi nói: "Mạnh Nghị, rốt cuộc có đưa không." Nghe vậy, Mạnh Nghị nhìn

thẳng vào Nam Phong, lắc đầu.

"Không đưa?" Nam Phong thấy Mạnh Nghị lắc đầu với mình, mày liễu nhướng lên, sắc mặt trầm xuống, nói: "Mạnh Nghị, ngươi đừng quên, vừa rồi lúc sinh tử tồn vong, là ta kéo ngươi từ Quỷ Môn Quan về đó, ngươi không định cảm tạ ta sao?" "Ta đâu có nói không cảm tạ, nhưng ngươi lại muốn toàn bộ gia tài bảo bối của ta, vậy thì giữa chúng ta không có gì để bàn nữa." Mạnh Nghị tập trung nhìn thẳng vào Nam Phong, nói ra lời trong lòng.

Nam Phong thấy Mạnh Nghị dám cãi lại mình, gương mặt xinh đẹp lập tức trầm xuống, nói: "Vậy ngươi định cảm tạ ta thế nào?" Nghe vậy, Mạnh Nghị lại trầm tư, dường như đang suy nghĩ xem nên dùng thứ gì để cảm tạ Nam Phong.

Một lúc lâu sau, Mạnh Nghị dường như đã nghĩ ra, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một bình ngọc trắng tinh, đặt trong lòng bàn tay, rồi đổ ra một viên đan dược tròn trịa.

"Đây là?" Nam Phong thấy viên đan dược Mạnh Nghị đổ ra từ bình ngọc, tò mò nhìn tới.

Thương Thiên cũng vậy, khi Mạnh Nghị lấy đan dược ra, trên mặt hắn cũng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Lúc này, Thương Thiên tò mò không biết Mạnh Nghị sẽ dùng loại đan dược nào để cảm tạ ơn cứu mạng của Nam Phong.

Thế là, Thương Thiên liền nhìn về phía Mạnh Nghị.

Chỉ thấy Mạnh Nghị hơi ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Nam Phong, nói: "Linh Khí Đan." "…" Thương Thiên nghe tên đan dược Mạnh Nghị nói ra, con ngươi lập tức hơi co lại, sắc mặt đột nhiên đỏ bừng.

"Ha ha ha." Trong lúc Thương Thiên đang cười, Nam Phong cũng nhìn chằm chằm vào Mạnh Nghị.

Chỉ là khi Nam Phong nhìn Mạnh Nghị, trong con ngươi lóe lên ánh mắt tức giận, dường như giây tiếp theo sẽ bùng nổ hoàn toàn.

Mạnh Nghị nghe tiếng cười của Thương Thiên, trong con ngươi lóe lên vẻ kinh ngạc, rồi nhìn về phía hắn.

Nhưng ngay lúc Mạnh Nghị quay đầu lại, y lại thấy rõ trong mắt Nam Phong hiện lên ánh mắt phẫn nộ.

"Nam Phong, đừng nhìn ta như vậy, ta hơi sợ." Khi Mạnh Nghị nhìn về phía Nam Phong, y có thể cảm nhận rõ một luồng ánh mắt đáng sợ từ trên người nàng.

Chương 1065

"Sợ?" Nam Phong cố gắng kiềm chế không để mình tức giận, đôi mắt đen trắng dưới hàng mi khẽ chớp mấy cái, rồi nhìn chằm chằm vào Mạnh Nghị.

"Ngươi định đưa cho ta một viên Linh Khí Đan?" Nam Phong nhìn viên Linh Khí Đan Mạnh Nghị đưa tới, trợn to hai mắt, nhìn về phía y.

Mạnh Nghị thấy vậy, trong con ngươi lóe lên vẻ mờ mịt, gật đầu.

"Một viên, chắc là đủ rồi chứ." Nam Phong lại nghe những lời từ miệng Mạnh Nghị, con ngươi lập tức trợn lớn, lại nhìn sâu về phía y một lần nữa, hai mắt không chớp nhìn chằm chằm y, nói: "Ngươi nói lại lần nữa?" Nam Phong nhìn thẳng vào Mạnh Nghị, giọng nói bình tĩnh, dường như không nghe ra bất kỳ gợn sóng nào.

Nhưng không hiểu sao, Mạnh Nghị lại có thể cảm nhận được một luồng hàn quang lạnh lẽo từ trong mắt Nam Phong, khiến sống lưng y lạnh toát.

Cảm thấy không ổn, Mạnh Nghị mới tiếp tục đưa tay, lại từ trong nhẫn trữ vật lấy ra chiếc bình ngọc trắng tinh lúc nãy, đặt trong lòng bàn tay, rồi lại đổ ra một viên đan dược tròn trịa.

Ở phía xa, Thương Thiên đang yên tĩnh xem màn kịch này, không hiểu sao, lúc này trong lòng Thương Thiên cực kỳ muốn cười, nhưng vì nể mặt Nam Phong, hắn chỉ có thể cố gắng nhịn cười.

Quả nhiên, bão táp sắp ập đến.

Khi Mạnh Nghị lại đổ ra viên đan dược tròn trịa trong bình ngọc trắng, trên gương mặt xinh đẹp của Nam Phong đột nhiên hiện lên vẻ tức giận, nàng trợn to hai mắt, gầm lên với Mạnh Nghị: "Mạnh Nghị,

ngươi có biết trước khi cứu ngươi ta đã uống mấy viên Linh Khí Đan không?" Mạnh Nghị bị tiếng gầm của Nam Phong dọa giật nảy mình, yếu ớt hỏi: "Mấy viên?" "Ba viên!" "A?" Mạnh Nghị nghe Nam Phong nói, sắc mặt trầm xuống, trong lòng lẩm bẩm.

Tiêu rồi tiêu rồi, lần này đắc tội với vị cô nương Nam Phong này rồi!

Mạnh Nghị cảm thấy Nam Phong sắp nổi giận, y liền trực tiếp cầm bình ngọc trắng, nâng trong tay, đưa về phía Nam Phong, rồi nói: "Nam Phong, bên trong có tổng cộng năm viên Linh Khí Đan, đều cho ngươi, giữa chúng ta xóa nợ." "Xóa nợ?

Ha, Mạnh Nghị, lòng dạ ngươi cũng lớn thật đấy, ta khó khăn lắm mới kéo ngươi từ Quỷ Môn Quan về, chỉ cho ta mấy viên Linh Khí Đan thôi sao?" Nam Phong nhìn sắc mặt Mạnh Nghị, gương mặt xinh đẹp chợt trầm xuống, khinh thường nhìn bình ngọc trắng trong tay y.

Mạnh Nghị nghe vậy, lại nhìn về phía Nam Phong, yếu ớt hỏi: "Nam Phong, vậy ngươi muốn thế nào?" Khi Mạnh Nghị vừa dứt lời, trong con ngươi Nam Phong lóe lên một tia băng lãnh, nàng cười lạnh một tiếng.

"Ta muốn tất cả đan dược trong nhẫn trữ vật của ngươi!" "…" Nghe vậy, mày Mạnh Nghị chợt nhíu lại, thu hồi bình ngọc trắng trong tay, vội vàng lùi về sau, lắc đầu nói: "Không đưa!" Nam Phong thấy vẻ kiên định trên mặt Mạnh Nghị, trong mắt dường như mang theo tia lửa, nhìn về phía y.

Mạnh Nghị thấy Nam Phong nhìn chằm chằm vào mình, không hiểu sao, trong lòng lập tức hiện lên một tia sợ hãi.

Y liền từ từ lùi về sau hai bước, thấy đã giữ một khoảng cách an toàn với Nam Phong, Mạnh Nghị mới nói: "Nam Phong, ngươi đòi nhiều quá rồi, đan dược trong nhẫn trữ vật của ta nhiều không đếm

xuể, nếu đều cho ngươi, ta dùng cái gì?" Lúc này, trong mắt Mạnh Nghị lóe lên ánh mắt kinh hãi và kiên định, phản kháng Nam Phong.

Nam Phong nghe Mạnh Nghị nói, mày nhíu chặt, chậm rãi đi về phía y, trong mắt lóe lên một tia hàn quang lạnh lẽo, nói: "Mạnh Nghị, ta nói lại lần nữa, đưa hay không." Một bên, Thương Thiên thấy cuộc tranh cãi giữa Nam Phong và Mạnh Nghị, sắc mặt lập tức trầm xuống, sợ rằng Nam Phong sẽ làm ra chuyện gì quá đáng với Mạnh Nghị.

Nhưng một lát sau, Thương Thiên đã xua tan ý nghĩ này, vì Mạnh Nghị lúc này đã không còn giống như trước nữa.

Lúc này Mạnh Nghị đã đạt tới cảnh giới Bán Bộ Hóa Thân, còn Nam Phong thì chưa đột phá, vì vậy nghĩ đến tầng này, Thương Thiên khẽ thở dài một tiếng.

Ngay sau đó, Mạnh Nghị nghe vậy, lắc đầu.

"Nam Phong, đừng tới đây, ta hơi sợ." "Vậy, bây giờ ngươi tính sao?" Gương mặt xinh đẹp của Nam Phong hơi trầm xuống, đôi mắt bình tĩnh nhìn Mạnh Nghị.

Chỉ là, Mạnh Nghị nhìn thấy đôi mắt bình tĩnh của Nam Phong, trong lòng đột nhiên trở nên căng thẳng.

Mạnh Nghị biết, tuy vẻ mặt Nam Phong trông như giếng cổ không gợn sóng, nhưng không lâu sau, nếu mình không đồng ý, nàng sẽ trở thành một sự tồn tại đáng sợ như bão táp.

Nghe vậy, Mạnh Nghị tiếp tục trầm tư, nhìn sâu vào Nam Phong đang chậm rãi đi về phía mình.

Trầm tư hồi lâu, cuối cùng Mạnh Nghị cắn răng, trong mắt mang theo một tia ngoan lệ, nói với Nam Phong: "Nam Phong, một nửa, ta nhiều nhất cho ngươi một nửa." "Được, thành giao." Ngay lúc Mạnh Nghị vừa dứt lời, Nam Phong nghiến răng, lập tức đồng ý.

Khi giọng nói đồng ý của Nam Phong vang lên, Mạnh Nghị ở cách đó không xa đột nhiên nhíu mày, ngây như phỗng nhìn Nam Phong.

Không hiểu sao, Mạnh Nghị luôn có cảm giác mình bị trêu đùa.

Nhưng, Mạnh Nghị biết, mình cũng không tiện nói nhiều, vì đã dùng một nửa đan dược để đổi lấy sự tin tưởng của Nam Phong, lời đã nói ra, không thể trách người khác.

Thương Thiên thấy hai người đã thương lượng xong, mới từ xa đi tới.

Bốp, bốp.

Chương 1066

Đúng lúc này, một tiếng vỗ tay giòn giã vang lên bên tai Nam Phong và Mạnh Nghị.

Hai người nghe thấy tiếng vỗ tay, liền nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy Thương Thiên đang chậm rãi đi về phía họ.

"Tiểu béo, đến đúng lúc lắm, làm chứng cho ta." "…" Mạnh Nghị thấy trên mặt Nam Phong lại hiện lên vẻ vui mừng, mày hơi nhíu lại, mắt không chớp nhìn nàng, trong lòng có chút cạn lời.

"Làm chứng?" Thương Thiên nhướng mày nhìn Nam Phong, nghe nàng nói xong, cố ý hỏi.

Nam Phong thấy Thương Thiên giả vờ, đôi mày thanh tú hơi nhướng lên, rồi nói: "Đúng vậy, Mạnh Nghị đã đồng ý chia cho ta một nửa số đan dược trong nhẫn trữ vật của y." Nghe vậy, Thương Thiên nhìn về phía Mạnh Nghị cách đó không xa, trầm tư một lát, rồi nói: "Mạnh Nghị, ngươi có đồng ý không?" Khi Thương Thiên nhìn sang, Mạnh Nghị thở dài một hơi, gật đầu.

Thương Thiên nhận lấy nhẫn trữ vật từ tay Mạnh Nghị, sau đó dùng tinh thần lực tiến vào bên trong, cẩn thận kiểm tra một lượt, rồi đổ tất cả đồ vật trong nhẫn ra ngoài.

"Thương Thiên, cẩn thận một chút." Mạnh Nghị thấy Thương Thiên trực tiếp đổ hết đồ trong nhẫn trữ vật ra đất, mày chợt nhíu lại, bất mãn nhìn hắn.

"Yên tâm, ta dùng linh khí bảo vệ rồi." Quả nhiên, theo tầm mắt nhìn lại, Mạnh Nghị có thể thấy rõ trên mặt đất hiện lên một tầng kim quang nhàn nhạt, tuy không quá nồng đậm, nhưng để bảo vệ những vật phẩm này thì dư sức.

Thấy vậy, nội tâm căng thẳng của Mạnh Nghị mới dịu đi không ít.

Khi Thương Thiên đổ hết đồ trong nhẫn trữ vật ra, Nam Phong cũng sáp tới, trong mắt lóe lên vẻ kích động, nhìn đống đồ lỉnh kỉnh trên đất.

"Linh Khí Đan." Thương Thiên đầu tiên từ trong đống đồ lỉnh kỉnh nhặt lên một bình ngọc trắng, đặt trong lòng bàn tay, khẽ cúi đầu, cẩn thận ngửi mùi đan hương, rồi đoán là Linh Khí Đan, liền lẩm bẩm.

Khi Thương Thiên vừa dứt lời, Nam Phong bên cạnh khẽ nhíu mày, lắc đầu nói: "Tiểu béo, đếm xem bên trong có bao nhiêu viên đan dược?" Thương Thiên nghe tiếng Nam Phong bên tai, khẽ gật đầu.

"Được." Ngay sau đó, Thương Thiên nhìn vào bình ngọc trắng trong tay, đổ ra mấy viên đan dược.

"Một, hai…" Một lúc lâu sau, Thương Thiên cuối cùng cũng đếm xong, hắn quay đầu nhìn Nam Phong và Mạnh Nghị, nói: "Nam nhi, bên trong có tổng cộng sáu viên, theo như chia đôi, ngươi được ba viên." Nói xong, Thương Thiên liền chia sáu viên Linh Khí Đan trong tay làm hai, đưa cho mỗi người một phần.

Mạnh Nghị thấy vậy, sắc mặt cực kỳ khó coi, nhưng không nói một lời.

Đến khi Thương Thiên chuẩn bị đưa đan dược cho y, Mạnh Nghị mới lên tiếng: "Ngươi đưa phần dư cho Nam Phong đi, phần còn lại cứ để trong đó cho ta." Mạnh Nghị nhìn sâu vào những vật phẩm trên đất, trong lòng như rỉ máu, đây đều là tâm huyết y tích trữ nhiều năm, không ngờ bây giờ lại bị Thương Thiên phân chia như vậy.

Thương Thiên nghe vậy, liền gật đầu, đưa ba viên đan dược trong tay cho Nam Phong.

Nam Phong nhận lấy đan dược, trên gương mặt xinh đẹp lập tức

hiện lên vẻ vui mừng, khóe miệng cong lên một nụ cười nhạt.

"Ha ha ha, ba viên Linh Khí Đan, huề vốn rồi." Nam Phong cất ba viên Linh Khí Đan vào nhẫn, hài lòng tiếp tục nhìn xuống đất, thúc giục: "Thương Thiên, mau xem còn có đan dược khác không?" Thấy vẻ mặt không thể chờ đợi của Nam Phong, Thương Thiên bất đắc dĩ nhún vai, lại nhìn xuống đất, cẩn thận tìm kiếm đan dược.

Một lát sau, Thương Thiên lại từ trong đống vật phẩm nhặt lên một bình ngọc trắng, đặt trong tay, sau đó nhắm mắt lại, cẩn thận ngửi mùi đan hương trong bình.

Một lúc sau, Thương Thiên cuối cùng cũng từ từ mở mắt.

"Phá Phong Đan, sau khi uống, có thể không sợ sự cản trở của cuồng phong." Nam Phong nghe vậy, mày hơi nhíu lại, sau đó lắc đầu nói: "Không cần, thể năng của ta hoàn toàn không cần Phá Phong Đan." Thương Thiên nghe vậy, trầm tư một lát, rồi mới nghĩ ra lúc này Nam Phong đã có tàn hồn của Thanh Phượng và các linh thú thượng cổ khác, tự nhiên không cần Phá Phong Đan.

Thế là, Thương Thiên lại đặt Phá Phong Đan trong tay xuống đất.

Mạnh Nghị bên cạnh thấy cảnh này, trong mắt lập tức lóe lên vẻ vui mừng, nhìn chằm chằm vào Nam Phong.

"Phụ Thể Đan, khi ở trạng thái tàn hồn, có thể phụ thể lên thân thể người khác để đạt được mục đích tái sinh." Thương Thiên đọc xong tên đan dược, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, rồi nhìn thẳng về phía Mạnh Nghị, hỏi: "Mạnh Nghị, sao ngươi lại có loại đan dược này?" Người sau nghe Thương Thiên hỏi, con ngươi hơi co lại, trầm tư một lát rồi giải thích: "Không, không phải đan dược của ta, là của Dương Vô Tâm." "Của Vô Tâm?" Thương Thiên nghe Mạnh Nghị giải thích, mày hơi nhíu lại, nhìn sâu vào y.

Từ vẻ mặt của Mạnh Nghị, Thương Thiên thấy không giống như đang nói dối, dường như là thật.

Nam Phong cũng nghe thấy cuộc nói chuyện của Thương Thiên và Mạnh Nghị, liền hỏi: "Nó được gọi là Phụ Thể Đan sao?" Thương Thiên thấy Nam Phong truy hỏi, liền thở dài một tiếng, sắc mặt có chút không tốt, giải thích cho nàng: "Phụ Thể Đan, nói đơn giản là lúc sắp diệt vong, có thể phụ thể linh hồn của mình lên thân xác người khác để tiếp tục tồn tại." Nam Phong nghe xong lời giải thích của Thương Thiên, trong mắt lập tức lóe lên tinh quang, nhìn về phía hắn.

"Trên đời lại có loại đan dược ghê tởm như vậy, không cần không cần, ta không cần." Nghe vậy, Thương Thiên cũng chỉ cười nhạt, không nói gì, tiếp tục nhìn xuống đất, chỉ là trên đất đã không còn đan dược nào khác, chỉ còn lại mấy tấm thần phù và vài món bảo khí.

Thấy vậy, Thương Thiên thở dài một hơi, quay đầu nhìn hai người, nói: "Xem ra, ở đây không còn đan dược nào nữa." Thương Thiên đưa tay chỉ xuống đất, cả hai đều nhìn theo hướng hắn chỉ.

"Mạnh Nghị, đan dược trong tay ngươi sao ít vậy?" Từ đầu đến cuối, Nam Phong chỉ nhận được ba viên Linh Khí Đan, vì vậy trong lòng nàng cực kỳ không cân bằng.

Chương 1067

Thấy trên đất lúc này, ngoài mấy tấm thần phù ra chỉ còn lại vài món bảo khí, Nam Phong nhíu chặt mày, không vui nhìn Mạnh Nghị.

Mạnh Nghị nghe Nam Phong nói, nhếch mép cười với nàng, nói: "Ta vốn dĩ cũng không có nhiều đan dược, là ngươi yêu cầu chia đan dược." Mạnh Nghị thấy sắc mặt của Nam Phong không tốt, trên mặt lập tức hiện lên một nụ cười nhạt, giải thích.

"…" Nam Phong thấy thái độ của Mạnh Nghị như vậy, liền khẽ thở dài một tiếng, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, chỉ lẩm bẩm một câu, nói: "Thôi vậy, ba viên Linh Khí Đan thì ba viên Linh Khí Đan đi." Khi giọng nói của Nam Phong vừa dứt, Mạnh Nghị như trút được gánh nặng, từ xa đi đến bên cạnh Thương Thiên.

Chỉ thấy Mạnh Nghị đi thẳng đến bên cạnh Thương Thiên, nhếch mép cười với hắn, nói: "Thương Thiên, bây giờ ta có thể thu dọn đồ của mình rồi chứ." Đúng lúc này, Thương Thiên cũng quay đầu nhìn Mạnh Nghị cách đó không xa, nghe y nói, Thương Thiên cười đáp: "Đương nhiên, đây đều là đồ của ngươi." Nói xong, Thương Thiên liền lùi lại nửa bước, nhường đường cho Mạnh Nghị.

Một lúc lâu sau, Mạnh Nghị cuối cùng cũng thu dọn xong đống đồ lỉnh kỉnh trên đất.

Sau khi thu dọn xong, Mạnh Nghị quay đầu nhìn thẳng vào Nam Phong, nói: "Nam Phong, ta thật sự không cố ý, ngươi cũng thấy rồi, ta chỉ còn lại một ít đan dược như vậy thôi." Nghe vậy, Nam Phong không khỏi trợn mắt một cái, rồi quay người đi.

Thương Thiên thấy Nam Phong quay người đi, không khỏi bật cười thành tiếng.

“Ha ha, Mạnh Nghị, sau này ngươi phải cẩn thận một chút đó.” Nói xong, Mạnh Nghị chỉ bất đắc dĩ nhún vai.

Lúc này, trong khi mấy người đang chia đan dược, tầng mây trên hư không đang từ từ trôi đi, một lúc lâu sau, cuối cùng cũng lộ ra một vệt sáng trắng.

“Trời sáng rồi!” Nhìn thấy tia sáng trắng từ trên trời chiếu xuống thung lũng, mấy người đều ngẩng đầu nhìn lên.

Thương Thiên ngẩng đầu nhìn sắc trời, rồi quay sang hỏi Mạnh Nghị: “Đúng rồi Mạnh Nghị, trước khi hôn mê, ngươi có nhớ vị trí của Vô Tâm không?” Mạnh Nghị nghe Thương Thiên hỏi, lập tức trầm tư.

“Ta nhớ rồi, lúc đó Vô Tâm đang ở vị trí chính đông, trước khi hôn mê ta thấy Vô Tâm cách ta khoảng tám trăm mét.” “Tám trăm mét, ngươi chắc chứ?” Thương Thiên nghe vậy, tò mò hỏi lại một lần nữa.

Nhưng, Mạnh Nghị nhìn thấy ánh mắt trên mặt Thương Thiên, y lại trầm tư.

Một lúc lâu sau, Mạnh Nghị lại gật đầu thật mạnh, nói: “Đúng vậy, tám trăm mét, ta chắc chắn.” Nghe vậy, Thương Thiên không nói thêm nữa, liền nhìn về phía chính đông trong hố sâu.

“Nam nhi, chúng ta đi tìm Vô Tâm thôi.” Thương Thiên nhướng mày nhìn xung quanh, rồi quay đầu nhìn Nam Phong và Mạnh Nghị bên cạnh, nói.

Nhưng, Mạnh Nghị nghe Thương Thiên nói, sắc mặt cũng trầm xuống.

“Các ngươi chưa tìm Vô Tâm sao?” Nói xong, trên mặt Mạnh Nghị hiện lên vẻ kinh ngạc và lo lắng.

“Đúng vậy, vì trước đó trời tối quá, ngươi lại đang chìm trong trạng thái giả chết, nên ta không thể đi tìm Vô Tâm được, chỉ có thể đợi trời sáng rồi tính.” Mạnh Nghị nghe xong, nhíu mày trầm tư, rồi nói với Thương Thiên: “Thôi được, đã vậy, chúng ta đi tìm Vô Tâm thôi.” Khi Thương Thiên vừa dứt lời, quanh người hắn hiện lên một tầng kim quang nhàn nhạt, trong ánh sáng vàng kim xen lẫn một vòng hào quang linh khí đen trắng.

Chỉ thấy vòng hào quang linh khí nhanh chóng hiện ra quanh người Thương Thiên, Nam Phong và Mạnh Nghị bên cạnh thấy linh khí dâng trào quanh hắn, niệm khẩu quyết xong, liền nhanh chóng nói: “Được, chúng ta đi thôi.” Nói xong, quanh người hai người cũng lập tức hiện lên từng tầng linh khí, theo sát sau lưng Thương Thiên, từ từ đi về phía đông trong hố sâu.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, mấy người vừa đi được không xa, trời đã dần sáng rõ.

Men theo hướng chính đông trong hố sâu đi về phía trước, đi được khoảng sáu bảy trăm mét, trong tầm mắt Thương Thiên xuất hiện một bóng người.

“Mau nhìn kìa, ở đó có một bóng người.” Khi Thương Thiên vừa dứt lời, Nam Phong và Mạnh Nghị đều nhìn theo hướng hắn chỉ.

Quả nhiên, khi mấy người nhìn theo hướng Thương Thiên chỉ, tất cả đều kinh ngạc.

“Đó có phải là Vô Tâm không?” Vì cách một khoảng, nên nhìn rất mơ hồ, lúc này không thể chắc chắn người ở xa có phải là Dương Vô Tâm hay không.

“Không biết, ta qua xem thử trước đã.” Thương Thiên nghe Mạnh Nghị hỏi, liền lắc đầu, linh khí trên người lại dâng trào, nhanh chóng đi về phía bóng người.

Chẳng mấy chốc, khoảng cách giữa mấy người và bóng người ngày càng gần, khi khoảng cách thu hẹp lại, Thương Thiên đã có thể thấy rõ người đang nằm trên đất.

Quả nhiên, khi mấy người đáp xuống, tất cả đều hướng ánh mắt kinh ngạc về phía người đang nằm trên đất.

Người này không phải ai khác, chính là Dương Vô Tâm.

"Vô Tâm?" Khi bóng dáng Dương Vô Tâm xuất hiện trong tầm mắt, Mạnh Nghị ba bước thành hai, nhanh chóng lao về phía y.

Lúc này, Dương Vô Tâm cũng giống như Mạnh Nghị trước đó, đang yên tĩnh nằm trên đất, trên người lóe lên từng tầng huyết vụ.

Chương 1068

Chỉ khác với Mạnh Nghị là, lúc này Dương Vô Tâm hoàn toàn bị huyết vụ bao bọc, cả người cũng không truyền ra một chút cảm giác linh khí mãnh liệt nào.

"Thứ gì vậy?" Nam Phong cũng cảm nhận được luồng khí tức linh khí mãnh liệt từ trên người Dương Vô Tâm, mày hơi nhíu lại, tò mò hỏi.

Chưa đợi Thương Thiên trả lời, đúng lúc này, Mạnh Nghị đột nhiên hét lên một tiếng thảm thiết.

"A, tay của ta." Bởi vì, lúc này Mạnh Nghị lo lắng chạy đến bên cạnh Dương Vô Tâm, dường như muốn kiểm tra tình trạng cơ thể y, nhưng đúng lúc đó, tầng huyết vụ bao bọc trên người Dương Vô Tâm đột nhiên truyền ra một luồng hàn ý, lập tức tấn công hai tay của Mạnh Nghị.

Tiếng hét thảm thiết của Mạnh Nghị truyền vào tai Thương Thiên và Nam Phong.

Hai người nghe thấy tiếng hét, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, lập tức chạy đến bên cạnh Mạnh Nghị, hỏi: "Mạnh Nghị, ngươi sao vậy?" Thương Thiên nhìn dọc theo cánh tay Mạnh Nghị, chỉ thấy cánh tay y lúc này bị một tầng huyết vụ mỏng manh bao bọc.

"Ta hình như bị Vô Tâm tấn công rồi." Mạnh Nghị nhíu chặt mày, nhìn Thương Thiên một cái, rồi cúi xuống xem xét cánh tay mình.

"Mau đừng nói nữa, vận chuyển linh khí trong cơ thể, đẩy huyết vụ trên tay ra ngoài." Khi Thương Thiên vừa dứt lời, Mạnh Nghị gật đầu thật mạnh, rồi nhanh chóng ngồi xếp bằng trên đất, lẩm nhẩm khẩu quyết.

Không lâu sau, Mạnh Nghị biến thành một con Thiên Hỏa Ô Nha lớn mấy chục mét, cất tiếng kêu vang.

Thương Thiên nhìn về phía Thiên Hỏa Ô Nha do Mạnh Nghị biến thành, chỉ thấy trên đầu nó xuất hiện một luồng kim quang, kim quang từ đỉnh đầu Mạnh Nghị bao trùm toàn bộ cơ thể.

"Thật kỳ lạ." Thương Thiên nhìn Mạnh Nghị đang tĩnh dưỡng hồi phục trên không, thầm nghĩ.

"Sao vậy?" Khi giọng nói của Thương Thiên vừa dứt, Nam Phong bên cạnh đã nhanh chóng đi đến, tò mò hỏi.

Thương Thiên thấy Nam Phong đi tới, sắc mặt hơi trầm xuống, nói: "Trước khi chúng ta liên thủ, Vô Tâm chưa hề đột phá cảnh giới Bán Bộ Hóa Thân, nhưng tại sao bây giờ, huyết vụ trên người Vô Tâm lại có thể làm Mạnh Nghị bị thương." "Phải biết rằng, Mạnh Nghị bây giờ là cường giả cảnh giới Bán Bộ Hóa Thân, nếu theo tu vi trước đây của ta, muốn làm y bị thương cũng có độ khó nhất định." Thương Thiên vừa dứt lời, trong đôi mắt đen trắng của Nam Phong đột nhiên hiện lên vẻ kinh ngạc, nàng vội vàng quay đầu nhìn về phía Thiên Hỏa Ô Nha do Mạnh Nghị hóa thành.

"Quả nhiên là vậy, lẽ nào Vô Tâm cũng đã đột phá cảnh giới Bán Bộ Hóa Thân?" Nói xong, trên gương mặt xinh đẹp của Nam Phong lập tức hiện lên vẻ chấn kinh, rồi nhìn về phía Dương Vô Tâm đang nằm trên đất.

"Nhưng bây giờ Vô Tâm đang hôn mê, tại sao lại như vậy?" Thương Thiên cũng cảm thấy chuyện này kỳ lạ, nếu Dương Vô Tâm không phải là cường giả cảnh giới Bán Bộ Hóa Thân, thì làm sao có thể làm Mạnh Nghị bị thương được.

Hiện tại Mạnh Nghị đã khác xưa, là người có chiến lực mạnh nhất trong mấy người, đương nhiên, trừ Thương Thiên ra.

Đúng lúc này, trong con ngươi Thương Thiên lóe lên một tia tò mò.

Một lúc lâu sau, trên không trung lại truyền đến một tiếng kêu vang dội của Thiên Hỏa Ô Nha, tiếng kêu truyền vào tai mọi người, Thương Thiên và Nam Phong đều ngẩng đầu nhìn lên.

"Phù phù." Một lát sau, Thiên Hỏa Ô Nha Mạnh Nghị xuất hiện trên mặt đất.

"Chữa thương xong rồi?" Thương Thiên thấy Thiên Hỏa Ô Nha xuất hiện trước mặt, trong con ngươi lóe lên vẻ kinh ngạc, đánh giá Mạnh Nghị từ trên xuống dưới.

Nghe vậy, Mạnh Nghị gật đầu thật mạnh.

"Tự nhiên, cũng không xem ta là ai, ta là Thiên Hỏa Ô Nha, thần thú Kim Ô thượng cổ, chút thương tích nhỏ, chốc lát là có thể chữa lành." "…" Khi Mạnh Nghị vừa dứt lời, Thương Thiên và Nam Phong đều có vẻ cạn lời, nhìn y đang tự khen mình một cái.

"Thật sự, vết thương của Vô Tâm thật kỳ lạ." Trong lúc Thương Thiên và Nam Phong đang cạn lời với Mạnh Nghị, mày y cũng nhíu lại, nhìn về phía Dương Vô Tâm đang nằm trên đất, rồi nói với hai người.

"Kỳ lạ thế nào?" Cả hai đều nghe thấy lời của Mạnh Nghị, sau khi trầm tư một phen liền truy hỏi.

"Nói thật, ta cũng có chút không rõ, nhưng ta luôn cảm thấy đó không phải là vết thương do cảnh giới Bán Bộ Hóa Thân có thể gây ra cho ta, dường như là một loại năng lượng bảo vệ mạnh mẽ hơn." "Mạnh hơn năng lượng của cảnh giới Bán Bộ Hóa Thân?" Trên mặt Thương Thiên, lúc này hiện lên vẻ chấn kinh.

"Đúng vậy, ta đã cẩn thận xem xét huyết vụ vừa rồi, trên đó dường như có một lớp năng lượng không thuộc về Vô Tâm." Đúng

lúc này, khi Mạnh Nghị vừa dứt lời, Thương Thiên liền tò mò quay đầu, nhìn về phía Dương Vô Tâm.

Chỉ thấy phía trên cơ thể Dương Vô Tâm, có một tầng huyết vụ mỏng manh như có như không, đang bảo vệ cơ thể y, dường như đang bảo vệ y khỏi bất kỳ tổn thương nào.

Thấy vậy, Thương Thiên tò mò đưa tay ra.

"Tiểu béo, cẩn thận một chút." Nam Phong thấy Thương Thiên định đưa tay vào lớp màng quanh người Dương Vô Tâm, trên mặt hiện lên vẻ lo lắng, nhìn hắn, lên tiếng nhắc nhở.

"Ừm, ta sẽ cẩn thận." Thương Thiên nghe thấy giọng nói quan tâm của Nam Phong bên tai, con ngươi lập tức hơi co lại, nói với nàng.

Chương 1069

Nam Phong thấy Thương Thiên đã đồng ý, liền đi đến bên cạnh hắn, không nói thêm gì nữa.

Đúng lúc này, Thương Thiên vận chuyển linh khí trong đan điền, dùng linh khí bao bọc cánh tay, rồi đưa tay vào trong lớp màng mỏng quanh người Dương Vô Tâm.

Quả nhiên, mọi chuyện đều giống như Mạnh Nghị nói, trong đó đâu đâu cũng lộ ra sự kỳ quái.

Khi Thương Thiên đưa tay vào, hắn có thể cảm nhận rõ một cảm giác lạnh buốt từ cánh tay truyền đến, cảm giác này rất chân thực, dường như thứ hắn chạm vào không phải là một người, mà là một khối băng vạn năm không tan.

"Thế nào?" Sau khi Thương Thiên đưa tay vào, Nam Phong liền lo lắng và tò mò hỏi.

Thương Thiên nghe Nam Phong hỏi, mày nhíu chặt, nói: "Quả nhiên như Mạnh Nghị nói, Vô Tâm dường như được thứ gì đó bảo vệ." Ngay sau đó, Mạnh Nghị liền rút cánh tay ra khỏi lớp màng mỏng.

"Bây giờ làm sao?" Mạnh Nghị thấy Thương Thiên rút tay ra khỏi người Dương Vô Tâm, sắc mặt hơi trầm xuống, lo lắng hỏi.

Khi Mạnh Nghị vừa dứt lời, con ngươi Thương Thiên hơi co lại, cũng lập tức trầm tư.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, một lúc sau, trong mắt Thương Thiên đột nhiên lóe lên một tia sáng.

"Ta trước tiên dùng tinh thần lực thử liên lạc với Vô Tâm, xem có

thể kết nối được không.” Nói xong, Thương Thiên liền điều khiển tinh thần lực, cố gắng thiết lập liên hệ với Dương Vô Tâm đang chìm trong giấc ngủ.

Lúc này năng lượng trong cơ thể Thương Thiên đã hồi phục được bảy tám phần, hắn nhanh chóng thúc đẩy liên kết tinh thần của mình.

Hắn nhắm tinh thần lực vào thái dương của Dương Vô Tâm, từ từ đưa vào trong lớp màng mỏng, cố gắng liên lạc với y đang hôn mê bất tỉnh.

Nhưng thời gian trôi qua từng giây từng phút, Thương Thiên vẫn không thể thiết lập được một chút liên hệ tinh thần nào.

Cẩn thận cảm nhận từng cảm giác truyền đến từ Dương Vô Tâm, chỉ cảm thấy hư vô, hư vô… Dương Vô Tâm, lẽ nào đã biến thành một khối băng?

Không cam tâm, hắn dồn hết năng lượng trên người để liên kết tinh thần với Dương Vô Tâm, nhưng kết quả vẫn như cũ.

Môi Thương Thiên trắng bệch, hao hết năng lượng cũng không kết nối được, tại sao thiết lập liên lạc với Dương Vô Tâm lại khó khăn đến vậy?

“Sao lại thế này, ta rõ ràng đã dùng hết toàn bộ năng lượng rồi.

Nhưng tại sao Dương Vô Tâm lại không có phản ứng gì?” Thương Thiên không khỏi lẩm bẩm.

Từ trong nhẫn trữ vật, hắn lấy ra chiếc bình sứ nhỏ màu trắng ngọc đã từng lấy ra trước mặt Nam Phong, đổ ra một viên Linh Khí Đan, nuốt vào bụng.

Hắn ngồi xuống, chuẩn bị dùng Linh Khí Đan để hồi phục năng lượng cho cơ thể.

Dù sao ở trong một vùng đầm lầy như thế này, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, nếu không nhanh chóng hồi phục năng lượng trong cơ thể, hậu quả không dám tưởng tượng.

Thương Thiên không phải loại người sẽ đùa giỡn với tính mạng của mình.

Thương Thiên chậm rãi phục hồi năng lượng, mày nhíu chặt, không biết bước tiếp theo phải làm thế nào để cứu Dương Vô Tâm.

"Sao có thể?

Lẽ nào với tu vi Bán Bộ Hóa Thân của tiểu béo, cũng không thể kết nối tinh thần với Dương Vô Tâm đang hôn mê sao?" Nam Phong cũng nhíu chặt mày, nàng hoàn toàn không ngờ, với cảnh giới của Thương Thiên, lại không thể kết nối được với Dương Vô Tâm.

"Không có cách nào, ta chỉ cần vừa kết nối, chỉ có thể cảm nhận được một vùng hư vô, giống như Dương Vô Tâm thật sự không có trái tim vậy." Thương Thiên lắc đầu nói.

"A?

Sao lại thế?

Dương Vô Tâm tuy trông có vẻ lạnh lùng vô tình vô tâm, nhưng sau một thời gian tiếp xúc, ta có thể cảm nhận được, y cũng giống ta là người có thất tình lục dục mà." Nam Phong nhíu mày càng chặt hơn, đôi mày thanh tú nhăn lại đến mức có thể kẹp chết một con kiến nhỏ.

Thương Thiên thấy Nam Phong nhíu mày chặt như vậy, biết nàng đang lo lắng, nhưng cũng không thể làm gì được.

Chương 1070

Hắn từ từ đưa tay ra, giúp Nam Phong vuốt phẳng đôi mày đang nhíu chặt.

Gương mặt xinh xắn hồng hào của Nam Phong đỏ bừng, nàng vội vàng né ra, trong lòng như có con nai con đang chạy loạn, đập thình thịch.

"Đáng ghét!" Nam Phong nửa thẹn nửa giận nói với Thương Thiên.

Thương Thiên nghe thấy tiếng trách mắng nũng nịu của Nam Phong, trong lòng lập tức rung động, dùng ánh mắt khác lạ nhìn nàng.

Nam Phong thấy Thương Thiên như vậy, không nhịn được muốn nói thêm vài lời thân mật với hắn.

Nhưng bây giờ là lúc Dương Vô Tâm đang gặp nguy hiểm, cùng Thương Thiên tán tỉnh cũng không hay, thế là nàng cứng rắn kìm nén tâm tư, chỉ lạnh lùng liếc hắn một cái, rồi tiếp tục lo lắng nhìn Dương Vô Tâm.

Thương Thiên thấy biểu cảm của Nam Phong như vậy, cũng biết bây giờ không phải là lúc để giao lưu tình cảm.

Tuy đối với Nam Phong, hắn có một chút hảo cảm như có như không, muốn cùng nàng trở thành đạo lữ tu tiên, nhưng bây giờ là thời khắc nguy cấp, cũng không có thời gian để nghĩ đến chuyện nam nữ tình ái.

Hơn nữa, đạo lữ trong giới tu tiên cũng thường xuyên hợp hợp tan tan.

Mục tiêu hàng đầu hiện tại là lấy được ma hạch ở vùng đầm lầy

này.

Sau khi Thương Thiên hồi phục được ba bốn phần, hắn liền đứng dậy, tiếp tục cùng Nam Phong kiểm tra tình hình cơ thể Dương Vô Tâm.

Lúc này, xung quanh cơ thể Dương Vô Tâm đều tỏa ra dao động năng lượng khổng lồ, giống như sắp nổ tung vậy, khiến người ta nhìn mà kinh hồn bạt vía.

Thương Thiên mày hơi nhướng lên, đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

"Nam Phong, Mạnh Nghị, ta có một cách." Nghĩ đến đây, Thương Thiên lên tiếng nói với hai người.

"Cách gì?

Thương Thiên ngươi cứ nói thẳng đi, chỉ cần có thể cứu Dương Vô Tâm, ta đều sẽ toàn lực giúp đỡ." Mạnh Nghị lên tiếng.

Sau những ngày ở cùng Dương Vô Tâm, y và con người ngoài lạnh trong nóng này đã trở thành huynh đệ thật sự.

Trước đó khi y hôn mê, tuy Thương Thiên cứu Nam Phong trước, nhưng trong lòng y cũng không lúc nào không lo lắng cho người huynh đệ tốt này.

"Nếu bây giờ linh khí quanh người Dương Vô Tâm mạnh như vậy, hay là chúng ta thử hấp thu những linh khí này, giúp y chia sẻ một phần, nếu không ta sợ cơ thể y không chịu nổi sẽ nổ tung." Thương Thiên nói.

"Làm vậy có được không?" Nam Phong không khỏi cảm thấy có chút thừa nước đục thả câu, dù sao những linh khí này đều là của Dương Vô Tâm, bọn họ cướp đi linh khí, đợi y tỉnh lại không chừng sẽ tức giận.

“Có gì mà không được, Dương Vô Tâm cứ tiếp tục như vậy, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Hơn nữa, y bây giờ còn chưa đến Bán Bộ Hóa Thân, với tu vi như vậy, cơ thể căn bản không thể chịu đựng được áp lực linh lực lớn như thế.” Thương Thiên cũng không còn cách nào khác, vì tình huống của Dương Vô Tâm khác với Nam Phong và Mạnh Nghị trước đó, hai người kia thiếu linh khí, chỉ cần có Linh Khí Đan chống đỡ là không có chuyện gì lớn.

Dương Vô Tâm thì khác, linh khí quá nhiều.

Nếu truyền thêm linh khí cho y, đó không phải là cứu mạng, mà là đòi mạng.

Cách hắn đưa ra bây giờ, cũng thực sự là hạ sách.

“Nếu chúng ta không giúp y chia sẻ, đến lúc linh khí quá nhiều dẫn đến cơ thể nổ tung, muốn cứu vãn cũng khó.” Thương Thiên nhìn Dương Vô Tâm, người có linh khí quanh thân ngày càng mạnh, nói.

“Thôi được, đã nói vậy rồi, vậy chúng ta thử xem, nếu không được thì dừng lại.” Nam Phong nhìn tình hình ngày càng tệ của Dương Vô Tâm, gật đầu.

Dù sao trong mấy người chỉ có Thương Thiên là có nhiều cách nhất, đầu óc cũng thông minh nhất, nếu không nghe theo cách của hắn, thì thật sự không biết phải làm gì.

Thương Thiên gật đầu, trực tiếp ngồi xếp bằng bên cạnh Dương Vô Tâm, bắt đầu hấp thu những linh khí tỏa ra xung quanh y.

Nam Phong thấy Thương Thiên đã ngồi xuống, cũng ngồi xuống bên cạnh, bắt đầu hấp thu linh khí.

Chương 1071

Mạnh Nghị thấy hai người như vậy, cũng ngồi xuống tu luyện theo.

Lúc mới bắt đầu, cả ba người đều khí tức không yên, trong lòng lo lắng cho tình hình của Dương Vô Tâm, không có cách nào tu luyện cho tốt.

Nhưng dần dần, theo việc hấp thu loại linh khí lạnh như băng này ngày càng nhiều, tâm tư của mọi người cũng từ từ tĩnh lặng lại.

Vùng đầm lầy một mảnh tĩnh lặng, ở đây không có bất kỳ một cây thực vật nào sinh trưởng, cũng không có động vật nhỏ, là một nơi hoàn toàn tử khí nặng nề.

Nhưng ở chỗ của Thương Thiên và mọi người, lại có sức sống dồi dào và yên tĩnh tỏa ra, dường như nơi này là nơi ấm áp duy nhất trong đầm lầy.

Giống như một buổi sáng mùa xuân, mang theo cơn gió se se lạnh, mang theo cơn mưa nhỏ lặng lẽ, những chiếc lá non từ từ vươn mình.

Dần dần, theo quá trình tu hành của mọi người, nơi Thương Thiên đang ở, lại mọc ra mấy ngọn cỏ nhỏ.

Những ngọn cỏ này xanh mơn mởn, hoàn toàn không hợp với cảnh vật của đầm lầy, trông vô cùng bắt mắt.

Trong đầm lầy vô tận, sự sống của những ngọn cỏ nhỏ này, sẽ kéo dài được bao lâu?

Nhưng những ngọn cỏ này dường như có ý thức, lại cũng bắt đầu hấp thu linh khí xung quanh Dương Vô Tâm.

Theo quá trình tu luyện của mọi người, cỏ nhỏ xung quanh ngày

càng nhiều, cuối cùng biến thành một bụi cỏ nhỏ, vây quanh nơi mấy người đang ở.

Ngoài bụi cỏ, vẫn là một vùng hỗn độn và sương mù mờ mịt.

Những ngọn cỏ nhỏ này giống như mấy vị tu sĩ, đều có thể hấp thu linh khí xung quanh Dương Vô Tâm.

Lặng lẽ không tiếng động hấp thu, mỗi khi hấp thu thêm một chút, lá cỏ lại càng xanh biếc đẹp mắt hơn.

Trong đầm lầy có gió nhẹ thổi qua, những cơn gió nhỏ quanh năm thổi ở đây, khi lướt qua những ngọn cỏ này, lại tỏ ra vô cùng dịu dàng và dễ chịu.

Giống như không phải đang ở trong đầm lầy nguy hiểm đáng sợ, mà là đang yên tĩnh tu luyện trên một bãi cỏ xanh ngập tràn ánh nắng và gió nhẹ.

Không biết không hay, đã qua ba ngày ba đêm.

Trong ba ngày, những ngọn cỏ non xanh mơn mởn đó, lại nở ra những đóa hoa dại ngũ sắc sặc sỡ.

Tốc độ hấp thu linh khí của những đóa hoa dại này còn nhanh hơn cả lá cỏ, vì vậy sau ba ngày, linh khí đáng sợ quanh cơ thể Dương Vô Tâm, cuối cùng cũng bị hấp thu hết sạch.

Thương Thiên kinh ngạc nhìn bãi cỏ xung quanh, không ngờ chỉ ngồi xuống tu luyện một lúc, xung quanh lại xảy ra thay đổi lớn như vậy.

Vùng đầm lầy vốn tử khí nặng nề không chút sức sống, lại mọc ra những ngọn cỏ non xanh này?

Những ngọn cỏ này không có ong bướm truyền phấn, lại cũng nở ra những đóa hoa dại xinh đẹp.

Thương Thiên lại cẩn thận cảm nhận tu vi của mình, phát hiện linh khí vốn đang xao động bất an ở cảnh giới Bán Bộ Hóa Thân, lúc này đã hoàn toàn ổn định lại.

Đây có thể coi là một niềm vui bất ngờ.

Lúc này Thương Thiên đứng dậy, lại cẩn thận kiểm tra tình hình của Dương Vô Tâm, phát hiện linh khí trong cơ thể y đã dần ổn định lại, không còn bá đạo và đáng sợ như trước nữa.

"Bây giờ mọi người có thể dừng lại rồi, tình hình của Dương Vô Tâm đang dần hồi phục, tin rằng không lâu nữa sẽ khỏe lại." Thương Thiên nói với mọi người.

Thương Thiên vừa nói xong, Nam Phong là người phản ứng đầu tiên.

Sau khi phản ứng lại, hành động đầu tiên của nàng không phải là kiểm tra Dương Vô Tâm, mà là kinh ngạc nhìn xung quanh.

"Chuyện gì vậy?

Đầm lầy sao có thể mọc ra nhiều hoa nhỏ xinh đẹp như vậy?

Chương 1072

Còn có những ngọn cỏ này, trước đó lúc ta đến đều không có mà?" Nam Phong hỏi Thương Thiên, cảm thấy hắn là người đầu tiên tỉnh lại từ trong tu luyện, chắc chắn biết nhiều hơn mình.

"Cái này ta cũng không biết, ta vừa mới mở mắt, thoát ra khỏi trạng thái tu luyện, đã thấy như vậy rồi." Thương Thiên lắc đầu nói.

Lúc này Mạnh Nghị cũng đã dừng tu luyện, trực tiếp đứng dậy.

"Tình hình của Vô Tâm thế nào rồi?

Có khá hơn chút nào không?" Sự quan tâm của Mạnh Nghị hoàn toàn không đặt ở những gì xảy ra xung quanh, một lòng một dạ lo lắng cho tình hình của Dương Vô Tâm.

"Vô Tâm hiện tại không sao rồi, linh khí trong cơ thể cũng đã vô cùng ổn định, tin rằng chẳng bao lâu nữa sẽ tỉnh lại thôi." Thương Thiên cười cười nói với Mạnh Nghị.

"Vậy thì tốt, chỉ cần Vô Tâm không sao là ta yên tâm rồi." Mạnh Nghị thở ra một hơi trọc khí.

"Thương Thiên, quả nhiên cơ trí, may mà ta đã tin lời ngươi, nếu không tình hình của Vô Tâm bây giờ chắc chắn sẽ không ổn." Mạnh Nghị nói tiếp.

Cảm giác cảnh giới Nửa bước Hóa Thân của hắn đã ổn định hơn không ít.

Vốn dĩ với huyết mạch Thượng cổ thần thú Thiên Hỏa Ô Nha, hắn cần một thời gian dài hơn để củng cố tu vi, không ngờ chỉ ngồi đả tọa ba ngày đã ổn định được.

Mạnh Nghị nhìn Dương Vô Tâm đang ngủ say nhưng đã không

còn gì đáng ngại, trong lòng dâng lên một nỗi cảm kích.

Mặc dù hắn hấp thu linh khí của Dương Vô Tâm là để cứu y, nhưng những linh khí này dù sao cũng là của y, cho nên trong lòng hắn vô cùng cảm kích.

Hắn là vì những luồng linh khí cường đại xung quanh cơ thể Dương Vô Tâm đều mang thuộc tính hàn băng, mới có thể trấn an được luồng linh khí thuộc tính hỏa nóng bỏng, bùng nổ và nóng nảy kia.

Nếu không, hắn cũng không thể nào chỉ trong ba ngày ngắn ngủi đã củng cố được cảnh giới của mình.

Mạnh Nghị hỏi xong chuyện của Dương Vô Tâm, mới bắt đầu chú ý đến sự thay đổi xung quanh.

Trong mắt hắn lóe lên một tia kinh ngạc: "Chuyện gì thế này?

Vùng đầm lầy mà lại có thể mọc hoa cỏ, lẽ nào là do Nam Phong làm ra?" Mạnh Nghị cảm thấy con gái ai cũng thích hoa hoa cỏ cỏ, có lẽ là do Nam Phong làm.

"Không phải ta, ta và tiểu béo cũng không biết, có lẽ là có kỳ ngộ gì đó." Nam Phong lắc đầu nói.

Thương Thiên giơ tay, ngắt một đóa hoa, đặt lên mũi ngửi thử.

"Hoa rất thơm, ngửi thấy có ẩn chứa linh khí, tương tự như linh khí trên người Dương Vô Tâm, có lẽ chúng đã hấp thu linh khí từ người y mà mọc ra." Thương Thiên phân tích một cách hợp lý.

Mạnh Nghị và Nam Phong đều cảm thấy lời của Thương Thiên rất có lý.

Tiếp đó, Mạnh Nghị và Nam Phong liền thấy Thương Thiên nhổ cả gốc những cây hoa cỏ này lên, từng cây từng cây một, nhổ xong

liền nhét vào trong nhẫn trữ vật.

“Thương Thiên, ngươi làm gì vậy?” Nam Phong kinh ngạc hỏi.

“Không có gì, ta chỉ cảm thấy mấy bông hoa cỏ này khá đẹp, nhổ về sau này mang về nghiên cứu một chút thôi.” Thương Thiên lắc đầu, tốc độ nhổ cỏ càng nhanh hơn.

Trong lúc Mạnh Nghị và Nam Phong còn đang ngẩn người, Thương Thiên đã dùng đến thân pháp nhanh như tia chớp, nhổ sạch sẽ toàn bộ hoa cỏ trên mảnh đất này.

Sau khi nhổ sạch toàn bộ hoa cỏ, trên mặt Thương Thiên lộ rõ vẻ hài lòng.

Lúc này, Nam Phong và Mạnh Nghị đâu còn không hiểu, Thương Thiên chắc chắn biết trong những bông hoa cỏ này ẩn chứa linh lực, là linh thảo hữu dụng, cho nên mới hái xuống.

Chậm một bước, lúc này Thương Thiên đã hái hết toàn bộ hoa cỏ, không chừa lại một cây nào, có ra tay cũng đã muộn.

Mạnh Nghị lộ vẻ hối hận không kịp, Nam Phong cũng thầm ảo não, sao lúc trước mình không nhận ra chút nào nhỉ?

Đầu óc của tên Thương Thiên này cũng quá lanh lợi rồi.

Chương 1073

“Tiểu béo, ta ra lệnh cho ngươi, chia cho ta một nửa số hoa cỏ ngươi vừa hái.” Nam Phong bá đạo nói với Thương Thiên, cứ như thể nàng là lão đại của hắn vậy.

Thương Thiên lại chẳng hề để tâm mà lắc đầu, trong lòng cười lạnh trước hành động này của Nam Phong.

Mặc dù hắn đúng là có chút cảm tình với nàng, nhưng chút cảm tình đó không đủ để hắn đem linh thảo có thể trợ giúp cho việc tu luyện của mình ra nhường.

Dù sao thì tu tiên giới này là một thế giới cá lớn nuốt cá bé, hắn sẽ không thật sự vì ai mà trả giá bằng lợi ích thực sự.

Huynh đệ trong tu tiên giới cũng chỉ là bạn đồng hành nhất thời mà thôi, quan trọng nhất là phải tự mình cường đại.

Bởi vì tu tiên đến cuối cùng, phi thăng tiên giới, lúc đó ai cũng sẽ trở nên vô tình vô dục.

Nam Phong thấy Thương Thiên không để ý đến mình, trên mặt có chút ngượng ngùng, cũng cảm thấy việc mình làm vừa rồi không tốt lắm.

Dù sao những hoa cỏ đó cũng là do Thương Thiên phát hiện ra công dụng, sau đó tốn công sức hái xuống, nàng bá đạo như vậy muốn chiếm làm của riêng cũng không thể được.

Bình thường Nam Phong tự nhiên sẽ không làm chuyện như vậy, nhưng đối mặt với Thương Thiên thì lại khác, Nam Phong luôn cảm thấy Thương Thiên đối xử với nàng khác với hai người Dương Vô Tâm và Mạnh Nghị.

Nhưng cuối cùng nàng cũng không nói thêm gì.

Nam Phong vốn đang tỏ ra kiêu ngạo ngang ngược, lúc này cũng vì sự từ chối của Thương Thiên mà trầm xuống, không còn chỉ tay năm ngón với hắn như trước nữa.

Thương Thiên tự nhiên không biết trong lòng Nam Phong nghĩ gì, chỉ cảm thấy mình có được những linh thảo này là điều đương nhiên.

Dù sao trước đó, hắn cũng đã đề nghị họ ngồi tu luyện bên cạnh Dương Vô Tâm, hấp thu linh khí xung quanh y.

Hắn biết hai người họ chắc chắn đã nhận được lợi ích, những linh khí đó đều hữu dụng đối với họ.

Đã cho họ phúc lợi rồi, muốn nhiều hơn nữa là không thể, dù sao hắn mới là người bỏ công sức.

Bình thường có việc hắn đều là người mưu hoạch, để người khác được hưởng chút lợi lộc đã là được rồi, còn muốn có được mọi thứ giống như hắn thì không thể nào.

Dù sao thì đầu óc và thể lực của Nam Phong và Mạnh Nghị đều không mạnh, việc họ làm cũng không nhiều, hắn được nhiều hơn một chút cũng là bình thường.

Mọi người canh giữ xung quanh Dương Vô Tâm, sau hơn một canh giờ, Dương Vô Tâm cuối cùng cũng tỉnh lại.

"Vô Tâm, ngươi tỉnh rồi, bây giờ cảm thấy thế nào?" Nam Phong tương đối tinh ý, cũng là người đầu tiên phát hiện Dương Vô Tâm tỉnh lại, vội vàng hỏi.

"Ừm, ta cảm thấy năng lượng trên người mạnh hơn rất nhiều." Dương Vô Tâm có chút mơ hồ.

"Đúng rồi, sao ta lại ở đây?

Đây là đâu?" Dương Vô Tâm nhìn mảnh đất xung quanh đã bị Thương Thiên nhổ trụi lủi rồi hỏi.

"Đây là sâu trong khu đầm lầy, ngươi vừa tỉnh lại ý thức có chút mơ hồ, lát nữa sẽ ổn thôi." Nam Phong mỉm cười nói.

Dương Vô Tâm xoa đầu, một lúc sau mới nhớ lại chuyện trước đó.

Lại cẩn thận cảm nhận sự thay đổi trên người, phát hiện mình bây giờ đã là cường giả cảnh giới Hóa Thân.

"Tu vi của ta..." Trên mặt Dương Vô Tâm đầy vẻ kinh ngạc và vui mừng khôn xiết, nhưng đó chỉ là thoáng qua, một giây sau đã khôi phục lại vẻ mặt không cảm xúc như cũ, người không biết còn tưởng mình nhìn nhầm.

Dương Vô Tâm lại nhìn sang Thương Thiên, phát hiện hắn bây giờ đã ở cảnh giới Nửa bước Hóa Thân.

Người có cảnh giới cao có thể nhìn thấu tu vi của người có cảnh giới thấp, nhưng người cảnh giới thấp lại không thể nhìn thấu người cảnh giới cao.

Thương Thiên tuy không nhìn thấu được tu vi của Vô Tâm, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng y cao hơn mình một bậc.

Ở tu tiên giới, tu vi cao hơn một bậc và thấp hơn một bậc là khác biệt một trời một vực.

Chương 1074

Hắn cảm thấy, Dương Vô Tâm hiện tại ít nhất cũng phải ở cảnh giới Hóa Thân.

"Vô Tâm, ta cảm thấy tu vi của ngươi mạnh hơn ta nhiều lắm, bây giờ không phải đã là cảnh giới Hóa Thân rồi chứ?" Cảm nhận được linh lực trên người Dương Vô Tâm còn kinh khủng hơn cả Thương Thiên và Mạnh Nghị, Nam Phong hỏi.

Trước đó tu vi của mấy người đều tương đương nhau, không ngờ sau một phen biến cố lại có sự thay đổi như vậy.

Trong đó Thương Thiên và Mạnh Nghị đều là tu vi Nửa bước Hóa Thân.

Người thay đổi lớn nhất là Dương Vô Tâm, bây giờ năng lực đã sâu không lường được.

"Đúng vậy, ta cũng không biết tại sao, đột nhiên tu vi lại tăng lên một bậc." Dương Vô Tâm bất đắc dĩ nói.

Nhưng ngữ khí tuy bình tĩnh, thậm chí có chút bất đắc dĩ, nhưng ánh sáng hưng phấn vui vẻ trong mắt y lại không qua mắt được Nam Phong vốn rất tinh ý.

"Không sao đâu, dù sao cảnh giới tăng lên cũng là chuyện tốt, chúc mừng ngươi nhé Vô Tâm!" Nam Phong nũng nịu nói.

"Ờ, cảm ơn." Dương Vô Tâm nhìn nụ cười tươi như hoa của Nam Phong rồi đáp.

Trong lòng có chút cảm động, tu tiên lâu như vậy rồi, y chưa từng có một người bạn nào, những người mà các trưởng lão trong tiên môn tìm cho, y đều không vừa mắt một ai.

Thậm chí cuối cùng các trưởng lão không tiếc công sức tìm cho y ba nhân vật lợi hại, y cũng chẳng thèm để mắt.

Cô gái Nam Phong này, so với ba nhân vật lợi hại kia còn mạnh hơn không ít, tính cách lại tốt như vậy, lại còn có cảm tình với y.

Qua một thời gian tiếp xúc, y cũng biết Nam Phong là một người lợi hại, không phải loại ký sinh trùng sống dựa vào người khác.

Điều này khiến y không khỏi nảy sinh ý định kết bạn.

"Nam Phong, cái này tặng cho ngươi." Dương Vô Tâm đột nhiên mở Càn Khôn Giới Chỉ, lấy ra một bình sứ nhỏ màu xanh lục, đưa vào tay Nam Phong.

"Cái gì đây?" Nam Phong nhận lấy, hỏi Dương Vô Tâm.

"Ha ha, đây là một viên đan dược có thể làm lớn mạnh linh hồn yêu thú, ngươi có thể triệu hồi Thanh Thú, cho Thanh Thú ăn viên đan dược thuộc tính mộc này, nó sẽ trở nên mạnh hơn." Dương Vô Tâm gãi đầu, đáp lời Nam Phong như vậy.

"A!

Quý trọng như vậy ta không dám nhận đâu." Nam Phong vội vàng xua tay, mặc dù trong lòng vô cùng muốn có viên đan dược này, nhưng nàng không phải loại người thích chiếm lợi của người khác, huống chi Dương Vô Tâm còn sắp trở thành bạn tốt của nàng.

"Không sao, nhận đi, dù sao viên đan dược này đối với ta cũng vô dụng.

Nếu ngươi cảm thấy không tiện, sau này gặp được đan dược thuộc tính thủy hoặc băng, cũng có thể tặng lại cho ta." Dương Vô Tâm cười nói, có thể thấy Nam Phong tuy miệng nói không cần, nhưng tay lại nắm chặt bình sứ nhỏ, cho thấy trong lòng thực sự rất thích.

“Thôi được, vậy ta nhận trước.” Nam Phong nghe Dương Vô Tâm nói vậy, cũng không tiện từ chối nữa.

Thực sự không nỡ trả lại viên đan dược.

Nam Phong lập tức cất bình sứ nhỏ vào Càn Khôn Giới Chỉ, như thể sợ Dương Vô Tâm hối hận không tặng nữa.

Trong mắt Nam Phong tràn đầy niềm vui, độ hảo cảm đối với Dương Vô Tâm cũng tăng lên một chút.

Sau khi nhận được đan dược, Nam Phong lập tức triệu hồi Thanh Phượng ra.

“Thanh Phượng, viên đan dược này có thể tu phục thần hồn của ngươi, mau ăn thử đi.” Nam Phong nói với tàn hồn Thanh Phượng vừa được triệu hồi.

Thanh Phượng gật đầu, sau khi ăn đan dược quả nhiên trở nên lợi hại hơn.

Dương Vô Tâm có một khuôn mặt cực kỳ tuấn tú, là người đẹp trai nhất trong mấy người đàn ông, chỉ là bình thường trầm mặc ít nói.

Hình tượng băng sơn mỹ nam tử của Dương Vô Tâm rất được lòng các cô gái.

Chương 1075

Dương Vô Tâm tuy lạnh lùng, nhưng khi đối tốt với người khác lại rất dịu dàng, ba hai câu đã dỗ cho Nam Phong vui vẻ.

Nhưng Thương Thiên sẽ không dễ dàng rút lui.

Nam Phong đã có ý với hắn, vậy thì cứ mặc kệ nàng, để mọi chuyện phát triển tự nhiên, con đường tiên đạo dài đằng đẵng, có một người bầu bạn cũng rất tốt.

"Được rồi, nếu đã hiện tại mọi người đều không sao, vậy chúng ta đừng lãng phí thời gian ở khu đầm lầy này nữa, mau chóng tìm Ma Hạch đi." Thương Thiên nói.

Mọi người đồng loạt gật đầu.

Dù sao khu đầm lầy này rất nguy hiểm, không biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì.

Nếu không tìm được Ma Hạch kịp thời, cứ bị kẹt ở đây, không chừng đầm lầy sẽ tiếp tục khép lại, nuốt chửng cả mấy người vào trong.

"Sinh Tử Phù, hiện ra cho ta!" Thương Thiên bây giờ đã là tu sĩ Nửa bước Hóa Thân, cho nên việc triệu hồi Sinh Tử Phù là chuyện dễ như trở bàn tay.

Một lá bùa bằng giấy vàng óng ánh xuất hiện trước mặt mọi người.

Thương Thiên mơ hồ cảm giác, theo tu vi tăng lên, kim quang trên Sinh Tử Phù này dường như cũng rực rỡ hơn một chút.

Thương Thiên điều khiển Sinh Tử Phù, cẩn thận cảm nhận sự dao động của linh khí sâu trong đầm lầy, tìm kiếm nơi có Ma Hạch.

“Thế nào rồi, cảm nhận được Ma Hạch ở đâu chưa?” Nam Phong hỏi Thương Thiên.

Thương Thiên nhíu mày.

“Đừng làm phiền, ta vừa mới cảm nhận được một chút, đã bị ngươi làm gián đoạn.

Đợi ta thiết lập lại liên kết, không biết đến lúc nào.” Thương Thiên nhíu mày, không vui nói với Nam Phong.

Nam Phong nghe Thương Thiên nói chuyện với mình hung hăng như vậy, lòng lập tức nguội đi một nửa.

“Thương Thiên đang bận, chúng ta đừng làm phiền y.” Dương Vô Tâm mỉm cười an ủi Nam Phong.

Nam Phong gật đầu, cũng biết lúc này Thương Thiên không thích bị người khác làm phiền nhất.

Vừa rồi quả thực, nàng nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của Thương Thiên cảm thấy rất đẹp trai, không hiểu sao ma xui quỷ khiến lại đến gần hỏi.

Nghĩ lại hành động của mình, Nam Phong không khỏi cảm thấy có chút áy náy.

Thôi rồi, lẽ nào, Nam Phong thật sự đầu óc hồ đồ, vào khu đầm lầy này xong liền trở nên ngốc nghếch sao?

Nhưng Thương Thiên cũng quá không hiểu lòng người, lại hung dữ như vậy, mặc dù là nàng sai trước.

Điều này khiến Nam Phong cảm thấy có chút không vui.

Ngược lại, Dương Vô Tâm lại an ủi nàng vào lúc này, giải tỏa sự ngượng ngùng của nàng.

Nam Phong không khỏi nhìn Dương Vô Tâm thêm một cái, phát

hiện thực lực trên người y quả thực mạnh mẽ, chỉ là bình thường y luôn trầm mặc ít nói một mình, không có cảm giác tồn tại, cho nên Nam Phong ít chú ý hơn.

Thương Thiên cẩn thận cảm nhận sự thay đổi truyền đến từ Sinh Tử Phù, cuối cùng sau khi đi về phía nam 50 mét đã cảm nhận được khí tức của Ma Hạch.

"Tất cả theo ta." Thương Thiên không quay đầu lại, trực tiếp vẫy tay, ra hiệu cho những người phía sau đều đi theo.

"Sao rồi, tìm thấy Ma Hạch rồi à?" Mạnh Nghị vội vàng hỏi Thương Thiên.

"Đúng vậy, ta cảm nhận được khí tức của Ma Hạch, mọi người theo sau ta, đừng để lạc, tiếp theo ta có thể sẽ đi rất nhanh." Thương Thiên nói xong câu đó, nhanh chóng chạy về phía nơi có khí tức Ma Hạch nồng đậm.

Mấy người còn lại đều chưa kịp phản ứng, đã bị Thương Thiên bỏ xa ở phía sau.

Chương 1076

“Chúng ta mau theo kịp.” Mạnh Nghị nhíu mày, nhanh chóng lướt người đuổi theo Thương Thiên.

Mấy người nhanh chóng theo sau bóng lưng của Thương Thiên.

Chạy được khoảng nửa canh giờ, Thương Thiên cuối cùng cũng dừng lại trước một hang đá lớn.

“Ta cảm nhận được Ma Hạch ở trong hang đá lớn này, chúng ta vào trong đi.” Thương Thiên quay đầu nói với mấy người kia.

“Nhưng chúng ta không biết bên trong rốt cuộc có nguy hiểm hay không, cứ thế mạo hiểm đi vào, không tốt lắm đâu.” Nam Phong nhíu mày nói.

“Vậy ngươi không vào thì thôi, ta vào tìm.” Thương Thiên không tiếp tục nói nhảm với Nam Phong nữa, trực tiếp đi vào trong hang đá.

Nam Phong nghẹn lời, không ngờ thái độ của Thương Thiên hôm nay đối với mình lại tệ đến vậy, lẽ nào hắn uống nhầm thuốc?

Nàng lo lắng có nguy hiểm mới mở miệng hỏi, trước đây thái độ của Thương Thiên đối với nàng còn rất tốt, Nam Phong không hiểu tại sao trong nháy mắt, Thương Thiên lại đối xử với nàng như vậy.

Dương Vô Tâm và Mạnh Nghị nhìn nhau, đồng loạt đi vào trong hang đá.

“Này, tiểu béo, đợi ta với.” Thấy mấy người kia đều đã vào, mình ở lại đây cũng không ổn, thế là Nam Phong cũng đi theo vào.

Trong hang đá tối om, đưa tay không thấy năm ngón, nhưng mấy người Thương Thiên đều là tu sĩ, có thể trực tiếp dùng thần thức để nhìn đường, thần thức còn nhạy bén hơn mắt thường một chút.

“Ta cảm ứng được Ma Hạch ở trong sơn động này, nhưng không biết vị trí cụ thể, sơn động lại có bảy tám ngã rẽ, hay là chúng ta chia nhau ra hành động đi.” Thương Thiên đang đi đầu đột nhiên dừng bước, nói với mấy người còn lại.

“Ta thấy cách này được, Thương Thiên nói có lý, dù sao chúng ta chỉ đi một con đường, cứ tìm kiếm như vậy, không biết đến khi nào mới tìm được Ma Hạch.” Dương Vô Tâm gật đầu đồng ý.

Mạnh Nghị và Nam Phong cũng không có ý kiến.

Sau khi mọi người bàn bạc xong, liền bắt đầu chia nhau hành động.

Thương Thiên đi theo con đường mà mình đã đi trước đó, mấy người còn lại thì đi về các con đường tứ phía.

Thực ra ở đây Thương Thiên đã có một chút tính toán.

Mặc dù hắn xưng huynh gọi đệ với những người này, cũng có cảm tình với một cô gái trong số đó, nhưng ở tu tiên giới, không có thứ gì có thể hấp dẫn hơn tài nguyên.

Thương Thiên biết, dẫn theo mấy người kia cùng đi tìm, chỉ đi một con đường cũng có thể tìm thấy Ma Hạch.

Nhưng lúc đó tìm được rồi, mấy người sẽ phải chia đều.

Dù sao tất cả đều mạo hiểm tính mạng vào khu đầm lầy này, làm sao có thể không chia một phần chứ?

Nhưng Thương Thiên lại muốn độc chiếm Ma Hạch.

Hắn tin rằng chỉ cần có được sức mạnh của Ma Hạch, chắc chắn có thể trở thành cường giả cảnh giới Hóa Thân.

Những thứ như tình bạn, tình huynh đệ, trước mặt lợi ích hiển nhiên trở nên không đáng kể.

Huống chi Thương Thiên cũng không thân quen gì với những người này, chỉ là mới gặp gần đây mà thôi.

Trước đây đi theo Nam Phong giải cứu Mạnh Nghị và Dương Vô Tâm, cũng chỉ là nể mặt mấy người họ đã truyền năng lượng cho hắn.

Cô gái Nam Phong này có chút kỳ lạ, trong tình huống hoàn toàn không quen biết, lại cứ gọi hắn là tiểu béo, lẽ nào hắn thật sự béo sao?

Mặc dù hắn thực sự cảm thấy có một mối liên hệ mật thiết nào đó với mấy người họ.

Nhưng hắn sẽ không vì một nhóm người kỳ lạ mà đem Ma Hạch mình khổ cực tìm kiếm ra nhường.

Mặc dù mấy người họ cũng đã bỏ ra không ít công sức, nhưng cuối cùng vẫn là dựa vào trí tuệ của Thương Thiên.

Chương 1077

Có thể nói, nếu không có Thương Thiên, mấy người họ căn bản không thể vào được sơn động này, cũng không thể có được tu vi tiến bộ lớn như vậy.

Thương Thiên vận dụng thân pháp cực nhanh, nhanh chóng đến nơi Sinh Tử Phù cảm ứng được Ma Hạch.

Đúng vậy, Sinh Tử Phù bây giờ có thể trực tiếp cảm ứng được Ma Hạch, những lời nói trước đó chỉ là để lừa Nam Phong.

Dù sao nếu không nói dối, mấy người họ chắc chắn sẽ bám theo hắn không rời.

Nhưng Thương Thiên hoàn toàn không có nghĩa vụ dẫn họ đi tìm Ma Hạch, đưa họ vào sơn động đã là tận tình tận nghĩa rồi, còn lại phải xem tạo hóa của mỗi người.

Chẳng bao lâu, Thương Thiên đã tìm thấy nơi Ma Hạch tồn tại.

Ma Hạch nằm trong một cái hốc trên vách đá, màu tím sẫm, trông long lanh trong suốt, xung quanh nó tỏa ra linh khí màu tím nhạt, linh khí nồng đậm đến đáng sợ.

"Linh khí thật mạnh, nếu ta hấp thu hết toàn bộ Ma Hạch này, ta cảm thấy mình có thể trở thành cường giả cảnh giới Hóa Thân." Thương Thiên cảm nhận linh khí tỏa ra từ Ma Hạch, kinh ngạc xen lẫn vui mừng lẩm bẩm.

Thương Thiên điều khiển Sinh Tử Phù, thử dẫn Ma Hạch ra, nhưng phát hiện vô ích.

Linh khí của Ma Hạch quá mạnh mẽ, căn bản không thể lấy đi.

"Sinh Tử Phù, hấp thu linh khí!" Thương Thiên định hấp thu một

phần linh khí của Ma Hạch, không chừng sau khi hấp thu có thể lấy đi được.

Sinh Tử Phù phát ra ánh sáng vàng lấp lánh, đến gần Ma Hạch, liều mạng hấp thu linh khí xung quanh nó.

Nhưng linh khí của Ma Hạch thực sự quá mạnh mẽ, Sinh Tử Phù cho dù chỉ hấp thu linh khí màu tím nhạt xung quanh Ma Hạch, mới được một nén hương thời gian, Sinh Tử Phù đã không thể hấp thu thêm năng lượng nữa.

Bởi vì đã hấp thu đến bão hòa, nếu tiếp tục hấp thu, Sinh Tử Phù sẽ không chịu nổi, sẽ trực tiếp nổ tung.

"Lôi Thần Phù, hiện ra cho ta!" "Hỏa Thần Phù, hiện ra cho ta!" "Lôi Thần Phù, Hỏa Thần Phù, hấp thu linh khí Ma Hạch!" Thương Thiên điều khiển Lôi Thần Phù và Hỏa Thần Phù hấp thu linh khí.

Nhưng không bằng Sinh Tử Phù, chưa đến một nén hương, Lôi Thần Phù và Hỏa Thần Phù đã hấp thu đầy linh khí.

Thương Thiên lại thử lấy Ma Hạch, phát hiện nó vẫn không nhúc nhích, việc hấp thu này căn bản không có tác dụng.

Thương Thiên nhớ đến những hoa cỏ mình đã hái trước đó, linh cơ chợt lóe, liền rải những hoa cỏ này ra xung quanh.

Hoa cỏ vừa chạm đất đã bén rễ, bắt đầu điên cuồng hấp thu linh khí màu tím xung quanh Ma Hạch.

"Quả nhiên là đồ tốt." Khóe miệng Thương Thiên cong lên một nụ cười hài lòng, may mà lúc đó hắn ra tay nhanh, chiếm hết những hoa cỏ này làm của riêng, nếu không bây giờ thật không biết phải làm sao.

Chỉ dựa vào hoa cỏ hấp thu, tuy số lượng nhiều, nhưng tốc độ không đủ nhanh, Thương Thiên quyết định ngồi tu luyện xung quanh Ma Hạch.

Hắn dùng trận pháp trước, bố trí huyễn trận xung quanh, để người khác không nhìn thấy tình hình bên trong, tránh để Nam Phong tìm đến.

Sau khi bố trí xong huyễn trận, hắn trực tiếp ngồi trên thảm cỏ thơm đang hấp thu linh khí, nhắm mắt bắt đầu tĩnh tâm tu luyện.

Thương Thiên vừa mới bắt đầu tu luyện, đã kinh ngạc phát hiện, linh lực của Ma Hạch thật sự kinh người, quả thực quá khủng bố.

Những linh lực này lại đặc biệt thuần túy, thuần túy đến mức không cần phải lọc bỏ tạp chất sau khi hấp thu vào cơ thể, có thể trực tiếp hấp thụ vào đan điền của hắn.

Loại linh lực chí thuần chí tịnh này, tốt hơn nhiều so với các loại linh lực khác bên ngoài, thậm chí còn tốt hơn linh khí trong linh khí đan gấp bội.

Điều này không nghi ngờ gì đã làm cho tốc độ hấp thu linh khí Ma Hạch của hắn nhanh hơn rất nhiều.

Một ngày một đêm trôi qua.

Linh khí xung quanh Ma Hạch, cuối cùng cũng bị những hoa cỏ này, cùng với Thương Thiên hấp thu gần hết.

Thương Thiên vẫy tay, chuẩn bị đưa tay lấy Ma Hạch xuống, cất vào Càn Khôn Giới Chỉ.

Chương 1078

Nhưng một khắc sau hắn lại sững sờ, cho dù linh khí xung quanh đã biến mất, hắn vẫn không thể lay động Ma Hạch dù chỉ một phân.

"Sinh Tử Phù, hiện thân!" "Sinh Tử Phù, thu phục Ma Hạch!" Thương Thiên triệu hồi Sinh Tử Phù, chỉ huy nó đi thu phục Ma Hạch.

Sinh Tử Phù vừa đến gần Ma Hạch, kết quả lại lùi lại.

"Chuyện gì vậy?" Thương Thiên nhíu chặt mày.

"Lôi Thần Phù, Hỏa Thần Phù, hiện ra cho ta!" Thương Thiên lại triệu tập hai lá bùa khác.

"Sinh Tử Phù, Lôi Thần Phù, Hỏa Thần Phù, hợp thể!" Hắn chuẩn bị dùng phương pháp hợp thể, hợp nhất ba lá bùa thành một, rồi lợi dụng sức mạnh của nó để lấy ra Ma Hạch khó nhằn này.

Tiếp đó, ba lá bùa thật sự hợp thể, biến thành một lá bùa lớn màu vàng óng ánh.

Nhưng điều khiến Thương Thiên không ngờ tới là, làm như vậy căn bản không được.

Lợi dụng lá bùa hợp thể, cũng không thể lấy ra được Ma Hạch đó.

"Rốt cuộc là chuyện gì, vấn đề nằm ở đâu?" Thương Thiên không khỏi nhíu chặt mày.

Hắn lại mày mò hồi lâu, gần như lấy hết mọi thứ trong nhẫn trữ vật ra thử, kết quả vẫn không có cách nào.

"Không thể cứ thế này mà về được, ta đã rất khó khăn mới tìm được Ma Hạch." Thương Thiên tức giận đấm một quyền vào vách đá

bên cạnh Ma Hạch.

Đột nhiên hắn nhìn thấy những bông hoa cỏ đang hấp thu linh khí Ma Hạch, một ý tưởng điên rồ và táo bạo nảy ra.

Nếu đã không có cách nào lấy Ma Hạch ra, vậy thì không bằng ngồi ở đây, trực tiếp hấp thu hết toàn bộ linh khí bên trong.

Đến lúc đó, lấy ra hay không có gì khác biệt đâu?

Thương Thiên không khỏi tự khen mình thông minh.

Chỉ là huyễn trận hắn bố trí trước đó, nhiều nhất chỉ có thể duy trì được ba ngày, nhưng nếu muốn hấp thu hết năng lượng của Ma Hạch, ít nhất cũng phải mất ba tháng.

Muốn bố trí một huyễn trận kéo dài ba tháng, cần phải lấy hết toàn bộ linh thạch trong nhẫn trữ vật ra.

Linh khí của Ma Hạch thuần túy trong sạch, Thương Thiên cắn răng quyết định.

Ma Hạch này chắc chắn tốt hơn linh thạch nhiều, dù sao mang ra ngoài tu luyện cũng là tu luyện, ở đây trực tiếp tu luyện cũng là tu luyện.

Huống chi, chỉ cần bố trí huyễn trận, ngồi ở đây dùng Ma Hạch tu luyện, còn tốt hơn ra ngoài nhiều.

Bởi vì Nam Phong, Dương Vô Tâm và Mạnh Nghị không có được Ma Hạch, đến lúc biết chỉ có mình hắn có được, chắc chắn sẽ có khúc mắc trong lòng.

Lúc đó chắc chắn sẽ rơi vào tình thế khó xử.

Huống chi, nếu mang Ma Hạch ra ngoài, thế giới bên ngoài chắc chắn sẽ đồn thổi xôn xao.

Lúc đó những kẻ vì tài nguyên tu luyện mà giết chóc chắc chắn

không ít, hắn cũng không thể yên tâm tu luyện được.

Mang Ma Hạch ra ngoài, chắc chắn phải chia cho người trong gia tộc, lúc đó có thể chia được bao nhiêu Ma Hạch, đó là một ẩn số.

Nghĩ đến đây, Thương Thiên quyết định bố trí huyễn trận kéo dài ba tháng.

Đầu tiên hắn lấy hết toàn bộ linh thạch trong nhẫn trữ vật ra, đặt theo vị trí, từ từ gia cố trận pháp.

Đợi sau khi bố trí xong trận pháp gia cố, Thương Thiên lại quay lại trước Ma Hạch, ngồi xuống bắt đầu tu luyện.

Lợi dụng Sinh Tử Phù hợp thể, hắn từ từ truyền từng chút một linh khí trong Ma Hạch vào cơ thể mình.

Chương 1079

Giữa những lần hít thở, những luồng linh khí thuần túy màu tím nhạt, như cuồng phong điên cuồng tràn vào cơ thể Thương Thiên.

Thương Thiên vừa mới đạt đến tu vi Nửa bước Hóa Thân, chính là lúc hấp thu linh khí tốt nhất, lúc này có nhiều linh khí tích lũy như vậy, thậm chí có thể khiến hắn trực tiếp đột phá lên cảnh giới Hóa Thân.

Nghĩ đến đây, Thương Thiên không khỏi âm thầm hạ quyết tâm.

Nhất định phải đột phá Nửa bước Hóa Thân, đạt đến cảnh giới tu vi Hóa Thân!

Chỉ có trở nên mạnh mẽ, mới không bị người khác bắt nạt, mới có thể ngạo nghễ đứng trên đỉnh của tu tiên giới.

Hắn nỗ lực tu luyện, lặp đi lặp lại tuần hoàn đại chu thiên và tiểu chu thiên, để những luồng linh khí màu tím này thỏa sức cọ rửa cơ thể mình.

Khi những luồng linh khí màu tím này tràn vào cơ thể, cơ thể hắn cũng từ từ xảy ra một số thay đổi.

Thương Thiên ban đầu, chỉ là được một số linh khí thô ráp đả thông kinh mạch, trong kinh mạch của hắn tuy linh khí dồi dào, nhưng những linh khí này hiển nhiên không đủ thuần túy.

Cho nên kinh mạch trước đây của Thương Thiên, đều có màu đỏ pha lẫn chút ánh sáng vàng nhạt, trông như bị suy dinh dưỡng.

Sau khi có những luồng linh khí màu tím này gia nhập, kinh mạch của Thương Thiên bắt đầu từ từ khôi phục thành màu đỏ tươi.

Theo thời gian tu luyện của Thương Thiên tích lũy, những kinh

mạch màu đỏ tươi này, lại bắt đầu mơ hồ chuyển sang màu tím.

Trong tu tiên giới, màu tím là màu cao quý nhất, nếu ai sở hữu linh căn màu tím, thì tiền đồ của người đó càng không thể lường được.

"Những linh khí màu tím này lại có thể nhuộm kinh mạch của ta thành màu tím nhạt." Trong mắt Thương Thiên lóe lên một tia kinh ngạc.

"Nếu như vậy, không có nghĩa là, chỉ cần ta tiếp tục tu hành, có khả năng sẽ nhuộm cả linh căn của ta thành màu tím sao?" Linh căn ban đầu của Thương Thiên, chỉ là linh căn màu vàng hạ đẳng nhất mà thôi.

Trong tu tiên giới, linh căn được chia thành sáu màu: hoàng, lục, thanh, lam, hồng, tử, màu sắc càng về sau, tu vi càng mạnh.

Người bình thường đa số chỉ có linh căn từ màu vàng đến màu hồng.

Linh căn màu hồng, đã là rồng phượng trong loài người.

Trong một gia tộc, chỉ cần xuất hiện một đứa trẻ có linh căn màu hồng, lập tức sẽ được trọng điểm bồi dưỡng, từ đó không thiếu đan dược và công pháp.

Linh căn màu tím, là thứ ngàn năm khó gặp, tu tiên giới mấy ngàn năm mới xuất hiện một mầm mống có linh căn màu tím, linh căn màu tím một khi xuất hiện, thế đạo sẽ thay đổi.

Tu tiên giới có một câu nói: "Linh căn tím vừa xuất thế, thiên tiên giáng trần gian." Tức là người có linh căn màu tím vốn là tiên nhân, cho nên có thể thành tiên, cũng là điều đương nhiên.

Trong lịch sử mà Thương Thiên biết, những người có linh căn màu tím đó, quả thực cuối cùng đều phi thăng.

Nghĩ đến đây, Thương Thiên không khỏi lộ ra một tia vui mừng khôn xiết.

Chỉ cần sở hữu linh căn màu tím, xem lúc trở về, những người trong gia tộc và môn phái còn dám xem thường hắn không?

Đến lúc đó, hắn đã được định sẵn là người sẽ phi thăng thành tiên!

Nghĩ đến đây, Thương Thiên có ý thức dẫn dắt những luồng linh khí Ma Hạch màu tím này, hướng về phía linh căn.

Nhưng linh khí màu tím chưa đến được linh căn, đã bị linh căn màu vàng suy dinh dưỡng kia hấp thu sạch sẽ.

"Ai ai, tranh giành cái gì?

Đợi linh căn của ta biến thành màu tím rồi, còn sợ kinh mạch không thành màu tím sao?" Thương Thiên thấy linh khí màu tím mình dẫn đến linh căn đều bị kinh mạch hấp thu hết, không nhịn được sốt ruột nói.

Nhưng kinh mạch nào có nghe lời Thương Thiên, chỉ điên cuồng hấp thu linh khí màu tím, cải tạo những thiếu sót của bản thân.

"Haizz, thôi vậy, dù sao ta bây giờ cũng chỉ là một tu sĩ phế sài có linh căn màu vàng, có thể tu luyện đến cảnh giới Nửa bước Hóa Thân như hiện tại, đã không tệ rồi." Thương Thiên thở dài một hơi, ai bảo thiên phú của hắn không đủ chứ.

Chương 1080

"Còn những linh khí màu tím này, có thể cải tạo kinh mạch của ta một chút cũng tốt." Thương Thiên nghĩ thông suốt rồi, liền bắt đầu tiếp tục dùng linh khí màu tím cọ rửa kinh mạch của mình, cũng không nghĩ đến chuyện cải tạo linh căn nữa.

Dù sao một người có linh căn màu vàng, có thể có được tu vi như vậy đã là chuyện kinh người.

Trước khi vào khu đầm lầy này, hắn chưa từng nghĩ mình có thể nhanh như vậy trở thành cường giả cảnh giới Nửa bước Hóa Thân.

Theo tốc độ tu hành chậm chạp đó, không biết phải mất mấy chục năm mới đạt được Nửa bước Hóa Thân.

Mà, trong gia tộc và tiên môn, những tu sĩ có linh căn lục, thanh, lam, cũng chưa chắc đã có được tu vi như Thương Thiên hiện tại.

Hiểu ra rồi, Thương Thiên không còn làm những cuộc đấu tranh vô ích nữa, chấp nhận sự thật về linh căn màu vàng, bắt đầu nỗ lực hấp thu linh khí màu tím, chuẩn bị tạo ra cho mình một bộ kinh mạch màu tím tuyệt đỉnh.

Còn về linh căn, sau này tính sau, chỉ cần có cơ hội, hắn nhất định sẽ tìm mọi cách để cải tạo linh căn tốt hơn một chút.

Phải biết rằng, linh căn lục phế sài thứ hai, cũng tốt hơn linh căn vàng không biết bao nhiêu.

Hắn là phế sài duy nhất có linh căn màu vàng trong gia tộc, lúc đó cũng là do gặp vận may mới miễn cưỡng vào được tiên môn tu hành.

Nhưng những ngày sau đó không hề dễ dàng, không biết đã trải qua bao nhiêu lời chế nhạo và sỉ nhục, mới có được tâm tính và thành

tựu như ngày hôm nay.

Nhưng nghịch cảnh giúp con người trưởng thành cũng có lý, nếu không có những trải nghiệm không mấy tốt đẹp đó, Thương Thiên cũng sẽ không trở thành như bây giờ.

Ở một nơi khác trong hang đá.

Nam Phong, Dương Vô Tâm và Mạnh Nghị ba người đã hội hợp lại với nhau.

"Tìm thấy Ma Hạch chưa?" Nam Phong hỏi Dương Vô Tâm và Mạnh Nghị.

"Chưa có, tình hình bên các ngươi thế nào?

Ta cứ đi loanh quanh trong hang đá, bên trong quanh co khúc khuỷu, ta suýt nữa thì lạc đường." Mạnh Nghị lắc đầu than thở: "Ở đây lại có rất nhiều Xích Nhãn Kim Ô, bọn Kim Ô này thích nhất là tấn công tu sĩ, lấy thi thể tu sĩ làm thức ăn." "Tuy không khó đối phó, nhưng chúng là động vật sống theo bầy đàn, thực sự quá nhiều, ta nhất thời cũng không đối phó nổi, cuối cùng ta phải tốn tám phần linh lực, mới giết ra được một con đường máu để thoát ra." Mạnh Nghị nói xong, giơ tay áo lau mồ hôi trên trán.

Nam Phong thấy Mạnh Nghị như vậy, lại cảm nhận khí tức trên người hắn quả thực đã yếu đi tám phần, liền tin lời Mạnh Nghị.

"Thôi được, vậy ngươi nghỉ ngơi ở đây trước đi, đợi hồi phục rồi hãy tìm tiếp." Nam Phong gật đầu, nói với Mạnh Nghị.

"Vô Tâm, còn ngươi thì sao?" Nam Phong hỏi Dương Vô Tâm.

Dương Vô Tâm lắc đầu, tỏ ý cũng chưa tìm thấy.

"Ta cũng chưa tìm thấy Ma Hạch, trạng thái của ba chúng ta đều không tốt lắm, cứ ở đây nghỉ ngơi một lát để hồi phục năng lượng,

đợi tiểu béo đến hội hợp với chúng ta.” Nam Phong đành gật đầu, nói với hai người.

Mạnh Nghị và Dương Vô Tâm đều đồng ý, ba người mỗi người ngồi xếp bằng sang một bên, lấy đan dược ra chữa thương hoặc phục hồi nguyên khí.

Mọi người đợi ròng rã ba canh giờ, cũng không thấy Thương Thiên xuất hiện.

Lúc này Thương Thiên đang bận rộn hấp thu linh khí Ma Hạch trong huyễn trận, tự nhiên sẽ không đến hội hợp với họ, chỉ là họ không biết mà thôi.

Kể từ khi bắt đầu hấp thu linh khí Ma Hạch, Thương Thiên phát hiện kinh mạch của mình ngày càng tốt hơn.

Kinh mạch trước đây của hắn giống như một con sông nhỏ, chỉ có thể chứa được những dòng linh khí nhỏ bé.

Nếu hấp thu quá nhiều linh khí, kinh mạch sẽ bị phá vỡ, cơ thể đau đớn không chịu nổi, cho nên dù lúc nào cũng muốn trở nên mạnh mẽ, hắn cũng chỉ có thể từ từ tu luyện.

Bây giờ thì khác rồi, kinh mạch của Thương Thiên sau khi được những luồng linh khí màu tím này cọ rửa, đã biến thành sông lớn, linh khí màu tím cuồn cuộn tràn vào, cũng không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho hắn.

Màu vàng nhạt trong kinh mạch dần dần phai đi, thay vào đó là màu đỏ tươi pha lẫn ánh tím nhạt.

Thương Thiên lau những giọt mồ hôi trên trán, mỉm cười.

Chương 1081

Chỉ cần kiên trì, tạo ra một cơ thể hoàn mỹ, sau này tốc độ tu luyện chắc chắn sẽ nhanh hơn không ít.

Đến lúc đó lại nỗ lực tu hành gấp bội, những kẻ từng xem thường hắn, hắn sẽ khiến chúng quỳ dưới chân cầu xin tha thứ! - "Nhất định phải trở nên mạnh mẽ!" Thương Thiên lẩm bẩm một tiếng rồi tiếp tục lao vào tu luyện.

"Chuyện gì vậy, lẽ nào tiểu béo gặp nguy hiểm sao?" Nam Phong nhíu mày, đứng dậy nói.

"Ta cũng không biết, bây giờ ta đã hồi phục gần xong rồi, trước đây Thương Thiên đã cứu mạng hai chúng ta, nếu bây giờ y gặp nguy hiểm, ta chắc chắn sẽ không thấy chết không cứu.

Hay là các ngươi cứ ở đây đợi, ta đi tìm y trước." Mạnh Nghị cũng đứng dậy.

"Mạnh Nghị nói không sai, Thương Thiên cũng đã cứu ta, ta cũng phải đi, chúng ta cùng đi, Nam Phong cứ ở đây đợi." Dương Vô Tâm cũng đứng dậy.

Tuy y trông lạnh lùng vô tình, nhưng lại là người trọng nghĩa khí nhất.

"Nếu các ngươi đều muốn đi, vậy thì cho ta đi cùng, dù sao ta cũng là người đầu tiên được Thương Thiên cứu, bây giờ cũng không thể vong ân phụ nghĩa được." Nam Phong thấy hai người như vậy, liền đề nghị ba người cùng đi tìm Thương Thiên.

"Ừm, ba chúng ta cùng đi cũng tốt, nếu không để lại Nam Phong một mình ở đây, không biết lát nữa có gặp nguy hiểm không.

Dù sao trong sơn động tối như vậy, nếu không luôn luôn cảnh giác, sơ suất một chút có thể bị tấn công, cũng không thể nghỉ ngơi tốt được.” Dương Vô Tâm gật đầu.

Mọi người cùng nhau đi về phía con đường mà Thương Thiên đã đi trước đó.

“Trên con đường này không thấy có nguy hiểm gì, không giống như nơi chúng ta vừa đi, đâu đâu cũng có nhện khổng lồ xuất hiện.” Nam Phong nói nhỏ.

Con đường này yên tĩnh đến mức khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

“Mọi người cẩn thận một chút, tuy trên đường trông có vẻ yên tĩnh, nhưng Thương Thiên lâu như vậy chưa về, không chừng phía trước có nguy hiểm, hoặc xung quanh có ẩn chứa sát cơ.” Dương Vô Tâm nhíu mày nói.

Mạnh Nghị và Nam Phong đều gật đầu.

Kết quả mọi người đã đi hết con đường này, cũng không tìm thấy bóng dáng của Thương Thiên.

“Chuyện gì vậy?

Hầu như không thể nào, Thương Thiên căn bản không ở đây, lẽ nào y đã bỏ lại chúng ta đi trước rồi sao?” Mạnh Nghị gãi đầu nói.

“Không đúng, tiểu béo sẽ không làm vậy, hay là chúng ta quay lại tìm xem, không chừng y cảm thấy trên con đường này không có, nên đã đi đến những nơi khác trong sơn động tìm rồi.” Nam Phong nói với Mạnh Nghị.

Mọi người đều cảm thấy lời Nam Phong có lý, liền tiếp tục tìm kiếm.

Nhưng cuối cùng, mấy người vất vả tìm kiếm suốt một ngày một

đêm, cũng không tìm thấy nửa bóng người của Thương Thiên.

Mạnh Nghị bắt đầu không giữ được bình tĩnh.

“Ta nói này Nam Phong, hay là chúng ta đừng tìm nữa, ta thấy Thương Thiên chắc chắn đã đi trước rồi, nếu không sao có thể lâu như vậy mà vẫn không tìm thấy?” Mạnh Nghị nói với Nam Phong.

“Đúng vậy Nam Phong, ta cũng thấy Mạnh Nghị nói đúng, dù sao chúng ta đã tìm khắp cả sơn động rồi, cũng không tìm thấy Thương Thiên, nếu y ở đây chúng ta đã sớm phát hiện ra rồi.” Dương Vô Tâm cũng ủng hộ cách nói của Mạnh Nghị.

“Nếu ngươi muốn tìm thì cứ tiếp tục tìm đi, dù sao ta không làm nữa, không chừng người ta đã sớm cầm Ma Hạch về tiên môn rồi.” Lúc này Mạnh Nghị đột nhiên nói.

“Cái gì?

Thương Thiên lấy Ma Hạch rồi ư?

Không thể nào, sao y có thể một mình lấy đi rồi bỏ lại chúng ta?” Nam Phong xù lông.

“Không thể nào?

Chương 1082

Có khả năng y không muốn chia sẻ với chúng ta, một mình giành công lao thôi." Mạnh Nghị bĩu môi nói.

Thực ra ý nghĩ này đã nung nấu trong lòng hắn từ lâu, chỉ là vẫn luôn không nói ra mà thôi.

Ba người nhìn nhau, cuối cùng quyết định cùng nhau trở về trước.

Bên trong sơn động.

Thương Thiên không hề biết tình hình bên ngoài, cũng không biết Nam Phong đã đi rồi.

Lúc này hắn đang chuyên tâm tu luyện, điên cuồng hấp thu năng lượng của Ma Hạch.

Sau khi mấy người Nam Phong trở về, không công mà lui, bị trưởng lão gia tộc khiển trách một phen, hỏi rõ nguyên do, biết được có khả năng Thương Thiên đã lấy Ma Hạch đi rồi.

Thế là, trưởng lão môn phái của Nam Phong, cùng với trưởng lão môn phái của Dương Vô Tâm, trưởng lão môn phái của Mạnh Nghị, đều tập trung trước cửa Thiên Vực Môn nơi Thương Thiên ở.

Nghe đệ tử dưới trướng báo lại việc này, trưởng lão Thiên Vực Môn ra xem, quả nhiên trưởng lão của mấy tông môn đều đã đến.

"Các vị có việc gì quý báu?" Trưởng lão Thiên Vực Môn hỏi.

Ông không nhớ mình có kết thù với các môn phái này, người ta đều đã tìm đến tận cửa, lẽ nào tên nhóc Thương Thiên đó ra ngoài gây chuyện?

Nghĩ đến đây, mặt trưởng lão Thiên Vực Môn sầm xuống, đợi tên

nhóc không nên thân đó trở về, nhất định phải dạy dỗ hắn một trận.

"Ha ha, trưởng lão Thiên Vực Môn, chúc mừng chúc mừng a!" Trưởng lão môn phái của Nam Phong, tức Nam Sơn Phái, chắp tay, cười hì hì nói với trưởng lão Thiên Vực Môn.

"A, chúc mừng chúc mừng!" Trưởng lão môn phái của Mạnh Nghị là Mông Sơn Phái cũng chắp tay cười.

Trưởng lão Dương Sơn Phái của Dương Vô Tâm cũng vậy.

"Ờ, ba vị trưởng lão nói gì vậy?

Ta không biết bản phái Thiên Vực Môn gần đây có chuyện gì đáng mừng?" Trưởng lão Thiên Vực Môn nhíu mày hỏi.

Ông thực sự không biết gần đây trong môn có chuyện vui, vừa mới bế quan ra, nghe đệ tử dưới quyền nói bên ngoài có ba trưởng lão môn phái đến cầu kiến chưởng môn bản phái, liền ra xem thử.

Lẽ nào trong thời gian ông bế quan, trong tông môn đã xảy ra chuyện gì ghê gớm lắm sao?

"A a, trưởng lão không biết sao?

Ta nghe nói đệ tử môn phái các ngài là Thương Thiên, đã đến khu đầm lầy tìm được Ma Hạch, bây giờ đã trở về." Trưởng lão Nam Sơn Phái cười lạnh một tiếng, tiếp đó cười mà như không cười nói với trưởng lão Thiên Vực Môn.

"Đúng vậy, đồ nhi Mạnh Nghị của ta cũng đi theo, ai ngờ chẳng được lợi lộc gì.

Rõ ràng là cùng nhau bỏ công sức tìm Ma Hạch, kết quả tên nhóc Thương Thiên đó lại một mình mang Ma Hạch đi?" Trưởng lão Mông Sơn Môn cũng nói.

"Ờ, lại có chuyện như vậy sao?

Ta thật sự không biết a, lão phu cũng vừa mới xuất quan.” Trưởng lão Thiên Vực Môn nói.

Các trưởng lão khác rõ ràng không ngờ trưởng lão Thiên Vực Môn này vừa mới xuất quan, căn bản không biết chuyện gì, đều ngẩn ra.

“Vậy gọi chưởng môn của các người ra hỏi đi.” Trưởng lão Mông Sơn Phái nói.

“Chưởng môn đâu phải muốn gặp là gặp?

Chuyện này ta tất nhiên sẽ quay về tông môn hỏi cho rõ ràng.” Trưởng lão Thiên Vực Môn không vui nói.

“Trong tông môn chắc chắn còn có các trưởng lão khác, gọi ra nói chuyện với chúng ta cũng được mà.” Trưởng lão Mông Sơn Phái lại nói.

Chương 1083

“Họ đều đang bế quan, hiện tại chỉ có ta và chưởng môn trấn thủ, chưởng môn trăm công nghìn việc, ta không thể đi làm phiền.” “Thôi được, vậy chúng ta về trước, ngày khác sẽ đến thỉnh giáo!” Các vị trưởng lão thấy cũng không hỏi ra được gì, đành phải cáo lui trước.

Sau khi trở về sẽ phái thuộc hạ đi dò la tình hình.

Mấy ngày sau, lại không dò la được tin tức gì, nguyên nhân là Thương Thiên căn bản chưa trở về tông môn.

“Lẽ nào tên nhóc đó chết trong khu đầm lầy rồi?” Trưởng lão Nam Sơn Môn hỏi Nam Phong.

“Không thể nào, chúng con tìm rất lâu cũng không thấy bóng dáng.” Nam Phong lắc đầu nói.

“Trên đường trở về, cũng không có nguy hiểm gì, lúc đó y đã là tu vi Nửa bước Hóa Thân rồi, có nguy hiểm cũng có thể đối phó.” Nam Phong lại nói.

“Trừ khi...” Nam Phong nghĩ đến một khả năng.

“Trừ khi?” Trưởng lão Nam Sơn Phái lập tức hỏi.

“Trừ khi Thương Thiên tìm được Ma Hạch, nhưng giữa đường gặp phải các tu sĩ khác, bị họ ra tay.” Nam Phong nói xong, trong mắt lóe lên một tia lo lắng.

Trưởng lão Nam Sơn Phái gật đầu, cảm thấy lời Nam Phong nói cũng có khả năng.

Trưởng lão Thiên Vực Môn phát hiện Thương Thiên chưa về, liền trực tiếp phái người đi tìm.

Kết quả tìm suốt ba tháng cũng không có tin tức gì, mọi người càng cảm thấy Thương Thiên thật sự đã bị hại, không chừng bây giờ đã chết rồi.

Ở một nơi khác, bên trong sơn động ở khu đầm lầy.

Ba tháng đã trôi qua, Thương Thiên bây giờ đã hấp thu hết toàn bộ Ma Hạch, chỉ để lại một viên châu nhỏ màu tím, được Thương Thiên cầm trong tay.

Trong khi mọi người đều đoán rằng Thương Thiên mang theo trọng bảo đã bị hại, thì hắn lại đang vui vẻ ở bên cạnh Ma Hạch, sung sướng không kể xiết.

"Trời ạ, linh khí của Ma Hạch cũng quá nghịch thiên rồi!

Ta cảm giác cả cơ thể mình đều cường tráng hơn không ít." Thương Thiên kinh ngạc phát hiện, theo việc hấp thu linh khí, cơ bắp tứ chi của hắn đều trở nên rắn chắc hơn không ít, từ lỗ chân lông, dần dần bài tiết ra những tạp chất màu đen, giống như một đống bùn thối.

Theo sự thay đổi của cơ thể, tóc của hắn cũng từ từ dài ra, một mái tóc đen như mực, trực tiếp mọc dài đến eo.

Bây giờ vẻ ngoài của cả người hắn đã biến thành như một người rừng bẩn thỉu, nhưng bên trong lại trở nên cứng rắn và chói mắt như kim cương.

Đây là một lần lột xác.

Điều khiến Thương Thiên càng kinh ngạc hơn là, tu vi của hắn lúc này đã đạt đến Hóa Thân sơ kỳ.

"Ồ, viên châu nhỏ màu tím này?

Trước đây cũng không thấy trong Ma Hạch có a." Thương Thiên tò mò véo véo viên châu nhỏ trong tay lẩm bẩm.

Viên châu màu tím này không có chút linh khí nào, thân thể màu tím sẫm, trên đó có một vòng hoa văn màu vàng nhạt.

Nhưng đã là thứ còn lại trong Ma Hạch, thì chắc chắn là đồ tốt, chỉ có thể là với tu vi hiện tại của hắn chưa thể lĩnh ngộ được huyền bí trong đó.

Thế là Thương Thiên cất nó vào Càn Khôn Giới Chỉ, sau này sẽ nghiên cứu.

Tiếp đó, Thương Thiên nhổ một cọng cỏ trên đất đã được trồng trước đó, đặt lên mũi ngửi, phát hiện mùi của nó trở nên đặc biệt thơm, linh khí cũng nồng đậm hơn.

Hắn nhổ hết những bông hoa cỏ xung quanh đã biến thành màu sắc như hoa oải hương, tất cả đều nhổ cả gốc, cất vào nhẫn trữ vật.

Hắn chuẩn bị ra ngoài trước, sau đó tìm một nơi để tắm rửa sạch sẽ bùn đất trên người.

Ra khỏi sơn động, Thương Thiên phát hiện khu đầm lầy đã khô cạn.

Chương 1084

Ra khỏi khu đầm lầy khô cạn này, hắn tìm thấy một khu rừng rậm rạp, vận dụng thần thức tìm kiếm, cuối cùng tìm thấy một con suối nhỏ trong rừng màu xanh biếc ở sâu trong rừng.

Lúc này đang là giữa trưa, ánh nắng gay gắt chiếu xuống bùn đất trong khu đầm lầy bên cạnh rừng, khiến nó trông như da cóc ghẻ khô nứt.

Dưới tán lá rậm rạp, gió nhẹ thổi qua, lại yên tĩnh mát mẻ, đúng là một nơi tốt để hóng mát.

Thương Thiên đi trong rừng, phát hiện bây giờ mình đi như bay, đi đường cũng giống như thần tiên đi mây về gió, phiêu phiêu nhiên.

Xem ra tu luyện đến cảnh giới Hóa Thân thật tốt!

Hoa thơm cỏ xanh, Thương Thiên nhanh chóng đến bên bờ suối.

Nước trong thấy đáy, Thương Thiên có thể nhìn rõ những con cá nhỏ và tôm nhỏ đang bơi lội nô đùa dưới đáy, trong đó có một ít rong rêu xanh mướt, trông vô cùng đáng yêu.

Thương Thiên vốc một nắm nước trong, trước tiên rửa sạch mặt.

Nước mát lạnh vô cùng, khiến Thương Thiên rùng mình một cái.

"Thật sảng khoái!" Thương Thiên không nhịn được hét lên.

Tiếng hét của Thương Thiên làm kinh động những con chim nhỏ trên cành cây, mấy con chim chích chòe ríu rít bay đi, ngay cả trứng chim trong tổ cũng không kịp lo.

Đã lâu không được tắm một cách sảng khoái, bây giờ hắn không nhịn được muốn nhảy xuống suối tắm rồi.

“Ào!” Với một đường cong duyên dáng, Thương Thiên đang rửa mặt trực tiếp nhảy vào trong suối.

Những giọt nước bắn lên tạo thành một đường cong tuyệt diệu, tung tăng bay lượn tự do trong không khí.

Những thứ bẩn thỉu rác rưởi được bài tiết ra từ lỗ chân lông trên người hắn, lúc đầu tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc, giống như mùi giày của ai đó đi nửa năm không giặt.

Thương Thiên suýt nữa bị mùi hôi đó làm ngạt thở, bây giờ nhảy vào trong suối tắm, giống như người trong sa mạc gặp ngày mưa vậy, vô cùng vui vẻ.

Nhưng điều ngượng ngùng là, Thương Thiên phát hiện sau khi bùn đất trên người được rửa sạch, làn da lộ ra lại trắng nõn nà, cũng quá không nam tính rồi.

Lại cẩn thận soi mình dưới mặt nước, phát hiện bây giờ làn da của mình không chỉ tốt hơn nhiều, mà còn trở nên mày kiếm mắt sáng, khí vũ hiên ngang, đôi mắt lấp lánh như sao trời.

Thương Thiên bây giờ, từ một gã thô kệch ban đầu, đã biến thành một mỹ thiếu niên phong độ, người quen biết trước đây chỉ sợ không nhìn kỹ sẽ không biết là ai.

“Yêu hô!” Thương Thiên hét lên một tiếng kỳ lạ, đưa cánh tay trắng nõn với cơ bắp rắn chắc ra, vốc một vũng nước, vẩy lên người một con chim sẻ xám trên cành cây.

Con chim sẻ bị dọa cho hồn bay phách lạc, vội vàng bỏ chạy.

Sau khi Thương Thiên tắm xong, từ trong suối đi ra, quần áo bẩn thỉu trước đó đã bị vứt hết.

Trước tiên hắn dùng pháp lực triệu hồi Hỏa Thần Phù, sấy khô tóc, tiếp đó từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một bộ y phục màu xanh trắng

mới mặc vào, lại lấy ra một chiếc trâm bạch ngọc buộc tóc lên.

Lập tức cả người Thương Thiên đều toát lên vẻ tiên phong đạo cốt.

Đúng là một công tử tuyệt thế!

Thương Thiên đi sâu hơn vào trong rừng.

Phía trước vẫn là khu rừng vô tận, nghe nói trong rừng, quỷ quyệt đa biến.

Có một số yêu thú đáng sợ, trời sinh có thể thi triển pháp thuật thần kỳ, sức mạnh của loại pháp thuật này, có thể giết người vô hình, sơ suất một chút, sẽ mất mạng trong khu rừng này.

Thương Thiên cười cười: "Nơi càng nguy hiểm, càng có kỳ ngộ tồn tại, hay là vào xem thử, dù sao ta bây giờ cũng đã là tu vi Hóa Thân sơ kỳ, cũng đến lúc đi lịch lãm một phen." Thế là hắn lập tức lên đường, tiến vào sâu hơn trong rừng.

Trong rừng, vang lên những tiếng kêu quỷ dị, có tiếng chim hót, có tiếng vượn hú, nghe vô cùng rợn người.

Chương 1085

Thương Thiên nhìn thấy phía trước xuất hiện một sơn cốc yên tĩnh, trong sơn cốc, đâu đâu cũng là hoa, ngũ sắc sặc sỡ đập vào mắt, nhất thời khiến người ta hoa mắt, không tự chủ được muốn đi về phía trước.

Thương Thiên lập tức kinh ngạc: "Lẽ nào ta đã trúng huyễn thuật sao?" Không ngờ trong sơn cốc, lại tràn ngập một loại khí thể kỳ lạ, chỉ cần hít vào, đại não sẽ sinh ra ảo giác.

Hắn tập trung tinh thần nhìn về phía trước, vừa rồi không phát hiện, nhưng lúc này lại nhìn thấy, bên dưới những đóa hoa đó, lại có một lượng lớn hài cốt!

Những hài cốt này bị những dây leo và rễ cây màu xanh bám chặt, nghiễm nhiên trở thành chất dinh dưỡng cho những đóa hoa.

Chẳng trách những đóa hoa này nở rộ tươi đẹp như vậy, lại lấy máu người làm thức ăn!

Thương Thiên lúc này đang chuẩn bị rời đi, nhưng không ngờ, phía sau hắn xuất hiện một bóng đen khổng lồ.

Bóng đen đó bước đi chậm rãi, dường như đang trên đường về nhà, không giống như đã phát hiện ra Thương Thiên.

Thương Thiên trong lòng kinh hãi, không biết bóng đen này lai lịch thế nào, cũng không biết mình có đối phó được không.

Thế là, Thương Thiên vội vàng nhảy lên cây, dựa vào tán lá rậm rạp để che giấu thân hình.

Đợi bóng đen đó đến gần, hắn mới phát hiện, lại là một con Ẩn Sí Hổ!

Ẩn Sí Hổ, trên lưng có một đôi cánh tàng hình, có thể bay lượn trên trời, sau khi trưởng thành thân hình thường có thể cao hơn năm mét!

Chiều dài gần mười mét!

Thân hình đáng sợ như vậy, có thể nghiền ép đại đa số tu sĩ nhân loại bình thường.

Thương Thiên không ngờ lại gặp phải con yêu thú này ở đây, vận khí thật quá tốt.

Bởi vì nơi này cách nơi nguy hiểm nhất còn xa, ở đây gặp phải một con hổ, đối phó với nó mà không có những yêu thú nguy hiểm khác quan sát, sẽ lấy mạng của hắn.

Thương Thiên không hề phóng ra khí tức, nhưng có thể cảm ứng được, con yêu thú này đã là Hóa Thân kỳ trung kỳ!

Thương Thiên lúc này chỉ là một tu sĩ Hóa Thân sơ kỳ, không có đủ tự tin để chiến thắng.

Nhưng hắn lại rất muốn thử.

"Nếu giết chết con yêu thú này, vậy thì ta có thể có được thú đan, sau khi nuốt vào, tu vi của ta chắc chắn sẽ tăng mạnh!" Thương Thiên đảo mắt, liền che giấu khí tức của mình, trốn trên cây, không phát ra một chút tiếng động nào, thậm chí còn nín thở.

Con Ẩn Sí Hổ đó, dường như không biết sự lợi hại của sơn cốc này, tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên!

Bước chân của nó dừng lại, giống như Thương Thiên vừa rồi, đứng ở rìa sơn cốc, không đi về phía trước nữa.

"Bản năng của súc sinh quả nhiên lợi hại!" Yêu thú sinh tồn trong rừng, tuyệt đối không tầm thường, xem ra con Ẩn Sí Hổ này, cũng đã

nhận ra sự nguy hiểm của sơn cốc.

“Lợi dụng sơn cốc để làm mê muội yêu thú, xem ra có chút khó khăn.” Đúng lúc Thương Thiên chuẩn bị từ bỏ kế hoạch này.

Con Ẩn Sí Hổ đó hít hít mũi, dường như bị thứ gì đó trong sơn cốc hấp dẫn, lại bước chân đi vào trong!

Điều này làm Thương Thiên vui mừng khôn xiết.

“Không ngờ, lại thật sự đi vào rồi!” Đợi Ẩn Sí Hổ tiến vào, lập tức!

Một lượng lớn dây leo từ dưới đất bật lên, quấn về phía Ẩn Sí Hổ!

Bầu trời đầy dây leo, như bầy rồng cuồng vũ!

Trông vô cùng đáng sợ!

Ẩn Sí Hổ cũng bộc phát năng lực của mình, ngửa mặt lên trời gầm thét, từ miệng phát ra một vòng sóng âm màu xanh, những sóng âm này lập tức phá hủy những dây leo!

Chương 1086

Rắc rắc, dây leo toàn bộ biến thành bột mịn!

Thương Thiên không ngờ uy lực của tiếng hổ gầm, lại kinh người như vậy!

"Không hổ là yêu thú Hóa Thân trung kỳ, nếu ta đối đầu trực diện với nó, cho dù chiến thắng, cũng sẽ là một chiến thắng thảm hại!" Hắn nhìn Ẩn Sí Hổ chiến đấu với những dây leo như thể còn sống, cảnh chiến đấu vô cùng kích thích!

Vô số dây leo, liều mạng đâm về phía nó!

Răng nanh và móng vuốt của Ẩn Sí Hổ, đều là vũ khí sắc bén, xé nát hết những dây leo đó!

Gầm!

Cuối cùng, Ẩn Sí Hổ đến được vị trí trung tâm của sơn cốc, Thương Thiên đang tự hỏi nó muốn làm gì, không ngờ Ẩn Sí Hổ vừa đến vị trí trung tâm, đã ngoạm lấy một loại thực vật bảy màu.

Khoảnh khắc nhìn thấy loại thực vật đó, linh khí và ánh sáng tràn đầy, Thương Thiên lập tức biết, đó lại là một gốc linh dược hiếm có!

"Chẳng trách con Ẩn Sí Hổ này, không tiếc mạng sống, cũng phải đi vào, xem ra là vì gốc linh dược này." Nhưng những loài thực vật xung quanh, dường như cũng nhận ra vị vua của chúng, sắp bị hái đi!

Lập tức!

Tất cả những đóa hoa đều vặn vẹo, giống như những con yêu quái đang nhảy múa, vô cùng điên cuồng!

Sau đó, một lượng lớn dây leo tạo thành một người khổng lồ màu

xanh lục, không có mũi và tai, chỉ có hai con mắt là hai cái hốc đen khổng lồ và một hàng răng!

Hàng răng đó, được tạo thành từ những gai nhọn.

Người khổng lồ đấm một quyền về phía Ẩn Sí Hổ!

Không khí chấn động, quyền phong gào thét!

Không thua gì một đòn tấn công của cao thủ Hóa Thân hậu kỳ!

Ẩn Sí Hổ vội vàng quay đầu bỏ chạy, trong miệng vẫn ngậm linh dược, không có ý định quay đầu lại.

Lúc này, Thương Thiên ra tay!

Đột nhiên từ trên cây lao ra, trong tay triệu hồi ra một lá Ngũ Lôi Phù, ném về phía trước!

Ngũ Lôi Phù vèo một tiếng bay ra, dán lên đầu Ẩn Sí Hổ, "phanh" một tiếng nổ tung!

Năm đạo lôi đình ầm ầm giáng xuống, đánh lên người Ẩn Sí Hổ, trực tiếp đánh cho Ẩn Sí Hổ cháy đen một mảng, tuy không giết chết được, nhưng lại làm cho tốc độ của nó chậm đi một nhịp.

Nắm đấm của người khổng lồ đó, đánh trúng vào mông của Ẩn Sí Hổ!

Phụt!

Những gai nhọn sắc bén, đâm vào ngực Ẩn Sí Hổ, máu tươi bắn ra, chỉ nhìn thôi cũng thấy đau!

Ẩn Sí Hổ phát ra tiếng kêu thảm thiết không nỡ nhìn, đau đến mức gào thét, không ngờ trước mắt lại xuất hiện một tu sĩ nhân loại, nếu đánh bại được có thể có một bữa ăn ngon.

Nhân lúc Cự Nhân và Ẩn Sí Hổ đang giao đấu, Thương Thiên bất

ngờ tấn công, khiến vết thương của nó càng thêm nghiêm trọng.

Ẩn Sí Hổ trừng mắt giận dữ nhìn Thương Thiên.

Con người này thật âm hiểm!

Nấp ở đó không một tiếng động, là để đánh lén sao!

Giờ lại hại ngực nó toác ra!

Chương 1087

Phải ăn tươi nuốt sống đối phương!

Ẩn Sí Hổ giang rộng đôi cánh, nhe nanh múa vuốt lao thẳng về phía Thương Thiên, móng vuốt sắc nhọn nhắm thẳng vào ngực hắn!

"Tiểu tiểu nhân loại, dám nhân lúc ta và Cự Nhân giao đấu mà hạ hắc thủ, ta nhất định phải cho ngươi một bài học!" Ẩn Sí Hổ gầm lên giận dữ, dùng thần thức gào thét với Thương Thiên.

Yêu thú Hóa Thân trung kỳ đã có thể dùng thần thức đối thoại với tu sĩ nhân loại.

"Bớt lời thừa, ra chiêu đi." Thương Thiên lúc này tuy tu vi không cao bằng Ẩn Sí Hổ, nhưng hắn dùng ma hạch tu luyện để nâng cao tu vi.

Vì vậy dù không bằng Ẩn Sí Hổ, linh khí thuần túy có thể khiến tu vi của hắn sánh ngang với tu sĩ Hóa Thân trung kỳ thông thường.

Thương Thiên thấy Ẩn Sí Hổ lao tới, liền di chuyển thân pháp thật nhanh, chạy về phía gốc thực vật bảy màu mà Cự Nhân đang bảo vệ.

"Oanh oanh oanh!" Cự Nhân phát hiện thứ mình bảo vệ đã bị tên Thương Thiên hái đi mất, liền nổi giận lôi đình.

Tu vi Hóa Thân hậu kỳ đường đường, lại để một tu sĩ nhân loại Hóa Thân sơ kỳ yếu ớt cướp đi Thất Thải Tiên Hoa mà mình canh giữ, thật là vô lý.

Thất Thải Tiên Hoa, ăn vào có thể khiến đẳng cấp linh căn tăng lên một bậc, là một loại thần hoa trong cổ tịch ghi lại chỉ có ở thời thượng cổ, cực kỳ hiếm thấy.

Ẩn Sí Hổ cũng tức đến nổ đầu vì tên Thương Thiên này, khó khăn

lắm mới tìm được nơi có Thất Thải Tiên Hoa, lại bị Thương Thiên cướp mất.

Tên này không chỉ đánh lén làm nó bị thương, còn cướp linh thực, thật quá đáng hận!

Cả Ẩn Sí Hổ và Cự Nhân đều bị Thương Thiên chọc giận không nhẹ, đặc biệt là Cự Nhân Lục, mắt nó đã tức đến tóe lửa.

Cả hai cùng lao về phía Thương Thiên!

"Chết tiệt, một con yêu thú Hóa Thân trung kỳ, một tên quái nhân Cự Nhân Hóa Thân hậu kỳ, ta không đối phó nổi a, phải làm sao bây giờ?" Thương Thiên gấp đến mức hận không thể linh hồn xuất khiếu mà chạy trốn.

"Vù!" Ẩn Sí Hổ vỗ cánh, hất văng Thương Thiên bay vào một tảng đá đen khổng lồ ở phía xa.

Thương Thiên bị áp lực cực lớn va vào khiến hắn hộc ra một ngụm máu tươi.

Cự Nhân Lục cũng theo sát, trước tiên hút sạch ngụm máu tươi mà Thương Thiên phun ra, sau đó cơ thể biến hóa, xuất hiện hai sợi dây leo khổng lồ màu lục, trên dây leo còn mọc ra những đóa hoa nhỏ màu tím đáng yêu.

Nó vung hai sợi dây leo, quất mạnh vào lưng Thương Thiên!

"Ta quất chết ngươi, dám hái Thất Thải Tiên Hoa của lão tử, ta tiễn ngươi đi gặp Diêm Vương!" Cự Nhân gầm lên một tiếng giận dữ, âm thanh của nó tràn ngập lửa giận vô tận, như muốn ăn sống nuốt tươi Thương Thiên.

"Xoẹt!

Phụt!" Thương Thiên vì không kịp phản ứng, bị Cự Nhân Lục

đánh trúng, bay ngược ra một khoảng rất xa.

"Phụt!" Thương Thiên lại phun ra một ngụm máu tươi, máu nhuộm đỏ mặt đất nơi hắn ngã xuống.

Thực vật trên mặt đất tranh nhau hấp thụ máu tươi của cao thủ Hóa Thân kỳ, chúng lại càng mọc tươi tốt hơn.

Tình hình của Thương Thiên lại hoàn toàn trái ngược, bộ bạch y vừa thay đã nhuộm đầy máu tươi, thân thể mới tắm rửa sạch sẽ cũng bị bùn đất làm bẩn.

Thương Thiên gắng gượng đứng dậy, Cự Nhân Lục lại dùng dây leo như roi, quất một roi về phía Thương Thiên.

Ẩn Sí Hổ thấy Cự Nhân Lục và Thương Thiên đã đánh nhau, cũng không nhúng tay vào, ngồi bên cạnh ung dung xem trận, chuẩn bị làm bọ ngựa bắt ve sầu.

Đợi Cự Nhân Lục và Thương Thiên đánh nhau gần xong, nó ngồi thu lợi ngư ông, chẳng phải quá tuyệt sao?

Điều này lại vô tình cho Thương Thiên cơ hội tranh thủ, nếu cả hai cùng lên, Thương Thiên căn bản không có cơ hội thắng, càng không có cách nào trốn thoát.

Nhưng chỉ có một mình Cự Nhân Lục, Thương Thiên tuy đánh không lại nhưng có thể né tránh.

Chương 1088

Thương Thiên thấy roi của Cự Nhân quất tới, liền điều động linh lực, né tránh.

"Kẻ vô tri, dám trộm Thất Thải Tiên Hoa của ta, ăn thêm một đòn nữa!" Cự Nhân hung hăng trừng mắt nhìn Thương Thiên, trong con ngươi to lớn phun ra lửa giận hừng hực.

Cự Nhân nói xong, lại một roi nữa quất về phía Thương Thiên.

Thương Thiên lại lần nữa né tránh.

"Ta đánh!" Cự Nhân không từ bỏ, tiếp tục quất roi.

Thương Thiên vẫn né tránh.

Cự Nhân và Thương Thiên cứ một người đánh một người né, giằng co nửa ngày cũng không có kết quả.

"Ai nha, cái tên đầu lục nhà ngươi, sao ngu thế, cứ xông thẳng lên xé nát nó ra, cứ đánh thế này đến bao giờ?" Ẩn Sí Hổ đứng bên cạnh xem cũng sốt ruột.

Cự Nhân nghe lời Ẩn Sí Hổ, cảm thấy cũng có lý, thế là lao thẳng về phía Thương Thiên, sau đó dùng răng cắn chặt lấy chân hắn!

"Chết tiệt, tên này cầm tinh con chó hay sao, đánh nhau mà còn dùng miệng cắn?" Thương Thiên bị cắn đau điếng, tức quá hóa cười nói.

Nhưng Cự Nhân dường như đã nhắm vào đùi của Thương Thiên, nhất quyết phải cắn đứt nó mới thôi.

Hắn liều mạng giãy giụa, nhưng không thể thoát khỏi Cự Nhân.

Không quan tâm nữa, cứ để nó cắn tiếp thì cái chân này của mình

khó mà giữ được.

Thương Thiên đấm một quyền vào đầu Cự Nhân.

Cự Nhân bị đấm choáng váng, theo bản năng nhả miệng ra.

Thương Thiên nhân lúc nó nhả miệng, liền rút chân ra khỏi miệng Cự Nhân, sau đó lùi ra xa năm mét.

Nhưng chân hắn vừa bị Cự Nhân cắn đến máu thịt be bét, trông vô cùng đáng sợ.

Thương Thiên nhanh chóng lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một viên đan dược hồi phục thương thế, cho vào miệng.

Đan dược vào miệng liền tan, trên cái chân đầy máu của Thương Thiên, da thịt bắt đầu nhanh chóng mọc lại, chẳng mấy chốc một chân đã hồi phục như cũ.

Làm xong những việc này, Thương Thiên nhanh chóng triệu hồi ra Hỏa Thần Phù.

"Hỏa Thần Phù, hiện!" Thương Thiên khẽ niệm.

Hỏa Thần Phù xuất hiện, Thương Thiên lẳng lặng dán nó lên một chiếc lá cây sau lưng Cự Nhân.

"Nhân loại yếu đuối, giao Thất Thải Tiên Hoa cho ta, ta tha cho ngươi không chết!" Cự Nhân gầm lên.

Nó chỉ bảo vệ Thất Thải Tiên Hoa, bản tính của thực vật vốn ôn hòa, nếu không có kẻ trộm hoa, nó cũng không chủ động tấn công bất kỳ ai.

"Ha ha, Thất Thải Tiên Hoa à?

Ngươi muốn?

Ta cho ngươi!" Thương Thiên đảo mắt, nghĩ ra một cách hay.

Hắn một mặt lẳng lặng thôi động Hỏa Thần Phù, một mặt lấy Thất Thải Tiên Hoa từ trong nhẫn trữ vật ra.

Ẩn Sí Hổ ở bên cạnh thấy Thất Thải Tiên Hoa, mắt lập tức sáng lên, vừa cảnh giác tình hình xung quanh, vừa chuẩn bị cướp lấy Thất Thải Tiên Hoa bất cứ lúc nào.

Tiếp đó, một cảnh tượng khiến Cự Nhân và Ẩn Sí Hổ bất ngờ xuất hiện.

Chương 1089

Chỉ thấy Thương Thiên trực tiếp cho Thất Thải Tiên Hoa vào miệng, nuốt chửng!

Thất Thải Tiên Hoa vừa vào bụng, Thương Thiên cảm nhận được linh căn của mình xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Linh căn màu vàng vốn chỉ có thể coi là phế vật, vậy mà nhanh chóng chuyển sang màu lục, cuối cùng, linh căn của Thương Thiên từ linh căn cấp thấp nhất màu vàng, biến thành lục linh căn kém thứ hai!

Mặc dù lục linh căn cũng không phải linh căn tốt, nhưng so với hoàng sắc linh căn trước đây của Thương Thiên, quả thực tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Có thể nói, lục linh căn có thể thông qua hấp thụ đan dược các loại, cưỡng ép nâng cao tu vi.

Còn hoàng sắc phế linh căn của Thương Thiên, trừ phi có thiên tài địa bảo, nếu không bao nhiêu đan dược cũng không thể khiến hắn tiến bộ nửa tấc.

Nhìn thấy cảnh này, Cự Nhân và Ẩn Sí Hổ tức đến mức mắt sắp lòi ra ngoài.

Không ngờ Thương Thiên căn bản không chơi theo bài, trực tiếp ăn luôn Thất Thải Tiên Hoa.

"Tức chết ta!

Tức chết ta!

Ta vốn không muốn hại tính mạng ngươi, nhưng ngươi đã ăn hết kết tinh cả đời của ta, vậy ta chỉ có thể giết ngươi báo thù rửa hận!" Cự Nhân tức đến phát điên, bước nhanh đến bên cạnh Thương Thiên,

vung ra vô số dây leo, quất về phía hắn.

"Không ổn!" Thương Thiên thầm kêu một tiếng.

Hắn nhanh chóng lùi lại, trốn sau chiếc lá cây đã dán Hỏa Thần Phù trước đó.

Cự Nhân không biết có bẫy, lao thẳng về phía Thương Thiên.

Kết quả, Thương Thiên dồn toàn bộ linh lực toàn thân vào Hỏa Thần Phù, Hỏa Thần Phù phát huy uy lực cực lớn!

"A a a a!" Cự Nhân phát ra từng tiếng kêu thảm thiết, bị ngọn lửa từ Hỏa Thần Phù thiêu đốt toàn thân bốc cháy.

Nó liều mạng dập lửa, nhưng Thương Thiên đã dùng toàn bộ linh lực của tu vi Hóa Thân sơ kỳ rót vào, làm sao có thể dễ dàng dập tắt được?

Hỏa lực ngày càng dữ dội, Thương Thiên lại lấy một bình rượu mạnh từ nhẫn trữ vật ra, hắt lên người Cự Nhân.

Sau khi rượu mạnh được hắt lên, uy lực của ngọn lửa lập tức tăng lên gấp đôi, trực tiếp thiêu Cự Nhân Lục thành tro bụi.

"Sảng khoái!" Thương Thiên vui sướng hét lớn, trong lòng vô cùng hả hê.

Giải quyết xong Cự Nhân, Thương Thiên vẫn không quên bên cạnh còn có một con Ẩn Sí Hổ đang lăm le.

Thương Thiên sợ Ẩn Sí Hổ nhân lúc mình không còn linh lực mà tấn công, thế là nhanh chóng lấy ba viên Linh Khí Đan từ trong bình sứ nhỏ trong nhẫn trữ vật ra, trực tiếp nuốt vào bụng!

Ẩn Sí Hổ thấy hành động này của Thương Thiên, cũng biết rằng Thương Thiên để tạo ra ngọn lửa kia e là đã tiêu hao hết linh lực toàn thân.

Ẩn Sí Hổ sợ Thương Thiên hồi phục linh lực xong cũng sẽ đối phó với nó như vậy.

Mặc dù thảm cảnh Cự Nhân bị thiêu chết khiến nó do dự, nhưng Cự Nhân là một tên cao to không có não mới trúng kế, nó sẽ không như vậy.

Hơn nữa, chỉ cần ăn thịt tên Thương Thiên này, Thất Thải Tiên Hoa mà Thương Thiên vừa ăn vào bụng chẳng phải sẽ là của nó sao?

Thế là nó nhanh chóng nhảy ra, lao về phía Thương Thiên.

"Grừ... grừ!" Ẩn Sí Hổ phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, bước về phía Thương Thiên, một trảo vồ tới ngực hắn.

"Hắc Hổ Đào Tâm!" Ẩn Sí Hổ hét lớn một tiếng.

Chương 1090

Thương Thiên không kịp né tránh, chỉ có thể bảo vệ yếu hại tim, xoay lưng lại, bị Ẩn Sí Hổ cào bị thương ở eo.

Thương Thiên nhân lúc Ẩn Sí Hổ đáp đất, nhanh chóng lùi ra xa mười mét.

"Sinh Tử Phù!

Hiện!" "Lôi Thần Phù!

Hiện!" Thương Thiên triệu hồi ra hai đại phù chú.

Ẩn Sí Hổ vốn chuẩn bị thừa thắng truy kích, nhưng nhìn thấy hai lá bùa này, trông khá giống lá bùa vừa thiêu cháy Cự Nhân, móng vuốt nó lập tức dừng lại.

Nó không quên Cự Nhân vừa rồi chết thảm thế nào.

Một kẻ có tu vi Hóa Thân hậu kỳ còn có thể bị thiêu đến sạch sẽ, huống chi là một Hóa Thân trung kỳ như nó.

Nhưng thực ra, lúc này chính là cơ hội tốt nhất để lao lên giết Thương Thiên, vì linh khí trong cơ thể Thương Thiên đã không còn nhiều.

Nếu bây giờ lao lên, Thương Thiên có thể sẽ không thể chống cự mà chết.

Nhưng nó lại bị dọa cho sợ.

Thương Thiên thấy Ẩn Sí Hổ không lao lên nữa, mà đầy cảnh giác nhìn chằm chằm vào hai lá bùa, hắn biết nó đang sợ.

Trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó, hắn bắt đầu một bên giả vờ loay hoay với hai lá bùa, dọa

dẫm Ẩn Sí Hổ, một bên tiêu hóa Linh Khí Đan trong cơ thể.

Nguyên bản Linh Khí Đan đối với hắn tác dụng rất nhỏ, vì hắn là phế sài hoàng linh căn.

Nhưng bây giờ đã khác, Thương Thiên hiện tại là một tu sĩ lục linh căn, chẳng mấy chốc đã hồi phục được ba bốn phần linh lực.

Thương Thiên không khỏi thầm khen hành động ăn Thất Thải Tiên Hoa vừa rồi của mình.

Ẩn Sí Hổ thấy Thương Thiên chỉ loay hoay mà không phát động công kích, lại nhớ đến việc Thương Thiên vừa ăn đan dược bổ sung linh khí, liền ý thức được mình đã bị Thương Thiên dọa sợ.

Thương Thiên hiện tại căn bản không có đủ linh khí để phát động công kích mạnh như vậy.

Ý thức được điểm này, Ẩn Sí Hổ cũng không còn rụt rè nữa, dũng mãnh truy đuổi.

Đúng lúc này, một tiếng sói tru vang lên.

"Phi!

Xui xẻo thật, lại gặp phải bầy sói yêu vào lúc này!" Ẩn Sí Hổ hét lên một tiếng thảm thiết, trực tiếp cắm đầu chạy.

Thương Thiên quay đầu lại nhìn, quả nhiên là một bầy sói yêu, thảo nào tên Ẩn Sí Hổ kia chạy nhanh như vậy.

"Aoooo!" Một trận tiếng bước chân dồn dập, gấp gáp vang vọng trong khu rừng yên tĩnh, nghe đặc biệt vang dội.

Nhìn về phía bụi cây, một thanh niên chừng hai mươi tuổi, đang gấp gáp chạy vòng quanh những lùm cây rậm rạp, không theo quy luật nào, khiến bầy sói yêu phía sau chóng mặt.

Chính là Thương Thiên, hiện là một tu sĩ Hóa Thân sơ kỳ.

Hắn mặc bộ quần áo rách rưới, tuy khó coi nhưng trông cũng bình thường, dù sao bị bầy sói truy đuổi thảm như vậy.

Với võ giả ở giai đoạn này, không ai có thực lực có thể sống sót trong rừng, huống chi mục tiêu của hắn là đánh bại cả bầy sói.

Đám yêu thú này, ngay cả tu giả Hóa Thân hậu kỳ cũng chưa chắc đã đánh lại.

Chương 1091

Thương Thiên hiển nhiên không thể một mình đối phó.

Lúc này, một người đàn ông đeo vòng tay hình tròn xuất hiện gần Thương Thiên.

Đồng thời, Thương Thiên cũng ngừng chạy trốn, quay đầu lại nhìn người vừa xuất hiện cùng mình thi triển pháp thuật - Dương Vô Tâm.

Đám sói yêu kia dường như ý thức được điều gì đó, tốc độ chạy càng nhanh hơn, gần như liều mạng chạy về phía Dương Vô Tâm, đoàn kết đến lạ thường.

"Vô Tâm, sao ngươi lại ở đây?" Thương Thiên vừa kinh ngạc vừa vui mừng hỏi.

"Ta vào rừng thám hiểm, Mạnh Nghị và Nam Phong cũng đến, nhưng hai người họ bị lạc khỏi ta." Dương Vô Tâm trả lời Thương Thiên.

"Đúng rồi Thương Thiên, tại sao ngươi lại ở đây, nghe nói ngươi lấy được ma hạch nên bị người ta truy sát?" Dương Vô Tâm tò mò hỏi Thương Thiên.

"À, chuyện này để sau ta giải thích cặn kẽ với ngươi, bây giờ đối phó với bầy sói yêu quan trọng hơn." Thương Thiên đáp.

"Được thôi, ngươi nói cũng đúng, bây giờ quả thực không phải lúc nói chuyện." Dương Vô Tâm gật đầu đáp.

Mặc dù hai người nói qua nói lại, nhưng không hề ảnh hưởng đến việc Dương Vô Tâm thi pháp.

Dương Vô Tâm chắp hai lòng bàn tay lại, dưới chân hiện ra một

pháp trận, miệng niệm chú ngữ khó hiểu bằng một ngôn ngữ kỳ lạ: "Liệt Diễm Phần Thiêu..." Ngay sau đó, trên mười ngón tay của Dương Vô Tâm bùng lên ngọn lửa màu xanh lam.

Hắn không lùi mà tiến, xông vào bầy sói, không chút kiêng dè thiêu đốt chúng.

Nếu chỉ nhìn sự căng thẳng lúc thi triển pháp thuật, sẽ cho rằng hắn là một tu sĩ Hóa Thân sơ kỳ.

Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo hắn lại thể hiện hành vi của một Hóa Thân hậu kỳ.

Đợi đến khi đám sói yêu đều chết dưới ngọn lửa quỷ dị, Dương Vô Tâm kéo vòng tay xuống, nhìn Thương Thiên, trầm giọng nói: "Ta nói ta là Hóa Thân sơ kỳ, ngươi tin không?" "Không tin." "Cút đi!" Trên đường đi, những yêu thú đều do Thương Thiên thu hút thù hận, Dương Vô Tâm dùng phương thức đánh lén để hạ gục, toàn bộ công lao đều thuộc về Dương Vô Tâm.

"Hóa Thân hậu kỳ thật tốt a..." Thương Thiên bất giác cảm thán.

Hắn và Dương Vô Tâm là hai loại tu tiên giả khác nhau, một là võ giả, một là pháp tu.

Võ giả cận chiến, còn pháp tu có thể tấn công từ khoảng cách cực hạn, thậm chí từ vài nghìn dặm.

Vũ khí của Thương Thiên là một thanh kiếm bình thường, còn của Dương Vô Tâm là linh khí vòng tay vô cùng quý giá.

Xử lý xong hiện trường "vụ án", họ hơi cúi người, xuyên qua từng lùm cỏ.

Đột nhiên, hắn dừng lại.

Một tiếng khóc thảm thiết vang lên.

“Có tiếng sói.

Sơ bộ phán đoán chỉ có một con, là sói con.” Dương Vô Tâm dựa vào kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm, lập tức đưa ra phán đoán sơ bộ.

Thương Thiên nghĩ nửa ngày không ra, đành đi theo suy nghĩ của Dương Vô Tâm.

Chỉ một con sói con, Thương Thiên đánh bại cũng dư sức, hẳn là có thể giành được chút chiến tích.

Về thứ tự tấn công, võ giả ra tay trước, pháp tu ra tay sau, võ giả thi triển võ kỹ tự nhiên nhanh hơn ma pháp sư.

Vén bụi cỏ ra, chỉ thấy một con sói con đang nằm trong lòng một con sói mẹ, khẽ thút thít.

Con sói mẹ kia, hẳn là mẹ của nó.

Một con dao găm cắm trên bụng sói mẹ, máu tươi chảy đầm đìa xung quanh.

Chương 1092

Thương Thiên nhìn thấy, con ngươi có chút đỏ lên, nói: "Lát nữa lúc đi, ngươi có thể trực tiếp phóng khu trục pháp thuật đuổi đám yêu thú đó đi không?

Đừng sát lục." "Nghe ngươi." .....

"Ầm ầm ầm!

Rắc!

Rắc!" Mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Ngay sau đó, chỉ thấy phía trước có hai người lập tức xuyên qua từng lùm cỏ, va phải Thương Thiên và Dương Vô Tâm.

Một người là Mạnh Nghị, người còn lại chính là Nam Phong.

Có thể khiến họ chạy trốn thảm hại như vậy, tự nhiên là một con yêu thú cấp Hóa Thân.

"Viên...

Viên Mộc Hầu sắp đuổi tới rồi." Mạnh Nghị thở hổn hển như trâu, một kẻ Bán Bộ Hóa Thân có thể chạy thoát khỏi một yêu thú Hóa Thân, không chỉ tốn sức mà còn tốn não.

Viên Mộc Hầu, một loại yêu thú cao cấp trong rừng, yêu đan có giá trị rất lớn.

"Ta thi triển pháp lực, định trụ Viên Mộc Hầu, các ngươi tiến hành một đợt liên kích, chú ý, ta chỉ có thể định trụ nó vài giây.

Tốc độ phải nhanh, động tác phải đẹp." Nói xong, Dương Vô Tâm rút ra bản mệnh pháp bảo Hàn Băng Thủ Hoàn, niệm một đống chú ngữ khó hiểu.

“Đến lúc rồi...” Viên Mộc Hầu tuy là yêu thú Hóa Thân trung kỳ, nhưng đối mặt với pháp thuật khống chế của một tu sĩ Hóa Thân sơ kỳ, nó không thể miễn dịch.

Trong nháy mắt, nó như một pho tượng, đứng bất động trước mặt mọi người.

Thương Thiên thấy vậy, lập tức rút tiểu đao, thi triển võ kỹ sơ cấp “Đạp Phong”, tốc độ nhanh hơn, nhưng chỉ là võ kỹ sơ cấp, còn lâu mới đạt tới tốc độ gió.

Những người khác sững sờ một lúc, sau đó cũng theo Thương Thiên thi triển võ kỹ gia tốc, chạy về phía Viên Mộc Hầu.

“Sơ cấp kiếm pháp!” Thương Thiên đến bên Viên Mộc Hầu trước tiên, chém vài nhát ngay ngắn trên lớp da dày của nó, chỉ để lại một vết dao nhỏ không đáng kể, tạo thành hai thái cực trái ngược với con quái vật khổng lồ này.

Mạnh Nghị cười lạnh một tiếng, rút ra một thanh đại đao màu đen tỏa ra ma khí, chỉ một nhát đã chém ra từng đạo kiếm khí, chém bay một mảng da lớn trên người Viên Mộc Hầu.

Nam Phong vừa lộ vẻ kinh ngạc, sau đó lại đầy vẻ khinh bỉ, khẽ lẩm bẩm: “Thật vô dụng.” Ai ngờ, tiếng lẩm bẩm của Nam Phong khiến nàng chậm vài giây mới ra đòn, đúng lúc đó Viên Mộc Hầu tỉnh lại, khiến Nam Phong không thể không từ bỏ tấn công.

Viên Mộc Hầu giống như con người, lại có một chút linh tính, triệu hồi một cây đại thụ cổ thụ vây khốn Dương Vô Tâm và Mạnh Nghị, hai người có uy hiếp lớn nhất.

Trong cây đại thụ, Mạnh Nghị ít nhất có thể chém vài nhát vào thân cây, còn Dương Vô Tâm là tu sĩ Hóa Thân sơ kỳ, một khi bị cây che khuất, pháp lực hoàn toàn mất hiệu lực, ngay cả khả năng giãy

giụa cũng không có.

Mạnh Nghị chém vài nhát vào cây, chỉ thấy cây chảy ra vài giọt máu tươi, sau đó vỏ cây trở nên cứng hơn, thậm chí còn phản quang.

Hắn dựa vào vỏ cây, nhàn nhạt nói: "Chết tiệt, lại là Viên Mộc Hầu biến dị.

Lại vừa hay vì biến dị mà có thêm thuộc tính tái sinh, một khi bị nhốt, ngay cả Dung Hợp kỳ cũng không thoát ra được." Suy nghĩ một chút, Mạnh Nghị ném thanh đại đao màu đen qua khe hở, bay về phía Thương Thiên.

Thương Thiên lặp lại trong đầu động tác tiếp kiếm cơ bản nhất khi học kiếm thuật, sau đó lập tức mô phỏng: cảm ứng được luồng không khí xung quanh, sau đó một tay nắm lấy chuôi kiếm.

Cứ như vậy, động tác tiếp kiếm thông thường đã hoàn thành.

Đến gần nhìn kỹ, thanh kiếm này quả nhiên phi phàm.

Từng hạt tử sắc nhỏ li ti bay lơ lửng quanh thân kiếm, như thể một kiếm có thể chém rách bầu trời.

Độ dẻo dai và sắc bén đều không thấp.

Chương 1093

Nam Phong cũng không phải chỉ biết khinh thường người khác, lúc cần nghiêm túc, nàng tự nhiên sẽ nghiêm túc.

Nam Phong tập trung chân khí trong thiên địa, hình thành một đôi thiết quyền màu xanh trên tay.

"Lên." Dứt lời, Nam Phong lập tức xông đến trước mặt Viên Mộc Hầu.

Đối với hai con tép riu không đáng kể, Viên Mộc Hầu không mấy để ý.

Chỉ cần động tay động chân một chút, chúng sẽ lập tức toi mạng.

Trong vòng hai giây, Nam Phong nhanh chóng tung ra một bộ tổ hợp quyền, cú đấm cuối cùng kèm theo hiệu quả choáng váng một giây.

Thương Thiên phản ứng cực nhanh, lập tức chạy ra sau lưng Viên Mộc Hầu, một kiếm đâm vào tim nó.

Một luồng sáng từ ngực Viên Mộc Hầu lóe lên, ngay sau đó, một viên yêu đan bay ra.

"Viên yêu đan này đưa cho người có công lớn nhất ở đây, Thương Thiên, da và giáp trên người Viên Mộc Hầu đều là đồ tốt, mọi người thu thập đi." Dương Vô Tâm vừa đi vừa nói.

Nam Phong thấy yêu đan mà mình mong đợi nhất không được chia, đành lắc đầu cười khổ, chỉ có thể cười gượng đáp lại, trong lòng thầm tiếc nuối.

Thương Thiên quay đầu lại nhìn, chỉ thấy da và giáp của Viên Mộc Hầu rơi lả tả trên đất, giống như những mảnh lưu ly vỡ.

Chạng vạng, sau khi lấy được phần của mình, mọi người lần lượt rời khỏi khu rừng này.

“Thương Thiên, ngươi thật sự lấy được ma hạch rồi sao?

Sao tu vi của ngươi lại trở nên mạnh như vậy?” Dương Vô Tâm hỏi Thương Thiên.

“Đúng vậy, đúng vậy, tiểu béo, rốt cuộc là chuyện gì, bỏ ta lại mà đi, hại ta tìm mãi.” Nam Phong cũng nhíu mày hỏi Thương Thiên.

Mạnh Nghị cũng đứng bên cạnh gật đầu, nhìn Thương Thiên, xem hắn có thể giải thích ra sao.

Nếu Thương Thiên thật sự bỏ rơi họ, không coi trọng họ như vậy, thì tình bạn này cũng không cần nữa.

“Không có, ta căn bản không tìm thấy ma hạch, chỉ vì có việc của bạn bè chưa làm xong nên ta ra ngoài trước, định sau đó sẽ hội hợp với các ngươi, ai ngờ việc của bạn bè quá khó giải quyết nên mới đến bây giờ.” Thương Thiên phủ nhận.

“Vậy tu vi của ngươi?” Dương Vô Tâm lại hỏi.

“Vì ta giúp đỡ bạn bè, hắn cho ta một viên đan dược có thể trực tiếp tiến giai Hóa Thân sơ kỳ, ta ăn xong mới trở thành Hóa Thân sơ kỳ.” Thương Thiên giải thích như vậy.

Thương Thiên yêu cầu Nam Phong và những người khác không nói tình hình hiện tại của hắn cho người khác biết, vì hắn muốn ra ngoài rèn luyện một phen, tạm thời không về Thiên Vực Môn.

Nam Phong đồng ý yêu cầu của Thương Thiên, dù sao hôm nay Thương Thiên cũng đã giúp nàng.

Nếu không có Thương Thiên, họ có thể đã bị bầy sói yêu và con yêu hầu kia đánh cho tan tác, cuối cùng cũng không được gì.

Bây giờ lại thu hoạch bội thu, mỗi người tự nhiên nguyện ý nghe theo lời Thương Thiên.

"Ta ở đây có vài tờ thông tấn phù, Nam Phong, Dương Vô Tâm, các ngươi cầm lấy, sau này có cần ta giúp gì, dùng tờ phù này liên lạc." Thương Thiên lấy ra ba tờ thông tấn phù từ nhẫn trữ vật, đưa cho Dương Vô Tâm và những người khác.

"Được, vậy được, vậy ta về trước đây, không làm phiền ngươi rèn luyện nữa, một mình cẩn thận một chút." Dương Vô Tâm gật đầu, dặn dò Thương Thiên.

"Được, ta biết rồi." Thương Thiên cũng cảm kích Dương Vô Tâm trong lòng, hắn biết Dương Vô Tâm không chỉ là tu sĩ Hóa Thân sơ kỳ, mà có khả năng đã là Hóa Thân hậu kỳ.

Vì vừa rồi hắn biểu hiện quá xuất sắc.

Thực ra yêu đan cuối cùng nên đưa cho Dương Vô Tâm, vì Dương Vô Tâm mới là người ra sức nhiều nhất.

Nhưng Dương Vô Tâm không muốn người khác ngoài Thương Thiên biết chuyện tu vi của mình, nên mới nói Thương Thiên là người có công lớn nhất.

Chương 1094

Thương Thiên tuy không biết vì sao Dương Vô Tâm muốn che giấu tu vi, nhưng Dương Vô Tâm làm vậy chắc chắn có lý do của mình.

Huống chi Dương Vô Tâm giúp hắn nhiều như vậy, nên Thương Thiên tự nhiên sẽ không vạch trần.

"Tiểu béo, bảo trọng nhé, có chuyện gì ta sẽ liên lạc.

Ngươi có chuyện cũng phải nói với bọn ta, ta giúp được sẽ giúp." Nam Phong gật đầu, nói với Thương Thiên.

"Ừm, ta biết." Thương Thiên gật đầu đáp lại.

Mọi người thu dọn chiến lợi phẩm của mình, sau đó hàn huyên vài câu rồi từ biệt.

Nam Phong và mấy người kia đều trở về môn phái của mình, còn Thương Thiên lại không chọn về môn phái.

Dù sao hắn đã hấp thu sức mạnh của ma hạch, trở về không dễ giải thích.

Nam Phong mấy người dễ lừa, tùy tiện nói có một người bạn giúp đỡ đột phá cảnh giới Hóa Thân, họ liền tin.

Nhưng những lão hồ ly trong Thiên Vực Môn thì không như vậy.

Nếu không cẩn thận lộ ra, đám lão hồ ly kia chắc chắn sẽ không tha cho hắn.

Tình cảnh lúc đó cũng có thể biết được.

Huống chi, ngay cả linh căn của hắn cũng biến thành lục linh căn, nếu để họ biết chuyện khó tin này, không chừng sẽ làm gì hắn.

Vì lợi ích mà đồng môn tương tàn, Thương Thiên đã thấy không ít.

Vì vậy, trước khi đạt được thực lực tuyệt đối, hắn tuyệt đối sẽ không trở về.

Việc cấp bách bây giờ là tìm một nơi an thân.

Thương Thiên chọn một nơi sâu trong rừng, tìm một hang đá tạm thời ở lại.

Bởi vì mặc dù rừng rậm nguy hiểm, nhưng trong rừng dù sao cũng toàn là yêu thú, đám yêu thú này không đáng sợ bằng con người bên ngoài.

Nếu những người bên ngoài kia biết hắn có được ma hạch, trở thành tu sĩ Hóa Thân kỳ, chắc chắn sẽ nghi ngờ trên người hắn có bảo vật vô cùng quan trọng, sau đó giết người đoạt bảo.

Huống chi Thương Thiên vốn không hòa hợp với những người trong Thiên Vực Môn, bây giờ nếu trở về, không chừng sẽ là dê vào miệng cọp.

Thương Thiên không ngây thơ đến mức tin rằng gia tộc sẽ xử lý công bằng.

Dù sao trước đây gia tộc phái hắn đi tìm ma hạch, chính là hãm hại hắn, vì họ biết rõ chỉ dựa vào một mình Thương Thiên, căn bản không thể thành công.

Nhưng họ vẫn phái Thương Thiên đi.

Hiểu rõ những điều này, Thương Thiên nhân lúc trời còn sáng, vội vàng tìm một sơn động để ở.

Sau khi vào sơn động, Thương Thiên trực tiếp bố trí một huyễn trận ở cửa động, để tránh người khác vào làm phiền.

Sau khi ngồi xuống, Thương Thiên lấy ra yêu đan của Viên Mộc

Hầu mà hắn thu được trước đó.

Trên viên yêu đan tỏa ra linh lực đáng sợ, còn có chút mùi tanh nhàn nhạt.

Thương Thiên mở miệng, trực tiếp nuốt yêu đan vào bụng.

Lập tức, năng lượng yêu đan xông vào tứ chi bách hài, ngũ kinh lục mạch, khiến hắn cảm thấy toàn thân đau đớn không chịu nổi.

Nhưng Thương Thiên không bỏ cuộc, cũng không kêu la, dùng linh khí trong cơ thể áp chế năng lượng yêu đan, cố gắng biến nó thành của mình.

Chương 1095

Linh khí bồng bột trong đan điền của Thương Thiên dâng lên, đối kháng với năng lượng yêu đan kia.

Những linh khí đó gặp linh khí yêu đan, giống như gặp phải mỹ thực ngon miệng, từng cái tranh nhau lao lên.

Nhưng dù sao cũng là yêu đan của Viên Mộc Hầu, uy lực cực lớn, dù ở trong cơ thể Thương Thiên cũng không chịu thỏa hiệp.

Năng lượng yêu đan phản kích mãnh liệt những đợt tấn công của linh lực, đánh cho chúng tan tác.

Thương Thiên lại lần nữa phát động linh lực tấn công, nhưng không có cách nào.

Lúc này, Thương Thiên đột nhiên có một ý tưởng.

Hắn liền lấy bình sứ nhỏ trong nhẫn trữ vật ra.

Bình sứ đựng Linh Khí Đan, bên trong có ba mươi viên Linh Khí Đan.

"Ha ha ha, nếu linh khí trong cơ thể ta không đánh lại ngươi, vậy ta liều mạng rót linh khí vào, không tin ngươi không ngoan ngoãn nghe lời, để ta sử dụng." Thương Thiên ha ha cười lớn nói.

Tiếp đó, Thương Thiên trực tiếp nuốt ba mươi viên Linh Khí Đan vào miệng.

Linh Khí Đan như nước, vào miệng liền tan, biến thành linh khí cuồn cuộn bàng bạc, xông vào ngũ kinh lục mạch của Thương Thiên.

Đột nhiên có thêm nhiều linh khí như vậy, năng lượng yêu đan bị đánh cho có chút không kịp trở tay.

Vốn dĩ yêu đan đang nỗ lực đối kháng với linh khí bản thể, phát hiện linh khí bản thể trong cơ thể Thương Thiên càng như cá gặp nước, đấu tranh cũng khó khăn.

Huống chi lúc này còn có linh khí hình thành từ ba mươi viên Linh Khí Đan gia nhập.

Năng lượng yêu đan lập tức thất bại.

Thương Thiên không buông tha, thừa thắng truy kích, trực tiếp trị cho đám năng lượng này phải ngoan ngoãn phục tùng.

Thế là, năng lượng yêu đan dần dần dung nhập vào cơ thể Thương Thiên.

"Không ổn!" Thương Thiên chỉ cảm thấy năng lượng trong cơ thể lập tức bùng nổ, trong người căng trướng sắp nổ tung.

Làm sao bây giờ!?

Thương Thiên lo lắng đi đi lại lại.

Đột nhiên, hắn nhớ đến những linh thảo linh hoa màu tím có thể hấp thụ linh khí.

Thương Thiên nhanh chóng lấy những hoa cỏ đó ra rắc, hoa cỏ rơi xuống đất liền bén rễ.

Tiếp đó, Thương Thiên dùng kiếm rạch ngón tay, để những hoa cỏ đó hấp thụ máu của mình.

Máu của hắn lúc này chứa đầy linh khí bồng bột.

Hoa cỏ tham lam hấp thụ linh khí dồi dào trong máu của Thương Thiên.

Vì những giọt máu này, hoa cỏ cũng nhận Thương Thiên làm chủ nhân.

Hoa cỏ biết tình hình của Thương Thiên lúc này, thế là liều mạng hấp thụ máu nhỏ giọt từ ngón tay của Thương Thiên.

Thương Thiên cảm nhận linh khí trong cơ thể từng chút một chảy ra, bị những hoa cỏ này hấp thụ, chỉ cảm thấy không đủ.

"Không được, linh khí trong cơ thể thực sự quá nhiều, phải rạch thêm chút nữa." Thương Thiên lẩm bẩm.

Nghiến răng một cái, Thương Thiên trực tiếp rạch một vết lớn trên đùi mình.

Chương 1096

Máu từ đùi chảy rào rào, nhuộm đỏ một khoảng cỏ nhỏ xung quanh Thương Thiên.

Chẳng mấy chốc, những giọt máu đó đều bị những hoa cỏ này hấp thụ sạch sẽ.

Đợi đến khi Thương Thiên cảm thấy gần đủ rồi, hắn lấy đan dược trị thương từ nhẫn trữ vật ra nuốt xuống.

Sau khi nuốt đan dược, máu vẫn không ngừng chảy, vì Thương Thiên vừa rồi trong lúc cấp bách đã rạch đùi quá sâu.

Nhưng Thương Thiên bây giờ không thể chảy máu nữa, nếu không có thể sẽ chết vì mất máu quá nhiều.

Thế là, Thương Thiên trực tiếp xé vạt áo, lại lấy một bình thuốc bột trị thương từ nhẫn trữ vật ra.

Thương Thiên rắc hết bột thuốc màu vàng óng lên vết thương, sau đó băng bó đùi lại.

Sau khi băng bó xong, máu cuối cùng cũng ngừng chảy, Thương Thiên cũng toàn thân mệt mỏi.

Nhưng bây giờ hắn không thể nghỉ ngơi, trong cơ thể có linh lực mênh mông, đang chờ hắn hấp thụ.

Thế là, Thương Thiên lại lần nữa khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu hành trình tu luyện.

Tu luyện ròng rã bảy ngày bảy đêm, Thương Thiên cuối cùng cũng luyện hóa hết toàn bộ năng lượng yêu đan.

Lúc này tu vi của Thương Thiên, từ Hóa Thân sơ kỳ, đã trở thành

tu sĩ Hóa Thân trung kỳ.

"Hóa Thân trung kỳ!" Thương Thiên kinh hỉ kêu lên, trong con ngươi của hắn lóe lên ánh sáng lấp lánh, trong lòng vui sướng không thể tả.

Cuối cùng đã trở thành tu sĩ Hóa Thân trung kỳ.

Chỉ trong bảy ngày ngắn ngủi, từ Hóa Thân sơ kỳ trở thành Hóa Thân trung kỳ, gần như là chuyện người thường không dám tưởng tượng.

Nếu có người biết, một phế sài hoàng sắc linh căn như Thương Thiên trước đây, tốc độ tu vi lại nhanh như vậy, chắc chắn sẽ kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Dù sao tu tiên giới bao nhiêu năm nay, chưa từng nghe có tu sĩ nào có thể trong vòng bảy ngày từ Hóa Thân sơ kỳ, biến thành Hóa Thân trung kỳ.

Nhưng Thương Thiên rõ ràng cảm giác được, cảnh giới tu vi hiện tại của mình vô cùng không ổn định.

Bởi vì hắn dựa vào ngoại vật, cưỡng ép nâng cao tu vi của mình lên cao như vậy, không phải dựa vào ngày đêm tích lũy từng chút một tu luyện mà có.

Cứ như vậy giống như nhổ mạ cho mau lớn, một miếng ăn thành một tên mập.

"Dựa vào ngoại vật nâng cao tu vi tốc độ thật nhanh, nhưng trong thời gian ngắn chắc không thể tiếp tục như vậy nữa.

Nếu không, tu vi của ta sẽ không ổn định.

Con đường sau này sẽ không dễ đi." Thương Thiên không nhịn được lẩm bẩm tự nói.

Dù sao tu sĩ bình thường đều dựa vào tu luyện hàng ngày, sau đó tu vi từng chút một tăng lên.

Thương Thiên trong thời gian ngắn như vậy, chỉ dựa vào cái đó đã đạt tới cảnh giới tu vi hiện tại.

Quả thực khó tin, nhưng đi kèm cũng là căn cơ không vững.

"Xem ra trong thời gian tới, ta cần tìm một nơi an toàn.

Củng cố thật tốt tu vi của mình." Thương Thiên lại nói.

Nhưng trên Huyền Sơn đại lục mà Thương Thiên đang ở, ngoài nơi tông môn của hắn, thực sự không có nơi nào có thể an toàn tu luyện.

Dù sao tu tiên giới nguy hiểm trùng trùng, một chút không cẩn thận sẽ bị người khác nhân cơ hội giết người đoạt bảo.

Chương 1097

"Xem ra ta có cần phải về tông môn một chuyến." Thương Thiên nghĩ.

Nói là làm, Thương Thiên dùng linh khí hóa thành một thanh trường kiếm tử quang, sau đó trực tiếp đi ra khỏi sơn động, tiếp đó ném thanh trường kiếm màu tím lên trời, rồi vung vạt áo nhảy lên trên thanh trường kiếm.

Ngự kiếm phi hành!

Thương Thiên một đường nhanh chóng bay về Thiên Vực Môn.

Mặc dù bây giờ hắn đã là tu vi Hóa Thân trung kỳ, nhưng vẫn phải dùng lệnh bài thân phận của mình qua cửa sơn môn mới có thể vào được.

Vì cửa sơn môn do một tu sĩ Độ Kiếp đại viên mãn thiết lập, tu sĩ dưới Độ Kiếp đại viên mãn, đều phải dùng lệnh bài thân phận để vào.

Thương Thiên biết một khi dùng lệnh bài thân phận, chắc chắn sẽ bị những người trong tông môn biết, nếu họ biết, chắc chắn sẽ nhanh chóng tìm đến hắn.

Vì vậy Thương Thiên vừa vào tông môn, liền nhanh chóng đi đến Luyện Công Tháp.

Luyện Công Tháp chia làm bảy tầng, tầng thứ nhất là tầng quản lý, nếu muốn vào đều phải qua đây, giao nộp một ít linh thạch hoặc vật phẩm mới có thể lên được.

Tầng thứ nhất đều là nơi tu luyện của những tu sĩ bình thường, không có gì đáng kinh ngạc.

Tầng thứ hai là nơi luyện đan luyện dược của đan dược sư, bên

trong bố trí rất nhiều địa hỏa, có một số là nơi đan dược sư luyện dược, cũng có một số khách khanh đan dược sư mượn tài nguyên địa hỏa ở đây.

Tầng thứ ba là Lôi Kích Thất, bên trong bố trí những tia sét lớn nhỏ, có một số tu sĩ tu luyện công pháp thuộc tính lôi, sẽ đến đây tu luyện, phương pháp tu luyện là chịu sét đánh.

Tầng thứ tư là Tĩnh Tu Thất, trong tầng này không có gì, chỉ là những căn phòng trống, sau đó trong phòng có vài cái bồ đoàn, có thể để mọi người ngồi tu luyện.

Lợi ích của việc tu luyện trong Tĩnh Tu Thất là đặc biệt an toàn, an toàn hơn rất nhiều so với ở nơi ở hoặc những nơi khác, vì ở đây có cao thủ mạnh nhất trong tông môn bảo vệ.

Tổ huấn của tông môn, nếu có người dám làm phiền tu sĩ tu luyện trong Tĩnh Tu Thất, sẽ bị trục xuất khỏi sư môn, lưu đày đến Vô Tận Chi Địa.

Vô Tận Chi Địa là địa bàn của ma tu, đi đến đó chỉ có chết.

Thương Thiên giao nộp một nửa số linh thạch trên người, đặt trước Tĩnh Tu Thất ba tháng, sau đó tiến vào bên trong.

Cửa đóng lại, Thương Thiên yên tâm ngồi xuống, bắt đầu củng cố tu vi của mình.

Những linh khí tán loạn trong cơ thể, có một số đã phá vỡ kinh mạch của hắn, cần thời gian để củng cố và tu phục.

Bên ngoài Luyện Công Tháp.

“Bẩm báo trưởng lão, vừa rồi có người nhìn thấy Thương Thiên trở về.” Một danh đệ tử nói với đại trưởng lão của Thiên Vực Môn.

“Cái gì?!

Thương Thiên trở về, vậy sao không mau bắt hắn lại.” Đại trưởng lão nhíu mày nói.

“Tại sao phải bắt hắn?” Danh đệ tử này hoàn toàn không hiểu.

“À... vì hắn một mình đoạt được ma hạch, lại không giao nộp cho tông môn, tự nhiên phải bắt lại hỏi rõ tình hình.” Đại trưởng lão giải thích.

“Nguyên lai là vậy.” Danh đệ tử kia gật đầu, trong lòng bắt đầu tính toán.

Nếu mình không báo cho đại trưởng lão, mà dẫn người đi uy hiếp Thương Thiên, không chừng có thể lấy được ma hạch.

Nhưng bây giờ đã quá muộn, đại trưởng lão đã biết chuyện này, hắn tự nhiên không dám làm gì.

Đại trưởng lão sau khi biết chuyện này, liền nói với hắn: “Bảo danh đệ tử nhìn thấy Thương Thiên kia, bảo hắn nói cho ta biết Thương Thiên ở đâu, ta phải đi tìm tên tiểu tử Thương Thiên đó.” “Vâng, tiểu nhân lập tức gọi hắn đến.” Đệ tử gật đầu nói.

Chương 1098

Danh đệ tử kia đi tìm người hỏi, kết quả hỏi được Thương Thiên đã vào tầng thứ tư của Luyện Công Tháp, giao linh thạch đặt trước Tĩnh Tu Thất ba tháng.

Hắn quay về báo cho đại trưởng lão.

"Ồ, ta biết rồi, nếu tên tiểu tử đó đã trốn vào Tĩnh Tu Thất, vậy đợi ba tháng sau rồi tính." Đại trưởng lão gật đầu.

Ngay sau đó, đại trưởng lão phái một số người, canh giữ nghiêm ngặt bên ngoài cửa Tĩnh Tu Thất.

Ba tháng sau.

Thương Thiên cuối cùng cũng củng cố xong tu vi Hóa Thân trung kỳ hiện tại của mình.

Nhìn linh khí trong cơ thể vận hành có trật tự, Thương Thiên hài lòng.

Lúc này Tĩnh Tu Thất đã hết giờ, cửa từ từ mở ra.

Cửa vừa mở, Thương Thiên đã nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài.

"Chết tiệt, tiểu tử Thương Thiên cuối cùng cũng ra rồi!" Một giọng nói vang lên.

"Đúng vậy, làm ta đợi mãi." Một giọng khác đáp lại.

"Lấy đi ma hạch, lại không giao nộp cho tông môn, thật quá đáng ghét, đi bẩm báo đại trưởng lão, những người còn lại theo ta bắt hắn lại!" Người nói đầu tiên lại nói.

"Được, ta đi ngay!" Người nói thứ hai gật đầu, vội vàng đi tìm đại trưởng lão.

Đại trưởng lão nghe tin Thương Thiên ra ngoài, lập tức chạy đến đây.

Bên trong Luyện Công Tháp.

Mấy người đứng trước sau, chuẩn bị một lần bắt gọn Thương Thiên.

Nhưng Thương Thiên một cái lướt người, đã né được cuộc tấn công.

Vừa rồi hắn đã nghe có người đi tìm đại trưởng lão.

Đại trưởng lão là tu sĩ Dung Hợp kỳ đại viên mãn, Thương Thiên chỉ là một tu sĩ Hóa Thân trung kỳ, căn bản đánh không lại.

Thương Thiên nghĩ rồi, quyết định ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.

Dù sao bây giờ mục đích cũng đã đạt được, sau khi củng cố tu vi, Thương Thiên hoàn toàn không cần thiết phải ở lại tông môn nữa.

Vận dụng thân pháp, hắn nhanh chóng chạy về phía sơn môn.

Đợi đến khi đại trưởng lão đến Luyện Công Tháp, phát hiện cửa Tĩnh Tu Thất mở toang, mà Thương Thiên lại không thấy tăm hơi.

"Lũ phế vật, nhiều người như vậy mà không trông nổi một tên Thương Thiên sao!?" Đại trưởng lão tức quá hóa cười nói.

"Đại trưởng lão, ngài đừng tức giận, ta nghi ngờ tiểu tử Thương Thiên ở trong Tĩnh Tu Thất lâu như vậy, chắc chắn đã hấp thu ma hạch rồi." Một danh đệ tử cãi lại.

"Cái gì!?" Đại trưởng lão nghe vậy càng tức giận hơn.

"Ta nghĩ Thương Thiên, hẳn là đã hấp thu xong năng lượng ma hạch rồi, nếu không tốc độ của hắn cũng không thể nhanh như vậy.

Chỉ trong nháy mắt, ta còn chưa kịp lao lên, hắn đã chạy mất dạng rồi.” Danh đệ tử kia cẩn thận đáp lại đại trưởng lão.

“Vô lý, ta phái hắn ra ngoài tìm ma hạch, kết quả tìm được, lại tự mình hưởng thụ, hoàn toàn không giao nộp cho tông môn.

Cách làm này thật quá đáng xấu hổ.” Đại trưởng lão lúc này cũng đã tin lời của danh đệ tử kia, tức đến mắt sắp lòi ra.

Chương 1099

"Lệnh cho tất cả đệ tử, bắt đầu truy nã Thương Thiên, nhất định phải bắt hắn về." Đại trưởng lão hạ lệnh.

"Vâng, đại trưởng lão!" Các đệ tử khác lập tức đáp lời.

Trong đó không thiếu những kẻ có ý đồ xấu, sau khi bắt được Thương Thiên, sẽ ép hắn giao ra phần ma hạch còn lại.

Dù sao năng lượng ma hạch là thứ mà tất cả mọi người đều khao khát.

Trong nháy mắt, cả môn phái bị phong tỏa, bắt đầu tìm kiếm điên cuồng trong tông môn.

Nhưng đều không tìm thấy, lúc này Thương Thiên đã sớm chạy thoát khỏi tông môn.

Vì Thương Thiên lúc này đã là tu vi Hóa Thân kỳ trung kỳ, chuyện này càng khiến họ khó tin hơn.

Dù sao Thương Thiên trước đây là một tiểu tử phế sài ngay cả Bán Bộ Hóa Thân cũng chưa đạt tới.

Sau khi ra khỏi tông môn, Thương Thiên chuẩn bị rời Huyền Sơn đại lục, đi đến đại lục khác.

Dù sao bây giờ ở trong tông môn đã không còn chỗ đứng, không bằng ra ngoài đại lục xem sao.

Sau khi quyết định, Thương Thiên đến chợ của tu tiên giả mua một cái mặt nạ, và một bộ áo choàng đen, bắt đầu tiến về phía truyền tống trận thông đến đại lục khác.

Trên đường đi, Thương Thiên một mình tiến bước, cuối cùng cũng

đến được khu vực có truyền tống trận.

"Truyền tống trận đến Bắc Xuyên đại lục còn hai canh giờ nữa sẽ đóng, có ai muốn đi, mau giao linh thạch." Một người đứng trước một gian hàng, mặc y phục màu xanh lam lớn tiếng hô hào.

Mọi người nghe thấy lời hắn, có một bộ phận bắt đầu đứng trước gian hàng giao linh thạch hoặc xếp hàng.

"Bắc Xuyên đại lục?" Thương Thiên không nhịn được lẩm bẩm.

"Này, huynh đệ, ngươi cũng đi Bắc Xuyên đại lục à?

Ta cũng đi Bắc Xuyên đại lục, hay là hai chúng ta làm bạn đồng hành?" Một thanh niên gian manh, vừa nhìn đã không phải người tốt, hỏi Thương Thiên.

Thương Thiên lắc đầu, quay mặt đi xếp hàng, không để ý đến thanh niên này.

Thương Thiên giao linh thạch để đến Bắc Xuyên đại lục, sau đó cùng những người cũng đi Bắc Xuyên đại lục tiến vào cửa truyền tống trận chờ đợi.

Thanh niên gian manh kia cũng giao linh thạch, sau đó cũng vào cùng Thương Thiên.

Sau khi vào, hắn đi thẳng đến bên cạnh Thương Thiên, sau đó khoác vai Thương Thiên, như thể hai người là huynh đệ thân thiết lắm.

Cơ thể Thương Thiên không khỏi cứng đờ, có chút không quen tiếp xúc với người khác như vậy.

Hắn hất tay gã thiếu niên bỉ ổi đang đặt trên vai mình ra, Thương Thiên nhanh chóng quay người đi về một hướng khác.

Nhưng gã thiếu niên bỉ ổi đó không từ bỏ, vẫn theo sau Thương

Thiên.

“Này, hắc y nhân, nếu ngươi muốn đến Bắc Xuyên đại lục, không có bản đồ Bắc Xuyên đại lục thì sao được?

Lúc đó làm gì cũng sẽ không tiện.” Gã thiếu niên bỉ ổi nói với Thương Thiên.

Trong mắt Thương Thiên lộ ra vẻ dò xét, thì ra gã thiếu niên bỉ ổi này là bán bản đồ.

“Ồ.” Thương Thiên chỉ nhàn nhạt đáp một tiếng.

Nhưng gã thiếu niên bỉ ổi rất lanh lợi, đã bắt được ánh mắt dò xét của Thương Thiên, biết rằng vụ mua bán này có khả năng thành công.

Huống chi, nhìn Thương Thiên vừa rồi lấy linh thạch, động tác nhanh gọn như vậy, vừa nhìn đã biết là người có tiền, tự nhiên phải bám theo.

Chương 1100

Thế là, gã thiếu niên bỉ ổi lập tức khoe khoang bản đồ của mình lợi hại thế nào.

Người khác bán không có bản đồ đầy đủ như của hắn, nói một tràng về những ưu điểm của bản đồ, nói không ngớt lời.

Thương Thiên nghe xong những lời của gã thiếu niên bỉ ổi cũng có chút động lòng.

Dù sao trước đây hắn chưa từng ra khỏi Huyền Sơn đại lục, bây giờ đột nhiên phải đến Bắc Xuyên đại lục, tự nhiên cần một tấm bản đồ.

"Bản đồ của ngươi bán bao nhiêu." Thương Thiên không nghe lời thừa nữa, trực tiếp hỏi.

"Hì hì hì, không đắt không đắt, mười viên linh thạch là được rồi!" Gã thiếu niên bỉ ổi lập tức đáp.

"Mười viên linh thạch?" Thương Thiên lộ ra một nụ cười chế giễu.

Loại bản đồ sao chép này, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Nếu gã thiếu niên bán hai ba khối linh thạch, hắn có thể sẽ mua, nhưng bây giờ thì không thể.

Gã thiếu niên bỉ ổi này rõ ràng là một tên gian thương, không bằng đợi đến khi vào Bắc Xuyên đại lục, tìm người địa phương mua một tấm bản đồ sẽ tốt hơn.

Tên này rõ ràng là đang lừa linh thạch của hắn.

Thế là Thương Thiên quyết định, không để ý đến tên này nữa.

Gã thiếu niên bỉ ổi thấy Thương Thiên không để ý nữa, liền biết Thương Thiên chê giá quá đắt.

"Ta nói này, đại huynh đệ chê đắt à?

Không phải ta khoác lác, nếu ngươi đến Bắc Xuyên đại lục, một tấm bản đồ như vậy ít nhất cũng phải 20 khối linh thạch, ta bán mười khối linh thạch đã là giá rất ưu đãi rồi." Gã thiếu niên bỉ ổi hỏi Thương Thiên.

Nhưng Thương Thiên vẫn không để ý, khiến mặt hắn có chút ngượng ngùng.

Nhưng gã thiếu niên bỉ ổi đã làm gian thương nhiều năm như vậy, chút ngượng ngùng này đối với hắn căn bản không đáng kể.

"Thế này đi, đại huynh đệ, ta thấy ta và ngươi có duyên, ta bán nửa giá cho ngươi, năm khối linh thạch có thể mua bản đồ của ta rồi, ngươi thấy thế nào?" Gã thiếu niên bỉ ổi không biết xấu hổ lại hỏi Thương Thiên, lần này trực tiếp giảm giá năm khối linh thạch.

Thương Thiên trong lòng cười lạnh một tiếng, nếu vừa rồi tin lời của gã thiếu niên bỉ ổi, chẳng phải sẽ mất thêm năm khối linh thạch sao?

Thương Thiên cảm thấy năm khối linh thạch có lẽ vẫn còn cao, tạm thời không để ý đến là tốt nhất.

Gã thiếu niên bỉ ổi thấy Thương Thiên không để ý, vẻ ngượng ngùng trên mặt càng rõ hơn, nhưng hắn không bỏ cuộc.

Tiếp tục lải nhải với Thương Thiên về việc bản đồ tốt thế nào.

Trong lúc gã thiếu niên bỉ ổi nói, hai canh giờ đã trôi qua.

Trận pháp của truyền tống trận đến Bắc Xuyên đại lục bắt đầu khởi động.

“Truyền tống trận khởi động, mọi người không được nói chuyện, nếu không có thể sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả trận pháp.” Một giọng nói vang lên.

Mọi người nghe thấy giọng nói này, đột nhiên đều im lặng, dù sao không ai muốn trận pháp xảy ra sự cố.

Gã thiếu niên bỉ ổi đang thao thao bất tuyệt bên cạnh Thương Thiên cũng không nói nữa.

Chẳng mấy chốc, truyền tống trận đã đưa Thương Thiên và những người khác đến một truyền tống trận khác trên Bắc Xuyên đại lục.

“Xin chú ý, đã đến Bắc Xuyên đại lục, mời các vị mau xuống, không được trì hoãn thời gian, nếu không sẽ phải trả thêm linh thạch.” Giọng nói trước đó lại vang lên.

Mọi người nghe thấy lời này, lần lượt đi ra khỏi truyền tống trận, dù sao phí linh thạch ở Bắc Xuyên đại lục đặc biệt đắt, không ai muốn trả thêm một khối linh thạch nào.

Chương 1101

Đến Bắc Xuyên đại lục, Thương Thiên rời khỏi trận pháp, rõ ràng cảm giác được linh khí của Bắc Xuyên đại lục tốt hơn nhiều so với Huyền Sơn đại lục mà hắn ở trước đây.

Linh khí không chỉ dồi dào hơn, mà còn thuần túy hơn không ít.

Thương Thiên nghĩ, ra ngoài thế giới xem, cũng là một lựa chọn không tồi.

Dù sao bây giờ trời cao mặc chim bay, đám lão già trong Thiên Vực Môn, bây giờ khó mà tìm được hắn.

Dù sao cũng cách nhau một đại lục, nếu Thiên Vực Môn phái người ra ngoài tìm Thương Thiên, mỗi lần đi một nơi, đều phải tiêu hao lượng lớn linh thạch.

Một Thiên Vực Môn nhỏ bé, không thể gánh nổi nhiều linh thạch như vậy, nên Thương Thiên căn bản không lo bị người trong Thiên Vực Môn tìm thấy.

"Này, đại ca, có muốn xem xét mua bản đồ của ta không?

Thế này đi, ta bán rẻ hơn một chút, ba khối linh thạch cho ngươi, thế nào?" Gã thiếu niên bỉ ổi thấy Thương Thiên sắp đi, vội vàng đuổi theo chặn Thương Thiên lại, nói như vậy.

"Ha ha, ba khối linh thạch?

Trước đó không phải ngươi nói nếu ta đến Bắc Xuyên đại lục mua bản đồ thì ít nhất cũng phải 20 khối linh thạch mới có thể mua được bản đồ ở đây sao?

Bây giờ sao bán rẻ thế?" Thương Thiên cười lạnh một tiếng, hỏi gã thiếu niên.

Bây giờ hắn biết, không chừng bản đồ căn bản không cần tiền cũng có thể lấy được, nếu không, gã thiếu niên này sao có thể vội vàng giảm giá như vậy?

Chắc chắn có cách lấy được bản đồ, tuy ba khối linh thạch đối với hắn không là gì, nhưng hắn một chút cũng không muốn để gã thiếu niên bỉ ổi này được như ý.

Thương Thiên không để ý đến hắn, trực tiếp rút ra một thanh kiếm màu tím, sau đó ngự kiếm bay đi.

Để lại gã thiếu niên bỉ ổi mặt mày sầu não.

Sớm biết ngay từ đầu bán rẻ cho hắc y nhân này ba khối linh thạch, để bây giờ một chút thu nhập cũng không có.

Nhưng hắc y nhân này có vẻ rất mạnh, tốc độ ngự kiếm phi hành lại nhanh như vậy, thực lực hẳn là trên mình.

Nghĩ đến đây, gã thiếu niên bỉ ổi càng hối hận hơn, sớm biết không lấy tiền mà tặng không bản đồ cho Thương Thiên, như vậy có thể kết giao được một người bạn cường giả.

Thương Thiên không biết suy nghĩ của gã thiếu niên bỉ ổi, nếu biết, hắn cũng sẽ không làm bạn với gã thiếu niên bỉ ổi.

Loại bạn bè chỉ biết tính kế người khác, có còn hơn không.

Thương Thiên ngự kiếm bay đến trước thành thị phồn hoa nhất của Bắc Xuyên đại lục là Bắc Xuyên Thành, trực tiếp nhảy xuống phi kiếm, thu thanh phi kiếm màu tím vào trong nhẫn Càn Khôn, sau đó dừng lại ở nơi mọi người đang xếp hàng.

“Người muốn vào thành mỗi người cần nộp năm khối linh thạch, không có linh thạch thì đừng vào, khóc lóc cũng vô dụng.

Đây là quy củ do thành chủ đặt ra, mau tránh ra!

Đừng làm phiền ta thi hành công vụ.” Trước cửa thành Bắc Xuyên, một tu sĩ mặc áo giáp đứng trên bậc thềm trước cửa thành gầm lên.

Phía trước có quá nhiều người đang xếp hàng, Thương Thiên căn bản không nhìn thấy tình hình phía trước, vì vậy, hắn dùng thần thức tra xét một phen.

Kết quả nhìn thấy một lão phu nhân trạc năm mươi tuổi, dắt theo một tiểu nam hài đáng yêu khoảng mười ba mười bốn tuổi, cậu bé đang khóc lóc thảm thiết, dáng vẻ đau thương tột cùng.

Linh khí trên người hai người đều không mạnh, Thương Thiên cảm giác chắc chỉ là tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh và Kim Đan.

Tu sĩ yếu như vậy, sao lại đến Bắc Xuyên Đại Lục?

“Cầu xin môn vệ đại ca, ta vì tìm kiếm người thân ở Bắc Xuyên Đại Lục mà đã tiêu gần hết linh thạch trên người, hiện tại chỉ còn lại ba khối, cầu xin ngài cho ta vào đi!” Tiểu nam hài nói với lính gác cổng.

“Không được, không được!

Chương 1102

Mới có ba khối linh thạch, hai người vào thành, căn bản không được!

Mau đi đi, không đi ta sẽ bắt lại!" Tên lính gác cổng gắt gỏng nói.

"Xin hãy làm phúc đi, môn vệ đại ca, ta thật sự chỉ còn ba khối linh thạch, cho ta vào đi, sau khi ta tìm được người thân, lấy được linh thạch sẽ đưa cho ngài ngay." Lão phu nhân nói với lính gác cổng.

Tên lính gác trợn trắng mắt, trực tiếp từ chối.

"Ta đã nói rồi, năm khối linh thạch một người, hai người tổng cộng cần nộp mười khối linh thạch mới được vào.

Nếu không, cấp trên của ta cũng sẽ tìm ta gây phiền phức.

Ngươi muốn ta làm phúc, cũng phải thông cảm cho ta chứ, có thể đừng tiếp tục làm lỡ việc của ta không?" Tên lính gác nói với lão phu nhân.

Lão phu nhân nghe xong, á khẩu không nói được gì, xem ra chiêu bài tình cảm đã thất bại.

"Hay là thế này, môn vệ đại ca, để cháu trai ta vào trước, ta ở bên ngoài chờ, đợi cháu ta tìm được người thân, lấy được linh thạch sẽ đưa cho ngài ngay, được không?" Lão phu nhân tiếp tục nói với binh sĩ gác cổng.

"Ta đã nói không được là không được, đừng nói nhảm nữa có được không?

Người phía sau ta còn đang xếp hàng chờ kìa, ngươi còn không đi, ta thật sự sẽ gọi binh sĩ đến bắt ngươi đó." Tên lính gác kiên quyết không đồng ý với cách làm của lão phu nhân.

“Không đi thì người khác còn phải đi chứ, không có linh thạch thì đứng sang một bên đi, ta đang vội vào thành đây, nếu vì ngươi làm lỡ việc của ta, lát nữa cổng thành đóng lại, ta sẽ không khách khí với ngươi đâu.” Một tráng hán râu ria xồm xoàm, hung hăng nói với lão phu nhân.

“Ha ha, hai người các ngươi đã làm lỡ bao nhiêu thời gian ở đây rồi?

Ta thấy một già một trẻ cũng không dễ dàng gì, trước đó vẫn luôn không nói, nhưng không thể cứ mãi cản đường ta vào thành như vậy được.” Một người đàn ông đứng sau tráng hán kia cũng lên tiếng.

Lão phu nhân và tiểu nam hài nghe vậy, thấy mọi người đều yêu cầu, không dám chọc giận đám đông, chỉ đành lặng lẽ đi sang một bên, nhìn người khác xếp hàng.

Đối với màn kịch này, Thương Thiên chẳng có cảm giác gì, cũng không định giúp đỡ, dù sao linh thạch của ai cũng không phải từ trên trời rơi xuống.

Đến lượt Thương Thiên, hắn trực tiếp lấy ra linh thạch chuẩn bị trả cho lính gác, kết quả lúc này, tiểu nam hài kia đột nhiên xông lên, định cướp lấy linh thạch trên tay hắn.

Thương Thiên là ai chứ?

Hiện tại đã là tu sĩ Hóa Thân trung kỳ rồi.

Thương Thiên trực tiếp thu linh thạch vào trong Càn Khôn Tụ, sau đó một chưởng đẩy tiểu nam hài kia ra.

Lực đạo Thương Thiên dùng không lớn, dù có đánh chết tiểu nam hài này ngay tại chỗ, các tu tiên giả khác cũng sẽ không nói gì, dù sao cũng là cậu bé này chủ động gây sự.

Nhưng Thương Thiên cảm thấy cậu bé còn nhỏ, không chừng chỉ

là nhất thời nóng vội mới làm vậy, cho nên chỉ nhẹ nhàng đẩy ra, đẩy tiểu nam hài kia sang một bên mà thôi.

"Phụt!" Kết quả, tiểu nam hài bị Thương Thiên nhẹ nhàng đẩy một chưởng lại phun ra một ngụm máu tươi cực lớn, sau đó trực tiếp ngã xuống đất.

Trông có vẻ như bị Thương Thiên đánh không nhẹ, sống chết chưa rõ.

Mọi người tuy cảm thấy hành động của tiểu nam hài có chút quá đáng, nhưng Thương Thiên ra tay một chưởng muốn lấy mạng người ta như vậy có phải quá tàn nhẫn rồi không?

"Trời ơi!

Tên đại xấu xa này lại đánh cháu trai ta thành ra thế này, sau này ta còn phải dựa vào nó để dưỡng lão nữa chứ.

Làm như vậy quả thật quá tàn nhẫn rồi." Lão phu nhân thấy cháu trai mình như vậy liền lao tới, vừa khóc lóc kể lể, vừa dùng ánh mắt độc địa nhìn Thương Thiên.

Những người khác nghe lão phu nhân nói vậy, cũng đều cảm thấy Thương Thiên quả thực có chút quá đáng, không nên đối xử như vậy với một tiểu nam hài còn hôi sữa mẹ.

Lúc này trong đám người có một người xông ra.

Chương 1103

Hắn mặc một bộ đồ da hổ, trực tiếp chỉ vào mũi Thương Thiên mắng: "Vị lão phu nhân này nói đúng, ngươi là cái thá gì mà lại kiêu ngạo như vậy, dám trước mặt bao nhiêu người đánh bị thương một đứa trẻ, ngươi phải bồi thường linh thạch!" "Đúng, đúng, đúng!

Vị đại ca này nói không sai, ta cũng thấy nên bồi thường một ít linh thạch.

Vừa hay, bọn họ vào không được cổng thành, hay là ngươi bồi thường cho họ bảy khối linh thạch, để họ vào thành đi." Trong đám người có một giọng nói phụ họa.

"Chỉ bảy khối linh thạch cũng không nhiều, ngươi đã đánh bị thương đứa trẻ, bây giờ người ta sống chết còn chưa biết, mau đưa linh thạch đi." Người đàn ông mặc đồ da hổ nói với Thương Thiên.

Những người khác nghe vậy, cũng cảm thấy hắn nói có lý.

Một già một trẻ vốn đã đáng thương, không có đủ linh thạch vào thành, nếu Thương Thiên trả linh thạch cho họ, để họ có thể vào thành tìm người thân thì cũng hợp tình hợp lý.

Thương Thiên xem xong màn kịch này, trong lòng thầm hiểu ra, một già một trẻ này đang ăn vạ.

Nhưng có nhiều người nhìn như vậy, hắn cũng không có cách nào, nhất thời không tìm được biện pháp giải quyết tốt.

Đúng lúc này, thiếu niên bỉ ổi đột nhiên nhảy ra.

"Ấy u u, trước đây ta ở đại lục khác đã từng thấy một già một trẻ này chuyên đứng trước cổng thành người ta để lừa linh thạch, ở một thành không sống nổi nữa, lại chạy đến Bắc Xuyên Đại Lục, thành

Bắc Xuyên lừa người.” Thiếu niên bỉ ổi lớn tiếng nói.

Mọi người nghe xong lời của thiếu niên bỉ ổi, đều đồng loạt nhìn về phía hắn.

Cảm nhận được ánh mắt của nhiều người như vậy, thiếu niên bỉ ổi vô cùng đắc ý.

“Ngươi nói gì?

Cháu trai ta bị người này đánh bị thương là sự thật, lừa người hay không là chuyện khác chứ?” Lão phu nhân vẻ mặt ngơ ngác nói.

“Hắc, còn giả vờ với ta sao?

Lần trước ta thấy các ngươi ở đại lục khác lừa linh thạch rồi, cháu trai ngươi bây giờ chắc chắn không sao cả, không tin để ta kiểm tra?” Thiếu niên bỉ ổi gắt gỏng nói.

Vốn dĩ thấy Thương Thiên rời đi trong lòng có chút tiếc nuối, không ngờ lại gặp được Thương Thiên ở trước cửa thành Bắc Xuyên.

Lại còn bắt gặp cảnh Thương Thiên bị người khác tống tiền.

Tự nhiên hắn phải giúp đỡ Thương Thiên, để kết giao với một cường giả như vậy.

Thiếu niên bỉ ổi nói xong, trực tiếp chạy về phía tiểu nam hài đang ngã trên đất, đưa tay ra định kiểm tra.

“Ngươi muốn làm gì?

Mau tránh ra!

Ngươi muốn hại cháu ta sao?

Còn có thiên lý không!” Lão phu nhân lập tức ôm cháu trai vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cậu bé, nói với thiếu niên bỉ ổi.

Lão phu nhân vừa sụt sịt vừa lau nước mắt, trông không giống

như đang lừa người.

Mọi người cũng lần lượt ném ánh mắt khinh bỉ về phía thiếu niên bỉ ổi, dù sao tướng mạo của hắn thật sự không thể khiến người ta tin được lời hắn nói.

“Ta đi, các ngươi không tin ta sao…” Thiếu niên bỉ ổi nóng nảy.

“Được rồi, đừng ồn ào nữa, vị thiếu niên này nói không sai, lão phu nhân và tiểu nam hài kia quả thực đang tống tiền ta.

Vừa rồi ta chỉ nhẹ nhàng đẩy một cái, đẩy cậu ta ra thôi, tự nhiên lại phun máu rồi ngã lăn ra đất, không có nửa khối linh thạch quan hệ gì với ta cả.” Lúc này Thương Thiên lên tiếng.

Hắn không thể để người ta lừa trắng trợn bảy khối linh thạch được.

Chương 1104

Dù sao trước đó vào Luyện Công Tháp đã tiêu quá nhiều linh thạch, đến Bắc Xuyên Đại Lục lại tiêu thêm một ít, nếu không tiết kiệm một chút nữa thì chẳng còn bao nhiêu linh thạch để dùng.

Xem ra sau khi vào thành Bắc Xuyên, hắn phải tìm cách kiếm thật nhiều linh thạch mới được.

Thương Thiên nói xong, trực tiếp từ trong Càn Khôn Tụ lấy ra năm khối linh thạch, giao cho binh sĩ gác cổng.

Binh sĩ gác cổng không quan tâm đến những người khác, chỉ cần giao đủ linh thạch là cho Thương Thiên thông qua.

Thương Thiên không có tâm tư để ý đến đám người ồn ào phía sau, trực tiếp đi vào trong thành Bắc Xuyên.

Lão phu nhân và thiếu niên bỉ ổi kia hiển nhiên không ngờ rằng, tên này căn bản không chơi theo bài, chỉ nói vài câu rồi trực tiếp đi vào thành Bắc Xuyên.

Thương Thiên vừa đi, màn kịch này cũng tan rã.

Những người khác đều bận rộn xếp hàng, không còn quan tâm đến chuyện của người khác nữa.

Dù sao vừa rồi cũng chỉ là xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn mà thôi.

Sau khi vào thành Bắc Xuyên, Thương Thiên đầu tiên chuẩn bị tìm một khách sạn, đặt một phòng, vì sợ rằng nếu đợi đến tối mới đặt phòng, lúc đó phòng có thể đã bị người ta đặt hết rồi.

“Lão bản, cho ta một phòng, loại thường là được rồi.” Thương Thiên vào khách sạn, nói với lão bản.

“Được thôi khách quan, ngài chờ một chút, gần đây khách trong quán hơi đông, ta để tiểu nhị lên xem trước.” Lão bản gật đầu, sau đó phân phó tiểu nhị đi xem trên lầu còn phòng trống nào không.

“Khách quan, mời ngài đi theo ta.” Tiểu nhị xuống lầu, nói với Thương Thiên.

“Được.” Thương Thiên gật đầu, rồi đi theo tiểu nhị lên lầu.

Đó là một gian phòng khá nhỏ, bên trong chỉ có một chiếc giường, một cái bàn và một chiếc ghế, tuy nhỏ nhưng ngũ tạng câu toàn, Thương Thiên rất hài lòng.

Đặt xong phòng, Thương Thiên bố trí một pháp trận bên ngoài phòng, để phòng ngừa người khác vào phòng mình.

Làm xong những việc này, Thương Thiên vốn định ra ngoài xem xét thành Bắc Xuyên, nhưng vừa nghĩ đến lão phu nhân kia và thiếu niên bỉ ổi, hắn liền dừng bước.

Trông thấy việc đeo mặt nạ, mặc áo choàng đen cũng không phải là hay.

Đi ra ngoài như vậy, dễ bị những người ở ngoài thành lúc nãy nhận ra.

Đặc biệt là tên thiếu niên bỉ ổi kia, cứ bám riết lấy hắn, không biết có ý đồ gì không.

Hơn nữa, dù sao ở đây cũng không có ai nhận ra Thương Thiên, tùy tiện lộ mặt cũng không sao, tránh để tên thiếu niên bỉ ổi kia nhìn thấy rồi lại tiếp tục quấy rầy.

Nghĩ đến đây, Thương Thiên tháo cả áo choàng đen và mặt nạ xuống, sau đó mới ra ngoài.

Thương Thiên vừa mới đi xuống cầu thang khách sạn, đã đối mặt

với tên thiếu niên bỉ ổi.

Nhưng lúc này Thương Thiên đã lộ ra toàn bộ diện mạo, không mặc áo choàng, không đeo mặt nạ, nên thiếu niên bỉ ổi không nhận ra hắn.

Vì vậy Thương Thiên thản nhiên đi lướt qua bên cạnh thiếu niên bỉ ổi.

Sau khi Thương Thiên đi khỏi, thiếu niên bỉ ổi nhìn người đàn ông tuấn tú vừa đi qua, không khỏi cảm thấy có chút quen thuộc.

“Kỳ lạ, ta từ trước đến nay không quen biết người nào đẹp trai như vậy, sao lại cảm thấy có chút quen mắt nhỉ?

Thật kỳ lạ.” Thiếu niên bỉ ổi không nhịn được lẩm bẩm.

Thương Thiên chuẩn bị đi dạo quanh các cửa hàng trong thành Bắc Xuyên.

Nhưng không có bản đồ, thật sự không dễ đi, Thương Thiên đành phải hỏi đường.

Chương 1105

Hỏi đường xong, Thương Thiên đi đến phố thương mại của thành Bắc Xuyên.

Phố thương mại ở đây đặc biệt phồn hoa, đường phố vô cùng sạch sẽ.

Thương Thiên đi dạo một vòng ở đây, phát hiện phố thương mại ở đây so với Huyền Sơn Đại Lục, tốt hơn không chỉ một bậc.

Người ở đây, phổ biến đều là cường giả tu vi Dung Hợp kỳ, yếu hơn một chút cũng là Hóa Thân hậu kỳ hoặc Hóa Thân đại viên mãn.

Tu sĩ Hóa Thân trung kỳ như Thương Thiên, ở đây thật sự không đáng kể.

Nhưng ở đây cũng có một số tu sĩ Hóa Thân sơ kỳ và Hóa Thân trung kỳ, nhưng thường thì bên cạnh những tu sĩ đó đều có một đám người đi theo, vừa nhìn đã biết là đệ tử tiên môn phi phú tức quý.

Thương Thiên không phải đệ tử tiên môn ở đây, tu vi cũng không cao, cho nên khi đi dạo trong các cửa hàng, không có mấy nhân viên cửa hàng thèm để ý đến.

Dù sao những người như Thương Thiên, phần lớn đều là tán tu.

Tán tu đều không có linh thạch, có mua đồ cũng chỉ mua những linh khí đan bình thường mà thôi, mà một lần mua cũng rất ít.

Bán linh khí đan vốn dĩ không kiếm được bao nhiêu, lại thêm tán tu thường mua ít, nên họ cũng không thích tiếp đón tán tu.

Nhưng Thương Thiên cũng vui vẻ thanh tịnh, một mình đi dạo cũng rất tốt.

Hơn nữa với gia sản hiện tại của hắn, dù nhân viên cửa hàng có giới thiệu, hắn cũng không mua nổi, đến lúc đó lại khó xử.

Thương Thiên phát hiện ở đây cái gì cũng có, từ đan dược pháp bảo, đến một số yêu thú.

Nhưng đồ vật trong thành Bắc Xuyên tuy tốt, nhưng bán rất đắt.

Với số linh thạch hiện tại của Thương Thiên, cũng chỉ có thể mua một ít linh khí đan mà thôi.

Ngay cả linh khí đan ở đây cũng bán đắt hơn Huyền Sơn Đại Lục rất nhiều.

Ở Huyền Sơn Đại Lục, mười khối linh thạch có thể mua một viên linh khí đan, ở đây lại cần đến ba mươi khối linh thạch mới mua được một viên.

Thương Thiên ban đầu nghĩ, mua linh khí đan không bằng tự mình tu hành, dù sao linh khí ở đây cũng tốt hơn Huyền Sơn Đại Lục rồi.

Nhưng, khi Thương Thiên nhìn thấy người khác mua linh khí đan, hắn lại không nghĩ như vậy nữa.

Bởi vì viên linh khí đan kia vừa mới lấy ra đã tỏa ra linh khí vô cùng thuần túy sạch sẽ.

Linh khí trong linh khí đan so với những viên hắn ăn trước đây tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Thảo nào một viên linh khí đan cần đến 30 khối linh thạch, hóa ra linh khí đan dược này căn bản không giống với loại hắn đã ăn.

Thương Thiên biết, nếu hắn cũng có loại linh khí đan này để tu hành, tốc độ tu hành chắc chắn sẽ làm ít công to.

Số linh thạch còn lại của Thương Thiên không nhiều, ở khách sạn cần tiêu tiền, sau này nếu ở lại thành Bắc Xuyên lâu dài, còn phải thuê

một căn nhà.

Cho nên bây giờ căn bản không có linh thạch để mua linh khí đan này.

Đi dạo một vòng, Thương Thiên phát hiện không có thứ gì mình có thể mua được, nếu mua thì sẽ không có cách nào đi thuê nhà.

Vì vậy, Thương Thiên chuẩn bị về khách sạn nghỉ ngơi trước, đợi ngày mai ra ngoài tìm nhà.

Sau khi trở về nơi ở, Thương Thiên ngán ngẩm phát hiện, tên thiếu niên bỉ ổi kia lại ở phòng bên cạnh.

Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Mặc dù thiếu niên bỉ ổi không làm gì hắn, thậm chí còn giúp hắn ở ngoài thành, nhưng Thương Thiên cảm thấy mình không cần sự giúp đỡ của hắn.

Chương 1106

Không có thiếu niên bỉ ổi, hắn cũng có thể giải quyết những chuyện đó, chỉ cần không để ý là được, hắn cảm thấy những người đó giống như những tên hề nhảy nhót, hoàn toàn không cần phải để trong lòng.

Vào trong phòng, Thương Thiên lại gia cố thêm huyễn trận một vòng.

Không biết tại sao, Thương Thiên bây giờ lại có cảm giác hơi chột dạ như kẻ trộm, vì sợ thiếu niên bỉ ổi phát hiện ra mình.

Nhưng Thương Thiên lại cẩn thận suy nghĩ, mình lại không có tiền, tên thiếu niên bỉ ổi kia có thể lấy gì của mình?

Chỉ là không mua tấm bản đồ lừa đảo của hắn mà thôi, tại sao phải sợ?

Hiểu ra điều này, Thương Thiên trực tiếp ngồi xuống đả tọa tu luyện, hắn muốn thử dùng linh khí trong Bắc Xuyên Đại Lục tu luyện, xem linh khí ở đây có gì khác so với Huyền Sơn Đại Lục mà hắn từng ở.

Kết quả Thương Thiên phát hiện ở đây, dùng linh khí tu luyện tốc độ nhanh hơn một chút so với khi ở Huyền Sơn Đại Lục.

Linh khí ở nơi này thuần túy hơn một chút, hấp thu cũng nhanh hơn so với ở Huyền Sơn Đại Lục.

Thương Thiên rất hài lòng với hoàn cảnh hiện tại, mặc dù đã tốn rất nhiều linh thạch mới đến được đây, nhưng hắn cảm thấy chuyến đi này không uổng phí, dù sao nếu cứ ở trong tông môn, sớm muộn gì cũng bị đám lão già kia ăn sạch.

Nhưng Thương Thiên biết sớm muộn gì mình cũng phải quay lại tranh đoạt một phen, dù sao bản mệnh tâm hỏa của hắn vẫn còn ở tông môn đó.

Dựa vào bản mệnh tâm hỏa, họ vĩnh viễn có thể tìm được vị trí của hắn, cũng vĩnh viễn biết được sinh tử của hắn.

Mặc dù Thương Thiên hiện tại không biết họ có thể lợi dụng bản mệnh tâm hỏa để làm hại mình không.

Nhưng hắn cảm thấy lấy lại bản mệnh tâm hỏa vẫn tốt hơn.

Dù sao thứ quan trọng như vậy cứ ở trong tay người khác, sẽ khiến Thương Thiên cảm thấy có chút bất an.

Nhưng Thương Thiên hiện tại không có thực lực đó để lấy lại bản mệnh tâm hỏa, vậy thì đợi sau này tu luyện mạnh lên rồi hãy đi.

Tu luyện một đêm, ngày thứ hai Thương Thiên vừa mở cửa, đã thấy thiếu niên bỉ ổi cũng ra ngoài.

Thiếu niên bỉ ổi nhìn thấy Thương Thiên, cảm thấy người này chính là người hôm qua mình thấy quen mắt.

Vì vậy chuẩn bị tiến lên nói chuyện với Thương Thiên, thuận tiện chào hỏi một tiếng.

Nhưng Thương Thiên lại giả vờ không nhìn thấy, trực tiếp đi xuống lầu.

Thiếu niên bỉ ổi tự chuốc lấy mất mặt, nhưng lại cảm thấy người đàn ông này, rất giống với người áo đen che mặt mà hắn gặp ở Bắc Xuyên Đại Lục trước đó.

Nghĩ đến đây, thiếu niên bỉ ổi cảm thấy thảo nào trước đó mình cảm thấy quen mắt, không chừng hai người này thực ra là một.

Hiểu ra điều này, thiếu niên bỉ ổi nhanh chóng chuẩn bị đuổi theo

Thương Thiên.

Thương Thiên không ngờ thiếu niên bỉ ổi lại chấp nhất như vậy, bây giờ lại bám theo mình.

Cảm nhận được thiếu niên bỉ ổi đang đi theo sau, Thương Thiên nhanh chóng dùng thân pháp, thoát khỏi sự bám đuôi.

Sau đó Thương Thiên đi dạo khắp nơi trên phố lớn, cuối cùng thấy có một cửa hàng bên ngoài viết có nhà cho thuê.

“Lão bản, ta thuê một phòng, ở đây lâu dài khoảng ba tháng.” Thương Thiên vào cửa, trực tiếp nói với lão bản cửa hàng.

Có khách vào cửa muốn thuê nhà, lão bản tự nhiên không từ chối, lập tức chào đón.

“Được thôi khách quan, ngài xem ngài muốn phòng giá nào?

Ở đây chúng tôi có phòng hạ phẩm, phòng trung phẩm, và phòng thượng phẩm.” “Ta là người tu tiên không cần nơi ở quá hoa lệ, dù sao có thể ngồi tu luyện là được rồi, phòng thế nào cũng không sao, cho ta một phòng hạ phẩm đi.” Thương Thiên nói với lão bản.

“Ha ha, không phải như ngài nói đâu, phòng hạ phẩm ở đây không có tụ tập linh khí, phòng trung phẩm lại có tiểu pháp trận tụ tập linh khí, phòng thượng phẩm có đại pháp trận tụ tập linh khí.” Lão bản nói với Thương Thiên.

Chương 1107

"Ồ?

Còn có pháp trận linh khí nữa sao?

Ta trước đây chỉ nghe nói về môn trận pháp, nhưng môn trận pháp cao thâm khó lường, ta đến nay vẫn chưa thấy qua." Thương Thiên tỏ ra hứng thú với lời nói của lão bản.

"Ha ha ha, chưa thấy qua, đương nhiên phải thử, pháp trận linh khí ở đây của chúng tôi rất tốt." Lão bản cười ha ha, nói với Thương Thiên.

"Vậy phòng trung phẩm của ngài, thuê một tháng cần bao nhiêu linh thạch?" Thương Thiên quyết định hỏi giá trước, dù sao số linh thạch còn lại trên người hắn không nhiều.

"Phòng hạ phẩm của chúng tôi, mỗi tháng chỉ cần nộp năm khối linh thạch là được rồi, vì chỉ là phòng bình thường thôi.

Nhưng giá của phòng trung phẩm thì đắt hơn, cần đến 50 khối linh thạch.

Nhưng nếu ngài vào ở, chắc chắn sẽ không hối hận.

Phòng thượng phẩm của chúng tôi tổng cộng cần một tháng 300 khối linh thạch, thường là một số trưởng lão của các môn phái tu tiên, hoặc đệ tử nội môn ra ngoài lịch lãm ở." Lão bản cửa hàng cặn kẽ giới thiệu giá phòng ở đây cho Thương Thiên.

"Mười lăm khối linh thạch, ngài cứ nhận trước đi, ta ở phòng bình thường ba tháng trước.

Vì ta hiện tại tạm thời không đủ linh thạch, đợi sau này kiếm được rồi sẽ trải nghiệm phòng trung phẩm hoặc thượng phẩm."

Thương Thiên lấy ra linh thạch, giao cho lão bản cửa hàng.

Lão bản cửa hàng thấy Thương Thiên nói vậy, chắc là vừa mới đến Bắc Xuyên Đại Lục, không có nhiều linh thạch, vì vậy cũng nhận lấy linh thạch, không khuyên hắn thuê phòng đắt hơn nữa.

Lão bản cửa hàng để tiểu nhị dẫn Thương Thiên đi xem phòng, chứ không đích thân đi, dù sao chỉ là phòng bình thường, hắn còn phải ở lại cửa hàng để mời chào khách khác.

Nhưng Thương Thiên không cảm thấy có gì không ổn, dù sao người ta là người làm ăn, phải bận rộn kinh doanh, tự nhiên không thể xoay quanh mình được.

Hơn nữa mình cũng chỉ thuê một phòng bình thường ba tháng thôi.

Thương Thiên theo tiểu nhị đi xem phòng xong, cảm thấy rất hài lòng.

Phòng tuy không lớn, nhưng sạch sẽ ngăn nắp, ở chắc cũng khá tốt.

Mặc dù không có biện pháp an toàn, nhưng Thương Thiên biết bố trí huyễn trận, nên không cần quá lo lắng về phương diện này.

Hơn nữa, nơi hắn ở bình thường không có gì đặc biệt, ít người quấy rầy, người ở đây phần lớn đều là người từ nơi khác đến giống hắn, không quen biết nhau, cũng sẽ không chủ động nói chuyện với người khác.

Thương Thiên vốn không thích nói chuyện phiếm với người khác, cảm thấy như vậy cũng tốt, thanh tịnh một chút có lợi cho con đường tu hành.

Dù sao con người chỉ khi yên tĩnh mới có thể tĩnh tâm tu luyện, nếu có bạn bè xấu suốt ngày quấy rầy, thì Thương Thiên cũng không có cách nào tu luyện tốt được.

Sau khi Thương Thiên chọn nơi này làm nơi ở của mình, tiểu nhị trực tiếp giao chìa khóa cho Thương Thiên.

Thương Thiên nhận chìa khóa xong, tiểu nhị lui xuống, sau đó hắn đi vào trong nơi ở của mình.

Tường trong nơi ở đều được sơn màu xanh da trời nhạt, trông rất sạch sẽ.

Trong phòng có một chiếc giường, giường màu vàng nhạt, phía trên có rèm lụa màu xanh.

Ngoài giường ra, trong phòng có một cái bàn gỗ, bên cạnh bàn có hai chiếc ghế.

Trên bàn có một ấm trà bằng sứ màu xanh nhạt, và mấy chiếc chén trà nhỏ cùng màu, trông rất hợp với tông màu của căn phòng.

Thương Thiên chuẩn bị hôm nay cũng sẽ tiếp tục tu hành trong phòng.

Ở một ngày, Thương Thiên phát hiện nơi này khá tốt.

Ngày thứ hai, Thương Thiên chuẩn bị ra ngoài xem có nơi nào có thể kiếm được linh thạch không.

Chương 1108

Kết quả phát hiện ở phía trước chợ có rất nhiều người tụ tập, giống như đang có hoạt động gì đó.

"Kỳ lạ, nhiều tu tiên giả như vậy đều ở đó, nơi đó chắc chắn có chuyện không tầm thường, ta cũng đi xem thử." Thương Thiên không nhịn được lẩm bẩm.

Kết quả Thương Thiên vừa mới đến gần, đã phát hiện trong đám người có người kia.

Người thiếu niên bỉ ổi từng ở phòng bên cạnh hắn trong khách sạn cũng ở đó.

Thương Thiên nhìn thấy tên thiếu niên bỉ ổi này cũng ở đây định rời đi, nhưng một giọng nói từ trung tâm đám đông đã cắt ngang bước chân của hắn.

"Mọi người im lặng, im lặng nào, ta là đệ tử Luyện Dược Môn, nhưng ta không thu trẻ con, cũng không thu những tu sĩ có cấp bậc tu hành quá sơ cấp, muốn học luyện đan ở đây, ít nhất phải là Hóa Thân kỳ." Giọng nói này đã cắt ngang bước chân của Thương Thiên.

"Tuyển thu đệ tử luyện đan của Luyện Dược Môn, yêu cầu tối thiểu là Hóa Thân kỳ?" Thương Thiên lập tức cảm thấy hứng thú với nội dung mà giọng nói kia nói.

Dù sao tu vi hiện tại của hắn đã đạt yêu cầu của Luyện Dược Môn rồi, rời khỏi Thiên Vực Môn, bây giờ nếu có thể học được luyện đan, gia nhập một tông môn khác cũng là một lựa chọn không tồi.

Nghĩ đến đây, Thương Thiên trực tiếp chen vào đám đông.

"Tu sĩ muốn báo danh thì xếp hàng ở đây, sau khi xếp hàng thì đặt

tay lên tảng đá lớn phía trước, nếu trên tảng đá xuất hiện ánh sáng màu trắng thì có nghĩa là không có thiên phú luyện đan, có thể trực tiếp rời đi." Giọng nói của người kia tiếp tục.

Vì vậy, Thương Thiên đi theo hàng ngũ dài phía trước bắt đầu xếp hàng.

Tên thiếu niên bỉ ổi thấy Thương Thiên xếp hàng, cũng đi xếp hàng, nhưng tu vi của hắn không đủ, hiện tại mới là tu sĩ bán bộ Hóa Thân.

Hắn chào hỏi Thương Thiên, nhưng Thương Thiên lại giả vờ không nhìn thấy.

"Nếu màu sắc trên tảng đá biến thành màu vàng, có nghĩa là có một chút thiên phú luyện đan, có thể gia nhập tông môn ta học tập.

Nhưng vì màu vàng là cấp sơ cấp nhất, nên chỉ có thể làm đệ tử ngoại môn của Luyện Dược Môn ta." Giọng nói kia tiếp tục.

"Tiếp theo, nếu trên tảng đá xuất hiện màu đỏ, có nghĩa là cơ thể mang thuộc tính hỏa, người có thuộc tính hỏa thiên phú luyện đan tốt hơn một chút, cũng có thể gia nhập Luyện Dược Môn ta.

Tu sĩ xuất hiện màu đỏ, có thể trở thành đệ tử phổ thông của ta." Chủ nhân của giọng nói là một tu sĩ trung niên mặc đạo bào màu vàng, râu ria xồm xoàm, trông uy nghiêm trang trọng.

"Cuối cùng, nếu trên tảng đá có thể xuất hiện màu xanh hoặc màu xanh lam nhạt, thì có thể trực tiếp trở thành đệ tử nội môn của tông môn.

Trong đó màu xanh cao cấp hơn màu đỏ, màu xanh lam nhạt lại cao cấp hơn màu xanh.

Người có thể khiến tảng đá xuất hiện màu xanh lam nhạt, thường sau này đều có thể trở thành một đại tông sư." Người đàn ông mặc

đạo bào màu vàng tiếp tục nói.

Mọi người nghe người mặc đạo bào màu vàng nói vậy, đều bắt đầu hăm hở muốn thử.

Luyện Dược Môn là một môn phái có danh tiếng trong thành Bắc Xuyên.

Có thể vào đó dù chỉ được danh hiệu đệ tử ngoại môn, không học được gì cũng đáng giá, kết giao quan hệ tốt với người bên trong cũng cực tốt, vì luyện đan sư có thể cung cấp đan dược, mà đan dược là thứ mà người tu hành khao khát.

Cho nên cuối cùng hàng ngũ càng ngày càng dài, cuối cùng, gần như toàn bộ tu sĩ từ Hóa Thân kỳ trở lên trong thành Bắc Xuyên đều đến, khiến cả con phố bị vây kín mít.

Mặc dù đông người, nhưng không có ai dám chen hàng, vì người của Luyện Dược Môn một khi phát hiện có người chen hàng, sẽ lập tức đuổi người đó ra ngoài, hủy bỏ tư cách nhập môn.

Mọi người lúc đầu cũng đều hưng phấn, nghĩ rằng nếu thật sự trắc nghiệm ra màu xanh hoặc màu xanh lam nhạt, thì sẽ từ bỏ pháp môn tu luyện trước đây, chuyên tâm học tập đan dược, trở thành một đại sư đan dược.

Kết quả sau hai canh giờ, ngay cả một người xuất hiện ánh sáng màu vàng cũng không có, khiến những người phía sau cũng bớt kỳ vọng.

Xem ra thiên phú luyện dược sư thật sự là trăm người chọn một, nhiều người như vậy mà không chọn được một ai.

Thương Thiên vì xếp hàng kịp thời, nên sau ba canh giờ đã đến lượt, phía sau hắn là một hàng ngũ dài.

Người trước Thương Thiên không có ai trắc nghiệm ra có thiên

phú, nên người phụ trách trắc nghiệm cũng có vẻ lơ đãng.

Chương 1109

Thương Thiên không do dự, trực tiếp đưa tay ra, đặt tay lên tảng đá đo lường thiên phú luyện đan.

Tảng đá đột nhiên tỏa ra ánh sáng màu trắng, Thương Thiên nhìn thấy vậy không khỏi thầm tiếc nuối trong lòng, xem ra mình không có thiên phú trở thành luyện đan sư.

Nhưng tiếp theo, điều khiến Thương Thiên và nhân viên trắc nghiệm đều không ngờ tới là, ánh sáng màu trắng xuất hiện xong, lại bắt đầu từ từ biến thành màu vàng nhạt.

Mặc dù chỉ là màu vàng nhạt, nhưng dù sao cũng là màu vàng.

Nhân viên trắc nghiệm kinh ngạc nhìn Thương Thiên, trắc nghiệm nhiều người như vậy, chưa bao giờ gặp phải tình huống này.

Mặc dù chỉ là màu vàng nhạt, nhưng dù sao cũng đã ba tiếng rồi, đây là người duy nhất trắc nghiệm ra có khả năng sở hữu thiên phú luyện đan, thiên phú của hắn có thể rất ít, nhưng có còn hơn không?

"Trưởng lão, ta phải làm sao?

Thu hay không thu?" Nhân viên trắc nghiệm có chút khó xử nhìn về phía trưởng lão mặc đạo bào màu vàng hỏi.

"Tình huống này ta cũng chưa từng thấy, nhưng nếu đã có ánh sáng màu vàng, chứng tỏ có duyên với luyện đan, tạm thời cứ thu vào môn làm đệ tử ngoại môn đi." Trưởng lão mặc đạo bào màu vàng nói vậy.

Mặc dù không muốn thu nhận đệ tử như Thương Thiên, cũng cảm thấy Thương Thiên không làm nên trò trống gì, không thể trở thành luyện dược sư chân chính.

Nhưng đã trắc nghiệm ba canh giờ, chỉ có Thương Thiên là hơi có dính dáng đến thiên phú luyện đan, dù không học được, ở trong tông môn làm đệ tử tạp dịch cũng tốt.

Vì người trong Luyện Dược Môn thật sự quá ít, quy củ tông môn lại tuyệt đối không cho phép người không có một chút thiên phú luyện dược nào vào môn, nên đệ tử tạp dịch cũng thiếu thốn, để Thương Thiên vào làm dược đồng, cũng là một lựa chọn không tồi.

Nghĩ đến đây, thái độ của hoàng bào trưởng lão đối với Thương Thiên hòa nhã hơn không ít, trực tiếp ban cho Thương Thiên một lệnh bài đệ tử ngoại môn màu vàng, và một túi trữ vật, trong túi trữ vật có trang phục của đệ tử ngoại môn.

"Từ nay ngươi là đệ tử ngoại môn của Luyện Dược Môn ta rồi, trong môn có một số trưởng lão dưới trướng đều thiếu dược đồng, đợi ta đưa ngươi về xem ai cần." Hoàng bào trưởng lão nói với Thương Thiên.

"Đa tạ trưởng lão." Thương Thiên gật đầu đáp lại.

"Ừm, ngươi cứ ở đây xem trước, đợi ta trắc nghiệm xong những người này, ta sẽ đưa ngươi về." Hoàng bào trưởng lão thấy Thương Thiên ngoan ngoãn, trong lòng cũng hài lòng.

Tiếp theo lại trôi qua hai canh giờ, kết quả vẫn không có thu hoạch gì.

Nhưng những người còn lại vẫn không bỏ cuộc, tiếp tục xếp hàng dài.

Vì tu tiên giả không cần nghỉ ngơi ăn uống cũng không sao, nên mọi người đều không rời đi.

Trọn vẹn bảy ngày bảy đêm, nhân viên trắc nghiệm cuối cùng cũng trắc nghiệm xong những người này.

Kết quả chỉ trắc nghiệm ra được, tính cả Thương Thiên, hai người có thiên phú màu vàng, và một người có thiên phú màu đỏ.

Thương Thiên cảm thấy tốn nhiều nhân lực, vật lực và thời gian như vậy, chỉ tìm được ba người, trong đó hai người chỉ là đệ tử ngoại môn, quả thật quá khó khăn.

Nhưng hoàng bào trưởng lão lại không nghĩ vậy, trong mắt ông ta rõ ràng lộ ra một tia vui mừng.

Vì chiêu thu đệ tử, có lần thảm nhất là trong vòng một tháng không tìm được một tu sĩ có thiên phú màu vàng nào, lần này tốn bảy ngày thời gian tìm được ba người, trong đó một người có giá trị thiên phú màu đỏ, đã là rất may mắn rồi.

"Được rồi, từ nay các ngươi đều là đệ tử của Luyện Dược Môn ta, theo ta về tông môn đi." Hoàng bào trưởng lão giọng điệu bình tĩnh ôn hòa nói với Thương Thiên và những người khác.

Luyện Dược Môn.

Vừa bước vào, Thương Thiên đã cảm nhận được một luồng hương thuốc thanh đạm phả vào mặt.

Hắn rất thích nơi này.

Thương Thiên và hai đệ tử khác, đi theo hoàng bào trưởng lão vào trong đại sảnh của Luyện Dược Môn.

Đại sảnh trang trí không giống như các tông môn khác, làm cho lộng lẫy xa hoa hoặc toàn bằng bạch ngọc điêu khắc, mà là một đại sảnh nhã trí bình thường.

Chương 1110

Phần lớn trang trí trong đại sảnh đều làm bằng gỗ, trên đó có mọc một số linh hoa linh thảo, có dây leo chằng chịt trên tường.

Nhưng ngoài những thứ này ra, chiếc ghế của chưởng môn lại làm rất tốt, dùng một khối hàn băng tạo thành ghế, khiến người ngồi trên đó trông lạnh lùng bức người, không thể khinh nhờn.

"Báo cáo chưởng môn, lần này ta tổng cộng tìm được ba đệ tử, trong đó hai người thiên phú màu vàng, một người thiên phú màu đỏ." Hoàng bào trưởng lão nói với lão giả đang ngồi trên đại sảnh.

"Ha ha ha!

Tốt, tốt, đã lâu không tìm được đệ tử mới." Chưởng môn trông lạnh lùng vô tình, nhưng một câu nói đã phá công, rõ ràng đây là một vị chưởng môn từ tường hòa mục.

"Nhưng trong số đệ tử ta chiêu thu lần này, có một tu sĩ tên là Thương Thiên, lúc bắt đầu trắc nghiệm, trên tảng đá hiển thị ánh sáng màu trắng, chỉ không biết vì sao, sau đó dần dần biến thành màu vàng nhạt." Hoàng bào trưởng lão nói với chưởng môn về chuyện này.

"Vì ta cảm thấy dù sao cũng có chút duyên phận với Luyện Dược Môn ta, nếu đã có một chút thiên phú luyện dược như vậy, thu làm đệ tử ngoại môn chắc cũng được.

Không có gì không thỏa đáng, hơn nữa chúng ta chiêu thu đệ tử quá khó khăn, nên ta đã thu nhận cậu ta." Hoàng bào trưởng lão tiếp tục nói.

"Ồ?

Lại có chuyện như vậy sao, ta chưa từng nghe nói, trong ba người

dưới đây ai là Thương Thiên?" Ánh mắt chưởng môn lướt qua ba người mà hoàng bào trưởng lão dẫn đến.

Một luồng uy áp mạnh mẽ ập đến, thật mạnh!

Thương Thiên trong lòng chấn động.

Chưởng môn chắc chắn đã là tu vi Độ Kiếp kỳ rồi!

Thương Thiên thầm nghĩ trong lòng.

"Là ta." Nhưng Thương Thiên không hề bị uy áp này dọa sợ, cố gắng kìm nén sự sợ hãi và căng thẳng trong lòng, chống lại uy áp, trực tiếp bước ra một bước, nói với chưởng môn.

"Ồ?

Là cậu nhóc này à.

Cậu nhóc này tuy thiên phú tu luyện trông không ra sao, thiên phú luyện dược chắc cũng không khá hơn, nhưng con người trông không tệ, cũng có chút duyên phận với Luyện Dược Môn ta, vậy thì ở lại làm đệ tử ngoại môn đi!" Chưởng môn một búa định âm.

"Tạ chưởng môn." Thương Thiên lập tức ôm quyền cảm tạ chưởng môn.

"Ta thấy cách ăn mặc của ngươi bây giờ dường như không phải người trong thành Bắc Xuyên ta, là người từ nơi khác mới đến phải không?

Thành Nam Thiên?

Thành Tây Thiên?

Hay là Thành Đông Thiên?" Chưởng môn dường như tỏ ra khá hứng thú với Thương Thiên, vì vậy lại hỏi.

"Hồi chưởng môn, ta không phải người từ những thành đó, ta từ

đại lục khác mới đến, chưa được mấy ngày.” Thương Thiên không dám nói dối, tự nhiên cũng không cần thiết phải nói dối chưởng môn, trực tiếp nói thật, đáp lại chưởng môn.

“Ồ?

Lại là người từ đại lục bên ngoài, thú vị, thật thú vị, xem ra ngươi thật sự có chút duyên phận với Luyện Dược Môn ta, lại lặn lội ngàn dặm đến làm đệ tử dưới trướng ta.” Chưởng môn gật đầu, tỏ ra hài lòng với câu trả lời của Thương Thiên.

“Vậy hai người còn lại thì sao?

Tiện thể cũng tự giới thiệu đi, để các trưởng lão chọn đệ tử.” Chưởng môn lại nói với hai người kia.

Các trưởng lão của Luyện Dược Môn ngồi bên cạnh đại sảnh, cộng thêm hoàng bào trưởng lão, tổng cộng có sáu trưởng lão, đều là cao thủ Dung Hợp kỳ.

“Chưởng môn ngài khỏe, ta tên là Chu Hồng Sơn, một tán tu, vẫn luôn một mình tu luyện, không có tông môn nào chịu nhận ta làm đệ tử.

Chương 1111

Ta từ thành Nam Thiên đến, hiện tại chỉ có một mình.

Ta vốn định gia nhập liên minh tán tu thành Bắc Xuyên, nhưng linh thạch yêu cầu quá nhiều, ta lại không có nhiều linh thạch như vậy." Tu sĩ bị trắc nghiệm ra thiên phú màu đỏ đầu tiên trả lời.

Thấy chưởng môn gật đầu, ra hiệu tiếp tục nói, hắn tiếp tục: "Ta đi dạo trên phố xem có thể tìm cách nào kiếm linh thạch không, linh thạch không kiếm được, lại thấy Luyện Dược Môn đang chiêu thu đệ tử, yêu cầu ta vừa hay hợp lệ, nên thử vận may, không ngờ lại thành công." Nói đến đây, Chu Hồng Sơn đầy vẻ hưng phấn và kinh ngạc.

Thiên phú của hắn không tốt, chỉ là tu sĩ lục sắc linh căn, tu vi hiện tại cũng chỉ ở mức Hóa Thân sơ kỳ mà thôi.

Chu Hồng Sơn chưa bao giờ nghĩ sẽ có tông môn nào nhận mình, lại một sớm bái nhập Luyện Dược Môn, khiến hắn vui mừng khôn xiết.

Trước đây đám tán tu kia chê hắn tu vi thấp linh thạch lại ít, không cho hắn vào liên minh tán tu.

Bây giờ hắn đã là đệ tử của Luyện Dược Môn, sau này trở thành luyện đan sư, bọn họ không phải cầu xin hắn sao?

Nhưng Chu Hồng Sơn cũng có chút may mắn vì đám người đó không thu nhận hắn, nếu không, hắn cũng không có cơ hội vào Luyện Dược Môn.

Hắn không khỏi cảm thán vận khí của mình thật tốt.

Chưởng môn nghe Chu Hồng Sơn nói vậy, vô cùng hài lòng.

Dù sao Chu Hồng Sơn chỉ là một tán tu, lại chưa từng bái nhập

tông môn nào.

Chỉ cần tông môn đối xử tốt với Chu Hồng Sơn, hắn chắc chắn sẽ cảm ân đái đức, xem Luyện Dược Môn như nhà của mình.

Mặc dù thiên phú luyện dược không cao, nhưng cũng có không ít luyện đan sư ưu tú có thiên phú màu đỏ, luyện đan sư có thiên phú màu đỏ sau này cũng có thể trở thành trưởng lão, thậm chí là chưởng môn.

"Tốt, sau này ở Luyện Dược Môn ta học tập cho tốt, đây là nhà của ngươi." Chưởng môn gật đầu, nói với Chu Hồng Sơn.

Chu Hồng Sơn nghe chưởng môn nói, vô cùng cảm động, quyết định sau này nhất định phải học tập luyện đan thuật cho tốt.

Thấy Chu Hồng Sơn giới thiệu xong, tu sĩ có thiên phú màu vàng còn lại cũng bắt đầu tự giới thiệu.

"Ta tên là Hoàng Long, là cư dân của thành Bắc Xuyên, là nhị thế tử của Hoàng gia thế tộc, chỉ là một tiểu thế tộc.

Lần này ta phụng mệnh đi mua đồ, gặp được Luyện Dược Môn chiêu thu đệ tử, nên thử vận may, không ngờ lại có thể làm một đệ tử ngoại môn, thực sự vinh hạnh vô cùng." Tu sĩ tự xưng là Hoàng Long nói.

"Đúng rồi, ta còn chưa liên lạc với gia tộc, sợ người trong gia tộc tìm không thấy ta sẽ lo lắng." Hoàng Long lại nói.

"Không sao, chuyện này không cần lo lắng, ta sẽ phái người đi thông báo." Chưởng môn phất tay, nói với Hoàng Long.

"Đa tạ chưởng môn nhân giúp đỡ." Hoàng Long lập tức cảm tạ.

Chưởng môn gật đầu, sau đó nói vài câu với người bên cạnh, người đó liền ra ngoài chuẩn bị giúp Hoàng Long lo liệu việc.

“Ta đã phân phó thủ hạ đi xử lý chuyện gia tộc của ngươi rồi, sau này cứ yên tâm học tập ở đây, đừng phân tâm, đợi học thành tài rồi có thể về thăm.” Chưởng môn nói với Hoàng Long.

“Được, ta hiểu rồi.” Hoàng Long vốn cũng không định bây giờ về.

“Được rồi, bây giờ các ngươi đều đã tự giới thiệu, sáu vị trưởng lão dưới đây có ai vừa ý thì chọn đệ tử đi.” Chưởng môn gật đầu, nói với sáu vị trưởng lão.

Hoàng bào trưởng lão: “Những đệ tử này đều là ta vất vả chiêu mộ về, dù sao cũng phải cho ta một người.” Lục bào trưởng lão: “Không được, trong chúng ta ngươi có nhiều đệ tử nhất rồi, không thể thu thêm nữa, nếu không những người khác chúng ta đều phải mệt chết.” Hồng bào trưởng lão cũng nói: “Lục bào trưởng lão nói không sai, ta cũng thấy vậy.” Tử bào trưởng lão: “Phụ nghị, ta thấy hai vị trưởng lão trên nói không sai.” Hai vị trưởng lão còn lại, lần lượt là hắc bào trưởng lão và bạch bào trưởng lão, cũng đều không đồng ý cho hoàng bào trưởng lão thu thêm đệ tử.

“Trong mấy người chúng ta, ta và lão Bạch mỗi người chỉ có một đệ tử, những người khác đều có hai đệ tử trở lên, cho nên ta mạnh mẽ yêu cầu ít nhất phải chia cho mỗi người chúng ta một người.” Hắc bào trưởng lão nói với chưởng môn.

“Được thôi, ngươi nói cũng có lý, vậy thì chia Thương Thiên và Hoàng Long cho mỗi người các ngươi một người, chọn đi.” Chưởng môn gật đầu, tán thành lời nói của hắn.

Mặc dù cả hai đều muốn Chu Hồng Sơn có thiên phú màu đỏ, nhưng thiên phú của Chu Hồng Sơn tốt, các trưởng lão khác chắc chắn sẽ không nhường, dù sao kỹ thuật luyện đan của hai người họ là kém nhất, nên mới lâu như vậy mỗi người chỉ có một đệ tử.

Hai người lập tức đồng ý.

Chương 1112

“Hai người ai nguyện ý theo ta?” Hắc bào nam tử hỏi Thương Thiên và Hoàng Long.

“Ta nguyện ý theo sư phụ!” Hoàng Long lập tức trả lời.

“Tốt, vậy đứng bên cạnh ta đi.” Hắc bào trưởng lão hài lòng gật đầu.

Ông ta biết thiên phú luyện đan của Thương Thiên có chút kỳ quái, không chắc chắn Thương Thiên có tài năng về phương diện này không, nhưng lại không tiện trực tiếp chọn Hoàng Long.

Dù sao như vậy, Thương Thiên chắc chắn sẽ cảm thấy tự ti, nên mới lựa chọn hỏi như vậy.

Nếu Thương Thiên chọn, ông ta cũng không có ý kiến, nhưng Hoàng Long chọn tự nhiên là tốt hơn.

Hoàng Long lập tức đáp ứng, sau đó đứng bên cạnh hắc bào trưởng lão, trở thành đệ tử ngoại môn dưới trướng ông ta.

Thương Thiên tự nhiên trở thành đệ tử ngoại môn của bạch bào trưởng lão.

Mặc dù bạch bào trưởng lão trong lòng không vui lắm, nhưng cũng chỉ có thể chấp nhận.

Vì nếu không chấp nhận Thương Thiên, Thương Thiên chắc chắn sẽ được phân phối cho người khác.

Mặc dù không biết Thương Thiên rốt cuộc có thiên phú đó không, nhưng có một đệ tử như vậy để sai vặt, cũng tốt hơn là không có.

“Thương Thiên, từ nay ngươi là đệ tử ngoại môn của ta, đến bên

cạnh ta đi.” Bạch bào trưởng lão nói với Thương Thiên.

Thương Thiên ngoan ngoãn gật đầu, sau đó đi đến trước mặt bạch bào trưởng lão.

Hắn phát hiện, mặc dù bây giờ chỉ là một đệ tử ngoại môn mà thôi, nhưng dường như lại khá được ưu ái, trực tiếp trở thành đệ tử ngoại môn dưới trướng cấp trưởng lão.

Nếu ở các tiên môn khác, trở thành đệ tử ngoại môn, đừng nói là trưởng lão, ngay cả một người quản lý cũng không có.

Bây giờ, vị trưởng lão này ngoài hắn ra, cũng chỉ có một đệ tử, hắn là đệ tử thứ hai, trưởng lão bình thường chắc chắn sẽ chỉ điểm một hai.

Nghĩ đến đây, Thương Thiên cũng vô cùng mãn nguyện.

Ở thành Bắc Xuyên, sau lưng có thân phận của một tông môn, bình thường hành sự chắc chắn sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Hai đệ tử thiên phú màu vàng đều đã được phân phối xong, bây giờ chỉ còn lại Chu Hồng Sơn, tu sĩ có thiên phú màu đỏ.

Hoàng bào trưởng lão nói: “Trong chúng ta, chỉ có trình độ luyện đan của ta là cao nhất, để ta dạy, chắc chắn tốt hơn là phân phối cho các ngươi dạy.” Lục bào trưởng lão vẻ mặt không đồng tình nói: “Không được, ta chỉ có ba đệ tử, phải nhường Chu Hồng Sơn cho ta.

Mặc dù trình độ luyện đan của ngươi quả thực tốt nhất, nhưng bình thường việc lớn việc nhỏ trong tông môn đều do ngươi xử lý, bận rộn như vậy, chắc chắn không có thời gian dạy dỗ đệ tử cho tốt, hơn nữa đệ tử của ngươi đã nhiều như vậy rồi, không cần thêm nữa.

Tóm lại Chu Hồng Sơn, một trong ba người chúng ta, nhất định phải thu làm đệ tử.” “Không, trong chúng ta, ngươi thu đệ tử nhiều nhất, thu thiên phú cũng tốt nhất, tổng cộng có sáu đệ tử rồi, ta chỉ có

hai.” Hồng bào trưởng lão gật đầu, vô cùng tán đồng lời nói của lục bào trưởng lão.

Tử bào trưởng lão lúc này cũng lên tiếng: “Hai người nói không sai, ta cũng chỉ có hai đệ tử thôi, sư phụ của Chu Hồng Sơn, chắc chắn phải chọn từ trong ba người chúng ta.” Hoàng bào trưởng lão bị mấy người nói cho á khẩu không nói được gì, đành phải rút lui khỏi cuộc tranh giành đệ tử này.

Lúc này hồng bào trưởng lão nói: “Ta và tử bào trưởng lão, mỗi người chỉ có hai đệ tử, tiểu Lục lại có ba đệ tử, cho nên ta cho rằng, sư phụ của Chu Hồng Sơn nên chọn từ trong ta và tiểu tử.” Tử bào trưởng lão nghe hồng bào trưởng lão nói câu đó, lập tức phụ họa: “Nói cũng đúng, ta thấy không sai, vậy thì chọn từ trong hai người chúng ta đi.” Có thể loại bỏ một đối thủ, tự nhiên vô cùng vui vẻ.

Lục bào trưởng lão rõ ràng không vui, rõ ràng ban đầu mình hùng hồn tranh luận, bây giờ lại bị đá ra ngoài, sao có thể được?

Thương Thiên ở một bên lặng lẽ xem họ cãi vã, trong lòng lại cảm thấy mặc dù đang cãi nhau, nhưng trái tim họ lại ở cùng một chỗ.

Tông môn mà Thương Thiên từng ở, đều là những kẻ chỉ biết lợi ích, vừa rồi hắc bào trưởng lão lại không trực tiếp muốn Hoàng Long, mà để hắn tự mình lựa chọn sư phụ, chứng tỏ hắc bào trưởng lão để ý đến lòng tự trọng của hắn.

Dù sao Thương Thiên trước đó lúc trắc nghiệm thiên phú có chút kỳ quái, không ai biết hắn có thật sự có một chút thiên phú luyện dược không.

Nếu Thương Thiên thật sự không có thiên phú luyện dược đó, thì cũng chỉ có thể trục xuất Thương Thiên khỏi sư môn, không có cách nào, vì đây là quy củ của Luyện Dược Môn.

Nếu không, người trong Luyện Dược Môn cũng sẽ không ít như vậy.

Chương 1113

Nhưng mặc dù số người ít, nhưng ảnh hưởng lực lại không nhỏ, dù sao luyện đan sư là tài nguyên hiếm có, có thể luyện ra linh khí đan và các loại đan dược quý giá khác, là thứ mà bao nhiêu gia tộc tu sĩ, tiên môn tu sĩ, và tán tu khao khát.

Thương Thiên cũng không biết rốt cuộc mình có thiên phú không, dù sao màu sắc đó quá nhạt.

Hơn nữa, Thương Thiên là tu sĩ có thiên phú màu vàng, cũng không nhất định có thể học được thuật luyện đan.

Dù sao người thật sự học được thuật luyện đan, đều phải có thiên phú màu đỏ trở lên.

Thường thì tu sĩ có thiên phú luyện đan màu vàng, chỉ có thể ở Luyện Dược Môn làm tạp dịch mà thôi.

Nhưng dù là tạp dịch, ở Luyện Dược Môn làm đệ tử ngoại môn, cũng có phúc lợi.

Ví dụ như sẽ có một số đan dược do luyện đan sư tặng, hoặc linh thảo không dùng đến.

Chuyện ba vị trưởng lão tranh giành đệ tử không có kết quả.

Cuối cùng, chưởng môn quyết định để Chu Hồng Sơn tự lựa chọn sư phụ.

"Được rồi, được rồi, đừng cãi nữa, để nó chọn đi." Chưởng môn nói với ba vị trưởng lão.

Ba vị trưởng lão nghe chưởng môn nói, đều không lên tiếng nữa, ba người đồng loạt gật đầu, sau đó vẻ mặt đầy kỳ vọng nhìn về phía Chu Hồng Sơn.

“Con xin bái ngài làm sư phụ!” Chu Hồng Sơn lập tức nói với hồng bào trưởng lão.

“Ồ a a!

Vậy thì tốt quá!

Tốt quá!

Tiểu tử, ngươi thật sự có mắt nhìn a!

Bây giờ ngươi là đệ tử dưới trướng ta rồi!” Hồng bào trưởng lão vô cùng cao hứng nói.

Các trưởng lão khác tuy không vui, nhưng người ta Chu Hồng Sơn đã chọn, cũng không có cách nào.

Chọn xong đệ tử, các vị trưởng lão lần lượt dẫn đệ tử của mình rời khỏi đại sảnh.

Thương Thiên đi theo bạch bào trưởng lão, đến ngọn núi mà bạch bào trưởng lão ở.

Trên núi đẹp đẽ yên tĩnh, thỉnh thoảng có một hai con chim nhỏ màu vàng hoặc màu xanh đáng yêu bay qua bay lại.

Trước hoa cỏ cây cối, có những con ong nhỏ lông xù đang bay lượn, có những con bướm lớn ngũ sắc sặc sỡ.

Khi Thương Thiên nhìn thấy những thứ này, trong lòng cảm thấy vô cùng an ninh, cảm thấy đây chắc chắn là một nơi tu luyện tốt.

Nửa sườn núi ở đây trồng rất nhiều linh thảo linh hoa, linh khí ở đây so với những nơi khác nồng đậm hơn rất nhiều.

Bạch bào trưởng lão dẫn Thương Thiên đến trước một căn nhà tranh.

Cách nhà tranh không xa, có một căn nhà tre.

Một căn nhà tranh vô cùng đơn sơ, vào bên trong, chỉ có một bàn một ghế, trên bàn có một ấm trà nhỏ và một chén trà nhỏ.

Có một cái bồ đoàn dùng để đả tọa, ngoài ra không còn vật gì khác.

"Nơi này sau này là nơi ở của ngươi, có hơi đơn sơ một chút, nhưng người tu hành cũng không cần ở quá tốt.

Căn nhà tre bên cạnh là nơi ở của sư huynh ngươi, hiện tại đã ra ngoài lịch lãm, tạm thời chưa về.

Chương 1114

Sau này ngươi cứ ở đây trước, một thời gian nữa đại đệ tử của ta sẽ về, ta sẽ để nó dạy ngươi nhận biết một số dược thảo." Bạch bào trưởng lão nói với Thương Thiên.

Thương Thiên gật đầu, không hề lộ ra vẻ không hài lòng, vì hắn cảm thấy căn nhà như vậy cũng rất tốt, hơn nữa linh khí ở đây nồng đậm như vậy, ở đây sẽ tốt hơn cho việc tu hành của hắn.

Bạch bào trưởng lão thấy Thương Thiên ở căn nhà đơn sơ như vậy cũng không có cảm giác bất mãn, trong lòng đối với Thương Thiên cũng hài lòng thêm hai phần.

Bạch bào trưởng lão tiếp tục nói với Thương Thiên: "Ở đây ta có một số sách về dược thảo, một thời gian này ngươi cứ ở trong nhà đọc sách, hoặc đả tọa tu luyện, vi sư có việc phải làm, đi trước đây." Tiếp theo, bạch bào trưởng lão phất tay áo, trước mặt Thương Thiên xuất hiện một chồng sách dày.

"Sách tuy nhiều, nhưng dụng tâm đọc thì sẽ đọc hết, bắt đầu từ thiên dược thảo sơ cấp trong đó từ từ đọc đi, có chỗ nào không hiểu thì ghi lại trước, sau này hỏi ta hoặc hỏi sư huynh ngươi." Bạch bào trưởng lão tiếp tục nói với Thương Thiên.

Mặc dù không trông mong Thương Thiên học được thuật luyện đan, nhưng cũng phải để Thương Thiên học được cách nhận biết dược thảo, như vậy sau này mới có thể giúp ông ta làm việc vặt.

Thương Thiên gật đầu, tiễn bạch bào trưởng lão ra ngoài, sau đó quay lại trong nhà, bắt đầu lấy một cuốn sách dược thảo sơ cấp ra đọc.

Sách dược thảo sơ cấp không khó hiểu, trên đó vẽ hình dạng của

thảo dược, sau đó viết đặc trưng mùi vị, cũng như tác dụng dược hiệu.

Thương Thiên ngồi trên bồ đoàn, bắt đầu lật từng trang đọc.

Thời gian đọc sách dường như trôi qua rất nhanh, Thương Thiên cảm giác chỉ mới qua một khắc, nhưng khi ngẩng đầu lên, trời đã tối.

"Ngô." Thương Thiên phát ra một tiếng nhỏ, rõ ràng cảm giác thời gian không trôi nhanh như vậy, không ngờ bây giờ trời đã tối.

Thương Thiên gấp cuốn sách dược thảo sơ cấp lại, chuẩn bị bắt đầu tu luyện.

Hiện tại mặc dù hắn là cao thủ Hóa Thân trung kỳ, ở Huyền Sơn Đại Lục cũng là một tiểu cường giả.

Nhưng ở nơi Hóa Thân đầy đường, Dung Hợp cũng có ở Bắc Xuyên Đại Lục, một tu sĩ Hóa Thân kỳ nhỏ bé chẳng là gì.

Phải trở nên mạnh hơn!

Linh khí ở nơi này nồng đậm, hoàn cảnh lại yên tĩnh, chính là thích hợp để tu luyện.

Thương Thiên hoạt động thân thể một chút, sau đó lại ngồi trên bồ đoàn, bắt đầu tu luyện.

Hắn tu luyện pháp thuật thông thường, vì trước đây ở Thiên Vực Môn không được coi trọng, nên chỉ có pháp thuật tu hành cấp thấp nhất.

Tu hành pháp thuật cấp thấp thông thường, là đưa linh khí đi vòng quanh đại chu thiên tiểu chu thiên một vòng, cuối cùng hội tụ tại đan điền.

Nhưng phương pháp này tuy đơn giản, nhưng lại thực dụng.

Thương Thiên trước đây là tu sĩ hoàng sắc linh căn, nên lúc tu hành

thực ra cũng chỉ có thể dùng pháp môn cấp thấp, dùng pháp môn cao cấp cũng không được.

Vì pháp môn tu luyện cao cấp cũng có yêu cầu đối với linh căn và thân thể, cấp bậc quá thấp thì không có cách nào tu luyện pháp môn cao cấp.

Thương Thiên cảm nhận, linh khí hấp thu vào tuy không thuần túy như khi hấp thu ma hạch, cũng không mạnh mẽ như khi hấp thu linh thạch hoặc linh khí đan.

Nhưng linh khí hấp thu ở đây, ưu tú và mang lại cảm giác dễ chịu, giống như uống một ngụm canh thanh đạm bổ dưỡng.

Thương Thiên tu luyện cả một đêm, ngày thứ hai khi mặt trời trên bầu trời xuất hiện, mới mở mắt ra.

Thương Thiên mở mắt ra, tiếp tục bắt đầu đọc sách.

Hôm qua đọc sách dược thảo sơ cấp, bây giờ hắn lấy một cuốn sách dược thảo trung cấp, vì cuốn sách hôm qua đã đọc hết rồi.

Thương Thiên có thể một mắt không quên, nên mặc dù đọc sách nhanh, nhưng nội dung nhớ rất rõ.

Thương Thiên đọc cả một ngày, đọc được một nửa cuốn sách dược thảo trung cấp, sau đó đặt sách xuống, tiếp tục bắt đầu tu luyện.

Ngày thứ hai sau khi tu luyện xong, Thương Thiên lại bắt đầu đọc sách thảo dược, mỗi lần, ban ngày đọc sách, buổi tối tu luyện, cứ lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu ngày đêm.

Chương 1115

Một ngày nọ, khi Thương Thiên đang đọc sách dược thảo, có người gõ cửa.

Thương Thiên cảm thấy có chút bất ngờ, vì đã lâu không có ai tìm mình, tưởng rằng đã bị sư phụ quên mất rồi.

Dù sao mình chỉ là một đệ tử ngoại môn, trước đây tưởng rằng sư phụ có ít đệ tử sẽ dạy dỗ nhiều hơn, không ngờ cũng vậy.

Thương Thiên đứng dậy, sau đó đi mở cửa phòng.

"Chào sư đệ." Một giọng nói trong trẻo của thiếu niên truyền đến.

Thương Thiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy một thiếu niên lang thanh tú mặc y phục màu xanh lam.

Môi hồng răng trắng, mày kiếm mắt sao, trong mắt như có ánh sao lấp lánh, khí chất trên người ôn hòa nho nhã dễ gần, khiến người ta lần đầu nhìn thấy không khỏi nảy sinh hảo cảm.

"Chắc ngươi không nhận ra ta nhỉ, ta là sư huynh của ngươi, vừa mới đi lịch luyện bên ngoài về.

Lúc ta trở về thì nghe các đồng môn sư huynh đệ nói sư phụ vừa thu một tiểu sư đệ.

Sau đó ta cảm nhận được trong căn nhà tranh bên cạnh có khí tức của tu sĩ nhân loại, nên ta đến xem sao." Thiếu niên mặc y phục màu lam nói với Thương Thiên.

"À, vâng, ta tên là Thương Thiên, rất vui được trở thành sư đệ của huynh." Thương Thiên lễ phép mỉm cười, gật đầu nói.

"Ha ha, xem ta này, nói nhiều như vậy mà lại quên giới thiệu tên

mình.

Chào Thương Thiên tiểu sư đệ, ta tên là Vân Hải, cứ gọi ta là Vân Hải sư huynh là được rồi." Vân Hải cười nói với Thương Thiên.

"Vân Hải sư huynh." Thương Thiên gật đầu, gọi tên Vân Hải.

"Thương Thiên tiểu sư đệ, đang đọc sách à, ta thấy ngươi toàn xem những sách về dược thảo cao cấp, hay là bây giờ tạm thời đừng xem nữa, ta dẫn ngươi đi dạo một vòng, nhận biết dược thảo thực sự nhé." Vân Hải nhìn cuốn sách trong tay Thương Thiên rồi nói.

"Được ạ, ngày nào cũng ở trong nhà đọc sách tu luyện, cũng đến lúc nên ra ngoài hít thở không khí rồi, trước đây sư phụ mãi không tìm ta, ta còn tưởng mọi người đã quên mất ta rồi chứ." Thương Thiên mỉm cười gật đầu, cũng mong chờ được đi ra ngoài xem tình hình cùng Vân Hải.

Vân Hải dẫn Thương Thiên đến một dược viên ở lưng chừng núi.

Dược viên này bị kết giới phong tỏa, lúc Thương Thiên vừa đến đây chỉ có thể cách kết giới mà nhìn những hoa cỏ bên trong.

Nhưng bây giờ đã được vào trong, có thể cảm nhận trực tiếp.

Vừa bước vào dược viên, hắn đã cảm nhận được linh khí nồng đậm phả vào mặt.

Thương Thiên không khỏi kinh ngạc, nếu có thể ở trong dược viên này tu luyện, tốc độ tu luyện chắc chắn sẽ càng nhanh hơn.

Vân Hải mỉm cười, rất hài lòng với biểu cảm của Thương Thiên, lúc y mới bái sư cũng từng kinh ngạc vì linh khí trong dược viên này.

Khi đó, Vân Hải đã từng cầu xin sư phụ cho phép mình tu hành trong dược viên này, nhưng sư phụ đã nghiêm khắc từ chối.

Bởi vì nếu Vân Hải tu hành trong này, y sẽ dần dần hấp thụ hết

linh khí trong dược viên, như vậy những linh thảo này sẽ không sinh trưởng tốt được.

Nếu linh thảo sinh trưởng không tốt, Bạch Bào tu sĩ cũng không có nhiều linh thảo để luyện đan dược, đổi lấy linh thạch hoặc những thứ khác.

Lúc ấy Vân Hải cảm thấy vô cùng tiếc nuối, nhưng bây giờ y mới thấy quyết định của sư phụ là đúng.

Nếu cứ mặc cho y tu hành trong dược viên, sẽ không có linh thảo, cũng không có nguồn kinh tế, cứ như vậy sớm muộn cũng có ngày ngồi ăn núi lở.

Vân Hải kể lại câu chuyện của mình cho Thương Thiên nghe, Thương Thiên cũng dập tắt ý niệm tu hành trong dược viên này.

Hơn nữa, Thương Thiên biết mình chỉ là một đệ tử ngoại môn bình thường, sư phụ còn không đồng ý với một đệ tử chân chính như Vân Hải thì chắc chắn cũng sẽ không đồng ý với mình.

Thương Thiên có thể cảm nhận được linh khí trên người vị sư huynh Vân Hải này mạnh hơn mình, nhưng lại yếu hơn Bạch Bào trưởng lão một chút, chắc hẳn cũng là một tu sĩ Dung Hợp kỳ.

Chương 1116

“Đúng rồi, sư đệ, bây giờ ngươi là tu sĩ Hóa Thân trung kỳ phải không, ta có một ít Linh Khí Đan tặng cho ngươi, coi như là quà gặp mặt lần đầu đi.” Vân Hải nói.

Nói xong, Vân Hải lấy từ trong Càn Khôn Giới tử ra một cái bình sứ nhỏ màu trắng xanh, đưa cho Thương Thiên.

Thương Thiên nhận lấy, cảm tạ nói: “Đa tạ sư huynh, nhưng lần đầu gặp mặt, sư đệ lại không có gì hay để tặng huynh.” “Không sao đâu, sư đệ.

Bây giờ tu vi của ngươi còn thấp, tự nhiên cũng không có gì tốt để tặng ta, đợi sau này tu vi cao rồi, có đồ tốt thì đừng quên chia sẻ với sư huynh đấy.” Vân Hải cười cười, lắc đầu an ủi Thương Thiên.

Nhưng Thương Thiên nghĩ lại, mình có một thứ có thể tặng cho Vân Hải sư huynh.

Tiếp đó, Thương Thiên lấy từ trong trữ vật giới chỉ ra một viên đá nhỏ màu lam nhạt, chuẩn bị tặng cho Vân Hải.

“Viên đá nhỏ màu thiên lam này ta tình cờ nhặt được trong một bí cảnh, ta luôn cảm thấy trên người nó có chút huyền bí, nhưng lâu như vậy rồi ta cũng không phát hiện ra điều gì, bây giờ tặng cho huynh vậy, ta cảm thấy viên đá này khá hợp với sư huynh.” Thương Thiên vừa nói vừa đưa viên đá nhỏ vào tay Vân Hải.

“Được, đã là quà của sư đệ tặng thì ta nhận, cảm ơn sư đệ.” Vân Hải mỉm cười nhận lấy viên đá nhỏ, sau đó cất vào túi áo trước ngực.

Phần lớn thảo dược trồng trong vườn là Linh Khí Thảo, dùng để luyện chế Linh Khí Đan, vì trên thị trường Linh Khí Đan luôn cung

không đủ cầu.

Tiếp đến là Liệu Thương Thảo dùng để chữa thương, số lượng chỉ đứng sau Linh Khí Thảo, bởi vì tu sĩ thường xuyên bị thương đổ máu trong lúc giao đấu, nên đan dược loại chữa thương cũng rất được ưa chuộng.

Sau đó còn có Hỏa Diễm Thảo, đây là một loại thảo dược thuộc tính hỏa, nếu luyện thành Hỏa Linh Đan có thể giúp người có linh lực thuộc tính hỏa nhanh chóng gia tăng tu luyện linh lực.

Tiếp theo có một loại thảo dược tên là Băng Phách Thảo, có thể luyện thành Băng Phách Đan.

Loại này công dụng cũng tương tự Hỏa Diễm Thảo, cũng là để nâng cao năng lực thuộc tính đặc thù, chuyên dùng để tăng cường linh lực thuộc tính băng hoặc thủy.

Còn có một khu vực rộng lớn trồng Ngự Phong Thảo.

Ngự Phong Thảo có thể luyện thành Ngự Phong Đan, sau khi uống vào có thể tăng tốc độ bản thân, như vậy lúc đạt được mục tiêu hay bỏ chạy đều sẽ nhanh hơn.

Ngự Phong Đan thường được dùng như một loại đan dược giữ mạng.

Ngoài mấy loại dược thảo này ra, còn có rất nhiều loại khác.

Thương Thiên đã đọc qua sách về dược thảo nên đại bộ phận đều nhận ra.

Vân Hải thấy Thương Thiên nhận biết thảo dược nhanh như vậy, trong lòng cũng rất hài lòng về vị sư đệ này.

Hơn nữa, Vân Hải đã cô đơn một mình theo sư phụ học tập từ lâu, chưa từng có một người bạn.

Bây giờ đột nhiên có một sư đệ, trong lòng tự nhiên vô cùng vui mừng.

Sau khi xem xong dược thảo, Vân Hải dẫn Thương Thiên ra khỏi dược viên.

“Sư phụ bảo ta vừa về thì đến gặp ngài, ta vừa về đã gặp ngươi, còn chưa đi gặp sư phụ.

Hay là chúng ta cùng đi tìm sư phụ đi.

Dù sao những cuốn sách sư phụ đưa cho ngươi chắc cũng đã xem gần hết rồi.” Vân Hải nói với Thương Thiên.

“Ta sống ở lưng chừng núi, sư phụ sống trên đỉnh núi, đi cùng ta nào.” Vân Hải tiếp tục nói.

Thương Thiên gật đầu, rồi đi theo Vân Hải lên đỉnh núi.

Một lát sau, hai người đã lên đến đỉnh núi.

Sau khi đến đỉnh núi, Vân Hải dẫn Thương Thiên đi về phía một căn nhà trúc nhỏ màu xanh lục.

“Thương Thiên tiểu sư đệ, đây là nơi ở của sư phụ ta.” Vân Hải nói với Thương Thiên.

Chương 1117

"Sư phụ, con về rồi, ngài có ở trong không?" Vân Hải gọi về phía trận pháp bên ngoài căn nhà.

Vân Hải vừa dứt lời, trận pháp liền chấn động rồi biến mất, một người từ bên trong bước ra.

Người này chính là sư phụ của Thương Thiên và Vân Hải, Bạch Bào trưởng lão.

"Kính chào sư phụ." Thương Thiên lập tức cúi người hành lễ.

"Hửm, sao ngươi lại ở đây, ta không bảo ngươi ở trong nhà đọc sách cho kỹ sao?" Bạch Bào trưởng lão nhíu mày, nói với Thương Thiên.

"Thưa sư phụ, những cuốn sách đó con đã đọc xong cả rồi, nên mới cùng Vân Hải sư huynh lên đây tìm ngài." Thương Thiên giải thích.

"Không thể nào, nhiều sách như vậy, ngươi có thể xem xong trong một lúc, cũng không thể nào nhớ và tiêu hóa hết được.

Mau về đọc sách cho nghiêm túc đi, đừng có chạy lung tung với Vân Hải sư huynh, tên nhóc này không đáng tin đâu." Bạch Bào trưởng lão bực bội nói.

Ông vốn định để Thương Thiên học kỹ về dược thảo rồi phụ giúp mình, nếu bị Vân Hải làm hỏng thì gay to.

"Sư phụ, con về rồi, người đừng trách Thương Thiên tiểu sư đệ nữa, là con nhất quyết kéo đệ ấy lên đây.

Lúc con đến tìm, đệ ấy vẫn đang ở trong nhà đọc sách tu luyện đấy." Vân Hải ngượng ngùng cười, rồi giải thích cho Bạch Bào

trưởng lão.

“Ta biết thừa cái thằng nhóc nhà ngươi, ra ngoài không gây chuyện gì chứ, Linh Tinh Thảo ta bảo ngươi mang về đâu?” Bạch Bào trưởng lão nhíu mày, hỏi Vân Hải.

“Sư phụ, thứ ngài bảo con mang về sao con có thể không mang được chứ, con ở bên ngoài cũng không gây chuyện gì cả, Linh Tinh Thảo con mang về rồi đây, mời người xem.” Vân Hải nói xong, từ trong trữ vật giới chỉ lấy ra một gốc thảo dược.

Gốc thảo dược này trông giống hoa baby, nhưng điểm khác biệt là trên đó tràn ngập linh khí, Thương Thiên vừa nhìn đã biết đây chắc chắn là một gốc linh thảo quý giá.

Bạch Bào trưởng lão vốn không vui, nhưng khi thấy Vân Hải cẩn thận lấy ra gốc linh thảo thì vui mừng hớn hở, vẻ mặt cũng dịu đi, từ một ông già gắt gỏng biến thành một ông lão hiền từ.

“Tốt, tốt lắm, Vân Hải đồ đệ, lần này con làm việc rất tốt.

Sư phụ thưởng cho con ba bình Linh Khí Đan.” Bạch Bào trưởng lão vô cùng vui vẻ nói, rồi lấy từ trong túi Càn Khôn của mình ra ba bình Linh Khí Đan đã chuẩn bị sẵn, đưa thẳng vào tay Vân Hải.

Vân Hải đương nhiên không khách khí, trực tiếp nhận lấy đan dược sư phụ tặng.

“Được rồi, đã về rồi thì phải thường xuyên dẫn tiểu sư đệ của con đi nhận biết thảo dược.

Như vậy sau này tiểu sư đệ mới có thể phụ giúp hai chúng ta.” Bạch Bào trưởng lão nghiêm túc nói với Vân Hải.

“Ha ha ha, việc này sư phụ không cần lo, lúc nãy con đi tìm tiểu sư đệ, đã dẫn đệ ấy đến dược viên xem một lượt rồi.

Tiểu sư đệ về cơ bản đã nhận biết được hết các loại dược thảo đó.” Vân Hải cười lớn, nói với Bạch Bào trưởng lão.

“Ồ, thật sao?

Sao có thể chứ?

Mới đến chưa đầy một tháng, Thương Thiên đã có thể nhận biết nhiều thảo dược như vậy, lẽ nào nó có bản lĩnh nhìn một lần là nhớ?” Bạch Bào trưởng lão đầy vẻ không tin hỏi Vân Hải.

Cũng không thể trách Bạch Bào trưởng lão không tin, dù sao năm xưa khi ông còn là một tiểu học đồ luyện đan, đã phải mất trọn ba năm mới nhớ hết được những cuốn sách dược thảo đó.

Lúc ấy ông cảm thấy việc học thuộc sách thảo dược khó như lên trời, vậy mà bây giờ lại có người nói với ông, một tiểu đệ tử tư chất thấp kém vừa mới thu nhận, lại có thể nhớ hết những cuốn sách đó trong vòng một tháng, tự nhiên ông không thể nào tin ngay được.

“Sư phụ, người đừng không tin con, Vân Hải con tuy bình thường hay nghịch ngợm, nhưng chưa từng nói dối nửa lời.

Nếu người không tin, có thể đi kiểm tra Thương Thiên, lúc đó sẽ biết đệ ấy thông minh đến mức nào.” Vân Hải thấy Bạch Bào trưởng lão không tin lời mình, vội vàng giải thích.

Bạch Bào trưởng lão nghe đồ đệ mình nói vậy, trong lòng càng thêm kinh ngạc, ban đầu không tin, nhưng bây giờ đã có một chút tin tưởng.

Chương 1118

Dù sao đồ đệ mình chưa bao giờ lừa dối ông, cũng không cần thiết phải lấy chuyện này ra đùa.

Nghĩ đến đây, Bạch Bào trưởng lão gật đầu, quyết định kiểm tra xem Thương Thiên rốt cuộc có bản lĩnh lớn đến đâu.

Nếu trí nhớ của Thương Thiên thật sự tốt như vậy, sau này dạy cho nó thuật luyện đan cũng không phải là không thể.

Bởi vì một trong những lý do luyện đan sư yêu cầu thiên phú màu sắc cao là sợ thiên phú quá thấp, khó nhớ được tên các loại dược thảo và các bước luyện dược, luống cuống tay chân sẽ không luyện thành đan dược.

Thuật luyện đan là một kỹ thuật vô cùng phức tạp, nếu giữa chừng quên mất, hoặc bỏ sót một bước nhỏ, có thể sẽ toàn bộ công sức đổ sông đổ bể, cả một lò đan dược sẽ biến thành phế vật.

Nhưng nếu trí nhớ của Thương Thiên thật sự mạnh mẽ như vậy, thì khi luyện đan sẽ không cần lo lắng nhiều, vì hắn hoàn toàn biết bước tiếp theo nên làm gì.

Như vậy, năng lực luyện đan của hắn đã cao hơn luyện đan sư bình thường một chút, dù sao theo lời Vân Hải, trí nhớ của Thương Thiên quả thực quá kinh người.

Nghĩ đến đây, Bạch Bào trưởng lão một tay túm lấy Thương Thiên, rồi mang hắn bay về phía dược viên ở lưng chừng núi.

Vân Hải thấy sư phụ mình túm Thương Thiên đi kiểm tra, vội vàng tế ra phi kiếm bay theo.

Đến dược viên, Bạch Bào trưởng lão chỉ thẳng vào Linh Khí Thảo

hỏi: "Thương Thiên đồ đệ, có biết đây là dược thảo gì không?

Công dụng của nó là gì?" "Cái này con tự nhiên biết, đây là Linh Khí Thảo phổ thông nhất, công dụng của nó có thể dùng để luyện chế Linh Khí Đan, Linh Khí Đan có thể gia tăng tu vi của tu sĩ." Đối với cái này, Thương Thiên tự nhiên biết, ngay cả trước khi học sách dược thảo sơ cấp, hắn đã biết đến sự tồn tại của Linh Khí Thảo.

Dù sao ở đại lục trước đây Thương Thiên từng ở, cũng có rất nhiều Linh Khí Thảo.

"Ha ha ha, sư phụ hỏi cái này thì nó tự nhiên biết, vì loại thảo dược này rất thường thấy." Vân Hải nói.

Bạch Bào trưởng lão gật đầu.

Tiếp đó, Bạch Bào lão giả lại chỉ vào Liệu Thương Thảo hỏi Thương Thiên: "Thương Thiên, ngươi có biết đây là thảo dược gì không?" Thương Thiên lập tức nói ra tên thảo dược: "Sư phụ, cái này con tự nhiên cũng biết, là Liệu Thương Thảo." "Ồ, đúng vậy, đúng là Liệu Thương Thảo, nhưng thảo dược có thể chữa thương không chỉ có một mình Liệu Thương Thảo, ngươi nói cho vi sư nghe, còn có những loại nào nữa." Bạch Bào trưởng lão nói với Thương Thiên.

"Cái này con cũng biết, phân biệt là Phục Nguyên Thảo, Tu Phục Thảo, Thiên Nguyên Thảo, Uẩn Linh Thảo, bốn loại thảo dược này đều có thể làm thành đan dược chữa thương." Thương Thiên lập tức nói ra.

Bạch Bào trưởng lão gật đầu, xem ra Thương Thiên quả thực đã xem sách dược thảo, nếu không cũng không thể trả lời được những câu hỏi này.

"Ừm, vậy gốc thảo dược màu đỏ kia là gì?" Bạch Bào trưởng lão lại hỏi Thương Thiên.

“Cái đó à, tự nhiên là Hỏa Diễm Thảo, có thể luyện chế Hỏa Diễm Đan, ăn Hỏa Diễm Đan có thể tăng linh lực cho tu sĩ có thiên phú thuộc tính hỏa.” Thương Thiên dễ dàng trả lời, khiến Bạch Bào trưởng lão rất hài lòng.

“Gốc này thì sao?” Bạch Bào trưởng lão lại chỉ vào Băng Phách Thảo hỏi.

“Gốc này con biết, tự nhiên là Băng Phách Thảo.

Băng Phách Thảo có thể luyện chế thành Băng Phách Đan, sau đó nếu ăn viên đan dược này, có thể tăng linh khí cho tu sĩ thuộc tính thủy hoặc băng.” Thương Thiên đối đáp trôi chảy.

“Ừm, vậy ta hỏi ngươi câu cuối cùng, gốc dược thảo lay động theo gió kia, ngươi có biết tên nó là gì, và có tác dụng gì không?” Bạch Bào trưởng lão hỏi Thương Thiên.

“Gốc dược thảo đó tên là Ngự Phong Thảo, có thể luyện chế thành Ngự Phong Đan.

Uống Ngự Phong Đan có thể tăng tốc độ của tu sĩ.

Trong lúc giao đấu, uống vào có thể bảo mệnh và bỏ chạy, tốc độ chiến đấu cũng sẽ nhanh hơn.” Thương Thiên lập tức trả lời không cần suy nghĩ.

“Tốt, tốt, vậy vi sư tiếp tục khảo ngươi, ngươi có biết làm thế nào dùng Hỏa Diễm Thảo luyện chế Hỏa Diễm Đan không?” Bạch Bào lão giả thấy chỉ hỏi tên và tác dụng thảo dược không làm khó được Thương Thiên, cho thấy Thương Thiên hẳn đã đọc qua tất cả những cuốn sách đó, nên quyết định đổi cách hỏi.

Tuy Bạch Bào lão giả cảm thấy Thương Thiên có thể nhận biết nhiều thảo dược như vậy đã là rất tốt rồi, nhưng vẫn muốn thử xem Thương Thiên có thực sự học thuộc lòng hết những cuốn sách đó

không.

“Đầu tiên, bỏ Hỏa Diễm Thảo vào trong dược lô, sau đó dùng địa hỏa từ từ thiêu đốt.

Lúc đầu dùng lửa nhỏ, đến giữa chừng đột ngột tăng lửa lớn, để dược thảo bên trong có thể chín nhừ.

Chương 1119

Sau khi làm xong hai bước này, hạ lửa xuống, dùng lửa rất yếu để giữ cho lò cháy.

Nhưng không được để lửa tắt, một khi lửa tắt, Hỏa Diễm Đan cũng sẽ hỏng." Thương Thiên nhắm mắt, trả lời từng câu từng chữ.

Bạch Bào trưởng lão kinh ngạc tột độ, quy trình phức tạp như vậy mà Thương Thiên cũng có thể nhớ được.

"Sư phụ, những phương pháp luyện chế đan dược này con về cơ bản đã nhớ hết rồi." Thương Thiên mỉm cười nói với Bạch Bào trưởng lão.

"Được thôi, vậy thì loại Linh Khí Đan thường thấy và phổ thông nhất nên làm thế nào?" Bạch Bào trưởng lão không tin Thương Thiên có thể nhớ hết nhiều phương pháp luyện dược như vậy, nếu thế thì trí nhớ của Thương Thiên thật quá kinh khủng.

Dù sao năm xưa ông nhớ những phương pháp luyện dược này cũng đã tốn mất mười năm.

Thương Thiên chỉ mới chưa đầy một tháng, lẽ nào thật sự đã nhớ hết tên dược thảo, cả phương pháp luyện dược cũng nhớ hết rồi sao?

"Linh Khí Thảo bình thường thì cần dùng pháp lực nghiền nát toàn bộ linh khí thảo thành bột.

Sau đó bỏ hết bột này vào trong lò luyện đan, tiếp đến dùng lửa nhỏ từ từ đốt.

Các bước làm Linh Khí Đan này khá đơn giản, chỉ cần cứ đốt như vậy là được, nhưng thời gian khá dài, làm một lò đan dược cần hai canh giờ mới xong." Thương Thiên rất lưu loát nói ra những lời này.

“Tốt, tốt, đúng không sai, nhưng ta muốn hỏi một câu, nếu luyện chưa đủ hai canh giờ thì sẽ có vấn đề gì?” Bạch Bào trưởng lão gật đầu, rồi hỏi Thương Thiên một câu.

“Xin lỗi sư phụ, vì con chỉ đọc sách, trên sách không viết những điều này.

Con cũng chưa từng luyện đan, nên câu hỏi này con thật sự không biết.” Thương Thiên lắc đầu, rồi nói với Bạch Bào trưởng lão.

Bạch Bào trưởng lão nghe vậy, cảm thấy Thương Thiên nói cũng đúng, Thương Thiên chỉ là một đệ tử ngoại môn vừa mới nhập môn, chưa từng tiếp xúc với phương diện luyện đan.

Hỏi Thương Thiên như vậy quả thực có chút làm khó hắn.

“Vậy được, ta hỏi tiếp, Băng Phách Đan nên chế tác thế nào?” Bạch Bào trưởng lão lại hỏi.

“Phương pháp chế tác Băng Phách Đan có chút đặc thù, đầu tiên phải theo tỉ lệ một gốc Băng Phách Thảo thêm mười khối băng, bỏ Băng Phách Thảo vào lò luyện đan.

Sau đó dùng lửa lớn nhất để thiêu đốt, cho đến khi tất cả các khối băng đều tan chảy hết, rồi mới đổi sang lửa vừa để từ từ nấu đan dược bên trong.

Đợi đến khi mùi thơm của Băng Phách Thảo tỏa ra, có thể đổi sang lửa liu riu nấu thêm nửa canh giờ để hoàn tất.” Thương Thiên trả lời Bạch Bào trưởng lão.

“Ừm, trả lời không sai, rất chi tiết, xem ra ngươi đọc sách thật sự rất nghiêm túc, trước đó là vi sư trách lầm ngươi.” Bạch Bào trưởng lão gật đầu nói.

“Ha ha ha, sư phụ thấy sao, tiểu sư đệ của con lợi hại chứ?” Vân Hải cười ha hả, nói với Bạch Bào trưởng lão đang á khẩu không nói

nên lời.

“Hừ, đồ đệ vi sư thu nhận, sao có thể không lợi hại được, chứng tỏ mắt nhìn của vi sư tốt.” Bạch Bào trưởng lão liếc mắt nhìn Vân Hải nói.

“Nhưng mà tiểu sư đệ, sao ngươi có thể nhớ nhiều như vậy, sư huynh đây không thông minh đến thế, mất trọn hai mươi năm mới nhớ được những thứ đã học bây giờ đó.” Vân Hải cảm thán nói với Thương Thiên.

Tiếp đó Vân Hải lại hỏi Thương Thiên một câu: “Sư đệ, có thể cho ta biết lúc nhập môn, ngươi trắc thí ra thiên phú gì không?

Chắc chắn lợi hại lắm nhỉ!

Sư huynh ta cũng chỉ là luyện đan sư thiên phú màu đỏ thôi.” “...Sư huynh, e là ta phải làm huynh thất vọng rồi, thực ra ta cũng chỉ có thiên phú màu vàng thôi, màu sắc rất nhạt, được Hoàng Bào trưởng lão phá lệ thu nhận vào Luyện Dược Môn.” “Lúc ta vừa trắc thí, trên viên đá trắc thí thiên phú luyện dược xuất hiện ánh sáng trắng mà người không có thiên phú luyện dược mới có.

Sau đó ánh sáng trắng mới từ từ biến thành màu vàng.” Thương Thiên lại nói.

Thương Thiên nghe câu hỏi của Vân Hải, ngượng ngùng gãi đầu, trả lời.

“Cái gì!

Không thể nào?

Chương 1120

Ngươi có thiên phú màu vàng mà lợi hại như vậy, có thể nhớ được nhiều thảo dược và cách chế tạo đan dược như thế.

Ngươi không lừa ta đấy chứ?" Vân Hải vô cùng kinh ngạc, rồi nhìn về phía Bạch Bào trưởng lão, ý muốn ông nói ra sự thật.

"Không cần kinh ngạc như vậy, Thương Thiên nói đúng sự thật, trước đó lúc Hoàng Bào trưởng lão về đã nói rõ chuyện này." Bạch Bào trưởng lão nói với Vân Hải.

Vân Hải biết Thương Thiên thật sự có thiên phú màu vàng, càng cảm thấy không thể tin nổi.

Chỉ là thiên phú màu vàng mà có thể làm được đến mức này, nếu Thương Thiên cũng có thiên phú màu đỏ giống mình, vậy thì còn đến mức nào nữa?

Chỉ tiếc là thiên phú luyện đan của Thương Thiên thấp như vậy, không biết có học được luyện đan không.

Nhưng Vân Hải cảm thấy Thương Thiên có hy vọng.

"Sư phụ, con thấy Thương Thiên tuy có thiên phú màu vàng, chỉ có thể làm đệ tử ngoại môn.

Nhưng tổng cộng chúng ta cũng chỉ có hai đệ tử là con và Thương Thiên, Thương Thiên lại thông tuệ như vậy, hay là người thử dạy Thương Thiên luyện đan đi, biết đâu đệ ấy thông minh như thế, có thể học được một hai chiêu thì sao." Vân Hải nói với sư phụ mình.

Bạch Bào trưởng lão cũng cảm thấy Vân Hải nói có lý, nhìn tình hình trước mắt, Thương Thiên tuy thiên phú không cao, nhưng quả thực là một mầm non tốt, đáng để dốc lòng bồi dưỡng.

Nghĩ đến đây, Bạch Bào trưởng lão quyết định hỏi thêm Thương Thiên vài câu, xem hắn có thể nhớ hết tất cả quy trình luyện chế đan dược không.

“Thương Thiên, ta hỏi ngươi một câu nữa, có biết cách luyện chế Ngự Phong Thảo không?” Bạch Bào trưởng lão hỏi.

“Cái này con cũng biết, đầu tiên phải bỏ Ngự Phong Thảo vào trong lò luyện đan.

Bước thứ hai là tăng lửa vừa trong lò, sau đó dùng pháp lực triệu hồi gió, dùng gió thổi liên tục vào lò luyện đan.

Đợi đến khi hương khí của Ngự Phong Thảo tỏa ra, dần dần giảm nhỏ hỏa lực, trong quá trình giảm hỏa lực, cũng giảm dần phong lực tương ứng.” “Sau khi giảm hỏa lực và phong lực, dùng lửa nhỏ từ từ hoàn tất, trong quá trình này, không được ngắt phong lực, nếu không Ngự Phong Đan ra lò sẽ không có hiệu quả đó.” Thương Thiên chi tiết nói ra tất cả quy trình luyện chế Ngự Phong Đan mà mình biết.

Bạch Bào trưởng lão càng hài lòng gật đầu, lúc này ông đã quyết định, nhất định phải dạy Thương Thiên luyện đan thật tốt.

Cho dù Thương Thiên nhất thời luyện đan không thành công, Bạch Bào trưởng lão cũng sẽ không từ bỏ hắn.

Một người thông minh như Thương Thiên nên để học hỏi nhiều hơn.

Cho dù sau này học không được, ở bên cạnh ông hoặc Vân Hải, sau này lúc luyện đan, nếu xảy ra sai sót, để cái đầu óc có trí nhớ kinh người và thông minh của Thương Thiên nhắc nhở, biết đâu có thể giúp một lò đan dược thành công.

Nghĩ đến đây, Bạch Bào trưởng lão đã nóng lòng muốn đi dạy Thương Thiên luyện đan.

“Thương Thiên đồ đệ, trí nhớ của con quả thực không tệ, sau này không cần ở trong nhà tranh đọc sách nữa.

Từ ngày mai, mỗi ngày lên đỉnh núi tìm ta, ta sẽ dạy con luyện chế đan dược.” Bạch Bào trưởng lão nói với Thương Thiên.

Tiếp đó, ông lấy từ trong túi Càn Khôn ra một bình sứ nhỏ màu trắng ngọc, giao vào tay Thương Thiên.

“Một bình nhỏ Linh Khí Đan này, vi sư tặng cho con, xem như phần thưởng vì đã đọc sách chăm chỉ như vậy.

Sau này học có thành tựu, sẽ có thưởng.” Ông nói.

“Đa tạ sư phụ.” Thương Thiên cảm kích nhìn Bạch Bào trưởng lão trước mặt.

Ở Thiên Vực Môn, hắn không được coi trọng, mọi người đều chèn ép hắn, nhưng bây giờ đến Luyện Dược Môn, theo vị Bạch Bào trưởng lão này lại được coi trọng, trong lòng sao có thể không vui mừng?

Tuy trước đây ở Thiên Vực Môn thời gian dài hơn, nhưng đối với hắn, trưởng lão và đệ tử ở đó ai cũng đấu đá lẫn nhau, ngược lại ở Luyện Dược Môn này lại cho hắn một cảm giác vui vẻ hòa thuận.

Hắn cảm thấy mình đã không đến nhầm chỗ.

Bạch Bào trưởng lão lại quay về bế quan luyện đan.

Chương 1121

Thương Thiên và Vân Hải cũng không làm phiền nữa, cả hai cùng đi xuống đỉnh núi.

"Tiểu sư đệ, thật không ngờ, ngươi lại chỉ có thiên phú màu vàng." Vân Hải kinh ngạc nhìn Thương Thiên.

Đột nhiên, y tò mò hỏi: "Hay là viên đá trắc thí thiên phú có vấn đề?" Nói xong lại cảm thấy không thể nào.

Thương Thiên cũng cười một tiếng: "Chắc là không đâu ạ." Vân Hải cổ vũ Thương Thiên: "Thương Thiên sư đệ, tuy thiên phú của ngươi chỉ là màu vàng, nhưng ta tin, chỉ cần ngươi học tập chăm chỉ, nhất định cũng có thể trở thành một luyện đan sư giỏi, tuyệt đối đừng vì thiên phú mà lười biếng." Thương Thiên từ trong lời nói của Vân Hải sư huynh cảm nhận được sự quan tâm nồng hậu.

Hắn cảm kích nói với Vân Hải: "Đa tạ sư huynh chỉ điểm, sư đệ hiểu rồi." "Tốt quá rồi, đến lúc đó, hai chúng ta có thể cùng nhau luyện đan." Thấy Vân Hải vui vẻ như vậy, Thương Thiên cũng cảm nhận được tình cảm sư huynh đệ nồng thắm.

"Một thời gian nay cứ đọc sách thảo dược chắc cũng chán lắm rồi nhỉ, dù sao ngươi cũng vừa mới đến Luyện Dược Môn, sư huynh dẫn ngươi đi dạo một vòng." Nghe vậy, mắt Thương Thiên sáng lên.

"Thật tốt quá, Vân Hải sư huynh." Trước đây hắn không rời khỏi nơi ở của mình là vì không muốn quá khoa trương ở Luyện Dược Môn, hơn nữa, hắn chỉ có thiên phú màu vàng mà thôi.

Biết đâu trong Luyện Dược Môn có những nơi không cho phép hắn vào, nên hắn dứt khoát ở lại nơi ở của mình tu luyện, đọc sách.

Hắn cũng biết thiên phú luyện dược của mình không tốt lắm, nên càng liều mạng đọc sách.

Cũng may hắn có khả năng nhìn mười hàng một lúc, đọc một lần là nhớ, nếu không e là bây giờ vẫn đang vật lộn với mấy cuốn sách thảo dược kia.

Vân Hải nhìn Thương Thiên trước mặt, thỏa mãn cái uy làm sư huynh của mình.

Ngày thường chỉ có một mình y hầu hạ sư phụ, nay lại có thêm một tiểu sư đệ, thật là một chuyện vui biết bao.

Hơn nữa, tuy y cũng thân thiết với những người khác trong Luyện Dược Môn, nhưng thân thiết đến mấy cũng không bằng sư huynh đệ đồng môn.

Trước đây trong lòng Vân Hải vẫn luôn mong mình cũng có sư đệ, đặc biệt là khi thấy các trưởng lão khác thu nhận nhiều đệ tử như vậy, y vô cùng hâm mộ.

Không ngờ, lần này lịch luyện trở về lại có niềm vui bất ngờ như vậy, tiểu sư đệ này, xem ra cũng không đơn giản.

Tốt nhất là viên đá trắc thí thiên phú kia đột nhiên hỏng rồi, biết đâu, tiểu sư đệ là một khối ngọc thô hoàn mỹ thì sao.

Nghĩ đến đây, Vân Hải kéo Thương Thiên đi dạo quanh Luyện Dược Môn.

Luyện Dược Môn khá đơn giản, toàn bộ môn phái có sáu ngọn chủ phong.

Trong đó, Bạch Bào trưởng lão có một ngọn chủ phong, Hoàng Bào trưởng lão, Lục Bào trưởng lão, Hồng Bào trưởng lão, còn có Hắc Bào trưởng lão, cũng đều có chủ phong riêng.

Chưởng môn ở trên ngọn núi cao nhất.

Mỗi một vị trưởng lão và đệ tử của mình đều sẽ ở trên ngọn núi của mình.

"Vân Hải, về rồi à?" "A, ta về rồi." Vân Hải sư huynh ở đâu cũng tươi cười chào hỏi người khác, Thương Thiên có thể thấy, vị sư huynh này có mối quan hệ rất tốt trong Luyện Dược Môn.

Xem ra, vị sư huynh này ở Luyện Dược Môn sống rất tốt.

"Đây là vị tiểu sư đệ của ngươi sao?" "Không sai, là Thương Thiên." Thương Thiên nghe Vân Hải sư huynh giới thiệu mình với mọi người, lập tức ôm quyền chào hỏi từng người.

"Chào các vị sư huynh sư tỷ!" Thấy Thương Thiên ngoan ngoãn như vậy, những sư huynh sư tỷ kia đều hài lòng gật đầu.

"Không tệ nha!" Trong Luyện Dược Môn, người có cấp bậc cao sẽ không xem thường người cấp bậc thấp, bởi vì luyện dược không phải là một chuyện đơn giản, có lúc, một dược đồng nhỏ bé lại có thể phát huy tác dụng rất lớn.

Từng có chuyện, một luyện đan sư không ưa dược đồng hầu hạ mình, dược đồng kia bị áp chế quá mức, cũng bị bắt nạt rất thảm, lúc giúp luyện đan sư kia, đã thêm vào một vị thuốc có thể làm nổ lò đan.

Kết quả ngày hôm đó, khi vị luyện đan sư kia đang luyện đan, đã bị nổ lò.

Tu vi của vị luyện đan sư đó vốn không cao.

Nổ lò lại là một chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Chương 1122

Sau khi nổ lò, tay phải của vị luyện đan sư đó trực tiếp bị phế.

Từ đó về sau, chưởng môn ra lệnh, tất cả mọi người không được xem thường dược đồng.

Dù chỉ là một dược đồng nhỏ bé, cũng có thể phát huy tác dụng của mình.

Chuyện này trong Luyện Dược Môn không phải là chuyện bí mật gì.

Từ đó về sau, các luyện đan sư đối với dược đồng của mình đều khoan dung hơn, ít nhất sẽ không xem thường và đánh mắng dược đồng.

Hơn nữa, Luyện Dược Môn vốn là một tông môn rất hòa thuận.

Chỉ có một số ít người mới có tính cách đặc biệt cao ngạo.

Vân Hải sư huynh dẫn Thương Thiên đi làm quen với tất cả mọi người trong Luyện Dược Môn.

Lúc chuẩn bị quay về, Thương Thiên đột nhiên nhìn thấy một người quen.

Người quen này chính là người vào cửa cùng ngày với hắn.

Người này chính là Hoàng Long.

Lúc này Hoàng Long trông có vẻ hơi lấm lem.

Tuy hắn cũng có thiên phú màu vàng, nhưng một thời gian rồi, ngay cả sách thảo dược cũng chưa xem hiểu.

Đối với hắn, những kiến thức trên sách thảo dược giống như thiên thư vậy.

Nhưng hắn cũng đang nỗ lực học tập.

Vốn dĩ hắn nên ở trong phòng mình đọc sách, nhưng hôm nay bị Hắc Bào trưởng lão kiểm tra.

Hắc Bào trưởng lão kiểm tra tình hình học tập của hắn trong thời gian qua.

Trí nhớ của Hoàng Long vốn không tốt, hôm nay trước mặt Hắc Bào trưởng lão càng mất mặt, tuy Hắc Bào trưởng lão không nói gì, nhưng Hoàng Long có thể thấy, Hắc Bào trưởng lão có chút thất vọng về hắn.

Hoàng Long trong lòng ấm ức, mình cũng có thiên phú màu vàng mà.

Hơn nữa, ngày nào hắn cũng xem những cuốn sách dược thảo đó, thậm chí còn thường xuyên cố gắng học thuộc lòng.

Bất đắc dĩ thiên phú không cao, khó nhớ được hết tên, tác dụng và hình dạng của các loại dược thảo.

Chứ đừng nói đến việc nhớ các bước luyện dược.

Các bước luyện chế đan dược, hắn cũng đã xem qua mấy lần, nhưng giống như xem thiên thư vậy, nửa ngày cũng không nhớ được.

Lúc này Hoàng Long mặt mày ủ rũ.

Hôm nay mất mặt trước Hắc Bào trưởng lão, nên hắn chạy ra ngoài giải khuây.

Không ngờ, lúc này lại thấy Thương Thiên, người cùng ngày nhập môn với mình.

Chỉ thấy Thương Thiên dưới sự dẫn dắt của Vân Hải sư huynh, đang nói cười vui vẻ với các vị sư huynh sư tỷ.

Hoàng Long đột nhiên cảm thấy có chút ấm ức.

Hắn cũng rất mong, sư huynh sư tỷ của mình có thể như vậy.

Nhưng sư huynh sư tỷ của mình sau khi thấy hắn hôm nay không qua được bài kiểm tra của Hắc Bào sư phụ, đều bảo hắn cố gắng, học tập cho tốt.

Chương 1123

Nói xong, các sư huynh sư tỷ đều có việc, cũng không có cách nào ở bên cạnh hắn.

Hoàng Long chạy ra khỏi chủ phong, ra ngoài đi dạo.

Bây giờ lại thấy Thương Thiên.

Hoàng Long hùng hổ đi đến trước mặt Thương Thiên.

Hắn nhớ, thiên phú của người trước mặt này còn kém hơn mình một chút.

Lúc đó, khi Thương Thiên trắc thí, Hoàng Long vừa hay ở trong đám đông, đã thấy tình hình trắc thí.

Thương Thiên vốn có thiên phú màu trắng, nhưng sau đó lại có thêm một chút màu vàng, nên mới được vào sơn môn.

Vì vậy, tiến độ hiện tại của Thương Thiên, chắc chắn sẽ chậm hơn mình một chút.

Nghĩ đến đây, Hoàng Long thở phào nhẹ nhõm, ít nhất mình không phải là người kém nhất.

Vốn dĩ Hoàng Long chỉ định chào hỏi Thương Thiên qua loa, nhưng không ngờ, hắn thoáng thấy sư tôn của mình và vài vị sư huynh sư tỷ đang đi về phía này từ xa.

Thấy sư huynh sư tỷ và sư phụ có việc, chuẩn bị đi tìm chưởng môn.

Hoàng Long đột nhiên chạy đến bên cạnh Thương Thiên, kinh ngạc nhìn hắn nói: "Lâu rồi không gặp, Thương Thiên, dạo này ngươi thế nào?" Thấy bộ dạng thân thiết của tên này, Thương Thiên nheo

mắt lại.

Không ai nỡ đánh người mặt tươi cười.

Tuy nụ cười của tên Hoàng Long trước mặt này có chút giả tạo, nhưng Thương Thiên vẫn mỉm cười đáp lại: "Dạo này, rất tốt, mỗi ngày đều rất trọn vẹn." Nghe lời của Thương Thiên, Hoàng Long biết, Thương Thiên chắc chắn cũng bị trưởng lão của mình ném vào đống sách, đi học các loại kiến thức về thảo dược.

Nhưng thiên phú của Thương Thiên thấp hơn mình, cho dù có xem nhiều sách thảo dược hơn nữa, e là kiến thức nhớ được cũng không bằng mình.

Nghĩ đến đây, Hoàng Long đột nhiên lại có tự tin.

"Thương Thiên sư đệ, chúng ta cùng ngày nhập môn, thật là có duyên, nếu có gì không hiểu, có thể hỏi ta." Hoàng Long cười ha hả trước mặt Thương Thiên.

Thương Thiên nghe vậy, biết người này đang khoe khoang, nhưng cũng không giải thích.

Dù sao có một số chuyện sau này sẽ biết, cũng không cần thiết phải làm ầm ĩ lên.

Vân Hải sư huynh nghe vậy, không thích nghe chút nào.

"Ngươi và sư đệ của ta, cùng ngày vào cửa à?" Vân Hải sư huynh kinh ngạc.

"Đúng vậy, vị sư huynh này, ta và Thương Thiên cùng ngày vào cửa, chúng ta đều có thiên phú màu vàng." Nghe vậy, trong mắt Vân Hải lộ ra vẻ tò mò.

Tuy y có ý muốn hỏi tiến độ của đối phương, nhưng dù sao cũng là người của Hắc Bào trưởng lão.

Tiến độ của người khác thế nào, dường như cũng không có quan hệ gì với mạch của Bạch Bào trưởng lão.

Hoàng Long vốn định ở đây, kiểm tra Thương Thiên, sau đó để Thương Thiên mất mặt tại chỗ, như vậy, Hắc Bào sư phụ cũng sẽ không quá khó xử với hắn, cũng sẽ không cảm thấy, tiến độ của hắn trong thời gian qua quá chậm.

Nhưng nhìn thấy Hắc Bào sư phụ và các sư huynh sư tỷ khác sắp rời đi, hắn lại dập tắt ý niệm đó.

Thương Thiên đã nhìn ra, nhưng không nói rõ, dù sao Hoàng Long hiện tại cũng không đắc tội với hắn.

Nhưng, có những lúc, sự việc không diễn ra như người ta tưởng.

Chỉ thấy Hắc Bào trưởng lão bay về phía chủ phong của chưởng môn, còn các sư huynh sư tỷ kia thì đi tới.

Họ nói với Hoàng Long: "Hoàng Long, sao không về đọc sách?" Nghe lời nhắc nhở của sư huynh sư tỷ, Hoàng Long mặt mày ủ rũ.

Chương 1124

"Sư huynh sư tỷ, con sắp về rồi, vừa mới ra ngoài, thấy Thương Thiên cùng ngày nhập môn với con." Người dưới trướng Hắc Bào trưởng lão lúc này mới nhìn Thương Thiên trước mặt.

Dáng vẻ cũng thuộc hàng tuấn tú lịch lãm.

Người tu luyện, không có mấy ai xấu xí, hơn nữa, Thương Thiên trong thời gian này vẫn luôn tu luyện.

Toàn bộ tinh thần của hắn rất tốt, vừa nhìn đã biết là một thiếu niên tuấn tú.

Những người dưới trướng Hắc Bào trưởng lão đều mỉm cười với Thương Thiên.

Lúc này, Hoàng Long đột nhiên hỏi Thương Thiên: "Thương Thiên, ngươi xem sách thảo dược đến đâu rồi?" Hoàng Long muốn thể hiện ưu thế của mình, ít nhất cũng để sư huynh sư tỷ biết, hắn không tệ đến thế.

So với Thương Thiên cũng có thiên phú màu vàng, biết đâu còn kém cỏi hơn mình.

Thương Thiên như cười như không nhìn Hoàng Long, ngay cả Vân Hải cũng hiểu ý của Hoàng Long.

Ngay lúc Vân Hải định nói gì đó với Hoàng Long, Thương Thiên đã kéo Vân Hải lại, trả lời Hoàng Long.

"Cũng không xem được bao nhiêu, ngươi thì sao?" Lời của Thương Thiên là nói thật, cái gọi là học hải vô nhai, tuy sách thảo dược Bạch Bào trưởng lão cho, hắn đã xem xong, nhưng Thương Thiên luôn cảm thấy kiến thức luyện dược, mình còn chưa được tiếp

xúc nhiều.

Hắn tin rằng, còn có một thế giới luyện dược rộng lớn hơn.

Nhưng lời này, nghe vào tai Hoàng Long lại khác.

Hoàng Long cảm thấy chắc chắn, Thương Thiên xem không vào được bao nhiêu, nghĩ đến đây, hắn nói với Thương Thiên.

"Thương Thiên sư đệ, sau này nếu có gì không hiểu, cũng có thể hỏi ta, ta sắp xem xong sách thể thư sơ giai thảo dược rồi." Hoàng Long quả thực sắp xem xong sách thảo dược sơ giai, nhưng lại không nhớ được bao nhiêu.

Vân Hải nghe vậy, đột nhiên cười ha hả.

Thương Thiên có chút bất đắc dĩ, vị sư huynh này thật là thẳng tính, nhưng hắn thực sự thích Vân Hải sư huynh!

Hoàng Long ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu tại sao Vân Hải lại cười như vậy.

Nhưng hắn cũng không để ý, mà tiếp tục khổ tâm khuyên nhủ Thương Thiên.

Những đệ tử của Hắc Bào trưởng lão cũng tưởng tiến triển của Thương Thiên và Hoàng Long cũng ngang nhau, nên cũng không lên tiếng.

Vân Hải sư huynh đột nhiên lên tiếng: "Hoàng Long, ngươi phải cố gắng lên rồi, Thương Thiên sư đệ của ta, ngày mai đã có thể theo sư phụ học tập luyện dược." Vân Hải tuy cảm thấy lời nói trước đó của Hoàng Long có chút giả tạo, nhưng dù sao cũng là người đồng môn, nên ở đây nhắc nhở một chút.

Thương Thiên nhìn thấy Vân Hải sư huynh như vậy, càng thêm bội phục.

Đồng thời càng vui mừng hơn, vì đã trở thành người dưới trướng của Bạch Bào trưởng lão.

Dù trước đó quan sát thấy, sư phụ của mình trong các vị trưởng lão, không phải là người nổi bật nhất.

Nhưng hắn tin, chỉ cần kiên trì, nhất định có thể học được thuật luyện đan siêu phàm.

Nghe lời của Vân Hải, mọi người đều kinh ngạc.

Đặc biệt là những đệ tử của Hắc Bào trưởng lão càng khó tin, những đệ tử khác nghe lời của Vân Hải sư huynh, cũng đều cảm thấy có chút không thể tin nổi.

"Vân Hải, ngươi không phải đang lừa bọn ta chứ?" Một trong những đệ tử của Hắc Bào trưởng lão nói.

Hoàng Long cũng lộ vẻ không tin.

Vân Hải nghe vậy, liền nói với những người này: "Thương Thiên sư đệ của ta, đã sớm thuộc làu các loại thảo dược, đã thông qua bài kiểm tra của sư phụ." Nghe vậy, mọi người càng kinh ngạc hơn.

Lúc đầu, mọi người đều cảm thấy, Vân Hải đang khoe khoang.